

**КИТОБИ ЯКУМИ МУСО
ҲАСТӢ
БОБИ ЯКУМ**

Ибтидои офариниш.

1. ДАР ибтидо Худо осмон ва заминро офарид.
2. Ва замин дар ҳолати ҳарҷумарҷ буд, ва торикӣ бар рӯи варта; ва Рӯҳи Худо бар рӯи об дар парвоз буд.

Рӯзи якум — рӯшноӣ.

3. Ва Худо гуфт: «Рӯшноӣ бишавад». Ва рӯшноӣ шуд.
4. Ва Худо рӯшноиро дид, ки хуб аст; ва Худо рӯшноиро аз торикӣ ҷудо кард.
5. Ва Худо рӯшноиро рӯз номид, ва торикиро шаб номид. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи аввал.

Рӯзи дуюм — об ва фалак.

6. Ва Худо гуфт: «Фалаке бошад дар миёни об, ва обро аз об ҷудо кунад».
7. Ва Худо фалакро ба вучуд овард; ва оби зери фалакро аз оби болои фалак ҷудо кард. Ва чунин шуд.
8. Ва Худо фалакро осмон номид. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи дуюм.

Рӯзи сеюм — об ва хушкӣ. Олами наботот.

9. Ва Худо гуфт: «Оби зери осмон дар як ҷо ҷамъ шавад, ва хушкӣ намудор шавад». Ва чунин шуд.
10. Ва Худо хушкиро замин номид, ва мачмӯи обҳоро баҳрҳо номид. Ва Худо дид, ки хуб аст.
11. Ва Худо гуфт: «Замин наботот бирӯёнад, алафе ки тухм меоварад, дарахти мевадоре ки мувофиқи чинси худ мева

медихад, ки тухмаш дар он бар рӯи замин бошад». Ва чуни
шуд.

12. Ва замин наботот рӯёнид, алафе ки мувофиқи чинси худ
тухм меоварад, ва дарахти мевадоре ки тухмаш дар он
мувофиқи чинси худ бошад. Ва Худо дид, ки хуб аст.

13. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи сеюм.

Рӯзи чорум — пайдо шудани офтоб, моҳ ва ситораҳо.

14. Ва Худо гуфт: «Найирҳо дар фалаки осмон бошанд, то ки
рӯзро аз шаб чудо кунанд, ва барои аломатҳо, ва замонҳо, ва
рӯзҳо, ва солҳо бошанд;

15. Ва найирҳо дар фалаки осмон бошанд, то ки бар замин
рӯшноӣ диҳанд». Ва чуни шуд.

16. Ва Худо ду найири бузург ба вучуд овард: найири аъзам,
барои салтанати рӯз, ва найири асғар, барои салтанати шаб, ва
ситорагон;

17. Ва Худо онҳоро дар фалаки осмон гузошт, то ки бар замин
рӯшноӣ диҳанд,

18. Ва бар рӯзу шаб салтанат ронанд, ва рӯшноиро аз торикӣ
чудо кунанд. Ва Худо дид, ки хуб аст.

19. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи чорум.

Рӯзи панҷум — олами ҳайвонот.

20. Ва Худо гуфт: «Об аз ҷонварҳои бешумор пур шавад; ва
паррандагон болои замин, бар рӯи фалаки осмон парвоз
кунанд».

21. Ва Худо наҳангони бузург ва ҳар гуна ҷонварҳои
хазандаро, ки об аз онҳо мувофиқи чинсашон пур шуд, ва ҳар
гуна паррандагони болдорро мувофиқи чинсашон офарид. Ва
Худо дид, ки хуб аст.

22. Ва Худо онҳоро баракат дода, гуфт: «Борвар ва афзун
шавед, ва обҳои баҳрҳо пур кунед, ва паррандагон бар за-
мин афзун шаванд».

23. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи панҷум.

Рӯзи шашум — афзоиши ҷонварон.

24. Ва Худо гуфт: «Замин ҷони зиндаро мувофиқи ҷинсаш, ҷорпоён, ва ҳайвоноти хазанда, ва ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи ҷинсашон берун оварад». Ва чунин шуд.

25. Ва Худо ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи ҷинсашон, ва ҷорпоёнро мувофиқи ҷинсашон, ва тамоми ҳайвоноти хазандаи заминро мувофиқи ҷинсаш ба вучуд овард. Ва Худо дид, ки хуб аст.

Офариди шудани одам, ва аҳди аввалин бо вай.

26. Ва Худо гуфт: «Одамро ба сурати Мо, ба шабоҳати Мо биофарем; ва онҳо бар моҳиёни баҳр, ва бар паррандагони осмон, ва бар ҷорпоён, ва бар тамоми замин, ва бар тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазад, ҳукм ронанд».

27. Ва Худо одамро ба сурати Худ офарид, ӯро ба сурати Худо офарид; онҳоро марду зан офарид.

28. Ва Худо онҳоро баракат дод, ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва заминро пур кунед, ва онро тасарруф намоед, ва бар моҳиёни баҳр ва бар паррандагони осмон ва бар ҳар ҳайвоне ки бар замин меҳазад, ҳукмрон бошед».

29. Ва Худо гуфт: «Инак, Ман ҳар алафи тухмдорро, ки бар рӯи тамоми замин ҳаст, ва ҳар дарахтеро, ки дорои меваи дарахти тухмдор мебошад, ба шумо додам, то ки барои шумо хӯрок бошад.

30. Ва ба ҳамаи ҳайвонҳои замин, ва ба ҳамаи паррандагони осмон, ва ба ҳар хазандаи рӯи замин, ки ҷони зинда дорад, Ман тамоми алафи сабзро барои хӯрок додам». Ва чунин шуд.

31. Ва Худо ҳар он чиро, ки ба амал овард, дид, ва инак, хеле хуб аст. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи шашум.

БОБИ ДУЮМ

Ором гирифтани Худованд дар рӯзи шанбе.

1. Ва осмону замин ва тамоми анбӯҳи онҳо анҷом ёфт.
2. Ва Худо корҳои Худо, ки карда буд, то рӯзи ҳафтум анҷом дод, ва дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худ, ки карда буд, ором гирифт.
3. Ва Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод, ва онро такдис намуд, зеро ки дар он ором гирифт аз ҳамаи корҳои Худ, ки Худо офарид ва ба вучуд овард.

Такрори мухтасари ҳикояти офариниши.

4. Ин аст пайдоиши осмон ва замин, дар ҳини офариниши онҳо, дар рӯзе ки Худованд Худо замин ва осмонро ба вучуд овард,
5. Ва ҳеҷ буттаи саҳро ҳанӯз дар замин набуд, ва ҳеҷ алафи саҳро ҳанӯз нарӯида буд, зеро ки Худованд Худо борон бар замин наборонида буд, ва одам набуд, ки заминро кор кунад;
6. Ва буғ аз замин баромада, тамоми рӯи заминро сероб мекард.
7. Ва Худованд Худо одамро аз хоки замин бисиришт, ва ба бинии вай рӯҳи ҳаёт дамид, ва одам ҷони зинда шуд.

Маскани одам то вақти маъсияти вай.

8. Ва Худованд Худо боғе дар Адан ба тарафи машрик шинонд; ва он одамро, ки сиришта буд, дар он ҷо гузошт.
9. Ва Худованд Худо ҳар гуна дарахти хушнамуд ва хушхӯрро, ва дарахти ҳаётро дар васати боғ, ва дарахти маърифати неку бадро аз замин рӯёнид.
10. Ва наҳре аз Адан берун меомад, то ки боғро сероб кунад; ва аз он ҷо ба чор шохоб тақсим мешуд.
11. Номи яке Фишӯн аст, ки тамоми замини Ҳавилоро, ки дар он ҷо тиллост, ихота мекунад;

12. Ва тиллои он замин хуб аст; дар он чо самғи хушбӯй ва санги чазъ мавҷуд аст.
13. Ва номи наҳри дуҷум Чайхун аст, ки тамоми замини Кушро ихота мекунад.
14. Ва номи наҳри сеҷум Ҳиддақил аст, ки ба тарафи шарқии Ашшур ҷорист. Ва наҳри ҷорум Фурот аст.
15. Ва Ҳудованд Ҳудо одамро гирифт, ва ўро дар боғи Адан гузошт, то ки кори онро бикунад ва онро ниғаҳдорӣ намояд.
16. Ва Ҳудованд Ҳудо ба одам амр фармуда, гуфт: «Аз ҳар дарахти боғ хўрдан гир;
17. Аммо аз дарахти маърифати неку бад зинҳор нахўр; зеро рўзе ки аз он бихўрӣ, ҳатман хоҳӣ мурд».
18. Ва Ҳудованд Ҳудо гуфт: «Хуб нест, ки одам танҳо бошад; пас барояш мададгоре ки ба вай мувофиқ бошад, биофарам».
19. Ва Ҳудованд Ҳудо ҳар ҳайвони саҳро ва ҳар паррандаи осмонро аз хок бисирӣшт ва назди одам овард, то бубинад, ки онро чӣ гуна хоҳад хонд, ва он чи одам ҳар ҷони зиндаро бихонад, номи вай ҳамон шавад.
20. Ва одам ҳамаи ҷорпоён ва паррандагони осмонро, ва ҳамаи ҳайвонҳои саҳроро ном ниҳод; лекин барои одам мададгоре ки ба вай мувофиқ бошад, ёфт нашуд.

Офариди шудани зан.

21. Ва Ҳудованд Ҳудо хоби саҳте бар одам овард; ва ҳангоме ки хобаш бурд, яке аз қабурғаҳои ўро гирифт, ва гўшт дар ҷояш пур кард.
22. Ва Ҳудованд Ҳудо аз қабурғае ки аз одам гирифт, зане сохт, ва ўро назди одам овард.
23. Ва одам гуфт:
«Ин аст устухоне аз устухонҳоям ва гўште аз гўштам; вай нисоъ номида шавад; зеро ки аз инсон гирифта шудааст».
24. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст; ва як тан хоҳанд буд.

25. Ва ҳар ду, Одам ва занаш, бараҳна буданд, ва хичил намешуданд.

БОБИ СЕЮМ

Озмуда шудани Хавво; ба вуҷуд омадани шакку шубҳа.

1. ВА мор аз ҳамаи ҳайвонҳои саҳро, ки Худованд Худо ба вуҷуд оварда буд, айёртар буд. Ва ба зан гуфт: «Оё Худо ҳақиқатан гуфтааст, ки аз ҳамаи дарахтони боғ нахӯред?»
2. Зан ба мор гуфт: «Аз меваи дарахтони боғ хӯрда метавонем,
3. Лекин аз меваи дарахте ки дар васати боғ аст, Худо гуфт, ки нахӯред ва онро ламс накунед, мабодо бимиред».
4. Мор ба зан гуфт: «Не, нахоҳед мурд;
5. Балки Худо медонад, ки дар рӯзе ки аз он бихӯред, чашмони шумо воз хоҳад шуд, ва шумо, монанди Худо, орифи неку бад хоҳед шуд».

Маъсият.

6. Ва зан дид, ки он дарахт барои хӯрок хуб аст, ва назаррабост, ва дарахти дилпазири донишафзост; ва аз меваи он гирифта, хӯрд; ва ба шавҳари худ низ дод, ва ӯ хӯрд.
7. Ва чашмони ҳар дуи онҳо воз шуд, ва донистанд, ки бараҳнаанд, ва баргҳои анҷирро ба ҳам дӯхта, лӯнгиҳо барои худ сохтанд.

Оромии рӯзи шанбе халалдор шуд; ибтидои офариниши нав.

8. Ва овози Худованд Худоро шуниданд, ки дар вақти салқинии рӯз дар боғ мегашт; ва Одам ва занаш аз пеши назари Худованд Худо дар миёни дарахтони боғ пинҳон шуданд.
9. Ва Худованд Худо ба Одам хитоб карда, гуфт: «Кучой ту?»

10. Гуфт: «Чун овозатро дар боғ шунидам, ҳаросон шу-дам, зеро ки ман бараҳнаам, ва пинҳон шудам».

11. Ва гуфт: «Кӣ ба ту гуфт, ки ту бараҳнай? Оё аз он дарахте ки хӯрданаширо ба ту манъ кардам, хӯрдаӣ?»

12. Одам гуфт: «Ин зане ки ба ман додаӣ, аз меваи дарахт ба ман дод, ва ман хӯрдам».

13. Ва Худованд Худо ба зан гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки кардаӣ?»
Зан гуфт: «Мор маро фирефта кард, ва ман хӯрдам».

Аҳди дуҷуми Худо бо одам:

Наҷотдиҳанда ваъда карда шуд.

14. Ва Худованд Худо ба мор гуфт: «Азбаски ин корро кардаӣ, аз ҳамаи чорпоён ва аз ҳамаи ҳайвонҳои саҳро ту малъун бошӣ; ту бар шикамат роҳ хоҳӣ рафт, ва тамоми айёми умрат хок хоҳӣ хӯрд.

15. Ва дар миёни ту ва зан, ва дар миёни насли ту ва насли вай адоват меандозам: вай сари туро хоҳад кӯфт, ва ту пошнаи варо хоҳӣ кӯфт».

16. Ба зан гуфт: «Ранчи туро дар ҳомиладорию ту бисъёр афзун мегардонам;

бо дард фарзандон хоҳӣ зод; ва иштиёқи ту ба шавҳарат хоҳад буд, ва ӯ бар ту ҳукмронӣ хоҳад кард».

17. Ва ба Одам гуфт: «Азбаски ба овози занат гӯш додаӣ ва аз он дарахт хӯрдаӣ, ки амр фармуда, гуфтам: “Аз он нахӯрӣ”, замин аз боиси ту малъун шуд; тамоми айёми умрат аз он бо ранҷ хоҳӣ хӯрд;

18. Хору хас бароят хоҳад рӯёнид; ва алафи саҳроро хоҳӣ хӯрд.

19. Ба арақи чабинат нон хоҳӣ хӯрд, то даме ки ба хок баргардаӣ, ки аз он гирифта шудаӣ; зеро ки ту хок ҳастӣ, ва ба хок хоҳӣ баргашт».

20. Ва Одам зани худро Ҳавво* ном ниҳод, зеро ки вай модари ҳамаи зиндаҳо шуд.

21. Ва Худованд Худо барои Одам ва зани ӯ либос аз пӯст сохт ва онҳоро пӯшонид.
22. Ва Худованд Худо гуфт: «Инак, Одам мисли яке аз Мо орифи неку бад гардидааст; ва акнун мабодо дасти худро дароз кунад, ва аз дарахти ҳаёт низ гирифта хӯрад, ва то абад зинда монад».
23. Ва Худованд Худо ӯро аз боғи Адан берун кард, то ки заминро, ки аз он гирифта шудааст, кор кунад.
24. Ва Одамро бадар ронд, ва ба тарафи шарқии боғи Адан каррубийнро, ва шамшери оташбори чархзанандаро гузошт, то ки роҳи дарахти ҳаётро ниғаҳбонӣ кунанд.

БОБИ ЧОРУМ

Насли аввалин.

1. Ва Одам бо зани худ Ҳавво хобид; ва ӯ ҳомила шуда, Қобилро зоид, ва гуфт: «Мардеро аз Худованд пайдо кардам».
2. Ва боз бародари ӯ Ҳобилро зоид. Ва Ҳобил рамабон буд; ва Қобил зироаткор буд.
3. Баъд аз мурури айём, Қобил аз маҳсули замин ҳадияе барои Худованд овард.
4. Ва Ҳобил низ аз нахустзодагони рамаи худ ва аз дунбаи онҳо ҳадияе овард. Ва Худованд Ҳобил ва ҳадияи ӯро манзур дошт;
5. Аммо Қобил ва ҳадияи ӯро манзур надошт. Ва Қобил хеле ба хашм омад, ва рӯяш турш шуд.
6. Ва Худованд ба Қобил гуфт: «Чаро ба хашм омадӣ? Ва чаро рӯят турш шуд?»
7. Агар некӣ мекардӣ, оё мақбул намешудӣ? Ва чун некӣ накардӣ, гуноҳ дар сари остона аст, ва иштиёқманди туст, вале ту бар вай ҳукмфармо шав».

*20. Зиндагӣ

Кушандаи аввалин.

8. Ва Қобил бо бародари худ Ҳобил сухан гуфт. Ва ҳангоме ки онҳо дар саҳро буданд, Қобил бар бародари худ Ҳобил қиём кард, ва ўро кушт.

9. Ва Худованд ба Қобил гуфт: «Бародарат Ҳобил кучост?»
Гуфт: «Намедонам; магар ман посбони бародарам ҳастам?»

10. Ва гуфт: «Чӣ кор аст, ки кардӣ? Хуни бародарат аз замин сӯи Ман фаръед мезанад.

11. Ва акнун ту малъун ҳастӣ аз заминне ки даҳони худро кушодааст, то ки хуни бародари туро аз дастат фурӯ барад.

12. Ҳар гоҳ заминро кор кунӣ, он дигар қуввати худро ба ту надихад; ту сарсону овора дар чаҳон хоҳӣ буд».

13. Ва Қобил ба Худованд гуфт: «Ҷазои гуноҳам бузургтар аст аз он ки бардошта тавонам.

14. Инак, маро имрӯз аз рӯи замин бадар рондӣ, аз рӯи Ту низ пинҳон хоҳам шуд, ва сарсону овора дар чаҳон хоҳам шуд, ва ҳар кӣ маро даръёбад, маро хоҳад кушт».

15. Худованд ба вай гуфт: «Пас ҳар кӣ Қобилро бикушад, ҳафтчандон аз вай интиқом гирифта шавад». Ва Худованд бар Қобил аломате гузошт, то ҳар кӣ ўро даръёбад, ўро накушад.

Ибтидои тамаддун.

16. Ва Қобил аз пеши Худованд баромада рафт; ва дар замини Нӯд, ба тарафи шарқии Адан маскан гирифт.

17. Ва Қобил бо зани худ хобид; вай ҳомила шуда, Ҳанӯхро зод. Ва ў шаҳре бино кард; ва он шаҳро ба номи писари худ Ҳанӯх номид.

18. Ва ба Ҳанӯх Ирод таваллуд шуд; Ирод Маҳиёилро ба дунъё овард; Маҳиёил Матушоилро ба дунъё овард; Матушоил Ломакро ба дунъё овард.

19. Ва Ломак ду зан барои худ гирифт: номи яке Одо буд, ва номи дигаре Зилло.

20. Одо Ёболро зоид: вай падари хайманишинон ва чорводорон буд.

21. Ва номи бародараш Юбол буд: вай падари хамаи навозандагони ғиччак ва най буд.

22. Зилло низ Тубалқобилро зоид, ки пардозгари ҳар олати мис ва оҳан буд. Ва хоҳари Тубалқобил Наамо буд.

23. Ва Ломак ба занони худ гуфт: «Эй Одо ва Зилло! Овози маро бишнавед, эй занони Ломак! Ба сухани ман гӯш диҳед: ман барои захми худ мардеро куштам, ва барои зарби худ чавонеро.

24. Агар барои Қобил ҳафтчандон интиқом гирифта шавад, пас барои Ломак ҳафтоду ҳафтчандон».

*Таваллуд ёфтани Шет,
аз нав барқарор шудани насли рӯҳонӣ.*

25. Ва Одам боз бо зани худ хобид; вай писаре зоид, ва ўро Шет ном ниҳод; зеро, гуфт, Худо насли дигаре ба ман қарор дод, дар ивази Ҳобил, ки Қобил ўро кушт.

26. Ба Шет низ писаре таваллуд шуд, ва ўро Анўш номид; дар он вақт ба хондани исми Худованд шурўъ карданд.

БОБИ ПАНЧУМ

Насабномаи Одам ва насли Шет.

1. ИН аст китоби насаби Одам: дар рӯзе ки Худо одамро офарид, ба шабоҳати Худо ўро сохт;

2. Нару мода онҳоро офарид, ва онҳоро баракат дод, ва онҳоро, дар рӯзи офариниши онҳо, одам ном ниҳод.

3. Ва Одам саду сӣ сол бизист, ва писаре ба шабоҳати худ, ба сурати худ ба дуньё овард, ва ўро Шет номид.

4. Ва айёми Одам, баъд аз таваллуди Шет, ҳаштсад сол буд, ва ў писарону духтарон ба дуньё овард.

5. Пас тамоми айёми умри Одам нӯҳсаду сӣ сол буд; ва ў мурд.

6. Ва Шет саду панч сол бизист, ва Анӯшро ба дуньё овард.
7. Ва Шет, баъд аз таваллуди Анӯш, ҳаштсаду ҳафт сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
8. Пас тамоми айёми Шет нӯҳсаду дувоздаҳ сол буд; ва ӯ мурд.
9. Ва Анӯш навад сол бизист, ва Қенонро ба дуньё овард.
10. Ва Анӯш, баъд аз таваллуди Қенон, ҳаштсаду понздаҳ сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
11. Пас тамоми айёми Анӯш нӯҳсаду панч сол буд; ва ӯ мурд.
12. Ва Қенон ҳафтод сол бизист, ва Маҳалалъилро ба дуньё овард.
13. Ва Қенон, баъд аз таваллуди Маҳалалъил, ҳаштсаду чил сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
14. Пас тамоми айёми Қенон нӯҳсаду даҳ сол буд; ва ӯ мурд.
15. Ва Маҳалалъил шасту панч сол бизист, ва Ёрадро ба дуньё овард.
16. Ва Маҳалалъил баъд аз таваллуди Ёрад, ҳаштсаду сӣ сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
17. Пас тамоми айёми Маҳалалъил ҳаштсаду наваду панч сол буд; ва ӯ мурд.
18. Ва Ёрад саду шасту ду сол бизист, ва Ҷанӯхро ба дуньё овард.
19. Ва Ёрад, баъд аз таваллуди Ҷанӯх, ҳаштсад сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
20. Пас тамоми айёми Ёрад нӯҳсаду шасту ду сол буд; ва ӯ мурд.
21. Ва Ҷанӯх шасту панч сол бизист, ва Матушолахро ба дуньё овард.
22. Ва Ҷанӯх, баъд аз таваллуди Матушолах, сесад сол пеши Худо роҳ рафт, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
23. Пас тамоми айёми Ҷанӯх сесаду шасту панч сол буд.
24. Ва Ҷанӯх пеши Худо роҳ рафт, ва нопаёдо шуд, зеро ки Худо ӯро гирифт.
25. Ва Матушолах саду ҳаштоду ҳафт сол бизист, ва Ломакро ба дуньё овард.

26. Ва Матушолах, баъд аз таваллуди Ломак, ҳафтсаду ҳаштоду ду сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
27. Пас тамоми айёми Матушолах нӯҳсаду шасту нӯҳ сол буд; ва ӯ мурд.
28. Ва Ломак саду ҳаштоду ду сол бизист, ва писаре ба дуньё овард.
29. Ва ӯро Нӯҳ ном ниҳода, гуфт: «Ин моро тасаллӣ хоҳад дод аз аъмоли мо ва аз заҳмати дастҳои мо аз заmine ки Худованд ба он лаънат хонд».
30. Ва Ломак, баъд аз таваллуди Нӯҳ, панҷсаду наваду панҷ сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
31. Пас тамоми айёми Ломак ҳафтсаду ҳафтоду ҳафт сол буд; ва ӯ мурд.
32. Ва Нӯҳ панҷсадсола буд, ва Нӯҳ Сом, Ҳом ва Ёфатро ба дуньё овард.

БОБИ ШАШУМ

Тӯфон. Сабабҳои газоби Худо.

1. ВА чун одамон бар рӯи замин афзудан гирифтанд, ва ба онҳо духтарон таваллуд шуданд,
2. Писарони Худо духтарони одамизодро диданд, ки хушрӯянд, ва ҳар кадомро, ки хуш мекарданд, барои худ ба занӣ мегирифтанд.
3. Ва Худованд гуфт: «Рӯҳи Ман дар одамизод доим нахоҳад монд, зеро ки вай башар аст; бигзор айёми вай саду бист сол бошад».
4. Дар он рӯзгорон дар замин баҳодурон буданд, алалхусус баъд аз замоне ки писарони Худо назди духтарони одамизод омаданд, ва онҳо барояшон фарзанд оварданд. Ин паҳлавонон аз қадимулайём мардони номвар буданд.

Сарнавишт дар бораи доварӣ.

5. Ва Худованд дид, ки бадкирдории одамизод дар замин бисъёр аст, ва ҳамаи фикру андешаҳои дили ӯ ҳамеша фақат бад аст.

6. Ва Худованд пушаймон шуд, ки одамизодро бар замин ба вучуд овард, ва дилаш маҳзун шуд.

7. Ва Худованд гуфт: «Одамизодро, ки офаридаам, аз рӯи замин маҳв месозам, аз одамизод то чорпоён, то ҳайвоноти хазанда ва то паррандагони осмон маҳв месозам; зеро пушаймонам, ки онҳоро ба вучуд овардаам».

Сарнавишт дар бораи ғайз.

8. Аммо Нӯҳ дар назари Худованд илтифот ёфт.

9. Ин аст насаби Нӯҳ: Нӯҳ марди одил буд, ва дар насли худ покдоман; Нӯҳ пеши Худо роҳ мерафт.

10. Ва Нӯҳ се писар: Сом, Ҳом ва Ёфатро ба дунё овард.

11. Ва замин пеши Худо фосид шуд, ва замин аз ситам пур шуд.

12. Ва Худо заминро дид, ки инак, он фосид шудааст: зеро ки ҳар башар роҳи худро бар замин фосид кардааст.

13. Ва Худо ба Нӯҳ гуфт: «Интиҳои ҳар башар пеши Ман фаро расидааст; зеро ки замин аз дасти онҳо аз ситам пур шудааст. Ва инак, Ман онҳоро аз замин нест мекунам.

14. Барои худ киштие аз чӯби чӯфар бисоз; лонаҳо дар киштӣ бино кун, ва онро аз дарун ва аз берун қир бимол.

15. Ва онро ин тавр бисоз: қади киштӣ сесад зирӯ бошад, бари он — панҷоҳ зирӯ, ва баландии он — сӣ зирӯ.

16. Равзане дар киштӣ бисоз, ва онро ба зирое аз боло тамом кун, ва дари киштиро аз паҳлуи он бигузор; ва қабатҳои поён, миёна ва боло дар он бисоз.

17. Ва инак, Ман тӯфони обро бар замин меоварам, то ҳар махлуқеро, ки рӯҳи ҳаёт дар он бошад, аз зери осмон нест кунам; ва ҳар чӣ бар замин аст, хоҳад мурд.

18. Ва аҳди Худо бо ту барқарор мекунам, ва ба киштӣ медароӣ, ту, ва писаронат, ва занат, ва занони писаронат бо ту.

19. Ва аз тамоми ҳайвонот, аз ҳар махлуқе ҷуфте ба киштӣ дохил кун, то ки бо худ зинда нигоҳ дорӣ: нар ва мода бошанд.

20. Аз паррандагон мувофиқи чинсашон, ва аз чорпоён мувофиқи чинсашон, ва аз тамоми ҳайвоноти хазандаи замин мувофиқи чинсаш, ҷуфт-ҷуфт аз ҳама назди ту оянд, то ки зинда нигоҳ дорӣ.

21. Ва аз ҳар озуқасе ки хӯрда шавад, бигир ва назди худ захира намо, то ки барои ту ва онҳо хӯрок бошад».

22. Ва Нӯҳ чунин кард; ҳар он чиро, ки Худо ба ӯ фармуда буд, ба ҷо овард.

БОБИ ҲАФТУМ

Тӯфон ҳамчун зуҳури довариш Худо.

1. Ва Худованд ба Нӯҳ гуфт: «Ту ва тамоми аҳли байтат ба киштӣ дароед; зеро ки туро дар ин насл пеши Худам одил дидам.

2. Аз ҳар чорпои пок ҳафт-ҳафт, нар ва мода, бо худ бигир, ва аз чорпои нопок ҷуфт-ҷуфт, нар ва мода.

3. Аз паррандагони осмон низ ҳафт-ҳафт, нар ва мода, то ки насле бар рӯи тамоми замин нигоҳ дорӣ.

4. Зеро, баъд аз ҳафт рӯз, Ман чил рӯз ва чил шаб ба замин борон меборонам; ва тамоми махлуқотеро, ки офаридаам, аз рӯи замин маҳв мекунам».

5. Ва Нӯҳ ҳар он чиро, ки Худованд ба ӯ фармуд, ба ҷо овард.

6. Ва Нӯҳ шашсадсола буд, чун тӯфони об бар замин омад.

7. Ва Нӯҳ, ва писаронаш, ва занаш, ва занони писаронаш бо ӯ аз боиси оби тӯфон ба киштӣ даромаданд.

8. Аз чорпоёни пок, ва аз чорпоёни нопок, ва аз паррандагон, ва аз тамоми ҳайвоноти хазандаи замин,

9. Ҷуфт-ҷуфт, нар ва мода, назди Нӯҳ ба киштӣ даромаданд, чунон ки Худо ба Нӯҳ фармуда буд.

10. Ва баъд аз ҳафт рӯз оби тӯфон бар замин омад.

11. Дар соли шашсадуми ҳаёти Нӯҳ, дар моҳи дуҷум, дар рӯзи ҳафтадуми моҳ, дар ҳамаи рӯз ҳамаи чашмаҳои вартаи азим шикӯфта шуд, ва раванҳои осмон кушода.
12. Ва борон чил рӯз ва чил шаб бар рӯи замин борид.
13. Дар ҳуди ҳамаи рӯз Нӯҳ, ва Сом, Ҳом ва Ёфат, писарони Нӯҳ, ва зани Нӯҳ, ва се зани писаронаш бо онҳо ба кишти дармаданд.
14. Онҳо, ва ҳамаи ҳайвонҳо мувофиқи чинсашон, ва ҳар гуна чорпоён мувофиқи чинсашон, ва тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазад, мувофиқи чинсаш, ва ҳамаи паррандагон мувофиқи чинсашон, ҳамаи мурғон, ҳамаи болдорон,
15. Ҷуфт-ҷуфт аз ҳар маҳлуқе ки рӯҳи ҳаёт дорад, назди Нӯҳ ба кишти омаданд.
16. Ва онҳое ки омаданд, нар ва мода аз ҳар маҳлуқ омаданд, чунон ки Худо ба ӯ фармуда буд. Ва Худованд дарро аз пушти ӯ баст.
17. Ва тӯфон чил рӯз бар замин давом кард, ва об афзуд, ва киштиро бардошт, ва он аз замин баланд шуд.
18. Ва об пурзӯр мешуд ва бар замин хеле меафзуд; ва кишти бар сатҳи об шино мекард.
19. Ва об бар замин хеле ва хеле пурзӯр шуд, ва ҳамаи кӯҳҳои баланде ки зери тамоми осмон буд, пӯшида шуд.
20. Об пурзӯр шуда, понздаҳ зироъ болотар баромад, ва кӯҳҳо пӯшида шуд.
21. Ва тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазид, ва паррандагон, ва чорпоён, ва ҳайвонҳои ваҳшӣ, ва ҳар маҳлуқе ки бар замин ҳаракат мекард, ва ҳамаи одамон мурданд.
22. Ҳар он чи дар хушкӣ дами рӯҳи ҳаёт дар димоғаш буд, мурд.
23. Ва ҳар маҳлуқе ки бар рӯи замин буд, аз одам то чорпоён, то ҳайвоноти хазанда ва то паррандагони осмон аз замин маҳв шуд: фақат Нӯҳ, ва он чи бо ӯ дар кишти буд, боқӣ монд.
24. Ва об бар замин саду панҷоҳ рӯз пурзӯр мешуд.

БОБИ ҲАШТУМ

Анҷоми тӯфон.

1. Ва Худо Нӯҳ ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ ва ҳамаи чорпоёнро, ки бо ӯ дар киштӣ буданд, ба ёд овард; ва Худо боде бар замин вазонид, ва об фурӯ нишаст.
2. Ва чашмаҳои варта ва равзанҳои осмон баста шуд, ва борон аз осмон бозистод.
3. Ва об рафта-рафта аз рӯи замин баргашт, ва баъд аз гузаштани саду панҷох рӯз об кам шуд.
4. Ва дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи ҳафдаҳуми моҳ, киштӣ бар кӯҳҳои Аророт қарор гирифт.
5. Ва то моҳи даҳум об рафта-рафта кам мешуд; ва дар рӯзи аввали моҳи даҳум қуллаҳои кӯҳҳо намудор шуд.
6. Ва баъд аз гузаштани чил рӯз Нӯҳ даричаи киштиро, ки сохта буд, воз кард.
7. Ва зоғро сар дод, ва он берун парид, мерафту меомад, то даме ки оби рӯи замин хушк шуд.
8. Баъд кабӯтарро аз пеши худ сар дод, то бубинад, ки оё об аз рӯи замин фуromaдааст.
9. Аммо кабӯтар ҷои осоише барои кафи пои худ наёфт, ва назди ӯ ба киштӣ баргашт; зеро ки об дар тамоми рӯи замин буд; ва ӯ дасти худро дароз кард ва онро гирифта, назди худ ба киштӣ даровард.
10. Ва ҳафт рӯзи дигар таваққуф намуд; ва боз кабӯтарро аз киштӣ сар дод.
11. Ва шомгоҳ кабӯтар назди ӯ баргашт; ва инак, барги тозаи зайтун дар минқори вай; ва Нӯҳ донист, ки об аз рӯи замин фуromaдааст.
12. Ва боз ҳафт рӯзи дигар таваққуф намуда, кабӯтарро сар дод; ва он дигар назди ӯ гашта наомад.
13. Ва дар соли шашсаду якум, дар моҳи аввал, дар рӯзи якуми моҳ, оби рӯи замин хушк шуд; ва Нӯҳ сарпӯши киштиро бардошта, нигарист, ва инак, рӯи замин хушк буд.
14. Ва дар моҳи дуом, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳ, замин хушк шуд.

15. Ва Худо Нӯхро хитоб карда, гуфт:

16. «Аз киштӣ берун ой, ту, ва занат, ва писаронат, ва занони писаронат бо ту.

17. Ва ҳамаи ҳайвонҳоеро, ки назди худ дорӣ, ҳар махлуқеро аз паррандагон, ва чорпоён, ва тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазад, бо худ берун овар, то ки бар замин паҳн шуда раванд, ва борвар ва афзун шаванд».

18. Ва Нӯх, ва писаронаш, ва занаш, ва занони писаронаш бо ӯ берун омаданд.

19. Ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ, ва тамоми ҳайвоноти хазанда, ва ҳамаи паррандагон, ва ҳар чӣ бар замин ҳаракат мекунад, мувофиқи чинсҳои худ, аз киштӣ баромаданд.

Аҳди сеюми Худо бо одам.

20. Ва Нӯх қурбонгоҳе барои Худованд бино кард; ва аз ҳар чорпои пок, ва аз ҳар паррандаи пок гирифта, қурбонҳои сӯхтанӣ бар қурбонгоҳ гузаронид.

21. Ва Худованд атри гуворо бӯид, ва Худованд дар ДИЛИ Худ гуфт: «Заминро бори дигар аз боиси одамизод лаънат накунам, зеро ки андешаи ДИЛИ одам аз наврасии ӯ бад аст; ва ҳамаи чонваронро бори дигар талаф накунам, чунон ки кардам.

22. Минбаъд дар тамоми айёми замин кишт ва дарав, сармо ва гармо, тобистон ва ЗИМИСТОН, рӯз ва шаб хотима нахоҳад ёфт».

БОБИ НҶҶҶ

Ҳуқмфармоиш одам. Аҳди сеюм; рангинкамон.

1. ВА Худо Нӯх ва писаронашро баракат дода, ба онҳо гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва заминро пур кунед.

2. Ва ҳайбати шумо ва салобати шумо бар ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшии замин, ва бар ҳамаи паррандагони осмон, ва бар ҳар чӣ бар замин меҳазад, ва бар ҳамаи моҳиёни баҳр хоҳад буд; онҳо ба дасти шумо супурда шуданд.

3. Ҳар чунбандае ки зинда аст, барои шумо ғизо бошад; ҳамаро чун алафи сабз ба шумо додам.
4. Фақат гӯштро бо ҷони он, яъне бо хуни он, нахӯред.
5. Ва хуни шуморо низ, ки ҷони шумост, талаб хоҳам кард, аз дасти ҳар ҳайвон онро талаб хоҳам кард, ва ҷони одамизодро аз дасти одамизод, аз дасти бародари ӯ талаб хоҳам кард.
6. Ҳар кӣ хуни одамизодро резад, хуни ӯ ба дасти одам рехта шавад: зеро ки одам ба сурати Худо офарида шудааст.
7. Ва шумо борвар ва афзун шавед, ва дар рӯи замин паҳн шуда равед, ва дар он биафзоед».
8. Ва Худо Нӯҳ ва писаронашро бо ӯ хитоб карда, гуфт:
9. «Инак, Ман аҳди Худро бо шумо ва баъд аз шумо бо насли шумо барқарор мекунам,
10. Ва бо ҳар ҷони зиндае ки бо шумо бошад, бо паррандагон, бо чорпоён ва бо ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшии замин, ки бо шумо бошанд, бо ҳар он чи аз киштӣ берун омад, бо ҳамаи ҳайвонҳои замин;
11. Аҳди Худро бо шумо барқарор мекунам, ки бори дигар ҳар махлуқ аз оби тӯфон ҳалок нашавад, ва бори дигар тӯфон барои хароб кардани замин рӯй надихад».
12. Ва Худо гуфт: «Ин аст аломати аҳде ки Ман мебандам дар миёни Худам ва шумо ва ҳар ҷони зиндае ки бо шумо бошад, аз насл ба насл то абад:
13. Рангинкамони Худро дар абр мегузорам, то ки аломати аҳди байни Ман ва замин бошад.
14. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар гоҳ Ман абрро бар замин равона кунам, ва рангинкамон дар абр намудор гардад,
15. Ман аҳди Худро, ки дар миёни Ман ва шумо ва ҳар ҷони зиндаи ҳар махлуқ аст, ба ёд хоҳам овард; ва бори дигар оби тӯфон барои ҳалок кардани ҳар махлуқ рӯй нахоҳад дод.
16. Ва чун рангинкамон дар абр бошад, Ман онро дида, он аҳди ҷовидониро, ки дар миёни Худо ва ҳар ҷони зиндаи ҳар махлуқи рӯи замин аст, ба ёд меоварам».
17. Ва Худо ба Нӯҳ гуфт: «Ин аст аломати аҳде ки барқарор мекунам дар миёни Худам ва ҳар махлуқе ки бар замин аст».

18. Писарони Нӯҳ, ки аз киштӣ берун омаданд, Сом, Ҳом ва Ёфат буданд. Ва Ҳом падари Канъон аст.

19. Ин се нафар писарони Нӯҳ буданд, ва аз онҳо тамоми замин маскун гашт.

Гуноҳи Ҳом.

20. Ва Нӯҳ ба коркарди замин шурӯъ намуд, ва токзоре шинонд.

21. Ва шароб нӯшида, маст шуд, ва дар хаймаи худ бараҳна хобид.

22. Ва Ҳом, падари Канъон, аврати падари худро дид, ва берун баромада, ба ду бародараш нақл кард.

23. Сом ва Ёфат ҷомаро гирифта, бар китфи худ партофтанд, ва ақибнокӣ рафта, аврати падари худро пӯшониданд; ва азбаски рӯяшон ба ақиб нигаронида шуда буд, онҳо аврати падари худро надиданд.

Нубуввати Нӯҳ.

24. Ва Нӯҳ аз нашъаи шароби худ ҳушёр шуда, фаҳмид, ки писари хурдияш дар ҳаққи ӯ чӣ кор кардааст;

25. Ва гуфт: «Канъон малъун бод; пеши бародарони худ бандаи бандагон бошад».

26. Ва гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Сом; бигзор Канъон бандаи Сом бошад.

27. Худо Ёфатро вусъат диҳад; ва дар хаймаҳои Сом маскан гирад; ва Канъон бандаи онҳо бошад».

Насли Нӯҳ.

28. Ва Нӯҳ баъд аз тӯфон сесаду панҷоҳ СОЛ бизист.

29. Пас тамоми айёми Нӯҳ нӯҳсаду панҷоҳ сол буд; ва ӯ мурд.

БОБИ ДАҲУМ

Насабномаи Нӯҳ.

1. ИН аст насаби писарони Нӯҳ: СОМ, Ҳом ва Ёфат. Ба онҳо баъд аз тӯфон писарон тавваллуд шуданд.
2. Писарони Ёфат: Ҷӯмар, Мочӯч, Модай, Ёвон, Тубол, Машак ва Тирос.
3. Писарони Ҷӯмар: Ашканаз, Рифат ва Тӯҷармо.
4. Писарони Ёвон: Алишо, Таршиш, Киттим ва Дӯдоним.
5. Аз онҳо халқҳои соҳилҳо дар заминҳои худ паҳн шуданд, ҳар яке мувофиқи забони худ, мувофиқи қabilaҳои худ, дар халқҳои худ.
6. Писарони Ҳом: Куш, Миср, Фут ва Канъон.
7. Писарони Куш: Сабо, Ҳавило, Сапто, Раъмо ва Сабтако. Писарони Раъмо: Шабо ва Дадон.
8. Ва Куш Нимрӯдро ба дунё овард: ӯ ба пурзӯр шудан бар рӯи замин шурӯъ кард.
9. Ӯ пеши Худованд сайёди пурзӯр буд; ба ҳамин сабаб мегӯянд: «Мисли Нимрӯд сайёди пурзӯр пеши Худованд».
10. Ибтидои мамлакати ӯ Бобил, Арак, Аккад ва Калне дар замини Шинъор буд.
11. Аз он замин Ашшур баромада, Нинве, Раҳӯбӯир ва Колахро бино кард,
12. Ва Расанро дар миёни Нинве ва Колах; ва он шаҳри бузург буд.
13. Ва Миср Лудим, Аномим, Лаҳобим ва Нафтӯхимро ба дунё овард,
14. Ва Фатрусим ва Каслухимро, ки аз он ҷо фалиштиён пайдо шудаанд, ва Кафтӯримро.
15. Ва Канъон Сидӯн нахустзодаи худ ва Ҳитро ба дунё овард,
16. Ва Ябусӣ, Амӯрӣ ва Ҷирҷоширо,
17. Ва Ҳиввӣ, Арқӣ ва Синиро,
18. Ва Арводӣ, Саморӣ ва Ҳамотиро. Баъд аз он қabilaҳои канъонӣ паҳн шуда рафтанд.

19. Ва ҳудуди канъониён аз Сидӯн ба самти Чарор то Ғазза буд ва ба самти Садӯм, Амӯро, Адмо ва Сабӯим то Лошаъ.
20. Инҳоянд писарони Ҳом, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи забонҳои онҳо, дар заминҳои онҳо, дар халқҳои онҳо.
21. Ба Сом низ, ки падари ҳамаи писарони Эбар ва бародари калонии Ёфат буд, писарон таваллуд шуданд.
22. Писарони Сом: Элом, Ашшур, Арфакшад, Луд ва Арам.
23. Ва писарони Арам: Ус, Ҳул, Қатар ва Маш.
24. Ва Арфакшад Шолахро ба дунё овард, ва Шолах Эбар-ро ба дунё овард.
25. Ва ба Эбар ду писар таваллуд шуд: яке Фолач ном дошт, зеро ки дар айёми ӯ замин тақсим шудааст; ва номи бародараш — Ёқтон.
26. Ва Ёқтон Алмӯдод, Шолаф, Ҳазармавт ва Ёрахро ба дунё овард,
27. Ва Ҳадӯром, Узол ва Диклоро,
28. Ва Ёбол, Абимоил ва Шаборо,
29. Ва Ёфир, Ҳавило ва Ёбобро. Ҳамаи онҳо писарони Ёқтон буданд.
30. Ва маскани онҳо аз Мешо буд ба самти Сафоро, кӯҳи шарқӣ.
31. Инҳоянд писарони Сом мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи забонҳои онҳо, дар заминҳои онҳо мувофиқи халқҳои онҳо.
32. Инҳоянд қабилаҳои писарони Нӯх, мувофиқи насаби онҳо, дар халқҳои онҳо. Аз онҳо баъд аз тӯфон халқҳо бар рӯи замин паҳн шуданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Бино кардани бурҷ.

1. ДАР тамоми замин як забон ва як лаҳча буд.
2. Чун аз шарқ кӯч мекарданд, даште дар замини Шин-ъор ёфтанд ва дар он ҷо маскан гирифтанд.

3. Ва ба якдигар гуфтанд: «Биёед, хишт резем, ва онро дар дош пазем». Ва онҳоро хишт ба ҷои санг буд, ва қир ба ҷои гил.

4. Ва гуфтанд: «Биёед, шаҳре барои худ бино кунем, ва бурҷе ки сараш ба осмон бирасад; ва номе барои худ пайдо кунем, мабодо бар рӯи тамоми замин пароканда шавем».

Махлут кардани забонҳо.

5. Ва Худованд фурӯд омад барои дидани шаҳр ва бурҷе ки фарзандони одам бино мекарданд.

6. Ва Худованд гуфт: «Инак, қавм як аст, ва ҳамаи онҳоро забон як аст; ва ин корро шурӯъ кардаанд, ва акнун ҳар коре ки карданӣ шудаанд, барояшон дастнорас нахоҳад буд.

7. Пас фурӯд оем, ва забони онҳоро дар он ҷо махлут кунем, то ки сухани якдигарро нафаҳманд».

8. Ва Худованд онҳоро аз он ҷо бар рӯи тамоми замин пароканда кард; ва онҳо сохтани шаҳрро бас карданд.

9. Аз ҳамин сабаб он ҷоро Бобил номидаанд; зеро ки дар он ҷо Худованд забони тамоми заминро махлут кард, ва аз он ҷо Худованд онҳоро бар рӯи тамоми замин пароканда кард.

Насаби Абром.

10. Ин аст насаби Сом: Сом садсола буд, ва Арфакшадро баъд аз ду соли тӯфон ба дунё овард.

11. Ва Сом, баъд аз таваллуди Арфакшад, панҷсад сол бизист, ва писарону духтарон ба дунё овард.

12. Ва Арфакшад сию панҷ сол бизист, ва Шолахро ба дунё овард.

13. Ва Арфакшад, баъд аз таваллуди Шолах, чорсаду се сол бизист, ва писарону духтарон ба дунё овард.

14. Ва Шолах сӣ сол бизист, ва Эбарро ба дунё овард.

15. Ва Шолах, баъд аз таваллуди Эбар, чорсаду се сол бизист, ва писарону духтарон ба дунё овард.

16. Ва Эбар сию чор сол бизист, ва Фолачро ба дунъё овард.
17. Ва Эбар, баъд аз таваллуди Фолач, чорсаду сӣ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
18. Ва Фолач сӣ сол бизист, ва Рауро ба дунъё овард.
19. Ва Фолач, баъд аз таваллуди Рау, дусаду нӯҳ сол би-зист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
20. Ва Рау сию ду сол бизист, ва Саручро ба дунъё овард.
21. Ва Рау, баъд аз таваллуди Саруч, дусаду ҳафт сол би-зист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
22. Ва Саруч сӣ сол бизист, ва Нохӯрро ба дунъё овард.
23. Ва Саруч, баъд аз таваллуди Нохӯр, дусад сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
24. Ва Нохӯр бисту нӯҳ сол бизист, ва Торахро ба дунъё овард.
25. Ва Нохӯр, баъд аз таваллуди Торах, саду нуздаҳ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
26. Ва Тораҳ ҳафтод сол бизист, ва Абром, Нохӯр ва Ҳоронро ба дунъё овард.
27. Ва ин аст насаби Тораҳ: Тораҳ Абром, Нохӯр ва Ҳоронро ба дунъё овард. Ҳорон Лутро ба дунъё овард.
28. Ва Ҳорон пеш аз ғавти падари худ Тораҳ, дар замин таваллуди худ, дар Ури калдониён мурд.
29. Ва Абром ва Нохӯр занон барои худ гирифтанд: номи зани Абром — Сорай ва номи зани Нохӯр — Милко, духтари Ҳорон, падари Милко ва падари Иско.
30. Ва Сорай бенасл буда, бача надошт.
31. Ва Тораҳ писари худ Абром ва набераи худ Лут, писари Ҳорон, ва келин худ Сорай, зани писараш Абромро гирифта, бо онҳо аз Ури калдониён берун омад, то ки ба замини Канъон бираванд, вале ба Ҳоррон расида, дар он ҷо маскан гирифтанд.
32. Ва айёми Тораҳ дусаду панҷ сол буд, ва Тораҳ дар Ҳоррон мурд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ваъда. Аз вақти даъват шудани Абром то вақти қонунгузорӣ.

Аҳди чоруми Худо бо одам.

1. Ва Худованд ба Абром гуфт:
«Аз замини худ,
аз акрабои худ
ва аз хонаи падари худ
сӯи заминне ки ба ту нишон диҳам, равона шав.
2. Ва аз ту халқи бузурге ба вучуд оварам, ва туро баракат
диҳам,
ва номи туро бузург созам:
ва ту намунаи баракат хоҳӣ шуд.
3. Ва баракат диҳам онҳоро, ки туро муборак хонанд, ва
лаънат гӯям ба онҳое ки туро малъун хонанд; ва дар ту ҳамаи
қабिलाҳои рӯи замин баракат хоҳанд хост».

Абром дар замини мавҷуд.

4. Ва Абром, чунон ки Худованд ба ӯ фармуд, равона шуд; ва
Лут ҳамроҳи ӯ рафт. Ва Абром ҳафтаду панҷсола буд, ҳангоме
ки аз Ҳоррон берун омад.
5. Ва Абром зани худ Сорай ва бародарзодаи худ Лутро бо
тамоми дорое ки адӯхта буданд, ва бо ашхосе ки дар Ҳоррон
доштанд, гирифт; ва берун омаданд, то ки сӯи зами-ни Канъон
равона шаванд; ва ба замини Канъон омаданд.
6. Ва Абром заминро тай карда, то мавзеи Шакем, то
булутзори Мӯре расид. Ва дар он вақт канъониён дар ин замин
буданд.
7. Ва Худованд бар Абром зоҳир гардида, гуфт: «Ба насли ту
ин заминро медиҳам». Ва дар он ҷо барои Худованд, ки бар ӯ
зоҳир шуд, қурбонгоҳе бино кард.
8. Ва аз он ҷо ба кӯҳе ки аз Байт-Ил ба тарафи шарқ аст, кӯч
кард; ва хаймаи худро барафрошт, ва Байт-Ил ба тарафи ғарбӣ
ва Ай ба тарафи шарқии он буд; ва дар он ҷо қурбонгоҳе
барои Худовавд бино кард ва исми Худовандро хонд.
9. Ва Абром рахт баста, ба самти чануб роҳ паймудан гирифт.

Абром дар Миср.

10. Ва дар он замин қаҳтӣ буд. Ва Абром ба Миср фурӯд омад, то ки дар он чо зивдагӣ кунад; зеро ки қаҳтӣ дар он замин шиддат ёфт.
11. Вақте ки ба Миср наздик меомад, ба зани худ Сорай гуфт: «Инак, ман медонам, ки ту зани хушрӯй ҳастӣ;
12. Ва чун мисриён туро бинанд, гӯянд: «Ин зани ӯст»; пас маро бикушанд, ва туро зинда нигоҳдоранд.
13. Пас бигӯ, ки ту хоҳари ман ҳастӣ, то ки ба хотири ту ба ман некӣ шавад, ва чонам ба туфайли ту зинда монад».
14. Ва ҳангоме ки Абром ба Миср омад, мисриён ин занро диданд, ки хеле хушрӯй аст;
15. Ва акобири фиръавн варо диданд, ва дар ҳузури фиръавн варо ситоиш карданд; ва ин зан ба хонаи фиръавн гирифта оварда шуд.
16. Ва ба хотири вай ба Абром некӣ кард; ва Абром со-ҳиби гӯсфандон, ва говон, ва харон, ва ғуломон, ва канизон, ва хачирон, ва шутурон гардид.
17. Ва Худованд фиръавн ва аҳли байти ӯро аз боиси Сорай, зани Абром, ба балоҳои бад гирифтор кард.
18. Ва фиръавн Абромро хонда, гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ба ман кардӣ? Чаро ба ман нагуфтӣ, ки вай зани туст?»
19. Чаро гуфтӣ: "Вай хоҳари ман аст"? Ва ман варо ба занӣ гирифтани будам. Ва акнун инак зани ту; бигир ва бирав».
20. Ва фиръавн дар ҳаққи ӯ ба одамони худ амр фармуд, ва ӯро бо занаш ва бо ҳар чизе ки дошт, гуселониданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Аз Миср баргаштани Абром ва қурбонгоҳ сохтани вай.

1. Ва Абром аз Миср раҳт баста, бо занаш, ва бо ҳар чизе ки дошт, ва бо ҳамроҳии Лут ба ҷануб омад.
2. Ва Абром аз чорво, ва нуқра, ва тилло хеле бой буд.

3. Ва аз чануб то Байт-Ил роҳ паймуда, ба мақоме расид, ки дар он чо пештар хаймаи ӯ дар миёни Байт-Ил ва Ай буд,
4. Ба мақоми қурбонгоҳе ки дар он чо ӯ дар ибтидо бино карда буд; ва дар он чо Абром исми Худовандро хонда буд.

Абром аз Лут ҷудо мешавад.

5. Лут низ, ки ҳамроҳи Абром мегашт, гӯсфандон, ва говон, ва хаймаҳо дошт.
6. Вале замин ба онҳо ғунҷоиш намедод, ки дар як чо сокин шаванд, зеро ки дороияшон бисёр буд, ва наметавонистанд дар як чо сокин шаванд.
7. Ва дар миёни ҷӯпонони чорвои Абром ва ҷӯпонони чорвои Лут низоъ афтод; ва дар он замон канъониён ва фарризиён сокини он замин буданд.
8. Ва Абром ба Лут гуфт: “Зинҳор, дар миёни ман ва ту, ва дар миёни ҷӯпонони ман ва ҷӯпонони ту низое набошад; зеро ки мо хешу табор ҳастем.
9. Магар тамоми замин пеши ту нест? Пас, хоҳишмандам, ки аз ман ҷудо шавӣ. Агар ба тарафи чап равӣ, ман ба тарафи рост хоҳам рафт, ва агар ба тарафи рост равӣ, ман ба тарафи чап хоҳам рафт”.
10. Ва Лут чашм андохта, тамоми водии Урдунро дид, ки он, пеш аз он ки Худованд Садӯм ва Амӯроро хароб кунад, сар ба сар то Сӯар, мисли боғи Худованд, мисли замини Миср обшор буд.
11. Ва Лут тамоми водии Урдунро барои худ ихтиёр кард; ва Лут ба тарафи шарқ кӯч кард. Ва онҳо аз якдигар ҷудо шуданд.
12. Абром дар замини Канъон сокин шуд; ва Лут дар шаҳрҳои водӣ сокин шуд, ва хаймаҳои худро то Садӯм барафрошт.
13. Лекин мардуми Садӯм бағоят шарир ва пеши Худованд гуноҳкор буданд.

Аҳд бо Абром; ваъдаи замин ва баъда кардани насли ҷисмонӣ.

14. Ва Худованд ба Абром, баъд аз он ки Лут аз ӯ чудо шуд, гуфт: “Акнун чашм андохта, аз мақоме ки дар он истодаӣ, ба ҷониби шимол, ва ҷануб, ва шарқ, ва ғарб назар кун.

15. Зеро тамоми заминеро, ки мебинӣ, ба ту ва ба насли ту то абад медиҳам.

16. Ва насли туро монанди ғубори замин мегардонам; агар касе ғубори заминро шумурда тавонад, насли ту низ шумурда шавад.

17. Бархез ва дар тӯлу арзи ин замин гардиш кун: зеро ки онро ба ту медиҳам”.

18. Ва Абром хаймаи худро кӯчонда, равона шуд ва дар булутзори Мамре, ки дар Ҳебрӯн аст, маскан гирифт; ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованд бино кард.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Абром лутро озод мекунад.

1. ВА воқеъ шуд дар айёми Амрофал подшоҳи Шинъор, Арйӯк подшоҳи Алосор, Қадорлаӯмар подшоҳи Элом ва Тидьол подшоҳи Ҷӯим,

2. Ки онҳо бо Бараъ подшоҳи Садӯм, Биршаъ подшоҳи Амӯро, Шиноб подшоҳи Адмо, Шамэбар подшоҳи Сабӯим ва подшоҳи Балаъ, ки ҳамон Сӯар бошад, ҷанг карданд.

3. Ҳамаи онҳо дар водии Сиддим, ки ҳамон баҳри Намак бошад, бо ҳам пайвастанд.

4. Дувоздаҳ сол онҳо дар хизмати Кадорлоӯмар буданд ва дар соли сездаҳум исъён карданд.

5. Ва дар соли чордахум Кадорлоӯмар ва подшоҳоне ки бо ӯ буданд, омада, рафоиёро дар Аштарут-Қарнайн, зу-зиёро дар Ҳом ва эмиёро дар Шове-Қирьётаим шикаст доданд,

6. Ва хӯриёро дар кӯҳи онҳо Сеир то Ил-Форон, ки дар шафати биёбон аст.

7. Ва баргашта, ба чашмаи Мишфот, ки ҳамон Қодеш бошад, омаданд ва тамоми дашти Амолқро, ва амӯриёнро низ, ки дар Ҳассун-Томор сокин буданд, шикаст доданд.
8. Он гоҳ подшоҳи Садӯм, подшоҳи Амӯро, подшоҳи Адмо, подшоҳи Сабӯим ва подшоҳи Балаъ, ки ҳамон Сӯар бошад, берун омаданд; ва онҳо дар водии Сиддим ба ҷанг даромаданд,
9. Бо Кадорлоӯмар подшоҳи Элом, Тидъол подшоҳи "Қӯ-им, Амрофал подшоҳи Шинъор ва Арйӯк подшоҳи Алосор; чор подшоҳ бо панҷ.
10. Ва водии Сиддим пур аз чоҳҳои қир буд; ва подшоҳони Садӯм ва Амӯро рӯй ба гурез оварда, ба он ҷо афтоданд; ва боқимондагон ба кӯҳистон гурехтанд.
11. Ва ҳамаи дороии Садӯм ва Амӯроро бо тамоми озукаи онҳо гирифта рафтанд.
12. Ва бародарзодаи Абром, Лутро, ки дар Садӯм сокин буд, бо дороияш гирифта рафтанд.
13. Ва гурезае омада, ба Аброми ибрӣ хабар дод, ва ӯ дар булутзори Мамреи амӯрӣ, ки бародари Ашқӯл ва бародари Онер буд, истиқомат дошт, ва онҳо иттифоқчиёни Абром буданд.
14. Чун Абром шунид, ки хешаш ба асирӣ афтодааст, се-саду ҳаждаҳ нафар ғуломони хоназоди дастпарварди худро бо худ бурда, то Дон таъқиб намуд.
15. Ва шабонгоҳ тақсим шуда, ба онҳо тохт, ӯ ва ғуломо-наш; ва онҳоро шикаст дод ва то ба Ҳӯбо, ки аз Димишқ ба тарафи шимол аст, таъқиб намуд.
16. Ва тамоми дороиро баргардонид, ва хеши худ Лут ва дороии ӯро, ва занон ва қавмро низ.

Худо Худро ба Абром ҳамчун Худованд ва Молики осмон ва замин зоҳир менамояд.

17. Вақте ки ӯ, баъд аз шикаст додани Кадорлоӯмар ва подшоҳоне ки бо вай буданд, баргашта меомад, подшоҳи

Садӯм назди водии Шове, ки ҳамон водии подшоҳ бошад, ба пешвози ӯ баромад.

18. Ва Малкисодақ подшоҳи Салим, нон ва май баровард, ва ӯ коҳини Худои Таоло буд.

19. Ва ӯро баракат дода, гуфт:

«Муборак аст Абром аз ҷониби Худои Таоло, Молики осмон ва замин;

20. Ва муборак аст Худои Таоло,

ки душманонатро ба дастат таслим кард». Ва Абром ба вай аз ҳар чиз даҳъяк дод.

21. Ва подшоҳи Садӯм ба Абром гуфт: «Ашхосро ба ман бидех, ва дороиро барои худ бигир».

22. Ва Абром ба подшоҳи Садӯм гуфт: «Дастии худро ба Худованд Худои Таоло, Молики осмон ва замин бардошта, қасам мехӯрам,

23. Ки аз тамоми дороии ту риштае ё даволи кафше наги-рам, то нагӯй: «Ман Абромро бой гардондам», —

24. Магар фақат он чи чавонон хӯрданд, ва ҳиссаи ода-моне ки ҳамроҳи ман рафтанд: бигзор Онер, Ашкӯл ва Мамре ҳиссаи худро бигиранд».

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Иҷрои аҳд: ваъда кардани насли рӯҳонӣ.

1. БАЪД аз ин ҳодисаҳо каломи Худованд дар рӯъё ба Абром расида, гуфт:

«Натарс, эй Абром; Ман сипари ту ҳастам; музди ту бағоят бузург аст».

2. Ва Абром гуфт: «Худоё Худовандо! Ба ман чӣ медиҳӣ? Ва ман бефарзанд меравам; ва Алиазари димишқӣ хонаи маро идора мекунад».

3. Ва Абром гуфт: «Инак, ба ман насл надодӣ, ва инак, хоназодам вориси ман аст».

4. Ва дарҳол каломи Худованд ба ӯ даррасида, гуфт: «Ин вориси ту нахоҳад буд, балки он ки аз камари ту барояд, вориси ту хоҳад буд».
5. Ва ӯро берун оварда, гуфт: «Ба осмон назар кун, ва ситорагонро бишумур, агар онҳоро шумурда тавонӣ». Ва ба ӯ гуфт: «Насли ту ҳамин қадар хоҳад шуд».
6. Ва ба Худованд имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.
7. Ва ба ӯ гуфт: «Манам Худованд, ки туро аз Ури калдо-ниён берун овардам, то ки ин заминро ба ирсият ба ту биди-ҳам».
8. Ва гуфт: «Худоё Худовандо! Аз чӣ бидонам, ки вориси он хоҳам буд?»
9. Ва ба ӯ гуфт: «Ғуночини сесола, модабузи сесола, қўч-қори сесола, қумрӣ ва кабўтарбачае барои Ман бигир».
10. Ӯ ин ҳамаро гирифт, ва онҳоро дупора кард, ва ҳар пораро рӯ ба рӯи чуфташ гузошт; фақат мурғонро пора на-кард.
11. Ва лошахурон бар лошаҳо фурӯд омаданд; лекин Абром онҳоро ронд.
12. Ва ҳангоми ғуруби офтоб Абромро хоби гарон зер кард; ва инак, даҳшат ва зулмоти азиме ӯро фаро гирифт.
13. Ва ба Абром гуфт: «Якин бидон, ки насли ту дар за-мине ки аз они онҳо набошад, ғариб хоҳанд буд, ва онҳоро банда хоҳанд кард, ва бар онҳо чорсад сол зулм хоҳанд кард.
14. Ва бар халқе ки онҳо бандагонаш хоҳанд буд, Ман доварӣ хоҳам кард; ва баъд аз он бо дороии зиёд берун хо-ҳанд омад.
15. Ва ту назди падарони худ ба саломатӣ хоҳӣ рафт ва дар пирии некӯ мадфун хоҳӣ шуд.
16. Ва дар насли чорум ба ин ҷо хоҳанд баргашт, зеро ки гуноҳи амӯриён ҳанӯз пур нашудааст».
17. Ва чун офтоб ғуруб карда, торикӣ фаро расид, танӯри пурдуд ва оташи алангадор аз миёни он пораҳо гузар кард.
18. Дар он рӯз Худованд бо Абром аҳд баста, гуфт:
“Ин заминро аз наҳри Миср то наҳри бузург, яъне наҳри Фурот, ба насли ту медиҳам:
19. Қениёнро, қенназиёнро, қадмӯниёнро,

20. Ҳиттиёнро, фарризиёнро, рафоиёнро,
21. Амӯриёнро, канъониёнро, чирчошиёнро ва ябӯсиёнро”.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Таваллуд ёфтани Исмоил.

1. Ва Сорай, зани Абром, ба вай фарзанд наовард, ва ўро Ҳочар ном канизи мисрие буд.
2. Ва Сорай ба Абром гуфт: “Инак, Худованд маро аз зоидан боздошт; пас бо канизи ман бихоб; шояд, аз вай фарзанддор шавам”. Ва Абром ба сухани Сорай даромад.
3. Ва чун даҳ сол аз иқомати Абром дар замини Канъон гузашт, Сорай зани Абром, канизи худ Ҳочари мисриро гирифт, ва ба шавҳари худ Абром ўро ба занӣ дод.
4. Ва бо Ҳочар хобид; вай ҳомила шуд. Ва чун дид, ки ҳомила аст, хотунашро хор дошт.
5. Ва Сорай ба Абром гуфт: “Дар озори ман айбдор ту ҳастӣ; ман канизи худро ба оғӯши ту додам; ва чун дид, ки ҳомила аст, маро хор дошт; Худованд дар миёни ману ту доварӣ кунад”.
6. Ва Абром ба Сорай гуфт: “Инак, канизи ту ба дасти туст; он чи писанди назари ту бошад, бо вай бикун”. Ва Сорай варо ба танг овард; вай аз пеши ӯ гурехта рафт.
7. Ва фариштаи Худованд варо назди чашмаи об дар биёбон, яъне чашмае ки ба роҳи Шур мебошад, ёфт.
8. Ва гуфт: «Эй Ҳочар, канизи Сорай! Аз кучо омадӣ ва кучо меравӣ?» Вай гуфт: «Ман аз пеши хотуни худ Сорай гурехтам».
9. Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Назди хотуни худ баргард ва зери дасти вай мутеъ шав».
10. Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Насли туро бисёр афзун гардонам, ки аз бисёрӣ онро натавон шумурд».
11. Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт:
«Инак, ҳомила ҳастӣ,
ва писаре хоҳӣ зоид,

- ва ӯро Исмоил ном хоҳӣ монд;
 зеро ки Худованд азияти туро шунидааст.
12. Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд;
 дасти ӯ бар ҳама,
 ва дасти ҳама бар ӯ;
 пеши ҳамаи бародарони худ маскан хоҳад гирифт».
13. Ва исми Худовандро, ки ба ӯ гап зад, Ато-Эл-рӯй* хонд,
 зеро гуфт: «Гӯё ки ман ин чо баъд аз бинандаи ман бидидам».
14. Аз ин сабаб он чоҳ Беэр-лаҳай-рӯй* ном дорад, ки дар
 миёни Қодеш ва Борад воқеъ аст.
15. Ва Ҳочар ба Абром писар зоид; ва Абром писари худро,
 ки Ҳочар зоид, Исмоил ном ниҳод.
16. Ва Абром ҳаштоду шашсола буд, хангоме ки Ҳочар
 Исмоилро ба Абром зоид.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Худо – Худованди Қодир (Эл-Шаддаи).

1. Вақте ки Абром наваду нӯхсола буд, Худованд бар Абром
 зоҳир гардида, гуфт: «Ман Худои Қодирам;
 пеши Ман роҳ рав ва покдоман бош;
2. Ва аҳди Худо дар миёни Худам
 ва ту барқарор мекунам,
 ва туро хеле ва хеле афзун мегардонам».
3. Ва Абром бар рӯи худ афтод, ва Худо суханашро ба ӯ
 давом дода, гуфт:

Ба Абром номи Иброҳим дода шуд.

4. «Ман – инак аҳди Ман бо ту:
 ту падари халқҳои бисёр хоҳӣ буд.

*13. *Ту Худои бинандаи ман.*

*14. *Чоҳи Ҳайи бинандаи ман.*

5. Ва номи ту минъбад Абром хонда нашавад;
балки номи ту Иброҳим хоҳад буд;
зеро ки туро падари халқҳои бисёр мегардонам.

Аҳд бо Иброҳим тасдиқ карда ва абадӣ гардонидани шуд.

6. Ва туро хеле ва хеле борвар месозам, ва аз ту халқҳо ба вучуд меоварам, ва подшоҳон аз ту ба вучуд меоянд.
7. Ва аҳди Худо дар миёни Худам ва ту, ва насли ту баъд аз ту, барқарор мекунам, ки дар ҳамаи наслҳои онҳо аҳди ҷовидонӣ бошад, то ки туро, ва баъд аз ту насли туро Худо бошам.
8. Ва замини мусофирати туро, тамоми замини Канъонро ба ту, ва баъд аз ту ба насли ту ба тасарруфи абадӣ медиҳам; ва Худои онҳо хоҳам буд».

Хатна – аломати аҳди Худо бо Иброҳим.

9. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Вале ту аҳди Маро риоя кун, ту, ва баъд аз ту насли ту, дар ҳамаи наслҳои онҳо.
10. Ин аст аҳди Ман, ки риоя хоҳед кард дар миёни Ман ва шумо ва насли ту баъд аз ту: ҳар наринаи шумо хатна карда шавад.
11. Ва ғилофаки худро хатна кунед, то аломати аҳде бошад, ки дар миёни Ман ва шумост.
12. Ва дар ҳаштрӯзагӣ ҳар наринаи шумо дар ҳамаи наслҳои шумо хатна карда шавад, хоҳ хоназод бошад, хоҳ зархарид аз ҳар аҷнабие ки аз насли ту нест.
13. Ҳар хоназоди ту ва ҳар зархариди ту ҳатман хатна карда шавад, то ки аҳди Ман дар ҷисми шумо аҳди ҷовидонӣ бошад.
14. Вале наринаи номаҳтун, ки ғилофаки худро хатна накарда бошад, он кас аз байни халқи худ маҳв гардад; вай аҳди Маро поймол кардааст».

Ваъда дар бораи Исҳоқ. Сорай Соро номида шуд.

15. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Зани худ Сорайро Сорай нахон; балки номаш Соро бошад.

16. Ман варо баракат хоҳам дод, ва писаре низ аз вай ба ту хоҳам бахшид; варо баракат хоҳам дод, ва халқҳо аз вай ба вучуд оянд, ва подшоҳони халқҳо аз вай пайдо шаванд».

17. Ва Иброҳим бар рӯи худ афтода, хандид ва дар дили худ гуфт: «Наход ки аз марди садсола бача шавад, ва Соро дар навадсолагӣ бизояд?»

18. Ва Иброҳим ба Худо гуфт: «Кошки Исмоил пеши Ту зиндагӣ кунад!»

19. Худо гуфт: «Валекин занат Соро ба ту писаре хоҳад зоид, ва ўро Исҳоқ ном хоҳӣ ниҳод; ва аҳди Худро бо ў барқарор хоҳам кард, то ки бо насли ў баъд аз ў аҳди ҷови-донӣ бошад.

Исмоил — падари халқи сершумор.

20. Дар ҳаққи Исмоил ҳам туро шунидам: инак, ўро бара-кат медиҳам, борвар мегардонам, хеле ва хеле афзун месо-зам; дувоздаҳ амирон аз ў пайдо шаванд; ва аз ў халқи бу-зурге ба вучуд меоварам.

21. Вале аҳди Худро бо Исҳоқ барқарор хоҳам кард, ки Соро ўро соли дигар дар ҳамин вақт ба ту хоҳад зоид».

22. Ва Худо сухан гуфтандро бо ў бас карда, аз пеши Ибро-ҳим сууд намуд.

23. Ва Иброҳим писари худ Исмоил ва ҳамаи хоназодон ва зархаридони худро, яъне ҳар наринаи аҳли байти Иброҳимро гирифта, ғилофаки онҳоро дар ҳамон рӯз хатна кард, чунон ки Худо ба ў гуфта буд.

24. Ва Иброҳим наваду нӯҳсола буд, вақте ки ғилофаки ў хатна шуд.

25. Ва писараш Исмоил сездаҳсола буд, вақте ки ғилофа-каш хатна шуд.

26. Дар ҳамон рӯз Иброҳим ва писараш Исмоил хатна шуданд.

27. Ва ҳамаи наринаҳои аҳли байти ӯ, хоҳ хоназодон, хоҳ зархаридони ачнабӣ, бо ӯ хатна шуданд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Иброҳим — дӯсти Худо.

1. Ва Худованд дар булутзори Мамре бар ӯ зоҳир гар-дид, вақте ки ӯ дар гармои рӯз ба дари хайма нишаста буд.
2. Ва чашм андохта, дид, ки инак, се мард дар рӯ ба рӯяш истодаанд. Чун онҳоро дид, аз дари хайма ба пешвози онҳо шитофт, ва то замин сачда кард.
3. Ва гуфт: «Эй оғои ман! Агар дар назари Ту илтифот ёфта бошам, аз пеши бандаи Худ нагузар.
4. Андак об биёваранд, то ки пойҳои худро шуста, зери дарахт фароғат кунед.
5. Ва лукмаи ноне биёварам, то ки дилҳои худро қувват диҳед; ва пас аз он равона шавед; зеро ки барои ҳамин шумо пеши бандаи худ гузар кардаед». Гуфтанд: «Он чи гуфтӣ, бикун».
6. Ва Иброҳим ба хайма назди Соро шитофт ва гуфт: «Ба зудӣ се қазиз аз орди маҳин гирифта, ҳамир кун ва кулча паз».
7. Ва Иброҳим сӯи рама давид, ва гӯсолаи навдаму ху-беро гирифта, ба чавоне дод, то ки зуд онро тайёр кунад.
8. Пас маска ва шир ва гӯсолаи тайёршударо гирифта, пеши онҳо гузошт; ва худаш дар паҳлуи онҳо зери дарахт истод, то хӯрданд.
9. Ва ба ӯ гуфтанд: «Зани ту, Соро кучост?» Гуфт: «Инак, дар хайма аст».
10. Ва гуфт: «Соли оянда дар ҳамин вақт ҳатман назди ту хоҳам баргашт, ва занат Сороро писаре хоҳад шуд». Ва Соро ба дари хайма, ки дар ақиби ӯ буд, шунид.
11. Ва Иброҳим ва Соро пир ва солхурда буданд; ва одати занон аз Соро қатъ шуда буд.

12. Ва Соро дарунакӣ хандида, гуфт: «Оё баъд аз фарсудагиам маро хузуру ҳаловате хоҳад буд? Ва оғоям низ пир шудааст».

13. Ва Худованд ба Иброҳим гуфт: «Барои чӣ Соро хан-дида, гуфт: "Наход ки ҳақиқатан зоида тавонам, дар сурате ки ман пир шудаам?"

14. Магар барои Худованд чизи мушките ҳаст? Дар сари ваъда, соли оянда дар ҳамин вақт назди ту хоҳам баргашт, ва Сороро писаре хоҳад шуд».

15. Аммо Соро мункир шуда, гуфт: «Нахандидаам». Чунки тарсид. Вале ӯ гуфт: «Не, хандидӣ».

16. Ва он мардон аз он ҷо бархоста, сӯи Садӯм назар дӯхтанд, ва Иброҳим ҳамроҳашон равона шуд, то ки онҳоро гусел кунад.

17. Ва Худованд гуфт: «Оё он чи Ман карданиам, аз Иброҳим пӯшида дорам?

18. Ва аз Иброҳим ҳатман халқи бузург ва зӯроваре ба вуҷуд хоҳад омад, ва ҳамаи халқҳои рӯи замин дар ӯ баракат хоҳанд хост.

19. Зеро ӯро барои он шинохтаам, ки фарзандони худро, ва аҳли байти худро баъд аз худ амр хоҳад фармуд, ки роҳи Худовандро риоя карда, адлу инсофро ба амал оваранд, то ки Худованд он чи дар ҳаққи Иброҳим гуфтааст, ба вай бирасонад».

20. Ва Худованд гуфт: «Фиғон аз дасти Садӯм ва Амӯро бисъёр шудааст, ва гуноҳашон бағоят гарон шудааст.

21. Фурӯд омадам, то бубинам, ки оё онҳо комилан мувофиқи фиғоне ки ба Ман мерасад, рафтор кардаанд, ё не; хоҳам донист».

22. Ва мардон аз он ҷо сӯи Садӯм рӯй ниҳода рафтанд; вале Иброҳим ханӯз пеши Худованд истода буд.

Иброҳим шафоат менамояд.

23. Ва Иброҳим наздик омада, гуфт: «Наход ки одилро бо шарир маҳв созӣ?
24. Шояд, дар ин шаҳр панҷоҳ одил бошанд? Наход ки онҳоро маҳв созӣ, ва он маконро ба хотири панҷоҳ одиле ки дар он бошанд, амон надихӣ?
25. Калло ва ҳошо ба Ту, ки коре мисли ин бикунӣ, ки одилро бо шарир бикунӣ, ва одилу шарир баробар бошанд; калло ва ҳошо ба Ту! Оё Довари тамоми замин аз рӯи адл амал нахоҳад кард?»
26. Ва Худованд гуфт: «Агар дар шаҳри Садӯм панҷоҳ одил ёбам, тамоми он маконро ба хотири онҳо амон медиҳам».
27. Ва Иброҳим ба ҷавоб гуфт: «Инак ман, ки хок ва хокис-тар ҳастам, ҷуръат намудад ба Худованд сухане бигӯям:
28. Шояд, аз он панҷоҳ одил панҷ нафар кам бошад, на-ход ки тамоми шаҳрро аз боиси панҷ нафар маҳв созӣ?» Гуфт: «Агар дар он ҷо чилу панҷ нафар ёбам, маҳв накунам».
29. Ва боз илова намуда, ба Ё гуфт: «Шояд, дар он ҷо чил нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Ба хотири чил нафар ҳам ин корро накунам».
30. Ва гуфт: «Худованд дарғазаб нашавад, ки ман сухане хоҳам гуфт: шояд, дар он ҷо сӣ нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Агар дар он ҷо сӣ нафар ёбаад, ин корро накунам».
31. Ва гуфт: «Инак, ман ҷуръат намудам ба Худованд су-хане бигӯям: шояд, дар он ҷо бист нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Ба хотири бист нафар маҳв накунам».
32. Ва гуфт: «Худованд дарғазаб нашавад, ки ман фақат як бори дигар сухане хоҳам гуфт: шояд, дар он ҷо даҳ нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Ба хотири даҳ нафар маҳв накунам».
33. Ва Худованд, чун гуфтутӯро бо Иброҳим тамоми кард, бирафт; ва Иброҳим ба макони худ баргашт.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Ҳалокати Садӯм.

1. Ва он ду фаришта бегоҳирӯзӣ ба Садӯм омаданд, ва Лут назди дарвозаи Садӯм нишаста буд. Ва чун Лут онҳоро дид, ба пешвози онҳо бархост, ва рӯй бар замин ниҳода, сачда кард.
2. Ва гуфт: «Эй оғоёни ман! Ба хонаи бандаи худ биёед, ва шабро гузаронед, ва пойҳои худро бишӯед, ва бомдодон бархоста, роҳи худро пеш гиред». Вале гуфтанд: «Не, шабро дар кӯча мегузаронем».
3. Ва чун онҳоро бисъёр илтиҷо намуд, назди ӯ равона шуда, ба хонааш даромаданд. Ва ӯ онҳоро зиёфат дод, ва фатир пухт; ва онҳо тановул карданд.
4. Ҳанӯз ба хоб нарафта буданд, ки сокинони шаҳр, мар-дони Садӯм, аз ҷавон то пир, тамоми халқ аз ҳар ҷониб хо-наро ихота карданд.
5. Ва Лутро чеғ зада, гуфтанд: «Кучоянд он касоне ки имшаб назди ту омаданд? Онҳоро назди мо берун овар, то ки бо онҳо бихобем».
6. Ва Лут назди онҳо дар пеши остона берун омад, ва дарро аз ақиби худ бибаст,
7. Ва гуфт: «Эй бародаронам, зинҳор, бадӣ накумед.
8. Инак, ман ду духтар дорам, ки бокира ҳастанд; беҳтар, ки онҳоро назди шумо берун оварам, ва он чи дар назари шумо писанд ояд, бо онҳо бикунед; фақат ба ин мардон ҳеч коре накумед, зеро ки онҳо зери сояи сақфи ман омадаанд».
9. Ва гуфтанд: «Дафъ шав!» Ва гуфтанд: «Ин яке барои иқомат омад, ва мехоҳад довар бошад? Акнун ба ту, назар ба онҳо, бадтар муомила мекунем». Ва бо шиддат ба ин мард, яъне ба Лут, ҳамла оварда, наздик шуданд, то ки дарро бишкананд.
10. Вале он мардон дастҳои худро дароз карда, Лутро назди худ ба хона дароварданд, ва дарро бастанд.
11. Ва мардумеро, ки назди дари хона буданд, аз хурд то калон, ба кӯрӣ гирифтанд, ба тавре ки онҳо аз ёфтани дар очиз монданд.

12. Ва он мардон ба Лут гуфтанд: «Оё каси дигаре дар ин чо дорӣ? Домодон, ва писарон, ва духтарони худ, ва ҳар киро, ки дар шаҳр дорӣ, аз ин макон берун овар.

13. Зеро ки мо ин маконро маҳв хоҳем кард; чунки фиғон аз дасти онҳо пеши Худованд бисъёр шудааст, ва Худованд моро фиристод, ки онро маҳв созем».

14. Ва Лут берун рафта, бо домодонаш, ки духтарони ӯро гирифтани буданд, гап зад, ва гуфт: «Бархезед, аз ин макон равед; зеро ки Худованд ин шаҳрро маҳв мекунад». Вале ба назари домодонаш чунин намуд, ки ӯ ҳазлбозӣ мекунад.

15. Ва ҳангоми дамидани субҳ он фариштагон Лутро ши-тоб кунонда, гуфтанд: «Бархез, зани худро бо ду духтаре ки пешат хастанд, бигир, то ки аз боиси гуноҳи ин шаҳр нобуд нашавӣ».

16. Ва чун дер мекард, он мардон дасти ӯ, ва дасти занаш, ва дасти ду духтарашро гирифтанд, — чунки Худованд бар ӯ шафқат кард, — ва ӯро бароварда, дар беруни шаҳр гузоштанд.

17. Вақте ки онҳоро берун оварданд, гуфт: «Чони худро раҳо кун; ба ақиб нигоҳ накун, дар ҳеҷ чои ин водӣ наист; ба кӯҳ гурехта рав, то ки нобуд нашавӣ».

18. Вале Лут ба онҳо гуфт: «Не, Худоё!

19. Инак, бандаат дар назарат илтифот ёфтааст, ва эҳсони азиме ба ман кардӣ, ки чонамро раҳой додӣ; вале ман куд-рати он надорам, ки ба кӯҳ гурехта равам, мабодо балое ба сарам ояду бимирам.

20. Инак, он шаҳр барои гурехта рафтан наздик аст, ва ин чизи андак аст; ба он чо гурехта равам — ин, охир, чизи андак аст, — ва чонам зинда мемонад».

21. Ва ба ӯ гуфт: «Инак, дар ин бобат ҳам туро рӯихотир мекунам: шаҳреро, ки гуфтӣ, вожгун намесозам.

22. Шитобон ба он чо гурехта рав; зеро ки то ба он чо нарасӣ, чизе карда наметавонам». Аз ин сабаб он шаҳр Сӯар номида шудааст.

23. Офтоб бар замин тулӯъ кард, вақте ки Лут ба Сӯар расид.

24. Ва Худованд бар Садӯм ва Амӯро кибрит ва оташ аз ҷониби Худованд аз осмон боронид.
25. Ва он шаҳрҳоро, ва тамоми водиро, ва ҳамаи сокинони шаҳрҳо ва набототи заминро вожгун сохт.
26. Вале зани Лут аз ақиби ӯ нигарист, ва сутуни намак гардид.
27. Ва бомдодон Иброҳим бархоста, суи маконе рафт, ки он ҷо пеши Худованд истода буд.
28. Ва чун ба ҷониби Садӯм ва Амӯро ва тамоми замини водӣ назар андохт, дид, ки инак, дуди он замин чун дуди хумдон боло меравад.
29. Ва ҳангоме ки Худо шаҳрҳои водиро маҳв мекард, Ху-до Иброҳимро ба хотир овард, ва Лутро аз миёни он харобӣ берун кард дар ҳини вожгун сохтани шаҳрҳое ки Лут дар онҳо иқомат дошт.

Гуноҳи духтарони Лут.

30. Ва Лут аз Сӯар баромад, ва бо ду духтари худ дар кӯҳ маскан гирифт: зеро ки аз сокин шудан дар Сӯар тарсид, ва бо ду духтараш дар мағорае сукунат ихтиёр кард.
31. Ва духтари калонӣ ба хурдӣ гуфт: «Падари мо пир шудааст, ва марде бар рӯи замин нест, ки аз рӯи одати та-моми замин бо мо бихобад.
32. Биё, падари худро шароб нӯшонем, ва бо ӯ бихобем, то насле аз падари худ нигоҳ дорем».
33. Ва ҳамон шаб падари худро шароб нӯшонданд, ва духтари калонӣ омада, бо падари худ хобид, ва ӯ аз хобидан ва хестани вай огоҳ нашуд.
34. Рӯзи дигар духтари калонӣ ба хурдӣ гуфт: «Инак, ди-шаб бо падарам хобидам; имшаб низ ӯро шароб нӯшонем, ва ту даромада, бо ӯ бихоб, то ки насле аз падари худ нигоҳ дорем».
35. Он шаб низ падари худро шароб нӯшонданд, ва духтари хурдӣ бо ӯ хобид, ва ӯ аз хобидан ва хестани вай огоҳ нашуд.
36. Ва ҳар ду духтари Лут аз падари худ ҳомила шуданд.

37. Ва духтари калонӣ писаре зоид, ва ўро Мўоб ном ни-ҳод; ва ў то имрӯз падари мўобиён аст.

38. Ва духтари хурдӣ низ писаре зоид, ва ўро Бин-Аммӣ ном ниҳод; ў то имрӯз падари банӣ-Аммӯн аст.

БОБИ БИСТУМ

Иброҳим дар Ҷарор сустӣ зоҳир менамояд.

1. ВА Иброҳим аз он чо сӯи замини ҷанубӣ кӯч кард, ва дар миёни Қодеш ва Шур маскан гирифт, ва дар Ҷарор ман-зил кард.

2. Ва Иброҳим дар ҳаққи зани худ Соро гуфт: «Ў хоҳари ман аст». Ва Абималик подшоҳи Ҷарор одам фиристода, Со-роро гирифт.

3. Ва Худо пеши Абималик дар хоби шаб омада, ба ў гуфт: «Инак, ту мемирӣ аз боиси ин зан, ки гирифтаӣ; зеро ки вай зани шавҳардор аст».

4. Ва Абималик ҳанӯз ба вай наздикӣ накарда буд, ва гуфт: «Худоё! Наход ки халқи одилро низ бикушӣ?»

5. Магар ў ба ман нагуфт: "Вай хоҳари ман аст"? Худи вай ҳам гуфт: "Ў бародари ман аст". Ба соддадилӣ ва пок-дастии худ ин корро кардам».

6. Ва Худо ба ў дар хоб гуфт: «Ман низ медонистам, ки ба соддадилии худ ин корро кардӣ, ва Ман низ туро нигоҳ доштам, то ки пеши Ман гуноҳкор нашавӣ; аз ин сабаб нагузоштам, ки ба вай даст бирасонӣ.

7. Ва акнун занро ба шавҳараш баргардон: зеро ки ў пайғамбар аст, ва барои ту дуо хоҳад гуфт, ва ту зинда хоҳӣ монд; вале агар барнагардонӣ, бидон, ки ту ва ҳар кӣ аз они туст, ҳатман хоҳед мурд».

8. Ва Абималик бомдодон бархоста, тамоми ғуломони худ-ро хонд, ва ҳамаи ин суханонро ба самъашон расонд; ва ин одамон хеле ҳаросон шуданд.

9. Ва Абималик Иброҳимро хонда, ба ў гуфт: «Чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ? Ба ту чӣ гуноҳ кардам, ки бар ман ва бар

мамлакати ман гуноҳи азиме овардӣ? Корҳои накарданӣ ба ман кардӣ».

10. Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Чиро дар назар доштӣ, ки ин корро кардӣ?»

11. Ва Иброҳим гуфт: «Гумон кардам, ки худотарсӣ дар ин макон нест, ва аз боиси занам маро хоҳанд кушт.

12. Ва дар ҳақиқат низ вай хоҳари ман аст: духтари пада-рам, аммо на духтари модарам; ва зани ман шуд.

13. Ва инак, ҳангоме ки Худо маро аз хонаи падарам ба роҳи мусофират андохт, ба вай гуфтам: эҳсоне ки ба ман бояд бикунӣ, ин аст, ки ҳар ҷо биравем, дар ҳаққи ман бигӯӣ: "Ў бародари ман аст"».

14. Ва Абималик гӯсфандон, ва говон, ва ғуломон, ва канизон гирифта, ба Иброҳим бахшид, ва занаш Сороро ба ӯ баргардонд.

15. Ва Абималик гуфт: «Инак, замини ман пеши туст; ҳар ҷо, ки писанди назарат афтад, сокин шав».

16. Ва ба Соро гуфт: «Инак, ҳазор сиккаи нуқра ба баро-дарат додам; инак, ин барои ту чашмбанд аст пеши ҳамаи касоне ки бо ту ҳастанд, ва пеши ҳама бегуноҳият исбот шуд».

17. Ва Иброҳим пеши Худо дуо гуфт, ва Худо Абималик, ва зани ӯ, ва канизони ӯро шифо бахшид, ва онҳо зоён шу-данд.

18. Зеро ки Худованд батни тамоми аҳли байти Абималик-ро аз боиси Соро, зани Иброҳим, саҳт баста буд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Таваллуд ёфтани Исҳоқ.

1. Ва Худованд Сороро, чунон ки гуфта буд, тафакқуд намуд; ва Худованд он чи ба Соро гуфта буд, ба амал овард.

2. Ва Соро ҳомила шуда, ба Иброҳим дар пириаш писаре зоид, дар мӯҳлате ки Худо ба ӯ гуфта буд.

3. Ва Иброҳим писари мавлуди худро, ки Соро ба ӯ зоид, Исҳоқ ном ниҳод.

4. Ва Иброҳим писари худ Исҳоқро дар ҳаштрӯзагиаш хатна кард, чунон ки Худо ба ӯ фармуда буд.
5. Ва Иброҳим дар вақти таваллуди писараш Исҳоқ сад-сола буд.
6. Ва Соро гуфт: «Худо барои ман ханда сохт, ва ҳар кӣ бишнавад, ба ман ханда хоҳад кард».
7. Ва гуфт: «Кист, ки ба Иброҳим мегуфт: "Соро кӯдакон-ро хоҳад маконид"? Зеро ки писаре дар пириаш зоидаам».
8. Ва он писар калон шуд, ва ӯро аз сина чудо карданд; ва дар рӯзе ки Исҳоқро аз сина чудо карданд, Иброҳим зиёфати калоне дод.

Ронда шудани Ҳочар ва писари вай.

9. Ва Соро дид, ки писари Ҳочари мисрӣ, ки ба Иброҳим зоида буд, ханда мекунад.
10. Ва ба Иброҳим гуфт: «Ин канизро бо писараш пеш кун; зеро ки писари ин каниз бо писари ман Исҳоқ ворис нахоҳад буд».
11. Вале ин сухан дар назари Иброҳим дар ҳаққи писараш хеле бад омад.
12. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Ин амр дар ҳаққи писарат ва канизат дар назари ту бад наояд; ҳар он чи Соро ба ту мегӯяд, ба суханаш гӯш андоз; зеро ки насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд.
13. Ва аз писари каниз низ ҳалқе ба вучуд меоварам, чунки ӯ насли туст».
14. Ва бомдодон Иброҳим бархост, ва нон ва машки обе гирифт, ва ба Ҳочар дода, бар китфи ӯ гузошт, ва ӯро бо писар равона кард; ва ӯ бирафт, ва дар биёбони Беэр-Шобаъ рохро гум кард.
15. Ва чун оби машк тамом шуд, писарро зери буттае гу-зошт.
16. Ва ба масофати тиррас дур рафта, дар рӯ ба рӯи вай нишаст, зеро ки гуфт: «Мурдани писарро набинам». Ва дар рӯ ба рӯи вай нишаста, овози худро баланд кард ва бигирист.

17. Ва Худо овози бачаро шунид; ва фариштаи Худо аз осмон Ҳочарро нидо карда, ба вай гуфт: «Эй Ҳочар, туро чӣ шуд? Натарс; зеро ки Худо овози бачаро аз он ҷое ки ҳаст, шунид.
18. Барҳез ва писарро бардошта, дасташро бигир; зеро ки аз вай халқи азиме ба вучуд хоҳам овард».
19. Ва Худо чашмони ӯро воз кард, ва ӯ чоҳи обе дид, ва пеш рафта, машкро об пур кард, ва бачаро нӯшонид.
20. Ва Худо бо он бача буд; ва ӯ калон шуда, сокини биёбон гашт; ва камонкаш шуд.
21. Ва дар биёбони Форон иқомат дошт; ва модараш зане аз замини Миср барои ӯ гирифт.
22. Ва воқеъ шуд дар он замон, ки Абималик бо Фикӯл, ки сипаҳсолори ӯ буд, ба Иброҳим рӯ оварда, гуфт: «Дар ҳар коре ки мекуни, Худо бо туст;
23. Ва акнун барои ман дар ин ҷо ба Худо қасам ёд кун, ки ба ман ва ба набераву абераи ман осебе нахоҳӣ расонд, балки дар ҳаққи ман ва дар ҳаққи заmine ки дар он манзил кардаӣ, мувофиқи эҳсоне ки бо ту кардам, рафтор хоҳӣ кард».
24. Ва Иброҳим гуфт: «Ман қасам ёд мекунам».
25. Ва Иброҳим Абималикро мазаммат намуд аз боиси чоҳи обе ки ғулумони Абималик бо зӯрӣ гирифта буданд.
26. Вале Абималик гуфт: «Намедонам, кист, ки ин корро кардааст, ту низ ба ман нагуфтаӣ; ман низ то имрӯз нашнидаам».
27. Ва Иброҳим гӯсфандон ва говон гирифта, ба Абималик дод, ва ҳар ду иттифоқ бастанд.
28. Ва Иброҳим ҳафт барраи модаро аз рама ҷудо кард.
29. Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Ин ҳафт барраи мода, ки дар ин ҷо ҷудо кардаӣ, барои чист?»
30. Гуфт: «Ин ҳафт барраи модаро аз дасти ман бигир, то барои ман шаҳодате бошад, ки ин чоҳро ман кандаам».
31. Аз ин сабаб он маконро Беэр-Шобаъ номид; зеро ки дар он ҷо ҳар дуяшон қасам ёд карданд.

32. Ва дар Беэр-Шобаъ иттифоқ бастанд; ва Абималик бо сипаҳсолори худ Фикӯл бархост, ва ба замини фалиштиён баргаштанд.

33. Ва дар Беэр-Шобаъ ниҳолҳои газ шинонд, ва дар он ҷо исми Худованд Худои ҷовидониро хонд.

34. Ва Иброҳим дар замини фалиштиён айёми зиёд чун мусофире зиндагӣ кард.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ба қурбонӣ овардани Исҳоқ.

1. ВА воқеъ шуд баъд аз ин ҳодисот, ки Худо Иброҳимро озмуда, ба ӯ гуфт: «Эй Иброҳим!» Гуфт: «Лаббай!»

2. Ва гуфт: «Писари худро, ки ягонаи туст, ва ӯро дӯст медорӣ, яъне Исҳоқро бигир; ва ба замини Мӯриё бирав, ва дар он ҷо ӯро бар яке аз кӯҳҳои ки ба ту хоҳам гуфт, барои қурбонии сӯхтанӣ барор».

3. Ва Иброҳим бомдодон бархоста, хари худро зин кард, ва ду нафар аз ғуломбачагонаш ва Исҳоқ писарашро ҳамроҳи худ гирифт; ва ҳезум барои қурбонии сӯхтанӣ шикаст, ва бархоста, сӯи маконе ки Худо ба ӯ гуфт, равона шуд.

4. Дар рӯзи сеюм Иброҳим чашм андохта, он маконро аз дур дид.

5. Ва Иброҳим ба ғуломбачагони худ гуфт: «Шумо дар ин ҷо бо ҳар бимонед; ва ман бо писар ба он ҷо рафта, ибодат мекунем, ва назди шумо бармегардем».

6. Ва Иброҳим ҳезуми қурбонии сӯхтаниро гирифта, бар писари худ Исҳоқ бор кард; оташ ва кордро ба дасти худ гирифт, ва ҳар ду якҷоя равона шуданд.

7. Ва Исҳоқ ба падари худ Иброҳим сухан ронда, гуфт: «Эй падарам!» Гуфт: «Лаббай, писарам!» Гуфт: «Инак оташ ва ҳезум, пас барраи қурбонӣ кучост?»

8. Ва Иброҳим гуфт: «Эй писарам, Худо барраи қурбониро барои Худ ҳозир хоҳад кард». Ва ҳар ду якҷоя рафта гирифтанд.

9. Ва ба маконе ки Худо ба ӯ гуфт, расиданд; ва Иброҳим дар он чо қурбонгоҳе бино кард, ва ҳезумро чид, ва писари худ Исҳоқро баста, бар қурбонгоҳ болои ҳезум гузошт.
10. Ва Иброҳим дасти худро дароз карда, кордро гирифт, то ки писари худро забҳ кунад.
11. Вале фариштаи Худованд аз осмон ӯро хонда, гуфт: «Иброҳим! Иброҳим!» Гуфт: «Лаббай!»
12. Ва гуфт: «Дасти худро ба писар дароз накун ва ба ӯ чизе накун; зеро акнун дониستم, ки ту аз Худо метарсӣ ва писари худро, ки ягонаи туст, аз Ман дарег надоштӣ».
13. Ва Иброҳим чашм андохта, дид: инак, дар қафо кӯчқоре бо шохҳояш дар бешае андармон шудааст; Ва Иброҳим рафта, кӯчқорро гирифт, ва дар ивази писараш онро барои қурбонии сӯхтанӣ баровард.
14. Ва Иброҳим он маконро Адӯной-йирэ* хонд; бинобар ин то имрӯз гуфта мешавад: «Дар кӯҳи Худованд бояд ҳозир шавад».

Тасдиқ шудани аҳди Худо бо Иброҳим.

15. Ва дуҷумбора фариштаи Худованд Иброҳимро аз осмон хонд,
16. Ва гуфт: «Ба зоти Худ қасам ёд мекунам, мегӯяд Худованд, азбаски ту ин корро кардӣ ва писари худро, ки ягонаи туст, дарег надоштӣ, –
17. Туро бисёр баракат хоҳам дод ва насли туро бағоят афзун хоҳам кард, мисли ситорагони осмон ва мисли реге ки дар соҳили баҳр аст; ва насли ту шаҳрҳои душманони худро мусаххар хоҳад кард;
18. Ва ҳамаи халқҳои рӯи замин дар насли ту баракат хоҳанд хост, барои он ки ту ба овози ман гӯш додӣ».

*14. Худованд ҳозир хоҳад кард.

19. Ва Иброҳим назди ғуломбачагони худ баргашт, ва онҳо бархоста, якҷоя ба Беэр-Шобаъ равона шуданд; ва Иброҳим дар Беэр-Шобаъ иқомат кард.
20. Ва воқеъ шуд баъд аз ин ҳодисот, ки ба Иброҳим хабар дода, гуфтанд: «Инак, Милко низ ба бародарат Нохӯр писарҳо зойд, ки инҳоянд:
21. Нахустзодаи ӯ Ус, бародараш Буз, Қамуил падари Арам,
22. Касад, Ҳазӯ, Филдош, Идлоф ва Батуил».
23. Ва Батуил Ривқоро ба дунё овард. Ҳамин ҳаштро Милко ба Нохӯр бародари Иброҳим зойд.
24. Ва суррияти ӯ, ки Реулю ном дошт, вай низ Табах, Чаҳам, Таҳаш ва Маъкоро зойд.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Вафоти Соро ва дафни вай.

1. ВА айёми зиндагонии Соро саду бисту ҳафт сол буд: ин аст солҳои умри Соро.
2. Ва Соро дар Қирьяи Арбаъ, ки ҳамон Ҳебрӯн бошад, дар замини Канъон мурд, ва Иброҳим омад, то ки барои Соро навҳа ва гирья кунад.
3. Ва Иброҳим аз пеши мурдаи худ бархост, ва ба фарзандони Ҳит сухан ронда, гуфт:
4. «Ман пеши шумо ғарибу мусофир ҳастам: мақбарае дар байни худ ба моликияти ман бидиҳед, то ки мурдаи худро аз пешам дафн кунам».
5. Ва фарзандони Ҳит ба Иброҳим ҷавоб дода, гуфтанд:
6. «Эй оғои мо, сухани моро бишнавар: ту дар миёни мо амири Худо ҳастӣ; дар беҳтарин мақбараи мо мурдаи худро дафн кун; ҳеҷ кадоме аз мо мақбараи худро аз ту барои дафни мурдаат дарег нахоҳад дошт».
7. Ва Иброҳим бархоста, ба мардуми он замин, яъне ба фарзандони Ҳит таъзим намуд,

8. Ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Агар шумо розӣ бошед, ки мурдаи худро аз пешам дафн кунам, сухани маро бишна-вед ва аз Афрӯн ибни Сӯҳар барои ман илтимос кунед,
9. То мағораи Макфелоро, ки аз они ӯст ва дар канори саҳрои ӯ воқеъ аст, ба ман бидихад, ба қимати пурра барои мақбара дар миёни шумо ба моликияти ман бидихад».
10. Ва Афрӯн дар миёни фарзандони Ҳит нишаста буд; ва Афрӯни ҳиттӣ дар самъи фарзандони Ҳит, дар пеши ҳамае ки ба дарвозаи шаҳри ӯ мебароманд, ба Иброҳим ҷавоб дода, гуфт:
11. «Не, оғои ман, сухани маро бишна-вед: ин саҳро ба ту медиҳам ва мағораро, ки дар он воқеъ аст, ба ту медиҳам, дар пеши назари фарзандони қавми худ онро ба ту медиҳам, мурдаи худро дафн кун».
12. Ва Иброҳим пеши мардуми он замин таъзим намуд,
13. Ва дар самъи мардуми он замин ба Афрӯн сухан ронда, гуфт: «Агар ту ба гапам гӯш андозӣ, ман ба ту барои саҳро нуқра медиҳам: онро аз ман бигир, то ки мурдаи худро дар он ҷо дафн кунам».
14. Ва Афрӯн ба Иброҳим ҷавоб дода, гуфт:
15. «Эй оғои ман! Сухани маро бишна-вед: қимати замин чорсад сикл* нуқра аст; ин дар миёни ману ту чист? Мурдаи худро дафн кун».
16. Ва Иброҳим сухани Афрӯнро шунида, он маблағро, ки дар самъи фарзандони Ҳит гуфта буд, яъне чорсад сикл нуқраи роичулмуомиларо ба Афрӯн баркашида дод.

*15. *Сикл* — воҳиди пули қадимӣ, ки маънои «вазн»-ро низ дошт, ва қиматаш аз рӯи вазнаш муайян карда мешуд. Мувофиқи маълумоти қадимӣ, дертар, дар давлати яҳудиён, дар давраи подшоҳии Шимъӯни Макабӣ (асри 2 пеш аз милод), вазни сикли нуқра 14,55 грамм ва сикли тилло 16,37 грамм буд.

17. Ва саҳрои Афрӯн, ки дар назди Макфело, дар рӯ ба рӯи Мамре воқеъ аст, яъне саҳро ва мағораи он, бо ҳамаи дарахтоне ки дар он саҳро ва дар тамоми ҳудуди гирду пеши он буд,

18. Ба моликияти Иброҳим мубаддал шуд дар пеши назари фарзандони Ҳит, яъне ҳамае ки ба дарвозаи шаҳри ӯ медаромаданд.

19. Ва пас аз ин Иброҳим зани худ Сороро дар мағораи саҳрои Макфело, дар рӯ ба рӯи Мамре, ки ҳамон Ҳебрӯн бошад, дар замини Канъон дафн кард.

20. Ва он саҳро бо мағорое ки дар он воқеъ аст, аз ҷониби фарзандони Ҳит ба моликияти Иброҳим барои мақбара мубаддал шуд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Ривқо, аруси Исҳоқ.

1. ВА Иброҳим. пир ва солхӯрда шуд, ва Худованд Иброҳимро дар ҳар чиз баракат дод.

2. Ва Иброҳим ба ғуломи худ, ки калони хонаи ӯ буда, тамоми дороии ӯро идора мекард, гуфт: «Дастӣ худро зери рони ман бигузор,

3. Ва ба Худованд Худои осмон ва Худои замин туро қасам медиҳам, ки зане барои писарам аз духтарони канъо-ниён, ки дар миёни онҳо иқомат дорам, нагирӣ;

4. Балки ба замини ман, ба зодгоҳи ман биравӣ, ва зане барои писарам Исҳоқ бигирӣ».

5. Ва ғулом ба ӯ гуфт: «Шояд, он зан розӣ нашавад, ки бо ман ба ин замин биёяд; оё писаратро ба заминесте ки аз он берун омадаӣ, баргардонам?»

6. Ва Иброҳим ба ӯ гуфт: «Зинҳор, писари маро ба он ҷо барнагардонӣ.

7. Худованд Худои осмон, ки маро аз хонаи падарам ва аз замини зодгоҳам берун овард, ва ба ман сухан ронд, ва ба ман қасам ёд карда, гуфт, ки: "Ин заминро ба насли ту хоҳам дод"

— У фариштаи Худо пешопеши ту хоҳад фиристод, то ки зане барои писарам аз он чо бигирӣ.

8. Вале агар он зан ба омадан бо ту розӣ нашавад, аз ин қасами ман фориғ хоҳӣ буд; аммо, зинҳор, писарамро ба он чо барнагардонӣ».

9. Ва ғулом дасти худро зери рони оғои худ Иброҳим гузошт, ва дар ин хусус ба ӯ қасам ёд кард.

10. Ва ғулом даҳ шутур аз шутурони оғои худ гирифта, бирафт. Ва тамоми ганчинаи оғояш дар дасти ӯ буд. Ва бар-хоста, сӯи Арам-наҳрайн, ба шаҳри Нохӯр бирафт.

11. Ва шомгоҳ, вақте ки занон барои обкашӣ мебароманд, шутуронро дар беруни шаҳр назди чоҳи об чӯконида.

12. Ва гуфт: «Эй Худованд, Худои оғоям Иброҳим! Имрӯз ба муродам бирасон, ва ба оғоям Иброҳим эҳсон бикун.

13. Инак, ман ба сари чашмаи об истодаам, ва духтарони аҳли ин шаҳр барои обкашӣ мебароянд;

14. Ва чунин бишавад, ки он духтаре ки ба вай гӯям: "Кӯзаи худро ҳам кун, то бинӯшам", ва ӯ гӯяд: "Бинӯш, ва шутуронатро низ нӯшонам", — ҳамон бошад, ки барои бандаи Худ Исҳоқ ихтиёр кардаӣ; ва аз рӯи ин бидонам, ки ба оғоям эҳсон кардаӣ».

15. Ва ӯ ҳанӯз суханаширо тамом накарда буд, ва инак Рив-қо, ки аз Батуил, писари Милко, зани Нохӯр, бародари Иброҳим, таваллуд шуда буд, берун омад, ва кӯзае бар китф дошт.

16. Ва он духтар бисъёр хушрӯй ва бокира буд, ва марде бо ӯ нахобида буд; ва сӯи чашма фуромад, ва кӯзаи худро пур карда, боло баромад.

17. Ва ғулом ба пешвози вай шитофта, гуфт: «Як чуръа об аз кӯзаи худ ба ман бинӯшон».

18. Гуфт: «Эй оғои ман, бинӯш!» Ва дарҳол кӯзаширо ба дасташ фуруварда, ӯро нӯшонид.

19. Ва чун аз нӯшониданаш фориғ шуд, гуфт: «Барои шутуронат низ об мекашам, то даме ки аз нӯшидан бозистанд».

20. Ва дарҳол кӯзаи худро дар обхӯр холи кард, ва боз сӯи чоҳ ба обкашӣ бидавид, ва барои ҳамаи шутуронаш об кашид.
21. Ва он мард бо ҳайрат менигарист ва сукут мекард, то бидонад, ки оё Худованд сафари ӯро муваффақият бахшидааст ё не.
22. Ва ҳангоме ки шутурон аз нӯшидан бозистоданд, он мард ҳалқаи тиллои вазнаш ним сиқл, ва барои дастҳои вай ду дастпонаи вазнаш даҳ сиқл тиллоро гирифт,
23. Ва гуфт: «Ту духтари кистӣ? Ба ман бигӯ; оё дар хонаи падарат чое барои мо ҳаст, то ки шабро гузаронем?»
24. Ба ӯ гуфт: «Ман духтари Батуил, писари Милко, ҳас-там, ки ӯро ба Нохӯр зоидааст».
25. Ва боз ба ӯ гуфт: «Назди мо коҳу беда бисъёр аст, ва чой низ барои шабгузаронӣ».
26. Ва он мард сачда намуд ва Худовандро ибодат кард,
27. Ва гуфт: «Муборак аст Худованд, Худои оғоям Ибро-ҳим, ки эҳсони Худро, ва вафои Худро аз оғоям дарег на-дошт! Ва чун дар роҳ будам, Худованд маро сӯи хонаи баро-дари оғоям, хидоят намуд».
28. Ва духтар давида рафта, ба аҳли байти модари худ воқеаро хабар дод.
29. Ва Ривқоро бародаре буд, ки Лобон ном дошт. Ва Лобон назди он мард, сӯи чашма давида баромад.
30. Ва ҳангоме ки он ҳалқаро, ва бар дастҳои хоҳараш он дастпонаҳоро дид, ва суҳанони хоҳари худ Ривқоро шунид, ки мегуфт: "Он мард ба ман чунин гуфт", — пеши мард омад, ва инак, ӯ назди шутурон ба сари чашма истодааст.
31. Ва гуфт: «Биё, эй мубораки Худованд! Чаро дар берун истодаӣ? Ман хонаро, ва манзиле барои шутурон муҳайё кардам».
32. Ва он мард ба хона даромад, ва Лобон шутуронро воз кард, ва коҳу беда ба шутурон дод, ва об барои шустани пойҳои ва пойҳои касоне ки ҳамроҳаш буданд.
33. Ва хӯрок пеши ӯ ниҳоданд, вале гуфт: «То матлаби худро нагӯям, чизе намехӯрам». Гуфтанд: «Бигӯ».

34. Ва гуфт: «Ман ғуломи Иброҳим ҳастам.
35. Ва Худованд оғои маро бисъёр баракат додааст, ва ӯ бузург шудааст, ва гӯсфандону говон, нуқра ва тилло, ғуломону канизон, шутуруну харон ба ӯ додааст.
36. Ва зани оғоям Соро, баъд аз пир шуданаш, писаре ба оғоям зоид, ва ҳар чи ӯ дорад, ба вай додааст.
37. Ва оғоям маро қасам дода, гуфт: "Зане барои писарам аз духтарони канъониён, ки дар заминашон иқомат дорам, нагирӣ;
38. Балки ба хонаи падари ман ва назди хешу табори ман биравӣ, ва зане барои писарам бигирӣ".
39. Ва ба оғои худ гуфтам: "Шояд, он зан ҳамроҳи ман наояд".
40. Ба ман гуфт: "Худованд, ки пешаш роҳ меравам, фаариштаи Худро бо ту хоҳад фиристод ва сафари туро муваффақият хоҳад бахшид, то ки зане барои писарам аз хешу табори ман ва аз хонаи падари ман бигирӣ.
41. Ҳамон вақт аз қасами ман фориғ хоҳӣ буд, ки назди хешу табори ман рафта бошӣ; ва агар онҳо ба ту надиханд, аз қасами ман фориғ хоҳӣ буд".
42. Ва имрӯз ман ба сари чашма расидам, ва гуфтам: "Эй Худованд, Худои оғоям Иброҳим! Агар сафари маро, ки ба он рафта истодаам, бомуваффақият гардонӣ,
43. Инак, ман ба сари ин чашмаи об истодаам, ва чунин бишавад, ки он духтаре ки барои обкашӣ барояд, ва ба вай гӯям: "Маро аз кӯзаи худ як чуръа об бинӯшон",
44. Ва ба ман гӯяд: "Ҳам ту бинӯш, ва ҳам барои шутуру-нат об мекашам", — вай ҳамон зане бошад, ки Худованд барои писари оғои ман ихтиёр кардааст".
45. Ман ҳанӯз гуфтани инро дар дили худ тамом накарда будам, ва инак Ривқо бо кӯзае бар китфи худ берун омад ва сӯи чашма фуномада, об кашид; ва ман ба вай гуфтам: "Як чуръа об ба ман бинӯшон".
46. Ва ӯ дарҳол кӯзаашро аз китфаш фуруварда, гуфт: "Бинӯш; ба шутуруни ту низ об медиҳам". Ман ҳам нӯшидам, ба шутурон низ об дод.

47. Ва аз вай пурсида, гуфтам: "Ту духтари кистӣ?" Гуфт: "Духтари Батуил, писари Нохӯр, ки Милко ба ӯ зоид". Ва халқаро дар бинии вай ва дастпонаҳоро бар дастҳояш пӯшондам.
48. Ва сачда намудам ва Худовандро ибодат кардам, ва Худованд, Худои оғои худ Иброҳимро муборак хондам, ки маро ба роҳи рост андохт, то ки духтари бародари оғои худро барои писараш бигирам.
49. Ва акнун ба ман бигӯед, ки оё шумо мехоҳед ба оғои ман эҳсон ва вафо зоҳир намоед, ё не; ба ман бигӯед, то ки ман ба тарафи рост ё чап раҳсипор шавам».
50. Ва Лобон ва Батуил дар ҷавоб гуфтанд: «Ин амр аз Худованд содир шудааст; мо ба ту чизе бад ё нек гуфта наметавонем.
51. Инак Ривқо пеши туст; бигир ва бирав; бигзор вай зани писари оғои ту шавад, чунон ки Худованд гуфтааст».
52. Ва чун ғуломи Иброҳим суханони онҳоро шунид, ба Худованд то замин сачда кард.
53. Ва ғулом асбоби нукра, ва асбоби тилло, ва либосҳоро берун оварда, ба Ривқо дод, ва ба бародар ва модари вай инъомҳои гаронбаҳо дод.
54. Ва ӯ ва касоне ки ҳамроҳаш буданд, хӯрданд ва нӯшиданд, ва шабро гузаронданд. Ва бомдодон, чун бархостанд, ӯ гуфт: «Маро сӯи оғоям ҷавоб диҳед».
55. Вале бародар ва модари вай гуфтанд: «Духтар бо мо даҳ рӯзе бимонад, ва баъд равона шавад».
56. Ба онҳо гуфт: «Маро нигоҳ надоред; Худованд сафари маро муваффақият бахшид; маро ҷавоб диҳед, то ки назди оғои худ биравам».
57. Ва гуфтанд: «Духтарро ҷеғ зада, пурсем, ки ӯ чӣ мегӯяд».
58. Ва Ривқоро ҷеғ зада, ба вай гуфтанд: «Оё бо ин мард меравӣ?» Гуфт: «Меравам».
59. Ва хоҳари худ Ривқоро, ва дояшро, ва ғуломи Иброҳимро, ва одамони ӯро ҷавоб доданд.
60. Ва Ривқоро баракат дода, ба вай гуфтанд:

«Эй хоҳари мо! Аз ту ҳазорон-ҳазор таваллуд ёбанд,
ва насли ту шаҳрҳои

душманони худро мусаххар намояд!»

61. Ва Ривқо ва канизонаш бархоста, ба шуторон савор шуданд, ва аз ақиб он мард равона шуданд; ва ғулом Ривқоро гирифта, бирафт.

62. Ва Исҳоқ аз Беэр-лаҳай-рӯй омад; зеро ки ӯ дар за-мини чануб иқомат дошт.

63. Ва қариби шом Исҳоқ барои гаштугузор ба саҳро баромад; ва чашм андохта, дид, ки шуторон меоянд.

64. Ва Ривқо чашм андохта, Исҳоқро дид, ва аз шутор фуромад.

65. Ва ба ғулом гуфт: «Ин мард кист, ки дар саҳро ба пешвози мо меояд?» Ва ғулом гуфт: «Ин оғои ман аст». Вай бурқабро гирифта, рӯи худро пӯшонид.

66. Ва ғулом ҳамаи корҳоро, ки карда буд, ба Исҳоқ нақл намуд.

67. Ва Исҳоқ вайро ба хаймаи модари худ Соро овард; ва Ривқоро гирифт: вай зани ӯ шуд, ва ӯ ба вай дил баст; ва Исҳоқ пас аз азои модари худ тасалли ёфт.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Никоҳи Иброҳим бо Қатуру.

1. ВА Иброҳим боз зан гирифт, ки вай Қатуру ном дошт.

2. Вай Зимрон, Ёқшон, Мадон, Мидьён, Ишбоқ ва Шуаҳ-ро ба ӯ зоид.

3. Ва Ёқшон Шабо ва Дадонро ба дунё овард. Ва писа-рони Дадон Ашурим, Летушим ва Леумим буданд.

4. Ва писарони Мидьён Эфо, Эфар, Ҳанӯх, Абидоъ ва Алдоо буданд. Ҳамаи инҳо писарони Қатуру буданд.

5. Ва Иброҳим ҳар он чи дошт, ба Исҳоқ дод.

6. Ва ба писарони сурриягоне ки Иброҳим дошт, Иброҳим тӯхфаҳо дод, ва онҳоро, дар ҳини зиндагии худ, аз пеши писари худ Исҳоқ ба чониби шарқ, ба машриқзамин фиристод.

Вафоти Иброҳим.

7. Ва айёми солҳои умри Иброҳим, ки зиндагонӣ кард, саду ҳафтоду панҷ сол буд.

8. Ва Иброҳим вафот ёфт, ва дар мӯйсафедии некӯ, пиру солхӯрда шуда, аз дунёе чашм пӯшид, ва ба қавми худ пайваст.

9. Ва писаронаш Исҳоқ ва Исмоил ўро дар мағораи Мак-фело, дар саҳрои Афрӯн ибни Сӯҳари ҳиттӣ, ки дар рӯ ба рӯи Мамре воқеъ аст, дафн карданд,

10. Дар саҳрое ки Иброҳим аз фарзандони Ҳит харида буд. Дар он ҷо Иброҳим ва занаш Соро мадфун шуданд.

11. Баъд аз вафоти Иброҳим Худо писари ӯ Исҳоқро ба-ракат дод; ва Исҳоқ назди Беэр-лаҳай-рӯй иқомат дошт.

Насли Исмоил.

12. Ва ин аст насаби Исмоил писари Иброҳим, ки Ҳочари мисрӣ, канизӣ Соро, ба Иброҳим зоида буд.

13. Ва ин аст номҳои писарони Исмоил, номҳои онҳо мувофиқи насаби онҳо; нахустзодаи Исмоил Набойӯт, Қедор, Адбаил, Мибсом,

14. Мишмоъ, Думо, Массо,

15. Ҳадад, Темо, Ятур, Нофиш ва Қедмо.

16. Инҳоянд писарони Исмоил, ва ин аст номҳои онҳо, дар қасабаҳои онҳо ва дар айлоқҳои онҳо; дувоздаҳ амири қабилаҳои онҳо.

17. Ва солҳои зиндагонии Исмоил саду сию ҳафт сол буд; ва ӯ вафот ёфт, ва аз дунёе чашм пӯшид, ва ба қавми худ пайваст.

18. Ва онҳо аз Ҳавило то Шур, ки пеши Миср ба самти Ашшур воқеъ аст, иқомат доштанд; ҷудо аз ҳамаи барода-рони худ маскан гирифта буданд.

Насли Исҳоқ.

19. Ва ин аст насаби Исҳоқ писари Иброҳим; Иброҳим Исҳоқро ба дунъё овард.

20. Ва Исҳоқ чилсола буд, ки Ривқо духтари Батуили ара-мӣ ва хоҳари Лобони арамиро аз Фаддони Арам барои худ ба занӣ гирифт.

21. Ва Исҳоқ пеши Худованд дар ҳаққи зани худ зорию илтиҷо кард, чунки вай бенасл буд; ва Худованд илтиҷои ӯро қабул кард, ва занаш Ривқо ҳомила шуд.

22. Ва писарон дар батни вай чунбиш мекарданд, ва гуфт: «Агар чунин бошад, ин ба ман барои чист?» Ва рафт, то ки аз Худованд бипурсад.

23. Ва Худованд ба вай гуфт:

«Ду қабила дар батни ту ҳастанд, ва ду қавм аз шиками ту чудо шаванд; ва қавме аз қавме зӯр барояд, ва калонӣ ба хурдӣ хизмат кунад».

Таваллуд ёфтани Эсов ва Яъқуб.

24. Ва моҳу рӯзаш пур шуда, вақти зоиданаш расид, ва инак экизак дар шиками вай буд.

25. Ва нахустин сурхранг берун омад, тамоми баданаш мисли пӯстин пашмнок буд, ва ӯро Эсов ном ниҳоданд.

26. Ва баъд аз он бародараш берун омад, ва пошнаи Эсовро ба дасти худ гирифта буд; ва ӯро Яъқуб ном ниҳоданд. Ва дар вақти таваллуди онҳо Исҳоқ шастсола буд.

Эсов нахустзодагии худро мефурӯшад.

27. Ва бачаҳо калон шуданд, ва Эсов сайёди моҳир ва марди саҳроӣ шуд, вале Яъқуб — марди ҳалими хайма-нишин.

28. Ва Исҳоқ Эсовро дӯст медошт, чунки сайди ӯ ба муд-даои табъаш буд; вале Ривқо Яъқубро дӯст медошт.

29. Боре Яъқуб ош мепухт, ва Эсов лакот аз гуруснагӣ аз саҳро омад.

30. Ва Эсов ба Яъқуб гуфт: «Аз ин оши сурх барои хӯрда-нам бидеҳ, зеро ки аз гуруснагӣ лакот шудаам». Аз ин сабаб ўро Адӯм* номиданд.

31. Ва Яъқуб гуфт: «Аввал нахустзодагии худро ба ман бифрӯш».

32. Ва Эсов гуфт: «Инак, ман ба мурдан расидаам, ва аз ин нахустзодагӣ ба ман чӣ фоида?»

33. Ва Яъқуб гуфт: «Ҳозир ба ман қасам ёд кун». Ва ба ў қасам ёд кард, ва нахустзодагии худро ба Яъқуб фурӯхт.

34. Ва Яъқуб ба Эсов нон ва оши адас дод: ва ў хӯрд, ва нӯшид, ва бархоста, бирафт; ба ҳамин тариқ Эсов нахустзодагии худро хор дид.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Аҳде ки бо Иброҳим баста шудааст, ба Исҳоқ мегузарад.

1. Ва қаҳтие дар он замин рӯй дод, ба замми он қаҳтии аввал, ки дар айёми Иброҳим рӯй дода буд; ва Исҳоқ назди Абималик подшоҳи фалиштиён ба Ҷарор рафт.

2. Ва Худованд бар ў зоҳир гардида, гуфт: «Ба Миср нарав, балки дар заmine ки ба ту бигӯям, маскан гир.

3. Дар ин замин мусофират кун; ва бо ту хоҳам буд, ва туро баракат хоҳам дод; зеро ки ба ту ва ба насли ту ҳамаи ин заминҳоро хоҳам дод, ва қасамеро, ки ба падарат Иброҳим ёд кардаам, ба ҷо хоҳам овард.

4. Ва насли туро мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард; ва ҳамаи ин заминҳоро ба насли ту хоҳам дод; ва дар насли ту ҳамаи халқҳои рӯи замин баракат хоҳанд хост,

5. Ба хотири он ки Иброҳим ба овози Ман гӯш дод ва он чиро, ки ба риоя карданаш амр фармуда будам: аҳкоми Маро, фароизи Маро ва қонунҳои Маро риоя кард».

*30. Сурх.

Маъсияти Исҳоқ.

6. Ва Исҳоқ дар "Ҷарор маскан гирифт.
7. Ва мардуми он макон аз ӯ дар бораи занаш пурсиданд, ва ӯ гуфт: «Вай хоҳари ман аст», зеро тарсид бигӯяд: «Зани ман аст», мабодо, гуфт ба дилаш, мардуми ин ҷо маро аз барои Ривқо бидушанд, чунки вай хушрӯй аст.
8. Ва чун муддати дарозе ӯ дар он ҷо истиқомат кард, чунин воқеъ шуд, ки Абималик, подшоҳи фалиштиён, аз тиреза назар афканда, дид, ки инак Исҳоқ бо зани худ Ривқо ишқбозӣ мекунад.
9. Ва Абималик Исҳоқро хонда, гуфт: «Ҷамоно, вай зани туст, пас чаро гуфтӣ: "Хоҳари ман аст"?» Ва Исҳоқ ба ӯ гуфт: «Ба он сабаб гуфтам, ки мабодо барои вай бимирам».
10. Ва Абималик гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ? Қариб буд, ки яке аз халқ бо занат ҳамхоб шавад, ва ту бар мо гуноҳе меовардӣ».
11. Ва Абималик ба тамоми халқ амр фармуда, гуфт: «Касе ки ба ин одам ва ба зани ӯ дастӣ тааддӣ дароз кунад, гирифт-тори марг хоҳад шуд».
12. Ва Исҳоқ дар он замин зироат кард, ва дар он сол садчандон ҳосил бардошт: Худованд ӯро баракат дод.
13. Ва ин мард бузург шуд, рафта-рафта бузург шудан гирифт, то ба дараҷае ки бағоят бузург шуд.
14. Ва ӯро рамаҳои гӯсофандон ва рамаҳои говон, ва ғуломону канизони зиёде буд, ва фалиштиён ба ӯ ҳасад бурданд.
15. Ва ҳамаи чоҳҳоеро, ки ғуломони падараш дар айёми падараш Иброҳим канда буданд, фалиштиён бастанд ва аз хок пур карданд.
16. Ва Абималик ба Исҳоқ гуфт: «Аз назди мо бирав, зеро ки аз мо хеле пурзӯртар шудай».

Исҳоқ чоҳ меканад.

17. Ва Исҳоқ аз он чо бирафт, ва дар водии Ҷарор фурӯд омад, ва дар он чо маскан гирифт.
18. Ва чоҳҳои обро, ки дар айёми падараш Иброҳим канда буданд, ва фалиштиён онҳоро баъд аз вафоти Иброҳим баста буданд, Исҳоқ аз сари нав канд, ва ба онҳо ҳамон номҳоро дод, ки падараш ба онҳо дода буд.
19. Ва ғуломони Исҳоқ дар он водӣ ҳафра заданд, ва чоҳи оби зиндае дар он чо ёфтанд.
20. Ва чӯпонҳои "Ҷарор бо чӯпонҳои Исҳоқ чанҷол карда, гуфтанд: «Ин об аз они мост». Ва ӯ он чоҳро Эсак* номид, зеро ки бо ӯ баҳс карданд.
21. Ва чоҳи дигаре канданд; барои он низ чанҷол карданд; ва ӯ онро Ситно* номид.
22. Ва аз он чо кӯч карда, чоҳи дигаре канд, ва барои он чанҷол накарданд; ва ӯ онро Раҳӯбӯт* номида, гуфт, ки акнун Худованд маро вусъат дод, ва мо дар замин борвар хоҳем шуд.
23. Ва аз он чо ба Беэр-Шобаъ омад.
24. Ва дар ҳамон шаб Худованд бар ӯ зоҳир гардида, гуфт: «Ман Худои падарат Иброҳим ҳастам; натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва туро баракат медиҳам, ва насли туро, ба хоҳири бандаи Худ Иброҳим, афзун хоҳам кард».
25. Ва қурбонгоҳе дар он чо бино кард, ва исми Худовандро хонд, ва хаймаи худро дар он чо барафрошт, ва ғуломони Исҳоқ чоҳе дар он чо канданд.
26. Ва Абималик ҳамроҳи Аҳузат, ки яке аз ёронаш буд, ва Фикӯл, ки сипаҳсолораш буд, аз Ҷарор назди ӯ омад.
27. Ва Исҳоқ ба онҳо гуфт: «Ҷаро назди ман омадед, дар сурате ки бо ман адоват карда ва маро аз назди худ ронда будед?»
28. Гуфтанд: «Кушоду равшан дидем, ки Худованд бо туст, бинобар ин гуфтем: қасаме дар миёни мову ту бошад, ва аҳде бо ту бибандем,

*20. Баҳс. *21. Тӯҳмат. *22. Вусъат.

29. То ки ба мо бадӣ нақунӣ, чунон ки ба ту осебе нарасондем, балки ба ту фақат некӣ кардем ва туро ба саломатӣ фиристодем, ва акнун ту мубораки Худованд ҳастӣ».
30. Ва ӯ барои онҳо зиёфате барпо намуд, ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд.
31. Ва бомдодон бархоста, ба якдигар қасам ёд карданд; ва Исҳоқ бо онҳо видоъ намуд, ва онҳо аз пеши ӯ ба сало-матӣ рафтанд.
32. Ва дар он рӯз чунон воқеъ шуд, ки ғуломони Исҳоқ омада, ӯро аз он чоҳе ки меканданд, хабар дода, гуфтанд: «Об ёфтем».
33. Ва ӯ онро Шибъо номид. Аз ин сабаб он шаҳр то имрӯз Беэр-Шобаъ ном дорад.
34. Ва чун Эсов чилсола буд, Яҳудит духтари Беэри ҳиттӣ ва Босмат духтари Элӯни ҳиттиро ба занӣ гирифт.
35. Ва онҳо сабаби ғаму ғуссаи Исҳоқ ва Ривқо буданд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Баракате ки ба воситаи фиреб ба даст оварда шудааст.

1. ВА чун Исҳоқ пир шуд, ва чашмонаш аз дидан очиз гашта буд, писари калонии худ Эсовро чеғ зада, гуфт: «Пи-сарам!» Вай ба ӯ гуфт: «Лаббай!»
2. Ва ӯ гуфт: «Инак, пир шудаам; ва рӯзи ачали худро намедонам;
3. Ва акнун асбоби худро, тирдон ва камони худро ги-рифта, ба саҳро бирав, ва нахчире барои ман бигир,
4. Ва таоме барои ман, чунон ки дӯст медорам, тайёр карда биёр, то ки бихӯрам, ва ҷони ман, пеш аз мурданам, туро баракат диҳад».
5. Вақте ки Исҳоқ ба писари худ Эсов гап мезад, Ривқо шунид. Ва Эсов ба саҳро рафт, то ки нахчире сайд карда биёрад;
6. Ва Ривқо ба писари худ Яъқуб гуфт: «Инак, падаратро шунидам, ки бародарат Эсовро хонда, мегуфт:

7. "Барои ман нахчире оварда, таоме тайёр кун, то ки онро бихӯрам ва пеш аз мурданам туро пеши Худованд ба-ракат диҳам".
8. Ва акнун, писарам, сухани маро бишнава дар он чи ман туро амр мефармоям:
9. Сӯи рама бирава ва аз он ҷо барои ман ду бузғолаи хубе бигир; ва ман аз онҳо таоме барои падарат, чунон ки ӯ дӯст медорад, тайёр мекунам;
10. Ва онро назди падарат мебарӣ, ва ӯ меҳӯрад, то ки туро пеш аз мурданаш баракат диҳад».
11. Ва Яъқуб ба модари худ Ривқо гуфт: «Бародарам Эсов марди мӯйдор аст, лекин ман марди бемӯй ҳастам.
12. Шояд, падарам маро ламс намояд; ва ман дар назараш мисли ҳилагаре бошам, ва дар ивази баракат лаънат бар худ оварам».
13. Ва модараш ба ӯ гуфт: «Лаънати ту бар ман бод, писарам! Фақат сухани маро бишнава, ва рафта, барои ман бигир».
14. Ва ӯ рафт, ва гирифт, ва ба модари худ овард; ва модараш таоме тайёр кард, чунон ки падараш дӯст медошт.
15. Ва Ривқо либоси бошукӯхи писари калонии худ Эсовро, ки назди ӯ дар хона буд, гирифта, ба писари хурдии худ Яъқуб пӯшонид;
16. Ва пӯсти бузғолаҳоро бар дастҳо ва гардани бемӯи ӯ баст;
17. Ва таом ва нонро, ки тайёр карда буд, ба дасти писари худ Яъқуб дод.
18. Ва ӯ назди падари худ омада, гуфт: «Падарам!» Гуфт: «Лаббай! Ту кистӣ, писарам?»
19. Ва Яъқуб ба падари худ гуфт: «Ман нахустзодаи ту Эсов ҳастам; он чи ба ман фармудӣ, кардам; бархез, бини-шин ва аз нахчире ман бихӯр, то ки ҷонат маро баракат диҳад».
20. Ва Исҳоқ гуфт: «Чӣ гуна ин қадар зуд ёфтӣ, писарам?» Гуфт: «Чунки Худованд Худои ту ба ман расонд».
21. Ва Исҳоқ ба Яъқуб гуфт: «Наздиқ биё, ман туро ламс мекунам, писарам, оё ту писари ман Эсов ҳастӣ, ё не?»

22. Ва Яъқуб ба падари худ Исҳоқ наздик омад; ва ўро ламс карда, гуфт: «Овоз — овози Яъқуб, аммо дастҳо — дастҳои Эсов».

23. Ва ўро нашнохт, зеро ки дастҳояш мисли дастҳои бародараш Эсов мӯйдор буд; ва ўро баракат дод.

24. Ва гуфт: «Оё ту писари ман Эсов ҳастӣ?» Гуфт: «Ма-нам».

25. Ва гуфт: «Наздики ман биёр, ман аз нахчири писари худ мехӯрам, то ки чонам туро баракат диҳад». Ва наздики ў овард, ва ў бихӯрд; ва шароб барояш овард, ва ў нӯшид.

26. Ва падараш Исҳоқ ба вай гуфт: «Наздик биё ва маро бибӯс, писарам».

27. Ва наздик омад ва ўро бӯсид; ва роиҳаи либоси ўро шамида, ўро баракат дод ва гуфт:

«Инак, роиҳаи писари ман

мисли роиҳаи сахроест, ки Худованд онро баракат додааст.

28. Ва туро Худо аз шабнами осмон ва аз фарбеҳии замин ва аз фаровонии ғалла ва шираи ангур ато фармояд.

29. Қавмҳо ба ту хизмат кунанд,

ва қабилаҳо ба ту таъзим намоянд;

бар бародарони худ ҳукмфармо шавӣ,

ва фарзандони модарат ба ту таъзим намоянд;

ҳар кӣ туро лаънат хонад — малъун бод;

ҳар кӣ туро муборак хонад — муборак бод!»

Пушаймони Эсов суде надорад.

30. Ва чун Исҳоқ баракат додани Яъқубро ба итмом ра-сонд, ва чун Яъқуб аз пеши падари худ Исҳоқ берун рафт, бародараш Эсов аз шикори худ омад.

31. Ва ў низ таом тайёр кард, ва назди падари худ оварда, ба падари худ гуфт: «Бархез, падарам, ва аз нахчири писари худ бихӯр, то ки чонат маро баракат диҳад».

32. Ва падараш Исҳоқ ба ў гуфт: «Ту кистӣ?» Гуфт: «Ман писари ту, нахустзодаи ту, Эсов ҳастам».

33. Ва Исҳоқро раъшаи бузурге фаро гирифта, ба ларзиш овард, ва ӯ гуфт: «Пас он кӣ буд, ки нахчир сайд карда, бароям овард, ва пеш аз омадани ту аз ҳамааш хӯрдам, ва ӯро баракат додам? Ва ӯ муборак хоҳад буд!»
34. Чун Эсов суханони падари худро шунид, фиғони ба-ланд ва бениҳоят талхе кашида, ба падари худ гуфт: «Маро низ баракат деҳ, падарам!»
35. Гуфт: «Бародарат бо ҳила омада, баракати туро гирифт».
36. Ва гуфт: «Беҳуда нест, ки ӯро Яъқуб ном ниҳодаанд: ду дафъа ӯ маро фиреб дод — аввал нахустзодагии маро гирифт ва инак, акнун баракати маро гирифтааст». Ва гуфт: «Оё барои ман баракате нигоҳ надоштӣ?»
37. Ва Исҳоқ ба Эсов ҷавоб дода, гуфт: «Инак, ӯро бар ту ҳукмфармо сохтам, ва ҳамаи бародаронашро ғуломони ӯ гардондам, ва ғалла ва шираи ангурро ба ӯ бахшидам; пас, барои ту, писарам, чӣ кунам?»
38. Ва Эсов ба падари худ гуфт: «Наход ки ҳамин як баракатро доштӣ, падарам? Маро низ баракат деҳ, падарам!» Ва Эсов овози худро баланд карда, гирифт.
39. Ва падараш Исҳоқ ба ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Инак, истиқомати ту аз фарбеҳии замин ва аз шабнами осмон аз боло хоҳад буд;
40. Ва ба шамшерат хоҳӣ зист,
ва ба бародари худ хизмат хоҳӣ кард; ва чунин воқеъ хоҳад шуд,
ки муҳолифат намоӣ ва юғи ӯро аз гардани худ дур андозӣ».
41. Ва Эсов ба Яъқуб ба сабаби он баракате ки падараш ӯро дода буд, кина варзид; ва Эсов дар дили худ гуфт: «Айёми навҳагарӣ барои падарам наздик аст, ва он гоҳ баро-дари худ Яъқубро хоҳам. кушт».
42. Ва Ривқо аз суханони писари калонии худ Эсов огоҳӣ ёфт; ва кас фиристода, писари хурдии худ Яъқубро хонд, ва ба ӯ гуфт: «Инак, бародарат Эсов осоиши хотир аз он дорад, ки туро бидушад.

43. Ва акнун, писарам, сухани маро бишнава ва бархоста, назди бародарам Лобон ба Ҳоррон бигрез;

44. Ва муддате назди ӯ бимон, то хашми бародарат таскин ёбад,

45. То ғазаби бародарат аз ту баргардад, ва он чи дар ҳаққи вай кардӣ, фаромӯш кунад. Ва он гоҳ кас фиристода, туро аз он ҷо меоварам. Чаро аз ҳар дуи шумо дар як рӯз маҳрум шавам?»

46. Ва Ривқо ба Исҳоқ гуфт: «Аз дасти духтарони ҳиттӣ аз ҷон безор шудаам; агар Яъқуб зане аз духтарони ҳиттӣ, мисли ононе ки духтарони ин заминанд, бигирад, ба ман зин-дагӣ чӣ лозим аст?»

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Яъқуб дар Байт-Ил. Аҳде ки Худо бо Иброҳим бастааст, ба ӯ мегузарад.

1. Ва Исҳоқ Яъқубро хонд, ва ӯро баракат дод, ва ӯро амр фармуда, гуфт: «Зане аз духтарони Канъон нагир.

2. Бархоста, ба Фаддони Арам, ба хонаи падари модарат Батуил бирава, ва аз он ҷо зане барои худ аз духтарони Лобон, бародари модарат бигир.

3. Ва Худои Қодир туро баракат диҳад, ва туро борвар ва афзун гардонад, ва аз ту қавмҳои бисъёр ба вучуд оянд;

4. Ва баракати Иброҳимро ба ту диҳад, ба ту ва ба насли ту бо ту, то ки вориси замини мусофирати худ шавӣ, ки Худо онро ба Иброҳим додааст».

5. Ва Исҳоқ Яъқубро равона кард, ва ӯ ба Фаддони Арам назди Лобон ибни Батуили арамай, бародари Ривқо, модари Яъқуб ва Эсов, равона шуд.

6. Ва Эсов дид, ки Исҳоқ Яъқубро баракат дод, ва ӯро ба Фаддони Арам равона кард, то ки аз он ҷо зане барои худ бигирад, ва дар вақти баракат доданаш ба вай амр фармуда, гуфт, ки «зане аз духтарони Канъон нагир»;

7. Ва Яъқуб ба сухани падару модари худ даромада, ба Фаддони Арам равона шуд;
8. Ва Эсов дид, ки духтарони Канъон дар назари пада-раш Исҳоқ писандида нестанд;
9. Ва Эсов назди Исмоил рафт, ва Маҳалат, духтари Ис-моил ибни Иброҳимро, ки хоҳари Набойӯт буд, илова бар заноне ки дошт, ба занӣ гирифт.
10. Ва Яъқуб аз Беэр-Шобаъ баромада, сӯи Ҳоррон равона шуд,
11. Ва ба маконе расида, дар он ҷо шабро гузаронд, зеро ки офтоб ғуруб карда буд. Ва яке аз сангҳои он ҷоро гирифта, зери сари худ гузошт, ва дар ҳамон ҷо хобид.

Рӯъёи нардбон.

12. Ва хобе дид, ки инак, нардбоне бар замин истодааст, ва сараш ба осмон мерасад; ва инак, фариштагони Худо бар он мебароянд ва мефуриянд.
13. Ва инак, Худованд бар он истодааст, ва мегӯяд: «Ма-нам Худованд, Худои Иброҳим падарат ва Худои Исҳоқ. Ин заминро, ки ту бар он хобидай, ба ту ва ба насли ту медиҳам.
14. Ва насли ту мисли ғубори замин хоҳад буд; ва ба мағриб, ва машриқ, ва шимол, ва ҷануб паҳн хоҳӣ шуд; ва дар ту ва дар насли ту ҳамаи қабилаҳои рӯи замин баракат хоҳанд хост.
15. Ва инак, Ман бо ту ҳастам; ва туро дар ҳар ҷое ки равӣ, муҳофизат намоям; ва туро ба ин замин баргардонам; зеро то он чиро, ки ба ту гуфтам, ба ҷо наоварам, туро тарк накунам».
16. Ва Яъқуб аз хоби худ бедор шуд ва гуфт: «Ба ростӣ Худованд дар ин макон аст, ва ман надонистам».
17. Ва ҳаросон шуда, гуфт: «Ин чӣ макони воҳиманокест! Ин нест чизи дигаре, ҷуз хонаи Худо, ва ин аст дарвозаи осмон».
18. Ва бомдодон Яъқуб бархост, ва он сангеро, ки зери сари худ гузошта буд, гирифт, ва мисли сутуне рост монд, ва равшан бар сари он рехт.

19. Ва он маконро Байт-Ил* номид; вале номи он шаҳр аввал Луз буд.

20. Ва Яъқуб назр карда, гуфт: «Агар Худо бо ман бошад, ва маро дар ин роҳ, ки меравам, муҳофизат намояд, ва ба ман нон барои хӯрдан ва либос барои пӯшидан диҳад,

21. Ва ман ба саломатӣ ба хонаи падарам баргардам, — Худованд Худои ман хоҳад буд,

22. Ва ин санг, ки мисли сутуне рост мондам, хонаи Худо хоҳад буд; ва ҳар он чи Ту ба ман бидиҳӣ, даҳьякашро ба Ту хоҳам дод».

БОБИ БИСТУ НҶҲУМ

Яъқуб дар Ҳоррон.

1. Ва Яъқуб ба роҳ даромада, ба залуани аҳли машриқ равона шуд.

2. Ва дид, ки инак, дар саҳро чоҳе ҳаст, ва дар гирду пешаш се рамаи гӯсфандон хобидааст; зеро ки аз он чоҳ рамаҳоро об медоданд; ва санги калоне бар даҳани чоҳ буд.

3. Ва чун ҳамаи рамаҳо дар он чоҳам мешуданд, сангро аз даҳани чоҳ ғалтонида, рамаҳоро об медоданд; ва пас аз ин боз сангро дар ҷои он, ба даҳани чоҳ мегузоштанд.

4. Ва Яъқуб ба онҳо гуфт: «Бародаронам, шумо аз кучоед?» Гуфтанд: «Мо аз Ҳорронем».

5. Ба онҳо гуфт: «Оё Лобон ибни Ноҳӯрро мешиносед?» Гуфтанд: «Мешиносем».

6. Ба онҳо гуфт: «Оё вай саломат аст?» Гуфтанд: «Сало-мат аст; инак, духтараш Роҳел бо рама меояд».

7. Гуфт: «Инак, рӯз ҳанӯз равшан аст; вақти чамъ кар-дани чорво нест; рамаҳоро об диҳед, ва рафта, чаронед».

8. Гуфтанд: «Наметавонем, то даме ки ҳамаи рамаҳо чамъ шаванд, ва сангро аз даҳани чоҳ биғалтонанд; он гоҳ рамаро об медиҳем».

*19. Хонаи Худо.

9. Ҳанӯз бо онҳо гап зада истода буд, ки Роҳел бо рамаи падари худ омад, зеро ки ӯ онро мечаронид.
10. Ва чун Яъқуб Роҳел духтари тағои худ Лобон ва рамаи тағои худ Лобонро дид, Яъқуб наздик шуда, сангро аз даҳани чоҳ ғалтонид ва рамаи тағои худ Лобонро об дод.
11. Ва Яъқуб Роҳелро бӯсид ва овози худро баланд карда, гирифт.
12. Ва Яъқуб Роҳелро огоҳ намуд, ки ӯ қияни падари вай ва писари Ривқо мебошад. Роҳел тозон рафта, падари худро огоҳ кард.
13. Ва чун Лобон хабари хоҳарзодаи худ Яъқубро шунид, ба пешвозаш шитофт, ва ӯро дар оғӯш гирифта, бӯсид, ва ба хонаи худ овард; ва ӯ ҳамаи ин гапҳоро ба Лобон ҳикоят кард.
14. Ва Лобон ба ӯ гуфт: «Дар ҳақиқат ту устухон ва гӯшти ман ҳастӣ». Ва назди вай муддати як моҳ истод.
15. Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Азбаски хеши ман ҳастӣ, ба ман муфт хизмат мекуни магар? Ба ман бигӯй, ки муздат чист?»
16. Ва Лобон ду духтар дошт; номи калони Леё ва номи хурдӣ Роҳел буд.
17. Ва чашмони Леё заиф буд, вале Роҳел хушандом ва хушрӯй буд.
18. Ва Яъқуб ба Роҳел дил баста буд, ва гуфт: «Барои духтари хурдиат Роҳел ба ту ҳафт сол хизмат мекунам».
19. Ва Лобон гуфт: «Уро ба ту бидиҳам, беҳтар аст аз он ки ба марди дигаре бидиҳам; назди ман бимон».
20. Ва Яъқуб барои Роҳел ҳафт сол хизмат кард, ва онҳо ба назараш мисли якчанд рӯз намуданд, чунки варо дӯст медошт.
21. Ва Яъқуб ба Лобон гуфт: «Занамро ба ман бисупор, зеро мӯхлати ман пур шуд, то ки бо вай бихобам».
22. Ва Лобон ҳамаи мардуми он ҷоро даъват намуда, базме орошт.
23. Вале шомгоҳ духтари худ Леёро гирифта, пеши ӯ овард; ва ӯ бо вай хобид.

24. Ва Лобон канизи худ Зилфоро ба духтари худ Леё ба канизӣ дод.
25. Ва бомдодон маълум шуд, ки ин Леё будааст. Ва ба Лобон гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ба ман кардӣ? Магар барои Роҳел назди ту хизмат накардам? Чаро маро фиреб додӣ?»
26. Ва Лобон гуфт: «Дар макони мо чунин намекунанд, ки хурдиरो аз калонӣ пештар бидиҳанд.
27. Ҳафтаи тӯи арӯсии инро тамоm кун, ва хурдиरो низ ба ту медиҳам, ба бадали хизмате ки назди ман боз ҳафт соли дигар бикунӣ».
28. Ва Яъқуб чунин кард; ва ҳафтаи варо тамоm кард. Ва Лобон духтари худ Роҳелро ба ӯ ба занӣ дод.
29. Ва Лобон канизи худ Билҳоро ба духтари худ Роҳел ба канизӣ дод.
30. Ва бо Роҳел низ хобид, ва Роҳелро аз Леё бештар дӯст медошт; ва боз ҳафт соли дигар назди Лобон хизмат кард.
31. Ва чун Худованд дид, ки Леё номаҳбуб аст, батни ӯро кушод, вале Роҳел нозой монд.
32. Ва Леё ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Реубен ном ниҳод, зеро гуфт: «Худованд мусибати маро дид, ва акнун шавҳарам маро дӯст хоҳад дошт».
33. Ва бори дигар ҳомила шуда, писаре зоид, ва гуфт: «Зеро Худованд шунид, ки ман номаҳбуб ҳастам, ва инро низ ба ман бахшид». Ва ӯро Шимъун номид.
34. Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид, ва гуфт: «Акнун, ин дафъа, шавҳарам бо ман хоҳад пайваст, зеро ки ба вай се писар зоидам». Бинобар ин ӯро Левӣ ном ниҳод.
35. Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид, ва гуфт: «Ин дафъа Худовандро ҳамд мегӯям». Бинобар ин ӯро Яҳудо номид. Ва аз зоидан монд.

БОБИ СИЮМ

Осудаҳолии Яъқуб.

1. Ва Роҳел дид, ки ба Яъқуб назоид, ва Роҳел ба хо-ҳари худ ҳасад бурд, ва ба Яъқуб гуфт: «Ба ман фарзанд бидех; вагар на, мемирам».
2. Ва Яъқуб ба Роҳел хашм гирифт ва гуфт: «Магар ман дар ҷои Худо ҳастам, ки самари батро аз ту боздоштааст?»
3. Гуфт: «Инак канизи ман Билҳо; бо вай бихоб, то ки бар зонуям бизояд, ва ман низ аз вай фарзанд ёбам».
4. Ва канизи худ Билҳоро ба ӯ ба занӣ дод; ва Яъқуб бо вай хобид.
5. Ва Билҳо ҳомила шуда, ба Яъқуб писаре зоид.
6. Ва Роҳел гуфт: «Худо ба доди ман расид, ва овози маро низ шунид, ва писаре ба ман дод». Бинобар ин ӯро Дон ном ниҳод.
7. Ва Билҳо, канизи Роҳел, боз ҳомила шуда, писари дуюмин ба Яъқуб зоид.
8. Ва Роҳел гуфт: «Ба гӯштинҳои Худо бо хоҳари худ гӯштин гирифтам, ва ғолиб омадам». Ва ӯро Нафтолӣ ном ниҳод.
9. Ва Леё дид, ки аз зоидаи мондааст, ва канизи худ Зилфоро гирифт, ва ӯро ба Яъқуб ба занӣ дод.
10. Ва Зилфо, канизи Леё, ба Яъқуб писаре зоид.
11. Ва Леё гуфт: «Толеъ ёр шуд!» Ва ӯро Ҷод ном ниҳод.
12. Ва Зилфо, канизи Леё, писари дуюмин ба Яъқуб зоид.
13. Ва Леё гуфт: «Ба хушбахтии ман аст! Зеро ки духта-рон маро хушбахт хоҳанд хонд». Ва ӯро Ошер ном ниҳод.
14. Ва дар айёми гандумдаравӣ Реубен рафт, ва меҳргиёҳҳо дар саҳро ёфт, ва онҳоро ба модари худ Леё овард. Ва Роҳел ба Леё гуфт: «Аз меҳргиёҳҳои писарат ба ман бидех».
15. Вай ба ӯ гуфт: «Оё кам аст, ки шавҳари маро гирифтӣ, боз меҳоҳӣ меҳргиёҳҳои писари маро бигирӣ?!» Ва Роҳел гуфт: «Имшаб ба ивази меҳргиёҳҳои писарат бо ту бихобад».
16. Ва бегоҳӣ Яъқуб аз саҳро омад, ва Леё ба пешвои ӯ баромад, ва гуфт: «Назди ман даро; зеро ки музди туро бо меҳргиёҳҳои писарам адо кардам». Ва ҳамон шаб бо вай хобид.
17. Ва Худо дуои Леёро шунид, ва ӯ ҳомила шуд, ва писари панҷумин ба Яъқуб зоид.

18. Ва Леё гуфт: «Худо музди маро дод ба ивази он ки канизамро ба шавҳарам додам». Ва ўро Исокор ном ниҳод.
19. Ва боз Леё ҳомила шуда, писари шашумин ба Яъқуб зойд.
20. Ва Леё гуфт: «Худо ҳадияи хубе ба ман дод; акнун шавҳарам назди ман хоҳад зист, зеро ки шаш писар ба ў зоидам». Ва ўро Забулун ном ниҳод.
21. Ва баъд духтаре зойд; ва ўро Дино ном ниҳод.
22. Ва Худо Роҳелро ба ёд овард, ва дуои ўро шунид, ва батни ўро кушод.
23. Ва ў ҳомила шуд, ва писаре зойд, ва гуфт: «Худо нанги маро аз миён бардошт».
24. Ва ўро Юсуф ном ниҳода, гуфт: «Худованд ба ман писари дигаре хоҳад дод».
25. Ва пас аз он ки Роҳел Юсуфро зойд, Яъқуб ба Лобон гуфт: «Маро ҷавоб деҳ, то ки ба макони худ ва ба замини худ биравам;
26. Занон ва фарзандони маро, ки барояшон ба ту хизмат кардам, ба ман бидеҳ, то ки биравем; зеро хизматеро, ки ба ту кардам, ту медонӣ».
27. Ва Лобон ба ў гуфт: «Кошки дар назари ту илтифот меёфтам! Ба фол гирифтаам, ки ба хотири ту Худованд маро баракат додааст».
28. Ва гуфт: «Музди худро ба ман муайян кун, то ки онро ба ту диҳам».
29. Ба вай гуфт: «Худат медонӣ, ки ман ба ту чӣ гуна хизмат кардам, ва чорвои ту назди ман чӣ гуна зиёд шуд.
30. Зеро ки пеш аз омадани ман моли ту кам буд, ва бениҳоят зиёд шуд; ва ба хотири ман Худованд туро баракат дод; ва акнун кай ман барои хонаи худ низ кор мекунам?»
31. Ва гуфт: «Ба ту чӣ бидиҳам?» Ва Яъқуб гуфт: «Чизе ба ман надеҳ. Вале агар ин корро барои ман бикунӣ, ман аз нав рамаи туро ҷўпонӣ ва посбонӣ хоҳам кард:
32. Имрӯз дар тамоми рамаи ту гардиш мекунам; ҳар меши хол-хол ва алоро аз он ҷудо кун, ва ҳар меши сиёҳ аз миёни

гӯсфандон ва алою хол-хол аз миёни бузон музди ман хоҳад буд.

33. Ва дар оянда сидки ман дар ҳаққи ман шаҳодат хоҳад дод, вақте ки биёӣ, то ки музди маро дар пеши назарат бубинӣ: он чи аз бузон хол-холу ало ва аз гӯсфандон сиёҳ набошад, назди ман чизи дуздӣ ҳисоб ёбад».

34. Ва Лобон гуфт: «Майлаш, гуфтаи ту шавад».

35. Ва ҳамон рӯз нарбузҳои доғдору алоро, ва ҳамаи модабузҳои хол-хол ва алоро, ки доғи сафед доштанд, ва ҳамаи гӯсфандони сиёхро чудо карда, ба дасти писаронаш дод.

36. Ва дар миёни худ ва Яъқуб масофаи серӯза мукаррар намуд. Ва Яъқуб боқии чорвои Лобонро чӯпонӣ кард.

37. Ва Яъқуб навдаҳои тару тозаи сафедор, бодом ва кастонаро гирифт, ва хатҳои сафед бар онҳо бурида, пӯстро то сафедии чӯб канда партофт;

38. Ва навдаҳои пӯстбуридаро дар тағораҳои обхӯриё ки чорво барои нӯшидан назди онҳо меомад, дар рӯ ба рӯи чорво гузошт, то ки ҳангоми ба обхӯрӣ омаданаш бордор шавад.

39. Ва чорво дар пеши навдаҳо бордор мешуд, ва барраҳои доғдор, хол-хол ва ало мезоид.

40. Ва Яъқуб барраҳоро чудо мекард, ва рӯи рамаро сӯи тамоми чорвои доғдор ва сиёҳи Лобон мегузошт; ва барои худ рамаҳои алоҳида тартиб меод, ва онҳоро бо чорвои Лобон як ҷо намонд.

41. Ва ҳар гоҳ, ки чорвои тануманд бордор мешуд, Яъқуб навдаҳоро дар тағораҳо пеши назари чорво мемонд, то ки дар пеши навдаҳо бордор шавад.

42. Вале ҳар гоҳ чорвои заиф бордор мешуд, онҳоро намонд. Ва заифҳо аз они Лобон ва танумандҳо аз они Яъқуб мешуданд.

43. Ва ин мард хеле ва хеле бой шуд, ва рамаҳои бисёр, ва канизон, ва ғуломон, ва шутурон, ва харон дошт.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

1. Ва Яъқуб суханони писарони Лобонро шунид, ки мегуфтанд: «Яъқуб тамоми дороии падари моро гирифтааст, ва аз дороии падари мо тамоми ин сарватро ба вучуд овардааст».
2. Ва Яъқуб рӯи Лобонро дид, ва инак, нисбат ба ӯ на ончунон буд, ки дирӯз ва парирӯз буд.
3. Ва Худованд ба Яъқуб гуфт: «Ба замини падарат ва ба зодгоҳат баргард, ва Ман бо ту хоҳам буд».
4. Ва Яъқуб кас фиристода, Роҳел ва Леёро ба саҳро, назди чорвои худ чеғ зад.
5. Ва ба онҳо гуфт: «Ман рӯи падари шуморо мебинам, ки нисбат ба ман на ончунон аст, ки дирӯз ва парирӯз буд. Аммо Худои падарам бо ман буд.
6. Ва шумо медонед, ки бо тамоми қуввати худ ба падари шумо хизмат кардам.
7. Ва падари шумо маро фиреб карда, даҳ маротиба музди маро тағбир дод, аммо Худо ӯро нагузошт, ки ба ман бадӣ кунад.
8. Ҳангоме ки ӯ гуфт: "Музди ту барраҳои хол-хол бошад", тамоми чорво хол-хол зойд. Ва ҳангоме ки гуфт: "Музди ту барраҳои доғдор бошад", тадоми чорво доғдор зойд.
9. Ва Худо чорвои падари шуморо гирифта, ба ман дод.
10. Боре, дар мавсими бордоршавии чорво, ман дар хоб чашм андохтам ва дидам, ва инак, такаҳое ки бо чорво чуфт мешуданд, доғдор, хол-хол ва ало буданд.
11. Ва фариштаи Худо дар хоб ба ман гуфт: "Эй Яъқуб!" Гуфтам: "Лаббай!"

Овози Худо Яъқубро даъват менамояд, ки ба ватан баргардад.

12. Ва гуфт: "Чашм андоз ва бубин, ки ҳамаи такаҳое ки бо чорво чуфт мешаванд, доғдор, хол-хол ва ало ҳастанд; зеро ки хар он чи Лобон бо ту кардааст, дидаам.

13. Манам Худои Байт-Ил, чое ки бар сутуне равған рехтӣ, ва бо Ман назр кардӣ. Акнун бархез, аз ин замин берун бирав; ва ба замини зодгоҳи худ баргард"».

Гурехтани Яъқуб.

14. Роҳел ва Леё ба ҷавоби ӯ гуфтанд: «Оё ханӯз дар хонаи падари мо ҳиссае ё меросе барои мо боқист?

15. Магар дар назари ӯ чун бегонаҳо ба шумор намера-вем? Зеро ки моро фурӯхт, ва ҳатто пули моро хӯрд.

16. Бинобар ин тамоми сарвате ки Худо аз падари мо гирифтааст, аз онҳо мо ва фарзандони мо. Ва акнун ҳар он ки Худо ба ту гуфтааст, ба ҷо овар».

17. Ва Яъқуб бархоста, фарзандон ва занони худро ба шу~турон савор кард;

18. Ва тамоми чорво ва тамоми дороии худро, ки пайдо карда буд, яъне чорвои хусусии худро, ки дар Фаддони Арам пайдо карда буд, бо худ гирифт, то ки назди падари худ Исҳоқ ба замини Канъон биравад.

19. Ва азбаски Лобон барои буридани пашми чорвои худ рафта буд, Роҳел бутҳои падари худро дузид.

20. Вале Яъқуб Лобони арамиро чапғалат дод, чунки ӯро аз рафтани худ огоҳ накард.

21. Ва ӯ бо ҳар он ки дошт, гурехт, ва бархоста, аз наҳр гузашт, ва рӯй ба ҷониби кӯҳи Қилъод ниҳод.

22. Ва дар рӯзи сеюм ба Лобон хабар доданд, ки Яъқуб гурехтааст.

23. Ва ҳешовандони худро бо худ гирифта, ҳафт рӯз ӯро дунболагирӣ кард, ва дар кӯҳи Қилъод ба ӯ даррасид.

24. Ва шабонгоҳ Худо дар хоби Лобони арами зоҳир гардида, ба ӯ гуфт: «Эҳтиёт бош, ки ба Яъқуб неқ ё бад нагӯй».

25. Ва Лобон ба Яъқуб даррасид; ва Яъқуб хаймаи худро дар кӯҳ барафрошта буд, ва Лобон низ бо ҳешовандони худ дар кӯҳи Қилъод манзил кард.

26. Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Чӣ кор аст, ки кардӣ? Барои чӣ маро чапғалат додӣ ва духтаронамро мисли асирони ҳарбӣ гирифта бурдӣ?
27. Чаро пинҳонӣ гурехтӣ, ва, маро дар иштибоҳ андохтӣ, ва чизе ба ман нагуфтӣ? Ман туро бо шодӣ ва сурудҳо, бо даф ва барбат гусел мекардам.
28. Ва маро нагузоштӣ, ки набераҳо ва духтарони худро бибӯсам; рафтори беақлонае кардӣ.
29. Дар дастам қуввате ҳаст, ки ба шумоён бадӣ кунам, вале Худои падари шумо дишаб ба ман хитоб карда, гуфт: "Эҳтиёт бош, ки ба Яъқуб нек ё бад нагӯӣ".
30. Ва акнун, ки рафтани будӣ, зеро ба хонаи падари худ рағбати калон доштӣ, пас чаро худоёни маро дуздидӣ?»
31. Ва Яъқуб ба ҷавоби Лобон гуфт: «Зеро тарсидам ва гумон кардам, ки мабодо духтарони худро аз ман бо зӯрӣ бигирӣ.
32. Назди ҳар кас худоёнатро биёбӣ, ӯ зинда намонад! Дар ҳузури хешовандони мо ҳар он чи аз чизу чораат назди ман бишносӣ, барои худ бигир». Вале Яъқуб намедонист, ки Роҳел онҳоро дуздааст.
33. Ва Лобон ба хаймаи Яъқуб, ва ба хаймаи Леё, ва ба хаймаи ду каниз даромад, лекин наёфт. Ва аз хаймаи Леё баромада, ба хаймаи Роҳел даромад.
34. Ва Роҳел бутҳоро гирифта, зери зини шутур ниҳод, ва бар онҳо нишаст. Ва Лобон тамоми хаймаро тафтиш кард, лекин наёфт.
35. Ба падараш гуфт: «Ба назари оғои ман бад нанамояд, ки дар ҳузурат бархоста наметавонам, зеро ки қоидаи занон бар ман аст». Ва ҷустуҷӯ карда, бутҳоро наёфт.
36. Ва Яъқуб ба хашм омада, бо Лобон мунозира кард. Ва Яъқуб ба ҷавоби Лобон гуфт: «Гуноҳ ва хатои ман чист, ки маро таъқиб мекунӣ?
37. Модоме ки ҳамаи чизҳои маро тафтиш кардӣ, аз ҳамаи чизҳои хонаи худ чӣ ёфтӣ? Ин ҷо пеши хешовандони ман ва хешовандони худ бинех, то ки дар миёни ҳар дуи мо ҳакам шаванд.

38. Дар ин бист сол, ки ман бо ту будам, мешхо ва модабузхои ту бача напартофтаанд, ва кӯчкорхои рамаи туро нахӯрдаам;
39. Ҳайвони кафидаро пеши ту наовардаам: худам тово-нашро медодам; чизе хоҳ рӯзона талаф мешуд ва хоҳ шабона талаф мешуд, талофии онро аз ман мегирифтӣ.
40. Рӯзхо аз гармӣ ва шабхо аз хунукӣ азоб мекашидам; ва хоб аз чашмам мегурехт.
41. Чунин буд бист соли умри ман дар хонаи ту. Ба ту чордах сол барои ду духтарат ва шаш сол барои чорвоят хизмат кардам; ва ту даҳ маротиба музди маро тағбир додӣ.
42. Агар Худои падарам, Худои Иброҳим ва Ҳайбати Ис-ҳок бо ман намебуд, ту ҳоло маро тихидаст равона мекардӣ. Худо мусибати маро, ва ранчи дастҳои маро дид, ва дишаб доварӣ кард».
43. Ва Лобон ба ҷавоби Яъқуб гуфт: «Ин духтарон духта-рони мананд; ва ин фарзандон фарзандони мананд; ва ин чорво чорвои ман аст, ва ҳар он чи ту мебинӣ, аз он ман аст; пас имрӯз ба ин духтарони худам ва ба фарзандоне ки зоидаанд, ман чӣ кор карда метавонам?
44. Ва акнун биё, ман ва ту аҳд бибандем, то ки дар миёни ман ва ту шаҳодате бошад».
45. Ва Яъқуб санге гирифта, мисли сутуне рост монд.
46. Ва Яъқуб ба хешовандони худ гуфт: «Санг ҷамъ кунед!» Ва онҳо санг ҷамъ карда, пуштае сохтанд; ва дар он ҷо, бар пушта хӯрок хӯрданд.
47. Ва Лобон онро Яҷар-Соҳадуро номид, вале Яъқуб онро Ҷалъэд номид.
48. Ва Лобон гуфт: «Имрӯз ин пушта дар миёни ман ва ту шоҳид аст». Ба ин сабаб онро Ҷалъэд номид,
49. Ва Мисфо низ; ба он сабаб, ки гуфт: «Худованд дар миёни ман ва ту дидбонӣ кунад, вақте ки аз назари якдигар ғоиб шавем.

50. Агар духтарони маро озор диҳӣ, ва агар болои духтарони ман занони дигар бигирӣ, агарчи ҳеҷ касе дар миёни мо нест, вале огоҳ бош, ки Худо дар миёни ман ва ту шоҳид аст».

51. Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Инак ин пушта ва инак сутуне ки дар миёни худам ва ту гузоштам.

52. Ин пушта шоҳид аст ва ин сутун шоҳид аст, ки ман аз ин пушта сӯи ту нагзарам, ва ту аз ин пушта ва ин сутун бо қасди баде сӯи ман нагзарӣ.

53. Худои Иброҳим ва Худои Нохӯр, ки Худои падари онҳост, дар миёни мо ҳакам бошанд». Ва Яъқуб ба Ҳайбати падари худ Исҳоқ қасам ёд кард.

54. Ва Яъқуб дар он кӯҳ ҷонвареро қурбонӣ кард, ва хешовандони худро ба нон хӯрдан даъват намуд, ва онҳо нон хӯрданд ва дар кӯҳ шабро гузаронданд.

55. Бомдодон Лобон бархоста, набераҳо ва духтарони худро бӯсид, ва онҳоро баракат дод, ва равона шуд, ва Лобон ба маскани худ баргашт.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Ба Яъқуб номи Исроил дода шуд.

1. Ва Яъқуб роҳи худро пеш гирифт. Ва фариштагони Худо ба ӯ вохӯрданд.

2. Ва чун Яъқуб онҳоро дид, гуфт: «Ин лашкари Худост!» Ва он мавзеъро Маҳаноим номид.

3. Ва Яъқуб пешопеши худ назди бародараш Эсов ба сарзамини Сеир, ба сахрои Адӯм қосидонро фиристод;

4. Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Ба оғоям Эсов бигӯед, ки бандаи ту Яъқуб чунин арз мекунад: "Бо Лобон иқомат доштам, ва то кунун таваққуф намудам;

5. Ва ман молики барзаговон ва харон ва гӯсфандон, ва фуломон ва канизон мебошам; ва фиристодам, то ки оғоямро огоҳӣ диҳам, ва дар назарат илтифот ёбам"».

6. Ва қосидон назди Яъқуб баргашта, гуфтанд: «Назди бародарат Эсов расидем; ва ӯ ба пешвози мо меояд, ва чор-сад одам ҳамроҳи ӯст».
7. Ва Яъқуб бағоят тарсид ва мушавваш шуд, ва касо-неро, ки бо ӯ буданд, ва гӯсфандон ва говон ва шутуронро ба ду бошишгоҳ тақсим кард.
8. Ва гуфт: «Агар Эсов ба як бошишгоҳ омада, онро зарба занад, бошишгоҳи дигар начот меёбад».
9. Ва Яъқуб гуфт: «Эй Худои падарам Иброҳим ва Худои падарам Исҳоқ, эй Худованде ки ба ман гуфтаӣ: "Ба замини худ ва ба зодгоҳи худ баргард, ва Ман ба ту эҳсон кунам"!
10. Ҳамаи марҳаматҳо ва ҳамаи некиҳоро, ки дар ҳаққи бандаат кардаӣ, сазовор нестанд; зеро ки бо чӯбдасти худ аз ин Ёрдун гузашта будам; ва ҳоло молики ду бошишгоҳ мебошам.
11. Марҳамат карда, маро аз дасти бародарам, аз дасти Эсов начот деҳ; зеро ман аз ӯ метарсам, ки мабодо биёяд ва маро, ва модару фарзандонро зарба занад.
12. Ва Ту гуфтаӣ: "Ман ба ту эҳсон кунам, ва насли туро мисли реғи дарёе гардонам, ки аз бисъерӣ онро натавон шумурд"».
13. Ва он шабро дар ҳамон ҷо гузаронд. Ва аз он чи дар дасташ буд, тӯҳфае барои бародари худ Эсов гирифт:
14. Дусад модабуз ва бист нарбуз, дусад меш ва бист кӯчқор,
15. Сӣ модашутури ширдеҳ бо бачаҳошон, чил модагов ва даҳ барзагов, бист модахар ва даҳ нархар.
16. Ва ба дасти ғуломони худ ҳар рамаро алоҳида дод, ва ба ғуломони худ гуфт: «Аз пеши ман гузашта равед, ва дар мобайни рамаҳо фосилае бигзоред».
17. Ва ба нахустин амр фармуда, гуфт: «Чун бародарам Эсов ба ту вохӯрад, ва аз ту пурсида, бигӯяд: "Аз они кистӣ? Ва кучо меравӣ? Ва инҳо, ки пеши туст, аз они кист?"
18. Ба ӯ бигӯӣ: "Аз они бандаат Яъқуб аст; инҳо тӯҳфаест, ки ба оғоям Эсов фиристода шудааст; ва инак, худаш низ дар ақиби мост"».

19. Ва ҳамчунин ба дуюмин, ба сеюмин ва ба ҳамаи онҳое ки аз ақиби рамаҳо мерафтанд, амр фармуда, гуфт: «Чун ба Эсов бирасед, ба \bar{u} чунин гӯед;
20. Ва низ гӯед: "Инак, бандаат Яъқуб дар ақиби мост"». Зеро ба дили худ гуфт: «Дили \bar{u} ро бо тӯҳфае ки пешопеши ман меравад, нарм мекунам ва баъд аз он бо \bar{u} рӯ ба рӯ ме-шавам; шояд, маро қабул кунад».
21. Ва тӯҳфа пешопеш гузашта рафт; ва \bar{u} он шабро дар бошишгоҳ гузаронд.
22. Ва шабонгоҳ бархост, ва ду занаш ва ду канизаш ва ёздаҳ писарашро гирифта, аз маъбари Яббӯқ гузашт.
23. Ва онҳоро гирифта, аз он наҳр гузаронид, ва тамоми дороии худро гузаронид.
24. Ва Яъқуб танҳо монд. Ва касе бо \bar{u} то дамидани субҳ гӯштин гирифт;
25. Ва чун он кас дид, ки зӯраш ба \bar{u} намерасад, ба банди сурина \bar{u} расид, ва банди сурина Яъқуб, ҳангоми бо Вай гӯштин гирифтанд, фушурда шуд.
26. Ва гуфт: «Маро сар деҳ; зеро ки субҳ дамид». Гуфт: «То маро баракат надихӣ, Туро сар намедихам».
27. Ба \bar{u} гуфт: «Номат чист?» Гуфт: «Яъқуб».
28. Ва гуфт: «Минбаъд номи ту Яъқуб хонда нашавад, балки Исроил; зеро ки бо Худо ва бо одамон гӯштин гирифтӣ, ва голиб шудӣ».
29. Ва Яъқуб савол дода, гуфт: «Хошишмандам, номи Худ-ро бигӯй». Гуфт: «Чаро номи Маро мепурсӣ?» Ва \bar{u} ро дар он чо баракат дод.
30. Ва Яъқуб он мавзеъро Фануил номид; зеро ки, гуфт \bar{u} , Худоро рӯ ба рӯ дидам, ва ҷонам раҳо шуд.
31. Ва ҳангоме ки аз Фануил мегузашт, офтоб тулӯъ кард; ва \bar{u} бар сурина худ мелангид.
32. Сабаб ҳамин аст, ки банӣ-Исроил ирқуннисоро*, ки дар

*32. *Ирқуннисо* — раге ки аз сурина сар шуда, то поёни пой, то бучулак мерасад; асаби сурина.

банди сурин аст, то имрӯз намехӯранд, зеро ки ба иркуннисои банди сурини Яъқуб расида буд.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Вохӯрии Яъқуб бо Эсов.

1. ВА Яъқуб чашм андохта, дид, ки инак, Эсов меояд, ва чорсад одам ҳамроҳи ӯст. Ва бачаҳоро ба Леё ва Роҳел ва ду каниз тақсим кард.
2. Ва канизонро бо бачаҳашон пеш гузошт, ва Леёро бо бачаҳояш дар ақиб онҳо, ва Роҳелро бо Юсуф дар охир.
3. Ва худаш пешопеши онҳо рафт, ва ҳафт маротиба то замин сачда кард, то ки ба бародари худ расид.
4. Ва Эсов ба пешвози ӯ давид, ва ӯро ба оғӯш кашид, ва сар бар гардани ӯ ниҳод, ва ӯро бӯсид, ва бигиристанд.
5. Ва Эсов чашм андохта, занону бачагонро дид, ва гуфт: «Инҳо ба ту кистанд?» Гуфт: «Фарзандоне ки Худо ба бандаат бахшидааст».
6. Ва канизон бо бачаҳашон наздик омада, сачда карданд.
7. Ва Леё бо бачаҳояш низ наздик омада, сачда карданд. Ва дар охир Юсуф ва Роҳел наздик омада, сачда карданд.
8. Ва гуфт: «Аз баҳри чист туро тамоми ин гурӯҳе ки ба он вохӯрдам?» Гуфт: «То ки дар назари оғоям илтифот ёбам».
9. Ва Эсов гуфт: «Эй бародарам, ман бисъёр дорам; он чи аз они туст, аз они ту бошад».
10. Ва Яъқуб гуфт: «Не, агар дар назарат илтифот ёфта бошам, тӯҳфаи маро аз дастам бигир; зеро ки рӯи туро дидам, мисли дидани рӯи Худо, ва ту ба ман бо чашми нек назар кардӣ.
11. Баракати маро, ки бароят оварда шуд, бигир; чунки Худо ба ман эҳсон кардааст, ва ҳама чиз дорам». Ва чун Яъқуб ӯро розӣ кард, ӯ гирифт.
12. Ва гуфт: «Кӯч карда, биравем; ва ман пешопеши ту меравам».

13. Ва Яъқуб гуфт: «Оғоям медонад, ки бачагон нозуканд, ва гӯсфандон ва говони ширдеҳ бо ман аст, ва агар онҳоро як рӯз хай кунанд, тамоми чорво мемирад.

14. Бигзор оғоям аз бандаи худ пештар биравад, ва ман мувофиқи коре ки маро дар пеш аст, ва мувофиқи қадами бачагон оҳиста-оҳиста равона мешавам, то ки назди оғоям ба Сеир бирасам».

15. Ва Эсов гуфт: «Аз мардуме ки бо мананд, назди ту мегузорам». Гуфт: «Чӣ лозим аст? Фақат дар назари оғоям илтифот ёбам шудааст».

16. Ва ҳамон рӯз Эсов роҳи худро пеш гирифта, ба Сеир баргашт.

17. Вале Яъқуб ба Суккӯт равона шуд, ва хонае барои худ бино кард, ва барои чорвои худ соябонҳо сохт. Аз ин сабаб он мавзеъро Суккӯт номид.

Яъқуб дар Шакем манзил мекунад ва барои Худо қурбонгоҳ, месозад.

18. Ва Яъқуб аз Фаддони Арам баргашта, сиҳат саломат ба шаҳри Шакем, ки дар замини Канъон аст, омад ва дар рӯ ба рӯи шаҳр манзил кард.

19. Ва он қитъаи заминро, ки дар он ҷо барои худ хайма барафрошта буд, аз дасти фарзандони Ҳамӯр, падари Шакем, ба сад сикка харид.

20. Ва қурбонгоҳе дар он ҷо бино кард, ва онро ба исми Худованд Худои Исроил хонд.

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Яъқуб маҳсули иштибоҳҳои худро мебардорад.

1. ВА Дино, духтари Леё, ки ба Яъқуб зоида буд, барои дидани духтарони он замин берун рафт.

2. Ва Шакем, писари Ҳамӯри хиввӣ, ки амири он замин буд, ўро дид, ва ўро гирифт, ва бо ў хобид, ва ба номӯси ў таҷовуз кард.
3. Ва дилаш ба Дино, духтари Яъқуб баста шуда, ошиқи он духтар гашт, ва суханони дилпазир ба он духтар гуфт.
4. Ва Шакем ба падари худ Ҳамӯр гуфт: «Ин духтарро барои ман ба занӣ бигир».
5. Ва Яъқуб шунид, ки ба номӯси духтараш Дино таҷовуз намудааст; вале азбаски писаронаш бо чорвои ў дар саҳро буданд, Яъқуб то омадани онҳо хомӯш нишаст.
6. Ва Ҳамӯр, падари Шакем, назди Яъқуб берун рафт, то ки бо ў сухан гӯяд.
7. Ва чун писарони Яъқуб аз саҳро омада, инро шуниданд, ин мардон малул шуданд ва хеле ба хашм омаданд, зеро ки бо духтари Яъқуб хобида, қабоҳате дар ҳақи Исроил карда буд, ва ин кирдор нораво буд.
8. Ва Ҳамӯр бо онҳо гап зада, гуфт: «Дили писарам Шакем шефтаи духтари шумост, пас ўро ба вай ба занӣ бидиҳед.
9. Ва бо мо қудову анда шуда, духтарони худро ба мо бидиҳед ва духтарони моро барои худ бигиред.
10. Ва бо мо ҳамнишин шавед, ва ин замин дар ихтиёри шумо бошад; дар он бимонед, ва тиҷорат кунед, ва онро тасарруф намоед».
11. Ва Шакем ба падар ва бародарони духтар гуфт: «Фақат дар назари шумоён илтифот ёбам шудааст, ва он чи ба ман бигӯед, хоҳам дод.
12. Маҳр ва тӯҳфаҳои зиёде талаб кунед, ва он чи ба ман бигӯед, хоҳам дод, фақат духтарро ба занӣ ба ман бидиҳед».
13. Ва писарони Яъқуб ба ҷавоби Шакем ва падараш Ҳамӯр бо макр сухан ронданд, зеро ки ба номӯси хоҳари онҳо Дино таҷовуз карда буд.
14. Ва ба онҳо гуфтанд: «Чунин корро карда наметавонем, ки хоҳари худро ба шахси номаҳтун бидиҳем, зеро ки ин ба-рои мо нанг аст.

15. Фақат бо он шарт ба шумо розигӣ медиҳем, ки мисли мо бошед, ва тамоми наринаи худро хатна кунед.
16. Он гоҳ духтарони худро ба шумо бидиҳем ва духта-рони шуморо барои худ бигирем, ва бо шумо ҳамнишин гардида, як қавм шавем.
17. Вале агар ба мо гӯш надихед ва хатна накунад, духтари худро гирифта, баромада меравем».
18. Ва суханони онҳо ба назари Ҷамӯр ва ба назари Шакем писари Ҷамӯр писанд афтод.
19. Ва он чавон дар иҷрои ин кор таъхир накард; зеро ки духтари Яъкубро дӯст медошт. Ва ӯ аз тамоми аҳли байти падараш мӯхтарамтар буд.
20. Ва Ҷамӯр ва писараш Шакем назди дарвозаи шаҳри худ омаданд ва бо мардуми шаҳри худ гап зада, гуфтанд:
21. «Ин одамон бо мо сулҳандеш ҳастанд; бигзор онҳо дар ин замин маскан гиранд ва дар он тиҷорат кунанд; ва инак, замини фарох дар ихтиёри онҳост. Духтарони онҳоро ба занӣ бигирем, ва духтарони худро ба онҳо бидиҳем.
22. Фақат бо чунин шарт онҳо розианд бо мо ҳамнишин гардида, як қавм шаванд, ки ҳар наринаи мо низ хатна карда шавад, чунон ки онҳо махтун мебошанд.
23. Оё рамаҳои онҳо, дороии онҳо, ва тамоми чорвои онҳо аз они мо намешавад? Фақат ба онҳо розигӣ диҳем, ва онҳо бо мо ҳамнишин хоҳанд шуд».
24. Ва ба суханони Ҷамӯр ва писараш Шакем ҳамаи касоне ки аз дарвозаи шаҳри ӯ мебаромаданд, розӣ шуданд, ва ҳар наринаро ҳамаи онҳое ки аз дарвозаи шаҳри ӯ мебаромаданд, хатна карданд.
25. Ва дар рӯзи сеюм, ҳангоме ки онҳо дардманд буданд, ду писари Яъқуб, Шимъун ва Левӣ, бародарони Дино, ҳар яке шамшери худро гирифта, далерона ба шаҳр ҳамла оварданд ва ҳамаи мардонро куштанд;
26. Ва Ҷамӯр ва писараш Шакемро ба дами шамшер куштанд, ва Диноро аз хонаи Шакем гирифта, берун омаданд.

27. Писарони Яъқуб назди кушташудагон омаданд, ва шаҳрро тороҷ карданд, зеро ки ба номӯси хоҳари онҳо таҷовуз карда буданд.

28. Гӯсфандони онҳоро, ва говони онҳоро, ва харони он-хоро, ва он чи дар шаҳр ва он чи дар саҳро буд, гирифтанд.

29. Ва тамоми сарвати онҳоро, ва ҳамаи кӯдакони онҳоро, ва занони онҳоро асир карданд, ва он чи дар хонаҳо буд, тороҷ карданд.

30. Ва Яъқуб ба Шимъун ва Левӣ гуфт: «Маро ба изтироб андохтед, ва маро дар назари сокинони ин сарзамин, яъне канъониён ва фариззиён, манфур гардондед. Ва одами ман камшумор аст, ва агар бар зидди ман чамъ шуда, маро зарба зананд, ман бо аҳли байтам маҳв гардам».

31. Гуфтанд: «Магар равост, ки бо хоҳари мо мисли фоҳи-шае амал кунад?»

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Яъқуб дар Байт-Ил. Ваъда аз нав барқарор шуд.

1. Ва Худо ба Яъқуб гуфт: «Бархоста, сӯи Байт-Ил ра-вона шав, ва он ҷо бинишин; ва он ҷо қурбонгоҳе бисоз барои Худо, ки ҳангоми гурехтанат аз пеши бародарат Эсов бар ту зоҳир гардид».

2. Ва Яъқуб ба аҳли байти худ ва ҳамаи касоне ки бо ӯ буданд, гуфт: «Худоҳои бегонаро, ки дар миёни шумост, дур созед, ва худро покиза кунед, ва либоси худро иваз намоед;

3. Ва бархоста, сӯи Байт-Ил равона шавем, ва он ҷо ман қурбонгоҳе бисозам барои Худо, ки маро дар рӯзи тангии ман иҷобат намуд, ва дар роҳе ки рафтам, бо ман буд».

4. Ва ҳамаи худоҳои бегонаро, ки дар дасташон буд, ва гӯшвораҳоро, ки дар гӯшашон буд, ба Яъқуб доданд, ва Яъқуб онҳоро зери дарахти булут, қи дар наздикии Шакем буд, гӯр кард.

5. Ва кӯч карданд. Ва ваҳми Худо бар шаҳрҳои гирду пеши онҳо буд, ва банӣ-Яъқубро таъқиб накарданд.

6. Ва Яькуб ба Луз, ки дар замини Канъон аст, ва ҳамон Байт-Ил бошад, расид; худи ӯ ва тамоми қавме ки бо ӯ бу-данд.
7. Ва он чо қурбонгоҳе бино кард, ва он маконро Ил-Байт-Ил номид, зеро ки дар он чо, ҳангоме ки аз пеши баро-дари худ гурехт, бар ӯ Худо зоҳир гардида буд.
8. Ва Дебӯро, дояи Ривқо, мурд, ва дар домани Байт-Ил, зери дарахти булут дафн карда шуд, ки онро булути гирья номид.
9. Вақте ки Яькуб аз Фаддони Арам гашта меомад, Худо бар ӯ бори дигар зоҳир гардид, ва ӯро баракат дод.
10. Ва Худо ба ӯ гуфт: «Номи ту Яькуб аст, аммо минбаъд номи ту Яькуб хонда нашавад, балки номи ту Исроил хоҳад буд». Ва ӯро Исроил ном ниҳод.
11. Ва Худо ба ӯ гуфт:
«Ман Худои Қодир ҳастам; борвар ва афзун шав;
халқ ва гурӯҳи халқҳо аз ту ба вучуд оянд, ва подшоҳон аз камари ту бароянд.
12. Ва заминеро, ки ба Иброҳим ва Исҳоқ додаам, ба ту хоҳам дод,
ва ба наслат баъд аз ту ин заминро хоҳам дод».
13. Ва Худо дар он чое ки бо ӯ сухан гуфт, аз пеши ӯ сууд кард.
14. Ва Яькуб дар он чое ки Худо бо ӯ сухан гуфт, сутуне барпо намуд, сутуне аз санг; ва ҳадияи рехтанӣ бар он рехт, ва равған бар он рехт.
15. Ва Яькуб он маконро, ки Худо дар он чо бо ӯ сухан гуфт, Байт-Ил ном ниҳод.

Таваллуд ёфтани Бинъёмин ва вафоти Роҳел.

16. Ва аз Байт-Ил кӯч карданд; ва чун андак масофате монда буд, ки ба Эфрот бирасанд, Роҳел зоид, ва дар зоиданаш душворӣ кашид.
17. Ва ҳангоме ки дар зоиданаш душворӣ мекашид, доя ба ӯ гуфт: «Натарс, зеро ки ин низ бароят писар аст».

18. Ва дар вақти чон доданаши, зеро ки мурд, ӯро Бен-Ўнӣ ном ниҳод, вале падараш ӯро Бинъёмин номид.
19. Ва Роҳел вафот ёфт, ва дар роҳи Эфрот, ки ҳамон Байт-Лаҳм бошад, дафн карда шуд.
20. Ва Яъқуб бар қабри ӯ сутуне гузошт, ки он то имрӯз сутуни қабри Роҳел аст.
21. Ва Исроил кӯч кард, ва хаймаи худро дар он тарафи бурчи Эдар барафрошт.
22. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар вақти иқомати Исроил дар он сарзамин Реубен рафта, бо суррияти падари худ Билҳо хобид. Ва Исроил инро шунид. Ва банӣ-Яъқуб дувоздаҳ на-фар буданд.
23. Писарони Леё: Реубен, нахустзодаи Яъқуб, Шимъун, Левӣ, Яҳудо, Исокор ва Забулун.
24. Писарони Роҳел: Юсуф ва Бинъёмин.
25. Ва писарони Билҳо, канизи Роҳел: Дон ва Нафтолӣ.
26. Ва писарони Зилфо, канизи Леё: Қод ва Ошер. Инҳоянд писарони Яъқуб, ки дар Фаддони Арам ба ӯ таваллуд шуданд.

Вафоти Исҳоқ.

27. Ва Яъқуб назди падари худ Исҳоқ ба Мамре, ба Қирьяи Арбаъ, ки ҳамон Хебрӯн бошад, омад, ки он ҷо Иброҳим ва Исҳоқ дар мусофират буданд.
28. Ва айёми Исҳоқ саду ҳаштод сол буд.
29. Ва Исҳоқ чон супурд ва мурд, ва пиру солхӯрда шуда, ба қавми худ пайваст, ва писарони ӯ Эсов ва Яъқуб ӯро ба хок супурданд.

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Насабномаи Эсов.

1. ИН аст насаби Эсов, ки ҳамои Адӯм бошад.

2. Эсов занони худро аз духтарони канъониён гирифт: Одо духтари Элӯни ҳиттиро, Оҳалибомо духтари Ано, духта-ри Сибъӯни ҳиввино,
3. Ва Босмат духтари Исмоил, хоҳари Набойӯтро.
4. Одо Алифозро ба Эсов зойд; Босмат Реуилро зойд.
5. Оҳалибомо Яуш, Яълум ва Қӯрахро зойд. Инҳоянд писарони Эсов, ки ба ӯ дар замини Канъон таваллуд шуданд.
6. Ва Эсов занони худ, ва писарони худ, ва духтарони худ, ва тамоми аҳли байти худ, ва рамаҳои худ, ва тамоми чорвои худ, ва тамоми дороии худро, ки дар замини Канъон пайдо карда буд, гирифта, аз пеши бародари худ Яъқуб ба замини дигаре рафт,
7. Зеро ки дороии онҳо он қадар бисъёр буд, ки наметавонистанд якҷоя иқомат кунанд, ва замини мусофираташон ба сабаби бисъёрии чорвошон онҳоро гунҷоиш дода наметавонист.
8. Ва Эсов дар кӯҳи Сеир маскан гирифт, ки Эсов ҳамон Адӯм бошад.
9. Ва ин аст насаби Эсов, падари адӯмиён, дар кӯҳи Сеир.
10. Ин аст номҳои писарони Эсов: Алифоз, писари Одо, зани Эсов, ва Реуил, писари Босмат, зани Эсов.
11. Ва писарони Алифоз Темон, Ёмор, Сафӯ, Чаътом ва Қеназ буданд.
12. Ва Тимнаъ суррияти Алифоз, писари Эсов буд, ва Амолекро ба Алифоз зойд. Инҳоянд писарони Одо, зани Эсов.
13. Инҳоянд писарони Реуил: Наҳат, Зараҳ, Шаммо ва Миззо. Инҳо писарони Босмат, зани Эсов буданд.
14. Ва инҳо писарони Оҳалибомо, духтари Ано, духтари Сибъӯн, зани Эсов буданд, ки вай Яуш, Яълум ва Қӯрахро ба Эсов зойд.
15. Инҳоянд умарои писарони Эсов. Писарони Алифоз, нахустодаи Эсов: амир Темон, амир Ёмор, амир Сафӯ, амир Қеназ,
16. Амир Қӯрах, амир Чаътом, амир Амолек. Инҳоянд умарои Алифоз дар замини Адӯм; инҳоянд писарони Одо.

17. Инҳоянд писарони Реуил, писари Эсов: амир Наҳат, амир Зараҳ, амир Шаммо, амир Миззо. Инҳоянд умарои Ре-уил дар замини Адӯм; инҳоянд писарони Босмат, зани Эсов.
18. Инҳоянд писарони Оҳалибомо, зани Эсов: амир Яуш, амир Яъллом, амир Қӯраҳ. Инҳоянд умарои Оҳалибомо, духтари Ано, зани Эсов.
19. Инҳоянд писарони Эсов, ва инҳоянд умарои онҳо. Ин Адӯм аст.
20. Инҳоянд писарони Сеири хӯрӣ, ки дар он сарзамин иқомат доштанд: Лӯтон, Шӯбол, Сибъӯн, Ано,
21. Дишӯн, Эсар ва Дишан. Инҳоянд умарои хӯриён, писарони Сеир, дар замини Адӯм.
22. Ва писарони Лӯтон Хӯрӣ ва Ҳемом буданд, ва хоҳари Лӯтон Тимнаъ буд.
23. Инҳоянд писарони Шӯбол: Алвон, Монаҳат, Эбол, Шафӯ ва Ҷном.
24. Инҳоянд писарони Сибъӯн: Аё ва Ано; ҳамон Ано, ки хангоми чаронидани харони падари худ Сибъӯн дар биёбон чашмаҳои оби гармро ёфт.
25. Инҳоянд фарзандони Ано: Дишан ва Оҳалибомо, духтари Ано.
26. Инҳоянд писарони Дишӯн: Ҳамдон, Ашбон, Итрон ва Карон.
27. Инҳоянд писарони Эсар: Билҳон, Заъвон ва Ақон.
28. Инҳоянд писарони Дишан: Ус ва Арон.
29. Инҳоянд умарои хӯриён: амир Лӯтон, амир Шӯбол, амир Сибъӯн, амир Ано,
30. Амир Дишӯн, амир Эсар, амир Дишан. Инҳоянд умарои хӯриён бар ҳасби умарои онҳо дар замини Сеир.
31. Инҳоянд подшоҳоне ки дар замини Адӯм, подшоҳӣ кардаанд пеш аз он ки подшоҳе дар банӣ-Исроил подшоҳӣ кунад:
32. Балаъ ибни Баӯр дар Адӯм подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Динҳоба буд.
33. Ва Балаъ мурд, ва дар ҷояш Йӯбоб ибни Зараҳ аз Басра подшоҳӣ кард.

34. Ва Йӯбоб мурд, ва дар чояш Хӯшом аз замини темо-ниён подшоҳӣ кард.
35. Ва Хӯшом мурд, ва дар чояш Ҳадад ибни Бадад, ки дар саҳрои Мӯоб Мидьёнро шикаст дод, подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Авит буд.
36. Ва Ҳадад мурд, ва дар чояш Самло аз Масреқо подшоҳӣ кард.
37. Ва Самло мурд, ва дар чояш Шоул аз Раҳӯбӯти лаби наҳр подшоҳӣ кард.
38. Ва Шоул мурд, ва дар чояш Баал-Ҳонон ибни Акбӯр подшоҳӣ кард.
39. Ва Баал-Ҳонон ибни Акбӯр мурд, ва дар чояш Ҳадар подшоҳӣ кард, ва номи шаҳраш Фоу буд, ва номи занаш Маҳетабъил духтари Матрад, духтари Мезоҳоб буд.
40. Ва ин аст номҳои умарои Эсов бар ҳасби қабилаҳои онҳо ва маконҳои онҳо ва номҳои онҳо: амир Тимнаъ, амир Алво, амир Ятет,
41. Амир Оҳалибомо, амир Эло, амир Финӯн,
42. Амир Қеназ, амир Темон, амир Мибсор,
43. Амир Мачдиил, амир Иром. Инҳоянд умарои Адӯм, бар ҳасби маскани онҳо, дар замини тасарруфи онҳо. Ин аст Эсов, падари адӯмиён.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Яъқуб ва хонаводаи ӯ.

1. ВА Яъқуб дар замини мусофирати падари худ, дар за-мини Канъон маскан гирифт.
2. Ин аст насаби Яъқуб. Юсуф, дар синни ҳафдаҳсолагӣ, бо бародарони худ чорво мечаронид, ва ин навҷавон бо писарони Билҳо ва бо писарони Зилфо, занони падараш, буд. Ва Юсуф рафтори бади онҳоро ба падарашон хабар меод.
3. Ва Исроил Юсуфро аз ҳамаи писарони худ зиёдтар дӯст меодшт, чунки ӯ писари пиронсолагӣ буд; ва барои ӯ куртаи рангин кард.

4. Ва чун бародаронаш диданд, ки падарашон ўро аз ҳа-маи бародаронаш зиёдтар дўст медорад, аз ӯ нафрат карданд, ва бо ӯ осуда сухан гуфта наметавонистанд.
5. Ва Юсуф хобе дида, онро ба бародарони худ нақл кард; ва онҳо боз зиёдтар аз ӯ нафрат карданд.
6. Ба онҳо гуфт: «Хоберо, ки дидаам, бишнавед:
7. Инак, мо дар киштзор бандҳо мебаstem; ва инак, банди ман бархост ва рост истод; ва инак, бандҳои шумо гирд омада, ба банди ман сачда карданд».

Бародарон аз Юсуф нафрат доранд ва ўро ба гуломӣ фурӯхтанд.

8. Бародаронаш ба ӯ гуфтанд: «Наход ки бар мо подшоҳӣ мекарда бошӣ? Наход ки бар мо ҳукмфармо мешуда бошӣ?» Ва барои хобҳо ва суханонаш боз ҳам зиёдтар аз у нафрат карданд.
9. Ва ӯ боз хоби дигаре дид, ва онро ба бародарони худ нақл карда, гуфт: «Инак, боз хобе дидам, ва инак, офтоб ва моҳ ва ёздаҳ ситорагон ба ман сачда карданд».
10. Ва ӯ ба падар ва бародарони худ нақл кард; ва падараш ўро мазаммат намуда, гуфт: «Ин чӣ хобест, ки дидаӣ? Наход ки ман, ва модарат, ва бародаронат омада, ба ту то замин сачда мекарда бошем?»
11. Бародаронаш ба ӯ ҳасад бурданд; ва падараш инро дар хотир нигоҳ дошт.
12. Бародаронаш барои чаронидани чорвои падарашон ба Шакем рафтанд.
13. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Магар бародаронат дар Шакем намечаронанд? Биё, то ки туро назди онҳо бифирис-там». Ба ӯ гуфт: «Лаббай!»
14. Ва ба ӯ гуфт: «Бирав ва саломатии бародаронат ва саломатии чорворо бубин, ва ба ман хабар биёр». Уро аз водии Ҳебрӯн фиристод, ва ӯ ба Шакем омад.

15. Ва шахсе ўро дид, ки дар саҳро овора шуда гаштааст; ва он шахс аз ў пурсида, гуфт: «Чӣ мечӯӣ?»
16. Гуфт: «Ман бародарони худро мечӯям; хоҳишмандам, ба ман бигӯӣ, ки онҳо дар кучо мечаронанд?»
17. Ва он шахс гуфт: «Аз ин ҷо баромада рафтанд; зеро шунидам, ки мегуфтанд: "Ба Дўтон меравем"». Ва Юсуф аз ақиби бародарони худ рафта, онҳоро дар Дўтон ёфт.
18. Вале онҳо ўро аз дур диданд, ва пеш аз он ки ба онҳо наздик ояд, қасд карданд, ки ўро бидустанд.
19. Ва ба якдигар гуфтанд: «Инак, соҳиби хобҳо ба ин ҷо меояд;
20. Акнун биед, ўро бидустан ва ба яке аз ин ҷоҳо биафканем, ва гӯем, ки ҳайвони даррандае ўро хӯрдааст; ва бубинем, ки хобҳояш чӣ мешавад».
21. Вале Реубен инро шунида, ўро аз дасти онҳо раҳо кард, ва гуфт: «Ўро накушем!»
22. Ва Реубен ба онҳо гуфт: «Хун нарезед; ўро ба ин ҷоҳо ки дар биебон аст, биафканед, ва дасти тааддӣ бар ў дароз накунад». Мехост, ки ўро аз дасти онҳо раҳонида, назди падари худ гардонда фиристонад.
23. Вақте ки Юсуф назди бародарони худ расид, куртаи Юсуфро, он куртаи рангинро, ки дар бар дошт, кашиданд,
24. Ва ўро гирифта, дар ҷоҳ афканданд; вале ҷоҳ холӣ буд: об надошт.
25. Ва барои нон хӯрдан нишастанд, ва чашм андохта, диданд, ки инак, корвони исмоилиён аз Қильод меояд, ва шутурони онҳо атриёт, баласон ва лодан мекашонанд; ме-раванд, то ки онро ба Миср бибаранд.
26. Ва Яхудо ба бародарони худ гуфт: «Чӣ суд аст аз он ки бародари худро бидустан ва хунашро махфӣ дорем?»
27. Биед, ўро ба исмоилиён бифрӯшем, ва дасти мо бар ў набошад; зеро ки ў бародар ва гӯшти мост». Бародаронаш гапи ўро гӯш карданд.
28. Ва хангоме ки тоҷирони мидьёнӣ аз пеши онҳо мегузаштанд, Юсуфро аз ҷоҳ кашиданд бароварданд, ва Юсуфро ба

исмоилиён ба бист сиккаи нукра фурӯхтанд; ва Юсуфро ба Миср бурданд.

29. Ва Реубен ба сари чоҳ баргашт; ва инак, Юсуф дар чоҳ нест. Ва чомаи худро чок зад,

30. Ва назди бародарони худ баргашт, ва гуфт: «Бача нест, ва ман кучо биравам?»

31. Ва куртаи Юсуфро гирифтанд, ва нарбузеро кушта, куртаро ба хун олуда карданд;

32. Ва куртаи рангинро фиристоданд, ва ба падари худ расонида, гуфтанд: «Инро ёфтем; бишнос, ки оё куртаи писари туст ё не».

33. Ва онро шинохта, гуфт: «Куртаи писари ман аст! Ҳайвони даррандае ўро хўрдааст! Яқинан Юсуф дарида шудааст!»

34. Ва Яъқуб либоси худро чок зада, палос дар бар кард, ва рӯзҳои бисъёр барои писари худ мотам гирифт.

35. Ва ҳамаи писаронаш ва духтаронаш чамъ омаданд, то ки ўро тасаллӣ диҳанд; вале ў тасаллиро қабул намекард, ва мегуфт: «Бо мотам назди писари худ ба гўр меравам». Ва падараш барои ў мегирифт.

36. Ва мидъёниён Юсуфро дар Миср ба Фўтифар, ки дарбории фиръавн, сардори посбонон буд, фурӯхтанд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Гуноҳи Яҳудо.

1. Ва воқеъ шуд дар он замон, ки Яҳудо аз пеши бародарони худ рафта, назди шахси адўломӣ, ки Ҳиро ном дошт, меҳмон шуд.

2. Ва дар он чо Яҳудо духтари марди канъониро, ки Шуа ном дошт, дид; варо ба занӣ гирифт, ва бо вай хобид.

3. Вай ҳомила шуда, писаре зоид; ва ўро Эр ном ниҳод.

4. Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид; ва ўро Ўнон ном ниҳод.

5. Ва боз писаре зоид, ва ўро Шело ном ниҳод. Дар вақти таваллуди ў Яҳудо дар Казиб буд.

6. Ва Яҳудо ба нахустзодаи худ Эр зане гирифт, ки но-маш Томор буд.
7. Ва нахустзодаи Яҳудо, Эр, дар назари Худованд бад буд, ва Худованд ўро миронид.
8. Ва Яҳудо ба Ёнон гуфт: «Бо зани бародарат бихоб ва хамчун додаршўй варо ба занӣ гирифта, насле барои бародари худ ба вучуд овар.
9. Вале Унон медонист, ки он насл аз они ў нахоҳад буд; бинобар ин, ҳар гоҳ, ки назди зани бародараш мехобид, манӣ ба замин мерехт, то ки насле барои бародари худ надихад.
10. Ва ин кори ў дар назари Худованд бад намуд; ўро низ миронид.
11. Ва Яҳудо ба келини худ Томор гуфт: «Дар хонаи падари худ бева бинишин то даме ки писарам Шело калон ша-вад». Зеро гуфт: «Мабодо ў низ мисли бародаронаш бимирад». Ва Томор рафта, дар хонаи падари худ бимонд.
12. Вақти бисъёре гузашт, ва духтари Шуа, зани Яҳудо, мурд. Ва Яҳудо, баъд аз он ки тасаллӣ ёфт, бо дўсти худ Ҳирои адўломӣ назди пашмбурони рамаи худ ба Тимно рафт.
13. Ва ба Томор хабар дода, гуфтанд: «Инак, падаршўят барои буридани пашми рамаи худ ба Тимно меравад».
14. Ва либоси бевагии худро кашида, ба сари худ чодаре партофт, ва рўяшро пўшида, назди дарвозаи Энаим, ки дар сари роҳи Тимно мебошад, нишаст; зеро дид, ки Шело калон шудааст, ва ўро ба вай ба занӣ надоданд.
15. Ва ўро Яҳудо бидид, ва ўро фоҳиша гумон кард, зеро ки он зан рӯи худро пўшида буд.
16. Ва аз роҳ ба тарафи ў гашта, гуфт: «Биё, бо ту бихо-бам». Зеро надонист, ки келини ўст. Гуфт: «Ба ман чӣ медиҳӣ, агар бо ман бихобӣ?»
17. Гуфт: «Бузғолае аз рама мефиристам». Гуфт: «Оё то вақти фиристоданат гараве медиҳӣ?»
18. Гуфт: «Ба ту чӣ гарав диҳам?» Гуфт: «Мўҳр ва зуннори худро, ва асое ки дар даст дорӣ». Ва ба ў дод, ва бо ў хобид; ва ў аз вай ҳомила шуд.

19. Ва бархоста, бирафт, ва чодарро аз сари худ кашида, либоси бевагии худро пӯшид.
20. Ва Яҳудо бузғоларо ба воситаи дӯсти адӯломии худ фиристод, то ки гаравро аз дасти он зан бигирад; вале ўро наёфт.
21. Ва аз мардуми он мавзеъ пурсида, гуфт: «Он фоҳишае ки дар сари роҳи Энаим нишаста буд, кучост?» Гуфтанд: «Фоҳишае дар ин ҷо набуд».
22. Ва назди Яҳудо баргашта, гуфт: «Ўро наёфтам; ва мардуми он мавзеъ низ гуфтанд, ки фоҳишае дар ин ҷо набуд».
23. Ва Яҳудо гуфт: «Бигзор барои худ нигоҳ дорад, мабодо расво шавем; инак, ин бузғоларо фиристодам; вале ту ўро наёфтӣ».
24. Ва баъд аз гузаштани қариб се моҳ ба Яҳудо хабар дода, гуфтанд: «Келинат Томор зино кардааст, ва инак, аз зино низ ҳомила шудааст». Ва Яҳудо гуфт: «Ўро берун оред, то ки сӯзонида шавад».
25. Вақте ки ўро берун оварданд, ў назди падаршӯи худ фиристода, гуфт: «Ман аз соҳиби ин чизҳо ҳомила шудаам». Ва гуфт: «Бишнос, ки ин мӯҳр ва зуннор ва асо аз они кист».
26. Ва Яҳудо шинохта, гуфт: «Ҳақ ба ҷониби ўст, чунки ўро ба писари худ Шело надодам». Вале дигар ҳаргиз бо ў нахобид.
27. Дар вақти зоидаи маълум шуд, ки дар батнаш эки-зак аст.
28. Ва ҳангоме ки мезоид, яке дасти худро берун овард; ва доя риштаи қирмизӣ гирифта, бар дасташ баст, ва гуфт: «Ин аввал берун омад».
29. Вале дасташро боз кашид; ва инак, бародараш берун омад. Ва доя гуфт: «Чӣ гуна рахнае барои худ кушодаӣ!» Ва ўро Форас ном ниҳоданд.
30. Сонӣ бародари ў, ки бар дасташ риштаи қирмизӣ буд, берун омад, ва ўро Зорах номиданд.

БОБИ СИЮ НЎҲУМ

Юсуф назди Фӯтифар. Озмоиш ва зиндон.

1. Ва Юсуфро ба Миср бурданд; ва ўро Фӯтифар ном марди мисрӣ, ки дарбории фиръавн, сардори посбонон буд, аз дасти исмоилиёне ки ўро ба он чо бурда буданд, харид.
2. Ва Худованд бо Юсуф буд; ва ў марди комъёб шуд, ва дар хонаи оғои мисрии худ бимонд.
3. Ва оғояш дид, ки Худованд бо ўст, ва ҳар он чи ў мекунад, Худованд дар дасти ў муваффақият меоварад.
4. Ва Юсуф дар назари вай илтифот ёфт, ва ба вай хиз-мат мекард. Ва ўро ба хонаи худ баргумошт, ва тамоми дороии худро ба дасти ў дод.
5. Ва аз ҳамон вақте ки ўро ба хонаи худ ва ба тамоми дороии худ баргумошт, Худованд хонаи он мисриро барои хотири Юсуф баракат дод, ва баракати Худованд бар ҳамаи дороии вай чи дар хона, чи дар саҳро буд.
6. Ва ҳар он чи дошт, ба дасти Юсуф вогузошт; ва аз он чи бо ў буд, ҳеч хабар надошт, чуз ноне ки мехӯрд. Ва Юсуф хушандом ва хушрӯй буд.
7. Ва баъд аз ин ҳодисот чунин воқеъ шуд, ки зани оғояш бар Юсуф чашм андохта, гуфт: «Бо ман бихоб».
8. Вале ў розӣ нашуда, ба зани оғои худ гуфт: «Инак, оғои ман аз он чи бо ман дар хона аст, хабар надорад, ва ҳар он чи дорад, ба дасти ман додааст;
9. Аз ман калонтаре дар ин хона нест; ва ў ҳеч чизе аз ман дарег надоштааст, чуз ту, чунки ту зани ў ҳастӣ; пас чӣ гуна ин бадкирдории бузургро содир кунам ва дар назди Худо гуноҳкор шавам?»
10. Ва агарчи вай ҳаррӯза ба Юсуф сухан мегуфт, ки бо вай бихобад ва назди вай бошад, ў гапи варо гӯш намекард.
11. Ва рӯзе воқеъ шуд, ки ў ба хона даромад, то ки бо кори худ машғул шавад, аммо аз аҳли хона касе он чо, дар хона набуд;
12. Вай ўро аз чомааш дошта, гуфт: «Бо ман бихоб». Вале ў чомаи худро дар дасти вай монда, давид ва берун рафт.

13. Чун зан дид, ки Юсуф чомаи худро дар дасти вай монд ва давида, берун рафт,
14. Аҳли хонаашро фаръёд карда, гуфт: «Бубинед, марди ибриро назди мо овард, то ки моро масхара кунад. Ӯ назди ман омад, то ки бо ман бихобад; лекин ман бо овози баланд фаръёд задам;
15. Ва чун шунид, ки ман овози худро баланд карда, фаръёд задам, чомаашро пеши ман монд ва давида, берун рафт».
16. Ва чомаи ӯро назди худ нигоҳ дошт то вақте ки оғояш ба хона омад.
17. Ва ба вай ҳамон суханонро такрор карда, гуфт: «Он ғуломи ибрӣ, ки ба мо овардӣ, назди ман омад, то ки маро масхара кунад;
18. Ва чун овози худро баланд карда, фаръёд задам, чомаи худро пеши ман монд ва гурехта, берун рафт».
19. Вақте ки оғояш суханони зани худро шунид, ки ба ӯ нақл карда, гуфт: «Ғуломат ба ман чунин рафтор кард», ӯ ба ғзаб омад;
20. Ва оғои Юсуф ӯро гирифта, дар зиндоне андохт, ки дар он чо маҳбусони подшоҳ буданд. Ва он чо ӯ дар зиндон буд.
21. Ва Худованд бо Юсуф буд, ва ба ӯ эҳсон мекард, ва ӯро дар назари сардори зиндон илтифот бахшид.
22. Ва сардори зиндон ҳамаи маҳбусонеро, ки дар зиндон буданд, ба дасти Юсуф дод, ва ҳар коре ки дар он чо мекарданд, ӯ идоракунандаи он буд.
23. Сардори зиндон ба ҳеҷ як чизе ки дар дасти Юсуф буд нигоҳ намекард: чунки Худованд бо ӯ буд, ва дар ҳар кори ӯ Худованд муваффақият меовард.

БОБИ ЧИЛУМ

Соқӣ ва нонвой дар зиндон.

1. БАЪД аз ин ҳодисот чунин воқеъ шуд, ки соқии подшоҳи Миср ва нонвой пеши оғои худ подшоҳи Миср хато карданд.

2. Ва фиръавн ба ду дарбории худ: ба сарсоқӣ ва ба сарнонвой хашм гирифт.
3. Ва онҳоро дар хонаи сардори посбонон, дар зиндоне ки Юсуф он ҷо бандӣ буд, андохт.
4. Сардори посбонон Юсуфро бар онҳо баргумошт, ва ӯ ба онҳо хизмат мекард. Ва муддате онҳо дар ҳабс буданд.
5. Ва соқӣ ва нонвои подшоҳи Миср, ки дар зиндон бандӣ буданд, ҳар ду дар як шаб хоб диданд, ҳар яке муво-фиқи таъбири хоби худ хоб диданд.
6. Ва бомдодон Юсуф назди онҳо омада, дид, ки инак, онҳо бедимоғ ҳастанд.
7. Ва аз дарбориёни фиръавн, ки бо ӯ дар хонаи оғояш буданд, пурсида, гуфт: «Чаро имрӯз чехраи шумо ғамгин аст?»
8. Ба ӯ гуфтанд: «Хобе дидем, ва касе нест, ки онро таъбир кунад». Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Оё таъбирҳо аз Худо нест? Ба ман нақл кунед».
9. Ва сарсоқӣ хоби худро ба Юсуф нақл карда, гуфт: «Хоб дидам, ки инак, токе пеши ман буд;
10. Ва ток се шоха дошт; ва он бишукуфт, ва ғӯра баст, ва шингилҳои ангураш пухт.
11. Ва ҷоми фиръавн дар дастам буд, ва ангурҳоро гириф-та, дар ҷоми фиръавн фушурдам, ва ҷомро ба дасти фиръавн додам».
12. Ва Юсуф ба вай гуфт: «Таъбираш ин аст: се шоха се рӯз аст.
13. Баъд аз се рӯз фиръавн саратро барафрозад ва ба мансабат баргардонад, ва ҷоми фиръавнро ба дасти вай хоҳӣ дод, ба тариқи пештара, ки соқии ӯ будӣ.
14. Вақте ки аҳволи ту неқӯ шавад, маро ёд кун; ва ба ман эҳсон фармуда, маро назди фиръавн зикр намо, ва маро аз ин хона берун овар.
15. Зеро ки ман аз замини ибриён дуздида шудаам; ва ин ҷо низ ҳеҷ коре накардаам, ки маро дар зиндон андозанд».

16. Ва чун сарнонвой дид, ки некӯ таъбир кард, ба Юсуф гуфт: «Ман низ хоб дидам, ки инак, се сабад кулча бар сари ман аст;
17. Ва дар сабади болой ҳар гуна хӯрок барои фиръавн аз хунари нонвой мебошад; вале мурғон онҳоро аз сабаде ки бар сари ман аст, мехӯранд».
18. Ва Юсуф ба ҷавоб гуфт: «Таъбираш ин аст: се сабад се рӯз аст;
19. Баъд аз се рӯз фиръавн сари туро аз танат чудо кунад, ва туро бар дарахте овезад; ва мурғон гӯшти баданатро бихӯранд».
20. Дар рӯзи сеюм, ки рӯзи таваллуди фиръавн буд, ӯ зиёфате барои тамоми чокарони худ орошт, ва дар миёни чокарони худ сарсоқӣ ва сарнонвойро ҳозир кард.
21. Ва сарсоқиро ба мансаби ӯ баргардонид, ва ӯ ҷомро ба дасти фиръавн дод.
22. Вале сарнонвойро ба дор кашид, чунон ки Юсуф ба онҳо таъбир карда буд.
23. Ва сарсоқӣ Юсуфро ба ёд наовард, балки ӯро фаро-мӯш кард.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Хоби фиръавн.

1. ВА воқеъ шуд баъд аз гузаштани ду сол, ки фиръавн хобе дид: инак, ӯ дар канори наҳри Нил истодааст.
2. Ва инак, аз наҳр ҳафт модагови хубсурат ва фарбеҳ баромаданд, ва дар чаманзор чаридан гирифтанд.
3. Ва инак, аз паси онҳо ҳафт модагови дигари бадсурат ва лоғар аз наҳр баромаданд, ва дар паҳлуи он модаговон дар соҳили наҳр биистоданд.
4. Ва ин модаговони бадсурат ва лоғар ҳафт модагови хубсурат ва фарбеҳро хӯрданд. Ва фиръавн бедор шуд.
5. Ва боз хобаш бурд, ва дуҷумбора хобе дид: инак, ҳафт хӯшаи солим ва некӯ дар як поя сабзида баромаданд.

6. Ва инак, ҳафт хӯшаи холи ва аз боди шарқӣ хушкшуда аз паи онҳо рӯиданд.
7. Ва ин хӯшаҳои холи ҳафт хӯшаи солим ва пурборро фурӯ бурданд. Ва фиръавн бедор шуд, ва ин буд хобаш.
8. Субҳгоҳон хотираш мушавваш шуд, ва кас фиристода, ҳамаи соҳирони Мисрро, ва ҳамаи ҳақимони онро даъват намуд, ва фиръавн ба онҳо хоби худро нақл кард, вале касе набуд, ки онро ба фиръавн таъбир кунад.
9. Ва сарсоқӣ ба фиръавн арз намуда, гуфт: «Хатоҳои ман имрӯз ба хотирам омад.
10. Фиръавн ба чокарони худ хашм гирифта, маро ва сарнонвойро дар хонаи сардори посбонон бандӣ карда буд.
11. Ва ман ва ӯ дар як шаб хобе дидем, ҳар яке мувофиқи таъбири хоби худ хоб дидем.
12. Ва он чо чавони ибрӣ, ғуломи сардори посбонон, бо мо буд, ва хобҳои худро ба ӯ нақл кардем, ва ӯ онҳоро ба мо таъбир кард, ба ҳар яке мувофиқи хобаш таъбир кард.
13. Ва чӣ тавре ки ба мо таъбир кард, ҳамон тавр воқеъ шуд: ман ба мансаби худ баргардонида шудам, ва он дигаре ба доркашида шуд».

Юсуф дар Миср ба бузургӣ расид.

14. Ва фиръавн кас фиристода, Юсуфро даъват намуд; ва ӯро зуд аз зиндон бароварданд. Ва ӯ мӯйсару риши худро тарошида ва либоси худро иваз карда, назди фиръавн омад.
15. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Хобе дидам, ва касе нест, ки онро таъбир кунад, ва дар бораи ту шунидам, ки хобро фаҳмида, таъбир мекуни».
16. Ва Юсуф ба чавоби фиръавн гуфт: «Ин аз ман нест; Худо ба саломатии фиръавн чавоб хоҳад дод».
17. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Дар хоби худ дидам, ки инак, дар соҳили наҳри Нил истодаам.
18. Ва инак, аз наҳр ҳафт модагови фарбеҳ ва хубсурат баромаданд; ва дар чаманзор чаридан гирифтанд.

19. Ва инак, аз паси онҳо ҳафт модагови дигари лоғаран-дом ва хеле бадсурат ва камгӯшт баромаданд, ки дар тамоми замини Миср ба зиштӣ мисли онҳо надидаам.
20. Ва ин модаговони лоғар ва бадсурат ҳафт модагови фарбеҳи аввалро хӯрданд.
21. Ва чун ба шиками онҳо даромаданд, маълум нашуд, ки ба шиками онҳо даромадаанд. Ва сурати онҳо мисли аввала зишт буд. Ва ман бедор шудам.
22. Ва боз хоб дидам, ки инак, ҳафт хӯшаи пурбор ва некӯ дар як поя сабзида баромаданд.
23. Ва инак, ҳафт хӯшаи борик, холи ва аз боди шарқӣ хушкшуда аз паси онҳо рӯиданд.
24. Ва ин хӯшаҳои холи ҳафт хӯшаи некӯро фурӯ бурданд. Ва ман ба соҳирон гуфтам, вале касе нест, ки ба ман шарҳ диҳад».
25. Ва Юсуф ба фиръавн гуфт: «Хоби фиръавн якест: он чи Худо карданист, ба фиръавн хабар додааст.
26. Ҳафт модагови некӯ ҳафт сол аст; ва ҳафт хӯшаи некӯ ҳафт сол аст; хоб якест.
27. Ва ҳафт модагови лоғар ва зишт, ки аз паси онҳо баромадаанд, ҳафт сол аст, ва ҳафт хӯшаи холии аз боди шарқӣ хушкшуда ҳафт соли қаҳтӣ мебошад.
28. Аз ҳамин сабаб он суханро ба фиръавн гуфтам: он чи Худо карданист, ба фиръавн зоҳир сохтааст.
29. Инак, ҳафт соли фаровонии бузург дар тамоми замини Миср фаро мерасад.
30. Вале баъд аз онҳо ҳафт соли қаҳтӣ меояд; ва тамоми он фаровонӣ дар замини Миср фаромӯш мешавад, ва қаҳтӣ заминро табоҳ мекунад.
31. Ва фаровонӣ дар замин маълум намешавад, ба сабаби қаҳтие ки аз паси он меояд, зеро ки он бағоят саҳт хоҳад буд.
32. Ва ба фиръавн ду бор такрор шудани ин хоб далели он аст, ки ин чиз ҳақиқатан аз ҷониби Худост, ва Худо онро ба зудӣ ба амал хоҳад овард.
33. Ва акнун бигзор фиръавн марди оқил ва ҳакимро пайдо кунад, ва ӯро бар замини Миср бигуморад.

34. Фиръавн чунин бикунад, ва нозиронро бар замин таъин намояд, ва дар ҳафт соли фаровонӣ панҷьяк аз замини Миср бигирад.

35. Ва бигзор хӯроквории ин солҳои некӯро, ки меояд, чамъ оваранд, ва ғалларо зери дасти фиръавн захира ку-нанд, ва дар шаҳрҳо хӯрокворӣ нигоҳдоранд.

36. Ва ин хӯрокворӣ барои замин ба ҳафт соли қаҳтиё ки дар замини Миср фаро мерасад, захира шавад, то ки замин аз қаҳтӣ табоҳ нагардад».

37. Ин суҳан ба назари фиръавн ва ба назари ҳамаи чокаро-наш писанд афтод.

38. Ва фиръавн ба чокарони худ гуфт: «Оё касеро мисли ин мард ёфта метавонем, ки Рӯҳи Худо дар ӯст?»

39. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Азбаски Худо тамоми ин нуктаро ба ту маълум кардааст, касе мисли ту оқил ва ҳаким нест;

40. Ту бар хонаи ман бош, ва тамоми қавми ман каломи туро риоя кунанд; ман фақат дар хусуси тахт аз ту бузургтар бошам».

41. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Бидон, ки туро бар тамоми замини Миср баргумоштам».

42. Ва фиръавн ниғини худро аз дасти худ кашид, ва онро ба дасти Юсуф пушонид; ва ӯро ба либоси катони нозук ораста кард, ва тавқи тилло бар гарданаш овехт;

43. Ва ӯро ба аробаи дуҷумини худ савор кунонид, ва пешо-пеши ӯ нидо мекарданд: «Зону занед!» Ва ӯро бар тамоми замини Миср баргумошт.

44. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Ман фиръавн ҳастам, вале бидуни фармони ту ҳеҷ кас даст ё пой худро дар тамоми замини Миср баланд накунад».

Юсуф духтари бутпарастро ба занӣ гирифт. Хоби фиръавн ба амал меояд.

45. Ва фиръавн Юсуфро Софнат-фаънеаҳ номид, ва Ос-нат, духтари Фӯтифараъ, коҳини Ўнро ба ӯ ба занӣ дод. Ва Юсуф сар то сари замини Миср сафар кард.
46. Ва Юсуф сисола буд, вақте ки пеши фиръавн, подшо-ҳи Миср, биистод, ва Юсуф аз пеши фиръавн берун рафта, тамоми замини Мисрро тай намуд.
47. Ва замин дар ҳафт соли фаровонӣ аз ҳар донае миқдори бисъёр ҳосил овард.
48. Ва ӯ тамоми хӯроквории ҳафт солро, ки дар замини Миср рӯида буд, чамъ овард, ва хӯроквориро дар шаҳрҳо захира кард; ва хӯроквории киштзори гирду пеши ҳар шаҳрро дар дохили он гузошт.
49. Ва Юсуф ғалладонаи зиёде мисли реги даръё захира кард, то ба дараҷае ки аз ҳисоб кардан бозмонд; зеро ки аз ҳисоб берун буд.
50. Ва пеш аз фаро расидани солҳои қаҳтӣ ба Юсуф ду писар таваллуд шуд, ки онҳоро Оснат, духтари Фӯтифараъ, коҳини Ўн, ба ӯ зод.
51. Ва Юсуф нахустзодаи худро Менашше ном ниҳод, зеро ки, гуфт ӯ, «Худо маро аз тамоми машаққатам ва аз тамоми хонаи падарам фаромӯшӣ дод».
52. Ва дуюминро Эфроим номид, зеро ки, гуфт ӯ, «Худо маро дар замини мазаллатам борвар гардонид».
53. Ва ҳафт соли фаровонӣ, ки дар замини Миср буд, ба охир расид.
54. Ва ҳафт соли қаҳтӣ оғоз ёфт, чунон ки Юсуф гуфта буд. Ва дар ҳамаи заминҳо қаҳтӣ рӯй дод, вале дар тамоми замини Миср нон буд.
55. Ва чун тамоми замини Миср низ гирифтори қаҳтӣ шуд, қавм, барои нон назди фиръавн фаръёд заданд. Ва фиръавн ба ҳамаи мисриён гуфт: «Назди Юсуф биравед, ва он чи ӯ ба шумо гӯяд, бикунед».
56. Ва қаҳтӣ тамоми рӯи заминро фаро гирифт; ва Юсуф ҳамаи анборҳоро кушода, ба мисриён ғалла мефурӯхт. Вале қаҳтӣ дар замини Миср қавӣ мешуд.

57. Ва аз ҳамаи кишварҳо барои харидани ғалла назди Юсуф ба Миср меомаданд, зеро ки қаҳтӣ дар тамоми дунъё қавӣ шуд.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Юсуф бародарони худро меҳмоннавозӣ мекунад.

1. ВА Яъқуб фаҳмид, ки дар Миср ғалла мавҷуд аст, ва Яъқуб ба писарони худ гуфт: «Чаро нигоҳ карда нишастаед?»
2. Ва гуфт: «Инак, шунидам, ки дар Миср ғалла ҳаст; ба он ҷо биравед, ва барои мо аз он ҷо ғалла бихаред, то ки зист кунем ва намирём».
3. Даҳ бародари Юсуф барои харидани ғалла ба Миср рафтанд.
4. Вале Бинъёмин, бародари Юсуфро Яъқуб бо барода-рони ӯ нафиристонд; зеро гуфт: «Мабодо зиёне ба ӯ расад».
5. Дар миёни ононе ки барои харидани ғалла омаданд, банӣ-Исроил ҳам буданд; зеро ки дар замини Канъон қаҳтӣ буд.
6. Ва Юсуф ҳокими он замин буд; ва ба тамоми қавми он замин ғалла мефуруҳт. Вақте ки бародарони Юсуф омаданд, рӯй ба замин ниҳода, ба ӯ сачда карданд.
7. Ва чун Юсуф бародарони худро дид, онҳоро шинохт; вале худро ба онҳо ношинос вонамуд кард, ва бо онҳо ба дуруштӣ гап зад, ва ба онҳо гуфт: «Аз кучо омадед?» Гуфтанд: «Аз замини Канъон, то ки хӯрокворӣ бихарем».
8. Агарчи Юсуф бародарони худро шинохт, онҳо ӯро на-шинохтанд.
9. Ва Юсуф хобҳоеро, ки дар бораи онҳо дида буд, ба хотир овард; ва ба онҳо гуфт: «Шумо ҷосус ҳастед; барои дидани урьёнии ин замин омадаед».
10. Ба ӯ гуфтанд: «Не, оғои мо; ғуломонат барои харидани хӯрокворӣ омадаанд.
11. Мо ҳама писарони як шахс ҳастем; мо одамони дуруст-корем; ғуломонат ҷосус нестанд».

12. Ба онҳо гуфт: «Не, шумо барои дидани урьёнии замин омадаед».
13. Гуфтанд: «Мо, ғуломонат, дувоздаҳ бародаронем; мо писарони як шахс ҳастем дар замини Канъон, ва инак, хурдӣ имрӯз пеши падари мост, ва яке нест».
14. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ҳамин аст он чи ба шумо гуфтам, ки ҷосус ҳастед.
15. Ба ин тариқ озмуда хоҳед шуд: қасам ба ҷони фиръавн, ки аз ин ҷо берун нахоҳед рафт, магар ки бародари хурдии шумо ба ин ҷо биёяд.
16. Як нафарро аз байни худ бифиристед, то ки бародари шуморо биёрад; ва шумо ба ҳабс гирифта мешавед, то ки суханони шумо санчида шавад, ки ҳақ ба ҷониби шумост ё не; вагар на, қасам ба ҷони фиръавн, ки шумо ҷосус ҳастед».
17. Ва онҳоро серӯза ба ҳабс гирифт.
18. Ва рӯзи сеюм Юсуф ба онҳо гуфт: «Чунин бикунед ва зинда бимонед, зеро ки ман аз Худо метарсам.
19. Агар шумо одамони дурусткор бошед, бигзор як бародари шумо дар ҳабсхонаи шумо бимонад; ва шумо биравед, ва ғалла барои гуруснагии хонаҳои худ бибаред.
20. Ва бародари хурдии худро назди ман биёред, то ки суханони шумо тасдиқ шавад, ва намиред». Ва чунин карданд.
21. Ва ба якдигар гуфтанд: «Дар ҳақиқат мо назди баро-дари худ гуноҳкор ҳастем. Вақте ки ба мо тазарруъ мекард, азияти ҷони ӯро дидем ва гӯш наандохтем; аз ин рӯ ин азият ба сари мо омад».
22. Ва Реубен ба ҷавоби онҳо гуфт: «Оё ба шумо нагуфта будам, ки ба муқобили бача гуноҳ накунед? Вале гӯш накардед; ва инак, хуни ӯ бозхост мешавад».
23. Ва онҳо надонистанд, ки Юсуф мефаҳмад; зеро ки тарҷумоне дар миёни онҳо буд.
24. Ва Юсуф худро аз онҳо канор гирифта, бигирист. Ва назди онҳо баргашта, бо онҳо гуфтугӯ кард, ва Шимъунро аз миёни онҳо гирифта, дар пеши назари онҳо ӯро бандӣ кард.

25. Ва Юсуф фармон дод, ки ҷуволҳои онҳоро аз ғалла пур кунанд, ва нуқраи онҳоро дар халтаи ҳар яке баргардо-нанд, ва ба онҳо тӯшаи роҳ бидиҳанд. Ва ба онҳо чунин карданд.
26. Ва ғаллаи худро ба харони худ бор карда, аз он ҷо равона шуданд.
27. Ва чун яке халтаи худро дар манзил кушод, то ки хӯроке ба хари худ диҳад, нуқраи худро дид, ки инак, дар даҳани халтаи ӯст.
28. Ва ба бародарони худ гуфт: «Нуқраи ман баргардонида шудааст! Инак, дар халтаи ман аст!» Ва дили онҳо ба тапиш афтод, ва ба якдигар бо тарсу ларз мегуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки Худо ба мо кардааст?»
29. Ва назди падари худ Яъқуб ба замини Канъон омаданд, ва аз он ҷи ба онҳо рӯй дод, хабар дода, гуфтанд:
30. «Он марде ки ҳокими он замин аст, бо мо ба дурушти сухан гуфт, ва моро ҷосусони он замин гумон кард.
31. Вале ба ӯ гуфтем: "Мо одамони дурусткорем; мо ҷосус нестем.
32. Мо, дувоздаҳ бародарон, писарони падари худ ҳастем; яке нест, ва хурдӣ имрӯз назди падари мо дар замини Канъон аст".
33. Ва он марде ки ҳокими он замин аст, ба мо гуфт: "Ба ин тариқ хоҳам фаҳмид, ки шумо дурусткор ҳастед: яке аз бародарони худро назди ман бимонед; ва ғалла барои гуруснагии хонаҳои худ бигиред, ва биравед.
34. Ва бародари хурдии худро назди ман биёред, то донам, ки шумо ҷосус нестед, балки одамони дурусткоред; он гоҳ бародари шуморо ба шумо бидиҳам, ва дар ин замин додугирифт кунед"».
35. Ва ҳангоме ки онҳо халтаҳои худро холи мекарданд, инак, ҳамъёни нуқраи ҳар яке дар халтаи вай буд. Ва чун онҳо ва падарашон ҳамъёнҳои нуқраро диданд, ҳаросон шуданд.
36. Ва падари онҳо Яъқуб ба онҳо гуфт: «Маро аз фарзандонам маҳрум кардед: Юсуф нест, ва Шимъун нест, ва Бинъе-минро мехоҳед бибаред, — ин ҳама кулфатҳо бар сари ман аст!»

37. Ва Реубен ба падари худ арз намуда, гуфт: «Ду писари маро бикӯш, агар ӯро назди ту набиёрам; ӯро ба дасти ман бисупор; ва ман ӯро назди ту баргардонам».

38. Гуфт: «Писарам бо шумо нахоҳад рафт, зеро ки бародараш мурдааст, ва ӯ танҳо мондааст. Ва агар дар роҳе ки меравед, зиёне ба ӯ расад, ҳамоно мӯи сафеди маро бо андӯҳ ба гӯр хоҳед бурд».

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Бародарон бори дуюм ба Миср бо Бинъёмин меоянд.

1. ВА қаҳтӣ дар замин саҳт шуд.

2. Ва ҳангоме ки ғаллаеро, ки аз Миср оварда буданд, хӯрда тамош карданд, падарашон ба онҳо гуфт: «Баргардед, ва андак хӯрокворӣ барои мо бихаред».

3. Ва Яҳудо ба ӯ арз карда, гуфт: «Он мард қатъиян таъкид карда, гуфт: "Агар бародари шумо бо шумо набошад, рӯи маро нахоҳед дид"».

4. Агар бародари моро бо мо фиристонӣ, меравем ва хӯрокворӣ бароят мебарем.

5. Вале агар нафиристонӣ, намеравем, зеро ки он мард ба мо гуфт: "Агар бародари шумо бо шумо набошад, рӯи маро нахоҳед дид"».

6. Ва Исроил гуфт: «Чаро ба ман бадӣ карда, ба он мард гуфтед, ки бародари дигаре доред?»

7. Гуфтанд: «Он мард аҳволи мо ва ҳешу табори моро пурсупос карда, гуфт: "Оё падари шумо ҳанӯз зинда аст? Оё бародари дигаре доред?" Ва мо мувофиқи ин суханон нақл кардем. Магар медонистем, ки "бародари худро биёред" мегӯяд?»

8. Ва Яҳудо ба падари худ Исроил гуфт: «Бачаро бо ман бифиристон; ва мо бархоста, меравем, ва зист мекунем, ва намемирим, ҳам мо, ҳам ту ва ҳам фарзандони мо.

9. Ман зомини ӯ мебошам, ӯро аз дасти ман талаб намо. Агар ӯро назди ту набиёрам ва ба пешат ҳозир насозам, умрбод пеши ту гуноҳкор бошам.

10. Агар мо таъхир намекардем, то ҳол ду маротиба рафта меомадем».

11. Ва падарашон Исроил ба онҳо гуфт: «Ин тавр бошад, чунин бикунед: аз самароти хуби ин замин дар зарфҳои худ бигиред, ва дастовезе барои он мард бибаред: қадаре баласон ва қадаре асал, мум ва лодан, писта ва бодом.

12. Ва нуқраи дучандон ба дасти худ бигиред, ва он нуқ-раро, ки дар даҳани халтаҳои шумо гардонда монда шуда буд, бо дасти худ гашта диҳед: шояд, саҳве шуда бошад.

13. Ва бародари худро гирифта, ба роҳ дароед, ва назди он мард баргардед.

14. Бигзор Худои Қодир ба шумо пеши он мард шафқат нишон диҳад, то ки бародари дигари шумо ва Бинъемиро ҳамроҳи шумо фиристонад. Ва ман агар аз фарзандон маҳрум шуда бошам, бигзор маҳрум шавам».

15. Пас он мардон ин дастовезро гирифтанд, ва нуқраи дучандонро ба дасти худ гирифтанд, ва бо Бинъеми ба роҳ даромаданд, ва ба Миср расида, пеши Юсуф биистоданд.

16. Ва Юсуф, чун Бинъемиро бо онҳо дид, ба ноziри хо-наи худ фармуд: «Ин одамонро ба хона бибар, ва ҳайвоне бикун, ва тадорук бикун, зеро ки ин одамон дар нири ӯ бо ман хӯрок мехӯранд».

17. Ва он мард аз рӯи гуфтаи Юсуф амал кард, ва ин одамонро ба хонаи Юсуф овард.

18. Ва ин одамон аз омаданашон ба хонаи Юсуф тарси-данд, ва гуфтанд: «Барои нуқрае ки пеш аз ин дар халтаҳои мо гардонда монда шуда буд, моро овардаанд, то ки ба мо хурдагирӣ кунанд, ва ба мо ҳуҷум оваранд, ва моро ғулом гардонанд, ва харони моро».

19. Бинобар ин ба ноziри хонаи Юсуф наздик шуданд, ва дар даромадгоҳи хона ба ӯ гап заданд,

20. Ва гуфтанд: «Гӯш кун, эй оғо, мо пеш аз ин барои харидани хӯрокворӣ омада будем.
21. Вале чунин воқеъ шуд, ки чун ба манзил расидем ва халтаҳои худро кушодем, — инак, нукраи ҳар яке дар даҳани халтааш; нукраи мо мувофиқи вазни он мавҷуд аст, ва мо онро бо дасти худ гашта медихем.
22. Ва нукраи дигаре барои харидани хӯрокворӣ ба дасти худ овардем. Намедонем, ки нукраи моро кӣ дар халтаҳои мо мондааст».
23. Гуфт: «Хотирчамъ бошед, натарсед! Худои шумо ва Худои падари шумо ганҷе дар халтаҳои шумо ба шумо додааст; нукраи шумо ба ман расид». Ва Шимъӯнро пеши онҳо баровард.
24. Ва он мард ин одамонро ба хонаи Юсуф дароварда, об дод, ва онҳо пойҳои худро шустанд; ва хӯрок ба харони онҳо дод.
25. Ва дастовезро то вақти омадани Юсуф дар нимирузӣ тайёр карданд; зеро шунида буданд, ки дар он ҷо бояд нон хӯранд.
26. Вақте ки Юсуф ба хона омад, дастовезро, ки дар дағти онҳо буд, пеши ӯ ба хона оварданд, ва то замин ба ӯ сачда карданд.
27. Ва аз саломатии онҳо пурсид, ва гуфт: «Оё падари пири шумо, ки зикраш карда будед, саломат аст? Оё ҷанӯз дар қайди ҳаёт аст?»
28. Гуфтанд: «Ғуломат, падари мо, саломат аст, ҷанӯз дар қайди ҳаёт аст». Ва онҳо таъзим карданд ва сачда бурданд.
29. Ва ҷашм андохта, бародари худ Бинъёмин, писари мо-дари худро дид, ва гуфт: «Оё ин аст бародари хурдии шумо, ки назди ман зикраш карда будед?» Ва гуфт: «Марҳамати Худо бо ту бод, писарам!»
30. Ва Юсуф шитобон баромада рафт, зеро ки меҳраш нисбат ба бародараш ҷӯш зада, гирьяш омад, ва ба ҳучрае даромада, он ҷо бигирист.

31. Ва рӯи худро шуста, берун омад, ва худро ба даст гирифта, гуфт: «Таом бигузored».

32. Ва барои ӯ алоҳида гузоштанд, ва барои онҳо алоҳида, ва барои мисриёне ки бо ӯ хӯрок мехӯрданд, алоҳида, зеро ки мисриён бо ибриён хӯрок хӯрда наметавонанд; чунки ин барои мисриён кароҳатангез аст.

33. Ва пеши ӯ бинишастанд, нахустзода мувофиқи нахустзодагиаш ва хурдсол мувофиқи хурдсолиаш, ва ин одамон ба якдигар тааччуб менамуданд.

34. Ва чун лукмаҳо аз пеши Юсуф барои онҳо оварда шуд, лукмаи Бинъёмин аз лукмаҳои ҳамаи онҳо панҷ баробар зиёд буд. Ва бо ӯ нӯшиданд, ва кайфашон хеле баланд шуд.

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Бародарони Юсуфро ҳароси азиме фаро мегирад.

1. ВА Юсуф ба нозири хонаи худ амр фармуда, гуфт: «Халтаҳои ин мардонро, ба қадре ки бурда метавонанд, аз хӯрокворӣ пур кун, ва нукраи ҳар якеро дар даҳани халтааш бимон;

2. Ва ҷоми маро, он ҷоми нуқраро, дар даҳани халтаи он хурдӣ бо қимати ғаллаи ӯ бимон». Ва мувофиқи сухане ки Юсуф гуфт, иҷро кард.

3. Бомдодон, чун чашми рӯз кушода шуд, ин мардонро бо харони онҳо равона карданд.

4. Онҳо аз шаҳр баромада, ханӯз чандон дур нарафта буданд, ки Юсуф ба нозири хонаи худ гуфт: «Бархоста, аз ақибии ин одамон шитоб кун, ва чун ба онҳо даррасидӣ, бигӯй: "Чаро бадӣ ба ивази некӣ кардед?"

5. Оё ин ҳамон ҷом нест, ки оғоям аз он менӯшад? Ва ӯ бо он фол мекушояд. Он чи кардед, бад кардед"».

6. Ва ба онҳо даррасид, ва ин суханонро ба онҳо гуфт.

7. Ба ӯ гуфтанд: «Чаро оғои мо чунин суханонро мегӯяд? Ҳошо, ки ғулмонат коре мисли ин бикунанд.

8. Он нукраеро, ки дар даҳани ҳалтаҳои худ ёфта будем, аз замини Канъон назди ту гашта овардем; пас чӣ гуна аз хонаи оғоят нукра ё тилло медузем?
9. Назди ҳар яке аз ғуломонат ёфт шавад, бимирад; ва мо низ ғуломони оғои ту бошем».
10. Гуфт: «Майлаш; аз рӯи гуфтаи шумо шавад: назди касе ки ёфт шавад, ӯ ғуломи ман бошад, ва шумо озод бошед».
11. Ва шитоб намуда, ҳар яке ҳалтаи худро ба замин фуруварданд, ва ҳар яке ҳалтаи худро кушоданд.
12. Ва кофтуков кард; аз калонӣ сар карда, бо хурдӣ та-мом кард; ва чом аз ҳалтаи Бинъемин ёфт шуд.
13. Ва либосҳои худро чок заданд, ва ҳар яке хари худро бор карда, ба шаҳр баргаштанд.
14. Вақте ки Яҳудо ва бародаронаш ба хонаи Юсуф омаданд, ӯ ханӯз он ҷо буд, ва пеши ӯ бар замин афтоданд.
15. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки кардед? Оё надонистед, ки шахсе мисли ман албатта фол мекушояд?»
16. Яҳудо гуфт: «Ба оғои худ чӣ гӯем? Чӣ арз кунем? Ва чӣ гуна худро сафед намоем? Худо гуноҳи ғуломонатро дарёёфтааст; инак, мо ғуломони оғои худ бошем, ҳам мо ва ҳам он ки чом дар дасташ ёфт шуд».
17. Гуфт: «Ҳошо, ки ман чунин кунам: он ки чом дар дасташ ёфт шуд, ғуломи ман бошад, ва шумо ба саломатӣ назди падари худ биравед».
18. Ва Яҳудо ба ӯ наздик омада, гуфт: «Эй оғои ман, марҳамат фармуда ба ғуломи худ изн бидеҳ, ки сухане ба гӯши оғои худ бигӯям, ва бар ғуломи худ ҳашм нагир; зеро ки ту чун фиръавн ҳастӣ.
19. Оғоям аз ғуломонаш пурсида, гуфт: "Оё шуморо падар ё бародаре ҳаст?"
20. Ва ба оғои худ арз кардем, ки моро падари пире ҳаст, ва ӯро писари пиронсолагӣ, писари хурдӣ, ки бародараш мурдааст, ва ӯ аз модари худ танҳо мондааст; ва падараш ӯро дӯст медорад.

21. Ва ба ғуломони худ гуфтӣ: "Уро назди ман биёред, то ки ба ӯ чашм андозам".
22. Ва ба оғои худ гуфтем: "Он чавон аз падари худ ҷудо шуда наметавонад, ва агар аз падари худ ҷудо шавад, ӯ хоҳад мурд".
23. Вале ба ғуломони худ гуфтӣ: "Агар бародари хурдии шумо бо шумо наояд, рӯи маро дигар нахоҳед дид".
24. Ва ҳангоме ки назди ғуломат, падари худ, омадем, суханони оғои худро ба ӯ нақл кардем.
25. Ва падари мо гуфт: "Баргардед, ва андаке хӯрокворӣ барои мо бихаред".
26. Гуфтем: "Рафта наметавонем; лекин агар бародари хурдии мо бо мо равад, меравем; зеро ки рӯи он мардро дида наметавонем, агар бародари хурдии мо бо мо набошад".
27. Ва ғуломат, падарам, ба мо гуфт: "Шумо медонед, ки занам ба ман дуто зоида буд.
28. Ва яке аз назди ман берун рафт, ва ман гуфтам: албатта дарида шудааст; ва то кунун ӯро надидаам;
29. Ва агар инро низ аз назди ман бибаред, ва зиёне ба ӯ расад, ҳамоно мӯи сафеди маро бо андӯҳ ба гӯр хоҳед бурд".
30. Ва акнун агар назди ғуломат, падари худ, биравам, ва ин чавон бо мо набошад, ва ҳол он ки қони ӯ бо қони вай баста аст,
31. Ва чун бубинад, ки писар нест, ӯ хоҳад мурд; ва ғуломат мӯи сафеди ғуломат, падари худро бо андӯҳ ба гӯр хоҳанд бурд.
32. Зеро ки ғуломат назди падари худ зомини писар шуда, гуфтам: "Агар ӯро назди ту набиёрам, умрбод пеши падари худ гуноҳкор бошам".
33. Ва акнун бигзор, ки ғуломат ба ивази ин чавон дар бандагии оғои худ бимонад, ва ин чавон бо бародарони худ биравад.
34. Зеро чӣ гуна назди падари худ биравам, ва ин чавон ҳамроҳи ман набошад? Мабодо балоеро, ки ба падарам рӯй диҳад, бубинам».

БОБИ ЧИЛУ ПАНЧУМ

Юсуф худро ба бародаронаш мешиносонад.

1. Ва Юсуф пеши чамоате ки дар ҳузураш истода буданд, дигар худдорӣ карда натавонист, ва нидо кард: «Ҳамаро аз пеши ман берун бароред!» Ва касе назди Юсуф намонд, вақте ки ӯ худро ба бародаронаш шиносонид.
2. Ва бо овози баланд бигирист, ва мисриён шуниданд, ва аҳли байти фиръавн шунид.
3. Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Ман Юсуф ҳастам! Оё падарам зинда аст?» Вале бародаронаш ба ӯ ҷавоб дода наметавонистанд; зеро ки пеши ӯ мушавваш гардиданд.
4. Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Наздики ман биёед». Ва наздик омаданд. Ва гуфт: «Ман Юсуф, бародари шумо ҳастам, ки маро ба Миср фурӯхтед.
5. Вале акнун ғамгин ва мутаассиф нашавед, ки маро ба ин ҷо фурӯхтед; зеро ки Худо маро пеш аз шумо барои ҳифзи ҳаёт фиристод.
6. Зеро ҳоло ду сол шудааст, ки қаҳтӣ бар замин ҳукмфармост, ва боз панҷ соли дигар на шудгор мешавад, на дарав.
7. Лекин Худо маро пеш аз шумо фиристод, то кӣ шуморо дар замин боқӣ гузорад ва бо наҷоти бузурге ҳаёти шуморо нигоҳ дорад.
8. Пас, на шумо маро ба ин ҷо фиристодаед, балки Худо, ки ӯ маро падар ба фиръавн, оғо ба тамоми аҳли байти вай ва ҳоким бар тамоми замини Миср гардонид.
9. Шитоб кунед ва назди падарам рафта, ба ӯ гӯед: писари ту Юсуф чунин мегӯяд: "Худо маро оғои тамоми Миср гардондааст; назди ман биё, таъхир нақун.
10. Ва дар замини Қўшан маскан хоҳӣ гирифт; ва наздики ман хоҳӣ буд, ту ва писаронат, ва писарони писаронат, ва гӯсфандонат, ва говонат, ва ҳар чизе ки дорӣ.

11. Ва туро дар он чо ризку рӯзӣ хоҳам дод, зеро ки боз панҷ сол қаҳтӣ мешавад; мабодо ту, ва аҳли байти ту, ва ҳар чизе ки дорӣ, бенаво гардед".

12. Ва инак, чашмони шумо ва чашмони бародарам Бинъёмин мебинад, ки ин манам, ки бо шумо сухан мегӯям.

13. Пас ба падарам аз тамоми ҷалони ман дар Миср ва аз он чи дидед, хабар диҳед; ва шитоб намуда, падарамро ба ин чо биёред».

14. Ва бар гардани бародари худ Бинъёмин афтада, биги-рифт; ва Бинъёмин бар гардани ӯ гирия кард.

15. Ва ҳамаи бародарони худро бӯсид ва дар оғӯш ги-рифта, бигирист; ва баъд аз он бародаронаш бо ӯ гуфтугӯ карданд.

Юсуф бародаронро ба Канъон мефиристад, то ки падарро биёранд.

16. Вақте ки ба гӯши аҳли байти фиръавн овоза расид, ки бародарони Юсуф омадаанд, ин ба назари фиръавн ва ба назари чокаронаш хуш омад.

17. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Ба бародарони худ бигӯ: "Чунин бикунед: маркабҳои худро бор кунед, ва ба замини Канъон равона шавед;

18. Ва падари худ ва аҳли байти худро гирифта, назди ман биёед; беҳтарин замини Мисрро ба шумо хоҳам дод, ва аз фарбеҳии замин хоҳед хӯрд".

19. Ва туро амр мефармоям ба онҳо бигӯӣ: "Чунин бикунед: аробаҳо аз замини Миср барои тифлони худ ва барои занони худ бигиред, ва падари худро бардошта биёред;

20. Ва аз тарк кардани чизу чораи худ таассуф нахӯред, зеро ки беҳтарини тамоми замини Миср аз они шумост"».

21. Ва банӣ-Исроил чунин карданд. Ва Юсуф, мувофиқи амри фиръавн, аробаҳо ба онҳо дод, ва тӯшаи роҳ ба онҳо дод.

22. Ба ҳар яке аз онҳо як даста либос дод, вале ба Бинъёмин сесада сиккаи нукура ва панҷ даста либос дод.

23. Ва ҳамчунин барои падари худ даҳ хари боршуда бо нозу неъматӣ Миср ва даҳ модахари боршуда бо ғалла ва нон ва хӯрок барои сафари падари худ фиристод.

24. Ва бародарони худро фиристод, ва чун онҳо равона шуданд, ба онҳо гуфт: «Дар роҳ низоъ накунед».

25. Ва аз Миср бароманд, ва назди падари худ Яъқуб ба замини Канъон омаданд.

26. Ва ӯро огоҳ намуда, гуфтанд: «Юсуф ҳанӯз зинда аст, ва ӯ ҳокими тамоми замини Миср аст». Вале дили ӯ ошуфта шуд; зеро ки ба гапи онҳо бовар накард.

27. Ва ҳамаи суханонеро, ки Юсуф ба онҳо гуфта буд, ба ӯ нақл карданд; ва аробаҳоеро ки Юсуф барои овардани ӯ фиристода буд, бидид; ва рӯҳи падари онҳо, Яъқуб, боз зинда шуд.

28. Ва Исроил гуфт: «Бас аст! Писари ман Юсуф ҳанӯз зинда аст; меравам ва пеш аз мурданам ӯро мебинам».

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Сафари Яъқуб ба Миср.

1. Ва Исроил бо ҳар чи дошт, ба сафар рафт, ва чун ба Беэр-Шобаъ омад, барои Худои падари худ Исҳоқ курбо-ниҳо забҳ кард.

2. Ва Худо дар рӯъёи шаб ба Исроил хитоб карда, гуфт: «Яъқуб, Яъқуб!» Гуфт: «Лаббай!»

3. Гуфт: «Манам он Худо, Худои падарат; аз рафтан ба Миср натарс; зеро ки дар он ҷо қавми бузурге аз ту ба вучуд меоварам.

4. Ман бо ту ба Миср меравам; ва Ман низ туро аз он ҷо берун меоварам; ва Юсуф бо дасти худ чашмони туро мепӯшад».

5. Ва Яъқуб аз Беэр-Шобаъ равона шуд; ва банӣ-Исроил падари худ Яъқубро, ва тифлони худро, ва занони худро бо аробаҳои ки фиръавн барои овардани ӯ фиристода буд, бурданд.

6. Ва чорвои худ ва дороии худро, ки дар замини Канъон пайдо карда буданд, гирифтанд, ва Яъқуб ва тамоми наслаш бо ӯ ба Миср омаданд.
7. Ва писарони худ ва писарони писарони худро бо худ, ва духтарони худ ва духтарони писарони худро, ва тамоми насли худро бо худ ба Миср овард.
8. Ва ин аст номҳои банӣ-Исроил, ки ба Миср омаданд: Яъқуб ва писарони ӯ. Реубен, нахустзодаи Яъқуб.
9. Писарони Реубен: Ҳанӯх, Фаллу, Ҳесрӯн ва Кармӣ.
10. Писарони Шимъӯн: Ямуил, Ёдин, Ҷаҳад, Ёкин, Сӯҳар ва Шоул, ки писари зани канъонӣ буд.
11. Писарони Левӣ: Цершӯн, Қаҳот ва Марорӣ.
12. Писарони Яҳудо: Эр, Ҷнон, Шело, Форас ва Зораҳ; вале Эр ва Унон дар замини Канъон мурданд. Писарони Форас Ҳесрӯн ва Ҷомул буданд.
13. Писарони Иссокор: Тӯлоъ, Фувво, Йӯб ва Шимрӯн.
14. Писарони Забулун: Сарад, Элӯн ва Яҳлаил.
15. Инҳоянд писарони Леё, ки онҳоро, ва духтари худ Диноро дар Фаддони Арам ба Яъқуб зодид; хамаи писарон ва духтаронаш сию се нафар.
16. Писарони Ҷод: Сифйӯн, Ҳачй, Шунӣ, Эсбӯн, Эрй, Арӯдй ва Арйилй.
17. Писарони Ошер: Имно, Ишво, Ишвй ва Барио ва хоҳари онҳо Сораҳ. Писарони Барио: Ҳабар ва Малкиил.
18. Инҳоянд писарони Зилфо, ки варо Лобон ба духтари худ Леё дод; ва ин шонздаҳ нафарро ба Яъқуб зодид.
19. Писарони Роҳел, зани Яъқуб: Юсуф ва Бинъёмин.
20. Ва ба Юсуф дар замини Миср Менашше ва Эфроим таваллуд шуданд, ки онҳоро Оснат, духтари Фӯтифараъ, коҳини Ҷн ба ӯ зодид.
21. Писарони Бинъёмин: Балаъ, Бакар, Ашбел, Церо, На-амон, Эҳй, Рӯш, Муфим, Ҳуфим ва Орд.
22. Инҳоянд писарони Роҳел, ки ба Яъқуб таваллуд шуданд; чамъ чордаҳ нафар.
23. Писари Дон: Ҳушим.

24. Писарони Нафтоли: Яҳсаил, Чунӣ, Есар ва Шилем.
25. Инҳоянд писарони Билҳо, ки варо Лобон ба духтари худ Роҳел дод. Вай инҳоро ба Яъқуб чамъ ҳафт нафар зоид.
26. Ҳамаи касоне ки бо Яъқуб ба Миср омаданд, онҳое ки аз камари ӯ рӯидаанд, ғайр аз занони писарони Яъқуб, чамъ шасту шаш нафар буданд.
27. Ва писарони Юсуф, ки ба ӯ дар Миср таваллуд шу-данд, ду нафар буданд. Ҳамаи касони хонадони Яъқуб, ки ба Миср омаданд, ҳафтод нафар буданд.
28. Ва Яхудоро пеш аз худаш назди Юсуф фиристод, то ки ӯро ба Қӯшан роҳнамоӣ кунад. Ва ба замини Қӯшан омаданд.
29. Ва Юсуф аробаи худро тайёр кард, ва ба пешвози падари худ Исроил ба Қӯшан рафт, ва чун ӯро бидид, ба гарданаш овезон шуд, ва муддате бар гарданаш бигирифт.
30. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Акнун, пас аз дидани рӯи ту, метавонам бимирам; зеро ки ханӯз зинда ҳастӣ».
31. Ва Юсуф ба бародарони худ ва ба аҳли байти падари худ гуфт: «Меравам, ва ба фиръавн хабар медиҳам, ва ба вай мегӯям: "Бародаронам. ва аҳли байти падарам, ки дар замини Канъон буданд, назди ман омаданд».
32. Ва ин одамон рамабон ҳастанд, зеро ки мардуми чорводор мебошанд; ва гӯсфандон ва говон ва тамоми дорони худро овардаанд".
33. Ва агар фиръавн шуморо даъват намуда, гӯяд: "Касбу коратон чист?"
34. Бигӯед: "Ғуломонат аз наврасии худ то алҳол мардуми чорводор ҳастем, ҳам мо ва ҳам падарони мо", — то ки дар замини Қӯшан сокин шавед. Зеро ки ҳар рамабон барои мисриён нафратангез аст».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Афзоиши насли Яъқуб, ки дар Миср муқимӣ гардидаанд.

1. ВА Юсуф омад ва ба фиръавн хабар дода, гуфт: «Па-дарам ва бародаронам бо гӯсфандон ва говони худ ва бо ҳар чи

доранд, аз замини Канъон омаданд; ва инак, дар замини Чӯшан мебошанд».

2. Ва аз бародарони худ панҷ нафарро гирифта, пеши фиръавн муаррифӣ намуд.

3. Ва фиръавн ба бародарони ӯ гуфт: «Касбу коратон чист?» Ба фиръавн гуфтанд: «Ғуломонат рамабон ҳастем, ҳам мо ва ҳам падарони мо».

4. Ва ба фиръавн гуфтанд: «Омадем, то ки дар ин замин сокин шавем, зеро ки барои чорвои ғуломонат чарогоҳ нест; чунки қаҳтӣ дар замини Канъон саҳт аст. Ва акнун ба ғуло-монат изн бидех, ки дар замини "Чӯшан маскан гирем».

5. Ва фиръавн ба Юсуф хитоб карда, гуфт: «Падарат ва бародаронат назди ту омадаанд.

6. Замини Миср пеши туст; дар беҳтарин ҷои ин замин ба падарат ва бародаронат маскан бидех; бигзор дар замини Чӯшан сокин шаванд. Ва агар донӣ, ки дар миёни онҳо одамони қобил ҳастанд, онҳоро нозирони чорвои ман таъин кун».

7. Ва Юсуф падари худ Яъқубро овард, ва ӯро ба фиръавн муаррифӣ намуд; ва Яъқуб фиръавнро баракат дод.

8. Ва фиръавн ба Яъқуб гуфт: «Айёми солҳои умри ту чанд аст?»

9. Ва Яъқуб ба фиръавн гуфт: «Айёми солҳои мусофирати ман саду сӣ сол аст; айёми солҳои умри ман кам ва бад аст, ва ба айёми солҳои умри падарони ман дар айёми мусофирати онҳо нарасидааст».

10. Ва Яъқуб фиръавнро баракат дод, ва аз пеши фиръавн берун рафт.

11. Ва Юсуф ба падар ва бародарони худ маскан дод, ва дар замини Миср, дар беҳтарин замин, дар замини Раамсис, чунон ки фиръавн фармуда буд, мулке ба онҳо дод.

12. Ва Юсуф падари худро, ва бародарони худро, ва та-моми аҳли байти падари худро, мувофиқи талаботи хӯран-даҳашон, бо нон таъмин мекард.

13. Ва дар тамоми замин нон набуд; зеро ки қаҳтӣ бағоят сахт буд, ва замини Миср ва замини Канъон аз қаҳтӣ дар ҳолати табоҳ буд.

14. Ва Юсуф тамоми нуқраро, ки дар замини Миср ва дар замини Канъон буд, ба ивази ғаллае ки мехариданд, чамъ кард; ва Юсуф ин нуқраро ба хонаи фиръавн даровард.

15. Ва чун нуқра дар замини Миср ва дар замини Канъон тамои шуд, ҳамаи мисриён назди Юсуф омада, гуфтанд: «Ба мо нон бидеҳ! Чаро пеши ту бимирем? Чунки нуқра тамои шуд».

16. Ва Юсуф гуфт: «Чорвои худро биёред, ва ман ба ивази чорвои шумо медиҳам, модоме ки нуқра тамои шудааст».

17. Ва чорвои худро назди Юсуф оварданд; ва Юсуф ба ивази аспон, ба ивази рамаҳои гӯсфандон, ба ивази рамаҳои говон ва ба ивази харон ба онҳо нон дод; ва ҳамон сол онҳоро ба ивази тамоми чорвои онҳо бо нон таъмин намуд.

18. Вақте ки сол ба охир расид, соли дуюм назди ӯ омада, гуфтанд: «Аз оғои худ маҳфӣ намедорем, ки нуқра тамои шуд ва рамаҳои чорво дар дасти оғои мост; пеши оғои мо чизе, чуз қисми мо ва замини мо, боқӣ намондааст.

19. Чаро мо ва замини мо низ дар пеши назари ту ҳалок шавем? Моро ва замини моро ба ивази нон бихар; ва мо бо замини худ ғуломони фиръавн шавем, ту ба мо тухмӣ бидеҳ, то ки зист кунем ва намирим, ва замин табоҳ нашавад».

20. Ва Юсуф тамоми замини Мисро барои фиръавн харид, зеро ки мисриён ҳар яке киштзори худро фурӯхтанд; чунки қаҳтӣ барояшон сахт буд. Ва замин аз он фиръавн шуд.

21. Ва халқро аз ин канор то он канори Миср ба шаҳрҳо гузаронид.

22. Фақат замини коҳинонро нахарид, зеро ки ба коҳинон ротибае аз ҷониби фиръавн муқаррар шуда буд, ва аз ротибае ки фиръавн ба онҳо дода буд, мехӯрданд; ба ин сабаб замини худро нафурӯхтанд.

23. Ва Юсуф ба халқ гуфт: «Инак, имрӯз шуморо ва за-мини шуморо барои фиръавн харидам; барои шумо тухмӣ ин чост, то заминро кишт кунед.

24. Ва чун ҳосил бирасад, панҷьякашро ба фиръавн би-диҳед; ва чор ҳиссаи он аз они шумо бошад барои зироати замин ва барои хӯроки шумо ва аҳли хонаи шумо, ва барои хӯроки кӯдакони шумо».

25. Гуфтанд: «Ту ба мо чон даровардӣ; дар назари оғои худ илтифот биёбем, ва ғуломони фиръавн бошем».

26. Ва Юсуф инро бар замини Миср то имрӯз ба ҳукми қонун даровард: панҷьяк аз они фиръавн бошад; ғайр аз замини коҳинон, ки фақат он аз они фяъравн набуд.

Рӯзҳои охирини Яъқуб.

27. Ва Исроил дар замини Миср, дар замини Қўшан мас-кан гирифт, ва онро соҳибӣ намуд, ва бағоят борвар ва афзун гардиданд.

28. Ва Яъқуб дар замини Миср ҳафдаҳсол бизист; ва айёми солҳои умри Яъқуб саду чилу ҳафт сол буд.

29. Ва чун вақти фавти Исроил наздик шуд, писари худ Юсуфро назди худ хонда, ба вай гуфт: «Агар дар назари туилтифот ёфта бошам, дасти худро зери рони ман бигуздор, ки эҳсон ва вафо бо ман бикунӣ ва маро дар Миср дафн накунӣ,

30. То ки бо падарони худ бихобам: маро аз Миср бурда, дар мақбараи онҳо дафн намоӣ». Гуфт: «Ман мувофиқи гуф-таи ту хоҳам кард».

31. Ва гуфт: «Ба ман қасам ёд кун». Ва ба ӯ қасам ёд кард. Ва Исроил бар сари бистари худ сачда кард.

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Яъқуб Эфроим ва Менаширо баракат медиҳад.

1. Ва воқеъ шуд баъд аз ин ҳодисот, ки ба Юсуф гуфтанд: «Инак, падарат бемор аст». Ва ду писари худ, Менашше ва Эфроимро бо худ гирифт.
2. Ва Яъқубро огоҳ карда, гуфтанд: «Инак, писарат Юсуф назди ту меояд». Ва Исроил қувваҳои худро чамъ карда, бар бистар биншаст.
3. Ва Яъқуб ба Юсуф гуфт: «Худои Қодир дар Луз, дар замини Канъон, бар ман зоҳир гардида, маро баракат дод,
4. Ва ба ман гуфт: "Инак, Ман туро борвар ва афзун мегардонам, ва аз ту қавмҳои зиёде ба вучуд меоварам, ва ин заминро баъд аз ту ба насли ту ба тасарруфи абадӣ меди-хам".
5. Ва ҳоло ду писарат, ки дар замини Миср ба ту зоида шудаанд пеш аз он ки назди ту ба Миср биёям, онҳо аз они ман ҳастанд; Эфроим ва Менашше, мисли Реубен ва Шимъун, аз они ман хоҳанд буд.
6. Вале насле ки баъд аз онҳо ба вучуд оварӣ, аз они ту бошанд. Онҳо бо номи бародарони худ дар амлокашон номида шаванд.
7. Ва ҳангоме ки ман аз Фаддон меомадам, Роҳел назди ман дар замини Канъон мурд, чун андак масофате монда буд, ки ба Эфрот бирасам, ва ўро дар он ҷо ба сари роҳи Эфрот, ки ҳамон Байт-Лаҳм бошад, дафн кардам».
8. Ва Исроил писарони Юсуфро дид, ва гуфт: «Инҳо кистанд?»
9. Ва Юсуф ба падари худ гуфт: «Инҳо писарони мананд, ки Худо ба ман дар ин ҷо додааст». Гуфт: «Онҳоро наздики ман биёр, то ки онҳоро баракат диҳам».
10. Ва чашмони Исроил аз пирӣ хира шуда буд: дида наметавонист. Онҳоро наздики ў овард, ва ў онҳоро бўсида, ба оғӯш кашид.
11. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Гумон надоштам, ки рӯи туро мебинам; ва инак, Худо насли туро низ ба ман нишон дод».
12. Ва Юсуф онҳоро аз миёни ду зонуи ў берун овард, ва рӯй ба замин ниҳода, ба ў сачда кард.

13. Ва Юсуф ҳар дуи онҳоро гирифт, Эфроимро ба дасти рости худ, муқобили дасти чапи Исроил, ва Менашшера ба дасти чапи худ, муқобили дасти рости Исроил, ва наздики ӯ овард.

14. Вале Исроил дасти рости худро дароз карда, бар сари Эфроим ниҳод, ки вай хурдӣ буд, ва дасти чапи худро бар сари Менашше. Қасдан дастҳояшро чунин ниҳод, ва ҳол он ки Менашше нахустзода буд.

15. Ва Юсуфро баракат дода, гуфт:

«Он Худое ки пешаш падаронам Иброҳим ва Исҳоқ роҳ мерафтанд, он Худое ки маро аз аввали ҳастиям то имрӯз чӯпонӣ мекунад,

16. Он фариштае ки маро аз ҳар бадӣ раҳой медихад, ин наврасонро баракат диҳад;

ва номи ман ва номҳои падаронам Иброҳим ва Исҳоқ дар онҳо хонда шавад, ва дар васати замин бисъёр афзоиш ёбанд».

17. Ва Юсуф дид, ки падараш дасти рости худро бар сари Эфроим ниҳод; ин ба назараш бад намуд. Ва дасти падари худро гирифт, то ки онро аз сари Эфроим бар сари Менашше гузаронад;

18. Ва Юсуф ба падари худ гуфт: «Ин тавр не, падарам, зеро ки нахустзода ин аст, дасти рости худро ба сари ӯ бимон».

19. Вале падараш розӣ нашуда, гуфт: «Медонам, писарам, медонам; ӯ низ қавме хоҳад шуд, ва ӯ низ бузург хоҳад шуд; валекин бародари хурдияш аз ӯ бузурғтар хоҳад шуд, ва аз насли ӯ халқи сершуморе ба вучуд хоҳад омад».

20. Ва дар он рӯз онҳоро баракат дода, гуфт: «Дар ту Исроил баракат хоста, гӯяд:

"Худо туро мисли Эфроим ва Менашше гардонад"». Ва Эфроимро бар Менашше бартарӣ дод.

21. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Инак, ман мемирам. Ва Худо бо шумо хоҳад буд, ва шуморо ба замини падарони шумо боз хоҳад гардонид.

22. Ва ман ба ту қитъаи зиёда аз бародаронат медиҳам, ки онро аз дасти амӯриён бо шамшер ва камони худ гирифтаам».

БОБИ ЧИЛУ НЌХУМ

Баракати пайгамбарона дар ҳаққи сибтҳои Исроил, ва фаоти Яъқуб.

1. ВА Яъқуб писарони худро даъват намуда, гуфт: «Чамъ шавед, ва ман шуморо аз он чи дар оянда ба шумо воқеъ хоҳад шуд, хабар медиҳам.

2. Гирд оед ва бишнавед, писарони Яъқуб, ба падари худ Исроил гӯш андозед.

3. Реубен, нахустзодаи ман!

Ту — тавоноии ман ва ибтидои қуввати ман, авчи бузургӣ ва авчи қудрат.

4. Хурӯшон мисли об будӣ, бартарӣ наёбӣ, зеро ки бар ҷойҳои падари худ баромадӣ; бистари маро палид кардӣ, бар он баромадӣ.

5. Шимъун ва Левӣ бародаронанд, олотӣ ситам аст яроқҳои онҳо.

6. Ба машварати онҳо ҷони ман дохил нашавад, ба маҳфили онҳо ҷалоли ман шарик нашавад, зеро ки дар ғазаби худ одам куштанд,

ва барзаговро хостанд бе беҳу бунъед кунанд.

7. Малъун бод хашми онҳо, зеро ки тунд аст; ва ғазаби онҳо, зеро ки сахт аст;

онҳоро дар Яъқуб тақсим кунам, ва дар Исроил пароканда намоям.

8. Яҳудо! Туро бародаронат ситоиш намоянд. Дастат бар гардани душманонат бошад; писарони падарат ба ту сачда кунанд.

9. Яҳудои шербача, писарам, аз шикор баромад. Монанди шери нар, ва монанди шери мода чӯкида, дар камин хобидааст: кист, ки ўро бархезонад?

10. Чӯбдасти салтанат аз Яҳудо дур нашавад ва қонунгузор аз камараш,
то даме ки Шилӯ* биёяд,
ва ба Ё қавмҳо итоат намоянд.
11. Курраи худро ба тоқ
ва бачаи модахари худро ба раз бандад.
Ҷомаи худро дар май
ва либоси худро дар хуни разон шӯяд.
12. Чашмонаш аз май сурхтоб
ва дандонаш аз шир сафед бошад.
13. Забулун дар канори баҳр сокин шавад, ва назди бандари
киштиҳо,
ва худудаш то Сидӯн бошад.
14. Исокор хари бузургҷуссаест, ки дар миёни қӯраҳо
бичӯкад.
15. Ва бидид, ки оромидан хуб аст, ва замин гуворост,
пас китфи худро барои боркашӣ ҳам қард ва бо хизмати хироч
машғул шуд.
16. Дон қавми худро доварӣ кунад, мисли яке аз сибтҳои
Исроил.
17. Дон море бошад дар сари роҳ ва афъие дар канори ҷодда,
ки пошнаи аспро бигазад,
то ки савораш ба ақиб афтад.
18. Ба мадади ту умедворам, Худованд!
19. "Ҷод — издиҳоме бар вай ҳуҷум оваранд, вале вай аз
ақибии онҳо ҳамла кунад.
20. Барои Ошер — наонаш рағанин бошад, ва ё лаззоти
шоҳона бидиҳад.
21. Нафтоли ғизоли давандест, ки хабарҳои хуш оварад.
22. Юсуф ниҳоли борварест, ниҳоли борвар бар сари чашма:
шоҳаҳояш аз болои девор вусъат ёбанд.
23. Ва тирандозон айши ёро талх қарданд, ва ба ё тир
андохтанд, ва кина варзиданд;

*10. Омадани Масех дар назар дошта шудааст.

24. Вале камони ӯ ба қуввааш қоим монд,
ва бозуҳои дастҳояш аз дастҳои Қодири Бечуни Яъқуб
мустаҳкам шуд. Аз он ҷост Роҳбар ва муттақои Исроил,
25. Аз Худои падарат, ки туро мадад мекунад,
ва аз Қодири Мутлақ, ки туро баракат медиҳад
бо баракоти осмон аз боло,
бо баракоти варта, ки дар поён аст,
бо баракоти пистонҳо ва батн,
26. Бо баракоти падарат, ки аз баракоти падару модарам то
ҳадди қадимтарини тепаҳои олам бартарӣ дошт. Ҳамаи
инҳо бар сари Юсуф бошанд, ва бар фарқи ӯ, ки аз
бародаронаш баргузида шуд.
27. Бинъёмин гурги даррандаест, ки бомдодон шикорро
бихӯрад
ва шомгоҳон ғаниматро тақсим кунад».
28. Инҳоянд ҳамаи дувоздаҳ сибти Исроил; ва ин аст он чи
падарашон ба онҳо гуфт; вақте ки онҳоро баракат дод, ҳар
якero мувофиқи баракати вай баракат дод.
29. Ва ба онҳо васият карда, гуфт: «Ман ба қавми худ
пайваст мешавам; маро назди падаронам дар мағорае ки дар
саҳрои Афрӯни ҳиттӣ воқеъ аст, дафн кунед,
30. Дар мағорае ки дар саҳрои Макфело мебошад, ки он дар
рӯ ба рӯи Мамре, дар замини Канъон аст, ва онро Иброҳим бо
он саҳро аз Афрӯни ҳиттӣ барои моликияти мақбара харида
буд.
31. Он ҷо Иброҳим ва занаш Сороро дафн карданд; он ҷо
Исҳоқ ва занаш Равқоро дафн карданд; ва он ҷо ман Леёро
дафн кардам.
32. Ин саҳро ва мағорае ки дар он аст, аз писарони Ҳит
харида шудааст».
33. Ва Яъқуб васияташро ба писарони худ ба поён расонд, ва
пойҳои худро ба бистар кашид, ва ҷон супурд, ва ба қавми худ
пайваст.

БОБИ ПАНҶОҲУМ

Дафни Яъқуб.

1. Ва Юсуф бар рӯи падари худ афтода, бар вай гирист, ва ўро бӯсид.
2. Ва Юсуф ба табибон, ки аз чокарони ў буданд, амр фармуд, ки падари ўро ҳунут кунанд; ва табибон Исроилро ҳунут карданд.
3. Ва чил рӯз бар ў пур шуд, ки ин рӯзҳо барои ҳунут кардан сарф шуд. Ва мисриён ҳафтод рӯз барои ў мотам гирифтанд.
4. Ва чун айёми мотами ў гузашт, Юсуф ба аҳли байти фиръавн гуфт: «Агар дар назари шумо илтифот ёфта бошам, марҳамат фармуда ба гӯши фиръавн чунин бирасонед:
5. Падарам маро қасам дода, гуфт: "Инак, ман мемирам; дар қабре ки барои худ дар замини Канъон кандаам, он ҷо маро дафн кун". Ва акнун мехоҳам биравам ва падари худро дафн карда, баргардам».
6. Ва фиръавн гуфт: «Бирав ва, чунон ки падарат туро қасам додааст, ўро дафн кун».
7. Ва Юсуф бирафт, то ки падари худро дафн намояд. Ва ҳамаи чокарони фиръавн, пирони аҳли байти ў, ва ҳамаи пирони Миср бо ў рафтанд,
8. Ва тамоми аҳли байти Юсуф ва бародаронаш ва аҳли байти падараш. Фақат кӯдакон ва гӯсфандон ва говони худро дар замини Ҷӯшан вогузоштанд.
9. Ва аробаҳо ва саворон низ ҳамроҳаш рафтанд, ва анбӯҳ хеле бузург буд.
10. Вақте ки ба хирмангоҳи Отод, ки дар он тарафи Ўрдун аст, расиданд, дар он ҷо навҳагарии азим ва бисъёр сахт карданд; ва барои падари худ ҳафт рӯз мотам гирифт.
11. Ва сокинони он замин, канъониён, ин мотамро дар хирмангоҳи Отод диданд, ва гуфтанд: «Ин барои Миср мотами сахт аст!» Аз ин рӯ он мавзеъро Обел-Мисраим* номиданд, ки он дар канори Ўрдун воқеъ аст.

*11. Мотами Миср.

12. Ва писаронаш ба ӯ ончунон, ки ба онҳо васият карда буд, карданд.

13. Ва писаронаш ӯро ба замини Канъон бурданд, ва ӯро дар мағораи саҳрои Макфело дафн карданд, ки Иброҳим он саҳроро аз Афрӯни ҳиттӣ барои моликияти мақбара дар рӯ ба рӯи Мамре харида буд.

14. Ва Юсуф, баъд аз дафни падари худ, бо бародаронаш ва хамаи касоне ки барои дафни падараш бо ӯ баромада буданд, ба Миср баргашт.

Биму ҳароси бародарони Юсуф.

15. Ва бародарони Юсуф диданд, ки падари онҳо вафот кард, ва гуфтанд: «Шояд Юсуф ба мо кина варзида, инти-қоми он бадиеро, ки ба ӯ кардем, аз мо бигирад?»

16. Ва ба касе фармуданд, ки ба Юсуф бигӯяд: «Падарат пеш аз вафоти худ васият карда, гуфта буд:

17. "Ба Юсуф чунин бигӯед: марҳамат фармуда гуноҳ ва хатоҳои бародаронатро, ки ба ту бадӣ кардаанд, афв фармо"; ва акнун гуноҳи бандагони Худои падаратро афв фармо». Ва хангоме ки ба ӯ гуфтанд, Юсуф бигирифт.

18. Ва бародаронаш низ омада, пеши ӯ афтоданд, ва гуфтанд: «Инак, ғуломони ту ҳастем».

19. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Натарсед; оё ман дар ҷои Худо ҳастам?»

20. Шумо дар ҳаққи ман қасди бад доштед, вале Худо онро ба некӯӣ гардонид, то коре кунад, ки мардуми зиёдро зинда нигоҳ дорад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

21. Ва акнун натарсед. Ман ризку рӯзии шумо ва кӯда-кони шуморо хоҳам дод». Ва онҳоро тасаллӣ дод, ва суханони дилпазир ба онҳо гуфт.

Вафоти Юсуф.

22. Ва Юсуф дар Миср сукунат дошт, ӯ ва аҳли байти падари ӯ; ва Юсуф саду даҳ сол зиндагонӣ кард.
23. Ва Юсуф писарони насли сеюми Эфроимро дид, ва писарони Шокир, писари Менашше низ бар зонуҳои Юсуф парвариш ёфтанд.
24. Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Ман мемирам; ва Худо шуморо ҳатман тафакқуд хоҳад кард, ва шуморо аз ин замин сӯи заmine ки барои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст, берун хоҳад овард».
25. Ва Юсуф банӣ-Исроилро қасам дода, гуфт: «Худо шуморо ҳатман тафакқуд хоҳад кард, ва он гоҳ устухонҳои маро аз ин ҷо берун хоҳед овард».
26. Ва Юсуф дар синни саду даҳсолагӣ вафот ёфт. Ва ӯро хунут карданд; ва дар Миср дар тобут гузошта шуд.

КИТОБИ ДУЮМИ МУСО

ХУРУЧ

БОБИ ЯКУМ

Исроил дар Миср.

1. ВА ин аст номҳои банӣ-Исроил, ки ба Миср омаданд, ҳар яке бо аҳли байти худ ҳамроҳи Яъқуб омаданд.
2. Реубен, Шимъун, Левӣ ва Яхудо,
3. Иссокор, Забулун ва Бинъемин,
4. Дон ва Нафтолӣ, Қод ва Ошер.
5. Ва тамоми нуфусе ки аз камари Яъқуб ба вучуд ома данд, ҳафтад нафар буданд; ва Юсуф дар Миср буд.
6. Ва Юсуф ва ҳамаи бародаронаш ва тамоми он насл мурданд.

Зери юғи саҳти гуломӣ.

7. Ва банӣ-Исроил борвар шуданд ва афзоиш ёфтанд, ва сершумор ва ниҳоятдараҷа пурзӯр гардиданд; ва замин аз онҳо пур шуд.
8. Ва подшоҳи набе бар Миср бархост, ки Юсуфро наме шинохт,
9. Ва ба қавми худ гуфт: «Инак, қавми банӣ-Исроил аз мо сершумортар ва пурзӯртаранд.
10. Биеёд, ба зидди онҳо тадбири пурҳикмате биандешем, то ки афзоиш наёбанд; вагар на, вақте ки чанге ба вуқӯъ ояд, онҳо низ ба душманони мо ҳамроҳ шуда, ба муқобили мо чанг хоҳанд кард, ва аз мамлакат берун хоҳанд рафт».
11. Ва сарқорони меҳнати маҷбуриро бар онҳо таъин карданд, то ки онҳоро бо корҳои саҳт ба танг оваранд; ва онҳо барои фиръавн шаҳрҳои захираҳо — Фитум ва Раамсисро бино карданд.
12. Вале ҳар қадар зиёдтар онҳоро ба танг меоварданд ҳамон қадар бештар онҳо афзоиш ёфта, сершумор мегарди данд, ба тавре ки мисриён аз банӣ-Исроил бим доштанд,

13. Ва банӣ-Исроилро бо зулму зӯрӣ кор мефармуданд
14. Ва зиндагонии онҳоро бо меҳнати саҳти гилкорӣ ва хиштрезӣ ва бо ҳар кори саҳро талх мегардониданд; ҳар навъ кори худро ба гардани онҳо бо зулму зӯрӣ бор мекарданд.
15. Ва подшоҳи Миср ба дояҳои ибрӣ, ки номи яке Шифро ва номи дигаре Фуо буд, амр фармуда,
16. Гуфт: «Вақте ки занони ибриро мезоёнед, ба сангҳои зоёниш нигоҳ кунед: агар писар бошад, ӯро бикушед, ва агар духтар бошад, — бигзор зинда монад».
17. Вале дояҳо аз Худо тарсиданд, ва он чиро, ки под-шоҳи Миср ба онҳо амр фармуда буд, ба амал наоварданд, ва писаронро зинда гузоштанд.
18. Ва подшоҳи Миср дояҳоро хонда, ба онҳо гуфт: «Чаро ин корро кардед, ва писаронро зинда гузоштед?»
19. Ва дояҳо ба фиръавн гуфтанд: «Занони ибрӣ, охир, мисли занони мисрӣ нестанд, балки бақувватанд, ва пеш аз он ки доя назди онҳо биёяд, мезоянд».
20. Ва Худо ба дояҳо марҳамат кард; ва қавм афзоиш ёфта, бағоят пурзӯр гардиданд.
21. Ва азбаски дояҳо аз Худо тарсиданд, ӯ барояшон аҳли байт ба вучуд овард.
22. Ва фиръавн ба тамоми қавми худ амр фармуда, гуфт: «Ҳар писареро, ки таваллуд ёбад, ба наҳр андозед, ва ҳар духтарро зинда нигоҳ доред».

БОБИ ДУЮМ

Таваллуди Мусои раҳокунанда.

1. ВА касе аз хонадони Левӣ рафта, духтари левизо-даро ба занӣ гирифт.
2. Ва он зан ҳомила шуда, писаре зоид; ва чун ӯро дид, ки зеботалъат аст, ӯро се моҳ пинҳон дошт.
3. Вале натавонист дигар ӯро пинҳон дорад, сабаде аз қамиш барои ӯ гирифт, ва онро бо қир ва зифт андовид, ва бачаро дар он монд, ва онро дар қамишзори лаби наҳр гузошт.

4. Ва хоҳари \bar{u} аз дур истод, то бидонад, ки ҳоли \bar{u} чӣ мешавад.
5. Ва духтари фиръавн барои шустушӯй ба наҳр фурӯд омад, ва канизонаш дар соҳили наҳр мегаштанд; вай сабадро андаруни қамишзор дида, канизи худро фиристод, то ки онро бигирад.
6. Ва онро кушода, бачаро дид, ва инак, кӯдак гирья мекард; ва раҳмаш ба \bar{u} омада, гуфт: «Ин аз бачаҳои ибриён аст».
7. Ва хоҳари \bar{u} ба духтари фиръавн гуфт: «Оё рафта, зани ширдореро аз занони ибриён назди ту бихонам, то ки бачаро барои ту шир диҳад?»
8. Ва духтари фиръавн ба вай гуфт: «Бирав». Ва он дӯшиза рафта, модари бачаро хонд.
9. Ва духтари фиръавн ба \bar{u} гуфт: «Ин бачаро бибар, ва \bar{u} ро барои ман бимақон, ва ман муздатро хоҳам дод». Ва он зан бачаро гирифта, мақонид.
10. Ва бача калон шуд, ва \bar{u} ро ба духтари фиръавн овард, ва \bar{u} барои вай писар шуд; ва \bar{u} ро Мусо ном монда, гуфт: «Зеро ки \bar{u} ро аз даруни об баровардаам».

Мусо ба қавми худ амин аст.

11. Ва дар он айём чунин воқеъ шуд, ки Мусо калон шуда, назди бародарони худ берун омад, ва қорҳои саҳти онҳоро мушоҳида намуд; ва марди мисриеро дид, ки марди ибриро, ки аз бародарони \bar{u} буд, мезанад.
12. Ва ба ҳар тараф назар андохт, ва чун дид, ки қасе нест, он мисриро кушта, дар рег пинҳон кард.
13. Ва рӯзи дигар берун омад, ва инак, ду марди ибри чидол мекунанд, ва \bar{u} ба шарир гуфт: «Чаро ёри худро мезанӣ?»
14. Вай гуфт: «Кист, ки туро бар мо сардор ва довар таъин намудааст? Оё ту қасд дорӣ маро бикӯшӣ, чунон ки он мисриро куштӣ?» Ва Мусо тарсид ва дар дили худ гуфт: «Яқин аст, ки он ҳодиса маълум шудааст».

Гурехтани Мусо ва зан гирифтанаиш.

15. Ва фиръавн ин ҳодисаро шунида, мехост Мусоро ба қатл расонад; ва Мусо аз пеши фиръавн гурехта, дар за-мини Мидьён маскан гирифт, ва назди чоҳе биншаст.

16. Ва коҳини Мидьён ҳафт духтар дошт; ва онҳо омаданд, ва об кашида, тағораҳоро пур карданд, то ки рамаи падари худро об диҳанд.

17. Ва чӯпонон омада, онҳоро ҳай карданд; ва Мусо бархоста, онҳоро муҳофизат намуд, ва рамаи онҳоро об дод.

18. Ва онҳо назди падари худ Рауил омаданд; ва ӯ гуфт: «Чӣ тавр шумо имрӯз бо зудӣ омадед?»

19. Ва онҳо гуфтанд: «Марди мисрие моро аз дасти чӯпонон раҳо кард, ва низ барои мо об кашида, рамаро об дод».

20. Ва ӯ ба духтаронаш гуфт: «Пас, вай қучост? Чаро он мардро тарк кардед? Варо бихонед, то ки нон хӯрад».

21. Ва Мусо розӣ шуд, ки назди он мард маскан гирад; ва ӯ духтари худ Сифӯраро ба Мусо дод.

22. Вай писаре зоид, ва ӯ номашро Чершӯн монд, зеро ки гуфт: «Дар замини бегона ғариб будам».

23. Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз айёми зиёде подшоҳи Миср мурд, ва банӣ-Исроил аз кори сахт оҳу воҳ карда, фиғон кашиданд, ва истиғосаи онҳо аз кори сахт сӯи Худо баромад.

24. Ва Худо нолаи онҳоро шунид, ва Худо аҳди Худро, ки бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб баста буд, ба ёд овард.

25. Ва Худо ба ҳоли банӣ-Исроил назар андохт, ва Худо ғамхорӣ намуд.

БОБИ СЕЮМ

Даъват шудани Мусо; буттаи фурӯзон.

1. ВА Мусо рамаи падарарӯси худ Йитрӯ, коҳини Мидь-ёнро мечаронид, ва рамаро ба он тарафи биёбон бурд, ва ба Хӯриб, ки кӯҳи Худо бошад, омад.

2. Ва фариштаи Худованд дар алангаи оташ аз миёни хорбуттае ба вай зоҳир шуд; вай дид, ки инак хорбутта дар оташ фурӯзон аст, валекин хорбутта намесӯзад.
3. Ва Мусо гуфт: «Наздик омада, ин манзараи аҷоибро бубинам, ки чаро хорбутта намесӯзад».
4. Ва Худованд дид, ки вай барои дидан наздик меояд, ва Худо аз миёни хорбутта сӯи вай хонда, гуфт: «Мусо, Мусо!» Вай гуфт: «Лаббай!»
5. Ва ӯ гуфт: «Ба ин ҷо наздик наой; кафшҳоятро аз пойҳоят бикаш, зеро маконе ки ту дар он истодаӣ, замини муқаддас аст».
6. Ва гуфт: «Ман Худои падарат ҳастам, Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб». Ва Мусо рӯи худро пушо-нид, зеро ки аз нигоҳ кардан ба Худо тарсид.
7. Ва Худованд гуфт: «Мазаллати қавми Худро дар Миср дидам, ва ғиғони онҳоро аз дасти зулмқунандагонашон шунидам, ба тавре ки дарду озори онҳоро медонам.
8. Ва фурӯд омадам, то ки онҳоро аз дасти мисриён раҳо кунам, ва онҳоро аз он замин ба замини некӯ ва фароҳ барорам, ба заmine ки шир ва асал дар он ҷорист, яъне ба макони канъониён, ва ҳиттиён, ва амӯриён, ва фариззиён, ва хиввиён, ва ябусиён.
9. Ва алҳол, инак истиғосаи банӣ-Исроил сӯи Ман раси-дааст; ва низ зулмеро, ки мисриён ба онҳо мекунанд, дидаам.
10. Ва алҳол биё, ки туро назди фиръавн бифиристам, то ки қавми Ман — банӣ-Исроилро аз Миср берун оварӣ».
11. Ва Мусо ба Худо гуфт: «Ман кистам, ки назди фиръавн равам ва банӣ-Исроилро аз Миср берун оварам?»
12. Ва ӯ гуфт: «Ман бо ту хоҳам буд, ва ин аст аломати он ки Ман туро фиристодаам: вақте ки қавмро аз Миср берун оварӣ, Худоро бар ин кӯҳ ибодат хоҳед кард».

Худованд исми Худро эълон менамояд.

13. Ва Мусо ба Худо гуфт: «Инак, ман назди банӣ-Исроил омада, ба онҳо мегӯям: "Худои падаронатон маро назди шумо фиристодааст". Ва онҳо ба ман хоҳанд гуфт: "Исми ӯ чист?" Ба онҳо чӣ гӯям?»

14. Ва Худо ба Мусо гуфт: «Ман Вочибулвучуд ҳастам». Ва гуфт: «Ба банӣ-Исроил чунин бигӯ: "Вочибулвучуд маро назди шумо фиристод"».

Хизмати Мусо.

15. Ва Худо боз ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил чунин бигӯ: "Худованд Худои падаронатон, Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб, маро назди шумо фиристод". Ин аст исми Ман то абад, ва ин аст зикри Ман аз насл ба насл.

16. Бирав, ва пирони Исроилро чамъ карда, ба онҳо бигӯ: "Худованд Худои падаронатон, Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, ба ман зоҳир шуда, гуфт: Ман шуморо тафакқуд намудаам, ва он чиро, ки дар ҳаққи шумо дар Миср ба амал оварда мешавад, дидаам.

17. Ва гуфтаам: шуморо аз азобу уқубати Миср ба за-мини канъониён, ва ҳиттиён, ва амӯриён, ва фариззиён, ва ҳиввиён, ва ябусиён хоҳам баровард, ба замине ки шир ва асал дар он чорист".

18. Ва ба овози ту гӯш хоҳанд дод; ва ту ва пирони Исроил назди подшоҳи Миср рафта, ба вай хоҳед гуфт: "Худованд Худои ибриён ба мо зоҳир шудааст; ва алҳол мо серӯза роҳ ба биёбон хоҳем рафт, то ки барои Худованд Худои худ қурбонӣ кунем".

19. Ва Ман медонам, ки подшоҳи Миср ба рафтани шу-мо изн нахоҳад дод, магар ин ки дасти қавӣ ӯро маҷбур кунад.

20. Ва дасти Худро ёзонида, Мисрро бо тамоми мӯъчи-зоти Худ, ки андаруни он ба амал меоварам, зарба хоҳам зад; ва баъд аз он вай шуморо равона хоҳад кард.

21. Ва ин қавмро дар назари мисриён мӯътабар хоҳам гардонид; ва ҳангоме ки биравед, тихидаст нахоҳед рафт, 22.

Балки ҳар зан аз ҳамсои худ ва аз сокинаи хонаи худ колои нуқра ва колои тилло ва либос хоҳад пурсид; ва ба писарон ва духтарони худ хоҳед пӯшонид, ва мисри-ёнро тороч хоҳед кард».

БОБИ ЧОРУМ

Ба Мусо мӯъҷизакорӣ ато мешавад.

Эроди ӯ: 1. Нобовариш қавм.

1. Ва Мусо ҷавоб дода, гуфт: «Валекин онҳо ба ман бовар нахоҳанд кард, ва ба овози ман гӯш нахоҳанд дод, зеро ки хоҳанд гуфт: "Худованд ба ту зоҳир нашудааст"».
2. Ва Худованд ба вай гуфт: «Ин чист дар дастат?» Вай гуфт: «Асо».
3. Ва ӯ гуфт: «Онро ба замин парто!» Вай онро ба замин партофт, ва он ба море мубаддал шуд; ва Мусо аз пеши он гурехт.
4. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дастатро ёзонида, аз думаш бигир». Вай дасташро ёзонида, онро гирифт, ва он дар дасташ ба асо мубаддал шуд.
5. «Ин корро бикун, то бовар кунанд, ки Худованд Худои падаронашон, Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ба ту зоҳир шудааст».
6. Ва Худованд боз ба вай гуфт: «Дастатро зери бағалат бимон». Вай дасташро зери бағалаш монд; ва онро баровард, ва инак, дасташ аз маҳав мисли барф шудааст.
7. Ва ӯ гуфт: «Дастатро боз ба бағалат бимон». Вай дасташро боз ба бағалаш монд; ва онро аз бағалаш баровард, ва инак, он боз мисли баданаш солим шудааст.
8. «Ва агар онҳо ба ту бовар накунанд, ва ба овози аломати яқум гӯш надиханд,—ба овози аломати дуҷум бовар хоҳанд кард.
9. Вале агар ба ҳар дуи ин аломатҳо ҳам бовар накунанд, ва ба овози ту гӯш надиханд, — он гоҳ аз оби наҳр гирифта, бар хушкӣ бирез; ва обе ки аз наҳр гирифтаӣ, бар хушкӣ ба хун мубаддал хоҳад шуд».

Эроди Мусо: 2. Сақав буданаш.

10. Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Лутфан, эй Худованд! Ман шахси суҳандон нестам, на аз дирӯз, на аз парирӯз, на аз вақте ки Ту ба бандаи Худ суҳан гуфтӣ, зеро ки ман тутила ва сақав ҳастам».

11. Ва Худованд ба вай гуфт: «Кист, ки забон ба одам дод? Ё кист, ки гунг, ё қар, ё бино, ё нобиноро офарид? Оё на Ман, ки Худованд ҳастам?»

12. Ва алҳол бирав, ва Ман бо забонат хоҳам буд ва туро хоҳам омӯхт, ки чӣ бояд бигӯӣ».

13. Вай гуфт: «Лутфан, эй Худованд, бифирист ба воси-таи ҳар каси дигар!»

Ҳорун ба мадади Мусо гузошта шуд.

14. Ва ҳашми Худованд бар Мусо аланга зад, ва Ӯ гуфт: «Бародарат, охир, Ҳоруни левизода аст; медонам, ки ӯ ба яқин суҳан меронад; ва инак, ӯ низ ба истиқболи ту меояд, ва туро дида, дилшод хоҳад шуд.

15. Ва ту бо ӯ суҳан ронда, суҳанонро ба забонаш талқин хоҳӣ қард; ва Ман бо забони ту ва забони ӯ хоҳам буд, ва шуморо хоҳам омӯхт, ки чӣ бояд бикунед.

16. Ва ӯ бо амри ту ба қавм суҳан хоҳад ронд; ва ӯ барои ту мисли забон хоҳад буд, ва ту барои ӯ мисли Худо хоҳӣ буд.

17. Ва ин асоро ба дастат бигир, ки ба воситаи он ту аломатҳо ба амал хоҳӣ овард».

18. Ва Мусо рафта, назди падарарӯсаш Йитрӯ баргашт, ва ба вай гуфт: «Ман рафта, назди бародаронам, ки дар Миср мебошанд, бармегардам, то бубинам, ки оё ӯ ханӯз зинда ҳастанд?» Ва Йитрӯ ба Мусо гуфт: «Ба саломатӣ бирав».

Мусо ба Миср бармегардад ва ба қавм озодиро пешгӯӣ мекунад.

19. Ва Худованд дар Мидьён ба Мусо гуфт: «Рафта, ба Миср баргард, зеро ҳамаи онҳое ки қасди чони ту доштанд, мурдаанд».
20. Ва Мусо занаш ва писаронашро гирифта, ба хар савор кард, ва ба замини Миср баргашт; ва Мусо асои Худоро ба дасти худ гирифт.
21. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Вақте ки рафта ба Миср баргаштӣ, диққат намо, ки тамоми мӯъчизотеро, ки ба дас-тат супурдаам, ба ҳузури фиръавн ба амал оварӣ; ва Ман дили варо сахт хоҳам кард, то ки қавмро равона накунад.
22. Ва ба фиръавн бигӯ: "Худованд чунин мегӯяд: Исроил писари нахустзодаи Ман аст;
23. Ва ба ту мегӯям: писарамро равона кун, то ки Маро ибодат намояд, ва агар ба равона карданаш розӣ нашавӣ, инак, Ман писари нахустзодаи туро мекушам"».
24. Ва дар миёни роҳ чунин воқеъ шуд, ки дар манзил-гоҳ Худованд бо вай вохӯрда, қасди куштани вай кард.
25. Он гоҳ Сифӯра корди сангие гирифта, ғилофаки писари худро бурид, ва онро ба пой Мусо расонида, гуфт: «Ту барои ман шавҳари хун шудӣ».
26. Ва ӯ аз вай даст кашид. Он гоҳ занаш гуфт: «Шавҳари хун шудӣ, — ба сабаби хатна».
27. Ва Худо ба Ҳорун гуфт: «Ба истиқболи Мусо сӯи биё-бон бирав». Вай равона шуд ва назди кӯҳи Худо бо ӯ вохӯрда, ӯро бӯса кард.
28. Ва Мусо ба Ҳорун аз ҳамаи суханони Худованд, ки ӯро фиристода буд, ва аз тамоми аломоте ки ба ӯ амр фармуда буд, хабар дод.
29. Ва Мусо ва Ҳорун рафта, ҳамаи пирони банӣ-Исроил-ро чамъ карданд.
30. Ва Ҳорун ҳамаи суханонеро, ки Худованд ба Мусо гуфта буд, нақл намуд, ва он аломотро пеши назари қавм ба амал овард.

31. Ва қавм имон оварданд; ва чун фаҳмиданд, ки Худо-ванд банӣ-Исроилро тафаққуд намуда, мазаллати онҳоро дидааст, онҳо сар ҳам карда, сачда бурданд.

БОБИ ПАНЧУМ

*Мубоҳиса бо фиръавн; зулму ситам
дар ҳаққи қавм пурзӯр мешавад.*

1. ВА баъд аз ин Мусо ва Ҳорун омада, ба фиръавн гуфтанд: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Қавми Маро равона кун, то ки барои Ман дар биёбон ид кунанд"». 2. Ва фиръавн гуфт: «Худованд кист, ки ба овозаш гӯш дода, Исроилро равона кунам? Худовандро намешиносам, ва Исроилро низ равона нахоҳам кард».

3. Ва онҳо гуфтанд: «Худои ибриён ба мо зоҳир шудааст; пас мо бояд роҳи серӯзаро дар биёбон тай намуда, барои Худованд Худои худ қурбонӣ кунем, мабодо моро Ў бо вабо ё бо шамшер зарба занад».

4. Ва подшоҳи Миср ба онҳо гуфт: «Чаро шумо, эй Мусо ва Ҳорун, қавмро аз корҳошон бозмедоред? Ба корубори худ биравед».

5. Ва фиръавн гуфт: «Инак, алҳол қавми мамлакат сершуморанд, ва шумо онҳоро аз корҳошон бозмедоред».

6. Ва фиръавн дар он рӯз ба корфармоёни қавм ва ба нозирони онҳо амр фармуда, гуфт:

7. «Минбаъд ба қавм барои хиштрезӣ, мисли пештара, коҳ надихед; бигзор худашон рафта, барои худ коҳ чамъ кунанд.

8. Ва ҳамон миқдори хиштҳоро, ки онҳо пештар мерех-танд, ба гардани онҳо бор кунед, онро ба ҳеч вачҳ кам наку-нед, зеро ки онҳо танбаланд, бинобар ин дод зада мегӯянд: "Биравем, то ки барои Худои худ қурбонӣ кунем".

9. Бигзор меҳнати ин одамон сахттар шавад, то ки бо он банд шуда, барои суханони бекора фурсат наёбанд».

10. Ва корфармоёни қавм ва нозирони онҳо берун ома-данд, ва ба қавм сухан ронда, гуфтанд: «Фиръавн чунин мегӯяд: "Ба шумо коҳ намедихам»;
11. Худатон рафта, коҳ барои худ аз ҳар ҷо, ки биёбед, бигиред; ва аз кори шумо чизе кам нахоҳад шуд"».
12. Ва қавм дар тамоми замини Миср пароканда шуданд, то ки ба ҷои коҳ ҳасу хошок ҷамъ кунанд.
13. Ва корфармоён шитоб кунонида, мегуфтанд: «Қорҳои худро ба миқдори ҳаррӯза, мисли он замоне ки коҳ буд, иҷро кунед».
14. Ва нозиронро, ки аз банӣ-Исроил бар онҳо корфар-моёни фиръавн таъин карда буданд, мезаданд ва мегуфтанд: «Чаро миқдори хиштрэзии худро ҳам дирӯз ва ҳам имрӯз мисли пештара иҷро накардед?»
15. Ва нозирони банӣ-Исроил омаданд, ва назди фиръавн шикоят карда, гуфтанд: «Чаро ба бандагонат чунин рафтор мекунӣ?»
16. Коҳ ба бандагонат намедиханд, вале ба мо мегӯянд: "Хишт бирезед!" Ва инак, бандагонатро мезананд, ва ин гуноҳи қавми туст».
17. Ва ӯ гуфт: «Шумо танбал ҳастед, танбал; бинобар ин шумо мегӯед: "Биравем, то ки барои Худованд қурбонӣ кунем";
18. Ва алҳол рафта, қор кунед! Ва коҳ ба шумо дода нахоҳад шуд, ва миқдори хиштҳоро хоҳед дод».
19. Ва нозирони банӣ-Исроил худро гирифтори мусибат диданд, чунки фиръавн гуфт: «Аз миқдори ҳаррӯзаи хишт-ҳои худ ба ҳеч вачҳ кам накунад».
20. Ва ҳангоме ки аз пеши фиръавн берун омаданд, бо Мусо ва Ҳорун вохӯрданд, ки дар рӯ ба рӯяшон истода буданд.
21. Ва ба онҳо гуфтанд: «Бигзор Худованд шуморо бу-бинад ва доварӣ намояд, аз барои он ки моро дар назари фиръавн ва навкаронаш нафратангез гардонид, шамшер ба дасташон додаед, то ки моро бичушанд».

22. Ва Мусо сӯи Худованд рӯчӯъ намуда, гуфт: «Худо-вандо, чаро ин қавро гирифтори мусибат кардӣ? Барои чӣ маро фиристодӣ?

23. Зеро аз вақте ки ман назди фиръавн омадам, то ки аз исми Ту сухан ронам, муносибати вай ба ин қавм бадтар шудааст, валекин Ту қавми Худро раҳо накардӣ».

БОБИ ШАШУМ

Ҷавоби Худованд ба илтимоси якуми Мусо.

1. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Алҳол хоҳӣ дид, ки Ман ба фиръавн чӣ мекунам; зеро ки бо амали дасти қавии Ман вай онҳоро равона хоҳад кард, ва бо амали дасти қавии Ман онҳоро аз замини худ бадар хоҳад ронд».

2. Ва Худо ба Мусо сухан ронда, ба ӯ гуфт: «Ман Худо-ванд ҳастам.

3. Ман ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб бо исми "Худои Қодир" зоҳир шудам, вале бо исми Худ "Парвардигор" ба онҳо маъруф нашудаам.

4. Ва низ аҳди Худро бо онҳо бастам, то ки замини Канъонро ба онҳо диҳам, яъне замини сукунати онҳоро, ки дар он сокин буданд.

5. Ва Ман низ нолаи банӣ-Исроилро шунидам, ки мис-риён онҳоро гирифтори асорат кардаанд; ва Ман аҳди Худро ба ӯ овардам.

6. Бинобар ин ба банӣ-Исроил бигӯ: "Ман Худованд ҳастам, ва шуморо аз зери ситамҳои мисриён берун хоҳам овард, ва шуморо аз бандагии онҳо раҳо хоҳам кард, ва шуморо бо бозуи тӯлонӣ ва бо доварҳои азим начот хоҳам дод.

7. Ва шуморо хоҳам гирифт, то ки барои Ман қавм бошед, ва Ман барои шумо Худо хоҳам буд; ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз зери ситамҳои мисриён берун овардам.

8. Ва шуморо ба заmine хоҳам овард, ки дар бораи он даст боло карда қасам хӯрдаам, ки онро ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб диҳам, ва онро ба шумо мерос хоҳам дод; Ман Худованд ҳастам"».

9. Ва Мусо ба банӣ-Исроил ба ин мазмун сухан ронд; вале онҳо ба сабаби шикастадилӣ ва меҳнати саҳт ба Мусо гӯш надоданд.

10. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

11. «Рафта, ба фиръавн, подшоҳи Миср, бигӯ, ки банӣ-Исроилро аз замини худ равона кунад».

12. Ва Мусо ба хузури Худованд сухан ронда, гуфт: «Инак, банӣ-Исроил ба ман гӯш надоданд, пас чӣ гуна фиръавн ба ман гӯш хоҳад дод? Ва ҳол он ки ман даҳанбаста ҳастам».

13. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, онҳоро сӯи банӣ-Исроил ва сӯи фиръавн, подшоҳи Миср, муваккал намуд, то ки банӣ-Исроилро аз замини Миср берун оваранд.

Насабномаи сибтҳои Исроил.

14. Инҳоянд сардорони хонаводаҳои онҳо: писарони Реу-бен, нахустодаи Исроил: Ҳанӯх ва Фаллу, Ҳесрӯн ва Кармӣ; инҳоянд хонаводаҳои Реубен. 15. Ва писарони Шимбӯн: Ямуил, ва Ёмин, ва Ўҳад, ва Ёкин, ва Сӯҳар, ва Шоул, писари канъония; инҳоянд хонаводаҳои Шимбӯн.

16. Ва ин аст номҳои писарони Левӣ бар ҳасби наслҳо-шон: Цершӯн, ва Қаҳот, ва Марорӣ. Ва солҳои умри Левӣ: саду сию ҳафт сол.

17. Писарони "Цершӯн: Либнӣ ва Шимъӣ бар ҳасби хонаводаҳоишон.

18. Ва писарони Қаҳот: Амром, ва Йисҳор, ва Ҳебрӯн, ва Узиил. Ва солҳои умри Қаҳот: саду сию се сол.

19. Ва писарони Марорӣ: Маҳлӣ ва Мушӣ. Инҳоянд хонаводаҳои Левӣ бар ҳасби наслҳоишон.

20. Ва Амром аммаи худ Юкобадро барои худ ба занӣ гирифт, ва вай барои ӯ Ҳорун ва Мусоро зоид; ва солҳои умри Амром: саду сию ҳафт сол.
21. Ва писарони Ҳисҳор: Қӯрах ва Нофач, ва Зикрӣ.
22. Ва писарони Узиил: Мишоил, ва Элсофон, ва Ситрӣ.
23. Ва Ҳорун Элишобаъ бинти Аминодоб, хоҳари Наҳшӯн-ро барои худ ба занӣ гирифт; ва вай барои ӯ Нодоб, ва Абиҳу, ва Эльзор, ва Итоморро зоид.
24. Ва писарони Қӯрах: Ассир, ва Элқоно, ва Абиософ; инҳоянд хонаводаҳои қӯраҳиён.
25. Ва Эльзор ибни Ҳорун барои худ аз духтарони Фути-ил ба занӣ гирифт, ва вай барои ӯ Финҳосро зоид. Инҳоянд сардорони хонаводаҳои левизодагон бар ҳасби наслҳои онҳо.
26. Ҳамин Ҳорун ва Мусо буданд, ки Худованд ба онҳо гуфт: «Банӣ-Исроилро бар ҳасби фавҷҳои аз замини Миср берун оваред».
27. Ҳаминҳо буданд, ки ба фиръавн, подшоҳи Миср, су-хан ронданд, то ки банӣ-Исроилро аз Миср берун оваранд; ҳамин Мусо ва Ҳорун буданд.

Худованд боз Мусоро мефиристад.

Ба фиръавн рӯ овардани ӯ.

28. Ва дар рӯзе ки Худованд ба Мусо дар замини Миср сухан ронд, —
29. Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Ман Худо-ванд ҳастам; ҳар он чиро, ки Ман ба ту мегӯям, ба фиръавн, подшоҳи Миср, бигӯ».
30. Ва Мусо ба ҳузури Худованд гуфт: «Инак, ман да-ханбаста ҳастам; пас, чӣ гуна фиръавн ба ман гӯш хоҳад дод?»

БОБИ ҲАФТУМ

1. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Бубин, Ман туро барои фиръавн Худо сохтаам, ва бародарат Ҳорун набии ту хоҳад буд.
2. Ҳар он чиро, ки Ман ба ту амр фармоям, ту ба забон хоҳӣ ронд, ва бародарат Ҳорун онро ба фиръавн хоҳад гуфт, то ки вай банӣ-Исроилро аз замини худ равона кунад.
3. Ва Ман дили фиръавнро саҳт хоҳам кард; ва аломот ва мӯъчизоти Худро дар замини Миср афзун хоҳам намуд.
4. Ва фиръавн ба шумо гӯш нахоҳад дод, ва Ман дасти Худро бар Миср хоҳам андохт, то ки фавҷҳои Худ ва қавми Худ, яъне банӣ-Исроилро аз замини Миср бо довариҳои азим берун оварам.
5. Ва мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки дасти Худро бар Миср дароз карда, банӣ-Исроилро аз миёни онҳо берун меоварам».
6. Ва Мусо ва Ҳорун ба амал оварданд; чунон ки Худо-ванд ба онҳо амр фармуда буд, ончунон амал карданд.
7. Ва Мусо ҳаштодсола буд, ва Ҳорун ҳаштоду сесола, вақте ки онҳо ба фиръавн сухан ронданд.
8. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:
9. «Агар фиръавн ба шумо сухан ронда, гӯяд: "Мӯъчи-зае хамчун далели худ нишон диҳед", он гоҳ ба Ҳорун бигӯ: "Асои худро гирифта, пеши фиръавн парто, — он ба море мубаддал хоҳад шуд"».

Бори дуюм ба фиръавн рӯ оварданашон; мӯъчизаи якум.

10. Ва Мусо ва Ҳорун назди фиръавн омаданд, ва чунон ки Худованд амр фармуда буд, ончунон амал карданд, ва Ҳорун асои худро пеши фиръавн ва пеши навкаронаш партофт, ва он ба море мубаддал шуд.
11. Ва фиръавн низ ҳакимон ва ҷодугаронро даъват намуд, ва онҳо, афсунгарони Миср, низ бо сеҳрҳои худ чунин карданд.
12. Ҳар яке асояшро партофт, ва он ба море мубаддал шуд; вале асои Ҳорун асоҳои онҳоро фурӯ бурд.

13. Ва дили фиръавн сахт шуд, ва ӯ ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд.

Бори сеюм ба фиръавн рӯ оварданашон; муъҷизаи дуюм.

14. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дили фиръавн сахт шудааст; вай намехоҳад қавро равона кунад.

15. Бомдодон назди фиръавн бирав; инак, вай сӯи об берун меояд, ва ту барои истиқболи вай дар соҳили наҳр биист; ва он асоро, ки ба мор мубаддал шуд, ба дасти худ бигир.

16. Ва ба вай бигӯ: "Худованд, Худои ибриён, маро назди ту фиристода, гуфт: қавми маро равона кун, то ки Маро дар биёбон ибодат намоянд; ва инак, то алҳол ту гӯш надодӣ.

17. Худованд чунин мегӯяд: аз ин хоҳӣ донист, ки Ман Худованд ҳастам: инак, Ман бо асое ки дар дастам ҳаст, оби наҳро мезанам, ва он ба хун мубаддал хоҳад шуд;

18. Ва моҳиёне ки дар наҳр ҳастанд, хоҳанд мурд, ва наҳр бадбӯй хоҳад шуд, ва мисриён аз нӯшидани оби наҳр нафрат хоҳанд кард"».

19. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба Ҳорун бигӯ: "Асои худро бигир ва дасти худро бар обҳои мисриён, бар наҳрҳои онҳо, бар чӯйҳои онҳо, бар кӯлҳои онҳо ва бар ҳар обанбори онҳо дароз кун, — ва ба хун мубаддал хоҳанд шуд; ва дар тамоми замини Миср, ва дар зарфҳои чӯбин ва сангин хун хоҳад буд"».

20. Ва Мусо ва Ҳорун ончунон, ки Худованд амр фарму-да буд, карданд: асоро бардошта, оби наҳро пеши назари фиръавн ва пеши назари навқаронаш зад; ва тамоми оби наҳр ба хун мубаддал шуд.

21. Ва моҳиёне ки дар наҳр буданд, мурданд, ва наҳр бадбӯй шуд, ва мисриён натавонистанд аз наҳр об нӯшанд, ва дар тамоми замини Миср хун буд. 22. Ва афсунгарони Миср ҳам бо сеҳрҳои худ чунин карданд; ва дили фиръавн сахт шуд, ва ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд.

23. Ва фиръавн тоб хӯрда, ба хонаи худ омад, ва ин ҳам ба дили ӯ асаре набахшид.
24. Ва ҳамаи мисриён гирдогирди наҳр чоҳ меканданд, то ки обе барои нӯшидан пайдо кунанд, чунки аз оби наҳр наметавонистанд нӯшанд.
25. Ва баъд аз он ки Худованд наҳрро зарба зад, ҳафт рӯз пуршуд.

БОБИ ҲАШТУМ

Бори чорум ба фиръавн рӯ оварданашон; муъҷизаи сеюм.

1. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди фиръавн рафта, ба вай бигӯ: "Худованд чунин мегӯяд: қавми Маро равона кун, то ки Маро ибодат намоянд.
2. Ва агар ту ба равона кардани онҳо розӣ нашавӣ, инак, Ман тамоми ҳудуди туро бо қурбоққаҳо зарба мезанам;
3. Ва наҳр аз қурбоққаҳо пур мешавад, ва онҳо баромада ба хонаат, ва ба ҳучраи хобат, ва бар бистарат, ва ба хонаҳои навкаронат ва қавмат, ва ба танӯрҳоят, ва ба тағораҳои хамират дохил хоҳанд шуд;
4. Ва бар ту, ва бар қавмат, ва бар ҳамаи навкаронат қурбоққаҳо хоҳанд баромад"».
5. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба Ҳорун бигӯ: "Дасти худро бо асои худ бар наҳрҳо, бар чӯйҳо ва бар кӯлҳо дароз кун, ва қурбоққаҳоро бар замини Миср барор"».
6. Ва Ҳорун дасти худро бар обҳои Миср дароз кард, ва қурбоққаҳо баромада, замини Мисрро пӯшониданд.
7. Ва афсунгарон ҳам бо сеҳрҳои худ чунин карданд, ва қурбоққаҳоро бар замини Миср бароварданд.
8. Ва фиръавн Мусо ва Ҳорунро даъват намуда, гуфт: «Сӯи Худованд дуо гӯед, то ки қурбоққаҳоро аз ман ва аз қавми ман дур созад; ва ман қавмро равона хоҳам намуд, то ки барои Худованд қурбонӣ кунанд».
9. Ва Мусо ба фиръавн гуфт: «Худат ба ман муқаррар намо, ки кай барои ту ва навкаронат ва қавмат дуо гӯям, то ки

қурбоққаҳо аз ту ва аз хонаҳоят нест шуда, фақат дар наҳр бимонанд?»

10. Вай гуфт: «Фардо». Мусо гуфт: «Аз рӯи гуфтаи ту хоҳад шуд, то бидонӣ, ки мисли Худованд Худои мо нест;

11. Ва қурбоққаҳо аз ту, ва аз хонаат, ва аз навкаронат, ва аз қавмат дур шуда, фақат дар наҳр боқӣ хоҳанд монд».

Муъҷизаи чорум.

12. Ва Мусо ва Ҳорун аз пеши фиръавн берун омаданд, ва Мусо сӯи Худованд дар хусуси қурбоққаҳое ки ӯ ба зидди фиръавн фиристода буд, илтиҷо намуд.

13. Ва Худованд мувофиқи сухани Мусо амал кард, ва қурбоққаҳо дар хонаҳо, ҳавлиҳо ва сахроҳо мурданд;

14. Ва онҳоро тӯда-тӯда ҷамъ карданд; ва замин бадбӯӣ шуд.

15. Вале фиръавн дид, ки аҳвол сабук шуд, — ва ӯ дили худро саҳт кард, ва ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд.

Муъҷизаи панҷум.

16. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба Ҳорун бигӯ: "Асои худро дароз кун ва ғубори заминро бизан, ва он дар тамоми замини Миср ба пашшаи хокӣ мубаддал хоҳад шуд"».

17. Ва онҳо чунин карданд: Ҳорун дасти худро бо асои худ дароз карда, ғубори заминро зад, — ва пашшаи хокӣ бар одамон ва чорпоён пайдо шуд; тамоми ғубори замин дар тамоми замини Миср ба пашшаи хокӣ мубаддал шуд.

18. Ва афсунгарон бо сеҳрҳои худ чунин карданд, то ки пашшаи хокиро берун оваранд, валекин натавонистанд. Ва пашшаи хокӣ бар одамон ва чорпоён буд.

19. Ва афсунгарон ба фиръавн гуфтанд: «Ин ангушти Худост». Вале дили фиръавн саҳт шуд, ва ӯ ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд.

Бори панҷум ба фиръавн рӯ оварданашон; мӯъҷизаи шашум.

20. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Бомдодон бармаҳал бархоста, ба ҳузури фиръавн биист. Инак, вай сӯи об берун меояд, ва ту ба вай бигӯ: "Худованд чунин мегӯяд: қавми Маро равона кун, то ки Маро ибодат намоянд.

21. Зеро, агар қавми Маро равона нақунӣ, инак, Ман бар ту ва навкаронат ва қавмат ва хонаҳоят магасҳои гуногунро мефиристам, ва хонаҳои мисриён, ва низ заминне ки онҳо бар он соқинанд, аз он магасҳо пур хоҳад шуд.

22. Ва дар он рӯз замини Қӯшанро, ки қавми Ман дар он соқинанд, ҷудо хоҳам кард, ва дар он ҷо магасҳо нахоҳад буд, то бидонӣ, ки Ман андаруни ин замин Худованд ҳастам.

23. Ва тафовуте дар миёни қавми Худ ва қавми ту бар-қарор хоҳам намуд; фардо ин аломат ба амал хоҳад омад"».

24. Ва Худованд чунин кард; ва магасҳои зиёде ба хонаи фиръавн, ва ба хонаҳои навкаронаш, ва ба тамоми замини Миср омад, ва замин аз дасти магасҳо нобуд шуд.

25. Ва фиръавн Мусо ва Ҳорунро даъват намуда, гуфт: «Биравед ва барои Худои худ дар ин замин қурбонӣ кунед».

26. Вале Мусо гуфт: «Чунин кардан мумкин нест, зеро чизҳои зишти* мисриёнро мо барои Худованд Худои худ қурбонӣ мекунем; инак, вақте ки чизҳои зишти мисриёнро пеши назари онҳо қурбонӣ кунем, оё онҳо моро сангсор намекунанд?

27. Мо роҳи серӯзаро дар биёбон тай намуда, барои Худованд Худои худ қурбонӣ хоҳем кард, чунон ки Ё ба мо амр фармудааст».

28. Ва фиръавн гуфт: «Ман шуморо равона хоҳам кард, то ки барои Худованд Худои худ дар биёбон қурбонӣ кунед, аммо бисъёр дур наравед; барои ман ҳам дуо гӯед!»

29. Ва Мусо гуфт: «Инак, ман аз пеши ту берун омада, сӯи Худованд дуо мегӯям, — ва он магасҳо аз фиръавн ва навкаронаш ва қавмаш фардо дур хоҳад шуд, фақат ин ки

фиръавн бори дигар фиреб дода, аз равона кардани қавм, то ки барои Худованд қурбонӣ кунанд, рӯй нагардонад».

*26. Гов, гӯсфанд, буз ва чорпоёни дигар дар назар дошта шудааст, ки мисриён онҳоро ҳайвоноти муқаддас дониста, мисли бут парастииш мекарданд.

Муъҷизаи ҳафтум.

30. Ва Мусо аз пеши фиръавн берун омада, сӯи Худованд дуо гуфт.

31. Ва Худованд мувофиқи суханони Мусо амал намуда, магасҳоро аз фиръавн ва навкаронаш ва қавмаш дур кард; як адад ҳам аз он боқӣ намонд.

32. Вале фиръавн ҳамин дафъа ҳам дили худро сахт кард, ва қавмро равона накард.

БОБИ НУҲУМ

Низоъ бо фиръавн; бори шашум ба вай рӯ оварданашон; муъҷизаи ҳаштум.

1. ВА Худованд ба Мусо гуфт: «Назди фиръавн рафта, ба вай бигӯ: "Худованд Худои ибриён чунин мегӯяд: қавми Маро равона кун, то ки Маро ибодат намоянд.

2. Зеро, агар ту аз равона кардани онҳо рӯй гардонӣ ва онҳоро боз нигоҳ дорӣ,

3. Инак, дасти Худованд бар чорвои ту, ки дар сахро мебошад, бар аспон, харон, шутурон, говон ва гӯсфандон хоҳад буд, — вабои бағоят сахт рӯй хоҳад дод;

4. Ва Худованд дар миёни чорвои исроилиён ва чор-вои мисриён тафовуте барқарор хоҳад кард, ва аз ҳар он чи банӣ-Исроил доранд, чизе нахоҳад мурд"».

5. Ва Худованд мӯхлате муайян намуда, гуфт: «Фардо Худованд инро дар ин замин ба амал хоҳад овард».

6. Ва Худованд инро фардои он ба амал овард, ва тамоми чорвои мисриён мурд; вале аз чорвои банӣ-Исроил як адад ҳам намурд.

7. Ва фиръавн фиристод, ва инак, аз чорвои исроилиён як адад ҳам намурда буд; ва дили фиръавн сахт шуд, ва ӯ қавмро равона накард.

Муъҷизаи нӯҳум.

8. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: «Барои худ муштҳои пур аз хокистари хумдон бигиред, ва Мусо онро пеши назари фиръавн сӯи осмон партояд, —

9. Ва он дар тамоми замини Миср ба ғубор мубаддал гардида, бар одамон ва чорпоён варами думбалдоре дар тамоми замини Миср паҳн хоҳад шуд».

10. Ва онҳо хокистари хумдонро гирифта, ба ҳузури фиръавн истоданд, ва Мусо онро сӯи осмон партофт, — ва варами думбалдоре пайдо гардида, бар одамон ва чорпоён паҳн шуд.

11. Ва афсунгарон натавонистанд ба сабаби варам пеши Мусо истодагӣ намоянд, зеро ки варам бар афсунгарон ва бар ҳамаи мисриён буд.

12. Ва Худованд дили фиръавнро сахт кард, ва ӯ ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд ба Мусо гуфта буд.

Бори ҳафтум ба фиръавн рӯ оварданашон; муъҷизаи даҳум.

13. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Бомдодон бармаҳал бархоста, ба ҳузури фиръавн биист, ва ба вай бигӯ: "Худованд Худои ибриён чунин мегӯяд: қавми Маро равона кун, ки маро ибодат намоянд. 14. Зеро ки ҳамин дафъа Ман ҳамаи захмҳои Худро бар дили ту, ва бар навкаронат ва қавмат хоҳам фиристод, то бидонӣ, ки дар тамоми замин монанди Ман нест.

15. Агар алҳол дасти Худро дароз карда, ту ва қавматро бо вабое мезадам, ту аз рӯи замин маҳв мешудӣ,

16. Валекин барои он туро боқӣ гузоштам, ки қуввати Худро ба ту нишон диҳам, ва исми Ман дар тамоми дунё шӯҳрат ёбад.

17. Ту ҳанӯз қавми Маро ба танг меоварӣ, ва онҳоро равона намекунӣ.
18. Инак, Ман фардо дар ҳамин вақт жолаи бағоят сахт хоҳам боронид, ки мисли он дар Миср аз рӯзи барпо шу-данаи то алҳол наборидааст.
19. Ва алҳол фиристода, тамоми чорвои худ ва ҳар чиро, ки дар саҳро дорӣ, чамъ кун, зеро ҳар одам ва чорпое ки дар саҳро бошад, ва ба хона чамъ карда бурда нашавад, бар онҳо жола борида, онҳо хоҳанд мурд"».
20. Ҳар касе ки аз навкарони фиръавн аз каломи Худованд тарсид, навкаронаш ва чорвояшро ба хонаҳо гурезонид.
21. Вале ҳар касе ки ба каломи Худованд аҳамият надод, навкаронаш ва чорвояшро дар саҳро вогузошт.
22. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дастии худро сӯи осмон дароз кун, ва дар тамоми замини Миср бар одамон ва чорпоён ва бар тамоми набототи саҳро дар замини Миср жола хоҳад борида».
23. Ва Мусо асои худро сӯи осмон дароз кард, — ва Худованд раъд ва жола дод, ва барқи осмон бар замин фурӯд омад, ва Худованд ба замини Миср жола боронид.
24. Ва жола буд, ва барқ буд, ки андаруни жола забона мезад, ва жола бағоят сахт буд, ки мисли он дар тамоми за-мини Миср, аз замоне ки мулки халқе шуда буд, наборидааст.
25. Ва жола дар тамоми замини Миср ҳар он чиро, ки дар саҳро буд, аз одамон то чорпоён зад; ва тамоми набототи саҳроро жола зад, ва ҳар дарахти саҳроро шикаст.
26. Фақат дар замини Қӯшан, ки он ҷо банӣ-Исроил буданд, жола набуд.
27. Ва фиръавн фиристода, Мусо ва Ҳорунро даъват намуд, ва ба онҳо гуфт: «Ҳамин дафъа гуноҳ кардаам; Худованд одил аст, ва ман ва қавмам шарир ҳастем;
28. Сӯи Худованд дуо гӯед, то ки раъдҳои Худо ва жола хотима ёбад; ва ман шуморо равона хоҳам кард, ва шумо дигар дер нахоҳед монд».

29. Ва Мусо ба вай гуфт: «Ҳамин ки аз шаҳр берун ра-вам, дастҳоямро сӯи Худованд дароз хоҳам кард; раъдҳо хотима ёфта, жола дигар нахоҳад борид, то бидонӣ, ки за-мин аз они Худованд аст.
30. Валекин медонам, ки ту ва навкаронат ҳанӯз аз Худо-ванд Худо наметарсед».
31. Ва зағир ва чав зарар дид, зеро ки чав хӯша баста буд, ва зағир поя бароварда буд.
32. Вале гандум ва чуворӣ зарар надид, зеро ки онҳо дерпаз аст.
33. Ва Мусо аз пеши фиръавн аз шаҳр берун рафта, даст-ҳояшро сӯи Худованд дароз кард; ва раъдҳо ва жола хотима ёфт, ва борон бар замин наборид.
34. Ва фиръавн дид, ки борон ва жола ва раъдҳо хотима ёфт, гуноҳ карданашро давом дода, дили худро саҳт кард, — ҳам худаш ва ҳам навкаронаш.
35. Ва дили фиръавн саҳт шуд, ва ӯ банӣ-Исроилро равона накард, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо гуфта буд.

БОБИ ДАҲУМ

Бори ҳаштум ба фиръавн рӯ оварданашон.

1. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди фиръавн бирав, зеро ки Ман дили ӯ ва дили навкаронашро саҳт кардам, барои он ки аломоти Худо дар миёни онҳо зоҳир намоям,
2. Ва барои он ки ту он чиро, ки Ман дар Миср ба амал овардам, ва аломотеро, ки дар миёни онҳо зоҳир намудам, ба гӯши писарат ва писари писарат ҳикоят кунӣ, то бидо-нед, ки Ман Худованд ҳастам».
3. Ва Мусо ва Ҳорун назди фиръавн омада, ба вай гуфт-танд: «Худованд, Худои ибриён чунин мегӯяд: "То ба кай аз гардан фурувардан ба ҳузури Ман рӯй мегардонӣ? Қавми Маро равона кун, то ки Маро ибодат намоянд.
4. Зеро, агар ту аз равона кардани қавми Ман рӯй гар-донӣ, инак, Ман фардо ба худуди ту малах меоварам,

5. Ва рӯи заминро тавре хоҳад пӯшонид, ки кас заминро натавонад бубинад; ва бақияи он чиро, ки аз жола раҳо шуда, барои шумо саломат мондааст, хоҳад хӯрд, ва ҳар дарахтеро, ки барои шумо сабзидааст, аз саҳро хоҳад хӯрд.

6. Ва хонаҳои ту ва хонаҳои ҳамаи навкаронат ва хонаҳои ҳамаи мисриёнро пур хоҳад кард, — ба тавре ки па-даронат ва падарони падаронат аз рӯзе ки бар замин вуҷуд доранд, то имрӯз надидаанд"». Ва ӯ пушт гардонида, аз пеши фиръавн баромад.

7. Ва навкарони фиръавн ба вай гуфтанд: «То ба кай ин одам барои мо санги роҳ бошад? Ин одамонро равона кун, то ки Худованд Худои худро ибодат намоянд; магар ханӯз ту надонистай, ки Миср ба ҳалокат мерасад?»

8. Ва Мусо ва Ҳорунро назди фиръавн баргардониданд, ва вай ба онҳо гуфт: «Биравед, Худованд Худои худро ибодат намоед; пас, кист ва кист, ки равона мешавад?»

9. Ва Мусо гуфт: «Бо чавонон ва пирони худ хоҳем рафт, бо писарон ва духтарони худ, бо гӯсфандон ва говони худ хоҳем рафт, зеро ки иди Худованд аст барои мо».

10. Вай ба онҳо гуфт: «Бигзор Худованд бо шумо ончунон бошад, чунон ки ман шуморо бо кӯдаконатон равона кунам! Барҳазар бошед, зеро ки бадӣ шуморо дар пеш аст!

11. Чунин нахоҳад шуд! Фақат шумо, мардон, биравед ва Худовандро ибодат намоед, зеро ки шумо инро хоҳон будед». Ва онҳоро аз пеши фиръавн бадар ронданд.

Муъҷизаи ёздаҳум.

12. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дастӣ худро бар замини Миср барои малах дароз кун, то ки он бар замини Миср баромада, тамоми набототи заминро, ки аз жола боқӣ мондааст, бихӯрад».

13. Ва Мусо асои худро бар замини Миср дароз кард, ва Худованд тамоми он рӯз ва тамоми шаб боди шарқиро бар

замин вазонид; вақте ки субҳ дамид, боди шарқӣ малахро овард.

14. Ва малах бар тамоми замини Миср баромада, дар тамоми ҳудуди Миср қарор гирифт, ки он бағоят бисъёр буд; пеш аз он чунин малах набуд, ва баъд аз он чунин нахоҳад буд.

15. Ва рӯи тамоми заминро пӯшонид, ва замин торик шуд, ва тамоми набототи замин ва тамоми меваи дарахтонро, ки аз жола боқӣ монда буд, хӯрд; ва ҳеч сабзае бар дарах-тон ва бар набототи саҳро дар тамоми замини Миср боқӣ намонд.

16. Ва фиръавн шитобон Мусо ва Ҳорунро даъват намуда, гуфт: «Пешӣ Худованд Худои шумо ва пеши шумо гуноҳ кардаам;

17. Ва алҳол, лутфан, ҳамин дафъа ҳам гуноҳи маро афв кунед, ва сӯи Худованд Худои худ дуо гӯед, то ки фақат ин маргро аз ман дур созад».

18. Ва аз пеши фиръавн берун омада, сӯи Худованд дуо гуфт.

19. Ва Худованд боди ғарбии бағоят сахте ба вучуд овард, ки малахро бардошта бурда, ба баҳри Қулзум андохт; дар тамоми ҳудуди Миср як адад ҳам малах намонд.

20. Вале Худованд дили фиръавнро саҳт кард, ва вай банӣ-Исроилро равона накард.

Муъҷизаи дувоздаҳум.

21. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дасти худро сӯи осмон дароз кун, то ки бар замини Миср торикӣ ба вучуд ояд, торикие ки онро ламс кардан мумкин бошад».

22. Ва Мусо дасти худро сӯи осмон дароз кард, ва дар тамоми замини Миср торикии ғализе се рӯз ба миён омад.

23. Якдигарро намедиданд, ва касе аз ҷои худ се рӯз барнаҳост; валекин барои банӣ-Исроил дар масканҳои рӯшноӣ буд.

24. Ва фиръавн Мусоро даъват намуда, гуфт: «Биравед ва Худовандро ибодат намоед, фақат рамаҳои гӯсфандон ва говони шумо бимонад, кӯдакони шумо низ бо шумо бираванд».

25. Вале Мусо гуфт: «Ту низ ба дасти мо қурбониҳои саломатӣ ва қурбониҳои сӯхтанӣ бидех, то ки барои Худованд Худои худ тақдим кунем.

26. Чорвои мо низ бо мо хоҳад рафт, як суме боқӣ нахоҳад монд, зеро ки аз он бояд барои ибодати Худованд Худои худ бигирем, ва мо то ба он ҷо нарасем, нахоҳем донист, ки бо чӣ чиз Худовандро ибодат намоем».

27. Ва Худованд дили фиръавнро саҳт кард, ва вай на-хост онҳоро равона кунад.

Қатъи гуфтушунид.

28. Ва фиръавн ба ӯ гуфт: «Аз пеши ман бирав! Барҳа-зар бош, ки рӯи маро дигар набинӣ, зеро дар рӯзе ки рӯи маро бубинӣ, хоҳӣ мурд».

29. Ва Мусо гуфт: «Дуруст гуфтӣ; рӯи туро дигар нахоҳам дид».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Пешгӯӣ дар бораи ҳалокати нахустзодагон.

1. ВА Худованд ба Мусо гуфт: «Боз як зарбае бар фиръавн ва бар Миср хоҳам овард; баъд аз он вай шуморо аз ин ҷо равона хоҳад кард; ва ҳангоме ки вай шуморо равона карданӣ шавад, комилан шуморо аз ин ҷо бадар хоҳад ронд.

2. Пас, ба гӯши қавм бигӯ, ки ҳар мард аз ҳамсои худ ва ҳар зан аз ҳамсои худ колои нуқра ва колои тилло бипурсанд».

3. Ва Худованд қавро дар назари мисриён мӯътабар гардонид; Мусо низ дар замини Миср, дар назари нав-карони фиръавн ва дар назари қавм шахси бағоят бузург буд.

4. Ва Мусо гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: қарибҳои нисфи шаб Ман андаруни Миср берун хоҳам омад,

5. Ва ҳар нахустзода дар замини Миср хоҳад мурд, — аз нахустзодаи фиръавн, ки бар тахташ нишастааст, то нахустзодаи канизе ки назди дастос бошад; ва ҳар нахустзодаи чорпоён.

6. Ва нолаи азиме дар тамоми замини Миср хоҳад буд, ки мислаш нашудааст, ва мислаш дигар нахоҳад шуд.

7. Валекин бар ҳамаи банӣ-Исроил саге забонашро на-хоҳад чунбонид, — на бар одамон ва на бар чорпоён; то бидонед, ки Худованд дар миёни мисриён ва исроилиён чӣ гуна тафовуте гузоштааст.

8. Ва ҳамаи ин навкаронат пеши ман фурӯд хоҳанд омад ва ба ман сачда бурда, хоҳанд гуфт: "Ту ва тамоми қавме ки пайрави ту бошанд, берун равед". Ва баъд аз он ман берун хоҳам рафт». Ва ӯ бо шиддати ғазаб аз пеши фиръавн берун омад.

9. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Фиръавн ба шумо гӯш нахоҳад дод, то ки мӯъчизоти Ман дар замини Миср афзун шавад».

10. Ва Мусо ва Ҳорун тамоми ин мӯъчизотро ба ҳузури фиръавн ба амал оварданд; вале Худованд дили фиръавнро саҳт кард, ва вай банӣ-Исроилро аз замини худ равона накард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Фисҳ.

1. ВА Худованд ба Мусо ва Ҳорун дар замини Миср сухан ронда, гуфт:

2. «Бигзор ин моҳ барои шумо сари моҳҳо бошад; бигзор он барои шумо моҳи яқум дар миёни моҳҳо бошад.

3. Ба тамоми чамоати Исроил сухан ронда, гӯед: дар рӯзи даҳуми ҳамин моҳ бигзор ҳар яке баррае барои хонавода бигиранд, яъне барои ҳар хонадон як барра.

4. Ва агар аҳли байт барои истеъмоли барра кам бошанд, бигзор вай бо ҳамсои наздики хонааш, мувофиқи шумораи

нуфусашон бигирад; ба андозаи хӯрдани ҳар яке ба барра ширкат кунед.

5. Барраи шумо бояд беайб, наринаи яксола бошад; аз гӯсфандон ва бузон онро бигиред.

6. Ва бигзор он назди шумо то рӯзи чордахуми ҳамин моҳ нигоҳ дошта шавад, ва онро тамоми чамъомади ҷамоати Исроил бегоҳирӯзӣ забҳ кунанд.

7. Ва аз хуни он гирифта, ба ҳар ду паҳлударӣ ва ба болодариҳои хонаҳое ки дар онҳо онро меҳӯранд, бимоланд.

8. Ва гӯшташро дар он шаб ба оташ бирӣён карда, бо фатир бихӯранд; бо сабзаҳои талх онро бихӯранд.

9. Аз он хом, ё дар об пухта нахӯранд, балки ба оташ бирӣён шуда бошад, бо каллаю почаҳояш ва дилу дарунаш.

10. Ва аз он то субҳ боқӣ нагузored; ва он чиро, ки аз он то субҳ боқӣ монда бошад, ба оташ бисӯзонед.

11. Ва онро ин тавр бихӯред: камари шумо баста, кафшҳои шумо бар пойҳои шумо, ва асои шумо дар дасти шумо бошад; ва онро шитобон бихӯред, ки ин фисҳи Худованд аст.

Кафорат ба воситаи хун.

12. Ва, Ман дар он шаб аз замини Миср убур намуда, ҳар нахустодаро дар замини Миср, аз одамон то чорпоён, зарба хоҳам зад, ва бар ҳамаи худоёни Миср доварӣ хоҳам кард; Ман Худованд ҳастаад.

13. Ва он хун барои шумо аломате хоҳад буд бар хонаҳое ки шумо дар он ҷо мебошед, ва Ман хунро дида, аз болои шумо хоҳам ҷаҳид, ва ҳангоме ки замини Мисрро зарба ме-занам, он офати ҳалокатовар ба шумо нахоҳад расид.

14. Ва он рӯз барои шумо рӯзи ёдгорӣ хоҳад буд, ва онро ҳамчун иде барои Худованд ид кунед; онро, ҳамчун қонуни абадӣ, насл ба насли худ ид кунед.

15. Ҳафт рӯз фатир бихӯред; аммо дар арафаи рӯзи якум хамиртурушро аз хонаҳои худ нест кунед, зеро ҳар кӣ аз рӯзи

якум то рӯзи ҳаштум ҳамири турушшудае бихӯрад, он кас аз миёни Исроил маҳв хоҳад шуд.

16. Ва дар рӯзи якум чамъомади муқаддас ва дар рӯзи ҳафтум, чамъомади муқаддас барои шумо хоҳад буд; дар онҳо набояд ҳеҷ коре карда шавад; аммо он чи бояд ҳар кас би-хӯрад, фақат онро ба ҷо оварданатон мумкин аст.

17. Ва хӯрдани фатирро риоя намоед, зеро ки дар ҳуди ҳамин рӯз Ман фавҷҳои шуморо аз замини Миср берун овар-даам; ва ин рӯзро, ҳамчун қонуни абадӣ, насл ба насли худ риоя намоед.

18. Дар моҳи якум, дар рӯзи чордахуми он, бегоҳӣ фатир бихӯред, то бегоҳии рӯзи бисту якуми моҳ.

19. Ҳафт рӯз дар хонаҳои шумо ҳамиртуруш бояд ёфт на-шавад; зеро, ҳар кӣ ҳамири турушшудае бихӯрад, он шахс аз ҷамоати Исроил маҳв хоҳад шуд, хоҳ ғарибе бошад, хоҳ сокини муқимии он.

20. Ҳеҷ ҳамири турушшудае нахӯред; дар ҳамаи маскан-ҳои худ фатир бихӯред».

21. Ва Мусо ҳамаи пирони Исроилро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Биравед ва баррае барои худ мувофиқи хонавода-ҳотон бигиред, ва фисхро забҳ кунед.

22. Ва бандчае аз зуфо гирифта, дар хуне ки дар лаган аст, биғӯтонед, ва ба болодарӣ ва ду паҳлударӣ аз хуне ки дар лаган аст, бимолед; ва касе аз шумо аз дари хонаи худ то субҳ берун наравад.

23. Ва Худованд убур намуда, мисриёнро зарба хоҳад зад, ва ҳамин ки хунро бар болодарӣ ва ду паҳлударӣ бубинад, Худованд аз болои он дар хоҳад ҷаҳид, ва ҷонситонро на-хоҳад гузошт, ки ба хонаҳои шумо даромада, зарба занад.

24. Ва ин амрро, ҳамчун қоида, барои худ ва барои писа-рони худ ба сурати абадӣ риоя намоед.

25. Ва чун ба заmine дохил шудед, ки онро Худованд муво-фиқи гуфтаи Худ ба шумо хоҳад дод, он вақт ин ибодатро риоя намоед. 26. Ва чун писаронатон ба шумо гӯянд: "Ин ибодати шумо барои чист?"

27. Бигӯед: "Ин қурбонии фисҳ барои Худованд аст, ки Ё дар Миср, вақте ки мисриёно зарба зад, аз болои хонаҳои банӣ-Исроил чаҳида гузашт, ва хонаҳои моро раҳой дод"». Ва қавм сар ҳам карда, сачда бурданд.

28. Ва банӣ-Исроил рафта, ба амал оварданд; чунон ки Худованд ба Мусо ва Ҳорун амр фармуда буд, ончунон ба амал оварданд.

*Мубоҳиса бо фиръавн давом мекунад.
Фавти нахустзодагон.*

29. Ва нисфи шаб чунин воқеъ шуд, ки Худованд ҳамаи нахустзодагони замини Мисро, аз нахустзодаи фиръавн, ки бар тахт нишаста буд, то нахустзодаи асире ки дар зиндон буд, ва ҳар нахустзодаи чорпоёно зарба зад.

30. Ва дар он шаб фиръавн, ва ҳамаи навкаронаш, ва ҳамаи мисриён бархостанд, ва фаръеди азиме дар Миср ба вуқӯъ омад, зеро хонае набуд, ки мурдае дар он набошад.

31. Ва Мусо ва Ҳорунро шабона даъват намуда, гуфт: «Бархезед ва аз миёни қавми ман берун равед, ҳам шумо ва ҳам банӣ-Исроил, ва рафта, Худовандро ибодат намоед, чунон ки гуфтед.

32. Гӯсфандон ва говони худро низ, чунон ки гуфтед, бигиред, ва биравед, ва маро низ баракат диҳед».

33. Ва мисриён бар қавм фишор меоварданд, то ки зудтар онҳоро аз замин равона кунанд, зеро ки гуфтанд: «Ҳамамон мемирим».

34. Ва қавм хаами худро, пеш аз он ки туруш шавад, бардошта бурданд; лаганҳои худро бо либосҳои печонида, бар дӯши худ гузошта буданд.

35. Ва банӣ-Исроил аз рӯи гуфтаи Мусо амал карда, аз мисриён колои нуқра ва колои тилло ва либосҳо пурсиданд.

36. Ва Худованд қавмро дар назари мисриён мӯтабар гардонид, ва ҳар қизи пурсидаи онҳоро доданд; ва онҳо мисриёно тороҷ карданд.

Ибтидои хуруҷ.

37. Ва банӣ-Исроил аз Раамсис ба ҷониби Суккӯт равона шуданд, ки тақрибан шашсад ҳазор мардони пиёда, ғайр аз кӯдакон, буданд.

38. Ва издиҳоми гуногунқабилаи зиёде низ ҳамроҳи онҳо бароманд, ва гӯсфандон ва говон, ки рамаи бағоят бузурге буданд.

39. Ва аз хамире ки аз Миср берун оварда буданд, кулча-ҳои фатир пухтанд, зеро ки он туруш нашуда буд, чунки аз Миср ронда шуда буданд, ва натавонистанд даранг кунанд, ва тӯшае низ барои худ тайёр накарда буданд.

40. Ва сукунати банӣ-Исроил, ки дар Миср доштанд, чор-саду сӣ сол буд.

41. Ва ҳангоме ки чорсаду сӣ сол ба охир расид, дар он рӯз ҳамаи фавҷҳои Худованд аз замини Миср берун омаданд.

42. Ин — шаби бедории Худованд буд барои берун овардани онҳо аз замини Миср; ин ҳамон шабе буд барои Худо-ванд, ки дар он тамоми банӣ-Исроил насл ба насли худ бояд бедор бошанд. 43. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: «Ин аст дастури фисҳ: ҳеҷ каси бегона набояд аз он бихӯрад.

44. Вале ҳар ғулуме ки зархарид бошад, лозим аст, ки варо хатна бикунӣ, он гоҳ вай аз он бихӯрад.

45. Муҳочир ва муздур набояд аз он бихӯрад.

46. Дар як хона хӯрда шавад; гӯшти онро аз хона берун набарор; ва устухони онро нашиканед.

47. Тамоми ҷамоати Исроил бояд онро ба ҷо оваранд.

48. Ва агар ғарибе назди ту сокин бошад, ва хоҳад фисхро барои Худованд ба ҷо оварад, — бигзор ҳар наринаи вай хатна карда шавад, ва он гоҳ вай наздик омада, онро ба ҷо оварад, ва мисли сокини тубҷоии замин хоҳад буд, вале ҳеҷ як номахтун набояд аз он бихӯрад.

49. Бигзор як қонун бошад барои сокини тубҷой ва барои ғарибе ки дар миёни шумо сукунат дорад».

50. Ва тамоми банӣ-Исроил ба ҷо оварданд; чунон ки Худованд ба Мусо ва Ҳорун амр фармуда буд, ончунон ба ҷо оварданд.

51. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар ҳамои рӯз Худованд банӣ-Исроилро бар ҳасби фавҷхошон аз замини Миср берун овард.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Тақдиси нахустзодагон. Фармон дар бораи фатир.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ҳар нахустзодаро, ки ҳар раҳимро дар миёни банӣ-Исроил бикшояд, хоҳ одам бошад хоҳ чорпо, барои Ман тақдис намо; вай аз они Ман аст».

3. Ва Мусо ба қавм гуфт: «Ин рӯзро, ки аз Миср, аз хонаи ғуломӣ берун омадед, дар хотир нигоҳ доред, зеро ки Худованд бо қуввати даст шуморо аз он ҷо берун овард; ва набояд хаамири туруш хӯрда шавад.

4. Имрӯз шумо дар моҳи абиб* берун меоед.

5. Ва ҳангоме ки Худованд туро ба замини канъониён, ва хиттиён, ва амӯриён, ва ҳиввиён, ва ябусиён дохил кунад, ки ба падаронат қасам хӯрдааст, ки онро ба ту бидиҳад, за-мине ки шир ва асал дар он чорист, — он гоҳ ту ин ибодатро дар ин моҳ ба ҷо овар.

6. Ҳафт рӯз фатир бихӯр, ва дар рӯзи ҳафтум ид барои Худованд аст.

7. Ҳафт рӯз бояд фатир хӯрда шавад; ва набояд назди ту нони туруш дида шавад, ва набояд назди ту дар тамоми ҳудуди ту хаамиртуруш дида шавад.

8. Ва дар он рӯз ба писари худ хабар дода, бигӯ: "Ин аст ба хотири он чи Худованд барои ман кард, вақте ки аз Миср берун омадам".

9. Ва бигзор ин барои ту аломате бар дастат, ва ёдгориёе дар мобайни чашмонат бошад, то ки шариати Худованд дар даҳонат бошад; зеро ки Худованд бо дастии қавӣ туро аз Миср берун овард.

10. Пас, ин дастурро дар мӯхлаташ сол ба сол ба чо овар.
11. Ва ҳангоме ки Худованд туро ба замини канъониён дохил кунад, ки ба ту ва падаронат қасам хӯрдааст, ки онро ба ту бидиҳад, —

*4. *Моҳи абиб* — моҳи пухтани хӯшаҳо. 12. Он гоҳ ҳар раҳимкушоро барои Худованд чудо кун; ва ҳар бачаи раҳимкушои чорпоён, ки назди ту пайдо шавад, наринаи онҳо барои Худованд хоҳад буд.

12. Он гоҳ ҳар раҳимкушоро барои Худованд чудо кун; ва ҳар бачаи раҳимкушои чорпоён, ки назди ту пайдо шавад, наринаи онҳо барои Худованд хоҳад буд.

13. Ва дар ивази ҳар курраи раҳимкушо баррае фидия бидеҳ; ва агар фидия надихӣ, гарданаширо бишкан; ва барои ҳар нахустзодаи одамӣ, ки аз писаронат бошад, фидия бидеҳ.

14. Ва ҳангоме ки писарат дар оянда аз ту пурсида, гӯяд: "Ин чист?" — ба вай бигӯ: "Худованд моро бо қуввати даст аз Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард;

15. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун фиръавн дар бобати ра-вона кардани мо дили худро саҳт гардонид, Худованд ҳар нахустзодаро дар замини Миср, аз нахустзодаи одамон то нахустзодаи чорпоён, кушт; бинобар ин ман ҳар раҳимкушои наринаро барои Худованд қурбонӣ мекунам, ва барои ҳар нахустзодаи писаронам фидия медиҳам".

16. Ва бигзор ин аломате бар дастат ва пешонабанде дар мобайни чашмонат бошад, зеро ки Худованд бо қуввати даст моро аз Миср берун овард».

17. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун фиръавн қавмро равона кард, Худо онҳоро бо роҳи замини фалиштиён набурд, чун-ки он наздик буд; зеро ки Худо гуфт: «Мабодо қавм чангро дида, пушаймон шаванд ва ба Миср баргарданд».

18. Ва Худо қавмро бо роҳи биёбон давр занонида, сӯи баҳри Қулзум бурд; ва банӣ-Исроил аз замини Миср мусаллаҳ шуда баромада буданд.

19. Ва Мусо устухонҳои Юсуфро бо худ гирифт, зеро ки вай банӣ-Исроилро саҳт қасам дода, гуфта буд: «Худо шу-моро албатта тафакқуд хоҳад кард, ва он гоҳ шумо устухон-ҳои маро аз ин ҷо бо худ хоҳед бурд».

Абр ва сутуни оташ дар аснои роҳ.

20. Ва аз Суккӯт равона шуданд, ва дар Этом, дар ақсои биёбон ӯрду заданд.

21. Ва Худованд рӯзона дар сутуни абр пешопеши онҳо мерафт, то ки роҳро ба онҳо нишон диҳад, ва шабона — дар сутуни оташ, то ки ба онҳо рӯшноӣ бахшад, ва онҳо рӯзона ва шабона роҳ раванд.

22. Сутуни абр рӯзона ва сутуни оташ шабона аз пеши қавм дур намешуд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Ба ҳалокат расидани мисриён дар баҳри Қулзум.

Сафар дар биёбон.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил бигӯ, ки тоб хӯрда, пеши Фй-Ҳаҳирӯт, дар миёни Мичдӯл ва баҳр, пеши Баал-Сафӯн ӯрду зананд; дар рӯ ба рӯи он назди баҳр ӯрду занед.

3. Ва фиръавн дар бораи банӣ-Исроил хоҳад гуфт: "Онҳо дар ин замин саргум шудаанд, биёбон онҳоро бандубаст кардааст".

4. Ва Ман дили фиръавнро саҳт хоҳам кард, то ки вай онҳоро таъқиб намояд, ва ҷалоли Худо ба воситаи фиръавн ва тамоми лашкараш зоҳир хоҳам соҳт, то мисриён бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам». Ва чунин карданд. 5. Ва ба подшоҳи Миср хабар расид, ки қавм рӯ ба гурез овардаанд; ва дили

фиръавн ва навкаронаш нисбат ба қавм дигаргун шуд, ва онҳо гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки мо кар-дем? Чаро банӣ-Исроилро равона кардем, то ки дигар барои мо меҳнат накунад?»

6. Ва аробаи худро тайёр кард, ва қавми худро бо худ гирифт.

7. Ва шашсад аробаи гузинро гирифт, ва ҳамаи аробаҳои Мисрро, ки бар ҳамашон саркардаҳо буданд.

8. Ва Худованд дили фиръавн, подшоҳи Мисрро саҳт кард, ва вай банӣ-Исроилро таъқиб намуд; ва банӣ-Исроил бо дасти баланд мерафтанд.

9. Ва мисриён бо ҳамаи аспон ва аробаҳои фиръавн ва саворонаш ва лашкараш онҳоро таъқиб намуда, ба онҳо расида гирифтанд, дар сурате ки онҳо назди баҳр, дар Фй-Ҳахирӯт, пеши Баал-Сафӯн ўрду зада буданд.

10. Ва фиръавн наздик омад, ва банӣ-Исроил чашмони худро боло карда диданд, ки инак, мисриён аз қафои онҳо меоянд, ва бағоят ҳаросон шуданд; ва банӣ-Исроил сӯи Ху-дованд нола карданд.

11. Ва ба Мусо гуфтанд: «Оё дар Миср қабрҳо набуд, ки моро овардӣ, то дар биёбон бимирем? Ин чист ба мо кардӣ, ки моро аз Миср берун овардӣ?»

12. Ин, охир, ҳамон чизест, ки мо ба ту дар Миср сухан ронда, гуфта будем: "Моро бимон, то ки барои мисриён меҳ-нат кунем". Зеро меҳнати мисриён барои мо беҳтар аст аз он ки дар биёбон бимирем».

13. Ва Мусо ба қавм гуфт: «Ҳаросон нашавед! Биистед ва начоти Худовандро бубинед, ки онро Ў имрӯз барои шумо ба амал хоҳад овард; зеро мисриёнро, ки имрӯз дидаед, дигар ҳаргиз нахоҳед дид.

14. Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш бошед».

15. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Чаро сӯи Ман нола ме-кунӣ? Ба банӣ-Исроил бигӯ, ки равона шаванд.

16. Ва ту асои худро баланд бардор, ва дасти худро бар баҳр дароз карда, онро аз ҳам, ҷудо кун, то ки банӣ-Исроил андаруни баҳр бар хушкӣ бигзаранд.

17. Ва Ман, инак, дили мисриёнро сахт мекунам, то ки аз қафои онҳо бираванд; ва чалоли Худо ба воситаи фиръавн ва тамоми лашкараш, ба воситаи аробаҳо ва саворонаш зоҳир хоҳам сохт,

18. Ва мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки чалоли Худо ба воситаи фиръавн, ба воситаи аробаҳо ва саворонаш зоҳир созам».

19. Ва фариштаи Худо, ки пешопеши ӯрдуи Исроил ме-рафт, ба ҳаракат омада, аз қафои онҳо равона шуд; ва сутуни абр аз пеши онҳо ҳаракат карда, дар қафояшон истод;

20. Ва дар миёни ӯрдуи мисриён ва ӯрдуи исроилиён чойгир шуда, барои он ӯрду абр ва торикӣ гардид, ва барои ин ӯрду шабро равшан кард, ва тамоми шаб онҳо ба якдигар наздик нашуданд.

21. Ва Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард, ва Худованд баҳрро бо боди шарқии сахте тамоми шаб ба ҳаракат даровард, ва баҳрро хушк гардонид, ва обҳо аз ҳам ҷудо шуд.

22. Ва банӣ-Исроил андаруни баҳр бар хушкӣ равона шуданд, ва обҳо барои онҳо аз тарафи рост ва аз тарафи чап девор буд.

23. Ва мисриён бо ҳамаи аспони фиръавн, бо аробаҳо ва саворонаш, таъқибкунон аз қафои онҳо андаруни баҳр даромаданд.

24. Ва дар поси сахарӣ чунин воқеъ шуд, ки Худованд аз даруни сутуни оташ ва абр бар ӯрдуи мисриён назар ан-дохт, ва ӯрдуи мисриёнро ба изтироб овард.

25. Ва чархҳои аробаҳошонро баровард, ба тавре ки онҳо базӯр ҳаракат мекарданд. Ва мисриён гуфтанд: «Аз пеши исроилиён бигрезем, зеро ки Худованд барои онҳо бо мисриён чанг мекунад».

26. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дасти худро бар баҳр дароз кун, то ки обҳо бар мисриён, ба аробаҳо ва саворони онҳо баргардад».

27. Ва Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард, ва баҳр ҳангоми дамидани субҳ ба маҷрои худ баргашт, ва мисриён ба пешвози

он медавиданд; ва Худованд мисриёнро андаруни баҳр вожгун сохт.

28. Ва обҳо баргашта, аробаҳо ва саворон ва тамоми лашка-ри фиръавнро, ки аз қафои онҳо дар баҳр меомаданд, пӯшо-нид; аз онҳо як нафар ҳам боқӣ намонд.

29. Ва банӣ-Исроил андаруни баҳр бар хушкӣ равона шуданд, ва обҳо барояшон аз тарафи рост ва аз тарафи чап девор буд.

30. Ва Худованд дар он рӯз Исроилро аз дасти мисриён раҳо кард; ва исроилиён мисриёнро дар соҳили баҳр мурда диданд.

31. Ва чун исроилиён он қудрати бузургро, ки Худованд бар мисриён зоҳир сохт, диданд, қавм аз Худованд тарси-данд, ва ба Худованд ва ба бандаи Ӯ Мусо имон оварданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Халосии қатъӣ аз асорат. Мадҳияи Мусо.

1. ОН гоҳ Мусо ва банӣ-Исроил ин сурудро барои Худованд суруданд, ва чунин гуфтанд:

«Барои Худованд месароям, зеро ки Ӯ азимулмартаба аст; асп ва савори онро дар баҳр вожгун сохт.

2. Худованд қувват ва ҳамду санои ман аст, ва Ӯ наҷоти ман шуд.

Ӯ Худои ман аст, ва Ӯро ситоиш менамоям;

Ӯ Худои падари ман аст, ва "Ӯро болобардор мекунам.

3. Худованд марди ҷангист. Исми Ӯ Худованд аст.

4. Аробаҳои фиръавн ва лашкари варо дар баҳр вожгун сохт, ва саркардаҳои гузини вай дар баҳри Қулзум ғарқ шуданд.

5. Вартаҳо онҳоро пӯшонид, мисли санге дар қаъриҳо фурӯ рафтанд.

6. Ямини Ту, эй Худованд, бо қувват ҷалол ёфтааст. Ямини Ту, эй Худованд, душманро торумор мекунад.

7. Ва бо афзунии кибриёи Худ мухолифонатро шикаст медиҳӣ, ғзаби Худро мефиристӣ, — вай онҳоро мисли хошоке месӯзонад.

8. Аз вазидани боди ғазаби Ту обҳо фароҳам омад. ҷараёнҳо мисли хоктӯдае биистод, вартаҳо андаруни баҳр шах шуда монд.
9. Душман гуфт: "Таъқиб менамоям, расида мегирам, ғаниматро тақсим мекунам, ҷонам аз онҳо сер мешавад, шамшери худро мекашам, дасти ман онҳоро маҳв менамояд".
10. Ҳамин ки боди Худро вазонидӣ, баҳр онҳоро пӯшонид: онҳо мисли кӯрғошим, дар обҳои азим фурӯ рафтанд.
11. Кист мисли Ту, эй Худованд, дар миёни худоён? Кист мисли Ту азимулқадр дар қудсият?
Ту аз ҳар мадҳ болотарӣ, эй Офаридাগори мӯъҷизот!
12. Ҳамин ки ямини Худро дароз кардӣ, замин онҳоро фурӯ бурд.
13. Қавмеро, ки раҳо кардӣ, бо марҳамати Худ ҳидоят менамоӣ: бо қуввати Худ онҳоро сӯи маскани қудси Худ мебарӣ.
14. Қавмҳо шунида, ба изтироб омаданд; сокинони фалиштиро ларза фаро гирифт.
15. Он гоҳ мирони Адӯм ҳаросон шуданд, пешвоёни Мӯобро ларза фаро гирифт; ҳамаи сокинони Канъон пажмурдадил шуданд.
16. Тарсу ҳарос онҳоро фаро хоҳад гирифт, аз бузургии бозуи Ту мисли санге лол хоҳанд шуд, то даме ки қавми Ту, эй Худованд, убур намоянд, то даме ки қавми раҳокардаи Ту убур намоянд.
17. Онҳоро оварда, бар кӯҳи мероси Худ хоҳӣ шинонид, ба маконе ки Ту, эй Худованд, маскани Худ гардонидай, ба қудсе ки дастҳои Ту, эй Худованд, барпо намудааст.
18. Худованд то абад салтанат хоҳад ронд!»
19. Вақте ки аспони фиръавн бо аробаҳо ва саворонаш ба баҳр дохил шуданд, Худованд обҳои баҳрро бар онҳо баргардонид; ва банӣ-Исроил андаруни баҳр бар хушкӣ равона шуданд.
20. Ва Марьями набия, хоҳари Ҳорун, дафро ба дасти худ гирифт, ва ҳамаи занон аз қафои вай дафзанон ва рақскунон берун омаданд.

21. Ва Марьям сурудхонон ба онҳо гуфт:
«Барои Худованд бисароед, зеро ки Ӯ азимулмартаба
аст, асп ва савори онро дар баҳр вожгун сохт».

Исроил дар биёбон; оби талх ширин гардонида шуд.

22. Ва Мусо Исроилро аз канори баҳри Қулзум бурд, ва онҳо
ба биёбони Шур бароманд; ва се рӯз дар биёбон роҳ
паймуданд, вале обе пайдо накарданд.

23. Ва ба Мора расиданд, ва аз оби Мора натавонистанд
нӯшанд, зеро ки он талх буд; бинобар ин он Мора* номида
шудааст.

24. Ва қавм аз Мусо шикоят карда, гуфтанд: «Чӣ бинӯ-шем?»

25. Ва ӯ сӯи Худованд нола кард, ва Худованд дарахтеро ба ӯ
нишон дод, ва ӯ онро ба об андохт, ва об ширин шуд; дар он
ҷо ӯ барои онҳо фариза ва шариат муқаррар намуд, ва дар он
ҷо онҳоро имтиҳон кард.

26. Ва гуфт: «Агар ту овози Худованд Худои худро бишна-вӣ
ва он чиро, ки дар назари Ӯ дуруст аст, ба амал оварӣ, ва ба
аҳкоми Ӯ гӯш диҳӣ, ва фароизи Ӯро риоя намой, — ҳеч яке аз
бемориҳоеро, ки бар Миср овардаам, бар ту нахо-ҳам овард,
зеро ки Ман Худованди шифобахши ту ҳастам».

27. Ва ба Элим омаданд, ва дар он ҷо дувоздаҳ чашмаи об ва
хафтод дарахти хурмо буд; ва дар он ҷо назди об ӯрду заданд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Гуруснагӣ.

1. ВА аз Элим равона шуданд, ва тамоми ҷамоати банӣ-
Исроил дар рӯзи понздаҳуми моҳи дуҷум, баъд аз берун ома-
данашон аз замини Миср, ба биёбони Син, ки дар миёни Элим
ва Сино воқеъ аст, расиданд.

2. Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар биёбон аз Мусо ва
Ҳорун шикоят карданд.

3. Ва банӣ-Исроил ба онҳо гуфтанд: «Кошки аз дасти Худованд дар замини Миср мемурдем, вақте ки назди деги гӯшт менишастем ва серона нон мехӯрдем! Зеро ки моро ба ин биёбон берун овардед, то ки тамоми ин ҷамоатро аз гурӯснагӣ бикушед».

4. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, Ман барои шумо нон аз осмон меборонам, ва бигзор қавм берун омада, ризқи харрӯзаро чамъ кунанд, то онҳоро имтиҳон намоям, ки оё

*23. Талх.

мувофиқи шариати Ман рафтор мекунанд, ё не. 5. Ва дар рӯзи шашум чунин воқеъ хоҳад шуд, ки дар вақти тайёр кардани он чи чида овардаанд, назар ба миқдоре ки ҳар рӯз мечиданд, дучандон хоҳад буд».

6. Ва Мусо ва Ҳорун ба тамоми банӣ-Исроил гуфтанд: «Шомгоҳон хоҳед донист, ки Худованд шуморо аз замини Миср берун овардааст;

7. Ва бомдодон ҷалоли Худовандро хоҳед дид, зеро ки ӯ шикоятро, ки шумо аз Худованд кардаед, шунидааст; ва мо чистем, ки аз мо шикоят мекунед?»

8. Ва Мусо гуфт: «Пас, Худованд барои шумо шомгоҳон гӯшт хоҳад дод, то ки бихӯред, ва бомдодон нони серона; зеро Худованд шикоятҳои шуморо, ки аз ӯ кардаед, шунидааст; ва мо чистем? Шикоятҳои шумо на аз мо, балки аз Худованд аст».

9. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил бигӯ: "Ба ҳузури Худованд наздик оед, зеро ки ӯ шикоятҳои шуморо шунидааст"».

10. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Ҳорун ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан меронд, онҳо сӯи биёбон рӯй гардониданд, ва инак, ҷалоли Худованд дар абр зоҳир шуд.

11. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

12. «Ман шикоятҳои банӣ-Исроилро шунидаам; ба онҳо сухан ронда, бигӯ: "Шомгоҳон гӯшт хоҳед хӯрд, ва бомдодон аз нон сер хоҳед шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд

Худои шумо ҳастам"». 13. Ва шомгоҳон чунин воқеъ шуд, ки бедонаҳо пайдо шуда, ўрдугоҳро пӯшонид; ва бомдодон як қабат шабнам гирдогирди ўрдугоҳ нишаст.

Манн — тимсоли Масеҳ.

14. Ва ҳангоме ки қабати шабнам нопадид шуд, инак, бар рӯи биёбон чизи резаи лўнда-лўндае, резгие мисли яхча бар замин хобидааст.

15. Ва банӣ-Исроил онро диданд, ва ба якдигар гуфтанд: «Ин чист?» Зеро намедонистанд, ки он чист. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Ин нон аст, ки Худованд ба шумо додааст, то ки бихӯред.

16. Ин аст амре ки Худованд фармудааст: ҳар кас аз он ба андозаи хўрданаши бигирад, яъне як ўмар барои ҳар сар, мувофиқи шумораи нуфуси шумо; ҳар яке барои касоне ки дар хаймаи вай ҳастанд, бигиред».

17. Ва банӣ-Исроил чунин карданд, ва баъзе бисъёр ва баъзе кам чида гирифтанд.

18. Ва ҳангоме ки бо ўмар чен карданд, он ки бисъёр чида буд, зиёдатӣ надошт, ва он ки кам чида буд, камӣ надошт: ҳар яке ба андозаи хўрданаши чида буд.

19. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Касе аз он то субҳ боқӣ нагузорад».

20. Вале онҳо ба Мусо гӯш надоданд, ва баъзе касон аз он то субҳ боқӣ гузоштанд, ва он кирм карда, бўй гирифт; ва Мусо бар онҳо хашмгин шуд.

21. Ва онро ҳар субҳ, ҳар яке ба андозаи хўрдани худ, мечиданд; ва ҳамин ки офтоб гарм мекард, вай об мешуд.

22. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар рӯзи шашум дучандон нон чиданд, яъне ду ўмар барои ҳар одам; ва ҳамаи сардорони ҷамоат омада, ба Мусо хабар доданд.

Қарордод дар бораи шанбе; тимсоли оромии абадӣ.

23. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Ин аст он чи Худованд гуфтааст: фардо оромӣ, шанбеи муқаддаси Худованд аст, он чи пухтан хоҳед — бипазед, ва он чи ҷӯшонидан хоҳед — бичӯшонед, ва ҳар он чи зиёдатӣ кунад, барои худ саришта карда то субҳ нигоҳ доред».
24. Ва онро то субҳ нигоҳ доштан, чунон ки Мусо амр фармуда буд; ва он бӯй нагирифт, ва кирм ҳам дар он пайдо нашуд.
25. Ва Мусо гуфт: «Имрӯз онро бихӯред, зеро ки имрӯз шанбеи Худованд аст; имрӯз онро дар саҳро нахоҳед ёфт.
26. Шаш рӯз онро бичинед, ва рӯзи ҳафтум шанбест; он дар ин рӯз нахоҳад буд».
27. Ва чунин воқеъ шуд, ки баъзе аз қавм барои чидан баромаданд, вале наёфтанд.
28. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «То ба кай аз риоя карда-ни аҳком ва дастуроти Ман гардан мекашед?
29. Бубинед, ки Худованд шанберо ба шумо бахшидааст, бинобар ин Ӯ дар рӯзи шашум нони дурӯзаро ба шумо ме-дихад; пас, ҳар яке дар ҷои худ биншинед, ҳеҷ кас дар рӯзи ҳафтум аз маконаш берун наравад!»
30. Ва қавм дар рӯзи ҳафтум ором гирифтанд.
31. Ва хонадони Исроил онро манн номиданд; ва он ба тухми кашнич монанд буда, ранги сафед дошт, ва таъмаш мисли кулчаи асалин буд. 32. Ва Мусо гуфт: «Ин аст амре ки Худованд фармудааст: "Ӯмаре аз он пур кунед, барои он ки дар наслҳои шумо нигоҳ дошта шавад, то нонеро бубинанд, ки дар биёбон шуморо аз он хӯронида будам, вақте ки шуморо аз замини Миср берун овардам"».
33. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Зарфе бигир, ва ӯмари пур аз манро дар он бимон, ва онро ба ҳузури Худованд бигузор, то ки барои наслҳои шумо нигоҳ дошта шавад».
34. Чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуд, ончунон Ҳорун онро пеши алвоҳи шаҳодат гузошт, то ки нигоҳ дошта шавад.

35. Ва банй-Исроил чил сол манн хӯрданд, то вақте ки ба замини маскун расиданд, яъне то вақте ки ба худуди за-мини Канъон кадам монданд, манн хӯрданд.

36. Ва ӯмар даҳъяки эфа мебошад.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Ташнагӣ.

1. ВА тамоми чамоати банй-Исроил, бо амри Худованд, аз биёбони Син ба сафари худ равона шуданд; ва дар Рафидим ўрду заданд, ва обе барои нӯшидани қавм набуд.

2. Ва қавм бо Мусо низоъ карда, гуфтанд: «Ба мо об диҳед, то бинӯшем». Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Чаро бо ман низоъ мекунед? Чаро Худовандро меозмой(ед)?»

3. Ва дар он ҷо қавм ташнаи об буданд, ва қавм аз Мусо шикоят карда гуфтанд: «Чаро моро аз Миср берун овардӣ, то ки мо ва фарзандони мо ва чорвои моро аз ташнагӣ бидушӣ?»

4. Ва Мусо сӯи Худованд нола карда, гуфт: «Бо ин қавм чӣ кунам? Андаке мондааст, ки маро сангсор кунанд».

Об аз сахра; тимсоли Масеҳ, ки Рӯҳи Худо ро пешкаш мекунад.

5. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Пеши қавм убур намо, ва аз пирони Исроил бо худ бигир; ва асои худро, ки наҳрро бо он задӣ, ба дастат гирифта, равона шав.

6. Инак, Ман дар он ҷо пеши ту бар сахрае ки дар Хӯриб аст, меистам ва ту сахраро мезанӣ, ва об аз он мебарояд, ва қавм менӯшанд». Ва Мусо пеши назари пирони Исроил чунин кард.

7. Ва он маконро Массо ва Мерибо* ном ниҳод, ба сабаби ҷидоли банй-Исроил ва Худовандро озмуданашон, ки гуфта буданд: «Оё дар миёни мо Худованд ҳаст, ё не?»

Ҳарбу зарб бо Амолеқ.

8. Ва Амолеқ омада, дар Рафидим бо Исроил ҷанг кард.

9. Ва Мусо ба Ехушаъ гуфт: «Мардонро барои мо интихоб намо ва баромада, бо Амолеқ ҳарбу зарб кун; фардо ман бар қуллаи тал хоҳам истод, ва асои Худо дар дастам хоҳад буд».

10. Ва Ехушаъ ончунон, ки Мусо ба ӯ амр фармуда буд, амал намуд, то ки бо Амолеқ ҳарбу зарб кунад; ва Мусо, Ҳорун ва Ҳур бар қуллаи тал баромаданд.

11. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Мусо дасташро мебардошт, Исроил дастболо мешуд, ва ҳамин ки дасташро мефурувард, Амолеқ дастболо мешуд.

*7. Озмоиш ва низоъ.

12. Вале дастҳои Мусо бемаҷол гардид; ва санге гирифта, ба таги ӯ гузоштан, ва ӯ бар он нишаст, ва Ҳорун ва Ҳур, яке аз ин тараф ва дигаре аз он тараф, дастҳои ӯро бардошта нигоҳ медоштан; ва дастҳои ӯ то ғуруби офтоб устувор монд.

13. Ва Ехушаъ Амолеқ ва қавми варо бо дами шамшер зарба зад.

14. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инро барои ёдгори дар китоб бинавис, ва гӯшраси Ехушаъ намо, ки Ман зикри Амолеқро аз зери осмон тамоман маҳв хоҳам кард».

15. Ва Мусо қурбонгоҳе бино кард, ва онро Худованд Нисси* ном монд.

16. Ва гуфт: «Зеро ки даст бар тахти Худованд аст, ҷанги Худованд бар зидди Амолеқ аз насл ба насл хоҳад буд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Вохӯрии Мусо бо Йитрӯ; таъин намудани доварон.

1. Ва Йитрӯ, коҳини Мидьён, падарарӯси Мусо, ҳар он чиро, ки Худо барои Мусо ва барои қавми Худ Исроил карда буд, яъне Исроилро аз Миср берун оварда буд, шунид.

2. Ва Йитрӯ, падарарӯси Мусо, Сифӯра, зани Мусоро гирифт, баъд аз он ки варо гардонида фиристода буд,

3. Ва ду писари ӯро, ки номи яке Чершӯн буд, зеро ки ӯ гуфта буд: «Дар замини бегона ғариб ҳастам»;

4. Ва номи дигаре Элиозар буд, зеро ки ӯ гуфта буд: «Худои падарам мададгори ман аст, ва маро аз шамшери фиръавн раҳо кардааст».

5. Ва Йитрӯ, падарарӯси Мусо, бо писарон ва зани ӯ назди Мусо ба биёбон омад, ки ӯ дар он ҷо, назди кӯхи Худо ӯрду зада буд.

6. Ва ба Мусо хабар дод: «Ман, падарарӯси ту Йитрӯ, бо занат ва ду писарат назди ту омадаам».

*15. Худованд байрақи ман аст.

7. Ва Мусо ба пешвои падарарӯсаш баромад, ва таъзим намуда, варо бӯсид, ва аз саломатии якдигар пурсупос карданд, ва ба хайма даромаданд.

8. Ва Мусо ба падарарӯсаш дар бораи ҳар он чи Худованд ба фиръавн ва мисриён ба хотири Исроил карда буд, ва дар бораи ҳамаи душворихое ки дар роҳ ба онҳо рӯй дода ва Худованд онҳоро раҳонида буд, ҳикоят намуд.

9. Ва Йитрӯ аз тамоми некие ки Худованд ба Исроил карда, онҳоро аз дасти мисриён раҳонида буд, шод шуд.

10. Ва Йитрӯ гуфт: «Муборак аст Худованд, ки шуморо аз дасти мисриён ва аз дасти фиръавн раҳонидааст, ва ин қавмро аз зери дасти мисриён раҳо кардааст.

11. Алҳол донидам, ки Худованд аз ҳамаи худоён бузург-тар аст, алалҳусус дар бобати он зулме ки дар ҳаққи онҳо карда буданд».

12. Ва Йитрӯ, падарарӯси Мусо, қурбонии сӯхтанӣ ва забҳҳо барои Худованд гирифт; ва Ҳорун ва ҳамаи пирони Исроил омаданд, то ки бо падарарӯси Мусо ба ҳузури Худованд нон бихӯранд.

13. Ва фардош чунин воқеъ шуд, ки Мусо биншаст, то ки қавмро доварӣ намояд; ва қавм назди Мусо аз субҳ то шом биистоданд.

14. Ва падарарӯси Мусо ҳар он чиро, ки ӯ ба қавм мекард, дид, ва гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ту ба қавм мекуни? Чаро ту

танҳо менишинӣ, ва тамоми қавм назди ту аз субҳ то шом меистанд?»

15. Ва Мусо ба падарарӯси худ гуфт: «Зеро қавм назди ман меоянд, то ки аз Худо пурсон кунанд;

16. Вақте ки дар миёни онҳо даъвое пайдо мешавад, назди ман меоянд, ва ман байни ҳар кас ва ёри вай доварӣ мекунам, ва фароизи Худо ва дастуроти Ӯро мефаҳмонам».

17. Вале падарарӯси Мусо ба ӯ гуфт: «Он чи ту мекунӣ, хуб нест;

18. Ҳам ту ва ҳам ин қавме ки бо ту ҳастанд, тамоман бе-маҷол хоҳед шуд; зеро ки ин кор барои ту гарон аст, худат танҳо наметавонӣ онро ба ҷо оварӣ;

19. Алҳол ба овози ман гӯш дех, ман ба ту машварате медиҳам, ва Худо бо ту хоҳад буд: ту барои қавм ба ҳузури Худо бош, ва масъалаҳои онҳоро ба Худо бирасон;

20. Ва фароизу дастуротро ба онҳо бифаҳмон; ва роҳеро, ки бо он бояд бираванд, ва кореро, ки бояд бикунанд, ба онҳо нишон дех.

21. Ва ту аз миёни тамоми қавм мардони ҳалолкор, худо-тарс, мардони росткори аз тамаъ нафратдоштаро баргузида, бар онҳо таъин намо, то ки мириҳазорҳо, мирисадҳо, мирипанҷоҳҳо ва миридаҳҳо бошанд,

22. Ва қавмро ҳар вақт доварӣ намоянд, ва ҳар масъалаи муҳимро назди ту оваранд, вале ҳар масъалаи камаҳамиятро худашон ҳал кунанд; ва бори ту сабук шуда, онҳо онро бо ту хоҳанд бардошт.

23. Агар ин корро бикунӣ, ва Худо ба ту чунин амр фар-мояд, он гоҳ метавонӣ истодагӣ намой; ва тамоми ин қавм низ ба макони худ ба саломатӣ хоҳанд расид».

24. Ва Мусо ба овози падарарӯсаш гӯш дод, ҳар он чи вай гуфта буд, ба амал овард.

25. Ва Мусо мардони ҳалолкорро аз миёни тамоми Исроил баргузида, бар қавм сардор, яъне мириҳазорҳо, мирисадҳо, мирипанҷоҳҳо ва миридаҳҳо таъин намуд.

26. Ва онҳо қавмро ҳар вақт доварӣ мекарданд, ҳар масъалаи мушкилро назди Мусо меоварданд, ва ҳар масъалаи кам-аҳамиятро худашон ҳал мекарданд.

27. Ва Мусо падарарӯсаширо равона кард, ва вай ба диёри худ рафт.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Исроил дар домани кӯҳи Сино.

Худо ба Мусо зоҳир мешавад.

1. ДАР моҳи сеюми берун омадани банӣ-Исроил аз за-мини Миср, дар ҳамон рӯз, онҳо ба биёбони Сино расиданд.

2. Ва аз Рафидим равона шуда, ба биёбони Сино омаданд, ва дар биёбон ӯрду заданд; ва дар он ҷо Исроил рӯ ба рӯи кӯҳ ӯрду заданд.

3. Ва Мусо сӯи Худо баромад, ва Худованд аз кӯҳ ӯро даъват намуда, гуфт: «Ба хонадони Яъқуб чунин бигӯ ва ба банӣ-Исроил хабар бидеҳ:

4. Шумо он чиро, ки Ман ба мисриён кардам, дидед, ва Ман шуморо бар болҳои уқобон бардоштам, ва шуморо назди Худ овардам.

5. Ва алҳол, агар шумо ба овози Ман ба яқин гӯш диҳед, ва аҳди Маро риоят кунед, шумо ганҷи гузини Ман аз миёни ҳамаи қавмҳо хоҳед буд; зеро ки тамоми замин аз они Ман аст.

6. Ва шумо барои Ман мамлакати коҳинон ва халқи му-қаддас хоҳед буд. Ин аст суҳаноне ки ту бояд ба банӣ-Исроил бигӯӣ».

7. Ва Мусо омада, пирони қавмро даъват намуд, ва ҳамаи ин суҳанонро, ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ба онҳо пешниҳод кард.

8. Ва тамоми қавм якҷоя ҷавоб гардонид, гуфтанд: «Ҳар он чи Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард». Ва Мусо су-ханони қавмро ба Худованд хабар дод.

9. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, Ман дар абри ғализе назди ту меоям, то қавм бишнаванд, ки чӣ гуна Ман бо ту

сухан меронам, ва он гоҳ ба ту низ ҳамеша имон хоҳанд овард». Ва Мусо суханони қавро ба Худованд хабар дод.

10. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди қавм рафта, он-хоро имрӯз ва фардо тақдис намо, ва бигзор онҳо либос-хошонро шустушӯ кунанд,

11. Ва ба рӯзи сеюм тайёр бошанд, зеро ки дар рӯзи сеюм Худованд, пеши назари тамоми қавм, бар кӯҳи Сино фурӯд хоҳад омад.

12. Ва ҳадде барои қавм гирдогирд муқаррар намуда, бигӯ: "Аз баромадан бар кӯҳ ва ламс кардани домани он эҳтиёт шавед; ҳар кӣ кӯҳро ламс кунад, ба яқин хоҳад мурд.

13. Бигзор дасте ба вай расонида нашавад, балки вай ё сангсор карда шавад, ё ки тир зада кушта шавад; хоҳ чорпо бошад хоҳ одам, — набояд зинда монад". Дар баробари навохтани карнай онҳо метавонанд бар кӯҳ бароянд».

14. Ва Мусо аз кӯҳ назди қавм фурӯд омада, қавро тақдис намуд, ва онҳо либосхошонро шустушӯ карданд.

15. Ва ба қавм гуфт: «Ба рӯзи сеюм тайёр бошед; ба за-нон наздикӣ накунед».

16. Ва дар рӯзи сеюм чунин воқеъ шуд, ки баробари дамидани субҳ раъдҳо ва барқҳо ба амал омада, абри ғализе кӯҳро фаро гирифт, ва садои бағоят баланди шох ба гӯш расид; ва тамоми қавме ки дар ўрдугоҳ буданд, ба ларза даромаданд.

17. Ва Мусо қавро ба истиқболи Худо аз ўрдугоҳ берун овард, ва онҳо дар домани кӯҳ истоданд.

18. Ва тамоми кӯҳи Синоро дуд фаро гирифта буд, чунки Худованд дар оташ бар он фурӯд омад, ва дуди он мисли дуди хумдон мебаромад; ва тамоми кӯҳ бағоят меларзид.

19. Ва садои шох торафт пурзӯр мешуд; Мусо сухан ме-ронд, ва Худо бо овоз ҷавоб мегардонид.

20. Ва Худованд бар кӯҳи Сино, бар қуллаи кӯҳ фурӯд омад, ва Худованд Мусоро ба қуллаи кӯҳ даъват намуд, ва Мусо баромад.

21. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Фурӯд омада, қавмро огоҳ намо, мабодо барои дидани Худованд ҳадро вайрон карда гузаранд, — ва бисъёре аз онҳо бимиранд.

22. Ва низ коҳиноне ки ба Худованд наздик меоянд, бояд худро тақдис намоянд, то ки Худованд онҳоро зарба назанад».

23. Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Қавм ба кӯҳи Сино наметавонанд бароянд, зеро ки Ту маро огоҳ намуда, гуфтай: "Назди кӯҳ ҳадде гузошта, онро тақдис намо"».

24. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Бирав, фурӯд ой, ва баъд баро, ва Ҳорун ҳамроҳи ту бошад; вале коҳинон ва қавм ҳадро вайрон карда нагузаранд, то ки назди Худованд боло бароянд, мабодо ӯ онҳоро зарба занад».

25. Ва Мусо назди қавм фурӯд омада, ба онҳо сухан ронд.

БОБИ БИСТУМ

Фароизи Сино.

1. Ва Худо ин суханонро ба забон ронда, гуфт:

2. «Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овардам.

3. Туро худоёни дигар, чуз Ман, набояд бошад.

4. Санаме ва ҳар сурате аз он чи дар осмон аз болост, ва аз он чи дар замин аз поён аст, ва аз он чи дар об аз зери замин аст, барои худ насоз.

5. Ба онҳо сачда набар ва онҳоро ибодат накун; зеро ки Ман Худованд Худои ту ҳастам, Худои ғаёре ҳастам, ки барои гуноҳи падарон аз писарон, то насли сеюм ва чорум, аз онҳое ки аз Ман нафрат дошта бошанд, интиқом мегирам;

6. Ва то ҳазорон насл, ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро ба ҷо меоваранд, марҳамат мекунам.

7. Исми Худованд Худои худро бехуда ба забон нагир, зеро ки Худованд касеро, ки исми ӯро бехуда ба забон ме-гирад, бечазо нахоҳад гузошт.

8. Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ дор, то ки онро тақдис намоӣ.

9. Шаш рӯз кор кун ва ҳар амалатро ба чо овар;
10. Вале рӯзи ҳафтум шанбеи Худованд Худои туст; дар он ҳеҷ кор нақун, худат ва писарат, ва духтарат, ва ғуломат, ва канизат, ва чорпоят, ва ғарибат, ки андаруни дарвозаҳои туст.
11. Зеро ки дар шаш рӯз Худованд осмон ва замин, ва баҳр, ва ҳар он чиро, ки дар онҳост, ба вучуд овард, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт; бинобар ин Худованд рӯзи шан-бери муборак хонд ва онро тақдир намуд.
12. Падари худ ва модари худро иззат намо, то ки умри ту бар замин ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, дароз шавад.
13. Қатл нақун.
14. Зино нақун.
15. Дуздӣ нақун.
16. Дар ҳаққи ёри худ шаҳодати дурӯғ надох.
17. Хонаи ёри худро тамаъ нақун; зани ёрат, ва ғуломаш, ва канизаш, ва говаш, ва хараш, ва ҳар чизеро, ки аз он ёрат бошад, тамаъ нақун».
18. Ва чун тамоми қавм раъдҳо, ва забонаҳои оташ, ва садои шох, ва кӯҳи пур аз дудро диданд ва шуниданд, пасно-кӣ рафтанд, ва аз дур истоданд.
19. Ва ба Мусо гуфтанд: «Ту бо мо сухан бигӯ, ва мо хоҳем шунид, вале Худо бо мо сухан нагӯяд, мабодо бимирем».
20. Ва Мусо ба қавм гуфт: «Натарсед, зеро ки Худо барои озмудани шумо омадааст, то ки тарси Ўпеши рӯи шумо бошад, ва шумо гуноҳ нақунед».
21. Ва қавм аз дур истоданд, ва Мусо сӯи меғ, ки Худо дар он чо буд, наздик омад.
22. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил чунин бигӯ: шумо дидед, ки Ман аз осмон ба шумо сухан рондам.
23. Бо Ман худоёни нуқра насозед, ва худоёни тилло барои худ насозед.
24. Қурбонгоҳи хокӣ барои Ман бисоз, ва қурбонҳои сӯхтани худ ва қурбонҳои саломатии худро аз гӯсфандон ва говони худ бар он тақдир намо; дар ҳар чое ки Ман зикри

исми Худро муқаррар намоям, Ман назди ту омада, туро баракат хоҳам дод.

25. Ва агар қурбонгоҳи сангин барои Ман бисозӣ, онро аз сангҳои тарошида бино накун; зеро ки агар афзоли худро ба он бирасонӣ, онро палид хоҳӣ кард.

26. Ва бар қурбонгоҳи Ман бо зинапоя набаро, то ки аврати ту бар он яла нашавад».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Фароиз дар бораи ғуломон, қатл ва зиёни ҷисмонӣ.

1. «ВА ин аст фароизе ки ба онҳо пешниҳод хоҳӣ кард:
2. Агар ғуломи ибрӣ бихарӣ, бигзор ӯ шаш сол кор ку-над, ва дар соли ҳафтум муфт ба озодӣ барояд.
3. Агар ӯ танҳо омада бошад, бигзор танҳо барояд; агар соҳиби зан бошад, бигзор занаш бо ӯ барояд.
4. Агар оғояш зане ба ӯ дода бошад, ва вай барои ӯ писарон ё духтарон зоида бошад, бигзор зан ва бачагонаш назди оғои ӯ бимонанд, ва ӯ танҳо барояд.
5. Вале агар он ғулом гӯяд: "Оғои худ, занам ва бачаго-намро дӯст медорам, намехоҳам ба озодӣ бароям", —
6. Бигзор оғояш ӯро назди худоён* биёрад, ва ӯро ба дар ё ба паҳлударӣ наздик оварад, ва оғояш гӯши ӯро бо бигиз сӯрох кунад, ва ӯ якумрӣ ғуломи вай хоҳад буд.
7. Ва агар касе духтари худро ба канизӣ бифрӯшад, вай мисли баромадани ғуломон наметавонад барояд.
8. Агар вай ба назари оғояш, ки варо барои худ номзад карда буд, писанд наомада бошад, бигзор ӯ имконият диҳад, ки барои вай фидия диҳанд; аммо ӯ ҳақ надорад, ки варо ба қавми бегонае бифрӯшад, дар сурате ки худаш дар ҳаққи вай хиёнат кардааст.
9. Ва агар ӯ варо барои писари худ номзад кунад, бигзор нисбат ба вай мувофиқи ҳуқуқи духтарон рафтор намояд.
10. Агар ӯ зани дигаре барои худ гирад, набояд зани аввал-ро аз хӯрок, либос ва ҳуқуқи заношӯӣ маҳрум кунад.

11. Ва агар ин се тадбирро барои вай наандешад, бигзор вай муфт, бе фидия барояд.
12. Ҳар кӣ касеро бизанад, ва он кас бимирад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад.
13. Вале агар вай қасдан амал накарда бошад, балки Худо он касро зери дасти вай рост оварда бошад, — Ман маконе барои ту муқаррар хоҳам кард, то ки вай ба он чо бигрезад.

*6. Яъне назди доварон.

14. Ва агар шахсе ба ёри худ қасд карда бошад, ки варо бо роҳи фиреб бикӯшад, — варо аз пеши қурбонгоҳи Ман гирифта, ба қатл бирасон.
15. Ва ҳар кӣ падар ё модари худро бизанад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад.
16. Ва ҳар кӣ касеро дузда бифрӯшад, ё ӯ дар дасташ ёфт шавад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад.
17. Ва ҳар кӣ падар ё модари худро таҳқир намояд, бигзор вай маҳкуми қатл гардад.
18. Ва агар одамон хархаша карда, яке дигареро бо санг ё бо мушт бизанад, ва ӯ намирад, балки бемори бистарӣ шавад, —
19. Агар ӯ бархезад ва бо асо дар кӯча роҳ равад, он гоҳ шахсе ки ӯро задааст, аз ҷазо ғориф хоҳад буд; аммо вай бояд талофии бекории ӯро бидиҳад ва харчи табобаташро адо намояд.
20. Ва агар шахсе ғуломи худ ё канизи худро бо таёқе бизанад, ва ӯ зери дасти вай якбора бимирад, — вай бояд маҳкуми интиқом гардад.
21. Вале агар ӯ як-ду рӯз зинда монад, — набояд вай маҳкуми интиқом гардад, зеро ки ӯ зархариди вай аст.
22. Ва агар одамон дастбагиребон шаванд, ва зани ҳомиладорро бизананд, ва ӯ бача афтонад, вале зарари дигаре ба ӯ нарасад, — айбдор бо ҷаримае ҷазо дода мешавад, вақте ки шавҳари зан онро аз вай талаб кунад, ва онро вай бояд мувофиқи ҳукми доварон адо намояд.

23. Ва агар зараре ба \bar{u} расад, он гоҳ чон дар ивази чон бидех,
24. Чашм дар ивази чашм, дандон дар ивази дандон, даст дар ивази даст, пой дар ивази пой,
25. Сӯзониш дар ивази сӯзониш, чароҳат дар ивази чаро-ҳат, лат дар ивази лат.
26. Ва агар касе чашми ғуломи худ ё чашми канизи худро бизанад, ва онро маиб кунанд, — бигзор варо дар ивази чашмаш озод карда фириштад.
27. Ва агар дандони ғуломи худ ё дандони канизи худро зада ғалтонад, — бигзор варо дар ивази дандонаш озод карда фириштад.
28. Ва агар гове мард ё занро шох зананд, ва \bar{u} бимирад, — он говро бояд сангсор кунанд ва гӯшташро нахӯранд; вале соҳиби гов айбдор нест.
29. Ва агар гов дирӯз ва парирӯз ҳам шохзан бошад, ва соҳибаш аз ин огоҳӣ ёфт, вале онро саришта накард, ва он марде ё занро кушт, — бигзор говро сангсор кунанд, ва низ соҳибашро ба қатл расонанд.
30. Агар бар вай фидия гузошта шавад, бигзор вай фидияи чони худро, ҳар қадар ки бар вай гузошта шуда бошад, адо намояд.
31. Агар писаре ё духтареро шох зада бошад, мувофиқи ҳамин фариза бояд ба вай амал кунанд.
32. Агар гов ғуломе ё канизеро шох зананд, — сӣ сиқл нуқра ба оғои \bar{u} бояд дода шавад, ва гов сангсор карда шавад.
33. Агар касе чоҳеро кушояд, ё касе чоҳе канад, ва онро напӯшонад, ва гове ё харе дар он афтад —
34. Соҳиби чоҳ бояд товони онро адо намояд, яъне ба соҳиби он нуқра бидиҳад, ва лоша аз он \bar{u} хоҳад буд.
35. Ва агар гови касе гови ёри \bar{u} ро шох зананд, ва он би-мирад, — бигзор гови зиндаро фурӯхта, пулашро тақсим кунанд; ва низ гови мурдаро тақсим кунанд.
36. Ё агар маълум шуда бошад, ки он гов дирӯз ва парирӯз ҳам шохзан буд, вале соҳибаш онро саришта накард, — \bar{u} бояд гове дар ивази гов бидиҳад, ва гови мурда аз он \bar{u} хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

*Фароиз дар бораи моликият; дастурот
дар бораи дӯст доштани ёр.*

1. «АГАР касе гове ё гӯсфанде бидуздад, ва онро бику-шад ё бифрӯшад, — бояд дар ивази гов панҷ гов, ва дар ивази гӯсфанд чор гӯсфанд бидиҳад.
2. Агар дуздери шабона дар вақти раҳна карданаш дида, тавре занандаш, ки вай бимирад, — барои вай гуноҳи хунрезӣ нахоҳад буд.
3. Аммо агар бар вай офтоб тулӯъ карда бошад, — барои вай гуноҳи хун ҳаст, вай бояд албатта товон бидиҳад; агар вай чизе надошта бошад, вай бояд барои талофии дуздиаш фурӯхта шавад.
4. Агар чизи дуздидаи вай, аз гов то хар ва гӯсфанд, дар дасташ зинда ёфт шавад, — вай бояд дучанд товон бидиҳад.
5. Агар касе киштзоре ё тоқзореро талаф кунонида бошад, яъне чорпоёни худро сар дода, киштзори каси дигарро нобуд карда бошад, — вай бояд беҳтарин киштзори худ ва беҳтарин тоқзори худро барои товони он бидиҳад.
6. Агар оташе баромада, хорҳоро фаро гирад, ва бандҳои ғалла ё хӯшаҳои нодаравида ё киштзорро бисӯзонад, — ҳар кӣ ин сӯхторро ба вучуд оварда бошад, бояд албатта тово-нашро бидиҳад.
7. Агар касе нуқра ё колоеро назди ёри худ амонат бимо-над, ва амонаташ аз хонаи он шахс дуздида шавад, — агар дузд ёфт шавад, вай бояд дучанд товон бидиҳад;
8. Аммо агар дузд ёфт нашавад, — бигзор соҳиби хона назди доварон оварда шавад, то қасаме ёд кунад, ки ба моликияти ёри худ даст дароз накардааст.
9. Дар ҳар масъалаи чанҷолӣ оид ба гов, хар, гӯсфанд, либос ва ҳар чизи гумшуда, ки касе даъвои он дошта бошад, кори хар ду бояд назди доварон оварда шавад; хар киро доварон айбдор кунанд, вай бояд ба ёри худ дучанд товон бидиҳад.

10. Агар касе назди ёри худ харе, ё гове, ё гӯсфанде ва ё ҳар чорпои дигарро амонат бимонад, ва он бимирад, ё пояш бишканад, ё дузде онро бибарад, ба тавре ки шоҳид на-бошад, —
11. Бигзор қасами Худованд дар миёни ҳар ду ба кор бурда шавад дар бораи он ки дасти худро ба моликияти ёри худ дароз накардааст; ва соҳибаш бояд қабул кунад, ва он кас товон надихад.
12. Вале агар аз ӯ дуздида шавад, ӯ бояд ба соҳибаш товон бидихад.
13. Агар дарида шавад, бояд онро барои исбот кардан биёрад; барои даридашуда товон нахоҳад дод.
14. Ва агар касе аз ёри худ ҳайвонеро ба орият бигирад, ва он маиб шавад ё бимирад, дар сурате ки соҳибаш бо он на-бошад, — он кас бояд албатта товон бидихад.
15. Агар соҳибаш бо он бошад, — товон нахоҳад дод; агар он киро карда шуда бошад, — товонаш ба киропулӣ дохил шудааст.
16. Ва агар касе дӯшизаеро, ки номзад нашудааст, фирефта намуда, бо вай бихуспад, — ӯ бояд маҳр дода, варо барои худ ба занӣ бигирад.
17. Агар падари вай розӣ нашавад, ки варо ба ӯ бидихад, — ӯ бояд баробари маҳри дӯшизагон нуқра бидихад.
18. Қодугарро зинда намон.
19. Ҳар кӣ бо ҳайвоне алоқаи чинсӣ кунад, — бояд албатта кушта шавад.
20. Касе ки барои худоён, чуз Худованди ягона, қурбонӣ кунад, — бояд маҳв карда шавад.
21. Ва ғарибро фиреб надех, ва ӯро ба танг наовар, зеро ки дар замини Миср ғариб будед.
22. Ҳеч як бевазан ва ятимро азият надихед.
23. Агар ӯро азият диҳӣ, ва ӯ сӯи Ман нола кунад, — Ман нолаи ӯро хоҳам шунид,

24. Ва хашми Ман аланга хоҳад зад, ва Ман шуморо бо шамшер хоҳам кушт, ва занони шумо бева, ва фарзандони шумо یتим хоҳанд шуд.
25. Агар ба камбағале аз миёни қавми Ман, ки ҳамсоияи ту бошад, пул қарз диҳӣ, — ба вай мисли қарзхоҳ рафтор на-кун: суде ба гардани вай бор на-кун.
26. Агар либоси ёри худро ба гарав гирӣ, то вақти ғуруби офтоб онро ба вай баргардон,
27. Зеро ки он ягона пӯшоки вай аст, либосе барои ба-дани вай аст; пас, вай чӣ пӯшида хоб равад? Ва агар вай сӯи Ман нола кунад, — Ман хоҳам шунид, зеро ки Ман карим ҳастам.
28. Доваронро таҳқир на-кун, ва ба раисе ки дар қавми туст, лаънат на-гӯӣ.
29. Дар овардани навбари ҳосилоти худ ва маҳсули чар-хушти худ даранг на-кун; нахустзодаи писаронатро ба Ман бидеҳ.
30. Бо гов ва гӯсфанди худ низ чунин бикун; бигзор ҳафт рӯз назди модари худ бошад, дар рӯзи ҳаштум онро ба Ман бидеҳ.
31. Ва барои Ман одамони муқаддас хоҳед буд, ва гӯштеро, ки дар сахро дарида шудааст, нахӯред; онро назди сагон бипартоед».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Фароиз дар бораи адолат ва дар бораи дӯст доштани ёр.

1. «ОВОЗАИ бекораро ба забон нарон; дасти худро ба шарир на-деҳ, то ки шоҳиди козиб бошӣ.
2. Аксариятро дар роҳи бадкорӣ пайравӣ на-кун, ва дар мурофия бар хилофи вичдони худ шаҳодат на-деҳ, то ки моил ба аксарият шуда, ба қачқорӣ сабаб гардӣ.
3. Ва нисбат ба камбағал дар мурофияи вай рӯбинӣ на-кун.
4. Агар гов ё хари гумшудаи душманатро биёбӣ, — онро албатта ба ӯ баргардон.
5. Агар хари душманатро бубинӣ, ки зери бораш афтада хобидааст, — онро ба ҳолаш вогузор на-кун, балки ҳамроҳи ӯ бори онро фузор.

6. Ҳукуқи камбағали худро дар муурофияи ӯ поймол нақун.
7. Аз гапи дурӯғ қанорагирӣ намо; ва бегуноҳу одилро нақуш, зеро ки Ман шарирро сафед нахоҳам қард.
8. Ва ришва нагир, зеро ки ришва биноёнро кӯр мегар-донад, ва суҳанони одилонро таҳриф меқунад.
9. Ва ғарибро ба танг наовар; ва шумо аз дили ғариб хабардор ҳастед, зеро ки дар замини Миср ғариб будед.

Фароиз дар бораи рӯзи ҳафтум ва соли ҳафтум.

10. Ва шаш сол замини худро киштуқор намо, ва ҳосилаш-ро қамъ қун;
11. Ва дар соли ҳафтум онро ором гузор ва тарқ намо, то ки камбағалони қавмат аз он бихӯранд, ва он чи аз онҳо боқӣ монад, ҳайвоноти саҳро бихӯранд; бо тоқзори худ ва бо дарахтони зайтуни худ низ қунин амал намо.
12. Шаш рӯз қорҳои худро ба қо овар, ва дар рӯзи ҳафтум ором гир, то ки қоват ва харат фароғат ёбад, ва писари қани-зат ва ғариб истироҳат қунанд.
13. Ва ҳар он қиро, ки Ман ба шумо гуфтаам, риоя на-моед; ва номи худоёни дигарро зикр нақунед, он аз забона-тон шунида нашавад.

Фароиз дар бораи се ид.

14. Се маротиба ҳар сол барои Ман ид бикун:
15. Иди фатирро риоя намо; ҳафт рӯз, қунон ки ба ту амр фармудаам, дар вақти муайяни моҳи абиб фатир бихӯр, зеро ки дар он вақт ту аз Миср берун омадаӣ; ва бигзор ба ҳузури Ман тихидаст наоянд;
16. Ва иди дарави навбари ғалладонаи худро, ки дар саҳро кишт қардаӣ; ва иди қамъоварио дар охири сол, вақте ки ҳосили меҳнати худро аз саҳро қамъ қардаӣ.
17. Соле се маротиба тамоми наринаи ту бояд ба ҳузури Худованди Парвардигор ҳозир шаванд.

18. Хуни қурбонии Маро бо якҷоягии хамиртуруш тақдим накун, ва чарбуи қурбонии идонаи Ман то субҳ боқӣ намонад.

19. Навбари аввалини заминатро ба хонаи Худованд Худои худ биёр. Бузғоларо дар шири модари он напаз.

Ваъдаҳо дар бораи замини Канъон.

20. Инак, Ман фариштае пешопеши ту мефиристам, то ки туро дар роҳ ниғаҳбонӣ карда, ба маконе ки муҳайё намудаам, бирасонад.

21. Аз вай эҳтиёт шав ва ба овозаш гӯш деҳ; ба вай мухолифат нанамо, зеро ки вай гуноҳи шуморо афв нахоҳад кард, чунки исми Ман андаруни вай аст.

22. Агар ту ба овози вай гӯш диҳӣ, ва ҳар он чи Ман бигӯям, ба ҷо оварӣ, он гоҳ Ман ба душманони ту душман хоҳам буд, ва ба бадхоҳонат бадхоҳӣ хоҳам кард.

23. Зеро ки фариштаи Ман пешопеши ту равона шуда, туро ба сӯи амӯриён, ва ҳиттиён, ва фариззиён, ва канъониён, ва хиввиён, ва ябусиён хоҳад овард, ва Ман онҳоро несту нобуд хоҳам кард.

24. Ба худоёни онҳо сачда набар, ва онҳоро ибодат нанамо, ва мисли аъмоли онҳо амал накун, балки онҳоро торумор соз, ва ҳайкалҳошонро албатта бишкан.

25. Ва Худованд Худои худро ибодат намоед, ва ӯ нони ту ва оби туро баракат хоҳад дод; ва Ман бемориҳоро аз миёни ту дур хоҳам кард.

26. Дар замини ту зани бачапарто ва нозой нахоҳад буд; шумораи рӯзҳоятро пурра хоҳам кард.

27. Ҳайбати Худо пешопеши ту хоҳам фиристод, ва ҳар қавмеро, ки ту наздашон биёӣ, ба изтироб хоҳам афканд, ва ҳамаи душманонатро аз пешд ту дар гурез хоҳам андохт.

28. Ва пешопеши ту занбӯрҳоро хоҳам фиристод, ва онҳо хиввиён, ва канъониён ва ҳиттиёнро аз пеши ту бадар хоҳанд ронд.

29. Онҳоро аз пеши ту дар як сол бадар нахоҳам ронд, мабодо замин валангор гардад, ва ҳайвоноти саҳро бар зарари ту афзун шаванд.

30. Онҳоро аз пеши ту кам-кам бадар хоҳам ронд, то ки ту афзоиш ёфта, заминро ба тасарруфи худ дароварӣ.

31. Ва худуди туро аз баҳри Қулзум то баҳри фалиштиён, ва аз биёбон то наҳри Фурот муқаррар хоҳам кард; зеро ки сокинони ин заминро ба дасти шумо хоҳам супурд, ва ту онҳоро аз пеши худ бадар хоҳӣ ронд.

32. Бо онҳо ва бо худоёнашон аҳд набанд.

33. Бигзор онҳо дар замини ту сукунат надошта бошанд, мабодо туро бар зидди Ман осӣ гардонанд, ва ту худоёни онҳоро ибодат намоӣ, ва ин барои ту санги роҳ гардад».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Дар бораи хаймаи ҷомеъ.

Ба Худо сачда бурдани қавм.

1. ВА Ё ба Мусо гуфт: «Сӯи Худованд боло баро, ту ва Ҳорун, Нодоб ва Абиху, ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил, ва аз дур сачда баред;

2. Ва бигзор Мусо танҳо ба Худованд наздик ояд, ва онҳо наздик наоянд; ва қавм бо ӯ боло набароянд».

3. Ва Мусо омада, ҳамаи суханони Худованд ва тамоми фароизро ба қавм ҳикоят кард; ва тамоми қавм бо як овоз ҷавоб гардонида, гуфтанд: «Ҳамаи суханонеро, ки Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард».

4. Ва Мусо ҳамаи суханони Худовандро навишт, ва бомдодон бармаҳал бархоста, қурбонгоҳе дар домани кӯҳ, ва дувоздаҳ сутун, мувофиқи дувоздаҳ сибти Исроил, бино кард.

5. Ва ҷавонро аз миёни банӣ-Исроил фиристод, ва онҳо қурбониҳои сӯхтанӣ тақдим намуданд, ва қурбониҳои саломатӣ аз говон барои Худованд забҳ карданд.

6. Ва Мусо нисфи хунро гирифта, дар тосҳо рехт, ва нисфи хунро бар қурбонгоҳ пошид;

7. Ва китоби аҳдро гирифта, ба самъи қавм хонд, ва онҳо гуфтанд: «Ҳар он чи Худованд гуфтааст, ба амал хоҳем овард ва гӯш хоҳем дод».

8. Ва Мусо хунро гирифта, бар қавм пошид, ва гуфт: «Ин аст хуни аҳде ки Худованд бар хамаи ин суханон бо шумо бастааст».

9. Ва Мусо бо Ҳорун, Нодоб ва Абиху ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил боло баромад.

10. Ва онҳо Худои Исроилро диданд, ва зери поҳои Ё чизе монанди хиштҳои ёкути кабуд, ва мисли асли ошон зулол буд.

11. Ва Ё бар гузинони банӣ-Исроил дасти Худо дароз накард, ва онҳо Худоро диданд, ва хӯрданд ва нӯшиданд.

12. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди Ман ба кӯҳ баро ва дар он чо бош, ва Ман алвоҳи санг ва Таврот ва аҳкомеро, ки барои таълим додан навиштаам, ба ту хоҳам дод». 13. Ва Мусо бо Еҳушаъ бархост, ва Мусо ба кӯҳи Худо баромад.

14. Ва ба пирон гуфт: «Дар ин чо ба адо мунтазир истед, то вақте ки назди шумо баргардем, ва инак, Ҳорун ва Ҳур бо шумо хоҳанд буд; бигзор ҳар кӣ даъво дошта бошад, назди онҳо ояд».

15. Ва Мусо ба кӯҳ баромад, ва абр кӯҳро пӯшонид.

16. Ва чалоли Худованд бар кӯҳи Сино маскан гирифт, ва шаш рӯз абр онро пӯшонид, ва дар рӯзи ҳафтум Ё Мусоро аз миёни абр хонд.

17. Ва намуди чалоли Худованд мисли оташи сӯзанда дар назари банӣ-Исроил бар куллаи кӯҳ буд.

18. Ва Мусо андаруни абр дохил шуда, ба кӯҳ баромад; ва Мусо чил рӯз ва чил шаб бар кӯҳ буд.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Мусо бар кӯҳи Сино.

1. ВА Худо ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил бигӯ, ки барои Ман ҳадия бигиранд; аз ҳар касе ки дилаш ба додани бахшиш моил бошад, ҳадияи Маро бигиред.
3. Ва ин аст ҳадияе ки аз онҳо бояд бигиред: тилло, ва нуқра, ва мис;
4. Ва лочвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз;
5. Ва пӯсти кӯчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тӯҳс, ва чӯби ақоқиё;
6. Равған барои чароғҳо; атриёт барои равғани тадҳин ва барои бухури муаттар;
7. Сангҳои чазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфӯд ва барои синабанд*.
8. Ва бигзор онҳо барои Ман қудсе бисозанд, ва Ман дар миёни онҳо сокин хоҳам шуд.
9. Мувофиқи ҳар он чи Ман ба ту нишон медиҳам, — ҳам тарҳи маскан ва ҳам тарҳи тамоми колои онро, — ончунон бисозед.

Дар бораи маскан ва сандуқи аҳд.

10. Ва бигзор сандуқе аз чӯби ақоқиё бисозанд, ки даро-зияш дуо ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ, ва қадаш якуним зироъ бошад.
11. Ва онро бо тиллои холис бипӯшон, — аз дарун ва аз берун онро бипӯшон, — ва бар он гирдогирд афсари тилло бисоз.
12. Ва барои он чор ҳалқай тилло бисоз, ва бар чор гӯшаи он васл намо: ду ҳалқаро бар як паҳлуяш, ва ду ҳалқаро бар паҳлуи дигараш.
13. Ва дастакҳо аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо тилло бипӯшон.
14. Ва он дастакҳоро ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои сандуқ ҳаст, дохил намо, то ки сандуқ ба воситаи онҳо бардошта шавад.

15. Он дастакҳо бояд дар ҳалқаҳои сандуқ бимонад, ва набояд аз он дур карда шавад.

16. Ва шаҳодатеро, ки Ман ба ту медиҳам, дар сандуқ бимон.

17. Ва сарпӯше аз тиллои холис бисоз, ки дарозияш дуо ӯ ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ бошад.

*7. *Эфӯд ва синабанд* — либосҳои рӯи саркоҳин, ки тасвири муфассали онҳо дар боби 28 дода шудааст.

18. Ва ду каррубӣ аз тилло бисоз, — онҳоро яклухт, аз ду канори сарпӯш бисоз.

19. Ва як каррубиро аз ин канор, ва каррубии дигарро аз он канор бисоз; каррубӣро аз худи сарпӯш бар ду канори он бисозед.

20. Ва каррубӣро болҳоро дар боло паҳн карда, сарпӯшро бо болҳои худ хоҳанд пӯшонид, ва рӯйхошон сӯи якдигар хоҳад буд; рӯйҳои каррубӣро сӯи сарпӯш нигарон хоҳад буд.

21. Ва сарпӯшро бар сандуқ аз боло бимон; ва шаҳодатеро, ки ба ту медиҳам, андаруни сандуқ бимон.

22. Ва дар он ҷо Ман ба ту зоҳир гардида, аз болои сарпӯш, аз миёни ду каррубие ки бар сандуқи шаҳодат мебошанд, бо ту сухан хоҳам ронд дар бораи ҳар он ҷо ба воситаи ту ба банӣ-Исроил амр хоҳам фармуд.

Дар бораи нонҳои тақдим.

23. Ва мизе аз ҷӯби ақоқиё бисоз, ки дарозияш ду зироъ, ва фароҳияш як зироъ, ва қадаш якуним. зироъ бошад.

24. Ва онро бо тиллои холис бипӯшон; ва гирдогирдаш афсари тилло бисоз.

25. Ва чорҷӯбае гирдогирди он ба андозаи як қабза бисоз; ва афсари тилло гирдогирди чорҷӯбаи он бисоз.

26. Ва чор ҳалқаи тилло барои он бисоз; ва ҳалқаҳоро бар чор ғӯшаи чор почай он барқарор намо.

27. Ҳалқаҳо бояд ба баландии чорҷӯба мувофиқ буда, ҳам-чун хонаҳои дастакҳо барои бардоштани миз хизмат кунад.

28. Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон, ва мизро ба воситаи онҳо хоҳанд бардошт.

29. Ва табақҳои он, ва қошукҳои он, ва тосҳои он, ва пиёлаҳои онро, ки ҳадияи рехтаниро ба воситаи онҳо мерезанд, бисоз; онҳоро аз тиллои холис бисоз.

30. Ва нони такдимро бар миз ҳамеша ба ҳузури Ман бимон.

Дар бораи чароғдони тилло

31. Ва чароғдоне аз тиллои холис бисоз; бигзор чароғдон яклухт сохта шавад; поя ва шоҳаҳои он, қуббаҳо, ғунчаҳо ва гулҳои он бояд аз худи он бошад.

32. Ва шаш шоҳа бояд аз паҳлуҳои он берун ояд: се шоҳаи чароғдон аз як паҳлуяш, ва се шоҳаи чароғдон аз паҳлуи дигараш.

33. Се қуббаи монанди гули бодом дар як шоҳа, бо ғунча ва гул, ва се қуббаи монанди гули бодом дар шоҳаи дигар, бо ғунча ва гул; ҳамчунин дар шаш шоҳае ки аз чароғдон берун меояд.

34. Ва дар пояи чароғдон чор қуббаи монанди гули бодом бо ғунчаҳо ва гулҳои он.

35. Ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он, — барои шаш шоҳае ки аз чароғдон берун меояд.

36. Ғунчаҳояш ва шоҳаҳояш бояд аз худи он бошад, — он куллиятан яклухт аз тиллои холис бошад.

37. Ва ҳафт адад барояш чароғ бисоз; ва чароғҳояш бояд тавре даргиронида шавад, ки ба тарафи чароғи миёна рӯшноӣ диҳад.

38. Ва анбӯрҳо ва маҷмарҳои он аз тиллои холис бошад.

39. Бигзор онро бо тамоми ин коло аз як киккар тиллои холис бисозанд.

40. Ва эҳтиёт намо, ки онҳоро мувофиқи намунае ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд, бисозӣ».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Дар бораи чодирҳо ва болопӯш аз нӯсти қўчқор.

1. «ВА масканро аз даҳ чодир катони нозуки дутоба, ва лочвард, ва арғувон, ва қирмиз бисоз, ва каррубиёнро бо бофти санъаткорона бар онҳо нақш намо.
2. Дарозии ҳар як чодир бисту ҳашт зироъ, ва фарохии ҳар як чодир чор зироъ бошад; ҳамаи чодирҳо ба як андоза бошад.
3. Панҷ чодир бояд бо ҳамдигар пайванд карда шавад, ва панҷ чодир дигар бо ҳамдигар пайванд карда шавад.
4. Ва тушахонаҳо аз лочвард бар лаби як чодире ки дар канори пайвандкунӣ мебошад, бисоз; ва бар лаби чодир канори пайвандкунии дуҷум низ чуни бисоз.
5. Панҷоҳ тугмахона дар як чодир бисоз, ва панҷоҳ тугмахона дар канори чодире ки дар пайвандкунии дуҷум мебошад, бисоз, — тугмахонаҳо бояд дар рӯ ба рӯи ҳамдигар бошад.
6. Ва панҷоҳ чангаки тилло бисоз; ва чодирҳоро бо чан-гакҳо ба якдигар пайванд намо, — ва маскан яклухт хоҳад шуд.
7. Сипас чодирҳо аз пашми буз бисоз, то ки хаймае бар маскан бошад; ёздаҳ адад чуни чодирҳо бисоз.
8. Дарозии ҳар як чодир сӣ зироъ, ва фарохии ҳар як чодир чор зироъ бошад; ёздаҳ чодир ба як андоза бошад.
9. Ва панҷ чодирро алоҳида, ва шаш чодирро алоҳида пайванд намо; ва чодир шашумро аз тарафи пеши хайма дуқат бикун.
10. Ва панҷоҳ тугмахона бар лаби як чодире ки дар канори пайвандкунӣ мебошад, бисоз, ва панҷоҳ тугмахона бар лаби чодир пайвандкунии дуҷум.
11. Ва панҷоҳ чангаки мисин бисоз, ва чангакҳоро ба тугмахонаҳо дохил бикун, ва хаймаро пайванд намо, — ва он яклухт хоҳад шуд.
12. Ва канори зиёдати чодирҳои хайма, яъне нисфи чодире ки зиёдатӣ кардааст, бигзор дар қафои маскан овезон бошад.
13. Ва зирое аз як тараф ва зирое аз тарафи дигар, ки аз дарозии чодирҳои хайма зиёдатӣ мекунад, бигзор дар паҳлу-

ҳои маскан аз як тараф ва аз тарафи дигар овезон бошад, то ки онро бипӯшонад.

14. Ва болопӯше барои хайма аз пӯстҳои кӯчқор, ки сурх бошад, бисоз, ва болопӯше аз пӯстҳои тӯҳс аз болои он.

Дар бораи тахтаҳо.

15. Ва тахтаҳо, ки меистода бошад, барои маскан аз чӯби ақоқиё бисоз.

16. Дарозии ҳар як тахта даҳ зирӯ бошад, ва фароҳии ҳар як тахта — якуним зирӯ.

17. Ва дар ҳар тахта ду дандонаи мутавозии якдигар бошад; дар ҳамаи тахтаҳои маскан чунин бисоз.

18. Ва тахтаҳо барои маскан бисоз: бист тахта барон тарафи чанубӣ.

19. Ва чил пояи нуқра зери бист тахта бисоз: ду поя зери як тахта барои ду дандонаи он, ва ду поя зери тахтаи дигар барои ду дандонаи он.

20. Ва барои тарафи дигари маскан, барои тарафи шимолӣ — бист тахта.

21. Ва чил пояи нуқра барои онҳо: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар.

22. Ва барои қафои маскан, ки тарафи ғарбист, шаш тахта бисоз.

23. Ва барои гӯшаҳои маскан, дар қафо, ду тахта бисоз.

24. Ва бигзор онҳо аз поён пайваст карда шавад, ва аз боло низ якҷоя дар як ҳалқа пайванд гардад; барои ҳар ду чунин бишавад, яъне онҳо барои ҳар ду гӯша бошад.

25. Ва ба ҳамин тариқ ҳашт тахта хоҳад буд, ва пояҳои нуқра барои онҳо, чамъ шонздаҳ поя: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар.

26. Ва ғалақаҳо аз чӯби ақоқиё бисоз: панҷ адад барои тахтаҳои як тарафи маскан,

27. Ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи дигари маскан, ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи қафои маскан, ба самти ғарб.

28. Ва ғалақаи миёна аз даруни тахтаҳо аз ин сар то он сар мегузарад.

29. Ва тахтаҳоро бо тилло бипӯшон, ва ҳалқаҳои онҳоро, ки хонаҳои ғалақаҳо бошад, аз тилло бисоз; ва ғалақаҳоро бо тилло бипӯшон.

30. Ва масканро барпо намо, мувофиқи дастуре ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд.

Дар бораи пардаҳои маскан.

31. Ва пардае аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бисоз; бо бофти санъаткорона онро бо каррубиён бисоз.

32. Ва онро бар чор сутуни ақоқиё биовез, ки онҳо бо тилло пӯшонида шуда бошанд, илмакҳошон аз тилло бошад, бар чор пояи нуқра истода бошанд.

33. Ва пардаро зерӣ чангакҳо биовез; ва сандуқи шаҳо-датро ба он ҷо, дар қафои парда биёр, ва парда қудсро барои шумо аз қудси қудсҳо ҷудо хоҳад кард.

34. Ва сарпӯшро бар сандуқи шаҳодат дар қудси қудсҳо бимон.

35. Ва мизро аз беруни парда, ва чароғдонро дар рӯ ба рӯи миз, ба тарафи ҷанубии маскан бимон; ва мизро ба та-тафи шимолии он ҷойгир кун.

36. Ва пардае барои даромадгоҳи хайма аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо санъати гулдӯзӣ бисоз.

37. Ва барои парда панҷ сутун аз ҷӯби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон, ва илмакҳошон аз тилло бошад; ва барои онҳо панҷ пояи мисин бирез».

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Дар бораи қурбонгоҳи мисин.

1. «ВА қурбонгоҳе аз чӯби ақоқиё бисоз, ки дарозияш панҷ зироъ, ва фароҳияш панҷ зироъ, яъне қурбонгоҳи му-раббаъ бошад; ва қадаш се зироъ.
2. Ва шохҳои онро бар чор гӯшаи он бисоз, ба тавре ки шохҳояш аз худи он бошад; ва онро бо мис бипӯшон.
3. Ва тосҳояшро барои баровардани хокистараш, ва хокандозҳояш ва косахояш ва чанголҳояш ва маҷмарҳояшро бисоз; тамоми қоляшро аз мис бисоз.
4. Ва барояш панҷарае аз мис ба сурати шабака бисоз, ва бар он шабака чор ҳалқай мисин, бар чор гӯшааш, бисоз.
5. Ва онро зери канораи қурбонгоҳ аз поён бимон, ба тавре ки шабака то нисфи қурбонгоҳ бошад.
6. Ва дастакҳо барои қурбонгоҳ бисоз, дастакҳо аз чӯби ақоқиё бошад, ва онҳоро бо мис бипӯшон.
7. Ва дастакҳояшро ба ҳалқаҳо бигзаронанд; ва дастакҳо дар ҳар ду паҳлуи қурбонгоҳ бошад, вақте ки онро бардоранд.
8. Онро аз тахтаҳо дарунҳолӣ бисоз; бигзор ончунон, ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд, бисозанд.

Дар бораи саҳни маскан.

9. Ва саҳни масканро бисоз; ба тарафи ҷанубӣ пардаҳо барои саҳн аз катони нозуки дутоба бошад, дарозии онҳо ба як тараф сад зироъ бошад.
10. Ва сутунҳояш бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис бошад; илмакҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нуқра бошад.
11. Ва ҳамчунин ба дарозии тарафи шимолӣ пардаҳо сад зироъ дарозӣ дошта бошад, ва сутунҳои он бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис бошад; илмакҳои сутунҳо ва бандҳошон аз нуқра бошад.
12. Ва ба фароҳии саҳн ба тарафи ғарбӣ пардаҳо панҷоҳ зироъ бошад; сутунҳошон даҳ адад, ва пояҳошон даҳ адад.

13. Ва фарохии сахн ба тарафи офтоббарои шарқӣ панҷоҳ зироъ бошад.

14. Ва пардаҳои як паҳлуи дарвоза понздаҳ зироъ; сутунҳошон се адад, ва пояҳошон се адад.

15. Ва пардаҳои паҳлуи дигари он понздаҳ зироъ; сутунҳошон се адад, ва пояҳошон се адад.

Дар бораи пардаи дарвозаи сахн.

16. Ва барои дарвозаи сахн бист зироъ парда аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо санъати гулдӯзӣ бошад; сутунҳошон чор адад, ва пояҳошон чор адад.

17. Ҳамаи сутунҳои сахн гирдогирд бо бандҳои нуқрагин пайваст буда, илмакҳошон аз нуқра, ва пояҳошон аз мис бошад.

18. Дарозии сахн сад зироъ, ва фароҳияш панҷоҳ зироъ дар муқобили панҷоҳ зироъ, ва қадаш панҷ зироъ, ва парда-ҳояш аз катони нозуки дутоба, ва пояҳои сутунҳояш аз мис бошад.

19. Тамоми колои маскан барои ҳар хизматаш, ва ҳамаи меҳҳояш ва ҳамаи меҳҳои сахн аз мис бошад.

Дар бораи рағани зайтуни зулол барои рӯшноӣ.

20. Ва ту ба банӣ-Исроил амр фармо, ки рағани зайтуни зулоли кӯфташуда барои рӯшноӣ назди ту биёранд, то ки чароғҳо доимо афрӯхта шавад.

21. Дар хаймаи чомеъ, берун аз пардае ки бар сандуки шаҳодат аст, бигзор онро Ҳорун ва писаронаш аз шом то субҳ ба ҳузури Худованд барафрӯзанд; ин фароизи абадӣ насл ба насли онҳо аз банӣ-Исроил хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Дар бораи қаҳонат умуман.

1. «ВА ту бародарат Ҳорун ва писаронашро бо вай, аз миёни банӣ-Исроил, ба худ муқарраб бикун, то ки вай ба Ман қаҳонат намояд: Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, Эльзор ва Итомор, писарони Ҳорун.
2. Ва либосҳои муқаддас барои бародарат Ҳорун, аз баҳри иззат ва шукӯҳ бисоз.
3. Ва ту ба ҳамаи донодилон, ки Ман дили онҳоро аз рӯҳи ҳикмат пур сохтаам, сухан бирон, ки либосҳои Ҳорунро барои тақдир кардани вай бисозанд, то ки вай ба Ман қаҳонат намояд.

Дар бораи либосҳои қоҳинон.

4. Ва ин аст либосҳои ки бояд бисозанд: синабанд ва эфӯд ва ридо ва пероҳани катакчадор ва аммома ва камар-банд; ва бигзор либосҳои муқаддасро барои бародарат Ҳорун ва барои писаронаш бисозанд, то ки вай ба Ман қаҳонат намояд;
5. Ва онҳо тилло ва лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуқро бигиранд,
6. Ва эфӯдро аз тилло ва лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуқи дутоба бо бофти санъаткорона бисозанд.
7. Ду китфпӯшаки пайвандшавандае бар ду канори он бояд бошад, то ки он пайваст шавад.
8. Ва тасмаи бандубасти он, ки бар он аст, бояд бо ҳамон санъат, аз худӣ он, яъне аз лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуқи дутоба бошад.
9. Ва ду санги ҷазъ бигир, ва номҳои банӣ-Исроилро бар онҳо ҳақ намо.
10. Шаш номи онҳоро бар як санг, ва шаш номи боқии онҳоро бар санги дигар, мувофиқи таваллудашон.
11. Бо санъати ҳаққоки санг, мисли ҳаққи мӯҳр, номҳои банӣ-Исроилро бар ду санг ҳақ намо; онҳоро дар нигинхонаҳои тилло бинишон.
12. Ва ин ду сангро бар китфпӯшакҳои эфӯд ҷойгир намо, ки сангҳои ёдгори барои банӣ-Исроил бошад; ва бигзор Ҳорун

номҳои онҳоро ба ҳузури Худованд бар ду китфи худ барои ёдгорӣ бардорад.

13. Ва нигинхонаҳо аз тилло бисоз,

14. Ва ду занҷир аз тиллоӣ холис; онҳоро ба шакли та-нобе, бо санъати бофти морпеч бисоз; ва занҷирҳои морпечро ба нигинхонаҳо андармон бикун.

15. Ва синабанди довариро бо бофти санъаткорона бисоз, бо ҳамон санъате ки эфӯдро бофтаӣ, яъне онро аз тилло, лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бисоз.

16. Он бояд мураббаъ, дуқабата, дарозияш як вачаб ва фароҳияш як вачаб бошад.

17. Ва андарунаш сангҳои нигинхонадор, чор қатор санг бинишон: қатори иборат аз лаъл, ёқути зард ва зумуррад, ки ин қатори яқум аст;

18. Ва қатори дуҷум — баҳрамон, ёқути кабуд ва алмос;

19. Ва қатори сеҷум — ёқути тар, ақиқи сӯхта ва чамаст;

20. Ва қатори чорум — забарҷад, чазъ ва яшм; онҳо бояд бо нигинхонаҳои тилло нишонида шавад.

21. Ва ин сангҳо бояд бо номҳои банӣ-Исроил, яъне ду-воздаҳ адад бо номҳои онҳо бошад; мисли ҳаққи мӯҳр, барои дувоздаҳ сибт, ки ҳар яке ба номи худаш бояд бошад.

22. Ва барои синабанд занҷирҳо ба шакли танобе бо санъа-ти бофти морпеч аз тиллоӣ холис бисоз.

23. Ва барои синабанд ду ҳалқай тилло бисоз, ва ин ду ҳалқаро ба ду канори синабанд андармон бикун.

24. Ва он ду занҷири морпечро ба ин ду ҳалқа бар канорҳои синабанд андармон бикун.

25. Ва ду сари дигари ду занҷири морпечро ба ду нигин-хона пайванд намуда, бар китфпӯшакҳои эфӯд ба тарафи абраи он андармон бикун.

26. Ва боз ду ҳалқай тилло бисоз, ва онҳоро бар ду канори синабанд, ба он лабаш, ки ба тарафи астари эфӯд аст, андармон бикун.

27. Ва боз ду ҳалқаи тилло бисоз, ва онҳоро бар ду китфпӯшаки эфӯд аз поён, аз тарафи абраи он, назди пайвандшавии он, аз болои тасмаи эфӯд андармон бикун.

28. Ва бигзор синабандро аз ҳалқаҳояш ба ҳалқаҳои эфӯд бо риштаи лочвард банд кунанд, то ки он бар тасмаи эфӯд бошад, ва синабанд аз эфӯд ҷудо нашавад.

29. Ва Ҳорун номҳои банӣ-Исроилро дар синабанди доварӣ бар дили худ, ҳангоме ки ба қудс мебарояд, барои ёдгори ба ҳузури Худованд доимо хоҳад бардошт.

30. Ва урим ва туммиро* дар синабанди доварӣ бимон, то ки бар дили Ҳорун, ҳангоме ки ба ҳузури Худованд мебарояд, бошад; ва бигзор Ҳорун мубашшири довари банӣ-Исроилро бар дили худ ба ҳузури Худованд доимо бардорад.

Дар бораи ридои эфӯд ва лавҳа.

31. Ва ридои эфӯдро комилан аз лочвард бисоз.

32. Ва бигзор чоке барои даровардани сар дар миёнаи он бошад; лаблӯлае гирдогирди чокаш бо санъати бофтагарӣ бошад, яъне мисли гиребони ҷавшан бошад, то ки надаррад.

33. Ва дар лаби доманаш анорҳо аз лочвард ва арғувон ва қирмиз бисоз, ки гирдогирди домани он бошад; ва зангӯлачаҳои тилло дар миёни онҳо гирдогирд бошад.

34. Зангӯлачаи тилло ва аноре, зангӯлачаи тилло ва аноре дар лаби домани ридо гирдогирд бошад.

35. Ва он бар тани Ҳорун ҳангоми хизматгузориаш хоҳад буд, ва садои он, ҳангоме ки ӯ ба қудс ба ҳузури Худованд мебарояд, ва ҳангоме ки мебарояд, шунида хоҳад шуд, то ки ӯ намирад.

36. Ва лавҳае аз тиллои холис бисоз, ва бар он, мисли ҳаққи мӯҳр, чунин ҳақ намо: "Муқаддас аст барои Худованд".

37. Ва онро бо риштаи лочвард ба аммома бибанд, то ки ба тарафи пеши аммома бошад.

38. Ва он бар пешонии Ҳорун хоҳад буд; ва Ҳорун нуқси қурбонии муқаддасро, ки банӣ-Исроил бо ҳамаи ҳадияҳои

муқаддаси худ тақдис менамоянд, хоҳад бардошт, ва он бар пешонии ӯ доимо хоҳад буд, то ки онҳо ба ҳузури Худованд таваҷҷӯҳ ёбанд.

39. Ва пероҳани катакчадоре аз катони нозук бибоф, ва аммомае аз катони нозук бисоз; ва камарбанде бо санъати гулдӯзӣ бисоз.

*30. *Урим ва туммим* — сангҳои қуръа бар сари синаи саркоҳин, ки яке ҷавоби мусбӣ ва дигаре ҷавоби манфиро оид ба ягон масъалаи муҳимми ҳалталаб мефаҳмонд.

40. Ва барои писарони Ҳорун пероҳанҳо бисоз, ва барои онҳо камарбандҳо бисоз; ва кулоҳҳо барояшон аз баҳри иззат ва шукӯҳ бисоз.

41. Ва бо онҳо бародарат Ҳорун ва писаронашро ҳамроҳи ӯ ораста намо, ва онҳоро тадҳин бикун, ва онҳоро баргумор ва тақдис намо, то ки ба Ман қаҳонат кунанд.

42. Ва ба онҳо эзорҳои катон барои пӯшонидани аврата-шон бисоз, ки аз камар то зону бирасад;

43. Ва бигзор бар Ҳорун ва писаронаш бошад, вақте ки ба хаймаи ҷомеъ дохил мешаванд, ё ки барои хизмати қудс ба қурбонгоҳ наздик меоянд, мабодо гирифтори гуноҳ гардида, бимиранд; ин фаризаи абадист барои ӯ ва барои насли ӯ баъд аз ӯ».

БОБИ БИСТУ НУҲУМ

Дар бораи тақдис кардани коҳинон ва қурбонҳои ҳаррӯза.

1. «ВА ин аст он чи ту бояд барои тақдис кардани онҳо ба амал оварӣ, то ки ба Ман қаҳонат намоянд: як гӯсолаи нар ва ду қўчқори беайб бигир,

2. Ва нони фатир, ва қурсҳои фатири бо равған омехта-шуда, ва нончаҳои тунуки ба равған молидашуда; онҳоро аз орди нарми гандум бипаз.

3. Ва онҳоро дар як сабад бимон, ва онҳоро дар сабад такдис намо, ва гӯсола ва ду кӯчқорро низ.
4. Ва Ҳорун ва писаронашро назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ биёр, ва онҳоро дар об ғусл деҳ.
5. Ва либосҳоро бигир, ва Ҳорунро бо пероҳан, ва ридои эфӯд, ва эфӯд ва синабанд ораста намо, ва бо тасмаи эфӯд камарашро бибанд.
6. Ва аммомаро бар сараш бипӯшон, ва афсари муқаддасро бар аммома бимон.
7. Ва равғани тадҳинро гирифта, бар сараш бирез, ва ўро тадҳин намо.
8. Ва писаронашро наздик оварда, пероҳанҳоро ба онҳо бипӯшон.
9. Ва онҳоро, яъне Ҳорун ва писаронашро, бо камарбандҳо бибанд, ва кулоҳҳоро бар сарашон бимон, ва қаҳонат барояшон фаризаи абадӣ хоҳад буд; ва Ҳорун ва писаронашро баргумор.
10. Ва гӯсоларо назди хаймаи ҷомеъ тақдим намо, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳашонро бар сари гӯсола хоҳанд гузошт.
11. Ва гӯсоларо ба хузури Худованд назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ забҳ намо.
12. Ва аз хуни гӯсола гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳ бо ангуштонат бипош; ва тамоми хунро бар бунёди қурбонгоҳ бирез.
13. Ва тамоми чарбуеро, ки амёро мепӯшонанд, ва пардаеро, ки бар ҷигар аст, ва ду гурдаро бо чарбуе ки бар онҳост, гирифта, бар қурбонгоҳ бисӯзон.
14. Вале гӯшти гӯсола ва пӯсташ ва саргинашро берун аз ўрдугоҳ дар оташ бисӯзон; ин қурбонии гуноҳ аст.
15. Ва як кӯчқорро бигир, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари кӯчқор бимонанд.
16. Ва кӯчқорро забҳ намо, ва хунашро гирифта, бар қурбонгоҳ гирдогирд бипош.

17. Ва кӯҷқорро ба андомҳояш пора кун, ва амъояш ва почаҳояшро шустушӯ намо, ва онҳоро бар андомҳояш ва бар сараш бимон.

18. Ва тамоми кӯҷқорро бар қурбонгоҳ бисӯзон, — ин қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд аст, ин атри гуворо, қурбонии оташин барои Худованд аст.

19. Ва кӯҷқори дуҷумро бигир, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари кӯҷқор бимонанд.

20. Ва кӯҷқорро забҳ намо, ва аз хуни он гирифта, бар нармаи гӯши ростии Ҳорун ва бар нармаи гӯши ростии писаро-наш, ва бар нарангушти дасти росташон, ва бар нарангушти пой росташон бимол; ва хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд бипош.

21. Ва аз хуне ки бар қурбонгоҳ аст, ва аз рағфани тадҳин гирифта, бар Ҳорун ва либосаш, ва бар писарони ӯ ва либосашон бо ӯ бипош; ва ӯ ва либосаш, ва писарони ӯ ва либосашон бо ӯ тақдис хоҳанд шуд.

22. Ва аз кӯҷқор чарбу ва дунбаро, ва чарбуеро, ки амъоро мепӯшонанд, ва пардаи чигар, ва ду гурда, ва чарбуеро, ки бар онҳост, ва соқи ростро бигир, зеро ки ин кӯҷқори гу-моштани мебошад,

23. Ва низ як гурда нон, ва як курс нони рағфанин, ва як нончаи тунук аз сабади нони фатир, ки ба ҳузури Худованд аст, бигир,

24. Ва ҳамаашро бар дастҳои Ҳорун ва бар дастҳои писарони ӯ бимон, ва инро баланд бардошта, ба ҳузури Худованд чунбонида-чунбонида биёр.

25. Ва инро аз дасти онҳо гирифта, бар қурбонгоҳ бо қурбонии сӯхтанӣ бисӯзон, то ки атри гуворо ба ҳузури Худованд бошад, чунки ин қурбонии оташин барои Худованд аст.

26. Ва синаи кӯҷқори гумоштаниро, ки барои Ҳорун аст, бигир, ва онро баланд бардошта, ба ҳузури Худованд чунбонида-чунбонида биёр; ва ин ҳиссаи ту хоҳад буд.

27. Ва синаи чунбонидашуда ва соқи баланд бардошташударо, ки аз кӯҷқори гумоштани Ҳорун ва писаронаш чунбонида ва баланд бардошта шуд, тақдис намо.

28. Ва ин барои Ҳорун ва писаронаш фаризаи абадӣ аз ҷониби банӣ-Исроил хоҳад буд, зеро ки ин ҳадия аст, ва ҳадия аз ҷониби банӣ-Исроил аз қурбониҳои саломатии онҳо, яъне ҳадияи онҳо барои Худованд хоҳад буд.
29. Ва либосҳои муқаддаси Ҳорун баъд аз ӯ аз он писаронаш хоҳад буд, то ки дар онҳо тадҳин намуда ва баргумошта шаванд.
30. Ҳафт рӯз он қоҳине ки ба ҷои ӯ, аз писаронаш, ба хаймаи ҷомеъ даромада, хизмати қудсро ба ҷо меоварад, бояд онҳоро бипӯшад.
31. Ва қўҷқори гумоштаниро гирифта, гўшташро дар ма-кони муқаддас бипаз.
32. Ва бигзор Ҳорун ва писаронаш гўшти қўҷқорро бо ноне ки дар сабад аст, назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ бихўранд.
33. Ва онро бояд онҳое бихўранд, ки ба воситаи он кафорат ёфтаанд, то ки баргумошта ва тақдис карда шаванд; вале бегонае набояд бихўрад, зеро ки ин муқаддас аст.
34. Ва агар аз гўшти гумоштани ва аз нон то субҳ боқӣ монад, он бақияро дар оташ бисўзон: онро набояд касе би-хўрад, зеро ки муқаддас аст.
35. Ва ба Ҳорун ва писаронаш ончунон амал намо, чунон ки Ман ба ту аз ҳар ҷиҳат амр фармудаам: ҳафт рӯз онҳоро баргумор.
36. Ва гўсолаи қурбонии гуноҳро ҳар рӯз барои кафорат забҳ намо, ва қурбонгоҳро бо кафорате ки бар он мекунӣ, аз гуноҳҳо пок намо, ва онро тадҳин бикун, то ки тақдис ёбад.
37. Ҳафт рӯз бар қурбонгоҳ кафорат бикун, ва онро тақдис намо, ва қурбонгоҳ қудси қудсҳо хоҳад буд; ҳар чизе ки ба қурбонгоҳ бирасад, муқаддас хоҳад гардид.
38. Ва ин аст он чи ту бояд бар қурбонгоҳ тақдим намоӣ: барраҳои яксола, ду адад дар як рӯз, ба таври доимӣ.
39. Як барраро дар субҳ тақдим намо, ва барраи дигарро дар шомгоҳ тақдим намо.

40. Ва даҳьяк* аз орди маҳин, ки бо чорьяк ҳин** равғани кӯфта омехта шуда бошад, ва ҳадияи рехтанӣ ба қадри чорьяк хин шароб — барои як барра хоҳад буд.

41. Ва барраи дигарро дар шомгоҳ тақдим намо; барои он монанди ҳадияи ордии субҳ ва монанди ҳадияи рехтани он тақдим намо, то ки атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд бошад.

42. Ин — қурбонии сӯхтани доимӣ дар наслҳои шумо назди даромадгоҳи хаймаи чомеъ ба ҳузури Худованд хоҳад буд, ки дар он ҷо ба шумо зоҳир хоҳам шуд, то ки дар он ҷо ба ту сухан гӯям.

43. Ва дар он ҷо ба банӣ-Исроил зоҳир хоҳам шуд, ва он аз чалоли Ман тақдис хоҳад ёфт.

*40. *Даҳяки* эфа дар назар дошта шудааст, ки ба 4 литр баробар аст. **40. *Ҳин* — андозаи моеот, ки 6,65 литр аст.

44. Ва хаймаи чомеъ ва қурбонгоҳро тақдис хоҳам намуд; ва Ҳорун ва писаронашро тақдис хоҳам намуд, то ки ба Ман қаҳонат кунанд.

45. Ва дар миёни банӣ-Исроил сокин хоҳам шуд, ва барои онҳо Худо хоҳам буд.

46. Ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳас-там, ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, то ки дар миёни онҳо сокин шавам; Ман Худованд Худои онҳо ҳастам».

БОБИ СИЮМ

Дар бораи қурбонгоҳи тилло ва тақдим кардани қурбониҳо.

1. «ВА қурбонгоҳе барои сӯзонидани бухур бисоз; онро аз чӯби ақоқие бисоз.

2. Дарозияш як зироъ ва фароҳияш як зироъ, яъне му-раббаъ бошад, ва қадаш ду зироъ; шохҳояш аз худаш бошад.

3. Ва онро бо тиллои холис бипӯшон, — бомаш ва деворҳояшро гирдогирд ва шохҳояшро; ва афсари тилло барояш гирдогирд бисоз.

4. Ва ду ҳалқаи тилло барояш аз таги афсараш бисоз, — бар ду паҳлуяш, яъне бар ду тарафаш бисоз; ва онҳо хонаҳои дастакҳо бошад, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд.
5. Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон.
6. Ва онро пеши пардае ки назди сандуқи шаҳодат аст, чойгир кун, яъне ба рӯи сарпӯше ки бар сандуқи шаҳодат аст, ки Ман дар он чо ба ту зоҳир хоҳам шуд.
7. Ва Ҳорун бухури муаттар бар он хоҳад сӯзонид; ҳар субҳ, вақте ки чароғҳоро ба тартиб меоварад, онро хоҳад сӯзонид.
8. Ва ҳангоме ки Ҳорун чароғҳоро дар шомгоҳ бармеафрӯзад, онро хоҳад сӯзонид; ин бухури доимӣ ба ҳузури Худованд дар наслҳои шумо хоҳад буд.
9. Ҳеч бухури дигаре ва қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордӣ бар он тақдим накунад; ва ҳадияи рехтанӣ бар он нарезед.
10. Ва Ҳорун сола як маротиба бар шохҳои он кафорат хоҳад намуд, аз хуни қурбонии гуноҳ, ки барои кафорат бошад, сола як маротиба бар он дар наслҳои шумо кафорат хоҳад намуд; ин қудси қудсхост барои Худованд».
11. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
12. «Вақте ки саршумори банӣ-Исроилро бар тибқи онҳое ки дар шумор оварда шудаанд, пайдо мекунӣ, бигзор ҳар кас фидияи ҷони худро, ҳангоми шумурда шуданашон, ба Худованд бидиҳад, то ки ба онҳо, ҳангоми шумурда шуданашон, вабояд рӯй надидад.
13. Ҳар касе ки аз саршуморӣ мегузарад, бояд ин фидияро бидиҳад: ним сикл бо сикли муқаддас*, ки як сикл аз бист гери иборат аст; ним сикл ҳадияи Худованд аст.
14. Ҳар касе ки аз саршуморӣ мегузарад, аз синни бистсола ва болотар, бояд ҳадияи Худовандро бидиҳад.
15. Сарватдор аз ним сикл зиёд надидад, ва камбағал аз он кам надидад, вақте ки ҳадияи Худовандро барои кафорати ҷонҳои худ адо мекунед.
16. Ва нукраи кафоратро аз банӣ-Исроил бигир, ва онро барои хизмати хаймаи ҷомеъ бидеҳ; ва ин барои банӣ-Исроил ёдгорӣ

ба хузури Худованд, барои кафорати ҷонҳои шумо хоҳад буд».

17. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

18. «Ва лагани мисин барои шустушӯ бисоз, ки пояш ми-син бошад; ва онро дар миёни хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳ бимон, ва об дар он бирез.

19. Ва бигзор Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва пойҳои худро аз он бишӯянд:

20. Вақте ки ба хаймаи ҷомеъ меоянд, бо об шустушӯ ку-нанд, то ки намиранд; ё вақте ки барои хизмат кардан ва сӯзонидани қурбонии оташин барои Худованд ба қурбонгоҳ наздик мешаванд,

*13. *Сикли муқаддас* — ба ду сикли оддӣ, яъне тақрибан ба 33 грамм тилло ё ба 29 грамм нукра баробар буд.

21. Бигзор дастҳо ва пойҳои худро бишӯянд, то ки нами-ранд. Ва ин барои онҳо, яъне барои ӯ ва зуръеташ дар наслҳои онҳо, фаризаи абадӣ хоҳад буд».

22. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

23. «Ва ту атриёти беҳтарине бигир: аз мурри чакида панҷсад мисқол, ва аз дорчини хушбӯй ба қадри нисфи он, яъне дусаду панҷоҳ мисқол, ва аз наи атрогин дусаду панҷоҳ мисқол,

24. Ва пӯсти дарахти хушбӯй панҷсад мисқол, ва рағғани зайтун як ҳин.

25. Ва аз инҳо рағғани тадҳини муқаддас бисоз, атре ки бо санъати атрсозӣ сохта шуда бошад; ин рағғани тадҳини муқаддас хоҳад буд.

26. Ва хаймаи ҷомеъ ва сандуқи шаҳодатро бо он тадҳин намо,

27. Ва мизро бо тамоми колои он, ва чароғдонро бо тамоми колои он, ва қурбонгоҳи бухурро,

28. Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро бо тамоми колои он, ва лаганро бо пояи он.

29. Ва онҳоро тақдис намо, ва онҳо қудси қудсҳо хоҳад буд; ҳар чизе ки ба онҳо бирасад, муқаддас хоҳад гардид.
30. Ва Ҳорун ва писаронашро тадҳин бикун, ва онҳоро тақдис намо, то ки ба Ман қаҳонат кунанд.
31. Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: "Ин барои Ман рағғани тадҳини муқаддас дар наслҳои шумо хоҳад буд.
32. Ва он бар бадани ҳар одам набояд рехта шавад, ва мувофиқи таркибаш чизе мисли он насозед; он муқаддас аст, ва барои шумо муқаддас хоҳад буд.
33. Ҳар кӣ мисли он таркиб диҳад, ва ё аз он бар шахси бегонае бимолад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд"».
34. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ атриёт, чу-нончи: нотоф, шҳелет ва ҳелбано бигир, ва лебӯнои пок* низ, ки

*34. *Нотоф, шҳелет, ҳелбано, лебӯно* — набототи атрогин, ки шираи (чакидаи) онҳо ба кор бурда мешуд. вазнаш баробари ин атриёт бошад.

35. Ва аз онҳо бухур бисоз, атре ки бо санъати атрсозӣ сохта шуда бошад, намакин, пок, муқаддас бошад.
36. Ва аз он як қадар бикӯб, ва онро пеши сандуқи шаҳодат дар хаймаи чомеъ, ки Ман дар он ҷо ба ту зоҳир хоҳам шуд, бимон; ин барои шумо қудси қудсҳо хоҳад буд.
37. Ва ин бухуре ки ту месозӣ, мувофиқи таркиби он барои худ насозед; бигзор он назди ту барои Худованд муқаддас бошад.
38. Ҳар кӣ мисли он барои бӯидан бисозад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Дастурот ба қасоне ки дар сохтани хайма кор кардаанд.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Дикқат намо, ки Ман Басалғил ибни Урӣ ибни Ҳурро аз сибти Яхудо ба ном хондаам.

3. Ва Ман ӯро аз Рӯҳи Худо, аз ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар ҳунар пур кардаам,
4. То ки санъатҳоро омӯхта, бо тилло, нуқра ва мис кор кунад,
5. Ва сангҳоро барои мурассаъкорӣ ҳақ намояд, ва чӯбта-рош гардида, ҳар корро ба ҷо оварад.
6. Ва инак, Ман Оҳолиоб ибни Аҳисомокро аз сибти Дон мададгори ӯ таъин намудаам, ва ба дили ҳар каси донодил ҳикмат бахшидаам, то ҳар он чиро, ки ба ту амр фармудаам, ба амал оваранд:
7. Хаймаи ҷомеъ, ва сандуқи шаҳодат, ва сарпӯше ки бар он аст, ва тамоми колои хайма,
8. Ва миз ва колояш, ва чароғдони тиллои холис ва та-моми колояш, ва қурбонгоҳи бухур,
9. Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ ва тамоми колояш, ва лаган ва пояш,
10. Ва либоси хизматӣ, ва либоси муқаддас барои Ҳоруни коҳин, ва либоси писаронаш барои қаҳонат,
11. Ва рағғани тадҳин, ва бухури муаттар барои қудс, — ҳамаашро ончунон, ки ба ту амр фармудаам, онҳо ба амал хоҳанд овард».

Шанбе ҳамчун аломат дар миёни Худованд ва Исроил.

12. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
13. «Ва ту ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: "Аммо шанбеҳои Маро риоя намоед, зеро ки ин дар миёни Ман ва шумо дар наслҳои шумо аломате хоҳад буд, то бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдир мекунам.
14. Ва шанберо риоя намоед, зеро ки он барои шумо муқаддас аст; палидкунандагони он бигзор кушта шаванд, зеро ҳар кӣ дар он кор кунад, ҷони вай аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.
15. Шаш рӯз бигзор кор карда шавад, ва дар рӯзи ҳафтум шанбеи оромии комил аст, ки муқаддас барои Худованд аст; ҳар кӣ дар рӯзи шанбе кор кунад, бигзор кушта шавад.

16. Ва бигзор банӣ-Исроил шанберо риоя намоянд: шан-беро дар наслҳои худ ҳамчун аҳди абадӣ ба ҷо оваранд.

17. Он дар миёни Ман ва банӣ-Исроил аломати абадист, зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмон ва заминро офарид, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифта, фароғат намуд"».

18. Ва ба Мусо, вақте ки суҳанро бо вай дар кӯҳи Сино ба итмом расонид, ду лавҳи шаҳодат, алвоҳи сангин дод, ки бо ангушти Худо бар онҳо навишта шуда буд.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Қавм майл ба бутпарастӣ мекунанд.

1. ВА қавм чун диданд, ки Мусо дар фуromaдан аз кӯҳ даранг мекунад, қавм назди Ҳорун ҷамъ шуда, ба ӯ гуфтанд: «Бархоста, барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошанд, зеро ин шахс, яъне Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ходиса рӯй додааст».

2. Ва Ҳорун ба онҳо гуфт: «Ҳалқаҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳои занон, писарон ва духтарони шумост, кашида, назди ман биёред».

3. Ва тамоми қавм ҳалқаҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳои онҳо буд, кашида, назди Ҳорун оварданд.

4. Ва онҳоро аз дасташон гирифта, бо қалами ҳаққокӣ ба шакле даровард, ва гӯсолаи рехтае аз он сохт; ва гуфтанд: «Ин аст худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!»

5. Ва Ҳорун инро дида, қурбонгоҳе пеши он бино кард, ва Ҳорун эълон намуда, гуфт: «Фардо ид аст барои Худованд!»

6. Ва фардои он бармаҳал бархоста, қурбонҳои сӯхтани тақдим намуданд, ва қурбонҳои саломатӣ забҳ карданд; ва қавм барои хӯрдан ва нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд.

7. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Шитоб намуда фурӯд ой, зеро қавми ту, ки аз замини Миср берун овардаӣ, фосид шудаанд;

8. Аз роҳе ки ба онҳо амр фармудаам, зуд дур шудаанд, гӯсолаи рехтае барои худ сохта, пеши он сачда бурдаанд ва барои он забҳ карда, гуфтаанд: "Ин аст худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!"»

9. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин қавмро дидаам, ва инак, қавми гарданкаш мебошанд;

10. Ва алҳол Маро бигзор, то ки ғазабам бар онҳо аланга зада, онҳоро маҳв намоям, ва туро қавми бузурге гардонам».

Мусо шафоат менамояд.

11. Вале Мусо ба ҳузури Худованд Худои худ тазарруъ намуда, гуфт: «Чаро, эй Худованд, ғазаби Ту бар қавмат, ки бо қуввати азим ва дасти зӯровар онҳоро аз замини Миср берун овардай, аланга занад?

12. Чаро мисриён сухан ронда, гӯянд: "Онҳоро бо қасди бад берун овард, то ки онҳоро дар кӯҳҳо бикӯшад ва аз рӯи замин маҳв намояд"? Аз шиддати ғазаби худ баргард, ва қасди бади талаф кардани қавми Худро ботил намо;

13. Бандагони Худ Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубро ба ёд овар, ки барои онҳо ба Зоти Худ қасам ёд карда, ба онҳо гуфтаи: "Насли шуморо мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард; ва тамоми ин заминро, ки дар бораи он сухан рондаам, ба насли шумо хоҳам дод, ва онро ба сурати абадӣ тасарруф хоҳанд намуд"».

14. Ва Худованд он бадиро, ки гуфта буд, ки ба сари қавми Худ хоҳад овард, ботил намуд.

Доварии Худо.

15. Ва Мусо тоб хӯрда, аз кӯҳ фурӯд омад, ва ду лавҳи шаҳодат дар дасташ буд, алвоҳе ки аз ду тарафаш навишта шуда буд: онҳо аз ин тараф ва аз он тараф навишта шуда буд.

16. Ва ин алвоҳ санъати Худо буд, ва навишта навиштаи Худо буд, ки бар алвоҳ ҳақ карда шуда буд.

17. Ва Еҳушаъ садои қавмро, ки ғавфо мекарданд, шунида, ба Мусо гуфт: «Дар ўрдугоҳ садои чанг аст».
18. Вале ў гуфт:
«Ин садои ғулғуладори ғалаба нест, ва садои дилхароши мағлубият нест, балки садои ваҷдро ман мешунавам».
19. Ва ҳангоме ки ба ўрдугоҳ наздик омада, гӯсола ва рақсхоро дид, хашми Мусо аланга зад, ва ў алвоҳро аз даст-хояш партофт, ва онҳоро зери кӯҳ шикаст.
20. Ва гӯсоларо, ки сохта буданд, гирифта, дар оташ сӯ-зонид, ва кӯфта, хока гардонид, ва бар рӯи об пошида, банӣ-Исроилро нӯшонид.
21. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ин қавм ба ту чӣ карда буданд, ки бар онҳо гуноҳи азиме овардӣ?»
22. Ва Ҳорун гуфт: «Бигзор хашми оғоям аланга назанад; ту ин қавмро мешиносӣ, ки ба бадкорӣ омӯхта шудаанд.
23. Ва онҳо ба ман гуфтанд: "Барои мо худое бисоз, то ки пешопеши мо равона шавад, зеро ки ин шахс, яъне Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ходиса рӯй додааст".
24. Ва ман ба онҳо гуфтам: "Ҳар кӣ тилло дорад, бикашад". Ва ба ман доданд, ва онро дар оташ андохтам, ва ин гӯсола баромад».
25. Ва Мусо ин қавмро дид, ки лаҷомгусехта шудаанд, зеро ки Ҳорун онҳоро ба дараҷаи лаҷомгусехтагӣ расонида буд, ба дараҷае ки пеши бадхоҳонашон расво хоҳанд шуд.
26. Ва Мусо назди дарвозаи ўрдугоҳ истода, гуфт: «Ҳар кӣ ба тарафи Худованд бошад, назди ман ояд!» Ва ҳамаи писарони Левӣ назди ў чамъ шуданд.
27. Ва ў ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ҳар яке шамшери худро бар рони худ бимонед, дар ўрдугоҳ аз ин дарвоза то он дарвоза гузар кунед ва баргардед, ва ҳар яке бародари худро, ва ҳар яке ёри худро, ва ҳар яке хеши худро бикӯшед"».
28. Ва писарони Левӣ мувофиқи амри Мусо амал карданд; ва аз қавм тақрибан се ҳазор нафар фуру ғалтиданд.

29. Ва Мусо гуфт: «Имрӯз шумо дастҳои худро барои Худованд такдис намудед, зеро ки ҳар яке ба писари худ ва ба бародари худ тааддӣ кардед, то ки имрӯз сазовори баракати ӯ гардед».

Мусо қавмро аз гуноҳашон тавба дода, барои онҳо шафоат менамояд.

30. Ва фардои он Мусо ба қавм гуфт: «Шумо гуноҳи азиме кардаед; ва алҳол ман назди Худованд боло мебароям, шояд гуноҳи шуморо кафорат кунонам».

31. Ва Мусо назди Худованд баргашта, гуфт: «Оҳ, ин қавм гуноҳи азиме карда, худои тиллое барои худ сохтаанд.

32. Ва алҳол хуб мешавад, ки Ту гуноҳи онҳоро биомурзӣ, вагар на, маро аз китоби Худ, ки навиштаӣ, маҳв намо».

33. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳар кӣ пеши Ман гуноҳ кардааст, варо аз китоби Худ маҳв хоҳам намуд.

34. Ва алҳол рафта, ин қавмро ба он ҷое ки ба ту гуфтаам, бибар; инак, фариштаи Ман пешопеши ту хоҳад рафт; вале дар рӯзи ҷазо доданам онҳоро барои ин гуноҳашон ба ҷазо мустаҳиқ хоҳам кард».

35. Ва Худованд қавмро барои кирдорашон бо гӯсолае ки Ҳорун сохта буд, бо вабое зарба зад.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Давоми сафар.

1. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Роҳсипор шуда, аз ин ҷо баро, — ту ва ин қавме ки аз замини Миср баровардаӣ, сӯи заминне ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яқуб қасам хӯрда, гуфтаам: "Онро ба насли ту хоҳам дод", —

2. Ва фариштае пешопеши ту хоҳам фиристод, ва канъо-ниён, амӯриён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро бадар хоҳам родд, —

3. Сӯи заминe ки шир ва асал дар он ҷорист; зеро ки Ман дар миёни шумо нахоҳам рафт, чунки шумо қавми гар-данкаш ҳастед, мабодо шуморо дар аснои роҳ маҳв кунам».

4. Ва ҳамин ки қавм ин сухани бадро шуниданд, мотам гирифта, ҳеч яке зебу зинати худро бар худ нагузоштанд.

5. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил бигӯ: "Шумо қавми гарданкаш ҳастед; агар Ман лаҳзае дар миёни шумо биравам, шуморо маҳв менаоям. Ва алҳол зебу зинати худро аз худ дур созед, ва Ман мебинам, ки бо шумо чӣ кунам"».

6. Ва банӣ-Исроил зебу зинати худро аз кӯҳи Хӯриб аз худ дур карданд.

Хаймаи ҷомеъ берун аз ўрдугоҳ.

7. Ва Мусо хаймаи худро гирифта, берун аз ўрдугоҳ, дур аз ўрдугоҳ барафрошт, ва онро хаймаи ҷомеъ номид; ва ҳар касе ки толиби Худованд буд, сӯи хаймаи ҷомеъ, ки берун аз ўрдугоҳ буд, мебаромад.

8. Ва ҳангоме ки Мусо сӯи хайма мебаромад, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ меистоданд, ва аз ақиби Мусо то даме ки ў ба хайма медаромад, нигоҳ мекарданд.

9. Ва ҳангоме ки Мусо ба хайма медаромад, сутуни абр фурӯд омада, ба дари хайма меистод, ва Ў бо Мусо сухан меронд.

10. Ва ҳангоме ки тамоми қавм сутуни абри ба дари хайма истодаро медиданд, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ сачда мебурданд.

11. Ва Худованд ба Мусо рӯ ба рӯ сухан меронд, чунон ки касе бо ёри худ сухан меронад; ва ў ба ўрдугоҳ бармегашт, ва хизматгузори ў, Еҳушаъ ибни Нуни ҷавон, аз хайма дур намешуд.

Дуои Мусо.

12. Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Инак, Ту ба ман мегӯӣ: "Ин қавмро бибар", вале Ту маро огоҳ накардаӣ, ки ҳамроҳи ман

киро мефиристӣ, агарчи гуфтаӣ: "Ман туро ба номат шинохтаам, ва ту манзури назари Ман шудай".

13. Ва алҳол, агар ман манзури назари Ту шуда бошам, лутфан, роҳҳои Худо ба ман маълум намо, то ки Туро бишносам ва манзури назари Ту гардам; ва Ту ба эътибор гир, ки ин мардум қавми Ту ҳастанд».

14. Ва ӯ гуфт: «Худам хоҳам омад, то ки ба ту оромӣ бахшам».

15. Ва ба "ӯ гуфт: «Агар Худат наоӣ, моро аз ин ҷо набар.

16. Зеро, аз ҷӣ маълум шавад, ки ман ва қавми Ту ман-зури назари Ту шудаем? Оё на аз он ки Ту бо мо биёӣ? Ва дар он сурат ман ва қавми Ту аз ҳамаи қавмҳои ки дар рӯи замин ҳастанд, мумтоз хоҳем шуд».

17. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин корро низ, ки гуфтаӣ, Ман хоҳам кард, зеро ки ту манзури назари Ман шудай, ва Ман туро бо номат шинохтаам».

18. Ва ӯ гуфт: «Лутфан, ҷалоли Худо ба ман бинамоӣ».

19. Ва ӯ гуфт: «Ман тамоми ҷалолати Худо аз пеши ту мегузаронам, ва исми Худовандро пеши ту мехонам; ва ка-рим мешавам ба ҳар кӣ сазовори карам аст, ва раҳим мешавам ба ҳар кӣ сазовори раҳм аст».

20. Ва ӯ гуфт: «Ту рӯи Маро наметавонӣ бубинӣ, зеро ки одамизод наметавонад Маро бубинад ва зинда монад».

21. Ва Худованд гуфт: «Инак ҷое назди Ман аст: бар ин сахра биист.

22. Ва ҳангоме ки ҷалоли Ман гузар кунад, Ман туро дар шикофи сахра гузошта, бо кафи дасти Худ туро хоҳам пӯшонид, то даме ки бигзарам.

23. Ва ҳамин ки кафи дастамро дур кунам, ту қафои Маро хоҳӣ дид; вале рӯи Ман намудор нахоҳад шуд».

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Алвоҳи дуҷум.

1. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ ду лавҳи сангин мисли аввала битарош, ва Ман суханонеро, ки бар алвоҳи аввалин буд, ва ту онҳоро шикастӣ, бар ин алвоҳ хоҳам навишт.
2. Ва барои субҳ тайёр бош, ва субҳгоҳ ба кӯҳи Сино баро, ва дар он чо бар куллаи кӯҳ ба Ман мунтазир биист.
3. Ва касе набояд бо ту барояд, ва низ касе набояд дар тамоми кӯҳ дида шавад; гӯсфандон ва говон низ набояд дар рӯ ба рӯи ин кӯҳ чаро кунанд».
4. Ва Мусо ду лавҳи сангин мисли аввала тарошид, ва бомдодон бархоста, ба кӯҳи Сино баромад, чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд; ва ду лавҳи сангинро ба дасти худ гирифт.

Дуюмбора зоҳир шудани Худо.

5. Ва Худованд дар абр фурӯд омада, дар он чо бо ӯ биистод, ва исми Худовандро хонд.
6. Ва Худованд аз пеши ӯ гузашта, нидо кард: «Худованд, Худованд, Худои раҳим ва карим, собир ва пур аз эҳсону вафо,
7. Ки марҳаматро барои ҳазорон насл нигоҳ медорад, гу-ноҳ ва маъсият ва хаторо меомурзад, вале осӣро бечазо намегузорад; барои гуноҳи падарон писарон ва писарони писаронро то насли сеюм ва чорум чазо медиҳад».
8. Ва Мусо шитобон то ба замин хам шуда, сачда бурд,
9. Ва гуфт: «Агар ман манзури назари Ту, эй Худованд, шуда бошам, бигзор Худованд дар миёни мо равона шавад, зеро ки онҳо қавми гарданкаш ҳастанд, — ва Ту гуноҳҳо ва хатоҳои моро биомурз, ва моро мероси Худ гардон».
10. Ва ӯ гуфт: «Инак, Ман аҳд мебандам: пеши назари тамоми қавми ту мӯъҷизоте ба амал меоварам, ки дар тамоми дунё ва дар ҳамаи халқҳо ба амал наомадааст; ва тамоми қавме ки ту дар миёнашон мебошӣ, амали Худовандро хо-ҳанд дид, зеро он чи Ман барои ту мекунам, сахмгин аст.

11. Он чиро, ки Ман ба ту имрӯз амр мефармоям, риоят намо; инак, Ман амӯриён, канъониён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро аз пеши ту бадар хоҳам ронд.
12. Эҳтиёт намо, ки бо сокинони замин ки ба он чо ме-равӣ, аҳд набандӣ, мабодо дар миёни шумо доме гардад,
13. Балки қурбонгоҳҳои онҳоро хароб кунед, ва сутунҳои онҳоро бишканд, ва Ашераҳои онҳоро маҳв намоед,
14. Чунки ту набояд ба худои дигаре сачда барӣ, зеро Худованд, ки исмаш ғаюр аст, Худои ғаюр мебошад.
15. Мабодо бо сокинони он замин аҳд бандӣ, ки онҳо худоёни худро фосидона пайравӣ намуда, барои худоёни худ қурбонӣ мекунанд, ва туро таклиф менамоянд, ва ту аз қурбонии онҳо меҳӯрӣ,
16. Ва аз духтарони онҳо барои писарони худ мегирӣ, ва духтарони онҳо худоёни худро фосидона пайравӣ намуда, писарони туро фосид мегардонанд, то ки худоёни онҳоро пайравӣ кунанд.
17. Худоёни рехта барои худ насоз.

Аҳком дар бораи идҳо ва шанбе.

18. Иди фатирро риоят намо: ҳафт рӯз, чунон ки ба ту амр фармудаам, дар мӯҳлати муайяни моҳи абиб фатир бихӯр, зеро ки дар моҳи абиб аз Миср берун омадаӣ.
19. Ҳар раҳимкушо аз они Ман аст, ва ҳар раҳимкушои наринаи чорпои ту, хоҳ аз гов бошад хоҳ аз гӯсфанд.
20. Ва барои раҳимкушои ҳар баррае фидия бидеҳ, ва агар фидия надихӣ, гарданаширо бишкан; барои ҳар нахустзодаи писаронат фидия бидеҳ. Ва ба ҳузури Ман тиҳидаст наоянд.
21. Шаш рӯз кор кун, ва дар рӯзи ҳафтум истироҳат намо; дар мавсими шудгор ва дарав низ истироҳати шанберо риоят намо.
22. Ва иди ҳафтаҳоро дар мавсими дарави навбари гандум ба чо овар; ва иди чамъоварио дар гардиши сол.
23. Соле се маротиба тамоми наринаи ту бояд ба ҳузури Худованди Парвардигор, Худои Исроил ҳозир шаванд.

24. Зеро ки Ман халқхоро аз пеши ту бадар хоҳам ронд, ва худуди туро васеъ хоҳам кард; ва ҳангоме ки ту соли се маротиба омада, ба ҳузури Худованд Худои худ ҳозир мешавӣ, ҳеҷ кас замини туро тамаъ нахоҳад кард.
25. Хуни қурбонии Маро бар ҳамиртуруш нарез, ва қур-бонии иди фисҳ то субҳ боқӣ намонад.
26. Навбари аввалини заминатро ба хонаи Худованд Ху-дои худ биёр, бузғоларо дар шири модари он напаз».
27. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ту ин суханро бинавис, зеро ки мувофиқи ин суханон бо ту ва бо Исроил аҳд бастаам».
28. Ва ӯ дар он ҷо чил рӯз ва чил шаб назди Худованд буд, нон нахӯрд ва об нанӯшид; ва суханони аҳд, яъне даҳ аҳкомро бар алвоҳ навишт.
29. Ва ҳангоме ки Мусо аз кӯҳи Сино фурӯд меомад, — ва ду лавҳи шаҳодат дар дасти Мусо буд, вақте ки ӯ аз кӯҳ фурӯд меомад, — Мусо надонист, ки пӯсти чехрааш, ба са-баби гуфтугӯи Худо бо ӯ, медурахшид.
30. Ва Ҳорун ва тамоми банӣ-Исроил Мусоро диданд, ва инак, пӯсти чехрааш медурахшид, ва аз наздик шудан ба ӯ тарсиданд.
31. Вале Мусо онҳоро хонд, ва Ҳорун ва ҳамаи раисони ҷамоат назди ӯ баргаштанд; ва Мусо ба онҳо сухан ронд.
32. Ва баъд аз он тамоми банӣ-Исроил наздик омаданд, ва ҳар он чиро, ки Худованд ба ӯ дар кӯҳи Сино гуфта буд, ба онҳо амр фармуд.
33. Ва ҳамин ки Мусо ба онҳо сухан ронданро ба анҷом расонид, бар рӯи худ парда пӯшонид.
34. Ва ҳангоме ки Мусо ба ҳузури Худованд медаромад, то ки бо ӯ гуфтугӯ кунад, пардаро то вақти баромаданаш мекашид; ва баромада, он чиро, ки амр карда шуда буд, ба банӣ-Исроил мегуфт.
35. Ва банӣ-Исроил чехраи Мусоро медиданд, ки пӯсти чехраи Мусо медурахшад; ва Мусо боз пардаро бар рӯи худ

мепӯшонид, то вақте ки барои сухан рондан бо Худо дохил шавад.

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Дар бораи шанбе.

1. Ва Мусо тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Ин аст суханоне ки Худованд амр фармудааст, ки онҳоро ба амал оваред:
2. Шаш рӯз кор кунед, ва рӯзи ҳафтум, ки шанбеи оромии комили Худованд аст, барои шумо муқаддас хоҳад буд; ҳар кӣ дар он кор кунад, кушта хоҳад шуд.
3. Дар ҳамаи масканҳои худ дар рӯзи шанбе оташ барнааф-рӯзед».
4. Ва Мусо ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан ронда, гуфт: «Ин аст сухане ки Худованд амр фармуда, гуфтааст:

Ҳадияҳои қавм.

5. Аз ҷониби худ ҳадияе барои Худованд бигиред; ҳар касе ки дилаш моил аст, бигзор ҳадияи Худовандро биёрад: тилло, ва нуқра, ва мис,
6. Ва лочвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз,
7. Ва пӯсти кӯчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тӯҳс, ва чӯби ақоқиё,
8. Ва равған барои ҷароғҳо, ва атриёт барои равғани тад-ҳин ва барои бухури муаттар,
9. Ва сангҳои ҷазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфӯд ва барои синабанд.
10. Ва ҳамаи донодилоне ки дар миёни шумо ҳастанд, бигзор омада, он чиро, ки Худованд амр фармудааст, ба амал оваранд:
11. Маскан, хаймааш ва болопӯшаш, чангакҳояш ва тахта-ҳояш, ғалақаҳояш, сутунҳояш ва пояҳояш,

12. Сандук ва дастакҳояш, сарпӯш ва пардаи чудокунанда*,
13. Миз ва дастакҳояш ва тамоми колояш, ва нони тақдим,
14. Ва чароғдон барои рӯшноӣ, ва колояш, ва чароғҳояш, ва равған барои рӯшноӣ,
15. Ва қурбонгоҳи бухур ва дастакҳояш, ва равғани тад-ҳин, ва бухури муаттар, ва пардаи дар барои даромадгоҳи маскан,
16. Қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ ва панҷараи мисинаш, дастакҳояш ва тамоми асбобаш, ва лаган ва пояш,
17. Пардаҳои сахн, сутунҳояш ва пояҳои онҳо, ва пардаи дарвозаи сахн,
18. Меҳҳои маскан, ва меҳҳои сахн, ва танобҳои онҳо,
19. Либоси хизматӣ барои хизмат кардан дар қудс, либоси муқаддас барои Ҳоруни коҳин ва либоси писаронаш барои қаҳонат».
20. Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил аз пеши Мусо баромаданд.

*12. Пардае ки қудси қудсхоро аз қудс чудо мекард.

21. Ва ҳар касе ки дилаш моил буд, ва ҳар касе ки руҳаш ўро далолат менамуд, омада, ҳадияи Худовандро барои кори хаймаи ҷомеъ, ва барои тамоми хизмати он, ва барои либосҳои муқаддас меоварданд.
22. Ва мардон бо ҳамроҳии занон, ҳар касе ки дилаш моил буд, ҳалқаҳои бинӣ ва гӯш, ва ангуштарин ва гарданбанд, ҳар навъ колои тилло меоварданд, ҳар касе ки меҳост пеш-каши тилло барои Худованд биёрад.
23. Ва ҳар касе ки лочвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз, ва пӯсти қўчқор, ки сурх бо-шад, ва пӯсти тўҳс дошт, онро меовард.
24. Ҳар касе ки меҳост нуқра ва мис ҳадия кунад, онро ҳамчун ҳадияи Худованд меовард; ва ҳар касе ки ҷўби ақоқиё барои ҳар эҳтиёҷоти хизмат дошт, онро меовард.

25. Ва ҳар зани донодиле ки бо дастҳои худ мересид, ресмони лочвард, ва арғувон, ва қирмиз ва катони нозуқро меовард.

26. Ва ҳамаи заноне ки дилашон ба ҳикмат моил буд, пашии бузро мересиданд.

27. Ва раисон сангҳои қазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфӯд ва синабанд меоварданд,

28. Ва атриёт ва равған барои рӯшноӣ ва барои равғани тадҳин ва барои бухури муаттар.

29. Ҳамаи мардон ва занони банӣ-Исроил, ки дилашон моил буд барои ҳар коре биёранд, ки ба ҷо овардани онро Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, ҳадияи ихтиёрӣ барои Худованд меоварданд.

Амр дар бораи Басалъил ва Оҳолиоб.

30. Ва Мусо ба банӣ-Исроил гуфт: «Диққат намоед, ки Худованд Басалъил ибни Урӣ ибни Ҳурро аз сибти Яхудо бо ном хондааст,

31. Ва ўро аз Рӯҳи Худо, аз ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар ҳунар пур кардааст,

32. То ки санъатҳоро омӯхта, бо тилло, нуқра ва мис кор кунад,

33. Ва сангҳоро барои мурассаъкорӣ ҳақ намояд, ва ҷўбта-рош гардида, ҳар кори нафисро ба ҷо оварад;

34. Ва қобилияти таълимдиҳиро ба дили ў бахшидааст, — ба дили ў ва Оҳолиоб ибни Аҳисомок аз сибти Дон;

35. Ва Ў онҳоро аз ҳикмати дил пур кардааст, то ки амали ҳар ҳаққок, ва зарбоф, ва гулдӯзи матои лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуқ, ва насочро ба ҷо оваранд, яъне иҷрокунандагони ҳар амал ва санъаткорони бомаҳорат бошанд».

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Ҳадияҳои фаровон; ибтидои сохтмон.

1. «Ва Басалъил ва Оҳолиоб ва ҳамаи мардони донодил, ки Худованд ба онҳо ҳикмат ва фаҳм бахшидааст, то ки барои иҷрои ҳар амали хизмати қудс моҳир бошанд, муво-фиқи ҳар он чи Худованд амр фармудааст, кор хоҳанд кард».
2. Ва Мусо Басалъил ва Оҳолиоб ва ҳар каси донодилро, ки Худованд ба дили вай ҳикмат бахшида буд, ҳар касеро, ки дилаш моил буд ба кор шурӯъ намояд, ба иҷро кардани он даъват намуд.
3. Ва тамоми ҳадияеро, ки банӣ-Исроил барои эҳтиёҷоти хизмати қудс оварда буданд, аз пеши Мусо гирифтанд, то ки кор кунанд, ва ҳар субҳ боз назди ӯ ба таври ихтиёрӣ ҳадияҳо меоварданд.
4. Ва ҳамаи доноёне ки ҳар навъ кори қудсро ба ҷо меоварданд, ҳар яке аз ҷои хизмати худ, ки бо он машғул буд, омаданд,
5. Ва ба Мусо сухан ронда, гуфтанд: «Қавм бештар аз он чи барои иҷрои коре лозим аст, ки Худованд ба ҷо овардани онро амр фармудааст, меоваранд».
6. Ва Мусо амр фармуд, ва дар ӯрдугоҳ ҷор зада, гуфтанд: «Мардон ва занон дигар барои ҳадияи қудс кор накунанд». Ва қавм аз овардан даст кашиданд.
7. Ва масолеҳ барои иҷрои тамоми кор кифоят мекард, ва ҳатто зиёдатӣ буд.
8. Ва ҳамаи донодилон, ки бо кор машғул буданд, даҳ чодир масканро аз катони нозуки дутоба ва лочвард ва арғувон ва қирмиз сохтанд, ва каррубиёнро бар онҳо бо бофти санъаткорона нақш карданд.
9. Дарозии ҳар як чодир бисту ҳашт зироъ, ва фароҳии ҳар як чодир чор зироъ буд; ҳамаи чодирҳо ба як андоза буд.
10. Ва панҷ чодирро ба якдигар пайванд кард, ва панҷ чодир дигарро ба якдигар пайванд кард.
11. Ва тугмаҳонаҳо аз лочвард бар лаби як чодире ки дар канори пайвандкунӣ буд, сохт; ва бар лаби чодире ки дар канори пайвандкунӣ дуҷум низ чунин сохт.

12. Панҷоҳ тугмаҳона дар як чодир сохт, ва панҷоҳ тугмаҳона дар канори чодире ки дар пайвандкунии дуҷум буд, сохт; тугмаҳонаҳо дар рӯ ба рӯи ҳамдигар буд.
13. Ва панҷоҳ чангаки тилло сохт, ва чодирҳоро бо чан-гакҳо ба якдигар пайванд намуд, — ва маскан яклухт шуд.
14. Ва чодирҳо аз пашми буз сохт, то ки хаймае бар маскан бошад; ёздаҳ адад чунин чодирҳо сохт.
15. Дарозии ҳар як чодир сӣ зирӯ, ва фароҳии ҳар як чодир чор зирӯ буд; ёздаҳ чодир ба як андоза буд.
16. Ва панҷ чодирро алоҳида, ва шаш чодирро алоҳида пайванд намуд.
17. Ва панҷоҳ тугмаҳона ба лаби чодире ки дар канори пайвандкунӣ буд, сохт, ва панҷоҳ тугмаҳона бар лаби чодир пайвандкунии дуҷум сохт.
18. Ва панҷоҳ чангаки мисин сохт, то ки хаймаро пайванд намояд, ва он яклухт шавад.
19. Ва болопӯше барои хайма аз пӯстҳои қўчқор, ки сурх буд, сохт, ва болопӯше аз пӯстҳои тўҳс аз болои он.
20. Ва тахтаҳо, ки меистод, барои маскан аз чўби ақоқиё сохт.
21. Дарозии ҳар як тахта даҳ зирӯ буд, ва фароҳии ҳар як тахта — якуним зирӯ.
22. Ва дар ҳар тахта ду дандонаи мутавозии якдигар буд; дар ҳамаи тахтаҳои маскан чунин сохт.
23. Ва тахтаҳоро барои маскан сохт: бист тахта барои та-рафи чанубӣ.
24. Ва чил пояи нуқра зерӣ бист тахта сохт: ду поя зерӣ як тахта барои ду дандонаи он, ва ду поя зерӣ тахтаи дигар барои ду дандонаи он.
25. Ва барои тарафи дигари маскан, барои тарафи шимолии он бист тахта сохт.
26. Ва чил пояи нуқра барои онҳо: ду поя зерӣ як тахта, ва ду поя зерӣ тахтаи дигар.
27. Ва барои қафои маскан, ки тарафи ғарбист, шаш тахта сохт.
28. Ва барои гўшаҳои маскан, дар қафо, ду тахта сохт.

29. Ва онҳо аз поён пайваст карда шуд, ва аз боло низ якҷоя дар як ҳалқа пайваст гардид; бар ҳар ду, яъне барои ҳар ду гӯша чунин сохт.
30. Ва ба ҳамин тариқ ҳашт тахта шуд, ва пояҳои нуқра барои онҳо, чамъ шонздаҳ поя: ду поя, ду поя зери ҳар як тахта.
31. Ва ғалақаҳо аз чӯби ақоқиё сохт: панҷ адад барои тахтаҳои як тарафи маскан,
32. Ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи дигари маскан, ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи қафои маскан, ба самти ғарб.
33. Ва ғалақаи миёнаро сохт, то ки аз даруни тахтаҳо аз ин сар то он сар бигзарад.
34. Ва тахтаҳоро бо тилло пӯшонид, ва ҳалқаҳои онҳоро, ки хонаҳои ғалақаҳо буд, аз тилло сохт; ва ғалақаҳоро бо тилло пӯшонид.
35. Ва пардае аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт; бо бофти санъаткорона онро бо каррубиён сохт.
36. Ва барои он чор сутун аз ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид, ва илмакҳошон аз тилло буд; ва барои онҳо чор пояи нуқра рехт.
37. Ва пардае барои даромадгоҳи хайма аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо санъати гулдӯзӣ сохт.
38. Ва панҷ сутуни онро бо илмакҳошон сохта, сарҳо ва чамбаракҳои онҳоро бо тилло пӯшонид; ва панҷ пояи онҳо аз мис буд.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Сандуқ.

1. ВА Басалъил сандуқе аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш дуо ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд.

2. Ва онро аз дарун ва аз берун бо тиллои холис пӯшо-нид, ва барои он гирдогирд афсари тилло сохт.
3. Ва барои он, бар чор гӯшаи он чор ҳалқаи тилло рехт: ду ҳалқа бар як паҳлуяш, ва ду ҳалқа бар паҳлуи дигараш.
4. Ва дастакҳо аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо тилло пӯшонид.
5. Ва он дастакҳоро ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои сандуқ ҳаст, дохил намуд, то ки сандуқ ба воситаи онҳо бардошта шавад.

Сарпӯш.

6. Ва сарпӯше аз тиллои холис сохт, ки дарозияш дуо ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ буд.
7. Ва ду каррубӣ аз тилло сохт; онҳоро яклухт, аз ду канори сарпӯш сохт.
8. Як каррубиро аз ин канор, ва каррубии дигарро аз он канор сохт; каррубӣро аз худи сарпӯш бар ду канори он сохт.
9. Ва каррубӣро болҳоро дар боло паҳн карда, сарпӯшро бо болҳои худ мепӯшониданд, ва рӯйхошон сӯи якдигар буд; рӯйҳои каррубӣро сӯи сарпӯш буд.

Миз барои нони тақдим.

10. Ва мизе аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш ду зироъ, ва фароҳияш як зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд.
11. Ва онро бо тиллои холис пӯшонид, ва гирдогирдаш афсари тилло сохт.
12. Ва ҳошияе гирдогирди он ба андозаи як қабза сохт, ва афсари тилло гирдогирди ҳошияи он сохт.
13. Ва чор ҳалқаи тилло барои он сохт; ва ҳалқаҳоро бар чор гӯшаи чор почай он барқарор намуд.
14. Ҳалқаҳо ба баландии ҳошия мувофиқ буда, ҳамчун хонаҳои дастакҳо барои бардоштани миз хизмат мекард.
15. Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид, то ки барои бардоштани миз хизмат кунад.

16. Ва колоеро, ки бар миз бояд бошад, яъне табакҳои он, ва қошукҳои он, ва тосҳои он, ва пиёлаҳои онро, ки ҳадияи рехтаниро ба воситаи онҳо мерезанд, аз тиллои холис сохт.

Чароғдони тилло.

17. Ва чароғдоне аз тиллои холис сохт; чароғдонро яклухт сохт, ба тавре ки поя ва шоҳаҳои он, қуббаҳо, ғунчаҳо ва гулҳои он аз худи он буд.

18. Ва шаш шоҳа аз паҳлуҳои он берун меомад: се шоҳаи чароғдон аз як паҳлуяш, ва се шоҳаи чароғдон аз паҳлуи дигараш.

19. Се қуббаи монанди гули бодом дар як шоҳа бо ғунча ва гул буд, ва се қуббаи монанди гули бодом дар шоҳаи ди-гар, бо ғунча ва гул; ҳамчунин дар шаш шоҳае ки аз чароғ-дон берун меомад.

20. Ва дар пояи чароғдон чор қуббаи монанди гули бодом бо ғунчаҳо ва гулҳои он буд.

21. Ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он, — барои шаш шоҳае ки аз он берун меомад.

22. Ғунчаҳояш ва шоҳаҳояш аз худи он буданд, он куллия-тан яклухт аз тиллои холис буд.

23. Ва ҳафт чароғаш ва анбӯрҳояш, ва маҷмарҳояшро аз тиллои холис сохт.

24. Онро бо тамоми колои он аз як киккар тиллои холис сохт.

Қурбонгоҳи бухур.

25. Ва қурбонгоҳи бухурро аз чӯби ақоқиё сохт, ки даро-зияш як зироъ, ва фароҳияш як зироъ, яъне мураббаъ буд, ва қадаш ду зироъ; шохҳояш аз хуdash буд.

26. Ва онро бо тиллои холис пӯшонид: бомаш ва деворҳояшро гирдогирд ва шохҳояшро; ва афсари тилло барояш гирдогирд сохт.

27. Ва ду ҳалқаи тилло барояш аз таги афсараш бар ду паҳлуяш, яъне бар ду тарафаш сохт, ҳамчун хонаҳои дастакҳо сохт, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд.

28. Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид.

29. Ва рағани тадҳини муқаддас, ва бухури муаттари пок сохт, ки бо санъати атрсозӣ сохта шуда буд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ.

1. ВА қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш панҷ зироъ, ва фароҳияш панҷ зироъ, яъне мураббаъ буд; ва қадаш се зироъ.

2. Ва шохҳои онро бар чор гӯшаи он сохт, ба тавре ки шохҳояш аз худи он буд; ва онро бо мис пӯшонид.

3. Ва тамоми қолаби қурбонгоҳ: тосҳо ва хокандозҳо ва қосаҳо ва қангалҳо ва маҷмарҳоро сохт; тамоми қолабро аз мис сохт.

4. Ва барои қурбонгоҳ панҷарае аз мис ба сурати шабақа сохта, зери қанораи он аз поён то нисфи он гузошт.

5. Ва чор ҳалқа бар чор гӯшаи панҷараи мисин ҳамчун хонаҳо барои дастакҳо рехт.

6. Ва дастакҳо аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо мис пӯшонид.

7. Ва дастакҳоро ба ҳалқакое ки бар паҳлуҳои қурбонгоҳ буд, гузаронид, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд; онро аз тахтаҳо дарунҳоли сохт.

Лагани барои шустушӯ.

8. Ва лагани мисин сохт, ки пояш низ мисин буд, аз оинаҳои заноне ки назди даромадгоҳи хаймаи қомеъ қамъ мешуданд.

Саҳн.

9. Ва сахнро сохт; ба тарафи чанубӣ пардаҳои сахн аз катони нозуки дутоба ба дарозии сад зироъ буд;
10. Сутунҳои онҳо бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис буд; илмакҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нуқра буд.
11. Ва ба тарафи шимолӣ сад зироъ; сутунҳошон бист адад, ва пояҳошон бист адад аз мис буд; илмакҳои сутунҳо ва бандҳошон аз нуқра буд.
12. Ва ба тарафи ғарбӣ — пардаҳо панҷоҳ зироъ; сутун-ҳошон даҳ адад, ва пояҳошон даҳ адад буд; илмакҳои сутунҳо ва бандҳошон аз нуқра буд.
13. Ва ба тарафи офтоббарои шаркӣ — панҷоҳ зироъ.
14. Пардаҳо барои як паҳлу понздаҳ зироъ, сутунҳошон се адад, ва пояҳошон се адад буд.
15. Ва барои паҳлуи дуюм, аз ин тараф ва аз он тарафи дарвозаи сахн, пардаҳо понздаҳ зироъ, сутунҳошон се адад, ва пояҳошон се адад буд.
16. Ҳамаи пардаҳои сахн гирдогирд аз катони нозуки ду-тоба буд.
17. Ва пояҳои сутунҳо аз мис, илмакҳои сутунҳо ва бандҳошон аз нуқра, ва пӯшиши сарҳошон аз нуқра буд, ва ҳамаи сутунҳои сахн бо бандҳои нуқра пайваст карда шуда буд.

Дарвозаи сахн.

18. Ва пардаи дарвозаи сахн бо санъати гулдӯзӣ аз лоч-вард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохта шуда буд; ва дарозияш бист зироъ, ва қадаш ба фароҳии панҷ зироъ мувофиқи пардаҳои сахн буд.
19. Ва сутунҳошон чор адад, ва пояҳошон чор адад аз мис буд; илмакҳошон аз нуқра, ва пӯшиши сарҳошон ва бандҳошон аз нуқра буд.
20. Ва ҳамаи меҳҳои маскан ва сахн гирдогирд аз мис буд.
21. Ин аст ҳисоботи маскан, маскани шаҳодат, ки бо амри Мусо, бо хизмати левизодагон, зери назорати Итомор ибни Ҳорунӣ коҳин тартиб дода шудааст.

22. Ва Басалъил ибни Урӣ ибни Ҳур, аз сибти Яҳудо, ҳар он чиро, ки Худо ба Мусо амр фармуда буд, сохт.
23. Ва бо ӯ Оҳолиоб ибни Аҳисомок, аз сибти Дон буд, ки вай ҳаккок ва зарбоф ва гулдӯз бар лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба буд.
24. Тамоми тиллое ки дар тамоми кори қудс ба кор бурда шуд, яъне тиллои инъом, бисту нӯҳ киккар ва ҳафтсаду сӣ сикл, мувофиқи сикли муқаддас буд.
25. Ва нуқраи саршумории ҷамоат сад киккар ва ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сикл, мувофиқи сикли муқаддас буд.
26. Як беқаъ аз ҳар сар, яъне ним сикл, мувофиқи сикли муқаддас, аз ҳар нафаре ки аз саршуморӣ гузаштааст, аз синни бистсола ва болотар, ки ҷамъ шашсаду се ҳазору панҷ-саду панҷоҳ нафар буданд.
27. Ва сад киккар нуқра барои рехтани пояҳои қудс ва пояҳои парда сарф шуд, — сад поя аз сад киккар, як киккар барои як поя.
28. Ва аз ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сикл илмақҳо барои сутунҳо сохт, ва сарҳои онҳоро пӯшонид, ва бандҳо барои онҳо сохт.
29. Ва миси инъом ҳафтод киккар ва ду ҳазору чорсад сикл буд.
30. Ва аз он пояҳои даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳи мисин, ва панҷараи мисини он, ва тамоми колои қурбонгоҳро сохт,
31. Ва пояҳои гирдогирди сахн, ва пояҳои дарвозаи сахн, ва ҳамаи меҳҳои маскан, ва ҳамаи меҳҳои гирдогирди сахнро сохт.

БОБИ СИЮ НҶҲУМ

Либоси Ҳоруни саркоҳин.

1. ВА аз лочвард ва арғувон ва қирмиз либосҳои хизматӣ барои хизмат кардан дар қудс сохтанд; ва либосҳои муқаддас

барои Ҳорун сохтанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

2. Ва эфӯдро аз тилло, лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт.

3. Ва лавҳаҳои нозук аз тилло сохтанд, ва риштаҳо аз он буриданд, то ки дар миёни лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозук бо бофти санъаткорона бибофанд.

4. Китфпӯшакҳои пайвастшаванда барои он сохтанд, ки бар ду канори он пайваст мешуд.

5. Ва тасмаи бандубасти он, ки бар он буд, бо ҳамон санъат аз худи он, яъне аз тилло, лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохта шуд, чунон ки Худо-ванд ба Мусо амр фармуда буд.

6. Ва сангҳои ҷазъро дуруст карда, дар нигинхонаҳои тилло нишониданд, ва номҳои бани-Исроилро бо ҳаққи мӯҳр бар онҳо ҳақ намуданд.

7. Ва онҳоро бар китфпӯшакҳои эфӯд ҷойгир кард, то ки сангҳои ёдгорӣ барои бани-Исроил бошад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

8. Ва синабандро бо бофти санъаткорона, мисли бофти эфӯд, аз тилло, лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт.

9. Он мураббаъ буд; синабандро дуқабата сохтанд, даро-зияш як ваҷаб ва фароҳияш як ваҷаб, дуқабата.

10. Ва дар он чор қатор санг нишониданд: қатори лаъл, ёқути зард ва зумуррад — ин қатори якум буд.

11. Ва қатори дуюм: баҳрамон, ёқути кабуд ва алмос.

12. Ва қатори сеюм: ёқути тар, ақиқи сӯхта ва ҷамаст.

13. Ва қатори чорум: забарҷад, ҷазъ ва яшм; онҳо дуруст карда, дар нигинхонаҳои тилло нишониданд шуда буд.

14. Ва ин сангҳо бо номҳои бани-Исроил, яъне дувоздаҳ адад бо номҳои онҳо буд; бо ҳаққи мӯҳр, ҳар яке ба номи худаш, барои дувоздаҳ сибт буд.

15. Ва бар синабанд занҷирҳо ба шакли танобе, бо санъати бофти морпеч, аз тиллои холис сохтанд.

16. Ва ду нигинхонаи тилло ва ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва ду ҳалқаро ба ду канори синабанд андармон карданд.
17. Ва он ду занчири морпечи тиллоро бо ин ду ҳалқа бар канорҳои синабанд андармон карданд.
18. Ва ду сари дигари ду занчири морпечро ба ду нигин-хона пайванд намуда, бар китфпӯшакҳои эфӯд, ба тарафи абраи он андармон карданд.
19. Ва боз ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва онҳоро бар ду канори синабанд, ба он лабаш, ки ба тарафи астари эфӯд аст, андармон карданд.
20. Ва боз ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва онҳоро бар ду китфпӯшаки эфӯд аз поён, аз тарафи абраи он, назди пайвандшавии он, аз болои тасмаи эфӯд андармон карданд.
21. Ва синабандро аз ҳалқаҳояш ба ҳалқаҳои эфӯд бо риш-таи лочвард банд карданд, то ки он бар тасмаи эфӯд бошад, ва синабанд аз эфӯд чудо нашавад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
22. Ва ридои эфӯдро бо санъати бофтагарӣ комилан аз лочвард сохт.
23. Ва чоки ридоро дар миёнаи он мисли чоки чавшан сохт; лаблӯлае гирдогирди чокаш буд, то ки надаррад.
24. Ва дар лаби домани ридо анорҳо аз лочвард ва аргу-вон ва кирмизи дутоба сохтанд.
25. Ва зангӯлачаҳои тилло аз тиллои холис сохтанд, ва зангӯлачаҳоро дар миёни анорҳо, бар домани ридо гузоштанд, гирдогирди он, дар миёни анорҳо.
26. Зангӯлача ва аноре, зангӯлача ва аноре дар лаби до-мани ридо гирдогирди он барои хизмат кардан, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
27. Ва пероҳане аз катони нозук, бо санъати бофтагарӣ барои Ҳорун ва писаронаш сохтанд;
28. Ва аммомае аз катони нозук, ва кулоҳҳои зебоне аз катони нозук, ва эзорҳои катон аз катони нозуки дутоба;

29. Ва камарбанде аз катони нозуки дутоба ва лочвард ва арғувон ва қирмиз, бо санъати гулдӯзӣ, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
30. Ва лавҳаи афсари муқаддасро аз тиллои холис сохтанд, ва бар он хатте мисли ҳаққи мӯҳр навиштанд: «Муқаддас аст барои Худованд».
31. Ва бар он риштаи лочварде андармон карданд, то ки аз боло ба аммома бибанданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
32. Ва тамоми кори маскани хаймаи ҷомеъ ба анҷом расид; ва банӣ-Исроил онро сохтанд, мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд;
33. Ва маскани хаймаро назди Мусо оварданд, бо тамоми қолаш, ҷангақолаш, тахтақолаш, ғалақақолаш ва сутунқолаш ва пояқолаш;
34. Ва болопӯш аз пӯстҳои кӯҷқор, ки сурх буд, ва боло-пӯш аз пӯстҳои тӯҳс, ва пардаи ҷудоқунанда;
35. Ва сандуқи шаҳодат ва дастақолаш, ва сарпӯш;
36. Ва миз, ва тамоми қолаш, ва нони тақдим;
37. Ва ҷароғдони пок, ва ҷароғқолаш, яъне, ҷароғҳои ҷо ба ҷо гузошташуда, ва тамоми қолаш, ва равшан барои рӯшноӣ;
38. Ва қурбонгоҳи тилло, ва равшани тадҳин, ва бухури муаттар, ва пардаи даромадгоҳи хайма;
39. Ва қурбонгоҳи мисин, ва панҷараи мисинаш, ва дастақолаш, ва лаган ва пояқолаш;
40. Ва пардаҳои саҳн, ва сутунқолаш ва пояқолаш, ва пардаи дарвозаи саҳн, ва танобқолаш ва мехқолаш, ва тамоми қолаи хизмати маскан барои хаймаи ҷомеъ;
41. Ва либосҳои хизмати барои хизмат кардан дар қудс, ва либосҳои муқаддас барои Ҳоруни қоҳин, ва либосҳои писаронаш барои қаҳонат кардан.
42. Мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, банӣ-Исроил тамоми қорро ба ҷо оварданд.

43. Ва Мусо тамоми корро аз назар гузаронид, ва инак онҳо онро, ончунон ки Худованд амр фармуда буд, ба ҷо оварданд; ва Мусо онҳоро баракат дод.

БОБИ ЧИЛУМ

Маскан тайёр шуд, ва онро тақдис карданд.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Дар рӯзи якуми моҳи якум маскани хаймаи ҷомеъро барпо намо.
3. Ва дар он ҷо сандуқи шаҳодатро бимон, ва пардаро бар сандуқ паҳн намо.
4. Ва мизро дохил карда, лавозимоташро ба тартиб овар; ва ҷароғдонро дароварда, ҷароғҳояшро барафрӯз.
5. Ва қурбонгоҳи тиллои бухурро пеши сандуқи шаҳодат бимон, ва пардаи даромадгоҳи масканро биовез.
6. Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро пеши даромадгоҳи маскани хаймаи ҷомеъ бимон.
7. Ва лаганро дар миёни хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳ би-мон, ва об дар он бирез.
8. Ва сахро гирдогирд барпо намо, ва пардаи дарвозаи сахро биовез.
9. Ва рағани тадҳинро гирифта, масканро бо ҳар он чи дар он аст, тадҳин намо, ва онро бо тамоми колояш тақдис кун, ва он муқаддас хоҳад шуд.
10. Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро бо тамоми колояш тадҳин намо, ва қурбонгоҳро тақдис кун; ва ин қурбонгоҳ қудси қудсҳо хоҳад шуд.
11. Ва лаган ва пояшро тадҳин намо, ва онро тақдис кун. 12. Ва Ҳорун ва писаронашро ба даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ наздик биёр, ва онҳоро дар об ғусл деҳ.
13. Ва Ҳорунро либоси муқаддас бипӯшон, ва ўро тадҳин намо, ва ўро тақдис кун, то ки барои Ман қаҳонат намояд.

14. Ва писарони ӯро наздик биёр, ва онҳоро пероҳанҳо бипӯшон.
15. Ва онҳоро тадҳин намо, чунон ки падарашонро тадҳин кардӣ, то ки барои Ман қаҳонат намоянд; ва тадҳин ёфтани онҳо барои қаҳонати абадӣ дар наслҳои онҳо хоҳад буд».
16. Ва Мусо ба амал овард; ончунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ба ҷо овард.
17. Ва дар моҳи аввали соли дуум, дар рӯзи якуми моҳ, маскан барпо гардид.
18. Ва Мусо масканро барпо намуд, ва пояҳояшро гузошт, ва тахтаҳояшро барқарор кард, ва ғалақаҳояшро ниҳод, ва сутунҳояшро барпо намуд.
19. Ва хаймаро бар маскан паҳн кард, ва болопӯши хай-маро аз боло бар он гузошт, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
20. Ва шаҳодатро гирифта, дар сандуқ гузошт, ва дастак-ҳоро ба сандуқ пайваст намуд, ва сарпӯшро аз боло бар сан-дук гузошт.
21. Ва сандуқро ба маскан даровард, ва пардаи чудокунан-даро овехта, сандуқи шаҳодатро рӯпӯш намуд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
22. Ва мизро дар хаймаи ҷомеъ ба тарафи шимолии маскан берун аз парда ҷойгир кард.
23. Ва бар он як даста нонро ба ҳузури Худованд тартиб дод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
24. Ва чароғдонро дар хаймаи ҷомеъ дар рӯ ба рӯи миз, ба тарафи ҷанубии маскан гузошт.
25. Ва чароғҳоро ба ҳузури Худованд барафрӯхт, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
26. Ва қурбонгоҳи тиллоро дар хаймаи ҷомеъ, пеши парда ҷойгир кард.
27. Ва бухури муаттар бар он сӯзонид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
28. Ва пардаи даромадгоҳи масканро овехт.

29. Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро пеши даромадгоҳи маскани хаймаи ҷомеъ гузошт, ва қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи орди ро бар он тақдим намуд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
30. Ва лаганро дар миёни хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳ гу-зошт, ва дар он барои шустушӯӣ об рехт.
31. Ва Мусо ва Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва пойҳои худро аз он шустушӯӣ карданд,
32. Вақте ки ба хаймаи ҷомеъ даромада, ба қурбонгоҳ наз-дик шуданд, шустушӯӣ карданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
33. Ва сахро гирдогирди маскан ва қурбонгоҳ барпо на-муд, ва пардаи дарвозаи сахро овехт, ва Мусо корро ба анҷом расонид.
34. Ва абр хаймаи ҷомеъро пӯшонид, ва ҷалоли Худованд масканро пур кард.
35. Ва Мусо натавонист ба хаймаи ҷомеъ дохил шавад, зеро ки абр бар он сокин буд, ва ҷалоли Худованд масканро пур карда буд.
36. Ва ҳангоме ки абр аз маскан боло мебаромад, банӣ-Исроил дар тамоми сафари худ роҳсипор мешуданд.
37. Ва агар абр боло намебаромад, то рӯзи боло баромадани он роҳсипор намешуданд.
38. Зеро ки абри Худованд бар маскан рӯзона, ва оташ дар он шабона, пеши назари тамоми хонадони Исроил дар тамоми сафари онҳо буд.

**КИТОБИ СЕЮМИ МУСО
ИБОДАТ
БОБИ ЯКУМ**

Дар бораи қурбонии сӯхтанӣ.

1. Ва Худованд Мусоро хонд, ва аз хаймаи чомеъ ба ӯ сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки касе аз шумо бихоҳад барои Худованд қурбонӣ кунад, — қурбонии худро аз чорпоён, яъне аз галаи говон ва аз рамаи гӯсфандон ва бузон тақдим намояд.
3. Агар қурбонии ӯ қурбонии сӯхтание аз гала бошад, бигзор чорпои нари беайбро тақдим намояд; онро назди дари хаймаи чомеъ тақдим намояд, то ки ба ҳузури Худованд та-ваҷҷӯҳ ёбад.
4. Ва дасти худро бар сари қурбонии сӯхтан мемонад, ва ӯ таваҷҷӯҳ меёбад, то ки гуноҳхояш кафорат шавад.
5. Ва гӯсоларо ба ҳузури Худованд забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун, коҳинон хунро наздик меоваранд, ва хунро бар қурбонгоҳе ки назди хаймаи чомеъ аст, гирдогирд мепо-шанд.
6. Ва ӯ қурбонии сӯхтаниро пӯст канд, ба андоми он пора мекунад.
7. Ва писарони Ҳоруни коҳии бар қурбонгоҳ оташ гузошта, ҳезум бар оташ мечинанд.
8. Ва писарони Ҳорун, коҳинон, ин андом, калла ва чар-буро бар ҳезуме ки бар оташи рӯи қурбонгоҳ мебошад, ме-чинанд.
9. Ва ӯ амъои он ва почаҳои онро бо об мешӯяд, ва коҳин ҳар он чиро, ки бар қурбонгоҳ мебошад, месӯзонад, — ин қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи оташин, атри гуворо барои Худованд аст.
10. Ва агар қурбонии ӯ аз рама, яъне аз гӯсфандон ё аз бузон бошад, бигзор барои қурбонии сӯхтанӣ чорпои нари беайбро тақдим намояд.

11. Ва онро бар тарафи шимолии қурбонгоҳ ба ҳузури Худованд забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун, коҳинон, хуни онро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепошанд.

12. Ва \bar{u} онро ба андоми он пора карда, каллааш ва чарбуяшро ҷудо мекунад, ва коҳин онҳоро бар ҳезуме ки бар оташи рӯи қурбонгоҳ мебошад, мечинад.

13. Ва \bar{u} амъо ва почаҳоро бо об мешӯяд; ва коҳин ҳамаашро наздик оварда, бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

14. Ва агар қурбонии у барои Худованд, яъне қурбонии сӯхтанӣ аз паррандагон бошад, бигзор қурбонии худро аз фохтаҳо ё аз чӯчаҳои кабутар тақдим намояд.

15. Ва коҳин онро ба қурбонгоҳ наздик оварда, каллаашро мешиканад, ва бар қурбонгоҳ месӯзонад, пас аз он ки хуни он бар девори қурбонгоҳ фушурда шавад.

16. Ва чиғилдонашро бо парҳояш ҷудо мекунад, ва онро назди қурбонгоҳ, ба тарафи шарқӣ, дар маконе ки хокистар мебошад, мепартояд.

17. Ва онро аз миёни болҳояш чок мекунад, вале аз ҳам ҷудо намекунад, ва коҳин онро бар қурбонгоҳ бар ҳезуме ки бар оташ мебошад, месӯзонад, — ин қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи оташин, атри гуворо барои Худованд аст».

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи ҳадияи ордӣ.

1. «ВА агар касе бихоҳад қурбонии ҳадияи ордаро барои Худованд тақдим намояд, — бигзор ордӣ маҳин қурбонии \bar{u} бошад, ва равған бар он бирезад, ва лебӯно бар он бимонад.

2. Ва онро \bar{u} ба писарони Ҳорун, коҳинон, мебиёрад, ва коҳин аз он, яъне аз ордӣ маҳинаш, ва равғанаш, бо тамоми лебӯнояш, як мушти пур мегирад, ва онро ҳамчун ҳиссаи ёдгорӣ бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

3. Ва он чи аз ҳадияи ордӣ боқӣ мемонад, аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд; ин қудси қудсхост аз ҳадияҳои оташини Худованд.
4. Ва агар қурбонии ҳадияи ордиро аз чизҳои дар танӯр пухташуда тақдим намой, — қурсҳои фатире биёр, ки барояш орди маҳин бо равған омехта хамир карда шуда бошад; ё нончаҳои фатири тунуке биёр, ки баъд аз пухтая равған бар он молида шуда бошад.
5. Ва агар қурбонии ту ҳадияи ордие бошад, ки бар тоба пухтай, — барояш бояд орди маҳин бо равған омехта хамир карда шавад, яъне он бояд фатир бошад.
6. Онро реза карда, равған бар он бирез; ин ҳадияи ордист.
7. Ва агар қурбонии ту ҳадияи ордие бошад, ки дар дег бирӣён кардай, — он бояд аз орди маҳин бо равған тайёр карда шавад.
8. Ва ҳадияи ордiero, ки аз ин чизҳо тайёр карда шудааст, барои Худованд оварда, пеши коҳин мемонӣ, ва ӯ онро назди қурбонгоҳ меоварад.
9. Ва коҳин аз ҳадияи ордӣ ҳиссаи ёдгории онро бардош-та, бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд аст.
10. Ва он чи аз ҳадияи ордӣ боқӣ мемонад, аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд; ин қудси қудсхост аз ҳадияҳои оташини Худованд.
11. Ҳеч як ҳадияи ордие ки барои Худованд тақдим менамояд, набояд бо хамиртуруш тайёр карда шавад, зеро ки ҳеч як хамиртуруш ва ҳеч як асалро набояд барои Худованд ҳамчун қурбонии оташин бисӯзонед.
12. Онҳоро ҳамчун қурбонии навбарҳо метавонед барои Худованд тақдим намояд, вале онҳо набояд бар қурбонгоҳ барои атри гуворо бароварда шавад.
13. Ва ҳар қурбонии ҳадияи ордии худро бо намак нама-кин бикун, ва намаки аҳди Худои худро аз ҳадияи ордии худ дур нақун; бо ҳар қурбонии худ намак биёр.
14. Ва ҳангоме ки ҳадияи ордии навбарҳоро барои Худованд тақдим менамояд, — аз хӯшаҳои бар оташ бирӣён карда-шуда,

аз ярмаи кӯфташуда ҳадияи ордии навбарҳои худро тақдим намо.

15. Ва равған бар он бирез, ва лебӯно бар он бимон, — ин ҳадияи ордист.

16. Ва коҳин ҳиссаи ёдгории онро аз ярмаи он ва аз равғани он, бо тамоми лебӯнои он месӯзонад, — ин қурбонии оташин барои Худованд аст».

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи қурбонии саломатӣ.

1. «Ва агар қурбонии касе забҳи саломатӣ бошад, — агар ӯ аз говони хоҳ нар ва хоҳ мода тақдим намояд, — бигзор беайби онҳоро ба ҳузури Худованд тақдим намояд.

2. Ва дасти худро бар сари қурбонии худ мемонад, ва онро назди дари хаймаи чомаъ забҳ мекунад; ва писарони Ҳорун, коҳинон, хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепошанд.

3. Ва ӯ аз забҳи саломатӣ инҳоро ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд тақдим менамояд: чарбуе ки амъоро мепӯшонад, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад,

4. Ва ду гурда, ва чарбуе ки бар онҳо то худи ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар чигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо чудо кунад.

5. Ва писарони Ҳорун онро бар қурбонгоҳ бо қурбонии сӯхтанӣ бар ҳезуме ки бар оташ мебошад, месӯзонанд, — ин қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

6. Ва агар қурбонии забҳи саломатии ӯ барои Худованд аз рама бошад, бигзор чорпои нар ё модаи беайбро тақдим намояд.

7. Агар ӯ гӯсфанде қурбонӣ кунад, бигзор онро ба ҳузури Худованд тақдим намояд.

8. Ва ӯ дасти худро бар сари қурбонии худ мемонад, ва онро назди хаймаи чомаъ забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун хуни онро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепошанд.

9. Ва аз забҳи саломатӣ инҳоро ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд тақдим менамояд: чарбуи он, тамоми дунбаи он, ки то худи думғоза ҷудо карда шуда бошад, ва чарбуе ки амъоро мепӯшонанд, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад.

10. Ва ду гурда ва чарбуе ки бар онҳо ва бар ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар ҷигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо ҷудо кунад.

11. Ва коҳин онро бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин хӯроки қурбонии оташин аст барои Худованд.

12. Ва агар қурбонии ӯ буз бошад, бигзор онро ба хузури Худованд тақдим намояд.

13. Ва ӯ дасти худро бар сари он мемонад, ва онро назди хаймаи ҷомеъ забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун хуни онро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепошанд.

14. Ва қурбонии худро, ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд, аз он тақдим менамояд: чарбуе ки амъоро мепӯшонанд, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад, 15. Ва ду гурда, ва чарбуе ки бар онҳо ва бар ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар ҷигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо ҷудо кунад.

16. Ва коҳин онҳоро бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин хӯроки қурбонии оташин барои атри гуворост; тамоми чарбу аз они Худованд аст.

17. Қонуни абадӣ барои ҳамаи наслҳои шумо дар ҳамаи масканҳои шумо ин аст, ки ҳеч чарбу ва ҳеч хунро нахӯред».

БОБИ ЧОРУМ

Дар бораи қурбонии гуноҳ.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: агар касе дар ҳар кадом аҳкоми наҳйи Худованд сахван гуноҳ карда, бар хилофи яке аз онҳо амал намояд,

3. Агар коҳини тадҳиншуда гуноҳе карда, сабаби гуноҳ-коршудани қавм гардида бошад, — бигзор барои гуноҳе ки

кардааст, гӯсолаи беайберо аз галаи говон барои қурбонии гуноҳ ба Худованд тақдим намояд.

4. Ва он гӯсоларо назди дари хаймаи ҷомеъ ба ҳузури Худованд мебиёрад, ва дасти худро бар сари гӯсола мемонад, ва гӯсоларо ба ҳузури Худованд забҳ мекунад;

5. Ва коҳини тадҳиншуда аз хуни гӯсола мегирад, ва онро ба хаймаи ҷомеъ дохил мекунад.

6. Ва коҳин ангушти худро дар хун меғӯтонад, ва аз хун ба ҳузури Худованд ҳафт карат пеши пардаи қудс мепошад.

7. Ва коҳин аз он хун бар шохҳои қурбонгоҳи бухури муаттар, ки ба ҳузури Худованд дар хаймаи ҷомеъ аст, ме-молад, ва тамоми бақияи хуни гӯсоларо бар бунъеди қурбон-гоҳи қурбонии сӯхтанӣ, ки назди дари хаймаи ҷомеъ аст, мерезад;

8. Ва тамоми чарбуи гӯсолаи қурбонии гуноҳро бигзор аз он бардорад: чарбуе ки амъоро мепӯшонад, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад,

9. Ва ду гурда ва чарбуе ки бар онҳо то худи ронҳо ме-бошад, ва қабати чарбуе ки бар чигар аст, — онро бо гурдаҳо ҷудо мекунад, —

10. Чунон ки он аз гови забҳи саломатӣ ҷудо карда мешавад; ва коҳин онҳоро бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ месӯзонад.

11. Ва пӯсти гӯсола, ва тамоми гӯшти он бо каллааш ва почаҳояш ва амъояш ва саргинаш, —

12. Яъне тамоми гӯсоларо бояд ба беруни ўрдугоҳ, ба ма-кони пок, ки он ҷо хокистарро мерезанд, бибарад, ва онро бар ҳезум дар оташ бисӯзонад; дар маконе ки хокистарро мерезанд, бигзор сӯзонида шавад.

13. Ва агар тамоми ҷамоати Исроил сахван гуноҳ кунанд, ва ин кор аз чашмони ҷамоат пӯшида бошад, яъне агар бар хилофи ягон аҳкоми наҳйи Худованд амал карда гуноҳкор шаванд,

14. Ва гуноҳе ки кардаанд, баъдтар ошкор гардад, — биг-зор ҷамоат гӯсолае аз галаи говон барои қурбонии гуноҳ тақдим намоянд, ва онро назди хаймаи ҷомеъ биёранд.

15. Ва пирони чамоат дастҳои худро бар сари гӯсола ба ҳузури Худованд мемонанд, ва гӯсоларо ба ҳузури Худованд забҳ мекунанд. 16. Ва коҳини тадҳиншуда аз хуни гӯсола ба хаймаи ҷомеъ дохил мекунад.
17. Ва коҳин ангушташро дар хун ғӯтонида, онро ба ҳузури Худованд ҳафт карат пеши парда мепошад;
18. Ва аз он хун бар шохҳои қурбонгоҳ, ки ба ҳузури Худованд дар хаймаи ҷомеъ мебошад, мемолад, ва тамоми бақияи хунро бар бунъеди қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ, ки назди дари хаймаи ҷомеъ аст, мерезад;
19. Ва тамоми чарбуи онро аз он бардошта, бар қурбонгоҳ месӯзонанд;
20. Ва бо ин гӯсола ончунон амал мекунад, ки бо гӯсолаи қурбонии гуноҳ амал кард; бо он бояд ҳамин тавр амал кунад, то ки коҳин гуноҳи онҳоро кафорат намояд, ва онҳо омурзида хоҳанд шуд.
21. Ва гӯсоларо аз ӯрдугоҳ берун бароварда, онро месӯзонанд, чунон ки гӯсолаи аввалро сӯзонид. Ин қурбонии гуноҳи чамоат аст.
22. Агар раис гуноҳ кунад, яъне бар хилофи ягон аҳкоми наҳии Худованд Худои худ сахван амал карда, гуноҳкор шавад,
23. Ва гуноҳе ки кардааст, баъдтар ба ӯ ошкор гардад, — бигзор нарбузи беайбе барои қурбонӣ тақдим намояд.
24. Ва ӯ дасти худро бар сари нарбуз мемонад, ва онро дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ мекунанд, ба ҳузури Худованд забҳ менамояд. Ин қурбонии гуноҳ аст.
25. Ва коҳин аз хуни қурбонии гуноҳ бо ангушти худ грифта, бар шохҳои қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мемолад, ва бақияи хуни онро бар бунъеди қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мерезад;
26. Ва тамоми чарбуи онро, мисли чарбуи забҳи саломатӣ, бар қурбонгоҳ месӯзонанд; ва коҳин гуноҳи ӯро ҳамин тавр кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

27. Агар касе аз миёни авом сахван гуноҳ кунад, яъне бар хилофи ягон аҳкоми наҳйи Худованд амал карда, гуноҳкор шавад,

28. Ва гуноҳе ки кардааст, баъдтар ба ӯ ошкор гардад, — бигзор барои қурбонии худ ба сабаби гуноҳе ки кардааст, модабузи беайбе тақдим намояд.

29. Ва ӯ дасти худро бар сари қурбонии гуноҳ мемонад, ва ин қурбонии гуноҳро дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ мекунанд, забҳ менамояд.

30. Ва коҳин аз хуни он бо ангушти худ гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мемолад, ва тамоми бақияи хуни онро бар бунҷеди қурбонгоҳ мерезад;

31. Ва тамоми чарбуи онро ҷудо мекунад, чунон ки чарбуи забҳи саломатӣ ҷудо карда мешавад; ва коҳин онро бар қурбонгоҳ ҳамчун атри гуворо барои Худованд месӯзонад; ва коҳин гуноҳи ӯро кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

32. Ва агар у бихоҳад гӯсфанде барои қурбонии гуноҳи худ тақдим намояд, бояд меши беайбе тақдим намояд.

33. Ва ӯ дасти худро бар сари ин қурбонии гуноҳ мемонад, ва онро ҳамчун қурбонии гуноҳ дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ мекунанд, забҳ менамояд.

34. Ва коҳин аз хуни ин қурбонии гуноҳ бо ангушти худ гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мемолад, ва тамоми бақияи хуни онро бар бунҷеди қурбонгоҳ мерезад.

35. Ва тамоми чарбуи онро ҷудо мекунад, чунон ки чарбуи гӯсфанд аз забҳи саломатӣ ҷудо карда мешавад, ва коҳин онро бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии оташин барои Худо-ванд месӯзонад; ва коҳин гуноҳи ӯро, ки кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд».

БОБИ ПАНЧУМ

Дар бораи қурбонии ҷурм.

1. «АГАР касе дар он хусус гуноҳ кунад, ки овози қасамро шунидааст, ва шоҳиди он мебошад, яъне ё дидааст ва ё хабардор шудааст, валекин хабар намодааст, — ӯ барои ин гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.
2. Ё касе ки ба ҳар чизи начис, — хоҳ ба лошаи ҳайвони начис, хоҳ ба лошаи чорпои начис, хоҳ ба лошаи ҳашароти начис — бирасад, ва ин аз ӯ пӯшида бошад, вале ӯ начис ва мучрим гардидааст;
3. Ё ба начосати одамизод, — ба ҳар начосате ки кас аз он начис мешавад, — бирасад, ва ин аз ӯ пӯшида бошад, вале баъдтар ба ӯ маълум шуда, ӯ мучрим гардидааст;
4. Ё касе ки бо даҳонаш барои кардани кори баде ё кори неке бемулоҳиза қасам хӯрдааст, — дар ҳар чизе ки одамизод бемулоҳиза қасам мехӯрад, — ва ин аз ӯ пӯшида бошад, вале баъдтар ин ба ӯ маълум шуда, ӯ дар яке аз инҳо мучрим гардидааст, —
5. Пас, дар сурате ки ӯ дар яке аз инҳо мучрим гардидааст, бигзор ба гуноҳе ки кардааст, иқрор шавад,
6. Ва қурбонии чурми худро барои гуноҳе ки кардааст, ба Худованд тақдим намояд, яъне аз рамаи бузу гӯсфандон чорпои модаеро ҳамчун қурбонии гуноҳ биёрад, ва коҳин гуноҳи ӯро кафорат хоҳад кард.
7. Ва агар баррае барои ӯ дастрас набошад, бигзор ҳам-чун қурбонии чурми худ барои гуноҳе ки кардааст, ду фохта ё ду чӯҷаи кабӯтарро ба Худованд тақдим намояд: яке — барои қурбонии гуноҳ, ва дигаре — барои қурбонии сӯхтанӣ.
8. Ва ӯ онҳоро назди коҳин мебиёрад, ки вай ҳамонро, ки барои қурбонии гуноҳ аст, аввал тақдим намуда, каллашро аз пушти гарданааш мешиканад, вале ҷудо намекунад;
9. Ва аз хуни қурбонии гуноҳ бар девори қурбонгоҳ ме-молад, ва бақияи хун бигзор бар бунъеди қурбонгоҳ фушурда шавад. Ин қурбонии гуноҳ аст.
10. Ва дигарашро барои қурбонии сӯхтанӣ, бар тибқи дас-тур, ба кор мебарад; ва коҳин гуноҳи ӯро, ки кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

11. Ва агар ду фохта ё ду чўчайи кабўтар барои ӯ дастрас набошад, бигзор ҳамчун қурбонии худ барои гуноҳе ки кардааст, ба қадри даҳъяки эфа орди маҳин барои қурбонии гуноҳ биёрад; бигзор равған бар он нарезад, ва лебўно бар он намонад, зеро ки ин қурбонии гуноҳ аст.

12. Ва онро назди коҳин мебиёрад; ва коҳин як мушт аз он ҳамчун ҳиссаи ёдгорӣ мегирад, ва бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии оташини Худованд месўзонад. Ин қурбонии гуноҳ аст.

13. Ва коҳин гуноҳеро, ки он мард дар яке аз ин мавридҳо кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд; ва бақияи он ҳамчун ҳадияи ордӣ аз они коҳин хоҳад буд».14. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

15. «Агар касе хиёнат намуда, сахван дар ҳаққи чизҳои муқаддаси Худованд гуноҳ кунад, бигзор ҳамчун қурбонии чурми худ аз рама, дар асоси қиматдиҳии ту бо сиклҳои нуқра, мувофиқи сикли муқаддас, кўчқори беайбе барои қурбонии чурм ба Худованд тақдим намояд;

16. Ва ӯ бояд товони чизи муқаддасеро, ки дар ҳаққи он гуноҳ кардааст, адо намояд, ба тавре ки панҷъяки қимати онро бар он илова кунад, ва онро ба коҳин бидиҳад; ва коҳин гуноҳи ӯро ба воситаи кўчқори қурбонии чурм кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

17. Ва агар касе гуноҳ кунад, яъне бар хилофи яке аз аҳкоми наҳйи Худованд амал кунад, вале инро надонад, — ӯ мучрим аст, ва барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт;

18. Ва бигзор аз рама, дар асоси қиматдиҳии ту, кўчқори беайбе барои қурбонии чурм назди коҳин биёрад; ва коҳин сахверо, ки ӯ кардааст, вале надонистааст, кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

19. Ин қурбонии чурмест, ки ба воситаи он ӯ ба ҳузури Худованд мучрим гардидааст».

БОБИ ШАШУМ

Боз дар бораи қурбонии чурм.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Агар касе гуноҳ кунад, ва дар ҳаққи Худованд хиёнат намояд, ва ба ёри худ дар бобати амонат, ё гарав, ё моли дуздӣ мункир шавад, ё ёри худро фиреб кунад,
3. Ё чизи гумшударо ёфта, дар ин бобат мункир шавад, ва қасами дурӯғ хӯрад дар яке аз қорҳое ки одамизод карда, дар онҳо гуноҳкор мешавад, —
4. Пас, модоме ки ӯ гуноҳ карда, мучрим гардидааст, ӯ бояд он чиро, ки дуздадааст, ё он чиро, ки бо роҳи фиреб ба даст овардааст, ё он чиро, ки назди ӯ амонат гузошта шудааст, ё чизи гумшударо, ки ёфтааст, баргардонад.
5. Қимати ҳар он чиро, ки дар бораи он қасами дурӯғ хӯрдааст, ӯ бояд пурра адо кунад, ва панҷяки он қиматро бар он илова намуда, ба соҳиби он бидиҳад, дар рӯзе ки қурбонии ҷурми худро тақдим менамояд.
6. Ва барои қурбонии ҷурми худ бигзор ба Худованд қўҷори беайбе аз рама, мувофиқи қиматдиҳии ту, ҳамчун қурбонии ҷурм назди қоҳин биёрад.
7. Ва қоҳин гуноҳи ӯро ба ҳузури Худованд қафорат менамояд, ва ӯ дар ҳар қоре ки карда мучрим гардидааст, омурзида хоҳад шуд».

Дар бораи қурбонии сўхтанӣ.

8. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
9. «Ба Ҳорун ва писаронаш амр фармуда, бигӯ: ин аст қонуни қурбонии сўхтанӣ: бигзор қурбонии сўхтанӣ тамоми шаб то субҳ бар оташдони қурбонгоҳ бошад, ва оташи қур-бонгоҳ бар он бисўзад.
10. Ва бигзор қоҳин пероҳани катони худро бипӯшад, ва эзори катоне бар бадани худ бипӯшад, ва хокистари қурбонии сўхтаниро, ки оташ бар қурбонгоҳ сўзонидааст, бардорад, ва онро назди қурбонгоҳ бимонад; 11. Ва либосҳои худро

кашида, либосҳои дигар бипӯшад, ва хокистарро берун аз ўрдугоҳ ба макони поке барорад.

12. Ва оташе ки бар қурбонгоҳ аст, бигзор фурӯзон буда, хомӯш нашавад; ва бигзор коҳин бар он ҳар субҳ ҳезум бисӯзонад, ва қурбонии сӯхтаниро бар он бимонад, ва чарбуи забҳи саломатиро бар он бисӯзонад.

13. Оташи доимӣ бигзор бар қурбонгоҳ фурӯзон буда, хо-мӯш нашавад.

Дар бораи ҳадияи ордӣ.

14. Ва ин аст қонун дар бораи ҳадияи ордӣ: писарони Ҳорун бояд онро ба ҳузури Худованд бар қурбонгоҳ тақдим намоянд.

15. Ва бигзор коҳин аз он як мушт аз орди маҳини ҳадияи ордӣ ва аз рағнаш бо тамоми лебӯное ки бар ҳадияи ордӣ мебошад, бардорад, ва бар қурбонгоҳ бисӯзонад; ин атри гуворост барои ёдгорӣ ба ҳузури Худованд.

16. Он чи аз он боқӣ мемонад, бигзор Ҳорун ва писаронаш бихӯранд; он бояд бе хамиртуруш дар макони муқаддас хӯрда шавад; дар саҳни хаймаи чомаъ бигзор онро бихӯранд.

17. Он набояд бо хамиртуруш пухта шавад; онро аз ҳадия-ҳои оташини Худ ҳамчун ҳиссаи онҳо додаам. Он мисли қурбонии гуноҳ ва қурбонии чурм қудси қудсҳо мебошад.

18. Ҳар мардина аз миёни писарони Ҳорун метавонад онро бихӯрад, — ин фаризаи абадӣ барои наслҳои шумо аз ҳадия-ҳои оташини Худованд мебошад; ҳар кӣ ба онҳо бирасад, тақдир хоҳад ёфт».

19. Ва Худованд ба Мусо суҳан ронда, гуфт:

20. «Ин аст қурбонии Ҳорун ва писаронаш, ки бояд дар рӯзи тадҳин шудани худ ба Худованд тақдим намоянд: даҳья-ки эфа аз орди маҳин барои ҳадияи орди доимӣ; нисфаш барои субҳ ва нисфаш барои шом.

21. Он бояд бар тоба бо раған тайёр карда шавад; онро бо оби чӯш омехта, ҳамчун ҳадияи орди иборат аз нончаҳои бирён биёр; барои атри гуворо ба Худованд тақдим намо.

22. Ва коҳини тадҳиншуда, ки дар ҷои ӯ аз писаронаш хоҳад буд, инро бояд ба амал оварад; ин фаризаи абадист: он бояд комилан барои Худованд сӯзонида шавад.

23. Ва ҳар ҳадияи ордии коҳин бояд комилан сӯзанда бо-шад, яъне хӯрда нашавад».

Дар бораи қурбонии гуноҳ.

24. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

25. «Ба Ҳорун ва писаронаш бигӯ. Ин аст қонун дар бораи қурбонии гуноҳ: дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ карда мешавад, қурбонии гуноҳ низ бояд ба ҳузури Худованд дар он ҷо забҳ карда шавад; ин қудси қудсхост.

26. Коҳине ки қурбонии гуноҳро ба амал меоварад, метавонад онро бихӯрад; он бояд дар макони муқаддас, дар сахни хаймаи ҷомеъ хӯрда шавад.

27. Ҳар чизе ки ба гӯшти он мерасад, тақдис меёбад; ва агар хуни он бар либосе пошида шавад, он чиро, ки бар он пошида шудааст, дар макони муқаддас бишӯй.

28. Ва зарфи сафолине ки қурбонии гуноҳ дар он пухта шудааст, бояд шикаста шавад; ва агар он дар зарфия мисин пухта шуда бошад, он зарф бояд сайқал дода ва бо об шуста шавад.

29. Ҳар мардина аз миёни коҳинон метавонад онро бихӯрад; ин қудси қудсхост.

30. Вале ҳар қурбонии гуноҳ, ки хунаш ба хаймаи ҷомеъ дароварда мешавад, то ки дар қудс кафорат намояд, набояд хӯрда шавад; он бояд дар оташ сӯзонида шавад».

БОБИ ҲАФТУМ

Қонун дар бораи қурбонии ҷурм.

1. «ВА ин аст қонуни қурбонии ҷурм: ин қудси қудсхост.

2. Дар маконе ки қурбонии сӯхтаниро забҳ мекунанд, қурбонии ҷурмро низ бояд дар он чо забҳ кунанд; ва хуни он бояд бар қурбонгоҳ гирдогирд пошида шавад.
3. Ва аз он ӯ тамоми чарбуяшро тақдим менамояд: дунба ва чарбуе ки амъоро мепӯшонад,
4. Ва ду гурда ва чарбуе ки бар онҳо то худи ронҳо ме-бошад, ва қабати чарбуе ки бар чигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо ҷудо кунад.
5. Ва коҳин онҳоро бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии ота-шин барои Худованд месӯзонад. Ин қурбонии ҷурм аст.
6. Ҳар мардина аз миёни коҳинон онро метавонад бихӯрад; он бояд дар макони муқаддас хӯрда шавад. Ин қудси қудсҳост.
7. Қурбонии гуноҳ монанди қурбонии ҷурм аст, яъне қо-нуни онҳо як аст: он аз они коҳинест, ки ба воситаи он кафо-рат менамояд.
8. Ва коҳине ки қурбонии сӯхтани касеро тақдим мена-мояд, пӯсти он қурбонии сӯхтание ки ӯ тақдим намудааст, аз они ҳамин коҳин хоҳад буд.
9. Ва ҳар ҳадияи ордӣ, ки дар танӯр пухта шудааст, ва ҳар он чи дар дег ва бар тоба тайёр карда шудааст, аз они коҳине ки онро тақдим менамояд, хоҳад буд.
10. Ва ҳар ҳадияи ордӣ, хоҳ бо равған омехта, хоҳ хушк бошад, аз они тамоми банӣ-Ҳорун хоҳад буд, бе он ки аз якдигар тафовуте дошта бошанд.

Қонун дар бораи забҳи саломатӣ.

11. Ва ин аст қонуни забҳи саломатӣ, ки ба Худованд тақдим карда мешавад.
12. Агар касе онро барои шукрона тақдим намояд, ӯ бояд бо забҳи шукрона қурсҳои фатири бо равған омехташуда, ва нончаҳои тунуки фатири равған молидашуда, ва аз орди маҳине ки бо оби ҷӯш омехтааст, қурсҳои бо равған омехташуда тақдим намояд;

13. Қурбонии худро ҳамроҳи забҳи шукронаи саломатии худ
ӯ бояд бо қурсҳои нони ҳамиртурушдор тақдим намояд.
14. Ва аз он якеро аз ҳар қурбонӣ ҳамчун ҳадия барои
Худованд тақдим менамояд; ин аз онҳо коҳине ки хуни забҳи
саломатиро мепошад, хоҳад буд.
15. Ва гӯшти забҳи шукронаи саломатии ӯ бояд дар рӯзи
қурбонӣ шуданаш хӯрда шавад; аз он то субҳ набояд боқӣ
гузошта шавад.
16. Ва агар забҳи қурбонии ӯ аз рӯи назр ё хайрот бошад,
забҳи у бояд дар рӯзи қурбонӣ шуданаш хӯрда шавад; ва
бақияи онро рӯзи дигар хӯрдан мумкин аст.
17. Ва он чи аз гӯшти он забҳ боқӣ монда бошад, бояд дар
рӯзи сеюм дар оташ сӯзонида шавад. 18. Ва агар аз гӯшти
забҳи саломатии ӯ дар рӯзи сеюм хӯрда шавад, он сазовори
таваҷҷӯҳ нахоҳад буд, ва барои касе ки онро қурбонӣ
кардааст, ба ҳисоб оварда нахоҳад шуд; он начис аст, ва ҳар кӣ
аз он бихӯрад, барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.
19. Ва гӯшти он, агар ба ягон чизи начис бирасад, набояд
хӯрда шавад, балки бояд дар оташ сӯзонида шавад; ва гӯшти
покро ҳар каси пок метавонад бихӯрад.
20. Вале агар касе аз гӯшти забҳи саломатӣ, ки барои
Худованд аст, бихӯрад, дар ҳолате ки наҷосати ӯ бар ӯ бошад,
он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.
21. Ва агар касе ба ҳар чизи начис, хоҳ ба наҷосати одами-зод,
хоҳ ба чорпои начис, хоҳ ба ҳар чизи зишти начис бира-сад, ва
аз гӯшти забҳи саломатӣ, ки барои Худованд аст, бихӯрад, —
он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».
22. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
23. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳеҷ як чарбуи гов ва
гӯсфанд ва бузро нахӯред,
24. Ва чарбуи чорпои мурда ва чарбуи чорпои даридашу-даро
барои ҳар кор истеъмол кардан мумкин аст, вале ба ҳеҷ ваҷҳ
онро нахӯред.

25. Зеро ҳар кӣ чарбуи чорпоеро, ки аз он қурбонии оташин барои Худованд тақдим карда мешавад, бихӯрад, — он касе ки хӯрда бошад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.
26. Ва ҳеч хунро, — хоҳ аз они паранда бошад, хоҳ аз они чорпо, — дар масканҳои худ нахӯред.
27. Ҳар кӣ ҳар гуна хунро бихӯрад, — он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».
28. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
29. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳар кӣ забҳи саломатии худро барои Худованд тақдим менамояд, ӯ бояд қурбонии худро аз забҳи саломатии худ барои Худованд биёрад.
30. Бо дастҳои худ ӯ бояд қурбонии оташинро барои Худованд биёрад, чарбуро бо сина бояд биёрад, то ки он синаро ба хузури Худованд бичунбонад.
31. Ва коҳин чарбуро бар қурбонгоҳ месӯзонад, ва сина аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд.
32. Ва соқи ростро ҳамчун пешкаши муқаддас аз забҳҳои саломатии худ ба коҳин бидиҳед.
33. Ҳар кӣ аз писарони Ҳорун хуни қурбонии саломатӣ ва чарбуро тақдим менамояд, соқи рост ҳиссаи ӯ хоҳад буд.
34. Зеро ки Ман синаи чунбониданӣ ва соқи пешкашро аз банӣ-Исроил, аз забҳҳои саломатии онҳо гирифтаам, ва онҳоро ба Ҳоруни коҳин ва писаронаш ба фаризаи абадӣ аз ҷониби банӣ-Исроил додам».
35. Ин аст насибаи тадҳини Ҳорун ва насибаи тадҳини писаронаш аз қурбонҳои оташини Худованд дар рӯзе ки онҳо наздик оварда шуданд, то ки барои Худованд қаҳонат кунанд,
36. Ки ба онҳо додани онро Худованд амр фармуд, дар рӯзе ки онҳоро аз миёни банӣ-Исроил тадҳин намуд. Ин фаризаи абадӣ дар наслҳои онҳост.
37. Ин аст қонуни қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи ордӣ, қурбонии гуноҳ, қурбонии чурм, қурбонии гумоштанӣ ва забҳи саломатӣ,

38. Ки Худованд ба Мусо дар кӯхи Сино амр фармуда буд, дар рӯзе ки ба банӣ-Исроил дар биёбони Сино амр фармуд, ки қурбониҳои худро барои Худованд тақдим намоянд.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи тақдиси қоҳинон.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ҳорун, ва писаронашро бо ӯ, ва либосҳо, ва рағани тадҳин, ва гӯсолаи қурбонии гуноҳ, ва ду қўчқор, ва сабади фатирҳоро бигир,
3. Ва тамоми ҷамоатро назди дари хаймаи қомеъ қамъ кун».
4. Ва Мусо ончунон ки Худованд ба ӯ амр фармуд, ба амал овард, ва ҷамоат назди дари хаймаи қомеъ қамъ шуданд.
5. Ва Мусо ба ҷамоат гуфт: «Ин аст он чи Худованд амр фармудааст, ки ба ҷо оварда шавад».
6. Ва Мусо Ҳорун ва писаронашро наздик овард, ва онҳоро дар об ғусл дод.

Дар бораи либоси сарқоҳин.

7. Ва пероҳанро бар ӯ гузошт, ва камарашро бо камар-банд бааст, ва ридоро бар ӯ пӯшонид, ва эфӯдро бар ӯ гузошт, ва камарашро бо тасмаи эфӯд бааста, эфӯдро ба воситаи он бар ӯ мустаҳкам намуд.
8. Ва синабандро бар ӯ гузошт, ва урим ва туммиро бар синабанд монд.
9. Ва аммомаро бар сари ӯ гузошт, ва бар аммома, аз пеш, лавҳаи тилло, яъне афсари муқаддасро ниҳод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Дар бораи тадҳини сарқоҳин.

10. Ва Мусо рағани тадҳинро гирифт, ва маскан ва он чиро, ки дар он буд, тадҳин намуд, ва онҳоро тақдис кард.

11. Ва аз он бар қурбонгоҳ ҳафт карат пошид, ва қурбонгоҳ ва тамоми колояш, ва лаган ва пояшро тадҳин намуд, то ки онҳоро тақдис кунад.

12. Ва аз равғани тадҳин бар сари Ҳорун рехта, ўро тадҳин намуд, то ки ўро тақдис кунад.

Дар бораи либосҳои коҳинон.

13. Ва Мусо писарони Ҳорунро наздик овард, ва бар онҳо пероҳанҳоро пӯшонид, ва камарбандҳоро бар камари онҳо баст, ва кулоҳҳоро бар сари онҳо ниҳод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Дар бораи тақдими қурбонии қурбонӣ.

14. Ва гӯсолаи қурбонии гуноҳро овард, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари гӯсолаи қурбонии гуноҳ монданд,

15. Ва онро забҳ кард, ва Мусо хунро гирифт, ва бар шохҳои қурбонгоҳ гирдогирд бо ангушташ молид, ва қурбонгоҳро татҳир намуд, ва хунро бар бунъеди қурбонгоҳ рехта, онро тақдис кард, то ки барояш кафорат намояд.

16. Ва тамоми чарбуеро, ки бар амъо буд, ва қабати чарбуеро, ки бар чигар буд, ва ду гурда ва чарбуи онҳоро гирифт, ва Мусо онҳоро бар қурбонгоҳ сӯзонид.

17. Ва гӯсола ва пӯсташ ва гӯшташ ва саргинашро берун аз ўрдугӯҳ дар оташ сӯзонид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

18. Ва қўчқори қурбонии сўхтаниро наздик овард, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари қўчқор монданд.

19. Ва онро забҳ кард, ва Мусо хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

20. Ва қўчқорро ба андоми он пора кард, ва Мусо калла ва андом ва чарбуро сӯзонид.

21. Ва амъо ва почаҳоро бо об шуст; ва Мусо тамоми кӯчқорро бар қурбонгоҳ сӯзонид: ин қурбонии сӯхтанӣ ҳамчун атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд буд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

22. Ва кӯчқори дуҷумро, ки кӯчқори гумоштанӣ ба шумор мерафт, наздик овард, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари кӯчқор монданд.

Дар бораи истеъмоли хун.

23. Ва онро забҳ кард, ва Мусо аз хуни он гирифт, ва бар нармаи гӯши ростии Ҳорун, ва бар нарангушти дасти ростии ӯ, ва бар нарангушти пой ростии ӯ молид.

24. Ва писарони Ҳорунро наздик овард, ва Мусо аз он хун бар нармаи гӯши ростии онҳо, ва бар нарангушти дасти ростии онҳо, ва бар нарангушти пой ростии онҳо молид; ва Мусо он хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

25. Ва чарбу ва дунба, ва тамоми чарбуеро, ки бар амъо буд, ва қабати чарбуеро, ки бар чигар буд, ва ду гурда ва чарбуи онҳо, ва соқи ростро гирифт;

26. Ва аз сабади фатирҳое ки ба хузури Худованд буд, як курси фатир, ва як курси нони рағанин, ва як нончаи тунукро гирифта, бар чарбу ва бар соқи рост монд.

27. Ва ҳамаи инро бар кафҳои Ҳорун ва бар кафҳои писаронаш гузошт, ва онҳоро ба хузури Худованд ҷунбонид.

28. Ва Мусо инҳоро аз кафҳои онҳо гирифта, бар қурбонгоҳ бо қурбонии сӯхтанӣ сӯзонид: ин қурбонии гумоштанӣ барои атри гуворо буд, ин қурбонии оташин барои Худованд буд.

29. Ва Мусо синаро гирифт, ва онро ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ ба хузури Худованд ҷунбонид; ин аз кӯчқори гумоштанӣ ҳиссае барои Мусо буд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Дар бораи тадҳини коҳинон, хӯроки онҳо ва тақдиси ёфтани онҳо барои Худо.

30. Ва Мусо аз равғани тадҳин ва аз хуне ки бар қурбонгоҳ буд, гирифт, ва бар Ҳорун, бар либосҳояш, ва бар писарони ӯ, ва бар либосҳои писарони ӯ бо ӯ пошид; ва Ҳорун ва либосҳояш, ва писарони ӯ ва либосҳои писарони ӯро бо ӯ тақдис кард.

31. Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш гуфт: «Ин гӯштро назди дари хаймаи чомаъ бипазед, ва дар он ҷо онро бо ноне ки дар сабади гумоштани мебошад, бихӯред, чунон ки ба ман амр фармуда гуфта шудааст: "Ҳорун ва писаронаш онро бихӯранд".

32. Ва бақияи гӯшт ва нонро дар оташ бисӯзонед.

33. Ва аз дари хаймаи чомаъ ҳафт рӯз берун наравед, то рӯзе ки айёми гумоштани шумо анҷом ёбад, зеро ки гумошта-ни шумо бояд ҳафт рӯз ба амал ояд.

34. Чунон ки имрӯз ба амал оварда шуд, ончунон Худо-ванд амр фармуд, ки ба амал оварда шавад, то ки барои шумо кафорат гардад.

35. Ва назди дари хаймаи чомаъ рӯзона ва шабона ҳафт рӯз бимонед, ва навбатдории Худовандро риоя намоед, то ки намиред, зеро ки чунин ба ман амр фармуда шудааст».

36. Ва Ҳорун ва писаронаш ҳар он чиро, ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, ба ҷо оварданд.

БОБИ НУҲУМ

Коҳинон ба ибодат шурӯъ менамоянд.

1. Ва дар рӯзи ҳаштум чунин воқеъ шуд, ки Мусо Ҳорун ва писарони ӯ ва пирони Исроилро даъват намуд.

2. Ва ба Ҳорун гуфт: «Гӯсолаи наре барои қурбонии гуноҳ ва қўчқоре барои қурбонии сўхтани бигир, ки ҳар ду беайб бошанд, ва ба ҳузури Худованд тақдим намо.

3. Ва ба бани-Исроил сухан ронда, бигӯ: "Нарбузе барои қурбонии гуноҳ, ва гӯсола ва барраи яксолае ки беайб бошанд, барои қурбонии сўхтани бигиред,

4. Ва барзагов ва қўчқоре барои забҳҳои саломатӣ, то ки ба ҳузури Худованд забҳ карда шавад, ва ҳадияи ордии бо равшан омехташуда; зеро ки имрӯз Худованд ба шумо зоҳир хоҳад шуд"».
5. Ва он чиро, ки Мусо амр фармуда буд, назди хаймаи чомеъ оварданд; ва тамоми ҷамоат наздик омада, ба ҳузури Худованд истоданд.
6. Ва Мусо гуфт: «Ин аст он чи Худованд амр фарму-дааст, ки ба амал оваред, ва ҷалоли Худованд ба шумо зоҳир хоҳад шуд».
7. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ба қурбонгоҳ наздик биё, ва қурбонии гуноҳи худ ва қурбонии сӯхтаниии худро тақдим карда, барои худат ва барои ҷамоат кафорат намо; ва қурбонии қавмро тақдим карда, барои онҳо кафорат намо, чунон ки Худованд амр фармудааст».
8. Ва Ҳорун ба қурбонгоҳ наздик омада, гӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худаш буд, забҳ кард.
9. Ва писарони Ҳорун хунро назди ӯ оварданд, ва ӯ ан-гушти худро дар хун ғўтонида, бар шоҳҳои қурбонгоҳ молид; ва хунро бар бунъеди қурбонгоҳ рехт.
10. Ва чарбу, ва гурдаҳо, ва қабати чарбуи рӯи чигари қурбонии гуноҳро бар қурбонгоҳ сӯзонид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
11. Ва гӯшт ва пӯстро берун аз ӯрдугоҳ дар оташ сӯзонид.
12. Ва қурбонии сӯхтаниро забҳ кард, ва писарони Ҳорун хунро назди ӯ оварданд, ва ӯ онро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.
13. Ва андом ва каллаи қурбонии сӯхтаниро назди ӯ оварданд, ва ӯ бар қурбонгоҳ сӯзонид.
14. Ва амъо ва почаҳоро шуста, бо қурбонии сӯхтанӣ бар қурбонгоҳ сӯзонид.
15. Ва қурбонии қавмро наздик овард, ва нарбузи гуноҳро, ки барои қавм буд, гирифт, ва онро забҳ карда, монанди қурбонии пешина, барои гуноҳ тақдим намуд.
16. Ва

қурбонии сӯхтаниро наздик оварда, бар тибқи дас-тур тақдим намуд.

17. Ва ҳадияи ордиго наздик овард, ва мушташро аз он пур карда, илова ба қурбонии сӯхтани субҳ бар қурбонгоҳ сӯзонид.

18. Ва барзагов ва қўчқорро, ки забҳи саломатӣ барои қавм буд, забҳ намуд; ва писарони Ҳорун хунро назди ӯ оварданд, ва ӯ онро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

19. Ва низ чарбуи барзагов ва қўчқорро: дунба ва он чи амъоро мепӯшонад, ва гурдаҳо, ва қабати чарбуи рӯи чигарро, —

20. Ва чарбуро бар синаҳо монданд; ва ӯ чарбуро бар қурбонгоҳ сӯзонид.

21. Ва Ҳорун синаҳо ва соқи ростро, ҳамчун инъоми чунбониданӣ, ба ҳузури Худованд чунбонид, чунон ки Мусо амр фармуда буд.

22. Ва Ҳорун дастҳои худро сӯи қавм боло бардошта, он-ҳоро баракат дод, ва баъд аз тақдим кардани қурбонии гуноҳ ва қурбонии сӯхтанӣ ва забҳи саломатӣ фуруд омад.

23. Ва Мусо ва Ҳорун ба хаймаи чомаъ дароманданд, ва берун омада, қавмро баракат доданд; ва ҷалоли Худованд ба тамоми қавм зоҳир шуд.

24. Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омада, қурбонии сӯхтанӣ ва чарбуро бар қурбонгоҳ сӯзонид, ва тамоми қавм инро дида, ба ваҷд омаданд, ва бар рӯи худ афтоданд.

БОБИ ДАҲУМ

Нодоб ва Абиху оташи бегонае меоваранд.

1. Ва писарони Ҳорун, Нодоб ва Абиху, ҳар яке маҷмари худро гирифта, оташ бар онҳо монданд, ва бухур бар он гузошта, ба ҳузури Худованд оташи бегонаро, ки ӯ ба онҳо амр нафармуда буд, наздик оварданд.

2. Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омада, онҳоро сӯзонид; ва онҳо ба ҳузури Худованд мурданд.

3. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ин аст он чи Худованд сухан ронда, гуфтааст:
"Ба воситаи наздиконам қудсияти Худро зоҳир хоҳам сохт,
ва дар назари тамоми қавм чалол хоҳам ёфт"». Ва Ҳорун хомӯш монд.
4. Ва Мусо Мишоил ва Элсофонро, ки писарони Узиил, амаки Ҳорун, буданд, хонда, ба онҳо гуфт: «Наздик омада, бародарони худро аз пеши қудс ба беруни ўрдугоҳ бибаред».
5. Ва онҳо наздик омада, мурдаҳоро дар пероҳанҳошон ба беруни ўрдугоҳ бурданд, чунон ки Мусо гуфта буд.
6. Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш Эльзор ва Итомор гуфт: «Сарҳои худро яла накунад, ва либосҳои худро надар-ронед, то ки намиред, ва Ё бар тамоми ҷамоат ғазаб накунад; вале бигзор бародарони шумо, тамоми хонадони Исроил, дар ҳаққи сӯхтагон, ки Худованд онҳоро сӯзондааст, навҳагарӣ кунанд.
7. Ва аз дари хаймаи ҷомеъ берун наравед, мабодо бими-ред, зеро ки рағфани тадҳини Худованд бар шумост». Ва онҳо бар тибқи гуфтори Мусо амал карданд.
8. Ва Худованд ба Ҳорун сухан ронда, гуфт:
9. «Ту ва писаронат бо ту, вақте ки ба хаймаи ҷомеъ дохил мешавед, шароб ва арақ нанӯшед, то ки намиред; ин аст фаризаи абадӣ дар наслҳои шумо,
10. То ки муқаддасро аз ғайримуқаддас, ва наҷисро аз пок битавонед фарқ кунед,
11. Ва тамоми фароизеро, ки Худованд ба шумо ба воситаи Мусо амр фармудааст, ба банӣ-Исроил таълим диҳед».
12. Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш Эльзор ва Итомор, ки зинда монда буданд, гуфт: «Ҳадияи ордиеро, ки аз қурбонии оташини Худованд боқӣ мондааст, бигиред, ва онро бе хамиртуруш назди қурбонгоҳ бихӯред, зеро ки ин қудси қудсҳост.
13. Ва онро дар макони муқаддас бихӯред, чунки он аз қурбонии оташини Худованд ҳиссаи ту ва ҳиссаи писарони ту, зеро ки чунин ба ман амр фармуда шудааст.

14. Ва синаи чунбониданӣ ва соқи пешкашро ту ва писа-ронат ва духтаронат бо ту дар макони пок бихӯред, зеро ки инҳо аз забҳҳои саломатии банӣ-Исроил барои ҳиссаи ту ва ҳиссаи фарзандони ту дода шудааст.

15. Соқи пешкаш ва синаи чунбониданиро онҳо бояд бо қурбонии оташини чарбу биёранд, то ки ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба ҳузури Худованд чунбонида шавад; ва ин барои ту ва барои писаронат бо ту фаризаи абадӣ хоҳад буд, чунон ки Худованд амр фармудааст».

16. Ва Мусо нарбузи қурбонии гуноҳро талабид, ва инак, он сӯзонида шуда буд; ва ӯ ба Эльзор ва Итомор, писарони Ҳорун, ки зинда монда буданд, хашм намуда, гуфт:

17. «Чаро ин қурбонии гуноҳро дар макони муқаддас нахӯрдед? Он, охир, қудси қудсхост, ва онро ӯ ба шумо додааст, то ки гуноҳи ҷамоатро бардошта, барои онҳо ба ҳузури Худованд қафорат намоед.

18. Хуни он, охир, андаруни қудс дохил карда нашудааст, ва ҳол он ки шумо онро мебоист дар қудс меҳӯрдед, чунон ки амр фармуда будам».

19. Ва Ҳорун ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Имрӯз, охир, онҳо қурбонии гуноҳи худ ва қурбонии сӯхтаниии худро, ба ҳузури Худованд тақдим карданд, — ва чунин ҳодисаҳо ба ман рӯй дод; пас, агар имрӯз қурбонии гуноҳро меҳӯрдам, оё ин дар назари Худованд мақбул меафтад?»

20. Ва Мусо инро шунида, маъқул донист.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи чорпоёни пок ва нопок.

1. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, ба онҳо гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯед: инҳоянд ҷон-вароне ки шумо метавонед аз ҳамаи чорпоёни рӯи замин бихӯред:
3. Ҳар чорпои сумдор, ки қӯшсум бошад, ва хӯрокашро кавша кунад, — онро бихӯред.

4. Аммо инҳоро аз кавшакунандагон ва сумдорон нахӯред: шутурро, зеро ки он кавшакунанда аст, валекин сумаш қӯшсум нест, — он барои шумо начис аст;
5. Ва заргӯшро, зеро ки он кавшакунанда аст, валекин сумаш қӯшсум нест, — он барои шумо начис аст; 6. Ва харгӯшро, зеро ки он кавшакунанда аст, валекин сумаш қӯшсум нест, — он барои шумо начис аст;
7. Ва хукро, зеро ки он сумдор аст ва сумаш қӯшсум аст, валекин хӯрокашро кавша намекунад, — он барои шумо начис аст.
8. Аз гӯшти онҳо нахӯред ва ба лошаи онҳо нарасед, — онҳо барои шумо начисанд.
9. Аз ҳар он чи дар об аст, инҳоро метавонед бихӯред: ҳар он чи пар ва пулакча дар об дорад, — хоҳ дар баҳрҳо бошад, хоҳ дар наҳрҳо, — онҳоро метавонед бихӯред.
10. Вале ҳар он чи пар ва пулакча надорад, — хоҳ дар баҳрҳо бошад, хоҳ дар наҳрҳо, — аз ҳар ҳашароти об ва аз ҳар чонваре ки дар об аст, — инҳо барои шумо қабех аст.
11. Ва инҳо барои шумо қабех хоҳад буд: аз гӯшташон нахӯред ва аз лошаашон нафрат намоед.
12. Ҳар он чи пар ва пулакча дар об надорад, барои шумо қабех хоҳад буд.
13. Ва аз паррандагон аз инҳо нафрат намоед: инҳо хӯрда нашаванд, чунки қабеханд: уқоб, ва каргас, ва бургут,
14. Ва калхот, ва шоҳин бо зоти он,
15. Ва ҳар зоғ бо зоти он,
16. Ва шутурмурғ, ва бум, ва моҳихӯрак, ва қарчиғай бо зоти он,
17. Ва чуғз, ва бақлон, ва ибис,
18. Ва қу, ва мурғи саққо, ва лошахӯр,
19. Ва лаклак, ва куланг бо зоти он, ва худхуд, ва кӯршабпарак.
20. Тамоми ҳашароти болдоре ки бар чор пой роҳ мера-вад, бароя шумо қабех аст.

21. Аммо аз ҳар ҳашароти болдоре ки бар чор пой роҳ меравад, ҳамонро бихӯред, ки аз болои кафҳои пояш соқҳо барои частан бар замин дорад.
22. Инҳоро аз онҳо бихӯред: малах бо зоти он, сольом бо зоти он, ва ҳарҷӯл бо зоти он, ва ҳоҷоб бо зоти он*.
23. Ва ҳар ҳашароти болдоре ки чор пой дорад, барои шумо кабеҳ аст.
24. Ва аз инҳо начис хоҳед шуд; ҳар кӣ ба лошаи онҳо бирасад, то шом начис хоҳад буд.
25. Ва ҳар кӣ чизе аз лошаи онҳо бардошта бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом начис хоҳад буд.
26. Ҳар чорпое ки сумдор аст, валекин сумаш кӯше сум нест, ва хӯрокашро кавша намекунад, — барои шумо начис аст; ҳар кӣ ба онҳо бирасад, начис хоҳад шуд.
27. Ва аз ҳамаи ҳайвонҳои ки бар чор пой роҳ мераванд, ҳар кадоме ки бар кафи пой худ равон бошад, барои шумо начис аст; ҳар кӣ ба лошаи онҳо бирасад, то шом начис хо-ҳад буд.
28. Ва ҳар кӣ лошаи онҳоро бардошта бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом начис хоҳад буд; онҳо барои шумо начисанд.
29. Ва аз ҳайвонҳои майдае ки бар замин меҳазанд, инҳо барои шумо начисанд: кӯрмуш, ва муш, ва сусмор бо зоташ,
30. Ва хорпушт, ва бӯқаламун, ва калтакалос, ва ҳулмато, ва карбоса.
31. Инҳо аз ҳамаи, ҳайвонҳои хазанда барои шумо начисанд; ҳар кӣ ба онҳо пас аз мурданашон бирасад, то шом, начис хоҳад буд.
32. Ва ҳар чизе ки яке аз онҳо пас аз мурданаш бар он афтад, начис хоҳад шуд: хоҳ чизе аз зарфи чӯбин, хоҳ ли-босе, хоҳ пӯсте, хоҳ халтае, яъне ҳар колое ки барои коре истеъмол мешавад, бояд дар об гузошта шавад, ва он то шом начис хоҳад буд, ва пас аз он пок хоҳад шуд.

*22. *Сольом, ҳарҷӯл, ҳоҷоб* — навъҳои гуногуни малах.

33. Ва ҳар зарфи сафолин, ки яке аз онҳо андаруни он афтад, ҳар он чи андаруни он бошад, начис хоҳад шуд, ва онро бишканед.
34. Ҳар хӯрокворие ки барои хӯрок истеъмол мешавад, агар бар он аз чунин зарф об рехта бошад, начис хоҳад буд, ва ҳар нӯшокие ки барои нӯшидан истеъмол мешавад, дар чунин зарф начис хоҳад буд.
35. Ва ҳар чизе ки бар он аз лошаи онҳо афтад, начис хоҳад буд; танӯр ва оташдон бояд шикаста шаванд, — онҳо начисанд, ва барои шумо начис хоҳанд буд.
36. Аммо чашма ва чоҳи обанбор пок хоҳанд буд. Вале ҳар кӣ ба лошаи онҳо бирасад, начис хоҳад шуд.
37. Ва агар аз лошаи онҳо бар тухмии коштанӣ афтад, он пок хоҳад буд.
38. Вале агар об бар он тухмӣ рехта шуда бошад, ва аз лошаи онҳо бар он афтад, он барои шумо начис хоҳад буд.
39. Ва агар яке аз чорпоёне ки барои хӯроки шумост, би-мирад, ҳар кӣ ба лошаи он бирасад, то шом начис хоҳад буд.
40. Ва ҳар кӣ аз лошаи он хӯрда бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом начис хоҳад буд; ва ҳар кӣ лошаи онро бардошта бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом на-чис хоҳад буд.
41. Ва ҳар чонваре ки бар замин меҳазад, қабех аст; он набояд хӯрда шавад.
42. Ҳар он чи бар шикамаш меҳазад, ва ҳар он чи бар чор пояш роҳ меравад, ва ҳар он чи пойҳои зиёде дорад, яъне ҳамаи ҳайвонҳои хазандае ки бар замин меҳазанд, онҳоро нахӯред, зеро ки онҳо қабеханд.
43. Нафси худро бо ҳар ҳайвони хазанда қабех насозед, ва худро бо онҳо нопок накунад, мабодо аз онҳо начис гардед.
44. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ва шумо тақдир ёфта, муқаддас хоҳед буд, чунки Ман қуддус ҳастам; ва нафси худро бо ҳар ҳайвоне ки бар замин меҳазад, начис насозед.

45. Зеро ки Ман Худованде ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардам, то ки Худои шумо бошам; пас, шумо мудадас бошед, зеро ки Ман қуддус ҳастам».

46. Ин аст қонун дар бораи чорпоён ва паррандагон ва ҳар чонваре ки дар об меҷунбад, ва ҳар ҳайвоне ки бар замин меҳазад,

47. То ки начис аз пок, ва ҳайвони хӯрдашаванда аз ҳай-вони хӯрданашаванда фарқ карда шавад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Конун дар бораи модарӣ.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил бигӯ: агар зан ҳомила шуда, писар зояд, ҳафт рӯз нопок хоҳад буд, мисли рӯзҳои ҳайзаш нопок хоҳад буд.

3. Ва дар рӯзи ҳаштум ғилофаки бача хатна карда мешавад.

4. Ва сию се рӯз вай бояд дар хуни покии худ бимонад, ба ҳеҷ чизи муқаддас нарасад, ва ба қудс надарояд, то даме ки рӯзҳои покиаш пур шавад.

5. Ва агар вай духтар зояд, ду ҳафта мисли муддати ҳай-заш нопок хоҳад буд; ва шасту шаш рӯз вай бояд дар хуни покии худ бимонад.

6. Ва чун рӯзҳои покиаш барои писар ё духтар пур шавад, вай бояд барраи яқсола барои қурбонии сӯхтанӣ ва чӯҷаи кабӯтар ё фохта барои қурбонии гуноҳ назди дари хаймаи ҳома ба қоҳин биёрад.

7. Ва ӯ инро ба ҳузури Худованд тақдим карда, барои вай қафурат менамояд, ва вай аз ҷараёни хуни худ пок хоҳад шуд. Ин аст қонуни зане ки писар ё духтар зоида бошад.

8. Ва агар овардани барра барояш дастрас набошад, биг-зор ду фохта ё ду чӯҷаи кабӯтар оварад, ки яке барои қурбонии сӯхтанӣ ва дигаре барои қурбонии гуноҳ аст; ва қоҳин барои вай қафурат хоҳад намуд, ва вай пок хоҳад шуд».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дастурҳо дар бораи махавиён.

1. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:
2. «Одаме ки бар пӯсти баданаш вараме, ё хушкие, ё доғи равшане пайдо мешавад, ва ин бар пӯсти баданаш мо-нанди захми махав аст, — ӯ бояд назди Ҳоруни коҳин ё назди яке аз писарони коҳинаш оварда шавад.
3. Ва коҳин он захмро, ки бар пӯсти бадан аст, мебинад, ва агар мӯйҳои рӯи захм сафед шуда, намуди захм аз пӯсти баданаш чуқуртар бошад, — ин захми махав аст; ва коҳин инро дида, ӯро начис эълон мекунад.
4. Ва агар доғи равшани сафед бар пӯсти баданаш бошад, вале намуди он аз пӯст чуқуртар набошад, ва мӯйҳои сафед нашуда бошад, — коҳин чунин захмдорро ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.
5. Ва дар рӯзи ҳафтум коҳин варо мебинад, ва инак, захм дар ҳолати аввала мондааст, ва захм дар пӯст паҳн нашудааст, — коҳин дуҷумбора варо ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.
6. Ва коҳин дуҷумбора варо дар рӯзи ҳафтум мебинад, ва инак, захм камранг шудааст, ва захм дар пӯст паҳн нашудааст, — коҳин варо пок эълон мекунад; ин хушкии пӯст аст, ва бигзор вай либосҳоиро бишӯяд, ва пок хоҳад буд.
7. Ва агар хушкӣ дар пӯст паҳн шавад баъд аз он ки вай худро ба коҳин нишон дода, пок эълон карда шудааст, вай бояд дуҷумбора назди коҳин ҳозир шавад.
8. Ва коҳин мебинад, ва инак, хушкӣ дар пӯст паҳн шудааст, — коҳин варо начис эълон мекунад: ин махав аст.
9. Агар захми махав дар бадани касе бошад, вай бояд назди коҳин оварда шавад.
10. Ва коҳин мебинад, ва инак, варами сафед бар пӯст намоён аст, ва мӯйҳои он сафед гардонидааст, ва гӯшти зиндае дар варам пайдо шудааст, —

11. Ин бар пӯсти бадани вай махави кӯҳна аст; ва коҳин варо начис эълон мекунад, варо ҳатто ҷудо намегузорад, зеро ки вай бешубҳа начис аст.
12. Ва агар махав бар пӯст паҳн шуда бошад, ватамоми пусти беморро аз сараш то поҳояш пӯшонида бошад, ба андозае ки чашмони коҳин метавонад бубинад;
13. Ва коҳин мебинад, ва инак, махав тамоми бадани варо пӯшонидааст, ӯ покии беморро эълон менамояд: азбаски тамоми бадани вай сафед шудааст, вай пок аст.
14. Вале вақте ки бар вай гӯшти зинда намоён шавад, вай начис хоҳад буд.
15. Ва ҳамин ки коҳин гӯшти зиндаро бубинад, варо начис эълон мекунад: гӯшти зинда начис аст, зеро ки махав аст.
16. Ва агар гӯшти зинда тағйир ёфта, сафед шавад, вай бояд назди коҳин биёяд;
17. Ва коҳин варо мебинад, ва инак, он захм сафед шу-дааст, ва коҳин беморро пок эълон менамояд; вай пок аст.
18. Ва агар бар пӯсти бадани касе обила пайдо шуда, сихат ёфта бошад,
19. Ва дар ҷои он обила варами сафедранге, ё доғи равшани сафеди сурхтобе ба вучуд омада бошад, — вай бояд онро ба коҳин нишон диҳад.
20. Ва коҳин мебинад, ва инак, намуди он аз пӯст пасттар аст, ва мӯйҳои он сафед шудааст, — ва коҳин варо начис эълон мекунад: ин захм махав аст, ки дар обила ба вучуд омадааст.
21. Вале агар коҳин онро бубинад, ва инак, мӯйҳои сафед бар он нест, ва он аз пӯст пасттар нест, ва он камранг аст, — коҳин варо ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.
22. Ва агар он бар пӯст паҳн шуда равад, — коҳин варо начис эълон мекунад: ин захм аст.
23. Ва агар он доғи равшан дар ҷояш монда, паҳн наша-вад, ин омози обила аст; ва коҳин варо пок эълон мекунад.
24. Ё агар бар пӯсти бадани касе доғи оташ бошад, ва бар гӯшти зиндаи он доғи равшани сафеди сурхтоб ё сафед пайдо шуда бошад, —

25. Коҳин онро мебинад, ва инак, мӯйҳо бар он доғи равшани сафед шудааст, ва намудаш аз пӯст чуқуртар аст, — ин маҳав аст, ки дар он доғи оташ ба вучуд омадааст; ва коҳин варо начис эълон мекунад: ин захми маҳав аст.

26. Ва агар коҳин онро бубинад, ва инак, бар доғи равшан мӯйҳои сафед нест, ва он аз пӯст пасттар нест, ва он камранг аст, — коҳин варо ҳафт рӯз чудо мегузорад.

27. Ва коҳин варо дар рӯзи ҳафтум мебинад: агар он бар пӯст паҳн шуда бошад, коҳин варо начис эълон мекунад: ин захми маҳав аст.

28. Вале агар он доғи равшан дар ҷояш монда, бар пӯст паҳн нашавад, ва он камранг бошад, — ин варами доғи оташ аст, ва коҳин варо пок эълон мекунад, зеро ки ин омоси доғи оташ аст.

29. Ва агар захме бар сар ё бар занахи марде ё зане бошад, —

30. Коҳин он захмро мебинад, ва инак, намуди он аз пӯст чуқуртар аст, ва мӯйҳои зарди борик бар он намоён аст, — варо коҳин начис эълон мекунад: ин калӣ, яъне маҳави сар ё занах аст.

31. Вақте ки коҳин ин захми калиро мебинад, ва инак, намуди он аз пӯст чуқуртар нест, ва мӯйҳои сиёҳ бар он нест, — коҳин он шахси гирифтори захми калиро ҳафт рӯз чудо мегузорад.

32. Ва дар рӯзи ҳафтум коҳин он захмро мебинад, ва инак, он калӣ паҳн нашудааст, ва мӯйҳои зард дар он нест, ва намуди калӣ аз пӯст чуқуртар нест, —

33. Пас, мӯйҳои вай бояд тарошида шавад, вале ҷои калӣ тарошида нашавад, ва коҳин он шахси гирифтори калиро дуюмбора ҳафт рӯз чудо мегузорад.

34. Ва коҳин он калиро дар рӯзи ҳафтум мебинад, ва инак, он калӣ бар пӯст паҳн нашудааст, ва намуди он аз пӯст чуқуртар нест; он гоҳ коҳин варо пок эълон мекунад, ва вай либосҳояшро шуста, пок мешавад.

35. Ва агар, баъд аз пок шуданаш, калӣ бар пӯст паҳн шавад,
—

36. Коҳин варо мебинад, ва инак, калӣ бар пӯст паҳн шудааст, — бигзор коҳин мӯйҳои зардро чустучӯ накунад: вай начис аст.
37. Вале агар калӣ дар ҳолати аввала монда, мӯйҳои сиёҳ бар он рӯида бошад, — калӣ сихат ёфтааст: вай пок аст, ва коҳин варо пок эълон мекунад.
38. Ва агар марде ё зане бар пӯсти баданашон доғҳои равшан, яъне доғҳои сафед дошта бошанд, —
39. Коҳин мебинад, ва инак, бар пӯсти баданашон доғҳои равшани камранги сафед намоён аст, — ин баҳақ аст, ки бар пӯст пайдо шудааст; он пок аст.
40. Ва касе ки мӯи сараш рехта бошад, вай ақраъ аст; вай пок аст.
41. Ва агар мӯи сари вай аз тарафи пешонияш рехта бошад, вай тоссар аст; вай пок аст.
42. Вале агар дар ҷои бемӯи ақраъ ё тоссар захми сафеди сурхтобе бошад, — ин маҳав аст, ки бар сари ақраъ ё тоссар пайдо шудааст.
43. Ва коҳин варо мебинад, ва инак, варами захми сафеди сурхтобе бар ҷои бемӯи ақраъ ё тоссар намоён аст, ки ба намуди маҳави пӯсти бадан монанд аст, —
44. Пас, вай маҳавист, вай начис аст; коҳин бояд варо начис эълон кунад; захми вай бар сари вай аст.
45. Ва маҳавие ки гирифтори ин захм аст, либосҳояш бояд чок карда шавад, ва сараш шонаро набинад, ва он то мӯйлабаш пӯшонида шавад, ва вай фаръед занад: "Начис! Начис!"
46. Тамоми айёме ки он захм бар вай бошад, вай начис хоҳад буд; вай начис аст, вай бояд танҳо зиндагӣ кунад, яъне масканаш берун аз ӯрдугоҳ бошад.
47. Ва агар бар либосе асари захми маҳав намоён бошад, хоҳ либосе аз пашм бошад, хоҳ аз катон,
48. Хоҳ бар тори он бошад, хоҳ бар пуди он катон ва пашм, хоҳ бар чарм бошад, хоҳ бар ҳар маснӯи чармин;

49. Ва агар он захм сабзтоб ё сурхтоб буда, бар либос, ё бар чарм, ё бар тор, ё бар пуд, ё бар ҳар колои чармин бошад, — ин захми махав аст, ва бояд ба коҳин нишон дода шавад.
50. Ва коҳин он захмро мебинад, ва он захмдорро ҳафт рӯз чудо мегузорад.
51. Ва он захмро ӯ дар рӯзи ҳафтум мебинад, ва агар он бар либос паҳн шуда бошад, хоҳ бар тор, хоҳ бар пуд, хоҳ бар чарм, яъне бар ҳар маснӯе ки аз чарм сохта шудааст, — он захм махави муфсид аст; он начис аст.
52. Ва ӯ бояд он либосро бисӯзонад, хоҳ тор бошад хоҳ пуд, хоҳ аз пашм бошад хоҳ аз катон, хоҳ ҳар колои чармине ки захм бар он бошад, — зеро ки он махави муфсид аст; он бояд дар оташ сӯзонида шавад.
53. Ва агар коҳин бубинад, ки инак, он захм бар либоспаҳн нашудааст, хоҳ бар тор бошад хоҳ бар пуд, хоҳ бар ҳар колои чармин, —
54. Коҳин амр мефармояд, ва он чиро, ки захм бар он аст, мешӯянд; ва ӯ онро дуюмбора чудо мегузорад.
55. Ва коҳин захмро баъд аз шустан мебинад, ва инак, захм ҳолати аввалаи худро дигаргун накардааст, ва захм агар-чи паҳн нашудааст, — он начис аст, онро дар оташ бисӯзон; ин фарсудагие дар абраи он ё дар астари он мебошад.
56. Ва агар коҳин бубинад, ки инак, захм баъд аз шустани он камранг шудааст, — бигзор онро аз либос, ё аз чарм, ё аз тор, ё аз пуд дарронида чудо кунад.
57. Ва агар он боз бар либос, ё бар тор, ё бар пуд, ё бар ҳар колои чармин намоён гардад, — ин махавест, ки шукуфта паҳн мешавад; он чиро, ки дорои ин захм аст, дар оташ бисӯзон.
58. Вале он либос, ё тор, ё пуд, ё ҳар колои чарминро, ки шустай, ва захм аз онҳо нест шудааст, дуюмбора бишӯй ва онҳо пок хоҳад буд».
59. Ин аст қонун дар бораи захми махав бар либоси паш-мин ё катон, ё бар тор, ё бар пуд, ё бар ҳар колои чармин, барои пок ё начис эълон кардани он.

БОБИ ЧОРДАХУМ

Дар бораи пок кардан аз махав.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ин аст қонун дар бораи махавӣ, дар рӯзе ки вай пок эълон карда мешавад: вай бояд назди коҳин оварда шавад.
3. Ва коҳин аз ӯрдугоҳ берун меравад, ва коҳин мебинад, ва инак, махавӣ аз захми махав шифо ёфтааст;
4. Ва коҳин амр мефармояд, ки барои шахси покшаванда ду паррандаи зиндаи пок, ва чӯби арз, ва риштаи қирмизӣ, ва зуфо бигиранд.
5. Ва коҳин амр мефармояд, ки як паррандаро бар зарфи сафолин, бар оби равон бикушанд.
6. Аммо паррандаи зиндаро ӯ бо чӯби арз ва риштаи қир-мизӣ ва зуфо мегирад, ва онҳоро бо паррандаи зинда дар хуни паррандае ки бар оби равон кушта шудааст, меғӯтонад.
7. Ва бар касе ки аз махав пок мешавад, ҳафт карат ме-пошад, ва варо пок эълон мекунад, ва паррандаи зиндаро ба саҳро сар медиҳад.
8. Ва покшаванда либосҳояшро мешӯяд, ва тамоми мӯи худро метарошад, ва дар об ғусл мекунад, ва пок мешавад; ва баъд аз он ба ӯрдугоҳ меояд, ва ҳафт рӯз берун аз хаймаи худ зиндагӣ мекунад.
9. Ва дар рӯзи ҳафтум тамоми мӯи худро метарошад, сари худ ва риши худ ва абрувони худ ва тамоми мӯи худро метарошад; ва либосҳои худро мешӯяд, ва бадани худро дар об ғусл медиҳад, ва пок мешавад.
10. Ва дар рӯзи ҳаштум ду барраи беайб, ва як меши яксо-лаи беайб, ва се ушр* орди маҳини бо равған омехта барои ҳадияи ордӣ, ва як лӯҷ** равған мегирад.
11. Ва коҳини поккунанда шахси покшавандаро бо ин чиз-ҳо ба ҳузури Худованд назди дари хаймаи ҷомеъ мегузорад.

*10. *Ушр* — даҳъяки эфа, ё ҳаҷман 4 литр. **10. *Лӯҷ* — 0,55 литр, ё ки баробари ҳачми 6 тухм.

12. Ва коҳин як барраро мегирад, ва онро бо як луч равған барои қурбонии ҷурм тақдим менамояд, ва онҳоро ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ ба ҳузури Худованд меҷунбонад.
13. Ва барраро дар маконе ки қурбонии гуноҳ ва қурбонии сӯхтаниро забҳ мекунанд, яъне дар макони муқаддас забҳ менамояд; зеро ки ин қурбонии ҷурм мисли қурбонии гуноҳ аз онҳо коҳин аст; ин қудси қудсхост.
14. Ва коҳин аз хуни қурбонии ҷурм мегирад, ва коҳин онро бар нармаи гӯши ростии шахси покшаванда ва бар наран-гушти дасти ростии вай, ва бар нарангушти пой ростии вай меполад.
15. Ва коҳин қадаре аз лӯчи равған гирифта, бар кафи дасти чапи худ мерезад.
16. Ва коҳин ангушти ростии худро дар равғане ки дар кафи дасти чапи ӯст, меғӯтонад, ва аз равған бо ангушти худ ҳафт қарат ба ҳузури Худованд меполад.
17. Ва аз бақияи равғане ки дар кафи дасти ӯст, коҳин ба нармаи гӯши ростии шахси покшаванда, ва ба нарангушти дасти ростии вай, ва ба нарангушти пой ростии вай, болои хуни қурбонии ҷурм меполад.
18. Ва бақияи равғанеро, ки дар кафи дасти коҳин аст, ба сари шахси покшаванда меполад, ва коҳин варо ба ҳузури Худованд қафорат менамояд.
19. Ва коҳин қурбонии гуноҳро тақдим мекунад, ва покшавандаро аз наҷисии вай қафорат менамояд; ва сонӣ қурбонии сӯхтаниро забҳ мекунад.
20. Ва коҳин қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордиро бар қурбонгоҳ мегузорад; ва коҳин варо қафорат менамояд, ва вай пок мешавад.
21. Ва агар вай камбизоат буда, ин чизҳо барояш дастрас набояд, бигзор як барра барои қурбонии ҷурм бигирад, то ҷунбонида шавад ва варо қафорат намояд, ва як ушр ордӣ маҳини бо равған омехта барои ҳадияи ордӣ бигирад, ва як лӯҷ равған,

22. Ва ду фохта, ё ду чӯчаи кабӯтар, ки барояш дастрас бошад: яке қурбонии гуноҳ ва дигаре қурбонии сӯхтанӣ хо-ҳад буд.
23. Ва онҳоро дар рузи ҳаштуми покшавии худ назди ко-ҳин, ба дари хаймаи чомеъ, ба ҳузури Худованд биёрад.
24. Ва коҳин барраи қурбонии ҷурм ва лӯчи равғанро мегирад, ва коҳин онҳоро ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ ба ҳузури Худованд мечунбонад.
25. Ва барраи қурбонии ҷурмо забҳ мекунад; ва коҳин аз хуни қурбонии ҷурм гирифта, ба нармаи гӯши ростии шахси покшаванда, ва ба нарангушти дасти ростии вай, ва ба нарангушти пой ростии вай мемолад.
26. Ва коҳин аз равған ба кафи дасти чапи худ мерезад.
27. Ва коҳин аз равғане ки дар кафи дасти чапи ўст, бо ангушти ростии худ ҳафт карат ба ҳузури Худованд мепошад.
28. Ва коҳин аз равғане ки дар кафи ўст, ба нармаи гӯши ростии шахси покшаванда, ва ба нарангушти дасти ростии вай, ва ба нарангушти пой ростии вай, бар ҷои хуни қурбонии ҷурм мемолад.
29. Ва бақияи равғанро, ки дар кафи коҳин аст, ба сари шахси покшаванда мемолад, то ки варо ба ҳузури Худованд кафорат намояд.
30. Ва яке аз фохтаҳо ё чӯҷаҳои кабӯтарро, ки барояш дастрас бошад, тақдим менамояд, —
31. Яъне аз он чи барояш дастрас бошад, якеро барои қурбонии гуноҳ ва дигареро барои қурбонии сӯхтанӣ бо якҷоя-гии ҳадияи ордӣ; ва коҳин покшавандаро ба ҳузури Худо-ванд кафорат менамояд.
32. Ин аст қонун дар бораи шахсе ки захми маҳав дорад, ва дороии вай барои пок шуданаш ғайрикофист».
33. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:
34. «Вақте ки ба замини Канъон, ки онро Ман ба тасарруфи шумо медиҳам, дохил шавед, ва Ман захми маҳавро ба хонае дар замини мулки шумо бифиристам,

35. Пас, соҳиби он хона бояд назди коҳин омада, бигӯяд: "Дар хона чизе мисли захм ба назар менамояд".
36. Ва коҳин амр мефармояд, ки хонаро холӣ кунанд, пеш аз он ки коҳин барои дидани он захм биёяд, то ки ҳар он чи дар хона аст, начис нашавад; ва сонӣ коҳин барои дидани хона меояд.
37. Ва ӯ захмро мебинад, ва инак, захм бар деворҳои хона аз чуқурҷаҳои сабзтоб ё сурхтоб иборат аст, ва намудашон аз девор пасттар аст;
38. Ва коҳин аз хона ба дари хона мебарояд, ва хонаро ҳафтрӯза мебандад.
39. Ва дар рӯзи ҳафтум коҳин омада, мебинад, ва инак, захм бар деворҳои хона паҳн шудааст;
40. Ва коҳин амр мефармояд, ки сангҳоро, ки захм бар онҳост, канда гиранд, ва онҳоро берун аз шаҳр, дар макони нопоке партоянд,
41. Ва андоваи хонаро аз дарун гирдогирд битарошанд, ва хокеро, ки тарошидаанд, берун аз шаҳр, дар макони но-поке бирезанд,
42. Ва сангҳои дигаре гирифта, ба ҷои он сангҳо бимонанд, ва хоки дигаре гирифта, хонаро андова кунанд.
43. Ва агар захм аз нав пайдо шуда, баъд аз канда гирифта-ни сангҳо, ва баъд аз тарошидани андоваи хона, ва баъд аз андова кардани он боз дар хона паҳн шавад,
44. Пас, коҳин омада, мебинад, ва инак, захм дар хона паҳн шудааст, — ин маҳави муфсид аст дар хона; ва он начис аст.
45. Ин хонаро бояд вайрон карда, сангҳояш, ва ҷӯбҳояш, ва тамоми хоки хонаро берун аз шаҳр, дар макони нопоке бароранд.
46. Ва ҳар кӣ ба ин хона дар тамоми айёме ки он баста аст, дохил шавад, то шом начис хоҳад буд.
47. Ва ҳар кӣ дар ин хона бихобад, бояд либосҳои худро бишӯяд, ва ҳар кӣ дар ин хона чизе бихӯрад, бояд либосҳои худро бишӯяд.

48. Ва агар коҳин омада бубинад, ва инак, захм баъд аз андова кардани хона паҳн нашудааст, — коҳин хонаро пок эълон мекунад, зеро ки захм бартараф шудааст.

49. Ва ӯ барои пок кардани хона ду парранда, ва чӯби арз, ва риштаи қирмизӣ, ва зуфо мегирад,

50. Ва як паррандаро бар зарфи сафолин, бар оби равон мекушад;

51. Ва чӯби арз, ва зуфо, ва риштаи қирмизӣ, ва паррандаи зиндаро мегирад, ва онҳоро дар хуни паррандае ки бароби равон кушта шудааст, меғӯтонад, ва бар хона ҳафт карат мепошад;

52. Ва хонаро бо хуни парранда, ва бо оби равон, ва бо паррандаи зинда, ва бо чӯби арз, ва бо зуфо, ва бо риштаи қирмизӣ пок мекунад,

53. Ва паррандаи зиндаро берун аз шаҳр, ба саҳро сар ме-
диҳад, ва хонаро кафорат менамояд, ва он пок хоҳад буд».

54. Ин аст қонун дар бораи ҳар захми маҳав ва дар бораи калӣ,

55. Ва дар бораи маҳави либос ва хона,

56. Ва дар бораи варам, ва дар бораи хушкӣ, ва дар бораи доғи равшан, —

57. Барои таълим додани он ки кадом вақт ин наҷис аст, ва кадом вақт ин пок аст. Ин аст қонун дар бораи маҳав.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Дастурҳо дар бораи нокии ҷисм.

1. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

2. «Ба бани-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯед: агар касе аз ҷисми худ ҷараёне дошта бошад, он чи аз ӯ ҷорӣ мешавад, нопок аст.

3. Ва ин аст нопокии ӯ ба сабаби ҷараёни ӯ: хоҳ ҷараёни ӯ аз ҷисми ӯ ҷорӣ бошад, хоҳ ҷараёни ӯ дар ҷисми ӯ баста бошад, — ин нопокии ӯст.

4. Ҳар бистаре ки шахси чараёндор бар он мехобад, начис аст, ва ҳар ашьёе ки бар он менишинад, начис аст.
5. Ва ҳар кӣ ба бистари ӯ мерасад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
6. Ва ҳар кӣ бар ашьёе менишинад, ки шахси чараёндор бар он нишаста буд, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
7. Ва ҳар кӣ ба бадани шахси чараёндор мерасад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
8. Ва агар шахси чараёндор бар каси пок туф кунад, он кас бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
9. Ва ҳар зине ки шахси чараёндор бар он савор мешавад, начис аст.
10. Ва ҳар кӣ ба ҳар он чи дар таги ӯ буд, мерасад, то шом начис хоҳад буд; ва ҳар кӣ он ашьёро мебардорад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
11. Ва ҳар касе ки шахси чараёндор ба ӯ мерасад, бе он ки дастҳояшро бо об шуста бошад, бояд либоси худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
12. Ва зарфи сафолин, ки шахси чараёндор ба он мерасад, бояд шикаста шавад; ва ҳар зарфи чӯбин бояд бо об шуста шавад.
13. Ва ҳангоме ки шахси чараёндор аз чараёни худ пок мешавад, ӯ бояд аз вақти пок шуданаш ҳафт рӯз шумурда, либосҳои худро бишӯяд ва бадани худро дар оби равон ғусл диҳад, ва пок хоҳад буд;
- 14;. Ва дар рӯзи ҳаштум ӯ барои худ ду фохта ё ду чӯчаи кабӯтар мегирад, ва ба ҳузури Худованд, назди дари хаймаи ҷомеъ, онҳоро ба коҳин медиҳад.
15. Ва коҳин якеро ҳамчун қурбонии гуноҳ ва дигареро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ тақдим мекунад; ва коҳин ӯро ба ҳузури Худованд аз чараёни ӯ кафорат менамояд.

16. Ва агар аз марде чараёни нутфа берун ояд, ӯ бояд тамоми бадани худро дар об ғусл диҳад, ва то шом начис хоҳад буд.
17. Ва ҳар либос ва ҳар пӯст, ки чараёни нутфа бар он бошад, бояд бо об шуста шавад, ва то шом начис хоҳад буд.
18. Ва агар ба марде, ҳангоме ки бо зане хобида бошад, чараёни нутфа рӯй диҳад, бояд онҳо дар об ғусл кунанд, ва то шом начис хоҳанд буд.
19. Ва агар зане чараён дошта бошад, яъне чараёни хуне ки аз ҷисми вай ҷорӣ мешавад, — вай бояд ҳафт рӯз дар ҳайзи худ бимонад; ва ҳар кӣ ба вай мерасад, то шом начис хоҳад буд.
20. Ва ҳар чизе ки вай дар вақти ҳайзи худ бар он мехобад, начис аст; ва ҳар чизе ки вай бар он менишинад, начис аст.
21. Ва ҳар кӣ ба бистари вай мерасад, бояд либоси худро бишӯяд, ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
22. Ва ҳар кӣ ба ҳар ашъе мерасад, ки вай бар он нишаста буд, бояд либоси худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
23. Ва агар бар бистари вай ё бар ашъе ки вай бар он нишаста буд, чизе бошад, ҳангоме ки касе ба он чиз мерасад, то шом начис хоҳад буд.
24. Ва агар марде бо вай бихобад, — ҳайзи вай бар ӯ хоҳад буд, ва ӯ ҳафт рӯз начис хоҳад гардид; ва ҳар бистаре ки ӯ бар он мехобад, начис хоҳад буд.
25. Ва агар зане рӯзҳои бисъёр, бидуни замони ҳайзаш, чараёни хун дошта бошад, ё ки чараёнаш зиёда аз замони ҳайзаш давом кунад, — тамоми айёми чараёни нопокии вай мисли рӯзҳои ҳайзи вай хоҳад буд; вай начис аст.
26. Ҳар бистаре ки вай тамоми айёми чараёни худ бар он мехобад, барои вай мисли бистари ҳайзаш хоҳад буд; ва ҳар ашъе ки вай бар он менишинад, мисли нопокии ҳайзи вай начис хоҳад буд.
27. Ва ҳар кӣ ба он ашъе мерасад, начис хоҳад буд, ва бояд либоси худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.

28. Ва ҳангоме ки вай аз ҷараёни худ фориғ мешавад, вай бояд ҳафт рӯз барои худ бишморад, ва баъд аз он пок хоҳад буд.

29. Ва дар рӯзи ҳаштум вай ду фохта ё ду чӯчаи кабӯтар барои худ мегирад, ва онҳоро ба коҳин, назди дари хаймаи ҷомеъ мебиёрад.

30. Ва коҳин якеро ҳамчун қурбонии гуноҳ ва дигареро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ тақдим мекунад; ва коҳин варо ба ҳузури Худованд аз ҷараёни нопокии вай кафорат менамояд.

31. Пас, банӣ-Исроилро аз нопокии онҳо эҳтиёт кунед, то ки маскани Маро, ки дар миёни онҳост, палид гардонида, дар нопокии худ намиранд».

32. Ин аст қонун дар бораи касе ки ҷараён дорад, ва дар бораи касе ки нутфа аз вай берун омада, варо наҷис мегар-донад,

33. Ва дар бораи зане ки дар вақти ҳайзи худ азият мекашад, ва дар бораи шахсе ки ҷараён дорад, — хоҳ мард бошад хоҳ зан, — ва дар бораи марде ки бо зани нопок мехобад.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Дар бораи рӯзи мусолиҳа.

1. ВА Худованд ба Мусо баъд аз мурдани ду писари Ҷорун, ки ба ҳузури Худованд наздик омаданд ва мурданд, сухан ронда, гуфт;

2. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба бародарат Ҷорун бигӯ, ки дар қудс ба пушти пардае ки пеши сарпӯши сандуқ аст, ҳар вақт дохил нашавад, то ки намирад, зеро ки Ман анда-руни абр бар сарпӯш зоҳир хоҳам шуд.

3. Бо ин, чизҳо Ҷорун бояд ба қудс дохил шавад: бо гӯсолае барои қурбонии гуноҳ ва бо кӯчқоре барои қурбонии сӯхтанӣ.

4. Бигзор перохани катони муқаддасро дар бар кунад, ва эзори катон бар баданаш бошад, ва камарбанди катонро би-бандад, ва аммомаи катонро бипӯшад: инҳо либосҳои муқад-дас аст; ва бадани худро дар об ғусл дода, онҳоро дар бар кунад.

5. Ва аз чамоати банӣ-Исроил бигзор ду нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ва як қўчқор барои қурбонии сўхтанӣ бигирад.
6. Ва Ҳорун гӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худи ӯст, тақдим карда, худаш ва аҳли байташро кафорат мена-мояд;
7. Ва ду нарбузро мегирад, ва онҳоро ба ҳузури Худованд, назди дари хаймаи чомаъ мегузорад.
8. Ва Ҳорун бар он ду нарбуз қуръа мепартояд: як қуръа барои Худованд, ва як қуръа барои Азозил*.
9. Ва Ҳорун нарбузро, ки қуръа барои Худованд бар он баромадааст, наздик меоварад, ва онро барои қурбонии гуноҳ тақдим менамояд.
10. Ва нарбузро, ки қуръа барои Азозил бар он барома-дааст, дар ҳолати зинда ба ҳузури Худованд мегузорад, то ки бар он кафорат намояд ва онро барои Азозил ба биёбон бифиристад.
11. Ва Ҳорун гӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худи ӯст, наздик меоварад, ва худаш ва аҳли байташро кафорат менамояд; ва ин гӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худи ӯст, забҳ мекунад,
12. Ва маҷмари пур аз лахчаҳои оташро аз болои қурбон-гоҳе ки дар ҳузури Худованд аст, ва ду мушт бухури муаттари сударо гирифта, ба пушти парда медарояд;
13. Ва бухурро бар оташ ба ҳузури Худованд мемонад, ва абри бухур сарпӯшро, ки бар алвоҳи шаҳодат аст, мепӯшонад, то ки ӯ намирад;
14. Ва аз хуни гӯсола гирифта, бо ангушташ ба тарафи шарқии сарпӯш мепошад, ва пеши сарпӯш ҳафт карат аз он хун бо ангушташ мепошад;
15. Ва нарбузи қурбонии гуноҳро, ки барои қавм аст, забҳ мекунад, ва хуни онро ба пушти парда меоварад, ва бо ху-наш ончунон амал мекунад, ки бо хуни гӯсола амал карда буд, ва онро бар сарпӯш ва пеши сарпӯш мепошад;

*8. *Азозил* — номи рӯҳи бад ё девест, ки гӯё дар биёбон сукунат доштааст.

16. Ва қудсро аз нопокиҳои бани-Исроил ва аз чиноятҳои онҳо, ки дар ҳамаи гуноҳҳои онҳост, кафорат менамояд; ва бо хаймаи ҷомеъ низ, ки бо онҳо дар миёни нопокиҳои онҳо сокин аст, чунин амал мекунад.
17. Ва ҳеч кас набояд дар хаймаи ҷомеъ бошад, аз вақте ки ӯ барои кафорат кардан ба қудс дохил мешавад, то вақте ки берун меояд; ва ҳамин тавр ӯ худаш, аҳли байташ ва та-моми ҷамоати Исроилро кафорат менамояд;
18. Ва назди қурбонгоҳе ки дар ҳузури Худованд аст, берун омада, онро кафорат менамояд, яъне аз хуни гӯсола ва аз хуни нарбуз гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳ гирдогирд мемолад;
19. Ва бар он аз хун бо ангушташ ҳафт карат мепошад, ва онро аз нопокиҳои бани-Исроил пок мегардонад ва тақдис менамояд;
20. Ва кафорати қудс ва хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳро ба анҷом расонида, нарбузи зиндаро наздик меоварад.
21. Ва Ҳорун ду дасти худро бар сари нарбузи зинда менамояд, ва бар он ҳамаи хатоҳои бани-Исроил ва ҳамаи чиноятҳои онҳо ва ҳамаи гуноҳҳои онҳоро эътироф менамояд, ва онҳоро бар сари нарбуз мегузорад, ва онро ба воситаи шаҳси маҳсус ба биёбон мефиристонанд.
22. Ва нарбуз ҳамаи гуноҳҳои онҳоро бар худ бардошта, ба замини харобазор мебарад; ва он шахс нарбузро дар биёбон сар медиҳад.
23. Ва Ҳорун ба хаймаи ҷомеъ дохил мешавад, ва либосҳои катонро, ки хангоми дохил шудан ба қудс пӯшида буд, мекашад, ва онҳоро дар он ҷо менамояд;
24. Ва бадани худро дар макони муқаддас дар об ғусл медиҳад, ва либосҳои худро мепӯшад, ва берун омада, қурбонии сӯхтании худаш ва қурбонии сӯхтании қавмро тақдим мекунад, ва худаш ва қавмро кафорат менамояд;
25. Ва чарбуи қурбонии гуноҳро бар қурбонгоҳ месӯзонад.
26. Ва он шахс, ки нарбузро барои Азозил бурдааст, бояд либосҳои худро бишӯяд, ва бадани худро дар об ғусл диҳад, ва баъд аз он метавонад ба ӯрдугӯҳ дохил шавад.

27. Ва гӯсолаи қурбонии гуноҳ ва нарбузи қурбонии гу-ноҳро, ки хунашон барои кафорат ба қудс дароварда шуда буд, бигзор аз ўрдугоҳ берун оваранд, ва пӯсти онҳо ва гӯшти онҳо ва саргини онҳоро дар оташ бисӯзонанд.

28. Ва он шахс, ки онҳоро месӯзонад, бояд либосҳои худро бишӯяд, ва бадани худро дар об ғусл диҳад, ва баъд аз он метавонад ба ўрдугоҳ дохил шавад.

29. Ва бигзор ин барои шумо фаризаи абадӣ бошад: дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи даҳуми моҳ, чонҳои худро бо рӯза азият диҳед ва ҳеҷ коре накунед, — ҳам тубҷоиён ва ҳам ғарибоне ки дар миёни шумо маскан гирифта бошанд.

30. Зеро ки дар ин рӯз коҳин шуморо кафорат менамояд, то ки шуморо аз ҳамаи гуноҳхотон пок гардонад: шумо ба ҳузури Худованд пок хоҳед шуд.

31. Ин шанбеи оромист барои шумо, ва шумо чонҳои худро бо рӯза азият диҳед: ин фаризаи абадист.

32. Ва кафоратро бояд коҳине ба амал оварад, ки ўро тад-ҳин намуда, баргумошта бошанд, то ки ба ҷои падараш ка-ҳонат намояд; ва ў либосҳои катон, яъне либосҳои муқаддас дар бар мекунад,

33. Ва қудси қудсхоро кафорат менамояд, ва хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳро низ кафорат менамояд, ва коҳинон ва та-моми ҷамоати қавмро кафорат менамояд.

34. Ва ин барои шумо фаризаи абадӣ хоҳад буд, то ки банӣ-Исроил аз ҳамаи гуноҳхешон сола як карат кафорат карда шаванд». Ва Ҳорун ончунон, ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба амал овард.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дастур дар бораи макони тақдим кардани қурбонӣ.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба Ҳорун ва писаронаш, ва ба тамоми банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ин аст он чи Худованд амр фармуда, гуфтааст:

3. Ҳар касе ки аз хонадони Исроил гове ё гӯсфанде ё бузе дар ўрдугоҳ забҳ мекунад, ё ки берун аз ўрдугоҳ забҳ мекунад,
4. Ва онро ба дари хаймаи ҷомеъ намебиёрад, то ки барои Худованд, пеши маскани Худованд қурбонӣ кунад, — ин барои он кас хун ҳисоб хоҳад ёфт: вай хун рехтааст, ва он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд,
5. То ки банӣ-Исроил забҳҳои худро, ки дар саҳро забҳ мекунанд, биёранд, яъне онҳоро барои Худованд ба дари хаймаи ҷомеъ, назди коҳин биёранд, ва онҳоро ҳамчун забҳҳои саломатӣ барои Худованд забҳ кунанд;
6. Ва коҳин хунро бар қурбонгоҳи Худованд, назди дари хаймаи ҷомеъ мепошад, ва чарбуро ҳамчун атри гуворо барои Худованд месӯзонад;
7. Ва минбаъд онҳо забҳҳои худро барои девҳое ки пай-равӣ менамоянд, набояд забҳ кунанд. Ин барои онҳо дар наслҳошон фаризаи абадӣ хоҳад буд.
8. Ва ба онҳо бигӯ: ҳар касе ки аз хонадони Исроил, ва аз ғарибоне ки дар миёни онҳо маскан гирифтаанд, қурбонии сӯхтанӣ ё забҳе тақдим намояд,
9. Вале онро ба дари хаймаи ҷомеъ наоварад, то ки онро барои Худованд тақдим намояд, — он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.

Дар бораи хун: аҳамият ва қудсияти он.

10. Ва ҳар кас аз хонадони Исроил ва аз ғарибоне ки дар миёни онҳо маскан гирифтаанд, агар ягон хунро бихӯрад, Ман хашми Худро бар ҷони он хӯрандаи хун равона карда, онро аз миёни қавми Худ маҳв хоҳам кард,
11. Чунки ҷони ҷисм дар хун аст, ва Ман онро ба шумо барои қурбонгоҳ додаам, то ки ҷонҳои шуморо кафорат на-моянд, зеро ҳамин хун аст, ки ҷонро кафорат менамоянд.
12. Бинобар ин Ман ба банӣ-Исроил гуфтаам: ҳеҷ кас аз миёни шумо хун нахӯрад, ва ғарибе ки дар миёни шумо маскан гирифтааст, хун нахӯрад.

13. Ва ҳар кас аз банӣ-Исроил ва аз ғарибоне ки дар миёни онҳо маскан гирифтаанд, агар ҷонваре ё паррандаеро, ки хӯрда мешавад, сайд кунад, бояд хуни онро бирезад ва бо хок бипӯшонад.

14. Зеро ҷони ҳар ҷисм хуни он аст, яъне ҷонаш дар он аст. Ва Ман ба банӣ-Исроил гуфтаам: хуни ҳеч як ҷисмро нахӯред, зеро ки ҷони ҳар ҷисм хуни он аст; ҳар кӣ онро бихӯрад, маҳв хоҳад шуд.

15. Ва ҳар кас, хоҳ тубҷой бошад хоҳ ғариб, агар лоша ёдаридашударо бихӯрад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом наҷис буда, баъд аз он пок хоҳад шуд.

16. Вале агар либосҳояшро нашӯяд ва баданашро ғусл надиҳад, — барои гуноҳи худ ҷазо хоҳад ёфт».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Манъи издивоҷи хешу табори наздик.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

3. Мисли аъмоли замини Миср, ки дар он сокин будед, амал накунад, ва мисли аъмоли замини Канъон, ки Ман шу-моро ба он ҷо мебарам, амал накунад, ва бар тибқи фароизи онҳо рафтор нанамоед.

4. Дастурҳои Маро ба амал оваред ва фароизи Маро риоя намоед, то ки бар тибқи онҳо рафтор кунед; Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

5. Ва фароизу дастурҳои Маро риоя намоед, ки одам он-ҳоро ба амал оварда, бо онҳо зинда хоҳад буд; Ман Худованд ҳастам.

6. Ҳеч кас ба ҳеч хешованди ҳамҷисми худ наздик нашавад, то ки авраташро ошкор кунад; Ман Худованд ҳастам.

7. Аврати падаратро, яъне аврати модаратро ошкор на-кун; вай модари туст, аврати варо ошкор на-кун.

8. Аврати зани падаратро ошкор накун; он аврати па-дари туст.
9. Аврати хоҳаратро, яъне духтари падарат ё духтари модаратро, хоҳ мавлуди хона бошад хоҳ мавлуди берун, аврати онҳоро ошкор накун.
10. Аврати духтари писарат ё духтари духтаратро, — аврати онҳоро ошкор накун, зеро ки инҳо аврати туст.
11. Аврати духтари зани падаратро, ки аз падарат зоида шуда бошад, — вай хоҳари туст, — аврати варо ошкор накун.
12. Аврати хоҳари падаратро ошкор накун; вай ҳамҷисми падари туст.
13. Аврати хоҳари модаратро ошкор накун, зеро ки вай ҳамҷисми модари туст.
14. Аврати бародари падаратро ошкор накун: ба зани вай наздик нашав; вай янгаи туст.
15. Аврати келинатро ошкор накун; вай зани писари туст, аврати варо ошкор накун.
16. Аврати зани бародаратро ошкор накун; ин аврати бародари туст.
17. Аврати зан ва духтари варо ошкор накун; духтари писараш ва духтари духтарашро нагир, то ки аврати варо ошкор кунӣ; инҳо ҳамҷисми вай мебошанд, ва ин фисқу фучур аст.
18. Ва занеро бо хоҳараш ҳамчун паланчи вай нагир, то ки аврати ӯро дар ҳузури вай, ҳангоме ки вай зинда аст, ошкор кунӣ.
19. Ва ба зан дар вақти нопокии ҳайзи вай наздик нашав, то ки аврати варо ошкор кунӣ.
20. Ва бо зани ёри худ чимоъ накун, то ки нутфа рехта, бо вай наҷис гардӣ.
21. Ва аз насли худ ҳеҷ якеро барои Мӯлик аз оташ нагузарон, ва исми Худои худро беҳурмат нагардон.
22. Ва бо мард мисли зан чимоъ накун; ин кори зишт аст.

23. Ва бо ҳеч чорпо нахусп, то ки бо он начис гардӣ; ва зане набояд пеши чорпое биистад, то ки бо он чимоъ кунад; ин қабоҳат аст.

24. Бо ҳеч яке аз инҳо худро начис нагардонед, зеро халқ-ҳое ки Ман онҳоро аз пеши шумо бадар меронам, худро бо ҳамаи инҳо начис гардониданд.

25. Ва замин начис гардид, ва Ман онро барои гуноҳаш чазо додам, ва замин сокинони худро қай намуд.

26. Вале шумо фароизу дастурҳои Маро риоя намоед, ва ҳеч якеро аз ин қабоҳатҳо ба амал наоваред, — хоҳ тубҷоиён хоҳ ғарибоне ки дар миёни шумо маскан гирифтаанд;

27. Зеро мардумони ин замин, ки пеш аз шумо буданд, ҳамаи ин қабоҳатҳоро ба амал меоварданд, ва замин начис гардид;

28. Мабодо ин замин шуморо низ, агар онро начис гардо-нед, қай кунад, чунон ки халқҳоеро, ки пеш аз шумо буданд, қай кардааст.

29. Зеро ҳар касе ки яке аз ин қабоҳатҳоро ба амал оварад, ҷонҳои ба амал овардагон аз миёни қавми худ маҳв хоҳанд шуд.

30. Пас, фармони Маро риоя намоед, то ки бар тибқи он урфу одатҳои зишт, ки пеш аз шумо ба амал оварда шудааст, амал накунед, ва бо онҳо худро начис нагардонед. Ман Худо-ванд Худои шумо ҳастам».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Баёни даҳ аҳком.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба тамоми ҷамоати бани-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: муқаддас бошед, зеро ки Ман, Худованд Худои шумо, қуддус ҳастам.

3. Ҳар яке аз модари худ ва аз падари худ тарсон бошед, ва шанбеҳои Маро риоя намоед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

4. Ба бутҳо рӯ наоваред, ва худоҳои рехташуда барои худ насозед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
5. Ва ҳангоме ки қурбонии саломатӣ барои Худованд забҳ мекунед, онро тавре забҳ кунед, ки сазовори тавачҷӯҳ гардед.
6. Дар рӯзе ки онро забҳ мекунед, ва фардош он бояд хӯрда шавад, ва он чи то рӯзи сеюм боқӣ мемонад, бояд дар оташ сӯзонида шавад.
7. Ва агар дар рӯзи сеюм хӯрда шавад, ин қабех аст, сазовори тавачҷӯҳ намегардад.
8. Ва ҳар кӣ онро бихӯрад, барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт, зеро ки чизи муқаддаси Худовандро беҳурмат кардааст, ва он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.
9. Ва ҳангоме ки ҳосили замини худро дарав мекунед, канораи киштзори худро то ба охир дарав накунад, ва хӯшаҳои аз бандҳо афтодаро начинед.
10. Ва тоқзори худро доначинӣ накун, ва шингилҳои афто-даи тоқхоятро начин: онҳоро барои бенаво ва ғариб бимон. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
11. Дузди накунад, ва мункир нашавед, ва ба якдигар дурӯғ нагӯед.
12. Ва ба исми Ман қасами дурӯғ нахӯред, ки исми Худои худро бо ин беҳурмат хоҳед кард. Ман Худованд ҳастам.
13. Ҳаққи ёри худро нахӯр ва ғоратгарӣ накун, музди меҳнати муздурро назди худ то субҳ нигоҳ надор.
14. Карро ҳақорат накун, ва пеши кӯр моненае нагузор, — аз Худои худ тарсон бош. Ман Худованд ҳастам.
15. Дар муурофия беинсофӣ накун, ба камбағал рӯбинӣ на-намо ва ба шахси бузург тамаллуқ накун; ёри худро аз рӯи инсоф доварӣ намо.
16. Дар миёни қавми худ ғайбатгӯӣ накун, нисбат ба хуни ёри худ бепарво набош. Ман Худованд ҳастам.
17. Ба бародарат дар дили худ адоват накун; ёратро ма-заммат намо, ва барои ӯ гуноҳкор нахоҳӣ шуд.
18. Аз фарзандони қавми худ интиқом накаш ва кина ба дил нагир, ва ёратро мисли худат дӯст дор. Ман Худованд ҳастам.

19. Фароизи Маро риоят кунед; чорпои худро бо чинси ғайр чуфтӣ нанамо; киштзори худро бо ду навъ тухмӣ кишт накун; ва либоси иборат аз ду навъ матоъ, яъне аз пашм ва катон, напӯш.
20. Ва агар марде бо зане хобида нутфа резад, ва он зан каниз ва номзади касе бошад, вале ҳанӯз барояш фидия дода нашуда бошад, ё озодӣ ба вай дода нашуда бошад, — онҳо бояд ба чазо мустаҳиқ карда шаванд, аммо набояд кушта шаванд, зеро ки вай озод карда нашудааст.
21. Бигзор он мард қурбонии чурми худро, яъне қўчқори қурбонии чурмро барои Худованд назди дари хаймаи ҷомеъ биёрад.
22. Ва коҳин варо бо қўчқори қурбонии чурм ба ҳузури Худованд барои гуноҳе ки кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ аз гуноҳе ки кардааст, омурзида хоҳад шуд.
23. Ва ҳангоме ки ба замин дохил шавед ва ҳар навъ дарах-ти мевадор шинонед, — мевай онро номахтун ҳисоб кунед: се сол он бояд барои шумо номахтун ҳисоб ёфта, хӯрда нашавад.
24. Ва дар соли чорум тамоми мевай он бояд барои иди ҳамду санои Худованд тақдис карда шавад.
25. Ва дар соли панҷум мевай онро метавонед бихӯред, ва ҳосили он барои шумо афзун хоҳад шуд. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
26. Ҳеҷ чизро бо хун нахӯред; фол накушоед ва афсун накунед.
27. Канораи мӯи сари худро гирдогирд қайчӣ накунед, ва канораи риши худро натарошед.
28. Ва бадани худро барои мурда нахарошед, ва ҳеҷ нақше бар худ вашм накунед. Ман Худованд ҳастам.
29. Духтари худро беисмат намуда, ба роҳи фаҳш наандоз, то ки замин ба зино дода нашавад, ва замин пур аз фиску фучур нагардад.
30. Шанбеҳои Маро риоя намоед, ва қудси Маро ҳурмат кунед. Ман Худованд ҳастам.

31. Ба ҷодугарон ва азоимхонон рӯ наоваред; аз паи он нашавед, ки худро аз онҳо начис гардонед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

32. Пеши мӯйсафед бархез ва пирро эҳтиром намо, ва аз Худои худ тарсон бош. Ман Худованд ҳастам. 33. Ва ҳангоме ки ғарибе бо шумо дар замини шумо маскан гирад, варо озор надихед.

34. Ғарибе ки дар миёни шумо маскан гирифтааст, бигзор барои шумо мисли тубҷоии шумо бошад; ва ўро мисли худат дӯст дор, зеро ки шумо дар замини Миср ғариб будед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

35. Дар муурофия, дар андоза, дар вазн ва дар паймоиш беинсофӣ накунед.

36. Бигзор шуморо тарозуи дуруст, сангҳои дуруст, эфай дуруст ва ҳини дуруст бошад. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардаам.

37. Пас, тамоми фароизи Маро ва ҳамаи дастурҳои Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред. Ман Худованд ҳастам».

БОБИ БИСТУМ

Чораҳои ҷазо барои гуноҳҳои гуногун.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Инро низ ба банӣ-Исроил бигӯ: ҳар кӣ аз банӣ-Исроил ва аз ғарибоне ки дар Исроил маскан гирифтаанд, аз насли худ ба Мӯлик бидиҳад, бигзор кушта шавад: бигзор қавми замин варо сангсор кунанд.

3. Ва Ман хашми Худро ба он кас хоҳам нигаронид ва ўро аз миёни қавмаш маҳв хоҳам кард, зеро ки ў аз насли худ ба Мӯлик додааст, то ки қудси Маро начис ва исми қуддуси Маро беҳурмат гардонад.

4. Ва агар қавми замин чашмони худро аз он кас бипӯшонанд, вақте ки ў аз насли худ ба Мӯлик медиҳад, ва ўро накушанд, —

5. Дар он сурат Ман хашми Худро ба он кас ва ба оилаи ӯ хоҳам нигаронид, ва ӯ ва ҳамаи онҳоеро, ки аз паи ӯ зино карда, ба Мӯлик зинокорона пайравӣ намудаанд, аз миёни қавми онҳо маҳв хоҳам сохт.
6. Ва касе ки ба чодурагон ва азоимхонон рӯ меоварад, то ки ба онҳо зинокорона пайравӣ намояд, — Ман хашми Худро ба он кас нигаронида, ӯро аз миёни қавмаш маҳв хоҳам кард.
7. Ва шумо худро тақдис намуда, одамони муқаддас бо-шед, зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
8. Ва фароизи Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал ова-ред. Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдис менамоям.
9. Ҳар кӣ падари худ ё модари худро ҳақорат кунад, бояд ҳатман кушта шавад: модоме ки вай падари худ ё мо-дари худро ҳақорат кардааст, хунаш бар гарданаш хоҳад буд.
10. Ва касе ки бо зани шавҳардор зино кунад, яъне касе ки бо зани ёри худ зино кунад, — бигзор он марди зинокор ва он зани зинокор кушта шаванд.
11. Ва касе ки бо зани падари худ хобида, аврати падари худро ошкор кардааст, — бигзор ҳар дуяшон кушта шаванд; хунашон бар гардани онҳост.
12. Ва касе ки бо келини худ бихобад, — бигзор ҳар дуя-шон кушта шаванд; кори зиште кардаанд, хунашон бар гар-дани онҳост.
13. Ва касе ки бо марде бихобад, мисли он ки бо зан мехо-банд, — ҳар дуяшон кори зиште кардаанд; бигзор онҳо куш-та шаванд, хунашон бар гардани онҳост.
14. Ва касе ки зан ва модари варо бигирад, ин фиску фучур аст; ӯ ва онҳо бояд дар оташ сӯзонида шаванд, то ки фиску фучур дар миёни шумо набошад.
15. Ва касе ки бо чорпое чимоъ кунад, — бигзор вай кушта шавад; он чорпоро низ бикушад.
16. Ва зане ки ба ягон чорпо наздик шавад, то ки он бо вай чимоъ кунад, — он зан ва он чорпоро бикуш; бигзор онҳо кушта шаванд, хунашон бар гардани онҳост.

17. Ва касе ки хоҳари худро, яъне духтари падараш ё духтари модарашро бигирад, ва аврати варо бубинад, вай низ аврати ӯро бубинад, — ин расвоист; бигзор онҳо дар пеши назари фарзандони қавми худ маҳв карда шаванд; ӯ аврати хоҳарашро ошкор кардааст, — барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.
18. Ва касе ки бо зане дар вақти хайзи вай хобида, аврати варо ошкор кунад, азбаски ӯ чашмаи хуни варо яла кардааст, ва вай чашмаи хуни худро ошкор кардааст, — бигзор ҳар дуяшон аз миёни қавми худ маҳв карда шаванд.
19. Ва аврати хоҳари модари худ ва хоҳари падари худро ошкор накун; он кас аврати ҳамҷисми худро ошкор кардааст; онҳо барои гуноҳи худ ҷазо хоҳанд ёфт.
20. Ва касе ки бо янгаи худ бихобад, — аврати амаки (ё тағои) худро ошкор кардааст; онҳо барои гуноҳи худ ҷазо хоҳанд ёфт, бефарзанд хоҳанд мурд.
21. Ва касе ки зани бародари худро бигирад, — ин кори зишт аст: ӯ аврати бародари худро ошкор кардааст; онҳо бе-фарзанд хоҳанд буд.
22. Пас, тамоми фароизи Маро ва тамоми аҳкоми Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред, то замине ки Ман шуморо ба он ҷо мебарам, то ки дар он сокин шавед, шуморо қай накунад.
23. Ва бар тибқи фароизи халқҳое ки Ман онҳоро эз пеши шумо бадар меронам, рафтор накунед; зеро ки онҳо ҳамаи ин корҳоро карданд, ва Ман аз онҳо нафрат намудам.
24. Ва ба шумо гуфтам: "Шумо замини онҳоро мерос хоҳед гирифт, ва Ман онро ба шумо хоҳам дод, то ки онро тасарруф намоед, — замине ки шир ва асал дар он ҷорист". Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз қавмҳо фарқ кардаам.
25. Пас, шумо низ чорпоёни покро аз наҷис, ва парран-дағони покро аз наҷис фарқ кунед, ва ҷонҳои худро бо чор-поён ва паррандагон ва ҳар чизе ки бар замин меҳазад, наҷис нагардонед, ки Ман онҳоро ҳамчун чизҳои наҷис барои шу-мо фарқ кардаам.

26. Ва шумо барои Ман муқаддас бошед, зеро ки Ман, Худованд, қуддус ҳастам, ва шуморо аз қавмҳо фарқ кар-даам, то ки аз они Ман бошед.

27. Ва мард ё зане ки ҷодугар ё азоимхон бошанд, бигзор кушта шаванд: онҳо бояд сангсор карда шаванд, — хуна-шон бар гардани онҳост».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Дастурҳо ба коҳинон.

1. ВА Худованд ба Мусо гуфт: «Ба коҳинон, яъне ба писарони Ҳорун сухан ронда, ба онҳо бигӯ: касе аз онҳо худро бо мурдае аз миёни қавми худ наҷис нагардонад, 2. Балки фақат бо ҳамчисми ба худаш наздик: бо мода-раш ва падараш ва писараш ва духтараш ва бародараш,

3. Ва хоҳари бокирааш, ки ба ӯ наздик буда, ҳанӯз шав-ҳар накардааст, — метавонад худро наҷис гардонад;

4. Ҳамчун шахси зандор набояд ӯ худро дар миёни қавми худ бо мурдае наҷис гардонида, палид шавад.

5. Бигзор онҳо мӯи сари худро нагиранд, ва канораи риши худро натарошанд, ва бадани худро харош накунанд.

6. Онҳо бояд барои Худои худ муқаддас бошанд, ва исми Худои худро беҳурмат накунанд, зеро ки онҳо қурбониҳои оташини Худовандро, яъне нони Худои худро тақдим менамоянд, ва бояд муқаддас бошанд.

7. Зани зинокор ва беисматро набояд бигиранд, ва зани аз шавҳараш талоқгирифтаре набояд бигиранд, зеро ки ко-ҳин барои Худои худ муқаддас аст.

8. Ва ту ӯро тақдис намо, зеро ки ӯ нони Худои туро тақ-дим менамояд; бигзор ӯ барои ту муқаддас бошад, зеро Ман, Худованде ки шуморо тақдис менамоям, қуддус ҳастам.

9. Ва агар духтари коҳин бо зинокорӣ худро палид созад, вай падари худро палид месозад; бигзор вай дар оташ сӯзо-нида шавад.

10. Ва коҳине ки аз бародарони худ бузург аст, яъне бар сараш равғани тадҳин рехта шудааст, ва барои пӯшидани либосҳо баргумошта шудааст, — бигзор сари худро худро накшояд, ва либосҳои худро чок назанад,
11. Ва ба ҳеҷ каси мурда наздик нашавад: худро ҳатто бо падараш ва модараш начис нагардонад,
12. Ва аз қудс берун набарояд, ва қудси Худои худро палид накунад, зеро ки афсари равғани тадҳини Худои ӯ бар ӯст. Ман Худованд ҳастам.
13. Ва ӯ бояд зани бокирае бигирад.
14. Бева, талоқгирифта, палидшуда ва фоҳишаро ӯ набояд бигирад, балки бояд бокирае аз миёни қавми худ ба занӣ бигирад.
15. Ва набояд насли худро дар қавми худ палид созад, зеро Ман Худованде ҳастам, ки ӯро тақдис менамоям».
16. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
17. «Ба Ҳорун сухан ронда, бигӯ: ҳеҷ кас аз зуръети ту дар наслҳои онҳо, ки маъюбие дошта бошад, набояд наздик ояд, то ки нони Худои худро тақдим намояд,
18. Яъне ҳар касе ки маъюб аст, наздик наояд: на кӯр, на ланг, на пучуқ, на аъҷуба,
19. На шахси шикастапой ё шикастадаст,
20. На кӯзпушт, на лоғарбадан, на шахсе ки ба чашмаш гул афтадааст, на пес, на кал, на шахсе ки байзаҳояш маҷақ шудааст.
21. Ҳар касе ки аз насли Ҳоруни коҳин маъюбӣ дошта бошад, набояд наздик ояд, то ки қурбонҳои оташини Худо-вандро тақдим намояд; азбаски вай маъюб аст, набояд барои тақдим қардани нони Худои худ наздик ояд.
22. Нони Худои худро вай аз он чи қудси қудсхост, ва аз он чи ҳадияҳои муқаддас аст, метавонад бихӯрад.
23. Аммо бигзор вай назди парда наояд, ва ба қурбонгоҳ наздик нашавад, зеро ки вай маъюб аст, ва қудсҳои Маро палид насозад, зеро Ман Худованд ҳастам, ки онҳоро тақдис менамоям».

24. Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш, ва ба тамоми бани-Исроил сухан ронд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Коҳинон насли баргузидагонанд.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба Ҳорун ва писаронаш бигӯ, ки аз ҳадияҳои муқаддаси банӣ-Исроил, ки ба Ман мебахшанд, канорагирӣ ку-нанд, ва исми қуддуси Маро палид нагардонанд. Ман Худо-ванд ҳастам.
3. Ба онҳо бигӯ: дар наслҳои шумо, ҳар касе ки аз та-моми зуръети шумо ба ҳадияҳои муқаддасе ки банӣ-Исроил ба Худованд бахшидаанд, наздик шавад, ва нопокиаш бар вай бошад, — он кас аз ҳузури Ман маҳв хоҳад шуд. Ман Худованд ҳастам.
4. Ҳар касе ки аз насли Ҳорун маҳав ё ҷараён дошта бошад, то пок нашавад, набояд аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад. Ва касе ки ба ҳар шахси аз мурда наҷисшуда мерасад, ё ба шахсе ки нутфа аз вай рехтааст,
5. Ё ба шахсе ки ба ҳар ҳашарот расида наҷис гардидааст, ё ба шахсе ки аз ҳар гуна нопокии вай наҷис мешавад, —
6. Он касе ки ба яке аз инҳо мерасад, то шом наҷис хо-ҳад буд, ва то бадани худро дар об ғусл надихад, набояд аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад.
7. Ва хангоме ки офтоб ғуруб кунад, ӯ пок хоҳад шуд, ва баъд аз он ӯ метавонад аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад, зеро ки ин нони ӯст.
8. Лоша ва даридашударо набояд ӯ бихӯрад, то ки наҷис нашавад. Ман Худованд ҳастам.
9. Бигзор онҳо фармудаи Маро риоя намоянд, то ки барои он гуноҳкор шуда ҷазо наёбанд, ва онро поймол карда, аз боиси он намиранд. Ман Худованд ҳастам, ки онҳоро тақдир менамоям.

10. Ҳеч каси бегона набояд аз ҳадияи муқаддас бихӯрад; сокини хонаи коҳин ва муздури ӯ набояд аз ҳадияи муқаддас бихӯрад.
11. Ва агар коҳин касеро ба пули худ харида бошад, вай зархариди ӯст, ва метавонад аз он бихӯрад; хоназодони ӯ низ метавонанд нони ӯро бихӯранд.
12. Вале духтари коҳин, агар ба марди бегона ба шавҳар рафта бошад, набояд аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад.
13. Валекин духтари коҳин, агар бева шавад ё талоқ ги-рад, ва бача надошта бошад, ва ба хонаи падараш баргардад, чунон ки дар айёми бачагиаш буд, — вай метавонад аз нони падараш бихӯрад; аммо ҳеч каси бегона набояд аз он бихӯрад.
14. Ва агар касе саҳван аз ҳадияи муқаддас бихӯрад, вай бояд панҷяки онро бар он илова намуда, ҳадияи муқаддасро ба коҳин бидиҳад.
15. Бигзор ҳадияҳои муқаддаси банӣ-Исроилро, ки ба Худованд тақдим менамоянд, палид насозанд,
16. Ва бо хӯрдани ҳадияҳои муқаддаси онҳо боиси гуноҳ ва ҷазои онҳо нашаванд, зеро Ман Худованд ҳастам, ки он-ҳоро тақдир менамоям».

Дар бораи беайбии қурбониҳо.

17. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
18. «Ба Ҳорун ва писаронаш ва ба тамоми банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ҳар кас аз хонадони Исроил ва аз ғарибони дохили Исроил, ки қурбонии худро тақдим менамояд, хоҳ он мувофиқи ягон назри онҳо бошад, хоҳ ҳам-чун инъоме ки ба Худованд барои қурбонии сӯхтанӣ тақдим менамоянд, —
19. Барои он ки шумо сазовори тавачҷӯҳ гардед, бигзор он наринаи беайбе аз говон ё аз гӯсфандон ва ё аз бузон бошад.
20. Ҳар чиро, ки айбе дошта бошад, тақдим нанамоед, зеро ки он барои шумо ҳусни тавачҷӯҳ нахоҳад овард.

21. Ва агар касе забҳи саломатӣ барои Худованд тақдим намояд, хоҳ барои иҷрои назр бошад, хоҳ ҳамчун инъоме аз говон ё аз бузу гӯсфандон, — он бояд беайб бошад, то ки сазовори тавачҷӯҳ гардад; ҳеҷ айбе набояд дар он бошад.
22. Кӯр ё шикастаандом, ё яғир, ё обиладор, ё пес, ё кал, — инҳоро барои Худованд тақдим нанамоед, ва аз инҳо қурбонии оташин барои Худованд бар қурбонгоҳ наоваред.
23. Ва гов ва гӯсфанде ки ягон андомаш аз ҳад зиёд дароз ё кӯтоҳ бошад, — онро ҳамчун инъом тақдим намо, вале ҳамчун назр мақбул нахоҳад афтод.
24. Ва чорпоеро, ки байзаҳояш маҷак, ё кӯфта, ё канда, ё бурида шудааст, барои Худованд тақдим нанамоед, ва дар заминатон ин корро накунед;
25. Ва аз дасти аҷнабиён нони Худои худро аз ҳеҷ кадоми инҳо тақдим нанамоед, зеро ки онҳо нуқсон доранд, яъне маъҷубанд; ба воситаи онҳо сазовори тавачҷӯҳ нахоҳед шуд».
26. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
27. «Вақте ки гӯсола, ё барра, ё бузғола зоида мешавад, ҳафт рӯз бояд назди модараш бимонад, ва аз рӯзи ҳаштум ва минбаъд он ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд мақбул хоҳад афтод.
28. Вале гов ё гӯсфандро бо бачаи он дар як рӯз забҳ накунед.
29. Ва ҳангоме ки забҳи шукрона барои Худованд тақдим менамоед, онро тавре тақдим намоед, ки сазовори тавачҷӯҳ гардед:
30. Дар ҳамон рӯз он бояд хӯрда шавад; то субҳ аз он боқӣ нагузored. Ман Худованд ҳастам.
31. Ва аҳкоми Маро риоя намоед ва онҳоро ба амал оваред. Ман Худованд ҳастам.
32. Ва исми қуддуси Маро беҳурмат накунед, то ки Ман дар миёни банӣ-Исроил тақдис ёбам. Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдис менамоям,
33. Ва шуморо аз замини Миср берун овардаам, то ки Худои шумо бошам. Ман Худованд ҳастам».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Идҳои Худованд: Шанбе.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: идҳои Худованд, ки онҳоро шумо бояд чамъомадҳои муқаддас бихонед, — инҳоянд идҳои Ман:
3. Шаш рӯз кор бояд кард, ва дар рӯзи ҳафтум шанбеи оромӣ, чамъомади муқаддас мебошад; ҳеч кор накунад; он дар ҳамаи масканҳои шумо шанбе барои Худованд аст.

Фисҳ.

4. Инҳо идҳои Худованд, чамъомадҳои муқаддас мебошанд, ки онҳоро шумо бояд дар вақташ даъват намоед:
5. Дар моҳи якум, дар рӯзи чордаҳуми моҳ, шомгоҳ, фисҳи Худованд аст.

Иди фатир.

6. Ва дар рӯзи понздаҳуми ин моҳ фатир барои Худованд аст; ҳафт рӯз фатир бихӯред.
7. Дар рӯзи якум бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кор накунад.
8. Ва ҳафт рӯз қурбонӣҳои оташин барои Худованд тақ-дим намоед; дар рӯзи ҳафтум чамъомади муқаддас аст; ҳеч кор накунад».

Иди навбарҳо.

9. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
10. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: чун ба замине ки Ман ба шумо медиҳам, биёед, ва ҳосили онро да-рав намоед, — банди аввали навбарҳои даравидаи худро назди қоҳин биёред.

11. Ва ӯ он бандро ба хузури Худованд мечунбонад, то ки шумо сазовори таваччӯҳ гардед; дар рӯзи дуюми ид ко-ҳин онро мечунбонад.

12. Ва дар рӯзе ки шумо он бандро мечунбонед, барраи яксолаи беайбе барои қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд тақдим намоед.

13. Ва ҳадияи ордии он ду ушр орди маҳини омехта бо равған хоҳад буд, то ки қурбонии оташин ва атри гуворо ба-рои Худованд бошад; ва ҳадияи рехтании он чорьяк ҳин шароб хоҳад буд.

14. Ва нон, ва хӯшабирьён, ва хӯшаи тару тоза нахӯред то ҳамон рӯзе ки қурбонии Худои худро тақдим намоед; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо дар ҳамаи масканҳои шумо.

Иди чунбонидани қурбонӣ.

15. Ва аз рӯзи дуюми ид, яъне аз рӯзе ки банди чунбониданиро меоваред, барои худ ҳафт ҳафта бишуморед, ки онҳо пурра бошанд;

16. То рӯзи аввали баъд аз ҳафтаи ҳафтум панҷоҳ рӯз бишуморед, ва он гоҳ ҳадияи ордии наве барои Худованд тақдим намоед.

17. Аз масканҳои худ ду нони чунбониданӣ тақдим намоед, ки аз ду ушр орди маҳин иборат бошад, ва бо хамирту-руш пухта шавад, — ин навбарҳо барои Худованд аст.

18. Ва бо ин нон ҳафт барраи беайби яксола, ва як гӯсолаи нар, ва ду қӯчқор тақдим намоед; инҳо қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд хоҳад буд, ва ҳадияҳои ордӣ ва рехтании онҳо — қурбонии оташин ва атри гуворо барои Худованд.

19. Ва як нарбузро барои қурбонии гуноҳ, ва ду барраи яксоларо барои забҳи саломатӣ тақдим намоед.

20. Ва коҳин онҳоро бо нони чунбонидании навбарҳо ба хузури Худованд бо якҷоягии он ду барра бояд бичунбонад,

— онҳо барои Худованд муқаддас буда, ба коҳин тааллуқ хоҳанд дошт.

21. Ва дар ҳамон рӯз эълон намоед, ки он барои шумо чамъомади муқаддас бошад; ҳеҷ кор накунед; ин фаризаи абадист дар ҳамаи масканҳои шумо барои наслҳои шумо.

22. Ва ҳангоме ки ҳосили замини худро дарав мекунед, канораи киштзори худро дар вақти дарав то ба охир дарав накунед, ва хӯшаҳои дар вақти дарав афтодаро начинед: онҳоро барои бенавоён ва ғарибон боқӣ бигузored. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

Иди ёдгории навохтани карнайҳо.

23. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

24. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи якуми моҳ, бигзор барои шумо оромӣ бошад, яъне иди ёдгории навохтани карнайҳо ва чамъомади муқаддас.

25. Ҳеҷ кор накунед, ва қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед».

Рӯзи кафорат.

26. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

27. «Аммо рӯзи даҳуми ин моҳи ҳафтум рӯзи кафорат аст; бигзор барои шумо чамъомади муқаддас бошад; ҷонҳои худро азият диҳед, ва қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед.

28. Ва дар ин рӯз ҳеҷ кор накунед, зеро ки ин рӯзи кафо-рат аст, то ки шуморо ба хузури Худованд Худои шумо кафорат намояд.

29. Зеро ҳар касе ки дар ин рӯз ҷони худро азият наме-диҳад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.

30. Ва ҳар касе ки дар ин рӯз ягон кор мекунад, Ман ҷони вара аз миёни қавми вай нест хоҳам кард.

31. Ҳеч кор накунед; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо дар ҳамаи масканҳои шумо.

32. Ин барои шумо мисли шанбеи оромист, ва шумо ҷонҳои худро азият диҳед; дар шомгоҳи рӯзи нӯҳуми моҳ, аз шом то шом, ин шанбеи худро риоя намоед».

Иди хаймаҳо.

33. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

34. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: дар рӯзи понздаҳуми ин моҳи ҳафтум — иди хаймаҳо ҳафт рӯз барои Худованд аст.

35. Дар рӯзи аввал ҷамъомади муқаддас аст: ҳеч кор на-кунед.

36. Ҳафт рӯз қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед; дар рӯзи ҳаштум бигзор ҷамъомади муқаддас барои шумо бошад, ва шумо қурбонии оташин барои Худованд тақдим, намоед; ин маҷлиси қавм аст, ҳеч кор накунед.

37. Инҳо идҳои Худованд аст, ки дар онҳо шумо бояд ҷамъомадҳои муқаддасро даъват намоед, то ки қурбонии оташин барои Худованд тақдим кунед, яъне қурбонии сӯхта-нӣ, ҳадияи ордӣ, забҳҳо ва ҳадияҳои рехтанӣ, — ҳар якеро дар ҳар рӯзе ки барои он муқаррар карда шудааст,

38. Ба замми қурбонии шанбеҳои Худованд, ва ба замми ушрҳои шумо, ва ба замми ҳамаи назрҳои шумо, ва ба замми ҳамаи инъомҳои шумо, ки барои Худованд тақдим менамоед.

39. Аммо дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум, вақте ки шу-мо ҳосили замини худро мебардоред, иди Худовандро ҳафт рӯз ид кунед; дар рӯзи аввал оромӣ хоҳад буд, ва дар рӯзи ҳаштум — оромӣ.

40. Ва дар рӯзи аввал мевае аз дарахти зебо, навдаҳои дарахти хурмо, ва шохаҳои дарахти пурбарг ва бедҳои нахрро барои худ бигиред, ва ба хузури Худованд Худои худ ҳафт рӯз хурсандӣ кунед.

41. Ва ин идро ҳар сол ҳафт рӯз барои Худованд ид кунед; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо; дар моҳи ҳафтум онро ид кунед.

42. Ҳафт рӯз дар хаймаҳо сокин бошед; ҳар як тубҷой дар Исроил бояд дар хаймаҳо сокин бошад,

43. То наслҳои шумо бидонанд, ки Ман банӣ-Исроилро дар хаймаҳо сокин гардонидам будам, вақте ки онҳоро аз за-мини Миср берун овардам. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

44. Ва Мусо идҳои Худовандро ба банӣ-Исроил эълон на-муд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Фароиз дар бораи чароғҳо ва дар бораи нонҳои тақдим.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ба ту равғани зайтуни зулоли кӯфташуда барои рӯшноӣ биёранд, то ки чароғ ба таври доимӣ даргиронида шавад.

3. Ҳорун бояд онро берун аз пардаи шаҳодат дар хаймаи чомеъ, аз шом то субҳ, ба ҳузури Худованд ба таври доимӣ бимонад; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо.

4. Бигзор чароғҳоро бар чароғдони пок ба таври доимӣ ба ҳузури Худованд бимонад.

5. Ва орди маҳин бигир, ва аз он дувоздаҳ нон бипаз; барои ҳар нон бояд ду ушри эфа сарф шавад.

6. Ва онҳоро ду қатор, — шаш адад дар ҳар қатор, — бар мизи пок ба ҳузури Худованд бимон.

7. Ва бар ҳар қатор лебӯнои соф бимон, ва ин ёдгорӣ барои нон ва қурбонии оташин барои Худованд хоҳад буд.

8. Дар ҳар рӯзи шанбе он бояд ба таври доимӣ ба ҳузури Худованд аз ҷониби банӣ-Исроил гузошта шавад: ин аҳди абадист.

9. Ва он аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд, ва онҳо бояд онро дар макони муқаддас бихӯранд, зеро ки ин аз қурбониҳои оташини Худованд барояшон қудси қудсхост; ин фаризаи абадист».

Дастур дар бораи ҷазоҳо.

10. Ва писари зани исроилӣ, ки падараш марди мисрӣ буд, ба миёни банӣ-Исроил берун омад, ва писари зани исроилӣ ва марди исроилӣ дар ўрдугоҳ дастбагиребон шуданд.
11. Ва писари зани исроилӣ Исро ба забон ронда, лаънат кард, ва ўро назди Мусо оварданд; ва номи модараш Шелў-мит бинти Дибрӣ, аз сибти Дон буд.
12. Ва ўро ба ҳабс гирифтанд, то даме ки ҷазояш бар тиб-қи амри Худованд ба онҳо эълон карда шавад.
13. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
14. «Он лаънаткунандаро аз ўрдугоҳ барор, ва бигзор ҳа-маи онҳое ки шунидаанд, дастҳои худро бар сари у монанд, ва тамоми ҷамоат ўро сангсор кунанд.
15. Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳар касе ки Худои худро лаънат кунад, барои ин гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.
16. Ва ҳар кӣ исми Худовандро лаънат кунад, бояд кушта шавад: тамоми ҷамоат сангсор кунанд; хоҳ ғариб бошад хоҳ тубҷой, агар Исро лаънат кунад, бигзор кушта шавад.
17. Ва агар касе ягон одамро бидушад, вай бояд кушта шавад.
18. Ва агар касе чорпоеро бидушад, бояд талофии онро бидушад: чорпое дар ивази чорпое.
19. Ва агар касе ёри худро маиб кунад, ба вай ончунон амал бояд кард, чунон ки вай амал кардааст:
20. Шикаст дар ивази шикаст, чашм дар ивази чашм, дан-дон дар ивази дандон: ҳар гуна осебе ки ў ба касе расонида бошад, он гуна осеб бояд ба ў расонида шавад.
21. Ҳар кӣ чорпоеро кушта бошад, бояд талофии онро бидушад; ва ҳар кӣ одамро кушта бошад, бояд кушта шавад.
22. Барои шумо, хоҳ ғариб бошед, хоҳ тубҷой, як ҳукм хоҳад буд, зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам».
23. Ва Мусо ба банӣ-Исроил сухан ронд, ва онҳо лаънаткунандаро ба беруни ўрдугоҳ бароварданд, ва ўро сангсор

карданд; ва банӣ-Исроил ончунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Қонунҳо дар бораи замин; соли оромии замин.

1. Ва Худованд ба Мусо дар кӯҳи Сино сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ҳангоме ки шумо ба замин ки Ман ба шумо медиҳам, дохил шавед, он гоҳ замин бояд дар шанбеи Худованд ором гирад.
3. Шаш сол киштзори худро кишт намо, ва шаш сол токзори худро каллак бизан, ва ҳосили онро ғунучин бикун;
4. Ва дар соли ҳафтум бигзор шанбеи оромӣ барои за-мин, яъне шанбеи Худованд бошад: киштзори худро кишт нақун, ва токзори худро каллак назан;
5. Он чиро, ки дар киштзори ту худ аз худ рӯида бошад, дарав нақун, ва ангурҳои токеро, ки каллак назадаӣ, ғуну-чин нанамо; бигзор ин соли оромӣ барои замин бошад.
6. Ва бигзор шанбеи замин хӯрок барои шумо бошад, — барои ту ва ғуломат, ва канизат, ва муздурат, ва сокинат, ки бо ту истиқомат доранд;
7. Ва барои чорпоёнат, ва барои ҳайвоноте ки дар за-мини ту ҳастанд, бигзор тамоми ҳосили он хӯрок бошад.

Соли юбил.

8. Ва барои худ ҳафт шанбеи солҳоро, яъне ҳафт солро ҳафт маротиба бишумор, ва айёми ин ҳафт шанбеи солҳо барои ту чилу нӯҳ сол хоҳад шуд.
9. Ва дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи даҳуми моҳ, шоҳи балан-довозро бинавоз; дар рӯзи кафорат шоҳро дар тамоми замини худ бинавозед.
10. Ва соли панҷоҳумро тақдис кунед, ва дар замин барои хамаи сокинонаш озодӣ эълон намоед; бигзор ин барои шу-мо

юбил бошад; ва ҳар яке ба мулки худ баргардед, ва ҳар яке ба оилаи худ баргардед.

11. Бигзор ин соли панҷоҳум барои шумо юбил бошад: кишт накунед, ва он чиро, ки худ аз худ рӯида бошад, дарав накунед, ва ангурҳои токоро, ки каллак зада нашудааст, ғунучин нанамоед.

12. Зеро ки ин юбил аст; бигзор он барои шумо муқаддас бошад; аз киштзор ҳосили онро бихӯред.

13. Дар ин соли юбил ҳар яке ба мулки худ баргардед.

14. Ва агар чизе ба ёри худ бифрӯшед, ё чизе аз дасти ёри худ бихаред, якдигарро фиреб накунед.

15. Мувофиқи солҳои баъд аз юбил аз ёри худ бихар, ва мувофиқи солҳои ҳосилот вай бояд ба ту бифрӯшад.

16. Мувофиқи бисъёрии он солҳо баҳои онро зиёд кун, ва мувофиқи камии он солҳо баҳои онро кам намоед, зеро ки шумораи ҳосилотро вай ба ту мефурӯшад.

17. Ва якдигарро фиреб накунед; ва аз Худои худ тарсон бош; зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

18. Пас, фароизи Маро ба ҷо оваред, ва аҳкоми Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред, ва бар замин ба амният сокин хоҳед буд.

19. Ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва то серӣ хоҳед хӯрд, ва бар он ба амният сокин хоҳед буд.

20. Ва агар гӯед: "Дар соли ҳафтум чӣ меҳӯрем, дар сурате ки кишт намекунем ва ҳосилоти худро намебардорем?", —

21. Ман баракати Худо дар соли шашум бар шумо равона хоҳам кард, ва он барои се сол ҳосил хоҳад дод.

22. Ва дар соли ҳаштум кишт хоҳед кард, вале аз ҳосилоти кӯҳна хоҳед хӯрд; то соли нӯҳум, то пухта расидани ҳосили он, ҳосилоти кӯҳнаро хоҳед хӯрд.

23. Вале замин набояд ба сурати абадӣ фурӯхта шавад, зеро ки замин аз они Ман аст; ва шумо назди Ман ғариб ва сокин ҳастед.

24. Ва дар тамоми замини мулки худ имконият диҳед, ки замин фидия дода гирифта шавад.

Фидия дода гирифтани мулки меросӣ.

25. Агар бародари ту бенаво шуда, як қисми мулкашро бифрӯшад, фидиядеҳи ӯ, ки хеши наздики ӯст, меояд, ва он чиро, ки бародараш фурӯхтааст, фидия дода мегирад.

26. Ва агар касе фидиядеҳ надошта бошад, вале худаш до-ро гардида, барои фидия дода гирифтани маблағи зарурӣ дар дасташ пайдо шавад, —

27. Бигзор ӯ солҳои фурӯхти худро ҳисоб кунад, ва бақияи маблағро ба он кас, ки фурӯхта буд, баргардонад, ва ба мулки худ баргардад.

28. Ва агар маблағи зарурӣ, ки бояд ба он кас баргардонад, дар дасташ пайдо нашавад, дар он сурат он чи ӯ фурӯхтааст, дар дасти харидори он то соли юбил мемонад, ва дар юбил он раҳо мешавад, ва ӯ ба мулки худ бармегардад.

29. Ва агар касе хонаи истиқоматро дар шаҳри ҳисордор бифрӯшад, то гузаштани як сол баъд аз фурӯхтани он ӯ ҳақ дорад, ки фидия дода онро бигирад, яъне ҳуқуқи фидия дода гирифтани он як сол давом мекунад.

30. Валекин агар дар муддати як соли тамом онро фидия дода нагирад, он хонае ки дар шаҳри ҳисордор воқеъ аст, дар дасти харидори он ба таври доимӣ дар наслҳои вай ме-монад, яъне дар юбил раҳо намешавад.

31. Вале хонаҳои деҳоте ки гирдогирд ҳисор надорад, бояд мисли киштзори он замин ҳисоб ёбад: онҳоро фидия дода гирифтани мумкин аст, ва дар юбил онҳо раҳо мешавад.

32. Ва шаҳрҳои левизодагон, яъне хонаҳои ки онҳо дар шаҳрҳои мулки худ доранд, — левизодагон ҳамеша ҳақ доранд, ки фидия дода онҳоро бигиранд.

33. Ва ҳатто агар касе аз левизодагон фидия дода гирифта бошад, он хонае ки дар шаҳри мулки ӯ фурӯхта шудааст, дар юбил раҳо мешавад, зеро ки хонаҳои шаҳрҳои левизодагон мулки онҳо дар миёни банӣ-Исроил мебошад.

34. Ва чарогоҳҳои назди шаҳрҳои онҳо набояд фурӯхта шавад, зеро ки ин мулки абадист барои онҳо.

Дар бораи бародарони бенаво.

35. Ва агар бародарат бенаво шуда, назди ту тиждаст гар-дад, ӯро, хоҳ ғариб бошад хоҳ сокин, дастгирӣ намо, то ки бо ту зиндагӣ кунад.

36. Аз ӯ суд ва рибо нагир, ва аз Худои худ тарсон бош, то ки бародарат бо ту зиндагӣ кунад.

37. Нукраи худро ба ӯ ба суд надех, ва хӯроки худро ба рибо надех.

38. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардам, то ки замини Канъонро ба шумо диҳам, ва Худои шумо бошам.

39. Ва агар бародарат бенаво гардида, ба ту фурӯхта шавад, ӯро мисли ғуломе кор нафармо.

40. Мисли муздуре, мисли сокине ӯ бояд назди ту бошад; бигзор то соли юбил ӯ назди ту кор кунад.

41. Ва он гоҳ ӯ аз ту раҳо мешавад, худаи ва фарзандонаш ҳамроҳи ӯ, ва ба қabilaи худ бармегардад, ва ба мулки падарони худ аз нав дохил мешавад.

42. Зеро ки онҳо бандагони Мананд, ки онҳоро аз замини Миср берун овардам: онҳо набояд тавре фурӯхта шаванд, ки ғуломонро мефурӯшанд.

43. Ба ӯ бераҳмона хукмронӣ накун, ва аз Худои худ тарсон бош.

44. Вале барои он ки ғуломат ва канизат аз онҳо ту бошанд, аз халқҳои ки дар атрофи шумо ҳастанд, — аз онҳо ғулом ва каниз бихаред.

45. Ва низ аз фарзандони сокиноне ки назди шумо маскан гирифтаанд, — аз онҳо метавонед бихаред, ва аз қabilaи онҳо, ки назди шумо мебошанд, яъне онҳо дар замини шумо зоидаанд; ва инҳо метавонанд моликияти шумо бошанд.

46. Ва онҳоро метавонед баъд аз худ ба писаронатон ҳам-чун моликияти меросӣ бисупоред: онҳоро дар тамоми умра-шон метавонед ғулом гардонед. Вале бар бародарони худ, банӣ-Исроил, — бигзор касе бар бародаронаш бераҳмона ҳукмронӣ накунад.

Фидия барои бародароне ки бенаво шудаанд.

47. Ва агар ғарибе ё сокине ки назди туст, дорой пайдо кунад, вале бародарат назди вай бенаво шуда, ба он ғариб ё сокине ки назди туст, ё ба касе ки аз қабилаи он ғариб аст, худро бифрӯшад, —

48. Баъд аз фурӯхта шуданаш бигзор \bar{u} фидия дода ги-рифта шавад: яке аз бародаронаш бояд фидия дода \bar{u} ро бигирад;

49. Ё амакаш ё писари амакаш бояд фидия дода \bar{u} ро би-гирад; ё касе аз ҳамҷисмони \bar{u} , яъне аз қабилаи \bar{u} бояд фидия дода \bar{u} ро бигирад; ё ки, агар худаш дорой пайдо карда бошад, бигзор фидия дода худро раҳо кунад.

50. Ва бигзор \bar{u} бо касе ки \bar{u} ро харидааст, аз соли ки худро ба вай фурӯхта буд, то соли юбил ҳисобӣ кунад, ва нуқрае ки дар ивазаш \bar{u} худро фурӯхта буд, бояд мувофиқи солҳо тақсим карда дода шавад, ва мӯҳлате ки \bar{u} назди вай буд, мисли мӯҳлати муздур ҳисоб ёбад.

51. Агар солҳои бисъёр боқӣ монда бошад, \bar{u} бояд муво-фиқи онҳо аз нуқрае ки ба ивазаш харида шуда буд, барои фидияи худ баргардонад.

52. Ва агар то соли юбил солҳои кам боқӣ монда бошад, бигзор \bar{u} онро бо вай ҳисоб карда, мувофиқи он солҳо фидияи раҳиини худро бидиҳад.

53. Мисли муздуре ки сол ба сол киро карда мешавад, назди вай бошад; бигзор вай дар пеши назари ту бар \bar{u} бераҳ-мона ҳукмронӣ накунад.

54. Ва агар \bar{u} бо ин роҳҳо фидия дода гирифта нашавад, — дар соли юбил \bar{u} раҳо мешавад, ҳам худи \bar{u} ва ҳам фарзан-донаш бо \bar{u} ;

55. Зеро ки банӣ-Исроил бандагони Мананд; онҳо банда-гони Мананд, ки онҳоро аз замини Миср берун овардаам. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ваъдаи баракат ва огоҳӣ.

1. «БУТҲО барои худ насозед, ва ҳайкал ва сутуне ба-рои худ барпо накунед, ва санги суратдоре дар замини худ нагузоред, то ки пеши он сачда баред; зеро ки Ман Худо-ванд Худои шумо ҳастам.
2. Шанбеҳои Маро рия намоед, ва қудси Маро эҳтиром кунед. Ман Худованд ҳастам.
3. Агар бар тибқи фароизи Ман рафтор кунед, ва аҳкоми Маро рия намоед, ва онҳоро ба ҷо оваред, —
4. Ман боронҳои шуморо саридарвақт хоҳам дод, ва за-мин ҳосили худро хоҳад овард, ва дарахтони саҳро меваи худро хоҳанд дод.
5. Ва хирманкӯбии шумо то вақти ангурканӣ давом хоҳад кард, ва ангурканӣ то вақти кишт давом хоҳад кард, ва нони худро ба серӣ хоҳед хӯрд, ва дар замини худ ба амният су-кунат хоҳед намуд.
6. Ва ба замин сулҳу осоиштагӣ хоҳам дод, ва ҳангоме ки мехобед, касе шуморо ташвиш нахоҳад дод; ва ҳайвоноти бадро аз заминатон маҳв хоҳам сохт, ва шамшер аз заминатон гузар нахоҳад кард.
7. Ва душманони худро таъқиб хоҳед намуд, ва онҳо пе-ши шумо аз шамшер фурӯ хоҳанд ғалтид.
8. Ва панҷ нафар аз шумо сад нафарро таъқиб хоҳанд кард, ва сад нафар аз шумо як беварро бадар хоҳанд ронд, ва душманонатон пеши шумо аз шамшер фурӯ хоҳанд ғалтид.
9. Ва Ман ба шумо назари нек хоҳам кард, ва шумороборвар хоҳам гардонид, ва шуморо афзун хоҳам сохт, ва аҳди Худро бо шумо мустаҳкам хоҳам намуд.

10. Ва ҳосилоти кӯхнаи поринаро хоҳед хӯрд, ва кӯхнаро барои нав берун хоҳед овард.
11. Ва маскани Худро дар миёни шумо барқарор хоҳам кард, ва ҷони Ман аз шумо нафрат нахоҳад дошт.
12. Ва дар миёни шумо қадамгузор хоҳам шуд, ва Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд.
13. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз за-мини Миср берун овардам, то ки барои онҳо ғулом набошед; ва бандҳои юғи шуморо шикастам, ва шуморо бо сарбаландӣ пеш бурдам.
14. Валекин агар ба Ман гӯш надихед, ва тамоми ин аҳком-ро ба ҷо наоваред,
15. Ва агар аз фароизи Ман нафрат намоед, ва агар ҷона-тон аз дастурҳои Ман карохат дошта бошад, ба тавре ки тамоми аҳкоми Маро ба ҷо наоварда, аҳди Маро поймол кунед, —
16. Он гоҳ Ман ҳам нисбат ба шумо чунин амал хоҳам кард; ва бар шумо чизҳои даҳшатангез, яъне сил ва таблар-заро хоҳам фиристод, ки онҳо чашмонро хира мекунад ва ҷонро мекоҳонад; ва тухмии худро барабас кишт хоҳед кард, ва онро душманонатон хоҳанд хӯрд.
17. Ва хашми Худро бар шумо хоҳам нигаронид, ва аз душманони худ шикаст хоҳед хӯрд, ва бадхоҳонатон бар шумо ҳукмрон хоҳанд шуд, ва рӯ ба гурез хоҳед овард, бе он ки касе шуморо таъқиб намояд.
18. Ва агар бо ин ҳама ба Ман гӯш надихед, Ман ҷазои шуморо барои гуноҳотон ҳафтчандон зиёд хоҳам кард;
19. Ва кибри қудрати шуморо дарҳам хоҳам шикаст, ва осмонатонро монанди оҳан ва заминатонро монанди мис хоҳам гардонид.
20. Ва қуввати шумо барабас сарф хоҳад шуд, ва заминатон ҳосили худро нахоҳад дод, ва дарахтони замин меваи худро нахоҳанд овард.
21. Ва агар бар хилофи Ман рафтор намоед ва аз гӯш до-дан ба Ман гардан тобед, Ман зарбаро барои ҳар гуноҳатон ҳафтчандон афзун хоҳам кард.

22. Ва ҳайвоноти саҳроро бар шумо хоҳам фиристод, то ки фарзандони шуморо нобуд кунанд, ва чорпоёни шуморо талаф намоянд, ва шуморо камшумор гардонанд, ва дар роҳҳои шумо роҳгузаре боқӣ намонад.
23. Ва агар бо вучуди ин ҳам тавба накунад, ва бар хилофи Ман рафтор намоед, —
24. Он гоҳ Ман низ бар хилофи шумо рафтор хоҳам кард, ва Ман низ шуморо барои гуноҳхотон ҳафтчандон зарба хо-ҳам зад.
25. Ва бар шумо шамшери қасосгире хоҳам овард, ки қасо-си аҳдро бигирад; ва ҳангоме ки дар шаҳрҳои худ ҷамъ ша-вед, вабое дар миёни шумо хоҳам фиристод, ва шумо ба дасти душман таслим хоҳед шуд.
26. Вақте ки асои нони шуморо бишканам, даҳ зан нони шуморо дар як танӯр хоҳанд пухт, ва нони шуморо ба тарозу баркашида хоҳанд дод, ва шумо онро хӯрда, сер нахоҳед шуд.
27. Ва агар баъд аз ин ҳам ба Ман гӯш надихед, ва бар хилофи Ман рафтор намоед, —
28. Он гоҳ Ман бо ғазаб бар хилофи шумо рафтор хоҳам кард, ва Ман низ шуморо барои гуноҳхотон ҳафтчандон ҷазо хоҳам дод.
29. Ва гӯшти писарони худро хоҳед хӯрд, ва гӯшти духтарони худро хоҳед хӯрд.
30. Ва баландиҳои шуморо хароб хоҳам кард, ва санамҳои Ҷамони шуморо маҳв хоҳам намуд, ва лошаҳои шуморо бар шикастапораҳои бутҳои шумо вожгун хоҳам сохт, ва ҷони Ман аз шумо кароҳат хоҳад дошт;
31. Ва шаҳрҳои шуморо хароб хоҳам кард, ва қудсҳои шуморо валангор хоҳам намуд, ва атри гуворои қурбониҳои шуморо нахоҳам бӯид.

Пешгӯӣ дар бораи парокандагӣ.

32. Ва Ман ин заминро валангор хоҳам намуд, ба тавре ки душманони шумо, ки бар он маскан гирифта бошанд, аз аҳволи он мутааҷҷиб хоҳанд шуд.
33. Ва шуморо дар миёни халқҳо пароканда хоҳам намуд, ва аз паи шумо шамшер хоҳам кашид; ва замини шумо валан-гор, ва шаҳрҳои шумо хароб хоҳад шуд.
34. Он гоҳ замин дар тамоми айёми харобияш, вақте ки шумо дар замини душманони худ бошед, аз шанбеҳои худ қаноат ҳосил хоҳад кард; он гоҳ замин оромӣ хоҳад ёфт, ва аз шанбеҳои худ қаноат ҳосил хоҳад кард, —
35. Дар тамоми рӯзҳои харобии худ оромӣ хоҳад ёфт, он қадар оромӣ, ки дар шанбеҳои шумо, вақте ки дар он сокин будед, наёфта буд.
36. Ва дар дилҳои бақияи шумо, дар кишварҳои душманонатон, бечуръатӣ хоҳам андохт, ва шувваси барги ҷавлонкунанда онҳоро хоҳад гурезонид, ва онҳо мисли касе ки аз шамшер мегурезад, рӯ ба гурез хоҳанд овард, ва фурӯ хоҳанд ғалтид, дар сурате ки таъқибкунандае набошад.
37. Ва мисли он ки аз дами шамшер бошад, ба якдигар дакка хоҳанд хӯрд, ва ҳол он ки таъқибкунандае нест; ва шумо маҷоли он нахоҳед дошт, ки пеши душманони худ истодагӣ намоед.
38. Ва дар миёни халқҳо нест хоҳед шуд, ва замини душманонатон шуморо фурӯ хоҳад бурд.
39. Ва бақияи шумо барои гуноҳи худ дар замини душманони худ фано хоҳанд шуд, ва барои гуноҳҳои падарони худ низ бо онҳо фано хоҳанд шуд.
40. Он гоҳ ба гуноҳи худашон ва ба гуноҳи падаронашон, ки ба Ман хиёнат карданд, ва ҳатто бар хилофи Ман рафтор карданд, иқрор хоҳанд шуд.
41. Аз ин рӯ, Ман низ бар хилофи онҳо рафтор кардаам, ва онҳоро ба замини душманонашон овардаам, то ки, шояд, он гоҳ дили номахтунашон мутеъ шуда, барои гуноҳи худ сазо ёбанд.

42. Ва Ман аҳди Худро, ки бо Яъқуб бастаам, ба ёд хоҳам овард, ва аҳди Худро, ки бо Исҳоқ бастаам, ва аҳди Худро, ки бо Иброҳим бастаам, ба ёд хоҳам овард, ва ин заминро ба ёд хоҳам овард.

43. Ва агарчи замин аз ҷониби онҳо тарк карда хоҳад шуд, ва дар айёми аз онҳо хароб шуданаш аз шанбеҳои худ қаноат ҳосил хоҳад кард, ва онҳо барои гуноҳи худ сазо хоҳанд ёфт, барои он ки аз қонунҳои Ман нафрат карданд, ва ҷо-нашон аз фароизи Ман кароҳат дошт, —44. Бо вучуди ҳамаи ин, хангоме ки онҳо дар замини душ-манони худ бошанд, Ман аз онҳо нафрат нахоҳам кард ва аз онҳо кароҳат нахоҳам дошт, то ба дараҷае ки онҳоро маҳв намоям ва аҳди Худро, ки бо онҳо бастаам, поймол кунам; зеро ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам.

45. Ва Ман барои онҳо аҳдиро, ки бо аҷдодашон бастаам, ба ёд хоҳам овард, ки онҳоро дар пеши назари халқҳо аз замини Миср берун овардаам, то ки Худои онҳо бошам. Ман Худованд ҳастам».

46. Ин аст фароиз ва аҳком ва дастурҳое ки Худованд дар миёни Худаш ва банӣ-Исроил, дар кӯҳи Сино, ба воси-таи Мусо қарор додааст.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Ба Худо бахшидани қимати одамон ва ашъё.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: агар касе назр кунад, ки нуфусе мувофиқи қиматдиҳии ту аз они Худо-ванд бошад,
3. Ва агар қиматдиҳии ту барои марди аз бистсола то шастсола бошад, — қиматдиҳии ту панҷоҳ сиқл нуқра бар тибки сиқли муқаддас хоҳад буд.
4. Ва агар вай зан бошад,—қиматдиҳии ту сӣ сиқл хоҳад буд.
5. Ва агар аз панҷсола то бистсола бошад, — қиматдиҳии ту барои мард бист сиқл, ва барои зан даҳ сиқл хоҳад буд.

6. Ва агар аз якмоҳа то панҷсола бошад, — қиматдиҳии ту барои мард панҷ сикл нуқра, ва барои зан қиматдиҳии ту се сикл нуқра хоҳад буд.
7. Ва агар аз шастсола ва болотар бошад, — барои мард қиматдиҳии ту понздаҳ сикл, ва барои зан даҳ сикл хоҳад буд.
8. Ва агар вай ба дараҷае бенаво бошад, ки қиматдиҳии туро натавонад адо намояд, — бигзор варо назди коҳин биё-ранд, ва коҳин қимате барояш муайян кунад; бигзор коҳин ба қадри дороии назркунанда қимати варо муайян намояд.
9. Ва агар он чорпое бошад, ки аз онҳо барои Худованд қурбонӣ мекунанд, ҳар он чи касе аз онҳо ба Худованд тақдим менамояд, муқаддас хоҳад буд.
10. Набояд онро иваз кунад ва хубро ба бад ё бадро ба хуб бадал намояд; ва агар чорпоеро ба чорпое иваз намояд, — ҳам он ва ҳам ивази он муқаддас хоҳад буд.
11. Ва агар он ягон чорпои наҷис бошад, ки аз онҳо барои Худованд қурбонӣ намекунанд, — бигзор он чорпоро пеши коҳин биёрад,
12. Ва коҳин ба он, хоҳ хуб бошад хоҳ бад, қимат медиҳад, ва чӣ тавре ки коҳин қимат диҳад, ҳамон тавр хоҳад шуд.
13. Ва агар онро фидия дода гирифтани шавад, бигзор бар он қимат панҷяки онро илова намояд.
14. Ва агар касе хонаи худро вақф кунад, то ки он барои Худованд муқаддас бошад, коҳин бояд ба он, хоҳ хуб бошад хоҳ бад, қимат диҳад; чӣ тавре ки коҳин ба он қимат диҳад, ҳамон тавр ба амал хоҳад омад.
15. Ва агар вақфкунанда хонаи худро фидия дода гирифтани шавад, бигзор бар он қимат панҷяки онро илова на-мояд, ва он аз онҳо хоҳад буд.
16. Ва агар касе аз мулки худ қитъае барои Худованд вақфкунад, қимати он бояд мувофиқи зироати он бошад: барои зироати як хӯмер ҷав — панҷоҳ сикл нуқра.
17. Агар қитъаи худро аз соли юбил вақф кунад, бигзор мувофиқи ҳамин қимат ба амал ояд.

18. Ва агар қитъаи худро баъд аз юбил вақф кунад, дар он сурат коҳин бояд нуқраро бар тибқи солҳое ки то соли юбил боқӣ монда бошад, ҳисоб кунад, ва бигзор ин аз қи-мати он тарҳ намуда шавад.
19. Ва агар қитъаро вақфкунандаи он фидия дода гирифта-нӣ шавад, бигзор панҷяки қимати онро бар он илова намояд, ва он дар ихтиёраш хоҳад монд.
20. Ва агар ӯ қитъаро фидия дода нагирад, ё агар қитъа ба каси дигар фурӯхта шавад, — баъд аз ин фидия дода гирифтани мумкин нест.
21. Ва он қитъа, вақте ки дар юбил раҳо шавад, ҳамчун қитъаи вақф барои Худованд муқаддас хоҳад буд; он ба тасарруфи коҳин дароварда хоҳад шуд.
22. Ва агар касе қитъаеро, ки харида бошад, яъне қитъаеро, ки аз мулки худаш нест, барои Худованд вақф кунад, —
23. Коҳин бояд маблағи қимати онро то соли юбил барои ӯ ҳисоб кунад, ва ӯ бояд он қиматро дар ҳамон рӯз ҳамчун вақфи Худованд бидиҳад.
24. Дар соли юбил он қитъа ба касе хоҳад баргашт, ки аз вай харида шуда буд, яъне тасарруфи он замин ба вай тааллуқ дошт.
25. Ва ҳар қимате ки дода мешавад, бояд бо сиқли муқад-дас бошад: бист черо дар як сиқл бояд бошад.
26. Аммо нахустзодае аз чорпоён, ки ба сабаби нахустзода-гияш аз они Худованд аст, — набояд касе онро вақф намояд; он, хоҳ гов бошад хоҳ гӯсфанд, аз они Худованд аст.
27. Ва агар он аз чорпоёни начис бошад, бояд мувофиқи қимате ки ба он дода шудааст, фидия дода гирифта шавад, ва панҷяки он қимат бар он илова карда шавад; ва агар фидия дода гирифта нашавад, он бояд мувофиқи қимате ки дода шудааст, фурӯхта шавад.
28. Аммо ҳар вақфе ки касе аз ҳар дороии худ барои Худованд вақф мекунад — хоҳ аз одам ва чорпоён бошад, хоҳ қитъае аз мулки вай, — на фурӯхта мешавад ва на фидия дода гирифта мешавад; ҳар вақф қудси қудсхост барои Худо-ванд.

29. Ҳар вақфе ки аз миёни одамон вақф карда шуда бо-шад, фидия дода гирифта намешавад: бояд кушта шавад.
30. Ва ҳар ушри замин, — чи аз зироати замин, чи аз меваи дарахтон, — аз они Худованд аст; ин барои Худованд муқаддас мебошад.
31. Ва агар касе бихоҳад, ки барои ушри худ фидия диҳад, бигзор бар қимати он панҷяки онро илова намояд.
32. Ва ҳар ушри гов ва гӯсфанд, яъне ҳар он чи аз зери асои чӯпон мегузарад, даҳуми он барои Худованд муқаддас хоҳад буд.
33. Кас набояд диққат кунад, ки оё он хуб аст ё бад, ва набояд онро иваз намояд; ва агар онро иваз намояд, ҳам худӣ он ва ҳам ивази он муқаддас хоҳад буд; ва барои он фидия додан мумкин нест».
34. Ин аст аҳкоми ки Худованд ба Мусо барои банӣ-Исроил дар кӯҳи Сино амр фармудааст.

КИТОБИ ЧОРУМИ МУСО

АДАДҲО

БОБИ ЯКУМ

Амр дар бораи саршумории қавм.

1. Ва дар рӯзи якуми моҳи дуҷум, дар соли дуҷуми берун омаданашон аз замини Миср, Худованд ба Мусо дар биёбони Сино дар хаймаи чомеъ сухан ронда, гуфт:
2. «Саршумории тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро бар ҳас-би қабилаҳо ва хонадонҳошон, мувофиқи адади номҳошон, — ҳамаи мардҳоро саросар ба амал оваред.
3. Аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки дар Исроил ба лашкар мераванд, — ту ва Ҳорун онҳоро бар тибқи фавҷошон дар шумор оваред.
4. Ва ҳамроҳи шумо як нафар аз ҳар сибт хоҳад буд, ки ҳар яке раиси хонадони худ бояд бошад.
5. Ва ин аст номҳои шахсоне ки ҳамроҳи шумо хоҳанд буд: аз Реубен — Элисур ибни Шадиур;
6. Аз Шимъун — Шалумиил ибни Суришаддой;
7. Аз Яҳудо — Наҳшун ибни Амминодоб;
8. Аз Исокор — Натанъил ибни Суор;
9. Аз Забулун — Элиоб ибни Ҳилун;
10. Аз писарони Юсуф: аз Эфроим — Элишомоъ ибни Аммихуд; аз Менашше — Ҷамлиил ибни Фадоҳсур;
11. Аз Бинъемин — Абидон ибни "Қидъунӣ;
12. Аз Дон — Аҳиозар ибни Аммишаддой;
13. Аз Ошер — Фачъиил ибни Окрон;
14. Аз Ҷод — Эльёсоф ибни Дауил;
15. Аз Нафтолай — Аҳираъ ибни Энон.
16. Ҳаминҳоянд даъватшудагони ҷамоат, раисони сибтҳои падаронашон, ки сарварони ҳазораҳои Исроил мебошанд».
17. Ва Мусо ва Ҳорун ин шахсонро, ки номҳошон зикр ёфт, гирифтанд.
18. Ва тамоми ҷамоатро дар рӯзи якуми моҳи дуҷум ҷамъ карданд, ва онҳо насабномаҳои худро бар ҳасби қабилаҳо ва

хонадонҳои худ, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар саросар эълон намуданд,

19. Чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд; ва ӯ онҳоро дар биёбони Сино дар шумор овард.

20. Ва бан-Реубен, нахустзодаи Исроил, бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳои саросар ҳамаи мардҳои аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

21. Дар шумор овардашудагон аз сибти Реубен чилу шаш ҳазору панҷсад нафар буданд.

22. Аз банӣ-Шимъун бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳои саросар дар шумор овардашудагон, ҳамаи мардҳои аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

23. Дар шумор овардашудагон аз сибти Шимъун панҷоҳу нӯх ҳазору сесад нафар буданд.

24. Аз банӣ-Қод бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

25. Дар шумор овардашудагон аз сибти Қод чилу панҷ ҳазору шашсаду панҷоҳ нафар буданд.

26. Аз банӣ-Яҳудо бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

27. Дар шумор овардашудагон аз сибти Яҳудо ҳафтоду чор ҳазору шашсад нафар буданд.

28. Аз банӣ-Исокор бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

29. Дар шумор овардашудагон аз сибти Исокор панҷоҳу чор ҳазору чорсад нафар буданд.

30. Аз банӣ-Забулун бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

31. Дар шумор овардашудагон аз сибти Забулун панҷоҳу ҳафт хазору чорсад нафар буданд.
32. Аз писарони Юсуф: аз банӣ-Эфроим бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади ном-ҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
33. Дар шумор овардашудагон аз сибти Эфроим чил ҳазору панҷсад нафар буданд.
34. Аз банӣ-Менашше бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
35. Дар шумор овардашудагон аз сибти Менашше сию ду хазору дусад нафар буданд.
36. Аз банӣ-Бинъёмин бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
37. Дар шумор овардашудагон аз сибти Бинъёмин сию панҷ хазору чорсад нафар буданд.
38. Аз банӣ-Дон бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
39. Дар шумор овардашудагон аз сибти Дон шасту ду ҳазору ҳафтсад нафар буданд.
40. Аз банӣ-Ошер бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
41. Дар шумор овардашудагон аз сибти Ошер чилу як ҳазору панҷсад нафар буданд.
42. Аз банӣ-Нафтолӣ бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
43. Дар шумор овардашудагон аз сибти Нафтолӣ панҷоҳу се хазору чорсад нафар буданд.

44. Инҳоянд дар шумор овардашудагон, ки Мусо ва Ҳо-рун бо раисони Исроил дар шумор оварданд, — бо он дувоз-дах нафар, ки ҳар яке аз як хонадони онҳо буданд.
45. Ва ҳамаи дар шумор овардашудагони банӣ-Исроил бар ҳасби хонадонашон, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки дар Исроил ба лашкар мераванд, —
46. Ҳамаи дар шумор овардашудагон шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафар буданд.
47. Валекин левизодагон бар ҳасби сибти падаронашон дар миёни онҳо дар шумор оварда нашуданд,
48. Зеро ки Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфта буд:
49. «Аммо сибти Левиро дар шумор наовар, ва саршумории онҳоро дар миёни банӣ-Исроил ба амал наовар,
50. Балки левизодагонро бар маскани шаҳодат ва бар та-моми колои он ва бар ҳар чизе ки ба он тааллуқ дорад, таъин намо; бигзор онҳо маскан ва тамоми колои онро бардоранд ва хизмати онро ба ҷо оваранд, ва дар атрофи маскан хайма зананд;
51. Ва дар вақти кӯч кардани маскан левизодагон онро фурӯд оваранд, ва дар вақти ист кардани маскан левизода-гон онро барқарор намоянд; ва шахси бегонае ки ба он наз-дик меояд, кушта хоҳад шуд.
52. Ва банӣ-Исроил бояд ҳар яке дар ўрдугоҳи худ ва ҳар яке назди байрақи худ бар ҳасби фавҷҳои худ хайма зананд.
53. Ва левизодагон дар атрофи маскани шаҳодат хайма хоҳанд зад, то ки ғзабе бар ҷамоати бадӣ-Исроил ба амал наояд; ва левизодагон посбонии маскани шаҳодатро ба ҷо хоҳанд овард».
54. Ва банӣ-Исроил ба амал оварданд; чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ончунон ба амал оварданд.

БОБИ ДУЮМ

Тақсимоти сибтҳо дар ўрдугоҳ.

1. ВА Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

2. «Бигзор банӣ-Исроил ҳар яке назди байрақи худ бар ҳасби нишонҳои хонадонашон хайма зананд; дар рӯ ба рӯи хаймаи чомеъ гирдогирд хайма зананд.
3. Ва аз тарафи пеши шарқӣ аҳли байрақи ӯрдуи Яҳудо бар ҳасби фавҷҳошон хайма мезананд, ва раиси банӣ-Яҳудо Наҳшӯн ибни Амминодоб аст;
4. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, ҳафтоду чор ҳазору шашсад нафаранд.
5. Ва дар паҳлуи вай сибти Иссокор хайма мезананд, ва раиси банӣ-Иссокор Натанъил ибни Суор аст;
6. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу чор ҳазору чорсад нафаранд;
7. Ва сонӣ сибти Забулун, ки раиси сибти Забулун Элиоб ибни Ҳилӯн аст;
8. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу ҳафт ҳазору чорсад нафаранд.
9. Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ӯрдуи Яҳудо бар ҳасби фавҷҳошон саду ҳаштоду шаш ҳазору чорсад нафаранд; онҳо бояд аввалин шуда кӯч кунанд.
10. Байрақи ӯрдуи Реубен бояд ба тарафи ҷанубӣ бар ҳасби фавҷҳошон бошад, ва раиси банӣ-Реубен Элисур ибни Шаддиур аст;
11. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, чилу шаш ҳазору панҷсад нафаранд;
12. Ва дар паҳлуи вай сибти Шимъӯн хайма мезананд, ки раиси банӣ-Шимъӯн Шалумиил ибни Суришаддой аст;
13. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу нӯҳ ҳазору сесад нафаранд;
14. Ва сонӣ сибти Қод, ки раиси банӣ-Қод Эльёсоф ибни Рауил аст;
15. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, чилу панҷ ҳазору шашсаду панҷоҳ нафаранд.
16. Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ӯрдуи Реубен бар ҳасби фавҷҳошон саду панҷоҳу як ҳазору чорсаду панҷоҳ нафаранд; онҳо бояд дуюмин шуда кӯч кунанд.

17. Ва ҳангоме ки хаймаи ҷомеъ кӯч кунад, ўрдуи левизо-дагон дар миёни ўрдуҳо хоҳад буд; чунон ки ист кардаанд, ончунон бояд ҳар яке дар ҷои худ бар ҳасби байрақҳои худ кӯч кунанд.
18. Байрақи ўрдуи Эфроим бояд ба тарафи ғарбӣ бар тибқи фавҷҳошон бошад, ва раиси банӣ-Эфроим Элишомоъ ибни Аммиҳуд аст;
19. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, чил ҳазору панҷсад нафаранд;
20. Ва дар паҳлуи вай — сибти Менашше, ки раиси банӣ-Менашше Ҷамлиил ибни Фадохсур аст;
21. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, сию ду ҳазору дусад нафаранд.
22. Ва сонӣ — сибти Бинъёмин, ки раиси банӣ-Бинъёмин Абидон ибни Ҷидъӯнӣ аст;
23. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, сию панҷ ҳазору чорсад нафаранд.
24. Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ўрдуи Эфроим бар ҳасби фавҷҳошон саду ҳашт ҳазору сад нафаранд; онҳо бояд сеюмин шуда кӯч кунанд.
25. Байрақи ўрди Дон бояд ба тарафи шимолӣ бар тибқи фавҷҳошон бошад, ва раиси банӣ-Дон Аҳиозар ибни Аммишаддой аст;
26. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, шасту ду ҳазору ҳафтсад нафаранд.
27. Ва дар паҳлуи вай сибти Ошер хайма мезананд, ки раиси банӣ-Ошер Фаҷъиил ибни Окрон аст;
28. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, чилу як ҳазору панҷсад нафаранд.
29. Ва сонӣ — сибти Нафтоли, ки раиси банӣ-Нафтоли Аҳираъ ибни Энон аст;
30. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу се ҳазору чорсад нафаранд.

31. Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ўрдуи Дон саду панҷоҳу ҳафт ҳазору шашсад нафаранд; онҳо бояд охириин шуда тахти байрақҳои худ кӯч кунанд.

32. Инҳоянд дар шумор овардашудагони банӣ-Исроил бар ҳасби хонадонашон; ҳамаи дар шумор овардашудагони ўрдуҳо бар ҳасби фавҷҳошон шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафаранд».

33. Валекин левизодагон дар адиёни банӣ-Исроил дар шумор оварда нашуданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

34. Ва банӣ-Исроил мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба амал оварданд; ҳамин тавр тахти байрақҳои худ хайма мезаданд, ва ҳамин тавр ҳар яке бар ҳасби қабила ва хонадони худ кӯч мекарданд.

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи коҳинон, сибти Левӣ ва хонадонҳои онҳо.

1. ВА ин аст насабномаи Ҳорун ва Мусо, дар рӯзе ки Худованд дар кӯҳи Сино ба Мусо сухан ронд.

2. Ва ин аст номҳои писарони Ҳорун: нахустзодааш Но-доб, Абиҳу, Эльзор ва Итомор.

3. Ин аст номҳои писарони Ҳорун, коҳиноне ки тадҳин карда шуда буданд, ки ӯ онҳоро барои қаҳонат баргумошт.

4. Вале Нодоб ва Абиҳу ба ҳузури Худованд мурданд, вақте ки оташи ғайрро дар биёбони Сино ба ҳузури Худованд оварданд, ва онҳо фарзанд надоштанд; ва Эльзор ва Итомор дар ҳузури падарашон Ҳорун қаҳонат мекарданд.

5. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

6. «Сибти Левиро наздик оварда, онҳоро ба ҳузури Ҳорун коҳин таъин намо, то ки ба ӯ хизмат кунанд.

7. Ва бигзор онҳо хизмати ӯ ва хизмати тамоми ҷамоатро пеши хаймаи ҷомеъ иҷро намуда, корҳои масканро ба ҷо оваранд;

8. Ва тамоми колои хаймаи чомеро ниғаҳбонӣ намуда ва хизмати банӣ-Исроилро иҷро карда, корҳои масканро ба ҷо оваранд.
9. Ва левизодагонро ба Ҳорун ва писаронаш бидех: онҳо аз ҷониби банӣ-Исроил ба таври қатъӣ ба ӯ дода шудаанд.
10. Вале Ҳорун ва писаронашро баргумор, то ки қаҳонати худро риоят кунанд; ва бегонае агар наздик ояд, кушта хо-ҳад шуд».
11. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
12. «Ва инак, Ман левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил дар ивази ҳамаи нахустзодагони раҳимкушо гирифтаам, ва левизодагон аз онҳо Мананд;
13. Зеро ки ҳар нахустзода аз онҳо Ман аст: дар рӯзе ки Ман ҳамаи нахустзодагони замини Мисро зарба задам, ҳамаи нахустзодагони Исроилро, аз одамон то чорпоён, барои Худ тақдис намудам, ва онҳо аз онҳо Мананд. Ман Худованд ҳастам».
14. Ва Худованд дар биёбони Сино ба Мусо сухан ронда, гуфт:
15. «Банӣ-Левиро бар ҳасби хонадон ва қабилаҳошон дар шумор овар; ҳар мардинаро аз якмоҳа ва болотар дар шумор овар».
16. Ва Мусо онҳоро аз рӯи гуфтаи Худованд, чунон ки амр фармуда шуд, дар шумор овард.
17. Ва инҳоянд писарони Левӣ бар ҳасби номҳошон: Цер-шӯн ва Қаҳот ва Марорӣ.
18. Ва ин аст номҳои банӣ-Цершӯн бар ҳасби қабилаҳошон: Либнӣ ва Шимъӣ.
19. Ва банӣ-Қаҳот бар ҳасби қабилаҳошон: Амром ва Ёис-хор, Ҳебрӯн ва Узиил.
20. Ва банӣ-Марорӣ бар ҳасби қабилаҳошон: Маҳлӣ ва Мушӣ. Ҳаминҳоянд хонаводаҳои Левӣ бар ҳасби авлодашон.
21. Аз Цершӯн қабилаи Либнӣ ва қабилаи Шимъӣ; ҳаминҳоянд қабилаҳои цершӯниён.

22. Дар шумор овардашудагони онҳо мувофиқи адади тамоми мардинаи аз якмоҳа ва болотар: дар шумор овардашудагони онҳо ҳафт ҳазору панҷсад нафаранд.
23. Қабилаҳои чершӯниён бояд дар ақиби маскан ба тарафи ғарбӣ хайма зананд.
24. Ва раиси хонадони чершӯниён Эльёсоф ибни Лоил аст.
25. Ва ба ниғаҳбонии банӣ-Чершӯн дар хаймаи ҷомеъ ин-ҳо супурда мешавад: маскан ва хайма, болопӯши он ва пардаи даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ,
26. Ва пардаҳои сахн, ва пардаи даромадгоҳи сахне ки гирдогирди маскан ва қурбонгоҳ аст, ва танобҳое ки он барои ҳар хизматаш дорад.
27. Ва аз Қаҳот қабилаи Амром ва қабилаи Йисҳор ва қабилаи Ҳебрӯн ва қабилаи Узиил; ҳаминҳоянд қабилаҳои қаҳотиён.
28. Мувофиқи адади тамоми мардинаи аз якмоҳа ва боло-тар, ҳашт ҳазору шашсад нафаранд, ки ниғаҳбонии колои қудсро бояд иҷро кунанд.
29. Қабилаҳои банӣ-Қаҳот бояд ба тарафи ҷанубии маскан хайма зананд.
30. Ва раиси хонадони қабилаҳои қаҳотиён Элисофон ибни Узиил аст.
31. Ва ниғаҳбонии онҳо бар ин чизҳост: сандуқ ва миз ва ҷароғдон ва қурбонгоҳҳо ва колои муқаддасе ки хизматро ба воситаи он ба ҷо меоваранд, ва парда ва ҳар он чи ба он тааллуқ дорад.
32. Ва раиси раисони левизодагон Эльзор ибни Ҳоруни коҳин аст; иҷроқунандагони ниғаҳбонии колои қудс таҳти назорати ӯ хоҳанд буд.
33. Аз Марорӣ қабилаи Маҳлӣ ва қабилаи Мушӣ; ҳаминҳоянд қабилаҳои марориён.
34. Ва дар шумор овардашудагони онҳо, мувофиқи адади тамоми мардинаи аз якмоҳа ва болотар, шаш ҳазору дусад нафаранд.

35. Ва раиси хонадони қабилаҳои марориён Суриил ибни Абиҳоил аст; онҳо бояд ба тарафи шимолии маскан хайма зананд.
36. Ва вазифаи ниғаҳбонии банӣ-Марорӣ бар ин чизҳост: тахтаҳои маскан ва ғалақаҳояш ва сутунҳояш ва пояҳояш ва тамоми қолаш ва тамоми хизматаш.
37. Ва сутунҳои гирдогирди сахн ва пояҳшон ва меҳҳо-шон ва танобҳшон.
38. Ва пеши маскан аз ҷониби офтоббаро, яъне пеши хай-маи ҷомеъ аз тарафи шарқ, бояд Мусо ва Ҳорун ва писаро-наш хайма зананд, ки онҳо вазифаи ниғаҳбонии қудс ва ниғаҳбонии банӣ-Исроилро иҷро мекунанд; ва шахси бегонае ки ба он наздик ояд, кушта хоҳад шуд.
39. Ҳамаи дар шумор овардашудагони левизодагон, ки Му-со ва Ҳорун мувофиқи амри Худованд бар ҳасби қабилаҳои онҳо дар шумор оварданд, тамоми мардинаи онҳо аз якмоҳа ва болотар бисту ду ҳазор нафар буданд.
40. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳамаи нахустзодагони мардинаи банӣ-Исроилро аз якмоҳа ва болотар дар шумор овар, ва адади номҳшонро муқаррар нам.
41. Ва левизодагонро барои Ман, ки Худованд ҳастам, дар ивази ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроил бигир, ва чорпоёни левизодагонро дар ивази ҳамаи нахустзодагони чорпоёни банӣ-Исроил».
42. Ва Мусо, чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуд, ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроилро дар шумор овард;
43. Ва ҳамаи нахустзодагони мардина, мувофиқи адади номҳо, аз якмоҳа ва болотар, ки дар шумор оварда шуданд, бисту ду ҳазору дусаду ҳафтоду се нафар буданд.
44. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
45. «Левизодагонро дар ивази ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроил бигир, ва чорпоёни левизодагонро дар ивази чорпоёни онҳо; ва левизодагон аз онҳо Ман хоҳанд буд. Ман Худованд ҳастам.

46. Ва дар хусуси фидияи дусаду ҳафтоду се нафар нахустзодагони банӣ-Исроил, ки назар ба левизодагон барзиёданд, —
47. Панҷ сиклӣ барои ҳар саре бигир, онро бо сикли муқаддас, ки ҳар сикл бист чero бошад, бигир.
48. Ва ин нуқраро, ки фидияи адади барзиёди онҳост, ба Ҳорун ва писаронаш бидеҳ».
49. Ва Мусо нуқраи фидияро барои онҳое ки аз адади ивазкардаи левизодагон барзиёд буданд, гирифт.
50. Аз нахустзодагони банӣ-Исроил нуқраро гирифт: ҳа-зору сесаду шасту панҷ сикл бо сикли муқаддас.
51. Ва Мусо нуқраи фидияро мувофиқи гуфтаи Ҳудованд, чунон ки Ҳудованд ба Мусо амр фармуда буд, ба Ҳорун ва писаронаш дод.

БОБИ ЧОРУМ

Дастурот дар бораи левизодагон; саршумори онҳо.

1. Ва Ҳудованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:
2. «Банӣ-Қаҳотро аз миёни банӣ-Левӣ бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо дар шумор овар,
3. Аз сисола ва болотар ва то панҷоҳсола, ҳамаи онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи чомаъ кор кунанд.
4. Кори банӣ-Қаҳот дар хаймаи чомаъ қудси қудсҳост.
5. Ва ҳангоме ки кӯч кардани ўрду лозим шавад, Ҳорун ва писаронаш дохил шуда, пардаи пӯшандаро фурӯд мео-варанд, ва сандуқи шаҳодатро бо он мепӯшонанд.
6. Ва болопӯше аз пӯсти тӯҳс бар он мегузоранд, ва аз болояш чодире ки комилан лочувардист, паҳн мекунанд, ва дастакҳояшро мегузаронанд.
7. Ва бар мизи нони тақдим чодире лочувардӣ паҳн мекунанд, ва табақҳо ва қошукҳо ва косаҳо ва дӯлчаҳои рехтаниро бар он мегузоранд; ва нони доимӣ бояд бар он бошад.
8. Ва бар онҳо чодире қирмизӣ паҳн мекунанд, ва онро бо болопӯше аз пӯсти тӯҳс мепӯшонанд, ва дастакҳояшро мегузаронанд.

9. Ва чодире лочувардие гирифта, чароғдон ва чароғхояш ва анбӯрхояш ва маҷмархояш ва тамоми колои равғанаширо, ки бо онҳо хизмати онро ба ҷо меоваранд, мепӯшонанд.

10. Ва он ва тамоми колояширо дар болопӯше аз пӯсти тӯҳс мегузоранд, ва бар ҷӯбдастае меовезанд.

11. Ва бар қурбонгоҳи тилло чодире лочувардӣ паҳн мекунанд, ва онро бо болопӯше аз пӯсти тӯҳс мепӯшонанд, ва дастакхояширо мегузаронанд.

12. Ва тамоми колои хизматро, ки бо онҳо дар қудс хизмат мекунанд, гирифта, дар чодире лочувардӣ мегузоранд, ва онҳоро бо болопӯше аз пӯсти тӯҳс мепӯшонанд, ва бар ҷӯбдастае меовезанд.

13. Ва қурбонгоҳро аз хокистар тоза карда, чодире арғу-вонӣ бар он паҳн мекунанд.

14. Ва тамоми колои онро, ки бо онҳо хизмати онро ба ҷо меоваранд, — маҷмарҳо, чанголҳо, хокандозҳо ва косаҳо, — яъне тамоми колои қурбонгоҳро бар он мегузоранд, ва болопӯше аз пӯсти тӯҳс бар он паҳн мекунанд, ва дастакхояширо мегузаронанд.

15. Ва чун Ҳорун ва писаронаш дар вақти кӯч кардани ӯрду пӯшонидани қудс ва тамоми колои қудсро ба анҷом расонанд, пас аз он банӣ-Қаҳот барои бардоштан меоянд; вале набояд ба қудс даст расонанд, вагар на хоҳанд мурд. Ҳамин аст боре ки бояд банӣ-Қаҳот дар хаймаи ҷомеъ бардоранд.

Воҷиботи Эльзор.

16. Ва тахти назорати Эльзор ибни Ҳоруни коҳин инҳо хоҳад буд: равған барои рӯшноӣ, ва бухури муаттар, ва ҳадияи ордии доимӣ, ва равғани тадҳин; назорат бар тамоми маскан ва бар ҳар ҷи дар он аст, яъне бар қудс ва бар колои он».

17. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

18. «Сибти қабилаҳои қаҳотиёнро аз миёни левизодагон маҳв накунед,

19. Балки ба онҳо чунин рафтор намоед, то ки дар вақти наздик омаданашон ба кудси кудсҳо онҳо зинда монанд ва намиранд: бигзор Ҳорун ва писаронаш омада, ҳар якеро ба хизматаш ва назди бораш бимонанд;

20. Вале онҳо барои дидани он ки қудсро чӣ гуна мепӯшонанд, набояд биёянд, вагар на хоҳанд мурд».

Воҷиботи банӣ-Ҷершӯн.

21. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

22. «Банӣ-Ҷершӯнро низ бар ҳасби хонадонҳо ва қабилаҳои онҳо дар шумор овар.

23. Аз сисола ва болотар то панҷоҳсола онҳоро дар шумор овар, яъне онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд.

24. Ин аст кори қабилаҳои ҷершӯниён дар хизматгузорӣ ва боркашонӣ:

25. Онҳо бояд ин чизҳоро бардоранд: пардаҳои маскан ва хаймаи ҷомеъ, болопӯши он ва болопӯше аз пӯсти тӯҳс, ки бар он аз боло мебошад, ва пардаи даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ,

26. Ва пардаҳои сахн ва пардаи даромадгоҳи дарвозаи сахн, ки гирдогирди маскан ва қурбонгоҳ аст, ва танобҳои онҳо ва тамоми колои хизмати онҳо; ва ҳар кореро, ки бо ин чизҳо кардан лозим аст, онҳо бояд бикунанд.

27. Тамоми хизмати банӣ-Ҷершӯн дар ҳар боркашонии онҳо ва дар ҳар кори онҳо бояд бо фармони Ҳорун ва писаронаш ба ҷо оварда шавад; ва ниғаҳбонии ҳар бореро, ки онҳо мекашонанд, ба зиммаи онҳо бигузored.

28. Ҳамин аст хизмати қабилаҳои банӣ-Ҷершӯн дар хаймаи ҷомеъ; ва назорати онҳо дар дасти Итомор ибни Ҳоруни коҳин аст.

Воҷиботи банӣ-Марорӣ

29. Банй-Марориро бар ҳасби қабилаҳо ва хонадони онҳо дар шумор овар.
30. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки хизмати хаймаи ҷомеъро иҷро кунанд, дар шумор овар.
31. Ва ин аст вазифаи боркашонии онҳо дар тамоми хизматшон дар хаймаи ҷомеъ: тахтаҳои маскан ва ғалақаҳояш ва сутунҳояш ва пояҳояш,
32. Ва сутунҳои гирдогирди сахн ва пояҳшон ва мехҳо-шон ва танобҳшон бо тамоми колояшон ва тамоми хизматшон; ва колоеро, ки онҳо бояд бардоранд, ном ба ном дар шумор оваред.
33. Ҳамин аст кори қабилаҳои банй-Марорӣ дар тамоми хизматшон дар хаймаи ҷомеъ зери дасти Итомор ибни Ҳоруни коҳин».
34. Ва Мусо ва Ҳорун ва раисони ҷамоат банй-Қаҳотро бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо дар шумор оварданд,
35. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд.
36. Ва дар шумор овардашудагони онҳо, бар ҳасби қабилаҳои онҳо, ду ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ нафар буданд.
37. Ҳаминҳоянд дар шумор овардашудагони қабилаҳои қаҳотиён, ҳамаи онҳое ки дар хаймаи ҷомеъ кор мекарданд, ки онҳоро Мусо ва Ҳорун мувофиқи амре ки Ҳудованд ба воситаи Мусо фармуда буд, дар шумор оварданд.
38. Ва дар шумор овардашудагони банй-Ҷершӯн, бар ҳасби қабилаҳо, ва хонадонҳои онҳо,
39. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд, —
40. Ва дар шумор овардашудагони онҳо бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо, ду ҳазору шашсаду сӣ нафар буданд.
41. Ҳаминҳоянд дар шумор овардашудагони қабилаҳои ба-нй-Ҷершӯн, ҳамаи онҳое ки дар хаймаи ҷомеъ кор мекарданд, ки онҳоро Мусо ва Ҳорун мувофиқи амри Ҳудованд дар шумор оварданд.

42. Ва дар шумор овардашудагони қабилаҳои банӣ-Ма-рорӣ, бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо,
43. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд, —
44. Ва дар шумор овардашудагони онҳо, бар ҳасби қабилаҳои онҳо, се ҳазору дусад нафар буданд.
45. Ҳаминҳоянд дар шумор овардашудагони қабилаҳои ба-нӣ-Марорӣ, ки онҳоро Мусо ва Ҳорун мувофиқи амри Ху-дованд, ки ба воситаи Мусо фармуда шуда буд, дар шумор оварданд.
46. Ҳамаи дар шумор овардашудагоне ки Мусо ва Ҳорун ва раисони Исроил аз левизодагон бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо дар шумор оварданд,
47. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое ки қобили хизматанд, то ки кори хизматрасонӣ ва кори боркашониро дар хаймаи ҷомеъ иҷро кунанд, —
48. Ва ҳамаи дар шумор овардашудагони онҳо ҳашт ҳазору панҷсаду ҳаштод нафар буданд.
49. Бар тибқи амри Худованд ба воситаи Мусо ҳар яке аз онҳо ба хизматрасонӣ ва боркашонии худ таъин намуда ва дар шумор оварда шуданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

БОБИ ПАНҶУМ

Хориҷ кардани ҳар нопокӣ; ҳадияҳои раишк.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ҳар маҳавӣ ва ҳар каси ҷараёндор ва ҳар каси аз мурда начисшударо аз ӯрдугоҳ хориҷ кунанд.
3. Хоҳ мард бошад хоҳ зан, хориҷ кунед; онҳоро ба бе-руни ӯрдугоҳ хориҷ кунед, то ки ӯрдугоҳҳои худро, ки Ман дар миёни онҳо сокин ҳастам, начис нагардонанд».
4. Ва банӣ-Исроил чунин карданд, ва онҳоро ба беруни ӯрдугоҳ хориҷ карданд; чунон ки Худованд ба Мусо сухан ронда буд, банӣ-Исроил ончунон карданд.

5. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
6. «Ба банӣ-Исроил бигӯ: агар марде ё зане ягон гуноҳи одамизодро ба амал оварда, дар ҳаққи Худованд хиёнат кунад, ва он шахс гуноҳкор шавад, —
7. Бигзор гуноҳеро, ки вай ба амал овардааст, эътироф намояд, ва он чиро, ки дар он гуноҳкор шудааст, пурра баргардонад, ва панҷяки қимати онро бар он илова намуда, ба касе ки дар ҳаққаш гуноҳ кардааст, бидиҳад.
8. Ва агар он кас ворисе надошта бошад, то ки талофии гуноҳ ба вай дода шавад, дар он сурат талофии гуноҳ, ки барои Худованд дода мешавад, аз они коҳин хоҳад буд, ба замми кӯчқори кафорат, ки ба воситаи он ӯ варо кафорат менамояд.
9. Ва ҳар ҳадия аз ҳамаи вақфҳои банӣ-Исроил, ки назди коҳин меоваравд, аз они ӯ хоҳад буд.
10. Ва вақфҳои ҳар кас аз они худаш хоҳад буд: он чи касе ба коҳин медиҳад, аз они ӯ хоҳад буд».
11. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
12. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: зани касе агар гумроҳ шуда, ба ӯ хиёнат кунад,
13. Ва марде бо вай хобида, нутфа резад, ва ин аз чашми шавҳараш пинҳон монад, ва вай ниҳонӣ начис гардад, ва шоҳиде ба зидди вай набошад, ва вай дастгир нашавад,
14. Ва рӯҳи рашк бар ӯ ғолиб омада, ӯ аз занаш рашк барад, дар сурате ки вай начис гардидааст, ё ки рӯҳи рашк бар ӯ ғолиб омада, ӯ аз занаш рашк барад, ва ҳол он ки вай начис нагардидааст, —
15. Бигзор он шавҳар зани худро назди коҳин оварад, ва барои вай ушри эфайи орди чавро ҳадия биёрад; лекин равшан барон нарезад ва лебӯно бар он намонад, зеро ки он ҳадияи рашк, ҳадияи ёдгорӣ мебошад, ки гуноҳро хотиррасон менамояд.
16. Ва коҳин варо наздик оварда, ба ҳузури Худованд меистонад.

17. Ва коҳин дар зарфи сафолин оби муқаддас мегарад, ва коҳин аз хоке ки бар фарши маскан аст, гирифта, дар об меандозад.
18. Ва коҳин занро ба ҳузури Худованд меистонад, ва мӯи сари занро воз мекунад, ва ҳадияи ёдгорию, ки ҳадияи рашк аст, бар кафҳои дасти вай мегузорад; ва дар дасти коҳин оби талхи лаънатовар хоҳад буд.
19. Ва коҳин варо қасам медиҳад, ва ба зан мегӯяд: "Агар марде бо ту нахобида бошад, ва агар ҳангоми шавҳардории худ бо гумроҳӣ начис нашуда бошӣ, — аз ин оби талхи лаънатовар осеб нахоҳӣ дид;
20. Вале агар ҳангоми шавҳардории худ бо гумроҳӣ начис шуда бошӣ, ва марде, ғайр аз шавҳарат, бо ту ҳамхоб гардида бошад", —
21. Он гоҳ коҳин занро қасами лаънат медиҳад, ва коҳин ба зан мегӯяд: "Бигзор Худованд туро дар миёни қавми ту ба лаънат ва қасам гирифта кунад, ба тавре ки Худованд ронатро лоғар ва шикаматро омосдор гардонад;
22. Ва бигзор ҳамин оби лаънатовар ба амёоят дохил шавад, то ки шикамат биомосад ва ронат лоғар гардад". Ва зан мегӯяд: "Омин, омин".
23. Ва коҳин ин лаънатҳоро бар тӯморе менависад, ва дар оби талх шуста меравонад;
24. Ва он оби талхи лаънатоварро ба зан менӯшонад, ва он оби лаънатовар дар вай дохил шуда, талх мегардад.
25. Ва коҳин ҳадияи рашкро аз дасти зан мегирад, ва ин ҳадияро ба ҳузури Худованд мечунбонад, ва онро назди қурбонгоҳ меоварад.
26. Ва коҳин аз ин ҳадия ҳиссаи ёдгории онро бо мушташ гирифта, бар қурбонгоҳ месӯзонад, ва сонӣ он обро ба зан менӯшонад.
27. Ва ҳангоме ки обро ба вай бинӯшонад, агар вай начис гардида, ба шавҳараш хиёнат карда бошад, он оби лаънат-овар дар вай дохил шуда талх мегардад, ва шиками вай меомосад,

ва рони вай лоғар мешавад, ва ин зан дар миёни қавми худ малъун мегардад.

28. Ва агар он зан начис нашуда, пок бошад, — ба вай осебе намерасад, ва вай ҳомила шуда, зуръёт мебинад.

29. Ин аст шариати рашк, вақте ки зан ба шавҳараш хиё-нат карда, начис мешавад,

30. Ё вақте ки бар мард рӯҳи рашк ғолиб омада, аз занаш рашк мебарад: он гоҳ бигзор *ӯ* занро ба ҳузури Худованд исто-над, то ки коҳин тамоми ин шариатро бо вай ба амал оварад.

31. Ва он мард аз гуноҳ фориғ мешавад, ва он зан барои гуноҳи худ чазо меёбад».

БОБИ ШАШУМ

Дар бораи назирон.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: агар мардеё зане назри назирӣ кунад, то ки назирӣ* Худованд бошад,

3. Вай бояд аз шароб ва арақ парҳез намояд, сиркои шароб ва сиркои арақро нанӯшад, ва ҳеч шарбати ангурро нанӯшад, ва ангури тар ё хушк нахӯрад.

4. Тамоми айёми назирии худ аз ҳар чизе ки аз ангур, аз донакаш гирифта то пӯсташ, тайёр карда мешавад, набояд бихӯрад.

5. Тамоми айёми назри назирии вай поку бар сари вай набояд бирасад; то тамом шудани айёме ки худро назирӣ Худованд гардонидаст, вай муқаддас буда, мӯи сарашро бояд калон кунад.

6. Тамоми айёме ки вай назирӣ Худованд аст, набояд ба часади мурдае наздик ояд.

*2. *Назир* — шахсе ки кайфу сафои зиндагиро (масалан шаробнӯшӣ ва ҳоказоро) тарк карда, дар покӣ ва қудсият умр мегузаронад.

7. Барои падараш ва модараш, бародараш ва хоҳараш, — хатто барои онҳо низ, вақте ки бимиранд, вай набояд начис шавад, зеро ки аломати назирии Худои вай бар сари вай аст.
8. Тамоми айёми назирии худ вай барои Худованд му-қаддас аст.
9. Ва агар касе назди вай баногоҳ, якбора бимирад, ва мӯйсари назирии варо начис гардонад, — вай бояд сари худро дар рӯзи пок шудани худ битарошад, дар рӯзи ҳафтум бояд онро битарошад.
10. Ва дар рӯзи ҳаштум бояд ду фохта ё ду чӯчаи кабӯтар назди коҳин, ба дари хаймаи чомаъ биёрад.
11. Ва коҳин якеро барои қурбонии гуноҳ ва дигареро ба-рои қурбонии сӯхтанӣ тақдим намуда, варо барои гуноҳаш, ки аз часади мурда начис шудааст, кафорат менамояд, ва сари варо дар он рӯз тақдис мекунад.
12. Ва айёми назирии худро вай аз нав ба Худованд назр менамояд, ва барраи яксолае барои қурбонии чурм меоварад; вале рӯзҳои пешина ботил мешавад, зеро ки назирии вай начис гардидааст.
13. Ва ин аст шариат дар бораи назир: вақте ки айёми назирии ӯ анҷом ёбад, ӯро назди даромадгоҳи хаймаи чомаъ меоваранд;
14. Ва ӯ қурбонии худро барои Худованд тақдим менамояд: як барраи нари яксолаи беайб барои қурбонии сӯхтанӣ, як барраи модаи яксолаи беайб барои қурбонии гуноҳ, ва як кӯчқори беайб барои қурбонии саломатӣ,
15. Ва як сабад нони фатир: курсҳои орди маҳини бо равған омехташуда, ва нончаҳои тунуки равған молидашуда, ва ҳадияи ордии онҳо ва ҳадияи рехтании онҳо.
16. Ва коҳин онҳоро ба ҳузури Худованд наздик оварда, қурбонии гуноҳи ӯ ва қурбонии сӯхтании ӯро тақдим менамояд.
17. Ва кӯчқорро бо сабади нони фатир ҳамчун қурбонии саломатӣ барои Худованд тақдим менамояд; ва коҳин ҳа-дияи ордии ӯ ва ҳадияи рехтании ӯро тақдим менамояд.

18. Ва он назир сари назирии худро назди даромадгоҳи хаймаи чомаъ метарошад, ва мӯйсари назирии худро гирифта, бар оташе ки зери қурбонии саломатӣ мебошад, мегузорад.

19. Ва коҳин як соқи пеши пухташудаи қўҷқорро бо як курси фатир ва бо як нончаи тунуки фатир аз сабад гирифта, бар кафҳои дасти назир, баъд аз тарошидани мӯйсари назри вай, мегузорад.

20. Ва коҳин онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба ҳу-зури Худованд мечунбонад: ин барои коҳин, ба замми синаи чунбониданӣ ва соқи пешкаш, муқаддас аст; баъд аз ин назир метавонад шароб нӯшад.

21. Ҳамин аст шариат дар бораи назире ки назр намудааст, ва дар бораи қурбоние ки ӯ бояд барои назирии худ ба Худо-ванд тақдим кунад, ба замми он чи барои дороии ӯ дастрас аст; мувофиқи назре ки кардааст, ӯ бояд ҳамон тавр, ба замми шариати назирии худ, ба амал оварад».

22. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

23. «Ба Ҳорун ва писаронаш сухан ронда, бигӯ: банӣ-Исроилро чунин баракат дода, ба онҳо бигӯед:

24. Бигзор Худованд туро баракат диҳад ва туро ниғаҳбонӣ намояд!

25. Бигзор Худованд бо рӯи Худ бар ту партав афканад ва туро марҳамат намояд!

26. Бигзор Худованд рӯи Худро сӯи ту нигаронад ва саломатӣ ба ту бахшад!

27. Бигзор исми Маро бар банӣ-Исроил бихонад, ва Ман онҳоро баракат хоҳам дод».

БОБИ ҲАФТУМ

Инъомҳои раисон. Тақдиси маскан.

1. ВА дар рӯзе ки Мусо барпо кардани масканро ба ан-ҷом расонид, ва онро тадҳин намуд, ва онро бо тамоми колояш, ва қурбонгоҳро бо тамоми колояш тақдис намуд, ва онҳоро тадҳин ва тақдис намуд,

2. Раисони Исроил, сардорони хонаводаҳашон, — ҳамон-ҳое ки раисони сибтҳо буда, бар сари онҳое меистоданд, ки дар шумор оварда шуда буданд, — наздик омаданд,
3. Ва қурбонии худро ба ҳузури Худованд тақдим карданд: шаш аробаи болопӯшида ва дувоздаҳ барзагов, яъне як ароба барои ду раис, ва як барзагов барои ҳар яке; ва онҳоро ба ҳузури Худованд наздик оварданд.
4. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
5. «Аз онҳо бигир, то ки барои иҷрои хизмати хаймаи чомаъ кор фармуда шавад; ва онҳоро ба левизодагон, ба ҳар яке мувофиқи хизматаш, бисупор».
6. Ва Мусо аробаҳо ва барзаговҳоро гирифт, ва онҳоро ба левизодагон супурд.
7. Ду ароба ва чор барзаговро ба банӣ-Цершӯн, мувофиқи хизматашон, супурд.
8. Ва чор ароба ва ҳашт барзаговро ба банӣ-Марорӣ, мувофиқи хизматашон, зери назорати Итомор ибнн Ҳоруни кохин супурд.
9. Вале ба банӣ-Қаҳот чизе насупурд, зеро ки хизмати дохили қудс ба зиммаи онҳо гузошта шуда буд, ва онҳо бор-хоро бар китфи худ мебардоштанд.
10. Ва раисон қурбонӣҳои тақдиси қурбонгоҳро дар рӯзи тадҳин намудани он тақдим карданд; ва раисон қурбонии худро пеши қурбонгоҳ тақдим карданд.
11. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Бигзор ҳар раис як рӯз қурбонии худро барои тақдиси қурбонгоҳ тақдим кунад».
12. Ва дар рӯзи яқум Наҳшӯн ибни Амминодоб, аз сибти Яҳудо, қурбонии худро тақдим намуд;
13. Ва қурбонии ӯ иборат аз инҳо буд: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сикл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сикл бо сикли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
14. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сикл, пур аз бухур;
15. Як наргови чавон, як қўҷқор, як барраи нари яқсола, барои қурбонии сӯхтанӣ;

16. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
17. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Наҳшӯн ибни Амминодоб буд.
18. Дар рӯзи дуҷум Натанъил ибни Суор, раиси Исокор, тақдим намуд.
19. Вай қурбонии худро тақдим намуд, ки иборат аз инҳо буд: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтад сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
20. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
21. Як наргови чавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;
22. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
23. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Натанъил ибни Суор буд.
24. Дар рӯзи сеҷум — Элиоб ибни Ҳалӯн, раиси банӣ-Забулун.
25. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтад сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
26. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
27. Як наргови чавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;
28. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
29. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Элиоб ибни Ҳалӯн буд.
30. Дар рӯзи чорум — Элисур ибни Шадиур, раиси банӣ-Реубен.
31. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтад сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
32. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

33. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
34. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
35. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Элисур ибни Шадиур буд.
36. Дар рӯзи панҷум — Шалумиил ибни Суришаддой, ра-иси банӣ-Шимъун.
37. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
38. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
39. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
40. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
41. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Шалумиил ибни Суришаддой буд.
42. Дар рӯзи шашум — Эльёсоф ибни Дауил, раиси банӣ-Ҷод.
43. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
44. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
45. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
46. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
47. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Эльёсоф ибни Дауил буд.
48. Дар рӯзи ҳафтум — Элишомоъ ибни Аммиҳуд, раиси банӣ-Эфроим.
49. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас, ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
50. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

51. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
52. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
53. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Элишомоъ ибни Аммихуд буд.
54. Дар рӯзи ҳаштум — Чамлиил ибни Фадоҳсур, раиси банӣ-Менашше.
55. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
56. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
57. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
58. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
59. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Чамлиил ибни Фадоҳсур буд.
60. Дар рӯзи нӯҳум — Абидон ибни Чидъунӣ, раиси банӣ-Бинъёмин.
61. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
62. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
63. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ; 64. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
65. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Абидон ибни Чидъунӣ буд.
66. Дар рӯзи даҳум — Ахиозар ибни Аммишаддой, раиси банӣ-Дон.
67. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
68. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

69. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
70. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
71. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Аҳиозар ибни Аммишаддой буд.
72. Дар рӯзи ёздаҳум — Фаҷъиил ибни Окрон, раиси банӣ-Ошер.
73. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
74. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
75. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
76. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
77. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Фаҷъиил ибни Окрон буд.
78. Дар рӯзи дувоздаҳум — Аҳираъ ибни Энон, раиси банӣ-Нафтолӣ.
79. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
80. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
81. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
82. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
83. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Аҳираъ ибни Энон буд.
84. Инҳо буд ҳадия ва қурбониҳои тақдиси қурбонгоҳ дар рӯзи тадҳин кардани он, аз ҷониби раисони Исроил: дувоздах табақи нуқра, дувоздах косаи нуқра, дувоздах қошуқи тилло.

85. Саду сӣ сикл нуқра дар ҳар табақ буд, ва ҳафтод сикл дар ҳар коса; тамоми нуқраи ин коло ду ҳазору чорсад сикл бо сикли муқаддас буд.

86. Дувоздаҳ кошуки тиллои пур аз бухур, вазни ҳар кадомаш даҳ сикл бо сикли муқаддас, тамоми тиллои кошуқҳо саду бист сикл буд.

87. Чамъи чорпоён барои қурбонии сӯхтанӣ: дувоздаҳ наргови чавон, дувоздаҳ қӯчқор, дувоздаҳ барраи нари яксола бо ҳадияи ордии онҳо, ва дувоздаҳ нарбуз барои қурбонии гуноҳ.

88. Ва чамъи чорпоён барои забҳи саломатӣ: бисту чорнаргов, шаст қӯчқор, шаст нарбуз, шаст барраи нари яксола; ин буд тақдиси қурбонгоҳ баъд аз тадҳини он.

89. Ва ҳангоме ки Мусо ба хаймаи чомаъ даромад, то ки бо Ё суҳан ронад, овозеро шунид, ки аз болои сарпӯше ки бар сандуки шаҳодат буд, аз миёни ду каррубӣ ба вай суҳан меронд; ва Ё ба вай суҳан меронд.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи чароғдонҳо ва чароғҳо.

1. Ва Худованд ба Мусо суҳан ронда, гуфт:
2. «Ба Ҳорун суҳан ронда, ба вай бигӯ: вақте ки чароғҳоро дармегиронӣ, бигзор ин ҳафт чароғ ба тарафи пеши чароғ-дон рӯшноӣ диҳад».
3. Ва Ҳорун чунин кард: ба тарафи пеши чароғдон ча-роғҳои онро даргиронид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
4. Ва ин аст соҳти чароғдон: тиллоӣ яклухти мазруб, пояш то гулҳояш яклухти мазруб; мувофиқи намунае ки Худованд ба Мусо нишон дода буд, ӯ чароғдонро ҳамин тавр сохт.

Татҳири левизодагон.

5. Ва Худованд ба Мусо суҳан ронда, гуфт:

6. «Левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил бигир ва онҳоро татҳир намо.
7. Ва барои татҳирашон ба онҳо чунин амал намо: оби татҳири гуноҳро бар онҳо бипош, ва бигзор онҳо тамоми бадани худро бо поку битарошанд, ва либосҳои худро бишӯянд, ва пок хоҳанд шуд;
8. Ва наргови чавонеро бо ҳадияи ордии он, ки орди маҳини омехта бо равған бошад, бигиранд, ва ту наргови чавони дуюмро барои қурбонии гуноҳ бигир.
9. Ва левизодагонро назди хаймаи чомеъ биёр, ва тамоми чамоати банӣ-Исроилро чамъ намо.
10. Ва левизодагонро ба ҳузури Худованд наздик овар, ва бигзор банӣ-Исроил дастҳои худро бар левизодагон бимонанд.
11. Ва бигзор Ҳорун левизодагонро ба ҳузури Худованд аз чониби банӣ-Исроил ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба чун-биш оварад, то ки онҳо барои иҷрои хизмати Худованд тақ-дис ёбанд.
12. Ва бигзор левизодагон дастҳои худро бар сари нарго-вон бимонанд; ва ту якеро ҳамчун қурбонии гуноҳ, ва дига-реро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд, барои кафорати левизодагон, тақдим намо.
13. Ва левизодагонро пеши Ҳорун ва писаронаш истонида, онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ барои Худованд ба чун-биш овар.
14. Ва левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил чудо намо, ва левизодагон аз они Ман хоҳанд буд.
15. Ва баъд аз ин, левизодагон барои иҷрои хизмати хай-маи чомеъ хоҳанд омад, ва ту онҳоро татҳир намо, ва онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба чунбиш овар.
16. Зеро ки онҳо аз миёни банӣ-Исроил комилан ба Ман дода шудаанд; дар ивази ҳар раҳимкушо, яъне ҳар нахустзода аз банӣ-Исроил, Ман онҳоро барои худ гирифтаам.
17. Зеро ки ҳар нахустзодаи банӣ-Исроил, аз одамон то чорпоён, аз они Ман аст: дар рӯзе ки Ман ҳар нахустзодаро

дар замини Миср зарба задам, инҳоро барои Худ такдис намудам.

18. Ва левизодагонро дар ивази ҳамаи нахустзодагони ба-нй-Исроил гирифтам.

19. Ва левизодагонро аз миёни банй-Исроил дода, ба Ҳо-рун ва писаронаш тобеъ кардам, то ки хизмати банй-Исроилро дар хаймаи чомеъ ба чо оваранд ва банй-Исроилро кафорат намоянд, ва ҳангоме ки банй-Исроил ба қудс наздик оянд, осебе ба банй-Исроил нарасад».

20. Ва Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоати банй-Исроил ба левизодагон чунин амал карданд: мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо дар бораи левизодагон амр фармуда буд, банй-Исроил ба онҳо ҳамон тавр амал карданд.

21. Ва левизодагон бо оби татҳири гуноҳ пок шуданд, ва либосҳои худро шустанд; ва Ҳорун онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба ҳузури Худованд ба чунбиш овард, ва Ҳорун онҳоро, барои пок шуданашон, кафорат намуд.

22. Ва баъд аз ин, левизодагон даромаданд, то ки хизмати худро дар хаймаи чомеъ пеши Ҳорун ва писаронаш ба чо оваранд; чунон ки Худованд ба Мусо дар бораи левизодагон амр фармуда буд, ончунон ба онҳо амал карданд.

23. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

24. «Ин аст дастур дар бораи левизодагон: аз синни бисту панҷсола ва болотар онҳо бояд ба хизмат дохил шаванд, то ки корҳои хаймаи чомеъро ба чо оваранд.

25. Ва аз синни панҷоҳсолагӣ аз хизмат фориғ шуда, дигар кор накунанд.

26. Вале ба бародарони худ дар хаймаи чомеъ барои навбатдорӣ кӯмак расонанд, аммо кор накунанд; ба левизодагон оид ба иҷрои вазифаҳои чунин амал намо».

БОБИ НУҲУМ

Дастурот дар бораи фисҳ.

1. Ва Худованд ба Мусо дар биёбони Сино дар соли дуёми аз Миср берун омаданашон, дар моҳи якум, сухан ронда, гуфт:
2. «Бигзор банӣ-Исроил фисхро дар мӯҳлати он ба чо оваранд.
3. Дар рӯзи чордахуми ҳамин моҳ, шомгоҳ, онро дар мӯҳлаташ ба чо оваред; мувофиқи тамоми фароизаш ва тамоми аҳкомаш онро ба амал оваред».
4. Ва Мусо ба банӣ-Исроил гуфт, ки фисхро ба чо оваранд.
5. Ва фисхро дар моҳи якум, дар рӯзи чордахуми моҳ, шомгоҳ, дар биёбони Сино ба чо оварданд; мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, банӣ-Исроил ҳа-мон тавр амал карданд.
6. Вале одамоне буданд, ки ба ҳасади мурда расида наҷис шуда буданд, ва фисхро дар он рӯз наметавонистанд ба чо оваранд; ва онҳо дар он рӯз назди Мусо ва Ҳорун омаданд.
7. Ва он одамон ба ӯ гуфтанд: «Мо ба ҳасади мурда расида наҷис шудаем; пас чаро мо маҳрум аз он бошем, ки қурбонии Худовандро дар мӯҳлаташ дар миёни банӣ-Исроил тақдим намоем?»
8. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Биистед, то бишнавам, ки Худованд дар бораи шумо чӣ амр мефармояд».
9. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
10. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳар кӣ аз шумо ё аз наслҳои шумо ба ҳасади мурда расида наҷис шуда бошад, ё дар сафари дур бошад, бояд вай низ фисҳи Худовандро ба чо оварад.
11. Бигзор дар моҳи дуём, дар рӯзи чордахум, шомгоҳ, онро ба чо оваранд; бо фатир ва бо сабзаи талх онро бихӯранд.
12. Чизе аз он то субҳ боқӣ нагузоранд, ва устухонҳояшро нашикананд; мувофиқи тамоми фароизи фисҳ онро ба чо оваранд.
13. Валекин касе ки пок бошад, ва дар сафар набошад, ва аз иҷрои фисҳ гардан тобад, он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд, зеро ки қурбонии Худовандро дар мӯҳлаташ тақдим накардааст; он кас барои гуноҳи худ ҷазо хоҳад ёфт.
14. Ва агар ғарибе дар миёни шумо сокин шавад, бояд вай низ фисҳи Худовандро ба чо оварад, мувофиқи фаризи фисҳ ва

дастури он амал намояд; барои шумо як фариза хоҳад буд, — ҳам барои ғариб ва ҳам барои тубҷой».

Дар бораи абре ки масканро мепӯшонид.

15. Ва дар рӯзе ки маскан барпо шуд, абр масканро, ки хаймаи шаҳодат буд, пӯшонид, ва аз шом то субҳ бар маскан чизе мисли зуҳури оташ намоён буд.

16. Ҳамеша чунин буд: абр рӯзона онро мепӯшонид, ва шабона — зуҳури оташ.

17. Ва ҳар вақте ки абр аз хайма баланд мешуд, аз паи он банӣ-Исроил кӯч мекарданд, ва дар маконе ки абр таваккуф менамуд, он ҷо банӣ-Исроил ўрду мезаданд.

18. Бо ҳидояти Худованд банӣ-Исроил кӯч мекарданд, ва бо ҳидояти Худованд ўрду мезаданд; дар ҳамаи рӯзҳои ки абр бар маскан таваккуф менамуд, онҳо дар ўрдугӯҳ мемонданд.

19. Ва агар абр рӯзҳои бисъёр бар маскан таваккуф мекард, банӣ-Исроил ин дастури Худовандро пайравӣ намуда, кӯч намекарданд.

20. Ва баъзан абр якҷанд рӯз бар маскан меистод, — онҳо бо ҳидояти Худованд дар ўрдугӯҳ мемонданд ва бо ҳидояти Худованд кӯч мекарданд.

21. Ва баъзан абр аз шом то субҳ меистод, ва субҳидам абр баланд мешуд, — он вақт онҳо низ кӯч мекарданд; ё ки абр як шабонарӯз таваккуф намуда, баъд баланд мешуд, — онҳо низ кӯч мекарданд.

22. Ё ки абр агар ду рӯз ё як моҳ ё як сол бар маскан; таваккуф намуда, бар он мемонд, — банӣ-Исроил низ дар ўрдугӯҳ монда, кӯч намекарданд; ва ҳангоме ки он баланд мешуд, онҳо кӯч мекарданд.

23. Бо ҳидояти Худованд ўрду мезаданд ва бо ҳидояти Худованд кӯч мекарданд; ва дастури Худовандро мувофиқи он чи Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, пайравӣ мекарданд.

БОБИ ДАҲУМ

Дар бораи карнайҳои нуқра.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Барои худ ду карнаи нуқра бисоз, онҳоро яклухти мазруб бисоз, то ки ба ту барои даъват кардани ҷамоат ва барои кӯчонидани ӯрдуҳо хизмат кунанд.
3. Ва ҳангоме ки ҳар дуру бинавозанд, тамоми ҷамоат назди ту ба дари хаймаи ҷомеъ ҷамъ хоҳанд шуд.
4. Ва агар якеро бинавозанд, раисон, сардорони сибтҳои Исроил назди ту ҷамъ хоҳанд шуд.
5. Ва ҳангоме ки бо садои дуру дароз бинавозед, ӯрдуҳое ки ба тарафи шарқ мебошанд, кӯч хоҳанд кард.
6. Ва ҳангоме ки дафъан дуҷум бо садои дуру дароз бинавозед, ӯрдуҳое ки ба тарафи ҷануб мебошанд, кӯч хоҳанд кард; бигзор барои кӯч карданашон бо садои дуру дароз бинавозанд.
7. Ва дар вақти ҷамъ кардани ҷамоат бинавозед, валекин на бо садои дуру дароз.
8. Ва банӣ-Ҳорун бояд карнайҳоро бинавозанд; ин барои шумо фаризаи абадӣ дар наслхотон хоҳад буд.
9. Ва ҳангоме ки дар замини худ бар зидди душмани ба танг оварандаи шумо ба ҷанг меравед, карнайҳоро бо садои дуру дароз бинавозед; ва дар ҳузури Худованд Худои худ ба ёд оварда хоҳед шуд, ва аз душманони худ наҷот хоҳед ёфт.
10. Ва дар рӯзи хурсандии худ, ва дар идҳо ва навмоҳҳои худ карнайҳоро бар қурбонӣҳои сӯхтанӣ ва забҳҳои саломатии худ бинавозед, ва ин барои шумо ба ҳузури Худои шумо ёдгорӣ хоҳад буд. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

Сафар аз Сино то Қодеш-Барнеа; таваққуф дар Форон.

11. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли дуҷум, дар моҳи дуҷум, дар рӯзи бистуми моҳ, абр аз болои маскани шаҳодат баланд шуд.

12. Ва банӣ-Исроил барои сафари худ аз биёбони Сино кӯч карданд; ва абр дар биёбони Форон таваккуф намуд.
13. Ва онҳо дафъаи аввал мувофиқи амри Худованд, ки ба воситаи Мусо фармуда шуда буд, кӯч карданд.
14. Ва байрақи ӯрдуи банӣ-Яҳудо аввалин шуда бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Наҳшӯн ибни Амминодоб буд.
15. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Иссокор — Натанъил ибни Суор.
16. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Забулун — Элиоб ибни Ҳалӯн.
17. Ва маскан фурӯд оварда шуд, ва банӣ-Чершӯн ва банӣ-Марорӣ, ки бардорандагони маскан буданд, кӯч карданд.
18. Ва байрақи ӯрдуи Реубен бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Элисур ибни Шадиур буд.
19. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Шимъун — Шалумиил ибни Суришаддой.
20. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Қод — Эльёсоф ибни Дауил.
21. Ва қаҳотиён, ки бардорандагони қудс буданд, кӯч карданд, ва масканро то омадани онҳо барпо карда буданд.
22. Ва байрақи ӯрдуи банӣ-Эфроим бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Элишомоъ ибни Аммиҳуд буд.
23. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Менашше — Қамлиил ибни Фадохсур.
24. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Бинъёмин — Абидон ибни Қидъунӣ.
25. Ва байрақи ӯрдуи банӣ-Дон, ки соқои ҳамаи ӯрдуҳо буд, бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Аҳиозар ибни Аммишаддой буд.
26. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Ошер — Фаҷъиил ибни Ок-рон.
27. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Нафтолӣ — Аҳираъ ибни Энон.
28. Ҳамин буд тартиби сафари банӣ-Исроил бо фавҷҳои онҳо; ва онҳо кӯч карданд.
29. Ва Мусо ба Ҳубоб ибни Рауили мидъёнӣ, ки додарарӯси Мусо буд, гуфт: «Мо ба маконе кӯч мекунем, ки Худованд дар бораи он гуфтааст: "Онро ба шумо хоҳам дод". Пас, ту

хамроҳи мо биё, ва мо ба ту некӣ хоҷем кард, зеро ки Худо-
ванд дар бораи Исроил суханони нек гуфтааст».

30. Вале вай ба ӯ гуфт: «Намеоям, балки ба замини худ ва ба
зодгоҳи худ хоҷам рафт».

31. Ва ӯ гуфт: «Моро тарк накун, зеро чӣ гуна дар биёбон
ӯрду задани моро ту медонӣ, ва ту барои мо мисли чашм хоҳӣ
буд;

32. Ва агар хамроҳи мо биёӣ, ҳар некие ки Худованд ба мо
бикунад, он некиро мо ба ту хоҷем кард».

33. Ва онҳо аз кӯҳи Худованд роҳи серӯзаро тай карданд, ва
сандуқи аҳди Худованд пешопеши онҳо равона шуда, роҳи
серӯзаро тай намуд, то ки ӯрдугоҳе барои онҳо пайдо кунад.

34. Ва абри Худованд бар онҳо рӯзона соя меафканд, вақте ки
аз ӯрдугоҳ кӯч мекарданд.

35. Ва ҳангоме ки кӯч кардани сандуқ лозим мешуд, Мусо
мегуфт:

«Эй Худованд, бархез, то ки душманонат пароканда шаванд,
ва бадхоҳонат аз пешат бигрезанд!»

36. Ва ҳангоми таваққуф кардани он мегуфт: «Эй Худованд,
ба ҳазорон-ҳазор
исроилиён осоиш бидех!»

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Оташи Худованд назди Табъира.

1. ВА қавм шикоят карда, дар гӯши Худованд суханони бад
гуфтанд; ва Худованд инро шунида, хашмаш аланга зад, ва
оташи Худованд дар миёни онҳо даргирифта, канори ӯр-
дугоҳро сӯзонид.

2. Ва қавм сӯи Мусо фаръёд заданд; ва Мусо сӯи Худо-
ванд дуо гуфт, ва оташ хомӯш шуд.

3. Ва он маконро Табъира* ном монданд, зеро ки дар миёни
онҳо оташи Худованд даргирифт.

*3. Сӯхтор.

4. Ва издиҳоми бегонаҳое ки дар миёни онҳо буданд, булҳавасӣ зоҳир намуданд, ва банӣ-Исроил низ боз гирифта, гуфтанд: «Кист, ки моро гӯшт бихӯронад!
5. Моҳиро, ки дар Миср муфт меҳӯрдем, ва бодиринг, ва харбуза, ва тара, ва сирро ёд мекунем.
6. Ва алҳол ҷисми мо хушк шудааст, чизе барои хӯрдан нест, фақат ин манн пеши чашмони мост».
7. Ва манн мисли тухми кашнич буд, ва намудаш мисли намуди булӯр.
8. Қавм гардиш карда, онро мечиданд, ва бо дастос ос мекарданд, ё дар ҳован мекӯфтанд, ва дар дег мепухтанд, ва кулчаҳо аз он месохтанд; ва таъми он мисли таъми илики равғанин буд.
9. Ва ҳангоме ки бар ўрдугоҳ шабона шабнам меборид, манн бар он меборид.
Андӯҳи Мусо.
10. Ва Мусо қавро шунид, ки бо аҳли оилаи худ, ҳар яке назди дари хаймаи худ гирья мекунанд; ва хашми Худованд бағоят аланга зада буд, ва ин дар назари Мусо андӯҳовар буд.
11. Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Чаро ба бандаи Худ бадӣ кардӣ? Ва чаро дар назарат илтифот наёфтам, ки бори та-моми ин қавро бар ман гузоштӣ?
12. Оё ман тамоми ин қавро ҳомила шудаам, ва оё ман онҳоро зоидаам, ки ту ба ман мегӯӣ: "Мисли дояе ки бачаи ширмакро мебардорад, ту онҳоро дар оғӯши худ гирифта, ба замин бибар", ки Ту онро ба падаронашон қасам хӯрда ваъда кардаӣ?
13. Ман гӯшт аз кучо пайдо кунам, то ки ба тамоми ин қавм бидиҳам? Зеро ки онҳо пеши ман гирья карда, мегӯянд: "Ба мо гӯшт бидеҳ, ки бихӯрем".
14. Ман танҳо наметавонам бори тамоми ин қавро бардорам, зеро ки ин барои ман бениҳоят гарон аст.
15. Ва модоме ки Ту бо ман чунин рафтор менамоӣ, бехтар аст, ки маро бидушӣ, — агар дар назарат илтифот ёфта бошам, — то ки ман бадбахтии худро набинам».

Ҳафтод нафар пирон.

16. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳафтод нафар аз пирони Исроил, ки ту онҳоро мешиноӣ, ки пирони қавм ва нозиронашон мебошанд, барои Ман чамъ кун, ва онҳоро назди хаймаи чомеъ биёр, то ки дар он ҷо бо ту биистанд.

17. Ва Ман фурӯд омада, дар он ҷо бо ту сухан хоҳам ронд, ва аз Рӯҳе ки бар туст, гирифта бар онҳо хоҳам гузошт, то ки онҳо бо ту бори ин қавмро бардоранд, ва ту танҳо нахоҳӣ бардошт.

18. Ва ба қавм бигӯ: "Барои фардо омода шавед, ва гӯшт хоҳед хӯрд, зеро ки дар гӯши Худованд гирифта гуфтаед: кист, ки моро гӯшт бихӯронад? Чунки дар Миср барои мо хуб буд, — пас, Худованд ба шумо гӯшт хоҳад дод, то ки бихӯред.

19. На як рӯз хоҳед хурд, ва на ду рӯз, ва на панҷ рӯз, ва на даҳ рӯз, ва на бист рӯз,

20. Балки тамоми моҳ, то ки он аз бинии шумо барояд ва барои шумо нафратангез шавад, чунки аз Худованд, ки дар миёни шумост, нафрат намудед, ва пеши Ӯ гирия карда гуфт: чаро аз Миср берун омадем?"»

21. Ва Мусо гуфт: «Қавме ки ман дар миёни онҳоям, шаш-сад ҳазор нафар пиёдаанд, ва Ту мегӯӣ: "Ман ба онҳо гӯшт хоҳам дод, то ки моҳи тамом бихӯранд".

22. Агар ҳамаи гӯсфандон ва говон барои онҳо кушта шавад, оё ин барояшон кифоят мекунад? Агар ҳамаи моҳиёни баҳр барои онҳо чамъ карда шавад, оё ин барояшон кифоят мекунад?»

23. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Оё дасти Худованд кӯтоҳ аст? Алҳол хоҳӣ дид, ки оё суханам бар ту ба амал меояд ё не».

24. Ва Мусо берун омада, суханони Худовандро ба қавм гуфт, ва аз пирони қавм ҳафтод нафар чамъ карда, онҳоро дар гирду пеши хайма гузошт.

25. Ва Худованд дар абр фурӯд омада, ба ӯ сухан ронд, ва аз Рӯхе ки бар ӯ буд, гирифта, бар ҳафтад нафар пирон кӯчонид; ва ҳангоме ки Рӯҳ бар онҳо қарор гирифт, нубувват карданд, вале давом надоданд.

Пешгӯиҳои Элдод ва Медод.

26. Ва ду нафар аз пирон дар ӯрдугоҳ монданд, ки номи яке Элдод буд, ва номи дигаре Медод; ва бар онҳо низ Рӯҳ қарор гирифт, зеро ки онҳо аз чумлаи навишташудагон бу-данд, ва агарчи назди хайма набаромаданд, дар ӯрдугоҳ ну-бувват карданд.

27. Ва амраде давида омад, ва ба Мусо хабар дода, гуфт: «Элдод ва Медод дар ӯрдугоҳ нубувват мекунанд».

28. Ва Еҳушаъ ибни Нун, ки аз айёми ҷавонияш хизматгузори Мусо буд, ҷавоб гардонида, гуфт: «Оғоям Мусо! Он-ҳоро ҳабс намо».

29. Вале Мусо ба вай гуфт: «Оё ту барои ман рашк ме-барӣ? Кошки тамоми қавми Худованд анбиё мебуданд, ва Худованд Рӯҳи худро бар онҳо равона мекард!»

30. Ва Мусо бо пирони Исроил ба ӯрдугоҳ баргашт.

Бедонаҳоро ва вабо.

31. Ва боде бо амри Худованд бархоста, бедонаҳоро аз ҷониби баҳр овард, ва онҳоро дар атрофи ӯрдугоҳ, тақрибан якрӯза роҳ ба ин тараф ва якрӯза роҳ ба он тараф, пароканда кард, дар сурате ки парвозашон тақрибан ду зироъ аз рӯи замин болотар буд.

32. Ва қавм бархоста, тамоми он рӯз ва тамоми шабаш ва тамоми рӯзи дигар бедонаҳоро ҷамъ карданд; ва касе ки кам чида буд, даҳ ғарам ҷамъ кард, ва онҳоро дар атрофи ӯрдугоҳ барои худ паҳн карданд.

33. Гӯшт ҳанӯз дар миёни дандонҳошон буд, пеш аз он ки хоида фурӯ баранд, хашми Худованд бар қавм аланга зад, ва Худованд қавмро бо вабои бағоят азиме зарба зад.

34. Ва он маконро Қибрӯт-Ҳатааво* ном монданд, зеро ки дар он ҷо қавми булҳавасро дафн карданд.

35. Аз Қибрӯт-Ҳатааво қавм ба Ҳасирӯт кӯч карданд, ва дар Ҳасирӯт ӯрду заданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Мазаммати Марьям ва Ҳорун.

1. Ва Марьям ва Ҳорун Мусоро дар бораи зани ҳабашиё ки гирифта буд, мазаммат карданд, зеро ки ӯ зани ҳабашӣ гирифта буд;

2. Ва гуфтанд: «Оё Худованд фақат бо Мусо сухан рондааст? Ӯ, охир, бо мо низ сухан рондааст». Ва Худованд инро шунид.

3. Ва Мусо марди бағоят фурӯтан буд, бештар аз ҳар одаме ки бар рӯи замин аст.

4. Ва Худованд ногаҳон ба Мусо ва Ҳорун ва Марьям гуфт: «Ҳар сеятон сӯи хаймаи ҷомеъ берун оед». Ва ҳар сеяшон берун омаданд.

5. Ва Худованд дар сутуни абр фурӯд омада, назди дари хайма истод, ва Ҳорун ва Марьямро хонд. Ва ҳар дуяшон берун омаданд.

6. Ва Ӯ гуфт:

«Суханони Маро бишнавед:

агар дар миёни шумо набии Худованд бошад,

Ман дар рӯъё ба вай зоҳир мешавам,

дар хоб бо вай сӯхан меронам.

7. Аммо бандаи Ман Мусо чунин нест; ӯ дар тамоми хонаи Ман амин аст.

8. Ман бо ӯ рӯ ба рӯ ва ошкоро, ва на бо рамз, сухан меронам, ва ӯ симои Худовандро мебинад;

*34. Қабрҳои булҳавасон.

пас, чаро шумо натарсида,

бандаи Ман Мусоро мазаммат кардед?»

9. Ва хашми Худованд бар онҳо аланга зад, ва Ё рафт.

10. Ва абр аз болои хайма дур шуд, ва инак, Марьям аз махав мисли барф сафед шуда буд; ва Ҳорун ба Марьям назар андохт, ва инак, вай махавӣ гардидааст.

11. Ва Ҳорун ба Мусо гуфт: «Лутфан, эй оғоям, бори ин гунохро, ки аҳмақона рафтор карда, гуноҳкор шудаем, ба гардани мо намон;

12. Бигзор вай мисли мурдае нагардад, ки чун аз раҳими модараш берун ояд, нисфи баданаш пӯсида бошад».

13. Ва Мусо сӯи Худованд фаръед кашида, гуфт: «Лутфан, эй Худо, ба вай шифо бибахш!»

14. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Агар падараш ба рӯи вай туф мекард, оё вай ҳафт рӯз начис намешуд? Пас, бигзор вай ҳафт рӯз берун аз ўрдугоҳ чудо гузошта шавад, ва баъд аз он баргардад».

15. Ва Марьям ҳафт рӯз берун аз ўрдугоҳ чудо гузошта шуд; ва қавм то вақти баргаштани Марьям кӯч накарданд.

16. Ва баъд аз он, қавм аз Ҳасирӯт кӯч карда, дар биёбони Форон ўрду заданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Назди Қодеш-Барнеа; фиристодани ҷосусон.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Одамонро аз ҷониби худ бифирист, то ки замини Канъонро, ки Ман ба банӣ-Исроил медиҳам, ҷосусӣ кунанд; якнафарӣ аз ҳар сибти падарони онҳо, ки ҳар яке дар миёни онҳо сарвар бошад, бифиристанд».

3. Ва Мусо, мувофиқи амри Худованд, онҳоро аз биё-бони Форон фиристод, ки ҳамаи он мардон сардорони банӣ-Исроил буданд.

4. Ва ин аст номҳои онҳо: аз сибти Реубен — Шамуа ибни Закур;

5. Аз сибти Шимъун — Шофот ибни Хӯрӣ;
6. Аз сибти Яҳудо — Колеб ибни Ефунне;
7. Аз сибти Иссокор — Йичъол ибни Юсуф;
8. Аз сибти Эфроим — Ҳушаъ ибни Нун; 9. Аз сибти Бинъемин — Фалтӣ ибни Рафу;
10. Аз сибти Забулук — Чаддиил ибни Сӯдӣ;
11. Аз сибти Юсуф: аз сибти Менашше — Чаддӣ ибни Сусӣ;
12. Аз сибти Дон — Алдоиил ибни Чамалӣ;
13. Аз сибти Ошер — Сатур ибни Микоил;
14. Аз сибти Нафтолӣ — Наҳбӣ ибни Вофсӣ;
15. Аз сибти Ҷод — Чауил ибни Мокӣ.
16. Ин аст номҳои одамоне ки Мусо фиристод, то ки за-минро ҷосусӣ кунанд; ва Мусо Ҳушаъ ибни Нунро Еҳушаъ ном монд.
17. Ва Мусо онҳоро фиристод, то ки замини Канъонро ҷосусӣ кунанд, ва ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо ба Начаб* равона шуда, бар кӯҳистон бароед;
18. Ва заминро бубинед, ки он чӣ гуна аст, ва қавме ки дар он сокинанд, оё пурзӯранд ё камқувват? Оё камшуморанд ё сершумор?
19. Ва заmine ки онҳо дар он сокинанд, чӣ гуна аст: оё хуб аст ё бад? Ва шаҳрҳои ки дар онҳо сокинанд, чӣ гуна аст: оё дар хаймаҳои ӯрдугоҳҳо сокинанд ё дар қалъаҳо?
20. Ва замин чӣ гуна аст: оё ҳосилхез аст ё бесамар? Да-рахте дорад ё не? Пас, далер бошед, ва аз меваи замин би-гиред». Ва он айём мавсими ангурпазӣ буд.
21. Ва онҳо баромада, заминро аз биёбони Син то Раҳуб, ки назди Ҳамот буд, ҷосусӣ карданд.
22. Ва ба Начаб баромада, то Ҳебрӯн расиданд, ки Аҳи-мон, Шешай ва Талмай, фарзандони Аноқ, он ҷо буданд; ва Ҳебрӯн ҳафт сол пеш аз Сӯани Миср бино ёфта буд.
23. Ва ба водии Эшкӯл омаданд, ва аз он ҷо шоҳаи токро бо як хӯша ангур бурида, бо чӯбдасте дукаса бардоштанд; аз меваи анор ва анҷир низ гирифтанд.

*17. Қисми ҷанубии замини Канъон.

24. Он макон, ба сабаби хӯшаи ангуре ки банӣ-Исроил аз он чо бурида буданд, водии Эшкӯл* номида шуд.

Хабари ҷосусоне ки баргаштанд.

25. Ва онҳо, пас аз он ки заминро чил рӯз ҷосусӣ карданд, баргаштанд.

26. Ва раҳсипор шуда, назди Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ба биёбони Форон, ба Қодеш расиданд, ва ба онҳо ва тамоми ҷамоат хабар оварданд, ва меваи заминро ба онҳо нишон доданд.

27. Ва ба ӯ ҳикоят карда, гуфтанд: «Ба заминне ки моро фиристодӣ, рафтем, ва дар он ҳақиқатан шир ва асал ҷорист, ва ин аст меваи он.

28. Аммо қавме ки сокини он заминанд, пурзӯранд, ва шаҳрҳояш ҳисордори азим аст, ва фарзандони Анокро низ дар он чо дидем.

29. Амолеқиён дар замини Начаб сукунат доранд, ва хит-тиён ва ябусиён ва амӯриён дар кӯҳистон сокинанд, ва канъо-ниён назди баҳр ва дар соҳили Ёрдун сукунат доранд».

30. Ва Колеб қавро пеши Мусо таскин дода, гуфт: «Ба яқин мо баромада, онро ба тасарруфи худ хоҳем даровард, зеро ки метавонем бар он ғолиб оем».

31. Вале одамоне ки бо вай рафта буданд, гуфтанд: «Ба он қавм наметавонем муқобил бароём, зеро ки онҳо аз мо пурзӯртаранд».

32. Ва дар бораи заминне ки онро ҷосусӣ карда буданд, дар миёни банӣ-Исроил овозаи бад паҳн намуда, гуфтанд: «Заминне ки онро бо мақсади ҷосусӣ карданаш тай намудем, заминест, ки сокинони худро меҳӯрад, ва тамоми қавме ки андаруни он дидем, одамони бузургҷуссанд.

33. Ва дар он чо баҳодурони банӣ-Анокро дидем, ки аз насли баҳодуронанд; ва мо ба назари худамон мисли малах намудем,

*24. Хӯшаи ангур.

ва дар назари онҳо низ чунин будем».

БОБИ ЧОРДАХУМ

Беимони Исроил.

1. ВА тамоми ҷамоат бо овози баланд фиғон бардоштанд, ва қавм он шаб гирья карданд.
2. Ва тамоми банӣ-Исроил аз Мусо ва Ҳорун шиква карданд, ва тамоми ҷамоат ба онҳо гуфтанд: «Кошки дар замини Миср мемурдем, ё дар ҳамин биёбон чон меодем!»
3. Ва чаро Худованд моро ба ин замин мебарад, то ки мо ба дами шамшер биафтем, ва занону кӯдакони мо ба асирӣ бурда шаванд? Оё барои мо беҳтар нест, ки ба Миср баргардем?»
4. Ва ба якдигар гуфтанд: «Сардоре бар худ таъин ме-кунем ва ба Миср бармегардем».
5. Ва Мусо ва Ҳорун пеши тамоми ҷамъомади ҷамоати банӣ-Исроил бар рӯи худ афтоданд.
6. Ва Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб ибни Ефунне, аз миёни онҳое ки заминро ҷосусӣ карда буданд, либосҳои худро даррониданд,
7. Ва ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан ронда, гуфтанд: «Замине ки мо тай намудем, то ки онро ҷосусӣ кунем, замини ниҳоятдараҷа хуб аст.
8. Агар Худованд ба мо таваҷҷӯҳ кунад, моро ба ин замин оварда, онро ба мо хоҳад дод, — ба заmine ки шир ва асал дар он ҷорист.
9. Фақат ин ки ба зидди Худованд балво накунад, ва аз қавми он замин натарсед, зеро ки онҳо тӯъмаи мо хоҳанд шуд: пуштибонашон аз онҳо дур шудааст, ва Худованд бо мост, аз онҳо натарсед».
10. Ва тамоми ҷамоат гуфтанд: «Онҳоро сангсор бояд кард!» Вале ҷалоли Худованд дар хаймаи ҷомеъ бар тамоми банӣ-Исроил зоҳир шуд.

11. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «То ба кай ин қавм Маро хор медоранд? Ва то ба кай, бо вучуди тамоми аломоте ки дар миёни онҳо ба амал овардаам, ба ман имон намеоваранд?»
12. Онҳоро гирифтори вабое намуда, маҳв хоҳам кард, ва аз камари ту халқе ба вучуд хоҳам овард, ки аз онҳо бузургтар ва азимтар бошанд».
13. Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Он гоҳ мисриён, ки ту ин қавмро аз миёни онҳо бо қуввати Худ берун овардай инро хоҳанд шунид,
14. Ва ба сокинони ин замин инро хабар хоҳанд дод, дар сурате ки ин сокинон шунидаанд, ки Ту, эй Худованд, дар миёни ин қавм ҳастӣ, ва Ту, эй Худованд, бар онҳо рӯ ба рӯ зоҳир мешавӣ, ва абри Ту бар онҳо меистад, ва Ту пешо-пешо онҳо рӯзона дар сутуни абр ва шабона дар сутуни оташ меравӣ, —
15. Пас, агар Ту ин қавмро якбора бикӯшӣ, халққое ки овозаи Туро шунидаанд, хоҳанд гуфт:
16. "Азбаски Худованд ин қавмро ба заmine ки ба онҳо бо қасам ваъда карда буд, натавонист биёрад, бинобар ин он-ҳоро дар биёбон кушт".
17. Ва алҳол бигзор қуввати Худованд бузург шавад, чунон ки Ту сухан ронда, гуфта будӣ:
18. "Худованд собир ва пур аз эҳсон аст, гуноҳ ва маъсият-ро меомурзад, вале осирро бечазо намегузорад, барои гуноҳи падарон писаронро то насли сеюм ва чорум чазо медиҳад".
19. Пас, гуноҳи ин қавмро бар тибқи кибриёи эҳсони Худ биомурз, чунон ки ин қавмро аз Миср то ҳамин вақт омурзидаӣ».
20. Ва Худованд гуфт: «Бар тибқи сухани ту омурзидам.
21. Валекин ба Зоти Худам қасам, ки чунон ки Ман Ҳайи Лоямут ҳастам, ва чунон ки тамоми дунё аз ҷалоли Худованд пур аст,
22. Ончунон ҳамаи ин одамон, ки ҷалоли Маро, ва аломотеро, ки Ман дар Миср ва дар биёбон ба амал овардаам,

дидаанд, ва Маро даҳ карат имтиҳон намуда, ба овози Ман гӯш надодаанд, —

23. Ба яқин онҳо заминеро, ки Ман ба падаронашон бо қасам ваъда кардам, нахоҳанд дид; ва ҳамаи онҳое ки Маро хор доштаанд, онро нахоҳанд дид.

24. Вале бандаи Ман Колеб, азбаски рӯҳи дигаре дошта, Маро комилан пайравӣ намуд, — ўро Ман ба замине ки рафта буд, дохил хоҳам кард, ва насли ў онро мерос хоҳад гирифт.

25. Ва азбаски амалекиён ва канъониён дар водӣ соки-нанд, фардо тоб хӯрда, бо роҳи баҳри Қулзум сӯи биёбон кӯч кунед».

26. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

27. «То ба кай ба ин ҷамоати шарир, ки аз Ман шиква мекунанд, тоқат оварам? Шикоятҳои бани-Исроилро, ки аз Ман шиква мекунанд, шунидаам.

28. Ба онҳо бигӯ: "Ба ҳаёти Худам қасам, ки чунон ки шумо дар гӯши Ман сухан рондед, ончунон ба шумо амал хоҳам кард.

29. Дар ин биёбон ҷасадҳои шумо хоҳад афтод, яъне ҳамаи дар шумор овардашудагони шумо, бар ҳасби тамоми адади шумо, аз бистсола ва болотар, ки аз Ман шикоят кардаед.

30. Шумо ба ин замине ки дар бораи он Ман дасти Худро баланд карда қасам хӯрдам, ки шуморо дар он сокин созам, дохил нахоҳед шуд, ба ҷуз Колеб ибни Ефунне ва Еҳушаъ ибни Нун.

31. Валекин кӯдакони шумо, ки дар бораи онҳо гуфтед, ки ба асирий бурда хоҳанд шуд, — Ман онҳоро дохил хоҳам кард, ва онҳо заминеро, ки шумо аз он нафрат намудед, хо-ҳанд донист.

32. Ва ҷасадҳои шумо дар биёбон хоҳад афтод.

33. Ва писарони шумо чил сол дар биёбон овора шуда гашта, ҷазои зинкориҳои шуморо хоҳанд кашид, то даме ки ҷасадҳои шумо дар биёбон несту нобуд шавад. 34. Бар ҳасби шумораи рӯзҳои ки шумо заминро ҷосусӣ кардаед, яъне чил рӯз, як сол дар ивази як рӯз, ҷазои гу-ноҳҳои худро чил сол хоҳед кашид,

то бидонед, ки аз таваҷ-чӯҳи Ман маҳрум шуданатон чӣ маънӣ дорад".

35. Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтаам, ки ба тамоми ин ҷамоати шарир, ки ба муқобили Ман балво бардоштаанд, чунин амал хоҳам кард: дар ин биёбон корашон тамом шуда, дар ин ҷо хоҳанд мурд».

36. Ва он касоне ки Мусо барои ҷосусии замин фиристода буд, ва онҳо чун баргаштанд, овозаи бад дар бораи замин паҳн карда, тамоми ин ҷамоатро ба муқобили ӯ ба шӯр оварданд,

37. Он касоне ки овозаи бад дар бораи замин паҳн карданд, ба ҳузури Худованд аз вабо мурданд.

38. Вале Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб ибни Ефунне аз миёни он касоне ки барои ҷосусии замин рафта буданд, зинда монданд.

39. Ва Мусо ин суҳанонро ба тамоми банӣ-Исроил гуфт, ва қавм бисъёр андӯҳгин шуданд.

40. Ва бомдодон бармаҳал бархостанд, ва ба сари кӯҳ баромада, гуфтанд: «Инак, мо тайёрем ба маконе ки Худованд ваъда додааст, биравем, зеро ки гуноҳ кардаем».

41. Ва Мусо гуфт: «Чаро шумо фармони Худовандро пой-мол мекунед? Ин коратон муваффақият нахоҳад ёфт.

42. Наравед, зеро ки Худованд дар миёни шумо нест, ма-бодо пеши душманони худ мағлуб шавед.

43. Зеро ки амалекиён ва канъониён он ҷо пеши шумо мебошанд, ва шумо ба дами шамшер хоҳед афтод; ва азбаски шумо аз пайравии Худованд дур шудаед, Худованд низ бо шумо нахоҳад буд».

44. Вале онҳо бо ҳавобаландӣ ба сари кӯҳ баромадан гирифтанд; аммо сандуки аҳди Худованд ва Мусо аз ӯрдугоҳ берун нарафтанд.

45. Ва амалекиён ва канъониён, ки дар он кӯҳистон сокин буданд, фурӯд омада, ба онҳо шикаст расониданд ва онҳоро то Ҳормо таъқиб карданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Солҳои овозагардӣ; ҷазо барои поймол кардани шанбе.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки ба замини сукунати худ, ки Ман онро ба шумо медиҳам, дохил шавед,
3. Ва қурбонии оташин барои Худованд бихоҳед тақдим намоед, чи қурбонии сӯхтанӣ, чи забҳе барои иҷрои назр, ё барои хайрот, ё дар идҳои худ, то ки атри гуворо барои Худованд аз говон ё аз гӯсфандон ба амал оваред, —
4. Он гоҳ касе ки қурбонии худро барои Худованд тақдим менамояд, бояд барои ҳадияи ордӣ як ушри эфа орди маҳине биёрад, ки бо чорьяк ҳин равған омехта шуда бошад.
5. Ва барои ҳадияи рехтанӣ чорьяк ҳин шароб бо қурбонии сӯхтанӣ ё бо забҳ барои ҳар барра биёр.
6. Агар қўчқоре қурбонӣ намоӣ, барои ҳадияи ордӣ ду ушри эфа орди маҳине биёр, ки бо сеяк ҳин равған омехта шуда бошад.
7. Ва барои ҳадияи рехтани сеяк ҳин шароб биёр, то ки атри гуворо барои Худованд бишавад.
8. Ва агар наргови ҷавоне барои қурбонии сӯхтанӣ ё барои забҳи иҷрои назр ё забҳи саломатӣ ба Худованд тақдим намоӣ, —
9. Бигзор бо он наргови ҷавон ҳадияи ордӣ иборат аз се ушр орди маҳини омехта бо ним ҳин равған оварда шавад;
10. Ва барои ҳадияи рехтанӣ ним ҳин шароб биёр, то ки атри гуворо барои Худованд бишавад.
11. Барои ҳар наргов, ё барои ҳар қўчқор, ё барои ҳар барраи гӯсфандон ё бузон бояд ҳамин тавр амал карда шавад.
12. Мувофиқи миқдоре ки тақдим менамоед, барои ҳар яке, бар тибқи шумораи онҳо, амал кунед.
13. Ҳар тубҷой, вақте ки атри гуворо барои Худованд тақдим менамояд, бояд инро ҳамин тавр ба амал оварад.
14. Ва агар дар миёни шумо ғарибе сокин бошад, ё ҳар касе ки дар наслҳои шумо дар миёни шумо бошад, ва бихоҳад атри

гуворо барои Худованд тақдим намояд, вай бояд ончу-нон амал намояд, чунон ки шумо амал мекунад.

15. Барои шумо, эй аҳли ҷамоат, ва барои ғарибе ки назди шумо сукунат дорад, фариза як аст, ки фаризаи абадист дар наслҳои шумо: ғариб ба ҳузури Худованд комилан мисли шумост.

16. Барои шумо ва барои ғарибе ки дар миёни шумо сокин аст, як қонун ва як ҳуқуқ хоҳад буд».

17. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

18. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо ба замин ки Ман шуморо ба он ҷо мебарам, дохил шавед,

19. Ва аз нони он замин бихӯред, он гоҳ ҳадия барои Худованд тақдим кунед.

20. Аз навбари хаамири худ ҳалло* барои ҳадия тақдим кунед; ҷӣ гунае ки аз хирман ҳадия тақдим мекунад, онро он гуна тақдим, кунед.

21. Аз навбари хаамири худ ҳадия барои Худованд дар наслҳои худ тақдим кунед.

22. Ва агар саҳв намуда, тамоми ин аҳкомро, ки Худованд ба Мусо гуфтааст, ба ҷо наоварда бошед,

23. Яъне ҳар он чиро, ки Худованд ба шумо ба воситаи Мусо амр фармудааст, аз рӯзе ки Худованд барои шумо ва минбаъд барои наслҳои шумо амр фармудааст, —

24. Пас, агар ин, ба сабаби беҳабарии ҷамоат, саҳван ба амал омада бошад, он гоҳ бигзор тамоми ҷамоат як наргови ҷавонро барои қурбонии сӯхтанӣ, ҳамчун атри гуворо барои Худованд, бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтани он, мувофиқи қоидаи он, тақдим кунанд, ва як нарбузро барои қурбонии гуноҳ.

25. Ва қоҳин тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро қафорат ме-намояд, ва онҳо омурзида хоҳанд шуд, зеро ки ин саҳв буд, ва

*20. *Ҳалло* — як порча хаамир ба андозаи кулчае. 27. Вале агар як қас саҳван гуноҳ карда бошад, бигзор вай модабузи яксолае барои қурбонии гуноҳ тақдим намояд.

онҳо қурбонии худро барои қурбонии оташини Худованд, ва қурбонии гуноҳи худро барои саҳви худ ба ҳузури Худо-ванд тақдим кардаанд.

26. Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ва ғарибоне ки дар миёни онҳо сукунат доранд, омурзида хоҳанд шуд, зеро ки ин саҳви тамоми қавм буд.

28. Ва қоҳин он каси саҳвқардари, ки саҳван ба ҳузури Худованд гуноҳ кардааст, кафорат менамояд, то ки вай кафорат ёбад, ва он гоҳ вай омурзида хоҳад шуд.

29. Барои касе ки саҳван амал мекунад, хоҳ вай тубҷоие аз банӣ-Исроил бошад, хоҳ ғарибе ки дар миёни онҳо сукунат дорад, як қоида хоҳад буд.

30. Валекин касе ки дидаю доништа гуноҳе мекунад, хоҳ тубҷоӣ бошад хоҳ ғариб, вай Худовандро қуфр кардааст, пас он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд,

31. Зеро ки вай аз каломи Худованд нафрат карда, ҳукми Ёро поймол намудааст, — он кас албатта маҳв хоҳад шуд: гуноҳи вай бар гардани вай аст».

32. Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил дар биёбон буданд, касеро диданд, ки дар рӯзи шанбе ҳезум ҷамъ мекард.

33. Ва касоне ки ёро дида буданд, ки ҳезум ҷамъ мекард, ёро назди Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоат оварданд.

34. Ва ёро дар ҳабс гузоштанд, зеро ҳанӯз муайян нашуда буд, ки бо ё чӣ бояд кард.

35. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин кас бояд ҳатман кушта шавад; бигзор тамоми ҷамоат ёро берун аз ёрдугоҳ сангсор кунанд».

36. Ва тамоми ҷамоат ёро аз ёрдугоҳ берун оварданд, ва ёро сангсор карданд, ва ё мурд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

37. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

38. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ, ки барои худ бар гӯшаҳои либоси худ дар наслҳои худ сисит* бисозанд, ва

*38. *Сисит*—шилшилае ки аз чандин ришта бофта мешавад.

дар сисити ҳар гӯша риштаи лочуварде дохил кунанд,
 39. Ва он дар сисити шумо хоҳад буд, то ки бар он нига-риста,
 тамоми аҳкоми Худовандро ба ёд оваред, ва онҳоро иҷро
 кунед, ва аз пай дили худ ва чашмони худ, ки шуморо ба зино
 моил мекунад, наравед,
 40. То ки тамоми аҳкоми Маро дар хотир нигоҳ дошта, ба ҷо
 оваред, ва барои Худои худ муқаддас бошед.
 41. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз за-мини
 Миср берун овардам, то ки Худои шумо бошам. Ман
 Худованд Худои шумо ҳастам».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Балвои Қӯраҳ.

1. Ва Қӯраҳ ибни Йисҳор ибни Қаҳот ибни Левӣ, ва Дотон ва
 Абиром банӣ-Элиоб, ва Ён ибни Фолат, банӣ-Реубен
 бархостанд,
2. Ва назди Мусо ҳозир шуданд, ва бо онҳо дусаду пан-ҷох
 нафар аз банӣ-Исроил: сардорони ҷамоат, даъватшаван-дағони
 маҷлисҳо, шахсони номдор буданд.
3. Ва ба муқобили Мусо ва Ҳорун ҷамъ омада, ба онҳо
 гуфтанд: «Бас кунед! Зеро ки тамоми ҷамоат саросар муқад-
 дасанд, ва Худованд дар миёни онҳост. Пас, чаро шумо худро
 аз ҷамоати Худованд баланд мегузоред?»
4. Ва Мусо инро шунида, бар рӯи худ афтод,
5. Ва ба Қӯраҳ ва ҳамаи шариконаш сухан ронда, гуфт:
 «Бомдодон Худованд нишон хоҳад дод, ки кадом кас аз они
 Ёст, ва кадом кас муқаддас аст, ва он касро Ё ба Худаш
 наздик хоҳад кард; ва ҳар киро Ё интиҳоб намояд, варо ба
 Худаш наздик хоҳад кард.
6. Шумо, эй Қӯраҳ ва ҳамаи шариконат, чунин бикунед:
 маҷмарҳо барои худ бигиред,
7. Ва оташ дар онҳо бимонед, ва фардо ба ҳузури Худо-ванд
 бар онҳо бухур бирезед; ва он кас, ки Худованд варо интиҳоб
 намояд, муқаддас хоҳад буд. Бас кунед, эй банӣ-Левӣ!»

8. Ва Мусо ба Қўраҳ гуфт: «Бишнавед, эй банӣ-Левӣ!
9. Оё барои шумо кам аст, ки Худои Исроил шуморо аз ҷамоати Исроил ҷудо кардааст, ва шуморо ба Худаш наздик овардааст, то ки хизмати маскани Худовандро ба ҷо оваред, ва ба ҳузури ҷамоат истода, ба онҳо хизмат кунед,
10. Ва туро ва ҳамаи бародаронат, банӣ-Левиро бо ту наз-дик овардааст, ва шумо қаҳонатро низ мехоҳед ба даст ова-ред?
11. Бинобар ин ту ва ҳамаи шариконат ба муқобили Худованд чамъ шудаед. Ва Ҳорун чӣ гуноҳ дорад, ки аз вай шиква мекунад?»
12. Ва Мусо фиристод, то ки Дотон ва Абиром, писарони Элиобро бихонанд; вале онҳо гуфтанд: «Намеравем!
13. Оё кам аст, ки ту моро аз заmine ки шир ва асал дар он ҷорист, берун овардӣ, то ки моро дар биёбон ба ҳалокат бирасонӣ, боз мехоҳӣ, ки бар мо ҳукмронӣ намоӣ?
14. Ту моро ба заmine ки шир ва асал дар он ҷорӣ бошад, наовардӣ, ва моликияти иборат аз киштзор ва тоқзор ба мо надодӣ. Оё чашмони ин одамонро мехоҳӣ биканӣ? Намеравем!»
15. Ва Мусо бисъёр андӯхгин шуда, ба Худованд гуфт: «Ба ҳадияи онҳо таваҷҷӯҳ нанамо! Ман аз ҳеч кадомашон як хар ҳам нагирифтам, ва ба ҳеч кадомашон бадӣ накардам».
16. Ва Мусо ба Қўраҳ гуфт: «Ту ва ҳамаи шариконат фардо пеши Худованд ҳозир шавед, ту ва онҳо ва Ҳорун.
17. Ва ҳар яке маҷмари худро гирифта, бухур бар онҳо бимонед, ва ҳар яке маҷмари худро ба ҳузури Худованд наздик оваред: дусаду панҷоҳ маҷмар, ва ту ва Ҳорун — ҳар яке маҷмари худро».
18. Ва ҳар яке маҷмари худро гирифта, оташ бар онҳо гузоштанд, ва бухур бар онҳо рехтанд, ва назди дари хаймаи ҷомеъ истоданд. Мусо ва Ҳорун низ бо онҳо буданд.
19. Ва Қўраҳ тамоми ҷамоатро ба муқобили онҳо назди дари хаймаи ҷомеъ чамъ кард. Ва ҷалоли Худованд ба тамоми ҷамоат зоҳир шуд.
20. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун суҳан ронда, ба онҳо гуфт:

21. «Худро аз миёни ин ҷамоат дур кунед, то ки Ман онҳоро дар як лаҳза нест кунам».
22. Ва онҳо бар рӯи худ афтада, гуфтанд: «Эй Худо, ки Худои орифи рӯхҳои тамоми башар ҳастӣ! Як кас гуноҳ кар-дааст, ва ту бар тамоми ҷамоат дарғазаб мешавӣ?»
23. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
24. «Ба ҷамоат сухан ронда, бигӯ: аз гирду пеши маскани Қӯраҳ, Дотон ва Абиром дур шавед!»
25. Ва Мусо бархоста, назди Дотон ва Абиром рафт, ва пирони Исроил аз ақиби ӯ рафтанд.
26. Ва ӯ ба ҷамоат сухан ронда, гуфт: «Аз пеши хаймаҳои ин одамони шарир дур шавед, ва ба ягон чизе ки аз они он-ҳост, даст нарасонед, мабодо ба сабаби бисъёрии гуноҳҳои онҳо ба ҳалокат бирасед».
27. Ва онҳо аз гирду пеши маскани Қӯраҳ, Дотон ва Абиром дур шуданд; вале Дотон ва Абиром берун омада, бо занон ва писарон ва кӯдакони худ назди дари хаймаҳошон истоданд.
28. Ва Мусо гуфт: «Аз ин хоҳед донист, ки Худованд маро фиристодааст, то ки ҳамаи ин корҳоро бикунам, на ин ки ба дилхоҳи худ карда бошам.
29. Агар ин қасон мисли мурдани ҳар одам бимиранд, ва қисмати ҳар одам насибашон бишавад, — пас маро Худованд нафиристодааст.
30. Ва лекин агар Худованд ҳодисаи тозае ба вучуд оварад, ва замин даҳони худро кушода, онҳоро бо ҳар чизе ки аз они онҳост, фурӯ барад, ва онҳо зинда ба зинда ба таҳтутгуроб фуруд оянд, — он гоҳ бидонед, ки ин одамон аз Худованд нафрат кардаанд».
31. Ва ҳамин ки ӯ гуфтани ҳамаи ин суханонро ба анҷом расонид, замин ки зерин онҳо буд, кафид,
32. Ва замин даҳони худро кушода, онҳоро, ва хонаҳои онҳоро, ва ҳамаи одамонро, ки ба Қӯраҳ нисбат доштанд, ва тамоми молу мулки онҳоро фуруӯ бурд.

33. Ва онҳо бо ҳар чизе ки ба онҳо тааллуқ дошт, зинда ба зинда ба тахтуттуроб фурӯд омаданд; ва замин бар онҳо пӯшида шуд, ва онҳо аз миёни ҷамоат маҳв гардиданд.
34. Ва ҳамаи исроилиёне ки дар гирду пеши онҳо буданд, аз фиғони онҳо гурехтанд, зеро ки гуфтанд: «Мабодо замин моро низ фурӯ барад».
35. Ва оташе аз ҷониби Худованд берун омада, он дусаду панҷоҳ нафарро, ки бухур оварда буданд, сӯзонид.
36. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
37. «Ба Эльзор ибни Ҳорунӣ коҳин бигӯ, ки он маҷмар-ҳоро аз миёни сӯхтагон бардорад, ва оташро ба як тараф партояд, зеро ки онҳо тақдис ёфтааст, —
38. Яъне маҷмарҳои онҳоеро, ки ба зарари ҷони худ гу-ноҳкор шудаанд, — ва бигзор аз онҳо тахтаҳои паҳн барои пӯшонидани рӯи қурбонгоҳ бисозанд, зеро ки онҳоро ба ҳузури Худованд оварда буданд, ва онҳо тақдис ёфтааст; ва онҳо аломате барои банӣ-Исроил хоҳад буд».
39. Ва Эльзори коҳин маҷмарҳои мисро, ки сӯхтагон оварда буданд, гирифт, ва аз онҳо тахтаҳои паҳн барои пӯшонидани қурбонгоҳ сохтанд, —
40. Ҳамчун ёдгорӣ барои банӣ-Исроил, — то ки ҳеч каси бегонае ки аз насли Ҳорун набошад, барои сӯзонидани бухур ба ҳузури Худованд наздик наояд, ва қисматаш мисли Қӯраҳ ва шарикони вай нашавад, чунон ки Худованд ба ӯ ба воси-таи Мусо гуфтааст.
41. Ва фардояш тамоми ҷамоати банӣ-Исроил аз Мусо ва Ҳорун шиква карда, гуфтанд: «Шумо қавми Худовандро куштед!»
42. Ва хангоме ки ҷамоат ба муқобили Мусо ва Ҳорун чамъ шуданд, онҳо сӯи хаймаи ҷомеъ нигаристанд, ва инак, онро абр пӯшонид, ва ҷалоли Худованд зоҳир шуд. 43. Ва Мусо ва Ҳорун назди хаймаи ҷомеъ омаданд.
44. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
45. «Аз миёни ин ҷамоат дур шавед, то ки онҳоро дар як лаҳза нест кунам». Ва онҳо бар рӯи худ афтоданд.

46. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Мачмарро гирифта, оташе аз болои қурбонгоҳ бар он бимон, ва бухур бирез, ва зуд назди чамоат рафта, онҳоро кафорат намо, зеро ки ғазаб аз ҷониби Худованд баромада, вабо оғоз ёфтааст».

47. Ва Ҳорун аз рӯи гуфтаи Мусо онро гирифта, ба миёни чамоат давид, ва инак, вабо андаруни қавм оғоз ёфта буд; ва ӯ бухур рехта, қавмро кафорат намуд.

48. Ва дар байни мурдагон ва зиндагон истод, ва вабо хотима ёфт.

49. Ва касоне ки аз вабо мурданд, чордаҳ ҳазору ҳафтсад нафар буданд, ба ҷуз онҳое ки аз боиси Қӯраҳ нобуд шуданд.

50. Ва Ҳорун назди Мусо, ба дари хаймаи ҷомеъ баргашт, ва вабо хотима ёфт.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Асои Ҳорун гул кард.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан бирон, ва аз онҳо асоҳо бигир, як асо аз ҳар хонадон, аз ҳамаи раисони онҳо бар ҳасби хонадонҳошон дувоздаҳ асо; ва номи ҳар касро бар асои вай бинавис.

3. Ва номи Ҳорунро бар асои Левӣ бинавис, зеро ки як асо барои раиси хонадони онҳо хоҳад буд.

4. Ва онҳоро дар хаймаи ҷомеъ пеши сандуқи шаҳодат, ки он ҷо Ман ба шумо зоҳир мешавам, бимон.

5. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар киро Ман интиҳоб намоям, асои вай гул хоҳад кард; бо ин Ман шикваҳои банӣ-Исроилро, ки аз шумо мекунанд, аз ҷониби Худ соқит хоҳам намуд».

6. Ва Мусо ба банӣ-Исроил сухан ронд, ва ҳамаи раисони онҳо ба ӯ асоҳо доданд, як асо барои ҳар раис, дувоздаҳ асо бар ҳасби хонадонҳошон; ва асои Ҳорун дар миёни асоҳои онҳо буд.

7. Ва Мусо асоҳоро ба ҳузури Худованд дар хаймаи шаҳодат гузошт.

8. Ва фардош чунин воқеъ шуд, ки Мусо ба хаймаи шаҳодат даромад, ва инак, асои Ҳорун, аз хонадони Левӣ, гул карда ва ғунча баста, бодом оварда буд.

9. Ва Мусо ҳамаи асоҳоро аз пеши Худованд назди банӣ-Исроил берун овард; ва онҳо инро диданд ва ҳар яке асои худро гирифтанд.

10. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Асои Ҳорунро пеши сандуқи шаҳодат аз нав бимон, то ки ҳамчун аломат барои абнои исьён нигоҳ дошта шавад, ва шиквае ки онҳо аз Ман мекунанд, хотима ёбад, ва онҳо намиранд».

11. Ва Мусо чунин кард; чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ончунон кард.

12. Ва банӣ-Исроил ба Мусо сухан ронда, гуфтанд: «Инак, мо мемирем, ба ҳалокат мерасем, ҳамамон ба ҳалокат мерасем!»

13. Ҳар кӣ ба маскани Худованд наздик ояд, мемирад; оё ҳамамон ба мурдан маҳкум шудаем?»

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Имтиёзот ва воқиботи Ҳорун ва левизодагон.

1. Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: «Ту, ва писаронат ва хонадони падарат бо ту, барои ҳар гуноҳи оид ба қудс масъул хоҳед буд; ва ту, ва писаронат бо ту, барои ҳар гуноҳи оид ба қаҳонати шумо масъул хоҳед буд.

2. Ва бародарони худро низ, яъне сибти Левиро, ки сибти падари туст, ба худ наздик бикун, то ки бо ту ҳамроҳӣ намоянд ва хизматгузори ту бошанд; валекин ту, ва писаронат бо ту, пеши хаймаи шаҳодат хоҳед буд.

3. Бигзор онҳо хизмати ту ва хизмати тамоми хаймаро ба ҷо оваранд, аммо ба колои муқаддас ва ба қурбонгоҳ наздик нашаванд, то ки на шумо бимиред, на онҳо.

4. Ва бигзор онҳо бо ту ҳамроҳӣ намуда, хизматгузори хаймаи ҷомеъ ва ҳар кори хаймаро ба ҷо оваранд; ва каси бегонае набояд ба шумо наздик ояд.

5. Ва шумо хизмати қудс ва хизмати қурбонгоҳро ҳамин тавр ба чо оваред, то ки ғазаб бар банӣ-Исроил дигар рӯй надихад.
6. Валекин Ман, инак бародарони шумо левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил гирифтаам, ки онҳо ба шумо барои Худованд инъом карда шудаанд, то ки корҳои хаймаи чо-меъро иҷро кунанд.
7. Вале ту, ва писаронат бо ту, қаҳонати худро аз ҷиҳати ҳар кори қурбонгоҳ ва он чи андарун, дар пушти парда аст, риоя намуда, хизмат кунед; кори қаҳонатро Ман ба шумо инъом мекунам, ва ҳар бегонае ки наздик ояд, кушта хоҳад шуд».
8. Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: «Инак, Ман бақияи ҳа-дияҳои Худро аз ҳамаи қурбонҳои муқаддаси банӣ-Исроил ба ту бахшидам, онҳоро ба ту ва писаронат ба фаризаи доимӣ насиб кардам.
9. Аз вақфҳои муқаддасе ки аз оташ боқӣ мемонад, инҳо аз онҳо ба Ман тақдим мекунанд; инҳо барои ту ва писаронат чизи муқаддастарин аст.
10. Онро дар макони муқаддас бихӯред; ҳар мардина метавонад аз он бихӯрад. Он барои ту муқаддас аст.
11. Ва ин ҳам барои ту ҳиссаи бахшиши онҳо аз ҳамаи инъомҳои чунбонидани банӣ-Исроил хоҳад буд: онро Ман ба ту, ва ба писаронат ва духтаронат бо ту, ба фаризаи доимӣ бахшидам; ҳар касе ки дар хонаи ту пок бошад, метавонад аз он бихӯрад.
12. Тамоми гузини равғанро, ва тамоми гузини шароб ва ғалларо, яъне навбарҳои онҳоро, ки ба Худованд тақдим менамоянд, ба ту бахшидам.
13. Ҳамаи меваҳои аввалини замини онҳо, ки ба Худованд меоваранд, бигзор аз онҳо бошад; ҳар касе ки дар хонаи ту пок бошад, метавонад аз онҳо бихӯрад.
14. Ҳар он чи дар Исроил вақф карда мешавад, бигзор аз онҳо бошад.

15. Ҳар раҳимкушои ҳар башар, ки аз одамон ва аз чор-поён ба Худованд тақдим менамоянд, бигзор аз они ту бо-шад; аммо барои нахустзодаи одамон албатта фидия бигир, ва барои нахустзодаи чорпоёни начис фидия бигир. 16. Ва онҳое ки барояшон фидия дода мешавад, бояд як мо-ҳа бошанд, ва барояшон мувофиқи қиматдиҳии худат панҷ сикл нуқра бо сикли муқаддас, ки аз бист черо иборат аст, фидия бигир.

17. Аммо барои нахустзодаи говон ё нахустзодаи гӯсфан-дон ё нахустзодаи бузон фидия нагир: онҳо муқаддас аст; хуни онҳоро бар қурбонгоҳ бипош, ва чарбуи онҳоро ҳам-чун қурбонии оташин бисӯзон, то ки атри гуворо барои Худо-ванд бошад.

18. Ва гӯшти онҳо аз они ту хоҳад буд; мисли синаи чунбониданӣ ва мисли соқи рост аз они ту хоҳад буд.

19. Ҳамаи ҳадияҳоро аз қурбониҳое ки банӣ-Исроил ба Худованд тақдим менамоянд, ба ту, ва ба писарону духтаронат бо ту, ба фаризаи доимӣ медиҳам; ин ба ҳузури Худованд барои ту, ва барои насли ту бо ту, аҳди намак то абад хоҳад буд».

20. Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: «Ту дар замини онҳо мулке нахоҳӣ дошт, ва ҳиссае барои ту дар миёни онҳо на-хоҳад буд; Ман ҳиссаи ту ва мулки ту дар миёни банӣ-Исроил ҳастам.

21. Вале ба банӣ-Левӣ, инанк, Ман тамоми ушри банӣ-Исроилро барои моликият додам, дар ивази хизмате ки онҳо ба ҷо меоваранд, яъне хизмати хаймаи ҷомеъ.

22. Ва банӣ-Исроил дигар ба хаймаи ҷомеъ наздик нахо-ҳанд шуд, то ки гуноҳкор нашаванд ва намиранд.

23. Ва левизодагон бигзор хизмати хаймаи ҷомеъро ба ҷо оваранд, вале онҳо барои гуноҳашон ҷазо хоҳанд ёфт; ин барои наслҳои шумо фаризаи доимӣ хоҳад буд, ва дар миёни банӣ-Исроил онҳо мулке нахоҳанд дошт,

24. Зеро ки ушри банӣ-Исроилро, ки барои Худованд ҳа-дия мекунанд, Ман ба левизодагон ҳамчун мулк медиҳам; бинобар ин Ман ба онҳо гуфтам, ки дар миёни банӣ-Исроил мулке нахоҳанд дошт».

25. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
26. «Ба левизодагон сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки ушреро, ки аз банӣ-Исроил ба шумо ҳамчун моликият додаам, аз онҳо мегиред, шумо ҳадияи Худовандро аз он, яъне ушре аз ушр тақдим намоед.
27. Ва ҳадияи шумо барои шумо мисли гандуми хирман ва мисли маҳсули фаровони чархушт ба шумор хоҳад рафт.
28. Ҳамин тавр шумо низ аз ҳамаи ушрхое ки аз банӣ-Исроил мегиред, ҳадияи Худовандро тақдим хоҳед кард, ва ҳадияи Худовандро аз он ба Ҳоруни коҳин хоҳед дод.
29. Аз ҳамаи инъомхое ки мегиред, ҳар ҳадияи Худовандро аз тамоми чарбуи онҳо, аз қисми тақдисьёфтаи онҳо тақдим намоед.
30. Ва ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо чарбуи онҳоро аз онҳо тақдим менамоед, ин барои левизодагон мисли гандуми хирман ва мисли маҳсули чархушт ба шумор хоҳад рафт.
31. Ва онро шумо ва аҳли байти шумо метавонед дар ҳар ҷо бихӯред, зеро ки ин музди шумост дар ивази хизмате ки дар хаймаи ҷомеъ ба ҷо меоваред.
32. Ва агар чарбуи онҳоро аз онҳо ҷудо карда тақдим на-муда бошед, шумо ба сабаби онҳо гуноҳкор нахоҳед буд; ва он чиро, ки банӣ-Исроил тақдис менамоянд, палид нагар-донед, то ки намиред».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Фармон дар бораи модагови сурх.

1. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:
2. «Ин аст фаризаи шариат, ки Худованд амр фармуда, мегӯяд: ба банӣ-Исроил бигӯ, ки модагови сурхи комиле ки айбе надошта бошад, ва юғ бар гарданаш гузошта нашуда бошад, назди ту биёранд.
3. Ва онро ба Эльзори коҳин бидиҳед, ва ӯ онро аз ӯрдугоҳ берун меоварад, ва онро ба ҳузури ӯ мекушанд.

4. Ва бигзор Эльзори коҳин бо ангушти худ аз хуни он гирифта, ба тарафи пеши хаймаи ҷомеъ ҳафт карат он хунро бипошад.
5. Ва модаговро пеши назари ӯ месӯзонанд: бигзор пӯсти он ва гӯшти он ва хуни он бо якҷоягии саргини он сӯзонида шавад.
6. Ва бигзор коҳин чӯби арз ва зуфо ва риштаи қирмиз гирифта, бар оташи модагов партояд;
7. Ва коҳин либосашро бишӯяд ва баданашро дар об ғусл диҳад, ва баъд аз он ба ӯрдугоҳ биёяд, ва коҳин то шом начис хоҳад буд.
8. Ва касе ки онро сӯзонидааст, бигзор либосашро бо об бишӯяд, ва баданашро дар об ғусл диҳад, ва то шом начис хоҳад буд.
9. Ва бигзор шахси поке хокистари модаговро ҷамъ кар-да, берун аз ӯрдугоҳ дар макони поке бимонад, ва он аз баҳри ҷамоати банӣ-Исроил барои оби поккунанда нигоҳ дошта хоҳад шуд: ин пок кардан аст аз гуноҳ.
10. Ва касе ки хокистари модаговро ҷамъ кардааст, бигзор либосашро бишӯяд, ва то шом начис хоҳад буд. Ва бигзор ин барои банӣ-Исроил ва барои ғарибе ки дар миёни онҳо сукунат дорад, фаризаи доимӣ бошад.
11. Касе ки ба ҷасади мурдаи ҳар одаме мерасад, ҳафт рӯз начис хоҳад буд.
12. Вай бояд худро дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум бо он пок гардонад, ва он гоҳ пок хоҳад буд; вале агар худро дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум пок нагардонад, пок на-хоҳад буд.
13. Ҳар касе ки ба мурдае, ба ҷасади одаме ки мурдааст, расида, худро пок нагардонида бошад, маскани Худовандро палид месозад, ва он кас аз миёни Исроил маҳв хоҳад шуд; зеро ки оби поккунанда бар вай пошида нашудааст, аз ин рӯ вай нопок аст, яъне нопокии вай ҳанӯз бар вай боқист.

14. Ин аст шариат: агар касе дар хайма бимирад, ҳар кӣ ба он хайма дарояд, ва ҳар чи дар он хайма бошад, ҳафт рӯз начис хоҳад буд.

15. Ва ҳар зарфи кушода, ки сарпӯшаш бар он маҳкам карда нашуда бошад, начис хоҳад буд.

16. Ва ҳар кӣ дар саҳро ба ҷасади каси бо шамшер кушташуда, ё бо ачали худ мурда, ё ба устухони одамизод, ба қабри вай мерасад, ҳафт рӯз начис хоҳад буд.

17. Ва бигзор барои шахси начис аз хокистари он қурбо-нии аз баҳри гуноҳ сӯзонидашуда бигиранд, ва оби равон бар он дар зарфе бирезанд;

18. Ва шахси поке зуфо гирифта, дар он об биғӯтонад, ва бар хайма ва бар тамоми коло ва бар касоне ки дар он буданд, ва бар шахсе ки ба устухон, ё ба мақтул, ё ба ҷасади мурда, ё ба қабр расидааст, бипошад;

19. Ва шахси пок бар шахси начис дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум. бипошад, ва дар рӯзи ҳафтум ўро пок гардонад, ва он гоҳ ў либосашро мешӯяд, ва дар об ғусл мекунад, ва шомгоҳ пок хоҳад буд.

20. Вале агар касе начис шуда, худро пок нагардонад, он кас аз миёни ҷамоат маҳв хоҳад шуд, зеро ки вай қудси Худовандро палид кардааст: оби поккунанда бар вай пошида на-шудааст, вай начис аст.

21. Ва бигзор ин барои онҳо фаризаи доимӣ бошад; ва касе ки оби поккунанда пошидааст, бигзор либосашро би-шӯяд; ва касе ки ба оби поккунанда расидааст, то шом начис хоҳад буд.

22. Ва ҳар чизе ки шахси начис ба он расида бошад, начис хоҳад буд, ва касе ки ба он бирасад, то шом начис хоҳад буд».

БОБИ БИСТУМ

Вафоти Марьям.

1. ВА тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар моҳи якум ба биёбони Син расиданд, ва қавм дар Қодеш ўрду заданд; ва Марьям дар он ҷо вафот ёфт, ва дар он ҷо дафн карда шуд.

Дар биёбон об набуд.

2. Ва барои ҷамоат об набуд, ва онҳо ба муқобили Мусо ва Ҳорун ҷамъ шуданд.
3. Ва қавм бо Мусо низоъ карда, гуфтанд: «Кошки мо ҳам мемурдем, вақте ки бародарони мо ба ҳузури Худованд мурданд!
4. Ва ҷаро ҷамоати Худовандро ба ин биёбон овардед, то ки мо ва чорпоёни мо дар ин ҷо бимирем?
5. Ва ҷаро моро аз Миср берун овардед, то ки моро ба ин ҷои нобоб биёред, ки ҷои зироат ва анҷир ва ангур ва анор нест, ва об ҳам барои нӯшидан нест?»
6. Ва Мусо ва Ҳорун аз пеши ҷамоат назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ омада, бар рӯи худ афтоданд; ва ҷалоли Худованд ба онҳо зоҳир шуд.

Мусо аз сахра об мебарорад. Гуноҳи ӯ.

7. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
8. «Асоро бигир, ва ту ва бародарат Ҳорун ҷамоатро ҷамъ карда, пеши назари онҳо ба сахра бигӯед, ки оби худро бидиҳад: ва ту барои онҳо аз сахра об бароварда, ҷамоат ва чорпоёни онҳоро хоҳӣ нӯшонид».
9. Ва Мусо асоро аз пеши Худованд гирифт, чунон ки ба ӯ амр фармуда буд.
10. Ва Мусо ва Ҳорун ҷамоатро назди сахра ҷамъ карданд, ва ӯ ба онҳо гуфт: «Бишнавед, эй саркашон! Оё аз ин сахра об барои шумо берун оварем?»
11. Ва Мусо дасти худро бардошта, саҳраро бо асои худ ду карат зад, ва оби бисъёре берун омад; ва ҷамоат ва чорпоёни онҳо нӯшиданд.
12. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: «Азбаски шумо ба Ман имон наовардед, то ки қудсияти Маро пеши назарибандӣ-

Исроил нишон диҳед, бинобар ин ин ҷамоатро ба за-мине ки ба онҳо ваъда кардаам, нахоҳед овард».

13. Ин аст оби Мерибо*, ҷое ки банӣ-Исроил бо Худованд низоъ карданд, ва ӯ қудсияти Худро дар миёни онҳо зоҳир сохт.

Гуноҳи ислоҳноназири Адӯм.

14. Ва Мусо қосидонро аз Қодеш назди подшоҳи Адӯм фиристод, то ки бигӯянд: «Бародари ту Исроил чунин ме-гӯяд: тамоми машаққатеро, ки бар сари мо омадааст, ту ме-донӣ.

15. Падарони мо ба Миср фурӯд омаданд, ва мо айёми зиёде дар Миср сокин будем, ва мисриён бо мо ва бо падарони мо рафтори бад карданд.

16. Ва мо сӯи Худованд фиғон кашидем, ва ӯ овози моро шунид, ва элчие фиристода, моро аз Миср берун овард, ва инак, мо дар Қодеш мебошем, ки шаҳрест дар канори ҳудуди ту.

17. Лутфан, мо аз замини ту убур кунем, аз киштзор ва токзор нахоҳем гузашт, ва об аз чоҳҳо нахоҳем, нӯшид; аз шоҳроҳ хоҳем рафт, ба тарафи рост ё чап тоб нахоҳем хӯрд, то даме ки аз ҳудуди ту убур кунем».

18. Вале Адӯм ба ӯ гуфт: «Аз замини ман убур нахоҳӣ кард, вагар на ба пешвози ту бо шамшер берун хоҳам омад».

19. Ва банӣ-Исроил ба вай гуфтанд: «Мо аз роҳҳои ом равона хоҳем шуд, ва агар ман ва рамаи ман аз оби ту бинӯ-шем, қимати онро хоҳем дод; ҳеч зиёне ба ту нахоҳад расид, фақат бо пойҳоям убур хоҳам кард».

20. Вале вай гуфт: «Убур нахоҳӣ кард!» Ва Адӯм бо қавми зиёде ва бо дасти қавӣ ба пешвози ӯ берун омад.

21. Ва Адӯм розӣ нашуд, ки аз ҳудуди худ барои убур кардани Исроил роҳ диҳад; ва исроилиён аз пеши ӯ ба тарафи дигар рӯ оварданд.

*13. Низоъ.

22. Ва онҳо аз Қодеш кӯч карданд, ва банӣ-Исроил, та-моми ҷамоаташон, ба кӯхи Хӯр расиданд.

Фавти Ҳорун.

23. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун дар кӯхи Хӯр, назди сарҳади замини Адӯм, сухан ронда, гуфт:

24. «Ҳорун ба қавми худ хоҳад пайваст, зеро ки ӯ ба за-мине ки Ман ба банӣ-Исроил ваъда кардаам, дохил нахоҳад шуд, ба сабаби он ки шумо назди оби Мерибо аз амри Ман саркашӣ кардед.

25. Пас, Ҳорунро бо писараш Эльзор бигир, ва онҳоро ба кӯхи Хӯр барор.

26. Ва либоси Ҳорунро бикаш, ва онро ба писараш Эльзо-зор бипӯшон; ва Ҳорун дар он ҷо вафот карда, ба қавми худ хоҳад пайваст».

27. Ва Мусо ончунон ки Худованд амр фармуда буд, амал кард, ва онҳо пеши назари тамоми ҷамоат ба кӯхи Хӯр баро-маданд.

28. Ва Мусо либоси Ҳорунро кашид, ва онро ба писараш Эльзор пӯшонид, ва Ҳорун дар он ҷо, бар сари кӯҳ вафот ёфт; ва Мусо ва Эльзор аз кӯҳ фурӯд омаданд.

29. Ва чун тамоми ҷамоат диданд, ки Ҳорун мурдааст, та-моми хонадони Исроил сӣ рӯз мотам гирифтанд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Мори мисин. Ғалаба бар Сихӯн.

1. ВА Канъонӣ, подшоҳи Арод, ки дар чануб сокин буд, шунид, ки Исроил бо роҳи Аторим меояд, ва ӯ бо исроилиён ҷанг кард, ва баъзеро аз онҳо ба асирӣ бурд.

2. Ва Исроил барои Худованд назр карда, гуфт: «Агар ин қавмро ба дасти ман бисупорӣ, шаҳрҳои онҳоро тамоман торумор хоҳам кард».

3. Ва Худованд овози Исроилро иҷобат намуда, канъо-ниёнро ба дасти вай супурд, ва вай онҳо ва шаҳрҳои онҳоро тамоман торумор кард, ва он макон Ҳормо* номида шуд.
4. Ва аз кӯҳи Ҳӯр бо роҳи баҳри Қулзум кӯч карданд, то ки замини Адӯмро давр зананд; ва дар роҳ тоқати қавм тоқ шуд.
5. Ва қавм аз Худо ва аз Мусо шикоят карда, гуфтанд: «Чаро моро аз Миср баровардед, то ки дар биёбон бимирем? Зеро ки на нон ҳаст ва на об, ва дили мо аз ин хӯроки нобоб нафрат дорад».
6. Ва Худованд морҳои заҳрдорро ба зидди қавм фирис-тод, ва онҳо қавмро заҳр заданд; ва мардуми зиёде аз исроилиён мурданд.
7. Ва қавм назди Мусо омада, гуфтанд: «Мо гуноҳ кардем, ки аз Худованд ва аз ту шикоят намудем; сӯи Худованд дуо гӯй, то ки моронро аз мо дур кунад». Ва Мусо барои қавм дуо гуфт.
8. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ мори заҳрдоре бисоз, ва онро бар сари ҳодае бимон; ва ҳар моргазида, агар ба он назар кунад, зинда хоҳад монд».
9. Ва Мусо мори мисине сохта, бар сари ҳодае монд; ва ҳар гоҳ касеро мор заҳр мезад, ҳамин ки вай ба мори мисин назар мекард, зинда мемонд.
10. Ва банӣ-Исроил кӯч карда, дар Ўбӯт ўрду заданд.
11. Ва аз Ўбӯт кӯч карда, дар Ийе-Аборим, дар биёбоне ки рӯ ба рӯи Мӯоб, ба тарафи тулӯи офтоб аст, ўрду заданд.
12. Ва аз он ҷо кӯч карда, дар водии Зорад ўрду заданд.
13. Аз он ҷо кӯч карда, ба он тарафи Арнӯн, ки дар биёбон берун аз худуди амӯриён мебошад, ўрду заданд; зеро ки Арнӯн сарҳади Мӯоб, дар миёни Мӯоб ва амӯриён аст.
14. Бинобар ин дар китоби ҷангҳои Худованд гуфта шу-дааст: «Аз Воҳиб, ки дар Суфа аст, ва аз водихои Арнӯн гузаштем,
15. Ва низ аз ҷараёнгоҳи водихо,
ки ҷониби мавқеи Ор майл мекунад,

*3. Торумор.

ва ба ҳудуди Мӯоб мепайвандад».

16. Ва аз он чо ба Баир* кӯч карданд. Ин ҳамон чоҳест, ки Худованд дар бораи он ба Мусо гуфт: «Қавмро чамъ кун, то ки ба онҳо об диҳам».

17. Он гоҳ исроилиён ин сурудро сароиданд: «Лабрез шав, эй чоҳ! — бисароед ба он, —

18. Чоҳе ки мирон онро ҳафра задаанд, начибони қавм, бо чӯбдаст

ва асоҳои худ онро кандаанд». Ва аз биёбон ба Маттоно кӯч карданд.

19. Ва аз Маттоно—ба Наҳалиил, ва аз Наҳалиил—ба Бомӯт,

20. Ва аз Бомӯт — ба Гай, ки дар кишвари Мӯоб, бар қуллаи Фисча воқеъ аст, бар қуллае ки бар рӯи биёбон қад кашидааст.

21. Ва Исроил ба Сихӯн, подшоҳи амӯриён, қосидонро фиристод, то ки бигӯянд:

22. «Хоҳишмандам, ки аз заминат убур кунам; ба киштзор ва токзор дохил нахоҳем шуд, аз оби чоҳ нахоҳем нӯшид; бо шоҳроҳ хоҳем рафт, то даме ки аз ҳудуди ту убур кунем».

23. Вале Сихӯн барои убур кардани Исроил аз ҳудуди худ роҳ надод; ва Сихӯн тамоми қавми худро чамъ кард, ва ба пешвози Исроил ба биёбон баромад, ва ба Ёҳас расида, бо Исроил ҷанг кард.

24. Ва Исроил варо ба дами шамшер зада, заминашро аз Арнӯн то Яббӯқ ва то банӣ-Аммӯн тасарруф намуд, зеро ки сарҳади банӣ-Аммӯн мустаҳкам буд.

25. Ва Исроил ҳамаи ин шаҳрҳоро гирифт, ва Исроил дар ҳамаи шаҳрҳои амӯриён, дар Ҳешбӯн ва дар тамоми деҳоташ сокин шуд.

26. Зеро ки Ҳешбӯн шаҳри Сихӯн, подшоҳи амӯриён буд, ва ӯ бо подшоҳи пештараи Мӯоб ҷанг карда, тамоми замини варо то Арнӯн аз дасташ гирифта буд.

27. Бинобар ин ровиён мегӯянд:

«Ба Ҳешбӯн биёед,

*16. Чоҳ.

шаҳри Сихӯн бино ёфта, обод мешавад!

28. Зеро ки оташе аз Ҳешбӯн баромад, ва алангае аз шаҳри Сихӯн; Ор-Мӯобро сӯзонид, ва соҳибони баландиҳои Арнӯнро.

29. Вой бар ҳоли ту, эй Мӯоб!

Ба ҳалокат расидед, эй қавми Камуш! Писарони худро гуреза гардонид ва духтарони худро ба Сидӯн, подшоҳи амӯриён, ба асири дод.

30. Ва мо ба онҳо тир андохтем, ва Ҳешбӯн то Дибӯн нобуд шуд; ва онҳоро то Нуфах, ки назди Мидбо мебошад, харобазор гардондем».

31. Ва Исроил дар замини амӯриён маскан гирифт.

32. Ва Мусо фиристод, ки Яъзирро ҷосусӣ намоянд, ва деҳоти онро забт карданд, ва амӯриёнро, ки дар он ҷо буданд, бадар ронданд.

33. Ва тоб хӯрда, ба роҳи Бошон баромаданд, ва Уҷ, подшоҳи Бошон, бо тамоми қавми худ ба муқобили онҳо берун омад, то ки назди Адрай ҷанг кунад.

34. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Аз вай натарс, зеро ки варо бо тамоми қавмаш ва заминаш ба дасти ту месупорам, ва бо вай ончунон амал хоҳӣ кард, чунон ки бо Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн сокин буд, амал кардӣ».

35. Ва ӯро бо писаронаш ва тамоми қавмаш зарба заданд, ба тавре ки касе аз онҳо боқӣ намонд, ва замини ӯро тасарруф карданд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Бильом.

1. ВА банӣ-Исроил кӯч карда, дар даштҳои Мӯоб, дар он тарафи Ӯрдун, дар наздикии Ерихӯ ӯрду заданд.

2. Ва Болоқ ибни Сипӯр ҳар он чиро, ки Исроил ба амӯриён карда буд, дид;

3. Ва Мӯоб аз ин қавм бағоят ҳаросон шуд, зеро ки онҳо сершумор буданд; ва Мӯоб аз банӣ-Исроил дар изтироб афтод.
4. Ва Мӯоб ба пирони Мидьён гуфт «Алҳол ин чамоат ҳар он чиро, ки дар атрофи мост, хоҳанд лесид, чунон ки барзагов сабзаи саҳроро мелесад». Ва Болоқ ибни Сипӯр дар он замин подшоҳи Мӯоб буд.
5. Ва ӯ қосидонро ба Фатӯр, ки дар соҳили наҳр аст, назди Бильом ибни Баӯр, ба замини писарони қавми вай фиристод, то ки варо хонда, бигӯянд: «Инак, қавме аз Миср берун омадаанд, ва онҳо рӯи заминро пӯшониданд, ва рӯ ба рӯи ман маскан гирифтаанд.
6. Ва алҳол, лутфан, омада, ин қавмро лаънат намо, зеро ки онҳо аз ман қавитаранд: шояд, комъёб шавам, ва мо он-ҳоро зарба занем, ва ман онҳоро аз ин замин бадар ронам; зеро ки медонам: ҳар киро ту баракат диҳӣ, муборак хоҳад буд, ва ҳар киро лаънат намоӣ, малъун хоҳад буд».
7. Ва пирони Мӯоб бо пирони Мидьён рафтанд, ва музди чодугарии вай дар дасташон буд, ва назди Бильом омада, суханони Болоқро ба вай гуфтанд.
8. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Имшаб дар ин ҷо бимонед, ва чӣ тавре ки Худованд ба ман бигӯяд, ба шумо ҷавоб хоҳам гардонид». Ва сарварони Мӯоб назди Бильом монданд.
9. Ва Худо назди Бильом омада, гуфт: «Кистанд ин касоне ки назди ту мебошанд?»
10. Ва Бильом ба Худо гуфт: «Болоқ ибни Сипӯр, под-шоҳи Мӯоб, назди ман фиристодааст, ки:
11. "Инак, қавми аз Миср баромадае рӯи заминро пӯшониданд; акнун омада, онҳоро аз барои ман лаънат намо: шояд, комъёб шавам, ки ба онҳо ҷанг карда, онҳоро бадар ронам"».
12. Ва Худо ба Бильом гуфт: «Бо онҳо нарав, он қавмро лаънат нанамо, зеро ки онҳо қавми мубораканд».
13. Ва Бильом бомдодон бархоста, ба сарварони Болоқ гуфт: «Ба замини худ биравед, зеро Худованд намехоҳад ба ман изн диҳад, ки бо шумо биравам».

14. Ва сарварони Мӯоб бархостанд, ва назди Болоқ омада, гуфтанд: «Бильом розӣ нашуд, ки бо мо биёяд».
15. Ва Болоқ боз сарваронеро фиристод, ки назар ба инҳо бештар ва мӯхтарамтар буданд.
16. Ва онҳо назди Бильом омада, ба вай гуфтанд: «Болоқ ибни Сипӯр чунин мегӯяд: "Лутфан, аз омадан назди ман рӯй нагардон».
17. Зеро ки туро бағоят иззату икром хоҳам кард, ва ҳар он чи ба ман бигӯӣ, ба ҷо хоҳам овард; лутфан, омада, аз барои ман ин қавмро лаънат намо"».
18. Ва Бильом ҷавоб гардонида, ба бандагони Болоқ гуфт: «Агарчи Болоқ хонаи худро пур аз нукра ва тилло ба ман бидиҳад, фармони Худованд Худои худро наметавонам поймол намуда, кори хурде ё бузурге бикунам; 19. Ва алҳол, лутфан, шумо низ имшаб дар ин ҷо бимонед, то бидонам, ки Худованд ба ман боз чӣ хоҳад гуфт».
20. Ва Худо шабона назди Бильом омада, ба вай гуфт: «Модоме ки ин одамон барои хондани ту омадаанд, бархоста, бо онҳо бирав; вале фақат он чиро, ки Ман ба ту хоҳам гуфт, ба амал овар».
21. Ва бомдодон Бильом бархост, ва модахари худро зин карда, бо сарварони Мӯоб равона шуд.
22. Ва хашми Худо барои рафтани ӯ аланга зад, ва фариш-таи Худованд дар роҳ истод, то ки ба ӯ мамониат расонад; ва ӯ бар модахараш савор буд, ва ду навкараш ҳамроҳаш буданд.
23. Ва модахар фариштаи Худовандро дид, ки дар сари роҳ истодааст, ва шамшери бараҳнааш дар дасти ӯст, — ва модахар аз роҳ тоб хӯрда, ба киштзор рафт; ва Бильом модахарро зад, то ки онро ба роҳ баргардонад.
24. Ва фариштаи Худованд дар пайроҳае дар миёни тоқзор истод, ки деворе ба ин тарафаш ва деворе ба он тарафаш буд.
25. Ва модахар фариштаи Худовандро дида, худро ба де-вор часпонид, ва пои Бильомро ба девор фушурд; ва ӯ боз онро зад.

26. Ва фариштаи Худованд онсӯтар гузашта, дар макони танге истод, ки барои гаштан ба тарафи рост ё чап роҳе набуд.
27. Ва модахар фариштаи Худовандро дида, зери Билъом хобид; ва хашми Билъом аланга зад, ва ӯ модахарро бо таёкаш задан гирифт.
28. Ва Худованд даҳони модахарро кушод, ва он ба Билъом гуфт: «Ба ту чӣ кардаам, ки маро ин се карат задӣ?»
29. Ва Билъом ба модахар гуфт: «Зеро ки ту маро ба хашм овардӣ; агар шамшер дар дастам мебуд, алҳол туро мекуштам».
30. Ва модахар ба Билъом гуфт: «Ман, охир, модахари ту ҳастам, ки дер вақт боз ва то имрӯз ту бар ман савор мешавӣ; оё ягон вақт ман одат доштам, ки бо ту чунин рафтор кунам!» Ва ӯ гуфт: «Не».
31. Ва Худованд чашмони Билъомро кушод, ва ӯ фариштаи Худовандро дид, ки дар сари роҳ истодааст, ва шамшери бараҳна дар дасташ; ва ӯ ҳам шуда, пеши вай сачда кард.
32. Ва фариштаи Худованд ба ӯ гуфт: «Аз барои чӣ модахари худро ин се карат задӣ? Инак, ман баромадаам, то ки ба ту мамониат расонам, зеро ки ин роҳ ба муддаои табъи ман нест;
33. Ва модахар маро дида, ин се карат худро аз ман канор гирифт; агар он худро аз ман канор намегирифт, ман ҳатто туро алҳол мекуштам, вале онро зинда мегузоштам».
34. Ва Билъом ба фариштаи Худованд гуфт: «Ман гуноҳ кардам, зеро надониستم, ки ту ба пеши ман дар сари роҳ истодаӣ; ва алҳол, агар ин дар назарат бад бошад, ман хоҳам баргашт».
35. Ва фариштаи Худованд ба Билъом гуфт: «Бо ин одамон бирав, валекин фақат суханеро, ки ман ба ту хоҳам гуфт, бигӯ». Ва Билъом бо сарварони Болоқ рафт.
36. Ва Болоқ омадани Балъомро шунида, ба пешвози ӯ ба шаҳри Мӯоб, ки дар сарҳади Арнӯн, дар канори ҳуду-даш буд, берун омад.
37. Ва Болоқ ба Билъом гуфт: «Ман, охир, барои хонданиту фиристода будам; пас, чаро назди ман наомадӣ? Оё ҳақиқатан

гумон мекунӣ, ки ман наметавонам туро иззату икром намоям?»

38. Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Инак, назди ту омадаам; алҳол, оё ман метавонам чизе бигӯям? Он чи Худо дар даҳонам бигузорад, ҳамонро хоҳам гуфт».

39. Ва Билъом бо Болоқ рафт, ва онҳо ба Қиръят-Ҳусӯт расиданд.

40. Ва Болоқ говон ва гӯсфандон забҳ кард, ва назди Билъом ва сарвароне ки бо ӯ буданд, фиристод.

41. Ва бомдодон Болоқ Билъомро гирифт, ва ӯро ба баландиҳои Баал баровард; ва ӯ аз он ҷо як қисми қавмро мушоҳида намуд.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Билъом. Лаънати ӯ ба баракат мубаддал шуд.

1. Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Дар ин ҷо барои ман ҳафт қурбонгоҳ бино нам, ва ҳафт наргову ҳафт қўчқор барои ман дар ин ҷо тайёр кун».

2. Ва Болоқ ончунон ки Билъом гуфт, ба амал овард, ва Болоқу Билъом бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва қўчқоре тақ-дим карданд.

3. Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Назди қурбонии сўхтаниии худ биист, ва ман меравам: шояд, Худованд ба пешвози ман биёяд, ва ҳар чи ӯ ба ман зоҳир намояд, ба ту хоҳам гуфт». Ва ӯ ба баландие баромад.

4. Ва Худо ба Билъом дучор омад, ва вай ба ӯ гуфт: «Ҳафт қурбонгоҳ ораста кардам ва бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва қўчқоре тақдим намудам».

5. Ва Худованд сухане ба даҳони Билъом гузошта, гуфт: «Назди Болоқ баргард, ва чунин бигӯ».

6. Ва ӯ назди вай баргашт, ва инак, вай бо ҳамаи сарварони Мӯоб назди қурбонии сўхтаниии худ истода буд.

7. Ва ӯ масали худро оварда, гуфт:

«Болоқ, подшоҳи Мӯоб, маро аз Арам, аз кўҳҳои шарқ

овард:

"Биё, Яъқубро барои ман лаънат намо, ва биё, Исроилро нафрин фармо!"

8. Чӣ гуна лаънат намоям, дар сурате ки Худо лаънат нанамудааст?

Ва чӣ гуна нафрин фармоям, дар сурате ки Худованд нафрин нафармудааст?

9. Зеро ки аз сари сахраҳо варо мебинам,
ва аз болои талҳо варо мушоҳида менамоям: инак, қавмест, ки ба танҳои маскан мегирад, ва дар миёни халқҳо худро ҳисоб намекунад.

10. Кист, ки ғубори Яъқубро тавонад бишуморад, ва хоки Исроилро ба ҳисоб оварад? Бигзор чони ман бо ғавти одилон бимирад, ва фарҷоми ман мисли фарҷоми онҳо бошад!»

11. Ва Болоқ ба Билъом гуфт: «Ба ман чӣ кардӣ? Туро овардам, то ки душманонамро лаънат намой, вале ту инак, баракат медиҳӣ!»

12. Ва ӯ ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман, охир, он чиро, ки Худованд ба даҳонам мегузорад, бояд айнан бигӯям».

Ҳақ шумурдани Исроил.

13. Ва Болоқ ба ӯ гуфт: «Лутфан, бо ман ба макони дигаре биё, ки аз он ҷо онҳоро хоҳӣ дид, фақат як қисми онҳоро хоҳӣ дид, вале ҳамаи онҳоро нахоҳӣ дид, ва аз он ҷо онҳоро барои ман лаънат намо».

14. Ва ӯро ба майдони Сӯфим, бар қуллаи Фисча бурд; ва ҳафт қурбонгоҳ бино кард, ва бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва қўчқоре тақдим намуд.

15. Ва ба Болоқ гуфт: «Дар ин ҷо назди қурбонии сўхтаниии худ биист, вале ман дар он ҷо мулоқот хоҳам кард».

16. Ва Худованд бо Билъом мулоқот намуд ва суҳане ба даҳони ӯ гузошта, гуфт: «Назди Болоқ баргард ва чунин бигӯ».

17. Ва ӯ назди вай омад, ва инак, вай назди қурбонии сӯхтаниии худ бо сарварони Мӯоб истода буд, ва Болоқ аз ӯ пурсид: «Худованд чӣ гуфт?»

18. Ва ӯ масали худро оварда, гуфт: «Бархез, эй Болоқ, ва бишнава,

ба ман гӯш деҳ, эй писари Сипӯр!

19. Худо одамизод нест, ки дурӯғ бигӯяд, ва писари одам нест, ки аз ваъдаи худ пушаймон шавад: оё ӯ сухане мегӯяд — ва ба ҷо намеоварад? Ва оё ӯ қавле медиҳад — ва иҷро намекунад?

20. Инак, ман маъмур шудаам, ки баракат бидиҳам.

ва ӯ баракат додааст, ва ман наметавонам онро ботил намоям.

21. ӯ хабосате дар Яъқуб надидааст, ва ноинсофие дар Исроил мушоҳида накардааст. Худованд Худои онҳо бо онҳост, ва нидоҳои шодӣ дар шаъни подшоҳашон дар миёни онҳост.

22. Худо онҳоро аз Миср берун овард, —

ӯ мисли шохҳои бузи ваҳшӣ пурқувват аст.

23. Ба яқин, Яъқубро ба ҷодуе ҳочат нест, ва Исроилро ба афсуне ҳочат нест;

ҳар вақт ба Яъқуб ва ба Исроил гуфта хоҳад шуд, ки Худо чӣ қорҳо мекунад.

24. Инак, ин қавм мисли шери мода хоҳанд бархост ва мисли шери нар баланд хоҳанд ҷаст,

ва то нахҷирро нахӯранд

ва хуни мақтулонро нанӯшанд, нахоҳанд хобид».

25. Ва Болоқ ба Бильом гуфт: «Модоме ки наметавонӣ онҳоро лаънат намоӣ, лаънат нанамо, аммо онҳоро баракат ҳам надех».

26. Ва Бильом ҷавоб гардонида, ба Болоқ гуфт: «Ман, охир, ба ту сухан ронда гуфта будам, ки ҳар он чи Худованд бигӯяд, ҳамонро ба амал хоҳам овард».

27. Ва Болоқ ба Бильом гуфт: «Лутфан, биё, то ки туро ба макони дигаре бибарам; шояд, он ба назари Худо писанд ояд, ва ту аз он ҷо онҳоро барои ман лаънат намоӣ».

28. Ва Болоқ Бильомро ба куллаи Фаӯр, ки бар рӯи биё-бон қад кашидааст, бурд.

29. Ва Бильом ба Болоқ гуфт: «Барои ман дар ин ҷо ҳафт курбонгоҳ бисоз, ва барои ман дар ин ҷо ҳафт наргов ва ҳафт кӯчқор муҳайё намо».

30. Ва Болоқ ончунон ки Бильом гуфт, амал кард, ва бар ҳар курбонгоҳ наргове ва кӯчқоре тақдим намуд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Бильом боз барои Исроил некӯиро пешгӯӣ мекунад.

1. ВА Бильом дид, ки Исроилро баракат додан ба назари Худованд писанд меояд, бинобар ин, мисли дафъаҳои пештара, барои амали афсун нарафт, балки сӯи биёбон рӯй овард.

2. Ва Бильом чашмонашро боло карда, Исроилро дид, ки бар ҳасби сибтҳояш маскан гирифтааст, ва Рӯҳи Худо бар ӯ фурӯ рехт.

3. Ва ӯ масали худро оварда, гуфт: «Ин аст нутқи Бильом ибни Баӯр, нутқи марде ки чашмаш воз шудааст,

4. Нутқи касе ки суханони Худоро мешунавад, рӯъёҳои Қодирро муоина менамояд,
фурӯ меғалтад, вале чашмонаш кушода мебошад:

5. Чӣ зебост хаймаҳои ту, эй Яъқуб, ва масканҳои ту, эй Исроил!

6. Онҳо мисли чӯйборҳо ба ҳар тараф ҷорӣ мешавад, мисли боғҳои канори наҳр аст,
мисли дарахтони уд, ки Худованд шинонда бошад, мисли дарахтони арзи назди обҳост.

7. Сатилҳои оби ӯ лабрес хоҳад шуд,
ва тухмии ӯ дар обҳои фаровон хоҳад буд,
ва подшоҳи ӯ аз Аҷаҷ бартарӣ пайдо хоҳад кард,
ва мамлақати ӯ сарбаланд хоҳад гардид.

8. Худо ӯро аз Миср берун овард, —

Ў мисли шохҳои бузи ваҳшӣ пурқувват аст, халқхоро, ки душманони ўянд, нест хоҳад кард, ва устухонҳои онҳоро хоҳад шикаст, ва онҳоро бо тирҳои худ хоҳад дўхт.

9. Монанди шери нар ва монанди шери мода чўкида, дар камин хобидааст, кист, ки ўро бархезонад? Ҳар кӣ туро баракат диҳад, бигзор муборак бошад, ва ҳар кӣ туро лаънат намояд, бигзор малъун бошад!»

10. Ва хашми Болоқ бар Бильом аланга гирифт, ва аз яъс ў кафҳояшро ба ҳам зад, ва Болоқ ба Бильом гуфт: «Туро хондам, то ки душманонамро лаънат намой, ва инак, ту ин се карат пай ҳам баракат медиҳӣ!

11. Ва алҳол ба макони худ бигрез; мехостам туро бағоят иззату икром намоям, вале инак, Худованд туро аз иззат маҳрум кард».

12. Ва Бильом ба Болоқ гуфт: «Ман, охир, ба қосидони ту низ, ки назди ман фиристода будӣ, сухан ронда, гуфтам:

13. "Агарчи Болоқ хонаи худро пур аз нуқра ва тилло ба ман бидиҳад, фармони Худовандро наметавонам поймол на-муда, ба дилхоҳи худ некӣ ё бадӣ бикунам; он чи Худованд бигўяд, ҳамонро хоҳам гуфт".

14. Ва алҳол, инак, ман назди қавми худ меравам; биё, ман туро огоҳ намоям, ки ин қавм ба қавми ту чиҳо хоҳанд кард».

Нубуввати Бильом.

15. Ва ў масали худро оварда, гуфт: «Ин аст нутқи Бильом ибни Баўр, нутқи марде ки чашмонаш воз шудааст,

16. Нутқи касе ки суханони Худоро мешунавад, ва афкори Ҳаққи Таолоро медонад, — рўёҳои Қодирро муоина менамояд,

фурў меғалтад, вале чашмонаш кушода мебошад.

17. Онро мебинам, валекин на ҳозираро; онро муоина менамоям, вале он наздик нест: ситорае аз Яъқуб тулўъ хоҳад намуд, ва чўбдасти салтанат аз Исроил хоҳад

бархост, ва ҳудуди Мӯобро сар то сар торумор хоҳад кард, ва тамоми банӣ-Шитро ба ҳалокат хоҳад расонид.

18. Ва Адӯм зердаст хоҳад шуд,
ва Сеир зердасти душманонаш хоҳад шуд; ва Исроил комъёб хоҳад гардид.

19. Ва он ки аз Яъқуб ба майдон меояд, салтанат хоҳад ронд,
ва он чиро, ки аз шаҳр боқӣ монда бошад, несту нобуд хоҳад кард».

20. Ва Амолекро дид, ва масали худро оварда, гуфт: «Амолек аввали халқост,
ва охираш несту нобуд шудан аст».

21. Ва қениёнро дид, ва масали худро оварда, гуфт: «Маскани ту мустаҳкам. аст,
ва лонаи ту дар сахра гузошта шудааст;

22. Аммо Қойин валангор хоҳад шуд,
ба қарибӣ туро Ашшур ба асирий хоҳад бурд».

23. Ва масали худро оварда, гуфт:
«Ҳайҳот, аз замоне ки Худо инро ба амал оварад, кист, ки тавонад зинда монад!

24. Ва киштиҳо аз қониби Киттим хоҳанд омад,
ва Ашшурро мағлуб хоҳанд кард ва Эбарро мағлуб хоҳанд кард; вале онҳо низ несту нобуд хоҳанд шуд».

25. Ва Бильом бархост, ва рафта, ба макони худ баргашт; ва Болоқ низ ба роҳи худ рафт.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Исроил барои маъсият ҷазо ёфт.

1. ВА Исроил дар Шиттим сокин шуд; ва қавм бо духта-рони Мӯоб зино кардан гирифтанд.

2. Ва онҳо қавмро ба забҳҳои худоёни худ мехонданд, ва қавм мехӯрданд, ва ба худоёни онҳо сачда мебурданд.

3. Ва исроилиён ба Баал-Фаӯр ангал шуданд; ва хашми Худованд бар Исроил аланга зад.

4. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳамаи сардорони қавмро бигир ва онҳоро барои Худованд зери офтоб ба дор бикаш, то ки шиддати ғазаби Худованд аз Исроил баргардад».
5. Ва Мусо ба доварони Исроил гуфт: «Ҳар кадоматон одамони худро, ки ба Баал-Фаӯр ангал шуда бошанд, бикӯшед».
6. Ва инак, марде аз банӣ-Исроил омада, зани мидьёниро пеши назари Мусо ва пеши назари тамоми ҷамоати банӣ-Исроил назди бародарони худ овард, дар сурате ки онҳо назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ мегиристанд.
7. Ва Финҳос ибни Эльзор ибни Ҳоруни коҳин инро дид, ва аз миёни ҷамоат бархоста, найзаро ба дасти худ ги-рифт,
8. Ва аз қафои он марди исроилӣ ба ҳучра дохил шуда, ҳар дуяшон, марди исроилӣ ва занро ба шикамаш халонид; ва вабо аз банӣ-Исроил бартараф шуд.
9. Ва мурдагон аз вабо бисту чор ҳазор нафар буданд.
10. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
11. «Финҳос ибни Эльзор ибни Ҳоруни коҳин ғазаби Ма-ро аз банӣ-Исроил дур кард, чунки бо рашки Ман дар миёни онҳо рашк кард, ва Ман банӣ-Исроилро бо рашки худ маҳв накардам.
12. Бинобар ин бигӯ: "Инак, Ман аҳди осоиштагии Худро ба ӯ медиҳам;
13. Ва он барои ӯ ва барои насли ӯ баъд аз ӯ аҳди қаҳонати абадӣ хоҳад буд, чунки ӯ барои Худои худ рашк карда, банӣ-Исроилро қафрат намуд"».
14. Ва номи он марди исроилии мақтул, ки бо зани мидьё-нӣ кушта шуд, Зимрӣ ибни Солу буд, ки вай раиси як хона-водаи шимъӯниён буд.
15. Ва номи он зани мидьёние ки кушта шуд, Козбӣ бинти Сур буд, ки падараш сардори хонаводаи қабилае дар Мидьён буд.
16. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
17. «Бо мидьёниён адоват намуда, онҳоро шикаст диҳед;

18. Зеро ки онҳо бо найрангҳои худ ба шумо душманӣ мекунанд, ва дар воқеаи Фаӯр ва дар масъалаи хоҳари худ, Козбӣ бинти раиси Мидьён, ки дар рӯзи вабо, дар воқеаи Фаӯр кушта шуд, шуморо фирефта карданд».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Саршумориҳои насли ҷавон.

1. Ва баъд аз вабо чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба Мусо ва ба Эльзор ибни Ҳоруни коҳин сухан ронда, гуфт:
2. «Тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро, бар ҳасби хонадон-ҳои онҳо, аз бистсола ва болотар, яъне ҳамаи онҳоеро, ки ба лашкари Исроил мераванд, саросар дар шумор оваред».
3. Ва Мусо ва Эльзори коҳин ба онҳо дар даштҳои Мӯоб, назди Ҷрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, сухан ронда, гуфтанд:
4. «Аз бистсола ва болотар дар шумор оваред, чунон ки Худованд ба Мусо ва ба банӣ-Исроил, ки аз замини Миср берун омаданд, амр фармуда буд».
5. Реубен, нахустзодаи Исроил: банӣ-Геубен: аз Ҳанӯх қабилаи ханӯҳиён, аз Фаллу қабилаи фаллуиён,
6. Аз Ҳесрӯн қабилаи ҳесрӯниён, аз Кармӣ қабилаи кармиён.
7. Инҳоянд қабилаҳои реубениён; ва дар шумор овардашудагони онҳо чилу се ҳазору ҳафтсаду сӣ нафар буданд.
8. Ва банӣ-Фаллу: Элиёб.
9. Ва банӣ-Элиёб: Намуил ва Дотон ва Абиром; ҳамон Дотон ва Абиром, ки калоншавандагони ҷамоат буда, ба зидди Мусо ва Ҳорун бо якҷоягии дастаи Қӯрах фитна андохта буданд, вақте ки онҳо ба зидди Худованд фитна андохтанд;
10. Ва замин даҳони худро кушода, онҳоро бо Қӯрах фурӯ бурда буд, вақте ки он даста мурданд, ва оташ дусаду пан-чоҳ нафарро сӯзонид, ва онҳо ба аломате мубаддал шуданд.
11. Вале банӣ-Қӯрах намурданд.
12. Банӣ-Шимьӯн бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Намуил қабилаи намуилиён, аз Ёмин қабилаи ёминиён, аз Ёкин қабилаи ёкиниён,

13. Аз Зораҳ қабилаи зораҳиён, аз Шоул қабилаи шоулиён.
14. Инҳоянд қабилаҳои шимъуниён — бисту ду ҳазору ду-сад нафар.
15. Банӣ-Қод бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Сафӯн қабилаи сафӯниён, аз Ҳачҷӣ қабилаи ҳачҷиён, аз Шунӣ қабилаи шунӣён,
16. Аз Ознӣ қабилаи озниён, аз Эрӣ қабилаи эриён,
17. Аз Арӯд қабилаи арӯдиён, аз Арэли қабилаи арэлиён.
18. Инҳоянд қабилаҳои банӣ-Қод бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — чил ҳазору панҷсад нафар.
19. Банӣ-Яҳудо: Эр ва Ёнон; ва Эр ва Ёнон дар замини Канъон мурданд.
20. Ва банӣ-Яҳудо бар ҳасби қабилаҳои онҳо инҳоянд: аз Шело қабилаи шелоиён, аз Форас қабилаи форасиён, аз Зо-раҳ қабилаи зораҳиён.
21. Ва банӣ-Форас инҳоянд: аз Ҳесрӯн қабилаи ҳесрӯниён, аз Ҳомул қабилаи ҳомулиён.
22. Инҳоянд қабилаҳои Яҳудо бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — ҳафтоду шаш ҳазору панҷсад нафар.
23. Банӣ-Иссокор бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Тӯлоъ қабилаи тӯлоиён, аз Фувво қабилаи фуввоиён,
24. Аз Ёшув қабилаи ёшувииён, аз Шимрӯн қабилаи шимрӯниён.
25. Инҳоянд қабилаҳои Иссокор бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — шасту чор ҳазору сесад нафар.
26. Банӣ-Забулун бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Сорад қабилаи сорадиён, аз Элӯн қабилаи элӯниён, аз Яҳлаил қабилаи яҳлаилиён.
27. Инҳоянд қабилаҳои забулунӣён бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — шаст ҳазору панҷсад нафар.
28. Банӣ-Юсуф бар ҳасби қабилаҳои онҳо: Менашше ва Эфроим.
29. Банӣ-Менашше: аз Мокир қабилаи мокириён; ва Мо-кир Чильодро ба дунъё овард; аз Чильод қабилаи чильодиён.

30. Инҳоянд банӣ-Цильод: аз Иозар қабилаи иозариён, аз Ҳелақ қабилаи ҳелақиён,
31. Ва аз Асриил қабилаи асриилиён, ва аз Шокам қабилаи шокамиён,
32. Ва аз Шамидоъ қабилаи шамидоиён, ва аз Ҳефар қабилаи хефариён.
33. Ва Салофҳод ибни Ҳефар писаре надошт, балки духтаронаш буданд, ва номи духтарони Салофҳод ин аст: Маҳло, Нӯо, Ҳочло, Милко ва Тирсо.
34. Инҳоянд қабилаҳои Менашше, ва дар шумор овардашудагони онҳо панҷоҳу ду ҳазору ҳафтсад нафар буданд.
35. Инҳоянд банӣ-Эфроим бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Шутолах қабилаи шутолаҳиён, аз Бокар қабилаи бокариён, аз Таҳан қабилаи таҳаниён.
36. Ва инҳоянд банӣ-Шутолах: аз Эйрон қабилаи эйрониён.
37. Инҳоянд қабилаҳои банӣ-Эфроим бар ҳасби дар шу-мор овардашудагони онҳо — сию ду ҳазору панҷсад нафар. Инҳоянд банӣ-Юсуф бар ҳасби қабилаҳои онҳо.
38. Банӣ-Бинъемин бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Болаъ қабилаи болаиён, аз Ашбил қабилаи ашбилиён, аз Аҳиром қабилаи аҳиромиён,
39. Аз Шафуфом қабилаи шафуфوميён, аз Ҳуфом қабилаи хуфوميён.
40. Ва банӣ-Болаъ инҳоянд: Ард ва Наамон; аз Ард қабилаи ардиён, аз Наамон қабилаи наамониён.
41. Инҳоянд банӣ-Бинъемин бар ҳасби қабилаҳои онҳо, ва дар шумор овардашудагони онҳо чилу панҷ ҳазору ҳаштсад нафар буданд.
42. Инҳоянд банӣ-Дон бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Шу-ҳом қабилаи шуҳوميён; инҳоянд қабилаҳои Дон бар ҳасби қабилаҳои онҳо.
43. Ҳамаи қабилаҳои шуҳوميён бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — шасту чор ҳазору чорсад нафар буданд.

44. Банй-Ошер бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Йимно қа-билаи йимноиён, аз Йишвй қабилаи йишвиён, аз Барии қа-билаи барииён.
45. Аз банй-Барии: аз Ҳибар қабилаи ҳибариён, аз Мал-киил қабилаи малкиилиён.
46. Ва номи духтари Ошер Сораҳ буд.
47. Инҳоянд қабилаҳои банй-Ошер бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — панҷоҳу се ҳазору чорсад нафар буданд.
48. Банй-Нафтоли бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Яҳсаил қабилаи яҳсаилиён, аз Чунй қабилаи чуниён,
49. Аз Есар қабилаи есариён, аз Шиллим қабилаи шиллимиён.
50. Инҳоянд қабилаҳои Нафтоли бар ҳасби қабилаҳои онҳо, ва дар шумор овардашудагони онҳо чилу панҷ ҳазору чорсад нафар буданд.
51. Инҳоянд дар шумор овардашудагони банй-Исроил: шашсаду як ҳазору ҳафтсаду сӣ нафар.
52. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
53. "Ба инҳо, бар ҳасби шумораи номҳо, замин бояд барои моликият тақсим карда шавад.
54. Ба он ки сершумор аст, мулкашро зиёдтар бидеҳ, ва ба он ки камшумор аст, мулкашро камтар бидеҳ; ба ҳар яке мулки вай бояд мувофиқи дар шумор овардашудагонаш дода шавад.
55. Замин бояд фақат аз рӯи қуръа тақсим карда шавад; бар тибқи номҳои сибтҳои падарони худ онҳо бояд мулк бигиранд.
56. Ҳам ба онҳое ки сершуморанд, ва ҳам ба онҳое ки камшуморанд, мулкашон бояд аз рӯи қуръа тақсим карда шавад".
57. Ва инҳоянд дар шумор овардашудагони Левй бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз "Ҷершун қабилаи ҷершунӣ, аз Қаҳот қабилаи қаҳотиён, аз Марорй қабилаи марориён.

58. Инҳоянд қабилаҳои Левӣ: қабилаи либниён, қабилаи хебрӯниён, қабилаи маҳлиён, қабилаи мушиён, қабилаи кӯраҳиён; ва Каҳот Амромро ба дунъё овард.

59. Ва номи зани Амром Юкобад буд, ки ӯ духтари Левӣ буд, ва ӯро зани Левӣ дар Миср зоида буд; ва ӯ барои Амром Ҳорун ва Мусо ва хоҳарашон Марьямро зоид.

60. Ва барои Ҳорун Нодоб, Абиху, Эльзор ва Итомор зоида шуданд.

61. Вале Нодоб ва Абиху мурданд, вақте ки оташи бегонае ба ҳузури Худованд тақдим карданд.

62. Ва дар шумор овардашудагони онҳо, яъне мардинае аз якмоҳа ва болотар, бисту се ҳазор нафар буданд; зеро ки онҳо дар миёни банӣ-Исроил дар шумор оварда нашуда буданд, чунки ба онҳо дар миёни банӣ-Исроил моликият дода нашудааст.

63. Инҳоянд дар шумор овардашудагон ба воситаи Мусо ва Эльзори коҳин, вақте ки онҳо банӣ-Исроилро дар дашт-ҳои Мӯоб, назди Ҷрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ дар шумор оварданд.

64. Ва дар миёни онҳо касе набуд аз онҳое ки Мусо ва Ҳоруни коҳин дар шумор оварда буданд, вақте ки банӣ-Исроилро дар биёбони Сино дар шумор оварданд;

65. Зеро ки Худованд ба онҳо гуфта буд: «Ба яқин онҳо дар биёбон хоҳанд мурд», ва аз онҳо, ба ҷуз Колеб ибни Ефунне ва Еҳушаъ ибни Нун, касе боқӣ намонд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Дастурот дар бораи мерос.

1. ВА духтарони Салофҳод ибни Ҳефар ибни Цильод ибни Мокир ибни Менашше, ки аз қабилаҳои Менашше ибни Юсуф буданд, наздик омаданд, ва инҳост номҳои духтаро-наш: Маҳло, Нӯо, Ҳочло, Милко ва Тирсо;

2. Ва ба ҳузури Мусо ва ба ҳузури Эльзори коҳин ва ба ҳузури раисон ва тамоми ҷамоат, назди дари хаймаи ҷомеъ истода, гуфтанд:

3. «Падари мо дар биёбон мурд, ва ӯ дар миёни он дастае набуд, ки ба зидди Худованд дар дастаи Қӯраҳ чамъ шуда буданд, балки дар гуноҳи худ мурд, ва писаре надошт.
4. Пас, чаро номи падари мо, аз боиси он ки писаре на-дорад, аз миёни қабилаи ӯ нест шавад? Лутфан, ба мо дар миёни бародарони падари мо мулк бидеҳ».
5. Ва Мусо даъвои онҳоро ба ҳузури Худованд овард.
6. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
7. «Духтарони Салофҳод дуруст мегӯянд; ба онҳо дар миёни бародарони падарашон мулки меросие бидеҳ, ва мулки падарашонро ба онҳо бисупор.
8. Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: "Агар касе би-мирад ва писаре надошта бошад, мулки ӯро ба духтараш бисупоред.
9. Ва агар ӯ духтаре надошта бошад, мулки ӯро ба бародаронаш бидиҳед.
10. Ва агар бародаре надошта бошад, мулки ӯро ба бародари падараш бидиҳед.
11. Ва агар падари ӯ бародаре надошта бошад, мулки ӯро ба касе бидиҳед, ки аз қабилаи ӯ хеши наздиктараш бошад, то ки онро тасарруф намояд. Ва бигзор ин барои банӣ-Исроил фаризаи шаръӣ бошад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармудааст"».

Мусо ба вафот тайёр мешавад.

Ҷонишини ӯ — Еҳушаъ ибни Нун.

12. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба ин кӯҳи Аборим баро, ва заминеро, ки Ман ба банӣ-Исроил медиҳам, бубин.
13. Ва ҳангоме ки онро бубинӣ, ту низ ба қавми худ хоҳӣ пайваст, чунон ки бародарат Ҳорун бипайваст; 14. Аз боиси он ки шумо дар биёбони Син, вақте ки ҷа-моат низоъ карданд, ба фармони Ман муқобилат намудед, ва қудсияти Маро назди об пеши назари онҳо зоҳир насохтед, ки оби Мерибои Қодеш дар биёбони Син буд».
15. Ва Мусо ба Худованд сухан ронда, гуфт:

16. «Бигзор Худованд, ки Худои рӯҳҳои тамоми навъи ба-шар аст, касеро бар ин ҷамоат таъин намояд,
17. Ки вай пешопеши онҳо берун равад ва пешопеши онҳо дохил шавад, онҳоро берун барад ва онҳоро дохил кунад, то ки ҷамоати Худованд мисли гӯсфандони бе ҷӯпоне набошанд».
18. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Еҳушаъ ибни Нунро, ки марди соҳибрӯҳ аст, барои худ бигир, ва дасти худро бар ӯ бимон,
19. Ва ӯро ба ҳузури Эльзори коҳин ва ба ҳузури тамоми ҷамоат пешниҳод кун, ва ӯро пеши назари онҳо таъин нам,
20. Ва аз шукӯҳи худ ба ӯ бидеҳ, то ки тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ба ӯ гӯш диҳанд.
21. Ва ӯ ба ҳузури Эльзори коҳин истад, то ки барои ӯ ҳукми уримро ба ҳузури Худованд бипурсад: аз рӯи фармони вай бояд ӯ, ва тамоми банӣ-Исроил бо ӯ, ва тамоми ҷамоат берун раванд, ва аз рӯи фармони вай дохил шаванд».
22. Ва Мусо ончунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, амал намуд, ва Еҳушаъро гирифта, ба ҳузури Эльзори коҳин ва ба ҳузури тамоми ҷамоат пешниҳод кард;
23. Ва дастҳои худро бар ӯ гузошт, ва ӯро таъин намуд, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо гуфта буд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Тартиби тақдим кардани қурбониҳо.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил амр фармо ва ба онҳо бигӯ: "Қурбонии Маро, яъне нони Маро, ки барои қурбонии оташини Ман аст, ва атри гуворои Ман аст, риоя намуда, дар сари вақташ тақдим кунед".
3. Ва ба онҳо бигӯ: ин аст қурбонии оташине ки бояд ба Худованд тақдим кунед: барраҳои нари яксолаи беайб, ҳар рӯз ду адад, барои қурбонии сӯхтани доимӣ.

4. Як барраро дар субҳ тақдим намо, ва барраи дигарро шомгоҳ тақдим намо.
5. Ва барои ҳадияи ордӣ — ба андозаи як ушри эфа орди маҳине ки бо чорьяк ҳин равғани зайтуни кӯфта омехта шуда бошад.
6. Ин — қурбонии сӯхтани доимист, ки дар кӯҳи Сино ҳамчун атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд ба амал оварда шуда буд.
7. Ва ҳадияи рехтани он чорьяк ҳин барои ҳар барра аст; ин ҳадияи рехтани шаробро барои Худованд дар ма-кони муқаддас бирез.
8. Ва барраи дигарро шомгоҳ тақдим намо; мисли ҳадияи ордии субҳ ва мисли ҳадияи рехтани он тақдим намо, то ки қурбонии оташин ва атри гуворо барои Худованд бошад.
9. Ва дар рӯзи шанбе — ду барраи нари яксолаи беайб, ва барои ҳадияи ордӣ ду ушр орди маҳини омехта бо равған, ва ҳадияи рехтани он.
10. Ин — қурбонии сӯхтанӣ барои ҳар рӯзи шанбе мебошад, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи рехтани он.
11. Ва дар навмоҳҳои худ қурбонии сӯхтанӣ барои Худо-ванд тақдим намоед: ду наргови чавон, як кӯчқор ва ҳафт барраи нари яксолаи беайб,
12. Ва ҳадияи ордӣ ба андозаи се ушр орди маҳини омехта бо равған барои ҳар наргов, ва ҳадияи ордӣ ба андозаи ду ушр орди маҳини омехта бо равған барои ҳар кӯчқор,
13. Ва ҳадияи ордӣ ба андозаи як ушр орди маҳини омехта бо равған барои ҳар барра, то ки қурбонии сӯхтанӣ, атри гуворо, қурбонии оташин барои Худованд бошад.
14. Ва ҳадияҳои рехтани онҳо — ба андозаи нисфи ҳин шароб барои ҳар наргов бояд бошад, ва сеяки ҳин барои ҳар кӯчқор, ва чорьяки ҳин барои ҳар барра; ин аст қурбонии сӯхтани ҳар як навмоҳ дар моҳҳои сол.
15. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи рехтани он бояд тақдим карда шавад.

16. Ва дар моҳи якум, дар рӯзи чордахуми моҳ, фисҳ ба-рои Худованд аст.
17. Ва дар рӯзи понздаҳуми ин моҳ ид аст; ҳафт рӯз бояд фатир хӯрда шавад.
18. Дар рӯзи аввал чамъомади муқаддас аст, ҳеч кори пурзаҳмат накунед.
19. Ва қурбонии оташин, қурбонии сӯхтанӣ барои Худо-ванд тақдим кунед: ду наргови чавон, як кӯчқор ва ҳафт барраи нари яксола; бигзор онҳо барои шумо беайб бошад.
20. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ва ду ушр барои ҳар кӯчқор тақдим кунед.
21. Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра тақдим намо.
22. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, то ки шуморо кафорат намояд.
23. Инҳоро ба иловаи қурбонии сӯхтании субҳ, ки қурбонии сӯхтании доимист, тақдим кунед.
24. Ҳамин тавр ҳар рӯз аз он ҳафт рӯз ба амал оваред; нони ҳадияи оташин атри гуворо барои Худованд аст; ин бояд ба иловаи қурбонии сӯхтании доимӣ ва ҳадияи рехтании он тақдим карда шавад.
25. Ва дар рӯзи ҳафтум бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат накунед.
26. Ва дар рӯзи навбарҳо, вақте ки ҳадияи ордии тоза барои Худованд дар иди ҳафтаҳои худ тақдим менамояд, бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат накунед.
27. Ва қурбонии сӯхтание ҳамчун атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: ду наргови чавон, як кӯчқор ва ҳафт барраи нари яксола;
28. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ва ду ушр барои ҳар кӯчқор,
29. Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра;
30. Ва як нарбуз, то ки шуморо кафорат намояд.

31. Онҳоро ба иловаи қурбонии сӯхтаниии доимӣ ва ҳадияи ордии он тақдим намоед; бо ҳадияи рехтаниии онҳо; онҳо барои шумо беайб бошад.

БОБИ БИСТУ НУҲУМ

Қурбониҳои идҳои моҳи ҳафтум.

1. ВА дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи якуми моҳ, бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳ-мат накунад; бигзор он барои шумо рӯзи навохтани карнайҳо бошад.

2. Ва қурбонии сӯхтаниие ҳамчун атри гуворо барои Худо-ванд тақдим кунед: як наргови чавон, як қўчқор, ҳафт бар-раи нари яксолаи беайб;

3. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ду ушр барои ҳар қўчқор,

4. Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра;

5. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, то ки шуморо ка-форат намояд,

6. Ба иловаи қурбонии сӯхтаниии навмоҳ ва ҳадияи ордии он, ва қурбонии сӯхтаниии доимӣ ва ҳадияи ордии он, ва ҳадияҳои рехтаниии онҳо бар тибқи дастури онҳо, то ки атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд бошад.

7. Ва дар рӯзи даҳуми ин моҳ бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад, ва шумо ҷонҳои худро азият диҳед; ҳеч кор накунад.

8. Ва қурбонии сӯхтаниие барои Худованд ҳамчун атри гуворо тақдим кунед: як наргови чавон, як қўчқор ва ҳафт барраи нари яксола, ки барои шумо беайб бошад.

9. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ду ушр барои як қўчқор,

10. Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра,

11. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии гуноҳи рӯзи кафорат ва қурбонии сӯхтаниии доимӣ бо ҳадияи ордии он, ва бо ҳадияҳои рехтаниии онҳо.

12. Ва дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум бигзор чамъо-мади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат на-кунед, ва иди Худовандро ҳафт рӯз ид кунед.
13. Ва қурбонии сӯхтанӣ, қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: сздаҳ наргови ҷавон, ду кӯчқор ва чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад.
14. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов аз он сздаҳ наргов, ду ушр барои ҳар кӯчқор аз он ду кӯчқор,
15. Ва як ушр барои ҳар барра аз он чордаҳ барра,
16. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтаниии доимӣ, бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтаниии он.
17. Ва дар рӯзи дуҷум: дувоздаҳ наргови ҷавон, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,
18. Ва ҳадияҳои ордии онҳо ва ҳадияҳои рехтаниии онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи он-ҳо, бар тибқи дастур,
19. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтаниии доимӣ бо ҳадияи ордии он, ва бо ҳадияҳои рехтаниии онҳо.
20. Ва дар рӯзи сеҷум: ёздаҳ наргов, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,
21. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтаниии онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
22. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтаниии доимӣ бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтаниии он.
23. Ва дар рӯзи чорум: даҳ наргов, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,
24. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтаниии онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
25. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтаниии доимӣ бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтаниии он.

26. Ва дар рӯзи панҷум: нӯҳ наргов, ду қўчқор, чордах барраи нари яксола, ки беайб бошад,
27. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтании онҳо барои нарговҳо, қўчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
28. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтании доимӣ бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтании он.
29. Ва дар рӯзи шашум: ҳашт наргов, ду қўчқор, чордах барраи нари яксола, ки беайб бошад,
30. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтании онҳо барои нарговҳо, қўчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
31. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтании доимӣ ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияҳои рехтании он.
32. Ва дар рӯзи ҳафтум: ҳафт наргов, ду қўчқор, чордах барраи нари яксола, ки беайб бошад,
33. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтании онҳо барои нарговҳо, қўчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
34. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтании доимӣ ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтании он.
35. Дар рӯзи ҳаштум бигзор чашн барои шумо бошад; ҳеҷ кори пурзаҳмат накунед.
36. Ва қурбонии сӯхтанӣ, қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: як наргов, як қўчқор, ҳафт барраи нари яксола, ки беайб бошад.
37. Ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияҳои рехтании онҳо барои наргов, қўчқор ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
38. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтании доимӣ ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтании он.
39. Инҳоро барои Худованд дар идҳои худ тақдим намоед, ба иловаи назрҳо ва хайроти худ: қурбониҳои сӯхтании худ ва ҳадияҳои ордии худ ва ҳадияҳои рехтании худ ва қурбо-ниҳои саломатии худ».

БОБИ СИЮМ

Дастурот дар бораи назрҳо

1. Ва Мусо бар тибқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба банӣ-Исроил сухан ронд.
2. Ва Мусо ба сардорони сибтҳои банӣ-Исроил сухан рон-да, гуфт: «Ин аст он чи Худованд амр фармудааст:
3. Агар касе барои Худованд назр кунад, ё ки қасам хӯрда, нафси худро аз чизе манъ намояд, пас набояд қавли худро ботил кунад, балки бар тибқи ҳар он чи аз даҳонаш баромадааст, бояд амал намояд.
4. Ва агар зане дар хонаи падараш, дар айёми ҷавонияш, барои Худованд назр карда, нафси худро аз чизе манъ намояд,
5. Ва падараш назри варо бишнавад, ки вай нафси худро аз чизе манъ намудааст, ва падараш дар ин бобат хомӯш монад, пас ҳамаи назрҳои вай қоим хоҳад буд, ва ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд ба амал оварда шавад.
6. Вале агар падараш дар рӯзе ки шунид, ба вай эътироз намояд, ҳар назри вай ва ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, ба амал нахоҳад омад, ва Худованд варо хоҳад омурзид, зеро ки падараш ба вай монъе шудааст.
7. Ва агар вай шавҳар кунад ва назрҳояш ё қавли даҳонаш, ки манъе ба воситаи он бар нафси худ гузоштааст, бар гарданаш бошад,
8. Ва шавҳараш бишнавад, ва дар рӯзе ки шунид, дар ин бобат хомӯш монад, пас назрҳои вай қоим хоҳад буд, ва манъҳое ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд ба амал овар-да шавад.
9. Вале агар шавҳараш, дар рӯзе ки шунид, ба вай эъти-роз намояд, ва вай назреро, ки бар гардани вай аст, ва қавли даҳонашро, ки манъе ба воситаи он бар нафси худ гузоштааст, ботил кунад, — Худованд варо хоҳад омурзид.

10. Валекин назри бева ва зани талоқгирифта, яъне ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд аз чониби вай ба амал оварда шавад.

11. Ва агар зане дар хонаи шавҳараш назр кунад, ё ки қасам хӯрда, нафси худро аз чизе манъ намояд,

12. Ва шавҳараш бишнавад, ва дар ин бобат хомӯш монда, ба вай эътироз нанамояд, - ҳамаи назрҳои вай қоим хоҳад буд, ва ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд ба амал оварда шавад.

13. Ва агар шавҳари вай, дар рӯзе ки шунид, онҳоро ботил кунад, — ҳар қавле ки дар бораи назрҳои ва манъи нафсаш аз даҳони вай баромадааст, қоим нахоҳад буд; шавҳараш онҳоро ботил намудааст, ва Худованд варо хоҳад омурзид.

14. Ҳар назре ва ҳар манъе ки барои азият додани нафси вай бошад, — шавҳараш метавонад онро қоим гардонад, ва шавҳараш метавонад онро ботил кунад.

15. Ва агар шавҳараш дар ин бобат аз имрӯз то фардо хо-мӯш монад, — ӯ бо ҳамин ҳамаи назрҳои варо, ё ҳамаи манъҳои-еро, ки бар гардани вай аст, қоим гардонидаст; азбаски ӯ, дар рӯзе ки шунид, дар ин бобат хомӯш монд, бо ҳамин он-хоро қоим гардонид.

16. Ва агар ӯ, баъд аз шуниданаш, онҳоро ботил кунад, гуноҳи варо ӯ ба гардани худ мегирад».

17. Ин аст фароизе ки Худованд ба Мусо амр фармуд оид ба муносибатҳои байни шавҳар ва зани ӯ, байни падар ва духтари ӯ дар айёми ҷавонии вай, вақте ки дар хонаи па-дараш мебошад.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Доварӣ бар мидъениён.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Интиқоми банӣ-Исроилро аз мидъениён бигир; баъд аз он ба қавми худ хоҳӣ пайваст».

3. Ва Мусо ба қавм сухан ронда, гуфт: «Аз миёни худ одамонро барои лашкар мусаллаҳ намоед, то ки онҳо ба Мидьён ҳуҷум карда, интиқоми Худовандро аз Мидьён бигиранд.
4. Ҳазор нафар аз ҳар сибт, аз ҳамаи сибтҳои Исроил, ба лашкар бифиристанед».
5. Ва аз қабилҳои Исроил ҳазор нафар аз ҳар сибт, чамъ дувоздаҳ ҳазор нафар ҷанговарони мусаллаҳ супурда шу-данд.
6. Ва Мусо онҳоро, ҳазор нафар аз ҳар сибт, ба ҷанг фиристанод, онҳоро бо Финҳос ибни Эльзори коҳин, ки колои муқаддас ва карнайҳо барои навохтан дар дасташ буд, ба ҷанг фиристанод.
7. Ва онҳо бо Мидьён, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ҷанг карданд, ва ҳамаи мардҳоро куштанд.
8. Ва дар миёни мақтулон подшоҳони Мидьён: Авӣ, Ро-қам, Сур, Ҳур ба Рабаъро, яъне панҷ подшоҳи Мидьёнро куштанд; ва Билъом ибни Баӯрро бо шамшер куштанд.
9. Ва банӣ-Исроил занони Мидьён ва бачагони онҳоро ба асирӣ бурданд; ва ҳамаи чорпоён ва ҳамаи рамаҳо ва та-моми дороии онҳоро тороч карданд.
10. Ва ҳамаи шаҳрҳои онҳоро дар бошишгоҳҳои онҳо, ва тамоми деҳоти онҳоро бо оташ сӯзониданд.
11. Ва тамоми ғанимат ва ҳамаи одамон ва чорпоёни забтшударо гирифтанд,
12. Ва асирон ва чорпоёни забтшуда ва ғаниматро пеши Мусо ва Эльзори коҳин ва ҷамоати банӣ-Исроил ба ўрду-гоҳ, ба даштҳои Мӯоб, ки назди Ўрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ буд, оварданд.
13. Ва Мусо ва Эльзори коҳин ва ҳамаи раисони ҷамоат ба пешвози онҳо, берун аз ўрдугоҳ баромаданд.
14. Ва Мусо бар сардорони лашкар, яъне бар мириҳазорҳо ва мирисадҳо, ки аз ҷанг омада буданд, дарғазаб шуд,
15. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи занонро зинда нигоҳ доштед?

16. Инҳо, охир, аз рӯи машварати Билъом, банӣ-Исроилро васваса дода буданд, ки ба хотири Фаӯр ба Худованд хиёнат кунанд, ва дар чамоати Худованд вабо рӯй дод.
17. Ва алҳол, ҳар писарбачаро бикишад, ва ҳар занеро, ки бо мард ҳамхоб шуда бошад, бикишад.
18. Ва ҳар духтарро, ки бо мард ҳамхоб нашуда бошад, барои худ нигоҳ доред.
19. Ва шумо ҳафт рӯз берун аз ӯрдугоҳ хайма занед; ҳар кӣ касеро кушта бошад, ва ҳар кӣ ба мақтуле расида бошад, аз шумо ва асирони шумо, дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум худро татҳир намояд.
20. Ва ҳар либос, ва ҳар колои чармин, ва ҳар ашьёи аз пашми буз сохташуда, ва ҳар колои чӯбинро татҳир намоед».
21. Ва Эльзори коҳин ба чанговароне ки ба чанг рафта буданд, гуфт: «Ин аст фаризаи шариат, ки Худованд ба Мусо амр фармудааст:
22. Фақат тилло, нуқра, мис, оҳан, қалъагӣ ва кӯрғошимро,
23. Яъне ҳар чиро, ки ба оташ тоб меоварад, аз оташ бигзаронед, ва он татҳир хоҳад ёфт, аммо бо оби татҳири нопокӣ низ он бояд татҳир карда шавад; ва ҳар чиро, ки ба оташ тоб намеоварад, аз об бигзаронед.
24. Ва либосҳои худро дар рӯзи ҳафтум бишӯед, ва татҳир хоҳед ёфт, ва баъд аз он метавонед ба ӯрдугоҳ дохил шавед».
25. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
26. «Ту ва Эльзори коҳин ва сардорони хонаводаҳо ғанимати асириро, чи аз одамон, чи аз чорпоён, саросар дар шумор оваред.
27. Ва ин ғаниматро дар миёни чанговароне ки ба чанг рафтаанд, ва тамоми чамоат ду тақсим намо.
28. Ва аз чанговароне ки ба чанг рафтаанд, хироч барои Худованд бигир: як адад аз панҷсад адад — чи аз одамон, чи аз говон, чи аз харон, чи аз гӯсфандон.
29. Инро аз ҳиссаи онҳо гирифта, ба Эльзори коҳин би-дех, то ки ҳадия барои Худованд бошад.

30. Ва аз ҳиссаи банӣ-Исроил як адад аз панҷоҳ адад — чи аз одамон, чи аз говон, чи аз харон, чи аз гӯсфандон, яъне аз хамаи чорпоён — бигир, ва онҳоро ба левизодагон, ки хизмати маскани Худовандро ба чо меоваранд, бидеҳ».
31. Ва Мусо ва Эльзори коҳин бар тибқи он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд.
32. Ва ғанимат, ғайр аз он чи мардони ҷангӣ тороч карда буданд, чунин буд: гӯсфандон — шашсаду ҳафтоду панҷ ҳазор сар;
33. Ва говон — ҳафтоду ду ҳазор сар;
34. Ва харон — шасту як ҳазор сар;
35. Ва одамон, аз заноне ки бо мард ҳамхоб нашудаанд, ҷамъ сию ду ҳазор нафар.
36. Ва нимае ки ҳиссаи ба ҷанг рафтагон шуда буд, чунин буд: миқдори гӯсфандон — сесаду сию ҳафт ҳазору панҷсад сар;
37. Ва хирочи Худованд аз ин гӯсфандон — шашсаду ҳафтоду панҷ сар;
38. Ва говон — сию шаш ҳазор сар, ва аз онҳо хироч барои Худованд — ҳафтоду ду сар;
39. Ва харон — сӣ ҳазору панҷсад сар, ва аз онҳо хироч барои Худованд — шасту як сар;
40. Ва одамон — шонздаҳ ҳазор нафар, ва аз онҳо хироч барои Худованд — сию ду нафар.
41. Ва Мусо ин хирочро, ки ҳадия барои Худованд буд, ба Эльзори коҳин дод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
42. Ва аз ҳиссаи банӣ-Исроил, ки онро Мусо аз мардони ҷангӣ ҷудо карда буд, —
43. Ин ҳиссаи ҷамоат чунин буд: гӯсфандон — сесаду сию ҳафт ҳазору панҷсад сар,
44. Ва говон — сию шаш ҳазор,
45. Ва харон — сӣ ҳазору панҷсад сар,
46. Ва одамон — шонздаҳ ҳазор нафар, —

47. Ва Мусо аз ҳиссаи банӣ-Исроил як адад аз панҷоҳ адад — чи аз одамон, чи аз чорпоён — гирифт, ва онҳоро ба леви-зодагон, ки хизмати маскани Худовандро ба ҷо меоварданд, дод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

48. Ва сардороне ки бар ҳазораҳои лашкар буданд, яъне мириҳазорҳо ва мирисадҳо, назди Мусо омаданд,

49. Ва ба Мусо гуфтанд: «Бандагонат чанговаронеро, ки зердасти мо мебошанд, саросар дар шумор овардем, ва як нафар ҳам аз онҳо кам нашудааст;

50. Пас, мо ҳадия барои Худованд овардаем аз он чи ҳар кас аз колои тилло: занҷирҳо, дастпонаҳо, ангуштаринҳо, ҳалқаҳо ва гарданбандҳо пайдо кардааст, то ки ҷонҳои моро ба ҳузури Худованд кафорат намояд».

51. Ва Мусо ва Элъозори коҳин тилло, яъне тамоми колои санъатро аз онҳо гирифтанд.

52. Ва тамоми тиллои ҳадия, ки ба Худованд аз ҷониби мириҳазорҳо ва мирисадҳо тақдим, карданд, шонздаҳ ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ сикл буд.

53. Чанговарон ҳар яке барои худ тороч карда буданд.

54. Ва Мусо ва Элъозори коҳин тиллоро аз мириҳазорҳо ва мирисадҳо гирифта, ба хаймаи ҷомеъ оварданд, то ки барои банӣ-Исроил ба ҳузури Худованд ёдгорӣ бошад.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Тақсимоти замин дар он тарафи Ҷрдун.

1. ВА банӣ-Реубен ва банӣ-Қод чорвои зиёде доштанд, ки бағоят сершумор буд; ва онҳо замини Яъзир ва замини Қильодро диданд, ва инак, ин макон маконест барои чаридани чорво.

2. Ва банӣ-Қод ва банӣ-Реубен назди Мусо ва Элъозори коҳин ва раисони ҷамоат омада, гуфтанд:

3. «Аторӯт ва Дибӯн, ва Яъзир ва Нимра, ва Ҳешбӯн ва Элъоле, ва Сабом ва Набӯ, ва Баӯн,

4. Замине ки Худованд пеши чамоати Исроил мағлуб гардонидааст, заминест барои чаридани чорво, ва бандагонат чорводор ҳастем».
5. Ва гуфтанд: «Агар мо дар назари ту илтифот ёфта бошем, бигзор ин замин ба бандагонат ҳамчун моликият дода шавад; моро аз Ёрдун нагузарон».
6. Ва Мусо ба банӣ-Қод ва банӣ-Реубен гуфт: «Наход ки бародаронатон ба чанг раванд, вале шумо дар ин, ҷо хоҳед нишаст?»
7. Ва чаро дили банӣ-Исроилро аз гузаштан ба замин ки Худованд ба онҳо додааст, хунук мекунад?»
8. Падарони шумо ҳамин тавр амал карданд, вақте ки онҳоро аз Қодеш-Барнеа барои дидани замин фиристодам:
9. Онҳо ба водии Эшқул расида, заминро диданд, ва дили банӣ-Исроилро аз омадан ба замин ки Худованд ба онҳо додааст, хунук карданд.
10. Ва хашми Худованд дар он рӯз аланга зад, ва Ё қасам хӯрда гуфт:
11. "Ин одамоне ки аз Миср баромадаанд, аз бистола ва болотар, заминеро, ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдаам, нахоҳанд дид, зеро ки онҳо Маро пайравӣ накарданд,
12. Ғайр аз Колеб ибни Ефуннеи қаниззӣ ва Еҳушаъ ибни Нун, чунки онҳо Худовандро пайравӣ карданд".
13. Ва хашми Худованд бар Исроил аланга зад, ва Ё он-ҳоро чил сол дар биёбон овора гардонид, то даме ки тамоми он насле ки дар назари Худованд бадӣ карда буданд, ба халокат расиданд.
14. Ва инак шумо, дастпарвардагони мардуми хатокор, ба ҷои падарони худ бархостаед, то ки шиддати хашми Худо-вандро бар Исроил пурзӯр созед.
15. Агар шумо аз пайравии Ё даст кашед, Ё боз онҳоро дар биёбон хоҳад мононид, ва шумо тамоми ин қавро ба халокат хоҳед расонид».

16. Ва онҳо ба ӯ наздик омада, гуфтанд: «Мо дар ин ҷо оғилҳо барои чорвои худ ва шаҳрҳо барои кӯдакони худ бино хоҳем кард;
17. Ва худамон зуд мусаллаҳ шуда, пешопеши банӣ-Исроил хоҳем рафт, то даме ки онҳоро ба маконашон бирасонем; ва кӯдакони мо бигзор дар шаҳрҳои ҳисордор аз сокинони замин маҳфуз бошанд;
18. Мо ба хонаҳои худ нахоҳем баргашт, то даме ки банӣ-Исроил ҳар яке дар мулки худ ҷойгир шаванд;
19. Зеро ки мо бо онҳо дар он тарафи Ӯрдун ва соҳили он ҳеч мулке нахоҳем гирифт, чунки мулки мо аз ин тарафи Ӯрдун, аз соҳили шарқии он насиби мо гардидааст».
20. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ин корро бикунед, агар мусаллаҳ шуда, ба ҳузури Худованд ба ҷанг биравед,
21. Ва ҳар яке аз шумо мусаллаҳ шуда ба ҳузури Худованд аз Ӯрдун убур намояд, то даме ки Ӯ душманонашро аз пеши Худ бадар ронад,
22. Ва замин ба ҳузури Худованд забт карда шавад, ва баъд аз он баргардед, — он гоҳ ба ҳузури Худованд ва ба ҳузури Исроил бегуноҳ хоҳед буд, ва ин замин ба ҳузури Худованд мулки шумо хоҳад шуд.
23. Валекин агар чунин накунад, ба ҳузури Худованд гуноҳкор хоҳед шуд, ва барои ин гуноҳатон ҷазо хоҳед ёфт.
24. Пас, шаҳрҳо барои кӯдакони худ ва оғилҳо барои гӯсфандони худ бино кунед; ва он чиро, ки аз даҳонатон баромадааст, ба амал оваред».
25. Ва банӣ-Қод ва банӣ-Реубен ба Мусо сухан ронда, гуфтанд: «Бандагонат ончунон ки оғои мо амр фармудааст, амал хоҳем кард:
26. Кӯдакони мо, занони мо, чорвои мо ва тамоми ҳайвоноти мо ин ҷо, дар шаҳрҳои Қильод хоҳанд монд;
27. Ва бандагонат саросар ҳамчун ҷанговарон мусаллаҳ шуда, ба ҳузури Худованд барои ҷанг убур хоҳем кард, чунон ки оғои мо мегӯяд».

28. Ва Мусо дар бораи онҳо ба Эльзори коҳин, Ехушаъ ибни Нун ва сардорони хонаводаҳои сибтҳои банӣ-Исроил амр фармуд;
29. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Агар банӣ-Қод ва банӣ-Реубен саросар барои ҷанг мусаллаҳ шуда, ҳамроҳи шумо ба ҳузури Худованд аз Ёрдун убур кунанд, ва замин пеши шумо мағлуб гардад, он гоҳ замини Қильодро ба онҳо барои моликият бидиҳед;
30. Валекин агар онҳо мусаллаҳ шуда ҳамроҳи шумо убур накунд, он гоҳ дар миёни шумо дар замини Канъон мулк хоҳанд гирифт».
31. Ва банӣ-Қод ва банӣ-Реубен ҷавоб гардонида, гуфтанд: «Чунон ки Худованд ба бандогонат гуфтааст, ончунон хоҳем кард;
32. Мо мусаллаҳ шуда ба ҳузури Худованд ба замини Канъон убур хоҳем кард, агар мулки насиби мо дар ин тарафи Ёрдун дода шавад».
33. Ва Мусо ба онҳо, яъне ба банӣ-Қод ва банӣ-Реубен ва нисфи сибти Менашше ибни Юсуф, мамлакати Сихӯн, подшоҳи амуриён, ва мамлакати Ўҷ, подшоҳи Бошонро дод, яъне заминро бо шаҳрҳои ки дар худуди он буд, — бо шаҳрҳои гирду атрофи он.
34. Ва банӣ-Қод Дибӯн, ва Аторӯт, ва Арӯэр,
35. Ва Атрӯт-Шӯфон, ва Яъзир, ва Ёҷбеҳо,
36. Ва Байт-Нимра, ва Байт-Ҳоронро бино карданд, ки шаҳрҳои ҳисордор буд, ва оғилҳо барои гӯсфандон дошт.
37. Ва банӣ-Реубен Ҳешбӯн ва Эльоле, ва Қирьётим,
38. Ва Набӯ, ва Баал-Маӯн, ки номи ин ду шаҳрро тағйир доданд, ва Сибморо бино карданд; ва ба шаҳрҳои ки бино карданд, ном ниҳоданд.
39. Ва банӣ-Мокир ибни Менашше ба Қильод рафта, онро забт карданд, ва амӯриёнро, ки дар он буданд, бадар ронданд.
40. Ва Мусо Қильодро ба Мокир ибни Менашше дод, ва ӯ дар он сокин шуд.

41. Ва Ёир ибни Менашше рафта, қасабаҳои онҳоро забт кард, ва ба онҳо деҳоти Ёир ном монд.
42. Ва Нӯбах рафта, Қанот ва деҳоташро забт кард; ва онро ба номи худ Нӯбах ном монд.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Такрори мухтасари ҳикояти сафарҳо аз Миср то Ӯрдун

1. ИН аст сафарҳои банӣ-Исроил, ки аз Миср бар ҳасби фавҷҳои худ, бо сардории Мусо ва Ҳорун берун омаданд.
2. Ва Мусо ҷойҳои баромади онҳоро барои сафархошон, ки ба фармони Худованд ба амал оварданд, навишт; ва ин аст сафарҳои онҳо бар ҳасби ҷойҳои баромадашон:
3. Ва онҳо аз Раамсис дар моҳи якум, дар рӯзи понзда-ҳуми моҳи якум кӯч карданд; фардои фисҳ банӣ-Исроил бо дасти баланд, пеши назари ҳамаи мисриён берун омаданд.
4. Ва мисриён ҳамаи нахустзодагонро, ки Худованд дар миёни онҳо кушта буд, гӯр мекарданд; ва бар худоёни онҳо Худованд доварӣ намуд.
5. Ва банӣ-Исроил аз Раамсис кӯч карда, дар Суккӯт ӯрду заданд.
6. Ва аз Суккӯт кӯч карда, дар Этом, ки дар кинори биё-бон аст, ӯрду заданд.
7. Ва аз Этом кӯч карда, ба Фӣ-Ҳаҳирӯт, ки пеши Баал-Сафӯн аст, баргаштанд, ва пеши Мичдӯл ӯрду заданд.
8. Ва аз Фӣ-Ҳаҳирӯт кӯч карда, аз даруни баҳр ба биёбон убур карданд; ва дар биёбони Этом се рӯз роҳ паймуда, дар Мора ӯрду заданд.
9. Ва аз Мора кӯч карда, ба Элим расиданд; ва дар Элим дувоздаҳ чашмаи об ва ҳафтод дараҳти хурмо буд, ва дар он ҷо ӯрду заданд.
10. Ва аз Элим кӯч карда, назди баҳри Қулзум ӯрду за-данд.
11. Ва аз баҳри Қулзум кӯч карда, дар биёбони Син ӯрду заданд.
12. Ва аз биёбони Син кӯч карда, дар Дофқо ӯрду заданд.

13. Ва аз Дофқо кӯч карда, дар Олуш ўрду заданд.
14. Ва аз Олуш кӯч карда, дар Рафидим ўрду заданд; ва дар он чо об набуд, ки қавм бинӯшанд.
15. Ва аз Рафидим кӯч карда, дар биёбони Сино ўрду заданд.
16. Ва аз биёбони Сино кӯч карда, дар Қибрӯт-Ҳатааво ўрду заданд.
17. Ва аз Қибрӯт-Ҳатааво кӯч карда, дар Ҳасирӯт ўрду заданд.
18. Ва аз Ҳасирӯт кӯч карда, дар Ритмо ўрду заданд.
19. Ва аз Ритмо кӯч карда, дар Риммӯн-Форас ўрду заданд.
20. Ва аз Риммӯн-Форас кӯч карда, дар Либно ўрду заданд.
21. Ва аз Либно кӯч карда, дар Риссо ўрду заданд.
22. Ва аз Риссо кӯч карда, дар Қаҳелото ўрду заданд.
23. Ва аз Қаҳелото кӯч карда, дар Ҳар-Шофар ўрду задад.
24. Ва аз Ҳар-Шофар кӯч карда, дар Ҳародо ўрду заданд.
25. Ва аз Ҳародо кӯч карда, дар Макҳелӯт ўрду заданд.
26. Ва аз Макҳелӯт кӯч карда, дар Тоҳат ўрду заданд.
27. Ва аз Тоҳат кӯч карда, дар Тораҳ ўрду заданд.
28. Ва аз Тораҳ кӯч карда, дар Митқо ўрду заданд.
29. Ва аз Митқо кӯч карда, дар Ҳашмӯно ўрду заданд.
30. Ва аз Ҳашмӯно кӯч карда, дар Мӯсирӯт ўрду заданд.
31. Ва аз Мӯсирӯт кӯч карда, дар Банӣ-Яъқон ўрду заданд.
32. Ва аз Банӣ-Яъқон кӯч карда, дар Ҳӯр-Ҳачидҷод ўрду заданд.
33. Ва аз Ҳӯр-Ҳачидҷод кӯч карда, дар Ётвото ўрду за-данд.
34. Ва аз Ётвото кӯч карда, дар Абрӯно ўрду заданд.
35. Ва аз Абрӯно кӯч карда, дар Эсьйӯн-Ќобар ўрду за-данд.
36. Ва аз Эсьйӯн-Ќобар кӯч карда, дар биёбони Син, ки Қодеш бошад, ўрду заданд.
37. Ва аз Қодеш кӯч карда, дар кӯҳи Ҳӯр, ки дар канори замини Адӯм аст, ўрду заданд.
38. Ва Ҳоруни коҳин бар тибқи фармони Худованд бар кӯҳи Ҳӯр баромада, дар соли чилуми берун омадани банӣ-Исроил аз замини Миср, дар моҳи панҷум, дар рӯзи якуми моҳ дар он чо вафот ёфт.
39. Ва Ҳорун саду бисту сесола буд, ки дар кӯҳи Ҳӯр мурд.

40. Ва Канъонӣ, подшоҳи Арод, ки дар ҷануби замини Канъон сокин буд, аз омадани банӣ-Исроил хабар ёфт.
41. Ва аз кӯҳи Хӯр кӯч карда, дар Салмӯна ўрду заданд.
42. Ва аз Салмӯна кӯч карда, дар Фунӯн ўрду заданд.
43. Ва аз Фунӯн кӯч карда, дар Ёбӯт ўрду заданд.
44. Ва аз Ёбӯт кӯч карда, дар Ийе-Аборим, дар ҳудуди Мӯоб ўрду заданд.
45. Ва аз Ийим кӯч карда, дар Дибӯн-Ҷод ўрду заданд.
46. Ва аз Дибӯн-Ҷод кӯч карда, дар Алмӯн-Диблотой-мо ўрду заданд.
47. Ва аз Алмӯн-Диблотоймо кӯч карда, дар кӯҳҳои Або-рим, пеши Набӯ ўрду заданд.
48. Ва аз кӯҳҳои Аборим кӯч карда, дар даштҳои Мӯоб, назди Ёрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ ўрду заданд.
49. Ва назди Ёрдун, аз Байт-Ешимӯт то Обил-Шиттим, дар даштҳои Мӯоб ўрду заданд.

Дастур дар бораи тасарруфи замин.

50. Ва Худованд ба Мусо дар даштҳои Мӯоб, назди Ёрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ сухан ронда, гуфт:
51. "Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо аз Ёрдун ба замини Канъон убури намоед,
52. Ҳамаи сокинони он заминро аз пеши худ бадар биро-нед, ва ҳамаи ҳайкалҳои нақшину онҳоро нест кунед, ва ҳамаи бутҳои рехтаи онҳоро бишканед, ва ҳамаи баландиҳои онҳоро хароб кунед.
53. Ва заминро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин шавед, зеро ки Ман ин заминро ба шумо додам, то ки онро тасарруф намоед.
54. Ва заминро ба воситаи қуръа ба қабिलाҳои худ ҳамчун мулк тақсим кунед: ба онҳое ки сершуморанд, мулкашонро бештар бидиҳед, ба онҳое ки камшуморанд, мулкашонро камтар бидиҳед; маконе ки мувофиқи қуръа ба касе барояд, аз он вай хоҳад буд; амлокро бар ҳасби сибтҳои падарони худ бигиред.

55. Валекин агар шумо сокинони заминро аз пеши худ бадар нароне, касоне ки шумо аз миёни онҳо боқӣ мегузored, мисли милҳо дар чашмони шумо ва мисли хорҳо дар биқин-ҳои шумо хоҳанд буд, ва шуморо бар заmine ки дар он сокин шудаед, ба танг хоҳанд овард.

56. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки он чи Ман ният доштам бо онҳо бикунам, бо шумо хоҳам кард".

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Тайёриҳо барои дохил шудан ба замини мавъуд.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил амр фармуда, ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо ба замини Канъон дохил шавед, ин аст заmine ки ба шумо ҳамчун моликият хоҳад расид, яъне замини Канъон бо сарҳадҳояш:
3. Тарафи ҷанубии шумо аз биёбони Син дар паҳлуи Адӯм хоҳад буд; ва сарҳади ҷанубии шумо аз канори баҳри Намак ба тарафи шарқ хоҳад буд.
4. Ва сарҳади шумо аз ҷануб ҷониби Маале-Акрабим тоб хӯрда, сӯи Син хоҳад гузашт; ва канорҳои он аз ҷануби Қодеш-Барнеа хоҳад буд, ва назди Ҳасар-Аддор баромада, сӯи Асмӯн хоҳад гузашт.
5. Ва аз Асмӯн сарҳад ҷониби водии Миср тоб хоҳад хӯрд; ва канорҳояш назди баҳр хоҳад буд.
6. Ва сарҳади ғарбии шумо баҳри Бузург бо соҳили он хоҳад буд; ин сарҳади ғарбии шумост.
7. Ва сарҳади шимолии шумо чунин хоҳад буд: аз баҳри Бузург онро ҷониби кӯҳи Хӯр нишона намоед;
8. Аз кӯҳи Хӯр ҷониби даромадгоҳи Ҳамот нишона на-моед; ва канорҳои сарҳад назди Садод хоҳад буд.
9. Ва сарҳад ҷониби Зифрӯн хоҳад рафт, ва канорҳояш назди Ҳасар-Эйнон хоҳад буд; ин сарҳади шимолии шумо хоҳад буд.
10. Ва сарҳади шарқиро барои худ аз Ҳасар-Эйнон ҷониби Шафом нишона намоед.

11. Ва сарҳад аз Шафом ҷониби Рибло, аз тарафи шарқии Ойин фурӯд хоҳад омад; ва сарҳад боз фурӯд омада, аз тарафи шарқӣ ба соҳили баҳри Кинерет хоҳад расид.
12. Ва сарҳад ҷониби Ёрдун фурӯд хоҳад омад; ва канор-ҳояш назди баҳри Намак хоҳад буд. Ҳамин замин бар ҳасби сарҳадҳояш гирдогирд аз они шумо хоҳад буд».
13. Ва Мусо ба банӣ-Исроил амр фармуда, гуфт: «Ҳамин аст заmine ки онро шумо аз рӯи қуръа тақсим хоҳед кард, ки Худованд ба нӯҳу ним сибт додани онро амр фармудааст.
14. Зеро ки сибти банӣ-Реубен бар ҳасби хонаводаи худ, ва сибти банӣ-Қод бар ҳасби хонаводаи худ, ва нисфи сибти Менашше мулки худро гирифтаанд;
15. Ин дую ним сибт мулки худро аз он тарафи Ёрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, ҷониби шарқ гирифтаанд».
16. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
17. «Ин аст номҳои касоне ки заминро барои шумо тақсим хоҳанд кард: Эльзори қоҳин ва Еҳушаъ ибни Нун.
18. Ва як раисро аз ҳар сибт барои тақсим кардани замин бигиред.
19. Ва ин аст номҳои он касон: аз сибти Яҳудо — Колеб ибни Ефунне;
20. Аз сибти банӣ-Шимъӯн — Шамуил ибни Аммихуд;
21. Аз сибти Бинъёмин — Элидод ибни Кислӯн;
22. Аз сибти банӣ-Дон — раис Букқӣ ибни Ёҷлӣ;
23. Аз банӣ-Юсуф: аз сибти банӣ-Менашше — раис Ҳан-ниил ибни Эфӯд;
24. Аз сибти банӣ-Эфроим — раис Камуил ибни Шифтон;
25. Аз сибти банӣ-Забулун — раис Элисофон ибни Фар-нок;
26. Аз сибти банӣ-Исокор — Фалтиил ибни Аззон;
27. Аз сибти банӣ-Ошер — раис Аҳихуд ибни Шалӯмӣ;
28. Аз сибти банӣ-Нафтолӣ — раис Фадаҳъил ибни Аммихуд.
29. Ҳаминҳоянд, ки Худованд ба онҳо амр фармудааст, ки мулкро дар замини Канъон барои банӣ-Исроил тақсим кунанд».

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Дар бораи шаҳрҳои гурезгоҳ.

1. Ва Худованд ба Мусо дар даштҳои Мӯоб, назди Ҷрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил амр фармо, ки аз мулки насиби худ ба левизодагон шаҳрҳо барои сукунат бидиҳанд; ва ҳаволии шаҳрҳоро гирдогирди онҳо ба левизодагон бидиҳед.
3. Шаҳрҳо барои сукунати онҳо хоҳад буд; ва ҳаволии онҳо барои чорпоёнашон ва молу мулкашон ва тамоми эҳтиёҷоти ҳаёташон хоҳад буд.
4. Ва ҳаволии шаҳрҳо, ки шумо ба левизодагон медиҳед, бояд аз девори шаҳр ба беруни он ҳазор зироъ гирдогирд бошад.
5. Ва аз беруни шаҳр ба тарафи шарқ ду ҳазор зироъ, ва ба тарафи ҷануб ду ҳазор зироъ, ва ба тарафи ғарб ду ҳазор зироъ, ва ба тарафи шимол ду ҳазор зироъ чен кунед, ва шаҳр дар миёна бошад; ин барояшон ҳаволии шаҳрҳо хоҳад буд.
6. Ва аз шаҳрҳое ки шумо ба левизодагон медиҳед, шаш шаҳри гурезгоҳ хоҳад буд, ки онҳоро шумо барои қотил ҷудо мекунед, то ки вай ба он ҷо бигрезад; ва ба иловаи онҳо чилу ду шаҳр бидиҳед.
7. Ҳамаи шаҳрҳое ки шумо ба левизодагон бояд бидиҳед, чилу ҳашт шаҳр бо ҳаволии онҳо хоҳад буд.
8. Ва ҳангоме ки шаҳрҳоро аз мулки банӣ-Исроил медиҳед, аз сершумор бештар ва аз камшумор камтар бигиред: ҳар яке мувофиқи андозаи мулке ки мегирад, бояд аз шаҳрҳои худ ба левизодагон бидиҳад».
9. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
10. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ҳангоме ки шумо аз Ҷрдун ба замини Канъон убур кунед, —
11. Шаҳрҳое барои худ таъин намоед, ки шаҳрҳои гурезгоҳ барои шумо бошад, ва қотиле ки касеро сахван куштааст, ба он ҷо бигрезад.

12. Ва ин шахрҳо барои шумо гурезгоҳ аз хунҳоҳ хоҳад буд, то ки қотил намирад пеш аз он ки ба ҳузури ҷамоат ба-рои муурофия биистад.
13. Аз шахрҳо ки шумо медихед, шаш шаҳри гурезгоҳ бояд бароятон бошад.
14. Се шахр аз ин тарафи Урдун бидихед, ва се шахр дар замини Канъон бидихед; онҳо бояд шахрҳои гурезгоҳ бошад.
15. Барои банӣ-Исроил, ва барои ғариб, ва барои сокини доимие ки дар миёни онҳост, ин шаш шахр гурезгоҳ хоҳад буд, то ҳар кӣ сахван касеро куштааст, ба он ҷо бигрезад.
16. Агар шахсе касеро бо олати оҳанин бизанад, ва он кас бимирад, вай қотил аст; ин қотил бояд ба қатл расонида шавад.
17. Ва агар вай ба дасти худ санге гирифта бизанад, — санге ки кас аз зарбаи он метавонад кушта шавад, — ва он кас бимирад, вай қотил аст; ин қотил бояд ба қатл расонида шавад.
18. Ё ки агар вай ба дасти худ олати ҷӯбине гирифта бизанад, — олати ҷӯбине ки кас аз зарбаи он метавонад кушта шавад, — ва он кас бимирад, вай қотил аст; ин қотил бояд ба қатл расонида шавад.
19. Хунҳоҳ худаш метавонад қотилро ба қатл расонад; ҳар гоҳ ба вай дучор ояд, худаш метавонад варо ба қатл расонад.
20. Агар шахсе аз рӯи хусумат касеро такон бидихад, ё қасдан бар ӯ чизе партояд, ва он кас бимирад,
21. Ё аз рӯи адоват бо дасти худ ӯро бизанад, ва он кас бимирад, — он зананда бояд ба қатл расонида шавад; вай қотил аст; хунҳоҳ метавонад қотилро ба қатл расонад, вақте ки ба вай дучор ояд.
22. Вале агар нохост, бидуни адоват ӯро такон бидихад, ё ҳар чизеро бидуни қасд бар ӯ партояд,
23. Ё ҳар сангеро, ки кас аз зарбаи он метавонад кушта шавад, нодида бар ӯ биғалтонад, ва он кас бимирад, ва ҳол он ки вай душмани ӯ набуд ва намехост ба ӯ осебе бирасонад, —

24. Пас, ҷамоат бояд дар миёни он зананда ва хунхоҳ бар тибқи ин дастурот доварӣ намоянд;
25. Ва ҷамоат бояд қотилро аз дасти хунхоҳ халос кунанд, ва ҷамоат бояд варо ба шаҳри гурезгоҳи вай, ки ба он ҷо гурехта буд, баргардонанд, то ки вай дар он ҷо то вақти вафот ёфтани саркоҳине ки бо рағани муқаддас тадҳин кар-да шудааст, сокин бошад.
26. Ва агар қотил аз ҳудуди шаҳри гурезгоҳи худ, ки ба он ҷо гурехта буд, берун ояд,
27. Ва хунхоҳ варо берун аз ҳудуди шаҳри гурезгоҳи вай биёбад, ва хунхоҳ қотилро бикушад, — айби хунрезӣ ба гардани ӯ нахоҳад буд;
28. Зеро ки вай мебоист то вақти вафот ёфтани саркоҳин дар шаҳри гурезгоҳи худ мемонд; фақат баъд аз вафоти сар-коҳин қотил метавонад ба замини мулки худ баргардад.
29. Бигзор ин барои шумо дар наслҳои шумо, дар ҳамаи масканҳои шумо фаризаи қонун бошад.
30. Ҳар кӣ касеро бикушад, қотил бояд дар асоси гувоҳии шоҳидон кушта шавад; вале як шоҳид наметованд барои куштани касе гувоҳӣ диҳад.
31. Ва дар ивази ҷони қотил, ки вай шарирӣ сазовори мурдан аст, фидия нагиред, балки вай бояд ҳатман ба қатл расонида шавад.
32. Ва аз касе ки ба шаҳри гурезгоҳи худ гурехтааст, фидия нагиред, то ки вай тавонад пеш аз вафоти саркоҳин бар-гашта, дар замини худ сокин шавад.
33. Ва заминеро, ки шумо дар он сукунат доред, палид накунад, зеро ки хун заминро палид мекунад; ва замин барои хуне ки дар он рехта шудааст, кафорат намеёбад, магар бо хуни касе ки онро рехтааст.
34. Ва заминеро, ки шумо дар он сукунат доред, ва Ман дар он сокин ҳастам, наҷис нагардонед; зеро Ман, ки Худо-ванд ҳастам, дар миёни банӣ-Исроил сукунат дорам».

БОБИ СИҶО ШАШУМ

Дар бораи тартиби гирифтани мерос.

1. Ва сардорони хонаводаҳои қабилаи банӣ-Чилъод ибни Мокир ибни Менашше, ки аз қабилаҳои банӣ-Юсуф буданд, наздик омада, ба ҳузури Мусо ва ба ҳузури раисон, сардорони хонаводаҳои банӣ-Исроил сухан ронданд,
2. Ва гуфтанд: «Худованд ба оғои мо амр фармудааст, ки заминро бо қуръа тақсим карда, ба тасарруфи банӣ-Исроил бидиҳад; ва ба оғои мо аз ҷониби Худованд амр фармуда шудааст, ки мулки бародарамон Салофҳодро ба духтарони вай бидиҳад.
3. Ва агар онҳо ба яке аз писарони сибтҳои дигари банӣ-Исроил завҷа шаванд, мулки онҳо аз мулки падарони мо бурида гирифта мешавад, ва ба мулки сибте ки онҳо ба он дохил хоҳанд шуд, илова мегардад, ва мулки мо, ки аз рӯи қуръа гирифтаем, кам мемонад.
4. Ва ҳатто вақте ки юбили банӣ-Исроил фаро расад, мулки онҳо ба мулки сибте ки онҳо ба он дохил хоҳанд шуд, илова мегардад; ва аз мулки сибти падарони мо мулки онҳо бурида гирифта мешавад».
5. Ва Мусо бар тибқи каломи Худованд ба банӣ-Исроил амр фармуда, гуфт: «Сибти банӣ-Юсуф дуруст мегӯянд.
6. Ин аст он чи Худованд дар ҳаққи духтарони Салофҳод амр фармуда гуфтааст: "Онҳо метавонанд ба ҳар марде ки ба назарашон писанд ояд, завҷа шаванд, аммо фақат дар қабилаи сибти падари худ бояд завҷа шаванд,
7. То ки мулки банӣ-Исроил аз сибте ба сибте нагузарад; зеро ки ҳар яке аз банӣ-Исроил бояд бо мулки сибти падарони худ вобаста бошанд.
8. Ва ҳар духтаре ки мулкero аз сибтҳои банӣ-Исроил мерос мегирад, бояд ба яке аз қабилаи сибти падарони худ завҷа шавад, то ки ҳар яке аз банӣ-Исроил мулки падарони худро мерос гиранд,
9. Ва мулк аз як сибт ба сибти дигар нагузарад, балки ҳар яке аз сибтҳои банӣ-Исроил ба мулки худ вобаста бо-шанд"».

10. Пас, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуд, духта-рони Салофход ончунон амал карданд.
11. Ва духтарони Салофход — Махло, Тирсо, Ҳочло, Мил-ко ва Нӯо ба писарони амакҳои худ завча шуданд.
12. Дар қабилаҳои банӣ-Менашше ибни Юсуф онҳо завча шуданд; ва мулки онҳо дар сибти қабилаи падарашон боқӣ монд.
13. Ин аст аҳком ва дастуроте ки Худованд ба воситаи Мусо дар даштҳои Мӯоб, назди Ҷрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ ба банӣ-Исроил амр фармудааст.

КИТОБИ ПАНЦУМИ МУСО ТАКРОРИ ШАРИАТ БОБИ ЯКУМ

Носипосии Исроил.

1. ИН аст суханоне ки Мусо дар он тарафи Ёрдун, дар биёбон, дар сахро, дар рӯ ба рӯи Суф, дар миёни Форон ва Тӯфал ва Лобон ва Ҳасирӯт ва Дй-Заҳаб ба тамоми Исроил гуфт.
2. Аз Хӯриб, бо роҳи кӯхи Сеир, то Қодеш-Барнеа сафари ёздаҳрӯза буд.
3. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли чилум, дар моҳи ёздаҳум, дар рӯзи якуми моҳ, Мусо ба банй-Исроил бар тибқи ҳар он чи Худованд ба ӯ дар бораи онҳо амр фармуда буд, сухан ронд.
4. Баъд аз он ки ӯ Сихӯн, подшоҳи амӯриёнро, ки дар Ҳешбӯн сукунат дошт, ва Ёч, подшоҳи Бошонро, ки дар Ашторӯт, дар Эдрей_сукунат дошт, торумор кард,
5. Дар он тарафи Ёрдун, дар замини Мӯоб, Мусо ба шарҳ додани ин шариат шурӯъ намуда, гуфт:
6. «Худованд Худои мо дар Хӯриб ба мо сухан ронда, гуфтааст: "Назди ин кӯҳ истодани шумо бас аст;
7. Рӯй ниҳода, кӯч кунед, ва ба кӯҳистони амӯриён ва ҳамаи ҳамсояғони онҳо, ки дар сахро ва дар кӯҳсор ва дар пастӣ ва дар чануб ва дар соҳили баҳр, яъне дар Канён ва Лубнон мебошанд, то наҳри бузург, ки наҳри Фурот аст, дохил шавед.
8. Инак, заминро ба шумо пешниҳод кардаам, пас дохил шуда, заминро, ки Худованд ба падарони шумо, ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст, ки ба онҳо ва ба наслашон баъд аз онҳо бидиҳад, тасарруф намоед".
9. Ва ман дар он замон ба шумо сухан ронда, гуфтам: "Бори шуморо наметавонам ба танҳой бардорам.
10. Худованд Худои шумо шуморо афзун кардааст, ва шумо имрӯз мисли ситорағони осмон сершумор ҳастед.

11. Худованд Худои падарони шумо бигзор шуморо ҳазор чандони он ки ҳастед, афзун намояд, ва шуморо баракат диҳад, чунон ки ба шумо гуфтааст.
12. Пас, чӣ гуна ман ба танҳои ташвиши шумо ва бори шумо ва низои шуморо бардорам? 13. Шумо барои худ, дар сибтҳои худ, мардони ҳаким ва хирадманд ва номдорро интиҳоб кунед, то ки онҳоро бар шумо сардор таъин намоям".
14. Ва шумо ба ман ҷавоб гардонда, гуфтед: "Хуб аст он чи ту гуфтӣ, ки бикунем".
15. Ва ман сардорони сибтҳои шуморо, ки мардони ҳаким ва номдор буданд, гирифтаам, ва онҳоро бар шумо таъин намудам, то ки мириҳазорҳо ва мирисадҳо ва мирипанҷоҳо ва миридаҳо ва нозирони сибтҳои шумо бошанд.
16. Ва ба доварони шумо дар он замон амр фармуда, гуфтам: "Арзу доди бародарони худро бишнавед, ва дар миёни ҳар кас ва бародари вай ва ғарибе ки назди вай бошад, аз рӯи адлу инсоф доварӣ намоед;
17. Дар доварӣ рӯбинӣ накунад, арзи хурдро мисли бузург бишнавед, аз ҳеч кас натарсед, зеро ки доварӣ аз они Худованд аст; ва даъвое ки барои шумо мушкил бошад, назди ман биёред, то ки онро бишнавам".
18. Ва дар он вақт ман дар бораи ҳамаи корҳои ки бояд ба ҷо оваред, ба шумо амр фармудам.
19. Ва мо аз Хӯриб кӯч карда, тамоми ин биёбони бузург ва даҳшатангезро, ки шумо дидед, ба самти кӯҳистони амӯриён тай намудем, чунон ки Худованд Худои мо ба мо амр фармуда буд, ва ба Қодеш-Барнеа расидем.
20. Ва ман ба шумо гуфтам: "Шумо ба кӯҳистони амӯриён, ки Худованд Худои мо ба мо медихад, расидаед.
21. Инак, Худованд Худои падарони ту ин заминро пеши ту ниҳодааст; баромада, онро тасарруф намо, чунон ки Худованд Худои падаронат ба ту гуфтааст; натарс ва ҳаросон нашав".
22. Валекин ҳамаи шумо назди ман омада, гуфтед: "Мардонро пешопеши худ бифиризем, то ки заминро барои мо ҷосусӣ

намоянд, ва моро аз роҳе ки бо он бояд биравем, ва аз шаҳрҳое ки ба онҳо дохил хоҳем шуд, хабардор кунанд".

23. Ва ин сухан ба назари ман писанд омад, ва ман аз миёни шумо дувоздаҳ мардро, як нафар аз ҳар сибт, гирифтам.

24. Ва онҳо рӯй ниҳода, ба кӯҳсор бароманд, ва ба водии Эшкӯл расида, онро ҷосусӣ карданд.

25. Ва аз мевачоти он замин ба дасти худ гирифта, назди мо фурӯд оварданд, ва ба мо хабар расонида, гуфтанд: "Замине ки Худованд Худои мо ба мо медиҳад, замини хуб аст".

26. Вале шумо нахостед биравед, ва ба фармони Худованд Худои худ муқобилат намудед.

27. Ва дар хаймаҳои худ шиква карда, гуфтед: "Азбаски Худованд ба мо адоват дошт, моро аз замини Миср берун овард, то ки моро ба дасти амӯриён супурда, несту нобуд кунад.

28. Мо кучо метавонем биравем, дар сурате ки бародарони мо дили моро хичил карда, гуфтанд: он қавм аз мо бузургтар ва қадбаландтаранд, шаҳрҳои онҳо бузург аст, ва ҳисорҳои онҳо сар ба фалак кашидааст; ва банӣ-Анокро низ дар он ҷо дидем".

29. Ва ман ба шумо гуфтам: "Аз онҳо натарсед ва ҳаросон нашавед;

30. Худованд Худои шумо, ки пешопеши шумо меравад, барои шумо ҷанг хоҳад кард, чунон ки бо шумо дар Миср пеши назари шумо амал кард;

31. Ва дар биёбон, чунон ки дидед, Худованд Худои шумо, мисли касе ки писари худро мебардорад, шуморо дар тамоми роҳе ки мерафтед, бардошта бурд, то даме ки ба ин ҷо расидед".

32. Вале дар ин бобат шумо ба Худованд Худои худ имон надоштед,

33. Ки Ё дар роҳ пешопеши шумо мерафт, то ки маконе барои шумо аз баҳри ӯрду заданатон пайдо кунад, ба тавре ки шабона дар оташ мерафт, то роҳеро, ки бо он бояд биравед, ба шумо нишон диҳад, ва рӯзона дар абр мерафт.

34. Ва Худованд садои суханони шуморо шунида, дарғазаб шуд, ва қасам хӯрда, гуфт:
35. "Ҳеч кадоме аз ин одамон, аз ин насли шарир он замини некӯро, ки Ман қасам хӯрдаам ба падаронатон бидиҳам, нахоҳанд дид;
36. Фақат Колеб ибни Ефунне онро хоҳад дид: заминеро, ки ӯ тай кардааст, ба ӯ ва писаронаш хоҳам дод, чунки ӯ Худовандро комилан пайравӣ намуд".
37. Бар ман низ Худованд аз боиси шумо дарғазаб шуда, гуфт: "Ту низ ба он чо дохил нахоҳӣ шуд;
38. Еҳушаъ ибни Нун, ки пеши ту истодааст, ба он чо дохил хоҳад шуд; ӯро тақвият намо, зеро ки ӯ онро барои тасарруфи Исроил тақсим хоҳад кард;
39. Ва кӯдакони шумо, ки дар бораи онҳо гуфтед: "Ба асирӣ бурда хоҳанд шуд", ва писарони шумо, ки имрӯз аз неку бад вуқуф надоранд, — онҳо ба он чо дохил хоҳанд шуд; ва онро ба онҳо хоҳам дод, то ки онро тасарруф намоянд;
40. Вале шумо рӯй ниҳода, бо роҳи баҳри Қулзум сӯи биёбон кӯч кунед".
41. Ва шумо ҷавоб гардонда, ба ман гуфтед: "Мо ба ҳузури Худованд гуноҳ кардем; пас, мо баромада, ҷанг хоҳем кард, мувофиқи ҳар он чи Худованд Худои мо ба мо амр фармудааст". Ва ҳар яке аслиҳаи ҷангии худро ба камар баста, азми кӯҳбарой намудед.
42. Ва Худованд ба ман гуфт: "Ба онҳо бигӯ: набароед ва ҷанг накунад, зеро ки Ман дар миёш шумо нестам, мабодо пеши душманони худ ба мағлубият дучор шавед".
43. Ва ман ба шумо сухан рондам, вале шумо гӯш надодед, ва ба фармони Худованд муқобилат кардед, ва густохӣ наму-да, бар кӯҳ баромадед.
44. Ва амӯриёне ки дар он кӯҳ сокин буданд, ба муқобили шумо берун омада, шуморо таъқиб карданд, чунон ки занбӯрҳои асал мекунанд; ва ба шумо аз Сеир то Ҳормо шикаст расониданд.

45. Ва шумо баргашта, ба ҳузури Худованд гирия кардед, вале Худованд овози шуморо нашнид ва ба шумо гӯш надод.
46. Ва шумо дар Қодеш айёми зиёде истодед, мисли айёме ки пеш аз он истода будед».

БОБИ ДУЮМ

Оворагардӣ дар биёбон ва мамониатҳои гуногун.

1. «ВА мо рӯй ниҳода, бо роҳи баҳри Қулзум сӯи биёбон кӯч кардем, чунон ки Худованд ба ман гуфта буд; ва кӯҳи Сеирро айёми зиёде давр задем.
2. Ва Худованд ба ман сухан ронда, гуфт:
3. "Ин кӯҳро давр задани шумо бас аст, ба тарафи шимол рӯй оваред.
4. Ва ту ба қавм амр фармуда, бигӯ: шумо бояд аз ҳудуди бародарони худ, банӣ-Эсов, ки дар Сеир сокинанд, убур намоед, ва онҳо аз шумо хоҳанд тарсид; вале шумо бағоят эҳтиёт бошед.
5. Бо онҳо низоъ накунед, зеро ки аз замини онҳо ба андозаи як кафи пой ҳам ба шумо нахоҳам дод, чунки кӯҳи Сеирро ба тасарруфи Эсов додаам.
6. Хӯрокро аз онҳо ба нуқра харида, бихӯред, ва обро низ аз онҳо ба нуқра харида, бинӯшед.
7. Зеро ки Худованд Худоят туро дар тамоми амали дастат баракат додааст; дар ин биёбони бузург роҳ паймуда-натро медонист — ин чил сол аст, ки Худованд Худоят бо туст, ва ту аз ҳеч чиз камӣ надоштӣ".
8. Ва мо аз пеши бародарони худ, банӣ-Эсов, ки дар Сеир сукунат доранд, қафо гашта, аз роҳи сахро, аз Эйлат ва аз Эсьйӯн-Қобар убур намудем, ва тоб хӯрда, аз роҳи биёбони Мӯоб гузаштем.
9. Ва Худованд ба ман гуфт: "Бо Мӯоб адоват нанамо ва ба зидди онҳо ҷанг накун, зеро ки аз замини онҳо чизе ба тасарруфи ту нахоҳам дод, чунки Орро ба тасарруфи банӣ-Лут додаам.

10. Дар он чо пештар эмиён сукунат доштанд, ки қавми бузург ва сершумор ва мисли аноқиён қадбаланд буданд.
11. Онҳо низ мисли аноқиён аз рафоиён ҳисоб меёфтанд, вале мӯобиён онҳоро эмиён мехонданд.
12. Ва дар Сеир пештар хӯриён сукунат доштанд, ва банӣ-Эсов онҳоро аз пеши худ бадар ронданд ва дар чои онҳо маскан гирифтанд, чунон ки Исроил дар замини мероси худ, ки Худованд ба онҳо дода буд, амал карданд.
13. Алҳол бархоста, аз наҳри Зорад убур намоед!"
14. Ва айёме ки аз Қодеш-Барнеа роҳ паймудем, то даме ки аз наҳри Зорад убур кардем, сию ҳашт сол буд, яъне то вақте ки тамоми он мардуми ҷангӣ аз миёни ӯрду тамом шуданд, чунон ки Худованд ба онҳо қасам хӯрда буд.
15. Ва дасти Худованд низ бар онҳо буд, то ки онҳоро аз миёни ӯрду несту нобуд кунад, то вақте ки тамом шаванд.
16. Ва ҳангоме ки тамоми он мардуми ҷангӣ тамом шуда, аз миёни қавм мурданд,
17. Худованд ба ман суҳан ронда, гуфт:
18. "Ту имрӯз аз пеши худуди Мӯоб, аз пеши Ор убур менамой,
19. Ва ба худуди банӣ-Аммӯн наздик мешавӣ; ба онҳо адоват нанамо ва бо онҳо ҷидол накун, зеро ки аз замини банӣ-Аммӯн чизе ба тасарруфи ту нахоҳам дод, чунки онро ба тасарруфи банӣ-Лут додаам".
20. Он низ замини рафоим ҳисоб меёфт: дар он чо пештар рафоим сукунат доштанд, ва аммӯниён онҳоро замзуммиён мехонданд.
21. Онҳо қавми бузург ва сершумор ва мисли аноқиён қадбаланд буданд; ва Худованд онҳоро аз пешашон несту нобуд кард, ва онҳоро бадар ронда, дар чояшон маскан гирифтанд,
22. Чунон ки ӯ барои банӣ-Эсов, ки дар Сеир сукунат доранд, амал кард, яъне хӯриёнро аз пешашон несту нобуд кард, ва онҳоро бадар ронданд ва дар чояшон то имрӯз сукунат доранд.
23. Ва аввиёнро, ки дар деҳот то Ғазза сукунат

доштанд, кафтӯриён, ки аз Кафтӯр берун омаданд, несту нобуд карда, дар ҷояшон маскан гирифтанд.

24. "Бархоста, кӯч кунед ва аз наҳри Арнӯн убур намоед! Инак, Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯнро, ки подшоҳи амӯриён аст, бо замини вай ба дасти ту месупорам; ба тасарруфи он шурӯъ намуда, ба зидди ӯ чанг кун.

25. Аз имрӯз эътиборан тарсу ваҳми туро дар миёни қавмҳои зери тамоми осмон паҳн мекунам, то ки онҳо овозаи туро шунида, дар изтироб афтанд ва пеши ту ба ларза оянд".

26. Ва ман қосидонро аз биёбони Қадимӯт бо суханони сулҳҷӯёна назди Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, фиристодам, то ки бигӯянд:

27. "Изн бидеҳ, ки аз замини ту убур намоям; фақат бо шоҳроҳ хоҳам рафт, ба тарафи рост ё чап тоб нахоҳам хӯрд.

28. Хӯрокро ба нукра ба ман бифрӯш, то ки бихӯрам, ва обро ба нукра ба ман бидеҳ, то ки бинӯшам; фақат бо поҳои худ убур хоҳам кард, —

29. Чунон ки банӣ-Эсов, ки дар Сеир сукунат доранд, ва мӯобиён, ки дар Ор_сукунат доранд, бо ман рафтор карданд, — то даме ки аз Ёрдун ба заmine ки Худованд Худои падарони мо ба мо медиҳад, убур намоям".

30. Валекин Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, розӣ нашуд, ки барои гузаштани мо аз замини худ роҳ диҳад, зеро ки Худо-ванд Худои ту рӯҳи варо бемурувват ва дили варо саҳт гардонид, то ки варо ба дасти ту бисупорад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

31. Ва Худованд ба ман гуфт: "Инак, Ман ба он оғоз менамоям, ки Сихӯн ва замини варо ба дасти ту бисупорам; пас, ба тасарруф кардани замини вай шурӯъ нам".

32. Ва Сихӯн бо тамоми қавми худ ба муқобили мо берун омад, то ки дар Ёҳас бо мо чанг кунад.

33. Ва Худованд Худои мо варо ба дасти мо супурд, ва мо варо бо писаронаш ва тамоми қавмаш торумор кардем.

34. Ва ҳамаи шаҳрҳои варо дар он вақт забт намудем, ва мардону занону кӯдакони ҳар шаҳрро несту нобуд кардем, ҳеч якеро зинда нагузоштем.

35. Фақат чорпоёнро бо ғанимати шаҳрҳое ки забт кардем, тороч намудем.

36. Аз Арӯэр, ки дар соҳили наҳри Арнӯн аст, ва шаҳре ки дар водӣ воқеъ аст, то Цильод ҳеч шаҳри ҳисордоре набуд, ки аз мо зӯртар бошад; Худованд Худои мо ҳамаро ба дасти мо супурд.

37. Фақат ба замини банӣ-Аммӯн: ба тамоми соҳили наҳри Яббӯқ ва шаҳрҳои кӯҳистон, ва ба ҳар ҷое ки Худованд Худои мо манъ карда буд, ту наздик нашудӣ».

БОБИ СЕЮМ

Ғалаба бар Уҷ, подшоҳи Бошон.

1. «ВА мо тоб хӯрда, ба роҳи Бошон баромадем; ва Ёҷ, подшоҳи Бошон, бо тамоми қавми худ ба муқобили мо берун омад, то ки назди Эдрей чанг кунад.

2. Ва Худованд ба ман гуфт: "Аз вай натарс, зеро ки варо бо тамоми қавми вай ва замини вай ба дасти ту супурдам, ва ту бо вай ончунон амал хоҳӣ кард, чунон ки бо Сихӯн, подшоҳи амуриён, ки дар Ҳешбун сукунат дошт, амал кардӣ".

3. Ва Худованд Худои мо Ёҷ, подшоҳи Бошонро низ бо тамоми қавми вай ба дасти мо супурд, ва мо варо торумор кардем, ба тавре ки аз ӯ ҳеч яке зинда намонд.

4. Ва ҳамаи шаҳрҳои варо дар он вақт забт намудем; ҳеч як шаҳри ҳисордоре набуд, ки аз дасти онҳо нагирифта бошем: шаст шаҳр, тамоми музофоти Арҷуб, ки ин мамлакати Ёҷ дар Бошон буд.

5. Ҳамаи инҳо шаҳрҳои ҳисордор буда, деворҳои баланд, дарвозаҳо ва ғалақаҳо доштанд, ғайр аз шаҳрҳои беҳисор, ки бағоят бисъёр буданд.

6. Ва онҳоро несту нобуд кардем, чунон ки бо Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, амал карда будем: мардону занону кӯдакони ҳар шаҳро несту нобуд кардем.
7. Вале ҳамаи чорпоён ва ғанимати он шаҳрҳоро барои худ тороч намудем.
8. Ва мо дар он вақт заминро аз дасти ду подшоҳи амӯриён, ки дар он тарафи Ӯрдун буданд, аз наҳри Арнӯн то кӯҳи Ҳермӯн, —
9. Сидӯниён Ҳермӯнро Сирӣӯн мехонанд, ва амуриён онро Сенир мехонанд, —
10. Ҳамаи шаҳрҳои даштрӯя ва тамоми Цильод ва тамоми Бошонро то Салко ва Эдрей, ки шаҳрҳои мамлакати Уҷ дар Бошон буданд, гирифтем.
11. Зеро ки фақат Ӯҷ, подшоҳи Бошон, аз рафоиён боқӣ монда буд; инак, бистари марги ӯ, ки бистари оҳанин аст, дар Раббаи банӣ-Аммӯн мебошад, ва бар ҳасби зирои одамӣ нӯҳ зироъ дарозӣ ва чор зироъ фароҳӣ дорад.
12. Ва ин заминро дар он вақт тасарруф намудем; Арӯэр, ки назди наҳри Арнӯн аст, ва нисфи кӯхистони Цильод ва шаҳрҳояшро ба реубениён ва чодиён додам;
13. Ва бақияи Цильод ва тамоми Бошонро, ки мамлакати Ӯҷ буд, ба нисфи сибти Менашше додам, яъне тамоми музофоти Арҷубро бо тамоми он Бошон, ки замини рафоиён ном дошт.
14. Ёир ибни Менашше тамоми музофоти Арҷубро то худуди чашуриён ва маъхотиён гирифт, ва онҳоро, яъне деҳоти Бошонро, ба номи худаш деҳоти Ёир ном ниҳод, ки то имрӯз чунин аст.
15. Ва ба Мокир Цильодро додам.
16. Ва ба реубениён ва чодиён аз Цильод то наҳри Арнӯн, яъне то миёнаи наҳр, ки сарҳад бошад, ва то наҳри Яббӯк, ки сарҳади банӣ-Аммӯн бошад, додам,
17. Ва саҳроро низ то Ӯрдун, ки сарҳад бошад, аз Кинерет то баҳри саҳро, ки баҳри Намак бошад, дар домани Фисча ба тарафи шарқ.

18. Ва дар он вақт ба шумо амр фармуда, гуфтам: "Худованд Худои шумо ин заминро ба шумо додааст, то ки онро тасарруф намоед; пас, ҳамаи ҷасурон мусаллаҳ гардида, пешопеши бародарони худ, банӣ-Исроил убур намоед;
19. Фақат занони шумо ва кӯдакони шумо ва чорвои шумо, — медонам, ки шумо чорвои зиёде доред, — дар шаҳрҳое ки ба шумо додаам, бимонанд,
20. То даме ки Худованд ба бародарони шумо, мисли шумо, оромӣ бибахшад, ва онҳо низ заминеро, ки ХудовандХудои шумо ба онҳо дар он тарафи Урдун медиҳад, тасарруф намоянд, ва он гоҳ ҳар яке аз шумо ба мулки худ, ки ба шумо додаам, хоҳед баргашт".
21. Ва ба Ехушаъ дар он вақт амр фармуда, гуфтам: "Ҳар он чиро, ки Худованд Худои шумо ба ин ду подшоҳ кардааст, чашмони ту дид; пас, Худованд ба ҳамаи мамлакатҳое ки ту аз онҳо убур менамоӣ, чунин хоҳад кард.
22. Аз онҳо натарсед, зеро ки Худованд Худои шумо Худаш барои шумо ҷанг мекунад".
23. Ва ман дар он вақт сӯи Худованд тазарруъ намуда, гуфтам:
24. "Худоё Худовандо! Ту ба нишон додани кибриёи Худ ва дасти қавии Худ ба бандат шурӯъ намудай, зеро кадом худост дар осмон ё дар замин, ки битавонад чизе мисли аъмол ва корнамоиҳои Ту ба амал оварад?
25. Лутфан, ба ман изн бидех, ки убур намоям ва замини некӯро, ки дар он тарафи Урдун аст, ин кӯҳистони некӯ ва Лубнонро бубинам".
26. Вале Худованд аз боиси шумо ба ман ғазаб намуда, маро иҷобат накард; ва Худованд ба ман гуфт: "Бас кун! Дар ин хусус дигар сухане ба Ман нагӯй.
27. Ба қуллай Фисча баро ва чашмонатро ба ҷониби ғарб ва шимол ва ҷануб ва шарқ баланд кун, ва бо чашмонат бубин, зеро ки ту аз ин Урдун убур нахоҳӣ кард.

28. Ва ба Ехушаъ амр фармуда, ўро қавӣ ва далер гардон, зеро ки ў пешопеши ин қавм убур намуда, заминеро, ки ту хоҳӣ дид, барои тасарруфи онҳо тақсим. хоҳад кард".

29. Ва мо дар дара, рӯ ба рӯи Байт-Фаӯр маскан гирифтем».

БОБИ ЧОРУМ

Шариати Сино ба насли ҷавон пешниҳод карда шуд.

1. «ВА алҳол, эй Исроил, фароиз ва аҳкомро бишнавед, ки ба ҷо овардани онҳоро ман ба шумо таълим медиҳам, то ки шумо зинда монед, ва рафта, заминеро, ки Худованд Худои падаронатон ба шумо медиҳад, тасарруф намоед.

2. Ба он чи ман ба шумо амр мефармоям, чизе илова нанамоед, ва чизе аз он кам накунед, балки фақат аҳкоми Худованд Худои худро, ки ман ба шумо амр мефармоям, риоя намоед.

3. Он чиро, ки Худованд дар Баал-Фаӯр кард, чашмони шумо дидааст: ҳар касеро, ки пайрави Баал-Фаӯр буд, Худованд Худои шумо аз миёни шумо маҳв намуд.

4. Вале шумо, ки Худованд Худои худро пайравӣ намудед, ҳамаатон имрӯз зинда ҳастед.

5. Инак, чунон ки Худованд Худои ман ба ман амр фармудааст, фароиз ва аҳкомро ба шумо таълим додам, то ки шумо дар замине ки барои тасарруф кардани он ба он дохил мешавед, чунин амал намоед.

6. Пас, онҳоро риоя намуда, ба амал оваред, зеро ки ин ҳикмат ва хиради шумо пеши назари қавмҳост, ки онҳо тамоми ин фароизро шунида, хоҳанд гуфт: "Ба яқин, ин халқи бузург қавми ҳаким ва хирадманданд!"

7. Зеро кадом халқи бузурге ҳаст, ки худоён ба вай наздик бошанд, чунон ки Худованд Худои мост, дар ҳар вақте ки мо сӯи Ў мехонем? 8. Ва кадом халқи бузурге ҳаст, ки фароиз ва аҳкоми одилонае мисли тамоми ин шариат дошта бошад, ки онро ман имрӯз ба шумо пешниҳод мекунам?

9. Фақат эҳтиёт шав, ва ҷони худро бағоят эҳтиёт намо, мабодо чизҳоеро, ки чашмонат дидааст, фаромӯш кунӣ, ва мабодо онҳо дар тамоми айёми умри ту аз дилат дур шавад; ва дар бораи онҳо ба писаронат ва ба писарони писаронат маълумот бирасон, —

10. Дар бораи он рӯзе ки ту ба ҳузури Худованд Худои худ дар Хӯриб истода будӣ, ва Худованд ба ман гуфт: "Қавмро назди Ман чамъ кун, ва Ман суханонамро ба онҳо бишнавонам, то таълим гиранд, ки дар тамоми айёме ки онҳо дар рӯи замин зинда бошанд, бояд аз Ман битарсанд, ва писарони худро таълим диҳанд".

11. Ва шумо наздик омада, зери кӯҳ истодед; ва кӯҳ то миёнаи осмон дар оташ месӯхт, дар сурате ки аз абр ва меғ ҳама ҷо торик буд.

12. Ва Худованд ба шумо аз миёни оташ сухан ронд; садои суханонро шумо шунидед, вале сурате надидед, фақат садо буд.

13. Ва Ё аҳди Худро ба шумо эълон намуда, ба амал овардани онро ба шумо амр фармуд, ки он аз даҳ аҳком иборат аст; ва онҳоро бар ду лавҳи сангин навишт.

14. Ва Худованд дар он вақт ба ман амр фармуд, ки он фароиз ва аҳкомро ба шумо таълим диҳам, то ки дар заmine ки барои тасарруф кардани он ба он убур менамояд, онҳоро ба амал оваред.

15. Пас, ҷонҳои худро бағоят эҳтиёт кунед, зеро дар рӯзе ки Худованд ба шумо дар Хӯриб аз миёни оташ сухан ронд, ҳеҷ сурате надидед, —

16. Мабодо шумо фосид шуда, барои худ ҳайкале, сурати ҳар санаме: шакли марде ё зане бисозед,

17. Ё шакли ҳар чорпое ки дар рӯи замин аст, ё шакли ҳар паррандаи болдоре ки зери осмон парвоз мекунад,

18. Ё шакли ҳар хазандае ки дар замин аст, ё шакли ҳар моҳие ки дар обҳои зери замин аст;

19. Ва мабодо чашмонатро сӯи осмон баланд кунӣ, ва офтоб ва моҳ ва ситорагонро, яъне тамоми лашкари осмонро

дида, фирефта шавӣ ва ба онҳо сачда бурда, онҳоро ибодат намой, ва ҳол он ки онҳоро Худованд Худои ту насибаи ҳамаи қавмҳое ки зери тамоми осмонанд, гардонидааст, —

20. Валекин шуморо Худованд гирифта, аз кӯраи оҳанин, яъне аз Миср берун овард, то ки барои Ӯ қавми мерос бо-шед, чунон ки имрӯз ҳастед.

21. Ва Худованд аз боиси шумо ба ман ғазаб намуда, қасам хӯрд, ки ман аз Ӯрдун убур накунам ва ба замини некӯе ки Худованд Худои ту ба ту барои тасарруф кардан медиҳад, дохил нашавам;

22. Зеро ки ман дар ин замин хоҳам мурд, аз Ӯрдун убур нахоҳам кард, вале шумо убур намуда, он замини некӯро тасарруф хоҳед кард.

23. Пас, эҳтиёт шавед, мабодо аҳди Худованд Худои худро, ки бо шумо бастааст, фаромӯш карда, ҳайкале, сурати ҳар чизе барои худ бисозед, ки насохтани онро Худованд Худои ту ба ту амр фармудааст;

24. Зеро ки Худованд Худои ту оташи сӯзанда аст, Худои рашкнок аст. 25. Вақте ки шумо писарон ва писарони писаронро ба дунё оварда, муддати зиёде дар ин замин сукунат намоед, ва фосид шуда, ҳайкале, сурати ҳар чизе бисозед, ва он чи дар назари Худованд Худои шумо бад аст, ба амал оваред, то ки Ӯро ба хашм оваред, —

26. Ман имрӯз бар шумо осмон ва заминро ба шоҳидӣ даъват менамоям, ки шумо аз заmine ки барои тасарруф кардани он аз Ӯрдун убур менамоед, ба зудӣ маҳв хоҳед шуд; айёми зиёде бар он иқомат нахоҳед кард, балки несту нобуд хоҳед шуд,

27. Ва Худованд шуморо дар миёни қавмҳо пароканда хоҳад кард, ва шумо дар миёни халқҳое ки Худованд шуморо ба он ҷо мебарад, камшумор хоҳед монд;

28. Ва дар он ҷо худоёноро, ки бо дасти одамизод аз ҷӯб ва санг сохта шудаанд, ибодат хоҳед кард, ки онҳо намеби-нанд, ва намешунаванд, ва намехӯранд, ва бӯй намекунанд.

29. Ва чун аз он чо Худованд Худои худро чӯё шавӣ, Ёро хоҳӣ ёфт, агар Ёро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ бичӯӣ.

30. Вақте ки ба тангӣ афтӣ, ва тамоми ин ҳодисот ба сарат ояд, дар _охири айём, сӯи Худованд Худои худ баргашта, ба овози Ё гӯш хоҳӣ дод,

31. Зеро ки Худованд Худои ту Худои раҳим аст; Ё туро тарк нахоҳад кард ва туро ба ҳалокат нахоҳад расонид, ва аҳди падаронатро, ки ба онҳо қасам хӯрдааст, фаромӯш нахоҳад кард.

32. Зеро дар бораи айёми пешина, ки пеш аз ту мурур намудааст, аз рӯзе ки Худо одамро бар замин офарид, аз як канори осмон то канори дигари осмон, бипурс, ки оё мисли ин кори бузурге ба вуқӯъ омадааст, ё мисли ин шунида шудааст?

33. Оё қавме овози Худоро, ки аз миёни оташ сухан ронда бошад, шунидааст, — ва зинда мондааст, — чунон ки ту шунидаӣ?

34. Оё худое кӯшидааст, ки омада, халқеро аз миёни халқе бо озмоишҳо, аломатҳо ва мӯъҷизаҳо, ва чанг ва дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ ва даҳшатҳои азим барои худ бигирад, мисли ҳар он чи Худованд Худои шумо барои шумо дар Миср пеши назари шумо ба амал овард?

35. Ин чизҳо бар ту зоҳир шуд, то бидонӣ, ки Худованд Худост, ва ғайр аз Ё дигаре нест.

36. Аз осмон овози Худро ба ту шунавонид, то ки туро адаб омӯзад, ва бар замин оташи бузурги Худро ба ту нишон дод, ва сухани Ёро ту аз миёни оташ шунидӣ.

37. Ва азбаски Ё падарони туро дӯст дошта, насли онҳоро баъд аз онҳо баргузид, Худаш туро бо қувваи бузурги Худ аз Миср берун овард,

38. То ки халқҳои аз ту бузургтар ва азимтарро аз пеши ту бадар ронад, ва туро дохил карда, замини онҳоро ба ту ҳамчун мулк бидиҳад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

39. Пас, имрӯз бидон ва дар дили худ чойгир кун, ки Худованд Худост дар осмон аз боло ва бар замин аз поён, ва днгаре нест.

40. Ва фароизу аҳкоми Ҷро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намо, то ки барои ту ва барои писаронат баъд аз ту некӯ бошад, ва ту дар заmine ки Худованд Худоят ба ту ба сурати абадӣ медиҳад, умр гузаронӣ».

Дар бораи се шаҳри гурезгоҳ.

41. Он гоҳ Мусо се шаҳрро дар он тарафи Ҷрдун, дар ҷониби шарқии офтоббаро ҷудо кард,

42. То қотиле ки ёри худро нодониста кушта бошад, дар сурате ки пештар бо вай адовате надошта бошад, ба он ҷо бигрезад, яъне ба яке аз ин шаҳрҳо гурехта, зинда бимонад:

43. Босар дар биёбон, дар кишвари даштрӯя, барои реубениён; ва Ромӯт дар Ҷильод барои ҷодиён; ва Ҷӯлон дар Бошон барои менашшеиён.

44. Ва ин аст шарiate ки Мусо ба банӣ-Исроил пешниҳод кард;

45. Ин аст шаҳодот ва фароиз ва аҳкоме ки Мусо ба банӣ-Исроил гуфт, вақте ки онҳо аз Миср берун омаданд,

46. Дар он тарафи Ҷрдун, дар дараи рӯ ба рӯи Байт-Фаӯр, дар замини Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҷешбӯн сукунат дошт, ва Мусо ва банӣ-Исроил, вақте ки аз Миср берун омаданд, варо торумор карданд,

47. Ва замини вай ва замини Уч, подшоҳи Бошонро, — ин ду подшоҳи амӯриёнро, ки дар он тарафи Ҷрдун, дар ҷониби шарқии офтоббаро буданд, — тасарруф карданд,

48. Аз Арӯэр, ки дар соҳили наҳри Арнӯн аст, то кӯҳи Сион, ки Ҷермӯн бошад,

49. Ва тамоми сахрои он тарафи Ҷрдун, дар ҷониби шарқӣ, то баҳри биёбон, ки дар домани Фисча аст.

БОБИ ПАНЧУМ

Такрори даҳ аҳком.

1. ВА Мусо тамоми Исроилро хонда, ба онҳо гуфт: «Эй Исроил, фароиз ва аҳкомеро, ки ман имрӯз ба самъи шумо мерасонам, бишнавед, ва онҳоро биомӯзед, ва саъю кушиш намоед, ки онҳоро ба чо оваред.
2. Худованд Худои мо бо мо дар Хӯриб аҳд баст.
3. На бо падарони мо Худованд ин аҳдро баст, балки бо мо, ки дар ин чо имрӯз ҳамаамон зинда ҳастем.
4. Худованд бо шумо дар кӯҳ рӯ ба рӯ, аз миёни оташ сухан ронд, —
5. Дар сурате ки ман дар он вақт дар миёни Худованд ва шумо истода будам, то ки каломи Худовандро ба шумо баён намоям, зеро ки шумо аз оташ тарсида, ба болои кӯҳ набаро-мадед, — ва гуфт:
6. "Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овардам.
7. Туро худоёни дигар, чуз Ман, набояд бошад.
8. Санаме, ҳар сурате аз он чи дар осмон аз болост, ва аз он чи дар замин аз поён аст, ва аз он чи дар об аз зери замин аст, барои худ насоз.
9. Ба онҳо сачда набар ва онҳоро ибодат накун; зеро ки Ман Худованд Худои ту ҳастам, Худои рашкноке ҳастам, ки барои гуноҳи падарон аз писарон, то насли сеюм ва чорум, аз онҳое ки аз Ман нафрат дошта бошанд, интиқом мегирам,
10. Ва то ҳазорон насл ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро ба чо меоваранд, марҳамат мекунам.
11. Исми Худованд Худои худро беҳуда ба забон нагир, зеро ки Худованд касеро, ки исми Ӯро беҳуда ба забон мегирад, бечазо нахоҳад гузошт.
12. Рӯзи шанbero нигоҳ дор, то ки онро такдис намой, чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст.
13. Шаш рӯз кор кун ва ҳар амалатро ба чо овар;
14. Вале рӯзи ҳафтум шанбеи Худованд Худои туст; дар он ҳеҷ кор накун, — худат ва писарат, ва духтарат, ва ғуло-мат,

ва канизат, ва говат ва харат, ва тамоми чорпоят, ва ғарибат, ки андаруни шаҳри туст, то ки ғуломат ва канизат мисли ту ором гиранд.

15. Ва дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар замини Миср ғулом будӣ, ва туро Худованд Худои ту аз он ҷо бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ берун овард; бинобар ин Худованд Худоят ба ту амр фармудааст, ки рӯзи шанберо ба ҷо оварӣ.

16. Падари худ ва модари худро иззат намо, чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст, то ки умри ту дароз шавад, ва дар заmine ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, барои ту некӯ бошад.

17. Қатл нақун.

18. Зино нақун.

19. Дуздӣ нақун.

20. Дар ҳаққи ёри худ шаҳодати дурӯғ надеҳ.

21. Зани ёри худро тамаъ нақун, ва хонаи ёрат, киштзораш ва ғуломаш ва канизаш, говаш ва хараш, ва ҳар чизеро, ки аз они ёрат бошад, тамаъ нақун".

22. Ин суханонро Худованд ба тамоми ҷамоати шумо дар кӯҳ аз миёни оташ, абр ва меғ бо овози баланд гуфт ва чизе илова нанамуд; ва онҳоро бар ду лавҳи сангин навишта, ба ман дод.

23. Ва ҳангоме ки шумо он овозро аз миёни торикӣ шу-нидед, дар сурате ки кӯҳ дар оташ месӯхт, шумо, яъне ҳамаи сардорони сибтҳои шумо ва пирони шумо, ба ман наздик омадед,

24. Ва гуфтед: "Инак, Худованд Худои мо ҷалол ва кибриёи Худро ба мо нишон дод, ва овози Ёро мо аз миёни оташ шунидем; имрӯз мо дидем, ки Худо ба одам сухан меронад, — ва вай зинда мондааст.

25. Вале алҳол чаро бимирем? Зеро ки ин оташи бузург моро хоҳад сӯзонид: агар мо боз овози Худованд Худои худро бишнавам, хоҳем мурд.

26. Зеро кист аз тамоми башар, ки овози Худои Ҳайро, ки аз миёни оташ сухан рондааст, мисли мо бишнавад, — ва зинда бимонад?

27. Ту наздик шуда, ҳар он чи Худованд Худои мо би-гӯяд, бишнава, ва ту ҳар он чиро, ки Худованд Худои мо ба ту бигӯяд, ба мо баён намо, ва мо шунида, ба амал хоҳем овард".
28. Ва Худованд суханони шуморо, ки ба ман гуфтед, шунид, ва Худованд ба ман гуфт: "Суханони ин қавмро, ки ба ту гуфтанд, шунидам; ҳар он чи онҳо гуфтанд, дуруст аст.
29. Кошки дили онҳо чунин мебуд, ки аз Ман тарсида, тамоми аҳкоми Маро тамоми айём риоя мекарданд, то ки барои онҳо ва барои писарони онҳо ба сурати абадӣ некӯ бошад!
30. Рафта, ба онҳо бигӯ: ба хаймаҳои худ баргардед.
31. Ва ту дар ин ҷо назди Ман бимон, ва Ман тамоми аҳком ва фароиз ва дастуротро, ки бояд ба онҳо таълим диҳи, ба ту хоҳам гуфт, то ки онҳо дар заминне ки Ман барои тасарруф кардан ба онҳо медиҳам, ба амал оваранд".
32. Пас, саъю кӯшиш намуда, ончунон ки Худованд Худои шумо ба шумо амр фармудааст, ба амал оваред, ба тарафи рост ё чап майл накунед;
33. Бо тамоми роҳе ки Худованд Худои шумо ба шумо амр фармудааст, равона шавед, то ки зинда бимонед, ва барои шумо некӯ бошад, ва умри шумо дар заминне ки тасарруф менамояд, дароз шавад».

БОБИ ШАШУМ

Шарҳи аҳком.

1. «ВА ин аст аҳком, фароиз ва дастуроте ки Худованд Худои шумо амр фармуд, ки ба шумо таълим диҳам, то онҳоро дар заминне ки барои тасарруф кардани он ба он ҷо убур менамояд, ба амал оваред,
2. То ки аз Худованд Худои худ тарсида, тамоми фароиз ва аҳкоми Ӯро, ки ман ба ту амр мефармоям, риоя намоӣ,
— ту ва писарат ва писари писарат, дар тамоми айёми умрат, то ки айёми ту дароз шавад.
3. Пас, эй Исроил, бишнава ва саъю кӯшиш намо, ки онҳоро ба амал оварӣ, то ки барои ту некӯ бошад, ва шумо бисъёр

афзун шавед дар замине ки шир ва асал дар он ҷорист, чунон ки Худованд Худои падаронат ба ту гуфтааст.

Аҳкоми бузург.

4. Бишнава, эй Исроил! Худованд Худои мо Худои ягона аст.

5. Ва ту Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ва бо тамоми ҷони худ, ва бо тамоми қуввати худ дӯст бидор.

Огоҳиҳо.

6. Ва ин суханон, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, бигзор бар дили ту бошад,

7. Ва онҳоро ба писаронат талқин бикун, ва ҳангоми нишастанат дар хонаи худ, ва ҳангоми роҳ рафтани, хобиданат ва бархостанат дар бораи онҳо гуфтугӯ намо,

8. Ва онҳоро ҳамчун аломат бар дасти худ бибанд, ва онҳо ҳамчун нишона дар миёни чашмонат бошад,

9. Ва онҳоро бар паҳлудариҳои хонаи худ ва бар дарво-заҳои худ бинавис.

10. Ва ҳангоме ки Худованд Худоят туро ба замине дароварад, ки ба падаронат — ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яқуб — қасам хӯрдааст, ки онро ба ту бидиҳад, бо шаҳрҳои бузург ва хубе ки ту бино накардаӣ,

11. Ва бо хонаҳои пур аз ҳар неъмат, ки ту пур накардаӣ, ва бо ҳавзҳои дар санг кандашуда, ки ту накардаӣ, ва бо токҳо ва дарахтони зайтун, ки ту нашинондаӣ, ва ту аз меваи онҳо хӯрда сер хоҳӣ шуд, —

12. Он гоҳ эҳтиёт бош, мабодо Худовандро, ки туро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард, фаромӯш кунӣ.

13. Аз Худованд Худои худ битарс, ва Ёро ибодат намо, ва ба исми Ё қасам бихӯр.

14. Худоёни дигарро аз худоёни қавмҳои ки дар гирду пеши шумо мебошанд, пайравӣ накунад; 15. Зеро Худованд Худои ту, ки дар миёни туст, Худои рашкнок аст; мабодо ғазаби Худованд Худоят бар ту аланга занад, ва Ё туро аз рӯи замин маҳв кунад.

16. Худованд Худои худро наозмод, чунон ки дар Массо озмуд.

17. Аҳкоми Худованд Худои худро, ва шаҳодот ва фароизи Ўро, ки ба шумо амр фармудааст, боэҳтиёт риоя намоед.
18. Ва он чи дар назари Худованд дуруст ва некӯст, ба амал овар, то ки барои ту некӯ бошад, ва ту омада, он замини некӯро, ки Худованд дар бораи он ба падаронат қасам хӯрдааст, тасарруф намой,
19. Ва ҳамаи душманонат аз пеши ту ба зудӣ бадар ронда шаванд, чунон ки Худованд гуфтааст.
20. Ва ҳангоме ки писарат дар оянда аз ту пурсида, гӯяд: "Он шаҳодот ва фароиз ва аҳкоме ки Худованд Худои мо ба шумо амр фармудааст, чӣ маъно дорад?" —
21. Пас, ба писарат бигӯ: "Мо дар Миср ғуломони фиръавн будем, ва Худованд моро аз Миср бо дасти қавӣ берун овард.
22. Ва Худованд аломот ва мӯъҷизоти азим ва мӯҳлик бар Миср, бар фиръавн ва тамоми аҳли байти вай, дар пеши назари мо зоҳир сохт.
23. Ва моро аз он ҷо берун овард, то ки моро оварда, зами-неро, ки дар бораи он ба падарони мо қасам хӯрдааст, ба мо бидиҳад.
24. Ва Худованд ба мо амр фармуд, ки тамоми ин фароизро ба амал оварда, аз Худованд Худои худ битарсем, то ки тамоми айём барои мо некӯ бошад, ва Ў моро зинда нигоҳ дорад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.
25. Ва ин барои мо адолат ҳисоб хоҳад ёфт, агар саъю кӯшиш намоем, ки тамоми ин аҳкомро ба ҳузури Худованд Худои худ ба амал оварем, чунон ки Ў ба мо амр фармудааст"».

БОБИ ҲАФТУМ

Манъ кардани дӯстӣ бо бутпарастон.

1. «ҲАНГОМЕ ки Худованд Худоят туро ба замине ки барои тасарруф кардани он ба он ҷо меравӣ, дароварад, ва халқҳои бисъерро, яъне ҳиттиён, ва чирчошиён, ва амӯриён, ва канъониён, ва фариззиён, ва хиввиён, ва ябусиёнро, ки ҳафт

халқи аз ту сершумортар ва пурзӯртаранд, аз пеши ту бадар ронад,

2. Ва онҳоро Худованд Худоят ба дасти ту бисупорад, ва ту онҳоро зарба занӣ, — он гоҳ онҳоро тамоман торумор намо, бо онҳо аҳд набанд, ва ба онҳо раҳм накун,

3. Ва бо онҳо қудову анда нашав: духтаратро ба писари онҳо надех, ва духтари онҳоро барои писарат нагир;

4. Зеро ки онҳо писаратро аз Ман дур хоҳанд кард, то ки худоёни дигарро ибодат намояд, — ва он гоҳ ғазаби Худованд бар шумо аланга зада, шуморо ба зудӣ маҳв хоҳад кард;

5. Балки ба онҳо чунин амал намо: қурбонгоҳҳои онҳоро хароб кунед, ва сутунҳои онҳоро бишканед, ва Ашераҳои онҳоро бурида партоед, ва санамҳои онҳоро дар оташ бисӯзонед;

6. Зеро ки ту барои Худованд Худои худ қавми муқаддас ҳастӣ; Худованд Худоят туро баргузидааст, то аз миёни ҳамаи қавмҳои ки дар рӯи замин ҳастанд, қавми хуҷистае барои Ё бошӣ. 7. На аз он сабаб Худованд ба шумо дил бастааст ва шуморо баргузидааст, ки шумо аз ҳамаи қавмҳои сершумортар бошед, — зеро ки шумо аз ҳамаи қавмҳои камшумортар будед, —

8. Балки аз он сабаб ки Худованд шуморо дӯст медошт, ва аз он сабаб ки мехост қасамеро, ки ба падарони шумо хӯрда буд, риоя намояд, Худованд шуморо бо дасти қавӣ берун овард, ва туро аз хонаи ғуломӣ, аз дасти фиръавн, подшоҳи Миср, раҳо кард.

9. Пас бидон, ки Худованд Худои ту Худост, Худои амин аст, ки аҳд ва марҳамати Худро ба онҳое ки Ёро дӯст медоранд ва аҳкомашро риоя менамоянд, то ҳазор насл нигоҳ медорад,

10. Ва онҳоро, ки ба Ё адоват доранд, шахсан сазо дода, ба ҳалокат мерасонад, ба додани муқофоти касе ки ба Ё адоват дорад, даранг намекунад: сазои варо шахсан медиҳад.

11. Пас, аҳком ва фароиз ва дастуротеро, ки ба амал овардани онҳоро имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намо.

Ваъдаи ғалаба.

12. Ва агар ба ин дастурот гӯш андозед, ва онҳоро риоя намуда, ба амал оваред, Худованд Худои ту аҳд ва марҳаматеро, ки дар бораи он ба падаронат қасам хӯрдааст, барои ту нигоҳ хоҳад дошт.

13. Ва туро дӯст дошта, баракат хоҳад дод ва афзун хоҳад кард, ва меваи батни ту ва ҳосили замини туро, ғаллаи ту ва шириани ангури ту ва рағани зайтуни туро, зоиши говони ту ва афзоиши гӯсфандони туро бар заминест ки дар бораи он ба падаронат қасам хӯрдааст, ки ба ту бидиҳад, баракат хоҳад дод.

14. Ту бештар аз ҳамаи қавмҳо бобаракот хоҳӣ буд; дар миёни шумо ва дар миёни чорвои шумо нар ё модаи бенасл нахоҳад буд.

15. Ва Худованд ҳар беморию аз ту дур хоҳад кард; ва ҳеч яке аз дардҳои саҳти Мисро, ки ту медонӣ, ба сари ту нахоҳад овард, балки ба сари ҳамаи бадхоҳони ту хоҳад овард.

16. Ва ту ҳамаи қавмҳоеро, ки Худованд ба дастат месупорад, несту нобуд хоҳӣ кард; бигзор чашми ту ба онҳо раҳм накунад; ва худоёни онҳоро ибодат нанамо, зеро ки ин барои ту дом аст.

17. Мабодо дар дили худ бигӯӣ: "Ин халқҳо аз ман сершумортаранд; чӣ гуна ман метавонам онҳоро бадаронам?"

18. Аз онҳо натарс! Он чиро, ки Худованд Худои ту ба фиръавн ва ба тамоми Миср кард, нағз дар хотир нигоҳ дор,

19. Яъне озмоишҳои бузургро, ки чашмонат дидааст, ва аломот ва мӯъҷизот ва дасти қавӣ ва бозуи тӯлониро, ки Худованд Худои ту ба воситаи онҳо туро берун овард; Худованд Худои ту ба ҳамаи қавмҳоест ки ту аз онҳо метарсӣ, чунин хоҳад кард.

20. Ва занбӯри алоро низ Худованд Худои ту бар онҳо хоҳад фиристод, то ки боқимондагон ва пинҳоншудагони онҳо аз пеши ту маҳв шаванд.

21. Аз онҳо ҳаросон нашав, зеро Худованд Худои ту, ки дар миёни туст, Худои бузург ва сахмгин аст. 22. Ва Худованд Худои ту ин қавмҳоро аз пеши ту кам-кам бадар хоҳад ронд; ту онҳоро наметавонӣ ба зудӣ маҳв намой, мабодо даррандағони сахро бар ту афзун шаванд.

23. Ва Худованд Худои ту онҳоро ба дасти ту хоҳад супурд, ва онҳоро ба изтироби азиме хоҳад афканд, ба тавре ки несту нобуд хоҳанд шуд;

24. Ва подшоҳони онҳоро ба дасти ту хоҳад супурд, ва ту номи онҳоро аз зери осмон нест хоҳӣ кард: касе пеши ту истодагӣ нахоҳад кард, то даме ки онҳоро маҳв намой.

25. Ҳайкалҳои худоёни онҳоро дар оташ бисӯзонед; нуқра ва тиллоеро, ки бар онҳост, тамаъ накун, то ки барои худ бигирӣ, мабодо ба доми он гирифташавӣ; зеро ки он барои Худованд Худои ту зишт аст.

26. Ва чизи зиштро ба хонаи худ дохил накун, то ки мисли он ба ҳалокат нарасӣ; аз он нафрат намо ва худро аз он канор гир, зеро ки он сазовори ҳалокат аст».

БОБИ ХДШТУМ

Огоҳиҳо. Худованд ба сипосгузори даъват менамояд.

1. «ТАМОМИ аҳкомеро, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, саъю кӯшиш намуда ба амал оваред, то ки зинда монда, афзун шавед, ва омада, заминеро, ки Худованд дар бораи он ба падаронатон қасам хӯрдааст, тасарруф намоед.

2. Ва дар хотир нигоҳ дор тамоми роҳеро, ки Худованд Худои ту ин чил сол туро бо он дар биёбон бурд, то ки туро азият дода, биозмояд, ва он чиро, ки дар дили туст, бидонад, ки оё аҳкоми Ӯро риоят хоҳӣ кард ё не?

3. Ва Ӯ туро азият дод, ва туро гурусна мононид, ва туро манн хӯронид, — ки на ту онро медонистӣ ва на па-даронат медонистанд, — то ба ту бифаҳмонад, ки одамизод на танҳо

бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худованд барояд, одамизод зиндагӣ мекунад.

4. Дар давоми ин чил сол либоси ту бар танат ҷиғда-ҷиғда нашуд, ва пойи ту наомосид.

5. Пас, андар дили худ дарк намо, ки чунон ки падар писари худро таъдиб мекунад, Худованд Худои ту ончунон туро таъдиб кард.

6. Пас, ту аҳкоми Худованд Худои худро риоят бикун, то ки бо роҳҳои ӯ равона шавӣ ва аз ӯ битарсӣ.

7. Зеро ки Худованд Худоят туро ба замини некӯ мебарад, ба замини пур аз нахрҳои об, чашмаҳо ва ҷӯйҳо, ки дар водиҳо ва кӯҳҳо ҷорӣ мешаванд;

8. Ба замини пур аз гандум ва ҷав, ва ангур ва анҷир ва анор, ба замини пур аз рағани зайтун ва асал;

9. Ба заmine ки дар он ба танқисӣ нон нахоҳӣ хӯрд, ва дар он ба ҳеч чиз мӯҳтоҷ нахоҳӣ буд; ба заmine ки сангҳояш оҳан аст, ва аз кӯҳҳояш мис хоҳӣ канд.

10. Ва ҳангоме ки хӯрда сер шавӣ, Худованд Худои худро барои замини некӯе ки ба ту додааст, муборак бихон.

11. Эҳтиёт бош, мабодо Худои худро фаромӯш карда, аҳком ва дастурот ва фароизи ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоят нанамой;

12. Мабодо хӯрда сер шавӣ, ва хонаҳои некӯ бино карда, дар онҳо сокин шавӣ, 13. Ва говон ва гусфандони ту афзун шавад, ва нуқра ва тиллои ту зиёд шавад, ва ҳар дороии ту зиёд шавад,

14. Ва дили ту мағрур шуда, Худованд Худои худро фаромӯш кунӣ, ки ӯ туро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард,

15. Ва туро аз биёбони бузург ва сахмгини пур аз мор, аждаҳо ва каждум, аз ҷойҳои хушки беоб гузаронид, ва барои ту аз санги хоро об баровард,

16. Ва туро дар биёбон манн хӯронид, — ки падаронат онро намедонистанд, — то ки туро азият дода, биозмояд, ва оқибат бар ту марҳамат намояд, —

17. Ва дар он сурат ту дар дили худ бигӯй: "Қувватам ва қудрати дастам ин сарватро барои ман пайдо кардааст",

18. Ва ҳол он ки ту бояд Худованд Худои худро дар хотир нигоҳ дорӣ, ки Ё ба ту қуввати пайдо кардани сарватро медиҳад, то аҳдиро, ки дар бораи он ба падаронат қасам хӯрдааст, ба ҷо оварад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

19. Валекин агар ту Худованд Худои худро фаромӯш кунӣ, ва пайрави худоёни дигар гардида, онҳоро ибодат намоӣ ва ба онҳо сачда барӣ, — имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, ки албатта несту нобуд хоҳед шуд.

20. Мисли халқҳое ки Худованд онҳоро аз пеши шумо маҳв мекунад, шумо низ маҳв хоҳед шуд, аз боиси он ки ба овози Худованд гӯш наандохтаед».

БОБИ НҶҲУМ

Худованд ба фурӯтанӣ даъват менамояд.

1. «БИШНАВ, эй Исроил! Ту имрӯз аз Ёрдун убур ме-кунӣ, то ки омада, халқҳоеро, ки аз ту бузургтар ва пурзӯр-таранд, шаҳрҳои бузургро, ки ҳисорҳояш сар ба фалак ка-шидааст, тасарруф намоӣ,

2. Яъне қавми бузург ва қадбаланд, банӣ-Аноқро, ки дар бораи онҳо ту медонӣ ва шунидаӣ, ки гуфтаанд: "Кист, ки пеши банӣ-Аноқ битавонад истодагӣ намояд?"

3. Пас, имрӯз бидон, ки Худованд Худои ту пешопеши ту мисли оташи сӯзанда убур менамояд; Ё онҳоро несту но-буд хоҳад кард, ва Ё онҳоро пеши ту мағлуб хоҳад сохт, ва ту онҳоро ба зудӣ бадар ронда, маҳв хоҳӣ кард, чунон ки Худованд ба ту гуфтааст.

4. Ҳангоме ки Худованд Худои ту онҳоро аз пеши ту бадар ронад, ту дар дили худ нагӯй, ки "ба сабаби адолати ман Худованд маро овард, то ки ин заминро тасарруф на-моям", ва ҳол он ки аз боиси шарорати он халқҳо Худо-ванд онҳоро аз пеши ту бадар меронад.

5. На аз боиси адолати худ ва ростии дили худ ту ме-равӣ, то ки замини онҳоро тасарруф намоӣ, балки ба са-баби шарорати ин халқҳо Худованд Худои ту онҳоро аз пеши ту бадар меронад, то қавлеро, ки Худованд ба падаронат — ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб — дода қасам хӯрдааст, ба чо оварад.
6. Пас, бидон, ки на аз боиси адолати ту Худованд Ху-дои ту ин замини некӯро ба ту медиҳад, то ки онро тасар-руф намоӣ, зеро ки ту қавми гарданкаш ҳастӣ.
7. Дар хотир нигоҳ дор ва фаромӯш накун, ки чӣ гуна ту Худованд Худои худро дар биёбон ба хашм овардӣ: азрӯзе ки шумо аз замини Миср берун омадед, то даме ки ба ин макон расидед, шумо ба Худованд муқобилат кардед.
8. Ва назди Ҳӯриб шумо Худовандро ба хашм овардед, ва Худованд ба шумо ғазаб намуда, мехост шуморо несту нобуд кунад:
9. Ҳангоме ки ман ба кӯҳ баромадам, то ки алвоҳи санг, яъне алвоҳи аҳдери, ки Худованд бо шумо баста буд, биги-рам, ва дар кӯҳ чил рӯз ва чил шаб истода, нон нахӯрдам ва об нанӯшидам;
10. Ва Худованд ду лавҳи сангро, ки бо ангушти Худо навишта шуда буд, ба ман дод, ва бар онҳо ҳамаи суханоне буд, ки Худованд дар кӯҳ, аз миёни оташ, дар рӯзи чамъо-мад ба шумо гуфта буд;
11. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар анҷоми чил рӯз ва чил шаб Худованд ду лавҳи санг, яъне алвоҳи аҳдро ба ман дод;
12. Ва Худованд ба ман гуфт: "Бархоста, зуд аз ин чо фурӯд ой, зеро қавми ту, ки онҳоро аз Миср берун овардӣ, фосид шудаанд; аз роҳе ки ба онҳо амр фармудам, зуд дур шуда, бути рехтае барои худ сохтаанд".
13. Ва Худованд ба ман сухан ронда, гуфт: "Ин қавмро Ман дидам, ва инак, онҳо қавми гарданкаш ҳастанд;
14. Маро бигзор, то ки онҳоро несту нобуд карда, нома-шонро аз зери осмон маҳв намоям, ва туро халқе гардонам, ки аз онҳо пурзӯртар ва сершумортар бошад".

15. Ва ман тоб хӯрда, аз кӯх фурӯд омадам, дар сурате ки кӯх дар оташ месӯхт, ва ду лавҳи аҳд дар ду дастам буд.
16. Ва дидам, ки инак, шумо пеши Худованд Худои худ гуноҳкор гардидаед: гӯсолаи рехтае барои худ сохта, аз роҳе ки Худованд ба шумо амр фармуда буд, зуд дур шудаед.
17. Ва ман ду лавҳро гирифтаам, ва онҳоро аз ду дасти худ партофта, пеши назари шумо шикастам.
18. Ва ба ҳузури Худованд мисли аввала бар рӯи худ афтодам: чил рӯз ва чил шаб нон нахӯрдам ва об нанӯши-дам, аз боиси ҳамаи гуноҳҳое ки шумо карда, он чи дар назари Худованд бад аст, ба амал овардед, то ки Ёро ба хашм оваред.
19. Зеро ки ман аз хашм ва ғазаби Худованд, ки бар шумо аланга зада буд, то ки шуморо маҳв созад, тарсидам; ва Худованд ҳамин дафъа ҳам маро иҷобат намуд.
20. Ва Худованд бар Ҳорун бағоят ғазаб намуда буд, то ки ўро маҳв созад, вале ман барои Ҳорун низ он вақт дуо гуфтаам.
21. Ва гуноҳи шумо, яъне гӯсоларо ки сохта будед, ман гирифтаам, ва онро дар оташ сӯзонидам, ва онро пора-пора карда, дурустакак соидам, то ба дараҷае ки мисли ғубор гард-гард шуд, ва ғубори онро ба наҳре ки аз кӯх чорӣ буд, партофтаам.
22. Ва дар Табъира, Массо ва Қибрӯт-Ҳатааво шумо Худовандро ба хашм овардед.
23. Ва ҳангоме ки Худованд шуморо аз Қодеш-Барнеа фиристода, гуфт: "Рафта, заминеро, ки ба шумо медиҳам, тасарруф намоед", — шумо ба амри Худованд Худои худ муқобилат кардед, ва ба Ё имон наовардед, ва ба овози Ё гӯш наандохтед.
24. Аз рӯзе ки ман шуморо шинохтаам, шумо ба Худованд беитоатӣ мекардед. 25. Ва ман ба ҳузури Худованд бар рӯи худ афтодам дар он чил рӯз ва чил шаб, ки афтода будам, зеро ки Худованд мехост шуморо маҳв созад.
26. Ва сӯи Худованд дуо хонда, гуфтаам: "Худоё Худо-вандо! Қавми Худ ва мероси Худро, ки бо кибриёи Худ раҳо кардаӣ ва бо дасти қавӣ аз Миср берун овардаӣ, ба ҳалокат нарасон.

27. Бандагони Худ — Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубро ба ёд овар! Ба гарданкашии ин қавм, ба шарорат ва гуноҳи онҳо назар накун;

28. Мабодо сокинони замине ки моро аз он ҷо берун овардӣ, бигӯянд: азбаски Худованд натавонист онҳоро ба замине ки ба онҳо ваъда дода буд, дохил кунад, ва азбаски Ӯ аз онҳо нафрат дошт, бинобар ин онҳоро берун овард, то ки дар биёбон онҳоро ба ҳалокат расонад.

29. Ва ҳол он ки онҳо қавми Ту ва мероси Ту ҳастанд, ки онҳоро бо қуввати бузурги Худ ва бо бозуи тӯлонии Худ берун овардаӣ"».

БОБИ ДАҲУМ

Худованд махтунии дилро талаб мекунад.

1. «ДАР он вақт Худованд ба ман гуфт: "Ду лавҳи санг мисли аввала барои худ битарош, ва назди Ман ба кӯҳ баро, ва сандуке аз ҷӯб барои худ бисоз;

2. Ва Ман бар ин алвоҳ суханонеро, ки бар алвоҳи ав-валаи шикастаи ту буд, хоҳам навишт, ва ту онҳоро дар сандук бимон".

3. Ва ман сандуке аз ҷӯби ақоқиё сохтам, ва ду лавҳи санг мисли аввала тарошидам, ва ба кӯҳ баромадам, ва он ду лавҳ дар дастам буд.

4. Ва Ӯ бар алвоҳ мисли китобати аввала даҳ аҳкомеро, ки Худованд ба шумо дар кӯҳ, аз миёни оташ, дар рӯзи чамъомад гуфта буд, навишт, ва Худованд онҳоро ба ман дод,

5. Ва ман тоб хӯрда, аз кӯҳ фурӯд омадам, ва алвохро дар сандуке ки сохта будам, гузоштам; ва онҳо дар он ҷо мебошад, чунон ки Худованд ба ман амр фармуда буд.

6. Ва банӣ-Исроил аз Беэрӯт-Банӣ-Яъқон ба Мӯсера кӯч карданд; дар он ҷо Ҳорун мурд ва дар он ҷо дафн карда шуд, ва писараш Эльзор ба ҷои ӯ саркоҳин гардид.

7. Аз он ҷо ба Ҷудҷӯд кӯч карданд, ва аз Ҷудҷӯд — ба Ётвот, ки заминест пур аз чашмаҳои об.

8. Дар он вақт Худованд сибти Левиро чудо кард, то ки сандуқи аҳди Худовандро бардоранд, ба ҳузури Худо-ванд истода, хизмати Ёро ба чо оваранд ва ба исми Ё бара-кат диҳанд, ки то имрӯз чунин аст.
9. Бинобар ин Левӣ дар миёни бародарони худ ҳисса ва меросе надорад: Худованд Худаш мероси вай аст, чунон ки Худованд Худои ту ба вай гуфтааст.
10. Ва ман дар кӯҳ, мисли айёми аввала, чил рӯз ва чил шаб истодам, ва Худованд ин дафъа низ маро иҷобат намуд, ва Худованд нахост туро ба ҳалокат расонад.
11. Ва Худованд ба ман гуфт: "Бархоста, пешопеши қавм равона шав; бигзор онҳо рафта, заминеро, ки дар бораи он ба падаронашон қасам хӯрдам, ки ба онҳо бидиҳам, тасар-руф намоянд".
12. Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худоят аз ту чӣ талаб дорад? Талабаш фақат ин аст, ки аз Худованд Худои худ битарсӣ, бо ҳамаи роҳҳои Ё равона шавӣ, ва Ёро дӯст бидорӣ, ва Худованд Худои худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми қони худ ибодат намой,
13. Ва аҳкоми Худованд ва фароизи Ёро, ки ман имрӯз ба ту, барои манфиати ту амр мефармоям, риоят кунӣ.
14. Инак, осмон ва фалакулафлок аз они Худованд Худои туст, ва замин ва ҳар он чи дар он аст!
15. Аммо фақат ба падарони ту Худованд тавачҷӯҳ на-муда, онҳоро дӯст дошт, ва насли онҳо, яъне шуморо баъд аз онҳо аз ҳамаи қавмҳо баргузид, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.
16. Пас, шумо ғилофаки дили худро махтун созед, ва минбаъд гарданкашӣ накунед.
17. Зеро ки Худованд Худои шумо Худои худоён ва Худованди худовандон аст, Худои бузург, ҷаббор ва сахм-гин аст, ки рӯбинӣ намекунад, ва ришва намегирад;
18. Ба ятим ва бева додрасӣ менамояд, ва ғарибро дӯст дошта, ба вай хӯрок ва пӯшок медиҳад.
19. Пас, ғарибро дӯст бидор, зеро ки шумо дар замини Миср ғариб будед.

20. Аз Худованд Худои худ битарс, Ёро ибодат намо ва ба Ё бичасп, ва ба исми Ё қасам бихӯр.

21. Ё ифтихори туст ва Ё Худои туст, ки барои ту ин корҳои бузург ва аҷоибро, ки чашмонат дидааст, ба ҷо овард.

22. Падарони ту бо ҳафтад нафар ба Миср омада буданд, ва алҳол Худованд Худоят туро мисли ситорагони осмон сершумор гардонидаст».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Таваҷҷӯҳ ба итоатгарон. Лаънат ба беитоатон.

1. «ПАС, Худованд Худои худро дӯст бидор, ва фармони Ё ва фароизи Ё ва дастуроти Ё ва аҳкоми Ёро тамоми айём риоят намо.

2. Ва имрӯз бидонед, — зеро ки на бо писарони шумо сухан меронам, ки таъдиби Худованд Худои шуморо надо-нистанд ва надидаанд, яъне кибриёи Ё ва дасти қавии Ё ва бозуи тӯлонии Ёро,

3. Ва аломот ва аъмоли Ёро, ки андаруни Миср ба фиръавн, подшоҳи Миср, ва ба тамоми замини вай зоҳир сохт;

4. Ва он чиро, ки Ё ба лашкари мисриён, ба аспҳо ва аробаҳои онҳо кард, яъне обҳои баҳри Қулзумро бар онҳо ҷорӣ намуд, вақте ки шуморо таъқиб мекарданд, ва Худованд онҳоро то имрӯз ба ҳалокат расонид;

5. Ва он чиро, ки Ё дар биёбон барои шумо ба амал овард, то даме ки ба ин макон расидед;

6. Ва он чиро, ки Ё бо Дотон ва Абиром, писарони Элиоб ибни Реубен кард, яъне замин даҳони худро кушо-да, онҳо ва аҳли байти онҳо ва хаймаҳои онҳо ва тамоми дороии онҳоро, ки наздашон буд, дар миёни тамоми Ис-роил фуру бурд, —

7. Балки бо шумо сухан меронам, ки чашмонатон тамоми аъмоли бузурги Худовандро, ки карда буд, дидааст. 8. Пас, тамоми аҳкомеро, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, риоя намоед, то ки қавӣ шавед, ва рафта, заминеро, ки

барои тасарруф кардани он ба он чо убур менамояд,
тасарруф кунед,

9. Ва дар он замин, ки Худованд ба падаронатон қасам хӯрда
буд, ки онро ба онҳо ва ба насли онҳо бидиҳад, — заминне ки
шир ва асал дар он чорист, — шумо умри дароз дошта бошед.

10. Зеро заминне ки ту барои тасарруф кардани он ба он чо
меравай, ба замини Миср, ки аз он чо берун омадӣ, мо-нанд
нест, ки тухмии худро кошта, онро мисли полиз бо пой худ об
медодӣ;

11. Вале заминне ки шумо барои тасарруф кардани он ба он чо
убур менамояд, замини кӯҳҳо ва водихост, ки аз бо-ришҳои
осмон об меҳӯрад;

12. Заминест, ки Худованд Худои ту ба он ғамхорӣ ме-
намояд, чашмони Худованд Худои ту ҳамеша, аз аввали сол
то охири сол бар он аст.

13. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ба аҳкоми Ман, ки
имрӯз Ман ба шумо амр мефармоям, гӯш андозед, то ки
Худованд Худои худро дӯст бидоред ва бо тамоми дили худ ва
бо тамоми қони худ Ӯро ибодат намояд,

14. Дар он сурат борони замини шуморо, борони аввалин ва
охиринро дар сари вақт хоҳам дод, ва ту ғаллаи худ ва шираи
ангури худ ва рағани зайтуни худро чамъ хоҳӣ кард.

15. Ва дар саҳрои ту барои чорвоят алаф хоҳам дод, ва ту
хӯрда, сер хоҳӣ шуд.

16. Эҳтиёт бошед, мабодо дилатон фирефта шавад, ва
шумо гумроҳ гардида, худоёни дигарро ибодат намояд ва ба
онҳо сачда баред;

17. Ва хашми Худованд бар шумо аланга занад, ва Ӯ
осмонро бандад, ва борон наборад, ва замин ҳосили худро
надидад, ва шумо аз замини некӯе ки Худованд ба шумо
медидад, ба зудӣ маҳв шавед.

18. Пас, ин суҳанони Маро дар дили худ ва дар қони худ чо
дидед, ва онҳоро ҳамчун аломат бар дасти худ бибандед, ва
онҳо ҳамчун нишона дар миёни чашмони шумо бошад.

19. Ва онҳоро ба писарони худ таълим диҳед, ва ҳангоми нишастанатон дар хонаи худ, ва ҳангоми роҳ рафтаниатон, хо-биданиатон ва бархостаниатон дар бораи онҳо гуфтугӯ намоед.
20. Ва онҳоро бар паҳлудариҳои хонаи худ ва бар дарво-заҳои худ бинависед,
21. То ки айёми шумо ва айёми писарони шумо дар за-мине ки Худованд дар бораи он ба падаронатон қасам хӯрда буд, ки ба онҳо бидиҳад, ончунон афзун шавад, чунон ки айёми осмон бар болои замин аст.
22. Зеро, агар тамоми ин аҳкомро, ки ба ҷо оварданаширо ман ба шумо амр мефармоям, дуруст риоя намоед, то ки Худованд Худои худро дӯст бидоред, бо роҳҳои ӯ равона шавед ва ба ӯ бичаспед,
23. Дар он сурат Худованд ҳамаи ин халқҳоро аз пеши шумо бадар хоҳад ронд, ва шумо халқҳоеро, ки аз шумо бузургтар ва пурзӯртаранд, мағлуб хоҳед кард.
24. Ҳар ҷое ки кафи пой шумо бар он гузошта шавад, аз он шумо хоҳад буд; аз биёбон ва Лубнон, аз наҳр, яъне наҳри Фурот, то баҳри ғарбӣ худуди шумо хоҳад буд.
25. Ҳеҷ кас пеши шумо ёрои истодагӣ нахоҳад дошт: тарсу воҳимаи шуморо Худованд Худои шумо дар рӯи тамоми заминне ки дар он қадамгузор шавед, паҳн хоҳад кард, чунон ки ӯ ба шумо гуфтааст.
26. Инак, ман имрӯз ба шумо баракат ва лаънатро пешни-ҳод мекунам:
27. Баракатро — агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, гӯш андозед;
28. Вале лаънатро — агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ гӯш накунед, ва аз роҳе ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, дур шуда, худоёни дигарро, ки намешиносед, пайравӣ намоед.
29. Ва ҳангоме ки Худованд Худоят туро ба заминне ки барои тасарруф кардани он меравӣ, дохил намояд, ту бара-катро бар кӯҳи Чаризим ба забон хоҳӣ ронд, ва лаънатро бар кӯҳи Эбол.

30. Ин кӯҳҳо, охир, дар он тарафи Урдун воқеъ аст, аз қафои роҳи ғуруби офтоб, дар замини канъониёне ки дар сахро сокинанд, дар рӯ ба рӯи Цилчол, назди булутзори Мӯре.

31. Зеро ки шумо аз Урдун убур мекунед, то ки рафта, заминеро, ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, тасарруф намоед, ва шумо онро тасарруф намуда, дар он сукунат хоҳед кард.

32. Пас, тамоми фароиз ва дастуротеро, ки ман имрӯз ба шумо пешниҳод менамоем, риоя кунед».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи худонарастии ҳақиқӣ; барҳам додани бутнарастӣ.

1. «ИН аст фароиз ва дастуроте ки шумо бояд риоя намуда, дар заmine ки Худованд Худои падаронатон барои тасарруф кардани шумо додааст, ба амал оваред, дар тамоми айёме ки шумо дар он замин зиндагӣ хоҳед кард.

2. Ҳамаи маконҳоеро, ки халқҳо ки шумо бадар мера-нед, дар он ҷо худоёни худро ибодат мекарданд, тамоман несту нобуд кунед, хоҳ бар кӯҳҳои баланд бошад, хоҳ бар талҳо, хоҳ зери ҳар дарахти сабз.

3. Қурбонгоҳҳои онҳоро бишканед, ва сутунҳои онҳоро пора-пора кунед, ва Ашераҳои онҳоро дар оташ бисӯзонед, ва хайкалҳои худоёни онҳоро нест кунед, ва номҳои онҳоро аз он макон маҳв созед.

4. Барои Худованд Худои худ чунин амал накумед,

5. Балки ба маконе ки Худованд Худои шумо аз ҳамаи сибтҳои шумо баргузинад, то ки исми Худо дар он ҷо сокин гардонад, яъне ба маскани Ӯ рӯй оваред, ва ба он ҷо биёед,

6. Ва қурбонҳои сӯхтанӣ ва забҳҳои худ, ва ушрҳои худ, ва ҳадияҳои афроштани дастҳои худ, ва назрҳои худ, ва хайроти худ, ва нахустзодаҳои говон ва гӯсфандони худро ба он ҷо биёред.

7. Ва дар он ҷо ба хузури Худованд Худои худ бихӯред, ва худатон ва аҳли байтатон барои ҳар шуғли дасти худ, ки

Худованд Худои шумо дар он шуморо баракат додааст, хурсандӣ кунед. 8. Ҳар он чиро, ки мо имрӯз дар ин ҷо мекунем, яъне ҳар он чи ба назари ҳар кас дуруст намояд, накунад.

9. Зеро ки то алҳол ба оромӣ ва ба мулке ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, нарасидаед.

10. Вале ҳангоме ки аз Урдун убур намуда, дар замине ки Худованд Худои шумо ба шумо ҳамчун мулк медиҳад, сокин шавед, ва Ӯ шуморо аз ҳамаи душманонатон аз гирду пеш оромӣ диҳад, ва шумо дар амният зиндагӣ кунед, —

11. Он гоҳ кадом маконе ки Худованд Худои шумо баргузинад, то ки исми Худро дар он сокин гардонад, ба он ҷо ҳар он чиро, ки ман ба шумо амр фармоям, биёред, яъне қурбониҳои сӯхтани ва забҳҳои худ, ушрҳо ва ҳадияҳои афроштани дастҳои худ, ва ҳар гузину назрҳои худро, ки барои Худованд назр намоед;

12. Ва ба ҳузури Худованд Худои худ хурсандӣ кунед, — худатон ва писаронатон ва духтаронатон, ва ғуломатон ва канизатон, ва левизодагоне ки дар шаҳри шумо бошанд, зеро ки онҳо бо шумо ҳиссае ва мулке надоранд.

13. Эҳтиёт бош, ки қурбониҳои сӯхтани худро дар ҳар маконе ки мебинӣ, тақдим накунӣ;

14. Балки фақат дар маконе ки Худованд дар яке аз сибтҳои ту баргузинад, қурбониҳои сӯхтани худро тақдим намо, ва ҳар он чи ман ба ту амр фармоям, дар он ҷо ба амал овар.

15. Аммо гӯштро, мувофиқи тамоми ҳаваси дили худ, бар ҳасби баракате ки Худованд Худоят ба ту бидиҳад, дар ҳамаи шаҳрҳои худ забҳ намуда, бихӯр; шахсони начис ва пок метавонанд аз он бихӯранд, чунон ки аз гӯшти ғизол ва оху мехӯранд.

16. Лекин хунро нахӯред; онро мисли об бар замин бирезед.

17. Ту наметавонӣ дар шаҳрҳои худ ушри ғалла ва ши-раи ангур ва рағани зайтуни худро, ва нахустзодаҳои го-вон ва гӯсфандони худро, ва ҳар назреро, ки назр карда бошӣ, ва

хайроти худ ва ҳадияҳои афроштани дастҳои худро бихӯрӣ;

18. Балки онҳоро ба ҳузури Худованд Худои худ дар маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, бихӯр, — худат ва писарат ва духтарат, ва ғуломат ва канизат, ва левизо-дагоне ки дар шаҳрҳои ту бошанд; ва ба ҳузури Худованд Худои худ барои ҳар шуғли дасти худ хурсандӣ намо.

19. Эҳтиёт бош, ки левизодагонро дар тамоми айёми худ, ки дар замини худ бошӣ, тарк накунӣ.

20. Ҳангоме ки Худованд Худоят ҳудуди туро, чунон ки ба ту гуфтааст, васеъ кунад, ва ту бигӯӣ: "Гӯшт хоҳам хӯрд", зеро ки дили ту ҳаваси гӯшт хӯрдан дорад, — пас, мувофиқи тамоми ҳаваси дили худ гӯшт бихӯр.

21. Агар маконе ки Худованд Худои ту барои сокин гардонидани исми Худ баргузинад, аз ту дур бошад, ту аз говон ва гӯсфандони худ, ки Худованд ба ту бидиҳад, чунон ки ба ту амр фармудаам, забҳ намуда, дар шаҳрҳои худ мувофиқи тамоми ҳаваси дили худ бихӯр.

22. Аммо, чунон ки гӯшти ғизол ва оҳуро мехӯранд, ончу-нон аз он бихӯр; шахсони начис ва пок метавонанд аз он бихӯранд.

23. Фақат эҳтиёт бош, ки хунро нахӯрӣ, зеро ки хун ҷон аст, ва ту ҷонро бо гӯшт нахӯр. 24. Онро нахӯр: онро мисли об бар замин бирез.

25. Онро нахӯр, то ки барои ту ва баъд аз ту барои писаронат некӯ бошад, вақте ки ту он чиро, ки дар назари Худованд дуруст аст, ба амал оварӣ.

26. Фақат қурбониҳои муқаддаси худро, ки дошта бошӣ, ва назрҳои худро бардошта, ба маконе ки Худованд баргузинад, биё.

27. Ва қурбониҳои сӯхтани худро, яъне гӯшт ва хуни онҳоро, бар қурбонгоҳи Худованд Худои худ тақдим намо; ва хуни забҳҳои худро бар қурбонгоҳи Худованд Худои худ бирез, ва гӯшти онҳоро бихӯр.

28. Ҳамаи ин суханонро, ки ман ба ту амр мефармоям, шунида риоя намо, то ки барои ту ва баъд аз ту барои писаронат то абад некӯ бошад, вақте ки ту он чиро, ки дар назари Худованд Худои ту некӯ ва дуруст аст, ба амал оварӣ.

29. Ҳангоме ки Худованд Худои ту халқхоеро, ки барои забт кардани онҳо ба он чо меравӣ, аз пеши ту маҳв намояд, ва ту онҳоро бадар ронда, дар замини онҳо сокин шавӣ, —

30. Эҳтиёт бош, ки баъд аз он ки онҳо аз пеши ту маҳв шуда бошанд, онҳоро пайравӣ намуда, ба дом наафтӣ, ва чӯёи худоёни онҳо шуда, нагӯӣ: "Чӣ гунае ки ин халқҳо худоёни худро ибодат мекарданд, ман низ чунин амал хоҳам кард".

31. Бо Худованд Худои худ чунин амал накун! Зеро ки ҳар он чи дар назари Худованд зишт аст, ва аз он Ё нафрат дорад, онҳо бо худоёни худ мекарданд; онҳо ҳатто писарон ва духтарони худро барои худоёни худ дар оташ месӯзониданд.

32. Ҳар он чи ман ба шумо амр мефармоям, саъю кӯшиш намуда онро ба амал оваред; чизе бар он илова нанамоед ва чизе аз он кам накунед».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имтиҳони анбиёи козиб ва ҷазои онҳо.

1. «АГАР дар миёни шумо набие ё бинандаи хобҳо пайдо шуда, аломате ё мӯъҷизае ба ту нишон диҳад,

2. Ва он аломат ё мӯъҷиза, ки дар бораи он ба ту сухан ронда буд, ба амал ояд, ва ӯ бигӯяд: "Биё, то худоёни дигарро, ки намешинохтӣ, пайравӣ намоем, ва онҳоро ибодат кунем", —

3. Ту ба суханони он набӣ ё он бинандаи хобҳо гӯш надех, зеро ки Худованд Худои шумо шуморо имтиҳон мекунад, то бидонад, ки оё Худованд Худои худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ дӯст медоред?

4. Худованд Худои худро пайравӣ кунед, ва аз Ё битарсед, ва аҳкоми Ёро риоя намоед, ва ба овози Ё гӯш диҳед, ва Ёро ибодат кунед, ва ба Ё бичаспед.

5. Ва он набӣ ё он бинандаи хобҳо бояд ба қатл расонида шавад, зеро ки вай дар бораи Худованд Худои ту, ки туро аз замини Миср берун овард, ва туро аз хонаи ғуломӣ раҳо кард, суханони фитнаангез гуфтааст, то туро аз роҳе ки Худо-ванд Худоят ба ту амр фармуд, ки бо он равона шавӣ, гумроҳ созад; ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.
6. Агар бародарат, ки писари модарат бошад, ё писарат, ё духтарат, ё завҷаи ҳамоғӯшат, ё дӯсти ҷоният туро пинҳонӣ иғво намуда, гӯяд: "Биё, то худоёни дигарро, ки ту ва падаронат намешинохтед, ибодат кунем",⁷. Аз миёни худоёни қавмҳое ки дар гирду пеши шумо мебошанд, хоҳ ба ту наздик, хоҳ аз ту дур бошанд, аз як канори замин то канори дигари он, —
8. Ту ба сухани вай розӣ нашав ва ба вай гӯш надеҳ, ва бигзор чашми ту ба вай раҳм накунад, ва ту ба вай шафқат намуда, варо пинҳон накун,
9. Балки ҳатман варо ба қатл бирасон; бигзор аввал дасти ту барои қатли вай дароз карда шавад, ва баъд дасти тамоми қавм.
10. Варо сангсор кун, то ки бимирад, зеро ки вай мехост туро аз Худованд Худоят, ки туро аз замини Миср, аз хо-наи ғуломӣ берун овард, дур созад.
11. Ва тамоми Исроил инро шунида, хоҳанд тарсид, ва минбаъд чунин шароратро дар миёни шумо ба амал нахо-ҳанд овард.
12. Агар бишнавай, ки дар яке аз шаҳрҳоят, ки Худованд Худои ту барои сукунат ба ту медиҳад,
13. Шахсони нобакоре аз миёни ту пайдо шудаанд, ва со-кинони шаҳри худро ба васваса андохта, гуфтаанд: "Бира-вем ва худоёни дигарро, ки намешинохтед, ибодат кунем",
14. Ту дурустакак ҷустуҷӯ ва тафтиш ва пурсиш намо, ва инак, агар ин ҳодиса рост ва аниқ барояд, яъне дар миёни ту ин амали зишт рӯй дода бошад, —

15. Сокинони он шаҳрро бо дами шамшер сахт зарба бизан; онро бо ҳар чизе ки дар он аст, ва чорпоёнашро бо дами шамшер несту нобуд бикун.

16. Ва тамоми ғанимати онро андаруни майдони он чамъ кун, ва шаҳрро бо тамоми ғаниматаш ба исми Худованд Худои худ дар оташ комилан бисӯзон; ва он то абад харо-базор хоҳад монд, бори дигар бино нахоҳад ёфт.

17. Ва аз он чи несту нобуд карда мешавад, чизе ба дас-тат начаспад, то ки Худованд оташи хашми Худо хомӯш карда, ба ту марҳамат намояд, ва ба ҳоли ту раҳмаш омада, туро афзун гардонад, чунон ки ба падаронат қасам хӯрдааст,

18. Агар ту овози Худованд Худои худро гӯш карда, тамоми аҳкоми Ёро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намой, яъне он чи дар назари Худованд Худои ту ду-руст аст, ба амал оварӣ».

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Манъ кардани урфу одатҳои бутпарастон оид ба мурдагон.

1. «ШУМО писарони Худованд Худои худ ҳастед; барои мурдагон бадани худро харош накунед, ва мӯйҳои пешонии худро, ки аз болои чашмон аст, натарошед.

2. Зеро ки ту барои Худованд Худои худ қавми муқаддас ҳастӣ, ва Худованд туро баргузидааст, то аз ҳамаи қавмҳои ки дар рӯи замин мебошанд, қавми гузине барои Ё бошӣ.

Дастурот дар бораи хӯрок.

3. Ҳеч чизи зиштро нахӯр.

4. Ин аст ҳайвоноте ки метавонед бихӯред: гов, гӯсфанд ва буз,

5. Оҳу ва ғизол ва гавазн, ва бузи кӯҳӣ ва зубр, ва қутос ва говмеш. 6. Ва ҳар чорпои сумдор, ки кӯшсум бошад, ва хӯро-кашро кавша кунад, — онро бихӯред.

7. Аммо инҳоро аз кавшақунандагон ва сумдорон на-хӯред: шутур ва харгӯш ва заргӯшро, зеро ки онҳо кавша-қунандаанд, валекин сумашон кӯшсум нест, — онҳо барои шумо начисанд;

8. Ва хукро, зеро ки он сумдор аст, валекин кавша намекунад, — он барои шумо начис аст; аз гӯшти онҳо нахӯред, ва ба лошай онҳо нарасед.
9. Аз ҳар чи дар об аст, инҳоро метавонед бихӯред: ҳар он чи пар ва пулакча дорад, — метавонед бихӯред;
10. Ва ҳар он чи пар ва пулакча надорад, нахӯред, — он барои шумо начис аст.
11. Аз ҳар паррандаи пок бихӯред.
12. Вале аз инҳо набояд бихӯред: уқоб, ва каргас, ва бургут,
13. Ва калхот, ва шоҳин, ва боз бо зоти он;
14. Ва ҳар зоғ бо зоти он;
15. Ва шутурмурғ, ва бум, ва моҳихӯрак, ва қарчиғай бо зоти он;
16. Чуғз, ва ибис, ва қу,
17. Ва мурғи саққо, ва лошахӯр, ва бақлон;
18. Ва лаклак, ва куланг бо зоти он, ва худхуд, ва кӯршабпарак.
19. Ва ҳар ҳашароти болдор барои шумо начис аст, на-бояд онҳо хӯрда шавад.
20. Аз ҳар паррандаи пок бихӯред.
21. Ҳеч лошаро нахӯред; ба ғарибе ки дар шаҳри туст, бидех, то ки бихӯрад, ё ба ачнабие бифрӯш; зеро ки ту барои Худованд Худои худ қавми муқаддас ҳастӣ. Бузғола-ро дар шири модари он напаз.
22. Аз тамоми ҳосилоти тухмии худ, ки сол ба сол аз киштзор мерӯяд, ушр бидех.
23. Ва ба ҳузури Худованд Худои худ дар маконе ки Ё баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад, ушри ғалла, шираи ангур ва рағғани зайтуни худ, ва нахуст-зодаҳои говон ва гӯсфандони худро бихӯр, то таълим гирӣ, ки аз Худованд Худои худ тамоми айём бояд битарсӣ.
24. Вале агар роҳ барои ту дур бошад, ба тавре ки ната-вонӣ онро бардошта барӣ, яъне агар маконе ки Худованд Худои ту

баргузинад, то исми Худро дар он чо сокин гар-донад, аз ту дур бошад, ва Худованд Худоят туро баракат дода бошад, —

25. Пас, онро ба нуқра иваз намо, ва нуқраро ба дасти худ гирифта, ба маконе ки Худованд Худои ту баргузи-над, бирав;

26. Ва он нуқраро барои ҳар чизе ки дилат ҳавас дошта бошад: барои гов ва гӯсфанд, ва шароб ва бӯза, ва ҳар чизе ки дилат аз ту талаб кунад, бидех; ва дар он чо ба ҳузури Худованд Худои худ бихӯр, ва худат бо аҳли байтат хур-сандӣ бикун.

27. Ва левизодаро, ки дар шаҳри туст, тарк накун, зеро ки вай бо ту ҳиссае ва мулке надорад.

28. Баъд аз гузаштани се сол тамоми ушри ҳосилоти худро дар он сол берун оварда, назди дарвозаи шаҳри худ бимон;

29. Ва левизодае ки бо ту ҳисса ва мулке надорад, ва ға-риб ва ятим ва бевае ки дар шаҳри ту мебошанд, омада, би-хӯранд ва сер шаванд, то ки Худованд Худоят туро дар ҳар амали дастат, ки мекунӣ, баракат диҳад».

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

*Дар бораи солҳои муоф**.

1. «ДАР соли ҳафтум муоф намо.

2. Масъалаи муоф чунин аст: ҳар қарзхоҳе ки ба ёри худ қарз дода бошад, бояд муоф намояд ва аз ёр ва баро-дари худ адои қарзро талаб накунад, зеро ки барои Худо-ванд муоф эълон карда шудааст.

3. Аз аҷнабӣ талаб бикун, вале аз он чи, ки бародарат бояд ба ту адо намояд, дасти худро бикаш.

4. Набояд назди ту эҳтиёчманде бошад, зеро ки Худо-ванд туро дар замине ки Худованд Худои ту ҳамчун мулк барои тасарруф карданат медиҳад, ҳатман баракат хоҳад дод,

**Муоф* — озод кардан аз андоз ё аз иҷрои қорре. *Дар бораи гуломони «якумрӣ».*

5. Агар овози Худованд Худои худро бодикқат гӯш кар-да, саъю кӯшиш намоӣ, ки тамоми ин аҳкомро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, ба амал оварӣ,
6. Зеро Худованд Худоят туро, чунон ки ба ту гуфтааст, баракат хоҳад дод; ва ту ба халқҳои бисъёр қарз хоҳӣ дод, вале худат қарз нахоҳӣ гирифт; ва ту бар халқҳои бисъёр ҳукмронӣ хоҳӣ кард, вале бар ту ҳукмронӣ нахоҳанд кард.
7. Агар назди ту, дар яке аз шахрҳои ту, дар заминне ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, яке аз бародарони ту эҳтиёчманд бошад, дили худро саҳт нақун ва дасти худро аз бародари эҳтиёчманди худ набанд,
8. Балки дасти худро албатта барои вай кушода, муво-фиқи эҳтиёчи вай, ба қадри кофӣ ба вай қарз бидеҳ.
9. Эҳтиёт бош, ки фикри баде дар дилат пайдо шуда, ту нагӯӣ: "Соли ҳафтум, яъне соли муоф, наздик меояд", ва назари ту ба бародари эҳтиёчманди ту бад шуда, ба вай қарз надихӣ, — вай аз дасти ту сӯи Худованд фиғон хоҳад кард, ва ин барои ту гуноҳ хоҳад буд.
10. Хатман ба вай қарз бидеҳ, ва ҳангоме ки ба вай меди-ҳӣ, дилат малул нашавад; зеро ки дар ивази он Худованд Худоят туро дар тамоми аъмолат ва дар ҳар шуғли дастат баракат хоҳад дод.
11. Зеро ки эҳтиёчманд дар рӯи замин ҳамеша хоҳад буд, бинобар ин ман ба ту амр фармуда, мегӯям: дасти худро барои бародари камбағал ва эҳтиёчманди худ дар замини худ ҳатман бикшо.
12. Агар бародари ту, мард ё зани ибронӣ, ба ту фурӯхта шавад, вай бояд шаш сол назди ту ғулом бошад, ва дар соли ҳафтум ту варо аз пеши худ озод карда бифирист.
13. Ва ҳангоме ки варо аз пеши худ озод карда мефи-ристӣ, варо тихидаст нафирист,
14. Балки варо аз рамаи худ ва аз хирмани худ ва аз чархушти худ таъмин намо: ба андозае ки Худованд Худоят туро баракат дода бошад, ба вай бидеҳ.

15. Ва дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар замини Миср ғулом будӣ, ва туро Худованд Худои ту фидия дода раҳо кард; бинобар ин ман имрӯз инро ба ту амр мефармоям.

16. Валекин агар вай ба ту гӯяд: "Аз пеши ту намеравам", зеро ки вай туро ва хонадони туро дӯст доштааст, ва аҳво-лаш назди ту некӯст, —

17. Дар он сурат бигизе бигир ва гӯши варо ба дар час-понида, сӯроҳ кун, ва вай ғуломи якумрии ту хоҳад буд; ва бо канизи худ низ чунин амал намо.

18. Бигзор ба назари ту сахт нанамояд, ки варо озод карда мефиристӣ, зеро ки вай дар зарфи шаш сол ду баро-бари муздури кироя барои ту хизмат кардааст; ва Худованд Худои ту дар ҳар коре ки мекуни, туро баракат хоҳад дод.

19. Ҳамаи нахустзодаҳои наринаро, ки аз говон ва гӯс-фандони ту зоида мешавад, барои Худованд Худои худ тақдис намо; бо нахустзодаи наргови худ кор накун, ва аз нахустзодаи гӯсфанди худ пашм натарош.

20. Ба ҳузури Худованд Худои худ онро сол ба сол, дар маконе ки Худованд баргузинад, ту ва аҳли байти ту бихӯред.

21. Вале агар он ягон айбе дошта бошад, яъне ланг ё кӯр бошад, ё ҳар гуна нуқсони дигараш бошад, онро ба-рои Худованд Худои худ забҳ накун.

22. Онро дар истиқоматгоҳи худ бихӯр, шахсони наҷис ва пок мисли ғизоле ва мисли оҳуе бихӯранд.

23. Лекин хуни онро нахӯр: онро мисли об бар замин бирез».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Дар бораи ид кардани фисҳ.

1. «МОҲИ абибро риоя намо, ва фисҳро барои Худо-ванд Худои худ ба ҷо овар; зеро ки дар моҳи абиб туро Худованд Худои ту аз Миср шабона берун овард.

2. Ва фисҳро аз гӯсфандон ва говон барои Худованд Худои худ забҳ намо, дар маконе ки Худованд баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад.

3. Бо он хамиртуруш нахӯр, ҳафт рӯз фатир, яъне нони мазаллат, бо он бихӯр, — зеро ки шитобкорона аз замини Миср берун омадӣ, — то ки рӯзи берун омаданатро аз зами-ни Миср тамоми айёми зиндагии худ дар хотир нигоҳ дорӣ.
 4. Ва дар тамоми худуди ту набояд ҳафт рӯз хамирту-руш дида шавад; ва аз гӯште ки ту бегоҳии рӯзи якум забҳ мекунӣ, набояд чизе то субҳ боқӣ бимонад.
 5. Дар ҳеч яке аз шаҳрҳои худ, ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, наметавонӣ фисҳро забҳ намой,
 6. Балки фақат дар маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад, — дар он макон фисҳро бегоҳирӯзӣ, хангоми ғуруб кардани офтоб, ки вақти берун омаданат аз Миср аст, забҳ намо.
 7. Ва онро дар маконе ки Худованд Худои ту баргузи-над, бирьён бикун ва бихӯр, ва бомдодон тоб хӯрда, ба хаймаҳои худ бирав.
 8. Шаш рӯз фатир бихӯр, ва дар рӯзи ҳафтум чашн аст барои Худованд Худои ту; ҳеч кор наkun.
- Дар бораи иди ҳафтҳо ва иди хаймаҳо.*
9. Ҳафт ҳафта барои худ бишумор; аз вақте ки дос ба дарав шурӯъ кунад, ба шумурдани ҳафт ҳафта оғоз намо.
 10. Ва иди ҳафтаҳоро барои Худованд Худои худ бо ҳадияи дасти босаховати худ ба ҷо овар, ки онро бар ҳасби баракате ки Худованд Худоят ба ту бидиҳад, тақдим хоҳӣ кард.
 11. Ва ба ҳузури Худованд Худои худ хурсандӣ бикун, — ту ва писарат ва духтарат, ва ғуломат ва канизат, ва левизодае ки дар шаҳри туст, ва ғариб ва ятим ва бевае ки дар миёни туст, — дар маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад.
 12. Ва дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар Миср ғулом будӣ, пас саъю кӯшиш намо, ки ин фароизро ба ҷо оварӣ.
 13. Иди хаймаҳоро, баъд аз он ки аз хирмани худ ва аз чархушти худ ғунучин намой, ҳафт рӯз ба ҷо овар.

14. Ва дар иди худ хурсандӣ бикун, — ту ва писарат ва духтарат, ва ғуломат ва канизат, ва левизода ва ғариб ва ятим ва бевае ки дар шаҳри туст.

Мардон бояд ба ҳузури Худованд ҳозир шаванд.

15. Ҳафт рӯз барои Худованд Худои худ дар маконе ки Худованд баргузинад, ид бикун, зеро ки Худованд Худои ту дар тамоми ҳосилоти ту ва дар тамоми аъмоли дасти ту баракат хоҳад дод, ва ту бағоят хурсанд хоҳӣ шуд.

16. Се карат дар як сол ҳамаи мардони ту бояд ба ҳузури Худованд дар маконе ки Ӯ баргузинад, ҳозир шаванд: дар иди фатир ва дар иди ҳафтаҳо ва дар иди хаймаҳо; ва ба ҳузури Худованд набояд тухидаст ҳозир шаванд,

17. Балки ҳар кас бояд бо пешкаши дасти худ ҳозир шавад, бар ҳасби баракате ки Худованд Худоят ба ту бидиҳад.

18. Доварон ва нозиронро дар ҳамаи шаҳрҳои ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, барои худ бар ҳасби сибтҳои худ таъин намо, то ки қавмро бо адлу инсоф доварӣ кунанд.

19. Дар доварӣ қачқорӣ нанамо, рӯйбинӣ накун, ва ришва нагир, зеро ки ришва чашмони ҳақимонро кӯр ва суханони одилонро таҳриф мекунад.

20. Адолатро, адолатро чӯё бош, то ки зинда бимонӣ ва заминеро, ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, тасарруф намоӣ.

21. Барои Ашерае ки мехоҳӣ аз баҳри худ бисозӣ, ҳеҷ як дарахте назди қурбонгоҳи Худованд Худои худ нашинон;

22. Ва сутуне барои худ, ки Худованд Худои ту аз он нафрат дорад, барпо накун».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дар бораи беайбии қурбониҳое ки барои Худо тақдим карда мешавад.

1. «ГОВ ва гӯсфандеро, ки айбе ё нуқсони дигаре дошта бошад, барои Худованд Худои худ забҳ накун, зеро ки он дар назари Худованд Худои ту зишт аст.

2. Агар дар миёни ту, дар яке аз шахрҳои ту, ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, марде ё зане пайдо шавад, ки дар назари Худованд Худои ту кори баде карда, аҳди Ҷро поймол намояд,

3. Ва рафта, худоёни дигарро ибодат кунад, ва ба онҳо сачда барад, ё ба офтоб, ё ба моҳ, ё ба ҳар яке аз лашкари осмон, ки ман амр нафармудаам;

4. Ва ту хабар ёфта, бишнавай, пас дурустакак тафтишнамо, ва инак, агар ҳақиқатан рост бошад, ки ин кори зишт дар Исроил ба амал оварда шудааст, —

5. Дар он сурат ту он мард ё он занро, ки чунин кори бад кардаанд, назди яке аз дарвозаҳоят берун овар, ва он мард ё занро сангсор кун, то ки бимиранд.

6. Бар тибқи гувоҳии ду шоҳид ё се шоҳид он шахси сазовори қатл бояд кушта шавад; бар тибқи гувоҳии як шоҳид набояд кушта шавад.

7. Бигзор аввал дасти шоҳидон бар ӯ барои куштани ӯ бардошта шавад, ва баъд аз он — дасти тамоми қавм; ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

Дар бораи итоат кардан ба ҳокимият.

8. Агар чизе барои ту нофаҳмо бошад дар муайян кардани фарқ дар миёни хун ва хун, дар миёни даъво ва даъво ва дар миёни осеб ва осеб, аз мурофиаҳое ки назди дарвозаҳои ту ба вуқӯъ меояд, — ту бархоста, ба маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, бирав,

9. Ва назди коҳинони левизода ва назди доваре ки дар он рӯзҳо бошад, омада, бипурс, ва онҳо фатвои қонунро ба ту баён хоҳанд кард.

10. Ва ту бар тибқи ҳукме ки онҳо аз он макони баргузидаи Худованд ба ту баён мекунанд, амал намо, ва ҳар он чиро, ки ба ту таълим диҳанд, боэҳтиёт ба ҷо овар.

11. Бар тибқи қонуне ки онҳо ба ту таълим диҳанд, ва бар тибқи фатвое ки онҳо ба ту баён кунанд, амал намо; аз сухане ки онҳо ба ту бигӯянд, ба тарафи рост ё чап майл накун.

12. Ва касе ки бадқасдона амал карда, ба коҳине ки барои хизмати Худованд Худои ту дар он чо меистад, ё ба довар гӯш надиҳад, — он кас бояд ба қатл расонида шавад; ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

13. Ва тамоми қавм инро шунида, хоҳанд тарсид, ва дигар бадқасдона амал нахоҳанд кард.

14. Ҳангоме ки ту ба заmine ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, биёӣ, ва онро тассарруф намуда, дар он сокин шав, ва бигӯӣ: "Мисли ҳамаи халқҳое ки дар гирду пеши ман ҳастанд, подшоҳе бар худ таъин хоҳам намуд" —

15. Ҳатман подшоҳеро, ки Худованд Худои ту баргузинад, бар худ таъин намо; аз миёни бародарони худ подшоҳеро бар худ таъин намо; шахси аҷнабиरो, ки аз бародарони ту набошад, наметавонӣ бар худ таъин намоӣ.

16. Аммо бигзор вай аспҳоро барои худ афзун накунад, ва қавмро ба Миср барнагардонад, то ки аспҳоро афзун намояд; ва ҳол он ки Худованд ба шумо гуфтааст: "Бори дигар бо ин роҳ барнагардед".

17. Ва бигзор вай занонро барои худ афзун нанамояд, то ки дилаш фосид нашавад; ва бигзор нукра ва тиллоро барои худ бисъёр афзун накунад.

18. Ва ҳангоме ки вай бар тахти мамлакати худ биншинад, бигзор нусхаи ин қонунро аз китобе ки назди коҳинони левизода аст, барои худ бинависад.

19. Ва он назди вай бошад, ва онро вай тамоми айёми зиндагии худ бихонад, то таълим гирад, ки вай бояд аз Худованд Худои худ битарсад, ва саъю кӯшиш кунад, ки ҳамаи суханони ин қонун ва ин фароизро ба чо оварад,

20. Бе он ки дили вай бар бародарони вай мағрур гардад, ва бе он ки вай аз ин амр ба тарафи рост ё чап майл кунад, то ки вай ва писаронаш айёми зиёде бар мамлакати худ қоим бошанд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Дар бораи нафақаи коҳинон.

1. «КОҲИНОНИ левизода, тамоми сибти Левӣ ҳиссае ва мулке бо Исроил нахоҳанд дошт; онҳо бояд қурбониҳои оташини Худованд ва ҳиссаи Ҷро бихӯранд.
 2. Пас, вай мулке дар миёни бародарони худ нахоҳад дошт: Худованд мулки вай аст, чунон ки Ҷ ба вай гуфтааст.
 3. Ва ин аст ҳақиқи қоҳинон аз қониби қавм, аз қониби онҳое ки гов ё гӯсфандро забҳ мекунанд: онҳо бояд соқи пеш ва қоғҳо ва ишқамбаро ба қоҳин бидиҳанд.
 4. Навбари ғалла, шираи ангур ва рағани зайтуни худро, ва навбари пашми гӯсфандони худро ба вай бидеҳ.
 5. Зеро Худованд Худои ту варо аз ҳамаи сибтҳо баргузидааст, то ки вай ва писаронаш тамоми айём истода, ба исми Худованд хизмат кунанд.
 6. Ва агар левизодае аз яке аз шаҳрҳои ту, аз тамоми Исроил, ки дар он ҷо соқин бошад, биёяд, бигзор вай муво-фиқи тамоми орзуи дили худ ба маконе ки Худованд баргу-зинад, биёяд,
 7. Ва ба исми Худованд Худои худ мисли ҳамаи бародарони левизодаи худ, ки дар он ҷо ба ҳузури Худованд меистанд, хизмат кунад;
 8. Бигзор онҳо ҳиссаҳои баробар бихӯранд, ғайр аз он чи вай аз фӯрӯхтани молу мулки худ пайдо карда бошад.
- Манъи бутпарастӣ.*
9. Ҳангоме ки ту ба замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, биёӣ, таълим нагир, ки бар тибқи қорҳои зишти он халқҳо амал намоӣ.
 10. Бигзор дар миёни ту на касе ёфт шавад, ки писараш ё духтарашро аз оташ мегузаронда бошад, на қодугаре, на чашмбанде, на фолбине, на афсунгаре, —
 11. На найрангсозе, на пурсандаи арвоҳе, на азоимхоне ва на касе ки мурдагонро даъват менамояд,
 12. Зеро ҳар касе ки ин қорҳоро мекунад, дар назари Худованд зишт аст, ва маҳз аз боиси ҳамин қорҳои зишт Худованд Худои ту онҳоро аз пеши ту бадар меронад.
 13. Ба ҳузури Худованд Худои худ беайб бош.

14. Зеро ин халқхое ки ту онхоро бадар меронӣ, ба чашмбандон ва чодугарон гӯш медиҳанд, валекин туро Худованд Худои ту намегузорад, ки чунин рафтор намоӣ.

Нубувват дар бораи Масеҳ.

15. Пайғамбаре мисли ман аз миёни ту, аз бародарони ту Худованд Худоят барои ту ба майдон хоҳад овард; ба Вай гӯш диҳед.

16. Бар тибқи ҳар он чи ту дар Хӯриб, дар рӯзи чамъо-мад, аз Худованд Худои худ пурсида, гуфтӣ: "Овози Худованд Худои худро дигар нашнавам, ва ин оташи азимро дигар набинам, мабодо бимирам", —

17. Худованд ба ман гуфт: "Он чи онҳо гуфтанд, хуб аст. 18. Набие, мисли ту, Ман барои онҳо аз миёни барода-рони онҳо ба майдон хоҳам овард, ва суханони Худро ба даҳони Вай хоҳам гузошт, ва ҳар он чи ба Вай амр фар-моям, ба онҳо хоҳад гуфт;

19. Ва касе ки ба суханони Ман, ки Вай ба исми Ман гӯяд, гӯш наандозад, Ман ўро танбеҳ хоҳам дод.

Имтиҳони анбиё.

20. Аммо набие ки қасдан ба исми Ман сухане гӯяд, ки ба гуфтаниш амр нафармудаам, ё ба исми худоёни дигар сухан гӯяд, — он набӣ бояд ба қатл расонида шавад".

21. Ва агар дар дили худ гӯӣ: "Суханеро, ки Худованд нагуфта бошад, чӣ гуна бишносем?" —

22. Пас, сухане ки набӣ ба исми Худованд гӯяд, вале он ба амал наояд ва иҷро нашавад, он суханест, ки Худованд нагуфтааст, балки набӣ бо қасди бад гуфтааст, — аз ӯ натарс».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Дар бораи шахрҳои гурезгоҳ.

1. «ҲАНГОМЕ ки Худованд Худои ту халқхоеро, ки Худованд Худои ту заминашонро ба ту медиҳад, маҳв намояд, ва ту вориси онҳо гардида, дар шахрҳо ва хонаҳои онҳо сокин шавӣ, —

2. Се шаҳрро барои худ андаруни замини худ, ки Ху-дованд Худоят онро барои тасарруф кардан ба ту медиҳад, чудо кун.
3. Роҳе барои худ бисоз, ва ҳудуди замини худро, ки Худованд Худоят онро ҳамчун мулк ба ту медиҳад, ба се қисм тақсим намо, то ки ҳар қотил ба он ҷо бигрезад.
4. Ва ин аст қонун барои қотиле ки метавонад ба он ҷо гурехта, зинда бимонад: касе ки ёри худро нодоништа куштааст, дар сурате ки пештар ба вай душман набуд;
5. Масалан, касе ки бо ёри худ барои дарахтбурӣ ба ҷангал омадааст, ва дасташ табарро барои буридани дарахт қулоч кашида задааст, вале оҳан аз табардаста баромада, ба ёри вай хӯрдааст, ва ӯ кушта шудааст, — бигзор вай ба яке аз ин шаҳрҳо бигрезад, то ки зинда бимонад;
6. Мабодо хунхоҳ дар вақти гармии дили худ қотилро таъқиб кунад, ва бо вучуди дурии роҳ, ба ӯ расида ги-рифта, ӯро бидушад, ва ҳол он ки ӯ сазовори қатл нест, зеро ки пештар ба вай душман набуд.
7. Бинобар ин ман ба ту амр фармуда, мегӯям: се шаҳр-ро барои худ чудо кун.
8. Ва ҳангоме ки Худованд Худоят ҳудуди туро, чунон ки ба падаронат қасам хӯрдааст, васеъ кунад, ва тамоми за-минеро, ки ба падаронат додани онро ваъда кардааст, ба ту бидиҳад, —
9. Ва ту тамоми ин аҳкомро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намуда ба амал оварӣ, то ки Худованд Худои худро дӯст дошта, тамоми айём бо роҳҳои ӯ биравӣ, — он гоҳ бар ин се шаҳр барои худ се шаҳри дигар илова намо,
10. Ва бигзор андаруни замини ту, ки Худованд Худоят ҳамчун мулк ба ту медиҳад, хуни ноҳақ рехта нашавад: гуноҳи он хун бар гардани ту хоҳад буд.
11. Валекин агар касе ба ёри худ душман шуда, бар вай камин гирад, ва ба зидди вай бархоста, варо зарба зада бидушад, ва ба яке аз ин шаҳрҳо бигрезад, —
12. Он гоҳ пирони шаҳри вай бояд фиристода, варо аз он ҷо бигиранд, ва ба дасти хунхоҳ варо бисупоранд, то ки ба қатл расонида шавад.

13. Бигзор чашми ту ба онҳо раҳм накунад, то ки хуни ноҳақро аз Исроил барҳам диҳӣ, ва барои ту некӯ бошад.
14. Марзаи ёри худро, ки аҷдод дар мулки ту кашидаанд, вайрон накун, — дар мулке ки ба даст хоҳӣ овард дар замине ки Худованд Худоят барои тасарруф кардани он ба ту медиҳад.
15. Бигзор ба муқобили касе дар бобати ҳар хато ва ҳар чиноят, дар бобати ҳар гуноҳе ки вай карда бошад, як шоҳид баромад накунад, балки бо гувоҳии ду шоҳид, ё бо гувоҳии се шоҳид мурофиа ба амал ояд.
16. Агар шоҳиди козибе ба муқобили касе баромад карда, дар ҳаққи вай тӯҳмат кунад, —
17. Бигзор он ду касе ки дар миёнашон даъвое мавҷуд аст, ба ҳузури Худованд, ба ҳузури коҳинон ва довароне ки дар он рӯзҳо бошанд, ҳозир шаванд;
18. Ва доварон дурустакак тафтиш кунанд, ва инак, маълум шудааст, ки он шоҳид шоҳиди козиб аст, яъне дар ҳаққи бародари худ шаҳодати бардурӯғ додааст, —
19. Пас, дар ҳаққи вай ончунон амал кунед, чунон ки вай қасди бад дошт, ки дар ҳаққи бародари худ амал кунад; ва ту шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.
20. Ва дигарон инро шунида, ҳаросон хоҳанд шуд, ва минбаъд чунин кори бад дар миёни ту нахоҳанд кард.
21. Бигзор чашми ту раҳм накунад: чон дар ивази чон, чашм дар ивази чашм, дандон дар ивази дандон, даст дар ивази даст, пой дар ивази пой».

БОБИ БИСТУМ

Дар бораи ҷанг. Муносибат ба шахрҳои душман.

1. «ҲАНГОМЕ ки ба ҷанги зидди душмани худ берун равӣ, ва аспон ва аробаҳо ва қавмеро, ки аз ту сершумортар бошанд, бубинӣ, — аз онҳо натарс, зеро Худованд Худоят, ки туро аз Миср берун овард, бо туст.

2. Ва ҳангоме ки ба майдони корзор наздик шавед, бигзор коҳин наздик омада, ба қавм сухан ронад,
3. Ва ба онҳо гӯяд: "Бишнава, эй Исроил! Шумо имрӯз ба чанги зидди душманони худ шурӯъ менамод; бигзор дили шумо суст нашавад, натарсед ва воҳима накунад ва аз онҳо ба ҳарос наафтед;
4. Зеро ки Худованд Худои шумо бо шумо меравад, то ки барои шумо бо душманонатон ҷанг карда, шуморо начот диҳад".
5. Ва бигзор нозирон ба қавм сухан ронда, гӯянд: "Касе ки хонаи нав сохта, аз он ҳанӯз истифода набурда бошад, бигзор рафта, ба хонаи худ баргардад, мабодо дар ҷанг бимирад, ва шахси дигаре аз он истифода барад;
6. Ва касе ки ток шинонда, аз меваи он ҳанӯз нахӯрда бошад, бигзор рафта, ба хонаи худ баргардад, мабодо дар ҷанг бимирад, ва шахси дигаре аз меваи он бихӯрад;
7. Ва касе ки занеро номзад карда, ҳанӯз варо нагирифта бошад, бигзор рафта, ба хонаи худ баргардад, мабодо дар ҷанг бимирад, ва шахси дигаре варо бигирад".
8. Ва бигзор нозирон боз ба қавм сухан ронда, гӯянд: "Касе ки тарсончак ва буздил бошад, бигзор рафта, ба хонаи худ баргардад, то ки дили бародарони худро мисли дили худаш тарсончак нагардонад".
9. Ва ҳангоме ки нозирон суханрониро бо қавм ба анҷом расонанд, бигзор сипаҳдорон бар сари қавм таъин карда шаванд.
10. Ҳангоме ки ба шаҳре наздик оӣ, то ки барои забти он ҷанг кунӣ, онро ба сулҳ даъват нам.
11. Ва агар он бо ту сулҳ намуда, дарвозаҳояшро барои ту бикшояд, бигзор тамоми қавме ки дар он бошанд, хироч-гузори ту гардида, хизмати туро ба ҷо оваранд.
12. Валекин агар он бо ту сулҳ накунад, ва ба муқобили ту ҷанг пеша намояд, — онро муҳосира бикун.
13. Ва ҳангоме ки Худованд Худои ту онро ба дасти ту бисупорад, ҳамаи мардони онро бо дами шамшер зарба бизан;

14. Фақат занон ва кӯдакон ва чорпоён, ва ҳар он чи дар шаҳр бошад, яъне тамоми ғанимати онро барои худ тороч намо; ва аз ғанимати душманони худ, ки Худованд Худоят онро ба ту додааст, истифода бикун.

15. Бо ҳамаи шаҳрҳое ки аз ту бағоят дуранд, ки аз шаҳрҳои ин халқҳо набошанд, чунин амал намо.

16. Аммо аз шаҳрҳои ин қавмҳо, ки Худованд Худоят ҳамчун мулк ба ту медиҳад, ҳеч як ҷонро зинда нагузор,

17. Балки онҳоро — ҳиттиён ва амӯриён, канъониён ва фариззиён, хиввиён ва ябусиёнро, — чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст, тамоман несту нобуд бикун,

18. То шуморо таълим надиханд, ки мисли ҳамаи корҳои зиште ки онҳо бо худоёни худ мекарданд, амал намуда, пеши Худованд Худои худ гуноҳкор шавед.

19. Агар шаҳреро айёми зиёде муҳосира намоӣ, то ки бо он ҷангида онро забт кунӣ, табаре бар дарахташ бардошта, онро нобуд накун, чунки аз меваи он меҳурӣ, бинобар ин онро набур; зеро, оё дарахти саҳро одамизод аст, ки аз пеши ту ба истехкоме дохил шавад?

20. Фақат дарахте ки дар бораи он ту медонӣ, ки дарахти ғизодор нест, — онро нобуд бикун ва онро бибур, то ба зидди шаҳре ки бо ту мечангад, истехкоме бисозӣ, то даме ки он мағлуб шавад».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ёфт шудани мақтули номаълум.

1. «АГАР дар замине ки Худованд Худоят барои тасар-руф кардаш он ба ту медиҳад, мақтули дар саҳро хобидае ёфт шавад, ва маълум набошад, ки қотили вай кист, —

2. Бигзор пирон ва доварони ту берун омада, масофаи шаҳрҳоеро, ки дар гирду пеши мақтул аст, чен кунанд;

3. Ва шаҳре ки ба мақтул аз ҳама наздиктар бошад, — бигзор пирони он шаҳр гӯсолаи модае бигиранд, ки онро ҳанӯз кор нафармудаанд ва юғе ба гарданаш набастаанд,

4. Ва бигзор пирони он шахр он гӯсоларо ба водии санг-лохе ки шудгор ва кишт карда намешавад ва наҳри оби чорӣ дорад, фурӯд оваранд, ва дар он чо, дар водӣ гардани гӯсоларо бишкананд.

5. Ва коҳинон, писарони Левӣ, наздик меоянд, чунки онҳоро Худованд Худои ту баргузидааст, то ки хизмати Ёро ба чо оваранд ва ба исми Худованд баракат диҳанд, ва бар тибқи сухани онҳо ҳар низоъ ва ҳар осеб бояд яктарафа карда шавад.

6. Ва ҳамаи пирони он шахре ки ба мактул аз ҳама наздиктар аст, бигзор дастҳои худро бар гӯсолае ки дар водӣ гарданаш шикаста шудааст, бишӯянд,

7. Ва хитоб намуда, гӯянд: "Дастҳои мо ин хунро нарех-тааст, ва чашмони мо надидааст;

8. Қавми Худ — Исроилро, ки Ту, эй Худованд, фидия дода раҳо кардаӣ, кафорат намо, ва намон, ки хуни ноҳақ дар миёни қавми Ту — Исроил рехта шавад". Пас, он хун барои онҳо кафорат карда хоҳад шуд.

9. Ва ту хуни ноҳақро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод, агар он чиро, ки дар назари Худованд дуруст аст, ба амал оварӣ.

10. Ҳангоме ки барои ҷанг кардан ба муқобили душманони худ берун равӣ, ва Худованд Худоят онҳоро ба дасти ту бисупорад, ва ту онҳоро асир кунӣ,

11. Ва дар миёни асирон зани хушрӯе дида, ошиқи вай бишавӣ, ва бихоҳӣ варо барои худ ба занӣ бигирӣ,

12. Пас, варо ба хонаи худ биёр, ва бигзор вай сари худро тарошад, ва нохунҳои худро гирад,

13. Ва либоси асирии худро аз тани худ дур кунад, ва дар хонаи ту нишаста, барои падар ва модари худ як моҳ мотам гирад; ва баъд аз он ту назди вай даромада, шавҳари вай бишав, ва вай зани ту хоҳад буд.

14. Ва агар ту варо дигар нахоҳӣ, метавонӣ варо мувофиқи дилхоҳаш бифиристӣ, вале набояд варо ба нукра бифрӯшӣ; ба вай сахтгирӣ накун, чунки варо бо зӯрӣ тобеъ намудай.

15. Агар марде ду зан дошта бошад, — яке маҳбуба ва дигаре манфура, — ва ҳар ду — маҳбуба ва манфура — ба-рои ӯ писарон зоянд, ва писари манфура нахустзода бошад,

16. Пас, дар рӯзе ки ӯ дороии худро ба писаронаш тақсим кунад, наметавонад ба писари маҳбуба бар писари манфура, ки нахустзода аст, ҳуқуқи нахустзодагӣ диҳад,

17. Балки бояд нахустзодагии писари манфураро эътироф намуда, аз ҳар дороии худ ба вай ҳиссаи дучанд диҳад, зеро ки вай ибтидои қуввати ӯст, ва ҳуқуқи нахустзодагӣ ба вай тааллуқ дорад.

Дар бораи писари саркаш.

18. Агар касе писари саркаш ва беитоате дошта бошад, ки сухани падар ва модари худро нашнавад, ва ҳар чанд варо чазо диҳанд, ба онҳо гӯш наандозад, —

19. Бигзор падар ва модараш варо гирифта, назди пирони шахраш, ба дарвозаи маконаш берун оваранд,

20. Ва ба пирони шахраш гӯянд: "Ин писари мо саркаш ва беитоат аст, сухани моро намешунавад, пурхӯр ва майзада аст".

21. Ва бигзор варо тамоми мардumi шахраш сангсор ку-нанд, то ки бимирад, — ва шароратро аз миёни худ барҳамхоҳӣ дод; ва тамоми Исроил инро шунида, ҳаросон хоҳанд шуд.

22. Ва агар касе гуноҳи сазовори қатл карда бошад, ва ба қатл расонида шавад, ва ту варо ба дор овехта бошӣ, —

23. Набояд ҷасади мурдаи варо шабона бар дор бимонӣ, балки ҳатман варо дар ҳамон рӯз дафн намо, зеро касе ки ба дор кашида шудааст, ба лаънати Худо гирифта аст, ва ту замини худро, ки Худованд Худоят онро ҳамчун мулк ба ту медиҳад, наҷис нагардон».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Дар бораи дӯстдорӣ нисбат ба ёр ва нисбат ба ҳайвонот.

1. «ВАҚТЕ ки гови бародари худ ё гӯсфанди ўро бубинӣ, ки роҳро гум кардааст, набояд аз онҳо рӯй гардонӣ; онҳоро ҳатман ба бародари худ баргардон.
2. Ва агар бародари ту дар наздикии ту набошад, ё ўро нашносӣ, онҳоро ба хонаи худ биёр, ва бигзор онҳо назди ту бошад, то даме ки бародарат онҳоро талаб кунад, ва он гоҳ ба ў баргардон.
3. Ва бо хари ў чунин амал намо, ва бо либоси ў чунин амал намо, ва бо ҳар чизи гумшудаи бародари худ, ки вай онро гум карда бошад, ва ту онро ёфта бошӣ, чунин амал намо; ту наметавонӣ аз он рӯй гардонӣ.
4. Агар хари бародари худ ё гови ўро бубинӣ, ки дар роҳ афтодааст, аз онҳо рӯй нагардон, балки ҳатман онҳоро бо ў бархезон.
5. Либоси мард бар зан набояд бошад, ва мард набояд либоси занро дар бар кунад, зеро ҳар кӣ ин корҳоро мекунад, дар назари Худованд Худои ту зишт аст.
6. Агар тасодуфан дар роҳ, бар дарахте ё бар замин, лонаи паррандае аз пешат барояд, ки чӯчаҳо ё тухмҳо дар он бошад, ва модар бар чӯчаҳо ё бар тухмҳо нишаста бошад, — модарро бо бачаҳояш нагир:
7. Модарро албатта раҳо намо, ва бачаҳоро барои худ бигир, то ки барои ту некӯ бошад, ва умри дароз бинӣ.
8. Ҳангоме ки хонаи нав бино кунӣ, панчарае бар боми худ бисоз, то ки хуне бар хонаи худ наоварӣ, вақте ки касе аз болои он биафтад.
9. Токзори худро бо ду навъ тухмӣ кишт накун, ма-бодо тамоми ҳосилот, ҳам тухмие ки коштай, ва ҳам ҳосили токзор ҳаром гардад.
10. Барзагов ва харро якҷоя баста, шудгор накун.
11. Либоси иборат аз ду навъ матоъ, яъне аз пашм ва ка-тон, дар бар накун.
12. Бар чор гӯшаи ридои худ, ки онро дар бар мекунӣ, шилшилаҳо бибоф.

Муҳофизати зан аз маломатҳои мард.

13. Агар касе зан гирад, ва бо вай бихобад, ва аз вай наф-рат намояд,

14. Ва дар ҳақиқи вай маломат бароварад, ва варо бадном карда, гӯяд: "Ин занро гирифтаам, ва бо вай наздикӣ кардам, вале варо бокира наёфтаам", —

15. Пас, бигзор падари он духтар ва модари вай алома-ти бакорати духтарро гирифта, пеши пирони шаҳр, назди дарвоза бароранд,

16. Ва падари духтар ба пирон бигӯяд: "Духтари худро ба ин одам ба занӣ додаам, ва ӯ алҳол аз вай нафрат кардааст,

17. Ва инак, ӯ маломат бароварда, мегӯяд: духтари туро бокира наёфтаам. Вале ин аст аломати бакорати духтари ман". Пас, ҷойпӯшро пеши пирони шаҳр паҳн мекунанд.

18. Ва бигзор пирони он шаҳр он мардро гирифта, таъдиб намоянд.

19. Ва бар ӯ ба қадри сад сиқл нуқра ҷарима андохта, онро ба падари духтар бидиҳанд, зеро ки ӯ бокираи Исро-илро бадном кардааст; ва бигзор вай зани ӯ бошад, ба тавре ки ӯ наметавонад тамоми умри худ ба вай талоқ диҳад.

20. Валекин агар ин даъво рост бошад, яъне аломати бакорати духтар ёфт нашавад,

21. Бигзор духтарро назди дари хонаи падари вай берун оваранд, ва мардуми шаҳри вай варо сангсор кунанд, то ки бимирад, зеро ки вай дар хонаи падараш зино карда, дар Исроил рафтори зиште ба амал овардааст. Ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

22. Агар марде ёфт шавад, ки бо зани шавҳардоре хобида бошад, бигзор ҳар дуяшон ба қатл расонида шаванд: ҳам марде ки бо он зан хобидааст, ва ҳам он зан. Ва шароратро аз Исроил барҳам хоҳӣ дод.

23. Агар духтари бокирае ба марде номзад шуда бошад, ва марди дигаре варо дар шаҳр ёфта, бо вай бихобад,

24. Ҳар дуяшонро назди дарвозаи он шаҳр бароред, ва онҳоро сангсор кунед, то ки бимиранд: духтарро барои он ки дар

шаҳр доду фаръёд накардааст, ва мардро барои он ки ба номӯси зани ёри худ таҷовуз намудааст. Ва шарорат-ро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

25. Ва агар марде дар саҳро духтари номзадшударо биёбад, ва он мард варо бо зӯрӣ дошта, бо вай бихобад, бигзор он марде ки бо вай хобидааст, танҳо ба қатл расонида шавад,

26. Вале бо духтар ҳеч қор нақун: ба гардани духтар гуно-ҳи сазовори қатл нест, зеро ки монанди он аст, ки шахсе бар ёри худ қиём намуда, ӯро кушта бошад;

27. Зеро ки варо дар саҳро ёфтааст: мумкин аст, ки он духтари номзадшуда доду фаръёд карда бошад, валекин касе набудааст, ки варо раҳо кунад.

28. Агар марде духтари боқираро, ки номзад нашуда бо-шад, биёбад, ва бо зӯрӣ варо дошта, бо вай бихобад, ва онҳо ба даст афтанд,

29. Бигзор он марде ки бо вай хобидааст, ба падари духтар панҷоҳ сикл нуқра бидиҳад, ва бигзор вай зани ӯ бошад, чунки ӯ ба номӯси вай таҷовуз намудааст; ӯ наметавонад тамоми умри худ ба вай талоқ диҳад.

30. Бигзор ҳеч қас зани падари худро нагирад, ва ав-рати падари худро ошқор нақунад».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Дастуроти гуногун.

1. «КАСЕ ки байзаҳояш маҷақ шудааст, ё олати таносу-лаш бурида шудааст, наметавонад ба ҷамоати Худованд до-хил шавад. 2. Ҳаромзода наметавонад ба ҷамоати Худованд дохил шавад: ҳатто насли даҳуми вай наметавонад ба ҷамоати Худованд дохил шавад.

3. Аммуни ва муобӣ наметавонад ба ҷамоати Худованд дохил шавад; ҳатто насли даҳуми онҳо наметавонад ба ҷа-моати Худованд дохил шавад,

4. Аз он сабаб ки онҳо шуморо, вақте ки аз Миср берун омадед, дар роҳ бо нон ва об пешвоз нагирифтанд, ва аз он

- сабаб ки вай Билъом ибни Баӯрро аз Фатӯри Байнаннахрайн ба муқобили ту киро кард, то ки туро лаънат гӯяд,
5. Вале Худованд Худои ту нахост Билъомро гӯш кунад, ва Худованд Худои ту он лаънатро барои ту ба баракат табдил дод, зеро ки Худованд Худоят туро дӯст медорад.
6. Саломатӣ ва некӯаҳволии онҳоро тамоми умри худ, то абад чӯё нашав.
7. Аз адӯмӣ нафрат накун, зеро ки вай бародари туст; аз мисрӣ нафрат накун, зеро ки ту дар замини вай ғариб будӣ;
8. Фарзандоне ки аз онҳо таваллуд меёбанд, дар насли сеюм метавонанд ба ҷамоати Худованд дохил шаванд.
9. Ҳангоме ки бо ӯрдуи худ ба муқобили душманонат берун равӣ, аз ҳар чизи бад худро нигоҳ дор.
10. Агар дар миёни ту касе бошад, ки аз эҳтиломи шаб начис шавад, бигзор вай аз ӯрдугоҳ берун равад, андаруни ӯрдугоҳ дохил нашавад;
11. Ва шомгоҳ дар об ғусл намуда, баробари ғуруб кардани офтоб андаруни ӯрдугоҳ дохил шавад.
12. Ва маконе барои ту берун аз ӯрдугоҳ бояд бошад, то ки ба он ҷо берун равӣ.
13. Ва ба замми яроқи худ ту бояд белчае дошта бошӣ, ва ҳангоме ки дар берун менишинӣ, чуқурчае бо он биканӣ, ва бархоста, пасафканди худро ба воситаи он бипӯшонӣ.
14. Зеро ки Худованд Худои ту андаруни ӯрдугоҳи ту қадамгузор аст, то ки туро раҳо намояд ва душманонатро ба дасти ту бисупорад; пас, бигзор ӯрдугоҳи ту муқаддас бошад, то ки ӯ чизи палиде дар миёни ту дида, аз ту рӯй нагардонад.
15. Ғуломеро, ки аз оғои худ пеши ту гурехта бошад, ба дасти оғои вай насупор;
16. Бигзор вай дар миёни ту, дар маконе ки баргузинад, дар яке аз шаҳрҳои ту, ки барои вай некӯ бошад, сокин шавад; варо ба танг наовар.
17. Набояд аз духтарони Исроил фоҳишае бошад, ва аз писарони Исроил набояд ливотагаре бошад.

18. Музди фоҳиша ва қимати сагро* барои ҳеч назре ба хонаи Худованд Худои худ наовар, зеро ки ин ҳар ду дар назари Худованд Худои ту зишт аст.

19. Ба бародари худ бо суд қарз надех, — на бо суди нуқра, на бо суди хӯрокворӣ, на бо суди ҳар чизе ки бо суд қарз дода мешавад.

20. Ба аҷнабӣ метавонӣ бо суд қарз диҳӣ, вале ба бародари худ бо суд қарз надех, то ки Худованд Худои ту дар замине ки барои тасарруф кардани он ба он ҷо меравӣ, дар ҳар шуғли дастат ба ту баракат диҳад.

21. Агар барои Худованд Худои худ назр намоӣ, дар адои он даранг нақун, зеро ки Худованд Худои ту ҳатман онро аз ту талаб хоҳад кард, ва бар гардани ту гуноҳе хоҳад буд.

22. Валекин агар аз назр кардан худдорӣ намоӣ, бар гардани ту гуноҳе нахоҳад буд.

23. Он чиро, ки аз даҳонат баромадааст, риоя намуда, ба ҷо овар, ончунон ки барои Худованд Худои худ назр карда, ба забон рондаӣ.

24. Ҳангоме ки ба тоқзори ёри худ биёӣ, аз ангури он ҳар қадар ки дилат бихоҳад, то сер шудани худ бихӯр, вале дар зарфи худ наандоз.

25. Ҳангоме ки ба ғаллазори ёри худ биёӣ, аз хӯшаҳои он бо дасти худ бичин, вале досро дар ғаллазори ёри худ ба кор набар».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Шариати Мусо дар бораи талоқ.

1. «АГАР касе зан гирифта, бо вай бихобад, ва агар вай ба назари ӯ писанд наояд, чунки ӯ чизи нафратоваре дар вай пайдо кардааст, — ва ӯ талоқномае навишта ба дасти вай диҳад, ва аз хонаи худ варо бифиризад,

*18. Музде ки бутпарастон ба ливотагар (марди фоҳиша) медоданд, "қимати саг" ном дошт.

2. Ва вай аз хонаи ӯ берун равад, ва ба шавҳари дигаре бирасад,
3. Ва он шавҳари дигар низ аз вай нафрат намояд, ва талоқномае барои вай навишта, ба дасти вай диҳад, ва аз хонаи худ варо бифиристад, ё он шавҳари дигар, ки варо барои худ ба занӣ гирифта буд, бимирад, —
4. Шавҳари аввалаш, ки варо фиристода буд, наметавонад аз нав варо барои худ ба занӣ бигирад, баъд аз он ки вай начис гардидааст, зеро ки ин ба ҳузури Худованд зишт аст; пас, ба заmine ки Худованд Худои ту ҳамчун мулк ба ту медиҳад, гуноҳ наовар.
5. Агар касе ба қарибӣ зан гирифта бошад, бигзор ба лашкар наравад, ва ҳеч маҷбурияти дигаре ба зиммаи вай гузошта нашавад, то ки як сол дар хонаи худ озод бошад, ва бо зани худ димоғчоқӣ кунад.
6. Набояд касе осие ё санги болои онро ба гарав бигирад, зеро ки ҷонро ба гарав мегирад.
7. Агар шахсе ёфт шавад, ки аз бародарони худ, яъне аз банӣ-Исроил, ягон касро дуздадааст, ва ба вай сахтгирӣ карда, варо фурӯхтааст, — бигзор он дузд ба қатл расонида шавад. Ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.
8. Дар хусуси захми маҳав эҳтиёт намоед, то ҳар он чиро, ки коҳинони левизода ба шумо таълим медиҳанд, бағоят риоя намуда, ба ҷо оваред; он чиро, ки ман ба онҳо амр фармудаам, риоя намуда, ба ҷо оваред.
9. Дар хотир нигоҳ дор, ки Худованд Худои ту дар роҳ бо Марьям ҷӣ карда буд, вақте ки аз Миср берун омадед.
10. Агар ба ёри худ чизе қарз диҳӣ, барои гирифтани гарав ба хонаи вай надаро,
11. Балки дар берун биист, ва он кас, ки ту ба вай қарз додай, гаравро назди ту берун меоварад.
12. Ва агар вай марди бенавое бошад, хоб нақун дар ҳолате ки гарави вай назди ту бимонад,
13. Балки баробари ғуруб кардани офтоб гарави вароҳатман баргардон, то ки вай дар либоси худ бихобад ва

туро баракат диҳад, ва ин барои ту ба ҳузури Худованд Худои ту адолат ҳисоб хоҳад ёфт.

14. Муздур, бенаво ва камбағалро аз бародарони худ ё аз ғарибоне ки дар миёни ту, дар шахрҳои ту мебошанд, озор надех.

15. Дар ҳамон рӯз музди варо бидех, ба тавре ки офтоб пеш аз доданат ғуруб накунад, зеро ки вай камбағал аст, ва чонаш ҳаваси онро дорад; мабодо вай аз дасти ту сӯи Худованд фиғон кунад, ва ин барои ту гуноҳ ҳисоб ёбад.

16. Бигзор падарон барои гуноҳи писарон ба қатл расонида нашаванд, ва писарон барои гуноҳи падарон ба қатл расонида нашаванд: ҳар кас бояд барои гуноҳи худаш ба қатл расонида шавад.

17. Дар довари ғариб ва ятим қачқорӣ накун, ва либоси беvaro ба гарав нагир.

18. Дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар Миср ғулом будӣ, ва Худованд Худоят туро аз он ҷо фидия дода раҳо кард; бинобар ин ман ба ту амр мефармоям, ки ин корро ба ҷо оварӣ.

19. Вақте ки ҳосилоти худро дар саҳрои худ дарав намой, ва бандеро дар саҳро фаромӯш кунӣ, барои гирифтани он барнагард: бигзор он барои ғарибе, ятиме ва бевае бошад, то ки Худованд Худоят туро дар ҳар амали дастат баракат диҳад.

20. Вақте ки зайтуни худро зада афшонӣ, дуюмбора шоҳа-хоро тафтиш накун: бигзор он барои ғарибе, ятиме ва бевае бошад.

21. Вақте ки ангури токзори худро ғунучин намой, дуюм-бора боқимондаи онро начин: бигзор он барои ғарибе, ятиме ва бевае бошад.

22. Ва дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар замини Миср ғулом будӣ; бинобар ин ман ба ту амр мефармоям, ки ин корро ба ҷо оварӣ».

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Дастуроти гуногун.

1. «АГАР дар миёни одамон мувофиқае ба вучуд ояд, ва онҳо ба маҳкама биёянд, ва доварон онҳоро доварӣ намуда, одилро сафед ва шарирро маҳкум кунанд,
2. Ва агар шарир сазовори шаллоқ бошад, — бигзор довар амр фармояд, ки варо бихобонанд, ва ба ҳузури ӯ варо мувофиқи шарораташ шумурда шаллоқ зананд;
3. Варо фақат чил тозиёна задан мумкин аст, на зиёд, зеро ки агар бар ин илова намуда варо шаллоқи зиёде за-нанд, бародари ту пеши назари ту ба залолат хоҳад афтод.
4. Даҳони говро, вақте ки хирман мекӯбад, набанд.
5. Агар бародарон бо ҳамдигар сукунат дошта бошанд, ва яке аз онҳо бимирад, ва фарзанде надошта бошад, зани он мурда набояд берун аз оила, ба марди бегонае бирасад, балки бародари шавҳараш бояд назди вай даромада, варо барои худ ба занӣ бигирад ва вазифаи додаршӯйро нисбат ба вай ба ҷо оварад.
6. Ва нахустзодае ки вай мезояд, фарзанди бародари мурдаи ӯ ҳисоб хоҳад ёфт, то ки номаш аз миёни Исроил маҳв нашавад.
7. Ва агар ин шахс ба гирифтани янгаи худ розӣ нашавад, бигзор янгаи ӯ ба дарвоза, назди пирон баромада, гӯяд: "Додаршӯи ман намехоҳад номи бародари худро дар Исроил аз нав барқарор намояд, аз иҷрои вазифаи додар-шӯии худ нисбат ба ман сар метобад".
8. Ва ӯро пирони шаҳраш хонда, ба ӯ сухан меронанд, ва агар ӯ исрор намуда, гӯяд: "Намехоҳам варо ба занӣ би-гирам", —
9. Он гоҳ бигзор янгаи ӯ пеши назари пирон ба ӯ наз-дик омада, кафши ӯро аз пояш бикашад, ва пеши ӯ туф карда, нидокунон гӯяд: "Бо касе ки хонаи бародари худро бино намекунад, чунин рафтор карда мешавад".
10. Ва бигзор номи ӯ дар Исроил "хонаи кафшқашида" хонда шавад.
11. Агар ду мард бо ҳамдигар дастбагиребон шаванд, ва зани яке аз онҳо пеш ояд, то ки шавҳари худро аз дасти занандаи ӯ халос кунад, ва дасти худро дароз карда, авра-ташро бикапад,

12. Пас, дасти варо бурида парто; бигзор чашми ту ба вай раҳм накунад.
13. Бигзор дар халтаи ту сангҳои духела, калон ва хурд, набошад.
14. Бигзор дар хонаи ту эфои духела, калон ва хурд, набошад.
15. Ту бояд санги мукамал ва дуруст дошта бошӣ, то ки умри ту дар заминне ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз шавад.
16. Зеро ҳар кӣ чунин амал мекунад, яъне ҳар ноин-соф, пеши Худованд Худои худ зишт аст.
17. Он чиро, ки Амолек дар роҳ, ҳангоми берун омада-нат аз Миср, ба ту карда буд, дар хотир нигоҳ дор,
18. Ки ӯ дар роҳ туро пешвоз гирифта, ҳамаи аз ҳол рафтагонро дар ақби ту несту нобуд карда буд, дар сурате ки ту лакот ва беҳол будӣ; ва ӯ аз Худо натарсида буд.
19. Пас, вақте ки Худованд Худои ту дар заминне ки Худованд Худои ту барои тасарруф кардани он ҳамчун мулк ба ту медиҳад, аз ҳамаи душманони гирду пеш ба ту оромӣ бахшад, ту зикри Амолекро аз зери осмон маҳв намо; фаромӯш накун».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Дар бораи тақдир кардани навбарҳо.

1. «ВА ҳангоме ки ба заминне ки Худованд Худоят ҳамчун мулк ба ту медиҳад, дохил шавӣ, ва онро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин гардӣ —
2. Он гоҳ аз навбарҳои ҳар маҳсули замин, ки аз заминне ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, ғундошта бошӣ, гирифта, дар сабаде бимон, ва ба маконе ки Худованд Худоят баргузинад, то ки исми Худо дар он ҷо сокин гардонад, бирав.
3. Ва назди коҳине ки дар он айём бошад, омада, ба вай бигӯ: "Имрӯз ба Худованд Худои ту изҳор менамоям, ки ба заминне

ки Худованд ба падарони мо қасам хӯрда буд, ки ба мо бидиҳад, дохил шудаам".

4. Ва коҳин сабадро аз дастат гирифта, пеши қурбонгоҳи Худованд Худои ту мегузорад.

3. Ва ту ба ҳузури Худованд Худои худ нидокунон бигу: "Падарам арамии оворагарде буд, ва ба Миср фуруд омад, ва дар он ҷо бо одамони каме сукунат кард, ва дар он ҷо ба халқи бузурги пурзӯр ва сершуморе табдил ёфт;

6. Вале мисриён ба мо рафтори бад намуда, моро ба танг оварданд, ва меҳнати сахте ба гардани мо бор карданд;

7. Ва мо сӯи Худованд Худои падарони мо истиғоса бурдем, ва Худованд овози моро шунид, ва мусибат ва меҳнат ва тангии моро дид;

8. Ва Худованд моро аз Миср бо дасти қавӣ ва бозуи тӯло-нӣ, бо даҳшати азим, ва бо аломот ва мӯъҷизот берун овард;

9. Ва моро ба ин макон овард, ва ин заминро, заmine ки шир ва асал дар он ҷорист, ба мо дод.

10. Ва алҳол, инак, ман навбарҳои маҳсули заминро, ки Ту, эй Худованд, ба ман додӣ, овардаам". Ва онро ба ҳузури Худованд Худои худ бимон, ва ба ҳузури Худованд Худои худ сачда бибар.

11. Ва ту аз тамоми неъмате ки Худованд Худоят ба ту ва ба хонадони ту бахшидааст, бо левизода ва ғарибе ки дар миёни туст, хурсандӣ бикун.

12. Ҳангоме ки ту дар соли сеюм, ки соли ушрҳост, додани тамоми ушри ҳосилоти худро ба анҷом бирасонӣ, ва онро ба левизода, ғариб, ятим ва бева бидиҳӣ, то ки дар шаҳрҳои ту хӯрда сер шаванд,

13. Он гоҳ ба ҳузури Худованд Худои худ бигӯ: "Вақфҳоро аз хона баровардам, ва онҳоро ба левизода, ғариб, ятим ва бева низ, мувофиқи амре ки Ту ба ман фармудай, додам; аз аҳкоми Ту сар натофтам ва онҳоро фаромӯш накардам;

14. Дар мотами худ аз онҳо нахӯрдам, ва дар нопокӣ аз онҳо набаровардам, ва барои мурда аз онҳо надодам; ба овози

Худованд Худои худ гӯш андохтам, мувофиқи ҳар он чи ба ман амр фармудай, амал кардам;

15. Аз макони муқаддаси Худ, аз осмон назар бикун, ва ба қавми Худ — Исроил, ва ба замине ки ба мо додаӣ, чунон ки ба падарони мо қасам хӯрдаӣ, ба замине ки шир ва асал дар он ҷорист, баракат бидеҳ".

16. Имрӯз Худованд Худоят ба ту амр мефармояд, ки ин фароиз ва ин дастуротро ба амал оварӣ; ва ту онҳоро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ риоя намуда, ба амал овар.

17. Худовандро ту имрӯз эътироф намудӣ, то ки Ӯ Худои ту бошад, ва ту бо роҳҳои Ӯ равона шавӣ, ва фароизу аҳқому дастуроти Ӯро риоя намой, ва ба овози Ӯ гӯш андозӣ.

18. Ва Худованд имрӯз туро эътироф намуд, то ки ту қавми гузини Ӯ бошӣ, чунон ки Ӯ ба ту гуфтааст, ва тамоми аҳқоми Ӯро риоя намой,

19. Ва Ӯ туро дар ҷалол, шӯҳрат ва шавкат бар ҳамаи халқҳое ки Ӯ офаридааст, баланд гардонад, ва ту барои Худованд Худои худ қавми муқаддас бошӣ, чунон ки Ӯ гуфтааст».

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Дар бораи санғҳои ёдгорӣ.

1. ВА Мусо ва пирони Исроил ба қавм амр фармуда, гуфтанд: «Тамоми аҳқомеро, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, риоя намоед.

2. Ва дар рӯзе ки аз Урдун ба замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, убур кунед, барои худ санғҳои бузург барпо намоед, ва бар онҳо оҳак бимол;

3. Ва бар онҳо, ҳамин ки убур кардӣ, ҳамаи суҳанони ин шариатро бинавис, то ба замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дохил шавӣ, — ба замине ки шир ва асал дар он ҷорист, чунон ки Худованд Худои падаронат ба ту гуфтааст.

4. Ва ҳангоме ки аз Урдун убур кунед, ин сангҳоро, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, бар кӯҳи Эбол барпо намоед, ва бар онҳо оҳак бимол.
5. Ва дар он чо қурбонгоҳе барои Худованд Худои худ бино намо, ки қурбонгоҳи сангин бошад; олати оҳанин бар онҳо кор нафармо;
6. Аз сангҳои яклухт қурбонгоҳи Худованд Худои худро бино намо, ва бар он барои Худованд Худои худ қурбонҳои сӯхтанӣ тақдим кун.
7. Ва қурбонҳои саломатӣ забҳ намуда, дар он чо бихӯр ва ба хузури Худованд Худои худ хурсандӣ бикун.
8. Ва бар он сангҳо ҳамаи суханони ин шариатро бо хати равшан бинавис».
9. Ва Мусо ва қоҳинони левизода ба тамоми Исроил сухан ронда, гуфтанд: «Сукут намо ва бишнава, эй Исроил! Имрӯз ту қавми Худованд Худои худ гардидаӣ.
10. Пас, овози Худованд Худои худро бишнава, ва аҳкому фароизи Ҷоро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, ба амал овар».
11. Ва Мусо дар он рӯз ба қавм амр фармуда, гуфт:
12. «Ҳамин ки аз Урдун убур кунед, инҳо бояд бар кӯҳи Қаризим биистанд, то даме ки қавмро баракат диҳанд: Шимъӯн, Левӣ, Яхудо, Исокор, Юсуф ва Бинъёмин.
13. Ва инҳо бояд бар кӯҳи Эбол биистанд, то даме ки лаънат хонанд: Реубен, Қод, Ошер, Забулун, Дон ва Нафтолӣ.
14. Ва левизодагон хитоб намуда, ба ҳамаи исроилиён бо овози баланд хоҳанд гуфт:
15. "Малъун бод касе ки санаме ё бӯте аз маснӯи дасти хунарманд, ки он дар назари Худованд зишт аст, бисозад, ва онро пинҳон дорад!" Ва тамоми қавм нидокунон хоҳанд гуфт: "Омин!"
16. "Малъун бод касе ки падару модари худро хорӣ диҳад!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"
17. "Малъун бод касе ки марзаӣ ёри худро вайрон кунад!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"

18. "Малъун бод касе ки нобиноеро дар роҳ ба иштибоҳ андозад!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"
19. "Малъун бод касе ки дар довари ғариб, ятим ва бева қачқорӣ кунад!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"
20. "Малъун бод касе ки бо зани падари худ бихобад, чунки домани падари худро ошкор кардааст!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"
21. "Малъун бод касе ки бо ягон чорпо бихобад"! Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"
22. "Малъун бод касе ки бо хоҳари худ, яъне бо духтари падари худ ё бо духтари модари худ, бихобад!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"
23. "Малъун бод касе ки бо модарарӯси худ бихобад!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"
24. "Малъун бод касе ки ёри худро дар пинҳонӣ бидушад!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"
25. "Малъун бод касе ки ришва гирад, то ки ҷоне нобуд гардида, хунаш ба ноҳақ рехта шавад!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"
26. "Малъун бод касе ки суханони ин шариатро ба ҷо наоварад ва бар тибқи онҳо амал накунад!" Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: "Омин!"»

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Ваъдаи баракат.

1. «ВА агар ту ба овози Худованд Худои худ бодикқат гӯш андозӣ, то ки тамоми аҳкоми Ёро, ки имрӯз ман ба ту амр мефармоям, риоя намуда, ба амал оварӣ, он гоҳ Худованд Худоят туро бар ҳамаи халқҳои замин баланд хоҳад гардонид,
2. Ва ҳамаи ин баракатҳо ба ту хоҳад расид ва барои ту ба амал хоҳад омад, агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш андозӣ:
3. Дар шаҳр ту бобаракот хоҳӣ буд ва дар саҳро ту бобаракот хоҳӣ буд.

4. Меваи батни ту ва ҳосили замини ту ва самараи чор-поёни ту, зоиши говони ту ва афзоиши гӯсфандони ту бо-баракот хоҳад буд.
5. Сабади ту ва корсони ту бобаракот хоҳад буд.
6. Ҳангоми даромадани худ ту бобаракот хоҳӣ буд ва хангоми баромадани худ ту бобаракот хоҳӣ буд.
7. Худованд душманони туро, ки ба зидди ту қиём менамоёнд, пеши ту мағлуб хоҳад кард; бо як роҳ ба зидди ту хоҳанд омад, ва бо ҳафт роҳ аз пеши ту хоҳанд гурехт.
8. Худованд ба ту дар анборҳоят ва дар ҳар шуғли дастат баракат хоҳад фиристонд, ва туро дар заминне ки Худованд ба ту медиҳад, бобаракот хоҳад кард.
9. Худованд туро барои Худ қавми муқаддас хоҳад гар-донид, чунон ки ба ту қасам хӯрдааст, агар аҳкоми Худо-ванд Худои худро риоя намуда, бо роҳҳои Ё равона шавӣ.
10. Ва ҳамаи қавмҳои замин хоҳанд дид, ки исми Худо-ванд бар ту хонда шудааст, ва аз ту хоҳанд тарсид.
11. Ва Худованд ба ту дар меваи батнат, ва дар самараи чорпоёнат, ва дар ҳосили заминат, дар заминне ки Худованд ба падаронат қасам хӯрдааст, ки ба ту бидиҳад, фаровонии зиёде хоҳад бахшид.
12. Худованд барои ту ганчинаи некӯи Худ, яъне осмонро воз хоҳад кард, то ки борони замини туро дар сари вақт биборонад ва ба ҳар шуғли дасти ту баракат диҳад, ва ту ба халқҳои бисёр қарз хоҳӣ дод, вале худат қарз нахоҳӣ гирифт.
13. Ва Худованд туро сар хоҳад кард, на дум; ва фақат баланд хоҳӣ буд, на паст, — агар ту ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, гӯш ан-дозӣ, ва онҳоро риоя намуда, ба ҷо оварӣ,
14. Ва аз ҳамаи суханоне ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, ба тарафи рост ё чап майл накунӣ, то ки худоёни дигарро пайравӣ ва ибодат намоӣ.

Огоҳӣ аз лаънатҳо.

15. Валекин агар ба овози Худованд Худои худ гӯш на-
андозӣ, то ки тамоми аҳқому фароизи Ҷро, ки ман имрӯзба ту
амр мефармоям, риоя намуда ба амал оварӣ, — он гоҳ ҳамаи
ин лаънатҳо ба ту хоҳад расид ва барои ту ба амал хоҳад омад:
16. Дар шаҳр ту малъун хоҳӣ буд ва дар саҳро ту малъун
хоҳӣ буд.
17. Сабади ту ва корсони ту малъун хоҳад буд.
18. Меваи батни ту ва ҳосили замини ту, зоиши говони ту ва
афзоиши гӯсфандони ту малъун хоҳад буд.
19. Ҳангоми даромадани худ ту малъун хоҳӣ буд, ва ҳан-гоми
баромадани худ ту малъун хоҳӣ буд.
20. Худованд ба ту дар ҳар шуғли дастат, ки ба амал
меоварӣ, лаънат, изтироб ва мусибат хоҳад фиристод, то
даме ки маҳв шавӣ, ва то даме ки ба зудӣ нест шавӣ, аз боиси
бадии аъмолат, аз боиси он ки Маро тарк кардаӣ.
21. Худованд ваборо ба ту хоҳад часпонид, то даме ки туро
аз заmine ки барои тасарруф кардани он ба он дохил мешавӣ,
маҳв кунад.
22. Худованд туро ба сил, таб, илтиҳоб, окила, хушксо-лӣ,
боди самум ва ярақон гирифтадор хоҳад кард; ва онҳо туро
таъқиб хоҳад кард, то даме ки маҳв шавӣ.
23. Ва осмони ту, ки болои сари туст, монанди мис хо-ҳад
гардид, ва заmine ки зери пой туст, — монанди оҳан.
24. Худованд борони заминатро ғубор ва хок хоҳад гар-донид,
ва он аз осмон бар ту фурӯд хоҳад омад, то даме ки несту
нобуд шавӣ.
25. Худованд туро пеши душманонат мағлуб хоҳад кард; бо
як роҳ ба зидди онҳо берун хоҳӣ рафт, ва бо ҳафт роҳ аз пеши
онҳо хоҳӣ гурехт, ва барои ҳамаи мамлакатҳои за-мин ба
даҳшате табдил хоҳӣ ёфт.
26. Ва лошайи ту барои ҳар мурғи ҳаво ва ҳайвони замин хӯрок
хоҳад шуд, ва ҳеч кас онҳоро нахоҳад рамонид.
27. Худованд туро ба обилаи Миср, захми думбалдор, ҷараб
ва хоришак гирифтадор хоҳад кард, ки аз онҳо наме-тавонӣ
шифо ёбӣ.

28. Худованд туро ба девонагӣ, кӯрӣ ва карахтӣ гирифт-тор хоҳад кард.
29. Ва мисли кӯре ки дар торикӣ даст-даст карда роҳ ме-
равад, ту дар нимирузӣ даст-дасткунон роҳ хоҳӣ рафт, ва дар
роҳҳои худ муваффақият нахоҳӣ ёфт, ва тамоми айём туро ба
танг хоҳанд овард ва тороч хоҳанд кард, — ва
начотдиҳандае нахоҳад буд.
30. Занеро номзад хоҳӣ кард, вале марди дигаре бо вай хоҳад
хобид; хонае бино хоҳӣ кард, вале дар он сокин на-хоҳӣ шуд;
токзоре хоҳӣ шинонид, вале аз ангураш нахоҳӣ хӯрд.
31. Говатро дар пеши назарат хоҳанд кушт, вале аз гӯшти он
нахоҳӣ хӯрд; харатро аз пеши ту ба тороч хоҳанд бурд, ва он
назди ту нахоҳад баргашт; гӯсфандонат ба душманони ту дода
хоҳад шуд, — ва начотдиҳандае барои ту нахоҳад буд.
32. Писаронат ва духтаронат ба қавми дигаре дода хоҳанд
шуд, ва чашмонат инро хоҳад дид, ва тамоми айём ба раҳи
онҳо чор хоҳад шуд, вале дидорашон барои ту дастрас нахо-
ҳад буд.
33. Ҳосили заминат ва тамоми меҳнататро қавме ки ту
намешинохтӣ, хоҳанд хӯрд; ва ту тамоми айём фақат мазлум
ва ситамкаш хоҳӣ буд.
34. Ва ту аз он чи чашмонат мебинад, девона хоҳӣ шуд.
35. Худованд зонуҳо ва соқҳои туро ба обилаи бад гирифт-тор
хоҳад кард, ки аз он, аз кафи пой то фарқи сари худ, шифо
нахоҳӣ ёфт.
36. Худованд туро, ва подшоҳатро, ки бар худ таъин
менамоӣ, сӯи халқе хоҳад бурд, ки варо ту ва падаронат
намешинохтед; ва дар он ҷо ту худоёни дигарро, ки аз ҷӯб ва
санг иборатанд, ибодат хоҳӣ кард.
37. Ва дар миёни қавмҳои ки Худованд туро ба он ҷо хоҳад
бурд, ту василаи ҳайрат, масал ва тамасхур хоҳӣ гардид.
38. Тухмии зиёде ба саҳро хоҳӣ бурд, валекин андаке ҷамъ
хоҳӣ кард, зеро ки малах онро хоҳад хӯрд.

39. Токзорҳо шинонида, парвариш хоҳӣ кард, вале шароб нахоҳӣ нӯшид ва ангур нахоҳӣ чид, зеро ки онро кирм хоҳад хӯрд.
40. Дарахтони зайтун дар тамоми ҳудуди ту хоҳад буд, вале равған ба баданат нахоҳӣ молид, зеро ки зайтуни ту норасида хоҳад рехт.
41. Писарон ва духтарон ба дуньё хоҳӣ овард, вале онҳо аз они ту нахоҳанд буд, зеро ки ба асирӣ хоҳанд рафт.
42. Ҳамаи дарахтонат ва маҳсули заминатро малах нобуд хоҳад кард.
43. Ғарибе ки дар миёни туст, бар ту торафт баланд хоҳад шуд, ва ту торафт ба паст хоҳӣ афтод.
44. Вай ба ту қарз хоҳад дод, вале ту ба вай қарз нахоҳӣ дод; вай сар хоҳад буд, вале ту дум хоҳӣ буд.
45. Ва ҳамаи ин лаънатҳо бар ту хоҳад омад, ва туро таъқиб намуда, ба ту хоҳад расид, то даме ки маҳв шавӣ, зеро ки ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надодӣ, то ки аҳкому фароизи Ёро, ки ба ту амр фармуда буд, риоя намоӣ;
46. Ва онҳо бар ту ва бар насли ту то абад аломат ва ибрат хоҳад буд.
47. Азбаски ту Худованд Худои худро бо шодӣ ва дил-хушӣ барои фаровонии ҳар чиз ибодат накардӣ, —
48. Бинобар ин ту ба душмани худ, ки Худованд варо бар ту хоҳад фиристод, ба сабаби гуруснагӣ ва ташнагӣ ва бараҳнагӣ ва камии ҳар чиз хизмат хоҳӣ кард, дар сурате ки вай юғи оҳанин бар гардани ту хоҳад гузошт, то даме ки туро несту нобуд кунад.
49. Худованд аз дурдаст, аз ақсои замин халқеро, ки мисли уқоб мепарад, бар ту хоҳад овард, — халқе ки забо-нашро ту нахоҳӣ фаҳмид,
50. Халқи рӯйнатане ки поси хотири пиронро нигоҳ намедорад, ва ба чавонон раҳм намекунад;
51. Ва самараи чорпоёнат ва ҳосили заминатро хоҳад хӯрд, то даме ки хонавайрон шавӣ, ба тавре ки ғалла, шираи ангур, равғани зайтун, зоиши говонат ва афзоиши

гӯсфандонатро барои ту боқӣ нахоҳад гузошт, то даме ки туро маҳв созад;

52. Ва туро дар ҳамаи шаҳрҳоят муҳосира хоҳад кард, то даме ки деворҳои баланд ва мустаҳками туро, ки ба онҳо таваккал менамояд, дар тамоми заминат хароб кунад; ва туро дар тамоми шаҳрҳоят, дар тамоми заминат, ки онро Худо-ванд Худоят ба ту медиҳад, муҳосира хоҳад кард.

53. Ва ту меваи батни худро, яъне гӯшти писаронат ва духтаронатро, ки Худованд Худоят ба ту додааст, дар муҳосира ва тангие ки душманат бар ту оварад, хоҳӣ хӯрд.

54. Марди нозпарварде ки дар миёни ту ба айшу ишрат одат карда буд, чашмаш ба бародараш ва зани ҳамоғӯшаш ва бақияи фарзандонаш, ки боқӣ мемонанд, бад хоҳад шуд,

55. Ба тавре ки вай ба ҳеч яке аз онҳо аз гӯшти фарзан-дони худ, ки меҳӯрад, нахоҳад дод, зеро дар муҳосира ва тангие ки душманат дар ҳамаи шаҳрҳоят бар ту оварад, чизе барои вай боқӣ нахоҳад монд.

56. Зани нозпарварде ки дар миёни ту ба айшу ишрат одат карда буд, ва ба сабаби айшу ишрат ва нозпарвардагӣ ҷуръат надошт кафи пояшро ба замин монад, чашмаш ба шавҳари ҳамоғӯшаш ва писараш ва духтараш бад хоҳад шуд,

57. Ва низ ба ҳамроҳаке ки аз миёни пойҳояш берун меояд, ва ба писароне ки мезояд; зеро ки вай онҳоро, ба сабаби камии ҳар чиз, дар муҳосира ва тангие ки душманат дар шаҳрҳои ту бар ту оварад, ба таври пинҳонӣ хоҳад хӯрд.

58. Агар ҳамаи суханони ин шариатро, ки дар ин китоб навишта шудааст, риоя намуда ба амал наоварӣ, ва аз ин исми арҷманд ва сахмгин, яъне аз Худованд Худои худ натарсӣ,

—
59. Худованд ба ту ва ба насли ту зарбаҳои даҳшатангез хоҳад расонид, зарбаҳои азим ва давомдор, ва бемориҳои сахт ва давомдор;

60. Ва ҳамаи дардҳои Мисрро, ки аз онҳо метарсидӣ, ба сари ту хоҳад овард, ва онҳо ба ту хоҳад часпид.

61. Низ ҳар беморӣ ва зарбаеро, ки дар ин китоби шариат навишта нашудааст, Худованд ба сари ту хоҳад овард, то даме ки маҳв шавӣ.

62. Ва аз шумо шумораи каме боқӣ хоҳанд монд, ва ҳол он ки шумо мисли ситорагони осмон сершумор будед; зеро ки ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надодӣ.

Дар натиҷаи беитоати бардавом дар рӯи замин пароканда хоҳед шуд.

63. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чӣ тавре ки Худо-ванд шодикунон ба шумо эҳсон намуда, шуморо афзун гардонида буд, ҳамон тавр Худованд шодикунон шуморо несту нобуд хоҳад кард, ва шумо аз заmine ки барои тасар-руф кардани он ба он дохил мешавед, ронда хоҳед шуд.

64. Ва Худованд туро дар миёни ҳамаи қавмҳо, аз як канори замин то канори дигари замин, пароканда хоҳад кард; ва дар он ҷо ту худоёни дигарро, ки аз ҷӯб ва санг иборатанд, ва онҳоро ту ва падаронат намешинохтед, ибодат хоҳӣ кард.

65. Ва дар миёни он халқҳо ту фароғат нахоҳӣ ёфт, ва барои кафи поят оромӣ нахоҳад буд, ва дар он ҷо Худо-ванд ба ту дили беқарор ва чашмони чор ва ҷони пурозор хоҳад дод.

66. Ва ҳаёти ту пеши назари ту ба мӯе овезон хоҳад буд, ва ту рӯзонаю шабона ҳаросон шуда, ба ҳаёти худ дил-пурӣ нахоҳӣ дошт.

67. Субҳгоҳон хоҳӣ гуфт: "Кошки шом мебуд!", ва шом-гоҳон хоҳӣ гуфт: "Кошки субҳ мебуд!" — ба сабаби тарси дили худ, ки туро фаро хоҳад гирифт, ва ба сабаби рӯъёи чашмони худ, ки ту хоҳӣ дид. 68. Ва туро Худованд дар киштиҳо бо роҳе ки дар бо-раи он ба ту гуфта будам: "Дигар ҳаргиз нахоҳед дид", ба Миср хоҳад баргардонид; ва шумо дар он ҷо худро ба душманони худ барои ғуломӣ ва канизӣ хоҳед фурӯхт, вале харидоре нахоҳад буд».

БОБИ БИСТУ НУҲУМ

Аз нав барқарор кардани аҳд.

1. ИН аст суханони аҳде ки Худованд ба Мусо амр фармуд, ки бо банӣ-Исроил дар замини Мӯоб бибандад, ғайр аз он аҳде ки бо онҳо дар Хӯриб баста буд.
2. Ва Мусо тамоми Исроилро хонда, ба онҳо гуфт: «Ҳар он чиро, ки Худованд пеши назари шумо дар замини Миср ба фиръавн ва ҳамаи бандагонаш ва тамоми заминаш ба амал овард, шумо дидаед:
3. Он имтиҳонҳои бузургро, ки чашмони шумо дид, он аломот ва мӯъҷизоти азимро;
4. Валекин Худованд диле барои доништан ва чашмон барои дидан ва гӯшҳо барои шунидан то имрӯз ба шумо наодоаст.
5. Ва ман шуморо чил сол дар биёбон бурдам; либоси шумо бар танатон чигда-чигда нашуд, ва кафшатон бар поятон пора нашуд.
6. Нон нахӯрдед ва бӯза нанӯшидед, то бидонед, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
7. Ва ба ин макон расидед, ва Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, ва Ёҷ, подшоҳи Бошон, ба истиқболи мо барои ҷанг берун омаданд, ва мо онҳоро торумор кардем.
8. Ва замини онҳоро гирифта, ба реубениён ва чоудиён ва нисфи сибти менашшейён ҳамчун мулк додем.
9. Пас, суханони ин аҳдро риоя намоед ва онҳоро ба ҷо оваред, то ки дар ҳар чи мекунед, муваффақият ба даст оваред.
10. Имрӯз ҳамаи шумо ба ҳузури Худованд Худои худ истодаед, яъне сардорони шумо, сибтҳои шумо, пирони шумо ва нозирони шумо, ҳамаи мардони Исроил,
11. Кӯдакони шумо, занони шумо, ва ғарибе ки андару-ни ўрдугоҳи шумост, аз ҳезумкафони ту гирифта то машкоби ту,
—
12. То ки ба аҳди Худованд Худои худ ва ба савгандномаи Ё, ки Худованд Худоят имрӯз бо ту мебандад, дохил шавӣ,

13. То ки ӯ туро имрӯз қавми Худ таъин намояд, ва ӯ Худои ту бошад, чунон ки ӯ ба ту гуфтааст, ва чунон ки ба падаронат Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст.

14. Ва на танҳо бо шумо ман ин аҳд ва ин савгандномаро мебандам,

15. Балки ҳам бо онҳое ки имрӯз ҳамроҳи мо ба ҳузури Худованд Худои мо истодаанд, ва ҳам бо онҳое ки имрӯз дар ин ҷо ҳамроҳи мо нестанд.

16. Зеро шумо медонед, ки чӣ гуна мо дар замини Миср умр ба сар мебардем, ва чӣ гуна мо аз миёни халқҳое ки шумо убур намудед, гузаштем.

17. Ва шумо қабохатҳо ва бутҳои онҳоро, ки иборат аз ҷӯб ва санг, ва нуқра ва тилло дар миёни онҳо буд, дидед.

18. Мабодо дар миёни шумо мард ё зан, ё қабила ё сибте бошад, ки дилаш имрӯз аз Худованд Худои мо гардад, то кирафта, худоёни он халқҳоро ибодат намояд; мабодо дар миёни шумо решае бошад, ки заҳр ва явшон ба вучуд оварад,

—

19. Ва ҳангоме ки вай суханони ин савгандномаро бишна-вад, дар дили худ худро баракат дода, гӯяд: "Бо вучуди он ки дар саҳтии дили худ рафтор менамоям, то ки сероб ва ташнаро якҷоя небуд кунам, ман саломат хоҳам монд", —

20. Худованд варо нахоҳад омурзид, балки он вақт ға-заби Худованд ва рашки ӯ бар он кас аланга хоҳад зад, ва тамоми лаънате ки дар ин китоб навишта шудааст, ба сари вай хоҳад омад, ва Худованд номи варо аз зери осмон маҳв хоҳад кард;

21. Ва Худованд варо аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои ҳалокат ҷудо хоҳад кард, бар тибқи ҳамаи лаънатҳои аҳде ки дар ин китоби шариат навишта шудааст.

22. Ва насли баъдина, яъне фарзандони шумо, ки баъд аз шумо пайдо хоҳанд шуд, ва аҷнабиёне ки аз замини дур-даст хоҳанд омад, ҳангоме ки мусибатҳои ин замин ва вабо-ҳоеро, ки Худованд ба сари он меоварад, бубинанд, хоҳанд гуфт:

23. "Тамоми замин сӯхта, ба кибрит ва шӯра табдил ёфтааст, кишт карда намешавад, ва ҳосиле намерӯёнад, ва ҳеч як алафе

дар он намесабазад, монанди табаддулоти Садӯм ва Амӯро, Адмо ва Сабӯим, ки онҳоро Худованд дар хашм ва ғазаби худ вожгун карда буд".

24. Ва ҳамаи халқҳо хоҳанд гуфт: "Аз чӣ сабаб Худованд ба ин замин чунин амал кардааст? Шиддати ин ғазаби азим аз чӣ сабаб аст?"

25. Ва хоҳанд гуфт: "Аз он сабаб аст, ки онҳо аҳди Худо-ванд Худои падарони худро, ки дар вақти берун овардани онҳо аз замини Миср бо онҳо баста буд, тарк карданд,

26. Ва рафта, худоёни дигарро ибодат карданд ва ба онҳо сачда бурданд, — худоёнеро, ки намешинохтанд, ва Ё насибаи онҳо нагардонида буд;

27. Бинобар ин хашми Худованд бар ин замин аланга зад, ва Ё тамоми лаънатеро, ки дар ин китоб навишта шуда-ст, бар он овард;

28. Ва Худованд онҳоро бо ғазаб ва хашм ва қаҳри азим аз заминашон решакан карда, ба замини дигаре партофт, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст".

29. Чизҳои ниҳонӣ аз они Худованд Худои мост, ва чизҳои ошкор то абад аз они мо ва фарзандони мост, то ки ҳамаи суханони ин шариатро ба амал оварем».

БОБИ СИЮМ

Мусо ба тавбакунандагон эҳсон ваъда медиҳад.

1. «ВА хангоме ки ҳамаи ин суханон, яъне баракат ва лаънате ки ба ту пешниҳод намудам, ба сари ту ояд, ва ту онҳоро дар миёни ҳамаи халқҳое ки туро Худованд Худоят ба он ҷо пароканда созад, дар дили худ ҷой диҳӣ,

2. Ва сӯи Худованд Худои худ рӯчӯӣ намой, ва ту ҳам-роҳи фарзандонат, мувофиқи ҳар он чи ман имрӯз ба ту амр мефармоям, бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ба овози Ё гӯш андозӣ, —

3. Он гоҳ Худованд Худоят асирони туро хоҳад баргардонид, ва ба ту раҳм хоҳад намуд, ва аз нав туро аз миёниҳамаи

қавмҳое ки Худованд Худоят туро ба он чо пароканда созад, чамъ хоҳад кард.

4. Ҳатто агар парокандагии ту то ақсои осмон бошад, аз он чо туро Худованд Худоят чамъ хоҳад кард ва аз он чо туро хоҳад гирифт,

5. Ва туро Худованд Худоят ба замине ки падаронат тасарруф карда буданд, хоҳад овард, ва ту онро тасарруф хоҳӣ кард, ва Ё ба ту марҳамат намуда, туро бештар аз падаронат афзун хоҳад гардонид.

6. Ва Худованд Худоят дили ту ва дили насли туро махтун хоҳад кард, то ки Худованд Худои худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ дӯст дошта, зинда бимонӣ.

7. Ва Худованд Худоят ҳамаи ин лаънатҳоро бар сари душманон ва бадхоҳони ту, ки туро таъқиб мекарданд, хоҳад овард.

8. Ва ту баргашта, ба овози Худованд гӯш хоҳӣ дод, ва тамоми аҳкоми Ёро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, ба амал хоҳӣ овард.

9. Ва Худованд Худоят ба ту дар ҳар амали дастат, дар меваи батнат, ва дар зоиши чорпоёнат, ва дар ҳосили зами-нат ба некӯӣ комъебии зиёде хоҳад бахшид, зеро Худованд аз нав дар бораи ту ба некӯӣ шодӣ хоҳад кард, чунон ки дар бораи падаронат шодӣ мекард,

10. Агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш андохта, аҳком ва фароизи Ёро, ки дар ин китоби шариат навишта шудааст, риоя намой, ва агар ту бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ сӯи Худованд Худои худ баргардӣ.

Огоҳии охирин.

11. Зеро ки аҳкоме ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, барои ту дастнорас нест, ва дур нест.

12. Он дар осмон нест, ки бигӯӣ: "Кист, ки барои мо ба осмон сууд намуда, онро барои мо бигирад, ва онро ба мо бишнавад, то ки онро ба амал оварем?"

13. Ва он дар он тарафи баҳр нест, ки бигӯӣ: "Кист, ки барои мо ба он тарафи баҳр убур намуда, онро барои мо бигирад, ва онро ба мо бишнавад, то ки онро ба амал оварем?"

14. Балки ин чиз бағоят ба ту наздик аст, он дар даҳон ва дили туст, то ки онро ба амал оварӣ.

15. Инак, ман имрӯз ба ту ҳаёт ва некӯӣ, ва мамот ва бадиро пешниҳод кардам,

16. Ва ман имрӯз ба ту амр мефармоям, ки Худованд Худои худро дӯст бидорӣ, бо роҳҳои Ё равона шавӣ, ва аҳком ва фароиз ва дастуроти Ёро риоя намой, то ки зинда монда афзун шавӣ, ва туро Худованд Худоят дар заминне ки барои тасарруф кардани он ба он дохил мешавӣ, баракат диҳад.

17. Валекин агар дили ту гардад, ва ту гӯш надихӣ, ва гумроҳ шуда, ба худоёни дигар сачда барӣ ва онҳоро ибодат намой, —

18. Пас, имрӯз ман шуморо огоҳ мекунам, ки ҳатман талаф хоҳед шуд, ва дар заминне ки аз Ёрдун убур карда, ба он дохил мешавед, то ки онро тасарруф намоед, умри дароз нахоҳед дид.

19. Имрӯз осмон ва заминро ман пеши шумо ба шоҳидӣ даъват менамоям, ки ҳаёт ва мамотро, яъне баракат ва лаънатро ба шумо пешниҳод кардам; пас, ҳаётро ихтиёр намо, то ки ту бо насли худ зинда бимонӣ,

20. Худованд Худои худро дӯст бидорӣ, ба овози Ё гӯш диҳӣ ва ба Ё бичаспӣ, зеро ки Ё ҳаёти ту ва дарозии умри туст, то ки ту дар заминне ки худованд ба падаронат Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст, ки онро ба онҳо бидиҳад, сукунат намой».

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Мусо ба қоҳинон, левизодагон ва Еҳушаъ ибни Нун дастуроти охирин медиҳад.

1. ВА Мусо рафта, ин суханонро ба тамоми банӣ-Исроил баён кард,

2. Ва ба онҳо гуфт: «Ман имрӯз саду бистсола шудаам, дигар ёрои баромадан ва даромадан надорам, ва Худованд ба ман гуфтааст: „Ту аз ин Ёрдун убур нахоҳӣ кард“.
3. Худованд Худоят Худаш пешопеши ту убур хоҳад намуд, Худаш ин халқҳоро аз пеши ту маҳв хоҳад кард, то ки ту онҳоро зердаст намоӣ; Еҳушаъ пешопеши ту убур хо-ҳад намуд, чунон ки Худованд гуфтааст.
4. Ва Худованд ба онҳо ончунон амал хоҳад кард, чунон ки ба Сихӯн ва Ёҷ, подшоҳони амӯриён, ва ба замини онҳо амал карда, онҳоро маҳв намуд.
5. Ва Худованд онҳоро ба дасти шумо хоҳад супурд, ва шумо ба онҳо мувофиқи тамоми аҳкоме ки ман ба шумо амр фармудаам, амал намоед.
6. Қавӣ ва далер бошед, аз онҳо натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро ки Худованд Худоят Худаш бо ту меравад; Ёаз ту даст нахоҳад кашид ва туро тарк нахоҳад кард».
7. Ва Мусо Еҳушаъро хонда, пеши назари тамоми Ис-роил ба вай гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ки ту бо ин қавм ба заmine ки Худованд ба падаронашон қасам хӯрдааст, ки ба онҳо бидиҳад, дохил хоҳӣ шуд, ва ту онро ба онҳо ҳам-чун мулк тақсим хоҳӣ кард.
8. Ва Худованд Худаш пешопеши ту меравад, Ё бо ту хоҳад буд, аз ту даст нахоҳад кашид ва туро тарк нахоҳад кард; натарс ва ҳаросон нашав».
9. Ва Мусо ин шариатро навишт, ва онро ба коҳинони банӣ-Левӣ, ки сандуқи аҳди Худовандро мебардоштанд, ва ба пирони Исроил дод.
10. Ва Мусо ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Дар соли ҳафтум, дар вақти соли муоф, дар иди хаймаҳо,
11. Ҳангоме ки тамоми Исроил биёянд, то ки ба ҳузури Худованд Худои ту дар маконе ки Ё баргузинад, ҳозир шаванд, ин шариатро пеши тамоми Исроил хонда, ба самъи онҳо бирасон.
12. Қавмро— мардон ва занон ва кӯдакон, ва ғарибонеро, ки дар шаҳрҳои ту мебошанд, — чамъ кун, то ки бишна-ванд ва

таълим гиранд ва аз Худованд Худои шумо битар-санд, ва хамаи суханони ин шариатро риоя намуда, ба амал оваранд.

13. Ва писарони онҳо, ки инро намедонанд, бишнаванд ва таълим гиранд, то ки аз Худованд Худои шумо битарсанд, дар тамоми айёме ки шумо дар замине ки барои тасарруф кардани он аз Ёрдун убур менамояд, умр ба сар хоҳед бурд». *Дастуроти Худованд ба Мусо ва Ғушаъ ибни Нун.*

14. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, айёми мурдани ту наздик аст; Ғушаъро бихон, ва дар хаймаи чомеъ ҳо-зир шавед, то ки ба вай дастурот диҳам». Ва Мусо ва Ғушаъ рафта, дар хаймаи чомеъ ҳозир шуданд.

15. Ва Худованд андаруни сутуни абр дар хайма зоҳир шуд; ва сутуни абр бар дари хайма истод.

16. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, ту бо падаронат мехобӣ, ва ин қавм бархоста, худоёни бегонаи заминеро, ки ба он ҷо дар миёни онҳо мераванд, зинокорона пайравӣ хоҳанд намуд, ва Маро тарк карда, аҳдиро ки бо онҳо бас-таам, хоҳанд шикаст;

17. Ва ғзаби Ман бар онҳо дар он рӯз аланга зада, онҳоро тарк хоҳам кард, ва рӯи Худро аз онҳо пинҳон хоҳам дошт, ва онҳо талаф хоҳанд шуд, ва бадихо ва кулфатҳои зиёде ба сари онҳо хоҳад омад; ва дар он рӯз онҳо хоҳанд гуфт: "Азбаски Худои мо дар миёни мо нест, ин бадихо ба сари мо омадааст".

18. Вале Ман рӯи Худро дар он рӯз албатта пинҳон хоҳам дошт, ба сабаби тамоми бадие ки онҳо ба амал оварданд, вақте ки ба худоёни дигар ручӯъ карданд.

19. Ва алҳол ин сурудро барои худ бинависед, ва ту онро ба банӣ-Исроил таълим дода, дар даҳонашон бимон, то ки ин суруд барои Ман шаҳодате бар банӣ-Исроил бошад,

20. Зеро ки Ман онҳоро, чунон ки ба падаронашон қасам хӯрдаам, ба замине дохил мекунам, ки шир ва асал дар он ҷорист, ва онҳо хӯрда, сер ва фарбеҳ хоҳанд шуд, ва ба худоёни дигар ручӯъ намуда, онҳоро ибодат хоҳанд кард, ва Маро ба ҳашм оварда, аҳди Маро хоҳанд шикаст.

21. Ва ҳангоме ки бадихо ва кулфатҳои зиёд ба сари онҳо биёяд, ин суруд мисли шаҳодате бар онҳо гувоҳӣ хоҳад дод, зеро ки он аз даҳони насли онҳо фаромӯш нахоҳад шуд; чунки Ман иштиёқи онҳо, ва он чиро, ки онҳо имрӯз мекунаманд, медонам, пеш аз он ки онҳоро ба замине ки дар бораи он қасам хӯрдаам, дохил кунам».
22. Ва Мусо ин сурудро дар он рӯз навишт, ва онро ба банӣ-Исроил таълим дод.
23. Ва Худованд ба Еҳушаъ ибни Нун амр фармуда, гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ки ту банӣ-Исроилро ба замине ки дар бораи он ба онҳо қасам хӯрдаам, дохил хоҳӣ кард, ва Ман бо ту хоҳам буд».
24. Ва ҳангоме ки Мусо навиштани суханони ин шариатро дар китоб комилан ба анҷом расонид,
25. Мусо ба левизодагоне ки сандуқи аҳди Худовандро мебардоштанд, амр фармуда, гуфт:
26. «Ин китоби шариатро бигиред, ва онро дар паҳлуи сандуқи аҳди Худованд Худои худ бимонед, то ки он дар он ҷо шаҳодате бар ту бошад.
27. Зеро ки ман балвогарӣ ва гарданкашии туро медонам; инак, имрӯз, ки ман ҳанӯз бо шумо зинда ҳастам, шумо ба Худованд балво мебардоштед; алалхусус баъд аз мурдани ман!
28. Ҳамаи пирони сибтҳои худ ва нозирони худро назди ман ҷамъ кунед, то ки ин суханонро ба самъи онҳо бирасонам, ва осмону заминро бар онҳо барои шоҳидӣ даъват намоям.
29. Зеро медонам, ки шумо, баъд аз мурдани ман тамоман фосид гардида, аз роҳе ки ба шумо амр фармудаам, дур хоҳед шуд, ва дар охири айём бадӣ бар шумо хоҳад омад, зеро ки он чи дар назари Худованд бад аст, ба амал хоҳед овард, то ки Ёро бо аъмоли дасти худ ба хашм оваред».
30. Ва Мусо суханони ин сурудро, то ба охири онҳо, ба самъи тамоми ҷамоати Исроил ба забон ронд:

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Суруди Мусо.

1. «ГЎШ андоз, эй осмон, ки ман сухан хоҳам ронд, ва бигзор замин нутқи даҳонамро бишнавад.
2. Сабақи ман мисли борон хоҳад борид, нутқи ман мисли шабнам хоҳад рехт, мисли қатраҳои борони маҳин бар майсазор, ва мисли борони сел бар алафзор.
3. Исми Худовандро ба забон хоҳам ронд; кибриёи Худои моро мадҳ кунед.
4. Ў Кӯхпора аст, амалиёти Ў комил аст, зеро ки ҳамаи роҳҳои Ў одилона аст;
Ў Худои амин аст ва ноинсофӣ надорад, Ў одил ва ҳаққонист.
5. Онҳо фосид шудаанд;
аз боиси нуқсони худ фарзандони Ў нестанд; насли саркаш ва қачқоранд.
6. Оё подоши шумо барои Худованд ҳамин аст, эй қавми разил ва беақл?
Ў, охир, падари туст, молики туст, Ў туро офарид ва туро устувор кард.
7. Айёми қадимро ба ёд овар,
дар бораи солҳои наслҳои пешина мулоҳиза намо; аз падари худ бипурс, ва ў ба ту ҳикоят хоҳад кард; аз пирони худ бипурс, ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт.
8. Ҳангоме ки Ҳаққи Таоло ба халқҳо амлок дод, ҳангоме ки Ў банӣ-Одамро пароканда кард,
Ў ҳудуди қавмҳоро мувофиқи шумораи банӣ-Ифоил муқаррар намуд.
9. Зеро ки насибаи Худованд қавми Ўст; Яъқуб қитъаи мероси Ўст.
10. Варо дар биёбон ёфт, дар замини халои пур аз уллос; варо пуштибонӣ намуд, ба вай назорат кард,
варо ҳамчун гавҳараки чашми Худ нигоҳ дошт.
11. Чунон ки уқоб аҳли лонаи худро бедор карда, бар чӯчаҳои худ мепарад,

ва болҳои худро паҳн карда, онҳоро мегирад, ва бар болу пари худ бардошта мебарад,

12. Ончунон Худованд танҳо варо ҳидоят намуд, ва худои бегонае бо вай набуд.

13. Варо Ё бар баландиҳои замин баровард, то ки аз маҳсулоти сахроҳо бихӯрад, варо асал аз сахра хӯронид, ва раған аз санги хоро,

14. Ва маскаи гов, ва шири гӯсфанд, ва рағани барраҳо ва кӯчқорҳои бошонӣ ва бузҳо, ва гули орди гандуми гузин; ва ту хуни раз, ки шароби фашшосӣ буд, нӯшидӣ. 15. Вале Ешурун* фарбеҳ шуда, ба лагад задан даромад; ту фарбеҳ, ғафс ва тануманд шудай; —

ва Худоро, ки Офаринандаи вай аст, тарк кард, ва Кӯхпораи наҷоти худро хорӣ дод.

16. Бо худоёни ғайр онҳо рашки Ёро оварданд, бо корҳои зишт Ёро хашмгин карданд.

17. Ба девҳо, на ин ки ба Худо, қурбонӣ карданд, ба худоёне ки намешинохтанд, ба худоёни наве ки ба қарибӣ пайдо шуда буданд, ва падаронатон аз онҳо наметарсиданд.

18. Ба Кӯхпорае ки туро ба дунё овард, безътиной кардӣ, ва Худои Офаринандаи худро аз хотир баровардӣ.

19. Ва Худованд инро дида, дарғазаб шуд, чунки писаронаш ва духтаронаш Ёро ба хашм оварданд.

20. Ва гуфт: "Рӯи Худро аз онҳо пинҳон хоҳам дошт, то бубинам, ки оқибати онҳо чӣ хоҳад буд; зеро ки онҳо насли ҳардамхаёланд, фарзандонеанд, ки амин нестанд.

21. Онҳо бо он чи худо нест, рашки Маро оварданд, бо чизҳои ҳечу пучи худ Маро хашмгин карданд; пас, Ман бо он чи қавм нест, рашки онҳоро хоҳам овард, бо халқи разиле онҳоро хашмгин хоҳам кард.

15. *Ешурун* — лақаби қавми Исроил.

22. Зеро ки оташи ғазаби Ман аланга задааст, ва то асфалуссофилин фурӯзон шудааст,
ва заминро бо ҳосили он фурӯ мебарад, ва асоси кӯхҳоро месӯзонад.
23. Бар онҳо мусибатҳоро чамъ хоҳам овард, тирҳои Худро бар онҳо тамои хоҳам кард:
24. Аз гуруснагӣ беҳол, ва аз таб ва тоуни саҳт нобуд хоҳанд шуд;
дандони даррандагон ва заҳри хазандағони рӯи заминро бар онҳо хоҳам фиристод.
25. Аз берун онҳоро шамшер талаф хоҳад кард, ва аз даруни хонаҳо — даҳшат:
ҳам ҷавонон, ҳам дӯшизагон,
ҳам, ширхорагон ва ҳам мӯйсафедонро.
26. Мегуфтам: онҳоро ба ҳар ҷониб пароканда хоҳам кард, зикрашонро аз миёни мардум маҳв хоҳам соҳт, —
27. Агар аз хашми душман хавотир намедоштам, ки мабодо бадхоҳони онҳо ғалат таъбир карда, бигӯянд: дасти мо боло шуд,
ва Худованд ҳамаи инро накардааст".
28. Зеро ки онҳо халқи бемулоҳизаанд, ва фаҳме надоранд.
29. Кошки соҳибакл буда, дар ин хусус мулоҳиза мекарданд ва чигунагии оқибати худро мефаҳмиданд:
30. Чӣ гуна як нафар ҳазор нафарро таъқиб менамуд, ва ду нафар як беварро мегурезонид,
агар Кӯхпораашон онҳоро таслим намекард, ва Худованд онҳоро намесупурд?
31. Зеро ки кӯхпори онҳо мисли Кӯхпори мо нест; ва душманони мо пеши доварон мулзам хоҳанд шуд.
32. Зеро ки токи онҳо аз тоқҳои Садӯм аст, ва аз саҳроҳои Амӯро;
ангури онҳо ангури заҳрдор аст, хӯшаҳояш талх аст;
33. Шароби онҳо кафки даҳони аждаҳост, ва заҳри қотили морони афъӣ.

34. Ин, охир, назди Ман пӯшида аст, дар ганчинаҳои Ман
ниҳон аст;
35. Интиқом ва подош назди Ман аст, вақте ки пои онҳо
билағжад;
зеро ки рӯзи ҳалокати онҳо наздик аст,
ва шикасти ояндаи онҳо ба зудӣ фаро хоҳад расид.
36. Зеро ки Худованд доди қавми Худро хоҳад ситонид, ва
бар бандагони Худ шафқат хоҳад кард,
чун бубинад, ки онҳо аз ҳол рафтаанд,
ва ҳеч кас — на ғулومه,
на озоде — боқӣ намондааст.
37. Ва Ё хоҳад гуфт: "Кучоянд худоёни онҳо, ва кӯхпорае ки
таваккал ба он мекарданд,
38. Яъне худоёне ки чарбуи қурбонии онҳоро меҳӯрданд, ва
шароби ҳадияҳои рехтани онҳоро менӯшиданд? Бигзор онҳо
бархоста, ба шумо мадад расонанд, бигзор онҳо барои шумо
паноҳгоҳ шаванд!
39. Пас, алҳол бубинед, ки Ё — Ман ҳастам, Ман; ва ғайр аз
Ман худое нест;
Ман мемиронам ва зинда мекунам,
Ман маҷрӯҳ менамоям ва шифо медиҳам,
ва касе наметавонад аз дасти Ман раҳо кунад.
40. Инак, дасти Худро сӯи осмон баланд мекунам, ва мегӯям:
Ман то абад зинда ҳастам!
41. Вақте ки шамшери барроқи Худро тез кунам, ва дасти
Ман ба доварӣ шурӯъ намояд,
он гоҳ аз душманони Худ интиқом хоҳам гирифт, ва ба
бадхоҳони Худ подош хоҳам дод.
42. Тирҳои Худро аз хун маст хоҳам кард, ва шамшери Ман
гӯшт хоҳад хӯрд, — аз хуни мақтулон ва асирон,
аз каллаҳои кафидаи душманон".
43. Эй халқҳо, бо қавми Ё хушнуд шавед!
Зеро ки Ё барои хуни бандагони Худ интиқом хоҳад
гирифт,

ва бо интиқом ба душманони Худ подош хоҳад дод, ва замини Худ ва қавми Худро кафорат хоҳад кард».

44. Ва Мусо омада, ҳамаи суханони ин сурудро ба самъи қавм ба забон ронд, — *ӯ* ва Еҳушаъ ибни Нун.

Мусо ба қавм муроҷиат мекунад.

45. Ва ҳангоме ки Мусо ба забон рондани ҳамаи ин суханонро ба тамоми Исроил ба анҷом расонид,

46. Ба онҳо гуфт: «Ба ҳамаи суханоне ки ман имрӯз ба шу-мо талқин менамоям, диққат диҳед, то ба фарзандони худ амр фармоед, ки ҳамаи суханони ин шариатро риоя намуда, ба амал оваранд.

47. Зеро ки ин барои шумо як чизи хушкухолӣ нест, зеро ки ин ҳаёти шумост, ва ба воситаи он шумо умри худро дар заmine ки барои тасарруф кардани он аз Ёрдун убур менамояд, дароз хоҳед кард».

48. Ва Худованд дар ҳамон рӯз ба Мусо сухан ронда, гуфт: 49. «Ба ин кӯҳи Аборим, яъне кӯҳи Набӯ, ки дар замини Мӯоб, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ воқеъ аст, баро, ва ба замини Канъон, ки Ман онро ба банӣ-Исроил ҳамчун мулк медиҳам, назар андоз.

50. Ва ту дар кӯҳе ки ба он мебарой, бимир, ва ба қавми худ пайваст шав, чунон ки бародарат Хорун дар кӯҳи Хӯр мурда, ба қавми худ пайваст шуд,

51. Аз боиси он ки шумо андаруни банӣ-Исроил, назди обҳои Мерибо, дар биёбони Син ба ман имон наовардед; аз боиси он ки шумо Маро андаруни банӣ-Исроил тақдис накар-дед.

52. Пас, ту аз дур ин заминро хоҳӣ дид, вале ба он ҷо, ба заmine ки Ман ба банӣ-Исроил медиҳам, дохил нахоҳӣ шуд».

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Баракати сибтҳои Исроил.

1. Ва ин аст баракате ки Мусо, марди Худо, пеш аз ғавти худ бо он банӣ-Исроилро баракат дод,

2. Ва гуфт:

«Худованд аз Сино омад,

ва аз Сеир бар онҳо тулӯъ кард,
аз кӯҳи Форон зоҳир шуд,
ва аз миёни беварҳои муқаддасон падида омад;
аз ямини Ё оташи шариат барои онҳо фурӯзон буд.

3. Ба яқин Ту қавмҳоро дӯст медорӣ;
ҳамаи муқаддасонашон дар дасти Ту ҳастанд, ва онҳо назди
қадамгоҳи Ту ўрду заданд, ва суҳанони Туро қабул карданд,

4. Шариатеро, ки Мусо ба мо амр фармуд,
то ки он барои ҷамоати Яъқуб мерос бошад.

5. Ва Ё бар Ешурун подшоҳ буд,
вақте ки сардорони қавм бо якҷоягии сибтҳои Исроил ҷамъ
шуданд.

6. Бигзор Реубен зинда бошад ва намирад, ва одамонаш
камшумор набошанд».

7. Ва ин аст дар бораи Яҳудо; ва ӯ гуфт: «Худовандо, овози
Яҳудоро бишнава, ва назди қавмаш варо бирасон; бигзор
дастҳояш варо ҳимоят кунад,
ва Ту ба зидди душманони вай мададгор бош».

8. Ва дар бораи Левӣ гуфт:
«Туммим ва урими Ту бар марди порсои Туст,
ки варо Ту дар Массо имтиҳон кардаӣ,
ва бо вай назди обҳои Мерибо низоъ намудай;

9. Вай дар бораи падар ва модари худ мегӯяд: "Ман онҳоро
надидаам",

ва бародарони худро намениносад,
ва писарони худро намедонад;
зеро ки онҳо каломии Туро риоя мекунанд,
ва аҳди Туро ба ҷо меоваранд,

10. Дастуроти Туро ба Яъқуб таълим медиҳанд, ва шариати
Туро ба Исроил;
дар ҳузури Ту бухур мегузоранд,
ва қурбонии сӯхтанӣ бар қурбонгоҳи ту.

11. Худовандо, қуввати варо баракат бидеҳ, ва ба амали
дастҳои вай таваҷҷӯҳ намо;

камари мухолифони варо бишкан,
то ки бадхоҳони вай натавонанд бихезанд».

12. Дар бораи Бинъемин гуфт:

«Ин маҳбуби Худованд дар паноҳи ӯ дар амният умр
ба сар мебарад;
тамоми рӯз ӯ варо пуштибонӣ намуда, дар миёни китфҳои вай
сокин мешавад».

13. Ва дар бораи Юсуф гуфт:

«Бигзор замини вай аз ҷониби Худованд бобаракот
бошад,
аз неъматҳои осмон, аз шабнам, ва аз вартае ки дар таҳти замин
воқеъ аст,

14. Ва аз неъматҳои маҳсулоти офтоб, ва аз неъматҳои набототи
моҳ,

15. Ва аз навбарҳои гузини кӯҳҳои қадим, ва аз неъматҳои
талҳои ҷовидонӣ,

16. Ва аз неъматҳои замин ва ҳар чӣ дар он аст, ва аз ҳусни
таваҷҷӯҳи Сокини хорбутта. Бигзор ин баракат бар сари Юсуф
ояд,
ва бар фарқи сари он ки аз миёни бародарони худ соҳибафсар
буд.

17. Наргови нахустзодаи вай шавкати вай аст,
ва шохҳои он мисли шохҳои бузи ваҳшии дарозшоҳ аст; бо
онҳо қавмҳоро якҷоя то ақсои замин шох мезанад; ва инҳоянд
беварҳои Эфроим, ва инҳоянд ҳазорҳои Менашше».

18. Ва дар бораи Забулун гуфт:

«Эй Забулун, дар берун омадани худ шодӣ кун, ва ту, эй
Иссокор, — дар хаймаҳои худ.

19. Онҳо қавмҳоро ба кӯҳ даъват менамоянд,
дар он ҷо қурбонҳои ҳаққонӣ тақдим мекунанд; зеро ки аз
сарвати баҳрҳо истифода мебаранд, ва аз ганҷҳое ки дар рег
ниҳон аст».

20. Ва дар бораи Ҷод гуфт:

«Муборак аст Он ки "Ҷодро вусъат додааст;
вай мисли шер сокин аст,

ва бозу ва фарқи сарро медарронад.

21. Вай қитъаи беҳтаринро барои худ ихтиёр намудааст, ки дар он ҷо ҳиссаи Қонунгузор мавҷуд аст;

ва бо сардорони қавм омада,

адолати Худованд ва дастуроти Ёро бо Исроил ба амал меоварад».

22. Ва дар бораи Дон гуфт: «Дон шери ҷавон аст, ки аз Бошон частухез мекунад».

23. Ва дар бораи Нафтолӣ гуфт:

«Ту, эй Нафтолӣ, аз тавачҷӯҳи Худованд сер шав, ва аз баракати Ё пур бош; ғарб ва ҷанубро тасарруф намо».

24. Ва дар бораи Ошер гуфт:

«Аз писарон Ошер бобаракот аст, дар миёни бародарони худ маҳбуб мешавад,

ва пой худро дар рағбан меғӯтонад.

25. Аз оҳан ва мис бандубасти туст,

ва некӯаҳволии ту тамоми умри ту давом мекунад. 26. Худо мисл надорад, эй Ешурун!

Ё, ки осмонсавор аст, дар қибриёи Худ бар абрҳо нишаста, ба мадади ту мешитобад.

27. Худои азали паноҳгоҳ аст,

ва дар поён то абад ҳимоятгар аст;

ва душманро аз пеши ту бадар меронад,

ва меғӯяд: "Маҳв намо!"

28. Ва Исроил дар амният сокин мешавад, манбаи Яъқуб — ба танҳой,

дар заминест ки ғалла ва шираи ангураш фаровон аст, ва аз осмонаш шабнам меборад.

29. Хушо ту, эй Исроил!

Қист монанди ту, эй қавм ки наҷотбахши ту Худованд аст,

ки Ё сипари ниғаҳбони ту ва шамшери ҷалоли туст! Ва душманонат ба ту тамаллуқ меғӯянд, ва ту баландихои онҳоро поймол мекуни».

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Рӯъёи Мусо ва фавти ӯ.

1. Ва Мусо аз сахрои Мӯоб ба кӯҳи Набӯ, бар қуллаи Фисча, ки дар рӯ ба рӯи Ерихӯ воқеъ аст, баромад, ва Худо-ванд тамоми заминро ба ӯ нишон дод: Цильодро то Дон;
2. Ва тамоми Нафтолӣ ва замини Эфроим ва Менашше, ва тамоми замини Яхудоро то баҳри ғарбӣ;
3. Ва кишвари Чанубро, ва майдони дараи Ерихӯро, ки шаҳри хурмозор аст, то Сӯар.
4. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ин аст заминне ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрда, гуф-таам: "Ба насли ту онро хоҳам дод". Ман ба ту имконият додам, ки онро бо чашмони худ бубинӣ, валекин ба он ҷо убур нахоҳӣ кард».
5. Ва Мусо, бандаи Худованд, дар он ҷо, дар замини Мӯоб, бар тибқи амри Худованд мурд.
6. Ва ӯ дар замини Мӯоб, дар рӯ ба рӯи Байт-Фаӯр, дар дара дафн карда шуд; ва касе ҷои қабри ӯро то имрӯз намедонад.
7. Ва Мусо дар вақти мурданаши саду бистсола буд; чаш-маш хира нашуда буд, ва қувваташ кам намонда буд.
8. Ва банӣ-Исроил дар сахрои Мӯоб сӣ рӯз барои Мусо мотам гирифтанд; ва рӯзҳои навҳаи мотами Мусо ба анҷом расид.

Ҷонишини ӯ — Еҳушаъ ибни Нун.

9. Ва Еҳушаъ ибни Нун аз рӯҳи ҳикмат пур шуд, чунки Мусо дастҳои худро бар ӯ гузошта буд; ва банӣ-Исроил ба ӯ итоат намуданд, ва бар тибқи он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд.
10. Ва набие мисли Мусо дар Исроил дигар ба майдон наомадааст, ки ӯро Худованд рӯ ба рӯ мешинохт, —
11. Дар бобати тамоми аломот ва мӯъҷизоте ки Худованд ӯро ба замини Миср фиристод, то ки онҳоро бар фиръавн ва бар ҳамаи бандагони вай ва бар тамоми замини вай ба амал оварад;

12. Ва дар бобати тамоми дасти қавӣ, ва дар бобати тамоми аҷоиботи бузурге ки Мусо пеши назари тамоми Исроил ба амал овард.

КИТОБИ ЕҲУШАЪ ИБНИ НУН БОБИ ЯКУМ

Худованд Еҳушаъ ибни Нунро дар унвони пешвои қавм тасдиқ мекунад.

1. ВА баъд аз вафоти Мусо, бандаи Худованд, чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба Еҳушаъ ибни Нун, хизматгузори Мусо, сухан ронда, гуфт:
2. «Мусо, бандаи Ман, вафот ёфт; ва алҳол бархоста, аз ин рӯди Ёрдун убур намо, ту ва тамоми ин қавм, ба замине ки Ман ба онҳо, ба банӣ-Исроил, медиҳам.
3. Ҳар ҷоеро, ки кафи пой шумо бар он гузошта шавад, ба шумо медиҳам, чунон ки ба Мусо гуфтаам.
4. Аз биёбон ва ин Лубнон то наҳри бузург, ки наҳри Фурот бошад, тамоми замини ҳиттиён то баҳри Бузург, ки ғурубгоҳи офтоб аст, ҳудуди шумо хоҳад буд.
5. Ҳеч кас дар тамоми айёми умрат қодир нахоҳад буд, ки пеши ту истодагӣ намояд; чунон ки бо Мусо будам, бо ту низ хоҳам буд; туро бемаҷол нахоҳам гардонид ва тарк нахоҳам кард.
6. Қавӣ ва далер бош, зеро ки ту ба тасарруфи ин қавм заминеро хоҳӣ даровард, ки дар бораи он ба падаронашон қасам хӯрдаам, ки ба онҳо бидиҳам.
7. Фақат қавӣ ва далер бош, то ки бо риояти дурусти тамоми шариате ки Мусо, бандаи Ман, ба ту амр фармуда-аст, амал намой; аз он ба тарафи рост ё чап дур нашав, то ба ҳар ҷое ки меравӣ, муваффақият ба даст оварӣ.
8. Бигзор ин китоби шариат аз даҳони ту дур нашавад, ва онро ту рӯзу шаб биомӯз, то бо риояти ҳар он чи дар он навишта шудааст, амал намой, зеро ки он гоҳ дар роҳҳои худ комъёб гардида, муваффақият ба даст хоҳӣ овард.
9. Ман, охир, ба ту чунин амр фармудаам: қавӣ ва далер бош, натарс ва ҳаросон нашав, зеро ба ҳар ҷое ки би-равӣ, Худованд Худои ту бо туст».

Амр ба нозирон.

10. Ва Еҳушаъ ба нозирони қавм амр фармуда, гуфт:
11. «Андаруни ўрдугоҳ давр занед, ва ба қавм амр фарму-да, бигӯед: "Барои худ тӯша муҳайё кунед, зеро ки баъд аз се рӯз шумо аз ин Ўрдун хоҳед гузашт, то ки рафта, за-минеро ба тасарруфи худ дароваред, ки Худованд Худои шумо ба шумо барои тасарруф намудан медиҳад"».
12. Ва Еҳушаъ ба реубениён ва чодиён ва нисфи сибти Менашше сухан ронда, гуфт:
13. «Ба ёд оваред он каломро, ки Мусо, бандаи Худо-ванд, ба шумо амр фармуда, гуфтааст: "Худованд Худои шумо ба шумо оромӣ бахшид, ва ин заминро ба шумо дод".
14. Занони шумо, кӯдакони шумо ва чорвои шумо бигзор дар заминне ки Мусо ба шумо дар ин тарафи Урдун додааст, бимонанд, валекин шумо, ҳамаи мардони чангӣ, мусаллаҳ гардида, пешопеши бародарони худ убур намоед ва ба онҳо кӯмак расонед,
15. То даме ки Худованд ба бародарони шумо низ, мисли шумо, оромӣ бахшад, ва онҳо низ заминеро, ки Худованд Худои шумо ба онҳо медиҳад, тасарруф намоянд; ва он гоҳ шумо ба мулки худ, ба заминне ки Мусо, бандаи Худованд, дар ин тарафи Урдун аз тулӯъгоҳи офтоб ба шумо додааст, баргашта, онро тасарруф хоҳед кард».
16. Ва онҳо ба Еҳушаъ ҷавоб дода, гуфтанд: «Ҳар амре ки ба мо бифармой, ба ҷо хоҳем овард, ва ба ҳар кучо, ки моро бифиристӣ, равона хоҳем шуд;
17. Чунон ки дар ҳар бобат ба Мусо гӯш додаем, ончунон ба ту гӯш хоҳем дод, фақат Худованд Худои ту бигзор бо ту бошад, чунон ки бо Мусо буд;
18. Ҳар касе ки ба фармони ту муқобилият намояд ва ба суханони ту дар ҳар чизе ки амр фармой, гӯш надихад, кушта хоҳад шуд; фақат қавӣ ва далер бош».

БОБИ ДУЮМ

Роҳоб ва ҷосусон.

1. ВА Еҳушаъ ибни Нун аз Шиттим ду марди ҷосусро пинҳонӣ фиристода, гуфт: «Рафта, он замин ва Ерихӯро бубинед». Онҳо рафта, ба хонаи фоҳишае ки Роҳоб ном дошт, даромаданд ва дар он ҷо хоб карданд.
2. Ва ба подшоҳи Ерихӯ чунин хабар расид: «Инак, имшаб ба ин ҷо мардон аз банӣ-Исроил омадаанд, то ки заминро ҷосусӣ кунанд».
3. Ва подшоҳи Ерихӯ назди Роҳоб фиристода, гуфт: «Мардонеро, ки назди ту омада, ба хонаи ту даромадаанд, берун овар, зеро онҳо омадаанд, то ки тамоми ин заминро ҷосусӣ кунанд».
4. Валекин зан он ду мардро гирифта, пинҳон кард, ва гуфт: «Оре, он мардон назди ман омада буданд, вале ман надонистам, ки онҳо аз кучоянд;
5. Ва чун ҳаво торик шуда, вақти бастани дарвоза расид, он мардон берун рафтанд; намедонам, ки онҳо кучо рафтанд; зуд онҳоро таъқиб намоед, ки ба онҳо хоҳед расид».
6. Ва ҳол он ки ӯ онҳоро болои бом бароварда, дар миёни зағирпояҳо, ки болои бом чида буд, пинҳон кард.
7. Пас он касон онҳоро дар роҳе ки сӯи Урдун мебурд, то худи маъбарҳо таъқиб карданд; ва баъд аз он ки таъқибкунандагони онҳо берун рафтанд, дарвозаро бастанд.
8. Ва пеш аз он ки онҳо хоб раванд, ӯ назди онҳо болои бом баромад,
9. Ва ба он мардон гуфт: «Ман медонам, ки Худованд ин заминро ба шумо додааст, ва тарси шумо моро фаро гирифтааст, ва ҳамаи сокинони ин замин пеши шумо бечуръат шудаанд;
10. Зеро шунидаем, ки чӣ гуна Худованд обҳои баҳри Қулзумро пеши шумо хушк кардааст, вақте ки аз Миср берун омадед, ва чӣ гуна шумо бо ду подшоҳи амӯрӣ, ки дар он тарафи Ӯрдун буданд, яъне бо Сихӯн ва Ӯҷ амал намуда, онҳоро маҳв кардаед;

11. Ва хангоме ки инро шунидем, дилҳои мо бемаҷол гардид, ва дар ҳеҷ кас дигар рӯҳи муқовимат пеши шумо боқӣ намонд, зеро ки Худованд Худои шумо ҳам дар осмон ва ҳам бар замин Худо мебошад.

12. Ва алҳол барои ман ба Худованд қасам ёд кунед, ки ба хотири эҳсон ки ман ба шумо кардам, шумо низ ба хонадони падари ман эҳсон хоҳед кард; ва нишони муътабаре ба ман бидиҳед,

13. Ки шумо падарам ва модарам ва бародаронам ва хоҳаронам ва ҳар киро, ки онҳо доранд, зинда хоҳед гузошт, ва ҷонҳои моро аз марг раҳо хоҳед кард».

14. Ва он мардон ба ӯ гуфтанд: «Бигзор ҷонҳои мо ба ҷои шумо бимирад, агар шумо ин кори моро ошкор накунад; ва хангоме ки Худованд ин заминро ба мо бидиҳад, мо ба ту ба ростӣ эҳсон хоҳем кард».

15. Ва ӯ онҳоро бо танобе аз тиреза фурувард, зеро ки хо-наи ӯ дар мобайни деворҳои ҳисор буд, ва ӯ дар мобайни ҳисор сукунат дошт.

16. Ва ба онҳо гуфт: «Ҷониби кӯҳ биравед, мабодо таъкибкунандагон ба шумо осебе расонанд; ва дар он ҷо се рӯз пинҳон шавед, то даме ки таъкибкунандагон баргарданд; ва баъд ба роҳи худ хоҳед рафт».

17. Ва он мардон ба ӯ гуфтанд: «Мо аз ин қасами ту, ки моро қасам додӣ, дар чунин сурат фориғ хоҳем буд:

18. Инак, мо ба ин замин меоем; ту ин арғамчини дорои риштаи қирмизиро ба тирезае ки моро аз он фурувардӣ, бибанд; ва падарат ва модарат ва бародаронат ва тамоми аҳли байти падаратро назди худ ба хонаат ҷамъ кун;

19. Ва ҳар касе ки аз дари хонаи ту берун равад, хунаш ба гарданаш хоҳад буд, ва мо фориғ хоҳем буд; ва ҳар касе ки бо ту дар хона бошад, агар дасти тааддӣ ба вай бирасад, хуни вай ба гардани мо хоҳад буд;

20. Вале агар ту ин кори моро ошкор кунӣ, мо аз қасами ту, ки моро қасам додӣ, фориғ хоҳем буд».

21. Ва ӯ гуфт: «Бигзор аз рӯи гуфтаи шумо бишавад!» Ва онҳоро фиристод, ва онҳо рафтанд; ва арғамчини қирмизиро ба тиреза баст.

22. Ва онҳо рафта, ба кӯҳ расиданд, ва дар он ҷо се рӯз монданд, то даме ки таъқибкунандагон баргаштанд; ва таъқибкунандагон тамоми роҳро чустучӯ карданд, вале наёфтанд.

23. Ва он ду мард гашта аз кӯҳ фуromaданд, ва аз наҳр убур намуда, назди Еҳушаъ ибни Нун омаданд, ва ҳар чиро, ки ба онҳо рӯй дода буд, ба ӯ ҳикоят карданд.

24. Ва ба Еҳушаъ гуфтанд: «Ба ростӣ, Худованд тамоми он заминро ба дасти мо супурдааст, ва ҳамаи сокинони он замин пеши мо бечуръат шудаанд».

БОБИ СЕЮМ

Аз Ӯрдун убур карданд.

1. ВА Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархост, ва ӯ ва тамоми банӣ-Исроил аз Шиттим равона шуда, ба Ӯрдун омада расиданд, ва пеш аз он ки убур кунанд, шабро дар он ҷо гузарониданд.

2. Ва баъд аз гузаштани се рӯз нозирон андаруни ӯрдугоҳ давр заданд,

3. Ва ба қавм амр фармуда, гуфтанд: «Вақте ки сандуқи аҳди Худованд Худои худро бубинед, ки коҳинон ва леви-зодагон онро бардошта мебаранд, шумо низ аз ҷои худ равона шавед, ва аз ақиби он биравед.

4. Аммо дар миёни шумо ва он то ду ҳазор зироъ масофа бояд бошад; ба он наздик нашавед, то роҳеро, ки бо он хо-ҳед рафт, бидонед, зеро ки шумо ҳаргиз бо ин роҳ убур нана-мудаед».

5. Ва Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Худро тақдис намоед, зеро ки фардо Худованд дар миёни шумо корҳои аҷоиб хоҳад кард».

6. Ва Еҳушаъ ба коҳинон сухан ронда, гуфт: «Сандуқи аҳдро бардошта, пеши қавм убур намоед». Ва онҳо сандуқи аҳдро бардошта, пеши қавм равона шуданд.

7. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Имрӯз Ман ба бузург гардонидани ту дар назари тамоми Исроил шурӯъ менамоям, то бидонанд, ки чунон ки бо Мусо будам, ончунон бо ту хоҳам буд;
8. Ва ту ба коҳинони бардорандаи сандуқи аҳд амр фар-муда, бигӯй: "Ҳамин ки ба канори обҳои Урдун бирасед, дар Урдун биистед"».
9. Ва Еҳушаъ ба банӣ-Исроил гуфт: «Ба ин ҷо наздик омада, суханони Худованд Худои худро бишнавед».
10. Ва Еҳушаъ гуфт: «Бо ин хоҳед донист, ки Худои Ҳай дар миёни шумост, ва Ҷ канъониён ва ҳиттиён ва ҳиввиён ва фариззиён ва чирчошиён ва амӯриён ва ябусиёнро аз пеши шумо маҳв хоҳад кард;
11. Инак, сандуқи аҳди Молики тамоми ҷаҳон пешопеши шумо аз Урдун убур хоҳад намуд;
12. Ва алҳол шумо дувоздаҳ нафар аз сибтҳои Исроил, аз ҳар сибт як нафар, барои худ бигиред;
13. Ва ҳамин ки кафи пойҳои коҳинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованди Молики тамоми ҷаҳон ба обҳои Урдун дохил шавад, обҳои Ҷрдун, обҳои ки аз боло фурӯд меояд, қатъ гардида, мисли деворе хоҳад бозистод».
14. Ва ҳангоме ки қавм аз хаймаҳои худ равона шуданд, то аз Урдун убур намоянд, ва коҳинони бардорандаи сандуқи аҳд пешопеши қавм буданд,
15. Ҳамин ки бардорандагони сандуқ ба Урдун расиданд, ва пойҳои коҳинони бардорандаи сандуқ ба канори об гӯтид, — дар сурате ки Ҷрдун тамоми айёми дарав бар ҳамаи соҳилҳояш лабрез мешавад, —
16. Обҳои ки аз боло фурӯд меомад, ба масофаи бисъер дур аз шаҳри Одом, ки дар ҷониби Сортон аст, мисли деворе бозистод, ва обҳои ки сӯи баҳри биёбон, яъне баҳри Намак, фурӯд меомад, тамоман қатъ гардид, ва қавм дар рӯ ба рӯи Ерихӯ убур карданд.
17. Ва коҳинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд андаруни Урдун дар хушкӣ маҳкам меистоданд, ва тамоми

Исроил дар хушкӣ убур мекарданд, то даме ки аз Ёрдун убур кардани тамоми халқ анҷом ёфт.

БОБИ ЧОРУМ

Ду ҳайкали ёдгорӣ.

1. Ва ҳангоме ки аз Ёрдун убур кардани тамоми халқ анҷом ёфт, Худованд ба Ёхушаъ сухан ронда, гуфт:
2. «Дувоздаҳ нафар аз миёни қавм, аз ҳар сибт як нафар, барои худ бигиред,
3. Ва ба онҳо амр фармуда, бигӯед: "Аз ин ҷо, аз даруни Ёрдун, аз ҷое ки пойҳои коҳинон маҳкам истода буд, дувоздаҳ санг барои худ бардоред, ва онҳоро бо худ бурда, дар манзилгоҳе ки имшабро мегузаронед, бигузored"».
4. Ва Ёхушаъ дувоздаҳ мардеро, ки аз банӣ-Исроил, аз ҳар сибт як нафар, интихоб карда буд, даъват намуд;
5. Ва Ёхушаъ ба онҳо гуфт: «Пеши сандуки Худованд Худои худ ба даруни Урдун баргардед, ва ҳар яке аз шумо як сангро, мувофиқи шумораи сибтҳои банӣ-Исроил, бар китфи худ бардоред,
6. То ки ин дар миёни шумо аломате бошад; вақте ки писарони шумо фардо пурсида, гӯянд: "Ин сангҳо дар шумо барои чист?" —
7. Он гоҳ ба онҳо хоҳед гуфт: "Барои ёдгории он аст, ки обҳои Ёрдун пеши сандуки аҳди Худованд қатъ гардид, яъне вақте ки он аз Урдун убур мекард, обҳои Ёрдун қатъ гардид". Ва ин сангҳо барои банӣ-Исроил ёдгории абадӣ хоҳад буд».
8. Ва банӣ-Исроил чунон ки Ёхушаъ амр фармуд, амал карданд: дувоздаҳ сангро аз даруни Ёрдун, чунон ки Худованд ба Ёхушаъ гуфта буд, мувофиқи шумораи сибтҳои банӣ-Исроил, бардоштанд, ва онҳоро ба манзилгоҳи худ бурда, дар он ҷо гузоштанд.
9. Ва Ёхушаъ ҳамчунин андаруни Ёрдун, дар ҷое ки пойҳои коҳинони бардорандаи сандуки аҳд истода буд, дувоздаҳ санг гузошт, ва онҳо то имрӯз дар он ҷост.

10. Ва коҳинони бардорандаи сандук андаруни Ӯрдун истоданд, то вақти анҷом ёфтани ҳар чизе ки Худованд ба Еҳушаъ амр фармуда буд, ки ба қавм бигӯяд, бар тибки ҳар чизе ки Мусо ба Еҳушаъ амр фармуда буд; ва қавм шитобон убури мекарданд.
11. Ва ҳангоме ки убури кардани тамоми қавм анҷом ёфт, сандуқи Худованд ва коҳинон низ пеши қавм убури карданд.
12. Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менаше мусаллаҳ шуда, пешопеши банӣ-Исроил убури карданд, чунон ки Мусо ба онҳо гуфта буд.
13. Қариб чил ҳазор нафар пешгардҳои лашкар пеши Худованд ба саҳроҳои Ерихӯ барои ҷанг убури карданд.
14. Дар он рӯз Худованд Еҳушаъро дар назари тамоми Исроил бузург гардонид, ва онҳо дар тамоми айёми умраш аз ӯ метарсиданд, чунон ки: аз Мусо метарсиданд.
15. Ва Худованд ба Еҳушаъ сухан ронда, гуфт:
16. «Ба коҳинони бардорандаи сандуқи: шаҳодат амр фармой, ки аз Ӯрдун бароянд».
17. Ва Еҳушаъ ба коҳинон амр фармуда, гуфт: «Аз Ӯрдун бароед».
18. Ва ҳангоме ки коҳинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд аз даруни Ӯрдун баромаданд, ва кафи пойҳои коҳинон бар хушкӣ гузошта шуд, обҳои Ӯрдун ба ҷои худ баргашта, мисли он ки қабл аз ин буд, бар ҳамаи соҳилҳои он ҷорӣ шуд.
19. Ва қавм аз Ӯрдун дар рӯзи даҳуми моҳи якум баромаданд, ва дар Қилҷол, дар канори шарқии Ерихӯ ӯрду заданд.
20. Ва он дувоздаҳ сангро, ки аз Ӯрдун гирифта буданд, Еҳушаъ дар Қилҷол гузошт.
21. Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, гуфт: «Вақте ки писарони шумо фардо аз падарони худ пурсида, гӯянд: "Ин сангҳо барои чист?" —
22. Он гоҳ ба писарони худ фаҳмонида, хоҳед гуфт: "Исроил аз ин Ӯрдун ба хушкӣ убури карданд".

23. Зеро ки Худованд Худои шумо обҳои Урдунро пеши шумо хушконид, то даме ки шумо аз он убур кардед, чунон ки Худованд Худои шумо ба баҳри Қулзум кард, ки онро пеши мо хушконид, то даме ки мо аз он убур кардем,

24. То ки ҳамаи қавмҳои замин дасти Худовандро бидо-нанд, ки он пурзӯр аст, ва шумо аз Худованд Худои худ дар тамоми айёми худ битарсед».

БОБИ ПАНЧУМ

Тарсу ҳарос дар Канъон. Манн тамои шуд.

1. ВА ҳамаи подшоҳони амӯрӣ, ки дар он тарафи Ёрдун ба самти ғарб буданд, ва ҳамаи подшоҳони канъонӣ, ки дар соҳили баҳр буданд, чун шуниданд, ки Худованд обҳои Урдунро пеши банӣ-Исроил хушконидааст, то даме ки онҳо убур кардаанд, — дилхошон бемаҷол гардид, ва дар онҳо дигар рӯҳи муковимат пеши банӣ-Исроил боқӣ намонд.

2. Дар он вақт Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Кордҳо аз санги чакмоқ барои худ бисоз, ва аз нав, бори дуюм банӣ-Исроилро хатна намо».

3. Ва Еҳушаъ кордҳои чакмоқ барои худ сохта, банӣ-Исроилро бар тали Аролӯт хатна кард.

4. Ва ин аст сабаби хатна кардани Еҳушаъ: тамоми на-ринаи қавме ки аз Миср берун омада буданд, ҳамаи мардони ҷангӣ, баъд аз он ки аз Миср берун омаданд, дар роҳи биёбон мурданд,

5. Дар сурате ки тамоми ин қавмӣ беруномада махтун буданд, вале тамоми қавме ки дар роҳи биёбон, баъд аз берун омадан аз Миср, таваллуд шуда буданд, махтун набуданд.

6. Зеро ки банӣ-Исроил чил сол дар биёбон роҳ рафтанд, то вақти фано шудани тамоми он халқ; яъне ҳамаи мардони ҷангие ки аз Миср берун омада буданд, зеро ки онҳо ба овози Худованд гӯш надоданд, ва Худованд ба онҳо қасам хӯрд, ки онҳо он заминро нахоҳанд дид, ки Худованд ба падаро-нашон

қасам хӯрда буд, ки онро ба мо бидихад, заминне ки шир ва асал дар он чорист;

7. Ва писарони онҳоро ба чои онҳо барпо намуд; ана ҳаминҳоро Еҳушаъ хатна кард, зеро ки ғилофакдор буданд, чунки онҳоро дар роҳ хатна накарда буданд. 8. Ва ҳангоме ки хатнаи тамоми ин халқ анҷом ёфт, онҳо дар қойҳои худ дар ўрдугоҳ монданд, то даме ки сихат ёфтанд.

9. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Имрӯз Ман нанги Мисрро аз шумо дур кардам». Аз ин рӯ номи ин макон то имрӯз Қилҷол хонда мешавад.

10. Ва банӣ-Исроил дар Қилҷол ўрду заданд, ва иди фисҳ-ро дар рӯзи чордахуми моҳ, бегоҳирӯзӣ, дар сахроҳои Ерихӯ ба чо оварданд.

11. Ва фардои фисҳ, аз ҳосилоти ин замин дар ҳамон рӯз фатир ва хӯшабирьён хӯрданд.

12. Ва аз фардоиш, вақте ки аз ҳосили замин хӯрданд, боридани манн қатъ шуд, ва банӣ-Исроил дигар манн надоштанд, балки дар он сол онҳо аз ҳосилоти замини Канъон мехӯрданд.

Пешвои асроромез.

13. Ва ҳангоме ки Еҳушаъ назди Ерихӯ буд, ў чашмо-нашро боло бардошта, нигарист, ва инак, марде дар рӯ ба рӯи ў истодааст, ва шамшери бараҳна дар дасти вай аст; ва Еҳушаъ назди вай омада, ба вай гуфт: «Оё ту аз мо ҳастӣ ё аз душманони мо?»

14. Вай гуфт: «Не, балки ман пешвои лашкари Худованд ҳастам, ки алҳол омадам». Ва Еҳушаъ рӯ ба замин афтада, сачда бурд ва ба вай гуфт: «Оғоям ба бандаи худ чӣ мегӯяд?»

15. Ва пешвои лашкари Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Пойафзолатро аз пойҳоят бикаш, зеро чое ки ту истодаӣ, муқаддас аст». Ва Еҳушаъ чунин кард.

16. Ва Ерихӯ пеши банӣ-Исроил маҳкам баста шуда буд: касе аз он берун намерафт ва касе ба он дохил намешуд.

БОБИ ШАШУМ

Фатҳ кардани Ерихӯ.

1. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Инак, Ман Ерихӯ ва подшоҳи он ва мардони чангии онро ба дасти ту месупорам.
2. Ва шумо, ҳамаи чанговарон, дар гирди шаҳр гардиш намоед, яъне шаҳрро як карат давр занед; шаш рӯз чунин амал намо.
3. Ва ҳафт коҳин бигзор ҳафт шоҳи кӯчқорро пешопеши сандуқ бардошта гарданд, ва дар рӯзи ҳафтум ҳафт карат дар гирди шаҳр гардиш намоед, ва коҳинон шоҳҳоро бинавозанд.
4. Ва чун шоҳи кӯчқор дуру дароз навохта шавад, ва шумо садои шоҳро бишнавед, бигзор тамоми қавм бо овози баланд фаръёд зананд, ва ҳисори шаҳр дар ҷои худ фурӯ хоҳад ғалтид, ва қавм, ҳар яке аз раҳнаи рӯ ба рӯи худ, ба шаҳр дохил хоҳанд шуд».
5. Ва Еҳушаъ ибни Нун коҳинонро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Сандуқи аҳдро бардоред; ва ҳафт коҳин бигзор ҳафт шоҳи кӯчқорро пешопеши сандуқи Худованд бардоранд».
6. Ва ба қавм гуфт: «Равона шавед ва дар гирди шаҳр гардиш намоед, ва фавҷи пешгард бигзор пешопеши сандуқи Худованд равона шаванд».
7. Ва чун Еҳушаъ ба қавм ин суханонро гуфт, ҳафт коҳин, ки ҳафт шоҳи кӯчқорро пеши Худованд бардошта буданд, равона шуда, шоҳҳоро навохтанд; ва сандуқи аҳди Худованд аз ақиби онҳо мерафт.
8. Ва фавҷи пешгард пешопеши коҳинони навозандаи шоҳҳо мерафтанд, ва фавҷи соқа аз ақиби сандуқ мерафтанд; қадам мезаданду шоҳҳоро менавохтанд.
9. Ва Еҳушаъ ба қавм амр фармуда, гуфт: «Фаръёд назанед ва овози худро нашунавонед, ва сухане аз даҳонатон наба-рояд, то рӯзе ки ба шумо бигӯям: "Фаръёд занед!" — ва он гоҳ фаръёд хоҳед зад».

10. Ва сандуқи Худованд дар гирди шаҳр гардиш намуда, як карат онро давр зад, ва онҳо ба ўрдугоҳ омаданд, ва шаб-ро дар ўрдугоҳ гузарониданд.
11. Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархост, ва коҳинон сандуқи Худовандро бардоштанд.
12. Ва ҳафт коҳин, ки ҳафт шоҳи қўчқорро пешопеши сандуқи Худованд бардошта мерафтанд, қадам зада мерафтанду шоҳхоро менавохтанд, ва фавҷи пешгард пешопеши онҳо равона буданд, ва фавҷи соқа аз ақиби сандуқи Худованд мерафтанд; қадам мезаданду шоҳхоро менавохтанд.
13. Ва дар гирди шаҳр дар рӯзи дуҷум як карат гардиш намуда, ба ўрдугоҳ баргаштанд; шаш рӯз чунин амал карданд.
14. Ва дар рӯзи ҳафтум баробари дамидани субҳ бармаҳал бархоста, дар гирди шаҳр ба ҳамин минвол ҳафт карат гардиш карданд; фақат дар ин рӯз дар гирди шаҳр ҳафт карат гардиш карданд.
15. Ва хангоме ки дафъаи ҳафтум коҳинон шоҳхоро навохтанд, Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Фаръёд занед, зеро ки Худованд шаҳрро ба шумо супурдааст!
16. Ва ин шаҳр, ва ҳар чи дар он аст, барои Худованд ҳаром хоҳад буд; фақат Роҳоби фоҳиша бо ҳар касе ки дар хонаи вай аст, зинда хоҳад монд, зеро вай қосидонеро, ки фиристодем, пинҳон кард.
17. Валекин шумо аз чизи ҳаром эҳтиёт кунед, мабодо бо даст задан ба чизи ҳаром шумо нобуд шавед, ва ўрдугоҳи Исроилро гирифтори ҳалокат карда, фалокате ба сари он биёред.
18. Ва тамоми нуқра ва тилло ва зарфҳои мисин ва оҳанин вақф барои Худованд буда, ба ганҷинаи Худованд дохил хоҳад шуд».
19. Ва қавм фаръёд заданд, ва шоҳхоро навохтанд; ва хангоме ки қавм садои шоҳро шуниданд, қавм бо овози ба-ланд фаръёд заданд, ва ҳисор дар ҷои худ фурӯ ғалтид, ва қавм, ҳар яке аз раҳнаи рӯ ба рӯи худ, ба шаҳр дохил шуданд, ва шаҳрро забт карданд.

20. Ва ҳар чиро, ки дар шаҳр буд, — аз мард то зан, аз ҷавон то пир ва то гов ва гӯсфанд ва хар, — ба дами шамшер маҳв карданд.

21. Ва Еҳушаъ ба он ду мард, ки ин заминро ҷосусӣ карда буданд, гуфт: «Ба хонаи он фоҳиша биравед, ва он занро бо ҳамаи онҳое ки назди вай ҳастанд, берун оваред, чунон ки ба вай қасам хӯрдаед».

22. Ва он ду ҷавони ҷосус рафта, Роҳоб ва падараш ва мობародаронаш ва ҳамаи онҳоеро, ки назди вай буданд, ва тамоми аҳли оилаи варо бароварданд, ва онҳоро берун аз ўрдугоҳи Исроил ҷо доданд.

23. Ва шаҳрро бо ҳар чи дар он буд, ба оташ сӯзониданд; фақат нуқра ва тилло ва зарфҳои мисин ва оҳаниро ба ганҷинаи хонаи Худованд супурданд.

24. Ва Роҳоби фоҳиша ва хонадони падари вай ва ҳамаи онҳоеро, ки назди вай буданд, Еҳушаъ зинда нигоҳ дошт, ва вай то имрӯз дар миёни Исроил сокин аст, зеро вай қосидонеро, ки Еҳушаъ барои ҷосусии Ерихӯ фиристода буд, пинҳон кард.

25. Ва Еҳушаъ дар он вақт қасам дода, гуфт: «Малъун бод ба хузури Худованд касе ки бархоста, ин шаҳри Ерихӯро бино кунад: бар писари нахустзодаи худ бунъеди онро хоҳад ниҳод ва бар писари хурдии худ дарвозаҳои онро хоҳад шинонид».

26. Ва Худованд бо Еҳушаъ буд, ва шӯҳрати ӯ дар тамоми замин паҳн шуд.

БОБИ ҲАФТУМ

Гуноҳи Охон ба сари тамоми қавм фалокат меоварад.

1. ВАЛЕ банӣ-Исроил дар ҳаққи ғанимате ки ҳаром доништа шуда буд, хиёнат карданд; ва Охон ибни Кармӣ ибни Забдӣ ибни Зорах, ки аз сибти Яҳудо буд, аз он ғанимати ҳаром гирифт, ва хашми Худованд бар банӣ-Исроил аланга зад.

2. Ва Ехушаъ аз Ерихӯ ба Ой, ки дар наздикии Байт-Овин, ба тарафи шарқии Байт-Ил воқеъ аст, одамонро фиристод, ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Биравед ва он заминро ҷосусӣ кунед». Ва он одамон рафта, Ойро ҷосусӣ карданд.
3. Ва назди Ехушаъ баргашта, ба ӯ гуфтанд: «Набояд тамоми қавм бароянд, балки тақрибан ду ҳазор нафар, ё тақрибан се ҳазор нафар бароянд, ва онҳо Ойро торумор хо-ҳанд кард; тамоми қавмро ба он ҷо бурда заҳмат надех, зеро ки онҳо кам ҳастанд».
4. Ва аз қавм ба он ҷо тақрибан се ҳазор нафар равона шуданд, ва аз пеши мардуми Ой рӯ ба гурез оварданд.
5. Ва аз онҳо мардуми Ой тақрибан сиву шаш нафарро куштанд, ва аз пеши дарвоза то Шеборим онҳоро таъқиб карданд, ва дар нишебӣ ба онҳо зарба расониданд; ва дили қавм гудохта гардида, об шуд.
6. Ва Ехушаъ либосҳояшро ҷок зад, ва пеши сандуқи Худованд то шом рӯ ба замин афтод, — ӯ ва пирони Исроил, — ва хок бар сари худ пошиданд.
7. Ва Ехушаъ гуфт: «Ё Худоё Худовандо! Чаро ин қавмро аз Урдун убур кунондӣ, то ки моро ба дасти амӯриён супурда, ба ҳалокат бирасонӣ? Кошки мо азм намуда, дар он тарафи Урдун мемондем!
8. Лutfан, эй Худованд! Ман чӣ гӯям баъд аз он ки Исроил аз пеши душманони худ гурехта ақиб рафтаанд?
9. Ва акнун канъониён ва ҳамаи сокинони ин замин инро шунида, дар гирди мо чамъ хоҳанд шуд ва номи моро аз замин маҳв хоҳанд намуд; ва ту ба исми бузурги Худ чӣ хоҳӣ кард?»
10. Ва Худованд ба Ехушаъ гуфт: «Бархез; чаро ту чунин бар рӯи худ афтодай?
11. Исроил гуноҳкор шуданд, ва ҳам аҳдиро, ки ба онҳо амр фармудаам, поймол карданд, ва ҳам ғанимати ҳаромро гирифтанд, ва ҳам дуздиданд, ва ҳам пинҳон карданд, ва ҳам дар ашъёи худ гузоштанд.

12. Ба ин сабаб Исроил наметавонанд пеши душманони худ истодагӣ намоянд, ва аз пеши душманони худ гурехта ақиб мераванд, зеро ки худро ҳаром гардониданд; агар шумо ғанимати ҳаромро аз миёни худ нест накунед, Ман дигар бо шумо нахоҳам буд.

13. Бархоста, қавмро тақдис намо ва бигӯй: "Барои тақ-диси фардо ҳозир шавед; зеро ки Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: ғанимати ҳаром дар миёни шумост, эй Исроил! То он ҳаромро аз миёни худ дур накунед, пеши душманони худ наметавонед истодагӣ намоед".

14. Ва бомдодон шумо мувофиқи сибтҳои худ наздик оед; ва сибте ки Худованд бар он ишорат диҳад, бигзор мувофиқи қабилаҳои худ наздик ояд; ва қабилае ки Худованд бар он ишорат диҳад, бигзор мувофиқи хонадонҳои худ наздик ояд; ва хонадоне ки Худованд бар он ишорат диҳад, бигзор ҳар марди он наздик ояд.

15. Ва ҳар кас, ки ғанимати ҳаром назди вай барояд, бигзор ҳудаш ва ҳар чизе ки дорад, ба оташ сӯзонда шавад, зеро ки вай аҳди Худовандро поймол карда, қабоҳате дар Исроил ба амал овардааст».

16. Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархоста, Исроилро мувофиқи сибтҳои наздик овард, ва ишорат бар сибти Яҳудо афтод;

17. Ва қабилаҳои Яҳудоро наздик овард, ишорат бар қабилаи Зораҳ афтод; ва қабилаи Зораҳро мувофиқи мардҳои он наздик овард, ишорат бар Забдӣ афтод;

18. Ва хонадони ўро мувофиқи мардҳои он наздик овард, ишорат бар Охон ибни Кармӣ ибни Забдӣ ибни Зораҳ, ки аз хонадони Яҳудо буд, афтод.

19. Ва Еҳушаъ ба Охон гуфт: «Писарам, лутфан Худованд Худои Исроилро ҷалол деҳ, ва пеши Ў иқрор шав, ва ба ман маълум намо, ки чӣ кардӣ; аз ман пинҳон надор».

20. Ва Охон ба Еҳушаъ ҷавоб гардонид, гуфт: «Ман ҳақиқатан пеши Худованд Худои Исроил гуноҳ карда, чу-нин коре ба амал овардам:

21. Вақте ки дар миёни ғанимат як чомаи зебои шинъорӣ, ва дусад сикл нукра, ва як сихи тиллоро, ки вазнаш панҷоҳ сикл буд, дидам, онҳоро тамаъ намуда, гирифтам; ва инак, он андаруни хаймаи ман дар замин пинҳон карда шудааст, ва нукра дар таги он мебошад».

22. Ва Еҳушаъ қосидонро фиристод, ва онҳо сӯи он хайма давиданд; ва инак, он дар хаймаи ӯ пинҳон карда шуда буд, ва нукра дар таги он буд.

23. Ва онро аз даруни хайма гирифта, назди Еҳушаъ ва тамоми банӣ-Исроил оварданд, ва ба ҳузури Худованд гузоштанд.

24. Ва Еҳушаъ, ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ, Охон ибни Зораҳ ва нукра ва чома ва сихи тилло, ва писаронаш ва духтаронаш, ва говонаш ва харонаш, ва бузу гӯсфандонаш ва хаймааш ва ҳар чиро, ки дошт, гирифтанд, ва онҳоро ба водии Охӯр бароварданд.

25. Ва Еҳушаъ гуфт: «Чӣ фалокатест, ки ту ба сари мо овардӣ? Худованд имрӯз ба сари ту фалокат хоҳад овард».

Ва тамоми Исроил ӯро сангсор карданд, ва онҳоро ба оташ сӯзонидан ва онҳоро сангборон карданд.

26. Ва сангтӯдаи бузурге бар ӯ барпо карданд, ки он то имрӯз боқист, ва оташи хашми Худованд фурӯ нишаст. Бинобар ин номи он мавзеъ то имрӯз водии Охӯр хонда мешавад.

БОБИ ҲАШТУМ

Забт кардани шаҳри Ой.

1. ВА Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Натарс ва ҳаросон нашав, ҳамаи мардони ҷангиرو ҳамроҳи худ бигир ва барҳос-та, сӯи Ой бирав; инак, Ман подшоҳи Ой ва қавмаш ва шаҳраш ва заминашро ба дасти ту месупорам.

2. Ва бо Ой ва подшоҳаш тавре амал намо, ки бо Ерихӯ ва подшоҳаш амал намудӣ, фақат ғаниматаш ва чорпоёнашро барои худ тороч кунед; дар пушти шаҳр барои худ камин бисоз».

3. Ва Еҳушаъ ва ҳамаи мардони чангӣ бархостанд, то ки сӯи Ой бираванд; ва Еҳушаъ сӣ ҳазор нафар чанговарони часурро баргузид, ва шабона онҳоро фиристод.
4. Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Инак, шумо назди шаҳр аз пушти шаҳр камин хоҳед кард; аз шаҳр бисъёр дур наравед, ва ҳамаатон тайёр бошед.
5. Ва ман ва тамоми қавме ки бо мананд, ба шаҳр наздик хоҳем шуд; ва ҳамин ки онҳо, мисли дафъаи аввал, ба пешвози мо берун оянд, мо аз пеши онҳо хоҳем гурехт.
6. Ва онҳо моро дунболагирӣ хоҳанд кард, то даме ки онҳоро аз шаҳр дур созем, ба тавре ки онҳо хоҳанд гуфт: "Мисли дафъаи аввал аз пеши мо мегурезанд". Ва мо аз пеши онҳо хоҳем гурехт.
7. Он гоҳ шумо аз камингоҳи худ бархоста, шаҳрро забт намоед; ва Худованд Худои шумо онро ба дасти шумо хоҳад супурд.
8. Ва ҳамин ки шаҳрро мусаххар кардед, шаҳрро ба оташ бисӯзонед, бар тибқи каломи Худованд амал намоед; инак, шуморо амр фармудам».
9. Ва Еҳушаъ онҳоро фиристод, ва онҳо сӯи камингоҳ рафта, дар миёни Байт-Ил ва Ой, аз тарафи ғарбии Ой чойгир шуданд; ва Еҳушаъ он шабро дар миёни қавм гуза-ронид.
10. Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархоста, лашкарашро аз назар гузаронид; ва ӯ бо якҷоягии пирони Исроил пешо-пеши лашкар сӯи Ой равона шуд.
11. Ва ҳамаи мардони чангӣ, ки бо ӯ буданд, раҳсипор гардида, наздик омаданд ва ба маконе ки дар рӯ ба рӯи шаҳр буд, расиданд, ва аз тарафи шимолии Ой ӯрду заданд, дар сурате ки дар миёни онҳо ва Ой дарае буд.
12. Ва ӯ қариб панҷ ҳазор нафарро гирифта, дар миёни Байт-Ил ва Ой, аз тарафи ғарбии Ой дар камин гузошт.
13. Ва қавмро, яъне тамоми ӯрдуеро, ки буданд, ба тарафи шимолии шаҳр, ва каминваронро ба тарафи ғарбии шаҳр чойгир карданд; ва Еҳушаъ он шаб ба миёни водӣ рафт.

14. Ва ҳангоме ки подшохи Ой инро дид, ӯ ва тамоми қавмаш, яъне мардumi шахр, шитоб намуда, бармаҳал бархос-танд ва ба пешвози Исроил ба мавзеи муайянн пеши сахро барои чанг баромаданд; вале ӯ намедонист, ки дар пушти шахр ба муқобили ӯ камин сохтаанд.
15. Ва Еҳушаъ ва тамоми Исроил худро пеши онҳо мағлуб вонамуд карда, бо роҳи биёбон гурехтанд.
16. Ва ҳамаи мардоне ки дар Ой буданд, чамъ омаданд, то ки онҳоро таъқиб намоянд, ва Еҳушаъро таъқиб намуда, аз шахр дур шуданд.
17. Ва дар Ой ва Байт-Ил марде намонд, ки барои таъқиб кардани Исроил берун нарафта бошад; ва онҳо шахрро воз гузошта, Исроилро таъқиб карданд.
18. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Мизроқеро, ки дар дасти туст, сӯи Ой дароз кун, зеро ки онро ба дасти ту месу-порам». Ва Еҳушаъ мизроқеро, ки дар дасташ буд, сӯи шахр дароз кард.
19. Ва каминварон зуд аз ҷои худ бархостанд ва, ҳамин ки ӯ дасташро дароз кард, давида ба шахр дохил шуданд ва онро забт карданд ва дарҳол шахрро оташ зада сӯзониданд.
20. Ва мардumi Ой ба ақибии худ назар андохта диданд, ки инак, дуди шахр ба осмон мебарояд; ва онҳоро маҷоли он набуд, ки ба ин тараф ё он тараф бигрезанд; ва қавме ки сӯи биёбон мегурехтанд, бар таъқибкунандағони худ баргаш-танд.
21. Ва чун Еҳушаъ ва тамоми Исроил диданд, ки камин-варон шахрро забт карданд, ва дуди шахр баланд шуд, онҳо баргашта, мардumi Ойро зарба задан гирифтанд.
22. Ва дигарон аз шахр ба пешвозашон баромаданд, ба тавре ки онҳо дар миёни исроилиён афтоданд: баъзе аз ин тараф ва баъзе аз он тараф буданд. Ва онҳоро зарба мезаданд, ба дараҷае ки як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд ва ната-вонист бигрезад.
23. Ва подшохи Ойро зинда дастгир карданд, ва ӯро назди Еҳушаъ оварданд.

24. Ва хангоме ки исроилиён куштани ҳамаи сокинони Ойро дар сахро ва дар биёбоне ки онҳоро дар он таъқиб мекарданд, ба охир расониданд, ба тавре ки ҳамаашон то ба охир ба дами шамшер афтоданд, он гоҳ тамоми Исроил ба Ой баргашта, аҳолии онро ба дами шамшер маҳв карданд.

25. Ва ҳамаи афтодагон дар он рӯз, аз мард то зан, яъне тамоми мардуми Ой, дувоздаҳ ҳазор нафар буданд.

26. Ва Еҳушаъ дасти худро, ки бо мизроқ дароз карда шуда буд, ақиб нақашид, то даме ки ҳамаи сокинони Ойро маҳв намуд.

27. Фақат чорпоён ва ғанмати ин шахрро исроилиён ба-рои худ тороч карданд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба Еҳушаъ амр фармуда буд.

28. Ва Еҳушаъ Ойро сӯзонид, ва онро харобазори абадӣ гардонид, ки то имрӯз дар ҳамин ҳолат аст.

29. Ва подшоҳи Ойро ба дор овехта, то вақти шом боқӣ гузошт, ва баробари ғуруб кардани офтоб Еҳушаъ амр фармуд, ва лошай варо аз дор фуруварда, дар даҳани дарвозаи шахр партофтанд, ва сангтӯдаи бузурге бар он барпо карданд, ки то имрӯз боқист.

Баракатҳо ва лаънатҳо бар кӯҳи Эбол.

30. Он гоҳ Еҳушаъ қурбонгоҳе барои Худованд Худои Исроил бар кӯҳи Эбол бино кард,

31. Чунон ки Мусо, бандаи Худованд, ба банӣ-Исроил амр фармуда буд, ҳамон тавре ки дар китоби шариати Мусо навишта шудааст, яъне қурбонгоҳе аз сангҳои яклухт, ки бар онҳо олоти оҳанин бардошта нашуда буд; ва қурбони-ҳои сӯхтанӣ барои Худованд бар он бароварданд, ва қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд.

32. Ва дар он ҷо Еҳушаъ дар ҳузури банӣ-Исроил бар сангҳои нусхаи шариати Мусоро навишт.

33. Ва тамоми Исроил, ва пиронашон, ва нозиронашон, ва доваронашон аз ҳар ду тарафи сандук, дар рӯ ба рӯи коҳи-

нони левизодаи бардорандаи сандуқи аҳди Худованд рост истоданд, — ҳам ғарибон ва ҳам бумиён, — нисфашон назди кӯҳи Чаризим ва нисфашон назди кӯҳи Эбол, чунон ки Му-со, бандаи Худованд, амр фармуда буд, то ки қавми Исроил-ро дафъаи аввал баракат диҳад.

34. Ва пас аз он ҳамаи суханони шариат, яъне баракат ва лаънатро, чунон ки ҳамааш дар китоби шариат навишта шудааст, хонд.

35. Аз ҳар чи Мусо амр фармуда буд, сухане набуд, ки Еҳушаъ пеши тамоми ҷамоати Исроил, пеши занон ва кӯдакон ва ғарибоне ҳам, ки дар миёни онҳо буданд, нахонда бошад.

БОБИ НҶҲУМ

Иттифоқ бо Цибъун.

1. ВА чун ҳамаи подшоҳони он тарафи Ўрдун, ки дар кӯҳ ва пасти ва тамоми соҳили баҳри Бузург то рӯ ба рӯи Лубнон буданд, яъне подшоҳони ҳиттиён ва амӯриён, канъо-ниён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиён инро шуниданд,

2. Якҷоя чамъ шуданд, то ки бо Еҳушаъ ва қавми Исроил якдилона ҷанг кунанд.

3. Валекин сокинони Цибъун он чиро, ки Еҳушаъ дар ҳаққи Ерихӯ ва Ой карда буд, шунида,

4. Айёрона рафтор карданд: рафта, худро мисли қосидон вонамуд сохтанд, ва хӯрчинҳои фасурда бар харони худ ва машқҳои шароб, ки фасурда гардида ва дарида ва бо риштаҳо баста шуда буд, гирифтанд;

5. Ва бар пойхошон кафшҳои фасурдаи ямоқӣ, ва бар танхошон чомаҳои фасурда, ва тамоми нони тӯшаашон хушк ва пӯпанак бастагӣ буд.

6. Ва онҳо назди Еҳушаъ ба ўрдугоҳи Чилчол омада, ба ў ва ба исроилиён гуфтанд: «Мо аз кишвари дурдасте омадаем, ва алҳол бо мо аҳд бибандед».

7. Ва исроилиён ба ин ҳиввиён гуфтанд: «Шояд, шумо дар миёни мо сокин бошед, пас чӣ гуна мо метавонем бо шумо аҳд бибандем?»
8. Ва онҳо ба Еҳушаъ гуфтанд: «Мо бандагони ту ҳастем». Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Шумо кистед ва аз кучо омадаед?»
9. Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Мо, бандагонат, аз кишвари дурдасте ба сабаби исми Худованд Худои ту омадаем, зеро овозаи Ӯ ва ҳар он чиро, ки Ӯ дар Миср кардааст, шунидаем,
10. Ва низ он чиро, ки Ӯ ба ду подшоҳи амӯриён, ки дар он тарафи Ӯрдун буданд, яъне ба Сихӯн подшоҳи Ҳешбӯн ва Ӯч подшоҳи Бошон, ки дар Ашторӯт буд, кардааст;
11. Ва пирони мо ва ҳамаи сокинони кишвари мо ба мо сухан ронда, гуфтанд: "Тӯшаи роҳ ба дасти худ бигиред ва ба пешвози онҳо биравед, ва ба онҳо бигӯед, ки мо бан-дагони шумо ҳастем, ва алҳол бо мо аҳд бибандед";
12. Ин нони мост, ки онро аз хонаҳои худ ҳамчун тӯшаироҳ гарм гирифта будем. дар он рӯзе ки баромадем, то ки назди шумо биёем, ва инак, ҳоло он хушк шуда, пӯпанак бастааст;
13. Ва ин машқҳои шароб, ки пур карда будем, нав буд, ва инак, даридааст; ва ин чомаҳо ва кафшҳои мо аз боиси он ки роҳ бағоят дур буд, фасурда гардидааст».
14. Ва мардум аз тӯшаи онҳо гирифта хӯрданд, вале раъйи Худовандро напурсиданд.
15. Ва Еҳушаъ бо онҳо сулҳ кард, ва бо онҳо аҳд баст, ки онҳоро зинда нигоҳ дорад; ва раисони ҷамоат ба онҳо қасам хӯрданд.
16. Ва баъд аз гузаштани се рӯз, ки бо онҳо аҳд баста буданд, шуниданд, ки онҳо аз мавзеи наздиканд ва дар миё-нашон сокин мебошанд.
17. Ва банӣ-Исроил равона шуда, дар рӯзи сеюм ба шаҳр-ҳои онҳо расиданд, ки ин шаҳрҳо буд: Цибъӯн, Кафира, Беэрӯт ва Қирьят-Еорим.
18. Вале банӣ-Исроил онҳоро накуштанд, зеро ки раисони ҷамоат барои онҳо ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрда буданд; ва тамоми ҷамоат аз раисон норизогӣ карданд.

19. Ва ҳамаи раисон ба тамоми ҷамоат гуфтанд: «Мо барои онҳо ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрдем, ва алҳол наметавонем ба онҳо осеб расонем;
20. Ба онҳо чунин рафтор хоҳем кард ва онҳоро зинда нигоҳ хоҳем дошт, ва бар мо барои қасаме ки барои онҳо хӯр-даем, ғазабе нахоҳад шуд».
21. Ва раисон ба онҳо гуфтанд: «Бигзор зинда монанд!» Ва онҳо барои тамоми ҷамоат ҳезумшикан ва обкаш гардиданд, чунон ки раисон ба онҳо гуфта буданд.
22. Ва Еҳушаъ онҳоро даъват намуд, ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Чаро моро фиреб дода, гуфтед, ки "мо аз шумо бисъёр дур ҳастем", ва ҳол он ки шумо дар миёни мо сокин мебошед?
23. Ва акнун шумо малъун ҳастед, ва аз миёни шумо ҳа-меша ғулумон ва ҳезумкашон ва обкашон барои хонаи Ху-дои ман хоҳанд буд».
24. Ва онҳо ба Еҳушаъ ҷавоб гардонид, гуфтанд: «Зеро ба бандагонат хабар расид, ки Худованд Худои ту ба бандаи Худ Мусо амр фармудааст, ки тамоми ин заминро ба шумо бидиҳад ва ҳамаи сокинони ин заминро аз пеши шумо маҳв намояд; ва аз ин рӯ мо аз шумо барои ҷонҳои худ бисъёр тарсидем, ва ин корро кардем.
25. Ва алҳол мо дар дасти ту ҳастем; ҳар гунае ки дар на-зари ту дуруст ва одилона бошад, ки ба мо амал намой, он гу-на амал намо».
26. Ва ӯ ба онҳо чунин амал намуд: онҳоро аз дасти банӣ-Исроил халосӣ дод, ва онҳоро накуштанд.
27. Ва Еҳушаъ онҳоро дар он рӯз таъин намуд, ки барои ҷамоат ва барои қурбонгоҳи Худованд дар ҳар ҷое ки ӯ ихтиёр кунад, ҳезумшикан ва обкаш бошанд, ва то имрӯз чунин ҳастанд.

БОБИ ДАҲУМ

Еҳушаъ ибни Нун галабаи аҷоибе бар панҷ подшоҳ ба даст меоварад.

1. Ва чун Адўнї-Содак, подшоҳи Ерусалим, шунид, ки Еҳушаъ Ойро забт намуда, торумор кардааст, яъне чї гунаеки бо Ерихӯ ва подшоҳаш амал намуда буд, бо Ой ва под-шоҳаш низ он гуна амал намудааст, ва сокинони Цибъӯн бо исроилиён сулҳ баста, дар миёни онҳо мондаанд, —
2. Онҳо бисъёр ҳаросон шуданд, зеро ки Цибъӯн, чун яке аз шаҳрҳои подшоҳнишин, бузург буд, ва аз Ой ҳам бузургтар буд, ва тамоми мардумаш далер буданд.
3. Пас Адўнї-Содак, подшоҳи Ерусалим, назди Хӯҳом, подшоҳи Хебрӯн, ва Фиръом, подшоҳи Ярмут, ва Ёфиа, подшоҳи Лохиш, ва Дабир, подшоҳи Эчлӯн, фиристода, гуфт:
4. «Назди ман омада, ба ман мадад диҳед, то ки Цибъӯн-ро зарба занем, зеро ки вай бо Еҳушаъ ва банї-Исроил сулҳ бастааст».
5. Ва панҷ подшоҳи амӯриён: подшоҳи Ерусалим, подшо-ҳи Хебрӯн, подшоҳи Ярмут, подшоҳи Лохиш ва подшоҳи Эчлӯн чамъ шуда, баромаданд, яъне худашон ва тамоми лашкарашон назди Цибъӯн ўрду заданд, то ки бар зидди вай чанг кунанд.
6. Ва мардumi Цибъӯн назди Еҳушаъ ба ўрдугоҳи Цил-чол фиристода, гуфтанд: «Дасти худро аз бандагонат боз надор, балки зуд назда мо омада, моро начот деҳ ва ба мо мадад кун, зеро ки ҳамаи подшоҳони амӯриёни кӯҳнишин бар зидди мо чамъ шудаанд».
7. Ва Еҳушаъ аз Цилчол баромад, худааш ва ҳамроҳи ӯ тамоми қавми чанговар, ва ҳамаи мардони чангї.
8. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро ки онҳоро ба дасти ту супурдаам: ҳеч яке аз онҳо намета-вонад пеши ту истодагї намояд».
9. Ва Еҳушаъ, тамоми шаб аз Цилчол роҳ паймуда, но-гаҳон назди онҳо пайдо шуд.
10. Ва Худованд онҳоро пеши Исроил ошуфта кард, ва ба онҳо дар Цибъӯн зарбаи азим расониданд, ва онҳоро дар роҳи

фарози Байт-Хӯрӯн таъқиб карданд, ва то Азеко ва Мақкедо онҳоро торумор сохтанд.

11. Ва ҳангоме ки онҳо аз пеши Исроил мегурехтанд, дар сурате ки дар нишебии Байт-Хӯрӯн буданд, — Худованд бар онҳо аз осмон то Азеко сангҳои бузург мепартофт, ва онҳо мемурданд; онҳое ки аз сангҳои тагарг мурданд, зиёдтар буданд аз онҳое ки банӣ-Исроил ба шамшер куштанд.

12. Он гоҳ Еҳушаъ, дар рӯзе ки Худованд амӯриёнро ба дасти банӣ-Исроил супурд, ба исми Худованд сухан ронда, дар пеши исроилиён гуфт:

«Эй офтоб, бар Цибъӯн биист, ва эй моҳ, — бар водии Аёлӯн!»

13. Ва офтоб истод, ва моҳ таваккуф намуд, то даме ки халқ аз душманони худ интиқом гирифтанд; ин, охир, дар китоби Ёшор навишта шудааст; ва офтоб дар миёнҷои осмон истод, ва қариб рӯзи дароз ба ғуруб кардан нашитофт.

14. Ва на пеш аз он ва на баъд аз он рӯзе мисли ин воқеъ нашудааст, ки Худованд овози одамизодро шунида бошад, зеро ки Худованд барои Исроил мечангид.

15. Ва Еҳушаъ, ва ҳамроҳи ӯ тамоми Исроил, ба ўрдугоҳи Цилчол баргаштанд.

16. Вале он панҷ подшоҳ гурехта, дар мағораи назди Мақкедо пинҳон шуданд.

17. Ва ба Еҳушаъ хабар расонида, гуфта шуд: «Он панҷ подшоҳ ёфт шуданд, дар ҳолате ки дар мағораи назди Мақкедо пинҳон мебошанд».

18. Ва Еҳушаъ гуфт: «Сангҳои бузурге ба даҳани мағора бифелонед ва одамонро назди он таъин намоед, то ки пос-бонӣ кунанд;

19. Вале шумо таваккуф накарда, душманони худро таъқиб намоед ва касони дар қафои онҳо бударо маҳв созед; онҳоро нагузоред, ки ба шаҳрҳои худ дохил шаванд, зеро ки Худованд Худои шумо онҳоро ба дасти шумо супурдааст».

20. Ва чун Еҳушаъ ва банӣ-Исроил ба онҳо зарбаи бағоят бузурге расонида, онҳоро тамоман несту нобуд карданд, ва

растагороне ки аз онҳо боқӣ монда буданд, ба шаҳрҳои ҳисордор дохил шуданд,

21. Он гоҳ тамоми қавм ба ӯрдӯтоҳ назди Еҳушаъ, ки дар Маққедо буд, ба саломатӣ баргаштанд, ва касе забонашро бароварда, ба муқобили ҳеч яке аз банӣ-Исроил суҳане наронд.

22. Ва Еҳушаъ гуфт: «Даҳани мағораро бикшоед ва он панҷ подшоҳро аз мағора назда ман берун оваред».

23. Ва чунин карданд, ва он панҷ подшоҳ: подшоҳи Ерусалим, подшоҳи Хебрӯн, подшоҳи Ярмут, подшоҳи Лохиш ва подшоҳи Эчлӯнро аз мағора назди ӯ берун оварданд.

24. Ва ҳангоме ки он подшоҳонро назди Еҳушаъ берун оварданд, Еҳушаъ ҳамаи исроилиёнро хонд, ва ба саркардагони мардони ҷангӣ, ки бо ӯ мерафтанд, гуфт: «Наздик омада, пойҳои худро бар гардани ин подшоҳон бимонед». Ва наздик омада, пойҳои худро бар гардани онҳо монданд.

25. Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Натарсед ва ҳаросон наша-вед; кавӣ ва далер бошед, зеро Худованд ба ҳамаи душманон-натон, ки шумо бо онҳо мечангед, чунин хоҳад кард».

26. Ва пас аз ин Еҳушаъ онҳоро зада кушт ва бар панҷ дор овехт; ва то шом онҳо бар дорҳо овезон буданд.

27. Ва дар вақти ғуруби офтоб Еҳушаъ амр фармуд, ва онҳоро аз дорҳо фуруварда, ба мағорое ки дар он пинҳон шуда буданд, партофтанд, ва дар даҳани мағора сангҳои ка-лон гузоштанд, ки ин то имрӯз боқист.

28. Ва дар он рӯз Еҳушаъ Маққедоро забт намуда, аҳолии он ва подшоҳи онро ба дами шамшер кушт, — он ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, несту нобуд карда, растагореро боқӣ нагузошт; ва ба подшоҳи Маққедо ончунон амал кард, ки ба подшоҳи Ерихӯ карда буд.

29. Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Маққедо ба Либно гузашта, бо Либно ҷанг кард.

30. Ва Худованд онро низ бо якҷоягии подшоҳи он ба дасти Исроил супурд; ва он ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, ба дами шамшер кушт, ва растагореро дар он боқӣ нагузошт; ва ба

подшоҳаш ончунон амал кард, ки ба под-шоҳи Ерихӯ карда буд.

31. Ва Ехушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ бу-данд, аз Либно ба Лохиш гузашт, ва назди он ӯрду зада, бо он чанг кард.

32. Ва Худованд Лохишро ба дасти Исроил супурд, ва онро дар рӯзи дуом забт намуда, он ва ҳар чондореро, ки дар он буд, торумор кард, чунон ки ба Либно амал карда буд.

33. Он гоҳ Хӯром подшоҳи Қозар ба мадади Лохиш баро-мад, вале Ехушаъ ӯ ва қавми уро торумор кард, ба дараҷае ки растагореро дар ӯ боқӣ нагузошт.

34. Ва Ехушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Лохиш ба Эчлӯн гузашт, ва назди он ӯрду зада, бар зид-ди он чанг карданд.

35. Ва дар он рӯз онро забт карда, аҳолии онро ба дами шамшер куштанд, ва ҳар чондореро, ки дар он буд, дар он рӯз несту нобуд кард, чунон ки ба Лохиш карда буд.

36. Ва Ехушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Эчлӯн ба Хебрӯн гузашт, ва бар зидди он чанг карданд.

37. Ва онро забт намуда, он ва подшоҳи он, ва ҳамаи шаҳрҳои он ва ҳар чондореро, ки дар он буд, ба дами шам-шер куштанд; растагореро боқӣ нагузошт, чунон ки ба Эчлӯн карда буд; ва он ва ҳар чондореро, ки дар он буд, несту нобуд кард.

38. Ва Ехушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, ба Дабир рӯ овард, ва бар зидди он чанг кард.

39. Ва он ва подшоҳи он ва ҳамаи шаҳрҳои онро забт на-муд; ва онҳоро ба дами шамшер куштанд, ва ҳар чондореро, ки дар он буд, несту нобуд карданд; растагореро боқӣ нагу-зошт; ба Дабир ва подшоҳи он ончунон амал кард, чунон ки ба Хебрӯн карда буд, ва чунон ки ба Либно ва подшоҳи он карда буд.

40. Ва Ехушаъ тамоми он замиро: қӯхистон ва ҷануб ва пастӣ ва нишебиҳо, ва ҳамаи подшоҳони онҳоро торумор карда, растагореро боқӣ нагузошт; ва ҳар чондорро несту

нобуд кард, чунон ки Худованд Худои Исроил амр фармуда буд.

41. Ва онҳоро Еҳушаъ аз Қодеш-Барнеа то Ғазза, ва тамо-ми замини Қӯшанро то Чибъӯн торумор кард.

42. Ва ҳамаи ин подшоҳон ва заминашонро Еҳушаъ якбора забт намуд, зеро ки Худованд Худои Исроил барои Исроил мечангид.

43. Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ бу-данд, ба ўрдугоҳи Қилчол баргашт.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Истилои қатъии Канъон.

1. Ва ҳангоме ки Ёбин, подшоҳи Ҳосӯр, инро шунид, назди Юбоб, подшоҳи Модӯн, ва назди подшоҳи Шимрӯн, ва назди подшоҳи Акшоф фиристод,

2. Ва назди подшоҳоне ки ба тарафи шимол дар кӯҳис-тон ва дар сахрои ҷануби Кинерӯт, ва дар пастӣ, ва дар Но-фӯт-Дӯр ба тарафи ғарб буданд;

3. Ва назди канъониён, ки ба тарафи шарқ ва ғарб бу-данд, ва назди амӯриён ва ҳиттиён ва фариззиён ва ябусиён, ки дар кӯҳистон буданд, ва назди ҳиввиён, ки ба зери Ҳер-мӯн дар замини Мисфо буданд.

4. Ва онҳо, ва бо онҳо ҳамаи лашкарҳошон, ки қавми сершумор буданд, ва дар сершуморӣ мисли реги лаби даръё буданд, ва аспу аробаҳои бағоят бисъёр доштанд, берун омаданд.

5. Ва ҳамаи ин подшоҳон ҳамъ шуданд, ва омада, назди обҳои Мерӯм якҷоя ўрду заданд, то ки бо Исроил ҷанг ку-нанд. 6. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро ки фардо дар чунин вақт, Ман ҳамаи онҳоро барои торумор кар-дани Исроил хоҳам супурд; аспҳои онҳоро пай бикун, ва аробаҳои онҳоро ба оташ бисӯзон».

7. Ва Ехушаъ, дар сурате ки тамоми қавми чанговар бо ӯ буданд, ногаҳон назди обҳои Мерӯм дар рӯ ба рӯи онҳо пайдо шуд, ва бар онҳо ҳучум карданд.
8. Ва Худованд онҳоро ба дасти Исроил супурд, ва он-ҳоро зарба заданд, ва онҳоро то Сидӯн-Рабба ва то Мисрефӯт - Маим ва то водии Мисфо ба тарафи шарқ таъқиб карданд, ва онҳоро торумор сохтанд, ба дараҷае ки растагоре аз онҳо боқӣ намонд.
9. Ва Ехушаъ ба онҳо ончунон амал намуд, ки Худованд ба ӯ гуфта буд: аспҳошонро пай кард ва аробаҳошонро ба оташ сӯзонид.
10. Ва Ехушаъ дар айни замон баргашта, Ҳосӯрро забт намуд, ва подшоҳи онро бо шамшер кушт, зеро ки Ҳосӯр пештар сари ҳамаи ин мамлакатҳо буд.
11. Ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, ба дами шамшер кушта, несту нобуд карданд; як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд; ва Ҳосӯрро ба оташ сӯзонид.
12. Ва ҳамаи шаҳрҳои ин подшоҳонро Ехушаъ забт намуд, ва ҳамаи подшоҳони онҳоро ба дами шамшер кушта, несту нобуд кард, чунон ки Мусо, бандаи Худованд, амр фармуда буд.
13. Аммо ҳамаи шаҳрҳои бар талҳо истодаро исроилиён насӯзониданд, ғайр аз Ҳосӯр, ки фақат онро Ехушаъ сӯзонид.
14. Ва тамоми ғанимати ин шаҳрҳо ва чорпоёнро банӣ-Исроил барои худ тороч карданд; фақат ҳамаи одамонро ба дами шамшер куштанд, то ба дараҷае ки онҳоро тамоман несту нобуд карда, як нафар ҳам боқӣ нагузоштанд.
15. Чунон ки Худованд ба бандаи Худ Мусо амр фармуда буд, ончунон Мусо ба Ехушаъ амр фармуд, ва Ехушаъ ончунон амал намуд: аз ҳар амре ки Худованд ба Мусо фармуда буд, чизеро ботил нанамуд.
16. Ва Ехушаъ тамоми ин заминро: кӯҳистон ва тамоми ҷануб ва тамоми замини Ҷӯшан, ва пастӣ, ва саҳро, ва кӯҳи Исроил ва пастии онро гирифт:

17. Аз кӯҳи Ҳолоқ, ки сӯи Сеир баланд шуда меравад, то Баал-Ҷод, ки дар водии Лубнон, зери кӯҳи Ҳермӯн аст; ва ҳамаи подшоҳони онҳоро дастгир намуда, зарба зад ва кушт.

18. Айёми дуру дароз Еҳушаъ бо ҳамаи ин подшоҳон ҷанг кард.

19. Шаҳре набуд, ки бо банӣ-Исроил сулҳ баста бошад, ҷуз аз хиввиёне ки дар Ҷибъӯн сокин буданд; ҳамаро бо ҷанг гирифтанд.

20. Зеро аз ҷониби Худованд буд, ки дили онҳоро саҳт ку-над, то ки онҳо Исроилро бо ҷанг пешвоз гирифта, худашон несту нобуд шаванд, бе он ки нисбат ба онҳо шафқат нишон дода шавад, балки онҳоро тамоман маҳв созанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

21. Ва Еҳушаъ дар айни замон омада, аноқиёнро аз кӯҳистон: аз Ҳебрӯн, Дабир ва Аноб, ва аз ҳамаи кӯҳҳои Яҳудо, ва аз ҳамаи кӯҳҳои Исроил маҳв намуд; онҳоро Еҳушаъ бо якҷоягии шаҳрҳошон несту нобуд кард. 22. Дар замини банӣ-Исроил касе аз аноқиён боқӣ намонд; фақат дар Ғазза, Ҷат ва Ашдӯд боқӣ монданд.

23. Ва Еҳушаъ тамоми заминро бар тибқи ҳар он чи Худованд ба Мусо гуфта буд, мусаххар намуд, ва Еҳушаъ онро ба исроилиён мувофиқи тақсимоти сибтҳошон ба моликият бахшид; ва замин аз ҷанг ором ёфт.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Номгӯи подшоҳоне ки зердаст шуданд.

1. ВА инҳоянд подшоҳони он замин, ки банӣ-Исроил торумор карда, заминашонро дар он тарафи Урдун ба самти тулӯи офтоб, аз водии Арнӯн то кӯҳи Ҳермӯн ва тамоми саҳрои шарқӣ ба тасарруфи худ дароварданд:

2. Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн сокин буд, ва аз Арӯэр, ки дар канори водии Арнӯн аст, ва анда-руни водӣ ва нисфи Ҷильод то водии Яббӯк, ки дар сарҳади банӣ-Аммӯн аст, салтанат меронд,

3. Ва дар сахро низ то баҳри Кинерӯт ба тарафи шарқ, ва то баҳри биёбон, яъне баҳри Намак, ба тарафи шарқ ба роҳи Байт-Ешимӯт, ва аз ҷануб — зери нишебиҳои Фисча,
4. То сарҳади Ўҷ, подшоҳи Бошон, ки вай аз бақияи рафоиён буда, дар Ашторӯт ва Эдрей сукунат дошт,
5. Ва дар кӯҳи Ҳермӯн ва Салхо ва тамоми Бошон, то сарҳади чашуриён ва маъхогиён, ва дар нисфи Ҷильод, то сарҳади Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, салтанат меронд.
6. Мусо, бандаи Худованд, ва банӣ-Исроил онҳоро зарба заданд; ва онро Мусо, бандаи Худованд, ба реубениён ва ҷодиён ва нисфи сибти Менашше ба моликият бахшид.
7. Ва инҳоянд подшоҳони он замин, ки Еҳушаъ ва банӣ-Исроил онҳоро дар он тарафи Ёрдун ба самти ғарб, аз Баал-Ҷод дар водии Лубнон то кӯҳи Ҳолоқ, ки сӯи Сеир баланд шуда меравад, торумор карданд, ва Еҳушаъ онро ба сибтҳои Исроил мувофиқи тақсимоташон ба моликият бахшид, —
8. Дар кӯҳистон ва пастӣ ва сахро ва нишебиҳо ва биёбон ва дар ҷануб — хиттиён, амӯриён ва канъониён, фариззиён, хиввиён ва ябусиён:
9. Як подшоҳи Ерихӯ; як подшоҳи Ой, ки дар наздикии Байт-Ил аст;
10. Як подшоҳи Ерусалим; як подшоҳи Ҳебрӯн;
11. Як подшоҳи Ярмут; як подшоҳи Лохиш;
12. Як подшоҳи Эҷлӯн; як подшоҳи Ҷозар;
13. Як подшоҳи Дабир; як подшоҳи Ҷодар;
14. Як подшоҳи Ҳормо; як подшоҳи Арод;
15. Як подшоҳи Либно; як подшоҳи Адулло;
16. Як подшоҳи Мадкедо; як подшоҳи Байт-Ил;
17. Як подшоҳи Тафуҳа; як подшоҳи Ҳефар;
18. Як подшоҳи Афик; як подшоҳи Лашшорӯн;
19. Як подшоҳи Модӯн; як подшоҳи Ҳосӯр;
20. Як подшоҳи Шимрӯн-Марӯн; як подшоҳи Акшоф;
21. Як подшоҳи Таънок; як подшоҳи Мачиддӯ;
22. Як подшоҳи Қодеш; як подшоҳи Ёкенъом дар Кармил;

23. Як подшоҳи Дӯр дар Нофат-Дӯр; як подшоҳи чӯим дар Чилчол;

24. Як подшоҳи Тирсо; чамъи подшоҳон сию як нафар.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Худованд ба Ехушаъ ибни Нун дар бораи тақсимоти замин дастурот медиҳад.

1. ВА Ехушаъ пир ва солхӯрда шуд, ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ту пир ва солхӯрда шудай, ва ҳанӯз замини бағоят бисъёр барои тасарруф кардан боқист.

2. Ин аст заmine ки боқӣ мондааст: ҳамаи ноҳияҳои фалиштиён ва ҳамаи чашуриён,

3. Аз Шихӯр, ки дар рӯ ба рӯи Миср аст, то сарҳади Экрӯн ба самти шимол, ки аз они Канъон ба шумор мера-вад; панҷ ҳокими фалиштиён: аз они Ғазза, аз они Ашдӯд, аз они Ашқалӯн, аз они Чат, аз они Экрӯн ва аз они аввиён;

4. Аз чануб тамоми замини канъониён, ва Маоро, ки аз они сидӯниён аст, то Афиқ ва то сарҳади амӯриён;

5. Ва кишвари Чабал, ва тамоми Лубнон ба самти тулӯи офтоб, аз Баал-Қод, ки дар домани кӯҳи Ҳермӯн аст, то даромадгоҳи Ҳамот.

6. Ҳамаи сокинони кӯҳистонро аз Лубнон то Мисрефӯт - Маим, яъне ҳамаи сидӯниёнро Ман аз пеши банӣ-Исроил бадар хоҳам ронд; лекин ту онро ба исроилиён қуръа партофта барои моликият тақсим намо, чунон ки ба ту амр фармудаам.

7. Ва алҳол ин заминро ба нӯҳ сибт ва нисфи сибти Менашше барои моликият тақсим намо».

8. Бо нисфи дигари ин сибт сибтҳои Реубен ва Қод моликияти худро гирифтаанд: онро Мусо ба онҳо дар он тарафи Урдун, ба самти шарқ, додааст, чунон ки Мусо, бандаи Худованд, онро ба онҳо бахшида буд,

9. Аз Арӯэр, ки дар канори водии Арнӯн аст, ва шаҳре ки андаруни водӣ мебошад, ва тамоми дашт аз Мидбо то Ди-бӯн,

10. Ва ҳамаи шаҳрҳои Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн подшоҳӣ мекард, то сарҳади банӣ-Аммӯн,
11. Ва Цильод ва замини чашуриён ва маъхогиён ва тамоми кӯҳи Ҳермӯн ва тамоми Бошон то Салхо;
12. Тамоми мамлақати Ўчи бошонӣ, ки дар Ашторӯт ва Эдрей подшоҳӣ мекард, — ӯ аз бақияи рафоиён буд, ва он-хоро Мусо зарба зада, бадар ронда буд.
13. Валекин банӣ-Исроил чашуриён ва маъхогиёнро бадар наронданд; ва чашуриён ва маъхогиён то имрӯз дар миёни исроилиён сукунат доранд.
14. Фақат ба сибти Левӣ ӯ моликияти набахшид: қурбо-ниҳои Худованд Худои Исроил моликияти ӯст, чунон ки ба ӯ гуфта буд.
15. Ва Мусо ба хонадони банӣ-Реубен мувофиқи қабилаҳои онҳо дод,
16. Ва ҳудуди онҳо аз Арӯэр буд, ки дар канори води Арнӯн аст, ва шаҳре ки андаруни водӣ мебошад, ва тамоми дашт то Мидбо,
17. Ҳешбӯн ва ҳамаи шаҳрҳои, ки дар дашт воқеъ аст: Дибӯн ва Бомӯт-Баал ва Байт-Баал-Маӯн,
18. Ва Яҳсо ва Қадимӯт ва Мифоат,
19. Ва Қирьётоим ва Сибмо ва Сорат-Шаҳар, ки дар кӯҳи Эмак аст,
20. Ва Байт-Фаӯр ва домани Фисча ва Байт-Ешимӯт,
21. Ва ҳамаи шаҳрҳои дашт ва тамоми мамлақати Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн подшоҳӣ мекард, ва Мусо ӯ ва раисони Мидьёнро: Эвӣ ва Роқам ва Сур ва Ҳур ва Робаъро, ки ин мирони Сихӯн дар он замин сокин буданд, маҳв намуда буд;
22. Ва Бильом ибни Баӯрро, ки чодугар буд, банӣ-Исроил дар миёни куштағони худ кушта буданд.
23. Ва сарҳади банӣ-Реубен Урдун ва ҳудуди он буд; ҳа-мин аст моликияти банӣ-Реубен мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне шаҳрҳо бо деҳоти онҳо.

24. Ва Мусо ба хонадони Қод, яъне ба банӣ-Қод, мувофиқи кабилаҳои онҳо бахшид,
25. Ва ҳудуди онҳо чунин буд: Яъзир ва ҳамаи шаҳрҳои Қильод ва нисфи замини банӣ-Аммун то Арӯэр, ки дар рӯ ба рӯи Рабба мебошад;
26. Ва аз Ҳешбун то Ромот-Мисфо ва Батуним, ва аз Маҳаноим то сарҳади Дабир;
27. Ва дар водӣ: Байт-Ҳором ва Байт-Нимро ва Суккӯт ва Софун, бақияи мамлақати Сихун, подшоҳи Ҳешбун, Урдун ва ҳудуди он, то канори баҳри Кинерет, дар он тарафи Урдун ба самти шарқ;
28. Ҳамин аст молиқияти банӣ-Қод мувофиқи кабилаҳои онҳо, яъне шаҳрҳо бо деҳоти онҳо.
29. Ва Мусо ба нисфи сибти Менашше бахшид, ва ин ба-рои нисфи хонадони банӣ-Менашше мувофиқи кабилаҳои онҳо буд,
30. Ва ҳудуди онҳо чунин буд: аз Маҳаноим тамоми Бошон, тамоми мамлақати Ўҷ, подшоҳи Бошон, ва тамоми деҳоти Ёир, ки дар Бошон аст, шаст шаҳр.
31. Ва нисфи Қильод, ва Ашторӯт ва Эдрей, шаҳрҳои мамлақати Ўҷ дар Бошон, барои писарони Мокир ибни Менашше, барои нисфи банӣ-Мокир мувофиқи кабилаҳои онҳо буд.
32. Ҳамин аст молиқияте ки Мусо дар саҳрои Мӯоб, аз он тарафи Урдун назди Ерихӯ ба самти шарқ бахшида буд.
33. Вале ба сибти Левӣ Мусо ҳеч мулке надодааст: Худо-ванд Худои Исроил мулки онҳост, чунон ки Ў ба онҳо гуфтааст.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Тақсимоти замин; ҳиссаи Колеб.

1. ВА инҳост молиқияте ки банӣ-Исроил дар замини Каншон гирифтанд, ки онро ба онҳо Эльзори коҳин ва Еҳушаъ ибни Нун ва сарнаслҳои хонадонҳои банӣ-Исроил тақсим карданд.

2. Моликияти онҳо барои нӯҳ хонадон ва нисфи хонадон мувофиқи қуръа тақсим карда шуд, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд.
3. Зеро ки Мусо моликияти ду хонадон ва нисфи хона-донро аз он тарафи Ҷрдун дода буд, вале ба левизодагон дар миёни онҳо моликият надода буд;
4. Зеро ки банӣ-Юсуф ду хонадон буданд: Менашше ва Эфроим; ва онҳо ба левизодагон дар замин ҳеҷ ҳиссае надоданд, балки фақат шаҳрхоро барои суқунаташон ва ҳаволии онҳоро барои чорво ва молашон.
5. Чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, банӣ-Исроил ончунон амал намуда, заминро тақсим карданд.
6. Ва банӣ-Яҳудо дар Қилҷол назди Еҳушаъ омаданд, ва Колеб ибни Ефуннеи қеназзӣ ба ӯ гуфт: «Суханеро, ки Худованд ба Мусо, марди Худо, дар бораи ман ва дар бораи ту дар Қодеш-Барнеа гуфта буд, ту медонӣ;
7. Ман чилсола будам, вақте ки Мусо, бандаи Худованд, маро аз Қодеш-Барнеа барои ҳосусии замин фиристод, ва ман ба ӯ ҷавобе гардондам, чунон ки дар дилам буд;
8. Вале бародаронам, ки бо ман рафта буданд, дар дили қавм воҳима андохтанд, ва ҳол он ки ман Худованд Худои худро ба кулӣ пайравӣ намудам;
9. Ва дар он рӯз Мусо қасам хӯрда, гуфт: "Ҳатман заmine ки қадамат ба он расидааст, барои ту ва фарзандонат моли-кияти абадӣ хоҳад шуд, зеро ки ту Худованд Худои худро ба кулӣ пайравӣ намудай";
10. Ва алҳол, инак Худованд, чунон ки гуфта буд, ин чилу панҷ сол боз маро зинда нигоҳ доштааст, аз он замоне ки Худованд ин суханро ба Мусо гуфта буд, яъне аз замоне ки исроилиён дар биёбон роҳ мепаймуданд, ва алҳол инак ман имрӯз ҳаштоду панҷсола ҳастам;
11. Имрӯз ман ҳанӯз бақувват ҳастам, мисли он рӯзе ки Мусо маро фиристода буд; чунон ки қувватам он вақт буд, ончунон алҳол қувватам ҳаст, хоҳ барои ҷанг кардан ва хоҳ барои берун рафтан ва омадан;

12. Ва алҳол ту ин кӯҳистонро ба ман бидех, ки дар он рӯз Худованд дар бораи он гуфта буд; зеро ту дар он рӯз шунидӣ, ки аноқиён он чо ҳастанд, ва шаҳрҳояш бузург ва ҳисордор аст; шояд, Худованд бо ман бошад, ва ман онҳоро бадар ронам, чунон ки Худованд гуфтааст».

13. Ва Ехушаъ ўро баракат дод, ва Ҳебрӯнро ба Колеб ибни Ефунне ҳамчун моликият бахшид.

14. Бинобар ин Ҳебрӯн то имрӯз моликияти Колеб ибни Ефуннеи қеназзӣ шудааст, чунки ў Худованд Худои Исроилро ба кулӣ пайравӣ намудааст.

15. Ва номи Ҳебрӯн пештар Қирьят-Арбаъ буд, ки ў одами бузургтарин дар миёни аноқиён буд. Ва замин аз ҷанг ором ёфт.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Мулки Яҳудо ва сарҳадҳои он.

1. ВА қуръа барои хонадони банӣ-Яҳудо, мувофиқи қабилҳои онҳо, назди сарҳади Адӯм, яъне биёбони Син, ба тарафи ҷануб, аз охири ҷануб афтод.

2. Ва сарҳади ҷанубии онҳо аз охири баҳри Намак, аз халиҷе ки ба тарафи ҷануб паҳн шуда меравад, буд.

3. Ва дар ҷануб он сӯи баландии Ақрабим берун омада, ба Син мегузашт, ва аз тарафи ҷанубӣ ба Қодеш-Барнеа баромада, аз Ҳефӯн мегузашт, ва ба Аддоро баромада, ба самти Қарқоъ мегашт.

4. Ва аз Асмӯн гузашта, ба водии Миср берун меомад, ва интиҳои ин ҳудуд баҳр буд; ин сарҳади ҷанубии шумо хоҳад буд.

5. Ва сарҳади шарқӣ баҳри Намак то охири Урдун буд; ва сарҳади тарафи шимол аз халиҷи баҳр, аз резишгоҳи Урдун буд.

6. Ва сарҳад сӯи Байт-Ҳочло баромада, аз шимоли Байт-Аробо мегузашт; ва сарҳад сӯи санги Бӯҳан, писари Реубен, мебаромад.

7. Ва сарҳад аз водии Охӯр сӯи Дабир мебаромад, ва дар шимол ба тарафи Қилчол мегашт, ки он дар рӯ ба рӯи Маале-Адумим, дар ҷануби водӣ воқеъ буд; ва сарҳад аз пеши обҳои Эйн-Шемеш мегузашт, ва интиҳои он назди Эйн-Рӯчил буд.
8. Ва сарҳад сӯи дараи Бен-Ҳиннӯм, аз ҷануби барҷас-тагии Ябусӣ, ки Ерусалим бошад, мебаромад; ва сарҳад сӯи қуллаи кӯҳ мебаромад, ки он ба самти ғарб дар рӯ ба рӯи дараи Ҳиннӯм ва ба самти шимол дар охири водии Ра-фоим воқеъ буд.
9. Ва сарҳад аз қуллаи кӯҳ сӯи чашмаи обҳои Нефтӯҳа гашта, назди шаҳрҳои кӯҳи Эфрӯн берун меомад; ва сарҳад сӯи Баал, ки Қирьят-Еорим бошад, мегашт.
10. Ва сарҳад аз Баал ба самти ғарб сӯи кӯҳи Сеир мегашт, ва аз тарафи шимол сӯи барҷастагии кӯҳи Еорим, ки Ка-солӯн бошад, мегузашт, ва сӯи Байт-Шемеш фуруд омада, аз Тимно мегузашт.
11. Ва сарҳад ба тарафи шимол сӯи барҷастагии Экрӯн берун меомад; ва сарҳад ба самти Шикрӯн мегашт, ва аз кӯҳи Баал гузашта, назди Ябнаил берун меомад; ва интиҳои сарҳад баҳр буд.
12. Ва сарҳади ғарбӣ баҳри Бузург буд; ва ин аст ҳудуди банӣ-Яҳудо аз ҳар тараф мувофиқи қабилаҳои онҳо.
13. Ва ба Колеб ибни Ефунне, бар тибқи он чи Худо-ванд ба Еҳушаъ гуфта буд, ӯ дар миёни банӣ-Яҳудо ҳиссае, яъне падари аноқиён Қирьят-Арбаъро дод, ки Ҳебрӯн бошад.
14. Ва Колеб се писари Аноқ: Шешай, Аҳиман ва Тал-майро, ки зодагони Аноқ буданд, аз он ҷо бадар ронд.
15. Ва аз он ҷо бар зидди сокинони Дабир баромад; ва номи Дабир пештар Қирьят-Сефер буд.
16. Ва Колеб гуфт: «Касе ки ба Қирьят-Сефер шикаст расонад ва онро бигирад, духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ хоҳам дод».
17. Ва Отниил ибни Қеназ, додари Колеб, онро гирифт, ва ӯ духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ дод.

18. Ва чун духтар назди вай омад, варо моил намуд, ки ӯ аз падари худ киштзоре биталабад, ва ӯ аз болои хар фу-рӯд омад; ва Колеб ба ӯ гуфт: «Ту чӣ мехохӣ?»
19. Ва ӯ гуфт: «Ба ман баракате бидех, зеро ки замини чанубиро ту ба ман додаӣ, пас чашмаҳои обро ҳам ба ман бидех». Ва Колеб чашмаҳои боло ва чашмаҳои поёнро ба ӯ дод.
20. Ин аст мулки хонадони банӣ-Яхудо мувофиқи қабиллаҳои онҳо.
21. Ва шаҳрҳои интиҳои хонадони банӣ-Яхудо назди сарҳади Адӯм дар чануб инҳо буданд: Қабсаил, Эдер ва Ёҷур,
22. Қино, Димӯна ва Адъодо,
23. Қодеш, Ҳосӯр ва Итнон,
24. Зиф, Телем ва Баалӯт,
25. Ҳосӯр-Ҳадатто, Қарийӯт, Ҳесрӯн, ки Ҳосӯр бошад,
26. Амом, Шамаъ ва Мӯлодо,
27. Ҳасар-Қаддо, Ҳешмӯн ва Байт-Полот,
28. Ҳасар-Шуол, Беэр-Шобаъ ва Бизийӯтьё,
29. Баал, Ийим ва Осам,
30. Элгӯлад, Касил ва Ҳормо,
31. Сиклаг, Мадманно ва Сансанно,
32. Лебоӯт, Шилҳим, Айин ва Риммӯн, — чамъ бисту нӯх шаҳр бо деҳоташон.
33. Дар пасти: Эштоӯл, Соръо ва Ашно,
34. Зонӯха, Эйн-Қанним, Тапуха ва Эном,
35. Ярмут, Адулло, Сӯхӯ ва Азеко,
36. Шаароим, Адитоим, Қадиро ва Қадирӯтоим, — чор-дах шаҳр бо деҳоташон.
37. Санон, Ҳадошо ва Мичдал-Қод,
38. Дилъон, Мисфо ва Ёқтаил,
39. Лохиш, Босқат ва Эчлӯн,
40. Каббӯн, Лаҳмос ва Китлиш,
41. Қадирӯт, Байт-Дочӯн, Наамо ва Маққедо, — шонздах шаҳр бо деҳоташон.

42. Либно, Этер ва Ошон,
43. Ифтоҳ, Ашно ва Насиб,
44. Қайло, Акзиб ва Морешо, — нӯҳ шаҳр бо деҳоташон.
45. Экрӯн бо қасабаҳо ва деҳоти он.
46. Аз Экрӯн то баҳр ҳар он чи назди Ашдӯд бо деҳоти онҳо буд.
47. Ашдӯд, қасабаҳо ва деҳоти он, Ғазза, қасабаҳо ва деҳоти он, то водии Миср ва баҳри Бузург ва соҳили он.
48. Ва дар кӯҳистон: Шомир, Яттир ва Сӯхӯ,
49. Данно, Қирьят-Санно, ки Дабир бошад,
50. Аноб, Эштемӯ ва Оним,
51. Чӯшан, Хӯлӯн ва Цилӯ, — ёздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
52. Ароб, Думо ва Эшъон,
53. Ёнум, Байт-Тапуҳа ва Афиқо,
54. Хумто, Қирьят-Арбаъ, ки Хебрӯн бошад, ва Сиӯр,— нӯҳ шаҳр бо деҳоташон.
55. Моӯн, Кармил, Зиф ва Ютто,
56. Изреъил, Ёқдаом ва Зонӯҳа,
57. Қайин, Цибъо ва Тимно, — даҳ шаҳр бо деҳоташон.
58. Ҳалхул, Байт-Сур ва Чадӯр,
59. Маарот, Байт-Анӯт ва Элтакӯн, — шаш шаҳр бо деҳоташон.
60. Қирьят-Баал, ки Қирьят-Еорим бошад, ва Ҳораббо, — ду шаҳр бо деҳоташон.
61. Дар биёбон: Байт-Аробо, Миддин ва Сахохо,
62. Нибшон, Ир-Мелаҳ ва Эйн-Қадй, — шаш шаҳр бо деҳоташон.
63. Вале ябусиёнро, ки сокинони Ерусалим буданд, банй-Яҳудо натавонистанд бадар ронанд; ва ябусиён бо банй-Яҳудо то имрӯз дар Ерусалим сокинанд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Мулки Менашише ва Эфроим.

1. ВА қуръа барои банӣ-Юсуф аз Урдуни назди Ерихӯ, ба тарафи шарқии обҳои Ерихӯ, ба самти биёбоне ки аз Ерихӯ сӯи кӯҳи Байт-Ил мебарояд, афтод.
2. Ва аз Байт-Ил сӯи Луз берун омада, ба ҳудуди Аркӣ то Аторӯт мегузашт,
3. Ва ба самти ғарб ба ҳудуди Яфлетӣ, то сарҳадӣ Байт-Ҳӯрӯни поён ва то Қозар фурӯд меомад, ва интиҳои он баҳр буд.
4. Ва банӣ-Юсуф, Менашше ва Эфроим, мулки худро гирифтанд.
5. Ва ҳудуди банӣ-Эфроим мувофиқи қабилаҳои онҳо чунон буд, ва сарҳади мулки онҳо ба тарафи шарқ Атрӯт-Аддор то Байт-Ҳӯрӯни боло буд.
6. Ва сарҳад ба самти ғарб аз шимоли Михматот берун меомад, ва сарҳад ба тарафи шарқии Таанат-Шилӯ мегашт, ва аз ҷониби шарқии Ёнӯҳо аз он мегузашт.
7. Ва аз Ёнӯҳо сӯи Аторӯт ва Наарото фурӯд меомад, ва ба Ерихӯ расида, ба Урдун мепайваст.
8. Ва сарҳад ба тарафи ғарб аз Тапуха ба водии Қоно мерафт, ва интиҳои он баҳр буд; ин аст мулки хонадони банӣ-Эфроим мувофиқи қабилаҳои онҳо;
9. Илова бар шаҳрҳои ки барои банӣ-Эфроим андаруни мулки банӣ-Менашше ҷудо карда шуда буд; ҳамаи шаҳрҳо бо деҳоти онҳо буд.
10. Валекин канъониёнеро, ки дар Қозар сокин буданд, бадар наронданд; ва канъониён то имрӯз дар миёни эфро-имиён сокинанд ва хирочгузори меҳнатӣ мебошанд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Мулки сибтҳои Менашше ва Эфроим.

1. ВА қуръа барои хонадони Менашше чунон афтод, зеро ки ӯ нахустзодаи Юсуф буд; ба Мокир, нахустзодаи Менашше, падари Чильод, азбаски марди ҷангӣ буд, Чильод ва Бошон расид.

2. Ва ба писарони дигари Менашше мувофиқи қабила-ҳои онҳо ҳиссае расид, чунончи: ба писарони Абиэзер, ба писарони Ҳелек, ба писарони Асриил, ба писарони Шекем, ба писарони Ҳефер ва ба писарони Шамидоъ; инҳо писарони Менашше ибни Юсуф, яъне чинси мардони онҳо, мувофиқи қабилаҳои мебошанд.
3. Вале Селофҳод ибни Ҳефер ибни Қильод ибни Мо-кир ибни Менашше писар не, балки духтар дошт, ва инҳост номҳои духтаронаш: Махло, Нӯо, Ҳочло, Милко ва Тирсо.
4. Ва онҳо пеши Эльзори қоҳин ва пеши Еҳушаъ ибни Нун ва пеши раисон наздик омада, гуфтанд: «Худованд ба Мусо амр фармудааст, ки ба мо мулк дар миёни бародаро-намона бидиҳад». Ва ба онҳо бар тибқи амри Худованд мулк дар миёни бародарони падарашон дода шуд.
5. Ва ба Менашше, ғайр аз замини Қильод ва Бошон, ки дар он тарафи Урдун аст, даҳ қитъа расид;
6. Зеро ки духтарони Менашше мулк дар миёни писарони ӯ гирифтанд, ва замини Қильод ба писарони дигари Менашше расид.
7. Ва сарҳади Менашше аз Ошер сӯи Михматот мерафт, ки он дар рӯ ба рӯи Шакем аст; ва сарҳад ба тарафи рост сӯи сокинони Эйн-Тапуҳа мерафт.
8. Замини атрофи Тапуҳа аз он Менашше буд, вале худи Тапуҳа, ки назди сарҳади Менашше буд, ба банӣ-Эфроим расид.
9. Ва сарҳад сӯи водии Қоно, ба тарафи қанубии водӣ фуруд меомад; ин шаҳрҳо дар миёни шаҳрҳои Менашше ба эфроимиён расид; ва сарҳади Менашше аз шимоли водӣ буд, ва интиҳои он баҳр буд.
10. Тарафи қанубӣ аз он Эфроим ва тарафи шимолӣ аз он Менашше буда, баҳр сарҳади онҳо буд; ва онҳо аз шимол ба Ошер, ва аз шарқ ба Исокор ҳамхудуд буданд.
11. Ва ба Менашше дар мулкҳои Исокор ва Ошер инҳо тааллуқ дошт: Байт-Шаон ва қасабаҳояш, Иблеом ва қасабаҳояш, сокинони Дӯр ва қасабаҳояш, сокинони Эйн-Дӯр ва

қасабаҳояш, сокинони Таънок ва қасабаҳояш, сокинони Мачиддӯ ва қасабаҳояш, — ин се ноҳияи кӯҳӣ.

12. Вале банӣ-Менашше сокинони ин шаҳрҳоро натаво-нистанд бадар ронанд, ва канъониён азм карданд ки дар ин замин сокин бошанд.

13. Ва чун банӣ-Исроил қувват гирифтанд, он гоҳ канъо-ниёро хирочгузор гардониданд, валекин онҳоро бадар наронданд.

14. Ва банӣ-Юсуф ба Еҳушаъ сухан ронда, гуфтанд: «Чаро бар тибқи як қуръа мулкери бо як қитъае ба ман додаӣ, ва ҳол он ки ман қавми сершумор ҳастам, чунки Худованд маро то ин дараҷа баракат додааст».

15. Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Агар ту қавми сершумор бошӣ, ба ҷангал баро ва дар он ҷо, дар замини фариззиён ва рафоиён барои худ маконе тоза намо, зеро ки кӯҳи Эфроим барои ту танг аст».

16. Ва банӣ-Юсуф гуфтанд: «Кӯҳистон барои мо кифоят намекунад; ва ҳамаи канъониёне ки дар замини водӣ соки-нанд, аробаҳои оҳанин доранд, чи онҳое ки дар Байт-Шаон ва қасабаҳояш, ва чи онҳое ки дар водии Изреъил мебошанд».

17. Ва Еҳушаъ ба хонадони Юсуф, ба Эфроим ва Менашше сухан ронда, гуфт: «Ту қавми сершумор ҳастӣ, ва қуввати бузурге дорӣ, пас мулки ту бар тибқи як қуръа нахоҳад буд,

18. Балки кӯҳистон аз онҳо ту хоҳад буд, ҷангалро низ ту барои худ тоза хоҳӣ кард, ва он то ақсояш аз онҳо ту хоҳад буд, зеро ки канъониёро бадар хоҳӣ ронд, агарчи аробаҳои оҳанин доранд, агарчи зӯроваранд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Хаймаи ҷомеъ дар Шилӯ барқарор карда шуд. Тақсимооти заминҳои боқӣ дар миёни ҳафт сибт.

1. ВА тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар Шилӯ ҷамъ шуда, дар он ҷо хаймаи ҷомеъро барқарор карданд; ва киш-варро онҳо мусаххар карда буданд.

2. Ва дар миёни банӣ-Исроил ҳафт сибт боқӣ монданд, ки ханӯз мулки худро тақсим накарда буданд.
3. Ва Ғушаъ ба банӣ-Исроил гуфт: «То ба кай шумо бепарвогӣ мекунед дар он ки рафта заминро, ки Худованд Худои падаронатон ба шумо додааст, тасарруф намоед?»
4. Аз ҷониби худ се нафарро аз ҳар сибт бидиҳед, то ки ман онҳоро бифиристам, ва онҳо бархоста, дар замин гардиш кунанд, ва онро бар тибқи тақсимои мулкҳо тасвир намоянд, ва назди ман биёянд.
5. Бигзор онро ба ҳафт ҳисса тақсим кунанд; Яҳудо дар ҳудуди худ аз ҷануб хоҳад монд, ва хонадони Юсуф дар ҳудуди худ аз шимол хоҳанд монд.
6. Ва шумо ҳафт ҳиссаи заминро тасвир намуда, назди ман ба ин ҷо биёред, ва ман дар ин ҷо ба ҳузури Худованд Худои мо барои шумо қуръа хоҳам партофт.
7. Зеро ки левизодагон дар миёни шумо ҳиссае надоранд, чунки каҳонати Худованд насибаи онҳост; ва Ҷод ва Реубен ва нисфи сибти Менаше мулки худро аз он тарафи Урдун, яъне аз ҷониби шарқии он гирифтаанд, ки онро Мусо, бандаи Худованд, ба онҳо дода буд».
8. Ва он одамон бархоста рафтанд; ва Ғушаъ ба онҳое ки барои тасвир кардани замин мерафтанд, амр фармуда, гуфт: «Рафта дар замин гардиш кунед ва онро тасвир намуда, назди ман баргардед, ва ман дар ин ҷо ба ҳузури Худованд, дар Шилӯ, барои шумо қуръа хоҳам партофт».
9. Ва он одамон рафта, заминро тай карданд ва онро бар тибқи шаҳрҳо ба ҳафт ҳисса дар дафтаре тасвир намуданд, ва назди Ғушаъ ба бошишгоҳи Шилӯ омаданд.
10. Ва Ғушаъ барои онҳо дар Шилӯ ба ҳузури Худо-ванд қуръа партофт, ва дар он ҷо Ғушаъ заминро ба банӣ-Исроил бар тибқи тақсимоташон тақсим кард.
11. Ва қуръа барои хонадони банӣ-Бинъёмин мувофиқи қабिलाҳои онҳо афтод, ва ҳудуди онҳо аз рӯи қуръа дар мобайни банӣ-Яҳудо ва банӣ-Юсуф баромад.
12. Ва сарҳади онҳо дар тарафи шимол аз Урдун буд, ва сарҳад аз шимол сӯи барҷастагии Ерихӯ мебаромад, ва дар

ғарб сӯи кӯхистон боло мерафт, ва интиҳояш биёбони Байт-Овин буд.

13. Ва аз он чо сарҳад сӯи Луз, яъне ба тарафи барчас-тагии чанубии Луз, ки Байт-Ил бошад, гузашта мерафт, ва сарҳад сӯи Атрӯт-Аддор, ба тарафи кӯхе ки аз чануби Байт-Ҳӯрӯни поён воқеъ аст, фурӯд меомад.

14. Ва сарҳад дар тарафи ғарб аз кӯхе ки дар рӯ ба рӯи Байт-Ҳӯрӯни чанубӣ воқеъ аст, давр зада мегашт, ва ин-тиҳояш назди Қирьят-Баал буд, ки Қирьят-Еорим, шаҳри банӣ-Яҳудо бошад; ин тарафи ғарбист.

15. Ва тарафи чанубӣ аз канори Қирьят-Еорим буд; ва сарҳад ба самти ғарб мерафт, ва ба чашмаи обҳои Нефтӯҳа мерасид.

16. Ва сарҳад ба домани кӯхе ки дар рӯ ба рӯи дараи Бен-Хиннӯм, дар шимоли водии Рафоим воқеъ аст, фурӯд меомад, ва ба дараи Ҳиннӯм сӯи барчастагии чанубии ябусиён мерафт, ва ба Эйн-Рӯчил фурӯд меомад.

17. Ва аз шимол гашта, ба Эйн-Шемеш мебаромад, ва сӯи Чалилӯт, ки дар рӯ ба рӯи Маале-Адумим аст, мерафт, ва ба санги Бӯҳан, писари Реубен, фурӯд меомад.

18. Ва аз барчастагии рӯ ба рӯи саҳро ба тарафи шимол гузашта, ба саҳро фурӯд меомад.

19. Ва сарҳад аз барчастагаи Байт-Ҳочло ба тарафи шимол мегузашт, ва интиҳои сарҳад халичи шимолии баҳри Намак, дар интиҳои чанубии Урдун буд; ин сарҳади чанубист.

20. Ва ба тарафи шарқ Урдун сарҳади он буд; мулки банӣ-Биньёмин бо сарҳадҳои он аз ҳар тараф, мувофиқи қа-билаҳои онҳо, ҳамин буд.

21. Ва шаҳрҳои хонадони банӣ-Биньёмин, мувофиқи қабилаҳои онҳо, инҳо буданд: Ерихӯ, Байт-Ҳочло ва Эмеқ-Қасис,

22. Байт-Аробо, Самораим ва Байт-Ил,

23. Аввим, Форо ва Офро,

24. Кефар-Аммӯно, Офнӣ ва Чабаъ, — дувоздаҳ шаҳр бо деҳоташон.

25. Цибъун, Ромо ва Беэрӯт,

26. Мисфо, Кефиро ва Мӯссо,

27. Роқам, Ирпаил ва Таръало,
28. Селаъ, Олаф, Ябусй, ки Ерусалим бошад, Чибъат ва Қиръят, — чордах шаҳр бо деҳоташон; ин аст мулки банй-Бинъёмин мувофиқӣ қабилаҳои онҳо.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Мулки шайбти дигар.

1. ВА қуръаи дуҷум барои Шимъун, яъне барои хонадо-ни банй-Шимъун мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад; ва мулки онҳо андаруни мулки банй-Яҳудо буд.
2. Ва инҳо мулки онҳо гардид: Беэр-Шобаъ, Шобаъ ва Мӯлодо,
3. Ҳасар-Шуол, Боло ва Осам,
4. Элтулад, Батул ва Ҳормо,
5. Сиклоҷ, Байт-Маркобӯт ва Ҳасар-Сусо,
6. Байт-Лабоӯт ва Шоруҳан, — сздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
7. Айин, Риммун, Этер ва Ошон, — чор шаҳр бо деҳоташон.
8. Ва тамоми деҳоте ки дар атрофи ин шаҳрҳо то Баа-лат-Беэр ва Ромат-Начаб буд; мулки хонадони банй-Шимъун мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд.
9. Мулки банй-Шимъун аз миёни ҳиссаи банй-Яҳудо буд, зеро ки ҳиссаи банй-Яҳудо барои онҳо бағоят бузург буд, ва банй-Шимъун аз миёни мулки онҳо мулк гирифтанд.
10. Ва қуръаи сеҷум барои банй-Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад, ва сарҳади мулки онҳо то Сорид мерасид.
11. Ва ҳудуди онҳо ба самти ғарб ва Маръало рафта, то Дабошет мерасид, ва ба водие ки дар рӯ ба рӯи Ёкнеом аст, мерасид;
12. Ва аз Сорид ба самти шарқ, ба тарафи тулуи офтоб то сарҳади Кислӯт-Тобӯр бармегашт, ва назди Добрат баромада, ба Ёфия мерасид.
13. Ва аз он ҷо ба самти шарқ, ба Читто-Ҳефер ва Итто - Қосин гузашта, назди Риммун мебаромад ва ба тарафи Нео мегашт.

14. Ва сарҳад аз шимол то Ҳаннотӯн онро давр мезад, ва интиҳояш дараи Йифтаҳ-Ил буд;
15. Низ Қаттот, Наҳалол, Шимрӯн, Идъало ва Байт-Лаҳм, — дувоздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
16. Мулки банӣ-Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд, яъне ҳамин шаҳрҳо бо деҳоташон.
17. Қуръаи чорум барои Исокор баромад, яъне барои банӣ-Исокор мувофиқи қабилаҳои онҳо.
18. Ва ҳудуди онҳо чунин буд: Изреъил, Касуллӯт ва Шу-нем,
19. Ҳафораим, Шиӯн ва Аноҳарот,
20. Раббит, Қишйӯн ва Обас,
21. Ромат, Эйн-Ҷанним, Эйн-Ҳаддо ва Байт-Фасис;
22. Ва сарҳад ба Тобӯр, Шаҳасимо ва Байт-Шемеш мерасид, ва интиҳои сарҳадашон назди Ёрдун буд, — шонздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
23. Мулки хонадони банӣ-Исокор мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.
24. Ва қуръаи панҷум барои хонадони банӣ-Ошер мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад,
25. Ва сарҳади онҳо чунин буд: Ҳелқат, Ҳалӣ, Ботан ва Акшоф,
26. Аламалик, Амъод ва Мишъол. Ва дар ғарб ба Кармил ва Шихӯр-Либнот мерасид;
27. Ва ба самти тулӯи офтоб ба Байт-Дочӯн баргашта, ба Забулун ва дараи Йифтаҳ-Ил дар шимол ва ба Байт-Эмеқ ва Наиил мерасид, ва аз тарафи чап назди Кабул мебаромад;
28. Низ Эбрӯн, Раҳӯб, Ҳаммӯн ва Қоно то Сидӯни бузург;
29. Ва сарҳад ба Ромо баргашта, то шаҳри ҳисордори Сӯр мерафт; ва сарҳад сӯи Ҳусо бармегашт, ва интиҳояш назди баҳр дар мавзеи Акзиб буд;
30. Низ Уммо, Афиқ ва Раҳӯб, — бисту ду шаҳр бо деҳоташон.
31. Мулки хонадони банӣ-Ошер мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.

32. Қуръаи шашум барои банӣ-Нафтоли баромад, яъне ба-рои банӣ-Нафтоли мувофиқи қабилаҳои онҳо.
33. Ва сарҳади онҳо аз Ҳелаф, аз булутзоре ки дар Саананим буд, ба Адомӣ, Ноқаб ва Ябнаил то Лаққум мерафт, ва интиҳояш назди Ҷрдун буд.
34. Ва сарҳад ба самти ғарб сӯи Азнӯт-Тобӯр баргашта, аз он ҷо ба Ҳуққӯқо мебаромад, аз ҷануб ба Забулун мерасид, аз ғарб ба Ошер мерасид ва аз тулӯи офтоб — ба Яҳудо назди Ҷрдун.
35. Ва шаҳрҳои ҳисордори он: Сиддим, Сер, Ҳаммат, Рақ-қат ва Киннорет,
36. Адомо, Ромо ва Ҳосӯр,
37. Қодеш, Эдрей ва Айн-Ҳосӯр,
38. Йиръӯн, Мичдал-Ил, Ҳорим, Байт-Анот ва Байт-Ше-меш, — нуздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
39. Мулки хонадони банӣ-Нафтоли ҳамин буд, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.
40. Барои хонадони банӣ-Дон мувофиқи қабилаҳои онҳо қуръаи ҳафтум баромад.
41. Ва сарҳади мулки онҳо чунин буд: Сорьо, Эштоӯл ва Ир-Шемеш,
42. Шаалаббин, Аёлӯн ва Йитло,
43. Элӯн, Тимно ва Эқрӯн,
44. Элтаке, Цибтун ва Баалот,
45. Яҳуд, Бне-Брақ ва Қат-Риммӯн,
46. Ме-Ярқӯн ва Раққӯн бо сарҳаде ки дар рӯ ба рӯи Ёфӯ мебошад.
47. Ва ҳудуди банӣ-Дон аз ихтиёрашон баромад, ва банӣ-Дон берун рафта, бо Лошам ҷанг карданд, ва онро забт на-муда, ба дами шамшер заданд, ва онро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин шуданд, ва Лошамро Дон номиданд, бар тибқи номи Дон, ки падарашон буд.
48. Ҳамин аст мулки хонадони банӣ-Дон мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.

49. Ва ҳангоме ки ба ҳудудҳо тақсим кардани заминро ба анҷом расониданд, банӣ-Исроил ба Еҳушаъ ибни Нун мулке дар миёни худ доданд,

50. Мувофиқи амри Худованд шаҳреро, ки ӯ хост, яъне Тимнат-Сорахро дар кӯҳи Эфроим ба ӯ доданд, ва ӯ ин шаҳрро бино карда, дар он сокин шуд.

51. Ҳамин аст мулкҳои ки Эльзори коҳин ва Еҳушаъ ибни Нун ва сарнаслҳои хонадонҳои банӣ-Исроил бо қуръа дар Шилӯ ба ҳузури Худованд назди дари хаймаи чомеъ тақсим карданд; ва тақсимоти заминро ба анҷом расониданд.

БОБИ БИСТУМ

Дар бораи шаҳрҳои гурезгоҳ.

1. Ва Худованд ба Еҳушаъ сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯй: "Шаҳрҳои гурезгоҳро, ки дар бораи онҳо ба шумо ба воситаи Мусо сухан рондаам, барои худ таъин намоед,

3. То қотиле ки касеро сахван, нодониста кушта бошад, ба он ҷо бигрезад; ва ин шаҳрҳо барои шумо гурезгоҳе аз хунҳоҳ бошад.

4. Ва касе ки ба яке аз ин шаҳрҳо мегурезад, бигзор ба даҳани дарвозаи шаҳр истода, ба гӯши пирони он шаҳр суханони худро бигӯяд, ва онҳо ӯро назди худ ба шаҳр даро-варда, маконе ба ӯ хоҳанд дод, то ки бо онҳо сокин шавад.

5. Ва ҳангоме ки хунҳоҳ ӯро таъқиб намояд, онҳо набояд қотилро ба дасти вай супоранд, зеро ки ӯ ёри худро надониста куштааст, ва пеш аз он бо вай адовате надоштааст.

6. Ва ӯ бигзор дар ин шаҳр сукунат намояд, то вақте ки ба ҳузури ҷамоат барои доварӣ ҳозир шавад, ва то вақти вафоти саркоҳине ки дар он айём бошад. Он гоҳ қотил метавонад баргашта, ба шаҳри худ ва ба хонаи худ, яъне ба шаҳре ки аз он гурехта буд, биёяд"».

7. Ва Қодешро дар Чалил дар кӯҳи Нафтолӣ, ва Ша-кемро дар кӯҳи Эфроим, ва Қиръат-Арбаъро, ки Ҳебрӯн бошад, дар кӯҳи Яҳудо таъин карданд.

8. Ва аз он тарафи Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, ба самти шарқ, Босарро дар биёбон, дар дашт, аз хонадони Реубен, ва Ромӯтро дар Цильод, аз хонадони Қод, ва Қӯлонро дар Бошон, аз хонадони Менашше, муайян карданд.

9. Ҳаминҳо буд шаҳрҳое ки барои тамоми банӣ-Исроил ва барои ғарибе ки дар миёни онҳо сукунат дорад, таъин гардида буд, то ҳар одаме ки касеро сахван кушта бошад, ба он чо бигрезад, ва аз дасти хунхоҳ намирад, то вақге ки ба хузури чамоат барои доварӣ ҳозир шавад.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Мулки левизодагон.

1. ВА сарнаслҳои левизодагон назди Эльзори коҳин ва назди Еҳушаъ ибни Нун ва назди сарнаслҳои хонадонҳои банӣ-Исроил омаданд,

2. Ва ба онҳо дар Шилӯ, дар замини Канъон, сухан ронда, гуфтанд: «Худованд ба воситаи Мусо амр фарму-дааст, ки ба мо шаҳрҳо барои истиқомат, ва ҳаволии онҳо барои чорпоёни мо дода шавад».

3. Ва банӣ-Исроил, мувофиқи амри Худованд, аз мулки худ ин шаҳрҳоро бо ҳаволии онҳо ба левизодагон доданд.

4. Ва қуръа барои қабилаҳои қаҳотиён баромад; ва барои писарони Ҳоруни коҳин, ки аз левизодагон буданд, аз хонадони Яҳудо ва аз хонадони Шимъӯн ва аз хонадони Бинъёмин, мувофиқи қуръа, сздаҳ шаҳр расид.

5. Ва барои бақияи писарони Қаҳот аз қабилаҳои хонадони Эфроим ва аз хонадони Дон ва аз нисфи хонадони Менашше, мувофиқи қуръа, даҳ шаҳр расид.

6. Ва барои писарони Чершӯн аз қабилаҳои хонадони Иссокор ва аз хонадони Ошер ва аз хонадони Нафтолӣ ва аз

нисфи хонадони Менашше дар Бошон, мувофиқи қуръа, сездаҳ шаҳр расид.

7. Барои писарони Марорӣ, мувофиқи қабилаҳои онҳо, аз хонадони Реубен ва аз хонадони Ҷод ва аз хонадони Забу-лун дувоздаҳ шаҳр расид.

8. Ва банӣ-Исроил ба левизодагон ин шаҳрҳоро бо ҳаволии онҳо мувофиқи қуръа доданд, чунон ки Худованд ба во-ситаи Мусо фармуда буд.

9. Ва аз хонадони банӣ-Яҳудо ва аз хонадони банӣ-Шим-ъӯн ин шаҳрҳоро, ки ном бурда шудааст, доданд;

10. Ва инҳо ба писарони Ҳорун, ки аз қабилаҳои қаҳоти-ён, аз банӣ-Левӣ буданд, расид, зеро ки қуръаи аввалин аз онҳо онҳо шуд;

11. Ва падари аноқиён Қиръят-Арбаъро, ки Ҳебрӯн бошад, дар кӯҳи Яҳудо бо ҳаволии гирду пеши он ба онҳо доданд.

12. Вале киштзори шаҳрро бо деҳоташ ба Колеб ибни Ефунне барои моликият доданд.

13. Ва ба писарони Ҳоруни коҳин шаҳри гурезгоҳи қотил — Ҳебрӯнро бо ҳаволии он, ва Либноро бо ҳаволии он доданд,

14. Ва Яттиро бо ҳаволии он, ва Эштемӯро бо ҳаволии он,

15. Ва Ҳӯлӯнро бо ҳаволии он, ва Дабирро бо ҳаволии он,

16. Ва Айинро бо ҳаволии он, ва Ютторо бо ҳаволии он, ва Байт-Шемешро бо ҳаволии он, яъне нӯҳ шаҳрро аз ин ду сибт доданд.

17. Ва аз хонадони Бинъёмин — Цибъӯнро бо ҳаволии он, Ҷобаъро бо ҳаволии он,

18. Анотӯтро бо ҳаволии он, Алмӯнро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.

19. Ҷамъи шаҳрҳои писарони Ҳоруни коҳин сездаҳ шаҳр бо ҳаволии он буд.

20. Ва барои қабилаҳои банӣ-Қаҳот, яъне левизодагони дигаре ки аз банӣ-Қаҳот буданд, шаҳрҳо мувофиқи қуръаи онҳо аз хонадони Эфроим буд.

21. Ба онҳо шаҳри гурезгоҳи қотил — Шакемро бо ҳаволии он дар кӯҳи Эфроим доданд; ва Ҷозарро бо ҳаволии он,

22. Ва Қибсаимро бо ҳаволии он, ва Байт-Ҳӯрӯнро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
23. Ва аз хонадони Дон — Элтакеро бо ҳаволии он, Чибтӯн-ро бо ҳаволии он,
24. Аёлӯнро бо ҳаволии он, Чат-Риммӯнро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
25. Ва аз нисфи хонадони Менашше — Таънокро бо ҳаво-лии он, ва Чат-Риммӯнро бо ҳаволии он, яъне ду шаҳрро доданд.
26. Чамъ даҳ шаҳр бо ҳаволии онҳо барои қабилаҳои ди-гари банӣ-Қаҳот буд.
27. Ва ба писарони Ҷершӯн, ки аз қабилаҳои левизодагон буданд, аз нисфи хонадони Менашше шаҳри гурезгоҳи қотил — Ҷӯлонро, ки дар Бошон буд, бо ҳаволии он, ва Беэшта-роро бо ҳаволии он, яъне ду шаҳрро доданд.
28. Ва аз хонадони Исокор — Қишйӯнро бо ҳаволии он, Добратро бо ҳаволии он,
29. Ярмутро бо ҳаволии он, Эйн-Чаннимро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
30. Ва аз хонадони Ошер — Мишъолро бо ҳаволии он, Абдӯнро бо ҳаволии он,
31. Ҳелқатро бо ҳаволии он, ва Рахӯбро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
32. Ва аз хонадони Нафтолӣ — шаҳри гурезгоҳи қотил Қодешро дар Ҷалил бо ҳаволии он, ва Ҳаммӯт-Дӯрро бо ҳаволии он, ва Қартонро бо ҳаволии он, яъне се шаҳрро до-данд.
33. Чамъи шаҳрҳои чершӯниён мувофиқи қабилаҳои онҳо сздаҳ шаҳр бо ҳаволии онҳо буд.
34. Ва барои қабилаҳои банӣ-Марорӣ, ки аз левизодагони боқимонда буданд, аз хонадони Забулун Ёқнеомро бо ҳаволии он, Қарторо бо ҳаволии он,
35. Димноро бо ҳаволии он, Наҳалолро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
36. Ва аз хонадони Реубен шаҳри гурезгоҳи қотил Босарро дар биёбон бо ҳаволии он, ва Яҳсоро бо ҳаволии он,

37. Қадемӯтро бо ҳаволии он, ва Мефоатро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
38. Ва аз хонадони Чод шаҳри гурезгоҳи қотил Ромӯтро дар Чилъод бо ҳаволии он, ва Маҳаноимро бо ҳаволии он,
39. Ҳешбӯнро бо ҳаволии он, Яъзирро бо ҳаволии он, чамъ чор шаҳрро доданд.
40. Ҳамаи ин шаҳрҳо барои банӣ-Марорӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне барои онҳое буд, ки аз қабилаҳои левизодагон боқӣ монда буданд; ва аз рӯи қуръаи онҳо дувоздаҳ шаҳр баромад.
41. Ҳамаи шаҳрҳои левизодагон дар миёни мулки банӣ-Исроил чилу ҳашт шаҳр бо ҳаволии онҳо буд.
42. Ин шаҳрҳо ҳар яке дар гирду пеши худ ҳаволи дош-танд: вазъияти ҳамаи ин шаҳрҳо чунин буд.
43. Ва Худованд ба Исроил тамоми заминеро, ки қасам хӯрда буд ба падаронашон бидиҳад, дод, ва онҳо онро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин шуданд.
44. Ва Худованд ба онҳо аз ҳар тараф оромӣ дод, чунон ки ба падаронашон қасам хӯрда буд; ва касе аз ҳамаи душманонашон натавонист пеши онҳо истодагӣ кунад: ҳамаи душманони онҳоро Худованд ба дасташон супурд.
45. Аз ҳамаи қавлу ваъдаҳое ки Худованд ба хонадони Исроил дода буд, сухане зоеъ нарафт: ҳамааш ба амал омад.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ду ва ним сибт қурбонгоҳ, бино карданд.

1. ОН гоҳ Ехушаъ реубениён ва чодиён ва нисфи хонадони Менашшери даъват намуд,
2. Ва ба онҳо гуфт: «Шумо ҳар он чиро, ки Мусо, бандаи Худованд, ба шумо амр фармуда буд, ба ҷо овардед, ва ба овози ман дар ҳар ҷо ба шумо амр фармунам, гӯш додед.
3. Бародарони худро дар ин айёми дуру дароз то имрӯз тарк накардед, ва иҷрои фармони Худованд Худои худро риоя намудед.

4. Ва алҳол Худованд Худои шумо ба бародарони шумо оромӣ бахшидааст, чунон ки ба онҳо гуфта буд; ва алҳол сӯи хаймаҳои худ ба замини моликияти худ, ки Мусо, бандаи Худованд, дар он тарафи Урдун ба шумо додааст, рӯй оварда, биравед.
5. Фақат саъю кӯшиш намоед, ки аҳком ва шариатеро, ки Мусо, бандаи Худо, ба шумо амр фармудааст, ба амал оваред, то ки Худованд Худои худро дӯст дошта, ба ҳамаи роҳҳои Ё рафтор кунед ва аҳкоми Ёро ба ҷо оварда, ба Ё бичаспед, ва Ёро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ибодат намоед».
6. Ва Еҳушаъ онҳоро баракат дода, равона кард, ва онҳо сӯи хаймаҳои худ рафтанд.
7. Ба нисфи сибти Менашше Мусо дар Бошон мулк дода буд, ва ба нисфи дигари он Еҳушаъ бо бародаронашон дар ин тарафи Ёрдун ба самти ғарб мулк дод; ва ҳан-гоме ки Еҳушаъ онҳоро сӯи хаймаҳои равона мекард, онҳоро баракат дод,
8. Ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Бо сарвати бисёр ва бо ҷорҳои сершумор, бо нуқра ва тилло ва мис ва оҳан ва либоси бағоят зиёде ба хаймаҳои худ бармегардед; пас, ғанимати душманони худро бо бародарони худ тақсим кунед».
9. Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше аз пеши банӣ-Исроил, аз Шилӯ, ки дар замини Канъон аст, баргашта, равона шуданд, то сӯи замини Цилъод, ба замини моликияти худ, ки онро бар тибқи амри Худованд ба воситаи Мусо ба тасарруфи худ даровардаанд, бира-ванд.
10. Ва ба ноҳияи Урдун, ки дар замини Канъон аст, расида, банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше дар он ҷо назди Урдун қурбонгоҳ бино карданд, — қурбонгоҳи бу-зурге ки аз дурдаст ба назар намоён мешуд.
11. Ва банӣ-Исроил овозаи онро шуниданд, ки инак, банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше дар рӯ ба рӯи замини Канъон дар ноҳияи Урдун, дар соҳиле ки аз он банӣ-Исроил аст, қурбонгоҳ бино кардаанд.

12. Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил инро шуниданд, тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар Шилӯ ҷамъ шуданд, то ки бар зидди онҳо ба ҷанг бароянд.
13. Ва банӣ-Исроил Финҳос ибни Эльзори коҳинро назди банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше ба замини Қилъод фиристоданд.
14. Ва бо ӯ даҳ раис: як раис аз ҳар хонадон, аз ҳамаи сибтҳои Исроил буданд, ки ҳар яке раиси хонадони қабила-ҳои Исроил буд.
15. Ва онҳо назди банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше ба замини Қилъод омаданд, ва ба онҳо суҳан ронда, гуфтанд:
16. «Тамоми ҷамоати Худованд чунин мегӯянд: "Ин чӣ хиёнат аст, ки дар ҳаққи Худои Исроил кардаед, ки имрӯз аз Худованд гашта, барои худ қурбонгоҳе сохтаед, яъне имрӯз бар зидди Худованд исьён бардоштаед?"
17. Оё гуноҳи Фаӯр барои мо кам аст, ки то имрӯз аз он пок нашудаем, ва он вақт вабое ба сари ҷамоати Худо-ванд омада буд?"
18. Ва шумо имрӯз аз Худованд гаштаед! Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки шумо имрӯз бар зидди Худованд исьён мебардоред, ва Ўфардо бар тамоми ҷамоати Исроил ғазаб мекунад.
19. Вале агар замини моликияти шумо дар назаратон палид бошад, пас ба замини моликияти Худованд, ки хаймаи Худованд дар он сокин аст, бигзаред, ва дар миёни мо мулк барои худ бигиред, валекин бар зидди Худованд исьён набардоред ва, ғайр аз қурбонгоҳи Худованд Худои мо, барои худ қурбонгоҳ сохта, моро ба исьёни худ шарик нагардонед.
20. Охир, Охон ибни Зораҳ дар бораи чизи ҳаром хиёнат карда буд, валекин ғазаб бар сари тамоми ҷамоати Исроил омад, ва он шахс барои гуноҳи худ танҳо ба ҳалокат нарасид"».
21. Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше ҷавоб гардонид, ба раисони хонадонҳои Исроил гуфтанд:

22. «Худованд Худои худоён аст, Худованд Худои худоён аст, Ў медонад, ва Исроил хоҳанд донист! Агар мо дар ҳақ-қи Худованд исьён ё хиёнат карда бошем, Ту моро имрӯз на-чот надех!

23. Агар мо қурбонгохро барои он сохта бошем, ки аз Худованд гардем, ва ё барои он ки қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордӣ бар он барорем ва ё қурбониҳои саломатӣ бар он забҳ кунем, бигзор Худованд Худаш бозхост наояд!

24. Балки ин корро мо аз хавфи он кардаем, ки шояд фардо писарони шумо ба писарони мо бигӯянд: "Шуморо бо Худованд Худои Исроил чӣ кор аст?"

25. Охир, Худованд дар миёни мо ва шумо, эй банӣ-Реубен ва банӣ-Қод, Ўрдунро чун ҳадде гузоштааст, ва шуморо дар Худованд ҳиссае нест!" Ва писарони шумо писарони моро ба ибодати Худованд роҳ нахоҳанд дод.

26. Бинобар ин мо гуфтем: барои худ ғамхорӣ намуда, қурбонгоҳе бисозем, аммо на барои қурбонии сӯхтанӣ ва на барои забҳ кардан,

27. Балки барои он ки ин дар миёни мо ва шумо ва дар миёни наслҳои мо баъд аз мо шоҳиде бошад, то ки мо ибодати Худовандро ба ҳузури Ў бо қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳ-ҳо ва қурбониҳои саломатии худ ба ҷо оварем, ва писарони шумо фардо ба писарони мо нагӯянд: "Шуморо дар Худованд ҳиссае нест!"

28. Ва мо гуфтем: агар ба мо ва ба наслҳои мо фардо чуни бигӯянд, мо хоҳем гуфт: "Ин намунаи қурбонгоҳи Худовандро бубинед, ки падарони мо на барои қурбонии сӯхтанӣ ва на барои забҳ сохтаанд, балки барои он ки дар миёни мо ва шумо шоҳид бошад".

29. Ҳошо ва калло, ки мо бар зидди Худованд исьён бардошта, имрӯз аз Худованд гардем, ва ғайр аз қурбонгоҳи Худованд Худои мо, ки ба ҳузури хаймаи Ўст, қурбонгоҳе барои қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи ордӣ ва забҳ бисозем!»

30. Ва ҳангоме ки Финҳоси коҳин ва раисони ҷамоат ва сарқабिलाҳои Исроил, ки бо ӯ буданд, суханонеро, ки ба-нӣ-

Реубен ва банӣ-Қод ва банӣ-Менашше гуфта буданд, шуниданд, ин дар назарашон писанд омад.

31. Ва Финҳос ибни Эльзори коҳин ба банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва банӣ-Менашше гуфт: «Имрӯз мо донистем, ки Худованд дар миёни мост, чунки шумо ин хиёнатро дар ҳаққи Худованд накардаед; акнун шумо банӣ-Исроилро аз дасти Худованд раҳо кардед».

32. Ва Финҳос ибни Эльзори коҳин ва раисон аз пеши банӣ-Реубен ва банӣ-Қод аз замини Қильод ба замини Кан-ён назди банӣ-Исроил баргашта, инро ба онҳо хабар доданд.

33. Ин дар назари банӣ-Исроил писанд омад, ва банӣ-Исроил Худоро муборак хонданд; ва аз нияти худ дар бораи он ки барзидди онҳо ба ҷанг бароянд ва заминеро, ки банӣ -Реубен ва банӣ-Қод дар он сокинанд, хароб кунанд, даст кашиданд.

34. Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод дар бораи қурбонгоҳ гуфтанд, ки «он дар миёни мо шоҳид аст, ки Худованд Худост».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Еҳушаъ ибни Нун ба қавм дастуроти охирин медиҳад.

1. ВА бо мурури айёми зиёд, баъд аз он ки Худованд ба Исроил аз ҳамаи душманони гирду пешашон оромӣ бахшид, Еҳушаъ пир ва солхӯрда гардид.

2. Ва Еҳушаъ тамоми Исроилро, яъне пирон, раисон, дова-рон ва нозирони онҳоро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Ман пир ва солхӯрда шудаам.

3. Ва шумо ҳар он чиро, ки Худованд Худои шумо ба ҳамаи ин халқҳо пеши шумо кардааст, дидаед, зеро ки Худованд Худои шумо Худаш барои шумо ҷангидааст.

4. Бубинед, ин халқҳоеро, ки боқӣ мондаанд, ва халқҳоеро, ки аз Ёрдун то баҳри бузург ба самти ғуруби офтоб маҳв намудаам, ман барои шумо бо қуръа тақсим кардам, то ки мулки сибтҳои шумо бошанд.

5. Ва Худованд Худои шумо Худаш онҳоро пеши шумо ба танг оварда, аз пеши шумо бадар хоҳад ронд, ва шумо замини онҳоро ба тасарруфи худ хоҳед даровард, чунон ки Худо-ванд Худои шумо ба шумо гуфтааст.
6. Пас, бағоят қавӣ бошед, то ҳар он чиро, ки дар ки-тоби шариати Мусо навишта шудааст, риоя намуда ба амал оваред, бе он ки аз он ба тарафи рост ё чап дур шавед,
7. То бо ин халқҳое ки дар миёни шумо боқӣ мондаанд, омезиш наёбед, ва исми худоёни онҳоро зикр карда қасам нахӯред, ва онҳоро ибодат нанамоед ва ба онҳо сачда набаред,
8. Балки ба Худованд Худои худ бичаспед, чунон ки то имрӯз амал кардаед.
9. Ва Худованд халқҳои бузург ва зӯроварро аз пеши шумо бадар рондааст, ва пеши шумо касе то имрӯз ната-вонистааст истодагӣ намояд.
10. Як нафар аз шумо ҳазор нафарро таъқиб менамояд, зеро ки Худованд Худои шумо Худаш барои шумо мечан-гад, чунон ки ба шумо гуфтааст.
11. Ва аз хештан бағоят эҳтиёт бошед, то ки Худованд Худои худро дӯст доред.
12. Аммо агар рӯй тофта, ба бақияи ин халқҳое ки дар миёни шумо мондаанд, бичаспед, ва бо онҳо хешовандӣ пайдо кунед, ва назди онҳо биёед, ва онҳо назди шумо биёянд, —
13. Яқинан бидонед, ки Худованд Худои шумо ин халқ-ҳоро дигар аз пеши шумо бадар нахоҳад ронд, ва онҳо барои шумо дом ва қуллоб, ва барои қабурғаҳои шумо тозиёна, ва барои чашмони шумо хор хоҳанд буд, то даме ки аз ин; замини хуб, ки Худованд Худои шумо ба шумо додааст, маҳв гардед.
14. Ва инак, ман ба қарибӣ ба тариқи тамоми аҳли замин меравам, ва шумо бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ дарк намоед, ки як сухан ҳам аз ҳамаи қавлу ваъдаҳое ки Худованд Худои шумо дар ҳаққи шумо додааст, зоеъ нарафтааст; ҳамааш барои шумо ба амал омадааст, як сухан ҳам аз онҳо зоеъ нарафтааст.

15. Валекин, чунон ки ҳар қавлу ваъдае ки Худованд Ху-дои шумо ба шумо дода буд, барои шумо ба амал омадааст, ончунон Худованд ҳар таҳдидро бар шумо иҷро хоҳад кард, то даме ки шуморо аз ин замини хубе ки Худованд Худои шумо ба шумо додааст, маҳв намояд.

16. Агар шумо аҳди Худованд Худои худро, ки ба шумо амр фармудааст, поймол кунед, ва рафта худоёни дигарро ибодат намоед ва ба онҳо сачда баред, дар он сурат хашми Худованд бар шумо аланга хоҳад гирифт, ва шумо аз замини хубе ки Ӯ ба шумо додааст, ба зудӣ маҳв хоҳед шуд».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Васияти Еҳушаъ ибни Нун ва ғавти ӯ.

1. ВА Еҳушаъ ҳамаи сибтҳои Исроилро дар Шакем чамъ кард, ва пирони Исроил, раисон, доварон ва нозирони онҳоро даъват намуд, ва онҳо ба ҳузури Худо истоданд.

2. Ва Еҳушаъ ба тамоми қавм гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Падарони шумо, яъне Тораҳ падари Иброҳим ва падари Нохӯр, аз қадимулайём дар он тарафи наҳр сокин буданд ва худоёни дигарро ибодат мекарданд.

3. Вале Ман падаратон Иброҳимро аз он тарафи наҳр гарифтам, ва ӯро дар тамоми замини Канъон гардонидам, ва насли ӯро афзун кардам, ва Исҳоқро ба ӯ додам.

4. Ва Яъқуб ва Эсовро ба Исҳоқ додам; ва кӯҳи Сеирро ба Эсов додам, то ки онро ба тасарруфи худ дароварад; ва Яъқуб ва писаронаш ба Миср фуруд омаданд.

5. Ва Мусо ва Ҳорунро фиристода, Мисро бо он чи андаруни вай ба амал овардам, зарба задам, ва баъд аз он шуморо берун овардам.

6. Ва падарони шуморо аз Миср берун овардам, ва шумо сӯи баҳр омадед; ва мисриён бо аробаҳо ва саворон падарони шуморо то баҳри Қулзум таъкиб карданд.

7. Ва сӯи Худованд истиғоса бурдед, Ӯ дар миёни шумо ва мисриён торикӣ гузошт, ва баҳрро бар онҳо равона карда,

онҳоро пӯшонид, ва чашмони шумо он чиро, ки дар Миср кардам, дидааст; ва айёми зиёде дар биёбон сокин будед.

8. Ва шуморо ба замини амӯриён, ки дар он тарафи Ёрдун сокин буданд, овардам, ва онҳо бо шумо чанг карданд; вале Ман онҳоро ба дасти шумо супурдам, ва шумо замини онҳоро ба тасарруфи худ даровардед, ва Ман онҳоро аз пеши шумо маҳв намудам.

9. Ва Болоқ ибни Сиффӯр, подшоҳи Мӯоб, бархоста, бо Исроил чанг кард, ва фиристода, Билъом ибни Баўрро даъ-ват намуд, то ки ба шумо лаънат гӯяд.

10. Вале Ман нахостам Билъомро бишнавам, ва ӯ шуморо баракат дод, ва Ман шуморо аз дасти ӯ раҳо кардам.

11. Ва шумо аз Урдун гузашта, назди Ерихӯ омадед, ва сокинони Ерихӯ, амӯриён, фариззиён, канъониён, хиттиён, чирчошиён, ҳиввиён ва ябусиён бо шумо чанг карданд, вале Ман онҳоро ба дасти шумо супурдам.

12. Ва занбӯри алоро пешопеши шумо фиристода, онҳоро, яъне ду подшоҳи амӯриро аз пеши шумо бадар рондам, — на бо шамшери шумо ва на бо камони шумо.

13. Ва заминеро, ки дар он меҳнат накардаед, ва шаҳр-ҳоеро, ки бино нанамудаед, ба шумо додам, ва шумо дар онҳо сокин мебошед; аз токҳо ва дарахтони зайтуне ки шумо нашинондаед, мева меҳӯред".

14. Ва алҳол аз Худованд битарсед ва Ёро бо сами-мият ва ростӣ ибодат намоед ва худоёнеро, ки падарона-тон дар он тарафи наҳр ва дар Миср ибодат намудаанд, аз худ дур карда, Худовандро ибодат намоед.

15. Ва агар дар назари шумо писанд наояд, ки Худо-вандро ибодат намоед, пас имрӯз барои худ интиҳоб ку-нед, ки киро ибодат хоҳед намуд: оё худоёнеро, ки падарони шумо дар он тарафи наҳр ибодат мекарданд, ё худоёни амӯ-риёнро, ки дар заминашон сукунат доред; валекин ман ва хонадони ман Худовандро ибодат хоҳем кард».

16. Ва қавм ҷавоб гардонида, гуфтанд: «Ҳошо ва калло, ки мо Худовандро тарк карда, худоёни дигарро ибодат намоем!

17. Зеро ки Худованд Худои мост, ки ӯ мо ва пада-рони моро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард, ва ин аломати бузургро дар пеши назари мо нишон дод, ва моро дар тамоми роҳе ки рафтем, ва андаруни ҳамаи қавмҳое ки аз миёнашон гузаштем, ниғаҳбонӣ намуд.

18. Ва Худованд ҳамаи қавмҳо ва амӯриёнро, ки дар ин замин сокин буданд, аз пеши мо бадар ронд; мо низ Худо-вандро ибодат хоҳем кард, зеро ки ӯ Худои мост».

19. Ва Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Шумо наметавонед Худо-вандро ибодат намоед, зеро ки ӯ Худои қуддус аст, ва ӯ Худои ғаюр аст, ки ба маъсиятҳо ва гуноҳҳои шумо то-қат нахоҳад кард.

20. Агар шумо Худовандро тарк карда, худоёни бегонаро ибодат намоед, ӯ гашт карда ва ба шумо осеб расонида, агарчи пеш аз ин ба шумо некӣ кардааст, шуморо ба ҳало-кат хоҳад расонид».

21. Ва қавм ба Еҳушаъ гуфтанд: «Не, мо Худовандро ибодат хоҳем намуд».

22. Ва Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Шумо бар худ шоҳид ҳас-тед, ки Худовандро барои худ интиҳоб кардаед, то ки ӯро ибодат намоед». Ва онҳо гуфтанд: «Шоҳид ҳастем».

23. «Ва алҳол худоёни бегонаро, ки дар миёни шумо ҳастанд, дур кунед ва дили худро ба Худованд Худои Исроил моил гардонед».

24. Ва қавм ба Еҳушаъ гуфтанд: «Худованд Худои худро ибодат хоҳем намуд ва овози ӯро хоҳем шунид».

25. Ва Еҳушаъ дар он рӯз бо қавм аҳд баст ва барои онҳо дар Шакем фароиз ва шариат қарор дод.

26. Ва Еҳушаъ ин суханонро дар китоби шариати Худо навишт; ва санги бузурге гирифта, онро дар он ҷо зери булуте ки назди қудси Худованд буд, гузошт.

27. Ва Еҳушаъ ба тамоми қавм гуфт: «Инак, ин санг барои мо шоҳид хоҳад буд, зеро ки он ҳамаи суханони Худовандро, ки ба мо гуфт, шунидааст; ва он ба муқобили шумо шоҳид хоҳад буд, агар Худои худро инкор намоед».

28. Ва Еҳушаъ қавмро фиристод, то ҳар яке ба мулки худ равона шаванд.
29. Ва баъд аз ин ҳодисаҳо Еҳушаъ ибни Нун, бандаи Худованд, дар синни саду даҳсолагӣ вафот ёфт.
30. Ва ўро дар ҳудуди мулкаш, дар Тимнат-Сорах, ки дар кӯҳи Эфроим, ба тарафи шимолии кӯҳи Цоаш мебошад, дафн карданд.
31. Ва Исроил дар тамоми айёми Еҳушаъ ва дар тамоми айёми пироне ки баъд аз Еҳушаъ зинда буданд ва ҳамаи корҳои Худовандро, ки барои Исроил карда буд, медонистанд, Худовандро ибодат намуданд.
32. Ва устухонҳои Юсуфро, ки банӣ-Исроил аз Миср бароварда буданд, дар Шакем дар қитъаи замине ки Яъқуб аз банӣ-Ҳамӯр падари Шакем ба сад сикка харида буд, дафн карданд; ва он мулки банӣ-Юсуф гардид.
33. Ва Эльзор ибни Ҳорун вафот ёфт, ва ўро бар тали писараш Финҳос, ки дар кӯҳи Эфроим ба ў дода шуда буд, дафн карданд.

КИТОБИ ДОВАРОНИ ИСРОИЛ БОБИ ЯКУМ

Яҳудо бар зидди Канъон хуруҷ менамояд; аммо ғалабаи комил ба даст оварда намуфтааст.

1. Ва баъд аз вафоти Еҳушаъ чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Исроил аз Худованд пурсида, гуфтанд: «Кист, ки барои мо бар зидди канъониён аввал хуруҷ намуда, бо онҳо ҷанг кунад?»
2. Ва Худованд гуфт: «Бигзор банӣ-Яҳудо хуруҷ намо-янд; инак, ин заминро ба дасти онҳо таслим кардаам».
3. Ва банӣ-Яҳудо ба бародаронашон банӣ-Шимъӯн гуфтанд: «Бо мо дар он ҷо насибаи мост, хуруҷ намоед, ва мо бо канъониён ҷанг кунем. Мо низ бо шумо дар он ҷо насибаи шумост, хоҳем рафт». Ва банӣ-Шимъӯн бо онҳо рафтанд.
4. Вақте ки банӣ-Яҳудо хуруҷ намуданд, Худованд канъониён ва фаризиёнро ба дасти онҳо таслим кард; ва даҳ ҳазор нафарро аз онҳо дар Бозақ куштанд.
5. Ва Адӯнӣ-Бозақро дар Бозақ ёфта, бо ӯ ҷанг карданд; ва ба канъониён ва фаризиён шикаст расониданд.
6. Ва Адӯнӣ-Бозақ рӯй ба гурез овард, вале ӯро таъқиб намуда, дастгир карданд ва сарангуштҳои дастҳо ва пойҳои ӯро буриданд.
7. Ва Адӯнӣ-Бозақ гуфт: «Ҳафтад подшоҳ, ки сарангуштҳои дастҳо ва пойҳои ӯро бурида шуда буд, дар тағи мизи ман нонреза мечиданд; чунон ки ман кардаам, ончунон Худо ба ман подош додааст». Ва ӯро ба Ерусалим оварданд, ва дар он ҷо ӯ мурд.
8. Ва банӣ-Яҳудо бар зидди Ерусалим ҷанг карда, онро гирифтанд, ва онро аз дами шамшер гузарониданд; ва шаҳро оташ зада сӯзониданд.
9. Ва баъд аз он банӣ-Яҳудо фурӯд омаданд, то ки бо канъониён, ки дар кӯҳсор ва дар ҷануб ва дар пастхамӣ сокин буданд, ҷанг кунанд.

10. Ва банӣ-Яҳудо ба муқобили канъониёне ки дар Ҳеб-рӯн сокин буданд, хуруҷ намуданд; ва номи Ҳебрӯн пештар Қирьят-Арбаъ буд; ва ба Шешай ва Аҳиман ва Талмой шикаст расониданд.
11. Ва аз он ҷо онҳо ба муқобили сокинони Дабир равона шуданд; ва номи Дабир пештар Қирьят-Сефер буд.
12. Ва Колеб гуфт: «Касе ки ба Қирьят-Сефер шикаст расонад ва онро бигарад, духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ хоҳам дод».
13. Ва Отниил ибни Қеназ, додари хурдии Колеб, онро гирифт; ва ӯ духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ дод.
14. Ва чун духтар назди вай омад, вай ӯро моил намуд, ки аз падари худ киштзоре биталабад, ва ӯ аз болои хар фурӯд омад; ва Колеб ба ӯ гуфт: «Ту чӣ мехоҳӣ?»
15. Ва ӯ ба падараш гуфт: «Ба ман баракате бидеҳ, зеро ки замини чанубиро ту ба ман додай, пас чашмаҳои обро ҳам ба ман бидеҳ». Ва Колеб чашмаҳои боло ва чашмаҳои поёнро ба ӯ дод.
16. Ва банӣ-Қенӣ, ақрабони падарарӯси Мусо, аз шаҳри Хурмозор бо банӣ-Яҳудо хуруҷ намуда, сӯи биёбони Яҳудо, ки дар чануби Арод аст, равона шуданд ва дар миёни ин қавм маскан гирифтанд.
17. Ва банӣ-Яҳудо бо бародаронашон банӣ-Шимъӯн равона шуданд, ва онҳо ба канъониёне ки дар Сефат сокин буданд, шикаст расониданд; ва онро валангор карда, номи ин шаҳро Ҳормо хонданд.
18. Ва банӣ-Яҳудо Ғаззаро бо навоҳии он, ва Ашқалӯнро бо навоҳии он, ва Эқрӯнро бо навоҳии он гирифтанд.
19. Ва Худованд бо банӣ-Яҳудо буд, ва онҳо кӯҳсорро тасарруф намуданд; аммо сокинони водиро натавонистанд бадар ронанд, зеро ки онҳо аробаҳои оҳанин доштанд.
20. Ва Ҳебрӯнро ба Колеб доданд, чунон ки Мусо гуфта буд; ва ӯ аз он ҷо се писари Анокро бадар ронд.

21. Вале ябусиёнро, ки дар Ерусалим сокин буданд, банӣ-Бинъёмин натавонистанд бадар ронанд; ва ябусиён то имрӯз бо банӣ-Бинъёмин дар Ерусалим сокин ҳастанд.
22. Ва хонадони Юсуф низ сӯи Байт-Ил хуруҷ карданд, ва Худованд бо онҳо буд.
23. Ва хонадони Юсуф дар Байт-Ил ҷосусӣ карданд; ва номи ин шаҳр пештар Луз буд.
24. Ва посбонон мардеро, ки аз шаҳр берун омада буд, дида, ба ӯ гуфтанд: «Даромадгоҳи шаҳрро ба мо нишон деҳ, ва мо ба ту эҳсон хоҷем кард».
25. Ва ӯ даромадгоҳи шаҳрро ба онҳо нишон дод, ва онҳо аҳли шаҳрро аз дами шамшер гузарониданд; ва он мардро бо тамоми хонаводааш раҳо карданд.
26. Ва он мард ба замини ҳиттиён рафт, ва шаҳре бино намуда, номи онро Луз хонд; то имрӯз номи он ҳамин аст.
27. Ва банӣ-Менашше аҳли Байт-Шеон ва деҳоти онро, ва аҳли Таънак ва деҳоти онро, ва сокинони Дӯр ва деҳоти онро, ва сокинони Иблеом ва деҳоти онро, ва сокинони Ма-чиддӯ ва деҳоти онро натавонистанд бадар ронанд, ва канъониён азм карданд, ки дар ин замин бимонанд.
28. Ва чун Исроил қувват гирифт, канъониёнро хироч-гузори худ гардонид, вале натавонист онҳоро бадар ронад.
29. Ва банӣ-Эфроим канъониёнро, ки дар Қозар сокин буданд, натавонистанд бадар ронанд; ва канъониён дар миёни онҳо дар Қозар сукунат доштанд.
30. Банӣ-Забулун сокинони Қитрӯн ва сокинони Наҳалӯлро натавонистанд бадар ронанд; ва канъониён дар миёни онҳо сукунат доштанд, ва хирочгузор буданд.
31. Бани-Ошер сокинони Акку ва сокинони Сидӯн ва Аҳлоб ва Акзиб ва Ҳалбо ва Афиқ ва Раҳӯбро натавонистанд бадар ронанд.
32. Ва ошериён дар миёни канъониёне ки сокини он замин буданд, сукунат доштанд, зеро ки онҳоро натавонистанд бадар ронанд.

33. Банй-Нафтолй сокинони Байт-Шемеш ва сокинони Байт - Анотро натавонистанд бадар ронанд, ва дар миёни канъониёне ки сокини он замин буданд, сукунат доштанд; ва сокинони Байт-Шемеш ва Байт-Анот хирочгузори онҳо буданд.

34. Ва амӯриён банй-Донро дар кӯҳсор фишор доданд, зе-ро онҳоро нагузоштанд, ки ба водӣ фуруд оянд.

35. Ва амӯриён азм карданд, ки дар кӯҳи Ҳорас, дар Аёлун ва Шаалбим сокин бошанд; вале дасти хонадони Юсуф бар онҳо гарон омад, ва хирочгузор гардиданд.

36. Ва ҳудуди амӯриён аз баландии Акрабим, аз қуллаи он болотар буд.

БОБИ ДУЮМ

Шарҳи воқеаҳо аз вақти дохилшавӣ ба Канъон то вақти вафоти Еҳушаъ ибни Нун. Саркашии Исроил, пушаймонӣ ва ҷазо.

1. ВА фариштаи Худованд аз Чилчол ба Бӯким омада, гуфт: «Ман шуморо аз Миср берун овардам, ва шуморо ба заmine ки дар бораи он ба падаронатон қасам хӯрда будам, овардам, ва Ман гуфтам: "Аҳди Худо бо шумо то абад на-хоҳам шикаст;

2. Ва шумо бо сокинонн ин замин аҳд набандед, курбон-гоҳҳои онҳоро бишканед". Вале шумо овози Маро нашни-дед. Ин чӣ кор аст, ки кардед?

3. Ва низ гуфтам: "Онҳоро аз пеши шумо бадар нахоҳам ронд, ва онҳо барои шумо садди роҳ хоҳанд буд, ва худоҳои онҳо барои шумо дом хоҳанд буд"».

4. Ва хангоме ки фариштаи Худованд ин суханонро ба тамоми банй-Исроил гуфт, қавм овози худро баланд карда, гиристанд.

5. Ва номи он мавзеъро Бӯким монданд, ва дар он ҷо барои Худованд курбонӣ карданд.

6. Баъд аз он ки Еҳушаъ қавмро равона кард, банй-Исро-ил ҳар яке ба мулки худ рафтанд, то ки заминро тасарруф намоянд.

7. Ва дар тамоми айёми Еҳушаъ ва дар тамоми айёми пироне ки баъд аз Еҳушаъ дар қайди ҳаёт буда, ҳамаи корҳои бузурги Худовандро, ки барои Исроил кардааст, дида буданд, қавм Худовандро ибодат менамуданд.
8. Ва Еҳушаъ ибни Нун, банди Худованд, дар синни саду даҳсолагӣ вафот ёфт.
9. Ва ӯро дар ҳудуди мулкаш, дар Тимнат-Ҳорас, дар кӯҳи Эфроим, ба тарафи шимолии кӯҳи Цоаш дафн карданд.
10. Ва тамоми он насл низ назди падарони худ рафтанд, ва баъд аз онҳо насли дигаре бархостанд, ки Худовандро намедонистанд, ва корҳои онҳо низ, ки ӯ барои Исроил кардааст.
11. Ва бани-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Баалҳоро ибодат карданд;
12. Ва Худованд Худои падарони худро, ки онҳо аз зами-ни Миср берун оварда буд, тарк карданд, ва худоёни дигарро аз байни худоёни қавмҳои ки дар гирду пешашон буданд, пайравӣ намуда, ба онҳо сачда бурданд, ва Худовандро ба ғазаб оварданд.
13. Ва Худовандро тарк карда, Баал ва Аштораҳоро ибодат намуданд.
14. Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва ӯ онҳо ба дасти торочгарон супурд, ва онҳо тороч карданд; ва онҳо ба дасти душманони онҳо, ки дар гирду пешашон буданд, супурд, ва онҳо дигар натавонистанд пеши душманони худ истодагӣ намоянд.
15. Ҳар бор, ки ба чанг мебароманд, дасти Худованд бар онҳо ба бадӣ буд, чунон ки Худованд гуфта буд ва чунон ки Худованд ба онҳо қасам хӯрда буд; ва онҳо бисёр ба танг омаданд.

Таъсис ёфтани доварон.

16. Ва Худованд доваронро ба майдон овард, ки онҳо аз дасти торочгарони онҳо наҷот меоданд.

17. Вале онҳо ба доварони худ низ итоат надоштанд, зеро ки гумроҳ шуда, худоёни дигарро пайравӣ мекарданд ва ба онҳо сачда мебурданд; аз роҳе ки падаронашон бо он рафтор намуда, ба аҳкоми Худованд итоат мекарданд, бо зудӣ дур шуданд, ва мисли онҳо амал накарданд.

18. Ва ҳангоме ки Худованд барои онҳо доваронро ба май-дон овард, Худованд бо довар буд ва онҳоро дар тамоми айёми довар аз дасти душманонашон наҷот меод, зеро ки Худованд ба сабаби оху нолаи онҳо, ки аз дасти золимон ва ситамгарони худ мекарданд, ба онҳо дилсӯзӣ менамуд.

19. Ва ҳамин ки довар вафот меёфт, онҳо аз нав, аз падарони худ зиёдтар фосид гардида, худоёни дигарро пайравӣ мекарданд, онҳоро ибодат намуда, сачда мебурданд, аз корҳои зишт ва роҳи бади худ ҳеҷ даст намекашиданд.

Оқибати беитоати Исроил.

20. Ва ҳашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва Ӯ гуфт: «Азбаски ин халқ аҳди Маро, ки ба падаронашон амр фармудаам, поймол карда, ба овози ман гӯш намедиханд,

21. Ман низ ҳеҷ яке аз он халқҳоро, ки Ехушаъ боқӣ гузошта вафот ёфтааст, дигар аз пеши онҳо бадар нахоҳам ронд,

22. То ки ба воситаи онҳо Исроилро биозмоям: оё онҳо роҳи Худовандро мисли он ки падаронашон риоя мекарданд, риоя намуда, бо он рафтор мекунанд ё не?»

23. Ва Худованд он халқҳоро боқӣ гузошт, бе он ки онҳоро бо зудӣ бадар ронад; ва онҳоро ба дасти Ехушаъ таслим накард.

БОБИ СЕЮМ

Халқҳое ки исроилиёнро озмудаанд.

1. Ва инҳоянд халқҳое ки Худованд боқӣ гузошт, то ки ба воситаи онҳо Исроилро биозмояд, яъне ҳамаи онҳо-еро, ки ҳамаи ҷангҳои Канъонро намедонианд,

2. То ки наслҳои банӣ-Исроил дониш пайдо карда, бур-дани чангро таълим гиранд, яъне онҳое ки пештар онро намедонистанд:

3. Панҷ ҳокими фалиштиён ва ҳамаи канъониён, сидӯниён ва хиввиён, ки дар кӯҳсори Лубнон аз кӯҳи Баал-Ҷермӯн то даромадгоҳи Ҳамот сокин буданд.

4. Ва онҳо барои он боқӣ гузошта шуда буданд, ки ба воситаи онҳо исроилиён озмуда шаванд, то маълум гар-дад, ки оё ба аҳкоми Худованд, ки Ҷ ба падаронашон ба воситаи Мусо амр фармудааст, итоат менамоянд ё не.

Бори аввал аз Худо дур шудани Исроил. Довари якум — Отниил.

5. Ва банӣ-Исроил дар миёни канъониён, хиттиён ва амӯриён ва фариззиён ва хиввиён ва ябусиён сокин буданд;

6. Ва духтарони онҳоро барои худ ба занӣ мегирифтанд, ва духтарони худро ба писарони онҳо медоданд, ва худоёни онҳоро ибодат мекарданд.

7. Ва банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Худованд Худои худро фаромӯш намуда, Баалҳо ва бутҳои Ашераро ибодат карданд.

8. Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва онҳо-ро ба дасти Кушан-Ришъотаим, ки подшоҳи Арам-наҳрайн буд, супурд, ва банӣ-Исроил ҳашт сол ба Кушан-Ришъотаим хизмат карданд.

9. Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд, ва Худованд барои банӣ-Исроил начотдиҳандае ба майдон овард, ки ӯ онҳоро начот дод: ӯ Отниил ибни Қеназ, додари хурдии Колеб буд.

10. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ буд, ва Исроилро доварӣ менамуд; ва барои чанг берун омад, ва Худованд Кушан-Ришъотаимро, ки подшоҳи Арам-наҳрайн буд, ба дасти ӯ таслим кард, ва ӯ бар Кушан-Ришъотаим дастболо шуд.

11. Ва замин чил сол ором ёфт; ва Отниил ибни Қеназ вафот ёфт.

Бори дуҷум аз Худо дур шуданд; довари дуҷум — Эҳуд.

12. Ва аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд; ва Худованд Ачлӯнро, ки подшоҳи Мӯоб буд, бар Исроил ғолиб сохт, чунки онҳо он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд.

13. Ва ӯ банӣ-Аммӯн ва Амолекро назди худ чамъ кард, ва омада, ба Исроил зарба расонид, ва онҳо шаҳри Хурмозорро гарифтанд.

14. Ва банӣ-Исроил ба Ачлӯн — подшоҳи Мӯоб — ҳаждаҳ сол хизмат карданд.

15. Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд, ва Худованд барои онҳо начотдиҳандае, яъне Эҳуд ибни Церои бинъёминиро, ки марди чапдасте буд, ба майдон овард; ва банӣ-Исроил ба воситаи ӯ ба Ачлӯн — подшоҳи Мӯоб — ҳадия фиристоданд.

16. Ва Эҳуд барои худ шамшери дудамае ки дарозияш як зироъ буд, сохт, ва онро дар таги чомаи худ, бар рони росташ овехт.

17. Ва ҳадияро ба Ачлӯн — подшоҳи Мӯоб — пешкаш намуд; ва Ачлӯн шахси бағоят фарбеҳ буд.

18. Ва чун пешкаш кардани ҳадияро анҷом дод, одамоне-ро, ки ҳадияро бардошта оварда буданд, гуселонид.

19. Ва худаш аз пеши санамҳое ки назди Цилчол буд, баргашта, гуфт: «Сухани махфие барои ту дорам, эй подшоҳ». Вай гуфт: «Хомӯш!» Ва ҳамаи ҳозирон аз пеши вай бароманданд.

20. Ва Эҳуд ба вай наздик омад, дар сурате ки вай дар болохонаи салқин танҳо нишаста буд; ва Эҳуд гуфт: «Каломе аз ҷониби Худо барои ту дорам». Вай аз курсӣ бархост.

21. Ва Эҳуд дасти чапи худро дароз карда, шамшерро аз болои рони рости худ гирифт, ва онро ба шиками вай халонид,
22. Ба тавре ки дастаи он низ бо теғаш фурӯ рафт, ва чарбу теғро пӯшонид, зеро ки шамшерро аз шиками вай кашида набаровард; ва начосати вай зада баромад.
23. Ва Эҳуд ба роҳрав баромада, дарҳои болохонаро аз пушти вай баст ва қуфл кард.
24. Ва чун ӯ берун рафт, навкарони вай омада диданд, ки инак, дарҳои болохона қуфл аст; ва дар дили худ гуфтанд: «Яқинан, вай дар хонаи салқин ба ҳоҷат бархостааст».
25. Ва хеле вақт маътал монданд, ва инак, вай дарҳоро намекушояд; ва онҳо калидро гирифта, кушоданд, ва инак, оғояшон бар замин мурда хобидааст.
26. Ва Эҳуд дар замоне ки онҳо интизор меистоданд, нопадид гашт, ва аз пеши санамҳо гузашта, ба сӯи Саиро гурехт.
27. Ва ҳамин ки ба он ҷо расид, бар кӯҳи Эфроим шох навохт; ва банӣ-Исроил бо ӯ аз кӯҳ фурӯд омаданд, ва ӯ пешопеши онҳо буд.
28. Ва ба онҳо гуфт: «Аз ақибӣ ман битозед, зеро ки Худованд душмани шуморо ба дасти шумо супурдааст». Ва онҳо аз ақибӣ ӯ фурӯд омаданд, ва маъбарҳои Урдунро, ки ҷо-ниби Мӯоб буд, гирифтанд, ва ҳеҷ якеро нагузоштанд, ки аз онҳо убур намояд.
29. Ва дар он вақт тақрибан даҳ ҳазор нафарро аз мӯоби-ён, яъне ҳар паҳлавон ва ҷанговарро куштанд, ва ҳеҷ кас натавонист бигрезад.
30. Ва Мӯоб дар он рӯз зери дасти Исроил итоат намуд, ва замин ҳаштод сол ором ёфт.

Шамҷар — довари сеюм.

31. Ва баъд аз ӯ Шамҷар ибни Анот буд, ва шашсад нафарро аз фалиштиён бо таёқи говронӣ зада кушт; ва ӯ низ Исроилро начот дод.

БОБИ ЧОРУМ

Бори сеюм аз Худо дур шуданд. Доварони чорум ва панҷум.

1. ВА баъд аз вафоти Эҳуд аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худо бад буд, ба амал оварданд.
2. Ва Худованд онҳоро ба дасти Ёбин подшоҳи Канъон, ки дар Ҳосӯр подшоҳӣ мекард, супурд; ва сарлашқари вай Сисро буд, ки дар Ҳарӯшет-Ҳачӯим сукунат дошт.
3. Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд; зеро ки вай нӯҳсад аробаи оҳанин дошт, ва банӣ-Исроилро бист сол сахт ба танг овард.
4. Ва Дебӯрои набия, зани Лapidūt, дар он замон Исро-илро доварӣ менамуд.
5. Ва ӯ дар таги дарахти хурмои Дебӯро, ки дар байни Ромо ва Байт-Ил дар кӯҳи Эфроим буд, менишаст, ва банӣ-Исроил назди ӯ барои доварӣ меомаданд.
6. Ва кас фиристода, Бороқ ибни Абинуамро аз Қодеш-Нафтолӣ даъват намуд, ва ба вай гуфт: «Инак, Худованд Худои Исроил амр фармуд: "Бирав ва бар кӯҳи Тобӯр одамонро сафарбарӣ намо, ва аз банӣ-Нафтолӣ ва банӣ-Забулун даҳ ҳазор нафар бо худ бигир.
7. Ва Ман сарлашқари Ёбин — Сисроро бо аробаҳо ва лашқари сершумораш назди ту сӯи наҳри Қишӯн кашида оварда, ба дасти ту хоҳам супурд"».
8. Ва Бороқ ба ӯ гуфт: «Агар ту бо ман биравӣ, меравам, вале агар бо ман наравӣ, намеравам».
9. Ва ӯ гуфт: «Албатта бо ту меравам, аммо дар ин роҳе ки ту меравӣ, ҷалол аз они ту нахоҳад буд, зеро ки Худо-ванд Сисроро ба дасти зане хоҳад супурд». Ва Дебӯро бар-хоста, бо Бороқ ба Қодеш равона шуд.
10. Ва Бороқ сибтҳои Забулун ва Нафтолиро ба Қодеш фаръёд кард, ва даҳ ҳазор нафарро аз ақиби худ баровард; ва Дебӯро бо ӯ баромад.

11. Ва Ҳобари Қенӣ аз қениён, яъне аз банӣ-Ҳубоби ақрабои падарарӯси Мусо чудо шуда, хаймаи худро то Элӯн-Бесаананим, ки назди Қодеш воқеъ аст, барафрошта буд.
12. Ва ба Сисро хабар доданд, ки Бороқ ибни Абинуам ба кӯҳи Тобӯр баромадааст.
13. Ва Сисро ҳамаи аробаҳои худ, яъне нӯҳсад аробаи оҳанин, ва тамоми қавмеро, ки бо ӯ буданд, аз Ҳарӯшет-Ҳачӯим сӯи наҳри Қишӯн фаръёд кард.
14. Ва Дебӯро ба Бороқ гуфт: «Бархез, зеро имрӯз рӯзест, ки Худованд Сисро ба дасти ту таслим хоҳад кард; инак, Худованд пешопеши ту берун омадааст». Ва Бороқ аз кӯҳи Тобӯр фурӯд омад, ва даҳ ҳазор нафар аз ақиби ӯ.
15. Ва Худованд Сисро ва ҳамаи аробаҳо ва тамоми ӯрдуи ӯро пеши Бороқ ошуфта гардонида, ба дами шамшери ӯ гирифт кард, ва Сисро аз болои ароба фурӯд омада, пои пиёда рӯ ба гурез овард.
16. Ва Бороқ аробаҳо ва ӯрдуро то Ҳарӯшет-Ҳачӯим таъқиб намуд; ва тамоми ӯрдуи Сисро ба дами шамшер фурӯ ғалтиданд, як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд.
17. Ва Сисро пои пиёда сӯи хаймаи Ёил, ки зани Ҳобари Қенӣ буд, гурехт; зеро ки дар байни Ёбин подшоҳи Ҳосӯр ва хонадони Ҳобари Қенӣ сулҳ буд.
18. Ва Ёил ба пешвози Сисро баромада, ба вай гуфт: «Биё, эй оғоям, назди ман биё, натарс». Вай назди ӯ ба хайма даромад, ва ӯ варо бо палосе пӯшонид.
19. Вай ба ӯ гуфт: «Маро каме об бинӯшон, зеро ки ташна мондаам». Ӯ машки ширро кушода, варо нӯшонид, ва аз нав варо пӯшонид.
20. Вай ба ӯ гуфт: «Назди дари хайма биист, ва агар касе биёяд ва аз ту пурсида, бигӯяд: "Оё касе дар ин ҷо ҳаст?" — бигӯй: "Не"».
21. Ва Ёил, зани Ҳобар, меҳи хаймаро кашида гирифт, ва болғаро ба дасти худ гирифта, оҳистаяк назди вай омад, ва меҳро ба чаккаи вай кӯфт, ба тавре ки неши он ба замин фурӯ рафт; вай, ки ба сабаби мондагии худ дар хоби саҳт буд, мурд.

22. Ва инак, Бороқ Сисроро таъқиб менамуд, ва Ёил ба пешвози ӯ баромада, ба ӯ гуфт: «Биё, касеро, ки ту меҷӯй, ба ту нишон диҳам». Ва ӯ назди вай даромад, ва инак, Сисро мурда афтодааст, ва мех дар чаккаи ӯст.

23. Ва Худо дар он рӯз Ёбин подшоҳи Канъонро пеши банӣ-Исроил мутеъ гардонид.

24. Ва дасти банӣ-Исроил бар Ёбин подшоҳи Канъон то-рафт бештар саҳт мешуд, то даме ки Ёбин подшоҳи Канъонро маҳв карданд.

БОБИ ПАНЧУМ

Суруди Дебӯро ва Бороқ.

1. ВА дар он рӯз Дебӯро бо Бороқ ибни Абинуам чунин суруд гуфт:

2. «Вақте ки ҳарчумарҷ дар Исроил ба амал омад, қавм ба ихтиёр ғайрат карданд. Худовандро ҷалол диҳед!

3. Бишнавед, эй подшоҳон! Гӯш диҳед, эй ҳокимон! Ман барои Худованд, ман хоҳам сароид, ман барои Худованд Худои Исроил суруд хоҳам хонд!

4. Худовандо, вақте ки Ту аз Сеир берун омадӣ, вақте ки Ту аз дашти Адӯм қадамгузор шудӣ, замин ба ларза омад, осмон низ қатра боронид; абрҳо низ об боронид.

5. Кӯҳҳо аз хузури Худованд гудохта шуд, мисли Сино аз хузури Худованд Худои Исроил!

6. Дар айёми Шамҷар ибни Анот, дар айёми Ёил шоҳроҳҳо хало гардида буд, ва роҳсипорон бо роҳҳои ғайримустақим равона ме-шуданд.

7. Саркардагон дар Исроил аз миён рафта, боқӣ намонда буданд, то даме ки ман, Дебӯро, бархостам, ман дар Исроил ҳамчун модар бархостам.

8. Худоёни навро ихтиёр карданд, аз ин рӯ ҷанг ба дарвозаҳо расид;

дар миёни чил ҳазор нафар дар Исроил сипаре ва найзае дида нашудааст.

9. Дили ман ба сарварони Исроил илтифот дорад, ва ба онҳое низ, ки аз миёни қавм ба ихтиёр ғайрат кардаанд. Худовандро чалол диҳед!

10. Эй онҳое ки бар харони сафед савор шуда мегардед, ва онҳое ки бар кӯрпачаҳо менишинед, ва онҳое ки дар роҳ равона мешавед, мадҳ гӯед!

11. Дар зери садои тирандозони назди обхӯраҳо, дар он чо аъмоли начотбахши Худовандро начотеро, ки Ҷ ба саркардагони Исроил бахшидааст, ситоиш мекунанд. Он гоҳ қавми Худованд назди дарвозаҳо фурӯд омаданд.

12. Бедор шав, бедор шав, эй Дебӯро! Бедор шав, бедор шав, суруде бигӯй! Бархез, эй Бороқ, ва асирони худро ба асирӣ бибар, эй ибни Абинуам!

13. Он гоҳ Ҷ бақияи камшуморро бар нерумандони қавм хукмфармо сохт; Худованд маро бар баҳодурон хукмфармо сохт.

14. Аз ҷониби Эфроим онҳое омаданд, ки решаашон дар кӯҳи Амолек аст; аз қафои ту — Бинъёмин бо мардуми сершумори ту; аз ҷониби Мокир фармондеҳон фурӯд омаданд, ва аз ҷониби Забулун — онҳое ки асои муншӣ дар дасташон буд.

15. Ва сарварони Иссокор бо Дебӯро буданд; ва мардуми Иссокор, мисли Бороқ, аз қафои ӯ ба водӣ шитофтанд; дар ҳиссаҳои қабилаи Реубен андешаҳои дил бисъёр буд.

16. Чаро дар миёни кӯраҳо нишастай, то ки найҳои рамабононро бишнавай? Дар ҳиссаҳои Реубен фикру андешаҳои дил бисъёр буд.

17. Чилъод дар он тарафи Урдун сокин буд, ва Дон чаро назди киштиҳо истод? Ошер дар соҳили баҳр нишаст, ва назди халиҷҳои худ сукунат дошт.

18. Забулун қавме буданд, ки ҷони худро дар хатари мурдан гузоштанд, ва Нафтолий низ дар баландиҳои саҳро.

19. Подшоҳон омада, ҷанг карданд; он вақт подшоҳони Канъон дар Таънақ назди

обҳои Мачиддӯ чанг карданд, лекин ҳеҷ музде бо нуқра нагирифтанд.

20. Аз ошон чанг карданд, — ситорагон аз мадори худ бо Сисро чанг карданд.

21. Наҳри Қишӯн онҳоро ғарқ кард, — наҳри қадимӣ, наҳри Қишӯн.

Бо тамоми қувват, эй чони ман, душманро поймол кардӣ!

22. Он гоҳ сумҳои аспон ба сабаби гурезогурези зӯроварони вай заминро кӯфтан гирифт.

23. Мерӯзро лаънат кунед! — мегӯяд фариштаи Худованд, — сокинони онро саҳт лаънат кунед, зеро ки ба мадади Худованд наомаданд, то ки Худовандро дар миёни баҳодурон дастгирӣ намоянд.

24. Бигзор Ёил, зани Ҳобари Қенӣ, бештар аз занони дигар муборак бод, бештар аз ҳамаи занони хайманишин муборак бод!

25. Вай об талабид, ӯ шир дод, дар косаи мирон қаймоқ овард;

26. Дасти худро ба меҳ дароз кард, ва ямини худро — ба путки коргарон; ва Сисроро зарба зад, сари варо кафонид, чаккаи варо шикофта, ба замин дӯхт.

27. Вай пеши пойҳои ӯ калла ҳам кард ва афтода, хобид; пеши пойҳои ӯ калла ҳам карда, афтод; дар ҷое ки калла ҳам кард, ҷон дода, афтод.

28. Модари Сисро аз тиреза нигоҳ мекунад ва аз пушти панҷара фиғон мекашад: "Чаро аробаи ӯ дар омадан таъхир менамояд? Чаро чархҳои аробаҳояш даранг мекунад?"

29. Хотунҳои донои вай ба вай ҷавоб мегардонанд, худаш низ ҷунин суханонашро барои худ такрор менамояд:

30. «Яқин аст, ки онҳо ғаниматеро ёфта, тақсим мекунанд: як духтар, ду духтар барои ҳар мард, ғанимати либосҳои рангоранг барои Сисро, — ғанимати либосҳои рангоранге ки гулдӯзӣ карда шудааст; матои гаронбаҳои дорои гулдӯзии дурӯя, ки аз гардани асирон ба ғанимат гирифта шудааст».

31. Бигзор ҳамин тавр ҳамаи душманонат маҳв шаванд, эй Худованд! Вале дӯстдорони ӯ бигзор мисли офтобе бошанд,

ки бо тамоми қувваташ тулӯъ мекунад!» Ва замин чил сол ором ёфт.

БОБИ ШАШУМ

*Бори чорум аз Худо дур шуда, гирифтори гуломӣ гардиданд;
довари шашум — Чидъун.*

1. Ва банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Худованд онҳоро ҳафт сол ба дасти Мидьён таслим. кард.
2. Ва дасти Мидьён бар Исроил чунон гарон омад, ки банӣ - Исроил, барои паноҳ шудан аз Мидьён, барои худ гузаргоҳҳои зерикӯҳӣ, мағораҳо ва истеҳкомҳо сохтанд.
3. Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил кишт мекарданд, мардуми Мидьён ва Амолеқ ва аҳли маҷрик пайдо шуда, бар онҳо ҳуҷум меоварданд.
4. Ва назди онҳо ҷойгир шуда, тамоми ҳосили заминро то худди Ғазза несту нобуд мекарданд, ва барои зиндагии Исроил ҳеҷ хӯрокворӣ ва гӯсфанд ва гов ва хар боқӣ намегу-зоштанд.
5. Зеро ки онҳо бо чорвои худ ва бо хаймаҳои худ меомаданд, ва мисли малах бисъёр буданд, ба тавре ки худашон ва шутурҳошон сонун шумор надоштанд; ва ба ин замин меомаданд, то ки онро валангор кунанд.
6. Ва банӣ-Исроил аз дасти Мидьён бағоят бенаво гар-диданд, ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд.
7. Ва чун банӣ-Исроил сӯи Худованд аз зулми Мидьён истиғоса бурданд,
8. Худованд марди набие назди банӣ-Исроил фиристод, ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман шуморо аз Миср берун овардам, ва шуморо аз хонаи ғуломӣ берун овардам;
9. Ва шуморо аз дасти мисриён ва аз дасти ҳамаи онҳое ки ба шумо ситам мекарданд, раҳо намудам; ва онҳоро аз пеши шумо бадар ронда, заминашонро ба шумо додам.

10. Ва ба шумо гуфтам: Ман Худованд Худои шумо ҳастам. Аз худоёни амӯриён, ки дар заминашон маскан гирифтаед, натарсед; вале шумо овози Маро нашнидед».
11. Ва фариштаи Худованд омада, зери дарахти пистае ки дар Ўфро аз они Юоши Абиэзрӣ буд, нишаст, ва писа-раш Чидъун гандумро дар чархушт мекӯфт, то ки онро аз Мидьён пинҳон кунад.
12. Ва фариштаи Худованд ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Худованд бо туст, эй марди диловар!»
13. Чидъун ба вай гуфт: «Эй оғои ман, агар Худованд бо мо бошад, чаро ин ҳама ба сари мо омадааст? Ва кучост ҳамаи корҳои аҷоибӣ Ӯ, ки падарони мо ба мо ҳикоят карда, гуфтанд, ки Худованд моро аз Миср берун овард? Ва алҳол Худованд моро тарк карда, ба дасти Мидьён таслим намудааст».
14. Ва Худованд ба ӯ рӯй оварда, гуфт: «Бо ин қуввати худ бирав, ва Исроилро аз дасти Мидьён начот дех; Ман туро мефиристам».
15. Ва дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо, ман Исроилро чӣ гуна метавонам начот диҳам? Инак, хонаводаи ман дар сибти Менаше аз ҳама бенавотар аст, ва ман дар хонаи падарам аз ҳама ҷавонтарам».
16. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ман бо ту хоҳам буд, ва ту Мидьёнро мисли як қасе шикаст хоҳӣ дод».
17. Ва дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Агар ман дар назарат илтиф-от ёфта бошам, аломате ба ман бинамо, ки Ту бо ман сухан меронӣ;
18. Лutfан, аз ин ҷо нарав, то даме ки назди Ту баргардам ва ҳадияи худро оварда, пеши Ту бимонам». Ва Ӯ гуфт: «То вақти баргаштани ту Ман интизор хоҳам истод».
19. Ва Чидъун рафта, таом аз гӯшти бузғола ва фатир аз як эфа орд тайёр кард, гӯштро дар сабад ва шӯрборо дар коса андохт, ва зери дарахти писта оварда, пеши Ӯ монд.
20. Ва фариштаи Худо ба ӯ гуфт: «Гӯшт ва фатирхоро гирифта, бар ин сахра бимон, ва шӯрборо бирез». Ӯ чунин кард.

21. Ва фариштаи Худованд нӯги асоеро, ки дар дасташ буд, дароз карда, ба гӯшт ва фатирҳо расонид; ва оташе аз сахра баромада, гӯшт ва фатирҳо фуру бурд; ва фариштаи Худованд аз пеши назари ӯ нопадид шуд.
22. Ва Чидъун фаҳмид, ки ин фариштаи Худованд аст, ва Чидъун гуфт: «Эй вой ба ман, Худоё Худовандо! Чунки фариштаи Худовандро рӯ ба рӯ дидаам».
23. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Осоиштагӣ бар ту бод, натарс, нахоҳӣ мурд».
24. Ва Чидъун дар он чо қурбонгоҳе барои Худованд сохт, ва онро Худованд-Осоиштагӣ хонд; он то имрӯз дар Ӯфрои Абиэзрӣ мавҷуд аст.
25. Ва дар он шаб чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба ӯ гуфт: «Нарговеро, ки аз они падари туст, ва наргови дуюми ҳафтсоларо бигир; ва қурбонгоҳи Баалро, ки аз они падари туст, вайрон кун, ва бути чӯбини Ашераро, ки бар он аст, бишкан.
26. Ва барои Худованд Худои худ бар сари ин сахра қурбонгоҳе бар тибқи таомул бисоз; ва наргови дуюмо гирифта, бар чӯбҳои бути Ашера, ки шикастай, ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ биёр».
27. Ва Чидъун даҳ нафар аз ғуломонаш гирифт, ва он чи Худованд ба ӯ гуфта буд, ба чо овард; ва азбаски аз хонадони падараш ва аз мардуми шаҳр метарсид, ки ин корро рӯзона ба чо оварад, ӯ онро шабона ба чо овард.
28. Ва бомдодон мардуми шаҳр бархостанд, ва инак, қурбонгоҳи Баал вайрон, ва бути Ашера, ки бар он буд, шикаста шудааст; ва наргови дуом бар қурбонгоҳи навобод ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ оварда шудааст.
29. Ва ба якдигар гуфтанд: «Кист, ки ин корро карда-аст?» Ва пурсупос ва тафтиш намуда, гуфтанд: «Чидъун ибни Юош ин корро кардааст».
30. Ва мардуми шаҳр ба Юош гуфтанд: «Писаратро берун барор, то бимирад, зеро ки қурбонгоҳи Баалро вайрон карда-аст ва бути Ашераро, ки бар он буд, шикастааст».

31. Ва Юош ба ҳамаи онҳое ки дар пеши ӯ истода буданд, гуфт: «Оё шумо Баалро тарафгирӣ менамояд? Оё шумо варо раҳо мекунад? Ҳар кӣ варо тарафгирӣ намояд, то субҳидам кушта хоҳад шуд! Агар вай Худо бошад, бигзор худро тарафгирӣ намояд, зеро ки қурбонгоҳи варо ӯ вайрон карда-аст».
32. Ва дар он рӯз ӯро Ерубаал номида, гуфт: «Бигзор Баал бо ӯ талош намояд, зеро ки қурбонгоҳи варо вайрон карда-аст».
33. Ва тамоми Мидъён ва Амолек ва аҳли машриқ якҷоя чамъ шуданд, ва аз наҳр убур намуда, дар водии Изреѐил ӯрду заданд.
34. Ва Рӯҳи Худованд Қидъӯнро фаро гирифт; ва ӯ шох навохт, ва аҳли Абиэзер дар ақиби ӯ чамъ шуданд.
35. Ва ба тамоми сибти Менашше қосидон фиристод, ва онҳо низ дар ақиби ӯ чамъ шуданд; ба сибтҳои Ошер, Забу-лун ва Нафтолий низ қосидон фиристод, ва онҳо ба пешво-зашон баромаданд.
36. Ва Қидъӯн ба Худо гуфт: «Агар Ту Исроилро бо дасти ман начот доданӣ бошӣ, чунон ки гуфтай,
37. Инак, ман дар хирмангоҳ як миқдор пашми тарошидашударо паҳн карда мемонам: агар шабнам фақат бар пашм буда, тамоми замин хушк бошад, хоҳам донист, ки Ту Исроилро бо дасти ман начот медиҳӣ, чунон ки гуфтай».
38. Ва ҳамин тавр ба амал омад: бомдодон ӯ бармаҳал бархоста, пашмро паҳн кард, ва як коса аз оби шабнам пур шуд.
39. Ва Қидъӯн ба Худо гуфт: «Хашми Ту бар ман аланга нагирад, агар боз бигӯям, ки ман як бори дигар пашмро хоҳам озмуд: бигзор фақат пашм хушк монад, вале бар тамоми замин шабнам бошад».
40. Ва Худо дар он шаб ҳамин тавр кард: фақат пашм хушк монд, вале бар тамоми замин шабнам буд.

БОБИ ҲАФТУМ

Тайёрӣ ба ҳарбу зарб бар зидди Мидъён.

1. Ва Ерубал, ки Қидъун бошад, ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, субҳидам бархоста, назди чашмаи Ҳарӯд ӯрду за-данд; ва ӯрдуи Мидъён ба тарафи шимолии Қабъаи Мӯре, дар водӣ буд.
2. Ва Худо ба Қидъун гуфт: «Қавме ки бо ту ҳастанд, бештар аз онанд, ки Мидъёнро ба дасти онҳо таслим намоям, мабодо Исроил ба ҳузурӣ Ман фаҳр карда, гӯянд, ки "дасти мо моро начот дод".
3. Ва акнун ба гӯши қавм хитоб намуда, бигӯй: "Ҳар кӣ тарсончак ва бечуръат бошад, бигзор аз кӯҳи Қилъод гашта равад"». Ва бисту ду ҳазор нафар аз қавм гашта рафтанд, ва даҳ ҳазор нафар боқӣ монданд.
4. Ва Худованд ба Қидъун гуфт: «Қавм ҳанӯз бисъёранд; онҳоро назди об фурӯд ор, то ки дар он ҷо Ман барои ту аз онҳо интиҳоб намоям; ва ҳангоме ки дар бораи касе ба ту бигӯям: "Ин бо ту биравад", — вай бо ту хоҳад рафт, ва дар бораи касе ба ту бигӯям: "Ин бо ту наравад", — вай нахоҳад рафт».
5. Ва қавмро назди об фурӯд овард. Ва Худованд ба Қидъун гуфт: «Ҳар кӣ обро бо забони худ бинӯшад, чунон ки сағ менӯшад, варо танҳо бигузур, ва ҳар киро низ, ки ба зонуи худ ҳам шуда бинӯшад».
6. Ва шумораи онҳое ки даст ба даҳон оварда нӯшиданд, сесад нафар буд; ва тамоми бақияи қавм ба зонуи худ ҳам шуда, об нӯшиданд.

Қидъун сесад мардро ҷудо мекунад.

7. Ва Худованд ба Қидъун гуфт: «Бо ин сесад нафар, ки даст ба даҳон оварда нӯшиданд, Ман шуморо начот хоҳам дод, ва Мидъёнро ба дасти ту таслим хоҳам намуд, ва тамоми қавм бигзор ҳар яке ба макони худ бираванд».
8. Ва он мардон тӯшаи қавм ва шохҳои худро ба дасти худ гирифтанд, ва бақияи исроилиёнро ӯ ба хаймаҳои фи-

ристода, сесад нафарро нигоҳ дошт; ва ўрдуи Мидьён дар поёни ӯ, дар водӣ буданд.

9. Ва дар ҳамон шаб Худованд ба ӯ гуфт: «Бархоста, ба ўрду фурӯд ой, зеро ки онро ба дасти ту таслим намудаам.

10. Ва агар ту аз фурӯд омадан метарсида бошӣ, бо нав-кари худ Фууро ба ўрду фурӯд ой.

11. Ва чун бишнави, ки онҳо чӣ мегӯянд, баъд аз он даст-ҳои ту қавӣ хоҳад гардид, ва ба ўрду фурӯд хоҳӣ омад». Ва ӯ бо ҳамроҳии навкараш Фууро ба канори дастаи пешгарди мусаллаҳе ки дар ўрду буд, фурӯд омад.

12. Ва Мидьён ва Амолек ва тамоми аҳли машриқ, ки дар водӣ ўрду зада буданд, мисли малах сершумор буданд; ва шутурони онҳо сонун шумор надошт, мисли реге ки дар соҳили баҳр аст, бисъёр буд.

13. Ва Чидьӯн омад. Ва инак, касе ба рафиқаш хоби худро ҳикоят карда, мегӯяд: «Ман хоб дидам, ки як қурси нони чавин дар ўрдуи Мидьён ғелида омада, ба хаймае расид, ва онро зада чаппаву роста кард, ва хайма фурӯ ғалтид».

14. Ва рафиқаш дар ҷавоб гуфт: «Ин ҷуз шамшери Чидьӯн ибни Юош, марди исроилӣ, чизи дигаре нест. Мидьён ва тамоми ўрдуро Худо ба дасти вай таслим кардааст».

15. Ва ҳамин ки Чидьӯн ҳикояти хоб ва таъбири онро шунид, сачда бурда, ба ўрдуи Исроил баргашт, ва гуфт: «Бархезед! Зеро ки Худованд ўрдуи Мидьёнро ба дасти шумо таслим кардааст».

Ғалаба бар Мидьён.

16. Ва сесад нафарро ба се ғавҷ тақсим намуд, ва ба дасти хамаи онҳо шоҳҳо ва кӯзаҳои холи дод, ва андаруни кузаҳо машғалҳо буд.

17. Ва ба онҳо гуфт: «Ба ман нигоҳ карда, мисли ман амал намоед. Инак, ман ба канори ўрду мерасам, ва ҳар чи ман бикунам, шумо ончунон бикунед.

18. Ва ҳангоме ки ман ва ҳамаи онҳое ки бо ман ҳастанд, шох навозем, шумо низ гирдогирди тамоми ўрду шохҳоро бинавозед ва фаръёд зада, бигӯед: "Барои Худованд ва барои Қидъўн!"»

19. Ва Қидъўн ва сад нафаре ки бо ӯ буданд, ба канори ўрду дар ибтидои поси миёна, вақте ки посбонон навакак иваз шуда буданд, расида, шохҳоро навохтанд ва кўзаҳоро, ки дар дасташон буд, шикастанд.

20. Ва ҳар се фавҷ шохҳоро навохтанд, ва кўзаҳоро шикастанд, ва машғалҳоро дар дасти чапашон ва шохҳоро дар дасти росташон нигоҳ дошта, менавохтанд ва фаръёд меза-данд: «Шамшер барои Худованд ва барои Қидъўн!»

21. Ва ҳар яке дар ҷои худ гирдогирди ўрду истоданд; ва тамоми ўрду давида ва фаръёд зада, рӯ ба гурез ниҳоданд.

22. Ва сесад шох як зайл менавохт, ва Худованд шамшери ҳар якеро сӯи рафикаш нигаронид, ва дар тамоми ўрду вазъият чунин буд, ва ўрду то Байт-Ҳашитто ба сӯи Сареро ва то канори Обил-Маҳўло, ки назди Таббот аст, гурехтанд.

23. Ва исроилиён аз Нафтолай ва Ошер ва тамоми Ме-нашше чамъ шуда, Мидьёнро таъқиб карданд.

24. Ва Қидъўн ба тамоми кўҳи Эфроин қосидон фирис-тода, гуфт: «Ба пешвози Мидьён фурӯд оед ва онҳоро аз манбаъҳои об то Байт-Боро ва аз маъбарҳои Ўрдун маҳ-рум созед». Ва тамоми мардуми Эфроим чамъ шуда, манбаъҳои обро то Байт-Боро, ва маъбарҳои Урдунро ишғол карданд.

25. Ва ду мири Мидьён — Ўриб ва Заибро дастгир карда, Ўрибро дар Сур-Ўриб, ва Заибро дар Еқеб-Заиб куштанд, ва Мидьёнро таъқиб карданд; ва каллаи Ўриб ва Заибро аз он тарафи Урдун назди Қидъўн оварданд.

БОБИ ҲАШТУМ

Ҳархашаи сибти Эфроим, Аъмоли Қидъўн ва фавти ӯ.

1. Ва мардуми Эфроим ба ӯ гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ, яъне вақте ки бар зидди Мидьён ба чанг рафтӣ, моро даъват нанамудӣ?» Ва ба ӯ саҳт хархаша карданд.
2. Вале ӯ ба онҳо гуфт: «Алҳол ман чӣ коре мисли шумо кардаам? Оё шингилҳои охирине ки Эфроим чидааст, аз тамоми ангурчинии Абиэзер беҳтар нест?»
3. Мирони Мидьён, Ҷриб ва Заибро Худо ба дасти шумо таслим намуд, ва ман чӣ коре мисли шумо метавонистам бикунам?» Вақте ки ӯ ин суханро гуфт, хашмашон аз ӯ фуру нишаст.
4. Ва Қидьён ба Ҷрдун расид; ӯ ва сесад нафаре ки ҳам-роҳаш буданд, убур карданд. Онҳо монда шуда буданд, вале ҳанӯз тақиб менамуданд.
5. Ва ӯ ба мардуми Суккӯт гуфт: «Лутфан, ба қавме ки дар ақиби ман равонанд, нон бидиҳед, зеро ки онҳо монда шудаанд, ва ҳол он ки ман подшоҳони Мидьён, Забах ва Салмуноъро тақиб менамоям».
6. Вале мирони Суккӯт гуфтанд: «Магар кафи Забах ва Салмуноъ аллакай дар дасти туст, то ки ба лашкари ту»
7. Ва Қидьён гуфт: «Ба ин сабаб, вақте ки Худованд Забах ва Салмуноъро ба дасти ман таслим намояд, ман гӯш-ти бадани шуморо бо хорҳои биёбон ва бо янтоқҳо хоҳам кӯфт».
8. Ва аз он ҷо ӯ ба Фануил рафта, ба мардумаш аини ҳамон суханро гуфт, ва онҳо ба ӯ он гуна ҷавоб доданд, ки мардуми Суккӯт ҷавоб дода буданд.
9. Ва ӯ ба мардуми Фануил низ гуфт: «Вақте ки ба са-ломатӣ баргардам, ин бурҷро вайрон хоҳам кард».
10. Ва Забах ва Салмуноъ дар Қарқӯр буданд, ва ӯрдуи онҳо тақрибан аз понздаҳ ҳазор нафар иборат буд, ки инҳо аз тамоми ӯрдуи аҳли машриқ боқӣ монда буданд, чунки саду бист ҳазор нафар мардони чангӣ несту нобуд шуда буданд.
11. Ва Қидьён бо роҳи хайманишинон ба тарафи шарқии Нӯвоҳ ва Ёҷбеҳо баромада, ӯрдуро зарба зад, дар сурате ки ӯрду бепарво мезистанд.

12. Забах ва Салмуноъ рӯ ба гурез оварданд, ва ӯ онҳоро таъкиб менамуд, ва ду подшоҳи Мидъён, Забах ва Салмуноъро дастгир кард, ва тамоми ӯрду ба ҳарос афтоданд.
13. Ва Қидъӯн ибни Юош аз баландии Ҳорас аз ҷанг баргашт.
14. Ва амрадеро аз мардуми Суккӯт дастгир карда, аз вай пурсупос намуд, ва вай барои ӯ номҳои мирони Суккӯт ва пирони онро, ки ҳафтоду ҳафт нафар буданд, навишт.
15. Ва ӯ назди мардуми Суккӯт омада, гуфт: «Инак Забах ва Салмуноъ, ки дар бораи онҳо шумо тамасхур намуда, гуф-тед: "Магар кафи Забах ва Салмуноъ аллакай дар дасти туст, то ки ба одамони хастаи ту нон диҳем?"»
16. Ва пирони шаҳр ва хорҳои биёбон ва янтоқҳоро гирифт-та, бо онҳо мардуми Суккӯтро ба ҷазо мустаҳик намуд.
17. Ва бурчи Фануилро вайрон карда, мардуми шаҳро кушт.
18. Ва ба Забах ва Салмуноъ гуфт: «Онҳое ки шумо дар Тобӯр куштед, чӣ гуна одамон буданд?» Ва гуфтанд: «Онҳо мисли ту буданд, ҳар яке намуди шохзодаро дошт».
19. Ва ӯ гуфт: «Онҳо бародарони ман, писарони модари ман буданд. Ба Худованди Ҳай қасам, ки агар онҳоро зинда нигоҳ медоштед, ман шуморо намекуштам».
20. Ва ба нахустзодаи худ Етер гуфт: «Бархез ва онҳоро бидуш!» Лекин амрад шамшери худро накашид, зеро ки метарсид, чунки ҳанӯз амрад буд.
21. Ва Забах ва Салмуноъ гуфтанд: «Бархез ва моро би-куш, зеро ки мардро мардонагӣ месазад». Ва Қидъӯн бар-хоста, Забах ва Салмуноъро кушт, ва ҳилолҳои зарринро, ки бар гардани шутурҳошон буд, гирифт.
22. Ва исроилиён ба Қидъӯн гуфтанд: «Бар мо салтанат бирон, ҳам худат, ҳам писарат, ҳам писари писарат; зеро ки ту моро аз дасти Мидъён раҳо кардӣ».
23. Вале Қидъӯн ба онҳо гуфт: «Ман бар шумо салтанат нахоҳам ронд, писарам низ бар шумо салтанат нахоҳад ронд; Худованд бар шумо салтанат хоҳад ронд».

24. Ва Цидъӯн ба онҳо гуфт: «Аз шумо хоҳише дорам, ки ҳар яке аз шумо гӯшворае аз ғанимати худ ба ман би-диҳад». Зеро ки исмоилиён гӯшвораҳои тилло доштанд.

25. Ва гуфтанд: «Албатта хоҳем дод». Ва пероҳане паҳн карда, ҳар яке гӯшвораеро аз ғанимати худ дар он андох-танд.

26. Ва вазни гӯшвораҳои тиллое ки ӯ талабид, ҳазору ҳафтсад сикли тилло буд, ғайр аз ҳилолҳо ва ҳалқаҳо ва либосҳои арғувоне ки бар подшоҳони Мидъён буд, ва ғайр аз гарданбандҳое ки бар гардани шутурҳошон буд.

27. Ва Цидъӯн аз он тилло эфӯд сохта, онро дар шаҳри худ Ӯфро гузошт; ва ҳамаи исроилиён аз пушти он дар он ҷо ба бутпарастӣ дода шуданд, ва он барои Цидъӯн ва хонадони ӯ доме гардид.

28. Ва аҳли Мидъён пеши банӣ-Исроил итоат карданд, ва дигар сари худро набардоштанд; ва замин дар айёми Цидъӯн чил сол ором ёфт.

29. Ва Ерубал ибни Юош рафта, дар хонаи худ умр ба сар бурд.

30. Ва Цидъӯн ҳафтод писар дошт, ки аз камари ӯ ба вучуд омада буданд, зеро ки занонаш бисъёр буданд.

31. Ва суррияе ки ӯ дар Шакем дошт, вай низ барои ӯ писаре зоид, ва ӯ ин писарро Абималик ном монд.

32. Ва Цидъӯн ибни Юош дар пирии некӯ вафот ёфт, ва дар мақбараи падараш Юош дар Ӯфрои Абизрӣ дафн карда шуд.

Бори панҷум аз Худо дур шуда, ошӯб бардоштанд.

33. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Цидъӯн вафот ёфт, банӣ-Исроил аз нав ба ибодати Баалҳо дода шуданд, ва Баал-Бритро худои худ донистанд.

34. Ва банӣ-Исроил Худованд Худои худро ба ёд наоварданд, ки Ӯ онҳоро аз дасти ҳамаи душманоне ки дар гирду пеши худ доштанд, раҳо карда буд.

35. Ва ба хонадони Ерубал, ки Цидъӯн бошад, ба хоти-ри тамоми некие ки ӯ ба Исроил карда буд, эҳсон нанаму-данд.

БОБИ НУҲУМ

Суиқасди Абималик.

1. Ва Абималик ибни Ерубаал назди бародарони модараш ба Шакем рафт; ва ба онҳо ва ба тамоми қабилаи хонадони падари модараш сухан ронда, гуфт:
2. «Лутфан, дар гӯшҳои ҳамаи сокинони Шакем бигӯед: "Барои шумо кадомаш беҳтар аст: оё бар шумо ҳафтад на-фар, яъне ҳамаи писарони Ерубаал салтанат ронанд, ё ки бар шумо як нафар салтанат ронад?" Ва ба ёд оваред, ки ман устухон ва гӯшти шумо ҳастам».
3. Ва бародарони модараш дар бораи ӯ дар гӯшҳои ҳамаи сокинони Шакем ҳамаи ин суханонро гуфтанд; ва дили онҳо ба тарафдории Абималик моил шуд, зеро ки гуфтанд: «Ӯ бародари мост».
4. Ва аз хонаи Баал-Брит ҳафтад сиқл нуқра ба ӯ доданд; ва Абималик одамони бемулоҳиза ва лоуболро ба он нуқра киро кард, ва онҳо аз ақиб ӯ рафтанд.
5. Ва ӯ ба хонаи падараш ба Ӯфро омада, бародарони худ, писарони Ерубаалро, ки ҳафтад нафар буданд, бар як санг кушт; вале Ютом, писари хурдии Ерубаал, зинда монд, чунки пинҳон шуд.
6. Ва ҳамаи сокинони Шакем ва тамоми аҳли Байт-Миллӯ чамъ шуда рафтанд ва Абималикро назди булути сутун, ки дар Шакем буд, подшоҳ карданд.
7. Ва хангоме ки инро ба Ютом хабар доданд, ӯ рафта, бар сари кӯҳи Царизим истод, ва овози худро баланд карда, фаръёд зад ва ба онҳо гуфт: «Маро бишнавед, эй сокинони Шакем, то ки Худо шуморо бишнавад!»
8. Як замоне дарахтон рафтанд, то ки подшоҳеро бар худ тадҳин намоянд; ва ба дарахти зайтун гуфтанд: "Бар мо подшоҳӣ бикун".

9. Вале дарахти зайтун ба онҳо гуфт: "Оё рағғани худро, ки бо он Худо ва одамнро чалол медиханд, ман тарк ку-нам, ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон ниғаҳбонӣ намоям?"
10. Ва дарахтон ба дарахти анҷир гуфтанд: "Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун".
11. Вале дарахти анҷир ба онҳо гуфт: "Оё ширинӣ ва меваи хуби худро ман тарк кунам, ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон ниғаҳбонӣ намоям?"
12. Ва дарахтон ба токи ангур гуфтанд: "Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун".
13. Вале токи ангур ба онҳо гуфт: "Оё шираи худро, ки Худо ва одамнро дилшод мегардонад, ман тарк кунам ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон ниғаҳбонӣ намоям?"
14. Ва ҳамаи дарахтон ба хори муғелон гуфтанд: "Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун".
15. Ва хори муғелон ба дарахтон гуфт: "Агар ҳақиқатан шумо маро бар худ ба подшоҳӣ тадҳин мекарда бошед, пас биёед ва дар сояи ман паноҳ баред; вагар на, оташе аз хори муғелон берун омада, арзҳои Лубнонро фурӯ хоҳад бурд".
16. Ва акнун, агар шумо ҳақиқатан ва аз рӯи адолат амал намуда, Абималикро подшоҳ карда бошед, ва агар ба Еру-баал ва хонадонаш некӣ карда бошед, ва агар ба ӯ муво-фиқи амали дастҳояш муносибат карда бошед, —
17. Дар сурате ки падарам барои шумо ҷангида ва ҷони худро дар хатар гузошта, шуморо аз дасти Мидьён раҳо кард,
18. Вале шумо имрӯз бар хонадони падарам қиём намуда, ҳафтад нафар писарони ӯро бар як санг куштед, ва писари канизи ӯ — Абималикро бар сокинони Шакем подшоҳ кардед, зеро ки вай бародари шумост!
19. Ва агар ҳақиқатан ва аз рӯи адолат имрӯз ба Ерубаал ва хонадонаш ҷунин амал карда бошед, — пас шумо аз Абималик шод бошед, ва ӯ низ аз шумо шод бошад.
20. Вагар на, оташе аз Абималик берун омада, сокинони Шакем ва аҳли Байт-Миллӯро фурӯ хоҳад бурд, ва оташе аз

сокинони Шакем ва аҳли Байт-Миллӯ берун омада, Абималикро фурӯ хоҳад бурд».

21. Ва Ютом давида, рӯ ба гурез ниҳод ва ба Баир расида, аз дасти бародараш Абималик дар он ҷо сокин шуд.

22. Ва Абималик се сол бар Исроил салтанат ронд.

23. Ва Худо рӯхи шарире дар миёни Абималик ва со-кинони Шакем фиристод, ва сокинони Шакем дар ҳаққи Абималик хиёнат карданд,

24. То интиқоми ситае ки дар ҳаққи ҳафтод писари Еру-баал ба амал омад, гирифта шавад, ва хуни онҳо бар гардани бародарашон Абималик, ки онҳоро кушт, ва бар гардани сокинони Шакем афтад, ки онҳо дастҳои ӯро дар куштани бародаронаш тақвият доданд.

25. Ва сокинони Шакем ба муқобили ӯ бар қуллаҳои кӯҳ-ҳо каминваронро гузоштанд, ва онҳо ҳар касро, ки дар роҳ аз пешашон мегузашт, тороҷ мекарданд; дар ин бора ба Абималик хабар дода шуд.

26. Ва Ҷуал ибни Обид бо бародаронаш омад, ва онҳо дар Шакем мегаштанд; ва сокинони Шакем ба ӯ умед бастанд.

27. Ва ба саҳро баромада, ҳосили тоқҳои худро чиданд, ва онро дар чархуштҳо фишурда, базмҳо барпо карданд, ва ба хонаи худон худ омада, хӯрданд ва нӯшиданд ва Абималикро лаънат гуфтанд.

28. Ва Ҷуал ибни Обид гуфт: «Абималик кист ва Шакем кист, ки ба вай бандагӣ кунем? Вай, охир, писари Ерубаал мебошад, ва Забул фақат амалдори ӯст! Беҳтар аст, ки ба одамони Ҷамӯр падари Шакем бандагӣ кунед! Чаро мо ба вай бандагӣ мекардаем?»

29. Кошки ин қавм зери дасти ман мебуданд, ва ман Абималикро дур мекардам!» Ва ба Абималик гуфт: «Лашкари худро биафзой ва берун ой!»

30. Ва сардори шаҳр, Забул, суханони Ҷуал ибни Обидро шунида, хашмаш аланга гирифт.

31. Ва пинҳонӣ қосидонро назди Абималик фиристода, гуфт: «Инак, Ҷуал ибни Обид ва бародаронаш ба Шакем омаданд, ва инак онҳо аҳли шаҳро ба муқобили ту ба шӯр меоваранд.
32. Ва акнун шабона бархез, худат ва қавме ки бо ту ҳастанд, ва дар сахро камин кун.
33. Ва субҳидам, баробари тулӯъ кардани офтоб, бархоста, ба шаҳр ҳуҷум намо; ва инак, ӯ ва қавме ки бо ӯ ҳастанд, сӯи ту берун хоҳанд омад, ва он гоҳ ба онҳо ҳар он чи аз дас-тат ояд, хоҳӣ кард».
34. Ва Абималик ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, шабона бархостанд, ва чор даста шуда, бар Шакем камин гирифтанд.
35. Ва Ҷуал ибни Обид берун омада дар даҳани дарво-заи шаҳр истод; ва Абималик бо қавме ки ҳамроҳи ӯ буданд, аз камин бархост;
36. Ва Ҷуал қавмро дида, ба Забул гуфт: «Инак, қавм аз қуллаҳои кӯҳҳо фурӯд меоянд». Ва Забул ба ӯ гуфт: «Соҷи кӯҳҳоро ту мисли одамон мебинӣ».
37. Ва Ҷуал боз суҳан ронда, гуфт: «Инак, қавм аз нофи замин фурӯд меоянд; ва як даста аз роҳи Элӯн-Меӯненим меоянд».
38. Ва Забул ба ӯ гуфт: «Даҳони ту кучост, ки мегуфтӣ: "Абималик кист, ки ба вай бандагӣ кунем?" Инҳо, охир, ҳамон қавме ҳастанд, ки ту ба онҳо безътиной намудӣ. Акнун берун рафта, бо онҳо ҳарбу зарб кун».
39. Ва Ҷуал пешопеши сокинони Шакем берун омада, бо Абималик чанг кард.
40. Ва Абималик ӯро таъқиб намуд, ва ӯ аз пеши вай гурехт; ва мақтулони зиёде то худӣ даҳани дарвоза фурӯ галтиданд.
41. Ва Абималик дар Орумо сокин шуд; ва Забул Ҷуал ва бародаронашро бадар ронд, то ки дар Шакем сукунат нашошта бошанд.
42. Ва фардош чунин воқеъ шуд, ки қавм ба сахро бароманд; ва инро ба Абималик хабар доданд. 43. Ва ӯ қавми худро гирифта, ба се даста тақсим кард, ва дар сахро камин гирифт; ва дид, ки инак, қавм аз шаҳр берун меоянд, ва ӯ бархоста, онҳоро зарба зад.

44. Ва Абималик ва дастае ки бо \bar{u} буданд, ҳамла оварда, дар даҳани дарвозаи шаҳр истоданд, ва ду дастаи дигар бар ҳамаи онҳое ки дар саҳро буданд, ҳучум карда, онҳоро зарба заданд.
45. Ва Абималик тамоми он рӯз бо аҳли шаҳр ҷанг карда, шаҳрро забт намуд, ва қавмеро, ки дар он буданд, кушт; ва шаҳрро валангор карда, намак бар он пошид.
46. Ва ҳамаи сокинони бурчи Шакем инро шунида, ба бурчи Байт-Ил-Брит омаданд.
47. Ва ба Абималик хабар расид, ки ҳамаи сокинони бурчи Шакем дар он ҷо ҷамъ шудаанд.
48. Ва Абималик ва тамоми қавме ки бо \bar{u} буданд, ба кӯҳи Салмӯн баромаданд; ва Абималик табаре ба дасти худ гирифта, шоҳаи калоне аз дарахт бурид, ва онро бардошта, бар китфи худ гузошт, ва ба қавме ки бо \bar{u} буданд, гуфт: «Он чи ман кардам, дидед; пас таъчил намуда, мисли ман амал кунед».
49. Ва тамоми қавм низ, ҳар яке шоҳаи худро бурида аз ақиби Абималик рафтанд, ва онҳоро дар гирди бурҷ гузошта, ба воситаи онҳо бурҷро оташ доданд; ва ҳамаи одамони бурчи Шакем низ, ки тақрибан ҳазор мард ва зан буданд, мурданд.
50. Ва Абималик ба Тебес рафт; ва назди Тебес \bar{u} рду зада, онро забт намуд.
51. Ва андаруни шаҳр бурчи мустаҳкаме буд; ва ҳамаи мардон ва занон, ва ҳамаи сокинони шаҳр, дар он ҷо гурехта ва аз пушти худ дарҳоро баста, болои боми бурҷ баромаданд.
52. Ва Абималик назди бурҷ омада, бо он ҷанг кард, ва ба даҳани бурҷ наздик шуд, то ки онро оташ диҳад.
53. Ва зане порчаи санги осӣро бар сари Абималик андохта, косахонаи сарашро шикаст.
54. Ва \bar{u} зуд навқари силоҳбардори худро хонда, ба вай гуфт: «Шамшератро кашида, маро бикӯш, мабодо гӯянд, ки "зане \bar{u} ро кушт"». Ва навқараш \bar{u} ро шамшер зад, ва \bar{u} мурд.
55. Ва исроилиён диданд, ки Абималик мурд, ва ҳар яке ба макони худ рафтанд.

56. Ва Худо бадкирдории Абималикро, ки дар ҳаққи пада-раш бо куштани ҳафтод бародари худ карда буд, бар сараш баргардонид; ва тамоми бадкирдории мардumi Шакемро Худо бар сарашон баргардонид; ва лаънати Ютом ибни Еру-баал бар онҳо омад.

БОБИ ДАҲУМ

Тӯлоъ — довари ҳафтум.

1. ВА баъд аз Абималик Тӯлоъ ибни Фуоҳ ибни Дӯдӯ, марде аз сибти Исокор бархост, то ки Исроилро начот диҳад; ва ӯ дар Шомир, дар кӯҳи Эфроим сукунат дошт.

2. Ва ӯ бар Исроил бисту се сол доварӣ намуд; ва ӯ ва-фот ёфта, дар Шомир дафн карда шуд.

Ёир — довари ҳаштум.

3. Ва баъд аз ӯ Ёири ҷилъодӣ бархоста, бар Исроил бисту ду сол доварӣ намуд. 4. Ва ӯ сӣ писар дошт, ки бар сӣ харкурра савор мешу-данд, ва онҳо сӣ шаҳр доштанд; онҳо то имрӯз деҳоти Ёир номида мешаванд, ки дар замини Ҷилъод воқеанд.

5. Ва Ёир вафот ёфта, дар Қомӯн дафн карда шуд.

Бори шашум аз Худо дур шудани Исроил ва гирифтори асорат гардидани он.

6. Ва аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Баалҳо, ва Аштораҳо, ва худоёни Арам, ва худоёни Сидӯн, ва худоёни Мӯоб, ва худоёни банӣ-Аммӯн, ва худоёни фалиштиёнро ибодат мекар-данд; ва Худовандро тарк намуданд, ва Ҷро ибодат намекар-данд.

7. Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва ӯ онҳоро ба дасти фалиштиён ва ба дасти банӣ-Аммӯн таслим намуд.

8. Ва онҳо банӣ-Исроилро дар он сол ба танг оварданд ва азият доданд; ҳаждаҳ сол дар ҳаққи тамоми банӣ-Исроил, ки дар он тарафи Урдун, дар замини амӯриён, дар Қильод буданд, зулм карданд.
9. Ва банӣ-Аммӯн аз Урдун гузаштанд, то ки ба Яхудо ва Бинъёмин ва хонадони Эфроим низ ҷанг кунанд: ва исроилиён бағоят ба танг омаданд.
10. Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурда, гуфтанд: «Мо пеши Ту гуноҳкор шудаем, зеро ки Худои худро тарк намуда, Баалҳоро ибодат кардаем».
11. Ва Худованд ба банӣ-Исроил гуфт: «Ман, охир, шу-моро аз мисриён, ва аз амӯриён, ва аз банӣ-Аммӯн, ва аз фалиштиён наҷот додам;
12. Ва аҳли Сидӯн, ва Амолеқ, ва Моӯн шуморо ба танг оварданд, ва шумо сӯи ман истиғоса бурдед, ва Ман шумо-ро аз дасти онҳо наҷот додам.
13. Ва шумо Маро тарк карда, худоёни дигарро ибодат намудед, бинобар ин Ман шуморо дигар наҷот нахоҳам дод.
14. Биравед ва сӯи худоёне ки баргузидаед, истиғоса ба-ред; бигзор онҳо шуморо дар вақти тангии шумо наҷот ди-ҳанд».
15. Ва банӣ-Исроил ба Худованд гуфтанд: «Мо гуноҳ-кор шудаем; ҳар он чи дар назари ту писанд ояд, ба мо бикун, фақат имрӯз моро раҳой деҳ».
16. Ва онҳо худоёни бегонаро аз даруни худ дур карданд, ва Худовандро ибодат намуданд; ва дили Ӯ аз боиси ази-ятҳои Исроил маҳзун шуд.
17. Ва банӣ-Аммӯн ҷамъ шуда, дар Қильод ӯрду заданд; ва банӣ-Исроил ҷамъ шуда, дар Мисфо ӯрду заданд.
18. Ва қавм, сарварони Қильод, ба якдигар гуфтанд: «Он касе ки бар зидди банӣ-Аммӯн ба ҷанг шурӯъ намояд, сар-дори ҳамаи сокинони Қильод хоҳад буд».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Йифтоҳ — довари нӯҳум.

1. Ва Ӣифтоҳи чилъодӣ баҳодури ҷасуре буд; ва ӯ писа-ри зани зинокоре буд; ва Ӣифтоҳро Ҷилъод ба дунъё овар-да буд.
2. Ва зани Ҷилъод писарон барои ӯ зоид; ва ҳангоме ки писарони занаш калон шуданд, Ӣифтоҳро бадар ронда, ба ӯ гуфтанд: «Ту дар хонаи падари мо мерос нахоҳӣ гирифт, зеро ки ту писари зани дигаре ҳастӣ».
3. Ва Ӣифтоҳ аз пеши бародаронаш гурехта, дар замини Туб маскан гирифт; ва мардumi бенаво назди Ӣифтоҳ чамъ шуда, бо ӯ тохтутоз мекарданд.
4. Ва пас аз муддате чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Аммӯн ба Исроил ҷанг карданд.
5. Ва ҳангоме ки банӣ-Аммӯн бо Исроил ҷанг мекарданд, пирони Ҷилъод рафтанд, то ки Ӣифтоҳро аз замини Туб даъват намоянд.
6. Ва ба Ӣифтоҳ гуфтанд: «Биё ва саркардаи мо бош, то ки бо банӣ-Аммӯн ҷанг кунем».
7. Ва Ӣифтоҳ ба пирони Ҷилъод гуфт: «Шумо, охир, аз ман нафрат доштед, ва маро аз хонаи падарам бадар рон-дед; ва чаро акнун, дар вақти тангии худ, назди ман омадаед?»
8. Ва пирони Ҷилъод ба Ӣифтоҳ гуфтанд: «Аз он сабаб акнун назди ту баргаштаем, ки ту бо мо рафта, ба муқо-били банӣ-Аммӯн ҷанг кунӣ, ва барои мо ва ҳамаи сокинони Ҷилъод пешво бошӣ».
9. Ва Ӣифтоҳ ба пирони Ҷилъод гуфт: «Агар шумо маро барои ҷангидан бар зидди банӣ-Аммӯн баргардонед, ва Худованд онҳоро ба ман таслим намояд, пас ман пешвои шумо хоҳам буд».
10. Ва пирони Ҷилъод ба Ӣифтоҳ гуфтанд: «Худованд дар миёни мо шоҳид бошад, ки мо яқинан мувофиқи сухани ту амал хоҳем кард».
11. Ва Ӣифтоҳ бо пирони Ҷилъод равона шуд, ва қавм ӯро бар худ пешво ва саркарда таъин намуданд; ва Ӣифтоҳ ҳамаи суханонашро ба хузури Худованд дар Мисфо ба забон ронд.

12. Ва Йифтоҳ назди подшоҳи банӣ-Аммӯн қосидон фирис-тода, гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, ки назди ман омадай, то ки бо замини ман ҷанг кунӣ?»
13. Ва подшоҳи банӣ-Аммӯн ба қосидони Йифтоҳ гуфт: «Зеро ки исроилиён, вақте ки аз Миср берун омаданд, зами-ни маро аз Арнӯн то Яббӯқ ва то Ёрдун гирифтанд; ва акнун онҳоро ба саломатӣ баргардон».
14. Ва Йифтоҳ бори дигар назди подшоҳи банӣ-Аммӯн қосидон фиристод,
15. То ки ба ӯ бигӯянд: «Йифтоҳ чунин мегӯяд: исрои-лиён замини Мӯоб ва замини банӣ-Аммӯнро нагирифтаанд;
16. Зеро исроилиён, вақте ки аз Миср берун омаданд, дар биёбон то баҳри Қулзум роҳ гашта, ба Қодеш расиданд;
17. Ва Исроил қосидон назди подшоҳи Адӯм фиристоданд, то бигӯянд: "Лутфан, мо аз замини ту бигзарем", вале под-шоҳи Адӯм гӯш накард; ва назди подшоҳи Мӯоб фиристо-данд, ва ӯ розӣ нашуд; ва Исроил дар Қодеш монданд.
18. Ва дар биёбон роҳ гашта, замини Адӯм ва замини Мӯобро давр заданд, ва ба ҷониби шарқии замини Мӯоб расида, дар он тарафи Арнӯн ёрду заданд; вале ба ҳудуди Мӯоб надаромаданд, зеро ки Арнӯн ҳудуди Мӯоб аст.
19. Ва Исроил қосидон назди Сихӯн подшоҳи амӯриён, подшоҳи Ҳешбӯн фиристоданд, ва Исроил ба вай гуфтанд: "Лутфан, мо аз замини ту ба макони худ бигзарем".
20. Вале Сихӯн ба Исроил эътимод накард, ки аз ҳуду-ди вай бигзаранд; ва Сихӯн тамоми қавми худро ҷамъ овард, ва онҳо дар Яҳас ёрду заданд; ва ӯ бо Исроил ҳарбу зарб намуд.
21. Ва Худованд Худои Исроил Сихӯн ва тамоми қавми варо ба дасти Исроил супурд, ва ба онҳо шикаст расониданд; ва Исроил тамоми замини амӯриёнро, ки дар он замин сокин буданд, тасарруф карданд.
22. Ва тамоми ҳудуди амӯриёнро аз Арнӯн то Яббӯқ, ва аз биёбон то Ёрдун тасарруф карданд.

23. Ва алҳол Худованд Худои Исроил амӯриёнро аз пеши қавми Худ Исроил бадар рондааст, ва ту мехохӣ он заминро тасарруф намой?

24. Ту, охир, он чиро, ки худоят Камуш барои тасар-руфи ту додааст, тасарруф намо; вале ҳар киро, ки Худованд Худои мо аз пешӣ мо бадар рондааст, замини варо мо тасар-руф хоҳем кард.

25. Ва алҳол оё ту аз Болоқ ибни Сиффӯр, подшоҳи Мӯоб, беҳтар ҳастӣ? Оё вай бо Исроил низоъ намуд, ё бо онҳо чанг кард?

26. Дар сурате ки Исроил дар Ҳешбун ва деҳоташ, ва дар Аръӯр ва деҳоташ, ва дар ҳамаи шаҳрҳои атрофи Арнӯн сесад сол боз сукунат дорад, чаро дар ни муддат онҳоро кашида нагирифтаед?

27. Ман пеши ту гуноҳе накардам, вале ту ба ман бадӣ карда, бо чанг ба сари ман омадай; пас бигзор Худованди Довар имрӯз дар миёни банӣ-Исроил ва банӣ-Аммӯн доварӣ намояд!»

28. Валекин подшоҳи банӣ-Аммӯн ба суханони Йифтоҳ, ки назди ӯ фиристода буд, гӯш накард.

29. Ва Рӯҳи Худованд бар Йифтоҳ буд, ва ӯ аз Цильод ва Менашше гузашт, ва аз Мисфои Цильод гузашт, ва аз Мисфои Цильод ба ҳудуди банӣ-Аммӯн гузашт.

Қасами фалокатовари Йифтоҳ.

30. Ва Йифтоҳ барои Худованд назр карда, гуфт: «Агар Ту банӣ-Аммӯнро ба дасти ман таслим намой,

31. Он гоҳ бигзор чунин шавад: хангоме ки аз банӣ-Аммӯн ба саломатӣ баргардам, ҳар кӣ аз дари хонаи ман ба пешвози ман берун ояд, бигзор аз они Худованд бошад, ва ман варо ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ хоҳам овард».

32. Ва Йифтоҳ ба ҳудуди банӣ-Аммӯн гузашт, то ки бо онҳо чанг кунад; ва Худованд онҳоро ба дасти ӯ супурд.

33. Ва ӯ ба онҳо аз Арӯэр то даромадгоҳи Минит, ки бист шаҳр воқеъ буд, ва то Обил-Каромим шикасти бағоят бу-зурге расонид; ва банӣ-Аммӯн пеши банӣ-Исроил сар фуру-варданд.
34. Ва Йифтоҳ ба Мисфо ба хонаи худ омад, ва инак, духтараш ба пешвози ӯ бо дойра ва рақс берун омад; вай фарзанди ягонаи ӯ буд; ғайр аз вай ӯ писаре ё духтаре надошт.
35. Ва ҳамин ки ӯ варо дид, либоси худро дарронида, гуфт: «Оҳ, духтарам! Ту маро дар залолат андохтӣ ва яке аз ғамоварони ман гаштӣ: ман даҳони худро ба ҳузури Худованд кушодам, ва наметавонам баргардам».
36. Вай ба ӯ гуфт: «Эй падарам! Ту даҳони худро ба ху-зури Худованд кушодай, пас чунон ки аз даҳонат берун омадааст, бо ман амал намо, дар сурате ки Худованд барои ту аз душманонат, аз банӣ-Аммӯн интиқом гирифтааст».
37. Ва ба падари худ гуфт: «Фақат барои ман чунин бикун: ду моҳ маро ба ҳолам вогузор, то ки ба кӯҳҳо фурӯд омада, барои бакорати худ бо дугонаҳоям навҳа кунам».
38. Ва ӯ гуфт: «Бирав». Ва ба мӯҳлати ду моҳ варо фирис-тод. Вай бо дугонаҳояш рафта, бар кӯҳҳо барои бакорати худ навҳа кард.
39. Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз гузаштани ду моҳ вай назди падари худ баргашт, ва ӯ назреро, ки дода буд, бар вай ба амал овард; ва вай рӯи мардро надид; ва дар Исроил чу-нин таомул шуд,
40. Ки духтарони Исроил сол ба сол мерафтанд, то ки барои духтари Йифтоҳи чильодӣ соли чор рӯз навҳагарӣ кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Муборица бо эфроимиён. Ибсон — довари даҳум.

1. ВА аҳли Эфроим чамъ шуда, ба тарафи шимол гузаш-танд ва ба Йифтоҳ гуфтанд: «Чаро барои ҷангидан бо банӣ-Аммӯн рафтӣ, вале моро нахондӣ, то ки ҳамроҳи ту биравем? Мо хонаи туро оташ дода, бар сари ту хоҳем сӯзонид».

2. Вале Йифтоҳ ба онҳо гуфт: «Ман ва қавми ман бо банӣ-Аммӯн низои сахте доштем; ва ман шуморо хондам, вале маро аз дасти онҳо наҷот надодед.
3. Ва чун дидам, ки наҷот намедихӣ, чони худро ба кафи даст гирифта, ба ҳудуди банӣ-Аммӯн гузаштам, ва Худо-ванд онҳоро ба дасти ман супурд; пас чаро шумо имрӯз назди ман баромадаед, то ки бо ман чанг кунед?»
4. Ва Йифтоҳ тамоми мардуми Цильодро чамъ оварда, бо Эфроим чанг кард; ва мардуми Цильод ба эфроимиён зарба расониданд, чунки гуфта буданд: «Эй аҳли Цил-ӯд, шумо гурезаҳои Эфроим андаруни Эфроим ва анда-руни Менашше ҳастед».
5. Ва аҳли Цильод маъбарҳои Урдунро аз Эфроим гирифтанд, ва ҳангоме ки касе аз гурезаҳои Эфроим мегуфт: «Бимон, ки бигзарам», мардуми Цильод ба вай мегуфтанд: «Оё ту эфроимӣ ҳастӣ?» Вай мегуфт: «Не».
6. Онҳо ба вай мегуфтанд: «Бигӯй: "Шиббӯлет"», вале вай мегуфт: «Сиббӯлет», ва наметавонист дуруст талаффуз намояд; ва онҳо варо дастгир карда, назди маъбарҳои Ӯрдун мекуштанд; ва дар он вақт чилу ду ҳазор нафар эфроимиён кушта шуданд.
7. Ва Йифтоҳ бар Исроил шаш сол доварӣ намуд; ва Йифтоҳи чильодӣ вафот ёфта, дар яке аз шаҳрҳои Цильод дафн карда шуд.
8. Ва баъд аз ӯ Ибсони байтлаҳмӣ бар Исроил доварӣ намуд.
9. Ва ӯ сӣ писар дошт, ва сӣ духтарашро берун баро-варда, аз берун барои писаронаш сӣ духтар гирифта буд; ва ӯ ҳафт сол бар Исроил доварӣ намуд.
10. Ва Ибсон вафот ёфта, дар Байт-Лаҳм дафн карда шуд.

Элӯн — довари ёздаҳум.

11. Ва баъд аз ӯ Элӯни забулунӣ бар Исроил доварӣ на-муд; ва ӯ даҳ сол бар Исроил доварӣ намуд.

12. Ва Элӯни забулунӣ вафот ёфта, дар Аёлӯн, ки дар замини Забулун аст, дафн карда шуд.

Абдӯн — довари дувоздаҳум.

13. Ва баъд аз ӯ Абдӯн ибни Ҳиллели фиръотунӣ бар Ис-роил доварӣ намуд.

14. Ва ӯ чил писар ва сӣ набера дошт, ки бар ҳафтад хар-курра савор мешуданд; ва ӯ ҳашт сол бар Исроил доварӣ намуд.

15. Ва Абдӯн ибни Ҳиллели фиръотунӣ вафот ёфта, дар Фиръотун, ки дар замини Эфроим бар кӯҳи Амолек аст, дафн карда шуд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Бори ҳафтум аз Худо дур шуданд.

Падару модари Шимшӯн.

1. Ва банӣ-Исроил аз нав он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Худованд онҳоро чил сол ба дасти фалиштиён супурд.

2. Ва шахсе аз Сорьо, аз қабилаи Дон буд, ки Монӯаҳ ном дошт, ва занаш безуриёт буда, намезоид.

3. Ва фариштаи Худованд ба он зан зоҳир шуда, гуфт: «Инак, ту безуриёт ҳастӣ ва намезой; вале ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зойд.

4. Ва алҳол барҳазар бош, ва май ва арақ нанӯш, ва ҳеч чизи палид нахӯр.

5. Зеро инак, ту ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зойд, ва поку ба сараш нахоҳад расид, зеро ки он кӯдак аз батни модар барои Худо мумтоз хоҳад буд; ва ӯ ба наҷот додани Исроил аз дасти фалиштиён шурӯъ хоҳад намуд».

6. Ва он зан омада, ба шавҳари худ гуфт: «Марди Худо назди ман омад, ва намудаш мисли намуди фариштаи Худо бағоят

сахмгин буд; ва ман аз ӯ напурсидам, ки у аз кучост, ва ӯ номи худро ба ман нагуфт.

7. Ва ӯ ба ман гуфт: "Инак, ту ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зоид; ва алҳол май ва арақ нанӯш, ва ҳеч чизи палид нахӯр, зеро ки он кӯдак аз батни модар то рӯзи мамоташ барои Худо мумтоз хоҳад буд"».

8. Ва Монӯаҳ пеши Худованд зорию илтичо карда, гуфт: «Лутфан, эй Худованд! Бигзор он марди Худо, ки фирис-тодӣ, бори дигар назди мо омада, моро таълим диҳад, ки бо кӯдаке ки бояд таваллуд ёбад, чӣ гуна рафтор намоем».

9. Ва Худо овози Монӯахро шунид, ва фариштаи Худо боз назди зан омад, дар сурате ки вай дар сахро ншиаста буд, вале шавҳараш Монӯаҳ бо вай набуд.

10. Ва зан зуд давида, ба шавҳараш хабар дод, ва ба ӯ гуфт: «Инак, бар ман он мард зоҳир шуд, ки он рӯз назди ман омада буд».

11. Ва Монӯаҳ бархоста, аз ақиби занаш равона шуд, ва назди он мард омада, ба вай гуфт: «Оё ту ҳамон мард ҳастӣ, ки бо ин зан сухан рондӣ?» Гуфт: «Ман ҳастам».

12. Ва Монӯаҳ гуфт: «Пас, вақте ки суханонат ба амал ояд, тарбияти он кӯдак чӣ гуна хоҳад буд, ва бо ӯ чӣ бояд кард?»

13. Ва фариштаи Худованд ба Монӯаҳ гуфт: «Бигзор аз ҳар чи ба зан гуфтаам, ҳазар намояд.

14. Бигзор ҳар чиро, ки аз токи ангур ҳосил мешавад, нахӯрад, ва май ва арақ нанӯшад, ва ҳеч чизи палид нахӯрад; ҳар чиро, ки ба вай амр фармудаам, риоя намояд».

15. Ва Монӯаҳ ба фариштаи Худованд гуфт: «Лутфан, туро мо каме нигоҳ дорем, то ки барои ту бузғолае тайёр кунем».

16. Вале фариштаи Худованд ба Монӯаҳ гуфт: «Ҳарчанд маро нигоҳ дорӣ, аз нони ту нахоҳам хӯрд; ва агар бихоҳӣ қурбонии сӯхтанӣ оварӣ, онро барои Худованд биёр». Зеро Монӯаҳ намедонист, ки вай фариштаи Худованд аст.

17. Ва Монӯаҳ ба фариштаи Худованд гуфт: «Номи ту чист? Вақте ки суханат ба амал ояд, туро иззату икром намоем».

18. Ва фариштаи Худованд ба ӯ гуфт: «Чаро номи маро мепурсӣ? Он муаммост».
19. Ва Монӯаҳ бузғола ва ҳадияи ордиرو гирифта, бар сах-ра барои Худованд қурбонӣ овард, ва инак, фаришта кори аҷоибе кард, ва Монӯаҳ ва занаш медиданд.
20. Ва ҳангоме ки аланга аз қурбонгоҳ сӯи осмон баромад, фариштаи Худованд дар он алангаи қурбонгоҳ сууд намуд; ва Монӯаҳ ва занаш инро дида, рӯй ба замин афтоданд.
21. Ва фариштаи Худованд ба Монӯаҳ ва занаш дигар аён нашуд; он гоҳ Монӯаҳ донист, ки вай фариштаи Худованд будааст.
22. Ва Монӯаҳ ба занаш гуфт: «Мо яқинан хоҳем мурд, зеро ки Худоро дидем».
23. Вале занаш ба ӯ гуфт: «Агар Худованд мехост моро бидушад, қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордиرو аз дасти мо қабул намекард, ва ҳамаи ин чизҳоро ба мо нишон намедод; ва дар ин вақт чунин хабарро ба самъи мо намерасонид».

Таваллуд ёфтани Шимшӯн.

24. Ва он зан писаре зоид, ва ӯро Шимшӯн ном ниҳод; ва кӯдак калон мешуд, ва Худованд ӯро баракат медод.
25. Ва Рӯҳи Худованд ба таҳрик додани ӯ дар ӯрдугоҳи Дон, дар миёни Сорьо ва Эштоӯл шурӯъ намуд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Шимшӯн — довари сездаҳум.

1. Ва Шимшӯн ба Тимно фурӯд омад; ва дар Тимно занеро аз духтарони фалиштиён дид.
2. Ва омада, ба падару модари худ хабар дод ва гуфт: «Дар Тимно занеро аз духтарони фалиштиён дидам; ва ак-нун варо барои ман ба занӣ бигиред».
3. Ва падару модараш ба ӯ гуфтанд: «Магар дар миёни духтарони бародаронат ва дар тамоми қавми мо зане нест, ки

ту мехохӣ рафта, аз фалиштиёни номахтун зан бигирӣ?» Вале Шимшӯн ба падари худ гуфт: «Варо барои ман бигир, зеро ки вай дар чашми ман писанд омад».

4. Валекин падару модараш намедонистанд, ки ин аз чониби Худованд аст, зеро ки ӯ мехост баҳонае бар фалиштиён бичӯяд; ва дар он вақт фалиштиён бар Исроил ҳукм-рон буданд.

5. Ва Шимшӯн бо падару модари худ ба Тимно фурӯд омад; ва ҳангоме ки ба тоқзори Тимно расиданд, инак, шери ҷавоне ба пешвози ӯ наъра зад.

6. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуда, онро дупора кард, чунон ки бузғоларо дупора мекунанд, агарчи дар дасташ чизе набуд; ва ба падару модараш он чиро, ки карда буд, хабар надод.

7. Ва фурӯд омада, бо он зан гуфтугӯ кард, ва вай дар чашми ӯ писанд омад.

8. Ва баъд аз муддате, вақте ки ӯ барои гирифтани вай бармегашт, аз роҳ ба каноре рафт, то лошаи шерро бубинад; ва инак, дар лошаи шер тӯдаи занбӯрҳо ва асал буд.

9. Ва онро ба кафҳои дасташ гирифта, равона шуд ва дар роҳ мехӯрд; ва чун ба падару модараш расид, ба онҳо низ дод, ва онҳо хӯрданд; вале ба онҳо нагуфт, ки асалро аз лошаи шер гирифтааст.

10. Ва падараш назди он зан фурӯд омад; ва Шимшӯн дар он ҷо базм кард, зеро ки расму одати ҷавонон чунин буд.

11. Ва чун ӯро диданд, сӣ нафар ёронро баргузиданд, то ки бо ӯ бошанд.

12. Ва Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Муаммое барои шумо мегӯям; агар шумо онро барои ман дар ҳафт рӯзи базм ҳал намоед ва ҳалли дурусташро биёбед, ман ба шумо сӣ яктаки катон ва сӣ даста либос хоҳам дод;

13. Вале агар онро барои ман натавонед ҳал намоед, шумо бояд сӣ ҷомаи катон ва сӣ даста либос ба ман бидихед». Ба ӯ гуфтанд: «Муаммои худро бигӯй, то ки онро бишнавем».

14. Ва ӯ ба онҳо гуфт:

«Аз хӯранда хӯрок берун омад, ва аз зӯровар ширинӣ берун омад». Ва онҳо дар се рӯз натавонистанд муамморо ҳал кунанд.

15. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар рӯзи ҳафтум онҳо ба зани Шимшӯн гуфтанд: «Шавҳаратро розӣ намо, то ки ҳалли муамморо ба мо бигӯяд, мабодо туро ва хонаи падаратро оташ дода, бисӯзонем: магар моро барои он таклиф намудаед, ки моро тороҷ кунед?»

16. Ва зани Шимшӯн пеши ӯ гирья карда, гуфт: «Яқин аст, ки ту аз ман нафрат дорӣ ва маро дӯст намедорӣ; ба писарони қавми ман муаммое гуфтаӣ, вале ҳалли онро ба ман маълум накардаӣ». Ва ӯ ба вай гуфт: «Инак, ба падару модари худ онро маълум накардаам, оё ба ту маълум кунам?»

17. Ва ҳафт рӯзе ки базми онҳо давом мекард, вай пеши ӯ мегирист; ва дар рӯзи ҳафтум ӯ ба вай маълум кард, зеро ки вай бо чақиданаш ӯро аз ҷон безор сохт; ва баъд аз ин вай ҳалли муамморо ба писарони қавми худ маълум кард.

18. Ва дар рӯзи ҳафтум, пеш аз ғуруби офтоб, мардуми он шаҳр ба ӯ гуфтанд:

«Чист ширинтар аз асал, ва чист зӯровартар аз шер?» Ва ӯ ба онҳо гуфт:

«Агар бо ғуночини ман шудгор намекардед, ҳалли муаммои маро намеёфтед».

Шимшӯн дар Ашқалӯн.

19. Ва Рӯҳи Худованд ба ӯ нозил шуда, ӯ ба Ашқалӯн фу-рӯд омад, ва аз онҳо сӣ нафарро кушта, либосашонро кашида гирифт, ва дастаҳои либосро ба онҳое ки муамморо ҳал карда буданд, дод. Ва хашмаш аланга гирифта, ӯ ба хонаи падари худ баргашт.

20. Ва зани Шимшӯн ба рафиқе ки ёри ӯ шуда буд, расид.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Шимшӯн аз фалиштиён интиқом мегирад; хосилота-шонро ба воситаи рӯбоҳон несту нобуд мекунад.

1. Ва баъд аз муддате, дар айёми дарави гандум, чунин воқеъ шуд, ки Шимшӯн барои дидани зани худ бо бузғолае омад ва гуфт: «Назди зани худ ба хонаи хоби вай медароям». Вале падари вай ўро намонд, ки дарояд.

2. Ва падари вай гуфт: «Ман гумон кардам, ки ту аз вай нафрат дорӣ, бинобар ин варо ба ёри ту додам; инак, хоҳари вай, ки аз вай хушрӯйтар аст, бигзор барои ту дар ивази вай бошад».

3. Вале Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Ман акнун пеши фалиш-тиён аз гуноҳ фориг хоҳам буд, агар ба онҳо бадӣ бикунам».

4. Ва Шимшӯн рафта, сесадто рӯбоҳ қапид; ва машъалҳо гирифт, ва думро бо дум баста, якто машъалро дар миёнаи ҳар ду дум гузошт.

5. Ва машъалҳоро даргиронида, ба киштзорҳои фалиш-тиён фиристод; ва аз хирман сар карда, то ҳосили дарав-нашуда ва то боғҳои зайтун сӯзонид.

6. Ва фалиштиён гуфтанд: «Кист, ки ин корро кардааст?» Ва гуфтанд: «Шимшӯн, домоди он сокини Тимно, ки зани ўро гирифта, ба ёри ў дода буд». Ва фалиштиён омада, он занро бо якҷоягии падараш ба оташ сӯзониданд.

7. Ва Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Модоме ки шумо чунин амал кардед, яқинан аз шумо интиқом хоҳам гирифт, ва баъд аз он ором хоҳам шуд».

8. Ва ба онҳо сар то по зарбаи сахт расонид, бисъереро кушт, ва рафта, дар ғори саҳраи Этом сокин шуд.

9. Ва фалиштиён баромада, дар Яҳудо ўрду заданд ва дар Лехй ҷойгир шуданд.

10. Ва мардumi Яҳудо гуфтанд: «Барои чӣ бар зидди мо баромадаед?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Барои он ки Шимшӯнро бибандем, ва чунон ки ў ба мо амал кард, ончунон ба ў амал кунем».

11. Ва се ҳазор нафар аз мардumi Яхудо сӯи ғори сахраи Этом рафта, ба Шимшӯн гуфтанд: «Ту, охир, медонӣ, ки фалиштиён бар мо ҳукмрон мебошанд; пас, ин чӣ кор аст, ки ту ба мо кардӣ?» Ба онҳо гуфт: «Чунон ки онҳо ба ман амал карданд, ончунон ман ба онҳо амал кардам».

12. Ба ӯ гуфтанд: «Мо фурӯд омадаем, то ки туро баста, ба дасти фалиштиён бисупорем». Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Ба ман қасам ёд кунед, ки худатон ба ман осебе нахоҳед расонид».

13. Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Не, мо туро фақат баста, ба даст-и онҳо хоҳем супурд, вале ба ҳеч вачҳ туро нахоҳем кушт». Ва ӯро бо ду таноби нав баста, аз сахра бароварданд.

Шимшӯн ҳазор нафарро аз душманон мекушад.

14. Вақте ки ӯ ба Леҳӣ расид, фалиштиён ба пешвози ӯ ғавғо бардоштанд. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуда, та-нобҳое ки бар бозухояш буд, мисли нахҳои катон, ки дар оташ сӯхта бошад, канда гардид, ва бандҳо аз дастҳояш фу-ромад.

15. Ва ӯ чоғи хари навмурдаро ёфт, ва дасти худро дароз карда, онро гирифт, ва ҳазор нафарро бо он зада, кушт.

16. Ва Шимшӯн гуфт:

«Аз чоғи хар тӯда-тӯда фурӯ ғалтиданд: бо чоғи хар ҳазор нафарро зада куштам».

17. Ва ин суханро гуфта, чоғро аз дасти худ партофт, ва он маконро Ромат-Леҳӣ номид.

18. Ва бағоят ташна монд, ва сӯи Худованд хонда, гуфт: «Ту ба дасти бандаи Худ ин начоти бузургро додӣ; ва ал-ҳол ман аз ташнагӣ мемирам ва ба дасти номахтунон меаф-там».

19. Ва Худо чуқуриеро, ки дар Леҳӣ буд, раҳна кард, ва об аз он чорӣ шуд, ва ӯ нӯшида, ба худ омад, ва чон ги-рифт; бинобар ин номаш Эйн-Ҳақӯре хонда шуд, ки он то имрӯз дар Леҳӣ воқеъ аст.

20. Ва ӯ бар Исроил дар айёми фалиштиён бист сол до-варӣ намуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Шимшӯн дар Ғазза.

1. Ва Шимшӯн ба Ғазза рафт; ва дар он ҷо зани зинокоро-реро дида, назди вай даромад.
2. Ба аҳли Ғазза хабар расид, ки Шимшӯн ба ин ҷо омадааст. Ва тамоми шаб давр зада гаштанд ва назди дар-возаи шаҳр ба муқобили ӯ камин гирифтанд, ва тамоми шаб хомӯшона рафтор намуда, мегуфтанд: «То субҳидам мунтазир истода, ӯро мекушем».
3. Вале Шимшӯн то нисфи шаб хобид, ва нисфи шаб бархост, ва табақаҳои дарвозаи шаҳр ва ду паҳлудариро ги-рифта, бо якҷоягии ғалақа барканд, ва бар китфи худ гузошта, бар куллаи кӯҳе ки дар рӯ ба рӯи Ҳебрӯн аст, баровард.

Шимшӯн ва Далило.

4. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки ӯ занеро дар во-дии наҳри Шӯреқ дӯст дошт, ва номи вай Далило буд.
5. Ва сарварош фалиштиён назди вай омада, гуфтанд: «Ҷӯро фирефта намуда, бифаҳм, ки қуввати бузургаш дар чист, ва чӣ гуна мо бар ӯ метавонем ғолиб оем, то ки ӯро баста, мутеъ намоем; ва ҳар яке аз мо ба ту ҳазору сад сиқл нуқра хоҳем дод».
6. Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «Лутфан, ба ман бигӯй, ки қуввати бузурги ту дар чист, ва чӣ гуна туро баста, мутеъ кардан мумкин аст?»
7. Шимшӯн ба вай гуфт: «Агар маро бо ҳафт зеҳи тар, ки хушк нашуда бошад, бибанданд, ман сушт шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид».
8. Ва сарварони фалиштиён ҳафт зеҳи тар, ки хушк нашуда буд, ба вай оварданд, ва ӯро вай бо онҳо баст.
9. Ва каминварон дар хучраи вай нишаста буданд, ва Далило ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва ӯ

зеҳҳоро барканд, чунон ки риштаи катон канда мешавад, ҳамин ки бӯи оташ ба он бирасад. Ва манбаи қуввати ӯ ошкор нашуд.

10. Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «Инак, ту маро тамасхур карда, суханони дурӯғ гуфтӣ; акнун, лутфан, ба ман бигӯй, ки туро бо чӣ бастан мумкин аст?»

11. Ӯ ба вай гуфт: «Агар маро бо танобҳои нав, ки ҳеҷ истеъмол нашуда бошад, бибанданд, ман суст шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид».

12. Ва Далило танобҳои нав гирифта, ӯро бо онҳо баст, ва ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва каминварон дар ҳучраи вай нишаста буданд. Ва ӯ танобҳоро аз бозуҳои худ мисли риштае барканд.

13. Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «То ҳол ту маро тамасхур карда, ба ман суханони дурӯғ гуфтӣ; ба ман бигӯй, ки туро бо чӣ бастан мумкин аст?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Агар ҳафт гесуи сари маро бо дастгоҳи бофандагӣ бибофӣ».

14. Вай онҳоро ба моку маҳкам баст, ва ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва ӯ аз хоби худ бедор шуда, моку ва дастгоҳи бофандагиро барканд.

15. Вай ба ӯ гуфт: «Чӣ гуна ту мегӯй: "Ман туро дӯст медорам", ва ҳол он ки дили ту бо ман нест? Инак, се дафъа ту маро тамасхур кардӣ ва ба ман маълум нанамудӣ, ки қуввати бузурги ту дар чист».

16. Ва азбаски вай ӯро ҳар рӯз бо суханони худ фишор дода, зиқ мекард, ӯ аз ҷони худ безор шуд,

17. Ва ҳар чиро, ки дар дил дошт, ба вай ошкор карда, гуфт: «Поку ба сари ман нарасидааст, зеро ки ман аз батни модари худ барои Худо мумтоз ҳастам; агар мӯйсарам таро-шида шавад, қувватам аз ман дур хоҳад шуд, ва ман суст шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид».

18. Ва Далило дид, ки ӯ ҳар чиро, ки дар дилаш буд, ба вай маълум кард, барои хондани сарварони фалиштиён кас фиристода, гуфт: «Ҳамин дафъа биёед, ки ӯ ҳар чиро, ки дар

дил дошт, ба ман маълум кард». Ва сарварони фалиштиён назди вай омаданд, ва нуқраро ба дасти худ оварданд.

19. Ва ўро вай бар зонуҳои худ хобонид, ва касеро хонд, ва ҳафт гесуи сари ўро тарошонид, ва ба шиканча кардани ў шурӯъ намуд, ва қувваташ аз ў дур шуд.

20. Ва гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшўн!» Ва ў аз хобаш бедор шуда, дар дили худ гуфт: «Мисли пеш-тара берун рафта, ба худ меоям». Вале ў надонист, ки Ху-дованд аз ў дур шудааст.

21. Ва фалиштиён ўро дастгир карда, чашмонашро кан-данд, ва ўро ба Ғазза оварда, бо занҷири дуқабатаи мисин бастанд, ва ў дар зиндон дастос мекард.

22. Ва мўйсараш, ки тарошида шуда буд, аз нав баромадан гирифт.

Мамоти Шимшўн.

23. Ва сарварони фалиштиён чамъ шуданд, то ки барои худои худ Дочўн қурбонии бузурге оварда, димоғчоқӣ ку-нанд, ва гуфтанд: «Худои мо душмани мо Шимшўнро ба дасти мо таслим намуд».

24. Ва чун қавм ўро диданд, худои худро мадҳ карданд, зеро ки гуфтанд: «Худои мо душмани моро, ки харобкунандаи замини мо буда, бисъереро аз мо куштааст, ба дасти мо таслим намуд».

25. Ва чун димоғашон чоқ шуд, гуфтанд: «Шимшўнро бихонед, то ки бозӣ карда, моро дилхуш гардонад». Ва Шимшўнро аз зиндон оварданд, ва ў онҳоро дилхуш гардонид, ва ўро дар миёни ду сутун гузоштанд.

26. Ва Шимшўн ба амраде ки дасти ўро нигоҳ медошт, гуфт: «Маро вогузор, то сутунҳоро, ки хона бар онҳо қоим аст, ламс намоям ва бар онҳо такъя кунам».

27. Ва хона аз мардон ва занон пур буд, ва ҳамаи сарварони фалиштиён дар он чо буданд; ва бар боми он тақ-рибан се

ҳазор мард ва зан буданд, ки бозии Шимшӯнро тамошо мекарданд.

28. Ва Шимшӯн сӯи Худованд хонда, гуфт: «Худоё Худо-вандо! Лутфан, маро ба ёд овар ва фақат ҳамин дафъа тақви-ят намо, эй Худо, то ки ман якбора барои ду чашми худ аз фалиштиён интиқом гирам».

29. Ва Шимшӯн ду сутуни миёнаро, ки хона бар онҳо қоим буд, — якеро бо дасти росташ ва дигареро бо дасти чапаш, — дар оғӯш гирифта, бар онҳо такъя кард.

30. Ва Шимшӯн гуфт: «Бигзор чони ман бо фалиштиён бимирад!» Ва бо тамоми қувваташ фишор дод, ва хона бар сарварон ва бар тамоми қавме ки дар он буданд, фурӯ рафт; ва мурдагоне ки ӯ дар мамоти худ кушт, аз мурдагоне ки дар ҳаёти худ кушта буд, бештар буданд.

31. Ва бародарони ӯ ва тамоми хонадони падари ӯ фурӯд омаданд, ва ӯро бардошта бурданд, ва дар миёни Соръо ва Эштоӯл, дар мақбараи падараш Монӯаҳ дафн карданд. Ва ӯ бист сол бар Исроил доварӣ намуд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Исьёни авом ва аҳли дин.

1. Ва шахсе аз кӯҳи Эфроим буд, ки Михойҳу ном дошт.

2. Ва ӯ ба модари худ гуфт: «Ҳазору сад сиқл нуқрае ки аз ту рабуда шуд, ва дар бораи он ту лаънат хондӣ ва дар гӯшҳои ман низ гуфтӣ, — инанк, он нуқра дар дасти ман аст: ман онро гирифта будам». Ва модараш гуфт: «Худованд писа-рамро баракат диҳад!»

3. Ва он ҳазору сад сиқл нуқраро ба модараш баргар-донид. Ва модараш гуфт: «Ман ин нуқраро комилан ба Худованд аз дасти худ барои писарам вақф намудаам, то ки санами тарошидае ва бути рехтае бисозад; ва акнун онро ба ту бармегардонам».

4. Вале ӯ нуқраро ба модараш баргардонид. Ва модараш дусад сикл нуқраро гирифта, ба заргар дод, ки вай санам ва бут сохт, ва онҳо дар хонаи Михойху буд.

5. Ва ин шахс, яъне Михо, хонае барои ибодати худо дошт; ва ӯ эфӯд ва трофим* сохт, ва яке аз писарони худ-ро баргумошт, то ки коҳини ӯ бошад.

6. Дар он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ҳар кас он чи ба назараш писанд меомад, мекард.

7. Ва ҷавоне аз Байт-Лаҳми Яҳудо буд, ки дар миёни қабилаи Яҳудо зиндагӣ мекард; вале ӯ левизода буда, дар он ҷо суқунат дошт.

**5. Эфуд ва трофим — ҳайкалҳои (бутҳои) майдаи аз нуқ-ра, тилло ё моддаи дигар сохташуда, ки дар миёни бутпа-растон ҷун асбоби фолбинӣ ё пешгӯӣ истеъмол мешуд.*

8. Ва ин шахс аз шаҳр, аз Байт-Лаҳми Яҳудо, равона шуд, то дар мавзее ки ба муддаои табъаш бошад, маскан гирад; ва ба кӯҳи Эфроим то хонаи Михо расид, то ки аз он ҷо са-фарашро давом диҳад.

9. Ва Михо ба ӯ гуфт: «Аз кучо омадаӣ?» Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ман левизодае аз Байт-Лаҳми Яҳудо ҳастам, ва мера-вам, то дар мавзее ки ба муддаои табъам бошад, маскан гирам».

10. Ва Михо ба ӯ гуфт: «Назди ман маскан гир, ва бароям падар ва коҳин бош, ва ман ба ту ҳар сол даҳ сикл нуқра, ва як даста либос ва ризку рӯзӣ медиҳам». Ва левизода омад,

11. Ва левизода розӣ шуд, ки назди ин мард маскан гирад; ва он ҷавон назди вай мисли яке аз писаронаш буд.

12. Ва Михо левизодаро баргумошт, ва ҷавон коҳини ӯ шуд, ва дар хонаи Михо маскан гирифт.

13. Ва Михо гуфт: «Акнун дониستم, ки Худованд ба ман эҳсон хоҳад кард, зеро ки левизода коҳини ман шудааст».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Сибти Дон бутпарастиро барқарор менамояд.

1. ДАР он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ва дар он айём сибти Дон барои худ мулке аз баҳри маскан гириф-тан мечустанд, зеро ки то он вақт ба онҳо мулке анда-руни сибтҳои Исроил нарасида буд.
2. Ва банӣ-Дон аз қабилаи худ, аз миёни тамоми ҷамоати худ, панҷ нафарро, ки мардони ҷангии далер буданд, аз Сорьо ва Эштоўл фиристоданд, то ки заминро ҷосусӣ ва тафтиш кунанд; ва ба онҳо гуфтанд: «Рафта, заминро таф-тиш намоед!» Ва онҳо ба кӯҳи Эфроим то хонаи Михо расида, дар он ҷо шабро гузарониданд.
3. Ҳангоме ки онҳо назди хонаи Михо буданд, овози он ҷавони левизодаро шинохтанд, ва ба он ҷо дохил шуда, ба ӯ гуфтанд: «Кист, ки туро ба ин ҷо овардааст? Ва дар ин макон ту чӣ мекуни? Ва дар ин ҷо чӣ кор дорӣ?»
4. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Михо ба ман чунин ва чунин рафтор намуд, ва маро киро кард, ва ман коҳини ӯ шудаам».
5. Ва ба ӯ гуфтанд: «Лутфан, аз Худо бипурс, то бидо-нем, ки оё роҳи мо, ки ба он меравем, бомуваффақият хоҳад буд?»
6. Ва коҳин ба онҳо гуфт: «Ба саломатӣ биравед: роҳе ки шумо меравед, зеро назари Худованд аст».
7. Ва он панҷ нафар рафта, ба Лаиш расиданд, ва қав-меро, ки дар он ҷо буданд, диданд, ки онҳо дар амният, бар тибқи русуми сидӯниёни ором ва бепарво умр ба сар мебуданд, ва дар ин замин ҳокиме набуд, ки осебе расо-над, ва онҳо аз сидӯниён дур буда, бо касе коре надоштанд.
8. Ва назди бародарони худ ба Сорьо ва Эштоўл омаданд, ва бародаронашон ба онҳо гуфтанд: «Чӣ хабаре овардед?»
9. Ва онҳо гуфтанд: «Бархезем ва бар онҳо битозем, зеро замин дидем, ки бағоят хуб аст. Вале шумо хомӯш нишаста-ед? Танбалӣ накунед, балки рафта дохил шавед ва он замин-ро тасарруф намоед.
10. Чун биравед, назди қавми бепарвое хоҳед омад, ва он замин паҳновар аст, ва Худованд онро ба дасти шумо супур-

дааст, — чунон мавзеест, ки аз ҳеч чизи рӯи замин камӣ на-
дорад».

11. Ва аз он чо аз қабилаи Дон, аз Соръо ва Эштоӯл, шашсад
одами дорои асбоби ҷангӣ раҳсипор шуданд.

12. Ва баромада, дар Қиръят-Еорим, дар Яҳудо ўрду за-данд;
бинобар ин то имрӯз он маконро ўрдугоҳи Дон мено-манд; он
дар ақиби Қиръят-Еорим воқеъ аст.

13. Ва онҳо аз он чо ба кӯҳи Эфроим гузашта, ба хонаи Михо
расиданд,

14. Ва он панҷ нафар, ки барои ҷосусӣ ба замини Лаиш рафта
буданд, ба бародарони худ сухан ронда, гуфтанд: «Оё
медонед, ки дар ин хонаҳо эфӯд ва трофим ва санам ва бут
хаст? Ва акнун фаҳм намоед, ки чӣ кор бояд бикунед».

15. Ва ба он чо рафта, ба хонаи ҷавони левизода, яъне ба
хонаи Михо даромаданд, ва аз ӯ аҳволпурсӣ карданд.

16. Ва он шашсад одам аз банӣ-Дон, ки асбоби ҷангӣ
доштанд, дар даҳани дарвоза истода буданд.

17. Ва он панҷ нафар, ки барои ҷосусии замин рафта
буданд, баромада, ба он чо дохил шуданд, ва санам ва
эфӯд ва трофим ва бутро гирифтанд, дар сурате ки коҳин бо
он шашсад одами дорои асбоби ҷангӣ дар даҳани дарвоза
истода буд.

18. Ва ҳангоме ки инҳо ба хонаи Михо дохил шуда, санам ва
эфӯд ва трофим ва бутро гирифтанд, коҳин ба онҳо гуфт: «Чӣ
мекумед?»

19. Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Хомӯш шуда, дастатро бар да-ҳонат
бимон, ва бо мо омада, барои мо падар ва коҳин бош.
Кадомаш барои ту беҳтар аст: коҳини хонаи як шахс бошӣ, ё
ки коҳини сибт ва қабилае дар Исроил бошӣ?»

20. Ва коҳин дилшод гардид, ва эфӯд ва трофим ва са-намро
гирифта, андаруни қавм дохил шуд.

21. Ва онҳо тоб хӯрда, раҳсипор шуданд; ва кӯдакон ва
чорпоён ва бору будро пешопеши худ гузоштанд.

22. Вақте ки онҳо аз хонаи Михо дур шуданд, мардуме ки дар хонаҳои гирду пеши хонаи Михо буданд, чамъ шуда, банӣ-Донро таъқиб карданд,
23. Ва банӣ-Донро фаръёд карданд, ва инҳо рӯи худро гардонида, ба Михо гуфтанд: «Туро чӣ шудааст, ки инҳоро чамъ карда омадай?»
24. Ва ӯ гуфт: «Худоёни маро, ки сохтаам, бо коҳин гириф-та рафтаед. Барои ман боз чӣ чизе боқӣ мондааст? Пас, чӣ гуна ҷуръат намуда, мегӯед, ки "туро чӣ шудааст?"»
25. Ва банӣ-Дон ба ӯ гуфтанд: «Овозатро дар миёни мо баланд нақун, мабодо одамони тундмизоч бар шумо ҳуҷум оваранд, ва ту ҷони худ ва ҷони аҳли байти худро ба ҳа-локат расонӣ».
26. Ва банӣ-Дон ба роҳи худ рафтанд; ва чун Михо дид, ки онҳо аз ӯ пурзӯртаранд, тоб хӯрда, ба хонаи худ баргашт.
27. Ва онҳо он чиро, ки Михо сохта буд, ва коҳинеро, ки ӯ дошт, гирифта, бар Лаиш, бар зидди қавме ки ором ва бепарво буданд, тохтутоз карданд, ва онҳоро ба дами шам-шер куштанд, ва шаҳрро оташ дода сӯзониданд.
28. Ва касе набуд, ки раҳой диҳад, зеро ки он аз Сидӯн дур буд, ва онҳо ба касе робитае надоштанд, ва он дар водие ки назди Байт-Реҳӯб аст, воқеъ буд. Ва шаҳрро бино карда, дар он маскан гирифтанд.
29. Ва шаҳрро ба номи падари худ Дон, ки барои Исроил таваллуд шуда буд, Дон номиданд; валекин номи шаҳр ав-вал Лаиш буд.
30. Ва банӣ-Дон он санамро барои худ барқарор карданд; ва Ехӯнотон ибни Цершӯн ибни Менашше, худаш ва писаро-наш, то рӯзи асир шудани аҳли ин замин коҳинони сибти Дон буданд.
31. Ва санами Михоро, ки сохта буд, дар тамоми айёме ки хонаи Худо дар Шилӯ буд, барои худ гузоштанд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Воқеаи даҳшатангез дар Ҷабъа.

1. Ва дар он айёме ки подшоҳе дар Исроил набуд, мар-ди левизодае дар ақсои кӯҳи Эфроим сукунат дошт, ва зани суррияе аз Байт-Лаҳми Яҳудо барои худ гирифта буд.
2. Ва суррияи ӯ аз ӯ қаҳр карда, аз пеши ӯ ба хонаи падари худ, ба Байт-Лаҳми Яҳудо рафт, ва дар он ҷо чор моҳ бимонд.
3. Ва шавҳараш бархоста, аз пушти вай рафт, то ки дили варо ёфта, варо назди худ баргардонад; ва навкараш ва як чуфт хараш ҳамроҳи ӯ буд. Вай ӯро ба хонаи падари худ овард, ва падари занак ӯро дида, бо хурсандӣ ӯро пеш-воз гирифт.
4. Ва падарарӯсаш, яъне падари занак, ӯро нигоҳ дошт, ва ӯ се рӯз назди вай истод; ва хӯрданд ва нӯшиданд ва дар он ҷо шабро гузарониданд.
5. Ва дар рӯзи чорум онҳо бомдодон бармаҳал бедор шуданд, ва ӯ бархост, то ки равона шавад; ва падари занак ба домодаш гуфт: «Дили худро бо лукмаи нон боқувват намо, ва баъд равона шавед».
6. Ва ҳар ду нишаста, якҷоя хӯрок хӯрданд ва нӯши-данд; ва падари занак ба он мард гуфт: «Лутфан, имшаб дар ҳамин ҷо бимон, то дилат шод гардад».
7. Ва он мард бархост, то ки равона шавад, валекин падарарӯсаш аз ӯ бисъёр хоҳиш намуд, ва ӯ монда, шабро дар он ҷо гузаронид.
8. Ва дар рӯзи панҷум ӯ бомдодон бармаҳал бедор шуд, то ки равона шавад, ва падари занак ба ӯ гуфт: «Лутфан, дили худро боқувват намо, ва то гашти пешин таъхир кунед». Ва ҳар ду хӯрок хӯрданд.
9. Ва он мард бархост, то ки равона шавад, — худааш ва суррияаш ва навкараш. Ва падарарӯси ӯ, падари занак, ба ӯ гуфт: «Инак, рӯз ба ғуруб наздик мешавад; лутфан, имшаб бимонед; инак, рӯз тамом мешавад; шабро дар ин ҷо бигзарон, то дилат шод гардад; ва фардо бармаҳал бе-дор шуда, роҳи худро давом хоҳед дод, ва ту ба хаймаи худ хоҳӣ расид».

10. Вале он мард ба шабгузаронӣ розӣ нашуд, ва бархо-ста, равона шуд ва то рӯ ба рӯи Ябус, ки Ерусалим бошад, расид, ва ҷуфти харони полондор ҳамроҳи ӯ буд, ва суррияти ӯ бо ӯ буд.

11. Вақте ки онҳо ба Ябус расиданд, рӯз бағоят ба ғуруб наздик буд, ва навкар ба оғояш гуфт: «Биёед, ба ин шаҳри ябусиён дохил шуда, шабро дар он ҷо бигзаронем».

12. Оғояш ба вай гуфт: «Ба шаҳри бегона, ки сокинонаш аз банӣ-Исроил нестанд, дохил намешавем, балки ба Ҷабъа мегузарем».

13. Ва ба навкари худ гуфт: «Рафта, ба яке аз маконҳо мерасем, ва шабро дар Ҷабъа ё дар Ромо мегузаронем».

14. Ва аз он ҷо гузашта рафтанд, ва назди Ҷабъа, ки мул-ки Бинъёмин аст, офтоб бар онҳо ғуруб кард.

15. Ва ба он ҷо тоб хӯрданд, то ки омада, шабро дар Ҷабъа бигзаронанд; ва ӯ омада, дар кӯчаи шаҳр нишаст, ва касе набуд, ки онҳоро ба хонаи худ бурда, барои шабгузаронӣ ҷой диҳад.

16. Ва инак, пирамарде бегоҳирузӣ аз кори худ аз саҳро бармегашт; ва ин мард аз кӯҳи Эфроим буда, дар Ҷабъа сукунат дошт, вале мардуми ин макон аз сибти Бинъёмин буданд.

17. Ва ӯ назар андохта дид, ки роҳгузаре дар кӯчаи шаҳр нишастааст; ва пирамард гуфт: «Кучо меравӣ? Ва аз кучо омадаӣ?»

18. Дар ҷавоби ӯ гуфт: «Мо аз Байт-Лаҳми Яҳудо то ақсои кӯҳи Эфроим меравем, ки ман аз он ҷо ҳастам; ба Байт-Лаҳми Яҳудо рафта будам, ва алҳол сӯи хонаи Худованд меравам; ва касе нест, ки маро ба хонаи худ бибарад.

19. Ва коҳу беда барои харони мо ҳаст, ва нону шароб низ барои ман ва барои канизи ту ва барои навкаре ки ҳам-роҳи бандагони туст; аз ҳеч чиз камӣ надорем».

20. Пирамард гуфт: «Осоиштагӣ бар ту бод; ҳар камии ту бар ман аст; лекин дар кӯча шабгузаронӣ накун».

21. Ва ӯро ба хонаи худ овард, ва ба харон хӯрок дод; ва онҳо пойҳои худро шустанд, ва хӯрданд, ва нӯшиданд.

22. Ҳангоме ки онҳо дили худро шод мекарданд, инак, мардуми шаҳр, шахсони сафилзода, хонаро ихота намуда, дари онро сахт кӯфтанд, ва ба он пирамарди соҳибхона сухан ронда, гуфтанд: «Он мардро, ки ба хонаи ту даромадааст, берун ор, то ки бо ӯ бихобем».

23. Ва марди соҳибхона назди онҳо баромада, ба онҳо гуфт: «Не, бародаронам, лутфан, бадкорӣ накунад; модоме ки ин мард ба хонаи ман даромадааст, ин кори зиштро накунад».

24. Инак, духтари бокираи ман ва суррияти ӯ, — ман онҳоро берун меоварам, ва шумо ба номӯси онҳо таҷовуз намоед, ва ҳар чи дар назаратон писанд ояд, ба онҳо бикунед, вале ба ин мард ин кори зиштро накунад».

25. Валекин он шахсон нахостанд сухани ӯро бишнаванд. Ва он мард суррияти худро гирифта, назди онҳо берун овард; ва онҳо бо вай хобиданд, ва тамоми шаб то субҳ азият до-данд, ва баробари дамидани саҳар варо вогузоштанд.

26. Ва занак субҳидам омада, назди дари он мард, ки оғо-яш дар он ҷо буд, беҳуш шуда афтод, ва то равшан шудани рӯз дар он ҷо хобид.

27. Бомдодон оғои вай бархоста, дари хонаро воз кард, ва берун омад, то ки ба роҳи худ равона шавад; ва инак, зани суррияти ӯ дар даҳани дари хона афтодааст, ва дастҳояш бар остона буд.

28. Ва ӯ ба вай гуфт: «Бархез, то ки биравем!» Вале касе ҷавоб надод. Пас варо гирифта, бар ҳар гузошт, ва он мард бархоста, ба макони худ рафт.

29. Ва ҳангоме ки ба хонаи худ расид, корде гирифт, ва суррияти худро гирифта, андоми бадани варо ба дувоздаҳ қисм пора кард, ва онҳоро ба тамоми ҳудуди Исроил фиристонд.

30. Ва ҳар кӣ инро мекӯфт, мегуфт: «Аз рузе ки банӣ-Исроил аз замини Миср баромадаанд, то имрӯз чунин коре карда ва дида нашудааст; ба ин диққат диҳед, машварат на-моед ва бигӯед».

БОБИ БИСТУМ

Ҷанг дар миёни сибти Бинъёмин ва сибтҳои дигар.

1. Ва тамоми банӣ-Исроил берун омаданд, ва чамоат мисли як тан, аз Дон то Беэр-Шобаъ ва замини Чильод, ба хузури Худованд дар Мисфо чамъ шуданд.
2. Ва сардорони тамоми қавм, ҳамаи сибтҳои Исроил, дар чамъомади қавми Худо, ки аз чорсад ҳазор нафар пи-ёдаи шамшерзан иборат буданд, ҳозир шуданд.
3. Ва банӣ-Биньёмин шуниданд, ки банӣ-Исроил ба Мисфо омадаанд. Ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Бигӯед, ки ин ша-рорат чӣ гуна рӯй додааст?»
4. Ва он марди левизода, шавҳари занаке ки кушта шуда буд, ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман бо суррияти худ ба Ҷабъа, ки мулки Биньёмин аст, омадам, то ки шабро бигзаронам.
5. Ва сокинони Ҷабъа бар ман қиём карданд, ва хонаеро, ки дар он будам, шабона ихота намуданд. Маро мехостанд бидустанд, ва суррияти маро он қадар азият доданд, ки вай мурд.
6. Ва ман суррияти худро гирифта, пора-пора кардам, ва онро ба ҳамаи шаҳрҳои мулки Исроил фиристодам, зеро ки онҳо кори қабех ва зиште дар Исроил ба амал оварданд.
7. Инак ҳамаи шумо, эй банӣ-Исроил, муҳокима ва машварати худро дар ин ҷо бикунед».
8. Ва тамоми қавм, чун як тан, қиём намуда, гуфтанд: «Ҳеч яке аз мо ба хаймаи худ нахоҳем рафт, ва ҳеч яке аз мо ба хонаи худ нахоҳем шитофт.
9. Ва алҳол мо бояд дар ҳаққи Ҷабъа чунин коре бикунем: мувофиқи қуръа бар он битозем.
10. Ва даҳ нафар аз сад аз ҳамаи сибтҳои Исроил, ва сад нафар аз ҳазор, ва ҳазор нафар аз бевар бигирем, то ки тӯша барои қавм биёранд; ва ҳамин ки онҳо баргарданд, мо ба Ҷабъаи Биньёмин мувофиқи тамоми қабохате ки вай дар ҳаққи Исроил ба амал овардааст, амал намоем».
11. Ва ҳамаи исроилиён якдилона, чун як тан, назди он шаҳр чамъ омаданд.

12. Ва сибтҳои Исроил ба тамоми сибти Бинъёмин одам фиристода, гуфтанд: «Ин чӣ шароратест, ки дар миёни шумо рӯй додааст?»
13. Ва акнун он шахсони сафилзодаро, ки дар Ҷабъа хастанд, таслим намоед, то ки онҳоро ба қатл расонида, шароратро аз Исроил нест кунем». Валекин банӣ-Бинъёмин нахостанд, ки овози бародарони худ банӣ-Исроилро бишнаванд.
14. Ва банӣ-Бинъёмин аз шахрҳо дар Ҷабъа чамъ шуданд, то ки бо банӣ-Исроил ҷанг кунанд.
15. Ва аз банӣ-Бинъёмин дар он рӯз аз шахрҳо бисту шаш ҳазор марди шамшерзан саф кашиданд; ғайр аз ин, аз сокинони Ҷабъа ҳафтсад нафар баргузидагон саф кашиданд.
16. Аз тамоми ин қавм ҳафтсад марди баргузидаи чапдаст буданд, ва ҳамаи инҳо ба мӯе санг меандохтанд, ва хато намекарданд.
17. Ва аз исроилиён, ғайр аз Бинъёмин, чорсад ҳазор нафар шамшерзан саф кашиданд, ки ҳамашон мардони ҷангӣ буданд.
18. Ва бархоста, ба Байт-Ил рафтанд, ва аз Худо пурсиданд, ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Кист, ки аз миёни мо аввал бар зидди банӣ-Бинъёмин ба ҷанг барояд?» Ва Худо-ванд гуфт: «Яҳудо аввал барояд».
19. Ва банӣ-Исроил бомдодон бархоста, назди Ҷабъа ўрду заданд.
20. Ва исроилиён берун омаданд, то ки бо Бинъёмин ҷанг кунанд, ва исроилиён назди Ҷабъа ба муқобили онҳо ба-рои ҷанг саф бастанд.
21. Ва банӣ-Бинъёмин аз Ҷабъа берун омада, дар он рӯз бисту ду ҳазор нафарро аз исроилиён кушта бар замин ғал-тониданд.
22. Вале қавм, яъне исроилиён, қувват ёфта, дар ҳамон ҷое ки рӯзи яқум саф баста буданд, аз нав барои ҷанг саф бастанд.
23. Ва банӣ-Исроил баромада, ба ҳузури Худованд то шом гиристанд, ва аз Худованд пурсида, гуфтанд: «Оё боз бар

зидди бародарони худ банӣ-Бинъёмин барои чанг наздик оем?» Ва Худованд гуфт: «Бар зидди онҳо бароед»,

24. Ва банӣ-Исроил дар рӯзи дуҷумба ба ҷониби банӣ-Бинъёмин пеш омаданд.

25. Ва бинъёминиён дар рӯзи дуҷумба ба пешвози онҳо аз Ҷабъа берун омаданд ва аз банӣ-Исроил боз ҳаҷдаҳ ҳазор нафарро кушта бар замин ғалтониданд, ки ҳамаашон шамшер-зан буданд.

26. Ва тамоми банӣ-Исроил, тамоми қавм баромада, ба Байт-Ил омаданд, ва гирифта, дар он ҷо ба ҳузури Худо-ванд нишастанд, ва дар он рӯз то шом рӯза доштанд, ва қурбониҳои сӯхтани ва қурбониҳои саломатӣ ба ҳузури Худованд оварданд.

27. Ва банӣ-Исроил аз Худованд пурсиданд, — ва сан-дуқи аҳди Худо дар он вақт дар он ҷо буд,

28. Ва Финҳос ибни Эльзор ибни Ҳорун дар он айём пеши он меистод, — ва гуфтанд: «Оё боз бар зидди бародарони худ банӣ-Бинъёмин ба чанг бароям, ё даст кашам?» Ва Худованд гуфт: «Бароед, зеро ки фардо онҳоро ба дастӣ ту хоҳам супурд».

29. Ва исроилиён гирдогирди Ҷабъа каминҳо гузоштанд.

30. Ва банӣ-Исроил дар рӯзи сеюм ба муқобили банӣ-Бинъёмин баромаданд, ва мисли дафъаҳои пеш назди Ҷабъа саф бастанд.

31. Ва банӣ-Бинъёмин ба пешвози қавм берун омада, аз шаҳр дур шуданд, ва дар роҳҳо, ки яке сӯи Байт-Ил ва дигаре сӯи Ҷабъа мебуд, мисли дафъаҳои пеш ба куштани қавм шурӯъ карданд, ва қариб сӣ нафар аз исроилиён дар саҳро кушта шуданд.

32. Ва банӣ-Бинъёмин гуфтанд: «Онҳо пеши мо, мисли пештара, фурӯ меғалтанд». Вале банӣ-Исроил гуфтанд: «Бигрезем, то ки ўро аз шаҳр ба сӯи роҳҳо дур кунем».

33. Ва ҳамаи исроилиён аз ҷои худ бархоста, дар Баал-Томор саф бастанд; ва каминварони Исроил аз камингоҳи худ, аз майдони назди Ҷабъа ҷаста баромаданд.

34. Ва даҳ ҳазор марди баргузида, ки аз тамоми Исроил буданд, аз пеши Ҷабъа наздик омаданд, ва ҳарбу зарби сахте рӯй дод, ва бинъеминиён надонистанд, ки фалокате ба сарашон меояд.

35. Ва Худованд ба Бинъемин пеши Исроил шикаст расонид, ва банӣ-Исроил дар он рӯз бисту панҷ ҳазору сад нафарро аз Бинъемин куштанд, ки ҳамаашон шамшерзан буданд.

36. Ба назари банӣ-Бинъемин чунин намуд, ки шикаст расонидаанд; вале исроилиён барои Бинъемин ҷой ҳолӣ карда буданд, зеро умедашон ба он камине буд, ки назди Ҷабъа гузошта буданд.

37. Ва каминварон шитофта, ба Ҷабъа ҳучум карданд; ва каминварон паҳн шуда рафта, тамоми аҳли шаҳро ба дами шамшер куштанд.

38. Ва аломате дар миёни исроилиён ва каминварон қарор дода шуда буд, ки онҳо бояд аз даруни шаҳр сутунҳои ғафси дудро баланд кунанд.

39. Ва ҳангоме ки исроилиён дар ҷанг қафо гаштанд, ва Бинъемин ба заданн исроилиён шурӯъ намуда, тақрибан сӣ нафарро аз онҳо куштанд, ва гуфтанд: «Онҳо пеши мо мисли ҷанги якум фурӯ меғалтанд», —

40. Дар ҳамин вақт аз шаҳр сутуни ғафси дуд баланд шу-дан гирифт, ва бинъеминиён ба ақиб ҳуд назар андохтанд, ва инак, дуд аз тамоми шаҳр сӯи осмон мебарояд,

41. Ва исроилиён баргаштанд, ва бинъеминиён ба воҳима афтоданд, зеро диданд, ки фалокат бар сарашон омадааст.

42. Ва онҳо аз пеши исроилиён ба тарафи роҳи биёбон рӯй тофтанд, вале ҳарбу зарб онҳоро дар он ҷо низ таъқиб мекард, ва касонеро, ки аз шаҳрҳо мебаромаданд, андаруни он мекуштанд.

43. Бинъеминиёнро ихота намуда, гирифтори таъқиб карданд, ва дар Менуҳо, ки дар рӯ ба рӯи тарафи шарқии Ҷабъа воқеъ аст, онҳоро торумор сохтанд.

44. Ва ҳаждаҳ ҳазор нафар аз бинъеминиён фурӯ ғалти-данд, ки ҳамаашон мардони ҷангӣ буданд.

45. Ва онҳо тоб хӯрда, ба биёбон, сӯи сахраи Риммӯн гурехтанд, вале аз онҳо панҷ ҳазор нафарро дар роҳҳо ба ҳалокат расониданд; ва онҳоро то Чидъӯм таъкиб карда, аз онҳо ду ҳазор нафарро куштанд.

46. Ҳамаи касоне ки аз Биньёмин дар он рӯз талаф шу-данд, бисту панҷ ҳазор нафар шамшерзан буданд, ки ҳама-ашон мардони ҷангӣ буданд.

47. Ва шашсад нафар тоб хӯрда, ба биёбон, сӯи сахраи Риммӯн гурехтанд, ва чор моҳ дар сахраи Риммӯн истоданд.

48. Ва исроилиён назди банӣ-Биньёмин баргашта, онҳоро ба дами шамшер куштанд: тамоми аҳли шаҳр ва чорпоён ва ҳар чиро, ки ёфтанд; низ ҳамаи шаҳрҳоеро, ки ёфтанд, оташ дода сӯзониданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Тақдири баъдинаи сибти Биньёмин.

1. ВА исроилиён дар Мисфо қасам хӯрда, гуфтанд: «Касе аз мо духтарашро ба биньёминӣ ба занӣ нахоҳад дод».

2. Ва қавм ба Байт-Ил омада, то шом дар он ҷо ба ҳузу-ри Худо нишастанд, ва овози худро баланд карда, зор-зор гиристанд.

3. Ва гуфтанд: «Чаро, эй Худованд Худои Исроил, чу-нин воқеа дар Исроил рӯй дод, ки имрӯз як сибт аз Исроил кам мешавад?»

4. Ва фардош қавм субҳидам бархоста, дар он ҷо кур-бонгоҳ бино карданд, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ оварданд.

5. Ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Кист аз ҳамаи сибтҳои Ис-роил, ки ба ҷамъомади назди Худованд наомадааст?» Зеро қасами саҳт хӯрда гуфта буданд, ки ҳар кӣ назди Худованд ба Мисфо наомада бошад, бояд ҳатман кушта шавад.

6. Ва банӣ-Исроил дар хусуси бародари худ Биньёмин пушаймон шуда, гуфтанд: «Имрӯз як сибт аз Исроил маҳв шуд.

7. Пас, бо бақияи онҳо дар бобати занон чӣ бояд биду-нем? Мо, охир, ба Худованд қасам. хӯрдаем, ки духтарони худро ба онҳо ба занӣ надиҳем».
8. Ва гуфтанд: «Оё ягон сибти Исроил ҳаст, ки ба Мисфо назди Худованд наомада бошад?» Ва инак, аз Ёбиш-Цильод касе ба ҷамъомади ўрдугоҳ наомадааст.
9. Ва қавм аз назар гузаронида шуданд, ва инак, аз со-кинони Ёбиш-Цильод касе дар он ҷо набуд.
10. Ва ҷамъоат дувоздаҳ ҳазор нафар ҷанговарони далерро ба он ҷо фиристоданд, ва ба онҳо амр фармуда, гуфтанд: «Биравед ва сокинони Ёбиш-Цильодро бо занон ва кӯдакони нашон ба дами шамшер бидушед.
11. Ва ҷунин аст коре ки бояд бидунад: ҳар мард ва ҳар занеро, ки бо мард хобида бошад, маҳв намоед».
12. Ва аз миёни сокинони Ёбиш-Цильод ҷорсад духтари бокираи бо мард нахобидаро ёфтанд, ва онҳоро ба ўрду-гоҳи Шилӯ, ки дар замини Канъон аст, оварданд.
13. Ва тамоми ҷамъоат назди банӣ-Бинъёмин, ки дар сах-раи Риммӯн буданд, барои гуфтугӯ кас фиристода, онҳоро ба сулҳ даъват карданд.
14. Дар он вақт бинъёминиён баргаштанд, ва духтаронеро, ки аз занони Ёбиш-Цильод зинда нигоҳ дошта буданд, ба онҳо доданд, вале ин адад барояшон кифоят накард.
15. Валекин қавм дар хусуси Бинъёмин пушаймон буданд, зеро ки Худованд дар сибтҳои Исроил раҳнае ба амал оварда буд.
16. Ва пируни ҷамъоат гуфтанд: «Бо бақияи онҳо дар бобати занон чӣ бояд бидунем? Зеро ки занон аз байни Бинъёмин маҳв шудаанд».
17. Ва гуфтанд: «Бигзор мулки Бинъёмин мероси растагори вай гардад, то сибте аз Исроил маҳв нашавад.
18. Вале мо наметавонем духтарони худро ба онҳо ба занӣ диҳем, зеро ки банӣ-Исроил қасам хӯрда, гуфтаанд: «Малъун бод касе ки ба Бинъёмин зан диҳад!»

19. Ва гуфтанд: «Инак, дар Шилӯ, ки ба тарафи шимо-лии Байт-Ил ва ба тарафи шарқии роҳе ки аз Байт-Ил ба Шакем мебарад, ва ба тарафи ҷанубии Лабӯно воқеъ аст, ҳар сол иди Худованд гузаронида мешавад».

20. Ва ба банӣ-Бинъёмин амр фармуда, гуфтанд: «Биравед ва дар тоқзорҳо камин гиред.

21. Ва чун дидед, ки инак, духтарони Шилӯ барои рақси-дан ба майдони рақсу суруд баромадаанд, шумо аз тоқзорҳо берун омада, ҳар яке барои худ аз духтарони Шилӯ зане бирабод ва ба замини Бинъёмин биравед.

22. Ва ҳангоме ки падарон ё бародарони онҳо назди мо омада шикоят кунанд, мо ба онҳо хоҳем. гуфт: "Онҳоро бибахшед, зеро ки ҳар яке зани худро дар ҷанг ба даст наовардаанд, ва шумо низ ба онҳо надодаед, ки алҳол айб-дор шавед"».

23. Пас, банӣ-Бинъёмин ҳамин тавр амал карданд, ва бар ҳасби шумораи худ духтаронро аз миёни раққосагон рабуда, ба занӣ гирифтанд, ва рафта ба мулки худ баргаштанд, ва шаҳрҳо бино карда, дар онҳо сокин шуданд.

24. Ва аз он ҷо банӣ-Исроил дар он вақт ҳар яке ба сиб-ти худ ва ба қабилаи худ равона шуданд, ва аз он ҷо ҳар яке ба мулки худ берун омаданд.

25. Дар он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ҳар кас он чи ба назараш писанд меомад, мекард.

КИТОБИ РУТ БОБИ ЯКУМ

Рут азм намуда, бо Ноомӣ ба Байт-Лаҳм меравад.

1. ВА воқеъ шуд дар айёми ҳокимияти доварон, ки бар замин қаҳтӣ падида омад. Ва марде аз Байт-Лаҳми Яҳудо рафт, то ки дар ноҳияи Мӯоб маскан гирад, — ӯ ва занаш, ва ду писараш.
2. Номи он мард Элимелех буд, ва номи занаш — Ноомӣ, ва номи ду писараш — Маҳлӯн ва Килӣӯн. Онҳо эфротии Байт-Лаҳми Яҳудо буданд, ва ба ноҳияи Мӯоб омада, дар он сокин шуданд.
3. Ва Элимелех, шавҳари Ноомӣ, мурд, ва ӯ бо ду писа-раш монд.
4. Онҳо барои худ занони мӯобия гирифтанд, ки номи яке Орфо ва номи дигаре Рут буд; ва дар он ҷо қариб даҳ сол иқомат карданд.
5. Ва ҳар дуяшон — Маҳлӯн ва Килӣӯн низ мурданд; ва он зан аз ду фарзандаш ва аз шавҳараш маҳрум монд.
6. Ва ӯ бо келинҳои худ бархост, то ки аз ноҳияи Мӯоб баргардад, зеро дар ноҳияи Мӯоб шунид, ки Худованд қавми Худро тафакқуд намуда, ба онҳо нон додааст;
7. Ва аз маконе ки дар он иқомат дошт, берун омад, ва ду келинаш ҳамроҳи ӯ буданд; ва роҳсипор шуданд, то ки ба замини Яҳудо баргарданд.
8. Ноомӣ ба ду келини худ гуфт: «Биравед, ва ҳар яке ба хонаи модари худ баргардед. Бигзор Худованд ба шумо эҳсон кунад, чунон ки шумо ба мурдагон ва ба ман кардед!
9. Бигзор Худованд ба шумо ато кунад, ки ҳар кадома-тон дар хонаи шавҳари худ фароғат ёбед!» Ва онҳоро бўса кард. Вале онҳо овози худро баланд карда, гиристанд,
10. Ва ба ӯ гуфтанд, ки «бо ту назди қавми ту хоҳем баргашт».
11. Валекин Ноомӣ гуфт: «Баргардед, духтаронам! Чаро ҳамроҳи ман меоед? Оё ханӯз дар амёои ман писарон ҳастанд, ки барои шумо шавҳар шаванд?

12. Баргардед, духтаронам, биравед! Зеро ки ман пир шу-даам ва наметавонам шавҳар кунам. Ҳатто агар мегуфтам, ки "ҳанӯз умеде дорам", ва худи ҳамин шаб шавҳар мекардам ва писарон низ мезоидам, —

13. Оё ба онҳо то дами калон шуданашон интизорӣ хоҳед кашид? Оё аз барои онҳо худро аз шавҳар кардан хоҳед боздошт? Не, духтаронам! Қисмати шумо барои ман бағоят ғамангез аст; дар асл, дасти Худованд ба ман шикаст расондааст».

14. Онҳо боз овози худро баланд карда, гиристанд. Ва Орфо модаршӯи худро бӯсида, видоъ кард, вале Рут бо ӯ монд;

15. Ва ӯ гуфт: «Инак, дағечат назди қавми худ ва назди худоени худ баргашт; ту низ аз паси дағечат баргард».

16. Вале Рут гуфт: «Маро водор накун, ки туро тарк на-моям ва аз пеши ту баргардам, зеро ба ҳар чое ки ту биравӣ, хоҳам рафт, ва дар ҳар чое ки ту иқомат кунӣ, иқомат хоҳам кард: қавми ту қавми ман ва Худои ту Худои ман хоҳад буд;

17. Дар ҳар чое ки ту бимирӣ, хоҳам мурд ва дар он ҷо дафн хоҳам шуд. Бигзор Худованд дар ҳаққи ман чу-нин ва чунин кунад ва зиёда аз он кунад, агар чизе ғайр аз марг маро аз ту чудо кунад!»

18. Чун ӯ дид, ки вай азми қавӣ дорад ҳамроҳи ӯ бира-вад, дигар ба вай сухане нагуфт.

19. Ва ҳар дуяшон равона шуданд, то даме ки ба Байт-Лаҳм расиданд. Ва ҳангоме ки ба Байт-Лаҳм ворид шуданд, тамоми аҳли шаҳр аз онҳо ба ҳаяҷон омаданд, ва занон гуфтанд: «Оё ин Ноомист?»

20. Ба онҳо гуфт: «Маро Ноомӣ* нахонед, балки Марро** бихонед, зеро ки Қодир талхии зиёде бар сарам овард:

21. Ман пурганҷ рафта будам, ва Худованд маро тихидаст баргардонд. Пас, чаро маро Ноомӣ мехонед, дар сурате ки Худованд маро ба азобу уқубат гирифтор кардааст, ва Қо-дир бадбахтӣ бар сарам овардааст?»

* 20. Дилпазир. **20. Талхком.

22. Ва Ноомӣ чунин баргашт, ва келинаш — Рути мӯбия, ки аз ноҳияи Мӯоб баргашта буд, ҳамроҳи ӯ буд; ва онҳо дар ибтидои дарави ҷав ба Байт-Лаҳм ворид шуданд.

БОБИ ДУЮМ

Рут хизмат мекунад.

1. НООМӢ хешованде аз тарафи шавҳари худ дошт, ки марди паҳлавони сарватдоре аз хонаводаи Элимелех буд, ва номаш — Бӯаз.

2. Ва Рути мӯбия ба Ноомӣ гуфт: «Меҳоҳам ба кишт-зор равам ва аз қафои касе ки дар назараш илтифот ёбам, хӯшачинӣ кунам». Ба вай гуфт: «Бирав, духтарам».

3. Вай рафт ва ба киштзоре даромада, аз қафои дарав-гарон хӯшачинӣ кард. Ва чунин тасодуф шуд, ки он қитъаи киштзор ба Бӯаз, ки аз хонаводаи Элимелех буд, тааллуқ дошт.

4. Ва инак, Бӯаз аз Байт-Лаҳм омад ва ба даравгарон гуфт: «Худованд бо шумо бод!» Ба ӯ гуфтанд: «Худованд туро баракат диҳад!»

5. Ва Бӯаз ба навқари худ, ки назди даравгарон гузошта буд, гуфт: «Ин ҷавонзан аз они кист?»

6. Навқаре ки назди даравгарон буд, ҷавоб дода, гуфт: «Вай ҷавонзани мӯбия аст, ки бо Ноомӣ аз ноҳияи Мӯоб баргаштааст;

7. Вай ба ман гуфт, ки "меҳоҳам аз қафои даравгарон дар миёни бандҳо хӯшаҳоро чида ҷамъ кунам". Ва омада, аз худӣ саҳарӣ то алҳол ба по истод; фақат акнун андаке дар хона нишастааст».

8. Ва Бӯаз ба Рут гуфт: «Бишна, духтарам, барои хӯша чидан ба киштзори дигар нагузар ва аз ин ҷо низ нарав, балки ҳамроҳи канизони ман дар ин ҷо бош.

9. Бигзор чашмонат ба киштзоре бошад, ки медараванд, ва аз қафояшон бирав. Ман ба навқарон амр фармудам, ки ба ту дастдарозӣ накунад. Ҳар гоҳ ташна монӣ, назди зарфҳо бирав ва аз обе ки навқарон мекашанд, бинӯш».

10. Вай бар рӯи худ афтода, то ба замин таъзим кард ва ба ӯ гуфт: «Чаро дар назарат илтифот ёфтаам, ки маро бишиносӣ, ва ҳол он ки ман аҷнабизане ҳастам?»

11. Бӯаз ба вай ҷавоб дода, гуфт: «Ҳар он чи ту пас аз вафоти шавҳарат барои модаршӯи худ кардаӣ, ба ман ҳикоят карда шуд, яъне ту падари худ ва модари худ ва замини зодгоҳи худро тарк кардаӣ ва назди қавме омадаӣ, ки дирӯз ва парирӯз онро намешинохтӣ.

12. Бигзор Худованд аъмоли туро подош диҳад, ва муз-ди ту аз ҷониби Худованд Худои Исроил комил бошад, ки ту омадаӣ, то дар таҳти болҳои Ӯ паноҳ барӣ!»

13. Вай гуфт: «Бигзор дар назари ту ман илтифот ёбам, оғои ман! Ту маро тасаллӣ додӣ, ва бо суҳанонат дили канизии худро бардоштӣ, агарчи ман сазовори он нестам, ки мисли яке аз канизони ту бошам».

14. Ва чун вақти хӯрок расид, Бӯаз ба вай гуфт: «Ин ҷо биё ва нон бихӯр ва луқмаи худро дар сирко биғӯтон». Вай назди даравгарон нишаст, ва ӯ хӯшаҳои бирӣён ба вай дароз кард; вай хӯрда сер шуд, ва боз боқӣ монд.

15. Ва барои хӯша чидан бархост. Ва Бӯаз ба навка-рони худ амр фармуда, гуфт: «Бигзор вай дар миёни бандҳо низ бичинад, ва осебе ба вай нарасонед;

16. Аз кучоқҳо низ барои вай бароварда партоед, то би-чинад, ва таънае бар вай назанед».

17. То бегоҳӣ вай дар он киштзор хӯшачинӣ кард, ва он чи чида буд, кӯфт, ва қариб як эфа* ҷав баромад;

18. Онро бардошта, ба шаҳр омад, ва он чи чида буд, модаршӯяш дид. Ва он чи пас аз сер шуданаш боқӣ монда буд, бароварда ба ӯ дод.

19. Ва модаршӯяш ба вай гуфт: «Имрӯз дар кучо чидӣ ва дар кучо кор кардӣ? Бигзор он валинеъмати ту баракат ёбад!» Вай ба модаршӯяш аз касе ки наздаш кор карда буд, хабар дода,

*17. *Эфа* — андозаи ғалладона, ки ҳаҷмаш ба 40 литр баробар буд.

гуфт: «Номи касе ки наздаш имрӯз кор кардам, Бӯаз аст».

20. Ва Ноомӣ ба келини худ гуфт: «Бигзор ӯ баракат ёбад аз ҷониби Худованд, ки эҳсони худро ба зиндагон ва мур-дагон бас накардааст!» Ва Ноомӣ ба вай гуфт: «Он мард ба мо наздик аст; ӯ аз фидиягузори* мост».

21. Рути мӯобия гуфт: «Ӯ ҳатто ба ман гуфт, ки "ҳамроҳи канизони ман бош, то вақте ки тамоми дарави маро ба итмом расонанд"».

22. Ва Ноомӣ ба келини худ — Рут гуфт: «Хуб аст, духта-рам, ки ҳамроҳи канизони ӯ берун оӣ, ва дар киштзори дигар ба ту дастдарозӣ накунад».

23. Вай ба канизони Бӯаз ҳамроҳ шуда, хӯшачинӣ кард, то вақте ки дарави ҷав ва дарави гандум ба итмом расид; ва бо модаршӯи худ иқомат дошт.

БОБИ СЕЮМ

Вохӯрӣ бо Бӯаз. Рут фароғат меёбад.

1. ВА модаршӯяш—Ноомӣ ба вай гуфт: «Эй духтарам, оё маро лозим нест, ки бароят ҷои фароғат бичӯям, то ки барои ту хуб бошад?»

2. Ва акнун, оё Бӯаз, ки ҳамроҳи канизони ӯ будӣ, хешо-ванди мо нест? Инак, ӯ имшаб дар хирмангоҳ ҷавро бод мекунад;

3. Ту ғусл бикун, ва рафған бимол, ва пероҳани худро би-пӯш, ва ба хирмангоҳ фурӯд оӣ, лекин худро ба он мард нишон надех, то вақте ки хӯрдан ва нӯшиданаширо тамома кунад.

4. Ва ҳангоме ки бихобад, ҷоеро, ки ӯ хобид, дар хотир бидор, ва омада, пеши пойҳои ӯро бикӯшо ва бихоб. Ӯ ба ту хоҳад гуфт, ки ҷӣ кор бояд бикунӣ».

*20. *Фидиягузори* — хешҳои наздик. Дар замони қадим касе агар мурда, фарзанде аз ӯ намонд, яке аз ин хешҳои наздикаш қитъаи замини ӯро фидия дода мехарид ва дар айни замон зани ӯро ба никоҳи худ медаровард, то ки аз вай фарзанде ба дунё оварда, номи он марҳумро зинда кунад.

5. Вай ба ӯ гуфт: «Ҳар он чи ба ман гуфтӣ, ба ҷо хоҳам овард».
6. Ва ба хирмангоҳ фурӯд омад, ва ҳар он чи модар-шӯяш ба вай амр фармуда буд, ба ҷо овард.
7. Бӯаз хӯрок хӯрд, ва нӯшид, ва дилшод шуд, ва дар канори хирман омада хобид. Пас вай оҳистаяк омада, пеши пойҳои ӯро кушод ва хобид.
8. Нисфи шаб он мард ба изтироб омад ва як қад парида хест, ва инак, зане пеши пойҳои ӯ хобидааст;
9. Ва гуфт: «Ту кистӣ?» Гуфт: «Ман канизи ту — Рут ҳас-там; боли худро бар канизи худ паҳн намо, зеро ки ту фидиягузор ҳастӣ».
10. Гуфт: «Эй духтарам! Ту аз ҷониби Худованд баракат хоҳӣ ёфт, зеро ки ин эҳсони охиринаи худро назар ба аввала хубтар ба ҷо овардӣ, бе он ки аз қафои ҷавонони хоҳ бенаво ва хоҳ сарватдор биравӣ.
11. Ва акнун, духтарам, натарс: ҳар он чи гуфтӣ, барои ту хоҳам кард, зеро ки назди ҳар дарвоза қавми ман медонанд, ки ту зани солеҳа ҳастӣ.
12. Ва акнун, дуруст аст, ки ман фидиягузор ҳастам, вале-кин фидиягузори аз ман наздиктаре низ ҳаст.
13. Имшаб дар ҳамин ҷо бимон, ва пагоҳӣ, агар ӯ барои ту фидия диҳад, хуб мешавад, — бигзор фидия диҳад: ва агар ӯ нахоҳад, ки барои ту фидия диҳад, қасам ба Худованд, ки ман барои ту фидия хоҳам дод! То пагоҳӣ бихоб».
14. Ва то субҳ пеши пойҳои ӯ хобид, ва пеш аз он ки касе бубинад, бархост. Ва ӯ дар дили худ гуфт: "Зинҳор мардум нафаҳманд, ки ин зан ба хирмангоҳ омада буд".
15. Ва ба вай гуфт: «Сарандозеро, ки бар туст, гирифта, нигоҳ дор». Вай онро нигоҳ дошт, ва ӯ шаш андоза ҷавро чен карда, бар китфи вай гузошт, ва ба шаҳр равона шуд.
16. Вақте ки вай назди модаршӯи худ омад, ӯ гуфт: «Қорҳоят чӣ тавр аст, духтарам?» Вай ҳар он чи он мард барояш кард, ба ӯ хабар дод,

17. Ва гуфт: «Ин шаш андоза чавро ба ман дода, гуфт, ки "назди модаршӯи худ тихидаст нарав"».

18. Гуфт: «Ором бинишин, духтарам, то бидонӣ, ки кор чӣ гуна анҷом хоҳад ёфт; зеро ки он мард то ин корро имрӯз буд накунад, сокит нахоҳад шуд».

БОБИ ЧОРУМ

Рут сазовори мукофот гардид.

1. БӯАЗ назди дарвоза омад, ва он ҷо нишаст. Ва инак, он фидиягузор, ки Бӯаз дар бораи ӯ сухан ронда буд, гу-зашт. Гуфт: «Эй фалону беҳмадон, баргашта, ин ҷо би-нишин». Ӯ баргашта, нишаст.

2. Аз пирони шаҳр даҳ нафарро гирифта, ба онҳо гуфт: «Ин ҷо бинишинед». Онҳо нишастанд.

3. Ба он фидиягузор гуфт: «Ноомӣ, ки аз ноҳияи Мӯоб баргаштааст, қитъаи заминеро, ки аз они бародарамон Элимелех буд, мефурӯшад.

4. Ман салоҳ дониستم, ки ба самъи ту расонда, бигӯям: онро ба ҳузури нишастагон, яъне ба ҳузури ин пирони қавми ман бихар. Агар фидия медиҳӣ — бидех, ва агар фидия намедиҳӣ — ба ман бигӯй, то бидонам, зеро ғайр аз ту касе нест, ки фидия диҳад; ва навбати ман баъд аз туст». Ӯ гуфт: «Ман фидия хоҳам дод».

5. Бӯаз гуфт: «Дар рӯзе ки заминро аз дасти Ноомӣ бихарӣ, Рути мӯобия — зани он марҳумро низ харида бошӣ, то ки номи он марҳумро бар мероси ӯ барқарор намоӣ».

6. Он фидиягузор гуфт: «Наметавонам барои худ фиди-ягузор бошам: мабодо мероси худро фосид намоям. Пас, фидиягузори маро ту ба зиммаи худ гирифта, фидия бидех, зеро ки наметавонам фидиягузор бошам».

7. Дар замони қадим дар Исроил дар соҳаи фидия ва мубодила барои тасдиқи ҳар муомила чунин таомуле буд, ки яке кафши худро кашида ба дигаре медод, ва ин дар Исроил ҳуҷҷат ҳисоб меёфт.

8. Ва он фидиягузор ба Бӯаз гуфт: «Барои худ бихар!» Ва кафши худро кашида дод.
9. Ва Бӯаз ба пирон ва ба тамоми қавм гуфт: «Шумо имрӯз шоҳид ҳастед, ки ҳар он чи аз они Элимелех буд ва ҳар он чи аз они Килйӯн ва Маҳлӯн буд, аз дасти Ноомӣ харидам;
10. Ва низ Рутӣ мӯобия — зани Маҳлӯнро барои худ ба занӣ харидам, то ки номи он марҳумро бар мероси ӯ бар-қарор намоям, ва номи он марҳум аз миёни бародаронаш ва аз дарвозаи иқоматгоҳаш нест нашавад; шумо имрӯз шоҳид ҳастед».
11. Тамоми қавме ки назди дарвоза буданд, ва пирон низ гуфтанд: «Шоҳид ҳастем! Бигзор Худованд занеро, ки ба хонаи ту медарояд, мисли Роҳел ва Леё гардонад, ки ҳар дуи онҳо хонаи Исроилро бино кардаанд; ва ту дар Эфрот комъёб шав ва дар Байт-Лаҳм ном барор.
12. Ва бигзор хонаи ту мисли хонаи Форас бошад, — ки ӯро Томор барои Яхудо зоида буд, — аз он насле ки Худованд ба ту аз ин ҷавонзан хоҳад бахшид».
13. Ва Буаз Рутро гирифт: вай зани ӯ шуд, ва ӯ назди вай даромад. Ва Худованд ба вай ҳомилагӣ бахшид: вай писаре зоид.
14. Ва занон ба Ноомӣ гуфтанд: «Муборак аст Худованд, ки туро имрӯз аз фидиягузор маҳрум накард! Бигзор номи ӯ дар Исроил пуршараф бошад!
15. Ӯ барои ту ҷонбахш ва асои пирии ту хоҳад буд, зеро келинат, ки туро дӯст медорад ва бароят аз ҳафт писар хуб-тар аст, ӯро зоид».
16. Ва Ноомӣ он бачаро гирифта, дар оғӯш кашид, ва дояи ӯ шуд.
17. Занони ҳамсоя уро ном ниҳода, гуфтанд: «Барои Ноомӣ писаре таваллуд шуд», ва ӯро Убид ном ниҳоданд. Ӯ падари Йисой падари Довуд аст.
18. Ин аст насаби Форас: Форас Ҳесрӯнро ба дунё овард.

19. Ва Ҳесрӯн Ромро ба дунъё овард, ва Ром Аминодобро ба дунъё овард,
20. Ва Аминодоб Наҳшӯнро ба дунъё овард, ва Наҳшӯн Салмӯнро ба дунъё овард,
21. Ва Салмӯн Бӯазро ба дунъё овард, ва Бӯаз Убидро ба дунъё овард,
22. Ва Убид Йисойро ба дунъё овард, ва Йисой Довудро ба дунъё овард.

КИТОБИ ЯКУМИ ПОДШОҲОН БОБИ ЯКУМ

Модари Самуил.

1. Ва марде аз Ромотаим-Сӯфим, аз кӯхи Эфроим буд; ва номаш Элқоно ибни Ерӯҳом, ибни Элиҳу, ибни Тӯҳу, ибни Суф буд, — ва ӯ эфротӣ буд.
2. Ва ӯ ду зан дошт: номи яке Ҳанно ва номи дигаре Фанинно буд: ва Фанинно бача дошт, вале Ҳанно бача надошт.
3. Ва он мард ҳар сол аз шаҳри худ мерафт, то ки Худованди лашкархоро дар Шилӯ ибодат намояд ва барои ӯ қурбонӣ кунад; ва дар он ҷо ду писари Эли, Ҳофнӣ ва Финҳос, коҳинони Худованд буданд.
4. Ва дар он рӯзе ки Элқоно қурбонӣ мекард, ба зани худ Фанинно ва ба ҳамаи писарон ва духтарони вай ҳиссаҳо меод;
5. Валекин ба Ҳанно ҳиссаи дучанд меод, зеро ки Ҳанноро дӯст меод, агарчи Худованд батни варо баста буд.
6. Ва паланчаш варо саҳт ранҷонида, бисъёр ба хашм меовард, барои он ки Худованд батнашро баста буд.
7. Ва ин тавр сол ба сол воқеъ мешуд: ҳар боре ки вай ба хонаи Худованд меомад, паланчаш чунон варо меранҷо-нид, ки вай гирья мекард ва чизе намехӯрд.
8. Ва шавҳараш Элқоно ба вай мегуфт: «Эй Ҳанно! Чаро гирья мекуни, ва чаро чизе намехӯри, ва чаро дилат маҳзун аст? Ман, охир, барои ту аз даҳ писар беҳтар ҳастам».
9. Ва Ҳанно, баъд аз хӯрдан ва нӯшидан дар Шилӯ, бархост; ва Элии коҳин назди паҳлударии маъбади Худо-ванд бар курсӣ нишаста буд.
10. Ва вай бо сӯзи дил сӯи Худованд дуо мегуфт ва зор-зор мегирист.
11. Ва назр намуда, гуфт: «Эй Худованди лашкарҳо! Агар ба азияти канизи Худ назар андозӣ, ва маро ба ёд оварӣ, ва канизи Худро фаромӯш накуни, ва фарзанди наринае ба

канизи Худ ато фармой, ман ўро тамоми айёми умраш ба Худованд хоҳам дод, ва поку ба сари ў нахоҳад расид».

12. Ва азбаски дуои вай ба ҳузури Худованд тўл кашид, Элӣ ба даҳони вай назар дўхт.

13. Ва Ҳанно дар дили худ сухан мегуфт: лабҳояш фақат мечунбид, вале овозаш шунида намешуд; бинобар ин Элӣ гумон кард, ки вай маст аст.

14. Ва Элӣ ба вай гуфт: «То ба кай маст мешавӣ? Шаробро аз худ дур кун».

15. Вале Ҳанно ҷавоб гардонида, гуфт: «Не, оғоям; ман зани дилшикастае ҳастам, ва шаробу арақ наменўшам, балки дили худро ба ҳузури Худованд холӣ кардам.

16. Канизи худро зани нобакоре ҳисоб накун; зеро ки аз бисъёрии андўҳ ва кулфати худ то ҳол сухан рондаам».

17. Ва Элӣ ҷавоб гардонида, гуфт: «Ба саломатӣ бирав, ва Худои Исроил хоҳиши туро, ки аз Ў илтимос кардаӣ, ба амал хоҳад овард».

18. Ва вай гуфт: «Кошки канизи ту дар назарат илтифот ёбад!» Ва зан ба роҳи худ рафт; ва хўрок мехўрд, ва чехрааш дигар ғамгин набуд.

19. Ва онҳо бомдодон бармаҳал бархоста, ба ҳузури Худованд ибодат карданд, ва баргашта, ба хонаи худ ба Ромо омаданд; ва Элқоно бо зани худ Ҳанно хобид, ва Худованд варо ба ёд овард.

Таваллуди Самуил.

20. Ва баъд аз муддате Ҳанно ҳомила гардида, писаре зоид, ва номи ўро Самуил хонд, зеро ки ўро аз Худо талабидаам, гуфт вай.

21. Ва шавҳараш Элқоно бо тамоми аҳли байташ рафт, то ки қурбонии солона ва назри худро барои Худованд тақдим намояд.

22. Вале Ҳанно нарафт, зеро ки ба шавҳараш гуфта буд: «Вақте ки писар аз сина чудо шавад, ўро хоҳам бурд, ва ў

назди Худованд ҳозир шуда, дар он чо ба таври доимӣ хоҳад монд».

23. Ва шавҳараш Элқоно ба вай гуфт: «Он чи дар назарат писанд ояд, бикун; то вақте ки ўро аз сина чудо кунӣ, бимон; кошки Худованд суханаширо ба амал оварад!» Ва зан монд, ва писарашро маконид, то вақте ки ўро аз сина чудо кард.

Ҳанно Самуилро назди Эли меоварад.

24. Ва ҳангоме ки ўро аз сина чудо кард, як наргови сесола, як эфа орд ва як машк шароб гирифта, бо ў ба-ромад, ва ўро ба хонаи Худованд ба Шилӯ овард; ва пи-сар ҳанӯз хурд буд.

25. Ва нарговро куштанд, ва писарро назди Эли оварданд.

26. Ва Ҳанно гуфт: «Лутфан, эй оғоям! Ба ҳаётат қасам мехӯрам, эй оғоям! Ман ҳамон зан ҳастам, ки дар ин чо назди ту истода, сӯи Худованд дуо гуфта будам.

27. Барои ҳамин писар дуо гуфта будам, ва Худованд хоҳиши маро, ки аз Ў илтимос карда будам, ба ман ато фармуд.

28. Ва ман ўро барои Худованд вақф намудам: ў тамоми айёми умри худ вақф барои Худованд хоҳад буд». Ва дар он чо Худовандро ибодат карданд.

БОБИ ДУЮМ

Дуои пайгамбаронаи Ҳанно.

1. ВА Ҳанно дуо хонда, гуфт: "Дили ман дар Худованд хурсанд шудааст, шохи ман дар Худованд баланд шудааст; даҳони ман бар душманонам яла шудааст, зеро ки аз наҷоти Ту шод ҳастам.

2. Қуддусе мисли Худованд нест, зеро ки дигаре ғайр аз Ту нест; ва сахрае мисли Худои мо нест.

3. Суханони ҳавобаландонаро афзун накунед; нутки густохона аз даҳонат набарояд; зеро ки Худованд Худои хамадон аст, ва тамоми аъмол назди Ў санчида мешавад.

4. Камони зӯроварон ба шикаст дучор меояд, вале камари бемаҷолон қувват меёбад.
5. Серон барои як лаб нон муздур мешаванд, вале гуруснагон фароғат меёбанд;
хатто зани нозой ҳафт бача мезояд, вале зани серфарзанд мубтало мешавад.
6. Худованд мемиронад ва зиндагӣ мебахшад; ба қабр фурӯд меоварад ва бармехезонад.
7. Худованд бенаво месозад ва сарватдор мегардонад; ба залолат меафтанад ва баланд мебардорад.
8. Бенавоёнро аз хок бармехезонад, мискинро аз даруни ахлот мебардорад, то ки бо мирон ҳамнишин созад, ва курсии чалолро насибашон гардонад; зеро ки аркони замин аз они Худованд аст, ва ҷаҳонро ӯ бар онҳо устувор намудааст.
9. Қадамҳои муқаддасони Худро ниғаҳдорӣ мекунад, ва шарирон дар зулмот маҳв мешаванд; зеро ки одамизод бо қувваташ зӯр намебарояд.
10. Онҳое ки ба Худованд зиддият нишон медиханд, несту нобуд мешаванд:
бар онҳо ӯ аз осмон раъду барқ мефиристад. Худованд ақсои заминро доварӣ менамояд, ва ба подшоҳи Худ қувват мебахшад, ва шоҳи масеҳи Худро баланд мебардорад».
11. Ва Элқоно ба хонаи худ ба Ромо рафт; ва он амрад назди Элии коҳин хизматгузори Худованд буд.

Писарони Элӣ.

12. Валекин писарони Элӣ шахсони нобакор буданд: Худовандро намешинохтанд.
13. Ва рафтори ин коҳинон нисбат ба қавм чунин буд: чун касе куробнӣ мекард, хизматгузори коҳин дар вақти пухтани гӯшти он меомад, дар ҳолате ки сихи сешоҳае дар дасташ буд;
14. Ва онро ба лаган, ё дег, ё тос фурӯ мефиристонд, ва ҳар чиро, ки он сих мебаровард, коҳин барои худ мегирифт. Бо

хамаи исроилиёне ки ба он чо, ба Шилӯ меомаданд, онҳо ҳамин тавр рафтор мекарданд.

15. Валекин пеш аз сӯзонидани чарбу, хизматгузори коҳин омада, ба касе ки қурбонӣ кардааст, мегуфт: «Гӯшт барои кабоби коҳин бидех; ӯ аз ту гӯшти пухта намегирад, балки фақат гӯшти хом».

16. Ва агар он шахс ба вай мегуфт: «Аввал чарбуро бисӯзонанд, ва он гоҳ ҳар чи дилат хоҳад, барои худ бигир», — вай ме-гуфт: «Не, худи ҳозир бидех, вагар на, бо зӯрӣ мегирам».

17. Ва гуноҳи он ҷавонон ба ҳузури Худованд бағоят азим буд, зеро ки ин одамон қурбонии Худовандро хор медоштанд.

Самуили амрад дар хизмати хайма.

18. Ва Самуили амрад ба ҳузури Худованд хизматгузори мекард, дар ҳолате ки эфӯди катон дар бар дошт.

19. Ва ҷомаи хурде модараш барои ӯ дӯхта, сол ба сол ба ӯ меовард, вақте ки вай бо шавҳари худ меомад, то ки қурбонии солоноро тақдим намояд.

20. Ва Элӣ Элқоно ва зани ӯро баракат дода, гуфт: «Бигзор Худованд ба ту аз ин зан дар ивази вақфе ки барои Худованд додай, насл ато фармояд!» Ва онҳо ба макони худ рафтанд.

21. Ҳақиқатан Худованд Ҳанноро тафакқуд намуд, ва ӯ ҳомила шуда, се писар ва ду духтар зоид; ва Самуили амрад ба ҳузури Худованд калон мешуд.

22. Ва Элӣ бағоят пир шуда буд; ва ҳар амалеро, ки писаронаш дар ҳаққи тамоми Исроил мекарданд, мешунид, ва онро низ, ки чӣ гуна онҳо бо заноне ки назди даромад-гоҳи хаймаи ҷомеъ ҷамъ мешуданд, хуфтухоб менамуданд.

23. Ва ба онҳо гуфт: «Чаро шумо чунин амал мекунед? Ман, охир, ин аъмоли бади шуморо аз тамоми қавм мешунавам.

24. Чунин амал накунед, эй писаронам! Зеро овозае ки ман мешунавам, хуб нест: шумо боиси маъсияти қавми Худо-ванд мегардед.

25. Агар касе бар зидди касе гуноҳ кунад, ўро Худо-ванд доварӣ менамояд, вале агар касе бар зидди Худо-ванд гуноҳ кунад, кист, ки барои вай шафоат намояд?» Вале онҳо ба овози падарашон гӯш надоданд, зеро Худованд қарор дода буд, ки онҳо бимиранд.

26. Валекин Самуили амрад торафт калон шуда, ҳам дар назари Худованд ва ҳам дар назари мардум илтифот меёфт.

Огоҳӣ ёфтани Элӣ.

27. Ва марди Худо назди Элӣ омада, ба ӯ гуфт: «Худо-ванд чунин мегӯяд: "Оё Ман бар хонадони падарат, вақте ки онҳо дар Миср, дар хонаи фиръавн буданд, Худро зоҳир насохтам?"

28. Ва оё ўро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои Худ ба ко-ҳинӣ интихоб нанамудам, то ки бар қурбонгоҳи Ман баро-мада, бухур бисӯзонад ва ба ҳузури Ман эфӯд бипӯшад? Ва оё ҳамаи ҳадияҳоро аз қурбониҳои сӯхтании банӣ-Исроил ба хонадони падарат набахшидам?

29. Чаро шумо қурбониҳо ва ҳадияҳои ордии Маро, ки барои маскани Худ амр фармудаам, поймол мекунед? Ва чаро ту писарони худро назар ба Ман бештар мӯҳтарам медорӣ, то ки худро аз қисми беҳтарини ҳамаи ҳадияҳои қавми Ман — Исроил фарбеҳ гардонӣ?"

30. Бинобар ин Худованд, Худои Исроил, чунин мегӯяд: "Ман гуфта будам, ки хонадони ту ва хонадони падарат ба ҳузури Ман то абад роҳ хоҳанд рафт. Вале алҳол, мегӯ-яд Худованд, хошо ки Ман инро раво бинам, зеро ки Ман эҳтиромкунандагони Худро эҳтиром хоҳам кард, ва-лекин залилкунандагони Ман расво хоҳанд шуд.

31. Инак, айёме фаро мерасад, ки Ман бозуи ту ва бозуи хонадони падаратро қатъ хоҳам кард, ба тавре ки пире дар хонадони ту нахоҳад буд.

32. Ва ту рақибро дар маскани Ман хоҳӣ дид, дар ҳар кори неке ки вай барои Исроил бикунад; ва пире дар хонадони ту ҳаргиз нахоҳад буд.

33. Ва аҳли байти туро аз қурбонгоҳи Худ тамоман нахоҳам дур кард, ки ин барои коҳонидани чашмони ту ва ранҷонидани ҷони ту бошад; вале тамоми насли ту чавонмарг хоҳанд шуд.

34. Ва он чи ба ду писарат, ба Ҳофнӣ ва Финҳос, рӯй ме-
диҳад, аломате барои ту хоҳад буд: ҳар дуи онҳо дар як рӯз хоҳанд мурд.

35. Ва коҳини аминеро барои Худ таъин хоҳам намуд, ки вай мувофиқи дили Ман ва мувофиқи ҷони Ман амал хоҳад кард; ва барои вай хонадони амине барпо хоҳам намуд, ки он ба хузури масеҳи Ман ҳамеша роҳ хоҳад рафт.

36. Ва тавре воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар касе ки аз хонадони ту боқӣ монда бошад, омада, барои як фулуси нуқра ва як порча нон пеши вай сачда барад ва бигӯяд: лутфан, маро ба ягон вазифаи каҳонат таъин намо, то ки як лаб нон бихӯрам"».

БОБИ СЕЮМ

Самуил коҳин ва набӣ шуд.

1. Ва Самуили амрад пеши Элӣ хизматгузори Худованд буд; ва каломи Худованд дар он айём камъефт буд, ва рӯё ҷанӯз маъмул набуд.

2. Ва рӯзе аз рӯзҳо чунин воқеъ шуд, ки Элӣ дар чояш хобида буд; ва чашмонаш хира гардида буд, ба тавре ки ӯ наметавонист бубинад.

3. Ва чароғи Худо ҷанӯз хомӯш нашуда буд; ва Самуил дар маъбади Худованд мехобид, ки дар он ҷо сандуки Худо буд.

4. Ва Худованд Самуилро хонд, ва ӯ гуфт: «Лаббай!»

5. Ва шитобон сӯи Элӣ рафта, гуфт: «Лаббай! Ту маро хондӣ». Вале вай гуфт: «Ман туро нахондаам; баргашта, бихоб». Ва ӯ рафта, хобид.

6. Валекин Худованд бори дигар хонд: «Эй Самуил!» Ва Самуил бархоста, назди Элӣ рафт, ва гуфт: «Лаббай! Ту маро хондӣ». Вале вай гуфт: «Ман туро нахондаам, писарам; баргашта, бихоб».
7. Ва Самуил Худовандро ҳанӯз намешинохт, ва каломи Худованд ҳанӯз бар ӯ зоҳир нашуда буд.
8. Ва Худованд бори сеюм Самуилро хонд; ва ӯ бархоста, назди Элӣ рафт, ва гуфт: «Лаббай! Ту маро хондӣ». Ва Элӣ фаҳмид, ки Худованд амрадро хондааст.
9. Ва Элӣ ба Самуил гуфт: «Рафта, бихоб, ва ҳангоме ки туро бихонад, бигӯй: "Эй Худованд, бигӯй, зеро ки бандаат мешунавад"». Ва Самуил рафта, дар чояш хобид.
10. Ва Худованд омада, биистод ва, мисли дафъаҳои пеш, хонд: «Эй Самуил, Самуил!» Ва Самуил гуфт: «Бигӯй, зеро ки бандаат мешунавад».
11. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Инак, Ман коре дар Исроил мекунам, ва ҳар касе ки дар бораи он бишнавад, ҳар ду гӯшаш садо хоҳад дод.
12. Дар он руз Ман бар Элӣ ҳар он чиро, ки дар бораи хонадонаш гуфтаам, иҷро хоҳам кард; ба ин кор шурӯъ намуда, онро ба анҷом хоҳам расонид.
13. Ва Ман ба ӯ хабар дода будам, ки хонадони ӯро ба сурати абадӣ доварӣ хоҳам намуд, барои он гуноҳи ӯ, ки ӯ медонист, ки писаронаш бар худ лаънат меоваранд, вале ӯ онҳоро ҷилавгирӣ накард.
14. Бинобар ин Ман дар ҳаққи хонадони Элӣ қасам хӯрдаам, ки гуноҳи хонадони Элӣ бо қурбонӣ ва ҳадия то абад кафорат нахоҳад шуд».
15. Ва Самуил то субҳ хобид, ва дарҳои хонаи Худовандро воз кард; ва Самуил тарсид, ки ин рӯёро ба Элӣ хабар диҳад.
16. Вале Элӣ Самуилро хонда, гуфт: «Эй писарам Самуил!» ӯ гуфт: «Лаббай!».
17. Ва гуфт: «Чӣ суҳанест, ки ба ту гуфтааст? Лутфан, аз ман пинҳон надор! Худо ба ту чунин ва зиёда аз ин бикунанд,

агар аз ҳар чизе ки ба ту гуфтааст, чизеро аз ман пинҳон дорӣ».

18. Ва Самуил ҳамаи суханонро ба ӯ баён намуд, ва аз ӯ пинҳон нашофт. Ва ӯ гуфт: «Ў Худованд аст, ва он чи дар назараш писанд ояд, ба амал хоҳад овард».

19. Ва Самуил калон мешуд; ва Худованд бо ӯ буд, ва аз ҳамаи суханонаш чизе зоеъ намерафт.

20. Ва тамоми Исроил, аз Дон то Беэр-Шобаъ, донистанд, ки Худованд Самуилро набии амини Худ ёфтааст.

21. Ва Худованд боз дар Шилӯ зоҳир шудан гирифт, чунон ки Худованд дар Шилӯ бо каломии Худованд бар Самуил зоҳир шуд.

БОБИ ЧОРУМ

Фалиштиён сандуқи Худоро забт менамоянд.

1. Ва каломии Самуил ба тамоми Исроил расид. Ва Ис-роил ба муқобили фалиштиён ба ҷанг бароманд, ва назди Эбен-Эзер ӯрду заданд; ва фалиштиён дар Афек ҷойгир шуданд.

2. Ва фалиштиён ба муқобили Исроил саф кашиданд, ва ҳарбу зарб ба амал омад, ва исроилиен аз фалиштиён ши-каст хӯрданд, ки онҳо дар майдони корзор тақрибан чор ҳазор нафарро куштанд.

3. Ва қавм ба ӯрдугоҳ омаданд; ва пирони Исроил гуфт-танд: «Чаро Худованд имрӯз моро пеши фалиштиён ши-каст дод? Пас, сандуқи аҳди Худовандро назди худ биёрем, ва он андаруни мо дохил шуда, моро аз дасти душмано-намон начот хоҳад дод».

4. Ва қавм ба Шилӯ фиристоданд, ва сандуқи аҳди Худованди лашкарҳоро, ки дар миёни каррубиён сокин аст, аз он ҷо бардошта оварданд; ва ду писари Элӣ — Ҳофнӣ ва Финҳос — дар он ҷо бо сандуқи аҳди Худо буданд.

5. Ва ҳангоме ки сандуқи аҳди Худо ба ӯрдугоҳ дохил шуд, тамоми Исроил бо овози баланд бонг заданд, ва за-мин ба ларза омад.

6. Ва фалиштиён садои бонгро шунида, гуфтанд: «Ин са-дои бонги азим дар ўрдугоҳи ибриён чист?» Ва фаҳмиданд, ки сандуқи Худованд ба ўрдугоҳ дохил шудааст.
7. Ва фалиштиён тарсиданд, зеро ки гуфтанд: «Худо ба ўрдугоҳ дохил шудааст». Ва гуфтанд: «Вой ба ҳоли мо! Зеро ки чунин чиз на дирӯз ва на парирӯз воқеъ на-шудааст.
8. Вой ба ҳоли мо! Кист, ки моро аз дасти ин Худои пуриқтидор халосӣ диҳад? Ин ҳамон Худоест, ки мисриёнро дар биёбон ба ҳар гуна балоҳо гирифта кардааст.
9. Қавӣ бошед ва мардвор рафтор кунед, эй фалиш-тиён! Мабодо ба ибриён бандагӣ кунед, чунон ки онҳо ба шумо бандагӣ мекарданд! Мардвор рафтор намуда, ҳарбу зарб кунед!»
10. Ва фалиштиён ҳарбу зарб карданд, ва исроилиён шикаст хӯрда, ҳар яке ба хаймаи худ гурехтанд; ва ши-кастӣ онҳо бағоят азим буд, ва аз исроилиён сӣ ҳазор сарбози пиёда кушта шуданд.
11. Ва сандуқи Худо забт карда шуд; ва ду писари Элӣ — Ҳофнӣ ва Финҳос — талаф шуданд.
12. Ва як марди бинъёминӣ аз майдони корзор давида, дар ҳамон рӯз ба Шилӯ омад, дар ҳолате ки либосаш да-рида ва хок ба сараш пошида буд.
13. Ва ҳангоме ки ӯ омад, инак Элӣ дар сари роҳ бар курсӣ, мунтазири хабаре нишаста буд, зеро ки дилаш барои сандуқи Худо музтариб буд; ва он мард ба шаҳр дохил шуда, хабар дод, ва тамоми аҳли шаҳр доду фаръед бардоштанд.
14. Ва Элӣ доду фаръедро шунида, гуфт: «Ин садои ғулғула чист?» Ва он мард шитобон омада, ба Элӣ хабар дод.
15. Ва Элӣ наваду ҳаштсола буд; ва чашмонаш кӯр шуда буд, ва ӯ наметавонист бубинад.
16. Ва он мард ба Элӣ гуфт: «Ман аз майдони корзор ома-дам, ва ман имрӯз аз майдони корзор гурехтаам». Ва ӯ гуфт: «Пас, чӣ воқеа рӯй додааст, писарам?»
17. Ва он хабаррасон ҷавоб гардонид, гуфт: «Исроил аз пеши фалиштиён гурехтанд, ва низ торумори азиме дар миёни

қавм ба вукӯъ омад, ва низ ду писарат — Ҳофнӣ ва Финҳос — талаф шуданд, ва сандуқи Худо забт карда шуд».

18. Ва ҳамин ки вай сандуқи Худоро зикр кард, ӯ аз бо-лои курсӣ назди дарвоза пуштнокӣ афтод, ва гарданааш шикаста, мурд, зеро ки марди пир ва гарон буд; ва ӯ чил сол бар Исроил доварӣ намуд.

19. Ва келини ӯ, зани Финҳос, ки ҳомила ва моҳу рӯзаш пур буд, чун хабари забти сандуқи Худо ва мавти падаршӯ ва шавҳари худро шунид, ба зону чӯкида, зоид, зеро ки ба-ногоҳ дард ёд кард.

20. Ва дар вақти мурданааш заноне ки назди вай истода буданд, гуфтанд: «Натарс, зеро ки писар зоидӣ». Вале вай ҷавоб нагардонид ва диққат надод.

21. Ва писарро Ихобӯд* ном монда, гуфт: «Шараф Исроилро тарк кард!» Чунки сандуқи Худо забт гардида, падаршӯву шавҳари вай талаф шуда буданд.

22. Ва гуфт: «Шараф Исроилро тарк кард, зеро ки сандуқи Худо забт гардид».

БОБИ ПАНЧУМ

Сандуқ бар фалиштиён лаънати Худоро меоварад.

1. Ва фалиштиён сандуқи Худоро забт намуда, аз Эбен-Эзер ба Ашдӯд оварданд.

2. Ва фалиштиён сандуқи Худоро гирифтанд, ва онро ба хонаи Дочӯн оварданд; ва онро назди Дочӯн гузоштанд.

3. Ва фардои он ашдӯдиён бармаҳал бархостанд, ва инак, Дочӯн пеши сандуқи Худованд рӯ ба замин ғалтидааст; ва онҳо Дочӯнро бардоштанд, ва онро аз нав дар чояш гузоштанд.

4. Ва фардои он бомдодон онҳо бармаҳал бархостанд, ва инак, Дочӯн пеши сандуқи Худованд рӯ ба замин ғалтидааст; ва

* 21. Бешарафӣ.

каллаи Дочӯн ва ду кафи дасташ қатъ гардида, бар остона хобидааст; фақат тани Дочӯн дар чояш мондааст.

5. Бинобар ин коҳинони Дочӯн, ва ҳамаи онҳое ки ба хонаи Дочӯн меоянд, то имрӯз бар остонаи Дочӯн дар Ашдӯд пой намомонанд.

6. Ва дасти Худованд бар ашдӯдиён гарон омад, ва Ӯ ҳоли онҳоро табоҳ намуда, дар Ашдӯд ва навоҳии он ба обилаҳо гирифтोर кард.

7. Ва чун мардуми Ашдӯд диданд, ки аҳвол чунин аст, гуфтанд: «Сандуқи Худои Исроил бо мо нахоҳад монд, зеро ки дасти Ӯ бар мо ва бар худои мо Дочӯн гарон омад».

8. Ва фиристода, ҳамаи сарварони фалиштиёнро назди худ чамъ карда, гуфтанд: «Бо сандуқи Худои Исроил чӣ кунем?» Ва гуфтанд: «Бигзор сандуқи Худои Исроил ба Ҷат гузаронида шавад». Ва сандуқи Худои Исроилро гузарониданд.

9. Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз гузаронидани он, дасти Худованд дар ин шаҳр боиси даҳшати бузурге гардид, ва мардуми шаҳрро аз хурд то калон зарба зад, ва бар танашон обилаҳо пайдо шуд.

10. Ва сандуқи Худоро ба Эқрӯн фиристоданд, ва ҳангоме ки сандуқи Худо ба Эқрӯн расид, эқрӯниён фаръёд зада, гуфтанд: «Сандуқи Худои Исроилро назди мо гузаронидаанд, то ки мо ва қавми моро бикушанд!»

11. Ва фиристода, ҳамаи сарварони фалиштиёнро чамъ карда, гуфтанд: «Сандуқи Худои Исроилро равона кунед, то ки он ба макони худ баргардад, ва мо ва қавми моро накушад». Зеро ки дар тамоми шаҳр даҳшати ҳалокатоваре ҳукмфармо буд: дасти Худованд дар он ҷо бағоят гарон омада буд.

12. Ва касоне ки намурда буданд, ба обилаҳо гирифтोर гардиданд, ва истиғосаи аҳли шаҳр то ба осмон баланд шуд.

БОБИ ШАШУМ

Сандуқ ба хонаи Еҳушаи байтшемеши меояд.

1. Ва сандуқи Худованд дар замини фалиштиён ҳафт моҳ монд.
2. Ва фалиштиён коҳинон ва чодугаронро даъват намуда, гуфтанд: «Бо сандуқи Худованд чӣ кунем? Ба мо бигӯед, ки онро ба маконаш чӣ гуна равона намоем?»
3. Онҳо гуфтанд: «Агар сандуқи Худои Исроилро равона мекарда бошед, онро холӣ равона накунед, балки қурбонии чурм барои Ҷ биёред; он гоҳ шифо хоҳед ёфт ва хоҳед донист, ки чаро дасти Ҷ аз шумо дур нашудааст».
4. Гуфтанд: «Чӣ гуна қурбонии чурм мо бояд барои Ҷ биёрем?» Онҳо гуфтанд: «Мувофиқи шумораи сарварони фалиштиён, панҷ обилаи тилло ва панҷ муши тилло биёред, зеро ки бар ҳамаи шумо ва бар сарварони шумо ҳамон як вабост.
5. Пас, суратҳои обилаҳои худ ва суратҳои мушҳои худро, ки заминро валангор мекунанд, бисозед, ва Худои Исроилро ҷалол диҳед; шояд Ҷ дасти Худро бар шумо ва бар худоёни шумо ва бар замини шумо нарм созад.
6. Чаро шумо дили худро саҳт мекунед, чунон ки мис-риён ва фиръавн дили худро саҳт карданд? Охир, вақте ки Ҷ онҳоро ба балоҳо гирифта кард, маҷбур шуда онҳоро ҷавоб доданд, ва онҳо рафтанд.
7. Ва алҳол зуд аробаи наве бисозед, ва ду модагови навзайро, ки юғ бар гарданашон монда нашуда бошад, бигиред, ва он модаговҳоро ба ароба бибандед, ва гӯсолаҳошонро аз онҳо ҷудо карда, ба хона баред.
8. Ва сандуқи Худовандро гирифта, бар ароба бимонед, ва колои тиллоро, ки ҳамчун қурбонии чурм барои Ҷ овар-дед, дар қуттиа ба паҳлуи он бигузored, ва онро равона кунед, то ки биравад.
9. Ва нигоҳ кунед: агар он бо роҳи худуди худ сӯи Байт-Шемеш равона шавад, бидонед, ки он ин балои азимро ба сари мо овардааст; вагар на, хоҳем донист, ки дасти Ҷ моро зарба назадааст, балки он чи ба мо рӯй дод, тасодуфӣ буда-аст».

10. Ва он мардум чунин карданд: ду модагови навзойро гирифта, ба ароба бастанд, ва гӯсолаҳошонро дар хона нигоҳ доштанд.
11. Ва сандуки Худоро бо куттии мушҳои тилло ва су-ратҳои обилаҳо бар ароба гузоштанд.
12. Ва модаговҳо рост, бо роҳи Байт-Шемеш равона шу-данд, бо ҳамин як роҳ мерафтанду моъ мезаданд, вале ба тарафи рост ё чап майл намекарданд; ва сарварони фалиш-тиён аз ақиби онҳо то ҳудуди Байт-Шемеш рафтанд.
13. Ва аҳли Байт-Шемеш дар водӣ гандум дарав мекарданд, ва чашмони худро баланд карда, сандуқро диданд, ва аз диданаш шод гаштанд.
14. Ва ароба ба киштзори Еҳушаи байтшемешӣ расида бозистод, ва дар он ҷо санги калоне буд; ва чубҳои аробаро шикастанд, ва модаговҳоро қурбонии сӯхтани барои Худованд бароварданд.
15. Ва левизодагон сандуки Худованд ва куттиеро, ки бо он буда, андарунаш колои тилло буд, фурӯд оварданд, ва бар санги калон гузоштанд; ва мардуми Байт-Шемеш дар он рӯз барои Худованд қурбониҳои сӯхтани бароварданд ва қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд.
16. Ва панҷ сарвари фалиштиён инро диданд, ва ҳамон рӯз ба Эқрӯн баргаштанд.
17. Ва ин аст обилаҳои тилло, ки фалиштиён ҳамчун қурбонии чурм барои Худованд оварда буданд: барои Ашдӯд якто, барои Ғазза якто, барои Ашқалӯн якто, барои Ҷат якто, барои Эқрӯн якто.
18. Ва мушҳои тилло мувофиқи шумораи ҳамаи шаҳрҳои фалиштиён, ки ба он панҷ сарвар тааллуқ доштанд, буд, чи аз шаҳрҳои ҳисордор ва чи аз деҳоти беҳисор; ва он санги калон, ки сандуки Худовандро бар он гузошта буданд, то имрӯз дар киштзори Еҳушаи байтшемешӣ боқист.
19. Ва мардуми Байт-Шемешро, ки ба даруни сандуки Худованд назар андохта буданд, зарба зад, ва аз миёни

қавм ҳафтод нафарро зарба зад; ва қавм мотам, гирифтанд, зеро ки Худованд қавмро зарбаи азиме зада буд.

20. Ва мардуми Байт-Шемеш гуфтанд: «Кист, ки ба хузури Худованд, ба хузури ин Худои қуддус, битавонад истад? Ва Ӯ аз пеши мо назди кӣ хоҳад рафт?»

21. Ва қосидонро назди сокинони Қирьят-Еорим фиристода, гуфтанд: «Фалиштиён сандуқи Худовандро баргардониданд; омада, онро назди худ бибаред».

БОБИ ҲАФТУМ

Сандуқ дар хонаи Аминодоб. Самуил — довар бар Исроил.

1. Ва мардуми Қирьят-Еорим омада, сандуқи Худовандро бардошта бурданд, ва онро ба хонаи Аминодоб, ки дар Қибъо буд, дароварданд; ва писари ӯ Эльзорро такдис карданд, то ки сандуқи Худовандро ниғаҳбонӣ намояд.

2. Ва аз рӯзе ки сандуқ дар Қирьят-Еорим сокин шуд, айёми зиёде мурур карда, бист сол гузашт, ва тамоми хо-надони Исроил Худовандро ёд карданд.

3. Ва Самуил ба тамоми хонадони Исроил сухан ронда, гуфт: «Агар шумо бо тамоми дили худ сӯи Худованд рӯчӯ намуда, худоёни бегона ва Аштораҳоро аз миёни худ дур созед, ва дилҳои худро моил гардонида, танҳо Ӯро ибодат намоед, Ӯ шуморо аз дасти фалиштиён раҳо хоҳад кард».

4. Ва банӣ-Исроил Баалҳо ва Аштораҳоро дур сохта, танҳо Худовандро ибодат карданд.

5. Ва Самуил гуфт: «Ҳамаи исроилиёнро дар Мисфо чамъ кунед, то ки дар бораи шумо назди Худованд дуо гӯям».

6. Ва онҳо дар Мисфо чамъ шуданд, ва об кашида, ба хузури Худованд рехтанд, ва дар он рӯз рӯза доштанд, ва дар он ҷо гуфтанд: «Мо ба хузури Худованд гуноҳ кардаем». Ва Самуил банӣ-Исроилро дар Мисфо доварӣ намуд.

7. Ва чун фалиштиён шуниданд, ки банӣ-Исроил дар Мисфо чамъ шудаанд, сарварони фалиштиён ба муқобили Исроил

баромаданд; ва банй-Исроил инро шунида, аз фа-лиштиён тарсиданд.

8. Ва банй-Исроил ба Самуил гуфтанд: «Аз истиғоса бурдан дар ҳаққи мо сӯи Худованд Худои мо хомӯш набош, то ки Ӯ моро аз дасти фалиштиён начот диҳад».

9. Ва Самуил як барраи ширхорро гирифт, ва онро ба-рои Худованд комилан қурбонии сӯхтанӣ баровард, ва Самуил барои Исроил сӯи Худованд истиғоса бурд, ва Худованд ӯро иҷобат намуд.

10. Ва ҳангоме ки Самуил қурбонии сӯхтанӣ мебаровард, фалиштиён омаданд, то ки бо Исроил чанг кунанд; ва дар он рӯз Худованд бо садои азиме бар фалиштиён гулдуррос зада, онҳоро ба даҳшат овард, ва онҳо пеши Исроил шикаст хӯрданд.

11. Ва мардumi Исроил аз Мисфо берун омада, фалиштиёнро таъқиб карданд, ва то даме ки ба Байт-Қор расиданд, онҳоро зарба заданд.

12. Ва Самуил як сангро гирифта, дар миёни Мисфо ва Шенгузошт, ва онро Эбен-Эзер* номида, гуфт: «То ин ҷо Худованд ба мо мадад кард».

13. Ва фалиштиён мағлӯб гардиданд, ва дигар ба ҳудуди Исроил надаромаданд; ва дар тамоми айёми Самуил дасти Худованд бар фалиштиён боло буд.

14. Ва шаҳрҳое ки фалиштиён аз Исроил гирифта буданд, аз Эқрӯн то Қат, ба Исроил баргардонида шуд, ва ҳудуди онҳоро Исроил аз дасти фалиштиён раҳо кард, ва дар байни Исроил ва амӯриён сулҳ шуд.

15. Ва Самуил тамоми айёми умри худ Исроилро доварӣ намуд.

16. Ва ӯ сол ба сол рафта, Байт-Ил ва Қилқол ва Мис-форо давр мезад, ва бар Исроил дар ҳамаи ин мавзеъҳо доварӣ менамуд.

*12. Санги мадад.

17. Ва ба Ромо бармегашт, зеро ки дар он чо хонаи ӯ буд, ва дар он чо бар Исроил доварӣ менамуд, ва дар он чо барои Худованд қурбонгоҳ бино кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Исроил подшоҳ металабад.

1. ВА ҳангоме ки Самуил пир шуд, писарони худро бар Исроил довар таъин намуд.
2. Ва номи писари нахустзодаи ӯ Юил буд, ва номи дуюмаш — Абиё; онҳо дар Беэр-Шобаъ довар буданд.
3. Вале писарони ӯ бо роҳи ӯ рафтор нанамуданд, балки ба тамаъ моил гардида, ришва мехӯрданд ва дар доварӣ қачқорӣ мекарданд.
4. Ва ҳамаи пирони Исроил чамъ шуда, назди Самуил ба Ромо омаданд.
5. Ва ба ӯ гуфтанд: «Инак, ту пир шудай, ва писаронат бо роҳи ту рафтор намекунанд; акнун бар мо подшоҳе таъин намо, то ки бар мо, мисли халқҳои дигар, доварӣ кунад».
6. Ва ин гап ба назари Самуил бад намуд, вақте ки гуфтанд: «Ба мо подшоҳе бидеҳ, то ки бар мо подшоҳӣ кунад». Ва Самуил сӯи Худованд дуо гуфт.

Исроил ҳокимияти Худоро рад мекунад.

7. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Овози қавмро дар ҳар чи ба ту мегӯянд, бишнав, зеро ки онҳо туро рад накардаанд, балки Маро рад кардаанд, то ки бар онҳо подшоҳӣ накунам.
8. Мисли тамоми аъмоле ки онҳо аз рӯзи берун оварданам аз Миср то имрӯз ба чо оварданд, ва Маро тарк намуда, худоёни дигарро ибодат карданд, ончунон онҳо бо ту низ рафтор менамоянд.
9. Ва алҳол овози онҳоро бишнав; аммо ба таври қатъӣ онҳоро таъкид намо, ва аз таомули подшоҳе ки бар онҳо подшоҳӣ хоҳад кард, онҳоро огоҳӣ бидеҳ».

10. Ва Самуил ҳамаи суханони Худовандро ба қавме ки аз ӯ подшоҳ металабиданд, баён намуд.
11. Ва гуфт: «Таомули подшоҳе ки бар шумо подшоҳӣ хоҳад кард, чунин аст: ӯ писарони шуморо гирифта, барои худ ба хизмати аробаҳо ва аҳли рикоби худ таъин хоҳад намуд, ва онҳо пешопеши аробаҳояш хоҳанд давид;
12. Ва аз онҳо барои худ мириҳазорҳо ва мирипанҷоҳҳо таъин хоҳад намуд; ва баъзеро ба рондани киштзораш, ба даравидани ҳосилоташ ва ба сохтани олоти ҷангаш ва асбоби аробаҳояш хоҳад баргумошт.
13. Ва духтарони шуморо барои атрсозӣ, ошпазӣ ва нонвой хоҳад гирифт.
14. Ва беҳтарин киштзорҳо, токистонҳо ва боғҳои зайтуни шуморо гирифта, ба хизматгузори худ хоҳад дод.
15. Ва аз ҳосили киштзорҳо ва токистонҳои шумо ушр гирифта, ба ҳоҷасароён ва хизматгузори худ хоҳад дод.
16. Ва навкарони шуморо, ва канизони шуморо, ва беҳтарин ҷавонони шуморо, ва харони шуморо гирифта, барои корҳои худ истифода хоҳад бурд.
17. Ва ушри бузу гӯсфандони шуморо хоҳад гирифт; ва худи шумо бандагони ӯ хоҳед буд.
18. Ва дар он рӯз аз дасти подшоҳи худ, ки барои худ интиҳоб намудаед, ба дод хоҳед омад; ва Худованд шуморо дар он рӯз иҷобат нахоҳад кард».
19. Валекин қавм аз шунидани овози Самуил сар тофта, гуфтанд: «Не, бигзор бар мо подшоҳе бошад,
20. Ва мо низ мисли ҳамаи халқҳо хоҳем буд, ва подшоҳамон бар мо доварӣ хоҳад намуд, ва пешопеши мо баромада, ҷангҳои моро хоҳад бурд».
21. Ва Самуил ҳамаи суханони қавмро шунида, онҳоро ба самъи Худованд расонид.
22. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Овози онҳоро бишнава ва подшоҳе бар онҳо таъин намо». Ва Самуил ба мардуми Исроил гуфт: «Ҳар яке ба шаҳри худ биравед».

БОБИ НҶҲУМ

Ба подшоҳӣ интиҳоб шудани Шоул.

1. ВА марде аз мулки Бинъёмин буд, ва номаш Қиш ибни Абиил, ибни Сарур, ибни Бакурат, ибни Афиҳа буда, писари як шахси бинъёминӣ ва ҷанговари далере буд.
2. Ва ӯ писаре дошт, ки номаш Шоул буд, ва ҷавони ба назар намоён ва хубсимое буд, ва дар миёни банӣ-Исроил касе аз ӯ хубсимотар набуд; ӯ хушқаду қомат буда, аз тамоми қавм як сару гардан баланд буд.
3. Ва модахарҳои Қиш, падари Шоул, гум шуд, ва Қиш ба писараш Шоул гуфт: «Лутфан, яке аз навкаронро ҳамроҳи худ бигир ва бархоста, барои ҷустуҷӯи модахарҳо бирав».
4. Ва ӯ кӯҳи Эфроимро тай намуд, ва замини Шолишоро тай намуд, валекин наёфтанд; ва замини Шаалимро тай карданд, вале набуд, ва замини Бинъёминро тай намуд, валекин наёфтанд.
5. Вақте ки онҳо ба замини Суф расиданд, Шоул ба навкараш, ки бо ӯ буд, гуфт: «Биё, баргардем, мабодо падарам аз баҳри модахарҳо гузашта, ғами моро бихӯрад».
6. Вале вай ба ӯ гуфт: «Инак, лутфан, марди Худо дар ин шаҳр ҳаст, ва ӯ марди мӯхтарам аст; ҳар чи ӯ бигӯяд, ҳамеша ба амал меояд; алҳол ба он ҷо биравем; ӯ, шояд, роҳеро, ки бояд бо он биравем, ба мо нишон диҳад».
7. Ва Шоул ба навкараш гуфт: «Инак, агар биравем, ба он мард чӣ чизе бибарем? Зеро ки ноне дар тӯрбаҳои мо боқӣ намондааст, ва савғоте нест, ки ба марди Худо биёрем; пас, чӣ чизе дорем?»
8. Ва он навкар боз ба Шоул ҷавоб гардонида, гуфт: «Инак, дар дастам чоръяк сикл нуқра ҳаст; ва онро ба марди Худо медиҳам, то ки роҳи моро ба мо нишон диҳад».
9. Дар замони қадим агар касе дар Исроил барои пурси-дан аз Худо мерафт, чунин мегуфт: «Биёед, назди пешбин биравем». Зеро ки набии имрӯза дар замони қадим. пешбин номида мешуд.

10. Ва Шоул ба навкараш гуфт: «Суханат хуб аст, биё, биравем». Ва онҳо ба шаҳре ки дар он чо марди Худо буд, рафтанд.

11. Ҳангоме ки онҳо ба фарози шаҳр боло мебароманд, ба духтароне вохӯрданд, ки барои об кашидан берун мерафтанд; ва ба онҳо гуфтанд: «Оё пешбин дар ин ҷост?»

12. Дар ҷавоб онҳо гуфтанд: «Оре, инак ӯ пеши туст; алҳол шитоб намо, зеро ки ӯ имрӯз ба шаҳр омадааст, чунки қавм имрӯз бар баландӣ қурбонӣ мекунанд.

13. Ҳамин ки ба шаҳр даромадед, пеш аз он ки ӯ барои хӯрок хӯрдан ба баландӣ барояд, ӯро биёбед, зеро ки қавм то омадани ӯ хӯрок намехӯранд, чунки ӯ қурбониरो баракат медиҳад, ва баъд аз он даъватшудагон хӯрок мехӯранд; ва алҳол бароед, зеро ки ҳоло ӯро метавонед биёбед».

14. Ва онҳо сӯи шаҳр бароманд; ҳангоме ки онҳо ба да-руни шаҳр дохил мешуданд, инак Самуил ба пешвози онҳо берун омад, то ки ба баландӣ барояд.

15. Ва Худованд, як рӯз пеш аз омадани Шоул, гӯшраси Самуил карда, гуфта буд:

16. «Фардо дар ҳамин вақт Ман шахсеро аз замини Бинъ-ёмин назди ту мефиристам, ва ту ӯро тадҳин намо, то ки бар қавми Ман Исроил раис бошад ва қавми Маро аз дасти фалиштиён начот диҳад; зеро ки ба қавми Худ назар кардаам, чунки истиғосаи онҳо ба Ман расидааст».

17. Ва ҳангоме ки Самуил Шоулро дид, Худованд ба ӯ гуфт: «Ин аст шахсе ки дар борааш ба ту гуфтам: ӯ қавми Маро идора хоҳад кард».

18. Ва Шоул андаруни дарвоза ба Самуил наздик омада, гуфт: «Лутфан, ба ман бигӯ, ки хонаи пешбин кучост?»

19. Ва Самуил ба Шоул ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман пешбин ҳастам, пешопеши ман ба баландӣ баро, ва шумо имрӯз бо ман хӯрок хоҳед хӯрд; ва бомдодон туро равона намуда, ҳар он чи дар дилат ҳаст, ба ту хоҳам гуфт;

20. Ва дар бораи модахарҳоят, ки се рӯз пеш аз ин гум шудааст, ғам нахӯр, зеро ки ёфт шудааст; ва тамоми нозу неъматии Исроил барои кист? Он, охир, барои туст ва ба-рои тамоми хонадони падари туст».

21. Ва Шоул ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман, охир, бинъё-минӣ, яъне аз хурдтарини сибтҳои Исроил ҳастам, ва қаби-лаи ман аз ҳамаи қабилаҳои сибти Бинъёмин хурдтар аст; пас чаро чунин сухане ба ман мегӯӣ?»

22. Ва Самуил Шоул ва навқари ӯро гирифта, ба хона даровард, ва ба онҳо дар сари даъватшудагон, ки қариб сӣ нафар буданд, ҷо дод.

23. Ва Самуил ба таббоҳ гуфт: «Ҳиссаеро, ки ба ту до-даам ва дар бораи он ба ту гуфтаам, ки пеши худ нигоҳ дорӣ, биёр».

24. Ва таббоҳ ронро бо ҳар чи бар он буд, бардошта пеши Шоул гузошт ва гуфт: «Инак, он чи нигоҳ дошта шуда буд, пеши ту гузошта шуд; бихӯр, зеро ки он барои ту то ҳамин дам нигоҳ дошта шудааст, аз вақте ки гуфтам: "Қавмро даъват намудаам"». Ва Шоул дар он рӯз бо Самуил хӯрок хӯрд.

25. Ва онҳо аз баланди ба шаҳр фуруд омаданд; ва бар болои бом ӯ бо Шоул гуфтугӯ кард.

26. Ва онҳо бармаҳал бархостанд, ва баробари дамидани шафақи субҳ Самуил Шоулро ба болои бом даъват намуда, гуфт: «Барҳез, то ки туро равона кунам». Ва Шоул бархост, ва ҳар дуяшон, ӯ ва Самуил, берун рафтанд.

27. Ҳангоме ки онҳо ба канори шаҳр фуруд омаданд, Самуил ба Шоул гуфт: «Ба навқар бигӯ, ки аз мо пеш гуза-рад. — Вай пеш гузашт. — Ва алҳол ту биист, то ки каломии Худоро ба ту бишнавонам».

БОБИ ДАҲУМ

Самуил Шоулро тадҳин намуд.

1. Ва Самуил зарфи равғанро гирифта, бар сари ӯ рехт ва ӯро бӯсида, гуфт: «Инак, Худованд туро бар мероси Худ тадҳин намуд, то ки раиси он бошӣ.
2. Имрӯз, вақте ки аз пеши ман меравӣ, назди қабри Роҳел, дар худуди Бинъемин, дар Селсах, ба ду одам дучор хоҳӣ омад, ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт: "Модахарҳо, ки барои чустучӯяшон рафта будӣ, ёфт шудааст, ва инак падарат масъалаи модахарҳоро аз хотир бароварда, ғами шуморо мехӯраду мегӯяд: «Дар хусуси писарам чӣ кунам?»
3. Ва аз он ҷо зуд гузашта рафта, ба булути Тобӯр хоҳӣ расид, ва дар он ҷо ба ту се мард дучор хоҳанд омад, ки сӯи Худо ба Байт-Ил мераванд; яке аз онҳо се бузғоларо бардошта мебарад, дигаре се қурси нонро бардошта мебарад, ва сеюмӣ машки шаробро бардошта мебарад.
4. Ва онҳо саломатии туро хоҳанд пурсид, ва ду нон ба ту хоҳанд дод, ки аз дасташон хоҳӣ гирифт.
5. Пас аз он ту ба Чибъои Худо хоҳӣ омад, ки дар он ҷо фавчи фалиштиён ҳастанд; ва ҳангоме ки дар он ҷо ба шаҳр дароӣ, ба дастаи анбиё дучор хоҳӣ омад, ки аз баландӣ фурӯд меоянд, ва пешопеши онҳо уд ва даф ва най ва барбат ҳаст, ва онҳо нубувват мекунанд.
6. Ва Рӯҳи Худованд бар ту нозил шуда, бо онҳо нубув-ват хоҳӣ кард, ва ту шахси дигаре хоҳӣ гардид.
7. Ва ҳангоме ки ин аломатҳо бо ту рӯй диҳад, ҳар он чи аз дастат ояд, бикун, зеро ки Худо бо туст.
8. Ва пеш аз ман ба Қилҷол фурӯд ой, ва инак ман назди ту фурӯд хоҳам омад, то ки қурбониҳои сӯхтанӣ биёрам, ва қурбониҳои саломатӣ забҳ намоям; ҳафт рӯз мунтазир бош, то ки назди ту биёям, ва он гоҳ туро огоҳ хоҳам намуд, ки чӣ бояд бикунӣ».
9. Ва чун ӯ пушти худро гардонид, то ки аз пеши Самуил биравад, Худо ба ӯ дили дигаре бахшид; ва ҳамаи он аломатҳо дар он рӯз ба амал омад.

10. Ва ҳангоме ки онҳо ба тал расиданд, инак дастаи анбиё ба пешвози ӯ пайдо шуданд; ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуд, ва ӯ дар миёни онҳо нубувват намуд.
11. Ва ҳамаи онҳое ки пеш аз ин ӯро мешинохтанд, чун диданд, ки инак ӯ бо анбиё нубувват менамояд, дар миёни қавм ба ҳамдигар гуфтанд: «Ба писари Қиш чӣ ҳодиса рӯй додааст? Оё Шоул низ аз ҷумлаи анбиёст?»
12. Ва яке аз касони он ҷо ҷавоб гардонида, гуфт: «Пас, падари онҳо кист?» Бинобар ин мақоле пайдо шуд: «Оё Шоул низ аз ҷумлаи анбиёст?»
13. Ва ӯ аз нубувват кардан фориғ шуда, ба болои баландӣ баромад.
14. Ва амаки Шоул ба ӯ ва навкари ӯ гуфт: «Кучо рафта будед?» Ӯ гуфт: «Барои кофта ёфтани модахарҳо, вале чун дидем, ки нестанд, пеши Самуил даромадем».
15. Ва амаки Шоул гуфт: «Лутфан, ба ман ҳикоят кун, ки Самуил ба шумо чӣ гуфт?»
16. Ва Шоул ба амаки худ гуфт: «Ӯ ба мо хабар дод, ки модахарҳо ёфт шудааст». Вале дар бораи масъалаи подшоҳӣ, ки Самуил гуфта буд, ба вай хабар надод.
17. Ва Самуил қавмро сӯи Худованд ба Мисфо даъват намуд.
18. Ва ба банӣ-Исроил гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ман Исроилро аз Миср берун овардам; ва шуморо аз дасти мисриён ва аз дасти ҳамаи мамлакатҳои шуморо ба танг меоварданд, раҳо кардам".
19. Ва шумо имрӯз Худои худро, ки шуморо аз ҳамаи тангиҳо ва мусибатҳои шумо наҷот медиҳад, рад намуда, ба Ӯ гуфтед: "Подшоҳе бар мо таъин намо". Ва алҳол мувофиқи сибтҳои ва қабилҳои худ ба ҳузури Худованд ҳозир шавед».
20. Ва Самуил ҳамаи сибтҳои Исроилро барои қуръа наздик овард; ва қуръа ба сибти Бинъёмин афтод.

21. Ва сибти Бинъёминро мувофиқи қабилаҳои он наздик овард, ва қуръа ба қабилаи Матрӣ афтод; ва қуръа ба Шоул ибни Қиш афтод; ва ўро ҷустуҷӯ карданд, вале наёфтанд.

22. Ва бори дигар аз Худо пурсиданд: «Оё боз марде ба ин ҷо хоҳад омад?» Ва Худованд гуфт: «Инак, ў андаруни ашъё пинҳон шудааст».

23. Ва онҳо давида, ўро аз он ҷо гирифтанд, ва ў дар миёни қавм биистод, ва аз тамоми қавм як сару гардан ба-ланд буд.

24. Ва Самуил ба тамоми қавм гуфт: «Оё шумо мебинед, ки Худованд киро интихоб намудааст? Зеро ки дар та-моми қавм касе мисли ў нест». Ва тамоми қавм нидо карда, гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ!»

25. Ва Самуил таомули подшоҳиро ба қавм баён намуда, дар китобе навишт, ва онро пеши Худованд гузошт; ва Са-муил тамоми қавмро равона кард, то ки ҳар яке ба хонаи худ биравад.

26. Ва Шоул низ ба хонаи худ ба Цибъо рафт; ва мардуми адолатпеша, ки тарси Худо дар дилашон ҷойгир буд, ҳам-роҳи ў рафтанд.

27. Валекин мардуми сафил гуфтанд: «Оё ин одам метаво-над моро наҷот диҳад?» Ва ўро хор дида, ҳадияе барояш наоварданд; вале ў худро ба нофаҳмӣ зад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ғалабаи Шоул назди Ёбиш-Ҷилъод.

1. ВА Ноҳоши аммӯнӣ баромада, назди Ёбиш-Ҷилъод ўрду зад; ва тамоми мардуми Ёбиш ба Ноҳош гуфтанд: «Бо мо аҳд бибанд, ва мо хизмати туро ба ҷо хоҳем овард».

2. Ва Ноҳоши аммӯнӣ ба онҳо гуфт: «Бо чунин шарт бо шумо аҳд хоҳам баст, ки чашми рости ҳар яке аз шумо канда шавад; ва шуморо нанге бар тамоми Исроил хоҳам гардонид».

3. Ва пирони Ёбиш ба ў гуфтанд: «Ба мо ҳафт рӯз мӯҳ-лат бидеҳ, то ки ба тамоми худуди Исроил қосидон бифи-риستم,

ва агар наҷотдиҳандае барои мо ёфт нашавад, пе-ши ту берун хоҳем омад».

4. Ва қосидон ба Цибъои Шоул омада, ин суханонро ба гӯши қавм расониданд; ва тамоми қавм овози худро ба-ланд карда, гиристанд.

5. Ва инак, Шоул дар ақиби говон аз саҳро омад, ва Шоул гуфт: «Қавмро чӣ шудааст, ки мегирьянд?» Ва суханони мардуми Ёбишро ба ӯ ҳикоят карданд.

6. Ва ҳангоме ки Шоул ин суханонро шунид, Рӯҳи Худо бар ӯ нозил шуд, ва ғазабаш бағоят аланга зад.

7. Ва чуфти говонро гирифта, пора-пора кард, ва ба воситаи қосидон ба тамоми ҳудуди Исроил фиристода, гуфт: «Қасе ки аз паи Шоул ва аз паи Самуил берун наояд, ба говонаш ҳамин тавр карда хоҳад шуд». Ва тарси Худованд бар қавм афтод, ва ҳама мисли як тан берун омаданд.

8. Ва ӯ онҳоро дар Бозақ шумурд, ва банӣ-Исроил сесад ҳазор, ва мардуми Яҳудо сӣ ҳазор буданд.

9. Ва ба қосидоне ки омада буданд, гуфтанд: «Ба мардуми Ёбиш-Цильод чунин бигӯед: "Фардо, дар вақти гар-мии офтоб, барои шумо наҷот хоҳад омад"» Ва қосидон омада, ба мардуми Ёбиш хабар доданд, ва онҳо шодӣ карданд.

10. Ва мардуми Ёбиш гуфтанд: «Фардо пеши шумо берун хоҳем омад, ва ҳар чи дар назаратон писанд ояд, бо мо бикунед».

11. Ва фардояш чунин воқеъ шуд, ки Шоул қавмро ба се фавҷ тақсим намуд, ва онҳо дар поси саҳарӣ ба даруни ўр-дугоҳ омаданд, ва то вақти гармии офтоб аммӯниёнро тору-мор карданд; ва бақияи онҳо пароканда шуданд, ба тавре ки ду нафар аз онҳо дар як ҷо намонданд.

12. Ва қавм ба Самуил гуфтанд: «Кист, ки гуфтааст: "Наход ки Шоул бар мо подшоҳӣ кунад?" Он касонро бидиҳед, ва мо онҳоро хоҳем кушт».

13. Вале Шоул гуфт: «Қасе имрӯз кушта нахоҳад шуд, зеро ки имрӯз Худованд барои Исроил наҷот ба амал овард».

14. Ва Самуил ба қавм гуфт: «Биёед, ба Қилчол биравем, ва салтанатро дар он чо аз нав барқарор намоем».

15. Ва тамоми қавм ба Қилчол рафтанд, ва дар он чо Шоулро ба ҳузури Худованд дар Қилчол подшоҳ таъин намуданд, ва дар он чо ба ҳузури Худованд қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд, ва дар он чо Шоул ва тамоми мардуми Исроил ниҳоятдараҷа шод гардиданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Самуил унвони доварро аз гардани худ соқит мекунад.

1. Ва Самуил ба тамоми Исроил гуфт: «Инак, ман овози шуморо дар ҳар чи ба ман гуфтед, шунидам, ва подшоҳе бар шумо таъин намудам.

2. Ва алҳол, инак подшоҳ пешопеши шумо роҳ меравад. Ва ман пир ва мӯйсафед шудаам, ва писарони ман бо шумо мебошанд. Ва ман аз ҷавонии худ то имрӯз пешопеши шумо роҳ мерафтам.

3. Инак ман ҳозирам; пас ба ҳузури Худованд ва пеши масеҳи Ҷ дар ҳаққи ман шаҳодат диҳед, ки гови киро гирифтаам, ва хари киро гирифтаам, ва киро ранҷонидаам, ва киро ба танг овардаам, ва аз дасти кӣ ришва гирифта, аз вай чашм пӯшидаам, — ва ман ба шумо талофӣ хоҳам дод».

4. Ва онҳо гуфтанд: «Ту моро наранҷонидай, ва ба танг наовардай, ва чизе аз дасти касе нагирифтаӣ».

5. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд бар шумо шоҳид аст, ва масеҳи Ҷ имрӯз шоҳид аст, ки шумо чизе дар дасти ман наёфтаед». Ва онҳо гуфтанд: «Шоҳид аст».

6. Ва Самуил ба қавм гуфт: «Худованд аст, ки Мусо ва Ҳорунро баргузид, ва падарони шуморо аз замини Миср баровард.

7. Ва акнун ҳозир шавед, то ки бо шумо ба ҳузури Худованд дар бораи ҳамаи некиҳое ки Худованд ба шумо ва ба падарони шумо кардааст, муҳокима намоям.

8. Вақте ки Яъқуб ба Миср омад, ва падарони шумо сӯи Худованд истиғоса бурданд, Худованд Мусо ва Ҳорунро фиристод, ва онҳо падарони шуморо аз Миср берун оварда, дар ин макон онҳоро ҷойгир карданд.

9. Валекин онҳо Худованд Худои худро фаромӯш карданд, ва Ӯ онҳоро ба дасти Сисро, сарлашқари Ҳосӯр, ва ба дасти фалиштиён, ва ба дасти подшоҳи Мӯоб супурд, ки ба муқобили онҳо ҷанг карданд.

10. Ва онҳо сӯи Худованд фаръёд зада, гуфтанд: "Ғуноҳ кардаем, зеро ки Худовандро тарк карда, Баалҳо ва Аштораро ибодат намудаем, ва алҳол моро аз дасти душманони мо раҳой деҳ, ва мо Туро ибодат хоҳем намуд".

11. Ва Худованд Ерубаал ва Бадон ва Йифтоҳ ва Самуилро фиристод, ва шуморо аз дасти душманонатон, ки дар гирду пешатон буданд, раҳо кард, ва шумо дар амният сукунат намудед.

12. Ва чун дидед, ки Ноҳош, подшоҳи банӣ-Аммӯн, ба муқобили шумо меояд, ба ман гуфтед: "Не, бигзор подшоҳе бар мо подшоҳӣ кунад", ва ҳол он ки Худованд Худои шумо подшоҳи шумост.

13. Ва алҳол, инак подшоҳе ки интиҳоб намудед ва ӯро талабидед; ва инак Худованд бар шумо подшоҳе таъин намудааст.

14. Агар аз Худованд тарсида, Ӯро ибодат намоед ва овозашро бишнавед, ва ба фармони Худованд зиддият нишон надихед, он гоҳ ҳам худатон ва ҳам подшоҳатон, ки бар шумо подшоҳӣ мекунад, дар паноҳи Худованд Худои худ хоҳед буд.

15. Валекин агар овози Худовандро нашнавед ва ба фармони Худованд зиддият нишон диҳед, он гоҳ Худованд бар зидди шумо хоҳад буд, чунон ки бар зидди падарони шумо буд.

Бар тибқи дуои Самуил Худованд раъд ва борон мефиристад.

16. Низ алҳол биистед ва ин кори бузургро, ки Худо-ванд дар пеши назари шумо ба чо меоварад, бубинед.
17. Имрӯз, охир, мавсими даравидани гандум аст, вале ман сӯи Худованд хоҳам хонд, ва Ё раъд ва борон хоҳад фиристод, то шумо бидонед ва бубинед, ки чӣ гуна гуноҳи азиме пеши назари Худованд ба амал овардаед, вақте ки барои худ подшоҳ талабидаед».
18. Ва Самуил сӯи Худованд хонд, ва Худованд дар он рӯз раъд ва борон фиристод, ва тамоми қавм аз Худованд ва аз Самуил бағоят тарсиданд.
19. Ва тамоми қавм ба Самуил гуфтанд: «Барои бандагонат сӯи Худованд Худои худ дуо бигӯй, то ки намирем, зеро ки мо бар ҳамаи гуноҳҳои худ боз шарорате зам намудаем, вақте ки барои худ подшоҳ талабидаем».
20. Ва Самуил ба қавм гуфт: «Натарсед, агарчи шумо ин шароратро ба амал овардаед, лекин аз пайравии Худованд дур нашавед, балки бо тамоми дили худ Худовандро ибодат намоед.
21. Ба ҳеч вачҳ дур нашавед, вагар на, чизҳои ҳечу пучро пайравӣ хоҳед намуд, ки онҳо бефоида аст ва раҳо нахоҳад кард, чунки онҳо ҳечу пуч аст.
22. Аммо Худованд ба хотири исми бузурги Худ қавми Худро тарк нахоҳад кард, зеро Худованд азм намудааст, ки шуморо барои худ қавм гардонад.
23. Худи ман низ, ҳошо ки ман ба хузури Худованд чу-нин гуноҳро ба худ раво бинам, ки барои шумо дуо гуф-танро тарк намоям, балки шуморо ба роҳи нек ва рост ҳидоят хоҳам кард.
24. Фақат аз Худо битарсед, ва Ёро ба ростӣ бо тамоми дили худ ибодат намоед, зеро бубинед, ки чӣ гуна кор-ҳои бузург Ё барои шумо кардааст.
25. Валекин агар ба шарорат дода шавед, ҳам худатон ва ҳам подшоҳатон ба ҳалокат хоҳед расид».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Худсарии Шоул.

1. ШОУЛ (сї)-сола буд, ки подшоҳ шуд, ва чун ду сол бар Исроил подшоҳї кард,
2. Шоул барои худ се ҳазор нафар аз исроилиён интихоб намуд, ки ду ҳазор нафари онҳо бо Шоул дар Михмос ва дар кӯҳи Байт-Ил буданд, ва ҳазор нафарашон бо Йўнотон дар Цибьои Биньёмин буданд; ва бақияи қавмро ў фирис-тод, то ки ҳар яке ба хаймаи худ биравад.
3. Ва Йўнотон ба фавчи фалиштиёне ки дар Цибьо буданд, шикаст расонид, ва фалиштиён инро шуниданд; ва Шоул дар тамоми замин шох навохта, гуфт: «Эй ибриён, бишнавед!»
4. Ва чун тамоми Исроил шуниданд, ки Шоул ба фавчи фалиштиён зарба расонидааст, ва Исроил дар назари фалиштиён нафратангез гардидаанд, — қавм назди Шоул дар Қилчол чамъ омаданд.
5. Ва фалиштиён барои чанг кардан ба муқобили Исроил чамъ шуданд, ки сї ҳазор ароба, ва шаш ҳазор савора, ва қавми сершуморе мисли реги соҳили баҳр доштанд; ва онҳо омада, дар Михмос, ба тарафи шарқии Байт-Овин ўрду заданд.
6. Ва мардуми Исроил диданд, ки аҳволашон табоҳ шудааст, зеро ки қавм ба танг омадаанд. Ва қавм дар мағораҳо, ва дар сўроҳҳо, ва дар миёни сахраҳо, ва дар бурҷҳо, ва дар ҳафраҳо пинҳон шуданд;
7. Ва баъзе аз ибриён аз Ўрдун гузашта, ба замини Қод ва Қильод омаданд; ва Шоул ҳанўз дар Қилчол буд, ва та-моми қавм бо тарсу ларз назди ў шитофтанд.
8. Ва ҳафт рўз, то мўҳлате ки Самуил таъин намуда буд, интизорї кашиданд, вале Самуил ба Қилчол наомад; ва қавм аз пеши Шоул пароканда мешуданд.
9. Ва Шоул гуфт: «Қурбонии сўхтанї ва қурбониҳои саломатиро назди ман биёред!» Ва қурбонии сўхтаниро баровард.

10. Ва ҳамин ки баровардани қурбонии сӯхтаниро анҷом дод, инак, Самуил омад; ва Шоул ба пешвози ӯ баромад, то ки ӯро табрик намояд.

Худованд Шоулро рад мекунад.

11. Ва Самуил гуфт: «Чӣ кардӣ?» Ва Шоул гуфт: «Чун дидам, ки қавм аз пеши ман пароканда мешаванд, ва ту дар мӯҳлати таъиншуда наомадӣ, ва фалиштиён дар Мих-мос чамъ шудаанд, —

12. Ба дили худ гуфтам, ки алҳол фалиштиён ба муқо-били ман дар Қилҷол фурӯд хоҳанд омад, дар сурате ки ман ҳанӯз ба ҳузури Худованд илтиҷо набурдам, бинобар ин ман чуръат намуда, қурбонии сӯхтаниро баровардам».

13. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Беақлона амал кардаӣ! Ҳукми Худованд Худои худро, ки Ӯ ба ту амр фарму-дааст, ба ҷо наовардаӣ, ва ҳол он ки алҳол Худованд подшоҳии туро бар Исроил то абад устувор мегардонид;

14. Вале алҳол подшоҳии ту устувор нахоҳад гардид: Худованд барои Худ шахси дигарро ба муддаои таъби Худ хоҳад талабид, ва ӯро Худованд бар қавми Худ раис таъин хоҳад кард, зеро ки ту он чиро, ки Худованд ба ту амр фармуда буд, ба ҷо наовардаӣ».

15. Ва Самуил бархоста, аз Қилҷол ба Қибъои Бинъёмин омад; ва Шоул қавмеро, ки ҳамроҳаш буданд, шумурд, ки тақрибан шашсад нафар боқӣ монда буданд.

16. Ва Шоул ва писараш Йўнотон, ва қавме ки бо онҳо буданд, дар Қибъои Бинъёмин ҷойгир шуданд; ва фалиш-тиён дар Михмос ӯрду заданд.

17. Ва харобкунандагон аз ӯрдуи фалиштиён се фавҷ берун омаданд: як фавҷ ба роҳи Офро, сӯи замини Шоул равона шуданд;

18. Ва фавҷи дигар ба роҳи Байт-Хўрўн равона шуданд; ва як фавҷ ба роҳи сарҳад, ки бар дараи Сабўим сӯи биёбон намудор буд, равона шуданд.

19. Ва дар тамоми замини Исроил оҳангаре ёфт намешуд, зеро ки фалиштиён мегуфтанд: «Мабодо ибриён шамшере ё найзае бисозанд».

20. Ва ҳамаи исроилиён назди фалиштиён фуруд меомаданд. то ки ҳар яке говохани худ ва каланди худ ва табари худ ва зоғнӯли худро тез кунанд.

21. Вале барои зоғнӯлҳо ва каландҳо ва сешоҳо ва табарҳо ва тез кардани неши халачӯбҳо сӯхон доштанд.

22. Ва дар рӯзи ҷанг дар дасти тамоми қавме ки бо Шоул ва Йӯнотон буданд, шамшер ва найзае ёфт нашуд; фақат дар дасти Шоул ва писараш Йӯнотон ёфт шуд.

23. Ва дастаи посбонони фалиштӣ ба самти гузаргоҳи Михмос берун омаданд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Ғалабаи бузурги Йӯнотон.

1. Ва рӯзе Йӯнотон ибни Шоул ба навқари силоҳбардори худ гуфт: «Биё, сӯи дастаи посбонони фалиштӣ, ки дар он тараф хастанд, убур намоем». Валекин ба падари худ хабар надод.

2. Ва Шоул дар канори Ҷибъо, зери дарахти аноре ки дар Мигрӯн буд, сукунат дошт; ва қавме ки бо ӯ буданд, тақрибан шашсад нафар буданд.

3. Ва Аҳиё ибни Аҳитуб, бародари Ихобӯд ибни Финҳос, ибни Элӣ, ки коҳини Худованд дар Шилӯ буд, эфӯд дар бар карда буд; ва қавм намедонистанд, ки Йӯнотон рафтааст.

4. Ва дар миёни гузаргоҳҳое ки Йӯнотон мехост аз онҳо сӯи дастаи посбонони фалиштӣ убур намояд, як саҳраи нӯгтез аз ин тараф ва як саҳраи нӯгтез аз он тараф буд, ва номи яке Бӯсес ва номи дигаре Сене буд.

5. Як саҳраи нӯгтез аз шимол дар рӯ ба рӯи Михмос қомат рост карда буд, ва саҳраи дигар — аз ҷануб дар рӯ ба рӯи Ҷибъо.

6. Ва Йӯнотон ба навқари силоҳбардори худ гуфт: «Биё, сӯи дастаи посбонони ин номахтунон убур намоем, шояд

Худованд ба мо ёварӣ кунад, зеро ки барои Худованд ҳеч монеае нест, ки ба воситаи касони бисъёр ё ба воситаи касони кам начот бахшад».

7. Ва силоҳбардораш ба ӯ гуфт: «Ҳар он чи дар дилат ҳаст, бикун; ба ҳар ҷо, ки майл дорӣ, бирав; инак ман мувофиқи дилхоҳи ту бо ту ҳастам».

8. Ва Йӯнотон гуфт: «Инак, мо сӯи ин одамон убур намуда, худро ба онҳо нишон медиҳем.

9. Агар онҳо чунин гӯянд: "Биистед, то ки назди шумо бирасем", — он гоҳ мо дар ҷои худ истода, пеши онҳо нахоҳем баромад.

10. Валекин агар чунин гӯянд: "Пепш мо бароед", — он гоҳ мо хоҳем баромад, зеро ки Худованд онҳоро ба дасти мо супурдааст; ва ин барои мо аломат хоҳад буд».

11. Ва ҳар дуяшон худро ба дастаи посбонони фалиштӣ нишон доданд, ва фалиштиён гуфтанд: «Инак, ибриён аз сӯрохҳое ки дар онҳо пинҳон шудаанд, берун меоянд».

12. Ва баъзе аз дастаи посбонон ба Йӯнотон ва силоҳбардораш гуфтанд: «Пеши мо бароед, то ки чизе ба шумо нишон диҳем». Ва Йӯнотон ба силоҳбардори худ гуфт: «Аз ақибам баро, зеро ки Худованд онҳоро ба дасти Исроил супурдааст».

13. Ва Йӯнотон бо дастҳо ва поҳояш андармон шуда боло баромад, ва силоҳбардораш аз ақибаш. Ва онҳо пеши Йӯнотон афтодан гирифтанд, ва силоҳбардори у онҳоро аз пай ӯ мекушт.

14. Ва аз ин зарбаи аввалине ки Йӯнотон ва силоҳбардораш расониданд, қариб бист нафар талаф шуданд, дар нисфи майдоне ки як ҷуфт гов дар як рӯз шудгор ме-кунад.

15. Ва дар ӯрдугоҳ ва саҳро, ва дар миёни тамоми қавм даҳшат ҳукмфармо шуд: дастаи посбонон ва фавҷҳои харобкунандагон низ дар даҳшат афтоданд, ва замин ба ларза омад, ва даҳшати азиме аз ҷониби Худо ҳамаро фаро гирифт.

16. Ва дидбонони Шоул дар Чибъои Бинъёмин диданд, ки инак, анбӯҳ пароканда шуда, ба ҳар тараф медаванд.

17. Ва Шоул ба қавме ки бо ӯ буданд, гуфт: «Саршу-морӣ карда, бубинед, ки аз миёни мо кӣ берун рафтааст?» Ва саршуморӣ карданд, ва инак Йўнотон ва силоҳбардо-раш нестанд.

18. Ва Шоул ба Аҳиё гуфт: «Сандуқи Худоро наздик биёр». Зеро ки сандуқи Худованд дар он рӯз ҳамроҳи банӣ-Исроил буд.

19. Ва ҳангоме ки Шоул ба коҳин сухан меронд, шӯру шағаб дар ўрдуи фалиштиён торафт меафзуд, ва Шоул ба коҳин гуфт: «Дастатро нигоҳ дор».

20. Ва Шоул ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, чамъ шуда, ба майдони корзор омаданд; ва инак, шамшери ҳар яке ба зидди дигаре кашида шуда буд: шӯру шағаб бағоят бузург буд.

21. Ва ибриёне ки дирӯз ва парирӯз дар сафи фалиш-тиён буда ва бо онҳо баромада, дар ҳар тарафи ўрдуи онҳо меистоданд, — онҳо низ ба исроилиёне ки бо Шоул ва Йўнотон буданд, ҳамроҳ шуданд.

22. Ва ҳамаи исроилиёне ки дар кӯҳи Эфроим пинҳон шуда буданд, чун шуниданд, ки фалиштиён рӯ ба гурез оварданд, — онҳо низ ба ҷанг даромада, душманро дун-болагирӣ карданд.

23. Ва Худованд дар он рӯз Исроилро начот дод, ва ҷанг то Байт-Овин расид.

24. Ва мардуми Исроил дар он рӯз бемаҷол гардида буданд, зеро ки Шоул қавмро қасам дода гуфта буд: «Малъун бод касе ки то шом, то даме ки ман аз душманонам ин-тиқом гирам, хӯроке бихӯрад!» Ва тамоми қавм чизе на-хӯрданд.

25. Ва тамоми аҳли замин ба ҷангал расиданд, ва асал бар рӯи марғзор буд.

26. Ва қавм ба ҷангал даромаданд, ва инак асал ҷорист, валекин ҳеч кас дасташро ба даҳонаш набурд, зеро ки қавм аз қасам метарсиданд.

27. Вале Йўнотон беҳабар буд аз он ки падараш қасам дода буд, ва ӯ нӯги асоеро, ки дар дасташ буд, дароз карда, дар

шони асал ғўтонид, ва дасташро ба даҳонаш бурд, ва чашмонаш равшан шуд.

28. Ва касе аз миёни қавм хитоб намуда, гуфт: «Падарат қавмро қасам дода, гуфтааст: "Малъун бод касе ки имрӯз хӯроке бихӯрад!" Бинобар ин қавм бемаҷол шудаанд».

29. Ва Йўнотон гуфт: «Падарам заминро ба изтироб андохтааст! Бубинед, чӣ гуна чашмони ман равшан шуд, зеро ки андаке аз ин асал чашидам.

30. Алалхусус, агар қавм имруз аз ғанимати душманони худ, ки пайдо кардаанд, чизе меҳӯрданд, оё шикасти фалиштиён боз ҳам зиёдтар намешуд?»

31. Ва дар он рӯз фалиштиёнро аз Михмос то Аёлун торумор карданд, ва қавм бағоят бемаҷол шуданд.

32. Ва қавм ба ғанимат дарафтоданд, ва бузу гӯсфан-дон ва гову гӯсолахоро гирифта, бар замин куштанд, ва қавм гӯштро бо хуни он хӯрданд.

33. Ва ба Шоул хабар дода, гуфтанд: «Инак, қавм пеши Худованд гуноҳ карда, гӯштро бо хунаш меҳӯранд». Ва ӯ гуфт: «Шумо хиёнат кардаед! Алҳол пеши ман санги ка-лоне бигелонед».

34. Ва Шоул гуфт: «Дар миёни қавм пароканда шуда, ба онҳо бигӯед: "Ҳар кас гови худро ва ҳар кас барраи худро назди ман биёред, ва дар ин ҷо кушта, бихӯред, ва пеши Худованд гуноҳ карда, гӯштро бо хуни он нахӯ-ред"». Ва тамоми қавм, ҳар кас бо дасти худ, говашро дар он шаб оварда, дар он ҷо куштанд.

35. Ва Шоул қурбонгоҳе барои Худованд бино кард: ин аввалин қурбонгоҳе буд, ки ӯ барои Худованд бино кард.

36. Ва Шоул гуфт: «Имшаб аз ақиб фалиштиён биравем, ва онҳоро то рӯшноии субҳ ғорат карда, касеро аз онҳо боқӣ нагузорем». Ва гуфтанд: «Ҳар чи дар назарат писанд ояд, бикун». Ва коҳин гуфт: «Дар ин ҷо ба Худо мурочиат намоем».

37. Ва Шоул аз Худо пурсид: «Оё аз ақиби фалиштиён фурӯд оям? Оё онҳоро ба дасти Исроил хоҳӣ супурд?» Вале дар он рӯз ӯ ба вай ҷавоб надод.
38. Ва Шоул гуфт: «Эй ҳамаи сарварони қавм, ба ин ҷо наздик оед, ва бидонед ва бубинед, ки имрӯз ин гуноҳ дар чист?»
39. Зеро қасам ба ҳаёти Худованди начотдихандаи Исроил, ки агар дар писарам Йӯнотон бошад, вай низ ҳатман хоҳад мурд». Вале аз миёни тамоми қавм касе ба ӯ ҷавоб надод.
40. Ва ӯ ба тамоми Исроил гуфт: «Шумо ба як тараф истед, ва ман бо писарам Йӯнотон ба тарафи дигар меис-тем». Ва қавм ба Шоул гуфтанд: «Ҳар чи дар назарат писанд ояд, бикун».
41. Ва Шоул ба Худованд гуфт: «Эй Худои Исроил, ҳақиқатро бикшой!» Ва қуръа ба Йӯнотон ва Шоул афтод, ва қавм беайб баромаданд.
42. Ва Шоул гуфт: «Дар миёни ман ва писарам Йӯнотон қуръа партоед». Ва қуръа ба Йӯнотон афтод.
43. Ва Шоул ба Йӯнотон гуфт: «Ба ман бигӯ, ки чӣ кар-дӣ?» Ва Йӯнотон ба ӯ ҳикоят карда, гуфт: «Бо нӯги асое ки дар даст дорам, андаке асал чашидам; инак, ман барои мурдан ҳозирам».
44. Ва Шоул гуфт: «Худо чунин ва зиёда аз ин бикун-над, эй Йӯнотон, зеро ки ту ҳатман хоҳӣ мурд!»
45. Валекин қавм ба Шоул гуфтанд: «Оё Йӯнотон, ки ин начоти бузургро барои Исроил ба амал овардааст, бимирад? Ҳошо ва калло! Қасам ба ҳаёти Худованд, ки мӯе аз сари ӯ ба замин нахоҳад афтод, зеро ки ӯ имрӯз бо Худо амал кардааст». Ва қавм барои Йӯнотон фидия доданд, ва ӯ намурд.
46. Ва Шоул аз дунболагии фалиштиён даст кашид— ва фалиштиён ба макони худ рафтанд.
47. Ва Шоул подшоҳии худро ба Исроил пойдор гардо-нид, ва бо ҳамаи душманони худ, ки дар гирду пеш буданд: бо Мӯоб, ва банӣ-Аммун, ва Адум, ва подшоҳони Сӯбо, ва

фалиштиён чанг кард, ва ба зидди ҳар кас, ки рӯй мео-вард, дастболо мешуд.

48. Ва лашкар барпо намуда, ба Амолеқ шикаст расонид, ва Исроилро аз дасти торочгарони он раҳо кард.

49. Ва писарони Шоул инҳо буданд: Йӯнотон, Йишвӣ ва Малкишуа. Ва номи ду духтараш чунин буд: номи ка-лонӣ — Мераб, ва номи хурдӣ — Микал.

50. Ва номи зани Шоул Аҳинӯам бинти Аҳимоас буд; ва номи сарлашкараш Абнир ибни Нир, амаки Шоул, буд.

51. Падари Шоул, Қиш, ва падари Абнир, Нир, писарони Абиил буданд.

52. Ва дар тамоми айёми Шоул ба муқобили фалиштиён чанги саҳт бурда мешуд; ва ҳар марди зӯровар ва шучоъро, ки Шоул медид, назди худ ҳам мекард.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Итоати нопурраи Шоул.

1. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Худованд маро фирис-тода буд, ки туро ба подшоҳӣ бар қавми Ё, бар Исроил тадҳин намоям; ва акнун ту овози суханони Худовандро бишнава.

2. Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: "Он чиро, ки Амолеқ дар ҳаққи Исроил карда буд, дар хотир дорам, ки вай дар сари роҳи онҳо, вақте ки онҳо аз Миср баромаданд, камин ниҳода буд.

3. Акнун ту рафта, ба Амолеқ шикаст расон; ва ҳар он чи вай дорад, несту нобуд кунед; ва ба ӯ раҳм нақун, балки аз мард то зан, аз кӯдак то тифли ширмак, аз гов то гӯсфанд, аз шутур то ҳар бикуш"».

4. Ва Шоул қавмро даъват намуд, ва аз онҳо дусад ҳазор пиёда дар Талоим шумурд; ва даҳ ҳазор мард аз сибти Яҳудо буданд.

5. Ва Шоул ба шаҳри Амолеқ расида, дар водӣ камин ниҳод.

6. Ва Шоул ба қениён гуфт: «Биравед, фуруд оед, аз миёни амолеқиён дур шавед, мабодо шуморо бо онҳо несту нобуд

намоям, ва ҳол он ки шумо ба тамоми банӣ-Исроил, вақте ки онҳо аз Миср бароманд, хайрхоҳӣ кардаед». Ва кениён аз миёни Амолек дур шуданд.

7. Ва Шоул Амолекро аз Ҳавило то роҳи самти Шур, ки пеш аз Миср аст, торумор намуд.

8. Ва подшоҳи Амолек — Аҷачро зинда дастгир кард, ва тамоми қавмашро ба дами шамшер кушт.

9. Вале Шоул ва қавм Аҷачро, ва беҳтарин бузу гӯсфан-дон ва говон ва парвориён ва кӯчқорони фарбеҳ ва ҳар чизи хубро дарег дошта, нахостанд талаф намоянд, ва фа-қат ҳар моли хароб ва камқиматро несту нобуд карданд.

10. Ва каломи Худованд бар Самуил нозил шуда, гуфт:

11. «Пушаймонам, ки Шоулро подшоҳ кардам, зеро ки ӯ аз пайравии Ман рӯй тофта, суханони Маро ба ҷо наовард». Ва Самуил ба ҳашм омада, тамоми шаб сӯи Худованд истиғоса бурд.

12. Ва бомдодон Самуил бармаҳал бархоста, ба пешвози Шоул рафт; ва ба Самуил хабар дода, гуфтанд, ки Шоул ба Кармил ворид шуд, ва инак, барои худ сутуне барпо кард, ва давр зада гузашту ба Ҷилчол фурӯд омад.

13. Ва Самуил назди Шоул омад, ва Шоул ба ӯ гуфт: «Туро Худованд баракат диҳад! Ман каломи Худовандро ба ҷо овардам».

14. Ва Самуил гуфт: «Пас, ин баъ-баи гӯсфандон, ки ба гӯшам мерасад, ва маъоси говон, ки мешунавам, чист?»

15. Ва Шоул гуфт: «Инҳоро аз Амолек оварданд, зеро ки қавм беҳтарин бузу гӯсфандон ва говонро дарег доштанд, то ки барои Худованд Худои ту қурбонӣ кунанд; вале боқии онро мо несту нобуд сохтем».

16. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Сабр кун, то он чиро, ки Худованд имшаб ба ман гуфт, ба ту баён намоям». Ва ӯ ба вай гуфт: «Бигӯ».

17. Ва Самуил гуфт: «Оё ту дар назари худ хурд на-будӣ, вақте ки сардори сибтҳои Исроил шудӣ, ва Худо-ванд туро бар Исроил ба подшоҳӣ тадҳин намуд?

18. Ва Худованд туро ба роҳе равона намуда, гуфта буд: "Рафта, ин амалекиёни гуноҳкорро торумор намо, ва бо онҳо чанг кун, то даме ки онҳоро тамоман несту нобуд созӣ".

19. Пас, чаро овози Худовандро нашиндӣ, балки ба ға-нимат дарафтода, он чиро, ки дар назари Худованд бад аст, ба амал овардӣ?»

20. Ва Шоул ба Самуил гуфт: «Ман, охир, овози Худо-вандро шунидам, ва ба роҳе ки Худованд маро равона кард, рафтам, ва подшоҳи Амолек — Ачачро овардам, ва Амо-лекро торумор сохтам.

21. Валекин қавм аз ғанимати бузу гӯсфандон ва го-вон, яъне беҳтарини он чиро, ки ҳаром шуда буд, гириф-танд, то ки барои Худованд Худои ту дар Қилчол қур-бонӣ кунанд».

22. Ва Самуил гуфт: «Оё барои Худованд қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо ончунон матлуб аст, чунон ки шунидани овози Худованд? Шунидан, охир, аз забҳ хубтар аст, ва гӯш андохтан — аз чарбуи кӯчқорон.

23. Зеро ки беитоатӣ мисли гуноҳи чодугарист, ва муқобилият — мисли бутпарастӣ. Азбаски ту каломи Худовандро рад кардӣ, У низ туро аз подшоҳӣ рад кард».

24. Ва Шоул ба Самуил гуфт: «Ман гуноҳ кардам, зеро ки аз фармони Худованд ва аз суханони ту берун баромадам, чунки аз қавм тарсида, овози онҳоро шунидам.

25. Ва алҳол, лутфан, гуноҳи маро афв намо, ва бо ман баргард, то ки Худовандро ибодат намоям».

26. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Бо ту нахоҳам баргашт, зеро ки ту каломи Худовандро рад кардай, Худованд низ туро рад кард, то ки бар Исроил подшоҳ набошӣ».

27. Ва Самуил тоб хӯрд, то ки равона шавад; вале Шоул домани чомаи ўро дошт, ва он пора шуд.

28. Ва Самуил ба вай гуфт: «Худованд имрӯз подшоҳии Исроилро аз ту пора кард, ва онро ба ёри ту, ки аз ту беҳтар бошад, медиҳад.

29. Ва низ Чалоли Исроил дурӯғ намеғӯяд ва аз қавли Худ намегардад, зеро ки ӯ одамизод нест, ки аз қавлаш гардад».
30. Ва вай гуфт: «Гуноҳ кардам; алҳол, лутфан, маро ба ҳузури пирони қавмам ва ба ҳузури Исроил иззат намо, ва бо ман баргард, то ки Худованд Худои туро ибодат кунам».
31. Ва Самуил аз ақиби Шоул баргашт, ва Шоул Худо-вандро ибодат кард.
32. Ва Самуил гуфт: «Подшоҳи Амолеқ — Аҷачро назди ман биёред». Ва Аҷач назди ӯ омад, дар ҳолате ки занҷирбанд буд; ва Аҷач гуфт: «Яқин аст, ки талхии марг пеш меояд».
33. Ва Самуил гуфт: «Чунон ки шамшери ту занонро аз фарзандонашон маҳрум кардааст, ончунон модари ту аз миёни занон аз фарзанди худ маҳрум хоҳад шуд». Ва Самуил Аҷачро ба ҳузури Худованд дар Қилҷол пора-пора кард.
34. Ва Самуил ба Ромо рафт; ва Шоул ба хонаи худ ба Қибъои Шоул рафт.
35. Ва Самуил то рӯзи мурданаш Шоулро дигар надид, зеро ки барои Шоул мотам гирифта буд; ва Худованд пу-шаймон шуд, ки Шоулро бар Исроил подшоҳ кард.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ба подшоҳӣ интиҳоб шудани Довуд.

1. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «То ба кай ту барои Шоул мотам мегириӣ? Ман, охир, ӯро аз подшоҳӣ кардан бар Исроил рад намудаам. Шоҳи худро аз равған пур карда, бирав: Ман туро назди Ёисои байтлаҳмӣ мефиристам, зеро ки аз миёни писаронаш барои Худ подшоҳ пайдо кардаам».
2. Ва Самуил гуфт: «Чӣ гуна биравам? Агар Шоул бишнавад, маро хоҳад кушт». Худованд гуфт: «Гӯсолае бо худ бигир, ва бигӯй: "Омадаам, то ки барои Худованд қурбонӣ кунам"».
3. Ва Иисойро ба қурбонӣ даъват намо, ва Ман ба ту маълум хоҳам кард, ки чӣ бояд бикунӣ, ва ту касеро, ки ба ту бигӯям, барои Ман тадҳин хоҳӣ намуд».

4. Ва Самуил он чиро, ки Худованд гуфта буд, ба амал оварда, ба Байт-Лаҳм омад; ва пирони шаҳр ба пешвози ӯ шитофта, гуфтанд: «Хайра мақдам!»

5. Гуфт: «Ассалом! Омадаам, то ки барои Худованд қурбонӣ кунам. Худро тақдис намуда, бо ман ба қурбонӣ биёед». Ва ӯ Ҳисой ва писаронашро тақдис кунонид, ва онҳоро ба қурбонӣ даъват намуд.

6. Ва ҳангоме ки онҳо омаданд, ӯ Элиобро дида, дар дили худ гуфт: «Яқинан, масеҳи Худованд ба ҳузури ӯст».

7. Вале Худованд ба Самуил гуфт: «Ба қиёфааш ва қомати баландаш назар наандоз, чунки Ман ӯро хуш накардаам; он чи одам мебинад, ҳеҷ аст, зеро одам фақат он чиро, ки ба чашм намоён аст, мебинад, вале Худованд он чиро, ки дар дил аст, мебинад».

8. Ва Ҳисой Абинодобро хонда, аз пеши Самуил гузаро-нид, вале ӯ гуфт: «Инро низ Худованд интиҳоб накардааст».

9. Ва Ҳисой Шамморо гузаронид; вале ӯ гуфт: «Инро ҳам Худованд интиҳоб накардааст».

10. Ва Ҳисой ҳафт писарашро аз пеши Самуил гузаронид; вале Самуил ба Ҳисой гуфт: «Худованд инҳоро интиҳоб накардааст».

11. Ва Самуил ба Ҳисой гуфт: «Оё дигар писар надорӣ?» Вай гуфт: «Боз писари хурдӣ ҳаст, ки ӯ рамаро мечаронад». Ва Самуил ба Ҳисой гуфт: «Фиристода, ӯро биёр, зеро ки то ӯ ба ин ҷо набиёяд, ба сари суфра нахоҳем нишаст».

Довудро тадҳин кардани Самуил.

12. Ва фиристода, ӯро оваронид. Ва ӯ сурхрӯ буда, чашмони зебо ва чеҳраи некӯ дошт. Ва Худованд гуфт: «Бархоста, ӯро тадҳин намо, зеро ки ҳамин аст».

13. Ва Самуил шоҳи равғанро гирифта, ӯро дар миёни бародаронаш тадҳин намуд, ва Рӯҳи Худованд аз он рӯз ва баъд аз он бар Довуд нозил шуд. Ва Самуил бархоста, ба Ромо рафт.

14. Валекин Рӯҳи Худованд аз Шоул дур шуд; ва рӯҳи баде аз ҷониби Худованд ўро ба изтироб меандоخت.

15. Ва навкарони Шоул ба ў мегуфтанд: «Инак, рӯҳи баде аз ҷониби Худованд туро ба изтироб меандозад.

Довуд назди Шоул даъват карда шуд.

16. Бигзор оғои мо ба навкарони худ, ки ба ҳузури ту мебошанд, амр фармояд, ки барбатнавози мохиреро пайдо кунанд; ва ҳар гоҳ бар ту рӯҳи баде аз ҷониби Худованд биёяд, вай бо дасташ бинавозад, ва аҳволат беҳтар хоҳад шуд».

17. Ва Шоул ба навкаронаш гуфт: «Касеро, ки ба навохтан мохир бошад, барои ман пайдо карда, назди. ман биёред».

18. Ва яке аз навкарон ба ў ҷавоб гардонида, гуфт: «Инак, ман писари Ёисои байтлаҳмиро дидаам, ки ба на-вохтан мохир, ва шердил, ва марди ҷангӣ, ва хушзабон, ва зеботалъат мебошад, ва Худованд бо ўст».

19. Ва Шоул қосидонро назди Ёисой фиристода, гуфт: «Писарат Довудро, ки бо рама аст, назди ман бифирист».

20. Ва Ёисой бар харе нон, ва машки шароб, ва як бузғола бор карда, ба воситаи писараш Довуд назди Шоул фиристод.

21. Ва Довуд назди Шоул омада, ба ҳузури ў биистод; ва Шоул варо бағоят дўст дошт, ва Довуд силоҳбардори ў гардид.

22. Ва Шоул назди Ёисой фиристода, гуфт: «Бигзор Довуд ба ҳузури ман бимонад, зеро ки вай ба назари ман писанд омад».

23. Ва чун рӯҳ аз ҷониби Худо бар Шоул меомад, Довуд барбатро гирифта, бо дасташ менавохт; ва Шоул роҳат карда, аҳволаш беҳтар мешуд, ва рӯҳи бад ўро тарк мекард.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Ситезаи Ҷольёт дар ҳаққи Исроил.

1. Ва фалиштиён лашкари худро барои чанг фароҳам оварда, дар Сӯхӯ, ки дар кишвари Яҳудо воқеъ аст, ҷамъ шуданд, ва дар миёни Сӯхӯ ва Азеко дар Эфес-Дамим ўрду заданд.
2. Ва Шоул ва исроилиён ҷамъ шуда, дар водии Эло ўрду заданд, ва барои чанг ба муқобили фалиштиён тайёр шуданд.
3. Ва фалиштиён бар куҳ аз ин тараф меистоданд, ва исроилиён бар кӯҳ аз тарафи дигар меистоданд, ва дарае дар миёни онҳо буд.
4. Ва аз ўрдуи фалиштиён Ҷольёт ном марди паҳла-вон, ки аз Ҷат буд, берун омад; қоматаш шаш зироъ ва як ваҷаб буд.
5. Ва хӯди мисин ба сараш дошт, ва зиреҳи пулак-чадоре ў дар бар карда буд; ва вазни зиреҳи ў панҷ ҳазор сикл мис буд.
6. Ва бар соқҳояш соқбандҳои мисин, ва дар миёни китфҳояш мизроқи мисин буд.
7. Ва дастаи найзааш мисли наварди бофандагӣ, ва теғи найзааш шашсад сикл оҳан буд; ва сипарбардораш пешо-пеши ў мерафт.
8. Ва ў истода, ба фавҷҳои Исроил хитоб намуд, ва ба онҳо гуфт: «Чаро барои чанг саф ораста берун омадаед? Ман, охир, фалиштӣ ҳастам, ва шумо — навкарони Шоул. Барои худ касеро интиҳоб кунед, то ки назди ман фурӯд ояд.
9. Агар вай тавонад бо ман чангида, маро бидушад, мо бандагони шумо хоҳем шуд; вале агар ман бар вай ғолиб омада, варо бидушам, шумо бандагони мо шуда, хизмати моро ба ҷо хоҳед овард».
10. Ва фалиштӣ гуфт: «Ман имрӯз фавҷҳои Исроилро таҳқир намудам; пас, касеро ба ман бидуҳед, то ки бо ҳам чанг кунем».
11. Ва Шоул ва тамоми Исроил ин суханони фалиштиро шуниданд, ва воҳима карда, бағоят ҳаросон шуданд.
12. Ва Довуд писари он марди эфротӣ, аз Байт-Лаҳми Яҳудо буд, ки номаш Йисой буда, ҳашт писар дошт; ва он мард дар айёми Шоул дар миёни мардум пир ва солхӯрда буд.

13. Ва се писари калонии Ёисой равона шуда, аз аќиби Шоул ба чанг рафтанд; ва номи се писари вай, ки ба чанг рафта буданд, чунин буд: нахустзодааш Элиоб, ва дуюмаш Абинодоб ва сеюмаш Шаммо.

14. Ва Довуд писари хурдї буд; ва се писари калонї аз аќиби Шоул рафта буданд.

Довуд назди лашкари Шоул меояд.

15. Ва Довуд аз пеши Шоул омаду рафт мекард, то ки рамаи падарашро дар Байт-Лахм бичаронад.

16. Ва он фалиштї ҳар субҳ ва шом пайдо мешуд, ва чил рӯз худро нишон дод.

17. Ва Ёисой ба писараш Довуд гуфт: «Лутфан, барои бародаронат як эфа аз ин хӯшабирьён ва даҳто аз ин нон бигир, ва ба ўрдугоҳ назди бародаронат шитоб намо.

18. Ва ин даҳ курс панирро барои мириҳазор бибар; ва саломатии бародаронатро бипурс, ва аз онҳо нишоние бигир».

19. Ва Шоул, ва онҳо, ва ҳамаи мардони Исроил дар водии Эло буда, бо фалиштиён мечангиданд.

20. Ва Довуд бомдодон бармаҳал бархоста, рамаро ба қаровуле вогузошт, ва бораширо гирифта, чунон ки Ёисой амр фармуда буд, равона шуд; ва ба сангари гирдаи ўрду вақте расид, ки лашкар берун омада саф мебастанд ва барои чанг наъра мезаданд.

21. Ва сафҳои исроилиён ва фалиштиён ба муқобили якдигар меистоданд.

22. Ва Довуд ашьёро, ки дошт, назди посбони ашьё гузошта, сӯи сафҳои лашкар давида омад, ва саломатии бародаронаширо пурсид.

23. Ва ҳангоме ки ў бо онҳо гуфтугӯ мекард, инак, он марди паҳлавон, ки Қольёти фалиштї ном дошта, аз аҳли Қат буд, аз миёни сафҳои фалиштиён баромада, ҳамон суханонро гуфт, ва Довуд шунид.

24. Ва ҳамаи мардони Исроил он мардро дида, аз вай мегурехтанд ва бағоят ҳаросон мешуданд.

25. Ва мардони Исроил мегуфтанд: «Оё ин мардро, ки мебарояд, дидед? Вай мебарояд, ки Исроилро таҳқир намояд. Ва агар ягон кас варо бикушад, подшоҳ ўро бо сарвати бисъёр сарватманд хоҳад гардонид, ва духтари худро ба ў ба занӣ хоҳад дод, ва хонадони падари ўро дар Исроил озод хоҳад кард».

26. Ва Довуд ба касоне ки назди ў истода буданд, гуфт: «Ба шахсе ки ин фалиштиро бикушад ва нангро аз Исроил дур созад, чӣ хоҳад шуд? Зеро ин фалиштии номахтун кист, ки лашкарҳои Худои Ҳайро таҳқир намояд?»

27. Ва қавм ба ў он суханро баён намуда, гуфтанд: «Ба шахсе ки варо бикушад, чунин хоҳад шуд».

28. Ва хангоме ки ў бо мардум гуфтугў мекард, бародари калонии ў Элиоб шунид, ва хашми Элиоб бар Довуд аланга зада, гуфт: «Чаро ба ин чо фурӯд омадӣ? Ва он рамаи камеро дар биёбон назди кӣ гузоштӣ? Ман густохӣ ва шарорати дили туро медонам: ту барои тамошои ин чанг фурӯд омадаӣ».

29. Ва Довуд гуфт: «Ман чӣ кардаам? Фақат сухане гуфтаам».

30. Ва аз пеши вай ба тарафи шахси дигаре тоб хӯрда, ҳамон суханро гуфт; ва қавм ба ў ҷавоб гардонид, ҳамон сухани авваларо гуфтанд.

Ғалабаи Довуд бар Ҷольёт.

31. Ва суханоне ки Довуд гуфт, шунда шуд, ва ба Шоул хабар расониданд, ва ў варо назди худ оваронид.

32. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бигзор касе аз боиси вай аз рӯҳ наафтад! Бандаат рафта, бо он фалиштӣ чанг мекунад».

33. Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Ту наметавонӣ ба муқобили он фалиштӣ биравӣ, то ки бо вай чанг кунӣ, зеро ки ту ҷавон хастӣ, ва ҳол он ки вай аз ҷавониаш марди чангӣ будааст».

34. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бандаат рамаи падари худро мечаронид, ва хангоме ки шер ё хирсе омада, барраеро аз рама мерабуд,
35. Ман аз ақибӣ он берун омада, онро мекуштам ва аз даҳонаш раҳо мекардам, ва агар он ба ман ҳучум меовард, ман мӯи жӯлидаашро дошта, онро мезадам ва мекуштам.
36. Бандаат ҳам шер ва ҳам хирсро куштааст, ва ин фалиштии номахтун мисли яке аз онҳо хоҳад шуд, зеро ки лашкарҳои Худои Ҳайро таҳқир кардааст».
37. Ва Довуд гуфт: «Худованд, ки маро аз чанголи шер ва аз чанголи хирс раҳой додааст, аз дасти ин фалиштӣ низ раҳой хоҳад дод». Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Бирав, ва Худованд бо ту бод».
38. Ва Шоул либоси худро ба Довуд пӯшонид, ва хӯди мисин ба сари ӯ ниҳод, ва зирех ба ӯ пӯшонид.
39. Ва Довуд шамшери варо аз болои либоси худ баст, ва хост каме роҳ равад, зеро ки одат накарда буд. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бо ин чизҳо наметавонам роҳ равам, зеро ки одат накардаам». Ва Довуд онҳоро аз тани худ кашид.
40. Ва таёқашро ба дасташ гирифта, ва барои худ аз даруни чӯй панҷ санги силикро хуш кард, ва онҳоро дар кӯлборе ки дошт, яъне дар анбони худ гузошт, ва фалах-монаш дар дасташ буд; ва ба фалиштӣ наздик шудан гирифт.
41. Ва фалиштӣ низ роҳ гашта, ба Довуд наздик мешуд, ва сипарбардораш пешопеши ӯ равона буд.
42. Ва фалиштӣ назар андохта, Довудро дид, ва аз ӯ нафрат кард, зеро ки ҷавони сурхрӯ буда, чеҳраи некӯ дошт.
43. Ва фалиштӣ ба Довуд гуфт: «Оё ман сағ ҳастам, ки бо таёқе назди ман меой?» Ва фалиштӣ Довудро бо худ лаънат кард.
44. Ва фалиштӣ ба Довуд гуфт: «Назди ман биё, то гӯшти баданатро ба мурғони ҳаво ва даррандагони саҳро бидиҳам».
45. Ва Довуд ба фалиштӣ гуфт: «Ту бо шамшер ва найза ва мизроқ бар ман меой, валекин ман бо исми Худованди

лашкарҳо, Худои фавҷҳои Исроил, ки Ёро таҳқир намудай, бар ту меоям.

46. Имрӯз Худованд туро ба дасти ман хоҳад супурд, ва ман туро кушта, каллаатро аз танат чудо хоҳам кард, ва лошаҳои ўрдуи фалиштиёно имрӯз ба мурғони ҳаво ва даррандагони замин хоҳам дод, то тамоми аҳли замин бидонанд, ки дар Исроил Худо ҳаст.

47. Ва тамоми ин ҷамоат хоҳанд донист, ки Худованд на бо шамшер ва найза начот медихад, балки ин ҷанги Худо-ванд аст, ва Ё шуморо ба дасти мо хоҳад супурд».

48. Ва ҳангоме ки фалиштӣ бархост ва равона шуда, ба Довуд наздик омадан гирифт, Довуд шитоб намуда, сӯи лашкар ба пешвози фалиштӣ давид.

49. Ва Довуд дасташро ба кӯлбор бурд, ва аз он ҷо санге гирифта, бо фалахмон андохт, ва ба пешонии фалиштӣ зад; ва санг ба пешонии вай ғӯтида, вай рӯй бар замин фурӯ галтид.

50. Ва Довуд, ки бо фалахмон ва санг мусаллаҳ буд, аз фалиштӣ зӯр баромад, ва фалиштиро зада кушт; ва дар дасти Довуд шамшер набуд.

51. Ва Довуд давида, назди фалиштӣ биистод, ва шам-шери варо гирифта, аз ғилофаш кашид, ва ўро кушта, каллаашро аз танаш чудо кард; ва фалиштиён мурдани паҳлавонашонро дида, рӯй ба гурез оварданд.

52. Ва мардони Исроил ва Яҳудо бархостанд, ва наъра зада, фалиштиёно то даромадгоҳи дара ва то дарвозаи Экрӯн дунболагирӣ карданд; ва шаҳидони фалиштиён дар роҳи Шаароим то Ҷат ва Экрӯн фурӯ меғалтиданд.

53. Ва бани-Исроил аз дунболагирии фалиштиён баргаштанд, ва ўрдугоҳи онҳоро тороч карданд.

54. Ва Довуд каллаи фалиштиро гирифта, ба Ерусалим овард, ва аслиҳаи варо дар хаймаи худ гузошт.

55. Ва ҳангоме ки Шоул Довудро дид, ки ба муқобили фалиштӣ берун меояд, ба сардори лашкараш Абнир гуфт: «Эй

Абнир, ин ҷавон писари кист?» Ва Абнир гуфт: «Эй подшоҳ, ба ҳаёти ту қасам, ки намедонам».

56. Ва подшоҳ гуфт: «Пас ту бипурс, ки ин амрад писари кист».

57. Ва чун Довуд баъд аз куштани фалиштӣ баргашт, Абнир ўро гирифта, назди Шоул овард, дар сурате ки каллаи фалиштӣ дар дасташ буд.

58. Ва Шоул ба ў гуфт: «Эй ҷавон, ту писари кистӣ?» Ва Довуд гуфт: «Писари бандаат Ёисои байтлаҳмӣ ҳастам».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Аҳди дӯстӣ дар миёни Довуд ва Ёўнотон.

1. Ва ҳангоме ки гуфтугӯи ў бо Шоул ба анҷом расид, ҷони Ёўнотон бо ҷони Довуд пайваста шуд, ва Ёўнотон ўро мисли ҷони худ дӯст дошт.

2. Ва Шоул ўро дар он рӯз гирифта, нагузошт, ки ба хонаи падараш баргардад.

3. Ва Ёўнотон бо Довуд аҳд баст, чунки ўро мисли ҷони худ дӯст дошта буд.

4. Ва Ёўнотон чомаеро, ки бар танаш буд, кашида ба Довуд дод, ва либоси ҳарбияш ва ҳатто шамшераш ва камонаш ва камарбандашро низ.

5. Ва Довуд берун омада, дар ҳар ҷое ки Шоул ўро мефиристонд, комъёб мегардид; ва Шоул ўро бар ҷанговарон сардор таъин намуд, ва ин дар назари тамоми қавм ва дар назари фармонбарони Шоул низ писанд омад.

6. Ва ҳангоме ки онҳо меомаданд, яъне вақте ки Довуд аз куштани фалиштӣ бармегашт, занон аз ҳамаи шаҳрҳои Исроил бо дафҳо, бо садоҳои шодӣ ва бо сеторҳо, сурудхонон ва рақсунон, ба пешвози подшоҳ Шоул берун меомаданд.

7. Ва занон тараб намуда, месуруданду мегуфтанд: «Шоул ҳазорҳоро мағлуб кард, вале Довуд — беварҳоро!»*

8. Ва Шоул бағоят хашмгин шуд, ва ин сухан ба на-зараш бад намуда, гуфт: «Ба Довуд беварҳоро нисбат дода-анд, вале ба ман ҳазорҳоро нисбат додаанд; ўро акнун фа-кат подшоҳӣ кам аст».
9. Ва аз он рӯз эътиборан, ва минбаъд, Шоул ба Довуд назари бад дошт.
10. Ва фардои он, рӯҳи баде аз чониби Худованд бар Шоул чорӣ гардида, ў андаруни хона ба чӯшу хурӯш омад, ва Довуд мисли ҳаррӯза бо дасташ менавохт; ва найзае дар дасти Шоул буд.
11. Ва Шоул найзаро андохта, ба дилаш гуфт: «Довудро зада, ба девор медӯзам». Вале Довуд ду карат худро аз пеши ў канор кашид.
12. Ва Шоул аз Довуд метарсид, зеро ки Худованд бо ў буд, вале аз Шоул дур шуда буд.
13. Ва Шоул ўро аз пеши худ дур сохт, ва ўро мириҳазор таъин намуд, ва ў пеши қавм даробаро мекард.
14. Ва Довуд дар ҳамаи роҳҳои худ комъёб мешуд, ва Худованд бо ў буд.
15. Ва чун Шоул дид, ки ў бағоят комъёб аст, аз ў ҳаро-сон шуд.
16. Ва тамоми Исроил ва Яҳудо Довудро дӯст медош-танд, зеро ки ў пеши онҳо даробаро мекард.
17. Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Инак духтари калонии худ Мерабро ба ту ба занӣ медиҳам, фақат ин ки барои ман ҷанговари далер бош, ва ҷангҳои Худовандро бибар». Ва Шоул ба дили худ гуфт: «Бигзор дасти ман бар ў набошад, балки дасти фалиштиён бошад».
18. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Ман кистам, ва ҳаёти ман ва хонадони падари ман дар Исроил чист, ки домоди подшоҳ бошам?»
19. Вале вақте ки духтари Шоул Мераб мебоист ба Довуд дода мешуд, вай ба Адриили меҳўлотӣ ба занӣ дода шуд.

*7. *Бевар* — даҳ ҳазор.

Довуд духтари Шоул Микалро ба занӣ мегирад.

20. Ва духтари Шоул Микал Довудро дӯст дошт; ва ҳангоме ки инро ба Шоул хабар доданд, ин ба назари ӯ писанд омад.

21. Ва Шоул ба дили худ гуфт: «Варо ба ӯ медиҳам, ва барои ӯ вай дом хоҳад шуд, ва дасти фалиштиён бар ӯ хоҳад буд». Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Ба воситаи дуюмаш ту имрӯз домоди ман хоҳӣ шуд».

22. Ва Шоул ба навкарони худ амр фармуд: «Ба Довуд пинҳонӣ суҳан ронда, бигӯед: "Инак, хусни тавачҷӯҳи подшоҳ бар туст, ва ҳамаи навкаронаш туро дӯст медоранд; ва алҳол домоди подшоҳ шав".

23. Ва навкарони Шоул ин суҳанонро ба гӯши Довуд расониданд, ва Довуд гуфт: «Оё дар назари шумо домоди подшоҳ шудан осон аст? Ва ҳол он ки ман шахси бенаво ва ҳақирам».

24. Ва навкарони Шоул ба ӯ хабар дода, гуфтанд: «Довуд чунин суҳанонро гуфт».

25. Ва Шоул гуфт: «Ба Довуд чунин бигӯед: "Подшоҳ маҳро талабгор нест, магар ки сад ғилофаки фалиштиёнро, то ки аз душманони подшоҳ интиқом ситонида шавад"». Ва Шоул дар чунин фикре буд, ки Довудро бо дастӣ фалиштиён ба ҳалокат бирасонад.

26. Ва навкарони ӯ ин суҳанонро ба Довуд расониданд, ва ин дар назари Довуд писанд омад, ки домоди подшоҳ гардад. Ва мӯҳлати он ҳанӯз пур нашуда буд.

27. Ва Довуд бархоста, бо одамонаш рафт, ва дусад нафарро аз фалиштиён кушт, ва ғилофакҳошонро Довуд овард, ва онҳоро ба миқдори пурра ба подшоҳ пешниҳод карданд, то ки домоди подшоҳ гардад; ва Шоул духтараш Микалро ба ӯ ба занӣ дод.

28. Ва Шоул дид ва фаҳмид, ки Худованд бо Довуд аст; ва духтари Шоул Микал ӯро дӯст медошт.

29. Ва Шоул боз ҳам зиёдтар аз Довуд тарсид, ва Шоул ҳама вақт душмани Довуд буд.

30. Ва сарварони фалиштиён берун меомаданд; ва ҳар бор, ки онҳо берун меомаданд, Довуд аз ҳамаи фармонба-рони Шоул бештар комъёб мешуд, ва номи ӯ бағоят шӯҳрат пайдо кард.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Суиқасди сеюми Шоул барои куштани Довуд.

1. Ва Шоул ба писараш Йӯнотон ва ба ҳамаи навкаронаш гуфт, ки мехоҳад Довудро бидушад; вале Йӯнотон ибни Шоул Довудро бағоят дӯст медошт.

2. Ва Йӯнотон ба Довуд хабар дода, гуфт: «Падарам Шоул мехоҳад туро бидушад; ва алҳол, лутфан, бомдодон барҳазар бош, ва дар ҷои махфии пинҳон шав.

3. Ва ман берун омада, дар саҳрое ки ту дар он бошӣ, ба паҳлуи падарам хоҳам истод, ва дар бораи ту бо падарам гуфтугӯ хоҳам кард, ва он чи бубинам, ба ту хабар хоҳам дод».

4. Ва Йӯнотон ба падараш Шоул дар бораи Довуд суҳба-нони некӯ ба забон ронда, ба вай гуфт: «Бигзор подшоҳ дар ҳақиқати банди худ Довуд гуноҳ накунад, зеро ки ӯ пеши ту гуноҳе накардааст, балки аъмоли ӯ барои ту бағоят хуб аст;

5. Ва ӯ ҷонашро ба кафи дасташ гирифта, он фалиштиро кушт, ва Худованд наҷоти бузурге барои тамоми Исроил ба амал овард, ва ту инро дида, шод гаштӣ; пас чаро ту мехоҳӣ дар ҳақиқати хуни бегуноҳе гуноҳ карда, Довудро беҳуда бидушӣ?»

6. Ва Шоул ба овози Йӯнотон гӯш андохт, ва Шоул қасам хӯрд: «Ба ҳаёти Худованд қасам, ки ӯ кушта нахоҳад шуд».

7. Ва Йӯнотон Довудро хонд, ва Йӯнотон ҳамаи ин суҳба-нонро ба ӯ хабар дод; ва Йӯнотон Довудро назди Шоул овард, ва ӯ мисли дирӯз ва парирӯз дар ҳузурӣ вай буд.

8. Ва боз ҷанг рӯй дод, ва Довуд берун омада, бо фалиштиён ҷанг кард, ва ба онҳо шикасти бузурге расонид, ва онҳо аз пеши ӯ гурехтанд.

9. Ва рӯҳи бад аз ҷониби Худованд бар Шоул нозил шуд, ва ӯ дар хонаи худ нишаста, найзаашро дар дасташ нигоҳ медошт; ва Довуд бо дасти худ барбат менавохт.

10. Ва Шоул мехост, ки Довудро бо найза зада, ба девор бидӯзад, вале ӯ худро аз пеши Шоул канор кашид, ва найза ба девор бархӯрд, ва Довуд он шаб гурехта, раҳой ёфт.

11. Ва Шоул қосидонро ба хонаи Довуд фиристод, то ки камин гирифта, субҳидам ӯро бидушанд; ва занаш Микал ба Довуд сухан ронда, гуфт: «Агар ту имшаб ҷони худро халос накуни, фардо кушта хоҳӣ шуд».

12. Ва Микал Довудро аз тиреза фурӯд овард, ва ӯ равона шуда, гурехт ва раҳой ёфт.

13. Ва Микал трофимро гирифта, бар бистар гузошт, ва пӯсти бузро гирди каллаи он ниҳода, болои онро бо либосе пӯшонид.

14. Ва Шоул қосидонро фиристод, то ки Довудро биги-ранд, вале Микал гуфт: «Ӯ бемор аст».

15. Ва Шоул қосидонро фиристод, то ки Довудро буби-нанд, ва гуфт: «Ӯро бо бистараш назди ман биёред, то ки ӯро бидушам».

16. Ва қосидон омаданд, ва инак, трофим бар бистар, ва пӯсти буз гирди каллааш буд.

17. Ва Шоул ба Микал гуфт: «Чаро маро ҷунин фиреб додӣ, ва душманамро раҳо кардӣ, то ки бигрезад?» Ва Микал ба Шоул гуфт: «Ӯ ба ман гуфт: "Маро раҳо намо, ва-гар на, туро хоҳам кушт"».

Рӯҳи Худованд Довудро нигоҳбонӣ мекунад.

18. Ва Довуд гурехта, раҳо шуд, ва назди Самуил ба Ромо омада, ҳар он чиро, ки Шоул дар ҳақи ӯ карда буд, ба вай хикоят намуд; ва ӯ ба Самуил рафта, дар Ноют сокин шуданд.

19. Ва ба Шоул хабар расонида, гуфтанд: «Инак, Довуд дар Ноюти Ромо мебошад».

20. Ва Шоул қосидонро фиристод, то ки Довудро биги-ранд, ва чун онҳо тӯдаи анбиёро диданд, ки нубувват меку-нанд, ва Самуил истода бар онҳо сарварӣ менамояд, — Рӯҳи Худо бар қосидони Шоул нозил шуда, онҳо низ нубувват кардан гирифтанд.

21. Ва инро ба Шоул хабар доданд, ва ӯ қосидони дигарро фиристод, вале онҳо низ нубувват кардан гирифтанд. Ва Шоул боз қосидони сеюмро фиристод, вале онҳо низ нубувват кардан гирифтанд.

22. Худаш низ ба Ромо равона шуд, ва чун ба чоҳи калон, ки дар Сеху мебошад, расид, савол дода, гуфт: «Самуил ва Довуд кучоянд?» Ва касе гуфт: «Инак, дар Ноюти Ромо мебошанд».

23. Ва дар он ҷо ӯ ба Ноюти Ромо рафт, ва Рӯҳи Худо бар ӯ низ нозил шуд, ва ӯ нубувваткунон мерафт, то даме ки ба Ноюти Ромо расид.

24. Ва ӯ низ либосҳои худро кашид, ва ӯ низ ба ҳузури Самуил нубувват кардан гирифт, ва тамоми он рӯз ва та-моми шабаш бараҳна хобид; бинобар ин мегӯянд: «Оё Шоул низ аз чумлаи анбиёст?».

БОБИ БИСТУМ

Йўнотон Довудро тарафдорӣ мекунад.

1. ВА Довуд аз Ноюти Ромо гурехт, ва пеши Йўнотон омада, гуфт: «Чӣ кардаам? Айбам чист, ва пеши падарат чӣ гуноҳ кардаам, ки ӯ қасди ҷони ман дорад?»

2. Вай ба ӯ гуфт: «Ҳошо ва калло, ту нахоҳӣ мурд! Инак, падарам ҳеҷ як кори бузурге ё хурде намекунад, бе он ки аввал гӯшраси ман гардонад. Пас чаро падарам ин корро аз ман пинҳон дорад? Ин тавр нахоҳад шуд».

3. Ва Довуд боз қасам хӯрда, гуфт: «Падарат ба хубӣ медонад, ки ман дар назарат илтифот ёфтаам, бинобар ин ба дили худ мегӯяд: "Бигзор инро Йўнотон надонад, ма-бодо ғамгин

шавад". Валекин, қасам ба ҳаёти Худованд ва қасам ба чони ту, ки дар миёни ман ва мавт як қадам мондааст!»

4. Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Ҳар чи дилат бихоҳад, барои ту хоҳам кард».

5. Ва Довуд ба Йӯнотон гуфт: «Инак, фардо навмоҳ аст, ва ман бояд дар сари суфраи подшоҳ биншинам; вале ту маро изн бидех, ки то бегоҳии рӯзи сеюм дар саҳро пинҳон шавам;

6. Агар падарат маро суроғ кунад, ту бигӯ: "Довуд аз ман изн пурсид, ки ба шаҳри худ Байт-Лаҳм шитоб намояд, зеро ки дар он ҷо барои тамоми хонадонаш қурбонии солона будааст";

7. Агар вай бигӯяд: "Хуб",— барои бандаат осоиштагӣ хоҳад буд; вале агар вай хашмгин шавад, бидон, ки вай ба кори баде азм намудааст;

8. Пас ту ба бандаи худ эҳсон бикун, зеро ки бандаатро бо худат ба аҳди Худованд дохил кардай; ва агар гуноҳе дар ман бошад, худат маро бикӯш: барои чӣ маро назди па-дари худ бибарӣ?»

9. Ва Йӯнотон гуфт: «Ҳошо, ки ту чунин гумон кунӣ! Зеро, агар медонистам, ки бадие бо азми падарам бар ту омаданист, оё туро аз он хабардор намекардам?»

10. Ва Довуд ба Йӯнотон гуфт: «Агар падарат бо дурушті ба ту ҷавоб гардонад, кист, ки ба ман хабар бирасонад?»

11. Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Биё, ба саҳро бароем». Ва ҳар ду ба саҳро баромаданд.

12. Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Қасам ба исми Худо-ванд Худои Исроил, ки падарамро фардо ё пасфардо дар ҳамин вақт хоҳам озмуд, ва чун бубинам, ки назараш ба Довуд нек аст, навод ки ман назди ту фиристода, гӯшраси ту нагардонам?

13. Худованд ба Йӯнотон чунин ва зиёда аз ин бикӯнад! Агар падарам барои худ салоҳ бинад, ки бадие ба сари ту биёрад, ман гӯшраси ту гардонида, туро раҳо хоҳам кард, ва ту ба саломатӣ хоҳӣ рафт; ва бигзор Худованд бо ту бошад, чунон ки бо падарам буд!

14. Ва на танҳо дар замоне ки ханӯз зинда бошам, эҳсони Худовандро нисбат ба ман ба амал оварӣ, то ки намирам,
15. Балки эҳсони худро аз хонадони ман то абад қатъ накунӣ, ҳатто дар замоне ки Худованд душманони Довудро саросар аз рӯи замин барҳам дода бошад».
16. Ва Йӯнотон бо хонадони Довуд аҳд баст, ва аз Худованд талабид, ки Довудро аз дасти душманонаш раҳой диҳад.
17. Ва Йӯнотон бори дигар ба Довуд дар бораи муҳаббате ки ба ӯ дошт, қасам ёд кард, зеро ки ӯро мисли ҷони худ дӯст медошт.
18. Ва Йӯнотон ба ӯ гуфт: «Фардо навмоҳ аст; ва туро суроғ хоҳанд кард, зеро ки ҷои нишасте ту холӣ хоҳад монд.
19. Ва то рӯзи сеюм ту бештар фурӯд омада, ба маконе бирас, ки дар рӯзи амал дар он ҷо пинҳон шуда будӣ; ва назди санги роҳнамо бинишин.
20. Ва ман се тир ба тарафи он хоҳам андохт, гӯё ки ба ҳадафе мезада бошам.
21. Ва инак, навкари худро фиристода, хоҳам гуфт: "Рафта, тирҳоро биёб"; агар ба навкар бигӯям: "Инак, тирҳо аз ин тарафи туст", онҳоро бигир ва назди ман биё, зеро ки барои ту осоиштагист, ва қасам ба ҳаёти Худованд, ки ба ту зараре нахоҳад расид.
22. Валекин агар ба амрад бигӯям: "Инак, тирҳо аз он тарафи туст", — ту бирав, зеро ки Худованд туро раҳо кардааст.
23. Ва дар хусуси он сухане ки ман ва ту ба забон рондем, инак Худованд дар миёни ман ва ту то абад шоҳид хоҳад буд».
24. Ва Довуд дар саҳро пинҳон шуд. Ва навмоҳ фаро расид, ва подшоҳ ба сари суфра нишаст.
25. Ва подшоҳ, мисли ҳарвақта, бар нишемангоҳи назди девор нишаст; ва Йӯнотон бархост, ва Абнир дар паҳлуи Шоул нишаст; ва ҷои Довуд холӣ монд.

26. Ва Шоул дар он рӯз чизе нагуфт, зеро ки ба дили худ гуфт: «Ин тасодуфист; шояд, вай нопок бошад, зеро ки худро татхир нанамудааст».

27. Ва рӯзи дуҷуми навмоҳ фаро расид, ва ҷои Довуд боз холи монд; ва Шоул ба писараш Йӯнотон гуфт: «Чаро писари Йисой ҳам дирӯз ва ҳам имрӯз ба сари суфра наомад?»

28. Ва Йӯнотон ба Шоул ҷавоб гардонид: «Довуд аз ман изн пурсид, то ки ба Байт-Лаҳм биравад;

29. Ва ӯ ба ман гуфт: "Лутфан, ба рафтани изн бидех, зеро ки хонадони мо дар шаҳр қурбонӣ хоҳанд кард, ва бародарам ба ман амр фармудааст; ва алҳол, агар дар назарат илтифот ёфта бошам, ман меравам, то ки бо бародаронам дидорбинӣ намоям". Бинобар ин ӯ ба сари суфраи подшоҳ наомадааст».

30. Ва хашми Шоул бар Йӯнотон аланга зада, ба ӯ гуфт: «Эй фарзанди занакӣ саркашӣ исьёнкор! Ман акнун дониستم, ки ту писари Йисойро барои шармандагии худат ва шармандагии аврати модарат баргузидаӣ!

31. Зеро дар тамоми айёме ки писари Йисой бар рӯи замин зинда бошад, ту пойдор нахоҳӣ буд, ва подшоҳии ту низ; ва алҳол бифирист ва ӯро дастгир карда назди ман биёр, зеро ки ӯ ба мурдан маҳкум аст».

32. Ва Йӯнотон ба падараш Шоул ҷавоб гардонид, ба вай гуфт: «Чаро ӯ ба мурдан маҳкум будааст? Чӣ кардааст?»

33. Ва Шоул найзаӣ худро бар ӯ андохт, то ки ӯро бизанад; ва Йӯнотон фаҳмид, ки падараш ба таври қатъӣ аз ӯ наму-дааст, ки Довудро бидушад.

34. Ва Йӯнотон ба хашм омада аз сари суфра бархост, ва дар рӯзи дуҷуми навмоҳ хӯрок нахӯрд, зеро ки барои Довуд ғамгин буд, ва ба он сабаб, ки падараш ӯро хичил карда буд.

35. Ва бомдодон Йӯнотон дар мӯҳлате ки бо Довуд муайян намуда буд, ба саҳро баромад, ва амради хурдсоле ҳамроҳаш буд.

36. Ва ба он амрад гуфт: «Бирав ва тирхоеро, ки ман меандозам, биёб». Ҳамин ки амрад давид, ӯ тирро тавре андохт, ки аз вай онсӯтар гузашта рафт.

37. Ва чун амрад ба он чо, ки Йӯнотон тир андохт, меда-вид, Йӯнотон аз ақиби амрад фаръёд зада, гуфт: «Тир, охир, дар он тарафи туст».

38. Ва Йӯнотон аз ақиби амрад фаръёд зад: «Шитоб намо! наист!» Ва амради Йӯнотон тирхоро ғундошта, назди оғои худ омад.

39. Ва амрад аз чизе вукуф надошт, аммо Йӯнотон ва Довуд таги гапро медонистанд.

40. Ва Йӯнотон аслиҳаи худро ба амраде ки дар ҳузураш буд, дода, ба вай гуфт: «Рафта, ба шаҳр бибар».

41. Вақте ки амрад рафт, Довуд аз тарафи ҷануб бархост, ва бар рӯи худ ба замин афтада, се карат сачда бурд; ва онҳо якдигарро бўсида, бо ҳамдигар гирья карданд, лекин Довуд бештар гирифт.

42. Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Ба саломатӣ бирав. Он чи хар дуи мо ба исми Худованд қасам хӯрда гуфтем, ки бигзор Худованд дар миёни ман ва ту ва дар миёни насли ман ва насли ту бошад, — то абад қоим хоҳад буд».

43. Ва ӯ бархоста, равона шуд, ва Йӯнотон ба шаҳр баргашт.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Довуд назди Аҳималик пинҳон мешавад.

1. Ва Довуд ба Нуб назди Аҳималики коҳин омад; ва Аҳималик бо ошӯбе ба пешвози Довуд шитофта, ба ӯ гуфт: «Чаро ту танҳо омадаӣ, ва касе бо ту нест?»

2. Ва Довуд ба Аҳималики коҳин гуфт: «Подшоҳ ба ман кореро супурда, ба ман гуфт: "Аз ин кор, ки туро барояш мефиристам, ва аз он чи ба ту амр фармудаам, бигзор касе ҳеҷ хабардор нашавад"; ва навкаронро ман дар фалон чо гузоштам.

3. Ва алҳол, агар чизе дар дастат бошад, панчто нон, ё ҳар чизе ки ёфт шавад, ба ман бидех».
4. Ва коҳин ба Довуд ҷавоб гардонида, гуфт: «Нони оддӣ дар дастам нест, балки нони муқаддас ҳаст, ба шарте ки навкарон аз зан худдорӣ карда бошанд».
5. Ва Довуд ба коҳин ҷавоб гардонида, ба вай гуфт: «Рости гап, дирӯз ва парирӯз, аз рӯзе ки берун омадаам, занон аз мо дур буданд, ва зарфҳои навкарон муқаддас мебошад, ва агарчи роҳи мо қудсият надорад, бо вучуди он имрӯз нон дар зарфҳо муқаддас хоҳад монд».
6. Ва коҳин нони муқаддасро ба ӯ дод, зеро ки дар он ҷо ноне набуд, ҷуз нонҳои тақдим, ки аз пеши Худованд бар-дошта шуда буд, то ки дар рӯзи бардоштани нонҳои гарм бимонанд.
7. Ва дар он ҷо дар он рӯз шахсе аз навкарони Шоул ба хузури Худованд истода буд, ва ӯ Дӯаги адӯмӣ ном дошта, мири рамабонони Шоул буд.
8. Ва Довуд ба Аҳималик гуфт: «Оё ин ҷо дар дастат найзае ё шамшере ҳаст? Зеро ки ман шамшерам ва яроқи дигарамро низ бо худ наовардаам, чунки супориши подшоҳ таъҷилӣ буд».
9. Ва коҳин гуфт: «Инак, шамшери Ҷольёти фалиштӣ, ки варо ту дар дараи Эло куштӣ дар қафои эфӯд бо либосе печонида монда шудааст; агар меҳоҳӣ онро барои худ би-гирӣ, — бигир, зеро ки ғайр аз он дар ин ҷо дигаре нест». Ва Довуд гуфт: «Хубтар аз он нест, онро ба ман бидех».
10. Ва Довуд бархоста, дар он рӯз аз пеши Шоул гурехт, ва назди Окиш, подшоҳи Ҷат, омад.
11. Ва навкарони Окиш ба вай гуфтанд: «Ин, охир, Довуд, подшоҳи он замин аст; дар бораи ӯ, охир, рақсунон ме-суруданд: "Шоул ҳазорҳоро мағлуб кард, вале Довуд — бе-варҳоро!"»
12. Ва Довуд ин суханонро дар дили худ ҷо дод, ва аз Окиш, подшоҳи Ҷат, бисъёр ҳаросон шуд.

13. Ва дар назари онҳо рафтори худро тағбир дода, назди онҳо худро ба девонагӣ зад, ва бар табақаҳои дарвоза нақш мекашид, ва оби даҳанаширо бар ришаш мерехт.

14. Ва Окиш ба навкарони худ гуфт: «Инак, шумо мебинед, ки ин шахс девона аст; пас, чаро варо назди ман овардаед?

15. Оё ман ба девонагон эҳтиёҷ дорам, ки варо овар-даед, то назди ман девонагӣ кунад? Оё лозим аст, ки ин шахс ба хонаи ман дохил шавад?»

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Довуд дар атрофаи сарбозонро чамъ карда, бо онҳо баромада меравад.

1. Ва Довуд аз он ҷо рафта, ба мағораи Адулом гурехт; ва бародаронаш ва тамоми хонадони падараш шунида, назди ӯ ба он ҷо фурӯд омаданд.

2. Ва ҳар кӣ дар аҳволи танг буд, ва ҳар кӣ қарзхоҳе дошт, ва ҳар кӣ талхайш буд, назди ӯ чамъ шуданд, ва ӯ саркардаи онҳо гардид; ва тақрибан чорсад нафар бо ӯ буданд.

3. Ва Довуд аз он ҷо ба Мисфои Мӯоб рафт, ва ба подшоҳи Мӯоб гуфт: «Лутфан, падарам ва модарам назди шумо биёянд, то бидонам, ки Худо бо ман чӣ хоҳад кард».

4. Ва онҳоро назди подшоҳи Мӯоб оварда монд, ва онҳо тамоми айёме ки Довуд дар он паноҳгоҳ буд, назди вай сукунат доштанд.

5. Ва Ҷоди набӣ ба Довуд гуфт: «Дар ин паноҳгоҳ наист, балки раҳсипор шуда, ба замини Яҳудо бирав». Ва Довуд рафта, ба ҷангали Ҳорат расид.

6. Ва Шоул шунид, ки Довуд ва одамоне ки бо ӯ ҳас-танд, пайдо шудаанд; ва Шоул дар Ҷибъо, зери дарахти газ, ки бар тал буд, менишаст, ва найзааш дар дасташ буд, ва ҳамаи фармонбаронаш дар гирду пешаш меистоданд.

7. Ва Шоул ба фармонбарони худ, ки дар гирду пешаш истода буданд, гуфт: «Бишнавед, эй банӣ-Бинъёмин! Оё писари

- Йисой низ ба ҳамаи шумо киштзорҳо ва токистонҳо хоҳад дод, ва оё ҳамаи шуморо мириҳазор ва мирисад таъин хоҳад кард,
8. Ки ҳамаатон бар зидди ман забон як кардаед, ва касе гӯшраси ман накард, ки писарам бо писари Йисой аҳд бастааст, ва касе аз шумо ғами маро нахӯрд, ва гӯшраси ман накард, ки писарам бандаи маро барангехтааст, то ки бар ман камин гирад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст?»
9. Ва Дӯаги адӯмӣ, ки бо фармонбарони Шоул истода буд, ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман писари Йисойро дидам, ки ба Нуб назди Аҳималик ибни Аҳитуб омад,
10. Ва ӯ дар бораи вай аз Худованд пурсид, ва тӯша ба вай дод, ва шамшери Ҷольёти фалиштиро ба вай дод».
11. Ва подшоҳ фиристода, Аҳималик ибни Аҳитуби коҳин ва ҳамаи коҳинони хонадони падари варо, ки дар Нуб буданд, даъват намуд; ва ҳамаи онҳо назди подшоҳ омаданд.
12. Ва Шоул гуфт: «Бишнава, эй ибни Аҳитуб!» Вай гуфт: «Лаббай, эй оғоям».
13. Ва Шоул ба вай гуфт: «Чаро ту ва писари Йисой бар зидди ман забон як кардаед, ба тавре ки ту ба ӯ нон ва шамшер додай, ва дар бораи ӯ аз Худо пурсидаӣ, то ки бар ман камин гирад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст?»
14. Ва Аҳималик ба подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфт: «Кист аз ҳамаи бандагонат, ки мисли Довуд амин бошад? Ва ӯ домоди подшоҳ аст, ва иҷроқунандаи фармонҳои туст, ва дар хонаи ту мӯҳтарам аст.
15. Оё ба пурсидан аз Худо дар бораи ӯ ҳамон рӯз шурӯъ намудаам? Ҳошо ва калло! Бигзор подшоҳ ин гуноҳро ба бандаи худ ва ба тамоми хонадони падарам нисбат надихад, зеро ки бандаат аз тамоми ин қор ба андозаи андак ё зиёд вуқуф наёфтааст».
16. Ва подшоҳ гуфт: «Эй Аҳималик, ту ва тамоми хонадони падарат ҳатман хоҳед мурд!»
17. Ва подшоҳ ба шотироне ки дар гирду пешаш истода буданд, гуфт: «Ҳамла оварда, коҳинони Худовандро бидушед, зеро дасти онҳо низ бо Довуд аст, чунки аз гурехтани ӯ

вукуф ёфта, гӯшраси ман накардаанд». Вале фармонбарони подшоҳ нахостанд дасти тааддӣ дароз кунанд, то ки коҳинони Худовандро ба ҳалокат расонанд.

18. Ва подшоҳ ба Дӯаг гуфт: «Ту ҳамла оварда, коҳинро бидуш». Ва Дӯаги адӯмӣ ҳамла оварда, ба куштани коҳинон шурӯъ намуд, ва дар он рӯз вай ҳаштоду панҷ мардро, ки эфӯди катон мепӯшиданд, ба ҳалокат расонид.

19. Ва аҳли Нубро, ки шаҳри коҳинон аст, ба дами шамшер кушт: мардон ва занон, ва кӯдакон ва ширмакон, ва говон ва харон ва гӯсфандонро ба дами шамшер кушт.

20. Вале як писари Аҳималик ибни Аҳитуб, ки номаш Абъётор буд, халосӣ ёфта, назди Довуд гурехт.

21. Ва Абъётор ба Довуд хабар дод, ки Шоул коҳинони Худовандро кушт.

22. Ва Довуд ба Абъётор гуфт: «Ҳамон рӯз, ки Дӯаги адӯмӣ дар он ҷо буд, медонистам, ки вай ба Шоул ҳатман хабар хоҳад дод. Ман сабаби ҳалокати ҳамаи ҷонҳои хонадони падарат шудаам.

23. Назди ман бимон, натарс, зеро ҳар кӣ қасди ҷони ту дорад, қасди ҷони ман низ хоҳад дошт; ту назди ман дар амният хоҳӣ буд».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Мочароҳои Довуд.

1. Ва ба Довуд хабар дода, гуфтанд: «Инак, фалиш-тиён ба аҳли Қайло ҷанг мекунанд, ва хирманҳоро толону тороч менамоянд».

2. Ва Довуд аз Худо пурсида, гуфт: «Оё рафта, ин фалиштиёнро торумор намоям?» Ва Худованд ба Довуд гуфт: «Рафта, фалиштиёнро торумор намо ва аҳли Қайлоро начот деҳ».

3. Вале одамони Довуд ба ӯ гуфтанд: «Инак, мо ин ҷо дар Яҳудо метарсем, пас хусусан агар бар зидди фавҷҳои фалиштиён ба Қайло биравем!»

4. Ва Довуд бори дигар аз Худованд пурсид, ва Худованд ба ӯ ҷавоб гардонида, гуфт: «Бархоста, ба Қайло фу-рӯд ой, зеро ки Ман фалиштиёнро ба дасти ту хоҳам супурд».
5. Ва Довуд бо одамонаш ба Қайло рафт, ва бо фалиштиён чанг кард, ва чорвои онҳоро бурд, ва ба онҳо зарбаи бузурге расонид; ва Довуд сокинони Қайлоро начот дод.
6. Ва ҳангоме ки Абъётор ибни Аҳималик назди Довуд гурехта омад, эфӯдро ба дасташ гирифта овард.
7. Ва ба Шоул хабар доданд, ки Довуд ба Қайло омадааст. Ва Шоул гуфт: «Худо ӯро ба дасти ман супурдааст, зеро ӯ ба шаҳре ки дарвоза ва ғалақаҳо дорад, даромада, худро банд кардааст».
8. Ва Шоул тамоми қавмро ба чанг даъват намуд, то ки ба Қайло фуруд омада, Довуд ва одамони ӯро муҳосира на-мояд.
9. Ва Довуд фаҳмид, ки Шоул ба муқобили ӯ нияти баде дорад; ва ӯ ба Абъётори коҳин гуфт: «Эфӯдро наздик биёр».
10. Ва Довуд гуфт: «Худовандо, Худои Исроил! Бандаат шунидааст, ки Шоул мехоҳад ба Қайло омада, аз боиси ман шаҳрро валангор кунад.
11. Оё сокинони: Қайло маро ба дасти вай хоҳанд супурд? Оё Шоул фуруд хоҳад омад, чунон ки бандаат шунидааст? Худовандо, Худои Исроил! Лутфан, бандаатро огоҳ намо». Ва Худованд гуфт: «Вай фуруд хоҳад омад».
12. Ва Довуд гуфт: «Оё сокинони Қайло ман ва одамо-намро ба дасти Шоул хоҳанд супурд?» Ва Худованд гуфт: «Хоҳанд супурд».
13. Ва Довуд бо одамонаш, ки тақрибан шашсад нафар буданд, бархост, ва онҳо аз Қайло баромада, ба ҳар ҷое ки тавонистанд бираванд, рафтанд. Ва чун ба Шоул хабар ра-сид, ки Довуд аз Қайло гурехтааст, аз юруш даст кашид.
14. Ва Довуд дар биёбон бар сахраҳои дастнорас сукунат дошт, ва бар кӯҳе дар биёбони Зиф иқомат намуд. Ва Шоул ҳама вақт ӯро мечуст, вале Худо ӯро ба дасташ намесупурд.

15. Ва Довуд дид, ки Шоул барои ҷустани ҷони ӯ берун омадааст; ва Довуд дар биёбони Зиф, дар Хӯршо ном мавзее сукунат дошт.
16. Ва Йӯнотон ибни Шоул бархоста, назди Довуд ба Хӯршо омад, ва дасти ӯро бо таваккал кардан ба Худо тақвият намуд.
17. Ва ба ӯ гуфт: «Натарс, зеро ки дасти падарам Шоул туро пайдо нахоҳад кард, ва ту бар Исроил подшоҳ хоҳӣ шуд, ва ман баъд аз ту дуюмин хоҳам буд, ва падарам Шоул низ инро медонад».
18. Ва ҳар дуяшон ба ҳузури Худованд аҳд бастанд; ва Довуд дар Хӯршо монд, ва Йӯнотон ба хонаи худ рафт.
19. Ва зифиён назди Шоул ба Цибъо баромада, гуфтанд: «Довуд, охир, назди мо дар Хӯршо, бар сахраҳои дастнорас, бар тали Ҳакило, ки ба тарафи ҷанубии биёбон аст, пинҳон шудааст.
20. Ва алҳол, эй подшоҳ, ҳар вақте ки дилат бихоҳад, фуруд ой, ва дайни мо ин аст, ки ӯро ба дасти подшоҳ бисупорем».
21. Ва Шоул гуфт: «Худованд шуморо баракат диҳад, зеро дар ҳаққи ман дилсӯзӣ кардаед.
22. Пас биравед, боз тайёри бинед, ва ҷоеро, ки қадамаш гузошта мешавад, ва касе ӯро дар он ҷо дидааст, тафтиш намуда зери ҷашм гиред, зеро ба ман мегӯянд, ки ӯ бағоят маккор аст.
23. Ва ҳамаи паноҳгоҳҳоеро, ки ӯ дар онҳо пинҳон мешавад, тафтиш намуда, зери ҷашм гиред, ва бо маълумоти аниқ назди ман баргардед, ва он гоҳ ман бо шумо хоҳам рафт; ва агар ӯ дар ин замин бошад, ман ӯро дар миёни ҳамаи қабिलाҳои Яҳудо ҷустуҷӯ хоҳам кард».
24. Ва онҳо бархоста, аз пеши Шоул ба Зиф рафтанд. Ва Довуд бо одамонаш дар биёбони Моён, дар сахро, ба тарафи ҷанубии биёбон буд.
25. Ва Шоул бо одамонаш ба ҷустуҷӯи ӯ рафт, ва инро ба Довуд хабар доданд, ва ӯ аз сахра фуруд омада, дар биёбони

Моӯн чойгир шуд. Ва Шоул инро шунида, Довудро дар биёбони Моӯн таъқиб кард.

26. Ва Шоул ба як тарафи кӯҳ равона буд, ва Довуд бо одамонаш ба тарафи дигари кӯҳ. Ва Довуд мешитофт, то ки аз пеши Шоул бигрезад, ва Шоул ва одамонаш Довуд ва одамонашро ихота мекарданд, то ки онҳоро дастгир намоянд.

27. Вале қосиде назди Шоул омада, гуфт: «Шитобон биё, зеро ки фалиштиён ба замин ҳучум овардаанд».

28. Ва Шоул аз таъқиб кардани Довуд баргашта, ба пешвози фалиштиён равона шуд. Бинобар ин он маконро Селаъ-Ҳамаҳлекӯт* номидаанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Довуд Шоулро дар мағораи Эйн-Чадӣ амон медиҳад.

1. Ва Довуд аз он чо баромада, дар чойҳои дастнораси Эйн-Чадӣ чойгир шуд.

2. Ва ҳангоме ки Шоул аз таъқиб кардани фалиштиён баргашт, ба ӯ хабар дода, гуфтанд: «Инак, Довуд дар биёбони Эйн-Чадӣ мебошад».

3. Ва Шоул се ҳазор марди гузинро аз тамоми Исроил гирифта, ба ҷустуҷӯи Довуд ва одамонаш сӯи саҳроҳое рафт, ки маскани бузҳои кӯҳист.

4. Ва ба кӯраи бузу гӯсфандон, ки дар сари роҳ буд, расид, ва дар он чо мағорае буд, ва Шоул барои қазои ҳочат ба он чо даромад; ва Довуд ва одамонаш дар ақсои мағора нишаста буданд.

5. Ва одамони Довуд ба ӯ гуфтанд: «Инак рӯзе ки Худо-ванд дар бораи он ба ту гуфтааст: "Инак, Ман душманатро ба дастат месупорам, ва ҳар чи дар назарат писанд ояд, ба вай хоҳӣ кард"». Ва Довуд бархоста, домани ҷомаи Шоулро оҳиста бурид.

*28. Сахраи муҳолифат.

6. Вале баъд аз он, дили Довуд ба изтироб омад аз он ки домани чомаи Шоулро буридааст,
7. Ва ӯ ба одамони худ гуфт: «Ҳошо ва калло аз ҷониби Худованд, ки ман чунин амале ба оғои худ, масеҳи Худо-ванд, бикунам, яъне дасти тааддӣ ба вай дароз кунам, зеро ки вай масеҳи Худованд аст».
8. Ва Довуд одамони худро бо ин суханон лат дода, нагузошт, ки онҳо бар Шоул қиём кунанд. Ва Шоул бар-хоста, аз мағора баромада рафт.
9. Ва баъд аз он Довуд бархоста, аз мағора баромад, ва аз ақиби Шоул фаръед зада, гуфт: «Эй оғоям, подшоҳ!» Ва Шоул ба ақиби худ нигарист, ва Довуд рӯ ба замин афтада, ба вай сачда бурд.
10. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Чаро суханони одамонро мешунавӣ, ки мегӯянд: "Инак, Довуд ба ту қасди бад дорад"»?
11. Инак, имрӯз чашмонат дидааст, ки Худованд имрӯз туро дар мағора ба дасти ман супурда буд, ва баъзеҳо гуфтанд, ки туро бикунам, вале ман туро амон дода, гуфтам: "Дасти худро бар оғои худ дароз нахоҳам кард, зеро ки вай масеҳи Худованд аст".
12. Ва бингар, эй падарам, ва домани чомаи худро дар дасти ман бубин: модоме ки домани чомаи туро буридаам, вале туро накуштаам, бидон ва яқин бидор, ки бадӣ ва ҷинояте дар дасти ман нест, ва ман дар ҳаққи ту гуноҳе накардаам, ва ҳол он ки ту камин мегузорӣ, то ки ҷони маро бигирӣ.
13. Бигзор Худованд дар миёни ману ту доварӣ намояд, ва бигзор Худованд интиқоми маро аз ту бигирад, валекин дасти ман бар ту нахоҳад буд.
14. Чунон ки масали қадимӣ мегӯяд: "Шарорат аз шарирон содир мешавад", валекин дасти ман бар ту нахоҳад буд.
15. Ба муқобили кист, ки подшоҳи Исроил берун омадааст? Таъқиботи ту ба муқобили кист? Ба муқобили саги мурдаест, ба муқобили як кайкест.

16. Пас бигзор Худованд довар бошад, ва дар миёни ману ту доварӣ намояд, ва даъвои маро бубинад ва бисанҷад, ва маро аз дасти ту бираҳонад».

17. Ва ҳангоме ки Довуд гуфтани ин суханонро ба Шоул ба анҷом расонид, Шоул гуфт: «Оё ин овози туст, эй писарам Довуд?» Ва Шоул овози худро баланд карда, гирифт,

18. Ва ба Довуд гуфт: «Ту аз ман одилтар ҳастӣ, зеро ки ту подоши маро бо некӣ расондӣ, ва ҳол он ки ман подоши туро бо бадӣ расондаам.

19. Ва ту имрӯз исбот намудӣ, ки чӣ гуна ба ман некӣ кардӣ, дар сурате ки Худованд маро ба дасти ту супурд, вале ту маро накуштӣ.

20. Ва агар касе душмани худро ёфта бошад, оё варо бо некӣ раҳо мекунад? Бигзор Худованд туро ба бадали он чи имрӯз барои ман кардӣ, бо некӣ подош диҳад.

21. Ва инак алҳол медонам, ки ту ҳатман подшоҳ хоҳӣ шуд, ва мамлакати Исроил дар дасти ту устувор хоҳад гардид.

22. Ва алҳол барои ман ба Худованд қасам бихӯр, ки баъд аз сари ман насли маро несту нобуд нахоҳӣ кард, ва номи маро аз хонадони падарам маҳв нахоҳӣ намуд».

23. Ва Довуд ба Шоул қасам хӯрд. Ва Шоул ба хонаи худ рафт, ва Довуд ва одамонаш ба қалъаи худ баромаданд.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Вафоти Самуил. Довуд ва Нобол.

1. Ва Самуил вафот кард; ва тамоми Исроил чамъ шуда, барои ӯ навҳагарӣ карданд, ва ӯро дар хонааш, дар Ромо дафн намуданд. Ва Довуд бархоста, ба биёбони Форон фуруд омад.

2. Ва марде дар Моён буд, ки дороияш дар Кармил буд, ва ин мард бағоят сарватдор буда, се ҳазор гӯсфанд ва ҳазор буз дошт; ва ӯ дар мавсими пашмбурии рамаҳояш дар Кармил буд.

3. Ва номи ин мард Нобол, ва номи занаш Абичайл буд; ва ин зан окила ва хушчамол буд, вале ин мард сахтгир ва бадкор буда, аз хонадони Колеб буд.
4. Ва Довуд дар биёбон шунид, ки Нобол рамаҳояшро пашмбурӣ мекунад.
5. Ва Довуд даҳ ҷавонро фиристод; ва Довуд ба он ҷавонон гуфт: «Ба Кармил бароед, ва назди Нобол рафта, аз номи ман ба ӯ салом расонед.
6. Ва бигӯед: "Зинда бош! Осоиштагӣ бар ту бод, осоиштагӣ бар хонадони ту, осоиштагӣ бар ҳар чизе ки дорӣ!
7. Ва алҳол шундаам, ки назди ту пашмбурӣ мекунад. Алҳол ҷӯпононе ки ту дорӣ, бо мо буданд, ва мо ба онҳо осебе нарасондаем, ва дар тамоми айёме ки онҳо дар Кармил буданд, ҳеч як чизашон талаф нашудааст.
8. Аз навкарони худ бипурс, ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт. Пас бигзор ин ҷавонон дар назари ту илтифот ёбанд, зеро ки мо дар рӯзи нек омадаем; лутфан, аз он чи зери дасти туст, барои бандагонат ва барои писарат Довуд бидеҳ"».
9. Ва ҷавонони Довуд омада, ин суҳанонро аз номи Довуд ба Нобол гуфтанд, ва хомӯш монданд.
10. Ва Нобол ба навкарони Довуд ҷавоб гардонид, гуфт: «Довуд кист, ва писари Ҷисой кист? Имрӯз ғуломони зиёде ҳастанд, ки ҳар яке аз пеши оғоёни худ гурехта рафтаанд.
11. Оё равост, ки ман нони худ ва оби худ ва гӯшти худро, ки барои пашмбурони худ муҳайё кардам, бигирам ва ба ка-соне ки намедонам аз кучо пайдо шудаанд, бидиҳам?»
12. Ва ҷавонони Довуд тоб хӯрда, ба роҳи худ раф-танд; ва гашта омада, ҳамаи ин суҳанонро ба ӯ хабар доданд.
13. Ва Довуд ба одамони худ гуфт: «Ҳар яке шамшери худро бандед!» Ва ҳар яке шамшери худро бастанд, ва Довуд низ шамшери худро баст. Ва тақрибан чорсад кас аз ақиби Довуд рафтанд, ва дусад кас назди ашъё монданд.
14. Валекин ба Абичайл, зани Нобол, яке аз навкаронаш хабар дода, гуфт: «Инак, Довуд қосидонро аз биёбон фирис-тод, то

ки оғои моро табрик гӯянд, вале \bar{u} ба онҳо дағало-на муносибат намуд.

15. Ва ҳол он ки ин одамон ба мо бағоят некӯ рафтор карданд, ва дар тамоми айёме ки мо дар сахро буда, бо онҳо мегаштем, ба мо осебе нарасидааст, ва ҳеч чизи мо талаф нашудааст.

16. Дар тамоми айёме ки мо бо онҳо гашта, рамаҳоро меҷаронидем, ҳам рӯзона ва ҳам шабона, онҳо барои мо мисли хисоре буданд.

17. Ва алҳол бидон ва бубин, ки чӣ бояд бикунӣ, зеро мусибате бар оғои мо ва бар тамоми хонадонаш таҳдид менамояд; ва \bar{u} шахси нобакор аст, ба тавре ки бо \bar{u} гап задан мумкин нест».

18. Ва Абичайл шитобон дусадто нон, ва ду машк шароб, ва панҷ гӯсфанди пухта, ва панҷ сео* хӯшабирьён, ва сад сармавизи соягӣ, ва дусад қурс анҷир гирифта, ба харҳо бор кард.

19. Ва ба навкаронаш гуфт: «Пешопеши ман равона ша-вед; инак, ман аз қафои шумо меоям». Валекин ба шавҳа-раш Нобол хабар надод.

20. Ва ҳангоме ки \bar{u} ба хар савор шуда, бо пайроҳаи ба назар ноаёни кӯҳ мерафт, инак, Довуд ва одамонаш ба пеш-вози вай фурӯд омаданд, ва \bar{u} бо онҳо рӯ ба рӯ шуд.

21. Ва Довуд мегуфт: «Ҳақиқатан, ман тамоми дороии ин шахсро дар биёбон беҳуда ниғаҳбонӣ намудаам, ва аз тамоми дороии вай чизе талаф нашудааст; валекин вай ба бадали некӣ ба ман бо бадӣ подош додааст.

22. Худованд ба душманони Довуд чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар ман то субҳидам аз тамоми дороии вай як наринае боқӣ бигузoram».

23. Ва ҳангоме ки Абичайл Довудро дид, шитобон аз бо-лои хар фуромад, ва пеши Довуд рӯ бар замин афтода, ба \bar{u} сачда кард.

*18. Сео — андозаи қадимии ҳаҷми ғалладона, ки тақрибан 13 литр гунҷоиш дошт.

24. Ва назди поҳои ӯ афтода, гуфт: «Ин гуноҳ бар ман аст, эй оғоям; лутфан, канизат дар гӯши ту сухан гӯяд, ва суханони чӯрии худро бишнава.

25. Бигзор оғоям ба ин марди нобакор, яъне ба Нобол, диққат надихад, зеро, номи вай чӣ гуна бошад, худааш ҳа-мон гуна аст: номаш Нобол* аст, ва зиштӣ бо ӯст. Вале ман, чӯрии ту, навкарони оғоямро, ки ту фиристодӣ, нади-даам.

26. Ва алҳол, эй оғоям, қасам ба ҳаёти Худованд ва қа-сам ба ҳаёти ту, ки Худованд туро аз хунрезӣ нигоҳ дошта, нагузоштааст, ки бо дасти худ интиқом гирӣ; ва алҳол душманонат, ва онҳое ки ба оғоям бадӣ мецоҳанд, бигзор мисли Нобол шаванд.

27. Ва ин аст инъоме ки канизат барои оғоям овардааст, ва он ба навкароне ки ҳамроҳи оғоям мераванд, дода мешавад.

28. Лутфан, аз гуноҳи чӯрии худ гузарой намо; яқинан Худованд барои оғоям хонадони матине барқарор хоҳад кард, зеро ки оғоям ҷангҳои Худовандро мебарад, ва тамоми айёми умрат дар ту бадӣ ёфт нахоҳад шуд.

29. Ва агар касе бархоста, туро таъқиб намояд ва қасди ҷони ту кунад, ҷони оғоям бо риштаи ҳаёт назди Худо-ванд Худои ту баста хоҳад буд, вале ҷони душманонатро ӯ мисли он ки аз даруни фалахмон бошад, дур хоҳад андохт.

30. Ва ҳангоме ки Худованд ба оғоям, мувофиқи ҳар он чи дар бораи ту гуфтааст, некӣ бикунанд, ва туро бар Исроил раис таъин намояд,

31. Он гоҳ ин барои ту сабаби таассуф ва барои оғоям азоби вичдон нахоҳад шуд, ки хуни ноҳақ рехтааст, ва оғоям интиқомро ба дасти худ раво дидааст. Ва ҳангоме ки Худованд ба оғоям некӣ кунад, канизати худро ба ёд хоҳӣ овард».

32. Ва Довуд ба Абиҷайл гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки туро имрӯз ба пешвози ман фиристод.

*25. *Нобол* — зишт.

33. Ва хиради ту муборак аст, ва худат муборак ҳастӣ, ки имрӯз маро нагузоштӣ, ки хун бирезам, ва бо дасти худ интиқом гирам.
34. Валекин, қасам ба ҳаёти Худованд Худои Исроил, ки маро аз бадӣ кардан ба ту нигоҳ дошт: агар ту шитобон ба пешвози ман намеомадӣ, албатта назди Нобол то субҳидам наринае боқӣ наместонд».
35. Ва Довуд он чиро, ки барои ӯ оварда буд, аз дасти вай гирифта, ба вай гуфт: «Ба саломатӣ ба хонаат бирав; инак, ман ба овози ту гӯш андохта, туро рӯихотир кардам».
36. Ва Абиҷайл назди Нобол омад, ва инак, базме дар хонаи ӯ мисли базми подшоҳ ораста шуда буд, ва дили Нобол шод гардида, ӯ бағоят маст буд; ва то субҳ вай ба ӯ чизе кам ё зиёд хабар надод.
37. Ва бомдодон, вақте ки мастӣ аз Нобол берун рафт, занаш ин ҳодисаҳоро ба ӯ хабар дод; ва дили ӯ андаруни ӯ шах шуда монд, ва худаш мисли санг гардид.
38. Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз даҳ рӯз Худованд Ноболро мубталои дард гардонид, ва ӯ мурд.
39. Ва чун Довуд шунид, ки Нобол мурдааст, гуфт: «Муборак аст Худованд, ки ниқори нанги маро аз Нобол ситонидааст, ва бандаи Худро аз бадӣ нигоҳ доштааст, ва бадии Ноболро ба сари вай баргардонидааст». Ва Довуд фиристод, то ба Абиҷайл бигӯянд, ки ӯ меҳоҳад варо барои худ ба занӣ бигирад.
40. Ва навкарони Довуд назди Абиҷайл ба Кармил омаданд ва ба вай сухан ронда, гуфтанд: «Довуд моро назди ту фиристод, то ки туро барои худ ба занӣ бигирад».
41. Вай барҳост, ва рӯ ба замин сачда бурда, гуфт: «Инак, канизии ту ҳозир аст чӯриё бишавад, то ки пойҳои навкарони оғоямро бишӯяд».
42. Ва Абиҷайл шитобон барҳоста, бар хар савор шуд, ва панҷ канизаш ба вай ҳамроҳӣ карданд; ва аз ақиби қосидони Довуд равона шуд, ва занӣ ӯ гардид.

Довуд Аҳинӯамро низ барои худ ба занӣ мегирад.

43. Довуд пеш аз ин Аҳинӯами изреъилиро ба зани гирифта буд; ва акнун ҳар дуи онҳо занони ӯ буданд.

44. Ва Шоул духтараш Микалро, ки зани Довуд буд, ба Фалтӣ ибни Лайиш, ки аз Чаллим буд, дод.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Довуд бори дуюм Шоулро амон медиҳад.

1. Ва зифиён назди Шоул ба Чибъо омада, гуфтанд: «Довуд, охир, дар тали Ҳакило, ки рӯ ба рӯи биёбон аст, пинҳон шудааст».

2. Ва Шоул бархоста, ба биёбони Зиф фурӯд омад, ва се ҳазор марди гузини Исроил ҳамроҳи ӯ буданд, то ки Довудро дар биёбони Зиф чустучӯ намоянд.

3. Ва Шоул дар Чибъои Ҳакило, ки рӯ ба рӯи биёбон, дар сари роҳ аст, ӯрду зад; ва Довуд дар биёбон буд, ва дид, ки Шоул аз паи ӯ омадааст.

4. Ва Довуд ҷосусонро фиристод, ва донист, ки Шоул ҳақиқатан омадааст.

5. Ва Довуд бархоста, ба маконе ки Шоул ӯрду зада буд, омад, ва Довуд ҷоеро, ки Шоул ва сарлашкараш Абнир ибни Нир дар он хобида буданд, дид; ва Шоул андаруни давра мехобид, ва қавм гирдогирди ӯ ҷойгир шуда буданд.

6. Ва Довуд ба Аҳималики хиттӣ ва Абишой ибни Саруё, бародари Юоб, мурочиат намуда, гуфт: «Кист, ки бо ман назди Шоул ба ӯрдугоҳ фурӯд ояд?» Ва Абишой гуфт: «Ман бо ту фурӯд меоям».

7. Ва Довуд ва Абишой шабона назди қавм омаданд, ва инак Шоул андаруни давра ёзида хобидааст, ва найзааш пеши сараш дар замин халонида шудааст; ва Абнир ва қавм гирдогирди ӯ хобидаанд.

8. Ба Абишой ба Довуд гуфт: «Худо имрӯз душмани туро ба дасти ту супурдааст; ва алҳол ба ман изн бидех, то ки ӯро бо

як зарбаи найза ба замин бидӯзам, ва барои зарбаи дуҷум ҳоҷат нахоҳад буд».

9. Вале Довуд ба Абишой гуфт: «Ўро накуш, зеро кист, ки дасти худро ба масеҳи Худованд дароз карда, бечазо монда бошад?»

10. Ва Довуд гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ўро ё Худованд махв хоҳад кард, ё ачалош расида хоҳад мурд, ё ба чанг рафта, нобуд хоҳад шуд.

11. Ҳошо аз тарси Худованд, ки ман дасти худро ба масеҳи Худованд дароз кунам! Ва алҳол, лутфан, найзаеро, ки пеши сараш мебошад, ва кӯзаи обро бигир, ва мо ба роҳи худ биравем».

12. Ва Довуд найза ва кӯзаи обро аз пеши сари Шоул гирифт, ва онҳо ба роҳи худ рафтанд; ва касе надид, ва касе нафаҳмид, ва касе бедор нашуд, чунки ҳама ғарқи хоб буданд, зеро хоби сахте аз ҷониби Худованд бар онҳо ғолиб омада буд.

13. Ва Довуд ба тарафи дигар гузашта, бар қуллаи кӯҳ аз дурдаст истод, ба тавре ки масофаи бузурге дар миёни онҳо буд.

14. Ва Довуд қавм ва Абнир ибни Нирро хонда, гуфт: «Эй Абнир, ҷавоб деҳ!» Ва Абнир ҷавоб гардонида, гуфт: «Ту кистӣ, ки подшоҳро меҳонӣ?»

15. Ва Довуд ба Абнир гуфт: «Ту, охир, мард ҳастӣ, ва дар Исроил кист, ки мисли ту бошад? Пас чаро оғои худ подшоҳро ниғаҳбонӣ намекунӣ? Зеро яке аз миёни қавм омада буд, то ки оғои ту подшоҳро ба ҳалокат бирасонад.

16. Ин коре ки ту кардаӣ, хуб нест; қасам ба ҳаёти Худо-ванд, ки ҳамаи шумо сазовори қатл ҳастед, чунки оғои худ, масеҳи Худовандро ниғаҳбонӣ накардаед. Ва алҳол бубин, ки найзаи подшоҳ ва кӯзаи об, ки пеши сараш буд, кучост?»

17. Ва Шоул овози Довудро шинохта, гуфт: «Оё ин овози туст, эй писарам Довуд?» Ва Довуд гуфт: «Овози ман аст, эй оғоям подшоҳ».

18. Ва гуфт: «Ин аз чӣ сабаб аст, ки оғоям бандаи худро таъқиб мекунад? Ман чӣ кардам, ва чӣ шарорате дар дасти ман аст?»

19. Ва алҳол, лутфан, оғоям подшоҳ суханони бандаашро бишнавад: агар Худованд туро ба муқобили ман барангехта бошад, бигзор Ё ҳадияи маро қабул кунад; валекин агар банӣ-одам барангехта бошанд, бигзор онҳо ба ҳузури Худо-ванд малъун бошанд, зеро ки онҳо имрӯз маро аз тааллуқ доштан ба мулки Худованд бадар ронда, мегӯянд: "Рафта худоёни дигарро ибодат намо".

20. Ва алҳол бигзор хуни ман дур аз ҳузури Худованд бар замин рехта нашавад, зеро ки подшоҳи Исроил барои ҷустуҷӯи як кайке берун омадааст, чунон ки кабкero дар кӯҳҳо таъқиб мекунанд».

21. Ва Шоул гуфт: «Ман хато кардам! Баргард, эй пи-сарам Довуд, зеро ба ту дигар бадӣ нахоҳам кард, чунки имрӯз ҷони ман дар назари ту азиз буд; инак, аблаҳона раф-тор карда, бағоят гумроҳ гардидам».

22. Ва Довуд ҷавоб дода, гуфт: «Инак найзаи подшоҳ; бигзор яке аз амрадон ба ин ҷо гузашта, онро гирад.

23. Ва Худованд бигзор ба ҳар кас бар тибқи адолати вай ва садоқати вай подош диҳад, чунки Худованд туро имрӯз ба дастам супурд, вале ман нахостам дасти худро бар масеҳи Худованд дароз кунам.

24. Ва инак, чунон ки имрӯз ҷони ту дар назари ман азиз буд, ончунон ҷони ман ҳам бигзор дар назари Худованд азиз бошад, ва Ё маро аз ҳар мусибат халосӣ диҳад».

25. Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Муборақ ҳастӣ ту, эй писарам Довуд, ки ҳам корҳои бузург хоҳӣ кард ва ҳам комъёб хоҳӣ шуд». Ва Довуд ба роҳи худ рафт, ва Шоул ба макони худ баргашт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Нобоварии Довуд. Довуд дар миёни филиштиён.

1. Ва Довуд дар дили худ гуфт: «Алҳол ягон рӯз ба дасти Шоул афтода, талаф хоҳам шуд; барои ман чизе беҳтар аз он нест, ки ба замини фалиштиён бигрезам, ва Шоул аз умеди дастгир кардани ман дар тамоми ҳудуди Исроил ноумед хоҳад гардид, ва ман аз дасти ӯ раҳо хоҳам шуд».
2. Ва Довуд бархоста, бо шашсад одаме ки ҳамроҳи ӯ буданд, сӯи Окиш ибни Моӯк, подшоҳи Қат, гузашт.
3. Ва Довуд назди Окиш дар Қат сокин шуд, — худаш ва одамонаш, ҳар яке бо аҳли байташ, ва Довуд бо ду занаш: Аҳинӯами изреџилӣ ва собиқ зани Нобол, Абичайли кармилӣ.
4. Ва ба Шоул хабар расид, ки Довуд ба Қат гурехтааст; ва дигар ӯро ҷустуҷӯ накард.
5. Ва Довуд ба Окиш гуфт: «Лутфан, агар ман дар на-зари ту илтифот ёфта бошам, ба ман дар яке аз шаҳрҳои хурд маконе бидиҳанд, то ки дар он ҷо сокин шавам; чаро бандаат дар шаҳри подшоҳнишин бо ту сукунат дошта бошам?»
6. Ва Окиш дар он рӯз ба ӯ Сиклочро дод; бинобар ин Сиклоч то имрӯз аз они подшоҳони Яҳудост.
7. Ва шумораи рӯзҳое ки Довуд дар кишвари фалиштиён сукунат дошт, як солу чор моҳ буд.
8. Ва Довуд бо одамонаш мебаромад, ва онҳо бар чашу-риён, чизриён ва амалеқиён тохтутоз мекарданд, зеро ки ин қабिलाҳо аз қадимулайём дар он замин то роҳи Шур ва то замини Миср сокин буданд.
9. Ва Довуд он заминро валангор карда, марде ва занеро зинда намегузошт, ва бузу гӯсфандон, ва говон, ва харон, ва шутурон ва либоси онҳоро мегирифт, ва баргашта, назди Окиш меомад.
10. Ва Окиш мегуфт: «Имрӯз ба кучо тохтутоз кардед?» Ва Довуд мегуфт: «Ба чануби Яҳудо, ва чануби ерахмиэлиён, ва чануби қениён».
11. Ва Довуд марде ва занеро зинда намегузошт, то ки ба Қат биёрад, зеро ки мегуфт: «Мабодо онҳо дар бораи мо хабар дода, гӯянд: "Довуд чунин амал кард"». Дар тамоми айёме ки

ӯ дар кишвари фалиштиён сукунат дошт, тарзи рафтораш чунин буд.

12. Ва Окиш ба Довуд имон оварда, ба дили худ мегуфт: «Вай дар назари қавми худ Исроил тамоман нафратангез гардидааст, ва ба сурати абадӣ бандаи ман хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Довуд дар миёни душманони Исроил.

1. ВА дар он айём чунин воқеъ шуд, ки фалиштиён сарбозони худро дар лашкаргоҳҳо ҷамъ оварданд, то ки бо Исроил ҷанг кунанд. Ва Окиш ба Довуд гуфт: «Яқинан бидон, ки ту ва одамонат ҳамроҳи ман баромада, ба лашкаргоҳ хоҳӣ омад».

2. Ва Довуд ба Окиш гуфт: «Ин тавр бошад, ту хоҳӣ донист, ки бандаат чӣ хоҳад кард». Ва Окиш ба Довуд гуфт: «Пас, ман туро ба таври доимӣ посбони сари худ таъин хоҳам намуд».

3. Ва Самуил вафот ёфт, ва тамоми Исроил барои ӯ навҳагарӣ карданд, ва ӯро дар шаҳраш Ромо дафн намуданд. Ва Шоул ҷодугарон ва азоимхононро аз мамлакат бадар ронд.

4. Ва фалиштиён ҷамъ шуда омаданд ва дар Шунам ӯрду заданд. Ва Шоул тамоми Исроилро ҷамъ кард, ва онҳо дар Қилбӯа ӯрду заданд.

5. Ва ҳангоме ки Шоул лашкаргоҳи фалиштиёнро дид, ба ҳарос афтод, ва дилаш музтариб гардид.

6. Ва Шоул аз Худованд пурсид, вале Худованд ба ӯ ҷавоб нагардонд, — на ба воситаи хобҳо, на ба воситаи урим ва на ба воситаи анбиё.

7. Ва Шоул ба навкаронаш гуфт: «Барои ман занаки ҷодугареро ҷустуҷӯ кунед, то наздаш рафта, аз вай пурсам». Ва навкаронаш ба ӯ гуфтанд: «Инак, занаки ҷодугар дар Эйн-Дӯр мебошад».

8. Ва Шоул намуди зоҳирии худро дигаргун сохта, либоси дигаре дар бар кард, ва ду нафарро аз одамонаш ҳамроҳи худ

гирифта, равона шуд, ва шабона онҳо назди занак омаданд. Ва ӯ гуфт: «Лутфан, ба воситаи чоду барои ман фол бикшо, ва касеро, ки ба ту бигӯям, аз бароям барор».

9. Вале занак ба ӯ гуфт: «Инак, он чиро, ки Шоул кардааст, ту медонӣ, ки ӯ чодугарон ва азоимхононро аз мамлакат барҳам додааст; пас чаро ту ба муқобили чони ман дом мегузори, то ки маро ба ҳалокат бирасонӣ?»

10. Ва Шоул барои вай ба Худованд қасам хӯрда, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ту барои ин кор чазое нахоҳӣ кашид».

11. Ва занак гуфт: «Киро бароят барорам?» Ва ӯ гуфт: «Самуилро бароям барор».

12. Ва занак Самуилро дид, ва бо овози баланд дод зад; ва занак ба Шоул сухан ронда, гуфт: «Чаро маро фиреб додӣ? Ту, охир, Шоул ҳастӣ!»

13. Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Натарс; чӣ дидӣ?» Ва занак ба Шоул гуфт: «Худоеро дидам, ки аз замин мебарояд».

14. Ва ӯ ба вай гуфт: «Намуди зоҳириаш чӣ гуна аст?» Ва вай гуфт: «Марди пире мебарояд, ва ӯ чомае дар бар кардааст». Ва Шоул донист, ки ин Самуил аст, ва рӯ ба замин афтада, сачда бурд.

15. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Чаро маро безобита намуда, баровардӣ?» Ва Шоул гуфт: «Ман бағоят ба танг омадаам, чунки фалиштиён бо ман чанг мекунанд, ва Худо аз ман дур шудааст, ва дигар ба ман на ба воситаи анбиё ҷавоб медиҳад, на ба воситаи хобҳо; бинобар ин туро хондам, то маро хидоят намой, ки чӣ бояд бикунам».

16. Ва Самуил гуфт: «Чаро аз ман мепурсӣ, дар сурате ки Худованд аз ту дур шуда, ба душмани ту табдил ёфтааст?»

17. Ва Худованд Худаш тавре амал намудааст, ки ба воситаи ман гуфта буд; ва Худованд мамлакатро аз дасти ту кашида гирифта, ба ёри ту Довуд онро додааст.

18. Азбаски ту ба овози Худованд гӯш надодӣ, ва оташи ғазаби Ӯро бар Амалеқ фурӯ нарехтӣ, бинобар ин Худованд имрӯз ин корро дар ҳаққи ту кардааст.

19. Ва Худованд Исроилро низ бо ту ба дасти фалиштиён хоҳад супурд, ва фардо ту ва писаронат назди ман хоҳед буд; ўрдугоҳи Исроилро низ Худованд ба дасти фалиштиён хоҳад супурд».

20. Ва Шоул дарҳол бо тамоми қоматаш бар замин афтод, ва аз суханони Самуил бағоят тарсид; дар айни ҳол ӯ маҷол ҳам надошт, зеро ки тамоми рӯз ва тамоми шаб хӯрок на-хӯрда буд.

21. Ва он занак наздики Шоул омада, дид, ки ӯ бағоят ба ҳарос афтодааст, ва ба ӯ гуфт: «Инак, чӯрии ту ба овозат гӯш дод, ва ман ҷони худро ба кафи даст гирифта, ба суха-ноне ки ба ман гуфтӣ, итоат кардам.

22. Ва алҳол, лутфан, ту низ ба овози чӯрии худ гӯш деҳ: ман як порча нон пеши ту бимонам, то ки бихӯрӣ, ва қувват пайдо карда, ба роҳи худ биравӣ».

23. Вале ӯ рад намуда, гуфт: «Намехӯрам!» Валекин навкаронаш ва он занак аз ӯ бисъёр илтимос карданд, ва ӯ ба овози онҳо гӯш дода, розӣ шуд, ва аз замин бархоста, бар кӯрпача нишаст.

24. Ва он занак гӯсолаи охурӣ дар хона дошт, ва бо зудӣ онро забҳ намуд; ва орд гирифта, ҳамир кард ва фатир пухт.

25. Ва пеши Шоул ва навкаронаш монд; ва онҳо хӯрданд ва баъд бархоста, ҳамон шаб рафтанд.

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Довуд бо мӯъҷизаи Худо аз хуруҷи зидди Исроил фориғ шуд.

1. ВА фалиштиён ҳамаи лашкарҳои худро дар Афеқ чамъ карданд; ва исроилиён назди чашмае ки дар Изреѐил аст, ўрду заданд.

2. Ва сарварони фалиштиён бо фавҷҳои саднафарӣ ва ҳазорнафарӣ мегузаштанд, вале Довуд ва одамонаш бо Окиш аз ақиб равона буданд.

3. Ва мирони фалиштиён гуфтанд: «Ин ибриён кистанд?» Ва Окиш ба мирони фалиштиён гуфт: «Ин, охир, Довуд —

бандаи Шоул подшоҳи Исроил — аст, ки як-ду сол боз назди ман мебошад, ва аз рӯзи омаданаш то имрӯз аз ӯ айбе наёфтаам».

4. Ва мирони фалиштиён бар ӯ хашмгин шуданд, ва ми-рони фалиштиён ба ӯ гуфтанд: «Ин мардро баргардон, то ба маконе ки барояш таъин намудай, гашта равад, ва бо мо ба чанг набарояд, ва дар чанг ба мо душманӣ накунад, зеро вай бо чӣ чизе метавонад бо оғои худ ошті шавад? Оё на бо каллаҳои ин одамон?»

5. Ин, охир, ҳамон Довуд аст, ки дар бораи вай рақсунон месурӯданд:

"Шоул ҳазорҳоро мағлуб кард, вале Довуд — беварҳоро!"»

6. Ва Окиш Довудро даъват намуда, ба ӯ гуфт: «Қасам ба Худованд, ки ту дилсоф ҳастӣ, ва бо ман дар ӯрдугоҳ даробаро карданат дар назари ман писанд меояд, зеро аз рӯзе ки назди ман омадаӣ, то имрӯз аз ту бадӣ надидаам; вале дар назари сарварон ту хуб нестӣ.

7. Ва алҳол баргашта, ба саломатӣ бирав, ва коре нақун, ки ба назари сарварони фалиштиён бад намояд».

8. Ва Довуд ба Окиш гуфт: «Ман чӣ кардаам, ва аз рӯзе ки назди ту омадаам, то имрӯз дар бандаат чӣ ёфтаӣ, ки ман наоям ва бо душманони оғоям подшоҳ чанг накунам?»

9. Ва Окиш ба Довуд ҷавоб гардонда, гуфт: «Медонам, ки ту дар назарам мисли фариштаи Худо нек ҳастӣ, аммо мирони фалиштиён гуфтанд: "Вай бо мо ба чанг набарояд".

10. Ва алҳол бомдодон бо навкарони оғоят, ки бо ту омадаанд, бармаҳал бархез; ва чун бомдодон бармаҳал бархостед, бароятон ҳаво равшан ки шуд, биравед».

11. Ва Довуд бо одамонаш бомдодон бармаҳал бархост, то ки ба замини фалиштиён баргардад. Ва фалиштиён ба Изреѐил баромаданд.

БОБИ СИҶОМ

Довуд аз тороҷгарони Сиқлоҷ интиқом меситонад.

1. Ва хангоме ки Довуд ва одамонаш дар рӯзи сеюм ба Сиклоҷ расиданд, маълум шуд, ки амалекиён ба чануб ва ба Сиклоҷ ҳучум кардаанд, ва Сиклоҷро торумор намуда, онро ба оташ сӯзонидаанд.
2. Ва занон ва ҳар каси дар он бударо, аз хурд то калон, асир кардаанд, ҳеч касро накуштаанд, балки ба асирӣ бурда, ба роҳи худ рафтаанд.
3. Ва Довуд бо одамонаш ба шаҳр омад, ва инак, он ба оташ сӯхтааст, ва занон ва писарон ва духтаронашон асир гардидаанд.
4. Ва Довуд ва қавме ки бо ӯ буданд, овози худро баланд карда, гиристанд, то ба дараҷае ки дигар маҷоли гиристан надоштанд.
5. Ва ду зани Довуд: Аҳинӯами изреъилӣ ва Абичайл, зани Ноболи кармилӣ, асир шуда буданд.
6. Ва Довуд бағоят ба танг омад, зеро ки қавм мехостанд ӯро сангсор кунанд, чунки тамоми қавм — ҳар яке барои писарону духтаронашон — талхком гардида буданд; вале Довуд ба Худованд Худои худ таваккал намуда, қувват меёфт.
7. Ва Довуд ба Абъётори коҳин, ибни Аҳималик, гуфт: «Лутфан, эфӯдро назди ман биёр». Ва Абъётор эфӯдро назди Довуд овард.
8. Ва Довуд аз Худованд пурсида, гуфт: «Оё ин фавҷро дунболагирӣ намоям? Оё ба онҳо метавонам бирасам?» Ва ба ӯ гуфт: «Дунболагирӣ намо! Зеро ки ҳатман ба онҳо хоҳӣ расид ва раҳо хоҳӣ кард».
9. Ва Довуд бо шашсад нафаре ки ҳамроҳи ӯ буданд, равона шуд; ва онҳо ба рӯди Басӯр расиданд; ва онҳое ки хаста шуда буданд, дар он ҷо бозистоданд.
10. Ва Довуд бо чорсад нафар дунболагириро давом дод, вале дусад нафаре ки хаста шуда, натавониста буданд аз рӯди Басӯр бигзаранд, бозистоданд.
11. Ва дар саҳро шахси мисриро ёфта, ӯро назди Довуд оварданд; ва ба ӯ нон доданд, ки бихӯрад, ва ӯро об нӯшониданд.

12. Ва ба ӯ порчае аз курси анчир ва ду сар ангури соягӣ доданд, ва ӯ хӯрда, ба худ омад, зеро ки се рӯз ва се шаб на нон хӯрда буд ва на об нӯшида буд.

13. Ва Довуд ба ӯ гуфт: «Ту аз они кӣ ҳастӣ ва аз кучо мебошӣ?» Ӯ гуфт: «Ман ҷавони мисрӣ ва ғуломи шахси амалеқӣ ҳастам, ва оғоям маро партофтааст, зеро се рӯз аст, ки ман беморам.

14. Мо ба ҷануби каритиён, ва ба мулки Яҳудо, ва ба ҷануби Колеб тохтутоз кардем, ва Сиқлочро ба оташ сӯзондем.

15. Ва Довуд ба ӯ гуфт: «Оё ту маро ба он фавҷ бурда мерасонӣ?» Ӯ гуфт: «Барои ман ба Худо қасам бихӯр, ки маро нахоҳӣ кушт, ва маро ба дасти оғоям нахоҳӣ супурд, ва ман туро ба он фавҷ хоҳам расонд».

16. Ва ӯ варо бурда расонд, ва инак, онҳо бар рӯи та-моми он замин паҳн шуда, меҳӯрданд ва менӯшиданд ва шодӣ мекарданд ба муносибати тамоми он ғанимати бузурге ки аз замини фалиштиён ва аз замини Яҳудо гирифта бу-данд.

17. Ва Довуд онҳоро аз сари шаб то бегоҳии рӯзи дигар зарба мезад; ва касе аз онҳо раҳо нашуд, ғайр аз чорсад нафар ҷавононе ки бар шутурҳо савор шуда, рӯ ба гурез оварданд.

18. Ва Довуд ҳар чиро, ки амалеқиён гирифта буданд, раҳо кард; ва ду зани худро Довуд раҳо кард.

19. Ва онҳо аз ҳеч чизи хурд ва калон маҳрум нашуданд: на аз писарон ва духтарон, на аз ғанимат ва на аз ҳар чизе ки аз онҳо гирифта бурда буданд: ҳамаашро Довуд баргардонид.

20. Ва Довуд ҳамаи бузу гӯсфандон ва говонро гирифт, ва онҳоро пешопеши чорвои худ ронда, мегуфтанд: «Ин ғанимати Довуд аст».

21. Ва Довуд назди он дусад нафар, ки натавониста буданд аз ақиб Довуд бираванд, ва ӯ онҳоро пеши рӯди Басӯр монда буд, омад, ва онҳо ба пешвози Довуд ва ба пешвози қавме ки бо ӯ буданд, баромаданд; ва Довуд ба ин қавм наздик омад ва аз саломатии онҳо пурсид.

22. Вале ҳамаи шахсони бад ва нобакор аз миёни одамоне ки бо Довуд рафта буданд, сухан ронда, гуфтанд: «Аз-баски онҳо бо мо нарафтанд, аз ғанимате ки ба даст овардем, ба онҳо чизе нахоҳем дод, балки бигзор ҳар кас фақат за-наш ва бачагонашро гирифта, бо онҳо баромада равад».

23. Вале Довуд гуфт: «Ин тавр амал накунад, эй бародаронам, дар сурате ки ин чизҳоро Худованд ба мо додааст, ва моро ниғаҳбонӣ намудааст, ва он фавҷро, ки бар мо тохтутоз карда буд, ба дасти мо супурдааст.

24. Ва кист, ки дар ин бобат ба шумо гӯш диҳад? Зеро ҳиссаи касе ки назди ашъё мемонад, мисли ҳиссаи касе ки ба ҷанг меравад, хоҳад буд; бояд ба ҳама баробар тақсим карда шавад».

25. Ва аз он рӯз эътиборан ҳамин тавр шуд, ва инро ӯ ҳамчун қонун ва қоида барои Исроил то имрӯз қарор додааст.

26. Ва Довуд ба Сиклоҷ омад, ва аз он ғанимат ба пирони Яҳудо, ки ёрони ӯ буданд, фиристода, гуфт: «Инак тӯҳфае аз ғанимати душманони Худованд барои шумо», —

27. Барои аҳли Байт-Ил, ва аҳли Ромои ҷанубӣ, ва аҳли Яттир,

28. Ва барои аҳли Арӯэр, ва аҳли Сифмӯт, ва аҳли Эштемӯа,

29. Ва барои аҳли Рокол, ва аҳли шаҳрҳои ераҳмиэлиён, ва аҳли шаҳрҳои қениён,

30. Ва барои аҳли Ҳормо, ва аҳли Кӯр-Ошон, ва аҳли Аток,

31. Ва барои аҳли Ҳебрӯн ва ҳамаи ҷойҳое ки Довуд бо одамонаш дар онҳо омаду рафт мекард.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Фавти Шоул ва писаронаш.

1. ВА фалиштиён бо Исроил ҷанг мекарданд, ва мар-думи Исроил аз пеши фалиштиён гурехтанд, ва бар кӯҳи Ҷилбӯа шаҳид шуда афтоданд.

2. Ва фалиштиён ба Шоул ва писаронаш омада расиданд; ва фалиштиён Йӯнотон ва Абинодоб ва Малкишуа — пи-сарони Шоулро куштанд.

3. Ва ҷанг бар зидди Шоул сахт шуд; ва сарбозоне ки тир аз камон меандохтанд, ӯро ба зери тир гирифтанд; ва ӯ аз дасти тирандозон бағоят дилтанг шуд.
4. Ва Шоул ба силоҳбардори худ гуфт: «Шамшери худро кашида, маро бо он бизан, мабодо ин номахтунон омада, маро ба хорӣ бикушанд». Вале силоҳбардораш нахост, зеро ки бағоят тарсид; ва Шоул шамшери худро гирифта, бар он афтод.
5. Ва силоҳбардораш дид, ки Шоул мурд, вай низ бар шамшери худ афтода, бо ӯ мурд.
6. Ба ҳамин тариқ Шоул ва се писараш ва силоҳбардо-раш, низ ҳамаи одамонаш дар он рӯз якҷоя мурданд.
7. Ва мардumi Исроил, ки дар он тарафи водӣ ва дар он тарафи Урдун буданд, чун диданд, ки исроилиён рӯ ба гурез оварданд, ва Шоул ва писаронаш мурдаанд, — шаҳрхоро партофта, гурехтанд, ва фалиштиён омада, дар онҳо сокин шуданд.
8. Ва фардош фалиштиён барои луч кардани шаҳидон омаданд, ва Шоул ва се писарашро ёфтанд, ки бар кӯҳи Цилбӯа афтода буданд.
9. Ва сари ӯро буриданд, ва аслиҳаи ӯро гирифтанд, ва ба ҳар тарафи замини фалиштиён фиристоданд, то ки ба бутхонаҳои худ ва ба қавм башорат диҳанд.
10. Ва аслиҳаи ӯро дар хонаи Аштора гузоштанд, ва ҷа-садашро бар ҳисори Байт-Шон овехтанд.
11. Ва сокинони Ёбиш-Цилбӯд он чиро, ки фалиштиён ба Шоул карда буданд, шуниданд,
12. Ва ҳамаи мардони далер бархоста, тамоми шаб роҳ паймуданд, ва ҷасади Шоул ва ҷасади писаронашро аз ҳи-сори Байт-Шон гирифтанд, ва ба Ёбиш омада, онҳоро дар он ҷо сӯзониданд.
13. Ва устухонҳои онҳоро гирифта, зери дарахти газ, ки дар Ёбиш аст, дафн карданд. Ва ҳафт рӯз рӯза доштанд.

КИТОБИ ДУЮМИ ПОДШОҲОН БОБИ ЯКУМ

Довуд аз ғавти Шоул хабар меёбад.

1. Ва баъд аз ғавти Шоул чунин воқеъ шуд, ки Довуд аз шикаст додани амалеқиён баргашт; ва Довуд ду рӯз дар Сиқлоҷ истод.
2. Ва дар рӯзи сеюм чунин воқеъ шуд, ки инак шахсе аз лашкаргоҳи Шоул омад, дар ҳолате ки либосаш дарида ва хок бар сараш пошида буд; ва ҳамин ки вай назди Довуд омад, бар замин афтода, ба ӯ сачда бурд.
3. Ва Довуд ба вай гуфт: «Аз кучо омадаӣ?» Вай ба ӯ гуфт: «Аз лашкаргоҳи Исроил гурехтаам».
4. Ва Довуд ба вай гуфт: «Чӣ воқеа рӯй додааст? Лутфан, ба ман ҳикоят намо». Вай гуфт: «Қавм аз корзор рӯ ба гурез оварданд, ва низ бисъёре аз миёни қавм фурӯ ғалтиданд ва мурданд, ва низ Шоул ва писараш Йӯнотон мурданд».
5. Ва Довуд ба ҷавоне ки ба ӯ ҳикоят мекард, гуфт: «Чӣ гуна донистӣ, ки Шоул ва писараш Йӯнотон мурдаанд?».
6. Ва ҷавоне ки ба ӯ ҳикоят мекард, гуфт: «Тасодуфан аз кӯҳи Чилбӯа гузар мекардам, ва инак Шоул бар найзаи худ такъя менамуд, ва инак аробаҳо ва саворон ба ӯ наздик меомаданд,
7. Ва ӯ ба ақибаш рӯй гардонида, маро дид, ва маро даъват намуд, ва ман гуфтам: "Лаббай".
8. Ва ӯ ба ман гуфт: "Ту кистӣ?" Ва ман ба ӯ гуфтам: "Ман амалеқӣ ҳастам".
9. Ва ӯ ба ман гуфт: "Лутфан, назди ман омада, маро бидуш, зеро раъшай саъб маро фаро гирифтааст, чунки ҷонам ҳанӯз дар ман аст".
10. Ва ман назди ӯ омада, ӯро куштам, зеро донистам, ки ӯ баъд аз фурӯ ғалтиданаш зинда нахоҳад монд; ва афсареро, ки бар сараш буд, ва бозубандеро, ки бар бозуяш буд, гирифта, онҳоро ба ин ҷо назди оғоям овардам».
11. Ва Довуд либосашро гирифта, дарронид, ва низ ҳамаи одамоне ки бо ӯ буданд, чунин карданд.

12. Ва барои Шоул ва писараш Йӯнотон, ва барои қавми Худованд ва тамоми хонадони Исроил навҳагарӣ карданд ва гиристанд ва то шом рӯза доштанд, зеро ки ба дами шамшер афтода буданд.

13. Ва Довуд ба ҷавоне ки ба ӯ ҳикоят кард, гуфт: «Ту аз кучо ҳастӣ?» Вай гуфт: «Ман писари марди ғариби амалеқӣ ҳастам».

14. Ва Довуд ба вай гуфт: «Чӣ гуна натарсидӣ, ки дасти худро дароз карда, масеҳи Худовандро куштӣ?»

15. Ва Довуд яке аз ҷавононро даъват намуда, гуфт: «Наздик омада, варо зарба бизан». Ва ӯ варо зарба зад, ва вай мурд.

16. Ва Довуд ба вай гуфт: «Хунат бар гарданат, зеро ки даҳонат ба муқобили ту шаҳодат дода, гуфт, ки "ман масеҳи Худовандро куштам"».

Марсияи Довуд дар бораи ҷавми Шоул ва Йӯнотон.

17. Ва Довуд дар бораи Шоул ва писараш Йӯнотон бо ин марсия навҳа кард,

18. Ва гуфт: «Камондориро ба банӣ-Яҳудо таълим бояд дод; инак, он дар китоби Ёшор навишта шудааст:

19. Ҳашамати ту, эй Исроил, бар баландиҳоят шаҳид гардид! Паҳлавонон чӣ гуна фурӯ ғалтидаанд!

20. Дар Ҷат ҳикоят накунед, дар кӯчаҳои Ашқалӯн башорат надихед, мабодо духтарони фалиштӣ шодӣ кунанд, мабодо духтарони номахтунон ба вачд оянд.

21. Эй кӯҳҳои Ҷилбӯа!

Бигзор бар шумо на шабнам биборад ва на борон,

ва на киштзоре барои ҳадияҳо бошад,

зеро ки дар он ҷо сипари паҳлавонон,

сипари Шоул палид гардидааст,

бе он ки бо равған тадҳин карда шуда бошад.

22. Камони Йӯнотон бе хуни шаҳидон,

бе чарбуи паҳлавонон ақиб нарафтааст, ва шамшери Шоул тихй барнагаштааст.

23. Шоул ва Йӯнотон,
ки дар ҳаёти худ маҳбуб ва меҳрубон буданд,
дар мамоти худ низ аз якдигар чудо нашудаанд;
аз уқобон чобуктар, аз шерон пурзӯртар буданд.

24. Эй духтарони Исроил! Барои Шоул гирья кунед, ки ӯ шуморо куртаҳои арғувониранг ва асбоби зинат мепӯшонид, ва зевари тилло бар либосатон мегузошт.

25. Паҳлавонон андаруни корзор чӣ гуна фурӯ ғалтидаанд! Эй Йӯнотон, ту бар баландиҳои худ шаҳид шудай.

26. Ман барои ту андӯхгинам, эй бародарам Йӯнотон! Ту бо ман бағоят меҳрубон будӣ;
муҳаббати ту барои ман пурзӯртар аз муҳаббати занон буд.

27. Паҳлавонон чӣ гуна фурӯ ғалтидаанд,
ва қуввати ҳарбӣ чӣ гуна талаф гардидааст!»

БОБИ ДУЮМ

Мардони Яҳудо Довудро ҳамчун подшоҳ пешвоз мегиранд.

1. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки Довуд аз Ху-дованд пурсида, гуфт: «Оё ба яке аз шаҳрҳои Яҳудо ба-роям?» Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Баро». Ва Довуд гуфт: «Ба кучо бароям?» Гуфт: «Ба Ҷебрӯн».

2. Ва Довуд ба он ҷо баромад, ва ду занаш низ: Аҳинӯами изреџилӣ ва Абиҷайл, зани Ноболи кармилӣ.

3. Ва Довуд одамонро, ки бо ӯ буданд, бо аҳли байти ҳар яке баровард, ва онҳо дар шаҳрҳои Ҷебрӯн сокин шуданд.

4. Ва мардони Яҳудо омада, дар он ҷо Довудро тадҳин намуданд, то ки бар хонадони Яҳудо подшоҳ бошад; ва ба Довуд хабар дода, гуфтанд: «Мардуми Ёбиш-Чильод Шоулро дафн карданд».

5. Ва Довуд қосидонро назди мардуми Ёбиш-Чильод фиристода, ба онҳо гуфт: «Шумо аз ҷониби Худованд муборак

бошед, барои он ки ба оғои худ Шоул чунин эҳсон намуда, ўро дафн кардаед.

6. Ва алҳол бигзор Худованд ба шумо бо эҳсон ва са-доқат подош диҳад; ва ман низ ба шумо чунин некӣ хоҳам намуд, барои он ки ин корро кардаед.

7. Ва алҳол бигзор дастҳои шумо қавӣ бошад, ва шумо далер бошед, зеро ки оғои шумо Шоул мурдааст; ва низ маро хонадони Яҳудо бар худ ба подшоҳӣ тадҳин карданд».

Абнир Ишбўшетро бар ёздаҳ сибт подшоҳ мегардонад.

8. Валекин Абнир ибни Нир, ки сарлашқари Шоул буд, писари Шоул Ишбўшетро гирифта, ўро ба Маҳаноим гузаронид.

9. Ва ўро бар Чилъод, ва бар Ашурӣ, ва бар Изреъил, ва бар Эфроим, ва бар Бинъемин, ва бар тамоми Исроил подшоҳ гардонид.

10. Ишбўшет ибни Шоул, вақте ки бар Исроил подшоҳ гардид, чилсола буд, ва ду сол подшоҳӣ кард; фақат хона-дони Яҳудо дар тобеияти Довуд буданд.

11. Ва муддати айёме ки Довуд дар Ҳебрўн бар хонадони Яҳудо подшоҳ буд, ҳафт сол ва шаш моҳ буд.

12. Ва Абнир ибни Нир ва навкарони Ишбўшет ибни Шоул аз Маҳаноим ба Цибъўн берун омаданд.

13. Ва Юоб ибни Саруё ва навкарони Довуд берун омада, назди ҳавзи Цибъўн бо онҳо вохўрданд; ва инҳо дар ин тарафи ҳавз, ва онҳо дар он тарафи ҳавз ҷойгир шуданд.

14. Ва Абнир ба Юоб гуфт: «Бигзор ҷавонон бархезанд ва пеши мо бозӣ кунанд». Ва Юоб гуфт: «Бигзор бархезанд».

15. Ва онҳо бархоста, мувофиқи шумора убур карданд: дувоздаҳ нафар барои Бинъемин ва барои Ишбўшет ибни Шоул, ва дувоздаҳ нафар аз навкарони Довуд.

16. Ва ҳар яке сари ҳарифашро дошта, шамшери худро ба биқини вай зад, ва якҷоя фуру ғалтиданд. Ва ба ин сабаб он макон, ки дар Цибъўн аст, Ҳелқат-Ҳасурим* номида шудааст.

17. Ва дар он рӯз ҳарбу зарби бағоят сахте ба амал омад; ва Абнир ва мардони Исроил пеши навкарони Довуд мағлуб гардиданд.
18. Ва се писари Саруё: Юоб ва Абишой ва Асоил дар он чо буданд; ва Асоил мисли оҳуи саҳро тезпо буд.
19. Ва Асоил Абнirro таъқиб намуд, ва дар дунболагирии Абнир ба тарафи рост ё чап майл накард.
20. Ва Абнир ба ақиб назар андохта, гуфт: «Оё ин туй, Асоил?» Гуфт: «Манам».
21. Ва Абнир ба ӯ гуфт: «Ба тарафи рост ё чапи худ майл карда, яке аз ин чавонро дастгир намо ва либосу аслиҳаи варо барои худ бигир». Вале Асоил нахост, ки аз ақби ӯ давиданаширо бас кунад.
22. Ва бори дигар Абнир ба Асоил гуфт: «Аз ақби ман давиданатро бас кун, мабодо туро зада, ба замин ғалтонам; ва ман чӣ гуна рӯи худро ба бародарат Юоб нишон медиҳам?»
23. Вале ӯ давиданро бас накард, ва Абнир ӯро бо куни найзаи худ ба шикамаш зад, ва найза аз пушташ зада баромад, ва ӯ дар он чо афтада, чо ба чо мурд. Ва ҳар кас, ки ба макони афтадану мурдани Асоил меомад, ҳайрон шуда меистод.
24. Ва Юоб ва Абишой Абнirro таъқиб карданд, ва баро-бари фурӯ рафтани офтоб онҳо ба тали Аммо, ки рӯ ба рӯи Циҳа мебошад, бо роҳи биёбони Цибъун расиданд.
25. Ва банӣ-Бинъемин назди Абнир чамъ омада, як гурӯҳ шуданд, ва бар қуллаи як тал биистоданд.
26. Ва Абнир Юобро даъват намуда, гуфт: «Оё шамшер то абад ба ҳалокат расонад? Оё намедонӣ, ки оқибати кор ба талхӣ хоҳад анҷомид? Ва то ба кай ба қавм намегӯӣ, ки бародарони худро дигар дунболагирӣ накунанд?»
27. Ва Юоб гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худо, ки агар ту он суханро намегуфтӣ, аз худи субҳ қавм дунболагирии бародарони худро бас мекарданд».

16. Қитъаи Шамшерҳои Тез.

28. Ва Юоб шох навохт, ва тамоми қавм биистоданд, ва исроилиёнро дигар таъқиб накарданд, ва чангро дигар давом надоданд.

29. Ва Абнир ва одамонаш тамоми он шаб дар сахро роҳ рафта, аз Ёрдун гузаштанд ва тамоми Битрунро тай карда, ба Маҳаноим омаданд.

30. Ва Юоб аз дунаболагирии Абнир баргашта, тамоми қавмро чамъ кард, ва аз навкарони Довуд, ғайр аз Асоил, нуздаҳ нафар кам буданд.

31. Ва навкарони Довуд бинъёминиён ва одамони Абнирро зарба заданд, ки аз онҳо сесаду шаст нафар мурданд.

32. Ва Асоилро бардошта бурданд, ва ёро дар мақбараи падараш, ки дар Байт-Лаҳм аст, дафн карданд; ва Юоб ва одамонаш тамоми шаб роҳ паймуда, баробари дамидани субҳ ба Ҳебрӯн расиданд.

БОБИ СЕЮМ

Хонаводаи Довуд дар Ҳебрӯн.

1. Ва дар миёни хонадони Шоул ва хонадони Довуд чанг айёми зиёде давом кард; ва Довуд торафт қудрат меёфт, вале хонадони Шоул торафт суст мешуданд.

2. Ва барои Довуд дар Ҳебрӯн писарон таваллуд ёфтанд; ва нахустзодаи ӯ Амнӯн аз Аҳинӯами изреџилӣ буд;

3. Ва дуюмаш — Кильоб аз Абичайл, зани Ноболи кармилӣ; ва сеюмаш — Абшолӯм ибни Маъко, ки вай духтари Талмой, подшоҳи Чашур, буд.

4. Ва чорумаш — Адӯниё ибни Ҳаччит; ва панҷумаш — Шафатъё ибни Абитол;

5. Ва шашумаш — Йитром аз Эҷло, зани Довуд; инҳо барои Довуд дар Ҳебрӯн таваллуд ёфтанд.

6. Ва ҳангоме ки чанг дар миёни хонадони Шоул ва хонадони Довуд давом мекард, таъсири Абнир дар хонадони Шоул зиёдтар мешуд.

Абнир Довудро тарафдорӣ кард.

7. Ва Шоул суррияе дошт, ки номаш Рисфо бинти Айё буд; ва Ишбӯшет ба Абнир гуфт: «Чаро назди суррияи падарам даромадӣ?»

8. Ва Абнир аз суханони Ишбӯшет бағоят хашмгин шуда, гуфт: «Оё ман каллаи саге дар Яхудо ҳастам? Ман имрӯз ба хонадони падарат Шоул, ва ба бародарон ва дӯстонаш эҳсон намудаам ва туро ба дасти Довуд насупурдаам, ва ту имрӯз барои ин зан гуноҳе ба гардани ман бор мекунӣ?

9. Худо ба Абнир чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар ман он чиро, ки Худованд барои Довуд қасам хӯрдааст, барояш ба амал наоварам,

10. То ки салтанатро аз хонадони Шоул гузаронида, тахти Довудро бар Исроил ва бар Яхудо, аз Дон то Беэр-Шобаъ, барқарор намоям».

11. Ва Ишбӯшет дигар натавонист дар ҷавоби Абнир чизе гӯяд, чунки аз вай метарсид.

12. Ва Абнир дарҳол қосидонро назди Довуд фиристода, гуфт: «Ин замин аз они кист? Бинобар ин ту бо ман аҳд бибанд, ва инак, дасти ман бо ту хоҳад буд, то ки тамоми Исроилро ба тарафи ту бигзаронам».

13. Ва Довуд гуфт: «Хуб шудааст, ман бо ту аҳд хоҳам баст, аммо як чизро ман аз ту металабам, яъне: ту рӯи маро нахоҳӣ дид, агар аввал, вақте ки барои дидани ман биёӣ, Микал бинти Шоулро бо худ наоварӣ».

14. Ва Довуд қосидонро назди Ишбӯшет ибни Шоул фиристода, гуфт: «Зани ман Микалро, ки дар ивази сад ғилофаки фалиштиён барои худ гирифтаам, бидех».

15. Ва Ишбӯшет фиристода, варо аз шавҳараш, аз Фал-тиил ибни Лоиш гирифт.

16. Ва шавҳараш ҳамроҳаш рафта, дар ақибаш гирия-кунон то Бахурим қадам зад; ва Абнир ба ӯ гуфт: «Гашта рав!» Ва ӯ баргашт.

17. Ва Абнир ба пирони Исроил сухан ронда, гуфт: «Ҳам дирӯз ва ҳам парирӯз шумо талабгори он будед, ки Довуд бар шумо подшоҳ бошад.

18. Ва алҳол инро ба амал оваред, зеро ки Худованд ба Довуд сухан ронда, гуфтааст: "Ба воситаи бандаам Довуд қавми худ Исроилро аз дасти фалиштиён ва аз дасти ҳамаи душманонашон наҷот хоҳам дод"».

19. Ва Абнир ба гӯши бинъеминиён низ ин суханонро гуфт; ва Абнир ба Ҳебрӯн низ рафт, то он чиро, ки дар назари Исроил ва дар назари тамоми хонадони Бинъемин хуб аст, ба гӯши Довуд бигӯяд.

20. Ва Абнир назди Довуд ба Ҳебрӯн омад, ва бист мард ҳамроҳи ӯ буданд, ва Довуд барои Абнир ва мардоне ки ҳамроҳаш буданд, зиёфате орошт.

21. Ва Абнир ба Довуд гуфт: «Бархоста, меравам ва та-моми Исроилро назди оғоям подшоҳ чамъ меоварам, ва онҳо бо ту аҳд хоҳанд баст, ва ту ба муддаои табъи худ подшоҳӣ хоҳӣ кард». Ва Довуд Абнирро фиристод, ва ӯ ба саломатӣ бирафт.

22. Ва инак, навкарони Довуд бо Юоб аз тохтутоз баргаштанд, ва ғанимати зиёде бо худ оварданд; ва Абнир назди Довуд дар Ҳебрӯн набуд, зеро ӯро фиристода буд, ва ӯ ба саломатӣ рафта буд.

23. Ва ҳангоме ки Юоб ва тамоми лашкаре ки бо ӯ буданд, омаданд, ба Юоб хабар дода, гуфтанд: «Абнир ибни Нир назди подшоҳ омада буд, ва ӯро фиристод, ва ӯ ба саломатӣ бирафт».

24. Ва Юоб назди подшоҳ омада, гуфт: «Чӣ кардӣ? Инак, Абнир назди ту омадааст; чаро ӯро фиристодаӣ, ва ӯ рафтааст?

25. Ту, охир, Абнир ибни Нирро медонӣ, ки ӯ омада-аст, то ки туро фиреб диҳад, ва аз даробарои ту вуқуф ёбад, ва аз ҳар коре ки ту мекунӣ, хабардор шавад».

26. Ва Юоб аз пеши Довуд баромада, қосидонро аз паи Абнир фиристод, ва онҳо ӯро аз Бӯр-Сиро баргардониданд, дар сурате ки Довуд аз ин беҳабар буд.

Юоб Абнирро мекушад.

27. Ва хангоме ки Абнир ба Ҳебрӯн баргашт, Юоб ўро андаруни дарвоза ба каноре бурд, то ки бо ў махфиёна сухан ронад, ва дар он чо, барои хуни бародараш Асоил, ба шиками ў зарба зад, ва ў мурд.

28. Ва Довуд баъд аз он шунида, гуфт: «Ман ва салта-нати ман ба хузури Худованд аз хуни Абнир ибни Нир то абад барӣ ҳастем.

29. Бигзор он бар сари Юоб ва тамоми хонадони падараш афтад; ва бигзор каси гирифтори сӯзок, ва каси махавӣ, ва каси бар асо такъякунанда, ва каси ба дами шамшер афтада, ва каси мӯҳтоҷи нон аз хонадони Юоб ҳаргиз кам нашавад».

30. Ва Юоб ва бародараш Абишой Абнирро барои он куштанд, ки ў бародарашон Асоилро дар ҷанги назди Цибъун кушта буд.

31. Ва Довуд ба Юоб ва тамоми қавме ки бо ў буданд, гуфт: «Либоси худро дарронида ва палос пӯшида, барои Абнир навҳа намоед». Ва подшоҳ Довуд аз ақиби тобут равона шуд.

32. Ва Абнирро дар Ҳебрӯн дафн карданд; ва подшоҳ овози худро баланд карда, назди қабри Абнир гирифт, ва тамоми қавм гиристанд.

33. Ва подшоҳ барои Абнир марсия хонда, гуфт: «Наход ки Абнир мисли як сафиле бимирад?

34. Дастҳоят баста нашудааст, ва пойҳоят завлона зада нашудааст, ту мисли касе ки аз дасти бадкирдорон афтада бошад,

афтадай!» Ва тамоми қавм боз барои ў гиристанд.

35. Ва тамоми қавм омаданд, то ки Довудро нон бихӯро-нанд, дар сурате ки ханӯз рӯз буд; вале Довуд қасам хӯрда, гуфт: «Худо бо ман чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар ман пеш аз фурӯ рафтани офтоб нон ё чизи дигаре бихӯрам».

36. Ва тамоми қавм инро дарк карданд, ва ин ба наза-рашон писанд омад, чунон ки ҳар чи подшоҳ мекард, ба назари тамоми қавм писанд меомад.

37. Ва тамоми қавм ва тамоми Исроил дар он рӯз донис-танд, ки куштани Абнир ибни Нир аз ҷониби Довуд набуд.

38. Ва подшоҳ ба навкаронаш гуфт: «Шумо, охир, медонед, ки сарвар ва марди бузурге имрӯз дар Исроил фурӯ ғалтидааст.

39. Вале ман имрӯз сушт ҳастам, агарчи ба подшоҳӣ тадҳин карда шудаам, ва ҳол он ки ин одамон, писарони Саруё, аз ман қавитаранд; бигзор Худованд ба бадкор бар тибқи бадкирдории вай подош диҳад».

БОБИ ЧОРУМ

Кушта шудани Ишбӯшет.

1. ВА чун ибни Шоул шунид, ки Абнир дар Ҳебрӯн мурдааст, дастхояш сушт шуд, ва тамоми Исроил ба изтироб омаданд.

2. Ва ибни Шоул ду марде дошт, ки сардорони фавҷҳо буданд; номи яке Баано ва номи дигаре Рекоб буда, онҳо писарони Риммӯни баэрӯтӣ, аз банӣ-Бинъёмин буданд, зеро ки Баэрӯт низ ба Бинъёмин тааллуқ дошт.

3. Ва баэрӯтиён ба Читтоим гурехта рафтанд, ва то имрӯз дар он ҷо иқомат доранд.

4. Ва Йӯнотон ибни Шоул писари ланге дошт; ӯ панҷсола буд, ки хабари Шоул ва Йӯнотон аз Изреѐил расид, ва дояш ӯро бардошта гурехт, ва ҳангоме ки вай ба гурехтан шитоб менамуд, ӯ афтода, ланг шуд; ва номаш Мефибӯшет буд.

5. Ва писарони Риммӯни баэрӯтӣ, Рекоб ва Баано, рафта, дар вақти гармии рӯз ба хонаи Ишбӯшет расиданд; ва ӯ дар хоби пешинӣ буд.

6. Ва онҳо бо баҳонаи гирифтани гандум ба даруни хона даромада, ба шиками ӯ зарба заданд; ва Рекоб ва бародараш Баано гурехтанд.

7. Вақте ки ба хона даромаданд, ӯ дар хонаи хоб бар бистараш хобида буд, ва онҳо ӯро зарба зада, куштанд, ва сарашро аз

танаш чудо карда, гирифтанд, ва тамоми шаб дар сахро роҳ паймуданд.

8. Ва сари Ишбӯшетро назди Довуд ба Ҳебрӯн оварда, ба подшоҳ гуфтанд: «Инак сари Ишбӯшет ибни Шоули душманат, ки қасди ҷони ту дошт; ва имрӯз Худованд интиқоми оғои мо подшоҳро аз Шоул ва насли вай гирифтааст».

9. Ва Довуд ба Рекоб ва бародараш Баано, писарони Риммӯни баэрӯтӣ, ҷавоб гардонда, ба онҳо гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ҷони маро аз ҳар тангӣ раҳони-дааст!

10. Ҳангоме ки шахсе ба ман хабар дода, гуфт: "Инак, Шоул мурдааст", ва худро муждавар мепиндошт, ман варо гирифта, дар Сиклоҷ куштам, ва ҳол он ки вай умедвор буд, ки ман ба вай муждагонӣ хоҳам дод,

11. Алалхусус ҳоло, ки шахсони шарир марди бегуноҳро дар хонааш бар бистараш куштаанд, наҳод ки ман хуни ӯро аз дасти шумо талаб накунам, ва шуморо аз рӯи замин маҳв нанамоям?»

12. Ва Довуд ба навкаронаш амр фармуд, ва онҳоро кушта, дастҳо ва пойҳошонро қатъ карданд, ҷасадҳошонро назди ҳавзи Ҳебрӯн овехтанд; ва сари Ишбӯшетро гирифта, дар қабри Абнир дар Ҳебрӯн дафн карданд.

БОБИ ПАНЧУМ

Довуд бар Исроил подшоҳ мешавад.

1. Ва ҳамаи сибтҳои Исроил назди Довуд ба Ҳебрӯн омаданд, ва суҳан ронда, гуфтанд: «Инак, мо устухон ва гӯшти ту ҳастем.

2. Дирӯз ва парирӯз низ, вақте ки Шоул бар мо подшоҳ буд, ту Исроилро берун мебардӣ ва андарун меовардӣ; ва Худованд ба ту гуфта буд: "Ту қавми Ман Исроилро хоҳӣ чаронид, ва ту бар Исроил раис хоҳӣ буд"».

3. Ва ҳамаи пирони Исроил назди подшоҳ ба Ҳебрӯн омаданд, ва подшоҳ Довуд бо онҳо дар Ҳебрӯн ба ҳузури Худованд аҳд баст; ва Довудро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин карданд.

4. Довуд, вақте ки подшоҳ шуд, сисола буд; чил сол подшоҳӣ кард.

5. Дар Ҳебрӯн ҳафт солу шаш моҳ бар Яҳудо подшоҳӣ кард, ва дар Ерусалим сию се сол бар тамоми Исроил ва Яҳудо подшоҳӣ кард.

Ерусалим—пойтахти мамлакати муттаҳида.

6. Ва подшоҳ бо одамонаш ба Ерусалим ба муқобили ябусиён, ки сокинони ин замин буданд, рафт, вале онҳо ба Довуд сухан ронда, гуфтанд: «Ба ин ҷо дохил нахоҳӣ шуд, магар ин ки аввал кӯрон ва лангонро дур созӣ», яъне: «Довуд ба ин ҷо дохил нахоҳад шуд».

7. Ва Довуд қалъаи Сионро забт кард, ки ҳамон шаҳри Довуд аст.

8. Ва Довуд дар он рӯз гуфт: «Ҳар кӣ ябусиёнро бизанад ва ба кубури обгузар бирасад, бигзор лангон ва кӯронро низ, ки барои ҷони Довуд манфур ҳастанд, бизанад». Бинобар ин мегӯянд: «Кӯр ва ланг ба хона дохил нахоҳанд шуд».

9. Ва Довуд дар қалъа сокин шуд, ва онро шаҳри Довуд номид; ва Довуд гирдогирди он, аз Миллӯ гирифта то андаруни шаҳр, ҳисор бино кард.

10. Ва Довуд торафт бештар комъёб ва бузург мегардид, ва Худованд Худои лашкарҳо бо ӯ буд.

11. Ва Ҳиром, подшоҳи Сӯр, назди Довуд қосидон, ва дарахтони арз, ва начҷорон ва сангтарошонро фиристод, ва онҳо барои Довуд хона бино карданд.

12. Ва Довуд дарк намуд, ки Худованд ӯро ба подшоҳӣ бар Исроил устувор гардонидаст, ва салтанати ӯро ба хо-тири қавми Худ Исроил баланд бардоштааст.

13. Ва Довуд, баъд аз он ки аз Хебрӯн омад, боз суррия-гон ва занон аз Ерусалим гирифт; ва боз барои Довуд писарон ва духтарон таваллуд ёфтанд.

14. Ва ин аст номҳои онҳое ки барои ӯ дар Ерусалим таваллуд ёфтанд: Шамуа, ва Шубоб, ва Нотон, ва Сулаймон,

15. Ва Йибхор, ва Элишуа, ва Нофаг, ва Ёфия,-

16. Ва Элишомаъ, ва Эльёдоъ, ва Элифолат.

Чанг бо филиштиён.

17. Ва чун филиштиён шуниданд, ки Довудро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намудаанд, ҳамаи филиштиён баромаданд, то ки Довудро бичӯянд; ва Довуд инро шунида, ба қалъа фурӯд омад.

18. Ва филиштиён омада, дар водии Рафоим ҷойгир шуданд.

19. Ва Довуд аз Худованд пурсида, гуфт: «Оё ба муқобили филиштиён бароям? Оё онҳоро ба дасти ман хоҳӣ супурд?» Ва Худованд ба Довуд гуфт: «Баро, зеро ки филиштиёнро ҳатман ба дастат хоҳам супурд».

20. Ва Довуд ба Баал-Фаросим омад, ва дар он ҷо Довуд ба онҳо шикаст расонда, гуфт: «Худованд душманонамро аз пешам маҳв намуд, чунон ки селоб маҳв менамояд». Би-нобар ин номи он макон Баал-Фаросим хонда шудааст.

21. Ва бутҳои худро дар он ҷо партофта рафтанд, ва Довуд ва одамонаш онҳоро бардошта бурданд.

22. Ва бори дигар филиштиён баромада, дар водии Рафоим ҷойгир шуданд.

23. Ва Довуд аз Худованд пурсид, ва ӯ гуфт: «Набаро, балки аз ақибашон давр зада, аз ҷониби дарахтони тут ба онҳо наздик шав,

24. Ва ҳамин ки акси садои қадамҳоро дар сари дарахтони тут бишнави, дарҳол ба ҳуҷум шитоб намое, зеро ки он гоҳ Худованд пешопеши ту берун хоҳад омад, то ки ба лашкари филиштиён шикаст расонад».

25. Ва Довуд ончунон, ки Худованд ба \bar{u} амр фармуд, амал намуд, ва ба фалиштиён аз Чабъа то даромадгоҳи Чозар зарба расонид.

БОБИ ШАШУМ

Ғамхориш Довуд дар бораи овардани сандуқи Худо ба Ерусалим.

1. ВА бори дигар Довуд ҳамаи гузинони Исроилро ба миқдори сӣ ҳазор нафар чамъ кард.
2. Ва Довуд ва тамоми қавме ки ҳамроҳаш буданд, бар-хоста, аз Баалои Яҳудо равона шуданд, то ки сандуқи Ху-доро аз он ҷо биёранд, ки он ба исми Худованди лашкарҳо, ки бар каррубиён нишастааст, номида шуда буд.
3. Ва сандуқи Худоро бар аробаи нав гузоштанд, ва онро аз хонаи Аминодоб, ки дар Чабъа мебошад, бароварданд, ва Уззо ва Ахью, писарони Аминодоб, аробаи навро меронданд.
4. Ва онро аз хонаи Аминодоб, ки дар Чабъа аст, бо сандуқи Худо бароварданд, ва Ахью пешопеши сандуқ ме-рафт.
5. Ва Довуд ва тамоми хонадони Исроил бо ҳар навъ асбоби чӯби сарв: бо барбат, ва уд, ва даф, ва духул, ва шақшақаҳо ба хузури Худованд бозӣ мекарданд.
6. Ва ҳангоме ки ба хирмангоҳи Нокӯн расиданд, Уззо дасташро ба сандуқи Худо дароз карда, онро нигоҳ дошт, зеро ки говон онро яктарафа гардонида, моил ба афтодан карда буданд.
7. Ва хашми Худованд бар Уззо аланга зада, Худо \bar{u} ро дар он ҷо барои дастдарозияш зарба зад, ва \bar{u} дар он ҷо назди сандуқи Худо мурд.
8. Ва Довуд ғамгин шуд, ки Худованд Уззоро зарба зад; ва он макон то имрӯз Форас-Уззо номида мешавад.
9. Ва Довуд дар он рӯз аз Худованд тарсида, гуфт: «Сандуқи Худованд назди ман чӣ гуна биёяд?»

10. Ва Довуд нахост, ки сандуқи Худовандро назди худ ба шаҳри Довуд бибарад; ва Довуд онро ба хонаи Убайд-Адӯми чаттӣ равона кард.

11. Ва сандуқи Худованд дар хонаи Убайд-Адӯми чатти се моҳ монд; ва Худованд Убайд-Адӯм ва тамоми хонадони ӯро баракат дод.

Овардани сандуқ.

12. Ва ба подшоҳ Довуд хабар дода, гуфтанд: «Худо-ванд хонадони Убайд-Адӯм ва тамоми дороии ӯро барои сандуқи Худо баракат додааст». Ва Довуд рафта, сандуқи Худоро аз хонаи Убайд-Адӯм бо шодӣ ба шаҳри Довуд овард.

13. Ва ҳамин ки бардорандагони сандуқи Худованд шаш қадам роҳ рафтанд, ӯ гов ва қўчқоре қурбонӣ кард.

14. Ва Довуд бо тамоми қувваташ ба ҳузури Худованд мерақсид, ва Довуд эфӯди катон дар бар карда буд.

15. Ва Довуд ва тамоми хонадони Исроил сандуқи Худовандро бо нидои шодӣ ва садои шох бардошта бурданд.

16. Ва ҳангоме ки сандуқи Худованд ба шаҳри Довуд дохил мешуд, Микал бинти Шоул аз тиреза нигоҳ карда, подшоҳ Довудро дид, ки ба ҳузури Худованд частухез ва рақс мекунад, ва дар дили худ аз ӯ нафрат намуд.

17. Ва сандуқи Худовандро оварда, андаруни хаймае ки Довуд барои он барпо карда буд, онро дар маконаш гузоштанд; ва Довуд ба ҳузури Худованд қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ овард.

18. Вақте ки Довуд овардани қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатиро ба анҷом расонид, қавмро ба исми Худованди лашкарҳо баракат дод.

19. Ва ба тамоми қавм, ба тамоми оммаи Исроил, аз мард то зан, ба ҳар кас якто нон, як порча гӯшт ва як кулчаи мавизӣ тақсим карда дод; ва тамоми қавм хона ба хона рафтанд.

20. Ва Довуд баргашт, то ки аҳли байти худро баракат диҳад; ва Микал бинти Шоул ба пешвози Довуд баромада, гуфт:

«Подшоҳи Исроил имрӯз чӣ қадар иззат ёфт, вақте ки худро пеши назари канизон ва навкаронаш бараҳна кард, чунон ки як шахси бемулоҳиза худро бараҳна мекунад».

21. Ва Довуд ба Микал гуфт: «Ин ба ҳузури Худованд буд, ки Ё маро назар ба падарат ва тамоми хонадонаш бар-тарӣ дод, то ки маро бар қавми Худованд, бар Исроил раис гардонад; ва ман ба ҳузури Худованд рақсу бозӣ хоҳам кард.

22. Ва аз ин ҳам зиёдтар худро ночиз хоҳам гардонид, ва дар назари худам сафил хоҳам шуд, вале пеши канизон, ки ту дар бораи онҳо сухан рондӣ, — пеши онҳо ман иззат хоҳам ёфт».

23. Ва Микал бинти Шоул то рӯзи вафоташ фарзанд на-дошт.

БОБИ ҲАФТУМ

Довуд ният дорад, ки маъбад бино кунад.

1. Ва ҳангоме ки подшоҳ дар хонаи худ менишаст, ва Худованд ӯро аз душманони гирду пешаш ором карда буд,

2. Подшоҳ ба Нотони набӣ гуфт: «Лутфан, бубин, ки ман дар хонаи арзӣ сокин ҳастам, вале сандуқи Худо анда-руни чодаре сокин аст».

3. Ва Нотон ба подшоҳ гуфт: «Ҳар он чи дар дилат бо-шад, бирав, ба амал овар, зеро ки Худованд бо туст».

Аҳди Худо бо Довуд.

4. Вале дар ҳамон шаб каломи Худованд бар Нотон нозил шуда, гуфт:

5. «Рафта, ба бандаи Ман Довуд бигӯй: Худованд чу-нин мегӯяд: оё ту хонае барои сукунати Ман бино мекуни?

6. Ман, охир, аз рӯзе ки банӣ-Исроилро аз Миср берун овардаам, то имрӯз дар хонае сокин нашудаам, балки дар хайма ва маскане гардиш кардаам.

7. Дар ҳар чое ки бо тамоми банӣ-Исроил гардиш кардаам, оё ба ягон пешвои Исроил, ки чаронидани қавми Худ Исро-илро

ба вай амр фармуда будам, сухане ба забон ронда, гуфтаам: чаро барои ман хонаи арзӣ бино накардаед?

8. Ва алҳол ба бандаи Ман Довуд чунин бигӯй: Худо-ванди лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман туро аз чарогоҳ, аз ақиби гӯсфандон гирифтаам, то ки бар қавми Ман Исроил раис бошӣ.

9. Ва ба ҳар чое ки мерафтӣ, бо ту будам, ва ҳамаи душманонатро аз пеши ту маҳв намудам, ва барои ту номи бузурге, мисли номи бузургоне ки дар дунё ҳастанд, ба вучуд овардам.

10. Ва барои қавми Худ Исроил маконе муқаррар намудам, ва онҳоро шинондам, то ки дар он сокин гардида, дигар безобита нашаванд, ва бадкорон дигар онҳоро ба танг нао-варанд, мисли он ки дар замони пеш буд,

11. Ва мисли айёме ки доваронро бар қавми Худ Исроил таъин карда будам; ва Ман ба ту аз ҳамаи душманонат оромӣ додаам; ва Худованд ба ту хабар медиҳад, ки Худованд барои ту хона бино хоҳад кард.

12. Ва ҳангоме ки рӯзҳои ту анҷом ёфта, ту бо падарони худ бихобӣ, Ман насли туро, ки аз камари ту берун ояд, баъд аз ту пойдор гардонида, салтанати варо мустаҳкам хоҳам намуд.

13. Вай ба исми Ман хона бино хоҳад кард; ва Ман тахти салтанати варо то абад пойдор хоҳам гардонид.

14. Ман барои вай падар хоҳам буд, ва вай барои Ман писар хоҳад буд, ва агар вай гуноҳ кунад, Ман варо бо кал-таки мардон ва бо зарбаҳои бани-одам ҷазо хоҳам дод,

15. Вале марҳамати Ман аз вай дур нахоҳад шуд, чунон ки онро аз Шоул дур карда, ўро барои ту рад намудам.

16. Ва хонаи ту ва салтанати ту ба ҳузурат то абад қоим хоҳад буд; тахти ту то абад пойдор хоҳад буд».

17. Ҳамаи ин суханон ва тамоми ин рӯёро Нотон ба До-вуд хикоят кард.

Дуои Довуд.

18. Ва подшоҳ Довуд омада, ба ҳузури Худованд нишаст, ва гуфт: «Эй Худованд Худо, ман кистам ва хонаи ман чист, ки маро ба ин мартаба расондаӣ?

19. Ва ин боз дар назарат, эй Худованд Худо, кам наму-дааст, ва Ту дар бораи ояндаи дури хонадони бандаат низ сухан рондаӣ; оё ин мартабаи баланди одам нест, эй Худо-ванд Худо?

20. Ва Довуд дигар ба Ту чӣ метавонад бигӯяд? Ту, охир, бандаи Худро мешиносӣ, эй Худованд Худо!

21. Ба хотири каломи Худ ва бар тибқи дили Худ тамоми ин бузургиро ба амал овардаӣ, то ки бандаи Худро огоҳ намоӣ.

22. Бинобар ин Ту, эй Худованд Худо, бузург ҳастӣ, зеро мувофиқи ҳар он чи мо бо гӯшҳои худ шунидаем, чизе монанди Ту нест, ва ҷуз аз Ту Худое нест.

23. Ва кист, ки мисли қавми Ту Исроил бошад, ки онҳо бар рӯи замин қавми ягонае ҳастанд, ки аз барояшон Худо омадааст, то ки онҳоро фидия дода гирифта, барои Худ қавм гардонад ва исме барои Худ пайдо кунад, ва корҳои бузурге барои онҳо ва корҳои сахмгине барои замини Худ ба ҷо оварад, то ки Ту халқҳо ва худоёни онҳоро аз пеши қавми Худ, ки аз Миср барои Худ фидия дода гирифтаӣ, бадар биронӣ.

24. Ва қавми Худ Исроилро барои Худ пойдор гардондӣ, то ки онҳо то абад қавми Ту бошанд, ва Ту, эй Худованд, Худои онҳо шудӣ.

25. Ва алҳол, эй Худованд Худо, каломеро, ки дар бораи бандаи Худ ва хонадони вай ба забон рондаӣ, то абад пойдор гардон, ва он чи гуфтаӣ, ба ҷо овар.

26. Ва исми Ту бигзор то абад муаззам бошад, то бигӯянд: "Худованди лашкарҳо Худо бар Исроил аст". Ва хонадони бандаат Довуд бигзор ба ҳузури ту пойдор бошад.

27. Азбаски Ту, эй Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, гӯшраси бандаи Худ намуда, гуфтаӣ: "Барои ту хонае бино хоҳам кард", бинобар ин бандаат дар дили худ ҷуръат пайдо кард, ки ин дуоро назди Ту бигӯяд.

28. Ва алҳол, эй Худованд Худо, Ту Худо ҳастӣ, ва суханонат рост аст, ва Ту дар бораи бандаи Худ ин некиро ба забон рондай.

29. Ва алҳол тавачҷӯх намуда, хонадони бандаатро баракат бидех, то ки он то абад дар ҳузури Ту бошад; зеро ки Ту, эй Худованд Худо, сухан рондай, ва хонадони бандаат аз баракати Ту то абад муборак хоҳад буд».

БОБИ ҲАШТУМ

Пойдор шудани салтанати Довуд. Ғалабаҳои ӯ.

1. ВА баъд аз ин Довуд ба фалиштиён зарба расонида, онҳоро мағлуб кард, ва Довуд инони ихтиёри пойтахти фалиштиёнро аз дасташон гирифт.

2. Ва ба Мӯоб шикаст расонид, ва онҳоро ба замин хобо-нида, бо арғамчин чен кард, ва ду арғамчин барои куштан чен кард ва як арғамчин барои зинда нигоҳ доштан; ва мӯобиён бандагони хирочгузори Довуд гардиданд.

3. Ва Довуд ба Ҳададозар ибни Рахӯб, подшоҳи Сӯбо, вақте ки вай мерафт, то ҳукмронии худро назди наҳри Фурот аз нав барқарор намояд, шикаст расонид.

4. Ва Довуд ҳазору ҳафтсад савора ва бист ҳазор пиёда аз вай гирифт; ва Довуд ҳамаи аспҳои аробаҳои варо пай кард, вале аз онҳо барои сад ароба нигоҳ дошт.

5. Ва арамиёни Димишқ ба мадади Ҳададозар подшоҳи Сӯбо омаданд; ва Довуд аз арамиён бисту ду ҳазор нафарро кушт.

6. Ва Довуд дар Арами Димишқ волиёнро гузошт, ва арамиён бандагони хирочгузори Довуд гардиданд. Ва Худованд Довудро ба ҳар чое ки мерафт, ёварӣ менамуд.

7. Ва Довуд сипарҳои тиллоро, ки бар навкарони Ҳададозар буд, гирифта, ба Ерусалим овард.

8. Ва аз Ботаҳ ва Берӯтай, ки шаҳрҳои Ҳададозар буд, Довуд миси бағоят бисъёре гирифт.

9. Ва Тӯй, подшоҳи Ҳамот, шунид, ки Довуд тамоми лашкари Ҳададозарро мағлуб кардааст.

10. Ва Тӯй писари худ Юромро назди подшоҳ Довуд фиристод, то ки ба ӯ салом расонад ва ӯро муборакбод гӯяд, ба муносибати он ки бо Ҳададозар чанг карда, варо мағлуб намудааст, зеро ки Ҳададозар ба муқобили Тӯй бисъёр мечангид. Ва дар дасти Юром зарфҳои нукра ва зарфҳои тилло ва зарфҳои мис буд.

11. Ва подшоҳ Довуд онҳоро низ барои Худованд вақф намуд, бо якҷоягии нукра ва тилло ки аз ҳамаи халқҳои мағлубкардаи худ гирифта вақф намуда буд,

12. Яъне аз Арам ва Мӯоб ва банӣ-Аммӯн ва фалиштиён ва Амолек ва аз ғанимати Ҳададозар ибни Раҳӯб, подшоҳи Сӯбо.

13. Ва Довуд шӯҳрат пайдо кард, вақте ки аз шикаст додани ҳаҷдах ҳазор арамиён дар водии Намак, бармегашт.

14. Ва дар Адӯм волиёнро гузошт, дар тамоми Адӯм волиёнро гузошт, ва ҳамаи адӯмиён бандагони Довуд гардиданд. Ва Худованд Довудро ба ҳар ҷое ки мерафт, ёварӣ менамуд.

15. Ва Довуд дар тамоми Исроил подшоҳӣ мекард; ва Довуд бар тамоми қавми худ доварӣ ва инсофро ба амал меовард.

16. Ва Юоб ибни Саруё сарлашкар буд, ва Еҳӯшофот ибни Аҳилуд — вақоеънавис.

17. Ва Содӯк ибни Аҳитӯб ва Аҳималик ибни Абъётор коҳин буданд, ва Сароё котиб буд.

18. Ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ бар каритиён ва фалитиён сардор буд; ва писарони Довуд садрнишин буданд.

БОБИ НҶҲУМ

Довуд ва Мефибӯшет.

1. Ва Довуд гуфт: «Оё касе боз аз хонадони Шоул боқӣ мондааст, то ки ба хоҳири Йўнотон ба вай эҳсон намоям?»

2. Ва дар хонадони Шоул навкаре буд, ки Сибо ном дошт; ва ӯро назди Довуд хонданд, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Оё ту Сибо хастӣ?» Гуфт: «Бандаи ту хастам».

3. Ва подшоҳ гуфт: «Оё касе боз аз хонадони Шоул ҳаст, то ки ба вай эҳсони Худоро ба амал оварам?» Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Боз писари Йӯнотон ҳаст, ки поҳояш ланг аст».
4. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Вай кучост?» Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Инак, вай дар хонаи Мокир ибни Амиил дар Лӯ-Дабор мебошад».
5. Ва подшоҳ Довуд фиристода, варо аз хонаи Мокир ибни Амиил, аз Лӯ-Дабор гирифт.
6. Ва Мефибӯшет ибни Йӯнотон ибни Шоул назди Довуд омад, ва бар рӯи худ афтода, ба ӯ сачда бурд; ва Довуд гуфт: «Эй Мефибӯшет!» Гуфт: «Инак бандаи ту».
7. Ва Довуд ба вай гуфт: «Натарс, зеро ки ба хотири падарат Йӯнотон ба ту албатта эҳсон хоҳам намуд, ва тамоми замини падарат Шоулро ба ту хоҳам баргардонид; ва ту ҳамеша дар сари суфраи ман нон хоҳӣ хӯрд».
8. Ва вай сачда бурда, гуфт: «Бандаи ту чист, ки ба саги мурдае мисли ман илтифот намудай?»
9. Ва подшоҳ навқари Шоул Сиборо хонда, ба вай гуфт: «Ҳар он чиро, ки ба Шоул ва тамоми хонадонаш тааллуқ дошт, ба писари оғоят додам.
10. Ва ту ва писаронат ва навқаронат заминро барои ӯ кор карда, ҳосили онро биёред, то ки писари оғоят нон барои хӯрданаши дошта бошад; вале Мефибӯшет, писари оғоят, ҳамеша дар сари суфраи ман нон хоҳад хӯрд». Ва Сибо понздаҳ писар ва бист навқар дошт.
11. Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Мувофиқи ҳар он чи оғоям подшоҳ амр фармудааст, бандаат ҳамон тавр амал хоҳад кард». Ва подшоҳ гуфт, ки «Мефибӯшет мисли яке аз писарони подшоҳ дар сари суфраи ман хоҳад хӯрд».
12. Ва Мефибӯшет писари хурдсоле дошт, ки номаш Михо буд. Ва ҳамаи сокинони хонаи Сибо навқарони Мефибӯшет буданд.
13. Ва Мефибӯшет дар Ерусалим сукунат дошт, зеро ки ҳамеша дар сари суфраи подшоҳ меҳӯрд; ва ду пояш ланг буд.

БОБИ ДАХУМ

Чанг бо арамиён ва банӣ-Аммӯн.

1. ВА баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки подшоҳи банӣ-Аммӯн мурд, ва писараш Ҳонун ба ҷои вай подшоҳ шуд.
2. Ва Довуд гуфт: «Ба Ҳонун ибни Ноҳош эҳсон хоҳам намуд, чунки падари вай ба ман эҳсон карда буд». Ва До-вуд фиристод, то ки ба воситаи навкарони худ ба вай дар бораи падараш таъзия баён намояд; ва навкарони Довуд ба замини банӣ-Аммӯн омаданд.
3. Ва сарварони банӣ-Аммӯн ба оғои худ Ҳонун гуфтанд: «Оё ба гумони ту Довуд падаратро эҳтиром менамуд, ки навкаронашро барои баён кардани таъзия назди ту фиристодааст? Довуд, охир, онҳоро барои он фиристодааст, ки шаҳрро тафтиш ва ҷосусӣ намуда, баъд онро валангор кунад».
4. Ва Ҳонун бандагони Довудро гирифта, нисфи риша-шонро тарошид, ва либосҳои то нисфаш, яъне аз поён то суринашон бурида партофт, ва онҳоро фиристод.
5. Ва инро ба Довуд хабар доданд, ва ӯ ба пешвози онҳо фиристод, зеро ки ин одамон бағоят хичил буданд; ва под-шоҳ гуфт: «Дар Ерихӯ бимонед, то вақте ки ришхотон ка-лон шавад, ва баъд аз он хоҳед баргашт».
6. Ва банӣ-Аммӯн диданд, ки дар назари Довуд нафра-тангез гардиданд; ва банӣ-Аммӯн фиристода, аз арамиёни Байт-Рахӯб ва аз арамиёни Сӯбо бист ҳазор пиёда, ва под-шоҳи Маъкоро бо ҳазор нафар, ва аз мардони Туб дувоз-даҳ ҳазор нафар киро карданд.
7. Ва Довуд инро шунида, Юоб ва тамоми лашкари дилеронро фиристод.
8. Ва банӣ-Аммӯн берун омада, дар даҳани дарвоза ба-рои чанг саф кашиданд; ва арамиёни Сӯбо ва Рахӯб ва мардони Туб ва Маъко дар саҳро алоҳида мавқеъ гирифтанд.
9. Ва Юоб дид, ки ба муқобили ӯ ҳам аз пеш ва ҳам аз ақиб барои чанг омода шудаанд; ва ӯ аз ҳамаи гузинони Исроил фавҷе интиҳоб намуда, бар зидди арамиён саф кашид.

10. Ва бақияи қавро ба дасти бародараш Абишой супурд, то ки бар зидди банӣ-Аммӯн саф кашад.
11. Ва гуфт: «Агар арамиён аз ман зӯр бароянд, ба ма-дади ман биё, ва агар банӣ-Аммӯн аз ту зӯр бароянд, ман ба мадади ту хоҳам омад.
12. Далер бош, ва мо барои қавми худ ва барои шаҳрҳои Худои худ далерона хоҳем чангид, ва Худованд он чиро, ки дар назараш писанд ояд, ба амал хоҳад овард».
13. Ва Юоб ва қавме ки бо ӯ буданд, ба чанги зидди арамиён шурӯъ карданд; ва онҳо аз пеши ӯ рӯ ба гурез оварданд.
14. Чун банӣ-Аммӯн диданд, ки арамиён рӯ ба гурез оварданд, онҳо низ аз пеши Абишой гурехта, ба шаҳр дохил шуданд; ва Юоб аз чанги зидди банӣ-Аммӯн баргашта, ба Ерусалим омад.
15. Ва чун арамиён диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, якҷоя чамъ шуданд.
16. Ва Ҳададозар фиристода, арамиёнеро, ки дар он та-рафи наҳр буданд, берун овард, ва онҳо ба Ҳелом омаданд; ва Шубак, сарлашқари Ҳададозар пешопеши онҳо мерафт.
17. Ва ба Довуд хабари ин расид, ва ӯ тамоми Исроилро чамъ кард, ва аз Урдун убур намуда, ба Ҳелом омад; ва арамиён ба муқобили Довуд саф кашада, бо ӯ чанг карданд.
18. Ва арамиён аз пеши Исроил рӯ ба гурез оварданд; ва Довуд аз арамиён аспони ҳафтсад ароба ва чил ҳазор савораро кушт, ва сарлашқари онҳо Шубакро зарба зад, ки вай дар он чо мурд.
19. Ва чун ҳамаи подшоҳони зердасти Ҳададозар диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, бо исроилиён сулҳ бас-та, ба онҳо тобеъ шуданд; ва арамиён минбаъд аз дастгири кардани банӣ-Аммӯн тарсиданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Гуноҳи азими Довуд.

1. ВА баъд аз интиҳои сол, вақте ки подшоҳон берун мераванд, чунин воқеъ шуд, ки Довуд Юобро бо навкарони худ ва бо тамоми Исроил фиристод, ва онҳо банӣ-Аммӯнро зарба зада, Раббаро муҳосира карданд; вале Довуд дар Ерусалим монд.
2. Ва ҳангоми шом чунин воқеъ шуд, ки Довуд аз бис-тари худ бархоста, бар боми хонаи подшоҳ гардиш мекард, ва аз болои бом занеро дид, ки шустушӯӣ мекунад; ва ин зан бағоят хушлиқо буд.
3. Ва Довуд фиристод, ки дар бораи ин зан пурсучӯӣ кунанд; ва ба ӯ гуфтанд: «Вай, охир, Батшобаъ бинти Алиом, завҷаи Уриёи ҳиттӣ мебошад».
4. Ва Довуд қосидон фиристод, то ки варо бигиранд; ва вай назди ӯ омад, ва ӯ бо вай хобид, дар сурате ки вай аз начосати худ пок шуда буд; ва вай ба хонаи худ баргашт.
5. Ва ин зан ҳомила шуд, ва ба Довуд фиристода, хабар дод ва гуфт: «Ман ҳомила ҳастам».
6. Ва Довуд назди Юоб фиристод: «Уриёи ҳиттиро назди ман бифирист». Ва Юоб Уриёро назди Довуд фиристод.
7. Ва Уриё назди ӯ омад, ва Довуд аз саломатии Юоб ва аз саломатии қавм ва аз вазъияти ҷанг пурсид.
8. Ва Довуд ба Уриё гуфт: «Ба хонаи худ рафта, пойҳоятро бишӯӣ». Ва Уриё аз хонаи подшоҳ берун рафт, ва аз қафояш инъом аз суфраи подшоҳ фиристода шуд.
9. Вале Уриё назди дари хонаи подшоҳ бо ҳамаи навкарони оғои худ хобида, ба хонаи худ нарафт.
10. Ва ба Довуд хабар дода, гуфтанд: «Уриё ба хонаи худ нарафтааст». Ва Довуд ба Уриё гуфт: «Ту, охир, аз роҳ расидай, пас чаро ба хонаи худ нарафтӣ?»
11. Ва Уриё ба Довуд гуфт: «Сандуқ ва Исроил ва Яҳудо дар хаймаҳо сокинанд, ва оғоям Юоб ва навкарони оғоям бар рӯи саҳро ӯрду задаанд, ва ман ба хонаи худ рафта, бихӯрам ва бинӯшам ва бо зани худ бихобам? Қасам ба ҳаёти ту ва ба ҳаёти ҷони ту, ки чунин нахоҳам кард!»

12. Ва Довуд ба Уриё гуфт: «Имрӯз низ дар ин чо бимон, ва фардо туро хоҳам фиристод». Ва Уриё он рӯз ва фардояш дар Ерусалим монд.

13. Ва Довуд ўро даъват намуд, ва дар ҳузураш ў хўрд ва нўшид, ва ўро маст гардонид; ва ҳангоми шом ў берун рафта, бар бистараш бо навкарони оғояш хобид, ва ба хонаи худ нарафт.

14. Ва чун субҳ дамид, Довуд ба Юоб мактубе навишт, ва ба дасти Уриё дода фиристод.

15. Ва дар мактуб чунин навишта буд: «Уриёро дар мавқеи ҳарбу зарби сахт бигузored, ва аз ақибаш худро канор кашед, то ки ў зарба хўрда, бимирад».

16. Ва ҳангоме ки Юоб шаҳро муҳосира мекард, Уриёро дар мақоме гузошт, ки медонист, ки дар он ҷанговарони далер ҳастанд.

17. Ва мардуми шаҳр берун омада, бо Юоб ҷанг карданд, ва ҷанде аз қавм, аз навкарони Довуд афтоданд; ва Уриён ҳиттӣ низ мурд.

18. Ва Юоб фиристода, ба Довуд тамоми вақоеи ҷангро хабар дод.

19. Ва ба қосид амр фармуда, гуфт: «Вақте ки ба подшоҳ тамоми вақоеи ҷангро ҳикоят намой,

20. Ва подшоҳ хашмгин гардида, ба ту бигўяд: "Чаро барои ҷанг ба шаҳр наздик шудед? Шумо магар намедонистед, ки аз болои ҳисор тирандозӣ мекунанд?"

21. Кист, ки Абималик ибни Ерубашатро кушт? Зане, охир, санги болоии осийро бар ў аз болои ҳисор андохт, ва ў дар Тебес мурд. Пас, чаро шумо ба ҳисор наздик шудед?" — он гоҳ бигўй: "Навқарат Уриёи ҳиттӣ низ мурдааст"».

22. Ва қосид рафт, ва омада, ба Довуд ҳар чиро, ки Юоб барояш фиристода буд, хабар дод.

23. Ва қосид ба Довуд гуфт: «Азбаски он одамон бар мо дастболо шуда, аз ақибии мо ба саҳро баромаданд, мо онҳоро то даҳани дарвоза дунболагирӣ кардем;

24. Ва тирандозон бар навкаронат аз болои ҳисор тир андохтанд, ва баъзе аз навкарони подшоҳ мурданд; ва навкарат Уриёи хиттӣ низ мурд».

25. Ва Довуд ба қосид гуфт: «Ба Юоб чунин бигӯй: "Ин ходиса ба назари ту бад нанамояд, зеро ки шамшер гоҳе ин тавр, ва гоҳе ба таври дигар ба ҳалокат мерасонад; ҷанги худро ба муқобили шаҳр пурзӯр карда, онро валангор бикун". Пас, ўро далер намо».

26. Ва зани Уриё шунид, ки шавҳараш Уриё мурдааст; ва вай барои шавҳари худ навҳагарӣ кард.

27. Ва хангоме ки мӯҳлати мотами вай анҷом ёфт, Довуд фиристода, варо ба хонаи худ овард; ва вай завҷаи ў шуд, ва барои ў писаре зоид. Ва коре ки Довуд кард, ба назари Худованд бад намуд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Пушаймон шудани Довуд.

1. ВА Худованд Нотонро назди Довуд фиристод, ва вай назди ў омада, ба ў гуфт:

«Дар шаҳре ду мард буданд, яке сарватдор ва дигаре камбағал.

2. Сарватдор гӯсфандон ва говони бағоят бисъёр дошт,

3. Вале камбағал чизе ҷуз як меши майдаёк надошт, ки онро харида парварида буд,

ва он назди ў бо якҷоягии бачагонаш калон мешуд: аз нони ў мехӯрд ва аз косаи ў менӯшид ва дар ба-

ғали ў мехобид, ва барои ў мисли духтар буд.

4. Ва мусофире назди марди сарватдор омад,

ва ў дареғ дошт, ки аз гӯсфандон ва говони худ гирифта,

барои меҳмоне ки назди ў омадааст, хӯроке тайёр кунад, балки меши марди камбағалро гирифта, барои шахсе ки назди ў омада буд, хӯрок тайёр кард».

5. Ва хашми Довуд бар он мард бағоят аланга зад, ва ӯ ба Нотон гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки марде ки чунин амал кардааст, сазовори қатл аст!
6. Ва барои меш вай бояд чор баробар талофӣ диҳад: аз барои он ки чунин амал кардааст, ва аз барои он ки тараҳ-хум нанамудааст».
7. Ва Нотон ба Довуд гуфт: «Он мард ту ҳастӣ! Худо-ванд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ман туро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намудам, ва Ман туро аз дасти Шоул раҳой додам;
8. Ва хонаи оғоятро ба ту додам ва занони оғоятро ба оғӯши ту; ва хонадони Исроил ва Яҳудоро ба ту додам, ва агар ин кам бошад, ба ту боз ва боз илова менамудам.
9. Пас чаро ту ба каломи Худованд беъътиной намуда, он чиро, ки дар назари Ӯ бад аст, ба амал овардӣ? Уриёи ҳиттиро бо шамшер зарба зада, занашро барои худ ба занӣ гирифтӣ; ва ӯро бо шамшери банӣ-Аммӯн куштӣ.
10. Ва алҳол шамшер аз хонадони ту то абад дур нахоҳад шуд, ба он сабаб ки ба Ман беъътиной намудӣ, ва зани Уриёи ҳиттиро гирифтӣ, то ки зани ту бошад".
11. Худованд чунин мегӯяд: "Инак, Ман аз хонаи худат ба сари ту бадӣ хоҳам овард, ва занони туро пеши назари ту гирифта, ба ёри ту хоҳам дод, ва ӯ пеши назари ин офтоб бо занони ту хоҳад хобид.
12. Дар сурате ки ту ин корро пинҳонӣ кардаӣ, Ман ин корро пеши назари тамоми Исроил ва пеши назари офтоб ба ҷо хоҳам овард"».
13. Ва Довуд ба Нотон гуфт: «Ман пеши Худованд гуноҳ кардаам». Ва Нотон ба Довуд гуфт: «Худованд низ аз гуно-ҳат гузарой кардааст; ту нахоҳӣ мурд.
14. Аммо азбаски ту бо ин кор сабаби куфр гуфтани душманони Худованд гардидаӣ, он писар низ, ки барои ту таваллуд ёфтааст, албатта хоҳад мурд».

15. Ва Нотон ба хонаи худ рафт. Ва Худованд бачаеро, ки зани Уриё барои Довуд зоида буд, гирифтори беморӣ кард, ва бемории вай сахт буд.

16. Ва Довуд аз Худо барои кӯдак илтимос намуд; ва Довуд рӯза дошт, ва омада, бар рӯи замин хобида шабро мегузaronид.

17. Ва пирони хонааш назди ӯ омада, саъю кӯшиш мекарданд, ки ӯро аз замин бархезонанд, вале ӯ розӣ намешуд, ва ҳамроҳи онҳо нон намехӯрд.

18. Ва дар рӯзи ҳафтум бача мурд; ва навкарони Довуд тарсиданд, ки мурдани бачаро ба ӯ хабар диҳанд, зеро ки ба ҳамдигар мегуфтанд: «Инак, вақте ки бача зинда буд, мо ба ӯ сухан рондем, ва ӯ ба овози мо гӯш надод; пас, чӣ гуна ба ӯ бигӯем, ки бача мурдааст? Шояд, ӯ кори баде бо худ бикунад».

19. Ва Довуд дид, ки навкаронаш ба якдигар пичиррос мезананд, ва Довуд фаҳмид, ки бача мурдааст; ва Довуд ба навкаронаш гуфт: «Оё бача мурдааст?» Гуфтанд: «Мурдааст».

20. Ва Довуд аз замин бархоста, худро шустушӯ ва тадҳин намуд, ва либосашро иваз кард, ва ба хонаи Худованд рафта, ибодат намуд, ва ба хонаи худ омада, хӯрок пурсид, ва пеши ӯ нон монданд, ва ӯ хӯрд.

21. Ва навкаронаш ба ӯ гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки кардӣ: вақте ки бача зинда буд, рӯза дошта гирия кардӣ, ва чун бача мурд, бархоста нон хӯрдӣ?»

22. Ва ӯ гуфт: «То даме ки бача зинда буд, ман рӯза дошта гирия кардам, зеро ки ба дили худ гуфтам: "Шояд, Худованд ба ман марҳамат намояд, ва бача зинда монад".

23. Ва алҳол вай мурдааст, пас чаро ман рӯза дорам? Оё ман метавонам варо баргардонам? Ман назди вай хоҳам рафт, вале вай назди ман нахоҳад баргашт».

Таваллуд ёфтани Сулаймон.

24. Ва Довуд зани худ Батшобаъро тасаллӣ дод, ва назди вай даромада, бо вай хобид, ва вай писаре зоид, ва ўро Сулаймон ном ниҳод, ва Худованд ўро дӯст дошт.

25. Ва ба воситаи Нотони набӣ хабар фиристод, ва вай ўро ба хотири Худованд Едидьё* ном ниҳод.

Довуд ва Юоб Раббаро ишғол мекунанд.

26. Ва Юоб бо Раббаи банӣ-Аммӯн ҷанг карда, шаҳри подшоҳниширо гирифт.

27. Ва Юоб қосидонро назди Довуд фиристода, гуфт: «Бо Рабба ҷанг карда, обанбори шаҳрро низ гирифтам.

28. Ва алҳол бақияи қавмро ҷамъ намо, ва бар зидди шаҳр ўрду зада, онро бигир; мабодо ман шаҳрро бигирам, ва он ба номи ман хонда шавад».

29. Ва Довуд тамоми қавмро ҷамъ намуда, сӯи Рабба рафт, ва бо он ҷанг карда, онро гирифт.

30. Ва тоҷи подшоҳи онҳоро аз сараш гирифт, ки вазнаш як киккар* буд ва санги гаронбаҳое дошт, ва онро бар сари Довуд гузоштанд; ва у ғанимати бағоят зиёде аз шаҳр берун овард.

31. Ва қавмеро, ки дар он буданд, берун овард, ва онҳоро зери арраҳо ва ғаллақӯбакҳои оҳанин ва табарҳои оҳанин гузошт, ва онҳоро ба корҳои хумдони хиштпазӣ баргумошт; ва бо ҳамаи шаҳрҳои банӣ-Аммӯн чунин амал кард; ва До-вуд ва тамоми қавм ба Ерусалим баргаштанд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ҷинояти Амнӯн.

1. ВА баъд аз он чунин воқеъ шуд: Абшолӯм ибни Довуд хоҳари хушрӯе дошт, ки номаш Томор буд; ва Амнӯн ибни

*25. Махбуби Худованд.

*30. *Киккар* — воҳиди андозаи пул, ё вазни он, ки ба 3000 сиқл (ё ба як талант) баробар буд.

Довуд варо дӯст дошт.

2. Ва Амнӯн аз ишқи хоҳараш Томор чунон шайдо гашт, ки мисли беморе менамуд, зеро ки вай бокира буд, ва ба назари Амнӯн мушкил буд, ки бо вай коре тавонад бикунад.

3. Ва Амнӯн ёре дошт, ки номаш Юнодоб буд, ва ӯ писари Шимъо бародари Довуд буд; ва Юнодоб шахси бағоят айёр буд.

4. Ва ба ӯ гуфт: «Чаро ту, эй шоҳзода, рӯз ба рӯз чунин лоғар мешавӣ? Ба ман, охир, бигӯй». Ва Амнӯн ба ӯ гуфт: «Ман Томорро, ки хоҳари бародарам Абшолӯм аст, дӯст ме-дорам».

5. Ва Юнодоб ба ӯ гуфт: «Бар бистарат хобида, худро бемор вонамуд кун; ва хангоме ки падарат барои дидани ту биёяд, ба ӯ бигӯй: "Бигзор хоҳарам Томор омада, маро хӯрок хӯронад, ва хӯрокро пеши назари ман тайёр кунад, то ки бубинам ва аз дасти вай бихӯрам"».

6. Ва Амнӯн хобида, худро бемор вонамуд кард; ва под-шоҳ барои дидани ӯ омад, ва Амнӯн ба подшоҳ гуфт: «Бигзор хоҳарам Томор омада, пеши назарам як-дуто чалпак пазад, ва ман аз дасташ бихӯрам».

7. Ва Довуд назди Томор ба хонааш фиристода, гуфт: «Лутфан, ба хонаи бародарат Амнӯн рафта, барои ӯ хӯрок бипаз».

8. Ва Томор ба хонаи бародараш Амнӯн рафт, ва ӯ хобида буд; ва орд гирифта, хамир кард, ва пеши назари ӯ курсҳо тайёр карда, чалпак пухт.

9. Ва тобаро гирифта, пеши ӯ холӣ кард, вале ӯ майли хӯрдан накард. Ва Амнӯн гуфт: «Ҳамаи одамонро аз пеши ман бароред!» Ва ҳамаи одамон аз пеши ӯ баромаданд.

10. Ва Амнӯн ба Томор гуфт: «Хӯрокро ба он хучра биёр, то ки аз дасти ту бихӯрам». Ва Томор чалпакҳоро, ки пухта буд, гирифта, назди бародари худ Амнӯн ба он хучра овард.

11. Ва ҳамин ки назди ӯ монд, то ки бихӯрад, ӯ варо дошта, ба вай гуфт: «Биё, бо ман бихоб, эй хоҳарам».

12. Вале вай ба ӯ гуфт: «Не, эй бародарам, ба номӯси ман таҷовуз нақун; зеро ки дар Исроил чунин рафтор намеқунанд; ин кори зиштро нақун.

13. Ва ман нанги худро ба қучо барам? Ва ту мисли яке аз сақилон дар Исроил хоҳӣ шуд. Ва алҳол, лутфан, ту бо подшоҳ гуфтугӯ намо, зеро ки маро аз ту дарег нахоҳад дошт».

14. Вале ӯ нахост ба овози вай гӯш диҳад, ва аз вай зӯр баромада, ба номӯсаш расид, ва бо вай хобид.

15. Ва Амнӯн бо нафрати бағоят азиме аз вай нафрат намуд, ба тавре ки нафрате ки аз вай пайдо кард, аз муҳаббате ки ба вай дошт, бузургтар буд; ва Амнӯн ба вай гуфт: «Бархоста, бирав».

16. Ва вай ба ӯ гуфт: «Не, зеро ин бадие ки ту дар ҳаққи ман карда, маро бадар меронӣ, бузургтар аст аз бади дигаре ки дар ҳаққи ман кардӣ». Вале ӯ нахост ба овози вай гӯш диҳад,

17. Ва навқари хизматгузори худро хонда, гуфт: «Варо аз пеши ман бадар бирон, ва дарро аз пушташ бибанд».

18. Ва вай қуртаи рангоранге дар бар дошт, зеро ки духтарони боқираи подшоҳ чунин либосе мепӯшиданд. Ва хизматгузори ӯ варо берун бароварда, дарро аз пушташ баст.

19. Ва Томор хоқистар бар сари худ пошид, ва қуртаи рангорангро, ки дар бар дошт, дарронид, ва дастҳояшро бар сараш гузошта, мерафту фаръед мезад.

20. Ва бародараш Абшолӯм ба вай гуфт: «Оё бародарат Амнӯн бо ту буд? Ва алҳол, эй хоҳарам, хомӯш бош; ӯ бародари туст; аз ин қор дилафгор нашав». Ва Томор дар ҳонаи бародараш Абшолӯм соқин шуда, парешонаҳвол гардид.

21. Ва подшоҳ Довуд тамоми ин воқеаро шунида, бағоят хашмгин шуд.

22. Ва Абшолӯм бо Амнӯн сухане бад ё нек нагуфт; зеро ки Абшолӯм аз Амнӯн нафрат дошт, барои он ки ба номӯси хоҳараш Томор таҷовуз карда буд.

Интиқоми Абшолӯм.

23. Ва чунин воќеъ шуд, ки баъд аз ду сол дар Баал-Ҳосӯр, ки назди Эфроим аст, барои Абшолӯм пашмбурӣ мекарданд, ва Абшолӯм ҳамаи писарони подшоҳро даъват намуд.
24. Ва Абшолӯм назди подшоҳ омада, гуфт: «Инак, алҳол барои бандаат пашмбурӣ мекунам; бигзор подшоҳ ва навкаронаш бо бандаат оянд».
25. Ва подшоҳ ба Абшолӯм гуфт: «Не, писарам, ҳамаи мо нахоҳем омад, то ки ба ту гаронӣ накунем». Ва ҳарчанд аз ӯ илтимос намуд, ӯ нахост биёяд, ва варо баракат дод.
26. Ва Абшолӯм гуфт: «Ҳеч набошад, бародарам Амнӯн ҳамроҳи мо биёяд». Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чаро вай бо ту биёяд?»
27. Вале Абшолӯм бо илтимосу илтиҷо ӯро розӣ кард, ва ӯ Амнӯн ва ҳамаи писарони подшоҳро бо вай фиристод.
28. Ва Абшолӯм ба навкаронаш амр фармуда, гуфт: «Бингаред, ҳамин ки дили Амнӯн аз шароб шод гардад, ва ман ба шумо гӯям: "Амнӯнро зарба занед", дарҳол ӯро бикӯшед, натарсед: ман охир, шуморо амр фармудаам, пас кавидил ва далер бошед».
29. Ва навкарони Абшолӯм бо Амнӯн ончунон ки Абшолӯм амр фармуда буд, амал карданд; ва ҳамаи писарони подшоҳ бархостанд, ва ҳар яке ба ҳаҷири худ савор шуда, гурехтанд.
30. Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, овозае ба гӯши Довуд расид, ки Абшолӯм ҳамаи писарони подшоҳро куш-тааст, ва як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намондааст.
31. Ва подшоҳ бархост ва либосҳояшро дарронида, бар замин хобид, ва ҳамаи навкаронаш, ки либосҳояшонро дарронида буданд, дар атрофаш меистоданд. 32. Вале Юнодоб ибни Шимьо, бародари Довуд, ба сухан оғоз намуда, гуфт: «Бигзор оғоям гумон накунад, ки ҳамаи амрадонӣ шоҳзодаро куштаанд, зеро танҳо Амнӯн мур-дааст, чункӣ ин масъала назди Абшолӯм ҳал шуда буд, аз рӯзе ки вай ба номӯси хоҳари ӯ Томор таҷовуз карда буд.

33. Ва алҳол бигзор оғоям подшоҳ дили худро бо чунин фикр безобита накунад, ки гӯё ҳамаи писарони подшоҳ мурда бошанд, балки танҳо Амнӯн мурдааст».
34. Ва Абшолӯм гурехт. Ва навкаре ки дидбонӣ менамуд, чашмонашро баланд карда, дид, ки инак, аз роҳи ақиби он, аз чониби кӯҳ, қавми бисъёре меоянд.
35. Ва Юнодоб ба подшоҳ гуфт: «Инак, писарони подшоҳ меоянд; чунон ки бандаат гуфт, ончунон воқеъ шуд».
36. Ва ҳамин ки вай суҳанонашро тамома кард, инак писарони подшоҳ омаданд, ва овози худро баланд карда, гиристанд; ва подшоҳ низ ва ҳамаи навкаронаш зор-зор гиристанд.
37. Ва Абшолӯм гурехта, назди Талмой ибни Аммиҳуд, подшоҳи Чашур, рафт; ва Довуд барои писари худ ҳар рӯз навҳа мекард.
38. Ва Абшолӯм гурехта, ба Чашур рафт, ва се сол дар он ҷо буд.
39. Ва подшоҳ Довуд дар ҳаваси он буд, ки сӯи Абшолӯм берун равад, зеро дар бораи Амнӯн, ки мурда буд, тасалли ёфта буд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Юоб Абшолӯмро ҳимоят мекунад.

1. Ва Юоб ибни Саруё пайҳас намуд, ки дили подшоҳ ба Абшолӯм моил аст.
2. Ва Юоб ба Тақӯо фиристода, аз он ҷо зани зиракоро оваронид, ва ба вай гуфт: «Лутфан, худро мотамдор вонамуд бикун, ва либоси мотамӣ бипӯш, ва ба танат равшан намол, ва мисли зане бишав, ки айёми зиёде барои мурда мотам гирифта бошад.
3. Ва назди подшоҳ омада, ба ӯ ба ин мазмун суҳан бирон». Ва Юоб он суҳанонро ба даҳони вай гузошт.
4. Ва он зани тақӯогӣ барои суҳан рондан назди подшоҳ омад, ва бар рӯи худ ба замин афтада, сачда бурд, ва гуфт: «Ёварӣ намо, эй подшоҳ!»

5. Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Туро чӣ шудааст?» Вай гуфт: «Инак, ман бевазани ҳастам, ва шавҳарам мурдааст.
6. Ва канизи ту ду писар дошт; ва ҳар ду дар саҳро хар-хаша намудаанд, ва касе набудааст, ки онҳоро аз якдигар чудо кунад, ва яке дигареро зарба зада, варо куштааст.
7. Ва инак, тамоми қабила бар канизи ту қиём намуда, мегӯянд: "Бародаркушро бисупор, то ки ўро барои ҷони бародараш, ки куштааст, қатл кунем, ва ворисро низ маҳв намоем". Ва онҳо аҳгари маро, ки боқӣ мондааст, хомӯш хоҳанд кард, бе он ки барои шавҳарам номе ва бақияе бар рӯи замин бигузоранд».
8. Ва подшоҳ ба зан гуфт: «Ба хонаи худ бирав, ва ман дар бораи ту амр хоҳам фармуд».
9. Ва зани тақўогӣ ба подшоҳ гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, бигзор гуноҳ бар ман ва бар хонадони падарам бошад, ва под-шоҳ ва тахти ў аз гуноҳ пок бошанд».
10. Ва подшоҳ гуфт: «Ҳар кӣ бо ту сухан гӯяд, ўро назди ман биёр, ва ў дигар осебе ба ту нахоҳад расонид».
11. Вай гуфт: «Лутфан, эй подшоҳ, Худованд Худои худро зикр намое, то ки хунхоҳ ҳалокатро афзун накунад, ва онҳо писари маро накушанд». Ва ў гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки мӯе аз сари писарат ба замин нахоҳад афтод».
12. Ва зан гуфт: «Лутфан, ба канизи худ изн бидеҳ, ки: ба оғоям подшоҳ боз сухане гӯяд». Ва ў гуфт: «Бигӯй».
13. «Пас чаро ту дар ҳаққи қавми Худо чунин андешидаӣ? Ва подшоҳ бо гуфтани ин сухан мисли айбдор аст, чунки под-шоҳ рондашудаи худро барнагардонидааст.
14. Мо, охир, ҳатман хоҳем мурд, ва мисли обе хоҳем буд, ки ба замин рехта мешавад, ва онро дигар чамъ кардан мумкин нест; ва Худо ҷонро нобуд намекунад, балки тадбирҳо меандешад, то ки рондашудае аз ў ронда нашавад.
15. Ва алҳол назди оғоям подшоҳ барои гуфтани ин су-хан ба он сабаб омадаам, ки қавм маро тарсониданд; ва ка-низат ба дили худ гуфт: "Биё, ба подшоҳ арз кунам; шояд, подшоҳ арзи ҷӯрии худро ба амал оварад;

16. Вақте ки подшоҳ бишнавад, чӯрии худро аз дасти касе ки мехоҳад маро бо якҷоягии писарам аз мероси Худо маҳв намояд, раҳо хоҳад кард".

17. Ва канизи ту ба дили худ гуфт: "Сухани оғоям подшоҳ сабаби тасаллӣ хоҳад шуд", зеро ки оғоям подшоҳ мисли фариштаи Худост, то ки нек ва бадро дарк намояд. Ва Худованд Худои ту бигзор бо ту бошад».

18. Ва подшоҳ ҷавоб гардбнида, ба зан гуфт: «Чизе ки ман аз ту бипурсам, аз ман пинҳон надор». Ва зан гуфт: «Лутфан, оғоям подшоҳ бигӯяд».

19. Ва подшоҳ гуфт: «Оё дасти Юоб дар ҳамаи ин бо туст?» Ва зан ҷавоб гардонида, гуфт: «Қасам ба ҳаёти ҷони ту, эй оғоям подшоҳ, ки аз ҳар чи оғоям подшоҳ гуфт, кас наметавонад ба тарафи рост ё чап майл кунад: ҳақиқатан, бандаат Юоб ба ман амр фармудааст, ва ҳамаи ин суханонро ӯ ба даҳони канизи ту гузоштааст.

20. Барои тағъир додани вазъияти ҳозира бандаат Юоб ин корро кардааст; вале хирадмандии оғоям мисли хирадмандии фариштаи Худост, то ҳар чиро, ки бар рӯи замин аст, бидонад».

Довуд Абшолӯмро афв менамояд.

21. Ва подшоҳ ба Юоб гуфт: «Инак, ман ин корро кар-даам, ва акнун ту рафта, Абшолӯми ҷавонро баргардон».

22. Ва Юоб бар рӯи худ ба замин афтода, сачда бурд, ва подшоҳро табрик намуд; ва Юоб гуфт: «Имрӯз бандаат медонад, ки дар назари ту, эй оғоям подшоҳ, илтифот ёф-таам, чунки подшоҳ бар тибқи сухани навқари худ амал намудааст».

23. Ва Юоб бархоста, ба Ҷашур рафт, ва Абшолӯмро ба Ерусалим овард.

24. Ва подшоҳ гуфт: «Бигзор ӯ ба хонаи худ баргардад, ва рӯи маро набинад». Ва Абшолӯм ба хонаи худ баргашт, ва рӯи подшоҳро надид.

25. Ва дар тамоми Исроил касе дар зебой мисли Абшолӯм лоики таҳсин набуд: аз кафи пой то фарқи сараш ӯ нуқсоне надошт.

26. Ва хангоме ки мӯйсари худро метарошид, — онро ӯ дар охири ҳар сол метарошид, чунки бар ӯ гаронӣ мекард, ва аз ин сабаб онро метарошид, — мӯйсари ӯ ба санги подшоҳӣ дусад сиқл вазн дошт.

27. Ва барои Абшолӯм се писар ва як духтар, ки Томор ном дошт, таваллуд ёфтанд; вай зани зебосимое буд.

28. Ва Абшолӯм дар Ерусалим ду сол истод, вале рӯи подшоҳро надид.

29. Ва Абшолӯм назди Юоб фиристод, то ки варо пеши подшоҳ равона кунад, вале вай нахост, ки пеши ӯ биёяд; ва ӯ боз бори дуюм фиристод, вале нахост, ки биёяд.

30. Ва ӯ ба навкаронаш гуфт: «Бубинед, қитъаи Юоб дар шафати қитъаи ман аст, ва дар он ҷо вай кишти ҷав дорад: биравед ва онро оташ зада бисӯзонед». Ва навкарони Абшолӯм он қитъаро оташ зада, сӯзониданд.

31. Ва Юоб бархоста, назди Абшолӯм ба хонааш рафт, ва ба ӯ гуфт: «Чаро навкарони ту қитъаи маро оташ зада сӯзониданд?»

32. Ва Абшолӯм ба Юоб гуфт: «Инак, назди ту фиристода, гуфтам: ин ҷо биё, ва ман туро назди подшоҳ равона намоям, то ки бигӯй: "Чаро ман аз Ҷашур омадам? Барои ман беҳтар мебуд, ки то кунун дар он ҷо бошам". Ва алҳол мехоҳам рӯи подшоҳро бубинам, ва агар айбдор бошам, бигзор ӯ маро ба қатл расонад».

33. Ва Юоб назди подшоҳ омада, ба ӯ хабар дод, ва ӯ Абшолӯмро даъват намуд; ва вай назди подшоҳ омад, ва пеши подшоҳ бар рӯи худ ба замин афтада, сачда бурд; ва подшоҳ Абшолӯмро бўса кард.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Абшолӯм ба хусни таваҷҷӯҳи даҳ сибт ноил мегардад.

1. ВА пас аз он чунин воқеъ шуд, ки Абшолӯм барои худ ароба ва аспон муҳайё кард, ва панҷоҳ нафар шотирон пешопеши ӯ медавиданд.
2. Ва Абшолӯм бомдодон бармаҳал бархоста, дар сари роҳи дарвоза меистод; ва ҳар касе ки даъвое дошта, барои мурофия назди подшоҳ меомад, варо Абшолӯм даъват намуда, мегуфт: «Ту аз кадом шаҳр ҳастӣ?» Ва ҳангоме ки вай мегуфт: «Бандаат аз фалон сибти Исроил ҳастам»,
3. Он гоҳ Абшолӯм ба вай мегуфт: «Инак, суҳано-нат дуруст ва ҳаққонист, вале касе аз ҷониби подшоҳ нест, ки туро бишнавад».
4. Ва Абшолӯм мегуфт: «Кошки ман дар ин замин довар мешудам, ва ҳар касе ҷанҷол ва даъвое медошт, назди ман меомад, ва ман варо одилона доварӣ менамудам!»
5. Ва ҳангоме ки касе наздик меомад, то ки ба ӯ сачда барад, ӯ дасти худро дароз карда, варо нигоҳ медошт ва мебӯсид.
6. Ва Абшолӯм бо ҳамаи исроилиёне ки барои мурофия назди подшоҳ меоманд, ҳамин тавр рафтор мекард; ва Абшолӯм дили мардуми Исроилро мерабуд.

Шуриши Абшолӯм.

7. Ва чунин воқеъ шуд, ки пас аз гузаштани чор сол Абшолӯм ба Довуд гуфт: «Ба ман изн бидеҳ, ки рафта, назри худро, ки барои Худованд дар Ҳебрӯн ният кардаам, адо намоям;
8. Зеро бандаат, вақте ки дар Ҷашури арамиён сокин будам, назр карда, гуфтаам: "Агар Худованд маро ба Еру-салим баргардонад, ман Худовандро ибодат хоҳам намуд"».
9. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Ба саломатӣ бирав». Ва ӯ бар-хоста, ба Ҳебрӯн рафт.
10. Ва Абшолӯм ба ҳамаи сибтҳои Исроил ҷосусонро фиристода, гуфт: «Баробари шунидани садои шох бигӯед: "Абшолӯм дар Ҳебрӯн подшоҳ шудааст"».

11. Ва бо Абшолӯм дусад нафар даъватшудагон аз Еру-салим рафта буданд, дар ҳолате ки аз рӯи софдилӣ рафта, аз таги гап ҳеҷ хабар надоштанд.

12. Ва Абшолӯм, вақте ки қурбониҳоро забҳ менамуд, назди Аҳитӯфали чилӯнӣ, ки машваратчии Довуд буд, фиристода, варо аз шаҳри Цилӯ даъват намуд; ва суиқасди пурзӯре ба амал омад, ва қавм торафт бештар ба Абшолӯм ҳамроҳ мешуданд.

Гурехтани Довуд.

13. Ва қосиде назди Довуд омада, гуфт: «Дили мардуми Исроил ба тарафи Абшолӯм моил шудааст».

14. Ва Довуд ба ҳамаи навкаронаш, ки бо ӯ дар Ерусалим буданд, гуфт: «Бархезед, то ки бигрезем, зеро ки барои мо аз дасти Абшолӯм халосӣ нахоҳад буд; ба рафтан шитоб кунед, мабодо ӯ омада, моро дастгир намояд ва фалокате ба сари мо биёрад, ва аҳли шаҳро ба дами шамшер би-занад».

15. Ва навкарони подшоҳ ба подшоҳ гуфтанд: «Дар ҳар чӣ, ки оғои мо подшоҳ ихтиёр кунад, инак, мо бандагони ту ҳастем».

16. Ва подшоҳ ва тамоми аҳли байташ аз паи ӯ берун рафтанд: ва подшоҳ даҳ занро, ки сурриягонаш буданд, барои нигоҳубини хона монда рафт.

17. Ва подшоҳ ва тамоми қавм аз паи ӯ берун рафта, дар охири хонаи шаҳр бозистоданд.

18. Ва ҳамаи навкаронаш аз пеши ӯ гузаштанд; ва ҳамаи каритиён ва ҳамаи фалитиён, ва ҳамаи ҷаттиён, яъне шаш-сад нафаре ки аз паи ӯ аз Ҷат омада буданд, аз пеши подшоҳ гузаштанд.

19. Ва подшоҳ ба Иттои ҷаттӣ гуфт: «"Чаро ту низ ҳам-роҳи мо меой? Баргард ва ҳамроҳи он подшоҳ бимон, зеро ки ту аҷнабӣ ҳастӣ, ва ту низ аз макони худ ҷалои ватан гар-дидай».

20. Ту, охир, дирӯз омадай, ва оё имрӯз ман туро ҳам-роҳи мо ба оворагардӣ водор намоям? Ва ҳол он ки ман ба ҳар ҷо,

ки рост ояд, меравам; пас, баргард ва барода-рони худро баргардон. Эҳсон ва ростӣ ёри ту бод!»

21. Ва Иттой ба подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти оғоям подшоҳ, ки ҳар ҷое ки оғоям подшоҳ, хоҳ дар мамот ва хоҳ дар ҳаёт бошад, бан-даи ту дар он ҷо хоҳад буд».

22. Ва Довуд ба Иттой гуфт: «Пас, бирав ва бигзар». Ва Иттои ҷаттӣ, ва ҳамаи одамонаш ва ҳамаи кӯдаконе ки бо ӯ буданд, гузаштанд.

23. Ва тамоми аҳли он замин бо овози баланд гирья мекарданд, ва тамоми қавм мегузаштанд; ва подшоҳ аз наҳри Қидрӯн гузашт, ва тамоми қавм ба роҳи биёбон гузаштанд.

24. Ва инак Содӯқ низ ва ҳамаи левизодагон бо вай сандуки аҳди Худоро бардошта мебурданд, ва сандуки Худоро гузоштанд; ва Абъётор бар баландие баромада истод, то даме ки тамоми қавм аз шаҳр берун омада, гузаштанд.

25. Ва подшоҳ ба Содӯқ гуфт: «Сандуки Худоро ба шаҳр баргардон. Агар ман дар назари Худо илтифот ёбам, ӯ маро хоҳад баргардонид, ва онро, ва маскани онро ба ман нишон хоҳад дод.

26. Ва агар чунин гӯяд: "Ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар ту нест", — инак ман ҳозирам, бигзор он чи дар назараш писанд ояд, дар ҳаққи ман ба амал оварад».

27. Ва подшоҳ ба Содӯқи коҳин гуфт: «Ту магар намебинӣ? Пас, ба шаҳр ба саломатӣ баргард, ва бигзор писари ту Аҳимаас ва писари Абъётор — Йӯнотон, яъне ҳар ду писари шумо, ҳамроҳи шумо бошанд.

28. Бидонед, ки ман дар ҳамвори биёбон даранг хоҳам кард, то даме ки сухане аз шумо расида, маро хабардор гардонад».

29. Ва Содӯқ ва Абъётор сандуки Худоро ба Ерусалим баргардонида, дар он ҷо монданд.

30. Ва Довуд ба кӯҳи Зайтун баромад, ва хангоми баромаданаш мегирист, ва сараш пӯшида буд, ва ӯ пойлуч роҳ мерафт; ва тамоми қавме ки ҳамроҳи ӯ буданд, ҳар яке сари худро пӯшонид, гирьякунон мерафтанд.

31. Ва ба Довуд хабар расонида, гуфтанд: «Аҳитӯфал бо Абшолӯм забон як кардааст». Ва Довуд гуфт: «Лутфан, эй Худованд, машварати Аҳитӯфалро ботил намо!»
32. Ва ҳангоме ки Довуд ба қуллаи кӯҳ, ки дар он ҷо ба Худо сачда мебурд, расид, инак, Ҳушои аркӣ, ки ҷомаи дарида дар бар дошт ва хок бар сараш пошида буд, ба пешвози ӯ омад.
33. Ва Довуд ба вай гуфт: «Агар ту бо ман биёӣ, барои ман гаронӣ хоҳӣ кард.
34. Валекин агар ба шаҳр баргардӣ, ва ба Абшолӯм бигӯӣ: "Ман навқари ту, эй подшоҳ, хоҳам буд, чунон ки муддати зиёде ман навқари падарат будам, алҳол ман бандаи ту хо-ҳам буд", — бо ҳамин ту машварати Аҳитӯфалро барои ман ботил хоҳӣ гардонид.
35. Дар он ҷо коҳинон Содӯқ ва Абъётор бо ту хоҳанд буд; ва ҳар сухане ки ту аз хонаи подшоҳ бишнави, ба коҳинон Содӯқ ва Абъётор хабар деҳ.
36. Инак: ду писари онҳо: Ахимаас писари Содӯқ ва Йӯнотон писари Абъётор дар он ҷо бо онҳо мебошанд; ва ҳар чизе ки бишнавед, ба воситаи онҳо ба ман хоҳед фиристод».
37. Ва чун Ҳушой, ки дӯсти Довуд буд, ба шаҳр омад, Абшолӯм ба Ерусалим ворид шуда буд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Навқари дурӯғгӯи Мефибӯшет.

1. ВА ҳангоме ки Довуд аз қулла андаке дур рафт, инак Сибо, навқари Мефибӯшет, ба пешвози ӯ омад, ва бо вай як ҷуфт хари зиндор буд, ки дусад қурс нон, ва сад сар ангури соягӣ, ва сад қурс анҷирқоқ ва як машк шароб бар онҳо буд.
2. Ва подшоҳ ба Сибо гуфт: «Ин чизҳои ту барои чист?» Ва Сибо гуфт: «Ҳарҳо барои савор шудани аҳли байти подшоҳ аст, ва нону анҷир барои хӯрдани навқарон, ва шароб барои нӯшидани онҳое ки дар биёбон хаста шудаанд».
3. Ва подшоҳ гуфт: «Писари оғои ту кучост?» Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Инак, вай дар Ерусалим мондааст, зеро ки

мегӯяд: "Алҳол хонадони Исроил салтанати падарамро ба ман хоҳанд баргардонид"».

4. Ва подшоҳ ба Сибо гуфт: «Инак, ҳар он чи Мефи-бӯшет дорад, аз они ту хоҳад шуд». Ва Сибо гуфт: «Сачда мекунам; кошки дар назарат илтифот ёбам, эй оғоям подшоҳ!»

Шимъӣ Довудро дашном медиҳад.

5. Ва ҳангоме ки Довуд ба Баҳурим расид, инак, шахсе аз қабилаи хонадони Шоул, ки Шимъӣ ибни Черо ном дошт, аз он ҷо берун омад, — вай берун омада, дашном меод,

6. Ва ба Довуд ва ба ҳамаи навкарони подшоҳ Довуд санг меандохт, дар сурате ки тамоми қавм ва ҳамаи паҳ-лавонон ба тарафи рост ва чапи ӯ буданд.

7. Ва Шимъӣ дашном дода, чунин мегуфт: «Дафъ шав, дафъ шав, эй одамкуш ва нобакор!»

8. Худованд тамоми хуни хонадони Шоулро, ки дар ҷояш салтанат рондаӣ, бар ту баргардонидааст, ва Худованд салтанатро ба дасти писарат Абшолӯм супурдааст, ва инак, ту гирифтори фалокат шудаӣ, зеро ки ту одамкуш ҳастӣ».

9. Ва Абишой ибни Саруё ба подшоҳ гуфт: «Чаро ин саги мурда оғоям подшоҳро дашном диҳад? Изн бидеҳ, то ки рафта, сарашро аз танаш ҷудо кунам».

10. Вале подшоҳ гуфт: «Шуморо бо ман чӣ кор аст, эй писарони Саруё? Бигзор вай дашном додан гирад, зеро ки Худованд ба вай амр фармудааст: "Довудро дашном бидеҳ!" Пас, кист, ки бигӯяд: "Чаро чунин амал мекуни?"»

11. Ва Довуд ба Абишой ва ба ҳамаи навкаронаш гуфт: «Модоме ки писари ман, ки аз камарам рӯидааст, қасди ҷо-ни ман дорад, пас алалхусус ҳоло аз бинъеминӣ чӣ ҷои гила аст! Варо бигзоред, ки дашном диҳад, зеро ки Худованд ба вай амр фармудааст.

12. Шояд, Худованд залолати маро бубинад, ва Худованд дар бадали дашноми имрӯзаи вай ба ман подоши неке бидиҳад».

13. Ва Довуд бо одамонаш дар роҳ равона буд, ва Шимъӣ аз чониби кӯҳ дар рӯ ба рӯи ӯ мерафт, — мерафту дашном медод, ва ба тарафи ӯ санг меандохт, ва хок мепошид.
14. Ва подшоҳ ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, ҳалоку монда шуда омаданд, ва дар он ҷо дам гирифтанд.
15. Ва Абшолӯм ва тамоми қавм, яъне мардуми Исроил, ба Ерусалим омаданд; ва Аҳитӯфал бо ӯ буд.
16. Ва ҳангоме ки Ҳушой аркӣ, дӯсти Довуд, назди Абшолӯм омад, — Ҳушой ба Абшолӯм гуфт: «Зинда бод подшоҳ! Зинда бод подшоҳ!»
17. Ва Абшолӯм ба Ҳушой гуфт: «Оё эҳсони ту ба дӯс-тат ҳамин аст? Чаро бо дӯсти худ нарафтӣ?»
18. Ва Ҳушой ба Абшолӯм гуфт: «Не, балки касеро, ки Худованд, ва ин қавм, ва тамоми мардуми Исроил бар-гузида бошанд, — ман навқари ӯ хоҳам буд, ва назди ӯ хоҳам монд.
19. Ва сониян, ман назди кӣ хизмат хоҳам кард? Оё на назди писари ӯ? Пас, чунон ки ба ҳузури падари ту хиз-мат кардам, ончунон дар ҳузури ту хоҳам буд».
20. Ва Абшолӯм ба Аҳитӯфал гуфт: «Шумо машварат ди-ҳед, ки чӣ кор кунем».
21. Ва Аҳитӯфал ба Абшолӯм гуфт: «Назди суррияғони падарат, ки барои нигоҳубини хона гузоштааст, дохил шав, ва тамоми Исроил хоҳанд шунид, ки барои падарат нафратан-гез гардидаӣ, ва он гоҳ дасти ҳамаи онҳое ки ҳамроҳи ту ҳастанд, қавӣ хоҳад шуд».
22. Ва барои Абшолӯм хаймае бар бом барафроштанд, ва Абшолӯм пеши назари тамоми Исроил назди суррияғони падараш дохил шуд.
23. Ва машваратҳое ки Аҳитӯфал дар он айём медод, мисли он буд, ки касе каломи Худоро пурсида бошад; ҳар машварате ки Аҳитӯфал чи ба Довуд, чи ба Абшолӯм ме-дод, ҳамин тавр буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дасисаҳои бемуваффақияти Аҳитӯфал ва анҷоми нангини вай.

1. Ва Аҳитӯфал ба Абшолӯм гуфт: «Ба ман изн бидех, ки дувоздаҳ ҳазор нафарро баргузида, бархезам ва ҳамин шаб Довудро таъқиб намоям.
2. Ва дар сурате ки ӯ аз ҳол рафта, дастҳояш суст шуда бошад, ман ба ӯ ҳамла карда, ӯро ба ҳарос хоҳам андохт, ва тамоми қавме ки бо ӯ ҳастанд, рӯ ба гурез хоҳанд овард, ва ман танҳо подшоҳро хоҳам кушт.
3. Ва тамоми қавмро назди ту хоҳам баргардонид; ва чун ҳамашон аз касе ки ту қасди чонаш дорӣ, баргарданд, он гоҳ тамоми қавм дар ҳолати осоиштагӣ хоҳанд буд».
4. Ва ин сухан дар назари Абшолӯм, ва дар назари ҳамаи пирони Исроил писанд омад.
5. Ва Абшолӯм гуфт: «Ҳушои аркиро низ даъват намоед, то бишназем, ки вай чӣ мегӯяд».
6. Ва ҳамин ки Ҳушой назди Абшолӯм омад, Абшолӯм ба вай сухан ронда, гуфт: «Аҳитӯфал ба ин мазмун сухан рондааст; оё мувофиқи сухани ӯ амал кунем? Вагар на, ту бигӯӣ».
7. Ва Ҳушой ба Абшолӯм гуфт: «Машварате ки Аҳитӯ-фал додааст, ҳамин дафъа хуб нест».
8. Ва Ҳушой гуфт: «Ту падарат ва одамонашро медонӣ: онҳо далеранд ва мисли хирси саҳро, ки аз бачаҳояш маҳрум шуда бошад, бағоят хашмгинанд; ва падарат марди чангозвода аст, ва шаб дар миёни қавм хоб намеравад.
9. Инак, алҳол ӯ дар мағорае ё чои дигаре пинҳон аст, ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар касе дар ибтидои ҳуҷум биафтад, инро шунида, хоҳанд гуфт: "Қавме ки бо Абшолӯм ҳастанд, шикаст хӯрдаанд".
10. Ва он гоҳ ҳатто чанговаре ки дилаш мисли дили шер аст, аз рӯҳ хоҳад афтод, зеро тамоми Исроил медонанд, ки падари ту паҳлавон аст, ва ҳамроҳонаш далеранд.
11. Бинобар ин машварати ман ин аст: бигзор тамоми Исроил, аз Дон то Беэр-Шобаъ, ки мисли реги соҳили дарёё сершуморанд, назди ту чамъ шаванд, ва худӣ ту дар миёни онҳо равона бошӣ.

12. Ва мо, дар ҳар чое ки ӯ бошад, ба муқобили ӯ хоҳем рафт, ва мисли шабнаме ки бар замин мерезад, бар ӯ ҳучум хоҳем кард, ва назди ӯ аз ҳамаи ҳамроҳонаш як нафар ҳам боқӣ нахоҳад монд.

13. Ва агар ӯ ба шаҳре дохил шавад, тамоми Исроил ба он шаҳр танобҳо хоҳанд овард, ва мо онро ба наҳр хоҳем кашид, ба тавре ки дар он чо як сангреса ҳам боқӣ намонад».

14. Ва Абшолӯм ва тамоми мардуми Исроил гуфтанд: «Машварати Ҳушои аркӣ аз машварати Аҳитӯфал беҳтар аст». Зеро ҳукми Худованд он буд, ки машварати хуби Аҳитӯфал ботил гардад, то ки Худованд фалокате бар Абшолӯм оварад.

15. Ва Ҳушой ба коҳинон Содӯк ва Абъётор гуфт: «Аҳитӯфал ба Абшолӯм ва пирони Исроил чунин ва чунон машварат дод, ва ман чунин ва чунон машварат додам.

16. Ва алҳол ба зудӣ бифиристанд ва ба Довуд хабар дода, гӯед: "Имшаб дар даштрӯяи биёбон таваккуф накун, балки хатман убур намо, мабодо подшоҳ ва тамоми қавме ки бо ӯ хастанд, талаф шаванд"».

17. Ва Йўнотон ва Аҳимаас назди Эйн-Рўҷел истода буданд, ва канизе рафта, ба онҳо хабар дод, ва онҳо рафта, ба подшоҳ Довуд хабар доданд, зеро ки наметавонистанд ба шаҳр омада, худро зоҳир созанд.

18. Ва навкаре онҳоро дида, ба Абшолӯм хабар дод; ва ҳар дуи онҳо ба зудӣ рафта, ба хонаи шахсе дар Баҳурим дохил шуданд, ки дар ҳавлии вай чоҳе буд, ва онҳо дар он фуруд омаданд.

19. Ва зане сарпӯши чоҳро гирифта, даҳани онро пӯшо-нид, ва ярма бар рӯи он пошид, ба тавре ки чизе маълум нашуд.

20. Ва навкарони Абшолӯм назди он зан ба хона дарома-да, гуфтанд: «Аҳимаас ва Йўнотон кучоянд?» Зан ба онҳо гуфт: «Аз чӯи об убур карданд». Ва онҳо чустучӯ намуда, наёфтанд, ва ба Ерусалим баргаштанд.

21. Ва баъд аз рафтанишон, инҳо аз чоҳ баромаданд, ва рафта, ба подшоҳ Довуд хабар доданд; ва ба Довуд гуфтанд:

«Бархоста, ба зудӣ аз об убури намоед, зеро ки Аҳитӯфал дар бораи шумо чунин машварат додааст».

22. Ва Довуд ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, бархоста, аз Урдун убури карданд; то дамидани субҳ як нафар ҳам на-монд, ки аз Урдун убури накарда бошад.

23. Ва Аҳитӯфал чун дид, ки машвараташ ба амал оварда нашуд, хари худро зин кард, ва бархоста, ба шаҳри худ ба хонааш рафт, ва барои аҳли байти худ васият намуда, худро буғӣ кард, ва мурд, ва ӯро дар мақбараи падараш дафн карданд.

24. Ва Довуд ба Маҳаноим омад; ва Абшолӯм аз Ҷрдун убури намуд, ва тамоми мардуми Исроил бо ӯ буданд.

25. Ва Абшолӯм Амосоро ба ҷои Юоб сарлашкар таъин кард; ва Амосо писари шахсе буд, ки Ҷитрои исроилӣ ном дошт, ва назди Абиҷал бинти Ноҳош, хоҳари Саруё, модари Юоб дохил шуда буд.

26. Ва Исроил ва Абшолӯм дар замини Чилёд ӯрду заданд.

27. Ва ҳангоме ки Довуд ба Маҳаноим омад, Шубӣ ибни Ноҳош аз Раббаи банӣ-Аммӯн, ва Мокир ибни Амиил, аз Лӯдабор, ва Барзилои чилёдӣ, аз Ручлим,

28. Бистарҳо, ва табақҳо, ва зарфҳои сафолин, ва гандум, ва чав, ва орд, ва хӯшабирьён, ва лӯбиё ва адаси бирьён,

29. Ва асал, ва маска, ва гӯшти гӯсфанд, ва панири гов барои хӯроки Довуд ва қавме ки бо ӯ буданд, оварданд, зеро ки гуфтанд: «Қавм дар биёбон гурусна ва хаста ва ташна мебошанд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ҳарбу зарб назди кӯҳи Эфроим.

1. Ва Довуд қавмеро, ки бо ӯ буданд, аз назар гузаро-нид, ва бар онҳо мириҳазорҳо ва мирисадҳоро таъин намуд.

2. Ва Довуд қавмро равона кард: сеякашонро бо сардо-рии Юоб, ва сеякашонро бо сардории Абишой ибни Саруё,

бародари Юоб, ва сеякашонро бо сардории Иттои чаттӣ; ва подшоҳ ба қавм гуфт: «Ман низ бо шумо берун хоҳам омад».

3. Валекин қавм гуфтанд: «Берун наой, зеро ки агар мо рӯ ба гурез оварем, ба ин аҳамият нахоҳанд дод; ва ҳатто агар нисфи мо бимирем, ба ин аҳамият нахоҳанд дод, зеро ки ту мисли даҳ ҳазори мо ҳастӣ: ва алҳол беҳтар аст, ки ба мо аз шаҳр ёварӣ намоӣ».

4. Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Он чи ба назари шумо писанд ояд, хоҳам кард». Ва подшоҳ назди дарвоза истод, ва тамоми қавм дар шакли фавҷҳои саднафарӣ ва ҳазор-нафарӣ берун рафтанд.

5. Ва подшоҳ ба Юоб ва Абишой ва Иттоӣ амр фарму-да, гуфт: «Ба хотири ман бо Абшолӯми чавон эҳтиёт бошед». Ва хангоме ки подшоҳ ба ҳамаи сардорон дар бораи Абшолӯм фармон дод, тамоми қавм шуниданд.

6. Ва қавм ба пешвози исроилиён ба саҳро бароманд, ва дар чангали Эфроим ҳарбу зарб ба амал омад.

7. Ва дар он ҷо қавми Исроил аз дасти навкарони Довуд шикаст хӯрданд, ва дар он рӯз мағлубияти азиме дар он ҷо рӯй дода, бист ҳазор нафар талаф гардиданд.

8. Ва чанг дар он ҷо бар рӯи тамоми замин паҳн шуд; ва дар он рӯз қавм аз чангал бештар талаф гардиданд, назар ба он ки аз шамшер талаф гардиданд.

Мамоти Абшолӯм.

9. Ва Абшолӯм тасодуфан ба навкарони Довуд дучор омад; ва Абшолӯм бар ҳаҷире савор буд, ва ҳаҷир ба тағи шоҳаҳои печ дар печи булутӣ бузурге даромад, ва сари ӯ дар шоҳаҳои булут андармон шуд, ва ӯ дар миёни осмон ва замин муаллақ монд, ва ҳаҷире ки дар тағаш буд, гузашта рафт.

10. Ва шахсе инро дид ва ба Юоб хабар дода, гуфт: «Инак, Абшолӯмро дидам, ки дар шоҳаҳои булут овезон аст».

11. Ва Юоб ба шахсе ки ба ӯ хабар дода буд, гуфт: «Инак, ту дидаӣ, пас чаро ӯро дар он ҷо зада ба замин на-

галтонидаї? Ва ман ба ту даҳ сиқл нуқра ва камарбанде медодам».

12. Ва он шахс ба Юоб ҷавоб гардонида, гуфт: «Агар ба дастам ҳатто ҳазор сиқл нуқра медоданд, ман дасти худро бар писари подшоҳ дароз намекардам, зеро ки ба ту ва Абишой ва Иттой ба самъи мо амр фармуда, гуфт: "Ба хоџири ман ҳар яке аз шумо бо Абшолӯми ҷавон эҳтиёт бошед".

13. Ҳатто агар ман ба ҷони худ ҷабр карда, дурӯғ мегуф-там, ҳеҷ чиз, охир, аз подшоҳ пинҳон намемонад, ва худи ту бар зидди ман қиём менамудӣ».

14. Ва Юоб гуфт: «Раво нест, ки пеши ту даранг намоям». Ва ӯ се тир ба дасташ гирифта, онҳоро ба дили Абшолӯм халонид, дар сурате ки вай ҳанӯз дар миёни шоҳаҳои булут зинда буд.

15. Ва даҳ навкар, ки силоҳбардорони Юоб буданд, даври Абшолӯмро гирифтанд ва ӯро зада куштанд.

16. Ва Юоб шох навохт, ва қавм аз таъқиб кардани Исроил баргаштанд, зеро ки Юоб қавмро манъ намуд.

17. Ва Абшолӯмро гирифтанд, ва ӯро дар чуқурии калоне ки дар ҷангал буд, андохтанд, ва бар ӯ сангтӯдаи бағоят бузурге барпо карданд, ва тамоми Исроил, ҳар яке ба хаймаи худ, пароканда шуданд.

18. Ва Абшолӯм, вақте ки дар қайди ҳаёт буд, барои худ сутуне барпо кард, ки он дар водии подшоҳ аст; зеро ки гуфт: «Писаре надорам, ки номи ман ба воситаи вай зикр карда шавад»; ва он сутунро ба номи худ хонд, ва он то имрӯз сутуни Абшолӯм номида мешавад.

Мамоти писараш сабаби мотами азими Довуд мегардад.

19. Ва Аҳимаас ибни Содӯқ гуфт: «Изн бидеҳ, ки биравам ва мужда ба подшоҳ бирасонам, ки Худованд доварӣ намуда, ӯро аз дасти душманонаш халосӣ додааст».

20. Вале Юоб ба вай гуфт: «Ту имрӯз муждавар нестӣ, балки рӯзи дигаре мужда хоҳӣ расонид, вале имрӯз мужда нахоҳӣ расонид, чунки писари подшоҳ мурдааст».
21. Ва Юоб ба Кушӣ гуфт: «Бирав ва аз он чи дидай, ба подшоҳ хабар бирасон». Ва Кушӣ ба Юоб сачда намуда, давид.
22. Ва Аҳимаас ибни Содӯқ боз ба Юоб мурочиат намуда, гуфт: «Ҷар чи бодо бод; изн бидеҳ, ки ман низ аз акиби Кушӣ бидавам». Вале Юоб гуфт: «Чаро ту мехоҳӣ бидавӣ, эй писарам? Ин мужда, охир, ба ту мукофоте нахоҳад овард».
23. Вай гуфт: «Ҷар чи бодо бод; ман мехоҳам биравам». Ва ӯ ба вай гуфт: «Пас, бидав». Ва Аҳимаас бо роҳи водӣ давида, аз Кушӣ пеш гузашт.
24. Ва Довуд дар миёни ду дарвоза нишаста буд. Ва дидбон аз боми дарвоза ба болои ҳисор баромад, ва чашмони худро баланд карда, дид, ки инак, шахсе танҳо медавад.
25. Ва дидбон фаръёд зада, ба подшоҳ хабар дод. Ва подшоҳ гуфт: «Агар танҳо бошад, муждае дар забони ӯст». Ва он шахс торафт наздик меомад.
26. Ва дидбон шахси дигарро дид, ки медавад, ва дидбон ба дарвозабон фаръёд зада, гуфт: «Инак, боз шахсе танҳо медавад». Ва подшоҳ гуфт: «Ин низ муждавар аст».
27. Ва дидбон гуфт: «Ман давидани шахси аввалинро мебинам, ки мисли давидани Аҳимаас ибни Содӯқ аст». Ва подшоҳ гуфт: «Ин шахси хуб аст, ва муждаи хуб меоварад».
28. Ва Аҳимаас нидо карда, ба подшоҳ гуфт: «Саломатист!» Ва пеши подшоҳ бар рӯи худ то замин сачда бурда, гуфт: «Муборак аст Худованд Худои ту, ки мардумеро, ки ба оғоям подшоҳ дасти таҷовуз дароз карда буданд, таслим намуд!».
29. Ва подшоҳ гуфт: «Оё Абшолӯми ҷавон саломат аст?» Ва Аҳимаас гуфт: «Вақте ки Юоб, бандаи подшоҳ, бандаи туро фиристод, издиҳоми бузурге дидам, вале надонистам, ки чӣ буд».
30. Ва подшоҳ гуфт: «Бигард ва ин чо биист». Вай гашта онсӯтар рафт ва истод.

31. Ва инак, Кушӣ омад. Ва Кушӣ гуфт: «Оғоям подшоҳ ин муждаро қабул фармояд, ки Худованд имрӯз доварӣ намуда, туро аз дасти ҳамаи онҳое ки бар зидди ту қиём карда буданд, раҳой додааст».

32. Ва подшоҳ ба Кӯшӣ гуфт: «Оё Абшолӯми ҷавон саломат аст?» Ва Кушӣ гуфт: «Душманони оғоям подшоҳ ва ҳамаи онҳое ки бар ту барои бадӣ қиём мекунанд, мисли он ҷавон бишаванд!»

33. Ва подшоҳ ба изтироб омад ва ба ҳучраи болои дарвоза баромада, гирья кард; ва ҳангоми қадамзаданаш чунин мегуфт: «Вой писарам Абшолӯм! Вой писарам, писарам Абшолӯм! Кошки ман ба ҷои ту мемурдам, вой Абшолӯм писарам, писарам!»

БОБИ НУЗДАҲУМ

Юоб Довудро мазаммат менамояд.

1. ВА ба Юоб хабар доданд: «Инак, подшоҳ барои Абшолӯм гирья мекунад, ва мотам гирифтааст».

2. Ва дар он рӯз шодии ғалаба барои тамоми қавм ба мотам табдил ёфт, зеро қавм дар он рӯз шуниданд, ки подшоҳ барои писараш андӯхгин аст.

3. Ва дар он рӯз қавм дуздвор ба шаҳр дохил мешуданд, монанди касоне ки аз майдони ҷанг гурехта, аз рӯи шарм дуздвор меоянд.

4. Ва подшоҳ рӯи худро пӯшонида буд, ва подшоҳ бо овози баланд фаръёд мезад: «Вой писарам Абшолӯм! Вой Абшолӯм писарам, писарам!»

5. Ва Юоб назди подшоҳ ба хона даромада, гуфт: «Имрӯз ту рӯи ҳамаи навкарони худро хичил кардӣ, ки онҳо ҷони туро, ва ҷони писарон ва духтаронатро, ва ҷони занонатро, ва ҷони сурриягонатро имрӯз халосӣ доданд;

6. Чунки ту бадхоҳонатро дӯст медорӣ ва аз дӯстонат нафрат дорӣ, зеро имрӯз нишон додӣ, ки сарварон ва навкарон дар назари ту ҳеҷанд, ва имрӯз ман дониستم, ки

агар Абшолӯм зинда мемонд, ва ҳамаи мо имрӯз ме-мурдем, ин ба назари ту писанд меомад.

7. Ва алҳол бархоста, берун ой ва ба навкаронат сухано-ни дилнавоз бигуй, зеро ба Худованд қасам мехӯрам, ки агар берун наоӣ, имшаб назди ту як нафар ҳам нахоҳанд монд, ва ин барои ту аз ҳамаи фалокатҳое ки аз наврасиат то ҳоло ба сари ту омадааст, бадтар хоҳад буд».

8. Ва подшоҳ бархоста, назди дарвоза нишаст, ва ба тамоми қавм хабар дода, гуфтанд: «Инак, подшоҳ назди дарвоза нишастааст». Ва тамоми қавм ба ҳузури подшоҳ омаданд, вале исроилиён ҳар яке ба хаймаи худ гурехта рафта буданд.

Довуд ба Ерусалим бармегардад.

9. Ва тамоми қавм дар ҳамаи сибтҳои Исроил баҳсу мунозира карда, мегуфтанд: «Подшоҳ моро аз дасти душма-нони мо халос кардааст, ва ӯ моро аз дасти фалиштиён наҷот додааст, ва алҳол аз ин замин аз боиси Абшолӯм гурехтааст.

10. Ва Абшолӯм, ки ӯро мо бар худ тадҳин намуда будем, дар чанг мурдааст; ва алҳол чаро шумо дар бобати баргардонидани подшоҳ хомӯш мемонед?»

11. Ва подшоҳ назди коҳинон Содӯқ ва Абъётор фиристода, гуфт: «Ба пирони Яҳудо сухан ронда, бигӯед: "Чаро шумо дар бобати баргардонидани подшоҳ ба хонааш мехоҳед охирин бошед, дар сурате ки сухани тамоми Исроил назди подшоҳ ба хонааш расидааст?"

12. Шумо бародарони ман ҳастед, устухони ман ва гӯшти ман ҳастед, пас чаро дар бобати баргардонидани подшоҳ мехоҳед охирин бошед?"

13. Ва ба Амосо бигӯед: "Ту, охир, устухон ва гӯшти ман ҳастӣ. Бигзор Худо ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар ту ба ҳузури ман дар тамоми айём ба ҷои Юоб сарлашкар нагардӣ!"»

14. Ва ӯ дили тамоми мардуми Яхудоро, мисли як тан, ба худ моил гардонид, ва онҳо назди подшоҳ фиристоданд: «Ту ва ҳамаи навкаронат баргардед».

15. Ва подшоҳ баргашта, ба Урдун расид; ва мардуми Яхудо ба Чилчол омаданд, то ки подшоҳро пешвоз гиранд ва подшоҳро аз Ӯрдун гузаронанд.

16. Ва Шимъй ибни Черои бинъёминӣ, ки аз Баҳурим буд, шитофта, бо мардуми Яхудо ба пешвози подшоҳ Довуд фурӯд омад.

17. Ва ҳазор нафар аз бинъёминиён, ва Сибо, навкари хонадони Шоул, бо понздаҳ писараш ва бист навкараш ҳамроҳи ӯ буданд; ва онҳо аз Урдун пеши подшоҳ убур карданд.

18. Ва чун аз маъбари Урдун убур намуданд, то ки хонадони подшоҳро гузаронанд ва ҳар чизи дар назари ӯ мақбулро ба амал оваранд, Шимъй ибни Черо ба ҳузури подшоҳ, пеш аз он ки ӯ аз Урдун убур кунад, афтод,

19. Ва ба подшоҳ гуфт: «Оғоям маро айбдор нашуморад, ва гуноҳеро, ки бандаат дар рӯзе ки оғоям подшоҳ аз Ерусалим берун меомад, содир кардааст, ба ёд наоварад, ва подшоҳ онро ба дили худ нагирад,

20. Зеро ки ман, бандаат, медонам, ки хато кардаам, ва инак, имрӯз аз тамоми хонадони Юсуф аввалин шуда омадаам, то ки ба пешвози оғоям подшоҳ бароям».

21. Ва Абишой ибни Саруё ҷавоб дода, гуфт: «Оё Шимъй аз барои ин кушта нашавад? Вай, охир, масеҳи Худовандро дашном додааст».

22. Вале Довуд гуфт: «Маро бо шумо, эй писарони Са-руё, чӣ кор аст, ки имрӯз монеае барои ман мешавед? Оё равост, ки касе имрӯз дар Исроил кушта шавад? Ба ман, охир, имрӯз маълум шудааст, ки ман бар Исроил подшоҳ ҳастам».

23. Ва подшоҳ ба Шимъй гуфт: «Ту нахоҳӣ мурд». Ва подшоҳ ба ӯ қасам хӯрд.

24. Ва Мефибӯшет ибни Шоул ба пешвози подшоҳ ба-ромад. Ва ӯ аз рӯзе ки подшоҳ рафт, то рӯзе ки ба са-ломатӣ баргашт,

на пойҳояшро шуста буд, на мӯйлабашро қайчӣ зада буд, ва на либосҳояшро ҷомашӯӣ карда буд.

25. Ва ҳангоме ки ӯ аз Ерусалим ба пешвози подшоҳ омад, подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чаро ту, эй Мефибӯшет, бо ман нарафтӣ?»

26. Ва ӯ гуфт: «Эй оғоям подшоҳ! Навкарам маро фиреб дод; зеро ки ман, бандаи ту, ба дили худ гуфтам: "Хари худро зин карда ва бар он савор шуда, бо подшоҳ биравам"; зеро кӣ бандаат ланг аст.

27. Вале вай дар ҳаққи бандаат назди оғоям подшоҳ бӯхтон гуфтааст. Валекин оғоям подшоҳ мисли фариштаи Худост, ва ҳар чи дар назарат писанд ояд, ба амал овар.

28. Агарчи тамоми хонадони падарам ба ҳузури оғоям подшоҳ сазовори мамот буданд, вале ту бандаатро дар миёни хӯрандагони суфраи худ шинондӣ; пас, ман боз чӣ ҳақ дорам, ки назди подшоҳ шиква намоям?»

29. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чаро боз ин суханатро мегӯӣ? Ман мегӯям: ту ва Сибо киштзорро тақсим кунед».

30. Ва Мефибӯшет ба подшоҳ гуфт: «Бигзор вай ҳамаашро гирад, модом ки оғоям подшоҳ ба саломатӣ ба хонаи худ баргаштааст».

31. Ва Барзилои чилъодӣ аз Рӯҷлим фурӯд омада, бо подшоҳ аз Урдун гузашт, то ки ӯро ба он тарафи Урдун гусел намояд.

32. Ва Барзилой марди бағоят пир буд: ба синни ҳаштод-солагӣ расида буд, ва ӯ подшоҳро, ҳангоме ки дар Маҳа-ноим меистод, дар таъминоти худ нигоҳ дошт, зеро ки ӯ шахси бағоят сарватдор буд.

33. Ва подшоҳ ба Барзилой гуфт: «Ту бо ман биё, ва ман туро дар Ерусалим дар таъминоти худ нигоҳ хоҳам дошт».

34. Ва Барзилой ба подшоҳ гуфт: «Айёми солҳои ҳаёти ман чӣ қадар аст, ки бо подшоҳ ба Ерусалим биравам?»

35. Ман алҳол ҳаштодсола ҳастам. Оё ман метавонам некро аз бад фарқ кунам? Оё бандаат таъми он чиро, ки мехӯрам ва менӯшам, метавонад ҳис намояд? Оё боз овози

муғанниён ва муғанниягонро метавонам бишнавам? Пас, чаро бандаат боз ба оғоям подшоҳ гаронӣ кунад?

36. Боз андаке бандаат бо подшоҳ аз Урдун убур хоҳад кард; ва чаро подшоҳ ба ман чунин подош диҳад?

37. Ба бандаи худ изн бидех, ки баргардад, то ки дар шаҳри худ назди мақбараи падару модари худ бимирам. Ва инак, бандаат Кимҳом бо оғоям подшоҳ биравад, ва ҳар чи дар назарат писанд ояд, бо вай ба амал овар».

38. Ва подшоҳ гуфт: «Бигзор Кимҳом бо ман ояд, ва он чи дар назари ту писанд бошад, ман барои вай ба амал хоҳам овард, ва ҳар чи аз ман талаб намоӣ, барои ту ба ҷо хоҳам овард».

39. Ва тамоми қавм аз Урдун убур карданд. Ва подшоҳ убур намуд. Ва подшоҳ Барзилойро бўсид, ва ўро баракат дод, ва ў ба макони худ баргашт.

40. Ва подшоҳ ба Чилҷол равона шуд, ва Кимҳом бо ў рафт. Ва тамоми қавми Яҳудо подшоҳро гуселониданд, ва нисфи қавми Исроил низ.

41. Ва инак, тамоми мардуми Исроил назди подшоҳ омаданд, ва ба подшоҳ гуфтанд: «Аз чӣ сабаб бародарони мо, мардуми Яҳудо, туро дуздиданд, ва подшоҳ ва хонадонашро аз Урдун гузарониданд, дар сурате ки ҳамаи одамони Довуд бо ў буданд?»

42. Ва тамоми мардуми Яҳудо ба мардуми Исроил ҷавоб гардониданд: «Аз он сабаб, ки подшоҳ хешованди мост. Пас, чаро ин шуморо ба ҳашм овардааст? Оё мо чизе аз суфраи подшоҳ хӯрдаем? Оё инъоме аз ў ба мо расидааст?»

43. Ва мардуми Исроил ба мардуми Яҳудо ҷавоб гардониданд, гуфтанд: «Моро дар подшоҳ даҳ ҳисса ҳаст, дар До-вуд низ ҳиссаи мо назар ба шумо бештар аст. Пас, чаро моро хор доштед? Ва оё мо дар бораи баргардонидани подшоҳи худ аввалин шуда сухан нарондем?» Валекин сухани мардуми Яҳудо аз сухани мардуми Исроил саҳттар буд.

БОБИ БИСТУМ

Шӯриши Шобаъ.

1. АЗ қазо дар он чо марди нобакоре буд, ки бинъеминӣ буда, Шобаъ ибни Бикрӣ ном дошт; ва ӯ шох навохта, гуфт:
«Моро дар Довуд ҳиссае нест
ва дар писари Ҳисой моро насибе нест;
ҳар яке ба хаймаи худ биравед, эй Исроил!»
2. Ва тамоми мардumi Исроил аз Довуд чудо шуда, аз паи Шобаъ ибни Бикрӣ рафтанд, вале мардumi Яҳудо под-шоҳи худро аз Урдун то Ерусалим ҳамроҳӣ карданд.
3. Ва Довуд ба хонаи худ ба Ерусалим омад; ва подшоҳ даҳ зани суррияро, ки барои ниғаҳбонии хона монда буд, гирифт, ва онҳоро дар бандихона ҷой дод, ва онҳоро дар таъминоти худ нигоҳ медошт, вале назди онҳо дохил наме-шуд; ва онҳо то вақти мамоташон, дар ҳолати зиндабевагӣ, бандӣ буданд.

Юоб Амосоро мекушад.

4. Ва подшоҳ ба Амосо гуфт: «Мардumi Яҳудоро дар зарфи се рӯз назди ман даъват намо, ва худат дар ин чо ҳозир шав».
5. Ва Амосо рафт, то ки аҳли Яҳудоро даъват намояд, вале аз мӯҳлате ки барояш муқаррар карда шуда буд, даранг кард.
6. Ва Довуд ба Абишой гуфт: «Алҳол Шобаъ ибни Бикрӣ ба мо бештар аз Абшолӯм осеб хоҳад расонид; ту навкарони оғоятро гирифта, варо таъқиб намо, мабодо вай барои худ шаҳрҳои ҳисордоре пайдо карда, аз пеши назари мо пинҳон шавад».
7. Ва одамони Юоб, ва каритиён ва фалитиён, ва ҳамаи паҳлавонон аз паи ӯ берун рафтанд; ва онҳо аз Ерусалим берун рафтанд, то ки Шобаъ ибни Бикрӣ таъқиб намоянд.
8. Вақте ки онҳо ба санги бузурге ки дар Ҷибъӯн аст, расиданд, Амосо аз пешашон баромад. Ва Юоб либоси ҳарбӣ дар бар дошт, ва бар он тасмаи шамшери ғилофдор бар камараш баста шуда буд, ва ҳангоме ки ӯ берун омад, шамшер аз ғилоф афтод.

9. Ва Юоб ба Амосо гуфт: «Оё ту саломат ҳастӣ, бародарам?» Ва Юоб бо дасти росташ риши Амосоро гирифт, то ки ӯро бӯса кунад.

10. Ва Амосо аз шамшере ки дар дасти Юоб буд, эҳтиёт нашуд, ва онро вай ба шиками ӯ зад, ва амъояш бар замин рехт, ва ӯро дубора назад, ва ӯ мурд. Ва Юоб ва бародараш Абишой Шобаъ ибни Бикриро таъқиб карданд.

11. Ва яке аз навкарони Юоб назди мурда истода, мегуфт: «Ҳар кӣ Юобро хоҳон аст, ва ҳар кӣ ба Довуд содиқ аст, аз паи Юоб биравад!»

12. Ва Амосо дар миёни роҳ ба хун чӯлида қон меканд; ва он навкар дид, ки тамоми қавм меистанд, бинобар ин Амосоро аз миёни роҳ ба тарафи сахро кашида бурд, ва либосе бар ӯ партофт, зеро дид, ки ҳар кӣ аз пеши ӯ гузарад, меистад.

Фурӯнишонии шӯриши Шобаъ.

13. Аммо вақте ки ӯ аз миёни роҳ дур карда шуд, ҳама аз паи Юоб рафтанд, то ки Шобаъ ибни Бикриро таъқиб намоянд.

14. Ва ӯ аз ҳамаи сибтҳои Исроил то Обили Байт-Маако ва ҳамаи бериён гузашта буд, ва инҳо низ аз паи ӯ мерафтанд.

15. Вале онҳо омада, ӯро дар Обили Байт-Маако муҳосира карданд, ва хоктӯдае пеши шаҳр барпо намуданд, ки он то ба сари ҳисор расид, ва тамоми қавме ки бо Юоб буданд, ҳисорро вайрон мекарданд, то ки онро афтонанд.

16. Ва зани оқилае аз шаҳр фаръед кашид: «Бишнавед, бишнавед! Лутфан, ба Юоб бигӯед: "Ба ин чо наздик ой, то ки ман бо ту сухан гӯям"».

17. Ва ӯ назди вай омад, ва зан гуфт: «Оё ту Юоб ҳастӣ?» Ва ӯ гуфт: «Ман ҳастам». Ва ба ӯ гуфт: «Суханони канизатро бишнав». Ва ӯ гуфт: «Ман мешунавам».

18. Вай сухан ронда, гуфт: «Пештар чунин мегуфтанд: "Дар Обил мебояд машварат пурсид", ва ҳар масъаларо ба ҳамин тариқ ҳал мекарданд.

19. Ман сулҳҷӯ ва амини Исроил ҳастам; ту мехоҳӣ шаҳреро, ки модари шаҳрҳост, дар Исроил хароб кунӣ; барои чӣ туро лозим аст, ки мулки Худовандро маҳв намоӣ?»
20. Ва Юоб ҷавоб гардонида, гуфт: «Ҳошо ва калло, ки ман хароб кунам ё маҳв намоям!»
21. Асли масъала чунин нест, балки шахсе аз кӯҳи Эфроим, ки Шобаъ ибни Бикрӣ ном дорад, ба подшоҳ Довуд дасти тааддӣ дароз кардааст; ӯро танҳо бисупоред, ва ман аз шаҳр ақиб хоҳам гашт». Ва зан ба Юоб гуфт: «Инак, сари ӯ аз болои ҳисор назди ту партофта хоҳад шуд».
22. Ва зан бо нутқи оқилонаи худ назди тамоми қавм омад, ва онҳо сари Шобаъ ибни Бикрӣро аз тан ҷудо карда, назди Юоб партофтанд. Ва ӯ шох навохт, ва ҳама аз пеши шаҳр, ҳар яке сӯи хаймаи худ, паҳн шуда рафтанд. Ва Юоб ба Ерусалим назди подшоҳ баргашт.
23. Ва Юоб сардори тамоми лашкари Исроил буд; ва Баноё ибни Ехӯёдоъ — сардори каритиён ва фалитиён;
24. Ва Адӯром — сардори бочу хироч; ва Ехӯшофот ибни Ахилуд — вақоеънавис;
25. Ва Шево — котиб; ва Содӯқ ва Абъётор — коҳинон.
26. Ва Ирои ёирӣ низ назди Довуд коҳин буд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Қаҳтӣ се сол давом мекунад.

1. Ва дар айёми Довуд се сол, сол аз паи сол, қаҳтӣ шуд, ва Довуд аз Худованд пурсид, ва Худованд гуфт: «Ин аз боиси Шоул ва хонадони хунрези ӯст, аз боиси он аст, ки ӯ чибъӯниёнро куштааст».
2. Ва подшоҳ чибъӯниёнро даъват намуда, бо онҳо сухан ронд. Валекин чибъӯниён аз банӣ-Исроил не, балки аз бақияи амӯриён буданд, ва банӣ-Исроил ба онҳо қасам хӯрда буданд, аммо Шоул аз рашке ки барои банӣ-Исроил ва Яхудо дошт, мехост онҳоро несту нобуд кунад.

3. Ва Довуд ба чибъӯниён гуфт: «Барои шумо чӣ кор кунам, ва бо чӣ гуна тадбир кафорат намоям, то ки шумо мулки Худовандро баракат диҳед?»
4. Ва чибъӯниён ба ӯ гуфтанд: «Аз Шоул ва хонадонаш нукра ва тилло талаб надорем, ва моро лозим нест, ки касе дар Исроил кушта шавад». Ва ӯ гуфт: «Ҳар чӣ шумо бигӯед, бароятон хоҳам кард».
5. Ва онҳо ба подшоҳ гуфтанд: «Он касе ки моро несту но-буд мекард, ва дар ҳаққи мо ният дошт, ки моро маҳв намояд, то ки дар тамоми ҳудуди Исроил касе аз мо боқӣ намонад, —
6. Бигзор ҳафт нафар аз фарзандони вай ба мо супурда шаванд, ва мо онҳоро барои Худованд дар Чибъои Шоул, ки гузини Худованд буд, ба дор хоҳем кашид». Ва подшоҳ гуфт: «Ман онҳоро хоҳам супурд».
7. Вале подшоҳ ба Мефибӯшет ибни Йӯнотон ибни Шоул раҳм кард, ба хотири қасами Худованд, ки дар миёни онҳо, яъне дар миёни Довуд ва Йӯнотон ибни Шоул буд.
8. Ва подшоҳ Армӯнӣ ва Мефибӯшет — ду писари Рисфо бинти Айёро, ки барои Шоул зоида буд, ва панҷ писари Мераб бинти Шоулро, ки барои Адриил ибни Барзилои махулоти зоида буд, гирифт,
9. Ва онҳоро ба дасти чибъӯниён супурд, ва онҳоро бар кӯҳ ба хузури Худованд ба дор кашиданд, ва ин ҳафт нафар якҷоя афтоданд; ва онҳо дар рӯзҳои аввали дарав, дар ибтидои дарави чав кушта шуданд.
10. Ва Рисфо бинти Айё палосе гирифта, онро аз ибтидои дарав барои худ бар саҳра густаронид, ва то вақте ки об бар онҳо аз осмон рехт, нагузошт, ки мурғони ҳаво рӯзона ва ҳайвоноти саҳро шабона бар онҳо фурӯд оянд.
11. Ва ба Довуд аз он чи Рисфо бинти Айё, суррияти Шоул, карда буд, хабар доданд.
12. Ва Довуд рафта, устухонҳои Шоул, ва устухонҳои писари ӯ Йӯнотонро аз сокинони Ёбиш-Чильод гирифт: онҳо он устухонҳоро аз майдони Байт-Шон дузида буданд, ки дар

он чо фалиштиён онҳоро ба дор кашида буданд, дар рӯзе ки фалиштиён Шоулро дар Чилбӯа кушта буданд.

13. Ва ӯ аз он чо устухонҳои Шоул ва устухонҳои писари ӯ Йӯнотонро овард, ва устухонҳои онҳоеро, ки ба дор кашида шуда буданд, чамъ карданд,

14. Ва устухонҳои Шоул ва писари ӯ Йӯнотонро дар замини Биньёмин, дар Селю, дар мақбараи падараш Қиш дафн карданд, ва ҳар чиро, ки подшоҳ амр фармуда буд, ба чо оварданд; ва баъд аз он Худо бар замин марҳамат намуд.

Чанг бо фалиштиён.

15. Ва боз фалиштиён бо Исроил чанг карданд; ва Довуд бо навкаронаш фуруд омада, бо фалиштиён чангиданд, ва Довуд монда шуд.

16. Ва Йишбии нубӣ, ки аз авлоди Рофо буд, ва вазни найзааш сесад сиқл мис буд, ва шамшери наве бар камар дошт, хост, ки Довудро бикушад.

17. Вале Абишой ибни Саруё ба ӯ ёварӣ намуд, ва фалиштиро зада, кушт. Он гоҳ одамони Довуд қасам хӯрда, ба ӯ гуфтанд: «Дигар бо мо ба чанг нахоҳӣ баромад, то ки чароғи Исроилро хомӯш накунӣ».

18. Ва баъд аз он боз чанге бо фалиштиён дар Чуб рӯй дод; он вақт Сибкои ҳушотӣ Сафро, ки аз авлоди Рофо буд, кушт.

19. Ва боз чанге бо фалиштиён дар Чуб рӯй дод; ва Элҳонон ибни Яъре-Урчими байтлаҳмӣ Қольёти чаттиро кушт, ки дастаи найзааш мисли наварди нассоҷон буд.

20. Ва боз чанге дар Қат рӯй дод; ва марди бузургҷуссае буд, ки дасту пойҳояш ҳар яке шаш ангушт дошт, — чамъ бисту чорто; вай низ аз авлоди Рофо буд.

21. Ва ҳангоме ки вай Исроилро дашном медод, Йӯнотон ибни Шимё, бародари Довуд, варо кушт.

22. Ин чор нафар барои Рофо дар Қат зоида шуда буданд, ва аз дасти Довуд ва навкаронаш фуру ғалтиданд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Мадҳияи Довуд ба муносибати раҳо шуданиаш аз душманон.

1. ВА Довуд, дар рӯзе ки Худованд ӯро аз дасти хамаи душманонаш ва аз дасти Шоул раҳо кард, суханони ин сурудро барои Худованд ба забон ронд,
2. Ва гуфт:
«Худованд саҳраи ман ва қалъаи ман ва раҳоқунандаи ман аст.
3. Худо кӯҳпораи ман аст, ки ба вай паноҳ мебарам; сипари ман ва шохи начоти ман аст, паноҳгоҳ ва гурезгоҳи ман аст. Эй начотдиҳандаи ман, Ту маро аз зулм халосӣ медиҳӣ.
4. Худованди мамдӯхро мехонам, ва аз душманонам халосӣ меёбам.
5. Вақте ки мавҷҳои мамот маро фаро гирифт, селҳои ҳалокат маро ба ҳарос андохт,
6. Азиятҳои гӯр маро ихота намуд, ва домҳои мамот аз пешам баромад, —
7. Дар тангии худ Худовандро хондам, ва Худои худро даъват намудам, ва Ӯ аз қасри Худ овози маро шунид, ва истифосаи ман ба гӯшаш расид.
8. Ва замин ба ҳаяҷон ва ларза омад, асосҳои осмон ларзида, ба чӯнбиш омад, зеро ки Ӯ дарғазаб шуд.
9. Дуд аз димоғи Ӯ баромад, ва оташи оламсӯз аз даҳони Ӯ; аҳгарҳо аз Ӯ афрӯхта мешуд.
10. Ва Ӯ осмонро ҳам карда, фурӯд омад, ва меғ зери пойҳояш буд.
11. Ва бар каррубӣ савор шуда, парвоз намуд, ва бар болҳои бод намоён шуд.
12. Ва гирдогирди Худ зулмотро мисли чодире густаронид, ва маҷмӯи обҳои абрҳои осмонро.
13. Аз дурахше ки аз ҳузури Ӯ берун меомад, аҳгарҳои оташ афрӯхта мешуд.
14. Худованд аз осмон гулдуррос зад,

ва Ҳаққи Таоло овози Худо баровард.

15. Ва тирҳо фиристода, онҳоро пароканда кард, ва барк афканда, онҳоро ошуфта сохт.

16. Ва маҷроҳои об намоён гардид,
ва асосҳои коинот ошкор шуд, — аз итоби Худованд, аз вазиши боди ғзаби Ў.

17. Аз афроз фиристода, маро гирифт,
аз обҳои бисъёр маро кашида баровард.

18. Маро аз душмани зӯрварам халосӣ дод, ва аз бадхоҳонам, ки аз ман қавитар буданд.

19. Онҳо дар рӯзи мусибатам аз пешам баромаданд, вале Худованд такягоҳи ман буд,

20. Ва маро ба фароҳӣ баровард, маро халосӣ дод, зеро ки Ў маро дӯст медорад.

21. Худованд ба ман мувофиқи адолатам подош медиҳад,
мувофиқи покии дастҳоям маро мукофот менамояд,

22. Зеро ки ман тариқҳои Худовандро риоя кардаам, ва аз Худои худ шарирона нагаштаам;

23. Чунки тамоми аҳкоми Ў пеши назари ман аст, ва аз фароизи Ў ман дур нашудаам.

24. Ман ба ҳузури Ў беайб будам,
ва аз маъсиятҳо худдорӣ кардаам.

25. Ва Худованд маро мувофиқи адолатам мукофот намуд, ва мувофиқи покие ки пеши назари Ў доштам.

26. Бо эҳсонкор Ту эҳсонкорӣ мекунӣ, бо марди росткор росткорӣ менамояӣ.

27. Бо покдил Ту покдилона рафтор мекунӣ, ва бо қачкор — мувофиқи қачқорӣ вай.

28. Ва мардуми шикастанафсро Ту наҷот медиҳӣ,
ва бо нигоҳи чашмони Худ мағруронро залил мегардонӣ.

29. Ба яқин Ту чароғи ман ҳастӣ, эй Худованд! Ва Худованд зулмоти маро ба рӯшноӣ табдил медиҳад.

30. Ба яқин бо Ту ман бар фавче тохт меоварам; бо Худои худ ман аз ҳисор часта мегузарам.
31. Тариқи Худо рост аст, каломи Худованд амин аст, ва Ё барои ҳамаи онҳое ки ба Ё паноҳ мебаранд, сипар аст.
32. Зеро кист Худо, ғайр аз Худованд, ва кист кӯхпора, ғайр аз Худои мо?
33. Худо қалъаи иқтидори ман аст, ва тариқи маро рост мекунад.
34. Пойҳои маро мисли пой гавазнҳо мегардонад, ва бар баландихоҷам маро мегузорад.
35. Дастҳои маро ба ҳарбу зарб омӯхта мекунад, ва камони мисин дар бозухоҷам мешиканад.
36. Ва сипари начоти Худро ба ман ато намудӣ, ва иҷобати Ту маро сарафроз месозад.
37. Қадамҳои маро дар тағи ман васеъ кардӣ, ва пойҳои маро налагжид.
38. Ва душманонамро таъқиб менамоём, то ки онҳоро нест кунам, ва то маҳв нашаванд, барнамегардам.
39. Ва онҳоро нест кардам ва зарба задам, ба тавре ки дигар нахоҳанд бархост; ва онҳо зери пойҳои ман афтоданд.
40. Ва Ту камари маро барои ҷанг мустаҳкам бастӣ; онҳоеро, ки ба зидди ман қиём мекунанд, ба зери ман тобеъ хоҳӣ намуд.
41. Ва душманонамро Ту аз пеши ман гурезондӣ, ва ман адуёнамро несту нобуд кардам.
42. Онҳо мадад металабанд, вале начотдиҳандае нест; ба Худованд рӯй меоваранд, вале Ё онҳоро иҷобат наменамояд.
43. Ва ман онҳоро мисли ғубори замин гард-гард мекунам, мисли лойи кӯчаҳо пахш ва поймол менамоём.
44. Ва Ту маро аз исъёнҳои қавми ман халосӣ додӣ; Ту маро маҳфуз доштӣ, то ки сардори халқҳо гардам; қавме ки ман намешинохтам, ба ман бандагӣ мекунанд.
45. Аҷнабиён пеши ман тамаллуқ менамоёнд, фақат овозаи маро шунида, ба ман тобеъ мешаванд.

46. Ачнабиён пажмурда хоҳанд шуд,
ва аз истехкомоти худ бо тарсу бим берун хоҳанд омад.
47. Худованд зинда аст, ва кӯхпораи ман муборак; ва Худои
кӯхпораи начоти ман сарафроз бод!
48. Эй Худое ки интиқоми маро мегирӣ, ва қавмҳоро ба ман
тобеъ менамоӣ,
49. Ва маро аз душманонам халосӣ медиҳӣ,
ва маро аз онҳое ки бар ман қиём мекунанд, баланд
мегардонӣ! Ту маро аз шахси золим раҳонидай.
50. Бинобар ин ман Туро, эй Худованд, дар миёни халқҳо
хамд хоҳам гуфт, ва исми Туро тараннум хоҳам намуд.
51. Ё бурчи начот аст барои подшоҳи Худ, ва Ё ба масеҳи
Худ марҳамат менамояд, яъне ба Довуд ва насли вай то абад!»

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Суханони охирини Довуд.

1. ВА ин аст суханони охирини Довуд — ваҳйи Довуд ибни
Йисой, —
ваҳйи марде ки баланд бардошта шуд,
яъне масеҳи Худои Яъқуб,
ва муғаннии ширинкаломи Исроил:
2. «Рӯҳи Худо дар ман сухан ронд, ва каломи Ё бар забони
ман аст.
3. Худои Исроил сухан ронд, кӯхпораи Исроил ба ман гуфт:
"Касе ки бар одамон салтанат меронад, бояд одиле
бошад, ки бо худотарсӣ салтанат ронад.
4. Ва ин мисли рӯшноии субҳ аст, вақте ки офтоб тулӯъ
мекунад, яъне вақте ки субҳ бе абр аст,
ва аз дурахшонии баъд аз борон майса аз замин неш зада
мебарояд".
5. Оё хонаи ман бо Худо чунин нест?
Ё, охир, аҳди ҷовидонӣ бо ман бастааст, ки он аз ҳар ҷиҳат
мураттаб ва мустаҳкам аст. Пас, оё тамоми начоти маро, ва
тамоми муроди маро Ё ба вучуд намеоварад?

6. Вале нобакорон саросар мисли хорҳо мебошанд, ки дур андохта мешаванд, чунки онҳоро ба даст гирифтани мумкин нест.

7. Ва агар касе бихоҳад ба онҳо даст расонад, бояд бо оҳан ва чӯбдастай найза мусаллаҳ шавад; ва онҳо дар макони худ бо оташ сӯзонида мешаванд».

Ҳамкорони пушарафи Довуд.

8. Ин аст номҳои паҳлавононе ки Довуд дошт: он ки дар маҷлиси ҳақимон менишаст ва сардори сегона буд, яъне Адинӯ Ҳоэснӣ, ки бар ҳаштсад нафар тохт оварда, ҳамашонро дар як маърака кушта буд.

9. Ва баъд аз вай Элъозор ибни Дӯдӯ ибни Ахӯҳӣ, яке аз он се паҳлавоне ки бо Довуд буданд. Вақте ки фалиштиёнро ба воситаи дашномҳо иғво карданд, онҳо барои ҷанг ҷамъ шуданд, вале мардуми Исроил гурехта рафтанд,

10. Он гоҳ ӯ бархоста, ба фалиштиён шикаст расонид, ба тавре ки дасташ хаста шуд ва дасташ ба шамшер часпид; ва Худованд дар он рӯз ғалабаи бузурге ба амал овард, ва қавм аз паи ӯ фақат барои яғмо кардан баргаштанд.

11. Ва баъд аз ӯ Шаммо ибни Оҷии ҳарорӣ. Вақте ки фалиштиён дар ӯрдугоҳ ҷамъ омаданд, дар ҷое ки қитъаи сахро пур аз адас буд, вале қавм аз пеши фалиштиён гурехта рафтанд,

12. Он гоҳ ӯ дар миёни он қитъа истода, онро ҳимоят намуд, ва ба фалиштиён шикаст расонид; ва Худованд ғалабаи бузурге ба амал овард.

13. Ва се нафар аз он сӣ сардор фурӯд омада, дар вақти дарав назди Довуд ба мағораи Адулом. даромаданд; ва қӯ-шуни фалиштиён дар водии Рафоим ӯрду зада буданд.

14. Ва Довуд он вақт дар қалъа буд; ва дастай фалиш-тиён он вақт дар Байт-Лаҳм меистоданд.

15. Ва Довуд изҳори орзу намуда, гуфт: «Кошки касе маро аз ҷоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об бинӯшонад!»

16. Ва ин се паҳлавон ӯрдугоҳи фалиштиёнро раҳна карда, аз чоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об каши-данд ва онро бардошта, назди Довуд оварданд, вале ӯ нахост, ки онро бинӯшад, ва онро ҳамчун ҳадияи рехтанӣ барои Худованд рехт,

17. Ва гуфт: «Ҳошо аз тарси Худованд, ки ман чунин амал намоям! Оё хуни он касонро бинӯшам, ки ҷони худ-ро дар хатар гузошта рафтаанд?» Ва ӯ нахост, ки онро бинӯшад. Чунин аст коре ки ин се паҳлавон карданд.

18. Ва Абшиой, бародари Юоб ибни Саруё, сардори се нафар буд, ва ӯ боре найзаи худро бар сесад кас бардошта, ҳамашонро кушта буд; ва ӯ дар миёни се нафар номдор буд.

19. Аз ин се нафар у мукаррамтарин буда, сардори онҳо гардида буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд.

20. Ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ, писари марди далери қабса-илӣ, ки корнамоиҳои зиёде кардааст; ӯ ду паҳлавони мӯбиро кушта буд, ва ӯ фурӯд омада, шерро андаруни чоҳ дар рӯзи барф кушта буд.

21. Ва ӯ марди мисриеро, ки намуди бадҳайбате дошт, кушта буд, дар сурате ки дар дасти он мисрӣ найза буд, ва ӯ бо таёқе назди вай фурӯд омада, найзаро аз дасти мисрӣ рабуд ва варо бо найзаи худаш кушт.

22. Чунин аст корҳое ки Баноё ибни Еҳӯёдоъ карда буд, ва ӯ дар миёни он се паҳлавон номдор буд.

23. Аз сӣ нафар ӯ мукаррамтарин буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд; ва Довуд ӯро бар гурӯҳи пос-бонони шахсии худ таъин намуд.

24. Асоил бародари Юоб дар миёни он сӣ нафар буд; Элҳонон ибни Дӯдӯ аз Байт-Лаҳм;

25. Шаммои ҳарӯдӣ; Элиқои ҳарӯдӣ;

26. Ҳоласи фалтӣ; Иро ибни Иққеши тақўогӣ;

27. Абиэзери антӯтӣ; Мабунони ҳушотӣ;

28. Салмӯни аҳӯҳӣ; Маҳарӯи натуфотӣ;

29. Ҳилаб ибни Баанои натуфотӣ; Итгой ибни Рибой, аз Цибъои банӣ-Бинъёмин;

30. Баноёҳуи фиръотгӯнӣ; Ҳиддой, аз мулки Қоаш;
31. Абӣ-Албӯни арботӣ; Азмовити барҳумӣ;
32. Эльяҳбой шаалбӯнӣ; аз банӣ-Ешин Йӯнотон;
33. Шаммои ҳарорӣ; Аҳиом ибни Шорори арорӣ;
34. Элифолат ибни Аҳасбой ибни Маакотӣ; Элиом ибни Аҳитӯфали чилӯнӣ;
35. Ҳасрои кармилӣ; Фаарои арбӣ;
36. Йичъол ибни Нотон аз Сӯбо; Бонии қодӣ;
37. Солақи аммӯнӣ; Наҳарои беэрӯтӣ, ки силоҳбардори Юоб ибни Саруё буд;
38. Ирои йитрӣ; Қориби йитрӣ;
39. Уриёи ҳиттӣ; чамъ сию ҳафт нафар буданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Ғазаби Худованд барои саршумори қавм.

1. Ва ғазаби Худованд боз бар исроилиён аланга зад, ва Довудро бар онҳо барангехт, то бигӯяд: «Бирав, Исроил ва Яҳудоро саршуморӣ намо».
2. Ва подшоҳ ба сарлашқари худ Юоб, ки назди ӯ буд, гуфт: «Дар тамоми сибтҳои Исроил, аз Дон то Беэр-Шобаъ гардиш карда, қавро саршуморӣ намо, то ки шумораи қавро бидонам».
3. Ва Юоб ба подшоҳ гуфт: «Бигзор Худованд Худои ту шумораи қавро аз он қадар, ки ҳаст, сад баробар зиёд кунад, ва чашмони оғоям подшоҳ инро бубинад! Пас, чаро оғоям подшоҳ ин корро хоҳон аст?»
4. Вале сухани подшоҳ бар Юоб ва сардорони сипоҳ ғолиб омад; ва Юоб бо сардорони сипоҳ аз пеши подшоҳ берун рафтанд, то ки қавми Исроилро саршуморӣ кунанд.
5. Ва аз Урдун гузашта, дар Арӯэр ӯрду заданд, ва аз тарафи рости шаҳр андаруни водии Қод рӯ оварда, ба Яъзир омаданд.
6. Ва ба Чилъод ва ба замини Таҳтим-Ҳодшӣ расиданд; ва ба Дон-Яан омаданд, ва давр зада, ба самти Сидӯн рафтанд.

7. Ва ба қалъаи рӯ ба рӯи Сӯр ва ба ҳамаи шахрҳои ҳив-виён ва канъониён омаданд, ва ба чануби Яҳудо баро-мада, то Беэр-Шобаъ расиданд.

8. Ва тамоми заминро тай намуда, баъд аз гузаштани нӯҳ моҳу бист рӯз ба Ерусалим. омаданд.

9. Ва Юоб рӯйхати саршумории қавмро ба подшоҳ пешни-ҳод кард; аз Исроил ҳаштсад. ҳазор нафар чанговарони шамшерзан, ва аз Яҳудо панҷсад ҳазор нафар буданд.

Худованд бар қавм вабо мефиристад.

10. Ва Довуд, баъд аз он ки қавмро саршуморӣ намуд, пушаймон шуд; ва Довуд ба Худованд гуфт: «Бо ин коре ки кардам, ман бағоят гуноҳкор шудам; ва алҳол, эй Худованд, аз гуноҳи бандаи Худ гузарой намо, зеро ки бағоят беақ-лона рафтор кардам».

11. Ва Довуд бомдодон бархост; ва каломи Худованд бар Қоди набӣ, ки пешбини Довуд буд, нозил шуда, гуфт:

12. «Рафта, ба Довуд бигӯй: "Худованд чунин мегӯяд: Ман се чизро ба ту таклиф мекунам; яке аз онҳоро барои худ интиҳоб намо, то ки бар ту ба амал оварам"».

13. Ва Қод назди Довуд омад ва ба ӯ хабар дода, гуфт: «Оё ҳафт сол қаҳтӣ бар замини ту биёяд, ё се моҳ аз пеши душманонат бигрезӣ, ва онҳо туро таъқиб намоянд, ё ки се рӯз дар замини ту вабо рӯй диҳад? Алҳол мулоҳиза карда, қарор намо, ки ман ба Фиристандаи худ чӣ ҷавобе бирасонам».

14. Ва Довуд ба Қод гуфт: «Ман дар ғояти тангӣ ҳастам; беҳтар аст, ки ба дасти Худованд биафтам, зеро ки марҳа-мати Ӯ бузург аст; вале ба дасти одамизод наафтам».

15. Ва Худованд бар Исроил аз он субҳ то вақти муайян-шуда вабо фиристонд, ва аз қавм, аз Дон то Беэр-Шобаъ, ҳафтод ҳазор нафар мурданд.

16. Ва фаришта дасти худро бар Ерусалим дароз кард, то ки онро ба ҳалокат бирасонад, валекин Худованд аз ин офат

пушаймон шуд, ва ба фариштае ки қавмро нобуд мекард, гуфт: «Басанда аст, акнун дасти худро боздор!» Ва фариш-таи Худованд назди хирмангоҳи Аравнои ябусӣ буд.

17. Ва ҳангоме ки Довуд фариштаи нобудкунандаи қавмро дид, ба Худо сухан ронда, гуфт: «Инак, ман гуноҳ кардаам ва ман қачқорӣ намудаам, вале ин гӯсфандон чӣ кардаанд? Бигзор дасти Ту бар ман ва бар хонадони падарам бошад».

Довуд хирмангоҳи Аравноро меҳарад.

18. Ва Ҷод дар он рӯз назди Довуд омада, гуфт: «Баромада, дар хирмангоҳи Аравнои ябусӣ қурбонгоҳе барои Худованд барпо намо».

19. Ва Довуд бар тибқи сухани Ҷод, чунон ки Худованд амр фармуда буд, баромад.

20. Ва Аравно назар андохта, подшоҳ ва навкаронашро дид, ки дар наздикии ӯ гузар мекунанд; ва Аравно берун омад, ва рӯ ба замин афтода, ба подшоҳ сачда бурд.

21. Ва Аравно гуфт: «Барои чӣ оғоям подшоҳ назди бандаи худ омадааст?» Ва Довуд гуфт: «Барои он ки хирмангоҳро аз ту харида, қурбонгоҳе барои Худованд барпо намоям, то ки вабо аз қавм дур шавад».

22. Ва Аравно ба Довуд гуфт: «Бигзор оғоям подшоҳ он чиро, ки дар назараш писанд ояд, гирифта, қурбонӣ кунад: инак, говҳо барои қурбонии сӯхтанӣ, ва ғаллакӯбакҳо ва асбоби говҳо барои ҳезум.

23. Ҳамаи инро, эй подшоҳ, Аравно ба подшоҳ меди-ҳад». Ва Аравно ба подшоҳ гуфт: «Бигзор Худованд бар ту тавачҷӯҳ намояд!»

24. Ва подшоҳ ба Аравно гуфт: «Не, балки аз ту ба қим-ати пурраи он хоҳам харид, ва барои Худованд Худои худ чизи муфтро қурбонӣ нахоҳам кард». Ва Довуд хирмангоҳ ва говҳоро ба панҷоҳ сикл нуқра харид.

25. Ва дар он чо Довуд қурбонгоҳе барои Худованд бино карда, қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии саломатӣ овард. Ва

Худованд ба мамлакат марҳамат намуд, ва вабо аз Исроил дур
шуд.

КИТОБИ СЕЮМИ ПОДШОҲОН БОБИ ЯКУМ

Довуд бемаҷол мегардад.

1. Ва чун подшоҳ Довуд пир ва солхӯрда шуд, ҳарчанд болои ўро бо либосҳо мепӯшониданд, ў гарм намешуд.
2. Ва навкаронаш ба ў гуфтанд: «Бигзор барои оғои мо подшоҳ духтари бокирае ҷустуҷӯ намоянд, то ки вай ба ҳузури подшоҳ биистад, ва ба ў нигоҳубин кунад; ва бигзор вай дар оғӯши ту бихобад, то ки оғои мо подшоҳ гарм ша-вад».
3. Ва дар тамоми худуди Исроил духтари соҳибҷамоле ҷустуҷӯ намуданд, ва Абишаги шунаммиро ёфтанд, ва ўро назди подшоҳ оварданд.
4. Ва он духтар ниҳоятдараҷа соҳибҷамол буд, ва ў ба подшоҳ нигоҳубин мекард ва хизмати ўро ба ҷо меовард, вале подшоҳ бо ў хуфту хоб накардааст.

Адӯниё қасди ба даст овардани подшоҳӣ дорад.

5. Валекин Адӯниё ибни Ҳаҷит ҳавобаландӣ намуда, гуфт: «Ман подшоҳӣ хоҳам кард». Ва барои худ аробаҳо ва саворонро муҳайё намуд, ва панҷоҳ шотир пешопеши ў медавиданд.
6. Ва падараш ўро ҳаргиз мазаммат намуда нагуфта буд: «Чаро чунин амал кардӣ?» Ва ў низ бағоят хушлиқо буд, ва модараш ўро баъд аз Абшолӯм зоида буд.
7. Ва ў бо Юоб ибни Саруё ва бо Абъётори коҳин ҳамза-бон гардида буд, ва онҳо ба Адӯниё мадад мерасониданд.
8. Вале Содӯқи коҳин ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ ва Но-тони набӣ ва Шимъӣ ва Рей ва паҳлавононе ки назди До вуд буданд, Адӯниёро тарафдорӣ намекарданд.
9. Ва Адӯниё гӯсфандон ва говон ва парвориёнро назди санги Зӯхелет, ки пеши Эйн-Рӯчел аст, забҳ намуд, ва ҳамаи бародаронаш, писарони подшоҳ, ва ҳамаи мардони Яҳудо, навкарони подшоҳро даъват намуд.

Муқобилияти Нотон ва Батшобаъ.

10. Валекин Нотони набӣ ва Баноё ва паҳлавонон ва бародараш Сулаймонро даъват накард.

11. Ва Нотон ба Батшобаъ, модари Сулаймон, сухан ронда, гуфт: «Оё нашнидай, ки Адӯниё ибни Ҳаччит подшоҳ шудааст, ва оғои мо Довуд инро намедонад?»

12. Ва алҳол биё, ба ту машварат диҳам, то ки чони худат ва чони писарат Сулаймонро бираҳонӣ;

13. Рафта, назди подшоҳ Довуд даро ва ба ӯ бигӯ: "Эй оғоям подшоҳ, ту, охир, ба канизи худ қасам хӯрда гуфта будӣ, ки писарат Сулаймон баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ӯ бар тахти ман хоҳад нишаст. Пас, чаро Адӯниё подшоҳ шудааст?"

14. Инак, вақте ки ту ҳанӯз бо подшоҳ сухан ронӣ, ман ҳам аз паи ту даромада, бар суханонат илова хоҳам намуд».

15. Ва Батшобаъ назди подшоҳ ба ҳучраи хоб даромад; ва подшоҳ бағоят пир буд, ва Абишаги шунаммӣ хизмати подшоҳро ба ҷо меовард.

16. Ва Батшобаъ ҳам шуда, ба подшоҳ сачда бурд. Ва подшоҳ гуфт: «Туро чӣ лозим аст?»

17. Вай ба ӯ гуфт: «Эй оғоям, ту ба канизи худ ба Худованд Худои худ қасам хӯрда будӣ, ки "писарат Сулаймон баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ӯ бар тахти ман хоҳад нишаст".

18. Ва алҳол, инак, Адӯниё подшоҳ шудааст, ва ту, эй оғоям подшоҳ, инро намедонӣ.

19. Ва ӯ говон ва парвориён ва гӯсфандони зиёде забҳ карда, хамаи писарони подшоҳ, ва Абъётори коҳин ва Юоби сарлашкарро даъват намудааст, вале бандаат Сулаймонро даъват нанамудааст.

20. Ва алҳол, эй оғоям подшоҳ, чашмони тамоми Исроил сӯи туст, то ба онҳо маълум намоӣ, ки баъд аз оғоям подшоҳ кист, ки бар тахти ту хоҳад нишаст.

21. Вагар на, чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чун оғоям подшоҳ бо падарони худ бихобад, ман ва писарам Сулаймон айбдор ҳисоб хоҳем ёфт».
22. Ва инак, ҳанӯз вай бо подшоҳ сухан меронд, Нотони набӣ ҳам омад.
23. Ва ба подшоҳ хабар дода, гуфтанд: «Инак Нотони набӣ». Ва ӯ назди подшоҳ даромад, ва рӯ бар замин ҳам шуда, ба подшоҳ сачда бурд.
24. Ва Нотон гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, оё ту гуфтай, ки "Адӯниё баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ӯ бар тахти ман хоҳад нишаст" ?
25. Зеро ки вай имрӯз фурӯд омада, говон ва парвориён ва гусфандони зиёдеро забҳ кардааст, ва ҳамаи писарони подшоҳ ва сардорони лашкар ва Абъётори коҳинро даъват намудааст, ва инак, онҳо ба ҳузури вай мехӯранд ва менӯшанд, ва мегӯянд: "Зинда бод подшоҳ Адӯниё!"
26. Валекин мани бандаат ва Содӯқи коҳин ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ ва бандаат Сулаймонро даъват нанамудааст.
27. Агар ин кор аз ҷониби оғоям подшоҳ содир шуда бо-шад, пас чаро ба бандаи худ маълум накардӣ, ки баъд аз оғоям подшоҳ кист, ки бар тахти ӯ биншинад?»
28. Ва подшоҳ Довуд ҷавоб гардонида, гуфт :«Батшобаъро назди ман бихонед». Вай назди подшоҳ даромад, ва ба ҳузури подшоҳ истод.
29. Ва подшоҳ қасам хӯрда, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худо-ванде ки ҷони маро аз ҳар тангӣ раҳо кардааст!
30. Чунон ки ман барои ту ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрда гуфтаам, ки писарат Сулаймон баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ӯ бар тахти ман ба ҷои ман хоҳад нишаст, ончунон ман имрӯз ба амал хоҳам овард».
31. Ва Батшобаъ рӯ бар замин ҳам шуда, ба подшоҳ сачда бурд, ва гуфт: «Оғоям подшоҳ Довуд то абад зинда бод!»
32. Ва подшоҳ Довуд гуфт: «Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ва Баноё ибни Еҳӯёдоъро назди ман бихонед». Ва онҳо ба ҳузури подшоҳ даромаданд.

33. Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Бандагони оғои худро ҳам-роҳи худ бигиред, ва писарам Сулаймонро бар хачири ман савор кунед, ва ўро назди Чайхун фурӯд оваред.

34. Ва бигзор Содўқи коҳин ва Нотони набӣ ўро дар он чо ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намоянд; ва шох навозед, ва бингӯед: "Зинда бод подшоҳ Сулаймон!"

35. Ва аз ақибӣ ў бароед, то ки ў омада, бар тахти ман биншинад; ва ў ба чоӣ ман подшоҳ хоҳад шуд; ва ман ўро амр мефармоям, ки бар Исроил ва бар Яхудо раис бошад».

36. Ва Баноё ибни Ехўёдоъ ба подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфт: «Омин! Бигзор Худованд Худоӣ оғоям подшоҳ низ चुнин гўяд!

37. Чунон ки Худованд бо оғоям подшоҳ буд, бигзор ончунон бо Сулаймон низ бошад, ва тахти ўро аз тахти оғоям подшоҳ Довуд бузургтар гардонад!»

38. Ва Содўқи коҳин ва Нотони набӣ ва Баноё ибни Ехўёдоъ ва каритиён ва фалитиён фурӯд омада, Сулаймонро бар хачири подшоҳ Довуд савор карданд, ва ўро назди Чайхун бурданд.

Сулаймон ба подшоҳӣ тадҳин карда шуд.

39. Ва Содўқи коҳин шоҳи равғанро аз хайма гирифта, Сулаймонро тадҳин намуд. Ва шох навохтанд, ва тамоми қавм гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ Сулаймон!»

40. Ва тамоми қавм аз ақибӣ ў баромаданд, ва қавм най ме-навохтанд, ва бағоят шодӣ мекарданд, ба тавре ки замин аз овозашон мекафид.

Адўниё ба подшоҳ, итоат менамояд.

41. Ва Адўниё ва ҳамаи даъватшудагоне ки бо ў буданд, ҳамин ки аз хўрдан фориғ шуданд, инро шуниданд; ва Юоб садои шоҳро шунида, гуфт: «Садои шаҳри пуризтироб аз чӣ сабаб аст?»

42. Ҳанӯз ӯ сухан меронд, инак, Йӯнотон ибни Абъётори коҳин омад; ва Адӯниё гуфт: «Биё, ки ту марди амин ҳастӣ ва муждаи нек меоварӣ».
43. Ва Йӯнотон ба Адӯниё ҷавоб гардонида, гуфт: «Ба ҳеч вачҳ, зеро оғои мо, подшоҳ Довуд, Сулаймонро подшоҳ гардонидааст;
44. Ва подшоҳ Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ ва каритиён ва фалитиёнро бо ӯ фиристодааст; ва ӯро ба хачири подшоҳ савор кардаанд;
45. Ва Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ӯро дар Ҷайхун ба подшоҳӣ тадҳин намудаанд, ва аз он ҷо шодикунон баромадаанд, ва шаҳр ғулғула бардоштааст; ҳамин аст садое ки шумо шунидаед;
46. Ва Сулаймон низ бар тахти подшоҳӣ нишастааст;
47. Ва бандагони подшоҳ низ барои табрик кардани оғои мо подшоҳ Довуд омада, гуфтанд: "Бигзор Худо номи Сулаймонро аз номи ту хубтар созад, ва тахти ӯро аз тахти ту бузургтар гардонад". Ва подшоҳ бар бистари худ сачда бурдааст;
48. Ва подшоҳ низ чунин гуфтааст: "Муборак аст Худо-ванд Худои Исроил, ки имрӯз касеро, ки бар тахти ман менишинад, ба ман додааст, ва чашмони ман инро меби-над!"»
49. Ва ҳамаи даъватшудагоне ки назди Адӯниё буданд, ба ҳарос афтада бархостанд, ва ҳар кас ба роҳи худ рафт.
50. Ва Адӯниё аз Сулаймон ҳаросон шуда, бархост, ва рафта, шохҳои қурбонгохро гирифт.
51. Ва ба Сулаймон хабар дода, гуфтанд: «Инак, Адӯниё аз подшоҳ Сулаймон метарсад, ва инак, ӯ шохҳои қурбон-гохро гирифта, мегӯяд: "Бигзор подшоҳ Сулаймон имрӯз ба ман қасам хӯрад, ки бандаи худро ба шамшер нахоҳад кушт"».
52. Ва Сулаймон гуфт: «Агар ӯ росткор гардад, як мӯяш бар замин нахоҳад афтод, вале агар бадие дар ӯ ёфт шавад, хоҳад мурд».

53. Ва подшоҳ Сулаймон фиристод, ва ӯро аз қурбонгоҳ фурӯд оварданд, ва ӯ омада, ба подшоҳ Сулаймон сачда бурд, ва Сулаймон ба ӯ гуфт: «Ба хонаи худ бирав».

БОБИ ДУЮМ

Васияти Довуд ба Сулаймон.

1. ВА айёми фавти Довуд наздик омад, ва ӯ ба писари худ Сулаймон васият карда, гуфт:
2. «Ман ба роҳи тамоми аҳли замин меравам, пас ту қави-дил ва мард бош.
3. Ва амри Худованд Худои худро ба ҷо оварда, бо роҳ-ҳои ӯ равона шав, фароизи ӯ, аҳкоми ӯ ва дастурҳои ӯ ва шаҳодоти ӯро, чунон ки дар Тавротии Мусо навишта шудааст, риоя нам, то дар ҳар коре ки мекуни ва ба ҳар ҷое ки рӯ меоварӣ, комъёб гарди,
4. То ки Худованд каломии Худро, ки дар ҳаққи ман ба забон рондааст, ба ҷо оварад, яъне гуфтааст: "Агар писаро-нат роҳи худро риоя намуда, бо тамоми дили худ ва бо та-моми ҷони худ ба ҳузури Ман бо ростӣ рафтор кунанд, ба яқин касе аз насли ту аз болои тахти Исроил маҳв нахоҳад шуд".
5. Ва низ он чиро, ки Юоб ибни Саруё ба ман кард, яъне он чиро, ки ӯ дар ҳаққи ду сарлашқари Исроил, — дар ҳаққи Абнир ибни Нир ва Амосо ибни Ётар, — кард, ту ме-до-ни: ӯ онҳоро кушта, хуни ҷангро дар вақти сулҳ рехт, ва ка-марбандеро, ки ба камараш дошт, ва кафшero, ки ба пой-ҳояш буд, ба хуни ҷанг олуда кард.
6. Пас, бар тибқи ҳикмати худ амал нам, ва намон, ки мӯи сафедаш ба саломатӣ ба гӯр фурӯд ояд.
7. Валекин ба писарони Барзилои ҷильодӣ эҳсон нам, ва бигзор онҳо дар миёни касоне бошанд, ки дар сари суф-раи ту хӯрок мехӯранд, зеро ки онҳо ба ман ҳамин тавр наздик шуда буданд, вақте ки аз дасти бародарат Абшолӯм рӯ ба гурез овардам.

8. Ва инак, Шимъй ибни Черои бинъёминй, ки аз Бахурим аст, назди ту мебошад, ва ӯ маро, дар рӯзе ки ба Маҳаноим мерафтам, бо дашномҳои сахт дашном дода буд; вале ӯ ба пешвози ман назди Урдун омад, ва ман барои ӯ ба Худо-ванд қасам хӯрда гуфтам, ки "туро бо шамшер нахоҳам кушт"
9. Ва алҳол ту ӯро бегуноҳ ҳисоб накун, зеро ки ту марди хирадманд ҳастӣ, ва медонӣ, ки ба ӯ чӣ коре бикунӣ, то ки мӯи сафедашро хунолуд гардонида ба гӯр фуруд оварӣ».

Фавти Довуд.

10. Ва Довуд бо падарони худ хобид, ва дар шаҳри Довуд дафн карда шуд.
11. Ва айёме ки Довуд бар Исроил подшоҳӣ кард, чил сол буд: дар Ҳебрӯн ҳафт сол подшоҳӣ кард, ва дар Ерусалим сию се сол подшоҳӣ кард.

Подшоҳии Сулаймон.

12. Ва Сулаймон бар тахти падараш Довуд нишаст, ва салтанати ӯ бағоят мустаҳкам гардид.
13. Ва Адӯниё ибни Ҳаччит назди Батшобаъ, модари Сулаймон, омад. Вай гуфт: «Оё ба саломатӣ омадаӣ?» Ва ӯ ҷавобан гуфт: «Ба саломатӣ».
14. Ва ӯ гуфт: «Ба ту сухане дорам». Вай гуфт: «Бигӯ».
15. Ва ӯ гуфт: «Ту медонӣ, ки салтанат ба ман тааллуқ дошт, ва тамоми Исроил рӯи худро сӯи ман нигаронида буданд, ки ман подшоҳ шавам; валекин салтанат аз ман рӯй гардонида, аз он бародарам шуд, зеро ки он аз ҷониби Худованд насиби ӯ гардидааст.
16. Ва алҳол ман илтимосе аз ту дорам, хоҳиши маро рад наkun». Вай ба ӯ гуфт: «Бигӯ».
17. Ва ӯ гуфт: «Лутфан, ба подшоҳ Сулаймон бигӯ,— зеро ӯ хоҳиши туро рад нахоҳад кард, — ки Абишаги шунаммиро ба ман ба занӣ бидиҳад».

18. Ва Батшобаъ гуфт: «Хуб шудааст; ман дар бораи ту ба подшоҳ сухан хоҳам гуфт».

19. Ва Батшобаъ назди подшоҳ Сулаймон омад, то ки ба ӯ дар бораи Адӯниё сухан гӯяд. Ва подшоҳ ба пешвози вай бархоста, ба вай сачда бурд, ва бар тахти худ нишаст. Барои модари подшоҳ низ тахте гузоштанд, ва вай аз тарафи ростии ӯ нишаст,

20. Ва гуфт: «Як илтимоси хурде ман аз ту дорам, хоҳиши маро рад накун». Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Бигӯ, эй модарам, зеро ки ман хоҳиши туро рад нахоҳам кард».

21. Вай гуфт: «Изн бидеҳ, ки Абишаги шунаммиро ба бародарат Адӯниё ба занӣ бидиҳанд».

22. Ва подшоҳ Сулаймон ба модараш ҷавоб гардонида, гуфт: «Чаро ту Абишаги шунаммиро барои Адӯниё илтимос мекуни? Пас, салтанатро низ барои вай илтимос кун, ки вай бародари калонии ман аст, — ҳам барои вай, ҳам барои Абъётори коҳин ва ҳам барои Юоб ибни Саруё».

23. Ва подшоҳ Сулаймон ба Худованд қасам хӯрда, гуфт: «Худо ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар Адӯниё ин суханро ба зарари чони худ нагуфта бошад!»

24. Ва алҳол қасам ба ҳаёти Худованде ки маро мустаҳкам намуда ва бар тахти падарам Довуд нишонид ва хонае ба-рои ман, чунон ки гуфта буд, барпо кардааст, — худи имрӯз Адӯниё бояд бимирад!»

25. Ва подшоҳ Сулаймон Баноё ибни Еҳӯёдоъро фиристод, ки вай ӯро зарба зад, ва ӯ мурд.

Абъётар аз қаҳонат маҳрум гардид.

26. Ва подшоҳ ба Абъётори коҳин гуфт: «Ба киштзори худ ба Анотӯт бирав, зеро ту сазовори қатл ҳастӣ, вале имрӯз туро нахоҳам кушт, чунки ту сандуки Худованди Парварди-горро ба ҳузури падарам Довуд бардоштаӣ, ва дар ҳамаи азиятҳои падарам азият кашидай».

27. Ва Сулаймон Абъёторро аз қаҳонати Худованд бадар ронд, то каломи Худовандро, ки дар ҳаққи хонадони Элӣ дар Шилӯ гуфта буд, ба амал оварад.

Гурехтани Юоб ва фавти ӯ.

28. Овозаи ин ба гӯши Юоб расид, — дар сурате ки Юоб ба тарафи Адӯниё моил шуда буд, вале ба тарафи Абшо-лӯм моил нашуда буд, — ва Юоб ба хаймаи Худованд гурехта, шохҳои қурбонгохро гирифт.

29. Ва ба подшоҳ Сулаймон хабар расониданд, ки Юоб ба хаймаи Худованд гурехтааст, ва инак назди қурбонгоҳ мебошад. Ва Сулаймон Баноё ибни Еҳӯёдоъро фиристода, гуфт: «Рафта, ӯро зарба зан».

30. Ва Баноё назди хаймаи Худованд омада, ба ӯ гуфт: «Подшоҳ чунин гуфт: "Баро!"» Ва ӯ гуфт: «Не, балки дар ин ҷо меҳоҳам бимирам». Ва Баноё ба подшоҳ хабар расонида, гуфт: «Юоб чунин сухан ронд, ва ба ман чунин ҷавоб дод».

31. Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Аз рӯи гуфтаи ӯ амал намо, ва ӯро зарба зада, дафн кун, ва хуни ноҳаққеро, ки Юоб рехта буд, аз ман ва аз хонадони падарам дур соз.

32. Ва бигзор Худованд хуни ӯро бар сари худи ӯ баргардонад, барои он ки ӯ ба ду шахсе ки аз ӯ одилтар ва не-кӯтар буданд, зарба расонида, онҳоро бо шамшер кушт, ва падарам Довуд аз ин беҳабар буд, яъне: Абнир ибни Нирро, ки сарлашқари Исроил буд, ва Амосо ибни Ётарро, ки сарлашқари Яхудо буд;

33. Ва бигзор хуни онҳо бар сари Юоб ва бар сари насли ӯ ба сурати абадӣ баргардад, вале барои Довуд ва наслаш ва хонадонаш ва тахташ осоиштагӣ аз ҷониби Худованд то абад бошад!»

34. Ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ баромада, ӯро зарба зад, ва ӯро кушт; ва ӯ дар хонааш, ки дар биёбон буд, дафн карда шуд.

Баноё — сарлашқар. Содӯқ — қоҳин.

35. Ва подшоҳ Баноё ибни Ехӯёдоъро ба чои ӯ бар лаш-кар таъин кард; ва подшоҳ Содӯқи коҳинро ба чои Абъётар таъин намуд.

36. Ва подшоҳ фиристода, Шимъиро даъват намуд ва ба ӯ гуфт: «Барои худ хонае дар Ерусалим бино карда, дар он чо сокин шав, ва аз он чо ба ҳеҷ тараф берун нарав.

37. Ва дар рӯзе ки ту берун рафта, аз наҳри Қидрӯн бигзарӣ, яқинан бидон, ки хоҳӣ мурд, ва хунат бар сари худат хоҳад буд».

Қатли Шимъӣ.

38. Ва Шимъӣ ба подшоҳ гуфт: «Ин сухан хуб аст; чунон ки оғоям подшоҳ гуфтааст, бандаат ончунон амал хоҳад кард». Ва Шимъӣ айёми зиёде дар Ерусалим иқомат намуд.

39. Вале баъд аз гузаштани се сол чунин воқеъ шуд, ки ду навқари Шимъӣ назди Окиш ибни Маако, подшоҳи Қат, гурехтанд; ва ба Шимъӣ хабар дода, гуфтанд: «Инак, навқаронат дар Қат мебошанд».

40. Ва Шимъӣ бархоста, харашро зин кард, ва ба Қат назди Окиш рафт, то ки навқаронашро ҷустуҷӯ намояд, ва Шимъӣ рафта, навқаронашро аз Қат овард.

41. Ва ба Сулаймон хабар расид, ки Шимъӣ аз Ерусалим ба Қат рафтааст, ва баргаштааст.

42. Ва подшоҳ фиристода, Шимъиро даъват намуд, ва ба вай гуфт: «Туро, охир, ба Худованд қасам додам, ва ту-ро огоҳ намуда, гуфтам: "Дар рӯзе ки берун рафта, ба ягон тараф равона шавӣ, бидон, ки яқинан хоҳӣ мурд". Ва ту ба ман гуфтӣ: "Ин сухан, ки шунидам, хуб аст".

43. Пас, чаро қасами Худованд ва амреро, ки ба ту фар-мудам, риоя накардӣ?»

44. Ва подшоҳ ба Шимъӣ гуфт: «Тамоми бадиеро, ки дар ҳаққи падарам Довуд кардаӣ, ту медонӣ, ва дилат аз он хабар дорад; ва Худованд он бади туро ба сарат баргардо-нидааст.
45. Ва подшоҳ Сулаймон муборак хоҳад буд, ва тахти Довуд ба ҳузури Худованд то абад устувор хоҳад монд».
46. Ва подшоҳ ба Баноё ибни Ехӯёдоъ амр фармуд, ва ӯ берун рафта, варо зарба зад, ва вай мурд. Ва салтанат дар дасти Сулаймон мустаҳкам гардид.

БОБИ СЕЮМ

Сулаймон бо фиръавн иттифоқ мебандад ва духтари ӯро ба занӣ мегирад.

1. ВА Сулаймон ба фиръавн, подшоҳи Миср, домод шуд, ва духтари фиръавнро гирифта, ба шаҳри Довуд овард, то даме ки сохтани хонаи худ ва хонаи Худованд ва хи-сори Ерусалимро гирдогирди он анҷом диҳад.
2. Аммо қавм ханӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд, зеро ки хонае ба исми Худованд то он айём бино наёфта буд.
3. Ва Сулаймон Худовандро дӯст дошта, мувофиқи фа-роизи падараш Довуд рафтор мекард, аммо ӯ низ бар балан-диҳо қурбонӣ мекард, ва бухур месӯзонид.

Овардани қурбониҳо бар Қибъӯн.

4. Ва подшоҳ ба Қибъӯн равона шуд, то ки дар он ҷо қурбонӣ кунад, зеро ки баландии аз ҳама бузургтар он ҷо буд; Сулаймон ҳазор қурбонии сӯхтанӣ бар он қурбонгоҳ овард.

Дуои Сулаймон.

5. Дар Қибъӯн Худованд ба Сулаймон дар хоби шаб зоҳир гардид, ва Худо гуфт: «Талаб намо, чӣ чизе ба ту би-диҳам».
6. Ва Сулаймон гуфт: «Ту ба бандаи Худ, ба падарам Довуд, эҳсонӣ азиме кардаӣ, азбаски ӯ ба ҳузури Ту бо ростӣ ва

адолат ва самимияти дил рафтор менамуд; ва ин эҳсони азимро барои ӯ нигоҳ дошта, ба ӯ писаре додӣ, то ки бар тахти ӯ биншинад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

7. Ва алҳол, эй Худованд Худои ман, Ту бандаи Худро ба чоӣ падарам Довуд подшоҳ кардӣ, валекин ман амради хурдсоле ҳастам, ки даробароро намедонам.

8. Ва бандаат дар миёни қавми Туст, ки баргузидаӣ, дар миёни қавми сершуморе ки онҳоро, ба сабаби бисъёриа-шон, на шумурдан мумкин аст, на ба ҳисоб овардан.

9. Пас, ба бандаи Худ дили бохирад ато намо, то ки қавми Туро доварӣ кунам, ва ба фарқи байни нек ва бад сар-фаҳм равам, зеро кист, ки ин қавми сершумори Туро доварӣ тавонад кунад?»

10. Ва ин ба назари Худованд писанд омад, ки Сулаймон ин чизро талабида буд.

11. Ва Худо ба ӯ гуфт: «Азбаски ту ин чизро талабидӣ, ва барои худ айёми дуру дароз талаб накардӣ, ва барои худ сарват талаб накардӣ, ва ҷони душманонатро талаб накардӣ, балки барои худ хирад талабидӣ, то ки инсофро фаҳм намоӣ, —

12. Инак, аз рӯи гуфтаи ту кардам; инак, ба ту дили пурҳикмат ва бохирад ато намудам, ба тавре ки пеш аз ту касе мисли ту набуд, ва баъд аз ту касе мисли ту нахоҳад ба майдон омад.

13. Ва низ он чиро, ки талаб накардӣ, яъне ҳам сарват ва ҳам ҷалолро ба ту ато намудам, ба тавре ки дар тамоми айёми ту касе мисли ту дар миёни подшоҳон нахоҳад буд.

14. Ва агар бо роҳҳои Ман рафтор карда, фароиз ва аҳкоми Маро риоя намоӣ, чунон ки падарат Довуд рафтор мекард, Ман айёми туро дуру дароз хоҳам гардонид».

15. Ва Сулаймон бедор шуд, ва инак хоб буд. Ва ба Ерусалим омада, пеши сандуқи аҳди Худованд истод, ва қурбониҳои сӯхтани баровард, ва қурбониҳои саломатӣ забх намуд, ва барои ҳамаи навкаронаш базм барпо кард.

Хирадмандии Сулаймон.

16. Он гоҳ ду зани зинокор назди подшоҳ омада, ба ҳу-зури ӯ истоданд.

17. Ва яке аз он занон гуфт: «Эй оғоям! Ман ва ин зан дар як хона сокин ҳастем; ва ман дар он хона назди вай зоидам.

18. Ва баъд аз зоиданам дар рӯзи сеюм ин зан низ зоид; ва мо бо ҳамдигар будем, каси бегонае бо мо дар хона набуд, фақат ҳар дуи мо дар хона будем.

19. Ва шабона писари ин зан мурдааст, чунки вай бар ӯ хобидааст.

20. Ва нисфи шаб вай бархоста, писари маро, вақте ки канизат дар хоб буд, аз пеши ман гирифтааст ва дар бағали худ гузоштааст, ва писари мурдаи худро дар бағали ман мондааст.

21. Ва субҳидам, вақте ки ман бархостам, то ки ба писа-рам сина диҳам, ва инак, ӯ мурда буд; валекин вақте ки пагоҳӣ ба ӯ синчакунон нигоҳ кардам, ва инак, ӯ писаре ки ман зоида будам, набуд».

22. Ва зани дигар гуфт: «Не, балки бачаи зинда писари ман ва бачаи мурда писари туст». Ва он зан гуфт: «Не, балки бачаи мурда писари ту ва бачаи зинда писари ман аст». Ва онҳо ба ҳузури подшоҳ ҳамин тавр сухан меронданд.

23. Ва подшоҳ гуфт: «Ин мегӯяд: "Ин бачаи зинда писари ман ва бачаи мурда писари туст". Ва он мегӯяд: "Не, балки бачаи мурда писари ту ва бачаи зинда писари ман аст"».

24. Ва подшоҳ гуфт: «Шамшере пеши ман биёред». Ва шамшере пеши подшоҳ оварданд.

25. Ва подшоҳ гуфт: «Бачаи зиндаро ба ду нима пора ку-нед, ва нисфашро ба яке ва нисфашро ба дигаре бидиҳед».

26. Ва зане ки бачаи зинда писараш буд, ба подшоҳ сухан ронд, зеро ки ба писараш раҳмаш омад, ва гуфт: «Эй оғоям! Ин бачаи зиндаро ба вай бидиҳед, ва ба ҳеч вачҳ ӯро

накушед». Валекин зани дигар гуфт: «Бигзор на аз они ман бошад, ва на аз они ту, — пора кунед!»

27. Ва подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфт: «Бачаи зиндаро ба он зан бидихед, ва ба ҳеч вачҳ ӯро накушед; вай модари ӯст».

28. Ва тамоми Исроил довариеро, ки подшоҳ ба амал оварда буд, шуниданд, ва аз подшоҳ тарсиданд, зеро диданд, ки хирадмандии илоҳӣ барои доварӣ кардан андаруни ӯст.

БОБИ ЧОРУМ

Сарварони Исроил, ки назди Сулаймон буданд.

1. Ва подшоҳ Сулаймон бар тамоми Исроил подшоҳ буд.
2. Ва сарвароне ки назди ӯ буданд, инҳоянд: Азаръё ибни Содӯқи коҳин;
3. Элихӯреф ва Ахиёд, писарони Шишо, котибон; Ехӯ-шофот ибни Ахилуд, вақоеънавис.
4. Ва Баноё ибни Ехӯёдоъ, сарлашкар; ва Содӯқ ва Абъётор, коҳинон.
5. Ва Азаръё ибни Нотон, сардори волиён; ва Зобуд ибни Нотони коҳин, дӯсти подшоҳ.
6. Ва Ахишор, нозири хона; ва Адӯниром ибни Абдо, сардори бочу хироч.
7. Ва Сулаймон дувоздаҳ волӣ бар тамоми Исроил дошт, ва онҳо подшоҳ ва хонадонашро бо хӯрокворӣ таъмин мекарданд: ҳар яке мебоист соли як моҳ бо хӯрокворӣ таъмин мекард.
8. Ва ин аст номҳои онҳо: ибни Хур — бар кӯҳи Эфроим;
9. Ибни Доқар — дар Моқас ва Шаалбим ва Байт-Шемеш ва Эйлуни Байт-Ҳонон;
10. Ибни Ҳосад — дар Аруббӯт; Сукӯҳ ва тамоми замини Ҳофар ба ӯ тааллуқ дошт;
11. Ибни Абинодоб — дар тамоми Нофат-Дӯр; Тофат бинти Сулаймон завҷаи ӯ буд.

12. Баано ибни Ахилуд — дар Таънок ва Мачиддӯ ва тамоми Байт-Шеон, ки дар наздикии Сортано, поёнтари Изреѝил аст, аз Байт-Шеон то Обил-Махӯло, то он тарафи Ёкемъом;
13. Ибни Чобар — дар Ромӯт-Чильод; деҳоти Ёир ибни Менашше, ки дар Чильод аст, ва ноҳияи Арчуб, ки дар Бошон аст, ба ӯ тааллуқ дошт, яъне шаст шаҳри калону ҳисордор бо ғалақаҳои мисин;
14. Аҳинодоб ибни Иддӯ — дар Маҳаноим;
15. Аҳимаас — дар Нафтолӣ; ӯ Босмат бинти Сулаймонро ба занӣ гирифта буд;
16. Баано ибни Ҳушой — дар Ошер ва Баолӯт;
17. Ехӯшофот ибни Форуаҳ — дар Иссокор;
18. Шимъӣ ибни Эло — дар Бинъемин;
19. Чобар ибни Урӣ — дар замини Чильод, ки замини Сихӯн, подшоҳи: амӯриён, ва Ёч, подшоҳи Бошон буд; ва ӯ ба танҳои воли дар он замин буд.
20. Яҳудо ва Исроил, ки мисли реги канори даръё сершумор буданд, меҳӯрданд ва менӯшиданд ва хурсандӣ мекарданд.
21. Ва Сулаймон дар тамоми мамлакатҳо, аз наҳри Фурот то замини фалиштиён, яъне, то сарҳади Миср салта-нат меронд; онҳо ҳадияҳо оварда ба Сулаймон тамоми айёми ҳаёти ӯ хизмат мекарданд.
22. Ва хӯроквории Сулаймон барои ҳар рӯз ба миқдори зерин буд: сӣ кӯр* гули орди гандум ва шаст кӯр орди дурушт;
23. Даҳ гови парворӣ, ва бист гов аз чарогоҳ, ва сад гӯсфанд, ба ғайр аз ғизолҳо ва оҳуҳо ва гавазнҳо ва мурғ-ҳои фарбеҳ.
24. Зеро ки ӯ бар тамоми замини он тарафи наҳр, аз Тиф-саҳ то Ғазза, бар ҳамаи подшоҳони он тарафи наҳр ҳукм-ронӣ мекард; ва барои ӯ гирдогирд, аз тамоми атрофаш сулҳу осоиштагӣ буд.

* 22. *Кӯр* — воҳиди андозаи чисмҳои пошхӯранда, ки ҳаҷ-маш ба 400 литр баробар буд.

25. Ва Яхудо ва Исроил, ҳар кас зери токи ангури худ ва зери дарахти анчири худ, аз Дон то Беэр-Шобаъ, дар та-моми айёми Сулаймон дар амният менишастанд.
26. Ва Сулаймон чил ҳазор охури асп барои аробаҳояш, ва дувоздаҳ ҳазор савора дошт.
27. Ва он волиён подшоҳ Сулаймон ва ҳамаи онҳоеро, ки ба суфраи подшоҳ Сулаймон тааллуқ доштанд, ҳар яке дар моҳд худ бо хӯроқворӣ таъмин менамуданд, ва намегузоштанд, ки чизе камӣ кунад.
28. Ва ҷав ва коҳ барои аспон ва хачирон ба маконе ки онҳо буданд, ҳар яке мувофиқи ўҳдадории худ, меоварданд.
29. Ва Худо ба Сулаймон ҳикмат ва хирадмандии бағоят зиёде ато намуда буд, ва фаровонии дониши ў мисли реги канори даръё буд.
30. Ва ҳикмати Сулаймон аз ҳикмати тамоми мардуми Шарқ, ва аз тамоми ҳикмати Миср зиёд буд.
31. Ва ў аз ҳамаи одамон, аз Эйтони эзроҳӣ ва аз писарони Моҳӯл — Ҳеймон ва Калкул ва Дардаъ — бохирадтар буд, ва номи ў дар миёни ҳамаи халқҳои гирду атроф шӯҳрат дошт.
32. Ва ў се ҳазор масал гуфтааст, ва ғазалҳояш ҳазор ва панҷто буд.
33. Ва ў дар бораи дарахтон сухан рондааст, — аз арзе ки дар Лубнон аст, то зуфое ки бар деворҳо мерӯяд; ва дар бораи чорпоён ва мурғон ва ҳашарот ва моҳиён сухан рондааст.
34. Ва аз ҳамаи қавмҳо барои шунидани ҳикмати Сулаймон меомаданд, — аз ҷониби ҳамаи подшоҳони замин, ки овозаи ҳикмати ў ба гӯшашон расида буд.

БОБИ ПАНЧУМ

Сулаймон барои сохтани маъбад тайёрӣ мебинад.

1. ВА Ҳиром, подшоҳи Сӯр, навкарони худро назди Сулаймон фиристод, зеро шунида буд, ки ўро ба ҷои па-дараш ба подшоҳӣ тадҳин намудаанд; чунки Ҳиром ҳама вақт дӯсти Довуд буд.

2. Ва Сулаймон назди Ҳиром фиристода, гуфт:
3. «Ту медонӣ, ки падари ман Довуд натавонист хонае ба исми Худованд Худои худ бино кунад, ба сабаби ҷанги душманоне ки ӯро ихота менамуданд, то вақте ки Худованд онҳоро зери кафи пойҳои ӯ гузошт.
4. Вале алҳол Худованд Худои ман маро аз гирду атрофам оромӣ додааст: ҳеч моненае ва ҳеч мусибате нест.
5. Ва инак, ман ният дорам, ки хонае ба исми Худо-ванд Худои худ бино кунам, чунон ки Худованд ба падари ман Довуд сухан ронда, гуфтааст: "Писари ту, ки варо ба ҷои ту бар тахти ту хоҳам нишонид, хонае ба исми Ман бино хоҳад кард".
6. Ва алҳол амр фармо, ки барои ман арзҳо аз Лубнон бибуранд; ва навкарони ман ҳамроҳи навкарони ту хоҳанд буд, ва ман музди навкаронатро бар тибқи ҳар он чи бигӯӣ, ба ту хоҳам дод; зеро ту медонӣ, ки дар миёни мо касе нест, ки дар кори дарахтбурӣ мисли сидӯниён моҳир бошад».
7. Ва ҳангоме ки Ҳиром суханони Сулаймонро шунид, бағоят шод гардида, гуфт: «Муборак аст имрӯз Худованд, ки ба Довуд писари хирадманде бар ин қавми сершумор ато намудааст!»
8. Ва Ҳиром назди Сулаймон фиристода, гуфт: «Он чи назди ман фиристодӣ, шунидам; ман тамоми хоҳиши туро дар бораи дарахтони арз ва дарахтони сарв ба амал хоҳам овард.
9. Навкарони ман онҳоро аз Лубнон ба баҳр фурӯд хоҳанд овард, ва ман онҳоро ба шакли амадҳо бо роҳи баҳр ба маконе ки барои ман таъин намоӣ, расонида, дар он ҷо аз ҳам чудо хоҳам кард, ва ту онҳоро хоҳӣ бурд; ту низ хоҳиши маро ба ҷо оварда, барои хонаи ман хӯрокворӣ би-деҳ».
10. Ва Ҳиром ба Сулаймон дарахтони арз ва дарахтони сарвро, ҳар қадар, ки ӯ хоста буд, медод.
11. Ва Сулаймон ба Ҳиром бист ҳазор кӯр гандум барои таъминоти хонаи ӯ, ва бист кӯр рағғани пок медод; Сулаймон ҳар сол ба Ҳиром ҳамин қадар медод.

12. Ва Худованд ба Сулаймон, чунон ки ба ӯ гуфта буд, хикмат ато намуд. Ва дар миёни Ҳиром ва Сулаймон сулҳу осоиштагӣ буд, ва ҳар дуи онҳо иттифоқ бастанд.

13. Ва подшоҳ Сулаймон бар тамоми Исроил ӯҳдадорӣ муқаррар намуд, ва ин ӯҳдадорӣ аз сӣ ҳазор одам иборат буд.

14. Ва аз онҳо ҳар моҳ даҳ ҳазор нафарро бо навбат ба Лубнон мефиристод, ки онҳо як моҳ дар Лубнон ва ду моҳ дар хонаи худ мемонданд. Ва Адӯниром ба ин ӯҳда-дорӣ сардорӣ менамуд.

15. Ва Сулаймон ҳафтад ҳазор нафар боркаш, ва ҳаштод ҳазор нафар сангтарош дар кӯҳистон дошт,

16. Ба ғайр аз сардороне ки Сулаймон дар сари кор гу-зошта буд, ки се ҳазору сесад нафар буда, ба мардуми иҷро-кунандаи кор назорат мекарданд.

17. Ва подшоҳ амр фармуд, ва сангҳои бузург, сангҳои гаронбаҳо, сангҳои тарошидашуда барои гузоштани бунёди хона кашонда меоварданд.

18. Ва онҳоро бинокорони Сулаймон ва бинокорони Ҳиром ва чабалиён суфта мекарданд, ва дарахтону сангҳоро барои сохтмони хона тайёр мекарданд.

БОБИ ШАШУМ

Ибтидои сохтмони маъбад.

1. ВА дар соли чорсаду ҳаштодуми аз Миср берун омадани банӣ-Исроил, дар соли чоруми подшоҳии Сулаймон бар Исроил, дар моҳи зив, ки моҳи дуюм аст, ӯ ба бино кардани хонае барои Худованд шурӯъ намуд.

2. Ва хонае ки подшоҳ Сулаймон барои Худованд бино кард, дарозияш шаст зирӯ, фароҳияш бист зирӯ ва қадаш сӣ зирӯ буд.

3. Ва равоқи пеши толори хона, мувофиқи фароҳии хона, дарозияш бист зирӯ ва қадаш даҳ зирӯ дар пеши хона буд.

4. Ва барои хона тирезаҳои пӯшидаи шабакадор сохт.

5. Ва назди девори хона иморати изофӣ сохт, ки он гирдогирди деворҳои хона, яъне гирдогирди толор ва ҳарам буд; ва гирдогирд хоначаҳо сохт.
6. Қабати поёнии иморати изофӣ панҷ зироъ фарохӣ, қабати миёнаи он шаш зироъ фарохӣ ва қабати сеюми он ҳафт зироъ фарохӣ дошт, зеро ки гирдогирди хона аз берун барҷастагиҳо гузошта шуда буд, то ки болорҳо ба деворҳои хона пайванд нашавад.
7. Ва ҳангоме ки хона бино меёфт, он аз сангҳои яклухте ки тарошида оварда буданд, бино ёфт, ва садои болға ва та-бар ва ҳар олати оҳанин дар вақти бино ёфтани хона шуни-да нашуд.
8. Дари қабати миёна аз тарафи рости хона буд, ва ба воситаи зинапоияи печопеч ба қабати миёна, ва аз қабати миёна ба қабати сеюм мебароманд.
9. Ва ӯ хонаро бино карда, ба анҷом расонид; ва хонаро бо чӯбу тахтаҳои арз рӯйбаст кард.
10. Ва дар гирди тамоми хона иморати изофӣ сохт, ки қабати ҳар қабаташ панҷ зироъ буд; ва он бо болорҳои арз ба хона пайванд гардид.
11. Ва каломи Худованд бар Сулаймон нозил шуда, гуфт:
12. «Ин хонае ки ту бино мекунӣ, — агар ту бар тибқи фароизи Ман рафтор намой ва дастурҳои Маро ба ҷо оварӣ, ва тамоми аҳкоми Маро нигоҳ дошта, мувофиқи онҳо қадам-гузор шавӣ, — он гоҳ Ман каломи Худо, ки ба падарат Довуд гуфтаам, бо ту ба амал хоҳам овард.
13. Ва дар миёни бани-Исроил сокин шуда, қавми Худ Исроилро тарк нахоҳам кард».
14. Ва Сулаймон хонаро бино карда, ба анҷом расонид.
15. Ва деворҳои хонаро аз дарун бо чӯбҳои арз бино кард, аз замини хона то болорҳои сақф аз дарун бо тахта рӯйбаст намуд, ва замини хонаро бо чӯбҳои сарв фарш кард.
16. Ва бист зироъро аз ақсои хона бо чӯбҳои сарв аз замин то болорҳои сақф бино кард; ва инро ӯ аз дарун барои ҳарам, ки қудси қудсхост, бино кард.
17. Ва хона, яъне толори пеши ҳарам, чил зироъ буд.

18. Ва бар рӯйбасти арзии даруни хона кандакорӣ ба шакли гунчаҳо ва шукуфаҳо буд; ҳама ҷо бо арз рӯйбаст карда шуда буд, санге ба назар наменамуд.
19. Ва ҳарамро андаруни хона барои он сохта буд, ки дар он ҷо сандуқи аҳди Худовандро ҷойгир кунад.
20. Ва даруни ҳарам бист зироъ дарозӣ, ва бист зироъ фарохӣ ва бист зироъ қад дошт, ва онро ӯ бо зари холис рӯйбаст намуд; қурбонгоҳи арзиро низ рӯйбаст намуд.
21. Ва Сулаймон хонаро аз дарун бо зари холис рӯйбаст намуд; ва пеши дари ҳарам занҷирҳои тилло овехт, ва онро бо тилло рӯйбаст намуд.
22. Ва тамоми хонаро, то охири тамоми хона, бо тилло рӯйбаст намуд; ва тамоми қурбонгоҳро, ки пеши дари ҳарам буд, бо тилло рӯйбаст намуд.
23. Ва дар ҳарам ду каррубӣ аз ҷӯби зайтун сохт, ки қади ҳар яке даҳ зироъ буд.
24. Ва як боли каррубӣ панҷ зироъ ва боли дигари кар-рубӣ панҷ зироъ буд; аз сари як бол то сари боли дигар даҳ зироъ буд.
25. Ва каррубии дуҷум даҳ зироъ буд; ҳар ду каррубӣ як андоза ва як шакл доштанд.
26. Қади як каррубӣ даҳ зироъ буд, ва ҳамчунин каррубии дигар.
27. Ва ӯ каррубӣро дар миёни хонаи дарунӣ гузошт, дар ҳолате ки болҳои каррубӣ паҳн шуда буд, ва боли як каррубӣ ба як девор мерасид, ва боли каррубии дигар ба девори дигар мерасид, ва болҳои дигари онҳо дар миёни хона бол бо бол бармехӯрд.
28. Ва ӯ каррубӣро бо тилло рӯйбаст намуд.
29. Ва бар ҳамаи деворҳои хона, гирдогирд, нақшҳои каррубӣ ва нахлҳо ва гунчаҳои шукуфтаре дар андарун ва берун канд.
30. Ва замини хонаро дар андарун ва берун бо тилло рӯйбаст намуд.

31. Ва дар даромадгоҳи ҳарам дари дутабақа аз чӯби зайтун сохт; паҳлударии он панҷгӯша буд.
32. Ва бар он дари дутабақа, ки аз чӯби зайтун буд, ӯ нақшҳои каррубиён ва нахлҳо ва ғунчаҳои шукуфтаре канд ва бо тилло рӯйбаст намуд; ва каррубиён ва нақшҳои нахл-ро бо тилло пӯшонид.
33. Ва ҳамчунин барои дари толор паҳлудариҳо аз чӯби зайтун сохт, ки чоргӯша буд.
34. Ва ду табақаи ин дар аз чӯби сарв буд; ва ду тахтаи табақаи аввал мутаҳаррик буд, ва ду тахтаи табақаи дуюм мутаҳаррик буд.
35. Ва бар онҳо нақшҳои каррубиён ва нахлҳо ва ғунчаҳои шукуфтаре канд, ва онҳоро бо тилло ки ба кандакорӣ мувофиқ кунонида буд, рӯйбаст намуд.
36. Ва саҳни дохилро аз се қатор сангҳои тарошидашуда ва як қатор ғӯлаҳои арз бино кард.
37. Дар соли чорум, дар моҳи зив, бунёди хонаи Худо-ванд гузошта шуд.
38. Ва дар соли ёздаҳум, дар моҳи бул, ки моҳи ҳаштум аст, хона бо тамоми лавозимоташ мувофиқи ҳамаи дастур-ҳояш ба анҷом расид; ва ҳафт сол ӯ онро бино кард.

БОБИ ҲАФТУМ

Бино кардани қасри подшоҳ.

1. ВАЛЕКИН хонаи худро Сулаймон сздаҳ сол бино кард, ва тамоми хонаи худро ба анҷом расонид.
2. Ва хонаи Қанғали Лубнонро бино кард, ки дарозияш сад зирӯ, ва фароҳияш панҷоҳ зирӯ, ва қадаш си зирӯ буд, — он бар чор қатор сутунҳои арз бино ёфт, ки бар он сутунҳо ғӯлаҳои арз гузошта шуда буд.
3. Ва аз болои ғӯлаҳои ки бар сутунҳо гузошта шуда буд, сақф бо арз рӯйбаст карда шуд, — адади он сутунҳо чилу панҷ, дар ҳар қатор понздаҳ буд.

4. Ва роғҳо се қатор буд, ва равзан рӯ ба рӯи равзан дар се қатор буд.
5. Ва ҳамаи дарҳо ва паҳлудариҳо чоргушаи роғдор буд, хамчунин равзан рӯ ба рӯи равзан дар се қатор чоргуша буд.
6. Ва равоқе аз сутунҳо сохт, ки дарозияш панҷоҳ зи-роъ, ва фароҳияш сӣ зироъ буд; ва долоне пеши онҳо, ва сутунҳо ва остонае пеши онҳо буд;
7. Ва равоқе барои тахт, ки дар он чо ӯ доварӣ мекард, яъне равоқе барои доварӣ сохт, ва онро аз замин то болор-ҳои сақф бо чӯби арз рӯйбаст намуд.
8. Ва хонаи ӯ, ки дар он иқомат дошт, дар сахни дигаре аз ақибии ин равоқ ба ҳамин тариқа рӯйбаст намуда шуд; ва барои духтари фиръавн, ки Сулаймон ба занӣ гирифта буд, хонае сохта, мисли он равоқ рӯйбаст намуд.
9. Ҳамаи ин биноҳо аз сангҳои гаронбаҳое ки бо андоза тарошида ва аз даруну берун суфта карда шуда буд, аз таҳкурсии то сари девор ва аз берун то сахни бузург сохта шуда буд.
10. Ва дар таҳкурсии сангҳои гаронбаҳо, сангҳои бузург, сангҳои даҳ-зирой ва сангҳои ҳашт-зирой гузошта шуда буд;
11. Ва аз болои онҳо сангҳои гаронбаҳои бо андоза тарошидашуда ва чӯби арз буд.
12. Ва гирдогирди сахни бузург се қатор сангҳои тарошидашуда ва як қатор ғӯлаҳои арз буд; ва сахни дохи-лии хонаи Худованд ва равоқи хона низ чунин таворае дошт.
Ороиши маъбад.
13. Ва подшоҳ Сулаймон фиристода, Ҳиромро аз Сӯр оваронид,
14. Ки ӯ писари бевазана аз сибти Нафтолӣ буд, ва пада-раш марди сӯрии мисгар буд. Ва ӯ пур аз ҳикмат ва маҳорат ва дониш барои иҷрои ҳар кори мисгарӣ буд, ва назди под-шоҳ Сулаймон омада, тамоми кори варо ба чо овард.

15. Ва қолибе аз мис барои ду сутун рехт, ки қади ҳар сутун ҳаждаҳ зироъ буд, ва риштае ба дарозии дувоздаҳ зироъ ҳар якеро дар бар мегирифт.
16. Ва ду тоҷи аз мис рехтае сохт, то ки онҳоро бар сари сутунҳо бигузорад; қади як тоҷ панҷ зироъ, ва қади тоҷи дигар панҷ зироъ буд.
17. Шабақаҳои бофта ва шилшилаҳои занҷиршакл барои тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд, сохт: ҳафт адад барои як тоҷ, ва ҳафт адад барои тоҷи дигар.
18. Сутунҳоро ӯ ҳамин тавр сохт, бо ду қатор анорҳо бар ҳар шабака барои пӯшонидани тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд; ва ҳамчунин барои тоҷи дуҷум сохт.
19. Ва бар тоҷҳое ки бар сари сутунҳои равоқ буд, ороише ба шакли савсанҳо сохт, ки қадаш чор зироъ буд.
20. Ва бар тоҷҳое ки бар ду сутун буд, аз болотари барҷастагии онҳо низ, назди шабака, дусад адад анор дар қатор-ҳо гирдогирд буд; ҳамчунин бар тоҷи дуҷум буд.
21. Ва сутунҳоро пеши равоқи толор барқарор намуд; ва сутуни ростро барқарор намуда, номи онро Ёкин хонд, ва сутуни чапро барқарор намуда, номи онро Бӯаз хонд.
22. Ва бар сари сутунҳо ороише ба шакли савсанҳо буд; ва кори сутунҳо бо ҳамин ба анҷом расид.
23. Ва ҳавзе сохт, ки аз мис рехта шуда буд, аз лаб то лабаш даҳ зироъ буд, шакли комилан доиравӣ дошт, ва қадаш панҷ зироъ буд, ва риштаи сӣ-зирой онро гирдогирд дар бар мегирифт.
24. Ва зери лаби он гирдогирд ғунчаҳо буд, ки онро дар бар мегирифт, ба тавре ки ба ҳар зироъ даҳ адад аз онҳо буд, ва онҳо ҳавзро гирдогирд дар бар мегирифт; ин ғунчаҳо ду қатор буда, баробари рехта шудани он рехта шуда буд.
25. Он бар дувоздаҳ гов меистод, ки се адади онҳо ба тарафи шимол менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ғарб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ҷануб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи шарқ менигарист, ва ҳавз аз боло бар онҳо меистод, ва ҳамаи пуштҳои онҳо дар таги он буд.

26. Ва ғафсии он як вачаб буд, ва лабаш мисли лаби чилди гули савсан сохта шуда буд; гунҷоиши он ду ҳазор бат буд.
27. Ва ӯ даҳ пояи мисин сохт; дарозии ҳар поя чор зи-роъ буд, ва фароҳияш — чор зироъ, ва қадаш — се зироъ.
28. Ва сохти поя чунин буд, ки ҳошияхо дошт, ва ҳошияхо дар миёни тасмаҳо буд.
29. Ва бар ҳошияхои миёни тасмаҳо суратҳои шерон, го-вон ва каррубиён буд, ва ҳамчунин бар тасмаҳои боло; ва дар поёни шерон ва говон нақшҳои гулдаста овезон буд.
30. Ва ҳар поя чор чархи мисин ва меҳварҳои мисин дошт; ва чор кунҷи: он китфҳо дошт, ки китфҳои рехташудае дар таги дастшӯяк буд, ва дар он тарафаш нақшҳои гулдаста буд.
31. Ва даҳанаш дар миёни тоҷ ва болои он як зироъ буд; ва даҳанаш шакли доиравӣ дошта, чун таҳкурсии хизмат мекард ва якуним зироъ буд, ва бар даҳанаш низ нақшу нигор буд, ва нақшҳои онҳо чоргӯша буд, на доирашакл.
32. Ва чор чарх дар таги ҳошияхо буд, ва меҳварҳои чарх-ҳо дар поя буд; ва қади ҳар чарх якуним зироъ буд.
33. Ва сохти чархҳо мисли сохти чархҳои ароба буд; меҳварҳои чархҳо ва чанбаракҳои чархҳо ва парраҳои чархҳо ва гупчакҳои чархҳо — ҳамааш рехта шуда буд.
34. Ва чор китф бар чор гӯшаи ҳар поя буд, ва китфҳои поя аз худаш буд.
35. Ва бар сари поя лӯндагии доирашакле буд, ки қадаш ним зироъ буд; ва бар сари поя дастакҳои ҳама ва ҳошияхояш аз худаш буд.
36. Ва бар лавҳаҳои ҳама ва дастакҳои ҳама ва ҳошияхояш, мувофиқи сатҳи холии ҳар яке, нақшҳои каррубиён, шерон ва нахлҳоро ба вучуд овард, ва гирдогирди онҳо нақшҳои гулдаста буд.
37. Даҳ пояро ӯ ҳамин тавр сохт, ки ҳамаи онҳо як рехт, як андоза, як шакл доштанд.
38. Ва даҳ дастшӯяки мисин сохт; гунҷоиши ҳар дастшӯяк чил бат буд; қади ҳар дастшӯяк чор зироъ буд; бар ҳар поя, аз он даҳ поя, як дастшӯяк буд.

39. Ва панҷ пояро дар тарафи рости хона, ва панҷ ададаш-ро дар тарафи чапи хона гузошт; ва ҳавзро дар тарафи рости хона, дар ҷониби шарқи ҷанубӣ ҷойгир кард.
40. Ва Ҳиром дастшӯякҳо ва хокандозҳо ва косаҳо сохт; ва Ҳиром тамоми кореро, ки назди подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд ба ҷо меовард, ба анҷом расонид:
41. Ду сутун, ва ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд; ва ду шабака барои пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд;
42. Ва чорсад аноре ки барои ду шабака буд: ду қатор анорҳо барои ҳар шабака аз баҳри пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки болои сутунҳо буд;
43. Ва даҳ поя, ва даҳ дастшӯяке ки бар пояҳо буд;
44. Ва як ҳавз, ва дувоздаҳ гове ки дар тағи ҳавз буд;
45. Ва дегҳо, ва хокандозҳо, ва косаҳо, — тамоми ин колое ки Ҳиром назди подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд сохт, аз миси сайқалӣ буд.
46. Онҳоро подшоҳ дар умқи гиле ки дар водии Урдун, дар миёни Суккӯт ва Сортон буд, рехт.
47. Ва Сулаймон тамоми ин колоро ҷо ба ҷо гузошт; азбаски адади онҳо бағоят бисъёр буд, вазни мис муайян карда нашуд.
48. Ва Сулаймон тамоми колоеро, ки дар хонаи Худованд буд, сохт: қурбонгоҳи тилло, ва мизе ки нони тақдим бар он буд, — аз тилло;
49. Ва чароғҳо, ки панҷ адад аз тарафи рост ва панҷ адад аз тарафи чап, пеши ҳарам буд, — аз тиллоӣ холис; ва гулҳо, ва косачаҳои рағғани чароғ, ва анбӯрҳо, — аз тилло;
50. Ва тосҳо, ва оташгиракҳо, ва косаҳо, ва қошукҳо, ва маҷмарҳо, — аз тиллоӣ холис; ва ошиқ-маъшукҳо барои дарҳои хонаи дохилӣ, ки қудси қудсҳо бошад, ва барои дарҳои хона, ки толор бошад, — аз тилло.
51. Ва тамоми коре ки подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд ба ҷо овард, анҷом ёфт; ва Сулаймон он чиро, ки

падараш Довуд вақф намуда буд, яъне он нуқра ва тил-ло ва колоро оварда, ба ганчинаи хонаи Худованд супурд.

БОБИ ҲАШТУМ

Тақдис кардани маъбад.

1. ОН гоҳ Сулаймон пирони Исроил, ҳамаи сардорони сибтҳо, раисони хонаводаҳои бани-Исроилро назди подшоҳ Сулаймон дар Ерусалим чамъ кард, то ки сандуқи аҳди Худовандро аз шаҳри Довуд, ки Сион бошад, бароваранд.
2. Ва тамоми мардуми Исроил дар моҳи этоним, ки моҳи ҳафтум аст, дар ид назди подшоҳ Сулаймон чамъ шуданд.
3. Ва ҳамаи пирони Исроил омаданд, ва коҳинон сандуқро бардоштанд.
4. Ва сандуқи Худованд, ва ҳаймаи ҷомеъ, ва тамоми колои муқаддасро, ки дар хайма буд, бардоштанд; ва коҳинон ва левизодагон онҳоро бардоштанд.
5. Ва подшоҳ Сулаймон ва тамоми ҷамоати Исроил, ки назди ӯ чамъ шуда буданд, ҳамроҳи ӯ пеши сандуқ истода, гӯсфандон ва говонро қурбонӣ мекарданд, ки миқдори онҳоро, ба сабаби бисъериашон, ба ҳисоб овардан ва муайян намудан мумкин набуд.
6. Ва коҳинон сандуқи аҳди Худовандро ба маконаш, ба ҳарами хона, ба қудси қудсҳо, зери болҳои каррубиён дароварданд.
7. Зеро ки каррубиён болҳои онро бар макони сандуқ паҳн мекарданд; ва каррубиён сандуқ ва дастакҳояшро аз боло мепошониданд.
8. Ва дастакҳо он қадар дароз буд, ки сари дастакҳо аз қудсе ки пеши ҳарам буд, дида мешуд, вале аз берун дида намешуд; онҳо то имрӯз дар он ҷост.
9. Дар сандуқ чизе набуд, ғайр аз ду лавҳи санг, ки Мусо дар Ҳӯриб дар он гузошт, вақте ки Худованд бо бани-Исроил, хангоми берун омаданашон аз замини Миср, аҳд баст.

10. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун коҳинон аз қудс берун омаданд, абр хонаи Худовандро пур кард.
Чалоли Худованд маъбадро пур мекунад. Дуои Сулаймон.
11. Ва коҳинон, ба сабаби абр, натавонистанд барои хиз-мат биистанд, зеро кк чалоли Худованд хонаи Худовандро пур карда буд.
12. Он гоҳ Сулаймон гуфт: «Худованд гуфтааст, ки дар меғ сокин мешавад.
13. Ман хонае барои сукунати Ту бино намудаам, маконе барои он ки Ту дар он то абад сокин шавӣ».
14. Ва подшоҳ рӯи худро гардонида, тамоми ҷамоати Исроилро баракат дод, ва тамоми ҷамоати Исроил меистоданд.
15. Ва гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки бо даҳони Худ ба падарам Довуд сухан рондааст, ва бо дасти Худ онро ба ҷо овардааст! Ё гуфтааст:
16. "Аз рӯзе ки Ман қавми Худ Исроилро аз Миср берун овардаам, шаҳреро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои бино кардани хонае барнагузидаам, то ки исми Ман дар он бошад; валекин Ман Довудро баргузидам, то ки ӯ бар қавми Ман Исроил сардорӣ намояд".
17. Ва дар дили падарам Довуд орзуе буд, ки хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кунад.
18. Вале Худованд ба падарам Довуд гуфт: "Чун дар дили ту орзуе буд, ки хонае ба исми Ман бино намой, хуб кардӣ, ки чунин орзу дар дили худ доштӣ;
19. Аммо ту хонаро бино нахоҳӣ кард, балки писари ту, ки аз камари ту берун ояд, — ӯ хонаро ба исми Ман бино хоҳад кард".
20. Ва Худованд каломи Худро, ки ба забон ронда буд, ба ҷо овард, ва ман ба ҷои падарам Довуд ба майдон омадам ва, бар тибқи он чи Худованд гуфта буд, бар тахти Исроил нишастам ва хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кардам.
21. Ва дар он, маконе барои сандуқи аҳди Худованд му-хайё намудам, аҳде ки Ё бо падарони мо, вақте ки онҳоро аз замини Миср берун овард, баста буд».

22. Ва Сулаймон пеши қурбонгоҳи Худованд, дар рӯ ба рӯи тамоми ҷамоати Исроил истода, дастҳояшро сӯи осмон дароз кард,
23. Ва гуфт: «Эй Худованд Худои Исроил! Худое мисли Ту на дар осмон аз боло ҳаст, на бар замин аз поён. Ту ба бандағони Худ, ки ба ҳузури Ту бо тамоми дили худ рафтор менамоянд, аҳд ва эҳсонро нигоҳ медорӣ.
24. Ту он чиро, ки ба бандаи Худ — падарам Довуд — гуфтӣ, риоя намудӣ: Ту бо даҳони Худ гуфтӣ ва бо дасти Худ ба ҷо овардӣ, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.
25. Ва алҳол, эй Худованд Худои Исроил, барои бандаи Худ, падарам Довуд, он каломро риоя намо, ки ба ӯ гуфтаӣ: "Касе ки ба ҳузури Ман бар тахти Исроил биншинад, барои ту хотима нахоҳад ёфт, ба шарте ки писаронат роҳҳои худро нигоҳ дошта, ба ҳузури Ман рафтор намоянд, чунон ки ту ба ҳузури Ман рафтор намудай".
26. Ва алҳол, эй Худои Исроил, бигзор каломи Ту, ки ба бандаи Худ, падарам Довуд гуфтаӣ, собит гардад!
27. Оё дар ҳақиқат Худо бар замин сокин хоҳад шуд? Охир, осмон ва фалакулафлок наметавонад Туро гунҷоиш диҳад, ҷӣ ҷои ин хонае ки ман бино кардам!
28. Валекин, эй Худованд Худои ман, ба дуои бандаи Худ ва ба истиғосаи вай тавачҷӯх намо, то тазаррӯъ ва дуоеро, ки бандаат имрӯз ба ҳузури Ту мегӯяд, бишнавай,
29. Ва ҷашмони Ту бар ин хона, бар ин маконе ки дар бо-раи он гуфтаӣ: "Исми Ман дар он ҷо хоҳад буд", шабу рӯз воз бошад, ва Ту дуоеро, ки бандаат дар ин макон мегӯяд, бишнавай.
30. Ва Ту истиғосаи бандаи Худ ва қавми Худ Исроилро, ки дар ин макон дуо мегӯянд, бишнавай, онро аз ҷои сукунати Худ, аз осмон бишнавай, ва шунида, биомурз.
31. Ҳангоме ки касе нисбат ба ёри худ гуноҳ карда, ба қасам хӯрдан маҷбур шавад, ва омада, пеши қурбонгоҳи Ту дар ин хона қасам хӯрад, —

32. Он гоҳ Ту аз осмон бишнавад, ва бар бандагонат доварӣ намо, то ки шарирро айбдор карда, рафторашро ба сараш баргардонӣ, ва одилро сафед карда, бар тибқи адолаташ ба вай подош диҳӣ.

33. Ҳангоме ки қавми Ту Исроил барои гуноҳе ки ба ҳу-зури Ту ба амал оварда бошанд, пеши душман мағлуб ша-ванд, ва сӯи Ту рӯчӯъ намуда ва исми Туро ҳамду сано хонда, пеши Ту дар ин хона дуо гӯянд ва истифоса ку-нанд, -

34. Он гоҳ Ту аз осмон бишнавад, ва гуноҳи қавми Худ Исроилро биомурз, ва онҳоро ба замине ки ба падаронашон додаӣ, баргардон.

35. Ҳангоме ки осмон баста шавад ва барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, борон наборад, ва дар ин макон дуо гуфта ва исми Туро ҳамду сано хонда, аз гуноҳи худ тавба кунанд, чунки Ту онҳоро фурӯ нишондаӣ, —

36. Он гоҳ Ту аз осмон бишнавад, ва гуноҳи бандагони Худ ва қавми Худ Исроилро омурзида, роҳи некӯро, ки бо он бояд бираванд, ба онҳо нишон бидеҳ, ва бар замини Худ, ки онро ба қавми Худ барои мерос додаӣ, борон бифирист.

37. Агар дар замин қаҳтӣ рӯй диҳад, агар вабо ояд, агар боди самум, хушксолӣ, малах ё кирмак пайдо шавад, агар душманонашон онҳоро дар шаҳрҳои заминашон ба танг оваравд, агар ягон мусибат ё ягон беморӣ воқеъ шавад, —

38. Он гоҳ ҳар дуо ва ҳар истифосаро, ки аз ҷониби ҳар одам, ё аз ҷониби тамоми қавми Ту Исроил гуфта мешавад, вақте ки ҳар яке аз онҳо мусибати дили худро медонанд ва дастҳои худро сӯи ин хона дароз мекунанд,

39. Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнавад ва би-омурз, ва амал намуда, ба ҳар кас, ки дили варо медонӣ, бар тибқи тамоми рафтораш подош бидеҳ, зеро ки танҳо Ту донандаи дилҳои тамоми банӣ-одам ҳастӣ,

40. То ки онҳо тамоми айёми худ аз Ту ҳаросон бошанд, — тамоми айёме ки онҳо бар рӯи замине ки Ту ба падарони мо додаӣ, зиндагӣ мекунанд.

41. Ва ҳамчунин ачнабиро, ки аз қавми Ту Исроил набошад, вале ба хотири исми Ту аз замини дурдаст омада бошад, —
42. Зеро ки онҳо низ овозаи исми бузурги Ту ва дасти қавии Ту ва бозуи тӯлонии Ту ро хоҳанд шунид, — ва ҳангоме ки вай омада, дар ин хона дуо гӯяд,
43. Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнава, ва ҳар он чиро, ки ачнабӣ сӯи Ту хонда дархост намояд, ба амал овар, то ки ҳамаи қавмҳои замин исми Ту ро бишиносанд, ва аз Ту мисли қавми Ту Исроил ҳаросон бошанд, ва би-донанд, ки исми Ту бар ин хонае ки ман бино кардам, хонда шудааст.
44. Ҳангоме ки қавми Ту ба ҷанги зидди душмани худ, бо роҳе ки Ту онҳоро фиристодаӣ, берун оянд, ва ба шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Худованд дуо гӯянд, —
45. Он гоҳ Ту аз осмон дуо ва истифосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар.
46. Ҳангоме ки онҳо пеши Ту гуноҳ кунанд, — зеро касе нест, ки гуноҳ накунад, — ва ту бар онҳо ғазаб карда, он-ҳоро ба душман таслим намоӣ, ва асиркунандагонашон он-ҳоро ба замини душман, — хоҳ наздик бошад хоҳ дур, — бибаранд;
47. Ва ҳангоме ки онҳо дар заmine ки он ҷо асир бошанд, ба худ омада тавба кунанд, ва дар замини асиркунандагони худ сӯи Ту истифоса намуда, гӯянд: "Мо гуноҳ карда ва осӣ шуда, рафтори шарирона кардем";
48. Ва ҳангоме ки онҳо дар замини душманонашон, ки онҳоро ба асирӣ бурдаанд, бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ сӯи Ту баргарданд, ва ба заmine ки Ту ба падаронашон додаӣ, ба шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Ту дуо гӯянд, —
49. Он гоҳ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, дуо ва истифосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар,
50. Ва қавми Худро, ки пеши Ту гуноҳ кардаанд, афв намо, ва ҳамаи маъсиятҳои онҳоро, ки пеши Ту ба амал овардаанд, биомурз, ва нисбат ба онҳо дар дили асиркунандагонашон тарахҳум ба вучуд овар, то ки ба онҳо раҳм кунанд;

51. Зеро ки онҳо қавми Ту ва мероси Ту ҳастанд, ки он-ҳоро аз Миср, аз даруни кӯраи оҳан берун овардаӣ,
52. То ки чашмони Ту ба истиғосаи бандаи Ту ва ба истиғосаи қавми Ту Исроил воз бошад, ва Ту онҳоро, ҳар вақте ки сӯи Ту бихонанд, бишнаваӣ;
53. Зеро ки Ту онҳоро аз миёни ҳамаи қавмҳои замин, барои Худ ҳамчун мерос ҷудо кардаӣ, чунон ки ба воситаи бандаат Мусо сухан рондаӣ, вақте ки Ту, эй Худованд Худо, падарони моро аз Миср берун овардаӣ».

Сулаймон қавмро баракат медиҳад.

54. Ва чун Сулаймон гуфтани тамоми ин дуо ва истиғо-саро назди Худованд ба анҷом расонид, аз пеши қурбонгоҳи Худованд, аз он ҳолате ки зону зада ва дастҳояшро суи осмон дароз карда буд, бархост;
55. Ва истода, тамоми ҷамоати Исроилро бо овози баланд баракат дод ва гуфт:
56. «Муборак аст Худованд, ки ба қавми Худ Исроил, мувофиқи ҳар каломи Худ, оромӣ бахшидааст! Аз тамоми каломи неке ки Ё ба воситаи бандаи Худ Мусо гуфта буд, як сухан ҳам зоеъ нарафтааст.
57. Бигзор Худованд Худои мо бо мо бошад, чунон ки бо падарони мо буд; бигзор моро тарк накунад ва напартояд,
58. Балки дилҳои моро сӯи Худ моил гардонад, то ки дар ҳамаи роҳҳои Ё равона шавем ва фароизу аҳкому дастурҳои Ёро, ки ба падарони мо амр фармудааст, риоя намоем.
59. Ва бигзор ин суханонам, ки бо онҳо ба ҳузури Худованд истиғоса намудаам, рӯзу шаб ба Худованд Худои мо наздик бошад, то ки Ё дархости бандаи Худ ва дархости қавми Худ Исроилро рӯз ба рӯз ба ҷо оварад,
60. То ҳамаи қавмҳои замин бидонанд, ки Худованд Худодост, ва дигаре нест.

61. Ва бигзор дили шумо бо Худованд Худои мо пур бо-шад, то ки мувофиқи фароизи ӯ рафтор намоед ва аҳкоми ӯро мисли имрӯз ба чо оваред».

62. Ва подшоҳ ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ барои Худо-ванд қурбонӣ карданд.

63. Ва Сулаймон ҳамчун қурбонии саломатӣ, ки барои Худованд оварда буд, бисту ду ҳазор гов ва саду бист ҳа-зор гӯсфанд забҳ намуд; ва подшоҳ ва тамоми банӣ-Исроил хонаи Худовандро тақдис карданд.

64. Дар ҳамон рӯз подшоҳ миёнаи саҳро, ки пеши хонаи Худованд аст, тақдис намуд, чунки қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва чарбуи қурбониҳои саломатиро дар он чо ба амал овард, зеро қурбонгоҳи мисине ки ба ҳузури Худо-ванд буд, барои гунҷонидани қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва чарбуи қурбониҳои саломатӣ хурдӣ кард.

65. Ва Сулаймон дар он вақт ид кард, ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ буданд, ки ин ҷамоати бузург, аз даромадгоҳи Ҳамот то водии Миср, ҳафт рӯз ва ҳафт рӯз, чамъ чордах рӯз ба ҳузури Худованд Худои мо буданд.

66. Дар рӯзи ҳаштум ӯ қавро фиристод, ва онҳо под-шоҳро баракат доданд, ва аз тамоми некие ки Худованд барои бандои Худ Довуд ва қавми Худ Исроил карда буд, хурсанд ва дилшод гардида, ба хаймаҳои худ рафтанд.

БОБИ НУҲУМ

Худованд бори дуюм ба Сулаймон зоҳир мешавад.

1. ВА баъд аз он ки Сулаймон бино кардани хонаи Худо-ванд ва хонаи подшоҳро ба анҷом расонид, ва ҳар орзуи Сулаймон, ки мехост ба чо оварад, муяссар гардид,

2. Худованд бори дуюм ба Сулаймон зоҳир шуд, чунон ки дар Қибъӯн ба ӯ зоҳир шуда буд.

3. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Дуои ту ва истиғосаи туро, ки ба ҳузури Ман кардӣ, шунидам, ва ин хонаро, ки ту сохтӣ, то ки

исми Ман то абад бар он хонда шавад, тақдис наму-дам, ва чашмони Ман ва дили Ман тамоми айём дар он хо-ҳад буд.

4. Ва агар ту ба ҳузури Ман, чунон ки падарат Довуд рафтор менамуд, бо дили соф ва аз рӯи вичдон рафтор на-муда, ҳар чиро, ки Ман ба ту амр фармудаам, ба ҷо оварӣ ва фароизу аҳкоми Маро нигоҳ дорӣ,

5. Ман тахти салтанати туро бар Исроил то абад барқарор хоҳам кард, чунон ки ба падарат Довуд сухан ронда, гуфтаам: "Аз ту касе ки бар тахти Исроил биншинад, аз миён нахоҳад рафт".

6. Аммо агар шумо ва писарони шумо аз пайравии Ман рӯй гардонида, аҳкому фароизеро, ки ба шумо додаам, риоя накунад, ва рафта худоёни дигарро ибодат намоед ва ба онҳо сачда баред,

7. Ман Исроилро аз рӯи заmine ки ба онҳо додаам, маҳв хоҳам кард, ва хонаеро, ки ба исми Худ тақдис наму-даам, аз ҳузури Худ дур хоҳам андохт, ва Исроил дар миёни ҳамаи қавмҳо зарбулмасал ва хандахариш хоҳад шуд.

8. Ва дар ҳаққи ин хона, ки олишукӯҳ аст, ҳар касе ки аз пеши он бигзарад, аз харобии он дар ҳайрат монда ва ҳуштак зада, хоҳад гуфт: "Аз чӣ сабаб Худованд ба ин замин ва ба ин хона чунин амал намудааст?"

9. Ва хоҳад гуфт: "Аз он сабаб, ки онҳо Худованд Ху-дои худро, ки падаронашонро аз замини Миср берун оварда буд, тарк карданд, ва ба худоёни дигар часпида, онҳоро сачда ва ибодат намуданд; бинобар ин Худованд тамоми ин муси-батро ба сари онҳо овардааст"».

Ҷалол ва ҳикмати Сулаймон.

10. Ва баъд аз гузаштани бист сол, ки дар ин муддат Сулаймон ду хонаро — хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ-ро — бино кард,

11. Ва Ҳиром, подшоҳи Сӯр, Сулаймонро бо чӯби дарахтони арз ва дарахтони сарв ва бо тилло, мувофиқи дилхоҳи ӯ, таъ-

мин намуд, — он гоҳ подшоҳ Сулаймон бист шаҳрро дар замини Ҷалил ба Ҳиром дод.

12. Ва Ҳиром барои дидани шаҳрҳое ки Сулаймон ба ӯ дода буд, аз Сӯр берун омад, валекин онҳо ба назараш писанд наафтод.

13. Ва гуфт: «Ин чӣ шаҳрҳост, ки ту, эй бародарам, ба ман додай?» Ва онҳоро замини Ковул номид, ки то имрӯз чунин ном дорад.

14. Ва Ҳиром ба подшоҳ саду бист киккар тилло фирис-тода буд.

15. Ва ин аст нақли ӯҳдадориё ки подшоҳ Сулаймон барои бино кардани хонаи Ҳудованд, ва хонаи худаш, ва Миллӯ, ва хисори Ерусалим, ва Ҳосӯр, ва Маҷиддӯ ва Ҷозар чорӣ карда буд:

16. Фиръавн, подшоҳи Миср, пеш аз ин баромада, Ҷозарро забт намуда буд, ва онро бо оташ сӯзонид, ва канъониёнро, ки дар шаҳр сукунат доштанд, кушт, ва онро ба духтари худ, ки зани Сулаймон буд, маҳр дод.

17. Ва Сулаймон Ҷозар ва Байт-Ҳӯрӯни поёнро бино кард;

18. Ва низ Баалот ва Тадмӯрро дар биёбони мамлакат;

19. Ва низ ҳамаи шаҳрҳоро, ки Сулаймон барои захираҳо дошт, ва ҳамаи шаҳрҳои аробаҳо ва ҳамаи шаҳрҳои саворонро, ва ҳар он чиро, ки Сулаймон орзу дошт, ки дар Ерусалим ва дар Лубнон ва дар тамоми замини қаламрави худ бино кунад.

20. Тамоми қавме ки аз амуриён, ҳиттиён, фариззиён, хиввиён ва ябусиён боқӣ монда буданд, онҳое ки аз банӣ-Исроил набуданд,

21. Яъне фарзандони онҳо, ки баъд аз онҳо дар замин боқӣ монда буданд, ва онҳоро банӣ-Исроил натавониста буданд маҳв намоянд, — ба зиммаи онҳо Сулаймон ӯҳдадориё мехнатӣ гузошт, ки то имрӯз чунин аст.

22. Валекин аз банӣ-Исроил Сулаймон ба зиммаи касе ӯҳдадориё мехнатӣ нагузошт, зеро ки онҳо ҷанговарон ва навкарони ӯ, ва мирони ӯ, ва саркардагони ӯ, ва сардорони аробаҳо ва саворони ӯ буданд.

23. Инҳоянд сарнозироне ки бар корҳои Сулаймон буданд: панҷсаду панҷоҳ нафар ба мардуми иҷроқунандаи корҳо сардорӣ мекарданд.

24. Ҳамин ки духтари фиръавн аз шаҳри Довуд ба хонаи худ, ки онро ӯ барои вай бино карда буд, гузашт, он гоҳ ӯ Миллӯро бино намуд.

25. Ва Сулаймон ҳар сол се дафъа қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ бар қурбонгоҳе ки барои Ҳудованд бино карда буд, мебаровард, ва бар мазбаҳе ки пеши Ҳудованд буд, бухур месӯзонид; ва ибодати хонаро бо ҳамин мукаммал намуд.

26. Ва подшоҳ Сулаймон дар Эсьюн-Ҷобар, ки дар Элӯт, бар соҳили баҳри Қулзум, дар замини Адӯм аст, киштиҳо сохт.

27. Ва Ҳиром навкарони худро, ки маллоҳ буда, даръёгардиро медонистанд, дар киштиҳо ҳамроҳи навкарони Сулаймон фиристод.

28. Ва онҳо ба Ёфир рафтанд, ва аз он ҷо чорсаду бист киккар тилло гирифта, ба подшоҳ Сулаймон оварданд.

БОБИ ДАҲУМ

Сулаймон ва маликаи Сабо.

1. Ва маликаи Сабо овозаи Сулаймонро оид ба исми Ҳудованд шунида, омад, то ки ӯро бо муаммоҳо имтиҳон кунад.

2. Ва бо аҳли рикоби зиёде ба Ерусалим омад, ки бар шутурони онҳо атриёт, ва тиллои бағоят зиёд, ва сангҳои гаронбаҳо бор карда шуда буд; ва назди Сулаймон омада, бо ӯ аз ҳар ҷи дар дилаш буд, гуфтутӯ кард.

3. Ва Сулаймон ҳамаи суханони варо ба вай баён намуд, ва чизе аз подшоҳ пӯшида намонд, ки ба вай баён накарда бошад.

4. Ва чун маликаи Сабо тамоми ҳикмати Сулаймонро дид, ва низ хонаеро, ки ӯ бино карда буд,

5. Ва таомҳои суфраи ӯро, ва шинухези навкарони ӯро, ва рафтори хизматгорони ӯро, ва либосҳои онҳоро, ва со-қиёни

ӯро, ва ҳашаматеро, ки ӯ бо он ба хонаи Худованд мебаромад,
— вай тамоман моту мабхут гардид,

6. Ва ба подшоҳ гуфт: «Он сухане ки ман дар кишвари худ дар бораи корҳо ва ҳикмати ту шунидаам, рост будааст.

7. Вале ман ба суханон бовар накарда будам, то даме ки омада, бо чашмони худ дидам; ва инак, нисфаш ба ман маълум нашуда будааст: ҳикмат ва ҷалоли ту аз овозае ки ман шунида будам, бештар аст.

8. Хушо одамони ту, хушо ин навкарони ту, ки ба ху-зури ту ҳамеша меистанд ва ҳикмати туро мешунаванд!

9. Муборак аст Худованд Худои ту, ки бар ту тавачҷӯҳ намуда, туро бар тахти Исроил нишонидаст! Азбаски Худованд Исроилро ба сурати абадӣ дӯст медорад, Ӯ туро ба подшоҳӣ таъин намудааст, то ки доварӣ ва адолатро ба амал оварӣ».

10. Ва ба подшоҳ саду бист киккар тилло, ва атриёти ба-ғоят зиёде, ва сангҳои гаронбаҳо инъом кард; он қадар атриёти зиёд, ки маликаи Сабо ба подшоҳ Сулаймон инъом кард, ҳаргиз оварда нашуда буд.

11. Ва киштиҳои Ҳиром низ, ки тилло аз Уфир оварда буданд, бағоят бисёр чӯби сандал ва сангҳои гаронбаҳо оварданд.

12. Ва подшоҳ аз ин чӯби сандал нардаҳо барои хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ, ва барбатҳо ва удҳо барои муғанниён сохт; ин қадар чӯби сандал ҳаргиз оварда ва дида нашуда буд.

13. Ва подшоҳ Сулаймон ба маликаи Сабо ҳар чизи дил-хоҳи варо, ки талабида буд, дод, ба замми он чи ба вай аз рӯи ҳиммати подшоҳ Сулаймон инъом карда буд. Ва вай бо навкаронаш рӯ ба ҷониби кишвари худ ниҳода, равона шуд.

Даромадҳо ва шукӯҳи дарбори Сулаймон.

14. Ва вазни тиллое ки дар як сол назди Сулаймон меомад, шашсаду шасту шаш киккар тилло буд,

15. Илова бар он чи аз бозаргонон, ва аз тиҷорати савдогарон, ва аз ҳамаи подшоҳони Арабистон, ва аз ҳокимони вилоятҳо мерасид.

16. Ва подшоҳ Сулаймон дусад сипари калон аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар шашсад сикл тилло сарф шуд,

17. Ва сесад сипари хурд аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар се моне* тилло сарф шуд; ва подшоҳ онҳоро дар хонаи Чангали Лубнон гузошт.

18. Ва подшоҳ тахти калоне аз оҷ сохт, ва онро бо зари холис пӯшонид.

19. Тахт шаш зинапоя дошт, ва сари тахт аз пушташ доирашакл буд, ва нишемангоҳаш аз ду тараф дастмонакҳо дошт, ва ду шер аз паҳлуи дастмонакҳо меистод.

20. Ва дувоздаҳ шер дар он ҷо бар шаш зинапоя аз ду тараф меистод; дар ягон мамлакат мисли он сохта нашуда буд.

21. Ва ҳамаи зарфҳои нӯшидани подшоҳ Сулаймон аз тилло буд, ва ҳамаи зарфҳои хонаи Чангали Лубнон аз зари холис буд; ҳеҷ чиз аз нуқра набуд, чунки он дар айёми Сулаймон ҳеҷ қимате надошт.

22. Зеро ки киштиҳои таршиши подшоҳ дар баҳр бо киштиҳои Ҳиром буд; дар се сол як дафъа киштиҳои таршишӣ омада, тилло ва нуқра, оҷ ва маймунҳо ва товусҳо меоварданд.

23. Ва подшоҳ Сулаймон аз чиҳати сарват ва ҳикмат аз ҳамаи подшоҳони рӯи замин бузургтар гардид.

24. Ва тамоми аҳли замин толиби дидори Сулаймон буданд, то ҳикматеро, ки Худо дар дили ӯ ниҳода буд, бишнаванд.

25. Ва онҳо ҳар яке ҳадияи худро: колои нуқра, ва колои тилло, ва либос, ва аслиҳа, ва атриёт, ва аспон, ва хачирон сол ба сол меоварданд.

26. Ва Сулаймон аробаҳо ва саворон ҷамъ кард: ӯ ҳазору чорсад ароба ва дувоздаҳ ҳазор савор дошт; ва ӯ онҳоро дар

* 17. *Моне* — воҳиди андозаи вазни қадими, ки ба сад сикл баробар буд.

шаҳрҳои ароба ва назди подшоҳ дар Ерусалим ҷойгир кард.

27. Ва подшоҳ нуқраро дар Ерусалим ба сангҳои кӯча баробар гардонид, ва ҷӯби арзро ба ҷӯби чумиз, ки дар пастӣ бисъёр мерӯяд, баробар сохт.

28. Ва аспонро барои Сулаймон аз Миср ва аз Қаве меоварданд: тоҷирони подшоҳ онҳоро аз Қаве ба баҳои муайян мехариданд.

29. Ва як ароба аз Миср ба баҳои шашсад сикл нуқра харида ва берун оварда мешуд, ва як асп — ба баҳои саду панҷоҳ сикл; ва ҳамчунин барои ҳамаи подшоҳони ҳиттиён ва подшоҳони арамиён ба воситаи онҳо меоварданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Сулаймон Худоро фаромӯш мекунад.

1. ВА подшоҳ Сулаймон, ғайр аз духтари фиръавн, бисъёр занони ачнабиро аз мӯобиён, аммӯниён, адӯмиён, сидӯниён, ҳиттиён дӯст медошт, —

2. Аз халқҳои ки Худо дар бораи онҳо ба банӣ-Исроил гуфта буд: «Ба онҳо духтарони худро ба шавҳар надихед, ва духтаронашонро ба занӣ нагиред, ки яқинан дили шу-моро ба худоёни худ моил хоҳанд кард». Вале Сулаймон ба духтарони онҳо бо муҳаббат часпид.

3. Ва ӯ ҳафтсад зани бону ва сесад суррия дошт; ва за-нонаш дили ӯро фосид карданд.

4. Ва дар вақти пирии Сулаймон чунин воқеъ шуд, ки занонаш дили ӯро ба худоёни дигар моил карданд, ва дили ӯ, мисли дили падараш Довуд, ба Худованд Худояш амин набуд.

5. Ва Сулаймон Аштора, худои сидӯниён, ва Милкӯм, бути зишти аммӯниёнро пайравӣ намуд.

6. Ва Сулаймон дар назари Худованд кори бад карда, мисли падараш Довуд Худовандро пурра пайравӣ нанамуд.

7. Он гоҳ Сулаймон бар кӯҳе ки рӯ ба рӯи Ерусалим аст, ибодатгоҳе барои Камуш, бути зишти Мӯоб, ва барои Мӯлик, бути зишти банӣ-Аммӯн, бино кард.

8. Ва ҳамчунин барои ҳамаи занони аҷнабии худ, ки ба худоёнашон бухур месӯзониданд ва қурбонӣ мекарданд, амал намуд.
9. Ва Худованд ба Сулаймон ғзаб кард, аз он сабаб ки дилаш аз Худованд Худои Исроил гаштааст, ки ӯ ду қарат бар вай зоҳир гардида,
10. Ба вай дар ин хусус амр фармуда буд, ки худоёни ди-гарро пайравӣ нанамояд; валекин ӯ фармудаи Худовандро риоя накард.
11. Ва Худованд ба Сулаймон гуфт: «Азбаски ту чунин рафтор намудӣ, ва аҳд ва фароизи Маро, ки ба ту амр фармудаам, риоя накардӣ, Ман мамлакатро аз ту пора карда гирифта, онро ба навқари ту хоҳам дод.
12. Аммо дар айёми ту инро ба хотири падарат Довуд ба амал нахоҳам овард, балки аз дасти писарат пора карда хоҳам гирифт.
13. Вале тамоми мамлакатро пора карда нахоҳам гирифт: як сибтро, ба хотири бандаам Довуд ва ба хотири Ерусалим, ки баргузидаам, ба писари ту хоҳам дод».
14. Ва Худованд душманеро ба муқобили Сулаймон бархезонид, яъне Ҳадади адӯмиро, ки аз насли подшоҳи Адӯм буд.
15. Ҳангоме ки Довуд дар Адӯм буд, ва сарлашқараш Юоб барои дафн кардани мақтулон омада, тамоми нари-наи Адӯмро кушта буд, —
16. Зеро Юоб ва тамоми Исроил шаш моҳ дар он ҷо истода буданд, то даме ки тамоми наринаи Адӯмро маҳв карданд, —
17. Он гоҳ Ҳадад бо баъзе қасони адӯмӣ, ки аз навқарони падараш буданд, гурехта ба Миср омад; ва Ҳадад кӯ-даки хурде буд.
18. Онҳо аз Мидьян бархоста, ба Форон омаданд, ва баъзе қасонро аз Форон ҳамроҳи худ гирифта, ба Миср назди фиръавн, подшоҳи Миср, омаданд, ки вай ба ӯ хона дод, ва нафақа барояш таъин намуд, ва заmine ба ӯ дод.

19. Ва Ҳадад дар назари фиръавн бағоят илтифот пайдо кард, ба тавре ки вай хоҳари зани худро, яъне хоҳари Таҳфа-нисии маликаро ба ӯ ба занӣ дод.
20. Ва хоҳари Таҳфанис барои ӯ писараш Чанубатро зоид, ва Таҳфанис варо андаруни хонаи фиръавн тарбия кард; ва Чанубат дар хонаи фиръавн, дар миёни писарони фиръавн буд.
21. Ва Ҳадад дар Миср шунид, ки Довуд бо падарони худ хобидааст, ва сарлашкараш Юоб мурдааст; ва Ҳадад ба фиръавн гуфт: «Маро изн бидех, то ки ба замини худ биравам».
22. Фиръавн ба вай гуфт: «Оё ту назди ман ба чизе эҳтиёҷ дорӣ, ки мехоҳӣ ба замини худ биравӣ?» Вай гуфт: «Не, аммо ба ман изн бидех».
23. Ва Худо душмани дигарро ба муқобили Сулаймон бархезонид, яъне Разӯн ибни Эльёдоъро, ки вай аз пеши оғои худ, Ҳададозар подшоҳи Сӯбо, гурехта буд.
24. Ва баъд аз он ки Довуд онҳоро кушт, вай назди худ одам чамъ карда, сардори фавҷе гардид; ва онҳо ба Димишқ рафта, дар он сокин шуданд, ва дар Димишқ салтанат ронданд.
25. Ва дар тамоми айёми Сулаймон вай душмани Исроил буд ва, илова бар зараре ки Ҳадад мерасонид, вай ба зидди Исроил чиноят мекард, ва бар Арам салтанат меронд.

Шӯриши Ёробъом.

26. Ва Ёробъом ибни Наботи эфроимӣ, аз Саредо, ки модараш Саруо ном бевазани, ва худаш навқари Сулаймон буд, дасти тачовуз бар подшоҳ бардошт.
27. Чунин аст достони он ки ӯ дасти тачовуз бар подшоҳ бардошт: Сулаймон Миллӯро бино карда, рахнаеро, ки дар шаҳри падараш Довуд буд, таъмир менамуд.
28. Ва Ёробъом марди чанговари паҳлавоне буд; ва Сулаймон чун дид, ки ин чавон аз ӯҳдаи кор мебарояд, ӯро бар тамоми коргарони хонадони Юсуф назоратчӣ таъин намуд.
29. Ва дар он вақт чунин воқеъ шуд, ки Ёробъом аз Ерусалим берун омад, ва Аҳиёи шилӯнии набӣ, ки чомаи нав дар бар

дошт, дар роҳ бо ӯ вохӯрд, ва ҳар дуяшон дар саҳро танҳо буданд.

30. Ва Аҳиё чомаи наvero, ки дар бар дошт, гирифта, онро ба дувоздаҳ қисм пора кард.

31. Ва ба Ёробъом гуфт: «Даҳ қисмашро барои худ бигир, зеро ки Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Инак, Ман мамлакатро аз дасти Сулаймон пора карда мегирам, ва даҳ сибтро ба ту медиҳам;

32. Ва як сибт аз они вай хоҳад буд, ба хотири бандаам Довуд ва ба хотири Ерусалим, — шаҳре ки онро аз миёни ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидаам;

33. Чунки онҳо Маро тарк карда, ба Аштора, худои сидӯниён, ба Камуш, худои мӯобиён, ва ба Милкӯм, худои ба-нй-Аммӯн, сачда бурданд, ва бо роҳҳои Ман рафтор накар-данд, то он чиро, ки дар назари Ман рост аст, ба ҷо ова-ранд, ва фароизу аҳкоми Маро мисли падараш Довуд риоя намоянд.

34. Вале тамоми мамлакатро аз дасти вай нахоҳам гирифт, балки ба хотири бандаам Довуд, ки ӯро баргузидам, ва ӯ аҳкому фароизи Маро ба ҷо овард, Ман варо дар тамоми айёми ҳаёташ раис хоҳам кард;

35. Ва салтанатро аз дасти писараш хоҳам гирифт, ва даҳ сибтро ба ту хоҳам дод,

36. Ва ба писараш як сибтро хоҳам дод, то ки барои бандаам Довуд чароғе тамоми айём дар ҳузури Ман дар Ерусалим бошад, — дар шаҳре ки барои Худ баргузидаам, то ки исми Худро дар он ҷойгир созам.

37. Ва туро Ман ихтиёр хоҳам кард, ва ту мувофиқи ҳар орзуе ки дар дилат бошад, салтанат хоҳӣ ронд, ва бар Ис-роил подшоҳ хоҳӣ шуд.

38. Ва агар ту ба ҳар фармудаи Ман гӯш диҳӣ, ва бо роҳҳои Ман рафтор карда, он чиро, ки дар назари Ман рост аст, ба амал оварӣ, ва фароизу аҳкоми Маро риоя намой, чунон ки бандаам Довуд амал мекард, он гоҳ Ман бо ту хоҳам буд, ва хонаи мустаҳкаме барои ту бино хоҳам кард, чунон ки барои Довуд бино кардам, ва Исроилро ба ту хоҳам дод.

39. Ва насли Довудро ба ин сабаб ба залолат дучор хоҳам кард, аммо на ба сурати абадӣ"».

40. Ва Сулаймон мехост Ёробъомро ба қатл расонад, вале Ёробъом бархоста, ба Миср назди Шишак, подшоҳи Миср, гурехт, ва то фавти Сулаймон дар Миср буд.

Фавти Сулаймон.

41. Ва бақияи аъмоли Сулаймон, ва ҳар чи ӯ кард, ва ҳик-мати ӯ дар китоби вақоеъномаи Сулаймон навишта шуда-аст.

42. Ва айёме ки Сулаймон дар Ерусалим бар тамоми Ис-роил подшоҳӣ кард, чил сол буд.

43. Ва Сулаймон бо падарони худ хобид, ва дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд; ва писараш Раҳабъом ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Подшоҳии Раҳабъом.

1. Ва Раҳабъом ба Шакем рафт, зеро ки тамоми Исроил ба Шакем омаданд, то ки ӯро подшоҳ кунанд.

2. Ва ҳангоме ки Ёробъом ибни Набот инро шунид, ӯ ҳанӯз дар Миср буд, ки ба он ҷо аз пеши подшоҳ Сулай-мон гурехта буд; ва Ёробъом дар Миср сукунат дошт.

3. Ва фиристода, ӯро хонданд; ва Ёробъом ва тамоми ҷамоати Исроил омаданд, ва ба Раҳабъом сухан ронда, гӯфтанд:

4. «Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту алҳол хизмати саҳти падарат ва юғи гарони варо, ки бар мо ни-ҳода буд, сабук гардон, ва мо хизмати туро ба ҷо хоҳем овард».

5. Ба онҳо гуфт: «Биравед ва баъд аз се рӯз назди ман биёед». Ва қавм рафтанд.

6. Ва подшоҳ Раҳабъом ба пироне ки ба ҳузури падараш Сулаймон, дар вақти зинда будани вай, меистоданд, машварат

пурсида, гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам?»»

7. Ва онҳо ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Агар ту имрӯз хизматгори ин қавм гардӣ, ва хизмати онҳоро ба ҷо оварӣ, ва бо ҷавобат онҳоро қонеъ гардонӣ, ва ба онҳо суханони нек гӯӣ, онҳо тамоми айём бандагони ту хоҳанд буд».

8. Вале ӯ машваратеро, ки пирон ба ӯ доданд, рад на-муд, ва аз ҷавононе ки бо ӯ калон шуда буданд ва ба ҳу-зураш меистоданд, машварат пурсид,

9. Ва ба онҳо гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам, ки онҳо ба ман сухан ронда, гуфтаанд: "Юғеро, ки падарат бар мо ниҳода буд, сабук гардон"?"»

10. Ва он ҷавонон, ки бо ӯ калон шуда буданд, ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Ба ин қавм, ки ба ту сухан ронда, гуфтаанд: "Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту онро барои мо сабук гардон", — ту ба онҳо чунин бигӯ: "Ангушти хурди ман аз камари падарам ғафстар аст;

11. Ва алҳол, падарам юғи гароне бар шумо ниҳода буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гарантар хоҳам кард; пада-рам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо меод, вале ман шуморо бо нешҳои каждум ҷазо хоҳам дод"».

12. Ва Ёробъом ва тамоми қавм дар рӯзи сеюм назди Раҳабъом омаданд, чунон ки подшоҳ сухан ронда, гуфта буд: «Дар рӯзи сеюм назди ман биёед».

13. Ва подшоҳ ба қавм ҷавоби саҳт гардонид, ва машваратеро, ки пирон ба ӯ дода буданд, рад кард,

14. Ва бар тибқи машварати ҷавонон ба онҳо гуфт: «Падарам юғи шуморо гарон карда буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гарантар хоҳам кард; падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо меод, вале ман шуморо бо нешҳои каждум ҷазо хоҳам дод».

15. Ва подшоҳ ба қавм гӯш надод, зеро ки ин аз ҷониби Худованд насиб шуда буд, то каломеро, ки Худованд ба воситаи Аҳиёи шилӯнӣ ба Ёробъом ибни Набот гуфта буд, ба амал оварад.

Ду тақсим шудани мамлакат. Ёробъом бар Исроил подшоҳ мегардад.

16. Ва тамоми Исроил диданд, ки подшоҳ ба онҳо гӯш на-дод; ва қавм ба подшоҳ ҷавоб гардонид, гуфтанд:

«На ҳиссаест моро дар Довуд, ва на меросе дар писари Йисой! Эй Исроил, ба хаймаҳои худ биравед! Эй Довуд, акнун хонаи худро бидон!» Ва Исроил ба хаймаҳои худ рафтанд.

17. Вале бар он банӣ-Исроил, ки дар шаҳрҳои Яҳудо сукунат доштанд, Раҳабъом подшоҳӣ мекард.

18. Ва подшоҳ Раҳабъом Адӯромро, ки сардори бочу хироч буд, фиристод, вале тамоми Исроил ўро сангборон карданд, ва ў мурд; ва подшоҳ Раҳабъом шитобон ба ароба савор шуд, то ки ба Ерусалим бигрезад.

19. Ва Исроил ба зидди хонадони Довуд балво карданд, ки то имрӯз давом дорад.

20. Ва чун тамоми Исроил шуниданд, ки Ёробъом баргаштааст, фиристода ўро назди ҷамоат хонданд, ва ўро бар тамоми Исроил подшоҳ карданд; хонадони Довудро ҳеч кас, ғайр аз сибти Яҳудо, тарафдорӣ накард.

21. Ва Раҳабъом ба Ерусалим омада, аз тамоми хонадони Яҳудо ва аз сибти Бинъемин саду ҳаштод ҳазор нафар ҷанговарони гузинро ҷамъ овард, то ки бо хонадони Исроил ҷанг карда, салтанатро ба Раҳабъом ибни Сулаймон баргардонад.

22. Ва каломи Худо бар Шамаъё, марди Худо, нозил шуда, гуфт:

23. «Ба Раҳабъом ибни Сулаймон, подшоҳи Яҳудо, ва ба тамоми хонадони Яҳудо ва Бинъемин ва ба бақияи қавм сухан ронда, бигуй:

24. Худованд чунин мегӯяд: "Набароед ва бо бародарони худ, банӣ-Исроил, ҷанг накунед! Ҳар яке ба хонаи худ бар-гардед, зеро ки ин аз ҷониби Ман шудааст"». Ва онҳо ба каломи Худованд гӯш доданд, ва бар тибқи каломи Худо-ванд гашта рафтанд.

Ёробъом ба бутпарастӣ дода мешавад.

25. Ва Ёробъом Шакемро дар кӯҳи Эфроим бино карда, дар он сокин шуд; ва аз он чо баромада, Фануилро бино кард.
26. Ва Ёробъом дар дили худ гуфт: «Алҳол салтанат ба хонадони Довуд хоҳад баргашт;
27. Агар ин қавм ба Ерусалим бираванд, то ки дар хонаи Худованд қурбонӣ кунанд, он гоҳ дили ин қавм ба оғои онҳо, ба Раҳабъом, подшоҳи Яҳудо, рӯҷӯ хоҳад намуд, ва онҳо маро кушта, ба Раҳабъом, подшоҳи Яҳудо, хоҳанд баргашт».
28. Ва подшоҳ машварат намуда, ду гӯсолаи тилло сохт. Ва ба онҳо гуфт: «Ба Ерусалим рафтанин бас аст! Инак худоёни шумо, эй Исроил, ки шуморо аз замини Миср берун овардаанд».
29. Ва якеро дар Байт-Ил гузошт, ва дигареро дар Дон чой дод.
30. Ва ин боиси гуноҳ гардид, ва қавм пеши яке аз онҳо то Дон мерафтанд.
31. Ва ибодатхонаҳо бар баландиҳо сохт, ва аз ҳар табақаи қавм, ки аз банӣ-Левӣ набуданд, қоҳинонро таъин намуд.
32. Ва Ёробъом иде дар моҳи ҳаштум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, монанди иде ки дар Яҳудо буд, муқаррар намуд, ва назди он қурбонгоҳ рафт, — дар Байт-Ил ҳамин тавр амал кард, — то барои гӯсолаҳои ки сохта буд, қурбонӣ кунад; ва дар Байт-Ил қоҳинони ибодатгоҳеро, ки сохта буд, таъин намуд;
33. Ва дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳаштум, — моҳе ки аз ҳаёли худ бофта бароварда буд, — назди қурбонгоҳе ки дар Байт-Ил сохта буд, рафт; ва иде барои банӣ-Исроил барпо намуд, ва назди қурбонгоҳ омад, то ки бухур бисӯзонад.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Набие аз Яҳудо бутпарастиро мазаммат намуда, Ёробъомро сарзаниш мекунад.

1. Ва инак, марди Худо бар тибқи каломи Худованд аз Яхудо ба Байт-Ил омад, ва Ёробъом назди қурбонгоҳ исто-да буд, то ки бухур бисӯзонад.
2. Ва бар тибқи каломи Худованд вай ба қурбонгоҳ му-рочиат намуда, гуфт: «Эй қурбонгоҳ, қурбонгоҳ! Худованд чунин мегӯяд: "Инак, писаре дар хонадони Довуд таваллуд меёбад, ки Йӯшиёху ном дорад; ва ӯ коҳинони баландихоро, ки бар ту бухур месӯзонанд, бар ту забҳ хоҳад кард, ва усту-хонҳои одамро бар ту хоҳанд сӯзонид"».
3. Ва дар он рӯз вай аломате нишон дода, гуфт: «Ин аст аломати он ки инро Худованд гуфтааст: "Инак, ин қурбон-гоҳ аз ҳам ҷудо шуда, хокистаре ки бар он аст, пошида хоҳад шуд"».
4. Ва хангоме ки подшоҳ сухани марди Худоро шунид, ки вай ба қурбонгоҳи Байт-Ил мурочиат намуда мегуфт, Ёробъом дасти худро аз болои қурбонгоҳ дароз карда, гуфт: «Варо дастгир кунед!» Ва дасти ӯ, ки сӯи вай дароз карда буд, хушк шуд, ва ӯ натавонист онро ба тарафи худ бар-гардонад.
5. Ва қурбонгоҳ аз ҳам ҷудо шуда, хокистар аз болои қурбонгоҳ пошида шуд, ҳамчун аломате ки марди Худо бар тибқи каломи Худованд нишон дода буд.
6. Ва подшоҳ ба марди Худо сухан ронда, гуфт: «Лутфан, пеши Худованд Худои худ тазаррӯъ намо ва барои ман дуо гӯй, то ки дасти ман ба тарафи ман баргардад». Ва марди Худо пеши Худованд тазаррӯъ намуд, ва дасти подшоҳ ба тарафи вай баргашт ва мисли пештара шуд.
7. Ва подшоҳ ба марди Худо гуфт: «Бо ман ба хона биё ва хӯроке бихӯр, ва ман ба ту инъом хоҳам дод».
8. Валекин марди Худо ба подшоҳ гуфт: «Агар ту нис-фи хонаи худро ба ман бидихӣ, бо ту нахоҳам рафт, ва дар ин макон на нон хоҳам хӯрд, ва на об хоҳам нӯшид.
9. Зеро ки ба ман бар тибқи каломи Худованд чунин амр фармуда ва гуфта шудааст: "Нон нахӯр, ва об нанӯш, ва бо роҳе ки омадаӣ, барнагард"».

10. Ва ӯ бо роҳи дигаре рафт, ва бо роҳе ки ба Байт-Ил омада буд, барнагашт.

Беитоатӣ ва фавти марди Худо.

11. Ва набии пиронсоле дар Байт-Ил сокин буд; ва писаронаш омада, ҳар кореро, ки марди Худо он рӯз дар Байт-Ил карда буд, ба ӯ ҳикоят намуданд, ва суханонеро, ки вай ба подшоҳ гуфта буд, ба падари худ нақл карданд.

12. Ва падарашон ба онҳо гуфт: «Бо кадом роҳ вай рафт?» Ва писаронаш дида буданд, ки он марди Худо, ки аз Яхудо омада буд, бо кадом роҳ рафт.

13. Ва ӯ ба писаронаш гуфт: «Барои ман харро зин ку-нед». Ва онҳо барои ӯ харро зин карданд, ва ӯ бар он са-вор шуд;

14. Ва аз паи марди Худо рафта, варо зери дарахти писта нишаста ёфт, ва ба вай гуфт: «Оё ту он марди Худо ҳастӣ, ки аз Яхудо омадаӣ?» Вай гуфт: «Ман ҳастам».

15. Ва ба вай гуфт: «Бо ман ба хона биё, ва нон бихӯр».

16. Вале вай гуфт: «Ман наметавонам бо ту баргардам ва назди ту биравам; ва дар ин макон бо ту нон нахоҳам хӯрд, ва об нахоҳам нӯшид;

17. Зеро ки ба ман бар тибқи каломи Худованд гуфта шудааст: "Дар он ҷо нон нахӯр, ва об нанӯш, ва бо роҳе ки омадаӣ, барнагард"».

18. Ва ӯ ба вай гуфт: «Ман низ набие мисли ту ҳастам, ва фариштае бар тибқи каломи Худоавд ба ман сухан рон-да, гуфт: "Варо бо худ ба хонаат баргардон, то ки вай нон бихӯрад ва об бинӯшад"». Аммо ӯ ба вай дурӯғ гуфт.

19. Вай бо ӯ баргашта, дар хонаи ӯ нон хӯрд, ва об нӯшид.

20. Ва ҳангоме ки онҳо назди миз нишаста буданд, каломи Худованд бар набие ки варо баргардонида буд, нозил шуд,

21. Ва ӯ ба марди Худо, ки аз Яхудо омада буд, мурочиат намуда, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Азбаски аз иҷрои каломи Худованд сар тофтӣ, ва амреро, ки Худованд Худои ту ба ту фармуда буд, риоя нанамудӣ,

22. Балки баргашта, дар маконе ки дар бораи он ӯ ба ту гуфта буд: «Нон нахӯр ва об нануш», ту нон хӯрдӣ ва об нӯшидӣ, бинобар ин ҷасади ту ба мақбараи падаронат дохил нахоҳад шуд"».

23. Ва баъд аз он ки вай нон хӯрд ва об нӯшид, харро барои вай зин кард, яъне барои набиё ки баргардонида буд.

24. Ва ҳангоме ки вай рафт, шере варо дар роҳ ёфта, кушт; ва ҷасади вай дар сари роҳ партофта шуда буд, ва хар назди он меистод, ва шер назди ҷасад меистод.

25. Ва инак, одамоне ки мегузаштанд, диданд, ки ҷасаде дар сари роҳ партофта шудааст, ва шере назди ҷасад исто-дааст; ва онҳо омада, дар шаҳре ки набии пиронсол дар он сокин буд, ҳикоят карданд.

26. Ва набиё ки варо аз роҳ баргардонида буд, инро шунида, гуфт: «Ин ҳамон марди Худост, ки аз иҷрои ка-ломи Худо сар тофт, ва Худованд варо ба шер супурдааст, ва он варо бар тибқи каломи Худованд, ки ба ӯ гуфта буд, куштааст».

27. Ва ӯ ба писаронаш сухан ронда, гуфт: «Барои ман хар-ро зин кунед». Ва онҳо онро зин карданд.

28. Ва ӯ рафта, ҷасади варо ёфт, ки дар сари роҳ партоф-та шуда буд, ва хар ва шер назди ҷасад меистоданд; шер ҷасадро нахӯрда буд, ва харро надарида буд.

29. Ва набӣ ҷасади марди Худоро бардошта болои хар гузошт ва гардонида бурд; ва набии пиронсол ба шаҳр омад, то ки мотам гирифта, варо дафн кунад.

30. Ва ӯ ҷасади варо дар мақбараи худ гузошт; ва барои вай мотам гирифта, гуфтанд: «Эй вой бародарам!»

31. Ва баъд аз он ки варо дафн кард, ба писаронаш сухан ронда, гуфт: «Вақте ки бимирам, маро дар мақбарае ки марди Худо дар он дафн шудааст, дафн кунед, устухонҳоямро назди устухонҳои вай бимонед;

32. Зеро сухане ки вай дар бораи қурбонгоҳи Байт-Ил ва дар бораи ҳамаи баландиҳои шаҳрҳои Сомария бар тибқи каломи Худованд гуфта буд, ҳатман ба амал хоҳад омад».

Ёробъом ба шарорати худ исрор менамояд.

33. Баъд аз ин воқеа Ёробъом аз роҳи бади худ нагашт, балки аз ҳар табақаи қавм коҳинони баландихоро таъин кар-дан гирифт: ҳар кӣ мехост, варо ӯ таъин менамуд, то ки аз ҷумлаи коҳинони баландихо гардад.

34. Ин боиси гуноҳкор шудани хонадони Ёробъом гардид, то ки он аз рӯи замин несту нобуд шавад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Иҷрои ҷузъи нубувват оид ба Ёробъом.

1. ДАР он замон Абиё, писари Ёробъом, бемор шуд.
2. Ва Ёробъом ба зани худ гуфт: «Лутфан, бархоста, намуди худро дигаргун соз, то надонанд, ки ту зани Ёробъом ҳастӣ, ва ба Шилӯ бирав; инак, Аҳиёи набӣ дар он ҷост, ки ӯ дар бораи ман гуфта буд, ки бар ин қавм подшоҳ хоҳам шуд.
3. Ва дар дасти худ дахто нон, ва кулчаҳо, ва кӯзаи асал гирифта, назди ӯ бирав; ӯ ба ту хоҳад гуфт, ки ҳоли кӯдак чӣ мешавад».
4. Ва зани Ёробъом ҳамин тавр амал кард, ва бархоста, ба Шилӯ рафт, ва ба хонаи Аҳиё омад; вале Аҳиё намета-вонист бубинад, зеро ки чашмонаш аз пирӣ нобино шуда буд.
5. Ва Худованд ба Аҳиё гуфт: «Инак, зани Ёробъом меояд, то дар бораи писараш, ки бемор аст, чизе аз ту бипурсад; ба вай чунин ва чунин бигӯ; ва ҳангоме ки вай меояд, худ-ро ношинос вонамуд хоҳад кард».
6. Ва чун Аҳиё садои пойҳои варо, ки ба дар дохил ме-шуд, шунид, гуфт: «Эй зани Ёробъом, дохил шав! Чаро ту худро ношинос вонамуд мекунӣ? Ман бо сухани сахт назди ту фиристода шудаам;

7. Рафта, ба Ёробъом бигӯ: "Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: азбаски Ман туро аз миёни қавм сарафроз кардам, ва туро бар қавми Худ Исроил раис таъин намудам,
8. Ва мамлакатро аз хонадони Довуд пора карда гирифт-там, ва онро ба ту додам, вале ту мисли бандаам Довуд набудӣ, ки вай аҳкоми Маро риоя мекард ва бо тамоми дили худ Маро пайравӣ намуда, фақат он чиро, ки дар на-зари Ман рост аст, ба амал меовард;
9. Ва ту аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ту буданд, бадтар рафтор кардӣ, ва рафта, худоёни дигар ва бутҳои рехтае барои худ сохтӣ, то ки Маро ба ғазаб оварӣ; ва Маро ту аз худ дур андохтӣ, -
10. Бинобар ин, инак Ман бар хонадони Ёробъом фалокат меоварам, ва аз Ёробъом ҳар нарина ва ҳар бандӣ ва оздро, ки дар Исроил бошанд, маҳв менамоем, ва хонадони Ёробъомро тамоман нест мекунам, чунон ки наҷосатро то ба охир нест мекунанд;
11. Ҳар кӣ аз Ёробъом дар шаҳр бимирад, варо сагон хоҳанд хӯрд, ва ҳар кӣ дар саҳро бимирад, варо мурғони ҳаво хоҳанд хӯрд, зеро ки Худованд чунин гуфтааст".
12. Ва ту бархоста, ба хонаи худ бирав; пойҳоят ба шаҳр расидан замон кӯдак хоҳад мурд;
13. Ва тамоми Исроил барои вай навҳа намуда, варо дафн хоҳанд кард, зеро ки танҳо вай аз Ёробъом ба мақбара дохил хоҳад шуд, чунки дар вай аз хонадони Ёробъом чизи хубе нисбат ба Худованд Худои Исроил ёфт шудааст;
14. Ва Худованд барои Худ подшоҳе бар Исроил таъин хоҳад намуд, ки вай хонадони Ёробъомро худи имрӯз маҳв хоҳад кард, ва низ баъд аз ин;
15. Ва Худованд Исроилро зарба хоҳад зад, ва онҳо мисли нае ки дар об мекалаванд, хоҳанд буд; ва Исроилро аз ин замини хубе ки ба падаронашон дода буд, решақан хоҳад кард, ва онҳоро ба он тарафи наҳр пароканда хоҳад намуд, чунки онҳо барои худ бутҳои Ашера сохта, Худо-вандро ба ғазаб оварданд;

16. Ва Исроилро таслим хоҳад намуд, ба сабаби гуноҳ-ҳои Ёробъом, ки вай худаш гуноҳ кард, ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид».

17. Ва зани Ёробъом бархоста, равона шуд ва ба Тирсо омад; хамин ки вай ба остонаи хона расид, бача мурд.

18. Ва ўро дафн карданд, ва барои ў тамоми Исроил навҳа намуданд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воси-таи бандаи Худ Аҳиёи набӣ гуфта буд.

Фавти Ёробъом.

19. Ва бақияи аъмоли Ёробъом — чӣ гуна чанг карда-наш ва чӣ гуна салтанат ронданаш, — дар китоби вақоеъ-номаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

20. Ва айёме ки Ёробъом подшоҳӣ кард, бисту ду сол буд; ва ў бо падарони худ хобид, ва писараш Нодоб ба ҷои ў подшоҳ шуд.

Яҳудо дар замони Раҳабъом аз парастии Худо дур шуд.

21. Ва Раҳабъом ибни Сулаймон дар Яҳудо подшоҳӣ ме-кард; дар вақти подшоҳ шуданаш Раҳабъом чилу яксола буд, ва ҳафтад сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард, — дар шаҳре ки Худованд аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидааст, то ки исми Худро дар он ҷойгир созад. Ва номи модари ў Наамои аммӯнӣ буд.

22. Ва аҳли Яҳудо он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва бо гуноҳҳои ки карданд, бештар аз ҳар ҷи падаронашон карда буданд, Ўро ба ғазаб оварданд.

23. Ва онҳо низ барои худ бар ҳар тали баланд ва зери ҳар дарахти сабз ибодатгоҳҳо ва сутунҳо ва Ашераҳо бино карданд.

24. Ва ливотагарон низ дар ин кишвар буданд: онҳо ҳамаи корҳои зишти халқҳоеро, ки Худованд аз пеши ба-нӣ-Исроил бадар ронда буд, ба ҷо меоварданд.

25. Ва дар соли панҷуми подшоҳии Раҳабъом чунин воқеъ шуд, ки Шишак, подшоҳи Миср, ба муқобили Ерусалим баромад;

26. Ва ганҷҳои хонаи Худованд, ва ганҷҳои хонаи подшоҳ-ро гирифт, — ҳама чизро гирифт; ва ҳамаи сипарҳои тил-лоро, ки Сулаймон сохта буд, гирифт.

27. Ва подшоҳ Раҳабъом ба ҷои онҳо сипарҳои мисин сохта, ба дасти сардорони шотироне ки дари хонаи подшоҳро ниғаҳбонӣ мекарданд, супурд.

28. Ва ҳар бор, ки подшоҳ ба хонаи Худованд мерафт, шотирон онҳоро мебардоштанд, ва баъд онҳоро ба ҳуҷраи шотирон бармегардониданд.

29. Ва бақияи аъмоли Раҳабъом ва ҳар ҷи ӯ кардааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

30. Ва дар миёни Раҳабъом ва Ёробъом ҳама вақт ҷанг бурда мешуд.

Фавти Раҳабъом.

31. Ва Раҳабъом бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд. Ва номи модараш Наамои аммӯнӣ буд. Ва писараш Абиём ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Подшоҳии Абиём.

1. ВА дар соли ҳаждахуми подшоҳии Ёробъом ибни Набот Абиём бар Яҳудо подшоҳ шуд.

2. Се сол ӯ дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Маако бинти Абишолӯм буд.

3. Ва дар ҳамаи гуноҳҳои ки падараш пеш аз ӯ карда буд, рафтор менамуд; ва дилаш ба Худованд Худояш, мис ли дили падараш Довуд, амин набуд.

4. Аммо Худованд Худояш ба хотири Довуд ба ӯ чароғе дар Ерусалим дод, то ки писарашро баъд аз ӯ таъин намояд ва Ерусалимро устувор гардонад;
5. Чунки Довуд он чиро, ки дар назари Худованд рост буд, ба амал меовард, ва аз ҳар чи Ӯ ба вай амр фармуда буд, тамоми айёми умри худ дур нашудааст, ба ғайр аз рафторе ки нисбат ба Уриёи ҳиттӣ карда буд.
6. Ва дар миёни Раҳабъом ва Ёробъом тамоми айёми умраш чанг буд.
7. Ва бақияи аъмоли Абиём ва ҳар чи ӯ кардааст, дар ки-тоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст. Ва дар миёни Абиём ва Ёробъом чанг буд.

Фавти Абиём ва подшоҳ шудани Осо.

8. Ва Абиём бо падарони худ хобид, ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд. Ва писараш Осо ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.
9. Ва дар соли бистуми Ёробъом, подшоҳи Исроил, Осо бар Яҳудо подшоҳ шуд.
10. Ва ӯ чилу як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Маако бинти Абишолӯм буд.
11. Ва Осо он чиро, ки дар назари Худованд рост буд, мис-ли падараш Довуд ба амал меовард.
12. Ва ливотагаронро аз мамлакат бадар ронд, ва ҳамаи бутҳоеро, ки падаронаш сохта буданд, дур кард.
13. Ва модари худ Маакоро низ аз унвони малика маҳрум сохт, чунки вай бути зишти Ашераро сохта буд; ва бути зишти варо шикаста, назди наҳри Қидрӯн сӯзонид.
14. Вале баландиҳо маҳв карда нашуд. Аммо дили Осо тамоми айёми ӯ ба Худованд амин буд.
15. Ва чизҳоеро, ки падараш вақф карда буд, ва чизҳоеро, ки худаш вақф карда буд, яъне нуқра ва тилло ва зарфҳоро ба хонаи Худованд даровард.

Чанг бо Баъшо; аҳд бо Арам.

16. Ва дар миёни Осо ва Баъшо, подшоҳи Исроил, тамоми айёми онҳо чанг буд.

17. Ва Баъшо, подшоҳи Исроил, ба муқобили Яҳудо баромада, Роморо бино кард, то ки касе натавонад назди Осо, подшоҳи Яҳудо, рафтуомад кунад.

18. Ва Осо тамоми нукра ва тиллоеро, ки дар хазоини хонаи Худованд ва хазоини хонаи подшоҳ боқӣ монда буд, гирифта, ба дасти навкаронаш дод, ва онҳоро подшоҳ Осо назди Бин-Ҳадад ибни Табриммӯн ибни Ҳезйӯн, подшоҳи Арам, ки дар Димишқ сокин буд, фиристода, гуфт:

19. «Дар миёни ман ва ту аҳде бошад, чунон ки дар миёни падари ман ва падари ту аҳд буд; инак, ба ту инъоме аз нукра ва тилло фиристодам; пас, аҳдеро, ки бо Баъшо, подшоҳи Исроил, бастай, бишкан, то ки вай аз ман дур шавад».

20. Ва Бин-Ҳадад ба подшоҳ Осо гӯш дода, сипаҳдорони худро ба муқобили шаҳрҳои Исроил фиристод, ва Ийюн ва Дон ва Обил-Байт-Маако ва тамоми Кинрӯтро дар тамоми замини Нафтолӣ шикаст дод.

21. Ва ҳамин ки Баъшо инро шунид, аз бино кардани Ромо даст кашида, дар Тирсо сокин шуд.

22. Ва подшоҳ Осо тамоми аҳли Яҳудоро, бидуни истисно, даъват намуд, ва онҳо сангҳои Ромо ва чӯбҳояшро, ки Баъшо бо онҳо бино карда буд, бардошта бароварданд; ва подшоҳ Осо Чабъи Бинъемин ва Мисфоро бо онҳо бино намуд.

Беморӣ ва фавти Осо. Подшоҳ шудани Еҳушофот.

23. Ва бақияи тамоми аъмоли Осо ва тамоми корнамоии ӯ ва ҳар чи ӯ кардааст, ва шаҳрҳое ки ӯ бино намудааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст; аммо дар замони пириаш ӯ дарди по шуда буд.

24. Ва Осо бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд; ва писараш Еҳушофот ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳ шудани Нодоб бар Исроил.

25. Ва дар соли дуюми Осо, подшоҳи Яҳудо, Нодоб ибни Ёробъом бар Исроил подшоҳ шуд, ва ду сол бар Исроил подшоҳӣ кард.

26. Ва он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ӯ ба амал меовард, ва бо роҳи падари худ ва дар гуноҳи вай, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, рафтор менамуд.

Баъшо бар Исроил подшоҳ мешавад.

27. Ва Баъшо ибни Аҳиё, ки аз хонадони Исокор буд, ба муқобили ӯ суиқасд намуд, ва Баъшо ӯро дар Қибтӯн, ки дар дасти фалиштиён буд, зарба зад, вақте ки Нодоб ва тамоми Исроил Қибтӯнро муҳосира карда буданд.

28. Ва Баъшо ӯро дар соли сеюми Осо, подшоҳи Яҳудо, кушта, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

29. Ва хангоме ки вай подшоҳ шуд, тамоми хонадони Ёробъомро кушт, як нафар ҳам аз насли Ёробъом боқӣ нагузошт, то ба дараҷае ки саросар онҳоро маҳв намуд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи бандаи худ Аҳиёи шилӯнӣ гуфта буд, —

30. Аз боиси гуноҳҳои Ёробъом, ки худаш гуноҳ карда ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида, Худованд Худои Исроилро бо ин маъсияти худ ба ғзаб оварда буд.

31. Ва бақияи аъмоли Нодоб, ва ҳар чи ӯ кардааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

32. Ва дар миёни Осо ва Баъшо, подшоҳи Исроил, тамоми айёми онҳо ҷанг буд.

33. Дар соли сеюми Осо, подшоҳи Яҳудо, Баъшо ибни Аҳиё бар тамоми Исроил дар Тирсо подшоҳ шуда, бисту чор сол салтанат ронд.

34. Ва он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ва бо роҳи Ёробъом ва дар гуноҳхое ки вай Исроил-ро гирифтори гуноҳ гардонида буд, рафтор намуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Баъшо ва ғавти ӯ.

1. ВА каломи Худованд бар Еҳу ибни Ҳанонӣ дар бо-раи Баъшо нозил шуда, гуфт:
2. «Азбаски Ман туро аз хок баланд бардоштам, ва туро бар қавми Худ Исроил раис таъин намудам, вале ту бо роҳи Ёробъом рафтор кардӣ, ва қавми Ман Исроилро гирифтори гуноҳ гардондӣ, ба тавре ки онҳо Маро бо гуноҳҳои худ ба ғазаб оварданд, —
3. Инак, Ман Баъшо ва хонадони ӯро маҳв менамоем, ва хонадони туро мисли хонадони Ёробъом ибни Набот хо-ҳам гардонид.
4. Касе ки аз насли Баъшо дар шаҳр бимирад, варо сагон хоҳанд хӯрд; ва касе ки аз насли ӯ дар саҳро бимирад, варо мурғони ҳаво хоҳанд хӯрд».
5. Ва бақияи аъмоли Баъшо, ва ҳар чи ӯ кардааст, ва корнамоии ӯ дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил на-вишта шудааст.
6. Ва Баъшо бо падарони худ хобид, ва дар Тирсо дафн карда шуд. Ва писараш Эло ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.
7. Ва низ ба воситаи Еҳу ибни Ҳанонии набӣ каломи Худованд дар бораи Баъшо ва хонадонӣ вай нозил шуд, — ҳам аз боиси тамоми шарорате ки вай дар пеши назари Худо-ванд ба амал оварда, Худовандро ба ғазаб оварда буд, ба дараҷае ки монанди хонадони Ёробъом гардида буд, ва ҳам аз боиси он ки ӯро кушта буд.

Подшоҳии Эло.

8. Дар соли бисту шашуми Осо, подшоҳи Яҳудо, Эло ибни Баъшо бар Исроил дар Тирсо подшоҳ шуда, ду сол салтанат ронд.

9. Ва навқари ӯ Зимрӣ, ки сардори нисфи аробаҳо буд, ба муқобили ӯ суиқасд намуд. Вақте ки ӯ дар Тирсо, дар хонаи Арсо, ки нозири дарбори ӯ дар Тирсо буд, нӯшида маст шуд,

10. Зимрӣ омада, ӯро дар соли бисту ҳафтуми Осо, подшоҳи Яҳудо, зарба зада кушт, ва ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳии Зимрӣ.

11. Ва ҳангоме ки вай подшоҳ шуда, бар тахти ӯ нишаст, тамоми хонадони Баъшоро кушт, ба тавре ки як нарина ҳам аз насли у ва аз хешовандон ва ёрони ӯ боқӣ нагузошт.

12. Ва Зимрӣ тамоми хонадони Баъшоро, бар тибқи кало-ме ки Худованд дар бораи Баъшо ба воситаи Еҳуи набӣ гуфта буд, маҳв намуд,

13. Аз боиси ҳамаи гуноҳҳои Баъшо ва гуноҳҳои писараш Эло, ки худашон гуноҳ карда ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид, Худованд Худои Исроилро бо бутҳои худ ба ға-заб оварда буданд.

14. Ва бақияи аъмоли Эло, ва ҳар чӣ ӯ кардааст, дар ки-тоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

15. Дар соли бисту ҳафтуми Осо, подшоҳи Яҳудо, Зимрӣ дар Тирсо ҳафт рӯз подшоҳӣ кард, дар сурате ки қавм назди Қибтӯн, ки дар дасти фалиштиён буд, ӯрду зада буданд.

16. Ва қавме ки дар ӯрдугоҳ буданд, шуниданд, ки Зим-рӣ суиқасд намудааст ва подшоҳро низ куштааст; он гоҳ тамоми Исроил Омриро, ки сарлашкар буд, дар он рӯз дар ӯрдугоҳ бар Исроил подшоҳ карданд.

17. Ва Омрӣ, ва тамоми Исроил бо ӯ, аз Қибтӯн баро-мада, Тирсоро муҳосира карданд.

18. Ва чун Зимрӣ дид, ки шаҳр забт карда шуд, ба ҳуҷ-раи дохилии хонаи подшоҳ даромада, хонаи подшоҳро бар сари худ ба оташ сӯзонид, ва мурд,

19. Аз боиси гуноҳҳои худ, ки аъмоли дар назари Худо-ванд бадро ба ҷо оварда, гуноҳ кард, ва бо роҳи Ёробъом ва дар гуноҳҳои вай рафтор намуда, Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид.

20. Ва бақияи аъмоли Зимрӣ ва суиқасде ки ӯ ба амал овард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Муҳолифат дар миёни Омрӣ ва Тибнӣ, ва подшоҳ, шудани Омрӣ.

21. Он гоҳ қавми Исроил ду тақсим шуданд: нисфи қавм тарафдори Тибнӣ ибни Қинат буданд, то ки варо подшоҳ кунанд, ва нисфи дигарашон — тарафдори Омрӣ.

22. Ва қавме ки тарафдори Омрӣ буданд, бар қавме ки тарафдори Тибнӣ ибни Қинат буданд, дастболо шуданд, ва Тибнӣ мурд, ва Омрӣ подшоҳ шуд.

23. Дар соли сию якуми Осо, подшоҳи Яхудо, Омрӣ бар Исроил подшоҳ шуда, дувоздаҳ сол салтанат ронд; дар Тирсо шаш сол салтанат ронд.

24. Ва ӯ кӯҳи Шӯмрӯнро аз Сомар ба ду киккар нуқра харид, ва бар кӯҳ бино кард, ва номи шаҳреро, ки бино кард, ба номи Сомар, ки соҳиби кӯҳ буд, Сомария хонд.

25. Ва Омрӣ он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ва аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ӯ буданд, бадтар рафтор кард.

26. Ва комилан роҳи Ёробъом ибни Набот ва гуноҳҳои варо пайравӣ намуд, ки вай Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, то ки Худованд Худои Исроилро бо бутҳои худ ба ғазаб оваранд.

27. Ва бақияи аъмоли Омрӣ, ки кардааст, ва корнамоие ки нишон додааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

28. Ва Омрӣ бо падарони худ хобид, ва дар Сомария дафн карда шуд; ва писараш Аҳъоб ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

29. Ва Аҳъоб ибни Омрӣ дар соли сию ҳаштуми Осо, подшоҳи Яҳудо, бар Исроил подшоҳ шуд; ва Аҳъоб ибни Омрӣ бар Исроил дар Сомария бисту ду сол салтанат ронд.
30. Ва Аҳъоб ибни Омрӣ аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ӯ бу-данд, дар назари Худованд бештар рафтори бад кард.
31. Ба гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот пайравӣ карда-наш магар кам буд, ки ӯ Изобал бинти Этбаал, подшоҳи сидӯниёнро ба занӣ гирифт, ва рафта, Баалро ибодат кард, ва ба вай сачда бурд.
32. Ва дар хонаи Баал, ки дар Сомария бино кард, қурбон-гоҳе барои Баал барпо намуд.
33. Ва Аҳъоб Ашераро сохт; ва Аҳъоб қорҳои бадашро давом дода, бештар аз ҳамаи подшоҳони Исроил, ки пеш аз ӯ буданд, Худованд Худои Исроилро ба ғазаб овард.
34. Дар айёми ӯ Ҳиили байт-или Ерихӯро бино кард: бар нахустзодаи худ Абиром, бунъеди онро гузошт, ва бар писари хурдии худ Сачуб дарвозаҳояшро шинонид, бар тибқи каломии Худованд, ки ба воситаи Еҳушаъ ибни Нун гуфта буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Хизмати Ильёси набӣ, Пешгӯӣ дар бораи хушксолӣ.

1. ВА Ильёси тишбӣ, ки аз сокинони Цильод буд, ба Аҳъоб гуфт: «Ба ҳаёти Худованд Худои Исроил, ки ба ҳузу-раш истодаам, қасам мехӯрам, ки дар ин солҳо шабнам ва бо-рон нахоҳад борид, магар ки бар тибқи каломии ман».
2. Ва каломии Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфт:
3. «Аз ин ҷо рафта, ба тарафи шарқ рӯй овар ва наз-ди наҳри Карит, ки дар рӯ ба рӯи Урдун аст, пинҳон шав.
4. Ва аз он наҳр ту хоҳӣ нӯшид; ва Ман ба зоғон амр фармудам, ки дар он ҷо ба ту ғизо оваранд».
5. Ва ӯ рафта, бар тибқи каломии Худованд амал кард; ва рафта, назди наҳри Карит, ки дар рӯ ба рӯи Урдун аст, сокин шуд.

6. Ва зоғон барои ӯ нону гӯшт дар субҳ, ва нону гӯшт дар шом меоварданд, ва аз наҳр ӯ менӯшид.
7. Ва бо мурури замон наҳр хушк шуд, зеро ки борон дар замин набуд.

Ильёс дар Соревот.

8. Ва каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфт:
9. «Бархоста, ба Соревот, ки назди Сидӯн аст, бирав, ва дар он ҷо сукунат намо; инак, Ман ба бевазане дар он ҷо амр фармудам, ки ба ту ғизо диҳад».
10. Ва ӯ бархоста, ба Соревот рафт, ва ҳангоме ки ба дарвозаи шаҳр расид, инак, бевазан дар он ҷо чӯбпора мечид; ва ӯ варо даъват намуда, гуфт: «Лутфан, андак об барои ман дар зарфе биёр, то ки бинӯшам».
11. Вай барои овардани об рафт, вале ӯ варо даъват наму-да, гуфт: «Лутфан, як порча нон барои ман дар дасти худ биёр».
12. Вай гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд Худои ту, ки як кулча ҳам надорам, балки як мушт орд дар чалак ва андак равған дар кӯза ҳаст, ва инак, ман як-ду чӯбпора мечинам, ва рафта, онро барои худам ва писарам мепазам, ва мо онро мехӯрем ва мемирем».
13. Ва Ильёс ба вай гуфт: «Натарс, бирав ва он чи гуф-тӣ, бикун; аммо аввал кулчаи хурде аз он барои ман пухта, назди ман биёр, ва баъд барои худат ва писарат бипаз;
14. Зеро ки Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ча-лаки орд тамом нахоҳад шуд, ва кӯзаи равған кам нахоҳад монд, то рӯзе ки Худованд борон бар замин биборонад"».
15. Вай рафта, бар тибқи гуфтаи Ильёс амал кард; ва вай, ва ӯ, ва аҳли хонаи вай чандин айём хӯрданд.
16. Чалаки орд тамом нашуд, ва кӯзаи равған кам намонд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи Ильёс гуфта буд.

Зинда шудани писари бевазан.

17. Ва баъд аз ин ҳодисаҳо чунин воқеъ шуд, ки писари ин занани соҳиби хона бемор шуд, ва бемориаш он қадар сахт буд, ки ӯро рамаке намонд.

18. Вай ба Ильёс гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй марди Худо? Ту назди ман омадай, то ки гуноҳи моро хотиррасон намой ва писарамро бикушӣ».

19. Ва ӯ ба вай гуфт: «Писаратро ба ман бидех». Ва ӯро аз оғӯши вай гирифта, ба болохонае ки дар он сукунат дошт, баровард, ва ӯро бар бистари худ хобонид.

20. Ва сӯи Худованд хонда, гуфт: «Эй Худованд Худои ман! Оё ба сари бевазана низ, ки ман назди вай сукунат дорам, офате оварда, писарашро мекушӣ?»

21. Ва худро се қарат бар писар ёзонид, ва сӯи Худованд хонда, гуфт: «Эй Худованд Худои ман! Лутфан, ҷони ин писар андаруни ӯ баргардад!»

22. Ва Худованд овози Ильёсро шунид, ва ҷони писар андаруни ӯ баргашт, ва ӯ зинда шуд.

23. Ва Ильёс писарро гирифта, аз болохона ба хона фурувард, ва ӯро ба модараш супурд; ва Ильёс гуфт: «Бубин, писарат зинда аст».

24. Ва ин зан ба Ильёс гуфт: «Акнун ман дониستم, ки ту марди Худо ҳастӣ, ва каломи Худованд дар даҳони ту рост аст».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ильёс назди Аҳъоб меравад.

1. Ва баъд аз рӯзҳои зиёде каломи Худованд дар соли сеюм бар Ильёс нозил шуда, гуфт: «Рафта, худро ба Аҳъоб зоҳир нам, ва Ман бар замин борон хоҳам боронид».

2. Ва Ильёс рафт, то ки худро ба Аҳъоб нишон диҳад; ва қаҳтӣ дар Сомария сахт буд.

3. Ва Аҳъоб Убадъёхуро, ки ноziри хонаи ӯ буд, даъват намуд; ва Убадъёху шахси бағоят худотарс буд.

4. Ва ҳангоме ки Изобал анбиёи Худовандро маҳв менамуд, Убадьёху сад нафар анбиёро гирифта, дар мағораҳо панҷоҳнафарӣ пинҳон кард, ва онҳоро бо нон ва об таъмин намуд.
5. Ва Аҳъоб ба Убадьёху гуфт: «Дар замин ҳамаи чашма-ҳои об ва ҳамаи наҳрҳоро тай намоед, ки шояд алафе пайдо карда, аспон ва хачиронро зинда нигоҳ дорем, ва аз чорпоён маҳрум нашавем».
6. Ва онҳо заминро дар миёни худ тақсим карданд, то ки онро тай намоянд: Аҳъоб бо як роҳ танҳо рафт, ва Убадьё-ху бо роҳи дигар танҳо рафт.
7. Ва ҳангоме ки Убадьёху дар роҳ буд, инак, Ильёс бо вай вохӯрд; вай ӯро шинохт ва бар рӯи худ афтада, гуфт: «Оё оғоям Ильёс ту ҳастӣ?»
8. Вай ба ӯ гуфт: «Ман ҳастам; рафта, ба оғои худ би-гӯй: "Ильёс ин ҷост"».
9. Вай гуфт: «Ман чӣ гуноҳ кардаам, ки ту банди худро ба дасти Аҳъоб месупорӣ, то ки маро бидушад?»
10. Қасам ба ҳаёти Худованд Худои ту, ки қавме ва мамлакате нест, ки оғоям барои ҷустуҷӯи ту ба он ҷо нафирис-тода бошад, ва онҳо мегуфтанд: "Ин ҷо нест"; ва ӯ он мамлакат ва халқро қасам мебуд, ки тӯро наёфтаанд;
11. Ва алҳол ту мегӯй: рафта, ба оғои худ би-гӯй: "Ильёс ин ҷост".
12. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чун аз пеши ту биравам, ва Рӯҳи Худованд тӯро ба ҷое ки наменонам, бардошта барад, ва ман рафта ба Аҳъоб хабар диҳам, ва ӯ тӯро наё-бад, — дар он сурат ӯ маро хоҳад кушт; ва банди аз ба-чагии худ аз Худованд метарсад;
13. Оё оғоям хабар наёфтааст аз он ки ман кардам, яъне вақте ки Изобал анбиёи Худовандро мекушт, ман сад на-фар анбиёро дар мағораҳо панҷоҳнафарӣ пинҳон кардам, ва онҳоро бо нон ва об таъмин намудам;
14. Ва алҳол ту мегӯй: рафта ба оғоят би-гӯй: "Ильёс ин ҷост". Пас, ӯ маро хоҳад кушт».

15. Ва Ильёс гуфт: «Ба ҳаёти Худованди лашкарҳо, ки ба ҳузураш истодаам, қасам мехӯрам, ки имрӯз худро ба вай нишон хоҳам дод».

16. Ва Убадъёху ба истиқболи Аҳъоб рафта, ба вай ха-бар дод; ва Аҳъоб ба истиқболи Ильёс рафт.

Ильёс бо Аҳъоб вохӯрда, варо барои гуноҳояш мазаммат менамояд.

17. Ва ҳангоме ки Аҳъоб Ильёсро дид, Аҳъоб ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳастӣ, ки Исроилро ба изтироб андохтай?»

18. Ва ӯ гуфт: «Исроилро ман ба изтироб наандохтаам, балки ту ва хонадони падарат, чунки шумо аҳкоми Худовандро тарк кардед, ва ту Баалҳоро пайравӣ намудӣ.

19. Ва алҳол фиристода, тамоми Исроилро назди ман бар кӯҳи Кармил чамъ кун, ва низ чорсаду панҷоҳ нафар анбиёи Баал ва чорсад нафар анбиёи Ашераро, ки аз суфраи Изобал хӯрок мехӯранд».

20. Ва Аҳъоб назди тамоми банӣ-Исроил фиристод, ва анбиёро бар кӯҳи Кармил чамъ кард.

21. Ва Ильёс ба тамоми қавм наздик омада, гуфт: «То ба кай шумо дар миёни ду ақида мекалавед? Агар Худованд аст Худо, — Ӯро пайравӣ намоед, ва агар Баал аст, — варо пайравӣ намоед». Вале қавм дар ҷавоби ӯ сухане нагуфтанд.

22. Ва Ильёс ба қавм гуфт: «Ман танҳо ҳамчун набии Худованд боқӣ мондаам, валекин анбиёи Баал чорсаду панҷоҳ нафаранд.

23. Бигзор ба мо ду гов диҳанд, ва онҳо бигзор як гов-ро барои худ интиҳоб намоянд, ва онро пора-пора карда, бар ҳезум монанд, вале оташ нагузоранд; ва ман гови ди-гарро тайёр карда, бар ҳезум мемонам, вале оташ намегу-зорам.

24. Ва шумо номи худои худро бихонед, ва ман исми Худовандро хоҳам хонд, ва он Худое ки бо оташ ҷавоб гардонад, Ӯ Худо бошад». Ва тамоми қавм ҷавоб дода, гуфтанд: «Дуруст гуфтӣ».

Худованд зидди Баал.

25. Ва Ильёс ба анбиёи Баал гуфт: «Як говро барои худ интихоб намуда, шумо аввал тайёр кунед, зеро ки бисъёр хастед; ва номи худои худро бихонед, вале оташ нагузоред».

26. Ва говеро, ки ба онҳо дода шуд, гирифта, тайёр кар-данд, ва номи Баалро аз субҳ то нимирузӣ хонда, гуфтанд: «Эй Баал, ба мо ҷавоб гардон!» Вале на садое буд ва на ҷа-вобе. Ва онҳо назди қурбонгоҳе ки сохта буданд, частухез мекарданд.

27. Ва дар нимирузӣ Ильёс онҳоро тамасхур намуда, гуфт: «Бо овози баланд бихонед, зеро ки вай худост; шояд, ба мусоҳибае машғул бошад, ё барои қазои ҳочат дур шуда бошад, ё дар сафар бошад, шояд, хоб рафта бошад, ва бедор шавад».

28. Ва онҳо бо овози баланд мехонданд, ва худро, бар тиб-қи одати худ, бо шамшерҳо ва найзаҳо захмдор мекарданд, ба дараҷае ки хун бар онҳо чорӣ мешуд.

29. Ва баъд аз гузаштани нимирузӣ онҳо то вақти баровардани қурбонии шом доду фаръёд карданд, валекин на садое буд, на ҷавобе ва на таваҷҷӯҳе.

30. Ва Ильёс ба тамоми қавм гуфт: «Ба ман наздик оед». Ва тамоми қавм ба ӯ наздик омаданд; ва ӯ қурбонгоҳи Худовандро, ки вайрон шуда буд, таъмир кард.

31. Ва Ильёс дувоздаҳ санг гирифт, бар тибқи шумораи сибтҳои банӣ-Яъқуб, ки каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфта буд: «Номи ту Исроил хоҳад буд».

32. Ва аз он сангҳо қурбонгоҳе ба исми Худованд бино кард; ва гирдогирди қурбонгоҳ хандаке сохт, ки сатҳи киш-ти ду сео тухмиро дошт.

33. Ва ҳезумро ҷо ба ҷо монд; ва говро пора-пора карда, бар ҳезум гузошт.

34. Ва гуфт: «Чор чалакро об пур карда, бар қурбонии сӯхтанӣ ва бар ҳезум бирезед». Ва гуфт: «Бори дуом ин

корро бикунед!» Ва бори дуом карданд. Ва гуфт: «Бори сеюм ин корро бикунед!» Ва бори сеюм карданд.

35. Ва об гирдогирди қурбонгоҳ чорӣ шуд, ва хандақ низ аз об пур шуд.

36. Ва дар вақти баровардани қурбонии шом Ильёси набӣ наздик омада, гуфт: «Эй Худованд, Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил! Бигзор имрӯз маълум гардад, ки Ту дар Исроил Худо ҳастӣ, ва ман бандаи Ту ҳастам, ва ҳамаи инро бар тибқи каломи Ту кардаам.

37. Маро иҷобат намо, эй Худованд, маро иҷобат намо! Ва бигзор ин қавм дарк кунанд, ки Ту Худованд Худо ҳастӣ, ва Ту дили онҳоро хоҳӣ баргардонид».

38. Ва оташи Худованд фурӯ рехта, қурбонии сӯхтанӣ ва ҳезум ва хокро фурӯ бурд, ва обро, ки дар хандақ буд, лесид.

39. Ва тамоми қавм инро диданд, ва бар рӯи худ афтада, гуфтанд: «Худованд Худост! Худованд Худост!»

40. Ва Ильёс ба онҳо гуфт: «Анбиёи Баалро дастгир ку-нед, як нафар ҳам аз онҳо раҳо нашавад!» Ва онҳоро дастгир карданд. Ва Ильёс онҳоро назди наҳри Қишӯн фурӯд овард, ва дар он ҷо онҳоро кушт.

41. Ва Ильёс ба Аҳъоб гуфт: «Баромада, бихӯр ва бинӯш, зеро ки садои борони зиёде меояд».

Ильёс бар кӯҳи Кармил.

42. Ва Аҳъоб баромад, то ки бихӯрад ва бинӯшад; ва Ильёс бар қуллаи Кармил баромада, бар замин ҳам шуд, ва рӯи худро ба миёни зонуҳояш гузошт.

43. Ва ба навқари худ гуфт: «Лутфан, баромада ба тарафи баҳр бингар». Вай баромада, нигарист ва гуфт: «Чизе нест». Ҳафт бор Ильёс ба ӯ гуфт: «Боз бирав ва бингар».

44. Ва дар бори ҳафтум вай гуфт: «Инак, абри хурде ба андозаи кафи одам аз баҳр мебарояд». Ва ӯ гуфт: «Баромада, ба Аҳъоб бигӯй: "Аробаатро баста, фурӯд ой, то ки борон ба ту монёӣ нашавад"».

45. Дар ин миён осмон аз абрҳо ва аз бод тира шуда, борони сахт борид; ва Аҳъоб ба аробааш савор шуда, ба Изреѝил рафт.

46. Ва дасти Худованд бар Ильѝс буд, ва ӯ камари худро баста, пешопеши Аҳъоб то даромадгоҳи Изреѝил давид.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Худованд набиро муҳофизат менамояд.

1. ВА Аҳъоб ба Изобал аз он чи Ильѝс кард, ва чӣ гуна тамоми анбиёро бо шамшер кушт, хабар дод.

2. Ва Изобал қосидеро назди Ильѝс фиристода, гуфт: «Худоён ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар фардо дар ҳамин вақт қони туро мисли қони яке аз онҳо насозам».

3. Ва ӯ ин хатарро дида, бархост ва барои ҳифзи қони худ равона шуда, ба Беэр-Шобаъ, ки дар Яхудост, омад, ва навқари худро дар он ҷо гузошт.

4. Ва худаш дар биёбон роҳи якрӯзаро тай намуд, ва омада, зери дараҳти ратам нишаст, ва ба қони худ маргро хоста, гуфт: «Бас аст! Алҳол, эй Худованд, қони маро бигир, зеро ки ман аз падарони худ беҳтар нестам».

5. Ва зери дараҳти ратам ёзида, хобид. Ва инак, фариштае ӯро ламс намуда, гуфт: «Бархез, бихӯр».

6. Ва ӯ нигарист, ва инак, назди сараш кулчаи бар лахчаҳо пухташуда ва кӯзаи об буд. Ва ӯ хӯрд ва нӯшид, ва боз хобид.

7. Ва фариштаи Худованд бори дуюм омад, ва ӯро ламс намуда, гуфт: «Бархез, бихӯр, зеро ки роҳи дуре пеши туст».

Ильѝс бар кӯҳи Хӯриб.

8. Ва ӯ бархоста, хӯрд ва нӯшид, ва бо қуввати ин хӯрок чил рӯз ва чил шаб то Хӯриб, ки кӯҳи Худост, рафт.

9. Ва дар он ҷо ба мағорае даромад, ва шабро дар он гузаронид. Ва инак, каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, ба ӯ гуфт: «Эй Ильѝс, туро дар ин ҷо чӣ кор аст?»

10. Ва ӯ гуфт: «Ман барои Худованд Худои лашкарҳо рашки азиме дорам, зеро ки банӣ-Исроил аҳди Туро тарк намудаанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон кардаанд ва анбиёи Туро бо шамшер куштаанд; ва танҳо ман боқӣ мондаам, вале чони маро низ металабанд, то ки онро бигиранд».

11. Ва гуфт: «Берун ой ва бар кӯҳ ба ҳузури Худованд биист». Ва инак, Худованд убур менамояд, ва боди азим ва пурзӯре кӯҳҳоро ба ҳузури Худованд аз ҳам ҷудо ва сахраҳоро пора-пора мекунад, вале Худованд дар бод нест. Ва баъд аз бод — зилзилае, вале Худованд дар зилзила нест.

12. Ва баъд аз зилзила — оташе, вале Худованд дар оташ нест. Ва баъд аз оташ — садои пичирроси оҳиста.

13. Ва ҳангоме ки Ильёс инро шунид, рӯи худро бо ридои худ пӯшонид, берун омад ва дар даҳани мағора истод. Ва инак, овозе ба ӯ мурочиат намуда, гуфт: «Эй Ильёс, туро дар ин ҷо чӣ кор аст?»

14. Ва ӯ гуфт: «Ман барои Худованд Худои лашкарҳо рашки азиме дорам, зеро ки банӣ-Исроил аҳди Туро тарк намудаанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон кардаанд ва анбиёи Туро бо шамшер куштаанд; ва танҳо ман боқӣ мондаам, вале чони маро низ металабанд, то ки онро бигиранд».

15. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Рафта, бо роҳи худ ба биёбони Димишқ баргард, ва омада, Ҳазоилро ба подшоҳӣ бар Арам тадҳин намо;

16. Ва Еҳу ибни Нимширо ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намо, ва Элишоъ ибни Шофотро, ки аз Обил-Маҳӯло мебошад, ба набигӣ ба ҷои худат тадҳин намо.

17. Ва ҳар кӣ аз шамшери Ҳазоил раҳо шавад, варо Еҳу хоҳад кушт; ва ҳар кӣ аз шамшери Еҳу раҳо шавад, варо Элишоъ хоҳад кушт.

18. Ва Ман дар Исроил ҳафт ҳазор нафарро боқӣ хоҳам гузошт, — ҳар зонуеро, ки пеши Баал ҳам нашудааст, ва ҳар даҳонеро, ки варо набӯсидааст».

Даъват шудани Элишоъ.

19. Ва ӯ аз он чо рафта, Элишоъ ибни Шофотро ёфт, ки вай шудгор мекард; дувоздаҳ ҷуфт гов пешопеши вай, ва худаш бо ҷуфти дувоздахум буд. Ва Илёс аз пеши вай гузашта, ридои худро бар китфи вай партофт.

20. Вай говҳоро тарк намуда, аз ақиб Илёс давид, ва гуфт: «Изн бидеҳ, ки падару модари худро бибӯсам, ва сонӣ аз ақиб ту биравам». Ва ӯ ба вай гуфт: «Бирав ва баргард, зеро ки ман ба ту чӣ кардам?»

21. Ва барои пайравии ӯ баргашта, як ҷуфт говҳоро гирифт, ва онҳоро забҳ намуда, гӯшташонро бар оташи олоти говон пухт, ва онро ба мардум дод, ва онҳо хӯрданд; ва бархоста, аз ақиб Илёс рафт, ва хизмати ӯро ба чо овард.

БОБИ БИСТУМ

Аҳъоб ба Арам лашкар мекашад.

1. Ва Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, тамоми лашкари худро чамъ кард, ва сию ду подшоҳ, ва аспон ва аробаҳо ҳамроҳи вай буданд; ва баромада, Сомарияро муҳосира намуд, ва бо он чанг кард.

2. Ва қосидонро назди Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба шаҳр фиристод.

3. Ва ба ӯ гуфт: «Бин-Ҳадад чунин мегӯяд: "Нукраи ту ва тиллои ту аз они ман аст; занон ва писарони беҳтарини ту аз они мананд"».

4. Ва подшоҳи Исроил ҷавоб гардонида, гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, бигзор мувофиқи гуфтаи ту ман ва тамоми дороии ман аз они ту бошем».

5. Ва қосидон бори дигар омада, гуфтанд: «Бин-Ҳадад чунин амр фармуда, мегӯяд: "Ман назди ту фиристода гуфта будам, ки нукраи худ ва тиллои худ ва занони худ ва писарони худро ту ба ман бидиҳ;»

6. Аз ин рӯ, фардо ман навкарони худро назди ту мефиристам, то ки хонаи ту ва хонаҳои навкаронатро кофтуков

кунанд, ва ҳар чиро, ки дар назари ту писандида аст, ба дасти худ гирифта, бибаранд"».

7. Ва подшоҳи Исроил ҳамаи пирони Исроилро даъват намуда, гуфт: «Бидонед ва бубинед, ки вай қасди баде до-рад, зеро вақте ки вай оид ба занон ва писаронам ва нуқра ва тиллоям фиристода буд, ман иддаояшро рад накардам».

8. Ва ҳамаи пирон ва тамоми қавм ба ӯ гуфтанд: «Гӯш накун ва розӣ нашав».

9. Ва ӯ ба қосидони Бин-Ҳадад гуфт: «Ба оғоям подшоҳ бигӯед: "Ҳар чи бори аввал ба бандаи худ дар бораи он фиристодӣ, ба чо хоҳам овард, вале ин корро наметавонам ба чо оварам"». Ва қосидон рафта, ҷавобро ба вай расониданд.

10. Ва Бин-Ҳадад назди ӯ фиристода, гуфт: «Худоён ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар ғубори Сомария барои ҳамаи одамоне ки ҳамроҳи мананд, як муштӣ бирасад».

11. Ва подшоҳи Исроил ҷавоб гардонид, гуфт: «Бигӯед: "Он ки шамшер ба камар мебандад, набояд мисли он ки шамшер аз камар мекушояд, фахр намояд"».

12. Ва ҳангоме ки вай ин суханро шунид, дар ҳолате ки бо подшоҳон дар хаймаҳо бо шаробнӯшӣ машғул буд, ба навкаронаш гуфт: «Манчаниқҳоро тайёр кунед!» Ва онҳо манчаниқҳоро ба муқобили шаҳр тайёр карданд.

13. Ва инак, набие ба Аҳъоб, подшоҳи Исроил, наздик омада, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Оё ин издиҳоми азимро мебинӣ? Инак, Ман имрӯз онҳоро ба дасти ту месупорам, то бидонӣ, ки Ман Худованд ҳастам"».

14. Ва Аҳъоб гуфт: «Ба воситаи кӣ?» Вай гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Ба воситаи навкарони сарварони вилоятҳо"». Ва ӯ гуфт: «Кист, ки ба ҳарбу зарб шурӯъ намояд?» Вай гуфт: «Ту».

Ғалабаи ӯ бар арамиён.

15. Ва ӯ навкарони сарварони вилоятҳоро дар шумор овард, ва онҳо дусаду сию ду нафар буданд; ва баъд аз онҳо тамоми қавмро, тамоми банӣ-Исроилро дар шумор овард, ки хафт хазор нафар буданд.

16. Ва онҳо дар нимирузӣ берун омаданд; ва Бин-Ҳадад бо он подшоҳон, яъне бо сию ду подшоҳе ки ба ӯ мадад мерасониданд, дар хаймаҳо шаробнӯшӣ карда маст шуда буд.

17. Ва навкарони сарварони вилоятҳо аввал берун омаданд. Ва Бин-Ҳадад фиристод, ва ба вай хабар расонида, гуфтанд: «Аз Сомария одамон берун омадаанд».

18. Вай гуфт: «Хоҳ барои сулҳ берун омада бошанд, онҳоро

19. Ва ӯ аз он чо рафта, Элишоъ ибни Шофотро ёфт, ки вай шудгор мекард; дувоздаҳ чуфт гов пешопеши вай, ва худаш бо чуфти дувоздахум буд. Ва Ильёс аз пеши вай гу-зашта, ридои худро бар китфи вай партофт.

20. Вай говҳоро тарк намуда, аз ақиби Ильёс давид, ва гуфт: «Изн бидех, ки падару модари худро бибӯсам, ва сонӣ аз ақиби ту биравам». Ва ӯ ба вай гуфт: «Бирав ва баргард, зеро ки ман ба ту чӣ кардаам?»

21. Ва барои пайравии ӯ баргашта, як чуфт говҳоро ги-рифт, ва онҳоро забҳ намуда, гӯшташонро бар оташи олоти говон пухт, ва онро ба мардум дод, ва онҳо хӯрданд; ва бар-хоста, аз ақиби Ильёс рафт, ва хизмати ӯро ба чо овард.

БОБИ БИСТУМ

Аҳъоб ба Арам лашкар мекашад.

1. Ва Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, тамоми лашкари худро чамъ кард, ва сию ду подшоҳ, ва аспон ва аробаҳо ҳамроҳи вай буданд; ва баромада, Сомарияро муҳосира намуд, ва бо он чанг кард.

2. Ва қосидонро назди Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба шаҳр фиристод.

3. Ва ба ӯ гуфт: «Бин-Ҳадад чунин мегӯяд: "Нукраи ту ва зинда дастгир кунед, ва хоҳ барои ҳарбу зарб берун омада бошанд, онҳоро зинда дастгир кунед».

19. Ва инҳо, яъне навкарони сарварони вилоятҳо ва лашкаре ки аз ақибашон буд, аз шаҳр берун омаданд.

20. Ва ҳар яке аз онҳо ҳарифи худро зада куштанд, ва арамиён рӯ ба гурез оварданд, ва исроилиён онҳоро таъқиб мекарданд; ва Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, ба асп савор шуда, бо чанде аз сарваронаш раҳой ёфт.

21. Ва подшоҳи Исроил берун омада, аспон ва аробахоро зарба зад, ва ба Арам шикасти азиме расонид.

Набӣ Аҳъобро таъкид менамояд.

22. Ва он набӣ ба подшоҳи Исроил наздик омада, ба ӯ гуфт: «Рафта, худро мустаҳкам намо, ва бидон ва бубин, ки чӣ мекунӣ, зеро ки баъд аз гузаштани як сол подшоҳи Арам ба муқобили ту хоҳад баромад».

Юруши дуҷумбора ба зидди Арам.

23. Ва бандагони подшоҳи Арам ба вай гуфтанд: «Худоёни кӯҳҳо худоёни онҳоянд, бинобар ин онҳо бар мо ғолиб омаданд, валекин агар бо онҳо дар даштрӯя ҷанг кунем, ҳатман ғолиб хоҳем омад;

24. Ва ту ба ин мазмун амал намо: ҳар яке аз подшоҳонро аз ҷояш дур сохта, волиёнро ба ҷои онҳо таъин намо.

25. Ва ту лашкареро ба қадри лашкаре ки аз ту талаф шудааст, асп дар ивази асп, ва ароба дар ивази ароба, барои худ барпо намо, ва мо бо онҳо дар даштрӯя ҷанг карда, ҳатман бар онҳо ғолиб хоҳем омад». Вай ба овози онҳо гӯш дода, ҳамин тавр амал намуд.

26. Ва баъд аз гузаштани як сол Бин-Ҳадад арамиёнро дар шумор овард, ва ба Афиқ баромад, то ки бо Исроил ҷанг кунад.

27. Ва банӣ-Исроил ба шумор оварда ва бо озуқа ва силоҳ таъмин карда шуданд, ва ба истиқболи онҳо рафтанд; ва банӣ-Исроил ба муқобили онҳо мисли ду рамаи бузон ўрду заданд, вале арамиён заминро пур карданд.

28. Ва он марди Худо наздик омад, ва ба подшоҳи Исроил сухан ронда, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Азбаски арамиён гуфтанд, ки Худованд Худои кӯххост, вале Худои водиҳо нест, бинобар ин Ман тамоми ин издиҳои азимро ба дасти ту хоҳам супурд, то бидонед, ки Ман Худованд хастам"».

29. Ва инҳо ба муқобили онҳо ҳафт рӯз ўрду заданд, ва дар рӯзи ҳафтум ҳарбу зарб оғоз шуд, ва банӣ-Исроил аз арамиён сад ҳазор пиёдаро дар як рӯз куштанд.

30. Ва боқимондагон ба шаҳри Афиқ гурехтанд, ва ҳисор бар бисту ҳафт ҳазор нафар боқимондагон фурӯ ғалтид; ва Бин-Ҳадад гурехта, дар шаҳр ба ҳучраи дохилӣ даромад.

31. Ва бандагонаш ба ӯ гуфтанд: «Инак, мо шунидаем, ки подшоҳони хонадони Исроил подшоҳони эҳсонкоранд; пас, палосҳо ба камари худ ва арғамчинҳо бар сари худ бибандем, ва назди подшоҳи Исроил бароем, ки ӯ шояд ба ҷони ту тарахҳум намояд».

32. Ва онҳо палосҳо бар камари худ ва арғамчинҳо бар сари худ бастанд, ва назди подшоҳи Исроил омада, гуфтанд: «Бандаат Бин-Ҳадад мегӯяд: "Лутфан, ба ҷони ман тарахҳум намо"». Ва ӯ гуфт: «Оё вай ҳанӯз зинда аст? Вай бародари ман аст».

33. Ва он одамон инро фоли нек доништа ва фавран суханро аз даҳони ӯ гирифта, гуфтанд: «Оре, бародарат Бин-Ҳадад!» Ва ӯ гуфт: «Рафта, варо биёред». Ва Бин-Ҳадад назди ӯ баромад, ва ӯ варо бар ароба савор кард.

34. Вай ба ӯ гуфт: «Шаҳрҳоеро, ки падарам аз падарат гирифта буд, бармегардонам; ва ту бозоргоҳҳо барои худ дар Димишқ хоҳӣ дошт, чунон ки падарам дар Сомария дошт». Ва ӯ гуфт: «Ман туро бо ҳамин аҳд раҳо мекунам». Ва бо вай аҳд баста, варо раҳо кард.

Гуноҳи Аҳъоб.

35. Ва касе аз писарони анбиё, бар тибқи каломи Худо-ванд, ба ёри худ гуфт: «Лутфан, маро бизан». Вале он кас аз заданаш сар кашид.

36. Ва ӯ ба вай гуфт: «Азбаски ту ба овози Худованд гӯш надодӣ, ҳамин ки аз назди ман биравӣ, шере туро хоҳад кушт». Ва ҳангоме ки вай аз назди ӯ рафт, шере ба вай дучор омада, варо кушт.

37. Ва ӯ каси дигарро ёфта, гуфт: «Лутфан, маро бизан». Ва он кас ӯро зада, бо зарбааш маҷрӯҳ кард.

38. Ва он набӣ рафта, дар сари роҳ мунтазири подшоҳ ис-тод; ва бо пардае чашмони худро пӯшонид.

39. Ва ҳангоме ки подшоҳ мегузашт, ӯ подшоҳро нидо карда, гуфт: «Бандаат ба ҳарбу зарб баромад, ва инак, шах-се ба тарафе рафт ва касеро назди ман оварда, гуфт: "Ин одамро посбонӣ намо; агар вай ғоиб шавад, чони ту дар ивази чони вай хоҳад буд, ё ки як киккар нуқра хоҳӣ дод".

40. Ва чун бандаат бо ин ё он коре шуғл дошт, вай ғоиб шуд». Ва подшоҳи Исроил ба ӯ гуфт: «Сазои ту ҳамин аст; худат фатво додай».

41. Ва ӯ фавран пардаро аз чашмонаш бардошт; ва под-шоҳи Исроил ӯро шинохт, ки яке аз анбиёст.

42. Ва ӯ ба вай гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Азбаски ту касеро, ки Ман ба марг маҳкум намудаам, аз дасти худ раҳо кардӣ, бинобар ин чони ту дар ивази чони вай, ва қавми ту дар ивази қавми вай хоҳад буд"».

43. Ва подшоҳи Исроил ғамгин ва музтариб гардида, ба хонаи худ рафт, ва ба Сомария ворид шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Аҳъоб меҳоҳад тоқзори Нобӯтро соҳиб шавад.

1. ВА баъд аз ин ҳодисаҳо чушн воқеъ шуд: Нобӯти изреъилӣ дар Изреъил дар паҳлуи қасри Аҳъоб, подшоҳи Сомария, тоқзоре дошт.

2. Ва Аҳъоб ба Нобӯт сухан ронда, гуфт: «Токзоратро ба ман бидеҳ, то ки полизе барои ман бишавад, зеро ки он дар паҳлуи хонаи ман аст; ва ман дар ивази он ба ту токзо-ри аз он хубтаре хоҳам дод, ё агар дар назарат писанд ояд, ба қадри қимати он ба ту нуқра хоҳам дод».
3. Вале Нобӯт ба Аҳъоб гуфт: «Ҳошо аз тарси Худо-ванд, ки ман мероси падаронамро ба ту бидиҳам».
4. Ва Аҳъоб аз сухане ки Нобӯти изреъилий ба ӯ гуфт, ғамгин ва музтариб гардида, ба хонаи худ омад, зеро ки вай гуфт: «Мероси падаронамро ба ту нахоҳам дод». Ва ӯ бар бис-тари худ хобида, рӯи худро гардонид, ва хӯроке нахӯрд.
5. Ва занаш Изобал назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Чаро рӯхи ту музтариб шудааст, ва хӯроке намехӯрӣ?»
6. Ва ӯ ба вай гуфт: «Вақте ки ман ба Нобӯти изреъилий сухан ронда гуфтам: "Токзоратро ба ман ба нуқра бидеҳ, ё агар хоҳӣ, дар ивази он токзори дигаре ба ту хоҳам дод", вай гуфт: "Токзори худро ба ту нахоҳам дод"».
7. Ва занаш Изобал ба ӯ гуфт: «Оё ту алҳол бар Исроил чунин салтанат меронӣ? Бархез ва хӯрок бихӯр, ва биг-зор дили ту хуш бошад: ман токзори Нобӯти изреъилиро ба ту хоҳам дод».
8. Вай мактубҳо аз номи Аҳъоб навишта, бар онҳо мӯҳри ӯро гузошт, ва мактубҳоро ба пирон ва асилзодагоне ки бо Нобӯт дар шаҳраш сукунат доштанд, фиристод.
9. Ва дар мактубҳо вай чунин навишта буд: «Рӯзадорӣ эълон намоед ва Нобӯтро дар сари қавм биншонед;
10. Ва ду шахси нобакорро дар рӯ ба рӯи ӯ биншонед, то ки онҳо гувоҳӣ дода, бигӯянд: "Ту дар ҳаққи Худо ва под-шоҳ куфр гуфтӣ"; ва ӯро берун бароварда, сангсор кунед, то ки бимирад».
11. Ва аҳли шаҳри ӯ, яъне пирон ва асилзодагоне ки дар шаҳраш сукунат доштанд, бар тибқи амре ки Изобал ба онҳо фиристода буд, амал карданд, ончунон ки дар мак-тубҳои ба онҳо фиристодаи вай навишта шуда буд:
12. Рӯзадорӣ эълон карданд, ва Нобӯтро дар сари қавм нишонданд;

13. Ва ду шахси нобакор омада, дар рӯ ба рӯи ӯ нишас-танд, ва ин шахсони нобакор пеши қавм ба зидди Нобӯт гувоҳӣ дода, гуфтанд: «Нобӯт дар ҳаққи Худо ва подшоҳ куфр гуфт». Ва ӯро аз шаҳр берун бароварда, сангсор кар-данд, ва ӯ мурд.

14. Ва назди Изобал фиристода, гуфтанд: «Нобӯт сангсор шуда, мурд».

15. Ва чун Изобал шунид, ки Нобӯт сангсор шуда мурдааст, Изобал ба Аҳъоб гуфт: «Бархез ва тоқзори Нобӯти изреъи-лиро, ки нахост ба ту ба нуқра бидиҳад, тасарруф намо, зеро ки ӯ зинда нест, балки мурдааст».

16. Ва чун Аҳъоб шунид, ки Нобӯт мурдааст, Аҳъоб бар-хост, то ки назди тоқзори Нобӯти изреъилий фурӯд омада, онро тасарруф намояд.

Ильёс ҳалокати Аҳъобро пешгӯӣ мекунад.

17. Ва каломи Худованд бар Ильёси тишбӣ нозил шуда, гуфт:

18. «Бархез ва ба истиқболи Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ки дар Сомария аст, фурӯд ой; инак, ӯ дар тоқзори Нобӯт мебошад, ки ба он ҷо фурӯд омадааст, то ки онро тасарруф намояд;

19. Ва ба ӯ сухан ронда, бигӯй: "Худованд чунин мегӯяд: ҳам куштӣ ва ҳам тасарруф мекунӣ?" Ва боз ба ӯ сухан ронда, бигӯй: "Худованд чунин мегӯяд: дар ҳамон ҷое ки сагон хуни Нобӯтро лесиданд, сагон хуни туро низ хоҳанд лесид"».

20. Ва Аҳъоб ба Ильёс гуфт: «Оё маро ёфтӣ, эй душма-ни ман?» Ва ӯ гуфт: «Орё, ёфтам, чунки ту худро фурӯх-тай, то он чиро, ки дар назари Худованд бад аст, ба амал оварӣ.

21. Инак, Ман бар ту фалокате оварда, туро тамоман бар-ҳам хоҳам дод, ва аз Аҳъоб ҳар наринаро, хоҳ бандӣ ва хоҳ озод дар Исроил бошад, маҳв хоҳам кард.

22. Ва хонадони туро мисли хонадони Ёробъом ибни Набот ва мисли хонадони Баъшо ибни Аҳиё хоҳам кард, барои

он ки ту Маро ба ғазаб овардаї ва Исроилро гирифтори гу-ноҳ гардонидаї.

23. Ва дар бораи Изобал низ Худованд сухан ронда, гуфт: "Сагон Изобалро назди ҳисори Изреїл хоҳанд хӯрд".

24. Ҷар киро, ки аз Аҳъоб дар шаҳр бимирад, сагон хо-ҳанд хӯрд, ва ҳар киро, ки дар саҳро бимирад, мурғони ҳа-во хоҳанд хӯрд».

25. Ҷанӯз касе мисли Аҳъоб набуд, ки ӯ худро фурӯхт, то он чиро, ки дар назари Худованд бад аст, ба амал ова-рад, ки ба ин амал ӯро занаш Изобал барангехт.

26. Ва ӯ рафтори бағоят зиште карда, бутҳоро пайравї намуд, ончунон ки амӯриён амал мекарданд, ки онҳоро Худо-ванд аз пеши банї-Исроил бадар ронда буд.

Худованд ба Аҳъоб тараҳҳум менамояд.

27. Ва ҳангоме ки Аҳъоб ин суханонро шунид, либос-хояшро дарронид, ва палосе дар бар кард, ва рӯза дошт, ва дар палос меҳобид, ва ғамгинона роҳ мерафт.

28. Ва каломи Худованд бар Ильёси тишбї нозил шуда, гуфт:

29. «Оё Аҳъобро мебинї, чї гуна ба ҳузури Ман гардан фурувардааст? Азбаски ӯ ба ҳузури Ман гардан фурувардааст, он фалокатро дар айёми ӯ нахоҳам овард, балки дар айёми писараш он фалокатро бар хонадони ӯ хоҳам овард».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Сулҳи сесола дар миёни Арам ва Исроил. Аҳъоб бо Еҳӯшофот ба муқобили Ромӯт меҷангад.

1. ВА се сол умр ба сар бурданд, бе он ки дар миёни Арам ва Исроил ҷанг бошад.

2. Ва дар соли сеюм чунин воқеъ шуд, ки Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, назди подшоҳи Исроил фурӯд омад.

3. Ва подшоҳи Исроил ба навкарони худ гуфт: «Оё ме-донед, ки Ромӯт-Цильод аз они мост? Ва мо аз гирифтани он аз дасти подшоҳи Арам худдорӣ намуда, хомӯш мондаем».

4. Ва ӯ ба Ехӯшофот гуфт: «Оё бо ман ба ҷанги зидди Ромӯт-Цильод меравӣ?» Ва Ехӯшофот ба подшоҳи Исроил гуфт: «Ман мисли ту ҳастам, қавми ман мисли қавми ту, аспони ман мисли аспони ту».

5. Ва Ехӯшофот ба подшоҳи Исроил гуфт: «Лутфан, ту имрӯз каломи Худовандро бипурс».

Анбиёи козиб ба ҳузури Аҳъоб.

6. Ва подшоҳи Исроил анбиёро, ки тақрибан чорсад нафар буданд, ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Оё ба ҷанги зидди Ромӯт-Цильод биравам, ё ки худро боздорам?» Ва онҳо гуфтанд: «Бирав, ва Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

7. Ва Ехӯшофот гуфт: «Оё дар ин ҷо боз набии Худованд нест, то ки аз вай бипурсем?»

8. Ва подшоҳи Исроил ба Ехӯшофот гуфт: «Боз як мард ҳаст, ки ба воситаи вай аз Худованд пурсидан мумкин аст, вале ман аз вай нафрат дорам, зеро ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки ба бадӣ; вай Микойху ибни Йимла аст». Ва Ехӯшофот гуфт: «Подшоҳ чунин нагӯяд».

9. Ва подшоҳи Исроил як хочасарои худро хонда, гуфт: «Микойху ибни Йимларо ба зудӣ биёр».

10. Ва подшоҳи Исроил ва Ехӯшофот, подшоҳи Яхудо, ҳар яке либосҳои худро пӯшида, бар тахти худ дар майдони даҳани дарвозаи Сомария нишаста буданд, ва тамоми анбиё ба ҳузури онҳо нубувват мекарданд.

11. Ва Сидқиё ибни Канъона шохҳои оҳанин барои худ сохта, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Арамиёнро бо инҳо шох хоҳӣ зад, то ки тамоман маҳв шаванд"».

12. Ва тамоми анбиё ҳамин тавр нубувват карда, мегуф-танд: «Ба Ромӯт-Цильод бирав, ва комъёб шав, чунки Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

Нубуввати Микойху.

13. Ва қосиде ки барои хондани Микойху рафта буд, ба вай сухан ронда, гуфт: «Инак, анбиё бо як овоз суханони хуб дар ҳаққи подшоҳ мегӯянд; бигзор сухани ту низ мисли сухани яке аз онҳо бошад, яъне ту ҳам сухани хуб бигӯй».

14. Ва Микойху гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки он чи Худованд ба ман бигӯяд, ҳамонро хоҳам гуфт».

15. Ва ӯ назди подшоҳ омад, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Эй Микойху, оё ба ҷанги зидди Ромӯт-Цильод биравем, ё ки худро боздорем?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Ба Ромӯт-Цильод бирав ва комъёб шав, чунки Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

16. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чанд маротиба ман туро қасам бидиҳам, ки ба исми Худованд, ғайр аз он чи рост аст, ба ман нагӯй?»

17. Ва ӯ гуфт: «Тамоми Исроилро мисли рамае ки ҷӯпон надорад, бар кӯҳҳо пароканда дидам. Ва Худованд гуфт: "Инҳо соҳиб надоранд, пас бигзор ҳар яке ба хонаи худ ба саломатӣ баргарданд"».

18. Ва подшоҳи Исроил ба Ехӯшофот гуфт: «Оё ба ту нагуфтам, ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки ба бадӣ?»

19. Ва ӯ гуфт: «Пас каломи Худовандро бишнавар: ман Худовандро бар тахти Худ нишаста дидам, ва тамоми лашкари осмон назди ӯ аз тарафи рост ва аз тарафи чап истода буданд.

20. Ва Худованд гуфт: "Кист, ки Аҳъобро розӣ кунад, то ки вай ба Ромӯт-Цильод рафта фурӯ ғалтад?" Ва яке ин тавр гуфт, ва дигаре он тавр гуфт.

21. Ва рӯхе берун омада, ба ҳузури Худованд истод ва гуфт: "Ман ўро розӣ мекунам". Ва Худованд ба вай гуфт: "Чӣ гуна?"
22. Вай гуфт: "Ман берун омада, рӯҳи козибе дар даҳони тамоми анбиёи ӯ мегардам". Ва Ӯ гуфт: "Ту розӣ хоҳӣ кард ва низ муваффақият хоҳӣ ёфт; пас берун омада, чунин амал намо"
23. Ва инак, алҳол Худованд рӯҳи козибе дар даҳони тамоми ин анбиёи ту гузоштааст; вале Худованд дар ҳаққи ту сухани бад гуфтааст».
24. Ва Сидқиё ибни Канъона наздик омада, Микойхуро торсақӣ зад ва гуфт: «Бо кадом роҳ Рӯҳи Худованд аз ман убур кардааст, то ки бо ту сухан гӯяд?»
25. Ва Микойху гуфт: «Инак, дар он рӯзе ки ту ба хучраи дохилӣ даромада пинҳон шавӣ, инро хоҳӣ дид».
26. Ва подшоҳи Исроил гуфт: «Микойхуро бигир, ва ўро назди Амӯн, ҳокими шаҳр, ва Йӯош, писари подшоҳ, баргардон
27. Ва бигӯй: "Подшоҳ чунин мегӯяд: инро дар зиндон биандозед, ва нони кам ва оби кам варо бихӯронед, то даме ки ман ба саломатӣ баргардам"».
28. Ва Микойху гуфт: «Агар ту ба саломатӣ баргардӣ, Худованд ба воситаи ман сухан нагуфта бошад». Ва гуфт: «Бишнавед, ҳамаи қавмҳо!»

Аҳъоб дар ҳарбу зарби назди Ромӯт-Цильод ба ҳалокат мерасад.

29. Ва подшоҳи Исроил ва Еҳӯшофот, подшоҳи Яхудо, ба Ромӯт-Цильод рафтанд.
30. Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Ман либоси дигар пӯшида, ба чанг медароям, валекин ту либоси худро бипӯш». Ва подшоҳи Исроил либоси дигар пӯшида, ба чанг даромад.

31. Ва подшоҳи Арам ба сардорони аробаҳояш, ки сию ду нафар буданд, амр фармуда, гуфт: «На бо хурде ва на бо калоне, балки танҳо бо подшоҳи Исроил ҷанг кунед».

32. Ва ҳангоме ки сардорони аробаҳо Ехӯшофотро диданд, гуфтанд: «Яқинан, подшоҳи Исроил ҳамин аст». Ва давиданд, то ки бо ӯ ҷанг кунанд. Ва Ехӯшофот фаръёд зад.

33. Ва чун сардорони аробаҳо диданд, ки ӯ подшоҳи Исроил нест, аз ӯ дур шуданд.

34. Ва касе зеҳи камонашро тасодуфан кашида, подшоҳи Исроилро аз миёни кӯкҳои ҷавшанаш зад; ва ӯ ба ароба-каши худ гуфт: «"Ҷилавро гардонида, маро аз майдони ҷанг берун барор, зеро ки захмӣ шудаам».

35. Ва дар он рӯз ҷанг авҷ гирифт, ва подшоҳро дар аро-бааш дар рӯ ба рӯи арамиён ба по хезонида нигоҳ медош-танд; ва бегоҳирӯзӣ ӯ мурд, ва хуни ҷароҳаташ ба даруни ароба рехт.

36. Ва дар вақти ғуруби офтоб дар лашкаргоҳ бонг зада, гуфтанд: «Ҳар кас ба шаҳри худ ва ҳар кас ба сарзамини худ биравад!»

37. Ва подшоҳ мурд, ва ӯро ба Сомария оварданд; ва подшоҳро дар Сомария дафн карданд.

38. Ва аробаро дар ҳавзи Сомария, дар ҷое ки фоҳи-шагон ғусл мекарданд, шустанд, ва сагон хунашро леси-данд, бар тибқи каломе ки Худованд гуфта буд.

39. Ва бақияи аъмоли Аҳъоб, ва ҳар чи ӯ кард, ва хонаи оче ки ӯ бино намуд, ва ҳамаи шаҳрҳое ки ӯ бино намуд, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шу-дааст.

Подшоҳ шудани Аҳазъё бар Исроил ва Ехӯшофот бар Яҳудо.

40. Ва Аҳъоб бо падарони худ хобид, ва писараш Аҳазъё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

41. Ва Ехӯшофот ибни Осо дар соли чоруми Аҳъоб, подшоҳи Исроил, бар Яҳудо подшоҳ шуд.

42. Ехӯшофот дар вақти подшоҳ шуданаш сию панҷсо-ла буд, ва бисту панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Азубо бинти Шилҳӣ буд.

43. Ва ӯ аз ҳар чиҳат бо роҳи падараш Осо рафтор мена-муд, аз он дур нашуда, он чиро, ки дар назари Худованд рост аст, ба амал меовард. Аммо баландиҳо барҳам дода на-шуд: қавм ханӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месӯзониданд.

44. Ва Еҳӯшофот бо подшоҳи Исроил сулҳ баст.

45. Ва бақияи аъмоли Еҳӯшофот, ва корнамоие ки ӯ кард, ва ҷангҳое ки ӯ бурд, дар китоби вақоеъномаи подшо-ҳони Яҳудо навишта шудааст.

46. Ва бақияи ливотагаронро, ки дар айёми падараш Осо боқӣ монда буданд, аз рӯи замин маҳв кард.

47. Ва дар Адӯм подшоҳе набуд, балки волие аз ҷониби подшоҳ буд.

48. Еҳӯшофот киштиҳои таршишӣ сохт, то ки барои овардани тилло ба Ҷфир биравад, вале нарафт, зеро ки киш-тиҳо дар Эсйӯн-Цобар шикаст.

49. Он гоҳ Аҳазъё ибни Аҳъоб ба Еҳӯшофот гуфт: «Бигзор навкарони ман бо навкарони ту дар киштиҳо бираванд». Вале Еҳӯшофот розӣ нашуд.

Фавти Еҳӯшофот; подшоҳ шудани Еҳӯром.

50. Ва Еҳӯшофот бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд. Ва писараш Еҳӯром ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

51. Аҳазъё ибни Аҳъоб дар соли ҳабдахуми Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва ду сол бар Исроил подшоҳӣ кард.

52. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал меовард; ва бо роҳи падараш ва модараш ва бо роҳи Ёробъом ибни Набот, кӣ Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид ба буд, рафтор менамуд,

53. Ва Баалро ибодат карда, ба вай сачда мебурд; ва бо ҳар коре ки падараш карда буд, Худованд Худои Исроилро ба ғазаб овард.

КИТОБИ ЧОРУМИ ПОДШОҲОН БОБИ ЯКУМ

Исъёни Мӯоб. Бемории подшоҳ Аҳазъё.

1. Ва Мӯоб, баъд аз фавти Аҳъоб, ба муқобили Исроил исъён бардошт.
2. Ва Аҳазъё аз панчараи болохонаи худ, ки дар Сомария буд, афтада, нотоб шуд; ва қосидонро фиристода, ба онҳо гуфт: «Рафта, аз Баал-Забуб, худои Экрӯн, бипурсед, ки оё ман аз ин нотобии худ шифо хоҳам ёфт?»

Ильёс ва Аҳазъё.

3. Ва фариштаи Худованд ба Ильёси тишбӣ гуфт: «Бархоста, ба истиқболи қосидони подшоҳи Сомария баро, ва ба онҳо бигӯй: "Магар дар Исроил Худо нест, ки шумо барои пурсидан аз Баал-Забуб, худои Экрӯн, меравед?"
4. Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: "Аз бистаре ки бар он хобидай, фуруд нахоҳӣ омад, балки ҳатман хоҳӣ мурд"». Ва Ильёс рафт.
5. Ва қосидон назди ӯ баргаштанд; ва ӯ ба онҳо гуфт: «Чаро баргаштед?»
6. Ва ба ӯ гуфтанд: «Шахсе ба истиқболи мо баромад, ва ба мо гуфт: "Рафта, назди подшоҳе ки шуморо фиристодааст, баргардед, ва ба вай бигӯед: Худованд чунин мегӯяд: магар дар Исроил Худо нест, ки ту барои пурсидан аз Баал-Забуб, худои Экрӯн, мефиристӣ? Бинобар ин аз бистаре ки бар он хобидай, фуруд нахоҳӣ омад, балки ҳатман хоҳӣ мурд"».
7. Ва ба онҳо гуфт: «Намуди он шахсе ки ба истиқболи шумо баромада, ин суханонро ба шумо гуфтааст, чӣ гуна буд?»
8. Ва ба ӯ гуфтанд: «Вай марди мӯйдоре буд, ва камарбанди чармин бар камараш баста буд». Ва ӯ гуфт: «Вай Ильёси тишбӣ будааст».
9. Ва мирипанҷохро бо панҷох нафараш назди вай фирис-тод. Ва у назди вай омад, ва инак вай бар қуллаи куҳ нишаста буд,

ва ба вай гуфт: «Эй марди Худо! Подшоҳ мегӯяд: "Фурӯд ой"».

10. Ва Ильёс ҷавоб гардонида, ба мирипанҷоҳ гуфт: «Агар ман марди Худо бошам, бигзор оташ аз осмон фурӯ рехта, туро бо панҷоҳ нафарат бисӯзонад». Ва оташ аз осмон фурӯ рехта, ӯро бо панҷоҳ нафараши сӯзонид.

11. Ва боз мирипанҷоҳи дигарро бо панҷоҳ нафараши назди вай фиристод. Ва ӯ ба вай сухан ронда, гуфт: «Эй марди Худо! Подшоҳ чунин мегӯяд: "Бо зудӣ фурӯд ой"».

12. Ва Ильёс ҷавоб гардонида, ба онҳо гуфт: «Агар ман марди Худо бошам, бигзор оташ аз осмон фурӯ рехта, туро бо панҷоҳ нафарат бисӯзонад». Ва оташи Худо аз осмон фурӯ рехта, ӯро бо панҷоҳ нафараши сӯзонид.

13. Ва боз мирипанҷоҳи сеюмро бо панҷоҳ нафари ӯ фиристод. Ва мирипанҷоҳи сеюм равона шуда, расид ва пеши Ильёс бар зонуҳояш афтод, ва аз ӯ зорию илтиҷо намуда, гуфт: «Эй марди Худо! Лутфан, ҷони ман ва ҷони ин панҷоҳ нафар бандагонат дар назари ту азиз бошад.

14. Инак, оташ аз осмон фурӯ рехта, ду мирипанҷоҳи аввалро бо панҷоҳ нафари онҳо сӯзонид; ва алҳол ҷони ман дар назари ту азиз бошад».

15. Ва фариштаи Худованд ба Ильёс гуфт: «Бо вай фурӯд ой, аз вай натарс». Ва ӯ бархоста, бо вай назди подшоҳ фурӯд омад.

16. Ва ба ӯ гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Азбаски қосидонро барои пурсидан аз Баал-Забуб, худои Эқрӯн, фиристодаӣ, — гӯё ки дар Исроил Худо набошад, то ки каломи ӯро бипурсӣ, — бинобар ин аз бистаре ки бар он хобидаӣ, фурӯд нахоҳӣ омад, балки ҳатман хоҳӣ мурд"».

Фавти Аҳазъё.

17. Ва ӯ бар тибқи каломи Худованд, ки Ильёс ба забон ронда буд, мурд, ва Йӯром дар соли дуюми Ехӯром ибни Ехӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд, чунки ӯ писар надошт.

18. Ва бақияи аъмоли Аҳазъё, ки кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

БОБИ ДУЮМ

Ба осмон бароварда шудани Ильёс.

1. ВА хангоме ки Худованд Ильёсро дар гирдбод ба осмон бароварданӣ шуд, Ильёс бо Элишоъ аз Чилчол мерафт.
2. Ва Ильёс ба Элишоъ гуфт: «Лутфан, дар ин ҷо бимон, зеро ки Худованд маро ба Байт-Ил фиристодааст». Ва Элишоъ гуфт: «Ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти ту қасам, ки ман туро тарк нахоҳам кард». Ва онҳо ба Байт-Ил фурӯд омаданд.
3. Ва банӣ-анбиёе ки дар Байт-Ил буданд, назди Элишоъ берун омаданд, ва ба ӯ гуфтанд: «Оё ту медонӣ, ки имрӯз Худованд оғоятро аз болои сарат хоҳад гирифт?» Ва ӯ гуфт: «Ман ҳам медонам, хомуш бошед».
4. Ва Ильёс ба ӯ гуфт: «Эй Элишоъ, лутфан, дар ин ҷо бимон, зеро ки Худованд маро ба Ерихӯ фиристодааст». Ва ӯ гуфт: «Ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти ту қасам, ки ман туро тарк нахоҳам кард». Ва онҳо ба Ерихӯ омаданд.
5. Ва банӣ-анбиёе ки дар Ерихӯ буданд, ба Элишоъ наздик омада, гуфтанд: «Оё ту медонӣ, ки имрӯз Худованд оғоятро аз болои сарат хоҳад гирифт?» Ва ӯ гуфт: «Ман ҳам медонам, хомӯш бошед».
6. Ва Ильёс ба ӯ гуфт: «Лутфан, дар ин ҷо бимон, зеро ки Худованд маро ба Урдун фиристодааст». Ва ӯ гуфт: «Ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти ту қасам, ки ман туро тарк нахоҳам кард». Ва ҳар дуяшон рафтанд.
7. Ва панҷоҳ нафар аз банӣ-анбиё рафта, дар рӯ ба рӯи онҳо аз дур истоданд. Ва ҳар дуяшон назди Урдун истода буданд.
8. Ва Ильёс ридои худро гирифта, лӯла кард, ва обро зад, ва он пора шуда ба ин тараф ва он тараф ақиб рафт, ва ҳар дуяшон дар хушкӣ убур карданд.
9. Ва баъд аз он ки убур карданд, Ильёс ба Элишоъ гуфт: «Хоҳиш намо, ки барои ту чӣ кунам, пеш аз он ки аз ту

гирифта шавам». Ва Элишоъ гуфт: «Лутфан, бигзор рӯҳи ту бар ман дучанд насиб гардад».

10. Ва ӯ гуфт: «Чизи мушките ту хоҳиш намудӣ. Агар бубинӣ, ки чӣ гуна ман аз ту гирифта мешавам, бароят чунин хоҳад шуд, вагар на — нахоҳад шуд».

11. Ва ҳангоме ки онҳо қадам зада мерафтанду сухан меронданд, инак, аробаи оташин ва аспони оташин пайдо шуда, онҳоро аз якдигар чудо карданд, ва Ильёс дар гирд-бод ба осмон сууд намуд.

Рӯҳе ки бар Ильёс буд, бар Элишоъ қарор мегирад.

12. Ва Элишоъ инро дида, фаръёд зад: «Эй падарам, падарам! Эй аробаи Исроил ва саворонаш!» Ва ӯро дигар надид, ва либосҳои худро гирифта, ду пора кард.

13. Ва ридои Ильёсро, ки аз китфаш афтода буд, бардошт, ва баргашта, дар соҳили Ҷрдун истод.

14. Ва ридои Ильёсро, ки аз китфаш афтода буд, гирифт, ва обро зада, гуфт: «Худованд Худои Ильёс кучост?» Ҳамин ки ӯ низ обро зад, он пора шуда ба ин тараф ва он тараф ақиб рафт, ва Элишоъ убур кард.

15. Ва банӣ-анбиёе ки дар Ерихӯ дар рӯ ба рӯяш буданд, ӯро дида, гуфтанд: «Рӯҳи Ильёс бар Элишоъ қарор гириф-тааст». Ва ба истиқболи ӯ омада, ба ӯ то замин таъзим карданд.

Банӣ-анбиё, дониш дошта бошанд ҳам, имон надоранд.

16. Ва ба ӯ гуфтанд: «Инак, бо бандагонат панҷоҳ марди пурзӯр ҳастанд; бигзор онҳо рафта, оғоятро ҷустуҷӯ намоянд: шояд, рӯҳи Худованд ӯро бардошта, бар яке аз кӯҳҳо ва ё дар яке аз дараҳо партофта бошад». Вале ӯ гуфт: «Нафиристед».

17. Валекин онҳо ба ӯ бисъер исрор карданд, ба тавре ки ӯ безор шуда, гуфт: «Бифиристед». Ва панҷоҳ нафарро фиристоданд, ва онҳо се рӯз ҷустуҷӯ намуданд, вале ӯро наёфтанд.

18. Ва назди ӯ баргаштанд, дар сурате ки ӯ дар Ерихӯ буд; ва ӯ ба онҳо гуфт: «Ман, охир, ба шумо гуфтам, ки наравед».
19. Ва аҳли шаҳр ба Элишоъ гуфтанд: «Инак, мавзеи ин шаҳр хуб аст, чунон ки оғои мо мебинад; валекин обаш ганда, ва заминаш бачакуш аст».
20. Ва ӯ гуфт: «Ба ман косаи наве биёред ва намак дар он биандозед». Ва ба ӯ оварданд.
21. Ва ӯ назди сарчашмаи об берун рафта, намакро дар он андохт, ва гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Ман ин обро шифо бахшидам, ва аз он дигар мавт ва бачамурӣ рӯй нахоҳад дод"».
22. Ва он об шифо ёфт, ки то имрӯз чунин аст, бар тибқи сухане ки Элишоъ гуфтааст.
23. Ва аз он ҷо ӯ ба Байт-Ил равона шуд; ва ҳангоме ки ӯ дар роҳ мерафт, бачагони хурд аз шаҳр берун омада, ӯро истехзокунон гуфтанд: «Эй кал, бирав! Эй кал, бирав!»
24. Ва ӯ ба пушташ нигариста, онҳоро дид, ва онҳоро ба исми Худованд лаънат гуфт. Ва ду хирс аз чангал берун омада, аз онҳо чилу ду писарбачаро дариданд.
25. Ва аз он ҷо ӯ ба кӯҳи Кармил рафт, ва аз он ҷо ба Сомария баргашт.

БОБИ СЕЮМ

Подшоҳии Йўром бар Исроил.

1. ВА Йўром ибни Аҳъоб дар соли ҳаждахуми Ехӯшофот, подшоҳи Яҳудо, бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва дувоздаҳ сол подшоҳӣ кард.
2. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, лекин на мисли падараш ва модараш; ва сутуни Баалро, ки падараш сохта буд, дур кард.
3. Аммо ба гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид ба буд, часпида, аз онҳо дур нашуд.

4. Ва Мешаъ, подшоҳи Мӯоб, чорводор буд, ва ба подшоҳи Исроил сад ҳазор меш ва сад ҳазор қўчқор бо пашми он мефиристонд.
5. Ва ҳангоме ки Аҳъоб мурд, подшоҳи Мӯоб ба муқо-били подшоҳи Исроил исьён бардошт.
6. Ва подшоҳ Йӯром дар он рӯз аз Сомария берун омад, ва тамоми Исроилро аз назар гузаронид.
7. Ва рафта, ба Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, фиристод ва гуфт: «Подшоҳи Мӯоб ба муқобили ман исьён бардоштааст; оё ту бо ман ба ҷанги зидди Мӯоб меравӣ?» Вай гуфт: «Меравам; ман мисли ту ҳастам, қавми ман мисли қавми ту, аспони ман мисли аспони ту».
8. Ва ӯ гуфт: «Бо кадом роҳ меравем?» Вай гуфт: «Бо роҳи биёбони Адӯм».
9. Ва подшоҳи Исроил ва подшоҳи Яҳудо ва подшоҳи Адӯм равона шуда, роҳи ҳафтрӯзаро давр заданд, ва барои қўшун ва чорпоёне ки ҳамроҳи онҳо буданд, об набуд.

Элишоъ иттифоқи Йӯром ва Еҳӯшофотро мазаммат менамояд.

10. Ва подшоҳи Исроил гуфт: «Оҳ, Худованд ин се подшоҳро даъват намудааст, то ки онҳоро ба дасти Мӯоб бисупорад».
11. Ва Еҳӯшофот гуфт: «Оё набии Худованд дар ин ҷо нест, то ки ба воситаи вай аз Худованд бипурсем?» Ва яке аз навкарони подшоҳи Исроил ҷавоб гардонида, гуфт: «Элишоъ ибни Шофот, ки ба дасти Ильёс об мерехт, ин ҷост».
12. Ва Еҳӯшофот гуфт: «Каломи Худованд бо ӯст». Ва подшоҳи Исроил ва Еҳӯшофот ва подшоҳи Адӯм назди вай фурӯд омаданд.
13. Ва Элишоъ ба подшоҳи Исроил гуфт: «Маро бо ту чӣ кор аст? Назди анбиёи падарат ва анбиёи модарат бирав». Ва подшоҳи Исроил ба вай гуфт: «Не, зеро ки Худованд ин се

подшоҳро даъват намудааст, то ки онҳоро ба дасти Мӯоб бисупорад».

14. Ва Элишоъ гуфт: «Ба ҳаёти Худованди лашкарҳо, ки ба хузураш истодаам, касам мехӯрам, ки агар ман поси хотири Ехӯшофот, подшоҳи Яҳудоро намедоштам, ба тарафи ту нигоҳ намекардам ва туро намедидам.

15. Ва алҳол мутрибе барои ман биёред». Ва ҳамин ки мутриб ба навохтан сар кард, дасти Худованд бар вай омад.

Элишоъ галабаро пешгӯӣ мекунад.

16. Ва гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Ин водиро пур аз хандакҳо бисоз".

17. Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: "Боде нахоҳед дид ва бороне нахоҳед дид, вале ин водӣ аз об пур хоҳад шуд, ва шумо ва рамаҳои шумо ва чорпоёни шумо хоҳед нӯшид".

18. Вале ин дар назари Худованд кам аст, ва Ё Мӯобро низ ба дасти шумо хоҳад супурд.

19. Ва шумо ҳар шаҳри ҳисордор ва ҳар шаҳри гузинро зарба хоҳед зад, ва ҳар дараҳти хубро хоҳед бурид, ва ҳар чашмаи обро хоҳед баст, ва ҳар қитъаи хубро бо сангҳо табоҳ хоҳед кард».

20. Ва бомдодон, ҳангоми тақдим кардани ҳадияи ордӣ, чунин воқеъ шуд, ки об аз роҳи Адӯм омад, ва замин аз об пур шуд.

21. Ва тамоми аҳли Мӯоб шуниданд, ки подшоҳон барои ҷангидан ба муқобили онҳо баромадаанд; ва ҳар касе ки метавонист шамшер ба камар бибандад, аз ҷавон то пир, ҷамъ омада, дар сарҳад истоданд.

22. Ва субҳидам. бархостанд, дар сурате ки офтоб бар об нурафшон буд, ва аҳли Мӯоб он обро аз дур мисли хун сурх диданд

23. Ва гуфтанд: «Ин хун аст; подшоҳон, зоҳиран, муҳориба намуда, якдигарро куштаанд; ва алҳол, эй аҳли Мӯоб, барои гирифтани ғанимат шитоб кунед!»

24. Ва онҳо ба ўрдугоҳи Исроил омаданд; ва исроилиён бархоста, мӯобиёро зарба заданд, ба тавре ки онҳо аз пешашон гурехтанд, вале инҳо паи ҳам ба мӯобиён зарба мерасониданд.

25. Ва шаҳрҳоро хароб карданд, ва ба ҳар қитъаи хуб ҳар кас санги худро партофта, онро пур карданд, ва ҳар чашмаи обро бастанд, ва ҳар дараҳти хубро буриданд, ба тавре ки фақат хисори сангини Қир-Ҳаросет боқӣ монд; ва фалохун-андозон онро ихота намуда, хароб карданд.

26. Ва подшоҳи Мӯоб дид, ки ҷанг ба ӯ сахтӣ мекунад, ва ӯ ҳафтсад шамшерзанро гирифт, то ки ба тарафи под-шоҳи Адӯм зада дарояд, валекин натавонистанд.

27. Ва ӯ писари нахустзодаи худро, ки мебоист ба ҷояш подшоҳ мешуд, гирифта, бар хисор ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ такдим кард; ва ғазаби азиме ба муқобили исроилиён ба амал омад, ва онҳо аз ӯ ақиб нишаста, ба замини худ баргаштанд.

БОБИ ЧОРУМ

Мӯъҷиза бо равғане ки дар кӯзаи бевазан буд.

1. ВА зане аз занони банӣ-анбиё фиғон намуда, ба Элишоъ гуфт: «Бандаат, шавҳари ман мурд, ва ту медонӣ, ки бандаат аз Худованд метарсид; ва қарзхоҳ омадааст, ки ду бачаи маро барои худ ба ғуломӣ бигарад».

2. Ва Элишоъ ба вай гуфт: «Барои ту чӣ кунам? Ба ман бигӯ, ки дар хонаат чӣ дорӣ?» Вай гуфт: «Чӯрии ту дар хона, ҷуз зарфе бо равған, чизе надорад».

3. Ва ӯ гуфт: «Рафта, барои худ аз берун, аз ҳамаи ҳамсояхоят зарфҳо бипурс, зарфҳои холӣ, ки кам набошад;

4. Ва омада, дарро аз пушти худат ва писаронат бибанд, ва дар ҳамаи ин зарфҳо бирез, ва он чи пур шавад, ба каноре бимон».

5. Вай аз пеши ӯ рафта, дарро аз пушти худаш ва писаронаш баст; онҳо пеши вай мегузоштанд, вай мерехт.

6. Вақте ки зарфҳо пур шуд, вай ба писараш гуфт: «Пеши ман боз зарфе бимон». Ва ӯ ба вай гуфт: «Зарфе дигар нест». Ва равған бозистод.

7. Вай омада, ба марди Худо нақл намуд. Ва ӯ гуфт: «Рафта, равғанро бифрӯш ва қарзхоятро адо намо, ва аз он чи боқӣ бимонад, ту ва писаронат зиндагӣ хоҳед кард».

Зани сарватманд дар Шунем.

8. Ва рӯзе чунин воқеъ шуд, ки Элишоъ аз Шунем гузар мекард, ва дар он ҷо зани сарватманде буд, ва аз ӯ бисъёр хоҳиш намуд, ки нон бихӯрад; ва ҳар бор, ки ӯ гузар мекард, ба он ҷо мебаромад, ки нон бихӯрад.

9. Вай ба шавҳараш гуфт: «Инак, ман медонам, ки марде ки ҳамеша аз пеши мо гузар мекунад, валии Худост.

10. Пас, болохонаи хурде бисозем, ва дар он ҷо барои ӯ бистар, ва миз, ва курсӣ, ва чароғе бимонем, ва ҳар гоҳ ӯ назди мо биёяд, бигзор ба он ҷо дарояд».

11. Ва рӯзе ӯ ба он ҷо омад, ва ба он болохона даромада, дар он ҷо ёзид.

12. Ва ба навқараш Чехазӣ гуфт: «Ин зани шунемиро даъват намо». Варо даъват намуд, вай пеши ӯ истод.

13. Ва ба ӯ гуфт: «Ба вай бигӯ: "Инак, ту барои мо ин қадар ташвиш мекашӣ, пас барои ту чӣ кунам? Оё туро ҳоҷате ҳаст, ки бо подшоҳ ва ё бо сардори лашкар сухан ронам?"» Вай гуфт: «Андаруни қавми худ ман сокин ҳастам».

14. Ва ӯ гуфт: «Пас, барои вай чӣ кунам?» Ва Чехазӣ гуфт: «Аммо вай писаре надорад, ва шавҳараш пир аст».

15. Ва ӯ гуфт: «Варо даъват намо». Варо даъват намуд, вай назди дар истод.

16. Ва ӯ гуфт: «Баъд аз як сол, расо дар ҳамин вақт, ту писаре дар оғӯш хоҳӣ гирифт». Вай гуфт: «Не, эй оғоям, марди Худо, чӯрии худро ноумед нақун».

17. Ва он зан ҳомила шуда, баъд аз як сол, расо дар ҳамон вақт, чунон ки Элишоъ ба вай гуфта буд, писаре зоид.

Элишоъ писари зани шунемиро зинда мекунад.

18. Ва он писар калон шуд, ва рӯзе назди падари худ, назди даравгарон рафт.

19. Ва ба падараш гуфт: «Вой, сарам! Вой, сарам!» Ва ӯ ба навкараш гуфт: «Варо назди модараш бибар».

20. Варо бардошта, назди модараш овард, ва то пешин вай болои зонуҳои ӯ нишаст, ва мурд.

21. Ва ӯ боло баромада, варо болои бистари марди Худо гузошт, ва дарро аз пушташ баста, берун омад.

22. Ва шавҳарашро даъват намуда, гуфт: «Лутфан, яке аз навкарон ва яке аз модахаронро назди ман бифирист, ва ман шитобон назди марди Худо меравам ва бармегардам».

23. Вай гуфт: «Чаро ту имрӯз, ки на навмоҳ аст ва на шанбе, назди ӯ меравӣ?» Гуфт: «Саломатист».

24. Ва модахарро зин карда, ба навкараш гуфт: «Бирон ва бирав, ва то ба ту нагӯям, дар рондан таваккуф накун».

25. Ва равона шуда, назди марди Худо, ба кӯҳи Кармил расид; ва ҳамин ки марди Худо ӯро аз дур дид, ба навка-раш Чехазӣ гуфт: «Ин ҳамон зани шунемист;

26. Алҳол, лутфан, ба истиқболи вай давида, ба вай бигӯ: «Оё ту сиҳат саломат ҳастӣ? Оё шавҳарат солим аст? Оё писарат солим аст?» Вай гуфт: «Саломатист».

27. Ва назди марди Худо ба кӯҳ расида, ба поҳояш часпид. Ва Чехазӣ наздик омад, то ки варо дур кунад, вале марди Худо гуфт: «Варо вогузор, зеро ки қонаш талх шудааст, ва Худованд аз ман пинҳон дошта, ба ман маълум накардааст».

28. Вай гуфт: «Оё писаре аз оғоям пурсида будам? Ман, охир, гуфта будам: "Маро ноумед накун"».

29. Ва ӯ ба Чехазӣ гуфт: «Камари худро бибанд, ва асои маро ба дастат гирифта, бирав; агар касеро бубинӣ, салом нагӯй, ва агар касе ба ту салом гӯяд, чавобаш надех; ва асои маро бар рӯи кӯдак бимон».

30. Ва модари кӯдак гуфт: «Ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти ту қасам, ки туро тарк нахоҳам кард». Ва ӯ бархоста, аз ақиби вай равона шуд.

31. Ва Чехазӣ аз онҳо пештар рафта, асоро бар рӯи кӯдак гузошт, валекин на садое буд ва на таваҷҷӯҳе. Ва ба истиқболи ӯ баргашт ва ба ӯ хабар дода, гуфт: «Кӯдак бедор нашуд».

32. Ва Элишоъ ба он хона омад, ва инак, кӯдаки мурда бар бистари ӯ гузошта шудааст.

33. Ва ӯ даромада, дарро аз пушти ҳар дуяшон баст, ва сӯи Худованд дуо гуфт.

34. Ва баромада, бар кӯдак хобид, ва даҳони худро бар даҳони вай ва чашмони худро бар чашмони вай ва кафҳои дасти худро бар кафҳои дасти вай гузошта, бар вай ёзид, ва бадани писар гарм шуд.

35. Ва фууромада, дар хона боре ин сӯ ва боре он сӯ қадам зад, ва баромада, бар вай ёзид; ва кӯдак ҳафт карат атса зад, ва кӯдак чашмонашро воз кард.

36. Ва ӯ Чехазиро даъват намуда, гуфт: «Ин зани шуне-миро даъват нам». Варо даъват намуд, ва чун вай назди ӯ омад, ӯ гуфт: «Писаратро бардор».

37. Вай наздик омада, назди пойҳои ӯ афтод, ва то замин таъзим намуд, ва писарашро бардошта, берун рафт.

Элишоъ ошро барои хӯрдан мувофиқ мегардонад.

38. Ва Элишоъ ба Қилҷол баргашт. Ва қаҳтӣ дар он замин буд; ва банӣ-анбиё ба ҳузури ӯ нишаста буданд. Ва ӯ ба навқари худ гуфт: «Деги калонро монда, оше барои банӣ-анбиё бипаз».

39. Ва яке аз онҳо ба сахро рафт, то ки гиёҳ чинад, ва палаки ёбоие ёфт, ва дастамбӯҳо аз он чида, домани худро пур кард, ва омада, онҳоро реза карду дар деги ош ан-дохт, зеро ки онҳоро нашинохтанд.

40. Ва барои он одамон ош кашиданд, то ки бихӯранд. Ва ҳамин ки онҳо ба хӯрдан шурӯъ карданд, фаръед кашида,

гуфтанд: «Марг дар дег аст, эй марди Худо!» Ва натаво-нистанд бихӯранд.

41. Ва ӯ гуфт: «Орд биёред». Ва ӯ онро дар дег андохта, гуфт: «Ба мардум бирез, то ки бихӯранд». Ва ҳеч чизи бад дар дег набуд.

42. Ва шахсе аз Баал-Шолишо омада, барои марди Худо нони навбар: бист курс нони чав ва донаҳои тару тозаи чав дар лингчаи худ овард. Ва ӯ гуфт: «Ба мардум бидеҳ, то ки бихӯранд».

43. Ва навкараш гуфт: «Ин чӣ қадар аст, ки пеши сад кас бигузорам?» Ва ӯ гуфт: «Ба мардум бидеҳ, то ки бихӯранд, зеро ки Худованд чунин мегӯяд: "Хоҳанд хӯрд, ва аз онҳо зиёдатӣ хоҳад монд"».

44. Ва пеши онҳо гузошт, ва онҳо хӯрданд, ва бар тиб-қи каломи Худованд аз онҳо зиёдатӣ монд.

БОБИ ПАНЧУМ

Шифо ёфтани Наамон.

1. Ва Наамон, сардори лашкари подшоҳи Арам, ба ҳузури оғои худ шахси бузург ва мӯхтарам буд, зеро ки ба воситаи вай Худованд ба Арам ғалаба бахшида буд; ва ин шахс паҳлавони далер, вале махавӣ буд.

2. Ва фавҷҳои арамиён берун омада, духтари хурдERO аз замини Исроил асир карданд, ва ӯ пеши зани Наамон хиз-мат мекард.

3. Ва ӯ ба хотуни худ гуфт: «Қошки оғоям пеши набие ки дар Сомария аст, мерафт, ки вай ӯро аз махаваш шифо меод!»

4. Ва ӯ омад ва ба оғои худ хабар дода, гуфт: «Духтаре ки аз замини Исроил аст, чунин ва чунон мегӯяд».

5. Ва подшоҳи Арам гуфт: «Биё, бирав, ва ман ба подшоҳи Исроил мактуб мефиристам». Ва ӯ рафта даҳ киккар нуқра ва шаш ҳазор сикл тилло ва даҳ даста либос ба дас-ти худ гирифт.

6. Ва мактубро назди подшоҳи Исроил овард, ки дар он гуфта шуда буд: «Ва алҳол, дар баробари он ки ин мактуб ба дасти ту бирасад, инак, ман навкари худ Наамонро назди ту фиристодам, то ки ӯро аз махаваш шифо диҳӣ».
7. Ва ҳангоме ки подшоҳи Исроил мактубро хонд, либоси худро чок зада, гуфт: «Оё ман Худо ҳастам, ки бимиронам ва зинда гардонам, ки вай назди ман фиристодааст, то ки он одамро аз махаваш шифо диҳам? Пас, бидонед ва бу-бинед, ки вай бар зидди ман баҳона мечӯяд».
8. Ва чун Элишоъ, марди Худо, шунид, ки подшоҳи Ис-роил либоси худро чок задааст, назди подшоҳ фиристода, гуфт: «Чаро либоси худро чок задӣ? Бигзор вай назди ман биёяд, то бидонад, ки набие дар Исроил ҳаст».
9. Ва Наамон бо аспон ва аробаи худ омада, назди дари хо-наи Элишоъ истод.
10. Ва Элишоъ қосиде назди вай фиристода, гуфт: «Рафта, ҳафт карат дар Ӯрдун ғусл намо, ва баданат аз нав тоза шу-да, ту пок хоӣ гардид».
11. Вале Наамон ба хашм омада, рафт, ва гуфт: «Инак, ман гумон карда будам, ки ӯ ҳатман берун хоҳад омад, ва истода, исми Худованд Худои худро хоҳад хонд, ва дасти худро ба он чой расонида, махавро шифо хоҳад дод.
12. Оё Амоно ва Фарфар, наҳрҳои Димишқ, аз ҳамаи обҳои Исроил беҳтар нест? Оё ман наметавонистам дар он-ҳо ғусл намуда, пок шавам?» Ва ӯ тоб хӯрда, бо ғазаб рафт.
13. Ва навкаронаш наздик омада ва ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Эй падарам, агар набӣ ба ту чизи бузурге ме-гуфт, оё намекардӣ? Хусусан ки вай ба ту гуфтааст: "Ғусл намуда, пок шав"».
14. Ва ӯ фурӯд омада, бар тибқи каломи марди Худо, ҳафт карат дар Ӯрдун ғусл кард, ва баданаш, мисли бадани тифли хурд, аз нав тоза шуд, ва ӯ пок гардид.
15. Ва ӯ, бо ҳамаи ҳамроҳонаш, назди марди Худо баргашт, ва пеши ӯ омада, истод ва гуфт: «Инак, акнун донистам, ки

Худое дар тамоми замин нест, чуз Он ки дар Исроил аст; ва алҳол, лутфан, тӯхфае аз бандаи худ бигир».

16. Ва ӯ гуфт: «Ба ҳаёти Худованде ки дар ҳузураш истодаам, қасам мехӯрам, ки нахоҳам гирифт». Ва ҳарчанд ба гирифтаниш исрор намуд, ӯ розӣ нашуд.

17. Ва Наамон гуфт: «Чун намегирӣ, бигзор ба бандаат ба андозае ки ду хачир бардорад, хок диҳанд, чунки бан-даат минбаъд ба худоёни дигар, чуз Худованд, қурбониҳои суктанӣ ва забҳҳо тақдим нахоҳад кард.

18. Фақат аз ин бобат бигзор Худованд бандаатро афв фармояд: вақте ки оғои ман ба хонаи Риммӯн ояд, то ки дар он ҷо сачда барад, ва ӯ бар дасти ман такья кунад, ва ман дар хонаи Риммӯн сачда барам, — пас, барои он ки ман дар хонаи Риммӯн сачда мебарам, бигзор Худованд бан-даатро аз ин бобат афв фармояд».

19. Ва ӯ ба вай гуфт: «Ба саломатӣ бирав». Ва аз пеши ӯ рафта, масофате бурид.

Гуноҳи Чехазӣ.

20. Ва Чехазӣ, навкари Элишоъ, марди Худо, дар дили худ гуфт: «Инак, оғоям нахост, ки аз дасти ин Наамони арамай он чиро, ки вай оварда буд, бигирад; ба ҳаёти Худованд қасам, ки ман аз қафои вай давида, чизе аз вай хоҳам гирифт».

21. Ва Чехазӣ аз қафои Наамон давид; ва Наамон даван-даеро аз қафои худ дида, аз аробаи худ ба истиқболаш фурӯд омад, ва гуфт: «Оё саломатист?»

22. Ва ӯ гуфт: «Оғоям маро фиристода, гуфт: "Инак, алҳол аз кӯҳи Эфроим ду чавон, аз банӣ-анбиё, назди ман омаданд; лутфан, барои онҳо як киккар нуқра ва ду даста либос бидех"».

23. Ва Наамон гуфт: «Марҳамат фармуда, ду киккар бигир». Ва аз ӯ бисъёр илтимос кард, ва ду киккар нуқраро бо ду даста либос дар ду халта баста, ба ду навкари худ дод, ва онҳо пешопеши ӯ бардошта бурданд.

24. Ва ҳангоме ки ба бурчи болои тал расид, аз дасти онҳо гирифта, дар хона пинҳон кард; ва он одамонро ҷавоб дод, ва онҳо рафтанд.

25. Ва ӯ омада, назди оғои худ истод. Ва Элишоъ ба ӯ гуфт: «Аз кучо омадӣ, эй Чехазӣ?» Ва ӯ гуфт: «Бандаат ба ҳеч ҷо нарафта буд».

26. Вай ба ӯ гуфт: «Оё дили ман ҳамроҳи ту нарафт, вақте ки он шахс аз аробаи худ ба истиқболи ту фурӯд омад? Оё ҳоло вақти гирифтани нуқра ва гирифтани либосҳо, ва дарахтони зайтун ва тоқҳо, ва гӯсфандон ва говон, ва ғуломон ва канизон аст?»

27. Пас, маҳави Наамон ба ту ва ба насли ту ба сурати абадӣ хоҳад часпид». Ва ӯ аз маҳав мисли барф сафед шуда, аз пешӣ вай берун рафт.

БОБИ ШАШУМ

Элишоъ табареро, ки ба тағи об рафта буд, берун меоварад.

1. Ва банӣ-анбиё ба Элишоъ гуфтанд: «Инак, маконе ки ба хузури ту дар он сокинем, барои мо танг аст.

2. Лутфан, мо назди Урдун биравем, ва ҳар яке ғўлачўбе аз он ҷо бигирем, ва маконе барои худ дар он ҷо бисозем, то ки дар он сукунат намоем». Ва ӯ гуфт: «Биравед».

3. Ва яке аз онҳо гуфт: «Лутфан, ту ҳам, марҳамат фармуда, бо бандагонат биё». Ва ӯ гуфт: «Ман меоям».

4. Ва бо онҳо рафт; ва онҳо назди Урдун омада, ба дарахтбурӣ шурўъ карданд.

5. Ва ҳангоме ки яке аз онҳо ғўлачўбро меафтонид, табараш дар об афтод, ва ӯ фаръёд кашида, гуфт: «Оҳ, оғоям, ва ҳол он ки ман онро ба орият гирифта будам!»

6. Ва марди Худо гуфт: «Ба кучо афтод?» Вай ба ӯ ҷояшро нишон дод, ва ӯ чўбе бурида, ба он ҷо андохт, ва табар бар рӯи об баромад.

7. Ва ӯ гуфт: «Онро бигир». Вай дасташро дароз карда, гирифт.

Элишоъ ниятҳои подшоҳи Арамро фош мекунад.

8. Ва подшоҳи Арам бо Исроил ҷанг мекард; ва бо навкаронаш машварат намуда, гуфт: «Дар фалон ҷо ӯрдугоҳи ман хоҳад буд».

9. Ва марди Худо ба подшоҳи Исроил фиристода, гуфт: «Эҳтиёт намо, ки аз ин ҷо нагузарӣ, зеро ки арамиён дар он ҷо ӯрду задаанд».

10. Ва подшоҳи Исроил ба маконе ки марди Худо дар бо-раи он ба ӯ хабар дода ва ӯро таъкид карда буд, фирис-тода, дар он ҷо на як бор ва на ду бор эҳтиёт намуд.

11. Ва дили подшоҳи Арам аз боиси ин дар изтироб афтод, ва ӯ навкаронашро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Оё ба ман хабар намедиҳед, ки аз байни мо кист, ки бо подшоҳи Исроил робита дорад?»

12. Ва яке аз навкаронаш гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, чу-нин нест, балки Элишои набӣ, ки дар Исроил аст, ба подшоҳи Исроил суханонеро, ки ту дар хонаи хоби худ мегӯӣ, хабар медиҳад».

13. Ва ӯ гуфт: «Рафта, бубинед, ки вай кучост, ва ман мефиристам, то ки варо бигирам». Ва ба ӯ хабар дода, гуфтанд: «Инак, вай дар Дӯтон аст».

14. Ва ӯ ба он ҷо аспон ва аробаҳо ва кӯшуни бузурге равона кард, ва онҳо шабона омада, шаҳрро ихота карданд.

15. Ва бомдодон хизматгори марди Худо бархоста, берун омад, ва инак, кӯшуне бо аспон ва аробаҳо шаҳрро ихота кардаанд. Ва хизматгораш ба ӯ гуфт: «Оҳ, оғоям, чӣ кунем?»

16. Ва ӯ гуфт: «Натарс, зеро онҳое ки бо моянд, аз онҳое ки бо инҳоянд, бештаранд».

17. Ва Элишоъ дуо хонда, гуфт: «Эй Худованд! Лутфан, чашмони варо бикшо, то ки бубинад». Ва Худованд чаш-мони навкарро кушод, ва ӯ дид, ва инак, кӯҳ гирдогирди Элишоъ аз аспон ва аробаҳои оташин пур буд.

Элишоъ арамиёнро ба Сомария равона мекунад.

18. Ва онҳо назди \bar{y} фурӯд меоманд. Ва Элишоъ сӯи Худованд дуо хонда, гуфт: «Лутфан, ин одамонро ба кӯрӣ гирифтор намо». Ва \bar{U} онҳоро, бар тибқи каломи Элишоъ, ба кӯрӣ гирифтор кард.

19. Ва Элишоъ ба онҳо гуфт: «Роҳ ин нест, ва шаҳр ин нест; аз қафоям биед, ва шуморо сӯи касе ки чустуҷу менамояд, хоҳам бурд». Ва онҳоро ба Сомария бурд.

20. Ва ҳангоме ки онҳо ба Сомария расиданд, Элишоъ гуфт: «Эй Худованд! Чашмони онҳоро бикшо, то ки буби-нанд». Ва Худованд чашмони онҳоро кушод, ва онҳо ди-данд, ва инак андаруни Сомария буданд.

21. Ва подшоҳи Исроил онҳоро дида, ба Элишоъ гуфт: «Эй падарам, оё онҳоро зарба занам?»

22. Ва \bar{y} гуфт: «Зарба назан; магар онҳоро бо шамшер ва камони худ асир кардаӣ, ки мехоҳӣ зарба занӣ? Нон ва об пеши онҳо бимон, то ки бихӯранд ва бинӯшанд, ва назди оғои худ бираванд».

23. Ва барои онҳо зиёфати калоне муҳайё намуд, ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд, ва онҳоро фиристод, ва онҳо назди оғои худ рафтанд; ва фавҷҳои Арам дигар ба замини Исроил тохт наоварданд.

24. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, тамоми лашкари худро чамъ кард, ва баро-мада, Сомарияро муҳосира намуд.

25. Ва қаҳтии саҳт дар Сомария буд, ва инак, онро муҳо-сира карда буданд, ба тавре ки каллаи хар ба баҳои ҳаштод сикл нуқра фурӯхта мешуд, ва чорьяк қаб* саргини қафтар — ба баҳои панҷ сикл нуқра.

26. Ва рӯзе подшоҳи Исроил бар ҳисор гузар мекард, зане сӯи \bar{y} фаръед кашида, гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, мадад кун!»

*25. *Қаб* — воҳиди андозаи ҳисмиҳои обаки дар замони қадим, ки гунҷонши 2,2 литрро дошт.

27. Ва ӯ гуфт: «Агар Худованд ба ту мадад накунад, ман аз кучо ба ту мадад кунам? Оё аз хирман ё аз чархушт?»

28. Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Туро чӣ шуд?» Вай гуфт: «Ин зан ба ман гуфт: "Писари худро бидех, то ки имрӯз ӯро бихӯрем, ва писари маро фардо хоҳем хӯрд".

29. Ва писари маро пухтем, ва ӯро хӯрдем. Ва рӯзи ди-гар ман ба вай гуфтам: "Писари худро бидех, то ки ӯро бихӯрем". Вале вай писари худро пинҳон кард».

30. Ҳамин ки подшоҳ суханони занро шунид, либоси худ-ро чок зад, ва ӯ бар ҳисор гузар мекард, ва қавм диданд, ки инак, бар баданаш аз тағ палос буд.

31. Ва ӯ гуфт: «Худо ба ман чунин ва зиёда аз ин би-кунад, ки агар сари Элишоъ ибни Шофот имрӯз бар танаш бимонад!»

Элишоъ аз хатар безобита намешавад.

32. Ва Элишоъ дар хонаи худ нишаста буд, ва пирон ҳамроҳи ӯ нишаста буданд. Ва подшоҳ касеро аз ҷониби худ фиристод. Пеш аз он ки ин қосид назди ӯ биёяд, ӯ ба пи-рон гуфт: «Оё мебинед, ки ин писари қотил фиристодааст, то ки сари маро аз танам ҷудо кунад? Ҳушъёр бошед, ҳа-мин ки қосид биёяд, дарро пӯшида, варо бо дар пахш кунед. Инак, садои поҳои оғои варо аз ақибаш мешунавам».

33. Ҳанӯз бо онҳо сухан меронд, ва инак, қосид назди ӯ фурӯд омад ва гуфт: «Инак, ин мусибат аз ҷониби Худо-ванд аст! Чӣ гуна боз ба Худованд таваккал кунам?»

БОБИ ҲАФТУМ

Элишоъ замони мусоид ва гурехтани арамиёнро пешгӯӣ мекунад.

1. ВА Элишоъ гуфт: «Каломи Худовандро бишнавед! Худованд чунин мегӯяд: "Фардо дар ҳамин вақт як сео орди маҳин ба як сикл, ва ду сео ҷав ба як сикл назди дарвозаи Сомария фурӯхта хоҳад шуд"».

2. Ва саркардае ки подшоҳ бар дасти вай такъя мена-муд, ба марди Худо ҷавоб гардонида, гуфт: «Ҳатто агар Худо-ванд равзанҳо дар осмон бикшояд, оё ин чиз ба амал хоҳад омад?» Ва ӯ гуфт: «Инак, ту бо чашмони худ хоҳӣ дид, валекин аз он нахоҳӣ хӯрд».
3. Ва чор одами махавӣ дар даҳани дарвоза буданд, ва ба якдигар мегуфтанд: «Чаро мо дар ин ҷо биншинем, то даме ки бимирем?»
4. Агар гӯем: "Ба шаҳр дароём" — қаҳтӣ дар шаҳр аст, ва дар он ҷо хоҳем мурд; ва агар дар ин ҷо биншинем — хо-ҳем мурд. Пас, алҳол рафта, ба ӯрдугоҳи арамиён дохил ша-вем; агар онҳо моро зинда нигоҳ доранд, — зинда хоҳем монд, ва агар моро бикушанд, — хоҳем мурд».
5. Ва дар вақти говгум бархостанд, то ки ба ӯрдугоҳи арамиён бираванд; ва ҳангоме ки ба канори ӯрдугоҳи ара-миён расиданд, — инак, касе дар он ҷо набуд.
6. Ва Худованд дар ӯрдугоҳи арамиён садои аробаҳо, са-дои аспон, садои лашкари бузургеро шунавонид, ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Инак, подшоҳи Исроил подшоҳони ҳит-тиён ва подшоҳони мисриёнро ба муқобили мо киро карда-аст, то ки бар мо тохт оваранд».
7. Ва онҳо бархоста, дар вақти говгум гурехтанд, ва хай-маҳо ва аспон ва харони худро — тамоми ӯрдугоҳро, чунон ки буд, — тарк карда, аз тарси ҷони худ рӯ ба гурез овар-данд.
8. Ва он махавиён ба канори ӯрдугоҳ расида, ба як хайма даромаданд, ва хӯрданд ва нӯшиданд, ва аз он ҷо нуқра ва тилло ва либос гирифта рафтанд ва пинҳон карданд; ва баргашта, ба хаймаи дигар даромаданд, ва аз он ҷо гирифта рафтанд ва пинҳон карданд.
9. Ва ба якдигар гуфтанд: «Кирдори мо дуруст нест; имрӯз рӯзи башорат аст, валекин мо хомӯш мондем, ва агар то рӯшноии саҳарӣ даранг кунем, гуноҳе бар сари мо хоҳад афтод; ва алҳол биёед, биравем ва ба хонаи подшоҳ хабар диҳем».

10. Ва омада, дарвозабонони шахрро хонданд ва ба онҳо хабар дода, гуфтанд: «Мо ба ўрдугоҳи арамиён рафта будем, ва инак, дар он чо на касе ҳаст ва на садои одамизод, бал-ки аспони басташуда, ва харони басташуда, ва хаймаҳо, чунон ки будаанд».

11. Ва дарвозабонро хонданд, ва онҳо ба андаруни хо-наи подшоҳ хабар доданд.

12. Ва подшоҳ шабона бархоста, ба навкаронаш гуфт: «Ман ба шумо мегӯям, ки арамиён бо мо чӣ хоҳанд кард: онҳо медонанд, ки мо гурусна ҳастем, ва аз ўрдугоҳ ба-ромада, дар сахро пинҳон шудаанд, ва мегӯянд: "Ҳамин ки аз шахр бароянд, онҳоро зинда дастгир карда, ба шахр дохил хоҳем шуд"».

13. Ва яке аз навкаронаш ҷавоб гардонида, гуфт: «Бигзор панҷ нафарро аз бақияи аспсаворон, ки дар он боқӣ монда-анд, бигиранд, — онҳо мисли тамоми ҷамоати Исроил, ки дар он боқӣ мондаанд, мисли тамоми ҷамоати Исроил, ки нобуд шудаанд, мебошанд, — ва онҳоро мо мефиристем ва мебинем».

14. Ва ду аспсаворро гирифтанд, ва подшоҳ аз ақиби ўрдуи арамиён фиристода, гуфт: «Биравед ва бубинед».

15. Ва аз ақиби онҳо то Ўрдун рафтанд, ва инак, тамоми роҳ аз либосҳо ва чизҳои ки арамиён саросема шуда партофта буданд, пур буд. Ва қосидон баргашта, ба подшоҳ хабар доданд.

16. Ва қавм берун рафта, ўрдугоҳи арамиёнро тороч карданд; ва як сео орди маҳин ба як сиқл, ва ду сео ҷав ба як сиқл, бар тибқи каломи Худованд, фурухта шуд.

17. Ва подшоҳ он саркардаро, ки бар дасти вай такья менамуд, назди дарвоза гузошт, ва қавм варо назди дарвоза поймол карданд, ки мурд, бар тибқи сухане ки марди Худо гуфта буд, яъне вақте ки подшоҳ назди вай фуруд омад, вай сухан ронда, гуфта буд:

18. Ҳангоме ки марди Худо ба подшоҳ сухан ронда, гуфт: «Ду сео ҷав ба як сиқл, ва як сео орди маҳин ба як сиқл фардо дар ҳамин вақт назди дарвозаи Сомария фурӯхта хо-ҳад шуд», —

19. Он саркарда ба марди Худо ҷавоб гардонида, гуфт: «Ҳатто агар Худованд равзанҳо дар осмон бикшояд, оё ин чиз ба амал хоҳад омад?» Ва ӯ гуфт: «Инак, ту бо чашмони худ хоҳӣ дид, валекин аз он нахоҳӣ хӯрд».

20. Ва бо вай чунин рӯй дод: қавм варо назди дарвоза поймол карданд, ки мурд.

БОБИ ҲАШТУМ

Элишоъ ҳафт соли қаҳтиро пешгӯӣ мекунад.

1. Ва Элишоъ ба зане ки писарашро зинда карда буд, су-хан ронда, гуфт: «Ту бо хонадонат бархоста, бирав ва дар ҳар ҷое ки метавонӣ, сукунат намо; зеро ки Худованд қаҳ-тиро даъват намудааст, ва он бар ин замин низ ҳафт сол ҳукмфармо хоҳад шуд».

2. Ва он зан бархоста, бар тибқи сухани марди Худо амал намуд, ва бо хонадонаш рафта, дар замини фалиштиён ҳафт сол умр гузаронид.

3. Ва баъд аз гузаштани ҳафт сол чунин воқеъ шуд, ки он зан аз замини фалиштиён баргашт ва баромада, сӯи под-шоҳ дар бораи хона ва замини худ истиғоса намуд.

4. Ва подшоҳ он вақт бо Ҷеҳазӣ, навқари марди Худо, сухан ронда, мегуфт: «Лутфан, ба ман дар бораи ҳамаи корҳои бузурге ки Элишоъ кардааст, ҳикоят намо».

5. Ва ҳангоме ки ӯ ба подшоҳ ҳикоят менамуд, ки чӣ гуна вай мурдаро зинда кардааст, инак, зане ки писарашро вай зинда карда буд, сӯи подшоҳ дар бораи хона ва замини худ истиғоса намуд; ва Ҷеҳазӣ гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, ин ҳамон зан аст, ва ин писари ӯст, ки Элишоъ зинда карда буд».

6. Ва подшоҳ аз зан пурсид, ва ӯ ба вай ҳикоят кард; ва подшоҳ яке аз хочасароёнашро барои ӯ таъин намуда, гуфт:

«Тамоми дороии ӯ ва тамоми ҳосили замини ӯро аз рӯзе ки мамлакатро тарк кардааст, то алҳол ба ӯ баргардон».

Элишоъ ба Ҳазоил пешгӯӣ мекунад, ки вай дар Арам подшоҳ хоҳад шуд.

7. Ва Элишоъ ба Димишқ омад, вақте ки Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, бемор буд; ва ба ӯ хабар дода, гуфтанд: «Марди Худо ба ин чо омадааст».

8. Ва подшоҳ ба Ҳазоил гуфт: «Ҳадияе ба дасти худ ги-рифта, ба истиқболи марди Худо бирав, ва ба воситаи вай аз Худованд бипурс, ки оё ман аз ин беморӣ шифо хоҳам ёфт?»

9. Ва Ҳазоил ба истиқболи вай равона шуд, ва ҳадияе ба дасти худ гирифт, ки он аз тамоми нозу неъматҳои Димишқ ба андозаи бори чил шутур буд; ва омада, ба ҳузури вай истод, ва гуфт: «Писарат Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, маро назди ту фиристода, мегӯяд: "Оё ман аз ин беморӣ шифо хоҳам ёфт?"»

10. Ва Элишоъ ба ӯ гуфт: «Рафта, ба вай бигӯ: "Албатта шифо хоҳӣ ёфт". Валекин Худованд ба ман ошкор кард, ки вай хатман хоҳад мурд».

11. Ва бар ӯ чашми худро дӯхт, ба тавре ки ӯ бетоқат шуд; ва марди Худо гирья кард.

12. Ва Ҳазоил гуфт: «Чаро оғоям гирья мекунад?» Ва ӯ гуфт: «Зеро медонам, ки чӣ гуна фалокате ту ба сари банӣ-Исроил хоҳӣ овард: ба қалъаҳои онҳо оташ хоҳӣ зад, ва ҷавонони онҳоро бо шамшер хоҳӣ кушт, ва тифлони онҳоро зада маҷақ хоҳӣ кард, ва ҳомиладорони онҳоро шикамчок хоҳӣ сохт».

13. Ва Ҳазоил гуфт: «Бандаи мисли як сағи ту кист, ки чунин кори бузурге бидунада?» Ва Элишоъ гуфт: «Худованд туро ба ман ҳамчун подшоҳи Арам нишон дод».

14. Ва ӯ аз пеши Элишоъ рафта, назди оғои худ омад. Вай ба ӯ гуфт: «Элишоъ ба ту чӣ гуфт?» Ва ӯ гуфт: «Ба ман гуфт, ки албатта шифо хоҳӣ ёфт».

15. Ва фардояш ӯ кампалеро гирифта, дар об ғўтонид, ва бар рӯи вай пӯшонид, ки мурд; ва Ҳазоил ба ҷои вай подшоҳ шуд.

Ехӯром баъд аз падараш Ехӯшофот бар Яҳудо подшоҳ мешавад.

16. Ва дар соли панҷуми Йӯром ибни Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ҳангоме ки Ехӯшофот ҳанӯз подшоҳи Яҳудо буд, Ехӯром ибни Ехӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба подшоҳӣ шурӯъ намуд.

17. Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ сию дусола буд, ва ҳашт сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

18. Ва ӯ бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор намуд, чунон ки хонадони Аҳъоб рафтор карда буданд, зеро ки духтари Аҳъоб зани ӯ буд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, ӯ ба амал овард.

19. Валекин Худованд ба хоҳири бандаи Худ Довуд нахост Яҳудоро ба ҳалокат расонад, зеро ба ӯ ваъда дода буд, ки барои ӯ ва фарзандони ӯ умрбод ҷароғе бидиҳад.

Исьёни Адӯм ва Либно.

20. Дар айёми ӯ Адӯм аз зери дасти Яҳудо исьён бардошт, ва онҳо бар худ подшоҳе гузоштанд.

21. Ва Ехӯром ба Соир равона шуд, ва ҳамаи аробаҳо бо ӯ буд; ва шабона ӯ барҳост ва сафҳои адӯмиёнро, ки ӯ ва сардорони аробаҳоро ихота карда буданд, раҳна намуда, ақиб нишаст, ва қавм ба хаймаҳои худ гурехтанд.

22. Ва Адӯм аз зери дасти Яҳудо исьён бардошт, ки то имрӯз чунин аст. Дар он замон Либно низ исьён бардошт.

23. Ва бақияи аъмоли Ехӯром, ва он чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

Фавти Ехӯром. Бар Яҳудо подшоҳ шудани Аҳазъёҳу.

24. Ва Ехӯром бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Аҳазъёху ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

25. Дар соли дувоздахуми Йӯром ибни Аҳъоб, подшоҳи Исроил, Аҳазъёху ибни Ехӯром, подшоҳи Яҳудо, ба подшоҳӣ шурӯъ намуд.

26. Дар вақти подшоҳ шуданаш Аҳазъёху бисту дусола буд, ва ӯ як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Аталъё бинти Омрӣ, подшоҳи Исроил, буд.

27. Ва ӯ бо роҳи хонадони Аҳъоб рафтор намуд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, мисли хонадони Аҳъоб ба амал овард, зеро ки домоди хонадони Аҳъоб буд.

28. Ва бо Йӯром ибни Аҳъоб ба ҷанги зидди Ҳазоил, подшоҳи Арам, ба Ромӯт-Цильод равона шуд; ва арамиён Йӯромро захмдор карданд.

29. Ва подшоҳ Йӯром ба Изреъил баргашт, то аз захмҳое ки арамиён ба ӯ дар Ромо расонида буданд, вақте ки бо Ҳазоил, подшоҳи Арам, ҷангида буд, шифо ёбад. Ва Аҳазъёху ибни Ехӯром, подшоҳи Яҳудо, барои дидани Йӯром ибни Аҳъоб ба Изреъил фурӯд омад, чунки вай бемор буд.

БОБИ НҲҲУМ

Еху ба подшоҳӣ тадҳин карда шуд.

1. Ва Элишои набӣ якеро аз банӣ-анбиё хонда, ба вай гуфт: «Камари худро бибанд, ва ин зарфи равғанро ба дасти худ гирифта, ба Ромӯт-Цильод бирав.

2. Ва ба он ҷо расида, Еху ибни Ехӯшофот ибни Нимширо дар он ҷо хоҳӣ дид; ва омада, ӯро аз миёни бародаронаш бархезон, ва ӯро ба хучраи дарунӣ дохил намо.

3. Ва зарфи равғанро гирифта, бар сари ӯ бирез, ва бигӯ: "Худованд чунин мегӯяд: туро тадҳин намудам, то ки бар Исроил подшоҳ бошӣ". Ва дарро кушода, бигрез, ва интизор нашав».

4. Ва он амрад, ки набии чавон буд, ба Ромӯт-Цильод равона шуд.
5. Ва ҳангоме ки ба он чо расид, инак, сардорони лашкар нишастаанд, ва ӯ гуфт: «Эй сардор, ба ту сухане дорам». Ва Ӯ гуфт: «Ба кадоме аз моён?» Ва ӯ гуфт: «Ба ту, эй сардор».
6. Вай бархоста, ба хона дохил шуд, ва ӯ равғанро ба сари вай рехта, ба вай гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман туро тадҳин намудам, то ки бар қавми Худованд, бар Исроил подшоҳ бошӣ;
7. Ва ту хонадони оғои худ Аҳъобро нест хоҳӣ кард, то ки Ман интиқоми хуни бандағони анбиё ва хуни ҳамаи бандағони Худовандро аз дасти Изобал бигирам;
8. Ва тамоми хонадони Аҳъоб ба ҳалокат хоҳанд расид, ва Ман аз Аҳъоб ҳар наринаро, хоҳ бандӣ ва хоҳ озод дар Исроил бошад, маҳв хоҳам кард;
9. Ва хонадони Аҳъобро мисли хонадони Ёробъом ибни Набот ва мисли хонадони Баъшо ибни Аҳиё хоҳам гардонид;
10. Ва Изобалро сагон дар сахрои Изреъил хоҳанд хӯрд, ва дафнқунандае нахоҳад буд». Ва ӯ дарро кушода, гурехт.
11. Ва Ӯ назди навкарони оғои худ баромад, ва касе ба ӯ гуфт: «Оё саломатист? Ин девона барои чӣ назди ту омадааст?» Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ин одам ва нутқашро медонед».
12. Ва онҳо гуфтанд: «Ин дурӯғ аст; лутфан, ба мо бигӯ!» Ва ӯ гуфт: «Вай чунин ва чунон ба ман сухан ронда, гуфт: "Худованд чунин мегӯяд: Ман туро тадҳин намудам, то ки бар Исроил подшоҳ бошӣ"».
13. Ва онҳо шитоб намуда, ҳар яке либоси худро дар таги ӯ бар баландии зинапоя гузоштанд, ва шох навохта, гуфтанд: «Ӯху подшоҳ шуд!»

Ӯху Йӯромро мекушад.

14. Ва Еҳу ибни Еҳӯшофот ибни Нимшӣ бар Йӯром суикасд кард; ва Йӯром бо тамоми Исроил Ромӯт-Цильодро аз Ҳазоил, подшоҳи Арам, ниғаҳбонӣ менамуд.
15. Вале подшоҳ Йӯром ба Изреѝил баргашта буд, то аз захмҳое ки арамиён ба ӯ расонида буданд, вақте ки бо Ҳазоил, подшоҳи Арам меҷангид, шифо ёбад. Ва Еҳу гуфт: «Агар дили шумо ин аст, бигзор ҳеҷ кас аз шаҳр берун набарояд, то ки ба Изреѝил рафта хабар диҳад».
16. Ва Еҳу ба асп савор шуда, ба Изреѝил рафт, чунки Йӯром дар он ҷо хобида буд; ва Аҳазьёху, подшоҳи Яҳудо, барои дидани Йӯром омада буд.
17. Ва дидбоне бар бурҷи Изреѝил истода буд, ва издиҳоми Еҳуро дар вақти омадани вай дида, гуфт: «Ман издиҳоми мебинам». Ва Йӯром гуфт: «Савореро гирифта, ба истиқболи онҳо бифирист, то ки бипурсад: "Оё саломатист?"»
18. Ва аспсавор ба истиқболи ӯ рафта, гуфт: «Подшоҳ чунин мегӯяд: "Оё саломатист?"» Ва Еҳу гуфт: «Туро бо саломатӣ чӣ кор аст? Аз қафои ман биё!» Ва дидбон хабар дода, гуфт: «Қосид назди онҳо расид, вале барнагашт».
19. Ва аспсавори дуюмро фиристод, ва ӯ назди онҳо омада, гуфт: «Подшоҳ чунин мегӯяд: "Оё саломатист?"» Ва Еҳу гуфт: «Туро бо саломатӣ чӣ кор аст? Аз қафои ман биё!»
20. Ва дидбон хабар дода, гуфт: «Вай назди онҳо расид, вале барнагашт; ва аспронӣ ба аспронии Еҳу ибни Нимшӣ монанд аст, зеро ки вай бошиддат асп меронад».
21. Ва Йӯром гуфт: «Бибанд!» Ва аробаи ӯро бастанд. Ва Йӯром, подшоҳи Исроил, ва Аҳазьёху, подшоҳи Яҳудо, ҳар яке бар аробаи худ берун рафтанд; ва ба истиқболи Еҳу берун рафта, дар қитъаи Нобӯти изреѝилий бо ӯ вохӯрданд.
22. Ва ҳангоме ки Йӯром Еҳуро дид, гуфт: «Эй Еҳу, оё саломатист?» Ва ӯ гуфт: «Чӣ гуна саломатӣ хоҳад буд, дар сурате ки зинокориҳои модарат Изобал ва ҷодугариҳои вай ин қадар бисъёр аст?»
23. Ва Йӯром дастҳояшро гардонида, рӯ ба гурез овард, ва ба Аҳазьёху гуфт: «Эй Аҳазьёху, хиёнат аст!»

24. Ва Еху дасташро бар камон гузошта, Йӯромро дар миёни шонаҳои китфаш тир зад, ва тир аз дилаш гузашта берун омад, ва ӯ дар аробаи худ афтод.

25. Ва Еху ба саркардаи худ Бидқар гуфт: «Варо бардошта, дар қитъаи замини Нобӯти изреѝилӣ бипарто, ва ба ёд овар, ки чӣ гуна ман ва ту бо ҷуфтҳои саворон аз қафои падари вай Аҳъоб равона будем, ва чӣ гуна ҳамон Худованд дар ҳаққи вай ин ваҳйро ба забон ронда буд:

26. "Ба ростӣ, хуни Нобӯт ва хуни писаронашро Ман дирӯз дидам, — мегӯяд Худованд, — ва дар ин қитъаи замин ба ту подош хоҳам дод, — мегӯяд Худованд". Ва алҳол варо бардошта, бар тибқи каломи Худованд, дар ин қитъа бипарто».

Қатли Аҳазъёху.

27. Ва Аҳазъёху, подшоҳи Яҳудо, инро дида, бо роҳи Байт-Ҳачан рӯ ба гурез овард; ва Еху ӯро таъқиб намуда, гуфт: «Ҷуро низ бизанед!» Ва ӯро дар аробааш бар тали Ҷур, ки назди Иблеом аст, захмдор карданд, ва ӯ то Мачиддӯ гурехта, дар он ҷо мурд.

28. Ва навкаронаш ӯро бо ароба ба Ерусалим оварданд; ва ӯро дар мақбараи худаш бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карданд.

29. Ва дар соли ёздаҳуми Йӯром ибни Аҳъоб Аҳазъёху бар Яҳудо подшоҳ шуд.

Қатли Изобал.

30. Ва Еху ба Изреѝил омад. Ва Изобал инро шунида, ба чашмонаш сурма кашид, ва сари худро зинат дода, аз тиреза нигарист.

31. Ва ҳангоме ки Еху ба дарвоза дохил шуд, вай гуфт: «Оё туро, эй Зимрии кушандаи оғои худ, саломатӣ хоҳад буд?»

32. Ва ӯ руи худро сӯи тиреза бардошта, гуфт: «Кист, ки пайрави ман бошад, кист?» Ва ду-се нафар аз хочасароён сӯи ӯ нигаристанд.

33. Ва ӯ гуфт: «Варо берун партоед!» Ва онҳо варо берун партофтанд. Ва хуни вай бар девор ва бар аспон пош хӯрд, ва ӯ варо лагадкӯб кард.

34. Ва ӯ даромада, хӯрд ва нӯшид; ва гуфт: «Ба он лаънатӣ таваччӯҳ намуда, варо дафн кунед, чунки вай духтари подшоҳ аст».

35. Ва барои дафн карданаш рафтанд, вале ғайр аз косаи сар, ва пойҳо, ва кафҳои даст, чизе аз вай наёфтанд.

36. Ва баргашта, ба ӯ хабар доданд, ва ӯ гуфт: «Ин каломи Худованд аст, ки ба воситаи бандаи худ Ильёси тишбӣ сухан ронда, гуфтааст: "Дар қитъаи замини Изреъил сагон гӯшти Изобалро хоҳанд хӯрд"».

37. Ва лошай Изобал бар рӯи саҳро, дар қитъаи Изреъил, мисли саргин гардида буд, ба тавре ки касе наметавонист бигӯяд: «Ин Изобал аст».

БОБИ ДАҲУМ

Доварӣ бар хонадони Аҳъоб.

1. ВА Аҳъоб дар Сомария ҳафтод писар дошт. Ва Еҳу мактубҳо навишта, ба Сомария ба сарварони Изреъил, ба пирон ва мураббӣёни банӣ-Аҳъоб фиристода, гуфт:

2. «Ва алҳол, вақте ки ин мактуб ба шумо бирасад, — дар сурате ки писарони оғои шумо бо шумо мебошанд, ва аробаҳо ва аспон ва шаҳри ҳисордор ва аслиҳа бо шумост, —

3. Шумо беҳтарин ва муносибтарин писари оғои худро интихоб намуда, бар тахти падараш биншонед, ва барои хонадони оғои худ бичангед».

4. Вале онҳо ниҳоятдараҷа ҳаросон шуда, гуфтанд: «Инак, ду подшоҳ натавонистанд пеши ӯ истодагӣ кунанд, — пас мо чӣ гуна истодагӣ хоҳем кард?»

5. Ва нозири хона, ва сардори шаҳр, ва пирон, ва му-раббӣён фиристода, гуфтанд: «Мо бандагони ту ҳастем, ва ҳар чи ба мо амр фармой, ба ҷо хоҳем овард. Мо ҳеч касро подшоҳ нахоҳем кард; он чи дар назарат писанд бошад, бикун».

6. Ва ӯ бори дуюм ба онҳо мактуб навишта, гуфт: «Агар шумо бо ман буда, ба овози ман итоат мекарда бошед, каллаҳои писарони оғои худро бигиред ва фардо дар ҳамин вақт назди ман ба Изреѐил биѐед». Ва писарони подшоҳ ҳаф-тод нафар буданд, ки онҳоро бузургони шаҳр тарбият менамуданд.

7. Ва ҳангоме ки мактуб ба онҳо расид, онҳо писарони подшоҳро гирифтанд, ва ҳафтод нафарро куштанд, ва каллаҳои онҳоро дар сабадҳо гузошта, назди ӯ ба Изреѐил фиристоданд.

8. Ва қосиде омад ва ба ӯ хабар дода, гуфт: «Каллаҳои писарони подшоҳро оварданд». Ва ӯ гуфт: «Онҳоро ду ға-рам карда, дар даҳани дарвоза то субҳ бимонед».

9. Ва субҳидам ӯ берун омада, истод ва ба тамоми қавм гуфт: «Шумо одил ҳастед! Инак, ман ба муқобили оғои худ суиқасд намуда, ӯро куштам, — вале кист, ки ҳамаи инҳоро куштааст?

10. Пас, бидонед, ки аз каломи Худованд, ки Худованд дар бораи хонадони Аҳъоб ба забон рондааст, ҳарфе бар за-мин нахоҳад афтод, ва Худованд он чиро, ки ба воситаи бан-даи худ Ильѐс гуфта буд, ба амал овард».

11. Ва Еҳу ҳамаи боқимондагони хонадони Аҳъобро, ки дар Изреѐил буданд, ва ҳамаи бузургонаш ва муқаррабонаш ва коҳинонашро кушт, ба тавре ки касе барои ӯ боқӣ намонд.

Қатли сарварони Яҳудо.

12. Ва бархоста, равона шуд ва ба Сомария омад. Вақте ки дар роҳ ба Байт-Ақди чӯпонон расид,

13. Еҳу ба бародарони Аҳазъѐху, подшоҳи Яҳудо, дучор омада, гуфт: «Шумо кистед?» Гуфтанд: «Мо бародарони

Аҳазъёху ҳастем, ва барои хабар гирифтани аз саломатии писарони подшоҳ ва писарони малика меравем».

14. Ва ӯ гуфт: «Инҳоро зинда дастгир кунед!» Ва онҳоро зинда дастгир карданд, ва онҳоро, ки чилу ду нафар буданд, назди чоҳи Байт-Ақд куштанд, ва аз онҳо касе боқӣ намонд.

15. Ва аз он ҷо равона шуда, бо Еҳўнодоб ибни Рикоб, ки ба истикболи ӯ меомад, вохўрд, ва ӯро табрик намуда, гуфт: «Оё дили ту рост аст, чунон ки дили ман бо дили туст?» Ва Еҳўнодоб гуфт: «Оре». Гуфт: «Ин тавр бошад, дастатро бидех». Вай дасти худро дод, ва ӯ варо назди худ ба ароба баровард.

16. Ва гуфт: «Ҳамроҳи ман биё ва рашки маро, ки барои Худованд дорам, бубин». Ва варо ба аробаи ӯ савор карданд.

17. Ва хангоме ки ӯ ба Сомария расид, ҳамаи боқимон-дағони Аҳъобро, ки дар Сомария буданд, кушт, ба тавре ки тамоман ӯро маҳв кард, бар тибқи каломи Худованд, ки ба Ильёс гуфта буд.

18. Ва Еҳу тамоми қавмро чамъ карда, ба онҳо гуфт: «Аҳъоб Баалро кам парастид кард, — Еҳу варо бисъёр парастид хоҳад кард.

Еҳу бутпарастиро дар Исроил решақан мекунад.

19. Ва алҳол тамоми анбиёи Баал, ҳамаи хизматгузоронаш ва ҳамаи қоҳинонашро назди ман даъват намоед, ба тавре ки касе ғоиб набояд, зеро ки ман забҳи бузурге барои Баал хоҳам кард. Ҳар касе ки ғоиб бошад, зинда нахоҳад монд». Ва Еҳу инро бо найранг ба амал овард, то ки хизматгузорони Баалро ба ҳалокат расонад.

20. Ва Еҳу гуфт: «Маҷлиси идона барои Баал эълон намоед!» Ва онро эълон карданд.

21. Ва Еҳу ба тамоми Исроил фиристод, ва ҳамаи хизматгузорони Баал омаданд, ва касе намонд, ки наомада бошад;

ва онҳо ба хонаи Баал даромаданд, ва хонаи Баал сар то сар пур шуд.

22. Ва ӯ ба нозири ҳучраи либос гуфт: «Барои ҳамаи хизматгузори Баал либос барор». Вай барои онҳо либос баровард.

23. Ва Еҳу бо Еҳӯнодоб ибни Рикоб ба хонаи Баал дохил шуд, ва ба хизматгузори Баал гуфт: «Тафтиш кунед ва бубинед, ки касе аз бандагони Худованд дар ин ҷо бо шумо набошад, балки танҳо хизматгузори Баал бошанд».

24. Ва онҳо ба тақдим намудани забҳҳо ва қурбониҳои сӯхтани шурӯъ карданд. Ва Еҳу барои худ дар берун ҳаштод касро гузошта, гуфт: «Агар аз касоне ки ман ба дасти шумо бисупорам, як нафар раҳой ёбад, ҷонатон ба ҷои ҷони вай хоҳад буд».

25. Ва хангоме ки тақдим кардани қурбониҳои сӯхтани ба анҷом расид, Еҳу ба шотирон ва саркардагон гуфт: «Даромада, онҳоро бикӯшед, ва як нафар ҳам берун наояд!» Ва онҳоро ба дами шамшер куштанд; ва шотирон ва саркардагон онҳоро бароварда партофтанд, ва ба шаҳр, андаруни хонаи Баал баргаштанд.

26. Ва сутунҳои хонаи Баалро берун оварда, сӯзониданд.

27. Ва ҳайкали Баалро шикастанд; ва хонаи Баалро хароб карданд, ва онро ба ахлотҷой табдил доданд, ки то имрӯз чунин аст.

28. Ва Еҳу Баалро аз Исроил нест кард.

29. Аммо Еҳу аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Ис-роилро гирифтори гуноҳ гардонид ба буд, яъне аз гӯсолаҳои тилло, ки дар Байт-Ил ва дар Дон буд, дур нашуд.

30. Ва Худованд ба Еҳу гуфт: «Азбаски ту он чиро, ки дар назари Ман мақбул буд, нағз иҷро кардӣ, ва ҳар чиро, ки дар дили Ман буд, дар ҳаққи хонадони Аҳъоб ба амал овардӣ, бинобар ин писаронат то насли чорум бар тахти Ис-роил хоҳанд нишаст».

31. Валекин Еҳу саъю кӯшиш накард, ки шариати Худо-ванд Худои Исроилро бо тамоми дили худ пайравӣ намояд: ӯ аз

гуноҳҳои Ёробъом, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гар-донида буд, дур нашуд.

Таназзули иқтидори Исроил ва фавти Еҳу.

32. Дар он айём Худованд ба қатъ кардани Исроил шурӯъ намуд; ва Ҳазоил онҳоро дар тамоми ҳудуди Исроил зарба мезад:

33. Аз Урдун ба тарафи тулӯи офтоб, тамоми замини Цил-ъод: ҷодиён ва реубениён ва менашшейёнро, аз Арӯэр, ки бар наҳри Арнӯн аст, ва Цильод ва Бошон.

34. Ва бақияи аъмоли Еҳу, ва ҳар чи ӯ кард, ва тамоми корнамоии ӯ дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

35. Ва Еҳу бо падарони худ хобид, ва ӯро дар Сомария дафн карданд; ва писараш Еҳӯоҳоз ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

36. Ва айёме ки Еҳу бар Исроил дар Сомария подшоҳӣ кард, бисту ҳашт сол буд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ҳалокати насли подшоҳ; танҳо Еҳӯош раҳой ёфт.

1. ВА Аталъё, модари Аҳазъёҳу, чун дид, ки писараш мурд, бархоста, тамоми насли подшоҳро несту нобуд кард.

2. Вале Еҳӯшобаъ, духтари подшоҳ Еҳӯром, ки хоҳари Аҳазъёҳу буд, Еҳӯош ибни Аҳазъёҳуро гирифт, ва ӯро аз миёни писароии подшоҳ, ки кушта шуданд, дуздида, ӯро бо ширдораш ба хонаи хобгоҳ бурд, ва ӯро аз Аталъё пин-ҳон карданд, ва ӯ кушта нашуд.

3. Ва ӯ бо вай дар хонаи Худованд шаш сол пинҳон буд, дар сурате ки Аталъё бар мамлакат подшоҳӣ мекард.

4. Ва дар соли ҳафтум Еҳӯёдоъ фиристода, мирисадҳои каритиён ва шотиронро гирифт, ва онҳоро назди худ ба хонаи Худованд оварда, бо онҳо аҳд баст, ва онҳоро дар хонаи Худованд қасам дода, писари подшоҳро ба онҳо ни-шон дод.

5. Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Ин аст коре ки шумо бояд ба чо оваред: сеяки шумо, яъне онҳое ки дар шанбе меоянд, назди хонаи подшоҳ посбонӣ хоҳед кард;
6. Ва сеяки шумо — назди дарвозаи Сур; ва сеяки шумо — назди дарвозаи шотирон; ва посбонии хонаро навбат ба навбат ба амал хоҳед овард.
7. Ва ду қисми шумо, яъне ҳамаи онҳое ки дар шанбе берун мераванд, назди хонаи Худованд аз барои подшоҳ посбонӣ хоҳед кард.
8. Ва подшоҳро аз ҳар тараф ихота намоед, дар ҳолате ки ҳар якеро аслиҳааш дар дасташ бошад, ва ҳар касе ки аз миёни сафҳои шумо зада дарояд, бояд кушта шавад; ва ҳангоме ки подшоҳ берун меравад ва дохил мешавад, шумо назди ӯ хоҳед буд».
9. Ва мирисадҳо ҳар он чи Еҳӯёдои коҳин амр фармуд, ба чо оварданд, ва ҳар яке одамони худро, — ҳам онҳоеро, ки дар шанбе меоянд, ва ҳам онҳоеро, ки дар шанбе берун мераванд, — гирифта, назди Еҳӯёдои коҳин омаданд.
10. Ва коҳин найзаҳо ва сипарҳои подшоҳ Довудро, ки дар хонаи Худованд буд, ба мирисадҳо дод.
11. Ва шотирон, ҳар яке аслиҳааш дар дасташ, аз тарафи рости хона то тарафи чапи хона, назди қурбонгоҳ ва назди хона, гирдогирди подшоҳ истоданд.
12. Ва ӯ писари подшоҳро берун оварда, тоҷ ва шаҳодат бар ӯ гузошт, ва ӯро подшоҳ карда, тадҳин намуданд, ва қарсақ зада, гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ!»

Қатли Аталъё.

13. Ва Аталъё овози қавми давандаро шунида, назди қавм ба хонаи Худованд омад.
14. Ва дид, ки инак, подшоҳ, аз рӯи таомул, бар минбар истодааст, ва сарварон ва карнайҳо назди подшоҳ мебошанд, ва тамоми қавми мамлакат шодӣ мекунанд ва карнай мена-

возанд. Ва Аталъё либосашро чок зада, дод гуфт: «Суиқасд! Суиқасд!»

15. Ва Ехӯёдои кохин ба мирисадҳо, ки сардорони кӯшун буданд, амр фармуд: «Варо ба миёни сафҳо берун оваред, ва хар касеро, ки аз ақиби вай биравад, бо шамшер бику-шед!» Зеро кохин гуфта буд, ки вай дар хонаи Худованд кушта нашавад.

16. Ва ба вай роҳ доданд, ва аз роҳе ки аспон ба хонаи подшоҳ дохил мешуданд, гузашта рафт, ва дар он ҷо кушта шуд.

17. Ва Ехӯёдоъ дар миёни Худованд ва подшоҳ ва қавм аҳд баст, то ки қавми Худованд бошанд, ва ҳамчунин дар миёни подшоҳ ва қавм.

18. Ва тамоми қавми мамлакат ба хонаи Баал омада, онро хароб карданд, курбонгоҳҳо ва бутҳояшро тамоман шикастанд, ва Маттонро, ки коҳини Баал буд, пеши курбонгоҳҳо куштанд. Ва коҳин навбатдоронро бар хонаи Худованд таъин намуд.

19. Ва мирисадҳо, ва каритиён ва шотирон ва тамоми қавми мамлакатро гирифт, ва онҳо подшоҳро аз хонаи Худованд фурӯд оварданд, ва бо роҳи дарвозаи шотирон ба хонаи подшоҳ дохил шуданд; ва ӯ бар тахти подшоҳон биншаст.

20. Ва тамоми қавми мамлакат шодӣ карданд, ва шаҳр ором ёфт. Ва Аталъёро дар хонаи подшоҳ бо шамшер куштанд.

21. Дар вақти подшоҳ шуданаш Ехӯош ҳафтсола буд.

БОБИ ДУВОЗДАХУМ

Подшоҳи Ехӯош.

1. ДАР соли ҳафтуми Еху Ехӯош подшоҳ шуд, ва чил сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Сивъё, аз Беэр-Шобаъ, буд.

2. Ва Ехӯош он чиро, ки дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, то даме ки Ехӯёдои кохин ӯро таълим меод.

3. Аммо баландиҳо ботил карда нашуд: қавм ҳанӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месӯзониданд.
4. Ва Еҳӯош ба коҳинон гуфт: «Тамоми нуқраи вақфро, ки ба хонаи Худованд оварда мешавад, чунончи: нуқраи саршуморӣ, нуқраи назри касе мувофиқи қимати нуфус, ҳар нуқрае ки касе ба дилхоҳи худ ба хонаи Худованд меоварад,
—
5. Коҳинон, ҳар яке аз шиноси худ, бигиранд, ва раҳнаҳои хонаро, дар ҳар ҳоле ки раҳна ёфт шавад, таъмир намоянд».
6. Вале, азбаски то соли бисту сеюми подшоҳ Еҳӯош коҳинон раҳнаҳои хонаро таъмир накарда буданд,
7. Подшоҳ Еҳӯош Еҳӯёдои коҳин ва коҳиноро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Чаро шумо раҳнаҳои хонаро таъмир намекунед? Ва алҳол нуқраро аз шиносҳои худ нагиред, балки онро барои раҳнаҳои хона бидиҳед».
8. Ва коҳинон розӣ шуданд, ки на нуқраро аз қавм бигиранд, ва на раҳнаҳои хонаро таъмир намоянд.

Таъмири хонаи Худованд.

9. Ва Еҳӯёдои коҳин сандуқе гирифта, сӯроҳе дар сар-пӯши он кард, ва онро назди қурбонгоҳ, аз тарафи рост, дар сари роҳе ки мардум ба хонаи Худованд мебаромаданд, гузошт, ва коҳинони остонабон тамоми нуқраеро, ки ба хонаи Худованд оварда мешуд, дар он меандохтанд.
10. Ва чун медиданд, ки дар сандуқ нуқра бисъёр шудааст, котиби подшоҳ ва саркоҳин омада, нуқраи дар хонаи Худованд ёфтшударо дар ҳамёнҳо меандохтанд ва мешумурданд.
11. Ва нуқраи шумурдашударо ба дасти саркороне ки бар хонаи Худованд таъин шуда буданд, месупурданд, ва онҳо онро ба дуредгарон ва бинокороне ки дар хонаи Худованд кор мекарданд, сарф менамуданд,
12. Ва ҳамчунин ба гилкорон ва сангтарошон, ва барои харидани чӯбу тахта ва сангҳои тарошидашуда аз баҳри таъ-

мири рахнаҳои хонаи Худованд, ва ба ҳар чизе ки барои таъмири хона сарф мешуд.

13. Аммо аз нуқрае ки ба хонаи Худованд меоварданд, ба-рои хонаи Худованд тосҳои нуқра, оташгиракҳо, косаҳо, карнайҳо, ҳар навъ зарфи тилло ва зарфи нуқра сохта на-шуд,

14. Балки онро ба саркорон медоданд, то ки хонаи Худовандро бо он таъмир намоянд.

15. Ва аз касоне ки нуқраро ба дасташон месупурданд, то ки ба саркорон бидиҳанд, ҳисобот талаб намекарданд, зеро ки онҳо аз рӯи виҷдон амал мекарданд.

16. Нуқраи қурбонии чурм ва нуқраи қурбонии гуноҳҳо ба хонаи Худованд дахл карда намешуд; он аз они коҳи-нон буд.

Арамиён Чатро забт мекунанд. Фавти Еҳӯош.

17. Он гоҳ Ҳазоил, подшоҳи Арам, лашкар кашида, бо Чатчанг кард ва онро забт намуд; ва Ҳазоил ният дошт, ки ба Ерусалим лашкар кашад.

18. Вале Еҳӯош, подшоҳи Яҳудо, ҳамаи чизҳои вақфшударо, ки падаронаш Еҳӯшофот ва Еҳӯром ва Аҳазьёху, подшоҳони Яҳудо, вақф карда буданд, ва чизҳои вақф-кардаи худаш, ва тамоми тиллоеро, ки дар ҳазоини хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ ёфт шуд, гирифта, ба Ҳазоил, подшоҳи Арам, фиристод, ва ӯ аз Ерусалим ақиб гашт.

19. Ва бақияи аъмоли Еҳӯош, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

20. Ва навкаронаш қиём намуда, суиқасд карданд, ва Еҳӯошро дар Байт-Миллӯ, дар роҳе ки сӯи Силло мефурояд, куштанд.

21. Ва навкаронаш Юзохор ибни Шимъот ва Юзобод ибни Шӯмер ӯро зарба заданд, ва ӯ мурд; ва ӯро бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карданд; ва писараш Амасьё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Бар Исроил подшоҳ шудани Ехӯоҳоз.

1. ДАР соли бисту сеюми Ехӯош ибни Аҳазъёху, под-шоҳи Яхудо, Ехӯоҳоз ибни Еху бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуда, ҳафдах сол подшоҳӣ кард.
2. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард; ва аз паи гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, рафта, аз онҳо дур нашуд.
3. Ва ғазаби Худованд бар Исроил аланга зад, ва он-хоро ба дасти Ҳазоил, подшоҳи Арам, ва ба дасти Бин-Ҳадад ибни Ҳазоил ба тамоми айём супурд.
4. Ва Ехӯоҳоз пеши Худованд тазаррӯъ кард, ва Худованд ӯро иҷобат намуд, зеро ки аҳволи табоҳи Исроилро дид, ки онҳоро подшоҳи Арам ба танг меовард.
5. Ва Худованд раҳокунандае ба Исроил дод, ва онҳо аз зери дасти Арам берун омаданд, ва банӣ-Исроил дар хай-маҳои худ мисли дирӯз ва парирӯз сокин шуданд.
6. Аммо аз гуноҳҳои хонадони Ёробъом, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, дур нашуданд: аз паи онҳо рафтанд; Ашера низ дар Сомария истода буд.
7. Ва аз сипоҳи Ехӯоҳоз фақат панҷоҳ савора, даҳ ароба ва даҳ ҳазор пиёда боқӣ монда буд, зеро ки подшоҳи Арам онҳоро ба ҳалокат расонид, мисли ғуборе поймол карда буд.

Фавти Ехӯоҳоз.

8. Ва бақияи аъмоли Ехӯоҳоз, ва ҳар чи ӯ кард, ва кор-намоие ки нишон дод, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.
9. Ва Ехӯоҳоз бо падарони худ хобид, ва ӯро дар Сомария дафн карданд. Ва писараш Юош ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳ шудани Юош.

10. Дар соли сию ҳафтуми Ехӯош, подшоҳи Яхудо, Юош ибни Ехӯоҳоз бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуда, шонздаҳ сол подшоҳӣ кард.

11. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, аз хамаи гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, дур нашуд, балки дар онҳо рафтор кард.

12. Ва бақияи аъмоли Юош, ва ҳар чи ӯ кард, ва кор-намоии ӯ, ки бо Амасъё, подшоҳи Яхудо, чанг карда буд, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

13. Ва Юош бо падарони худ хобид, ва Ёробъом бар тахти ӯ нишаст. Ва Юош дар Сомария, бо подшоҳони Ис-роил дафн карда шуд.

Бемориш Элишоъ. Подшоҳ Юош назди ӯ меояд.

14. Ва Элишоъ ба беморие ки аз он мурд, гирифтोर шуд; ва Юош, подшоҳи Исроил, назди ӯ фурӯд омада, ба ҳоли ӯ гирия кард, ва гуфт: «Эй падарам, эй падарам! Эй аробаи Исроил ва саворонаш!»

15. Ва Элишоъ ба ӯ гуфт: «Камон ва тирҳоро бигир». Ва ӯ барои худ камон ва тирҳоро гарифт.

16. Ва ба подшоҳи Исроил гуфт: «Дастатро бар камон бимон». Ва ӯ дасташро монд. Ва Элишоъ дасти худро бар дастҳои подшоҳ монд,

17. Ва гуфт: «Тирезаро ба тарафи шарқ яла кун». Ва ӯ яла кард. Ва Элишоъ гуфт: «Тир биандоз!» Ва ӯ тир ан-дохт. Гуфт: «Ин тири начот аз ҷониби Худованд аст, яъне тири начот аз дасти Арам аст, ва ту арамиёро дар Афиқ ба таври қатъӣ мағлуб хоҳӣ кард».

18. Ва гуфт: «Тирҳоро бигир». Ва ӯ гирифт. Ва ба подшоҳи Исроил гуфт: «Заминро бизан». Ва ӯ се карат зада, бозистод.

19. Ва марди Худо бар ӯ хашм намуда, гуфт: «Мебоист панҷ ё шаш карат мезадӣ, он гоҳ арамиёро ба таври қатъӣ мағлуб мекардӣ, ва алҳол ба арамиён се карат шикаст хоҳӣ расонид».

Фавти Элишоъ.

20. Ва Элишоъ мурд, ва ўро дафн карданд. Ва фавчҳои Мӯоб дар аввали сол ба мамлакат даромаданд.

21. Ва чунин воқеъ шуд, ки мардум касеро дафн мекарданд, ва инак, фавчero диданд, ва мурдарo бар қабри Элишоъ партофтанд, ва мурда ғелида, ба устухонҳои Элишоъ расид, ва зинда шуда, ба поҳои худ бархост.

22. Ва Ҳазоил, подшоҳи Арам, исроилиёнро дар тамоми айёми Еҳўоҳоз ба танг меовард.

23. Вале Худованд ба онҳо илтифот ва раҳм карда, ба хотири аҳди худ, ки бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб баста буд, ба онҳо тавачҷўҳ намуд, ва нахост онҳоро несту нобуд кунад, ва то ҳол онҳоро аз ҳузури худ дур наандохтааст.

24. Ва Ҳазоил, подшоҳи Арам, мурд, ва писараш Бин-Ҳадад ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

25. Ва Юош ибни Еҳўоҳоз шаҳрҳоро, ки Ҳазоил аз дасти падараш Еҳўоҳоз ҷанг карда гирифта буд, аз дасти Бин-Ҳадад ибни Ҳазоил гардонида гирифт. Се қарат Юош ба ӯ шикаст расонида, шаҳрҳои Исроилро баргардонид.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Амасъё бар Яҳудо подшоҳ мешавад. Ҷанг бо Исроил.

1. ДАР соли дуҷоми Юош ибни Еҳўоҳоз, подшоҳи Исроил, Амасъё ибни Еҳўош, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.

2. Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ бисту панҷсола буд, ва бисту нўҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Еҳўаддон, аз Ерусалим, буд.

3. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, аммо на ҳамчун падараш Довуд: ӯ аз ҳар ҷиҳат мисли он ки падараш Еҳўош амал карда буд, амал кард.

4. Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд: қавм ҳанўз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месўзониданд.

5. Ва хангоме ки салтанат дар дасташ мустаҳкам шуд, навкарони худро, ки падараш подшоҳро кушта буданд, ба катл расонид.
6. Вале писарони кушандагонро накушт, бар тибқи на-виштаи китоби Тавроти Мусо, ки дар он Худованд амр фармуда, гуфтааст: «Падарон барои гуноҳи писарон кушта нахоҳанд шуд, ва писарон барои гуноҳи падарон кушта нахоҳанд шуд, балки ҳар кас барои гуноҳи худаш кушта хоҳад шуд».
7. Ё даҳ ҳазор адӯмиёнро дар водии Намак кушт, ва Селаъро дар чанг забт намуда, ба он Ёқтеил ном дод, ки то имрӯз чунин аст.
8. Он гоҳ Амасьё қосидонро назди Юош ибни Еҳӯоҳоз ибни Еҳу, подшоҳи Исроил, фиристода, гуфт: «Биё, рӯ ба рӯ шавем».
9. Ва Юош, подшоҳи Исроил, ба Амасьё, подшоҳи Яҳудо, фиристода, гуфт: «Мушхоре ки дар Лубнон аст, ба арзе ки дар Лубнон аст, фиристода, гуфт: "Духтари худро ба писари ман ба занӣ бидеҳ". Валекин ҳайвони даштиё ки дар Лубнон аст, гузар карда, мушхорро поймол намуд.
10. Ту Адӯро шикаст додӣ, ва дилат мағрур шудааст. Пас, иззати худро нигоҳ дошта, дар хонаи худ бимон. Чаро ту бадбахтиро иғво медиҳӣ, то ки худат фурӯ ғалтӣ, ва ҳамчунин Яҳудо ҳамроҳи ту?»
11. Вале Амасьё гӯш надод. Ва Юош, подшоҳи Исроил, баромад, ва ӯ ва Амасьё, подшоҳи Яҳудо, дар Байт-Шемеш, ки дар Яҳудост, рӯ ба рӯ шуданд.
12. Ва аҳли Яҳудо пеши Исроил мағлуб гардида, ҳар яке ба хаймаҳои худ гурехта рафтанд.
13. Ва Юош, подшоҳи Исроил, Амасьё ибни Еҳӯош ибни Аҳазъёху, подшоҳи Яҳудоро дар Байт-Шемеш дастгир намуд, ва ба Ерусалим омада, ҳисори Ерусалимро аз дарвозаи Эфроим то дарвозаи кунҷакӣ, ба андозаи чорсад зироъ хароб кард.

14. Ва тамоми тилло ва нукра ва тамоми колоеро, ки дар хонаи Худованд ва дар хазоини хонаи подшоҳ ёфт шуд, ва гаравгонро гирифта, ба Сомария баргашт.

15. Ва бақияи аъмоле ки Юош кард, ва корнамоии ӯ, ва чӣ гуна ӯ бо Амасьё, подшоҳи Яҳудо, чангид, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Ёробъом вориси Юош гардид. Фавти Амасьё.

16. Ва Юош бо падарони худ хобид, ва дар Сомария бо подшоҳони Исроил дафн карда шуд, ва писараш Ёробъом ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

17. Ва Амасьё ибни Еҳӯош, подшоҳи Яҳудо, баъд аз вафоти Юош ибни Еҳӯоҳоз, подшоҳи Исроил, понздаҳ сол зиндагӣ кард.

18. Ва бақияи аъмоли Амасьё дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

19. Ва дар Ерусалим бар у суиқасд карданд, ва ӯ ба Локиш гурехта рафт. Ва аз паси ӯ ба Локиш фиристода, дар он ҷо ӯро куштанд.

Азаръё вориси Амасьё гардид.

20. Ва ӯро бар аспон оварданд, ва дар Ерусалим ӯ бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карда шуд.

21. Ва тамоми қавми Яҳудо Азаръёро, ки шонздаҳсола буд, гирифта, ба ҷои падараш Амасьё подшоҳ карданд.

22. Ӯ Эйлатро бино кард, ва баъд аз он ки подшоҳ бо падаронаш хобид, онро ба Яҳудо баргардонид.

Ёробъоми 2-юм бар Исроил подшоҳ шуд.

23. Дар соли понздаҳуми Амасьё ибни Еҳӯош, подшоҳи Яҳудо, Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, дар Сомария подшоҳ шуд, ва чилу як сол подшоҳӣ кард.

24. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард: аз хамаи гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, дур нашуд.

25. Ӯ худуди Исроилро аз даромадгоҳи Ҳамот то баҳри Аробо аз нав барқарор кард, бар тибқи каломи Худованд Худои Исроил, ки ба воситаи бандаи худ Юнус ибни Амит-тай, набию аз Ҷат-Ҳефар, ба забон ронда буд.

26. Зеро Худованд мусибати Исроилро дид, ки бағоят талх аст, ба тавре ки на бандию мондааст, на озде ва на мададгору барои Исроил,

27. Ва Худованд аз зери осмон маҳв кардани номи Исроилро амр нафармуд, балки онҳоро ба воситаи Ёробъом ибни Юош наҷот дод.

28. Ва бақияи аъмоли Ёробъом, ва ҳар чи ӯ кард, ва корнамоии ӯ, ки ҷанг карда, Димишқ ва Ҳамотро аз тасарруфи Яҳудо ба Исроил баргардонид буд, дар китоби вақоеъно-маи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

29. Ва Ёробъом бо падарони худ, бо подшоҳони Исроил хобид, ва писараш Закарьё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Подшоҳии Азаръё.

1. ДАР соли бисту ҳафтуми Ёробъом, подшоҳи Исроил, Азаръё ибни Амасьё, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.

2. Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ шонздаҳсола буд, ва панҷоҳу ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Екольёху, аз Ерусалим, буд.

3. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи падараш Амасьё ба амал оварда буд.

4. Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд: қавм ҳанӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месӯзониданд.

5. Ва Худованд подшоҳро ба бало гирифторм кард, ва ӯ то рӯзи фавташ маҳавӣ буд, ва дар маҳавхона сукунат дошт; ва Ютом,

писари подшоҳ, бар хонаи ӯ буда, қавми мамла-катро доварӣ менамуд.

Фавти Азаръё ва подшоҳии Ютом.

6. Ва бақияи аъмоли Азаръё, ва ҳар чи ӯ кард, дар кито-би вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

7. Ва Азаръё бо падаронаш хобид, ва ӯро бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карданд; ва писараш Ютом ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳии Закаръё ва фавти ӯ.

8. Дар соли сию ҳаштуми Азаръё, подшоҳи Яҳудо, Закаръё ибни Ёробъом бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва шаш моҳ подшоҳӣ кард.

9. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли он ки падаронаш ба амал оварда буданд: аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, дур нашуд.

10. Ва Шаллум ибни Ёбиш бар ӯ суиқасд карда, ӯро дар пеши назари қавм кушт, ва ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

11. Ва бақияи аъмоли Закаръё дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

12. Чунин буд каломи Худованд, ки ба Еҳу ба забон ронда, гуфта буд: «Писаронат то насли чорум бар тахти Исроил хоҳанд нишаст». Ва ҳамин ба амал омад.

Подшоҳии Шаллум ва фавти ӯ.

13. Шаллум ибни Ёбиш дар соли сию нӯҳуми Узиё, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд, ва як моҳ дар Сомария подшоҳӣ кард.

14. Ва Менаҳем ибни Ҷодӣ аз Тирсо баромада, ба Сомария дохил шуд, ва Шаллум ибни Ёбишро дар Сомария зарба зад, ва ӯро кушта, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

15. Ва бақияи аъмоли Шаллум, ва суиқасде ки ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Подшоҳии Менаҳем.

16. Он гоҳ Менаҳем Тирсоро бо ҳар чи дар он буд, зарба зад, ва худуди онро, аз Тифсах сар карда, барои он ки ба ӯ дарвоза накушода буд, зарба зада, ҳомиладоронашро шикамчок кард.

17. Дар соли сию нӯҳуми Азаръё, подшоҳи Яҳудо, Менаҳем ибни Ҷодӣ бар Исроил подшоҳ шуда, даҳ сол дар Сомария подшоҳӣ кард.

18. Ва он чи дар назарӣ Худованд бад буд, ба амал овард: аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, тамоми айёми худ дур нашуд.

Тохтутози ашшуриён.

19. Фул, подшоҳи Ашшур, бар мамлакат тохт овард. Ва Менаҳем ба Фул ҳазор киккар нуқра дод, то ки дасти вай бо ӯ бошад, ва ӯ салтанатро дар дасти худ мустаҳкам кунад.

20. Ва Менаҳем ин нуқраро бар Исроил, бар ҳамаи амлокдорон гузошт, то ки ҳар яке аз онҳо панҷоҳ сикл нуқра барои подшоҳи Ашшур бидиҳад. Ва подшоҳи Ашшур баргашт, ва дар он ҷо дар мамлакат наистод.

Фавти Менаҳем ва подшоҳии Фақаҳъё.

21. Ва бақияи аъмоли Менаҳем, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

22. Ва Менаҳем бо падарони худ хобид, ва писараш Фақаҳъё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

23. Дар соли панҷохуми Азаръё, подшоҳи Яхудо, Фақаҳъё ибни Менаҳем бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва ду сол подшоҳӣ кард.

24. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард; аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, дур нашуд.

Фавти Фақаҳъё ва подшоҳии Фақаҳ.

25. Ва саркардаи ӯ, Фақаҳ ибни Рамальёху, бар ӯ суи-қасд намуда, бо ҳамроҳии Арҷуб ва Арьё дар Сомария дар толори хонаи подшоҳ ӯро зарба зад, дар сурате ки бо вай панҷоҳ нафар аз банӣ-Цильод буданд; ва ӯро кушта, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

26. Ва бақияи аъмоли Фақаҳъё, ва ҳар чи ӯ кард, дар ки-тоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

27. Дар соли панҷоҳу дюми Азаръё, подшоҳи Яхудо, Фақаҳ ибни Рамальёху бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва бист сол подшоҳӣ кард.

28. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард: аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, дур нашуд.

29. Дар айёми Фақаҳ, подшоҳи Исроил, Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, омада, Ийюн ва Обил-Байт-Маако ва Ёнӯх ва Қодеш ва Ҳосӯр ва Цильод ва Ҷалилро, — тамоми замини Нафтолиро, — гирифт, ва онҳоро ба Ашшур ба асирӣ бурд.

30. Ва Ҳӯшаъ ибни Эло бар Фақаҳ ибни Рамальёху суиқасд намуд, ва ӯро зарба зада, кушт, ва дар соли бистуми Ютом ибни Узиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

31. Ва бақияи аъмоли Фақаҳ, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Подшоҳии Ютом бар Яхудо.

32. Дар соли дуёми Фақаҳ ибни Рамальёҳу, подшоҳи Исроил, Ютом ибни Узиё, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.
33. Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ бисту панҷсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи мода-раш Ерушо бинти Содӯқ буд.
34. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард; мисли ҳар он чи падараш Узиё карда буд, ӯ ба амал овард.
35. Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд: қавм ҳанӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месӯзониданд; ӯ дарвозаи болои хонаи Худовандро бино кард.
36. Ва бақияи аъмоли Ютом, ва ҳар чи ӯ кард, дар ки-тоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.
37. Дар он айём Худованд Расин, подшоҳи Арам, ва Фа-қаҳ ибни Рамальёҳуро ба Яҳудо фиристодан гирифт.
38. Ва Ютом бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд; ва писараш Оҳоз ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Оҳоз дар Яҳудо подшоҳӣ мекунад.

1. ДАР соли ҳафдаҳуми Фақаҳ ибни Рамальёҳу Оҳоз ибни Ютом, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.
2. Дар вақти подшоҳ шуданаш Оҳоз бистсола буд, ва шонздаҳ сол ӯ дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва он чи дар назари Худованд Худояш мақбул буд, мисли падараш До-вуд, ба амал наовард,
3. Балки бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор намуд, ва ҳатто писари худро аз оташ гузаронид, мувофиқи одатҳои зишти қавмоне ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд;
4. Ва бар баландиҳо ва талҳо ва зери ҳар дараҳти сабз қурбонӣ мекард ва бухур месӯзонид.

Тохтутози арамиён.

5. Он гоҳ Расин, подшоҳи Арам, ва Фақаҳ ибни Рамаль-ёху, подшоҳи Исроил, ба муқобили Ерусалим барои чанг баромада, Оҳозро муҳосира карданд, вале натавонистанд мағ-луб намоянд.

6. Дар он вақт Расин, подшоҳи Арам, Эйлатро ба Арам баргардонид, ва яҳудиёнро аз Эйлат бадар ронд; ва адӯмиён ба Эйлат омада, дар он сокин шуданд, ки то имрӯз чунин аст.

7. Ва Оҳоз қосидонро назди Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, фиристода, гуфт: «Ман бандаи ту ва писари ту ҳастам; баромада, маро аз дасти подшоҳи Арам ва аз дасти подшоҳи Исроил, ки бар ман қиём кардаанд, муҳофизат намо».

8. Ва Оҳоз нуқра ва тиллоеро, ки дар хонаи Худованд ва дар хазоини хонаи подшоҳ ёфт шуд, гирифта, ба подшоҳи Ашшур ҳамчун инъом фиристод.

Ашшуриён Димишқро шигол карданд.

9. Ва подшоҳи Ашшур ба ӯ гӯш дод; ва подшоҳи Ашшур ба Димишқ лашкар кашида, онро забт кард, ва сокинонашро ба Қир ба асирӣ бурд, ва Расинро кушт.

10. Ва подшоҳ Оҳоз ба истиқболи Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, ба Димишқ омад, ва қурбонгоҳеро, ки дар Димишқ буд, дид, ва подшоҳ Оҳоз сурати қурбонгоҳ ва тарҳи тамоми сохти онро ба Уриёи коҳин фиристод.

11. Ва Уриёи коҳин қурбонгоҳе бино кард; мувофиқи ҳар он чи подшоҳ Оҳоз аз Димишқ фиристода буд, Уриёи коҳин то вақти аз Димишқ баргаштани подшоҳ Оҳоз ончунон ба амал овард.

12. Ва подшоҳ аз Димишқ омад, ва подшоҳ қурбонгоҳро дид, ва подшоҳ ба қурбонгоҳ наздик омада, қурбонӣ бар он тақдим намуд;

13. Ва қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордии худро сӯзонид, ва ҳадияи рехтании худро рехт, ва хуни қурбонии сало-мати худро бар қурбонгоҳ пошид.

14. Ва қурбонгоҳи мисинро, ки дар ҳузури Худованд буд, аз пешгоҳи хона, яъне аз ҷое ки дар миёни қурбонгоҳ ва хо-наи Худованд буд, кӯчонид, ва онро аз паҳлуи шимолии он қурбонгоҳ гузошт.

15. Ва подшоҳ Оҳоз ба Уриёи коҳин амр фармуда, гуфт: «Қурбонии сӯхтании субҳ ва ҳадияи ордии шом, ва қурбонии сӯхтании подшоҳ ва ҳадияи ордии ӯ, ва қурбонии сӯхтании тамоми қавми кишвар, ва ҳадияи ордии онҳо ва ҳадияҳои рехтании онҳоро бар қурбонгоҳи бузург бисӯзон, ва тамоми хуни қурбонҳои сӯхтанӣ ва тамоми хуни забҳҳоро бар он бипош; ва қурбонгоҳи мисин барои ман бошад, то ки зиё-рат намоям».

16. Ва Уриёи коҳин мувофиқи ҳар он чи подшоҳ Оҳоз амр фармуда буд, ба амал овард.

17. Ва подшоҳ Оҳоз хошияҳои пояҳоро бурида, даст-шӯякҳоро аз болояшон бардошт, ва ҳавзро аз болои го-вони мисине ки дар тагаш буданд, фурӯд овард, ва онро бар фарши сангин гузошт.

18. Ва долони шанбегиرو, ки дар хона бино карда буданд, ва даромадгоҳеро, ки подшоҳ аз берун ба он дохил мешуд, ба муддаои таъби подшоҳи Ашшур тағйир дода, ба тарафи хонаи Худованд нигаронид.

Фавти Оҳоз. Подшоҳ шудани Ҳизқиё.

19. Ва бақияи аъмоли Оҳоз, ки кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

20. Ва Оҳоз бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Ҳизқиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Подшоҳи Хӯшаъ бар Исроил.

1. ДАР соли дувоздахуми Оҳоз, подшоҳи Яхудо, Хӯшаъ ибни Эло дар Сомария бар Исроил подшоҳ шуд, ва нӯҳ сол подшоҳӣ кард.
2. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, аммо на ҳамчун подшоҳони Исроил, ки пеш аз ӯ буданд.
3. Шалмансар, подшоҳи Ашшур, бар ӯ лашкар кашид, ва Хӯшаъ бандаи вай гардида, ба вай хироч медод.

Даҳ, сибти Исроил ба асирӣ бурда шуданд.

4. Ва подшоҳи Ашшур дар Хӯшаъ хиёнат ёфт, чунки ӯ қосидонро назди Сӯ, подшоҳи Миср, фиристода буд, ва хирочи ҳарсоларо барои подшоҳи Ашшур адо накард; ва подшоҳи Ашшур ӯро дастгир карда, дар зиндон андохт.
5. Ва подшоҳи Ашшур тамоми кишварро ишғол намуда, ба Сомария наздик омад, ва онро се сол муҳосира кард.
6. Подшоҳи Ашшур дар соли нӯҳуми Хӯшаъ Сомарияро забт намуд, ва исроилиёнро ба Ашшур ба асирӣ бурд, ва онҳоро дар Ҳалаҳ ва дар атрофи Ҳобӯр, ки наҳри Қӯзон аст, ва дар шаҳрҳои Модай чойгир кард.
7. Ва ин аз он сабаб рӯй дод, ки банӣ-Исроил пеши Худованд Худои худ, ки онҳоро аз замини Миср, аз зери дасти фиръавн, подшоҳи Миср, берун оварда буд, гуноҳ карданд, ва аз худоёни дигар тарсиданд;
8. Ва бар тибқи фароизи халқҳое ки Худованд аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд, ва мувофиқи таомуле ки подшоҳони Исроил қорӣ намуда буданд, рафтор карданд;
9. Ва банӣ-Исроил суханони нодурусте дар ҳаққи Худо-ванд Худои худ бофта бароварданд, ва дар ҳамаи шаҳрҳои худ, аз бурчи дидбонӣ то шаҳри ҳисордор, баландиҳо барои худ бино карданд;
10. Ва бар ҳар тали баланд ва зери ҳар дараҳти сабз сутунҳо ва Ашераҳо барои худ гузоштанд;

11. Ва дар он чо, бар ҳамаи баландиҳо, мисли халқҳое ки Худованд аз пеши онҳо бадар ронда буд, бухур сӯзониданд, ва корҳои баде карда, Худовандро ба хашм оварданд;
12. Ва бутҳоро ибодат карданд, ки дар бораи онҳо Худо-ванд гуфта буд: «Ин корро накунед»;
13. Ва Худованд ба воситаи ҳар набӣ ва ҳар пешбин Исроил ва Яҳудоро таъкид карда, гуфт: «Аз роҳҳои бади худ баргардед ва аҳқому фароизи Маро мувофиқи тамоми шариате ки ба падарони шумо амр фармудаам, ва ба воситаи бандагонам анбиё ба шумо фиристодаам, риоя намоед».
14. Вале онҳо гӯш надоданд, ва гардани худро мисли гардани падаронашон, ки ба Худованд Худои худ имон наоварда буданд, саҳт карданд;
15. Ва аз фароизи Ў, ва аз аҳде ки Ў бо падаронашон баста буд, ва аз шаҳодоте ки Ў ба онҳо дода буд, нафрат карданд, ва аз пай чизҳои ҳечу пуч рафта, худашон ҳечу пуч шуданд, ва низ аз пай халқҳое ки дар гирду пешашон буданд, ва Худованд ба онҳо амр фармуда буд, ки мисли онҳо амал накунанд;
16. Ва тамоми аҳқоми Худованд Худои худро онҳо тарк карда, ду гӯсолаи рехта барои худ сохтанд, ва Ашера сохтанд, ва ба тамоми лашкари осмон сачда бурданд, ва Баалро ибодат карданд.
17. Ва писарону духтарони худро аз оташ гузарониданд, ва чоду карданд ва фол кушоданд, ва ба он дода шуданд, ки он чи дар назари Худованд бад аст, ба амал оварда, Ўро хашмгин кунанд;
18. Ва Худованд бағоят бар Исроил ғазаб намуда, онҳоро аз ҳузури Худ дур кард; чуз аз як сибти Яҳудо касе боқӣ намонд.
19. Лекин аҳли Яҳудо низ аҳқоми Худованд Худои худро ба чо наоварданд, балки бар тибқи фароизе ки Исроилиён муқаррар намуда буданд, рафтор карданд.
20. Ва Худованд аз тамоми насли Исроил нафрат карда, онҳоро мазлум гардонид, ва онҳоро ба дасти торочгарон супурд, то ба дараҷае ки онҳоро аз ҳузури Худ дур андохт.

21. Зеро ки Исроилиён худро аз хонадони Довуд бурида чудо карданд, ва Ёробъом ибни Наботро подшоҳ сохтанд; ва Ёробъом исроилиёнро аз пайравии Худованд дур кард, ва онҳоро гирифтори гуноҳи азим гардонид.

22. Ва банӣ-Исроил дар ҳамаи гуноҳҳое ки Ёробъом ба амал оварда буд, рафтор карда, аз онҳо дур нашуданд,

23. То даме ки Худованд Исроилро аз ҳузури худ дур андохт, чунон ки ба воситаи ҳамаи бандагони Худ анбиё гуфта буд; ва исроилиён аз замини худ ба Ашшур чалои ватан шуданд, ки то имрӯз чунин аст.

Дар шаҳрҳои Исроил навомадагон сокин шуданд.

24. Ва подшоҳи Ашшур аз Бобил ва Куто ва Авво ва Ҳамот ва Сафарвоим одам оварда, онҳоро дар шаҳрҳои Сомария ба ҷои банӣ-Исроил ҷойгир гардонид, ва онҳо Сомарияро тасарруф намуда, дар шаҳрҳояш сокин шуданд.

25. Ва чунин воқеъ шуд, ки онҳо дар ибтидои дар он ҷо сокин шуданашон аз Худованд натарсиданд, ва Худованд шеронро бар онҳо фиристод, ва баъзе аз онҳо кушта шуданд.

26. Ва ба подшоҳи Ашшур хабар расонида, гуфтанд: «Халқҳое ки ту кӯчонида, дар шаҳрҳои Сомария ҷойгир кардӣ, қонуни Худои он заминро намедонанд, ва Ӯ шеронро бар онҳо фиристодааст, ва инак, онҳоро мекушанд, чунки онҳо қонуни он заминро намедонанд».

27. Ва подшоҳи Ашшур амр фармуда, гуфт: «Яке аз коҳинонро, ки шумо аз он ҷо кӯчонидаед, ба он ҷо равона кунед, то ки рафта дар он ҷо сокин шавад, ва қонуни Худои он заминро ба онҳо таълим диҳад».

28. Ва яке аз коҳиноне ки варо аз Сомария кӯчонида буданд, омада, дар Байт-Ил сокин шуд; ва ӯ онҳоро таълим медод, ки чӣ гуна аз Худованд тарсанд.

29. Ва ҳар халқ худоёни худро сохтанд, ва дар ибодатхона-ҳое ки сомариён бар баландиҳо барпо карда буданд, гузош-танд, — ҳар халқ дар шаҳрҳои худ, ки дар он ҷо сокин буданд,

30. Яъне мардumi Бобил Саккут-Банӯтро сохтанд, ва мардumi Кут Нирчалро сохтанд, ва мардumi Ҳамот Ашиморо сохтанд,
31. Ва аввиён Нибҳоз ва Тартоқро сохтанд, ва сафарвиён писарони худро барои Адрамалик ва Анамалик, ки худоёни сафарвиён буданд, дар оташ месӯзониданд.
32. Ва аз Худованд низ метарсиданд, ва аз миёни худ коҳинони баландихоро таъин менамуданд, ки онҳо дар ибодатхонаи баландихо қурбонӣ мекарданд.
33. Онҳо аз Худованд метарсиданд, ва дар айнаи ҳол худоёни худро, мувофиқи таомули халққое ки аз миёнашон кӯчонида шуда буданд, ибодат мекарданд.
34. То имрӯз онҳо мувофиқи таомулҳои пештараи худ рафтор мекунанд: аз Худованд наметарсанд, ва бар тибқи фароиз ва дастурҳои Ӯ рафтор намекунанд, яъне бар тибқи шариат ва аҳкоме ки Худованд ба банӣ-Яъқуб, ки ӯро Ис-роил ном ниҳода буд, амр фармудааст,
35. Ва Худованд бо онҳо аҳд бастааст, ва ба онҳо амр фармуда, гуфтааст: «Аз худоёни дигар натарсед, ва ба онҳо сачда набаред, ва онҳоро ибодат нанамоед, ва барои онҳо қурбонӣ накунед,
36. Балки фақат аз Худованд, ки шуморо аз замини Миср бо қувваи бузург ва бозуи тӯлонӣ берун овард, битарсед, ва барои Ӯ қурбонӣ кунед,
37. Ва фароиз ва дастурҳо ва шариат ва аҳкомеро, ки Ӯ барои шумо навиштааст, риоя намуда, тамоми айём ба амал оваред, ва аз худоёни дигар натарсед,
38. Ва аҳдиро, ки Ман бо шумо бастаам, фаромӯш накунед, ва аз худоёни дигар натарсед,
39. Балки фақат аз Худованд Худои худ битарсед, ва Ӯ шуморо аз дасти душманонатон раҳо хоҳад кард».
40. Валекин онҳо гӯш надоданд, балки мувофиқи таомули пештараи худ рафтор карданд.
41. Ва ин халқҳо аз Худованд метарсиданд, вале бутҳои худро ибодат мекарданд, ва ҳамчунин писарони онҳо ва пи-

сарони писарони онҳо ҳамон тавр, ки падаронашон рафтор мекарданд, то имрӯз рафтор мекунанд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ҳизқиё бар Яҳудо подшоҳӣ мекунад.

1. Ва дар соли сеюми Хӯшаъ ибни Эло, подшоҳи Ис-роил, Ҳизқиё ибни Оҳоз, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.
2. Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ бисту панҷсола буд, ва бисту нӯх сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи мо-дараш Абӣ бинти Закарьё буд.
3. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи падараш Довуд ба амал оварда буд.
4. Ӯ баландихоро барҳам дод, ва сутунҳоро шикаст, ва Ашераро маҳв намуд, ва мори мисинро, ки Мусо сохта буд, пора-пора кард, зеро ки то он айём банӣ-Исроил барояш бухур месӯзониданд, ва ӯ онро Наҳуштон номид.
5. Ба Худованд Худои Исроил таваккал менамуд, ва баъд аз ӯ касе дар миёни ҳамаи подшоҳони Яҳудо мисли ӯ набуд, ва дар миёни онҳое низ, ки пеш аз ӯ буданд.
6. Ва ба Худованд часпида, аз пайравии Ӯ дур намешуд, ва аҳкомеро, ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, риоя мекард.
7. Ва Худованд бо ӯ буд: ба ҳар чи ӯ иқдом менамуд, муваффақият меёфт; ва ба подшоҳи Ашшур осӣ шуда, хизматашро дигар ба ҷо наовард.
8. Ӯ фалиштиёнро аз Ғазза ва ҳудуди он, аз бурчи дидбонӣ то шаҳри ҳисордор зарба зад.
9. Ва дар соли чоруми подшоҳ Ҳизқиё, ки соли ҳафтуми Хӯшаъ ибни Эло, подшоҳи Исроил буд, Шалманосар, подшоҳи Ашшур, бар Сомария лашкар кашида, онро муҳоси-ра намуд.
10. Ва баъд аз се сол, дар соли шашуми Ҳизқиё, онро забт карданд, яъне дар соли нӯхуми Хӯшаъ, подшоҳи Ис-роил, Сомария забт карда шуд.

11. Ва подшоҳи Ашшур исроилиёнро ба Ашшур кӯчонид, ва онҳоро дар Ҳалаҳ ва дар атрофи Ҳобӯр, ки наҳри Қӯзон аст, ва дар шаҳрҳои Модай ҷойгир кард,

12. Аз боиси он ки онҳо ба овози Худованд Худои худ гӯш надоданд, ва аҳди Ёро, яъне ҳар чиро, ки Мусо, бандаи Худованд, амр фармуда буд, вайрон карданд; на гӯш до-данд ва на ба амал оварданд.

Санҳериб ба Яҳудо зада медарояд.

13. Ва дар соди чордахуми подшоҳ Ҳизқиё Санҳериб, подшоҳи Ашшур, бар ҳамаи шаҳрҳои ҳисордори Яҳудо лашкар кашид, ва онҳоро забт намуд.

14. Ва Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, назди подшоҳи Ашшур ба Локиш фиристода, гуфт: «Хато кардам; аз ман баргард; ҳар чи ба гарданам бор кунӣ, хоҳам бардошт». Ва подшоҳи Ашшур ба гардани Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, сесад киккар нуқра ва сӣ киккар тилло гузошт.

15. Ва Ҳизқиё тамоми нуқраеро, ки дар хонаи Худованд ва дар хазоини хонаи подшоҳ ёфт шуд, дод.

16. Дар он вақт Ҳизқиё тиллоро аз дарҳои толори хонаи Худованд ва аз сутунҳое ки Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, бо тилло пӯшонида буд, канда гирифт, ва онро ба подшоҳи Ашшур дод.

17. Ва подшоҳи Ашшур Тартон ва Рабсорис ва Рабшо-қеро бо кӯшуни бузурге аз Локиш назди подшоҳ Ҳизқиё фиристод, ва онҳо баромада, ба Ерусалим расиданд; ва ба-ромада, расиданд ва назди ҷӯи ҳавзи боло, ки ба сари роҳи саҳрои козар буд, истоданд.

18. Ва хангоме ки онҳо подшоҳро хонданд, Эльёқим ибни Ҳилқиёху, ки нозири хона буд, ва Шабнои котиб ва Юох ибни Ософи вақоеънавис назди онҳо берун омаданд.

19. Ва Рабшоқе ба онҳо гуфт: «Ба Ҳизқиё бигӯед: "Подшоҳи муаззам, подшоҳи Ашшур, чунин мегӯяд: ин чӣ таваккал аст, ки ту таваккал мекунӣ?"

20. Ту сухан меронӣ, аммо магар суханронӣ машварат ва кувват аст барои ҷанг? Пас, алҳол ту ба кӣ таваккал кардаӣ, ки ба ман осӣ шудаӣ?

21. Инак, ту алҳол ба ин асои наини нимшикаста, яъне ба Миср, таваккал кардаӣ, ки кас агар бар он такъя намояд, он ба дасташ халида, варо мачрӯҳ месозад. Чунин аст фиръавн, подшоҳи Миср, барои ҳамаи онҳое ки ба ӯ таваккал мекунанд.

22. Ва агар шумо ба ман бигӯед: «Мо ба Худованд Худои худ таваккал мекунем», — вай оё ҳамон аст, ки баландиҳо ва қурбонгоҳҳои варо Ҳизкиё барҳам додааст ва ба Яҳудо ва Ерусалим гуфтааст: «Фақат пеши ин қурбонгоҳ дар Еру-салим сачда баред»?

23. Ва алҳол ту бо оғоям, подшоҳи Ашшур, гарав бибанд: ман ба ту ду ҳазор асп медиҳам, — оё ту метавонӣ саворон бар онҳо пайдо кунӣ?

24. Пас, чӣ гуна ту метавонӣ ҳучуми як пошоро, ки хурдтарини бандагони оғоям бошад, рад намой, дар сурате ки ба Миср аз барои аробаҳо ва саворон таваккал кардаӣ?

25. Дар айни ҳол, оё ман бидуни иродаи Худованд ба ин макон лашкар кашидаам? Худованд ба ман гуфтааст: ба муқобили ин замин баро ва онро хароб нам"».

Гуфтушунид бо Рабшоқе.

26. Ва Эльёқим ибни Ҳилқиёху ва Шабно ва Юоҳ ба Рабшоқе гуфтанд: «Лутфан, бо бандагонат ба забони арамей гуфтугӯ намо, ки мо онро мефаҳмем, ва бо мо дар гӯши қавме ки болои ҳисор мебошанд, ба забони яҳудӣ гап назан».

27. Вале Рабшоқе ба онҳо гуфт: «Оё оғоям маро фақат назди оғоят ва ту фиристодааст, то ки ин суханонро бигӯям? Балки назди касоне ки бар ҳисор нишастаанд, ки онҳо бояд бо шумо наҷосати худро бихӯранд ва пешоби худро бинӯшанд».

28. Ва Рабшоке бархоста, бо овози баланд ба забони яҳудӣ хитоб намуд, ва сухан ронда, гуфт: «Ба суханони подшоҳи муаззам, подшоҳи Ашшур, гӯш диҳед!

29. Подшоҳ чунин мегӯяд: "Бигзор Ҳизқиё шуморо фиреб надихад, зеро ки ӯ наметавонад шуморо аз дасти ман раҳо кунад.

30. Ва бигзор Ҳизқиё ба Худованд умедвор карда, нагӯяд: Худованд моро албатта раҳо хоҳад кард, ва ин шаҳро ба дасти подшоҳи Ашшур нахоҳад дод".

31. Ба Ҳизқиё гӯш надихед, зеро ки подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: "Бо ман сулҳ кунед ва назди ман берун оед, ва ҳар кас аз токи худ ва ҳар кас аз дарахти анҷири худ мева хоҳад хӯрд, ва ҳар кас аз чоҳи худ об хоҳад нӯшид,

32. То даме ки ман омада, шуморо ба замин мисли замини худатон бибарам, яъне ба замини ғалла ва шираи ангур, ба замини нон ва тоқзор, ба замини рағғани зайтун ва асал, то ки шумо зинда монед ва намиред. Пас, ба Ҳизқиё гӯш надихед, зеро ки ӯ шуморо фиреб дода, мегӯяд: Худованд моро раҳо хоҳад кард.

33. Оё худоёни халқҳо ҳар яке замини худро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо кардаанд?

34. Кучоянд худоёни Ҳамот ва Арфод? Кучоянд худоёни Сафарвоим, Ҳенаъ ва Ивво? Оё онҳо Сомарияро аз дасти ман раҳо карданд?

35. Аз ҳамаи худоёни ин заминҳо кист, ки замини худро аз дасти ман раҳо карда бошад, то ки Худованд Ерусалимро аз дасти ман раҳо кунад?"»

36. Валекин қавм хомӯш монда, ба ӯ ҳеч ҷавоб надоданд, зеро подшоҳ амр фармуда, гуфта буд, ки «ба ӯ ҷавоб надихед».

37. Ва Эльёқим ибни Ҳилқиёху, ки нозири хона буд, ва Шабной котиб ва Юоҳ ибни Ософи вақоеънавис бо чомаҳои чокзада назди Ҳизқиё омаданд, ва суханони Рабшоқеро ба ӯ нақл карданд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Ҳизқиё ба Ишаъё муроҷиат мекунад.

1. Ва чун подшоҳ Ҳизқиё инро шунид, либосашро чок зад, ва палос пӯшида, ба хонаи Худованд омад.
2. Ва Эльёқимро, ки нозири хона буд, ва Шабнои котиб ва пирони коҳинонро, ки палос пӯшида буданд, назди набӣ, Ишаъё ибни Омӯс, фиристод.
3. Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Ҳизқиё чунин мегӯяд: "Имрӯз рӯзи мусибат ва ҷазо ва нанг аст, зеро ки кӯдакон то даҳани бачадон расидаанд, вале қуввати зоидан нест.
4. Кошки Худованд Худои ту ҳамаи суханони Рабшоқеро, ки оғояш подшоҳи Ашшур барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст, мешунид, ва ӯро барои суханоне ки Худованд Худои ту шунидааст, ҷазо меод! Пас, барои ба-қияе ки ханӯз вучуд доранд, истиғоса намо"».
5. Ва бандагони подшоҳ Ҳизқиё назди Ишаъё омаданд.
6. Ва Ишаъё ба онҳо гуфт: «Ба оғои худ чунин гӯед: "Худованд чунин мегӯяд: аз суханоне ки шунидаӣ, ки бо онҳо навкарони подшоҳи Ашшур Маро ҳақорат додаанд, на-тарс.
7. Инак, Ман бар ӯ рӯхе мефиристам, ва ӯ хабаре шунида, ба замини худ хоҳад баргашт; ва Ман ӯро дар замини худаш бо шамшер фурӯ хоҳам ғалтонид"».

Санҳериб дар ҳаққи Худои Исроил густохона сухан меронад.

8. Ва Рабшоқе баргашта, подшоҳи Ашшурро дар ҳолате ёфт, ки бо Либно ҷанг мекард, зеро шунида буд, ки вай аз Локиш ақиб рафтааст.
9. Ва дар бораи Тирҳоқо, подшоҳи Куш, шунида буд, ки мегуфтанд: «Инак, вай берун омадааст, то ки бо ту ҷанг кунад». Ва бори дигар қосидонро назди Ҳизқиё фиристода, гуфт:
10. «Ба Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, чунин гӯед: "Бигзор Худои ту туро фирефта нанамояд, ки ту ба Ӯ таваккал карда, мегӯӣ: Ерусалим ба дасти подшоҳи Ашшур супурда нахоҳад шуд.

11. Инак, ту шунидаї, ки подшоҳони Ашшур бо ҳамаи заминҳо чї кардаанд ва чї гуна онҳоро торумор намудаанд, — пас, ту оё раҳо хоҳї шуд?

12. Оё худоёни халқҳое ки падаронам барҳам додаанд, чунончи: Қўзон ва Ҳорон ва Росаф ва банї-Адан, ки дар Талассор буданд, онҳоро раҳо карданд?

13. Кучост подшоҳи Ҳамот ва подшоҳи Арфод ва подшоҳи шаҳри Сафарвоим, Ҳенаъ ва Ивво?"»

Дуои Ҳизқие.

14. Ва Ҳизқие мактубҳоро аз дасти қосидон гирифта, хонд; ва Ҳизқие ба хонаи Худованд рафта, онҳоро ба хузури Худованд паҳн кард.

15. Ва Ҳизқие ба хузури Худованд дуо хонда, гуфт: «Эй Худованд Худои Исроил, ки бар каррубиён нишастай! Туй, ки ба танҳой Худои ҳамаи мамлакатҳои замин ҳастї; Ту осмон ва заминро офаридаї.

16. Эй Худованд, гўши Худро ҳам карда, бишнав; эй Худованд, чашмони Худро кушода, бубин; ва суханони Сан-херибро бишнав, ки вай барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст.

17. Эй Худованд, дар ҳақиқат подшоҳони Ашшур халқҳоро бо заминҳои онҳо хароб кардаанд,

18. Ва худоёни онҳоро дар оташ андохтаанд, зеро ки онҳо худо не, балки маснўи дасти одамизод, чўб ва санг буд, бинобар ин онҳоро нест карданд.

19. Ва алҳол, эй Худованд Худои мо, лутфан, моро аз дасти вай начот деҳ, то ҳамаи мамлакатҳои замин бидонанд, ки Ту, эй Худованд, ба танҳой Худо ҳастї».

Худованд ба воситаи Ишаъеи набї ҷавоб медиҳад.

20. Ва Ишаъе ибни Омўс назди Ҳизқие фиристода, гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегўяд: он чиро, ки ту пеши

Ман дар ҳаққи Санҳериб, подшоҳи Ашшур, дар дуои худ гуфтӣ, иҷобат намудам.

21. Чунин аст сухане ки Худованд дар бораи вай гуфтааст: духтари бокираи Сион аз ту нафрат намуда, туро тамасхур кардааст, ва духтари Ерусалим аз қафоӣ ту сар чунбонидааст!

22. Киро ту таҳқир намудай ва дашном додай? Ва дар ҳаққи кӣ овоз баланд кардай ва чашмони худро боло бардоштай? Дар ҳаққи Қуддуси Исроил!

23. Ба воситаи қосидони худ Худовандро таҳқир намуда, гуфтаӣ: "Бо анбӯҳи аробаҳои худ ман ба қуллаи кӯҳҳо, бар ақсои Лубнон баромадам, ва арзҳои болобаланд ва сарвҳои гузини онро буридам, ва ба қуллаи баландтарини он, ба боғистони ҳосил-хези он расидам;

24. Ва ман чоҳ канда, оби бегонро нӯшидам; ва бо кафи пойҳои худ ҳамаи наҳрҳои Мисрро хушк хоҳам кард".

25. Оё наштидай, ки Ман аз замони пеш инро қарор додаам, аз қадимулайём инро пешбинӣ намудам, ва ҳоло инро тавре ба амал овардам, ки ту шаҳрҳои истехкомдорро валангор карда, ба ха-робазор табдил медиҳӣ?

26. Ва сокинони онҳо камқувват, ҳаросон ва хиҷил шуданд: онҳо мисли алафи саҳро ва майсаи навхез, ва сабзаи болои бомҳо, ва мисли киштзоре ки пеш аз хӯша бастанаш хушк шуда бошад, гардидаанд.

27. Вале Ман нишастани туро, ва баромадани туро, ва даромадани туро медонам; ва адоватеро, ки ба ман дорӣ.

28. Азбаски адовате ки ба ман дорӣ, ва лоуболии ту ба гӯши ман расидааст, бинобар ин маҳори Худро ба бинии ту, ва чилави Худро ба даҳони ту хоҳам зад, ва туро бо роҳе ки омадай, хоҳам баргардонид.

29. Ва аломат барои ту, эй Ҳизқиё, чунин аст: имсол ғаллаи худрӯй хоҳед хӯрд, ва дар соли дуюм — он чи аз он бирӯяд; ва дар соли сеюм кишт кунед ва дарав намоед, ва тоқҳо шинонед ва меваи онҳоро бихӯред.

30. Ва растагорони хонадони Яхудо, ки боқӣ мондаанд, аз нав дар поён реша хоҳанд давонид, ва дар боло мева хоҳанд овард,
31. Зеро ки бақия аз Ерусалим, ва растагорон аз Сион ба вучуд хоҳанд омад. Рашки Худованди лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард.
32. Бинобар ин Худованд дар бораи подшоҳи Ашшур чу-нин мегӯяд: вай ба ин шаҳр ворид нахоҳад шуд, ва ба он ҷо тир нахоҳад андохт, ва назди он бо сипар нахоҳад омад, ва дар муқобили он хокрез барпо нахоҳад кард.
33. Бо кадом роҳе ки омадааст, бо ҳамон хоҳад баргашт, валекин ба ин шаҳр ворид нахоҳад шуд, — мегӯяд Худо-ванд, —
34. Ва Ман ин шаҳрро ҳимоят хоҳам кард, то ки онро ба хотири Худам ва ба хотири бандаи Худ Довуд начот диҳам».
35. Ва дар он шаб чунин воқеъ шуд, ки фариштаи Худо-ванд берун омада, саду ҳаштоду панҷ ҳазор нафарро дар ўр-дугоҳи Ашшур зарба зад, ва бомдодон, вақте ки бархос-танд, инанк, ҳамашон часадҳои мурда буданд.
36. Ва Санҳериб, подшоҳи Ашшур, ба роҳ даромада, ра-вона шуд ва баргашта, дар Нинве сокин гардид.
37. Ва ҳангоме ки ў дар хонаи худояш Нисрӯк ибодат менамуд, писаронаш Адрамалик ва Шарэсар ўро бо шамшер куштанд, ва худашон ба замини Аророт гурехтанд; ва писараш Эсар-Ҳаддўн ба ҷои ў подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУМ

Беморӣ ва шифои Ҳизқие.

1. ДАР он айём Ҳизқие бемор шуда, наздик ба мурдан буд; ва набӣ, Ишаё ибни Омӯс, назди ў омада, ба ў гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Барои аҳли байти худ ва-сият намо, зеро ки ту хоҳӣ мурд ва шифо нахоҳӣ ёфт"».
2. Ва ў рӯи худро ба девор гардонид, ва сӯи Худо-ванд дуо хонда, гуфт:

3. «Лутфан, эй Худованд, ба ёд овар, ки чӣ гуна ман ба хузури Ту бо ростӣ ва аз самими қалб рафтор намудаам, ва он чи дар назари Ту мақбул буд, ба амал овардаам». Ва Ҳизқӣё зор-зор гирифт.
4. Ва чунин воқеъ шуд, ки Ишаъё ҳануз ба саҳни миёна набаромада буд, ки каломи Худованд бар ӯ нузул карда, гуфт:
5. «Баргард ва ба Ҳизқӣё, ки раиси қавми Ман аст, бигӯй: "Худованд, Худои падарат Довуд, чунин мегӯяд: дуои туро шунидам, ашкҳои туро дидам. Инак, Ман туро шифо хоҳам дод: баъд аз се рӯз ту ба хонаи Худованд дохил хоҳӣ шуд.
6. Ва Ман бар рӯзҳои ту понздаҳ сол илова менамоем, ва туро, ва ин шаҳрро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо хоҳам намуд, ва ин шаҳрро ба хоҳири Худам ва ба хоҳири бандаам Довуд ҳимоят хоҳам кард"».
7. Ва Ишаъё гуфт: «Қурсе аз анҷирқоқ бигиред». Ва ги-рифта, бар думбал гузоштанд, ва ӯ зинда монд.
8. Ва Ҳизқӣё ба Ишаъё гуфт: «Чист аломати он ки Худованд маро шифо хоҳад дод, ва ман баъд аз се рӯз ба хонаи Худованд дохил хоҳам шуд?»
9. Ва Ишаъё гуфт: «Аломат аз ҷониби Худованд дар бо-раи он ки Худованд каломеро, ки гуфтааст, ба амал хоҳад овард, барои ту чунин аст: оё соя даҳ зина пеш равад, ё даҳ зина қафо гардад?»
10. Ва Ҳизқӣё гуфт: «Даҳ зина пеш рафтани соя осон аст; не, бигзор соя даҳ зина қафо гардад».
11. Ва Ишаъёи набӣ сӯи Худованд хонд, ва сояи зинаҳоро, ки бар зинаҳои Оҳоз фурумада буд, даҳ зина қафо гардонид.
12. Дар он замон Берӯдак ибни Балъадон, подшоҳи Бо-бил, ба Ҳизқӣё нома ва ҳадия фиристод, зеро шунида буд, ки Ҳизқӣё бемор шудааст.
13. Ва Ҳизқӣё онҳоро шунид, ва тамоми хазинахонаи худро: нуқра ва тилло, ва атриёт, ва рағани аъло, ва тамоми кӯрхонаи худ, ва ҳар чиро, ки дар хазоини ӯ ёфт мешуд, ба онҳо нишон дод; чизе набуд, ки Ҳизқӣё дар хо-наи

худ ва дар тамоми қаламрави худ ба онҳо нишон на-дода бошад.

14. Ва Ишаъёи набӣ назди подшоҳ Ҳизқийё омад, ва ба ӯ гуфт: «Ин одамон чӣ гуфтанд? Ва аз кучо назди ту ома-даанд?» Ва Ҳизқийё гуфт: «Аз кишвари дур, аз Бобил ома-даанд».

15. Ӯ гуфт: «Дар хонаи ту чӣ диданд?» Ва Ҳизқийё гуфт: «Ҳар он чи дар хонаи ман ҳаст, диданд; чизе дар хазоини ман намонд, ки ба онҳо нишон надода бошам».

16. Ва Ишаъё ба Ҳизқийё гуфт: «Каломи Худовандро биш-нав:

17. "Инак, рӯзҳо меояд, ҳар он чи дар хонаи туст, ва он чи падаронат то имрӯз андӯхтаанд, ба Бобил бурда хоҳад шуд; чизе боқӣ нахоҳад монд, — мегӯяд Худованд, —

18. Ва аз писаронат, ки аз ту ба вучуд оянд, ва ту он-ҳоро ба дунъё оварӣ, хоҳанд гирифт, ва онҳо дар қасри под-шоҳи Бобил хочасаро хоҳанд шуд"».

19. Ва Ҳизқийё ба Ишаъё гуфт: «Каломи Худованд, ки ту ба забон рондӣ, барҳақ аст». Ва гуфт: «Бигзор дар рӯзҳои ман осоиштагӣ ва пояндагӣ бошад».

Фавти Ҳизқийё.

20. Ва бақияи аъмоли Ҳизқийё, ва тамоми корнамоии ӯ, ва ҳавз ва корез канданаш, ва обро ба шаҳр оварданаш дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

21. Ва Ҳизқийё бо падарони худ хобид; ва писараш Менаш-ше ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Подшоҳии Менашше. Маъсият ва фавти ӯ.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Менашше дувоздаҳсола буд, ва ӯ панҷоҳу панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Ҳефсибо буд.

2. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ба тақлиди корҳои зишти халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши бани-Исроил бадар ронда буд.
3. Ва ӯ баландихоеро, ки падараш Ҳизқиё барҳам дода буд, аз нав бино кард, ва қурбонгоҳҳо барои Баал барпо намуд, ва Ашераро мисли он ки Аҳъоб, подшоҳи Исроил, сохта буд, сохт; ва ба тамоми лашкари осмон сачда бурда, онҳоро ибодат кард.
4. Ва қурбонгоҳҳо дар хонаи Худованд бино кард, ки дар бораи он Худованд гуфтааст: «Дар Ерусалим исми Худро хоҳам гузошт».
5. Ва барои тамоми лашкари осмон дар ду саҳни хонаи Худованд қурбонгоҳҳо бино кард.
6. Ва писари худро аз оташ гузаронид, ва афсун кард ва фол кушод, ва чодугарону азоимхоноро ба кор андохт; бо аъмоле ки дар назари Худованд бад аст, бисъёр машғул шуд, то ки Ӯро ба хашм оварад.
7. Ва ҳайкали Ашераро, ки сохта буд, дар хонае гузошт, ки дар бораи он Худованд ба Довуд ва писараш Сулаймон гуфта буд: «Дар ин хона ва дар Ерусалим, ки аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидаам, исми Худро то абад хоҳам гузошт»;
8. Ва пой Исроилро аз заmine ки ба падаронашон додаам, дигар бадар нахоҳам ронд, ба шарте ки онҳо саъю кӯшиш кунанд, ки бар тибқи ҳар он чи Ман ба онҳо амр фармуда-ам, ва бар тибқи тамоми шариате ки бандаам Мусо ба онҳо амр фармудааст, рафтор намоянд».
9. Вале онҳо гӯш надоданд, ва Менашше онҳоро то ба дараҷае гумроҳ кард, ки онҳо назар ба халқҳои ки Худованд аз пеши бани-Исроил маҳв намуда буд, ба аъмоли бад беш-тар машғул шуданд.
10. Ва Худованд ба воситаи бандагонаш анбиё сухан ронда, гуфт:
11. «Азбаски Менашше, подшоҳи Яҳудо, ин аъмоли зиштро ба ҷо оварда, назар ба тамоми рафтори амӯриёне ки

пеш аз ӯ буданд, бадтар рафтор намуд, ва бо бутҳои худ Яхудоро низ гирифтори гуноҳ гардонид,

12. Бинобар ин Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Инак, Ман бар Ерусалим ва Яхудо чунон мусибате хоҳам овард, ки ҳар касе ки дар бораи он бишнавад, ҳар ду гӯшаш садо хоҳад дод;

13. Ва бар Ерусалим ресмони Сомария ва шоқули хонаи Аҳъобро хоҳам кашид, ва Ерусалимро пок хоҳам кард, чунон ки кас табақчаро пок мекунад, — пок мекунаду чаппа мегардонад.

14. Ва бақияи мероси Худро тарк хоҳам кард, ва онҳоро ба дасти душманонашон хоҳам супурд, ва онҳо барои хамаи душманонашон мавриди толону тороч хоҳанд гардид,

15. Аз боиси он ки онҳо он чи дар назари ман бад аст, ба амал оварданд, ва аз рӯзе ки падаронашон аз Миср бе-рун омаданд, то имрӯз Маро ба хашм оварданд"».

16. Ва ҳамчунин хуни бегуноҳонро Менашше бағоят бисъ-ёр рехт, ба тавре ки Ерусалимро сар то сар аз он пур кард, ба замми он гуноҳи худ, ки Яхудоро гирифтори гуноҳ гардонид буд, то ки он чи дар назари Худованд бад аст, ба амал оваранд.

17. Ва бақияи аъмоли Менашше, ва ҳар чи ӯ кард, ва гу-ноҳе ки содир намуд, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яхудо навишта шудааст.

18. Ва Менашше бо падарони худ хобид ва дар боғи хонаи худ, дар боғи Уззо дафн карда шуд; ва писараш Омӯн ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

19. Дар вақти подшоҳ шуданаш Омӯн бисту дусола буд, ва ӯ ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Машуллемет бинти Ҳорус, аз Ётбо, буд.

20. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, чунон ки падараш Менашше амал карда буд;

21. Ва бо тамоми роҳе ки падараш рафтор карда буд, рафтор намуд, ва бутҳоро, ки падараш парастид буд, парас-тид, ва ба онҳо сачда бурд;

22. Ва Худованд Худои падаронашро тарк кард, ва бо роҳи Худованд равона нашуд.

Фавти Омӯн. Бар тахт нишастанӣ Йӯшиёху.

23. Ва навкарони Омӯн бар ӯ суиқасд карданд; ва под-шоҳро дар хонааш куштанд.

24. Вале қавми мамлакат ҳамаи онҳоеро, ки бар подшоҳ Омӯн суиқасд карда буданд, ба қатл расониданд; ва қавми мамлакат писараш Йӯшиёхуро ба ҷои ӯ подшоҳ карданд.

2.5. Ва бақияи аъмоле ки Омӯн кард, дар китоби вақоеъ-номаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

26. Ва ӯро дар мақбараи ӯ дар боғи Уззо дафн карданд; ва писараш Йӯшиёху ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Подшоҳии Йӯшиёху.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Йӯшиёху ҳаштсола буд, ва ӯ сию як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи мода-раш Едидо бинти Адоё, аз Босқат, буд.

2. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард; ва бо тамоми роҳи падараш Довуд равона шуд, ва ба тарафи рост ӯ чап майл накард.

Таъмири маъбад.

3. Ва дар соли ҳаждахуми подшоҳ Йӯшиёху чунин воқеъ шуд, ки подшоҳ Шофон ибни Асальёху ибни Машулломи котибро ба хонаи Худованд фиристода, гуфт:

4. «Назди Ҳилқиёи саркоҳин бирав, ва ӯ нуқраеро, ки ба хонаи Худованд оварда шудааст, ва остонабонон онро аз қавм чамъ кардаанд, бишуморад,

5. Ва онро ба дасти саркороне ки бар хонаи Худованд таъин карда шудаанд, бисупорад, то ки онҳо онро ба кор-гароне ки дар хонаи Худованд барои таъмири рахнаҳои хона кор

мекунанд, бидиханд, 6. Яъне ба дуредгарон ва бинокорон ва гилкорон; ва барои харидани чӯбу тахта ва сангҳои тарошидашуда аз баҳ-ри таъмири хона».

7. Аммо аз нукрае ки ба дасташон супурда мешуд, аз онҳо ҳисобот талаб намекарданд, зеро ки онҳо аз рӯи вич-дон амал мекарданд.

Ёфт шудани китоби Тавроту Мусо.

8. Ва Ҳилқийи саркоҳин ба Шофони котиб гуфт: «Китоби Тавротро дар хонаи Худованд ёфтаам». Ва Ҳилқийе он китобро ба Шофон дод, ва ӯ онро хонд.

9. Ва Шофони котиб назди подшоҳ омад, ва ба подшоҳ ҷавоб оварда, гуфт: «Бандагонат нукраеро, ки дар хона буд, дар шумор оварданд, ва онро ба дасти саркороне ки бар хонаи Худованд таъин шудаанд, супурданд».

10. Ва Шофони котиб ба подшоҳ хабар дода, гуфт: «Ҳил-қийи коҳин китобе ба ман дод». Ва Шофон онро пеши под-шоҳ хонд.

11. Ва ҳангоме ки подшоҳ суханони китоби Тавротро шу-нид, либоси худро чок зад.

12. Ва подшоҳ ба Ҳилқийи коҳин ва Аҳиқом ибни Шофон ва Акбӯр ибни Михоё ва Шофони котиб ва Асоёи навқари подшоҳ амр фармуда, гуфт:

13. «Биравед ва аз Худованд барои ман ва барои қавм ва барои тамоми Яҳудо дар бораи суханони ин китоби ёфтшуда илтиҷо намоед, зеро ғазаби Худованд, ки бар мо аланга гирифтааст, бузург аст, аз барои он ки падарони мо ба су-ханони ин китоб гӯш надодаанд, то ки мувофиқи ҳар он чи дар бораи мо навишта шудааст, амал намоянд».

14. Ва Ҳилқийи коҳин ва Аҳиқом ва Акбӯр ва Шофон ва Асоёе назди Ҳулдои набия, зани Шаллум ибни Тикво ибни Ҳарҳаси муҳофизии либосҳо, ки ӯ дар Ерусалим, дар маҳаллаи дуюми он сукунат дошт, рафтанд, ва бо ӯ гуфтугӯ карданд.

Суханони Хулдои набия.

15. Ва \bar{u} ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ба касе ки шуморо назди ман фиристодааст, бигӯед:

16. Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате бар ин макон ва бар сокинонаш хоҳам овард, — ҳамаи суханони ки-тоберо, ки подшоҳи Яхудо хондааст;

17. Азбаски онҳо Маро тарк карда, ба худоёни дигар бухур сӯзониданд, то ки Маро бо тамоми амали дастҳои худ ба хашм оваранд, ғазаби Ман бар ин макон аланга гирифтааст ва хомӯш нахоҳад шуд.

18. Вале ба подшоҳи Яхудо, ки шуморо фиристодааст, то ки аз Худованд илтиҷо намоед, чунин гӯед: Худованд Худои Исроил дар бораи суханоне ки шунидаӣ, чунин мегӯяд:

19. Азбаски дили ту нарм шудааст, ва дар вақти шунида-ни суханони Ман дар бораи ин макон ва сокинонаш, яъне дар бораи он ки онҳо мавриди харобӣ ва лаънат хоҳанд шуд, ту ба ҳузури Худованд гардан фурувардаӣ ва либоси худро чок зада, ба ҳузури Ман гирья кардаӣ, бинобар ин Ман низ туро иҷобат намудам, мегӯяд Худованд.

20. Аз ин рӯ, инак, Ман туро ба падаронат ҳамроҳ хоҳам кард, ва ту дар мақбараи худ ба саломатӣ гузошта хоҳӣ шуд, ва тамоми он мусибатро, ки Ман бар ин макон меоварам, чашмони ту нахоҳад дид"». Ва ҷавобро ба подшоҳ расониданд.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Китоби аҳд ба қавм эълон карда шуд.

1. ВА подшоҳ фиристод, ва ҳамаи пирони Яхудо ва Ерусалимро назди \bar{u} чамъ карданд.

2. Ва подшоҳ ба хонаи Худованд омад, ва тамоми мар-думи Яхудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим бо \bar{u} буданд, — коҳинон ва анбиё, ва тамоми қавм аз хурд то калон; ва \bar{u} ҳамаи

суханони китоби аҳдро, ки дар хонаи Худованд ёфт шуд, дар гӯши онҳо хонд.

3. Ва подшоҳ бар минбар истод, ва ба ҳузури Худо-ванд аҳд баст, ки Худовандро пайравӣ намоянд, ва аҳком ва шаҳодот ва фароизи Ёро бо тамоми дилу чон риоя кунанд, ва суханони ин аҳдро, ки дар ин китоб навшита шудааст, ба ҷо оваранд; ва тамоми қавм ин аҳдро ба зиммаи худ ги-рифтанд.

Ислоҳоти подшоҳ Йӯшиёху.

4. Ва подшоҳ ба Ҳилқиёи саркоҳин ва коҳинони муовин ва остонабонон амр фармуд, ки тамоми ашъёи барои Баал ва Ашера ва тамоми лашкари осмон сохташударо аз қасри Худованд берун оваранд; ва ӯ онҳоро дар беруни Ерусалим, дар киштзори Қидрӯн сӯзонид, ва хокистарашонро ба Байт-Ил бурд.

5. Ва коҳинони бутҳоро, ки подшоҳони Яҳудо таъин карда буданд, то ки бар баландиҳои шаҳрҳои Яҳудо ва гирду атрофи Ерусалим бухур сӯзонанд, ва онҳоеро, ки барои Баал ва офтоб ва моҳ ва ситораҳо ва тамоми лашкари осмон бухур месӯзониданд, маъзул намуд.

6. Ва Ашераро аз хонаи Худованд бароварда, берун аз Ерусалим ба ҷониби наҳри Қидрӯн бурд, ва онро назди наҳри Қидрӯн сӯзонид ва кӯфта, гард-гард кард; ва гарди онро дар қабристонии мардуми оддӣ пошид.

7. Ва хонаҳои ливотагаронро, ки назди хонаи Худованд буд, ва дар он ҷо занон чодирҳо барои Ашера мебофтанд, хароб кард.

8. Ва ҳамаи коҳинонро аз шаҳрҳои Яҳудо овард, ва баландиҳоро, ки коҳинон дар он ҷо бухур месӯзониданд, — аз Ҷобаъ то Беэр-Шобаъ, — палид гардонид; ва баландиҳои назди дарвозаҳоро, — онро, ки дар даҳани дарвозаи Еҳу-шаъ, раиси шаҳр буд, ва онро, ки ба тарафи чапи шахси ба дарвозаи шаҳр дохилшаванда буд, — хароб кард.

9. Аммо коҳинони баландиҳо ба қурбонгоҳи Худованд дар Ерусалим роҳ дода намешуданд, гарчанде ки дар миёни бародарони худ фатир мехӯрданд.
10. Ва ӯ Тӯфетро, ки дар дараи Бен-Ҳиннӯм буд, палид гардонид, то ки касе писар ё духтари худро аз оташи Мӯ-лик нагузаронад.
11. Ва аспҳоеро, ки подшоҳони Яҳудо барои парастии офтоб дода буданд, аз даромадгоҳи хонаи Худованд дур карда, ба ҳавлии Натан-Малики хочасаро, ки дар атрофи шаҳр буд, гузаронид, ва аробаҳои офтобро дар оташ сузонид.
12. Ва қурбонгоҳҳоеро, ки бар боми болохонаи Оҳоз буд, ва подшоҳони Яҳудо онҳоро сохта буданд, ва қурбонгоҳҳое-ро, ки Менаше дар ду сахни хонаи Худованд сохта буд, подшоҳ хароб кард, ва аз он ҷо сарнагун намуда, гарди онҳоро ба наҳри Қидрӯн андохт.
13. Ва баландиҳоро, ки дар рӯ ба рӯи Ерусалим, ба та-рафи рости кӯҳи Фасод буд, ва онҳоро Сулаймон, подшоҳи Исроил, барои Аштора, бути зишти сидӯниён, ва барои Камуш, бути зишти Мӯоб, ва барои Милкӯм, бути қабехи банӣ-Аммӯн бино карда буд, подшоҳ палид гардонид.
14. Ва ҳайкалҳоро шикаст, ва Ашераҳоро бурид, ва ҷои онҳоро аз устухонҳои одамизод пур кард.
15. Ва низ қурбонгоҳе ки дар Байт-Ил буд, ва баландие ки Ёробъом ибни Набот сохта, Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, — ҳам он қурбонгоҳ ва ҳам он баландиро хароб кард, ва баландиро сӯзонид, кӯфта гард-гард гардо-нид, ва Ашераро сӯзонид.
16. Ва Йӯшиёху рӯй гардонида, қабрҳоеро, ки он ҷо дар кӯҳ буд, дид, ва фиристода, устухонҳоро аз он қабрҳо гирифт, ва бар қурбонгоҳ сӯзонида, онро палид гардонид, бар тибқи қаломи Худованд, ки он марди Худо, ки ин воқеаҳоро пешгӯӣ карда буд, онро ба забон ронд.
17. Ва ӯ гуфт: «Чист ин ҳайкали ёдгорӣ, ки ман мебинам?» Ва мардуми шаҳр ба ӯ гуфтанд: «Ин қабри марди Худост, ки вай

аз Яхудо омада, ин корҳоеро, ки ту бар қурбонгоҳи Байт-Ил кардай, эълон намуда буд».

18. Ва ӯ гуфт: «Варо ба ҳоли худ вогузored, ва касе устухонҳои варо аз чояш наҷунбонад». Ва устухонҳои вай бо устухонҳои набие ки аз Сомария омада буд, раҳо шуд.

19. Ва низ ҳамаи ибодатхонаҳои баландиҳоеро, ки дар шаҳрҳои Сомария буд, ва онҳоро подшоҳони Исроил барпо намуда, Худовандро ба ҳашм оварда буданд, Йӯшиёху барҳам дод, ва бо онҳо мисли тамоми аъмоле ки дар Байт-Ил карда буд, амал намуд.

20. Ва ҳамаи коҳинони баландиҳоро, ки дар он ҷо буданд, бар қурбонгоҳҳо кушт, ва устухонҳои одамизодро бар онҳо сӯзонид; ва ба Ерусалим баргашт.

Подшоҳ амр мефармояд, ки иди фисхро ба ҷо оваранд.

21. Ва подшоҳ ба тамоми қавм амр фармуда, гуфт: «Иди фисхро барои Худованд Худои худ ба ҷо оваред, чунон ки дар ин китоби аҳд навишта шудааст».

22. Зеро ки мисли ин иди фисх аз айёми довароне ки бар Исроил доварӣ карда буданд, ва дар тамоми айёми подшоҳони Исроил ва подшоҳони Яхудо ба ҷо оварда нашудааст;

23. Фақат дар соли ҳаждахуми подшоҳ Йӯшиёху ин иди фисх барои Худованд дар Ерусалим ба ҷо оварда шуд.

24. Ва низ ҷодугарон ва азоимхонон ва бутҳо ва ҳамаи чизҳои зиштро, ки дар замини Яхудо ва дар Ерусалим пайдо шуда буданд, Йӯшиёху сӯзонид, то ки суханони Тавротро, ки дар китоб навишта шуда буд, ва онро Ҳилқиеи коҳин дар хонаи Худованд ёфта буд, ба амал оварад.

25. Ва монанди ӯ пеш аз ӯ подшоҳе набуд, ки бо тамоми дилаш ва бо тамоми ҷонаш ва бо тамоми қувваташ, бар тибқи тамоми Тавроти Мусо, ба Худованд рӯчӯ карда бошад; ва баъд аз ӯ монанди ӯ ба майдон наомадааст.

26. Аммо Худованд аз шиддати ғазаби бузурги Худ, ки ин ғазабаш бар Яхудо аланга гирифта буд, ба сабаби ҳамаи

бадкирдориҳои Менашше, ки бо онҳо Ҷро ба хашм оварда буд, даст накашид.

27. Ва Худованд гуфт: «Яхудоро низ аз хузури Худ дур хоҳам кард, чунон ки Исроилро дур кардам; ва ин шаҳро, ки баргузидам, яъне Ерусалимро бо хонае ки дар бораи он гуфтаам: "Исми Ман дар он ҷо хоҳад буд", тарк хоҳам намуд».

Фавти Йӯшиёху.

28. Ва бақияи аъмоли Йӯшиёху, ва ҳар ҷи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

29. Дар айёми ӯ фиръавн Накӯх, подшоҳи Миср, сӯи подшоҳи Ашшур, ба наҳри Фурот баромад. Ва подшоҳ Йӯшиёху ба истиқболи вай рафт, вале вай, вақте ки ӯро дид, ӯро дар Маҷиддӯ кушт.

30. Ва навкаронаш мурдаи ӯро дар ароба ниҳода, аз Маҷиддӯ ба Ерусалим оварданд, ва ӯро дар мақбарааш дафн карданд. Ва қавми мамлакат Еҳӯоҳоз ибни Йӯшиёхуро гирифтанд, ва ӯро тадҳин намуда, ба ҷои падараш подшоҳ карданд.

Подшоҳии Еҳӯоҳоз.

31. Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯоҳоз бисту сесола буд, ва се моҳ дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Ҳамутал бинти Ирмиёху, аз Либно, буд.

32. Ва ӯ он ҷи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он ҷи падаронаш ба амал оварда буданд.

33. Ва ӯро фиръавн Накӯх дар Рибло, дар замини Ҳамот, бандӣ сохт, то ки дар Ерусалим подшоҳӣ накунад; ва бар мамлакат сад киккар нуқра ва як киккар тилло ҷарима андохт.

34. Ва фиръавн Накӯх Эльёким ибни Йӯшиёхуро ба ҷои падараш Йӯшиёху подшоҳ карда, номи ӯро ба Еҳӯёким

мубаддал намуд; ва Ехӯоҳозро гирифт, ва ӯ ба Миср ома-да, дар он чо мурд.

35. Ва нуқра ва тиллоро Ехӯёқим ба фиръавн медод; аммо ба замин баҳо монд, то ки нуқраро бар тибқи фармони фиръави бидиҳад; аз қавми мамлакат, аз ҳар кас мувофиқи баҳояш, нуқра ва тиллоро ҳамчун хироҷ меситонид, то ки ба фиръавн Накӯх бидиҳад.

36. Дар вақти подшоҳ шуданаш Ехӯёқим бисту панҷсола буд, ва ӯ ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи мо-дараш Забуддо бинти Фадое, аз Румо, буд.

37. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи падаронаш ба амал оварда буданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Ехӯёқим ба Набукаднесар хироҷ медиҳад.

1. ДАР айёми ӯ Набукаднесар, подшоҳи Бобил, лашкар кашид, ва Ехӯёқим се сол бандаи вай буд, вале баргашта, ба муқобили вай шӯриш бардошт.

2. Ва Худованд фавҷҳои калдониён, ва фавҷҳои ара-миён, ва фавҷҳои мӯобиён, ва фавҷҳои банӣ-Аммӯнро бар ӯ фиристод, ва онҳоро бар Яҳудо фиристод, то ки онро нобуд кунад, бар ҳасби каломи Худованд, ки ба воситаи банда-гонаш анбиё ба забон ронда буд.

3. Аммо ин бар ҳасби амри Худованд ба сари Яҳудо омад, то ки онро аз ҳузури худ дур андозад, ба сабаби гу-ноҳҳои Менашше, мувофиқи ҳар он чи ӯ ба амал оварда буд;

4. Ва низ аз боиси хуни бегуноҳон, ки ӯ рехта, Ерусалимро аз хуни бегуноҳон пур карда буд; ва Худованд на-хост, ки ӯро биомурзад.

5. Ва бақияи аъмоли Ехӯёқим, ва ҳар чи ӯ кард, дар ки-тоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

Фавти Ехӯёқим ва подшоҳии Ехӯёқин.

6. Ва Ехӯёким бо падарони худ хобид, ва писараш Ехӯ-ёкин ба чоӣ ӯ подшоҳ шуд.
7. Ва подшоҳи Миср дигар аз замини худ набаромад, зеро ки подшоҳи Бобил аз наҳри Миср то наҳри Фурот ҳар чиро, ки ба подшоҳи Миср тааллуқ дошт, гирифта буд.
8. Дар вақти подшоҳ шуданаш Ехӯёкин ҳаждаҳсола буд, ва се моҳ дар Ерусалим подшоҳӣ кард, ва номи мода-раш Нахушто бинти Элнотон, аз Ерусалим, буд.
9. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи падараш ба амал оварда буд.
10. Дар он замон навкарони Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Ерусалим наздик омаданд, ва шаҳр муҳосира карда шуд.

Асорати аввалини Бобил.

11. Ва Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба шаҳр омад, дар сурате ки навкаронаш онро муҳосира карда буданд.
12. Ва Ехӯёкин, подшоҳи Яҳудо, назди подшоҳи Бобил берун омад: худаш ва модараш ва навкаронаш ва миронаш ва хоҷасароёнаш; ва подшоҳи Бобил, дар соли ҳаштуми подшоҳии худ, ӯро гирифт.
13. Ва тамоми хазоини хонаи Худованд ва хазоини хонаи подшоҳро аз он ҷо берун овард; ва тамоми колоӣ тиллоеро, ки Сулаймон, подшоҳи Исроил, барои қасри Худованд сохта буд, пора-пора кард, чунон ки Худованд гуфта буд.
14. Ва тамоми аҳли Ерусалим, ва ҳамаи мирон, ва ҳамаи мардони ҷангиго ба асирий гирифта бурд, — асиршудагон даҳ ҳазор нафар буданд, — ва ҳамаи хунармандон ва оҳанга-ронро низ; ғайр аз камбағалони қавми мамлакат касе боқӣ намонд.
15. Ва Ехӯёкинро асир карда, ба Бобил бурд; ва модари подшоҳ, ва занони подшоҳ, ва хоҷасароёнаш, ва ҳамаи бузургони мамлакатро ба асирий гирифта, аз Ерусалим ба Бобил бурд.
16. Ва ҳамаи мардони ҷангиго ба миқдори ҳафт ҳазор нафар, ва хунармандон ва оҳангаронро ба миқдори ҳазор на-

фар, ки ҳамаашон баҳодурони ҷангозмуда буданд, подшоҳи Бобил асир карда, ба Бобил овард.

Подшоҳии Сидқиёху.

17. Ва подшоҳи Бобил амаки ӯ Маттанъеро ба ҷои ӯ под-шоҳ кард, ва номи варо ба Сидқиёху мубаддал намуд.

18. Дар вақти подшоҳ шуданаш Сидқиёху бисту яксола буд, ва ӯ ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Ҳамутал бинти Ирмиёху, аз Либно, буд.

19. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи Еҳўёқим ба амал оварда буд.

20. Зеро он чи дар Ерусалим ва Яҳудо воқеъ шуд, ба са-баби ғазаби Худованд буд, то ба дараҷае ки ӯ онҳоро аз ҳузури Худ дур андохт. Ва Сидқиёху ба муқобили подшоҳи Бобил шӯриш бардошт.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Муҳосираи Ерусалим ва бори дуҷум ба асирӣ бурдан ба Бобил.

1. ВА чуни воқеъ шуд, ки Набукаднесар, подшоҳи Бо-бил, дар соли нӯҳуми подшоҳии худ, дар рӯзи даҳуми моҳи даҳум, бо тамоми лашкари худ ба Ерусалим наздик омада, дар рӯ ба рӯи он ӯрду зад, ва садди дидбонӣ гир-догирди он бино карданд.

2. Ва шаҳр то соли ёздаҳуми подшоҳ Сидқиёху дар хо-лати муҳосира буд.

3. Дар рӯзи нӯҳуми моҳ қаҳтӣ дар шаҳр пурзӯр шуд, ва барои қавми мамлакат нон набуд.

4. Ва шаҳр раҳна карда шуд, ва ҳамаи мардони ҷангӣ шабона аз роҳи дарвозае ки дар миёни ду ҳисор назди боғи подшоҳ буд, гурехтанд; ва калдонӣён гирдогирди шаҳр буданд; ва подшоҳ бо роҳи даштрӯя равона шуд.

5. Ва қўшуни калдониён подшоҳро таъқиб намуда, дар даштрӯяи Ерихӯ ба ӯ расида гирифтанд, ва тамоми лашка-раш аз пеши ӯ пароканда шуда рафтанд.
6. Ва подшоҳро дастгир карданд, ва ӯро назди подшоҳи Бобил ба Рибло оварданд, ва бар ӯ доварӣ карданд.
7. Ва писарони Сидқиёхуро дар пеши назари ӯ куштанд; ва чашмони Сидқиёхуро кӯр карданд, ва ӯро занҷирбанд карда, ба Бобил бурданд.
8. Ва дар рӯзи ҳафтуми моҳи панҷум, дар соли нузда-хуми Набукаднесар, подшоҳи Бобил, Набузаръадон, сардори чаллодон, навқари подшоҳи Бобил, ба Ерусалим омад.
9. Ва ӯ хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро сӯзонид; ва ҳамаи хонаҳои Ерусалим, ва ҳар хонаи бузургро бо оташ сӯзонид.
10. Ва тамоми қўшуни калдониён, ки бо сардори чаллодон буданд, ҳисори гирдогирди Ерусалимро хароб карданд.
11. Ва бақияи қавмро, ки дар шаҳр монда буданд, ва таслимшудагонро, ки ба подшоҳи Бобил таслим шуда буданд, ва бақияи оммаро Набузаръадон, сардори чаллодон, ба асирий бурд.
12. Вале аз миёни камбағалони мамлакат баъзеро сардори чаллодон ҳамчун тоқдорон ва зироаткорон боқӣ гузошт.
13. Ва сутунҳои мисинро, ки дар хонаи Худованд буд, ва пояҳо, ва ҳавзи мисинро, ки дар хонаи Худованд буд, калдониён шикастанд, ва миси онҳоро ба Бобил бурданд.
14. Ва дегҳо, ва хокандозҳо, ва оташгиракҳо, ва қошукҳо, ва тамоми колои мисинро, ки бо онҳо хизмат мекарданд, онҳо гирифтанд.
15. Ва маҷмарҳо ва косахоро, — хоҳ аз тилло буд, хоҳ аз нуқра, — сардори чаллодон гирифт.
16. Ду сутун, як ҳавз, ва пояҳое ки Сулаймон барои хонаи Худованд сохта буд, — вазни миси тамоми ин коло маълум набуд.
17. Баландии як сутун ҳаждаҳ зироъ буд; ва тоқи мисин бар он, ва баландии тоқ се зироъ буд; ва шабака ва анорҳо

гирдогирди точ, — ҳамааш аз мис буд; ва мисли инҳо барои сутуни дуҷум бар шабакаи он буд.

18. Ва сардори ҷаллодон Сароёи саркоҳин, ва Сафанъёи коҳини муовин, ва се нафар остонабонро гирифт.

19. Ва аз шаҳр як хочасароро, ки бар мардони ҷангӣ таъин шуда буд, ва панҷ шахсро аз онҳое ки чеҳраи подшоҳро меканд ва дар шаҳр ёфт шуданд, ва котиби сарлашкарро, ки қавми мамлакатро сафарбарӣ менамуд, ва шаст нафарро аз қавми мамлакат, ки дар шаҳр ёфт шуданд, гирифт.

20. Ва Набузаръадон, сардори ҷаллодон, онҳоро гирифта, назди подшоҳи Бобил ба Рибло бурд.

21. Ва подшоҳи Бобил онҳоро дар Рибло, дар замини Ҳа-мот зарба зада, кушт. Ва аҳли Яҳудо аз замини худ ба асирий рафтанд.

Ҷадалъеху воли кишвар таъин карда мешавад.

22. Ва бар қавме ки дар замини Яҳудо боқӣ монда буданд, — бар онҳое ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, боқӣ гузошта буд, — вай Ҷадалъеху ибни Аҳиқом ибни Шофонро таъин намуд.

23. Ва чун ҳамаи сардорони лашкар, — худашон ва одамонашон, — шуниданд, ки подшоҳи Бобил Ҷадалъехуро таъин намудааст, онҳо назди Ҷадалъеху ба Мисфо омаданд, яъне Исмоил ибни Натанъё, ва Йӯҳонон ибни Қорейх, ва Сароё ибни Танҳумати натуфотӣ, ва Еазнаёху ибни Маъкотӣ, — худашон ва одамонашон.

24. Ва Ҷадалъеху ба онҳо ва одамонашон қасам хӯрда, гуфт: «Аз навкарони калдониён натарсед, дар замин сокин шуда, ба подшоҳи Бобил хизмат кунед, ва барои шумо хуб хоҳад шуд».

25. Ва дар моҳи ҳафтум чунин воқеъ шуд, ки Исмоил ибни Натанъё ибни Элишомаъ, ки аз насли подшоҳ буд, омад, ва даҳ нафар ҳамроҳонаш буданд, ва онҳо Ҷадалъехуро зарба

заданд, ва ӯ мурд; ва ҳамчунин яҳудиён ва калдониёнро, ки бо ӯ дар Мисфо буданд.

26. Ва тамоми қавм, аз хурд то калон, ва сардорони лашкар бархоста, ба Миср омаданд, зеро ки аз калдониён тарсиданд.

27. Ва дар соли сию ҳафтуми асирии Еҳӯёкин, подшоҳи Яҳудо, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳи дувоздахум, чунин воқеъ шуд, ки Эвил-Мерӯдак, подшоҳи Бобил, дар соли ки подшоҳ шуд, Еҳӯёкин, подшоҳи Яҳудоро сарафроз намуда, аз зиндон берун овард;

28. Ва бо ӯ некхоҳона сухан ронд, ва тахти ӯро аз тахти подшоҳоне ки назди ӯ дар Бобил буданд, болотар гузошт.

29. Ва либоси зиндонии ӯро мубаддал намуд, ва ӯ ҳамеша, тамоми айёми ҳаёти худ, ба ҳузури вай хӯрок мехӯрд.

30. Ва нафақаи ӯ, нафақаи доимӣ, ба ӯ аз ҷониби подшоҳ рӯз ба рӯз, тамоми айёми ҳаёти ӯ дода мешуд.

КИТОБИ ЯКУМИ ВАҚОЕЪНОМА БОБИ ЯКУМ

Насабнома. Насли Эсов.

1. ОДАМ, Шет, Анӯш;
2. Қенон, Маҳалалъил, Ёрад;
3. Ҳанӯх, Матушолах, Ломак;
4. Нӯх, Сом, Ҳом ва Ёфат.
5. Писарони Ёфат: Ҷӯмар ва Мочӯч ва Модай ва Ёвон ва Тубол ва Машак ва Тирос.
6. Ва писарони Ҷӯмар: Ашканаз ва Рифат ва Тӯчармо.
7. Ва писарони Ёвон: Алишо ва Таршиш, Киттим ва Рӯдоним.
8. Писарони Ҳом: Куш ва Миср ва Фут ва Канъон.
9. Ва писарони Куш: Сабо ва Ҳавило ва Сабто ва Раъмо ва Сабтако; ва писарони Раъмо: Шабо ва Дадон.
10. Ва Куш Нимрӯдро ба дунъё овард; ӯ ба пурзӯр шудан бар рӯи замин шурӯъ намуд.
11. Ва Миср Лудим ва Аномим ва Лаҳобим ва Нафтуҳимро ба дунъё овард,
12. Ва Фатрусим ва Каслуҳимро, ки аз он чо фалиштиён пайдо шуданд, ва Кафтӯримро.
13. Ва Канъон Сидӯн, нахустзодаи худ, ва Ҳитро ба дунъё овард,
14. Ва Ябусӣ ва Амӯрӣ ва Цирчоширо,
15. Ва Ҳиввӣ ва Арқӣ ва Синиро,
16. Ва Арводӣ ва Саморӣ ва Ҳамотиро.
17. Писарони Сом: Элом ва Ашшур ва Арфакшад ва Луд ва Арам ва Ус ва Ҳул ва Ҷатар ва Машак.
18. Ва Арфакшад Шолахро ба дунъё овард, ва Шолах Эбарро ба дунъё овард.
19. Ва ба Эбар ду писар таваллуд шуд: номи яке Фолач буд, зеро ки дар айёми ӯ замин тақсим шудааст; ва номи бародараш — Ёктон.

20. Ва Ёқтон Алмӯдод ва Шолаф ва Ҳазармавт ва Ёраҳро ба дунъё овард,
21. Ва Ҳадӯром ва Узол ва Диклоро,
22. Ва Эбол ва Абимоил ва Шаборо,
23. Ва Ўфир ва Ҳавило ва Йӯбобро; ҳамаи онҳо писарони Ёқтон буданд.
24. Сом, Арфакшад, Шолах;
25. Эбар, Фолач, Рау;
26. Саруч, Нохӯр, Торах;
27. Абром, ки Иброҳим бошад.
28. Писарони Иброҳим: Исҳок ва Исмоил.
29. Ин аст насаби онҳо: нахустзодаи Исмоил Набойӯт, ва Қедор ва Адбаил ва Мибсом,
30. Мишмоъ ва Думо, Массо, Ҳадад ва Темо,
31. Ятур, Нофиш ва Қедмо — инҳо писарони Исмоил буданд.
32. Ва писарони Қатуро, ки суррияи Иброҳим буд: вай Зимрон ва Ёқшон ва Мадон ва Мидьён ва Ишбоқ ва Шуахро зойд; ва писарони Ёқшон: Шабо ва Дадон.
33. Ва писарони Мидьён: Эфо ва Эфар ва Ҳанӯх ва Абидоъ ва Алдоо — ҳамаи инҳо писарони Қатуро буданд.
34. Ва Иброҳим Исҳокро ба дунъё овард; писарони Исҳок: Эсов ва Исроил.
35. Писарони Эсов: Элифоз, Реуил ва Яуш ва Яъллом ва Қӯрах.
36. Писарони Элифоз: Темон ва Ўмор, Сафй ва Чаътом, Қеназ ва Тимнаъ ва Амолеқ.
37. Писарони Реуил: Наҳат, Зарах, Шаммо ва Миззо.
38. Ва писарони Сеир: Лӯтон ва Шӯбол ва Сибъӯн ва Ано ва Дишӯн ва Эсар ва Дишан.
39. Ва писарони Лӯтон: Хӯрй ва Хӯмом; ва хоҳари Лӯтон: Тимнаъ.
40. Писарони Шӯбол: Альён ва Монаҳат ва Эбол, Шафй ва Ўном; ва писарони Сибъӯн: Аё ва Ано.

41. Писарони Ано: Дишӯн; ва писарони Дишӯн: Ҳамрон ва Ашбон ва Итрон ва Карон.
42. Писарони Эсар: Билҳон ва Заъвон, Яқон; писарони Дишӯн: Ус ва Арон.
43. Ва инҳоянд подшоҳоне ки дар замини Адӯм подшоҳӣ кардаанд, пеш аз он ки подшоҳе дар банӣ-Исроил подшоҳӣ кунад: Балаъ ибни Баӯр, ва номи шаҳри ӯ Динҳоба буд.
44. Ва Балаъ мурд, ва дар чояш Йӯбоб ибни Зараҳ аз Босро подшоҳӣ кард.
45. Ва Йӯбоб мурд, ва дар чояш Ҳушом аз замини темо-ниён подшоҳӣ кард.
46. Ва Ҳушом мурд, ва дар чояш Ҳадад ибни Бадад, ки дар саҳрои Мӯоб Мидьёнро шикаст дод, подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Авит буд.
47. Ва Ҳадад мурд, ва дар чояш Самло аз Масреко подшоҳӣ кард.
48. Ва Самло мурд, ва дар чояш Шоул аз Раҳӯбӯти лаби наҳр подшоҳӣ кард.
49. Ва Шоул мурд, ва дар чояш Баал-Ҳонон ибни Акбӯр подшоҳӣ кард.
50. Ва Баал-Ҳонон мурд, ва дар чояш Ҳадад подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Фой буд; ва номи занаш Маҳетабъил бинти Матрад бинти Мезоҳоб буд.
51. Ва Ҳадад мурд; ва умарои Адӯм буданд: амир Тимнаъ, амир Алво, амир Ятет,
52. Амир Оҳалибомо, амир Эло, амир Финӯн,
53. Амир Қеназ, амир Темон, амир Мибсор,
54. Амир Маҷдиил, амир Иром; инҳо умарои Адӯм буданд.

БОБИ ДУЮМ

Насли Яъқуб ва Яҳудо.

1. ИНҲОЯНД писарони Исроил: Реубен, Шимъӯн, Левӣ ва Яҳудо, Исокор ва Забулун,
2. Дон, Юсуф ва Бинъёмин, Нафтолӣ, Чод ва Ошер.

3. Писарони Яхудо: Эр ва Ўнон ва Шело, — ин се нафар барои ӯ аз Бат-Шуои канъонӣ таваллуд ёфтанд; ва нахустзодаи Яхудо, Эр, дар назари Худованд ношоям буд, ва Ў варо миронид.
4. Ва келинаш Томор барои ӯ Форас ва Зорахро зоид; писарони Яхудо чамъ панҷ нафар буданд.
5. Писарони Форас: Ҳесрӯн ва Ҳомул.
6. Ва писарони Зораҳ: Зимрӣ ва Эйтон ва Ҳеймон ва Калкул ва Дораъ; чамъ панҷ нафар буданд.
7. Ва писарони Кармӣ: Охори балоангези Исроил, ки дар бобати ғанимати ҳаром хиёнат карда буд.
8. Ва писарони Эйтон: Азаръё.
9. Ва писарони Ҳесрӯн, ки барои ӯ таваллуд ёфтанд: Ерахмеил ва Ром ва Келубой.
10. Ва Ром Аминодобро ба дунъё овард, ва Аминодоб Нахшӯнро ба дунъё овард, ки вай раиси банӣ-Яхудо буд.
11. Ва Нахшӯн Салморо ба дунъё овард, ва Салмо Бӯазро ба дунъё овард.
12. Ва Бӯаз Убридро ба дунъё овард, ва Убрид Йисойро ба дунъё овард.
13. Ва Йисой нахустзодаи худ Элиобро ба дунъё овард, ва ду юмин — Абинодобро, ва се юмин — Шимъоро,
14. Ва чорумин — Натанъилро, ва панҷумин — Раддайро,
15. Ва шашумин — Ўсамро, ва ҳафтумин — Довудро.
16. Ва хоҳаронашон Саруё ва Абиҷайл буданд. Ва писарони Саруё — Абшай ва Юоб ва Асоил; се нафар.
17. Ва Абиҷайл Амосоро зоид. Ва падари Амосо Ётари исмоилӣ буд.
18. Ва Колеб ибни Ҳесрӯн аз зани худ Азубо ва аз Ериӯт фарзандон ба дунъё овард, ва писаронаш инҳоянд: Ёшар ва Шубоб ва Ардӯн.
19. Ва Азубо мурд, ва Колеб Эфратро гирифт, ва ӯ Ҳурро барои вай зоид.
20. Ва Ҳур Уриро ба дунъё овард, ва Урӣ Басалъилро ба дунъё овард.

21. Ва сонӣ Ҳесрӯн назди духтари Мокир, падари Чилъод, даромад, ва ӯро гирифт, дар ҳолате ки шастсола буд, ва ӯ барои вай Саҷубро зоид.
22. Ва Саҷуб Ёирро ба дунъё овард, ва ӯ дар замини Чилъод бисту се шаҳр дошт.
23. Вале Чашур ва Арам деҳоти Ёир, Қанот ва қасабаҳои онро, ки шаст шаҳр буд, аз онҳо гирифтанд, — ҳамаи инҳо ба писарони Мокир, падари Чилъод, тааллук; дошт.
24. Ва баъд аз он ки Ҳесрӯн дар Колеб-Эфрат мурд, Абиё, зани Ҳесрӯн, барои ӯ Ашхурро зоид, ки вай падари Тақӯо буд.
25. Ва писарони Ерахмеил, нахустзодаи Ҳесрӯн, инҳо буданд: нахустзодааш Ром ва Буно ва Ҷран ва Ҷсам ва Аҳиё.
26. Ва Ерахмеил зани дигаре дошт, ки номаш Аторо буд, ва ӯ модари Ҷном буд.
27. Ва писарони Ром, нахустзодаи Ерахмеил, инҳо буданд: Маас ва Ёмин ва Эқар.
28. Ва писарони Ҷном Шаммай ва Ёдоъ буданд, ва писарони Шаммай — Нодоб ва Абишур.
29. Ва номи зани Абшур Абиҳоил буд, ва ӯ Аҳбон ва Мӯлидро барои вай зоид.
30. Ва писарони Нодоб: Солад ва Апоим; ва Солад бе фарзанд мурд.
31. Ва писарони Апоим: Ёишъӣ; ва писарони Ёишъӣ: Шешон; ва писарони Шешон: Аҳлой.
32. Ва писарони Ёдоъ, бародари Шаммай: Ётар ва Ёӯнотон; ва Ётар бе фарзанд мурд.
33. Ва писарони Ёӯнотон: Фолат ва Зозо. Инҳо писарони Ерахмеил буданд.
34. Ва Шешон писаре надошт, балки фақат духтарон дошт; ва Шешон ғуломи мисрие дошт, ва номаш Ярҳоъ буд.
35. Ва Шешон духтари худро ба ғуломаш Ярҳоъ ба занӣ дод, ва ӯ Аттойро барои вай зоид.
36. Ва Аттой Нотонро ба дунъё овард, ва Нотон Зободро ба дунъё овард.

37. Ва Зобод Эфлодро ба дуньё овард, ва Эфлол Убидро ба дуньё овард.
38. Ва Убид Ехуро ба дуньё овард, ва Еху Азарьёро ба дуньё овард.
39. Ва Азарьё Ҳоласро ба дуньё овард, ва Ҳолас Эльсоро ба дуньё овард.
40. Ва Эльосо Сисмойро ба дуньё овард, ва Сисмой Шаллумро ба дуньё овард.
41. Ва Шаллум Еқамьёро ба дуньё овард, ва Еқамьё Элишомаъро ба дуньё овард.
42. Ва писарони Колеб, бародари Ерахмеил: нахустзодаш Мешоъ, ки падари Зиф буд, ва писарони Морешо, падари Ҳебрӯн.
43. Ва писарони Ҳебрӯн: Қӯрах ва Тапуаҳ ва Роцам ва Шомаъ.
44. Ва Шомаъ Раҳам, падари Ёркеомро ба дуньё овард, ва Роқам Шаммайро ба дуньё овард.
45. Ва писари Шаммай: Моӯн; ва Моӯн падари Байт-Сӯр буд.
46. Ва Эйфо, суррияи Колеб, Ҳорон ва Мӯсо ва Қозизро зойд; ва Ҳорон Қозизро дуньё овард.
47. Ва писарони Ёхдой: Роҷам ва Ютом ва Чишон ва Фолат ва Эйфо ва Шоаф.
48. Маако, суррияи Колеб, Шобар ва Тирҳаноро зойд.
49. Ва ӯ низ Шоаф, падари Мадманно, ва Шаво, падари Макбено ва падари Цибъоро зойд. Ва духтари Колеб Аксо буд.
50. Писарони Колеб ибни Ҳур, нахустзодаи Эфрат, инҳо буданд: Шубол, падари Қирьят-Еорим;
51. Салмо, падари Байт-Лаҳм; Ҳориф, падари Байт-Қодир.
52. Ва Шубол, падари Қирьят-Еорим, писарон дошт: Ҳорӯз, Ҳасй-Ҳамнухӯт.
53. Ва оилаҳои Қирьят-Еорим: йитриён ва футиён, шумо-тиён ва мишроиён, ки аз онҳо соръотиён ва эштоулиён ба вучуд омадаанд.
54. Писарони Салмо: Байт-Лаҳм, натӯфотиён, Атрӯт-Байт-Юоб, ҳасй-ҳамнухӯтиён ва соръиён.

55. Ва оилаҳои котибоне ки дар Яъбис сокин буданд: тиръотиён, шимъотиён, сукотиён; инҳо қиниёнанд, ки аз Ҳаммат, падари Байт-Рикоб, пайдо шудаанд.

БОБИ СЕЮМ

Насли Довуд. Подшоҳони Яҳудо.

1. ВА писарони Довуд, ки барои ӯ дар Ҳебрӯн таваллуд ёфтанд, инҳо буданд: нахустзодааш Амнӯн аз Аҳинӯами изреъилӣ; дуюмин — Дониёл аз Абичайли кармилӣ;
2. Сеюмин — Абшолӯм ибни Маъко бинти Талмой, подшоҳи Қашур; чорумин — Адӯниё ибни Ҳаччит;
3. Панчумин — Шафатъё аз Абитол; шашумин — Йитреом аз зани ӯ Эҷло.
4. Ин шаш нафар барои ӯ дар Ҳебрӯн таваллуд ёфтанд, ки дар он ҷо ӯ ҳафт сол ва шаш моҳ подшоҳ буд, ва дар Ерусалим сию се сол подшоҳӣ кард.
5. Ва инҳо барои ӯ дар Ерусалим таваллуд ёфтанд: Шимъо ва Шубоб ва Нотон ва Сулаймон — чор нафар аз Бат-Шуо бинти Амиил;
6. Ва Йибҳор ва Элишомоъ ва Элифолат;
7. Ва Нӯча ва Нофаҷ ва Ёфия;
8. Ва Элишомоъ ва Эльёдоъ ва Элифолат — нӯҳ нафар.
9. Чамъи писарони Довуд ҳаминҳо буданд, ғайр аз писарони сурриягон ва хоҳарашон Томор.
10. Ва писари Сулаймон — Раҳабъом, писараш Абиё, писараш Осо, писараш Еҳӯшофот,
11. Писараш Еҳӯром, писараш Аҳазъёху, писараш Юош,
12. Писараш Амасьё, писараш Азаръё, писараш Ютом;
13. Писараш Оҳоз, писараш Ҳизкиё, писараш Менашше;
14. Писараш Омӯн, писараш Йӯшиёху.
15. Ва писарони Йӯшиёху: нахустзодааш Йӯҳонон, дуо-мин — Еҳӯёқим, сеюмин — Сидкиё, чорумин — Шаллум.
16. Ва писарони Еҳӯёқим: писараш Еконъё, писараш Сидкиё.
17. Ва писарони Еконъё: Асир, писараш Шаалтиил;

18. Ва Малкиром ва Фадое ва Шенъасар, Екамъё, Хӯшо-моъ ва Надабъё.
19. Ва писарони Фадое: Зарубобил ва Шнмъй; ва писарони Зарубобил: Машуллом ва Хананъё, ва хоҳарашон Шелӯмит;
20. Ва Ҳашубо ва Ёҳил ва Борақъё ва Ҳасадъё, Юшаб-Ҳосад — панҷ нафар.
21. Ва писарони Хананъё: Фалатъё ва Ишаъё; писараш Рафоё, писараш Арнон, писараш Убадъё, писараш Шаканъё.
22. Ва писари Шаканъё: Шамаъё; ва писарони Шамаъё: Ҳаттуш ва Ёичъол ва Борияҳ ва Нааръё ва Шафот — шаш нафар.
23. Ва писарони Нааръё: Эльйӯэнай ва Ҳизқиё ва Азриком — се нафар.
24. Ва писарони Эльйӯэнай: Хӯдавъёҳу ва Эльёшиб ва Фалоё ва Аккуб ва Ёӯҳонон ва Далоё ва Анонӣ — ҳафт нафар.

БОБИ ЧОРУМ

Насли Яҳудо ва Шимъун.

1. ПИСАРОНИ Яҳудо: Форас, Ҳесрӯн ва Кармӣ ва Ҳур ва Шубол.
2. Ва Раоё ибни Шубол Яҳатро ба дунъё овард, ва Яҳат — Аҳумай ва Лоҳадро; инҳоянд оилаҳои соръотиён.
3. Ва инҳо писарони падари Эйтом мебошанд: Изреъил ва Ишмо ва Идбош; ва номи хоҳарашон Ҳаслелфӯнӣ буд.
4. Ва Фануил падари Ҷадур ва Эзар падари Ҳушо; инҳо писарони Ҳур, нахустзодаи Эфрат, падари Байт-Лаҳм буданд.
5. Ва Ашхур, падари Тақӯо, ду зан дошт: Ҳелъо ва Нааро.
6. Ва Нааро барои ӯ Аҳуззом ва Ҳефар ва Темнӣ ва Ҳоаҳашториро зоид, — инҳо писарони Нааро буданд.
7. Ва писарони Ҳелъо: Сорат ва Сӯҳар ва Этнон.
8. Ва Қӯс Онуб ва Субибо ва оилаҳои Аҳарҳил ибни Ҳорумро ба дунъё овард.

9. Ва Яъбис аз бародарони худ мӯхтарамтар буд, ва модараш ўро Яъбис ном ниҳода, гуфт: «Зеро ки ман ўро бо андӯҳ зоидаам».
10. Ва Яъбис сӯи Худои Исроил хонда, гуфт: «Кошки Ту маро баракат медодӣ, ва ҳудуди маро афзун менамудӣ, ва дастӣ Ту бо ман мебуд, ва маро аз офат маҳфуз медоштӣ, то ки андӯҳгин набошам!» Ва Худованд ба вай он чи тала-бида буд, ато намуд.
11. Ва Қалуб, бародари Шуҳо, Маҳирро, ки падари Эштўн бошад, ба дуньё овард,
12. Ва Эштўн Байт-Рофо ва Фосияҳ ва Таҳинно, падари шаҳри Ноҳошро ба дуньё овард, — инҳо мардуми Рико мебошанд.
13. Ва писарони Қеназ: Отниил ва Сароё; ва писари Отниил: Ҳатат.
14. Ва Маўнўтай Офроро ба дуньё овард, ва Сароё Юоб, падари Дараи косибонро ба дуньё овард, зеро ки косиб буданд.
15. Ва писарони Колеб ибни Ефунне: Иру, Эло ва Ноам; ва писари Эло: Қеназ.
16. Ва писаронн Еҳалелъил: Зиф ва Зифо, Тирьё ва Асаръил.
17. Ва писарони Эзро: Ётар ва Морад ва Эфар ва Ёлўн; ва Мирьём ва Шаммай ва Ишбах, падари Эштемўаро зойд.
18. Ва зани яҳудияи ў Ёрад, падари Ҷадур, ва Ҳобар, падари Сукў, ва Якутиил, падари Зонўахро зойд; ҳаминҳо писарони Битьё бинти фиръавн, ки Морад гирифта буд, мебошанд.
19. Ва писарони зани ў Хўдиё, ки хоҳари Ноҳам, падари Қайло буд, Ҷармӣ ва Эштемўаи маъкотӣ буданд.
20. Ва писарони Шимўн: Амнўн ва Ринно, Бен-Ҳанан ва Тилўн; ва писарони Йишъй: Зўҳит ва Бен-Зўҳит.
21. Писарони Шело ибни Яҳудо: Эр, падари Лико, ва Лаъдо, падари Морешо, ва оилаҳои корхонаи катонбофӣ аз хонадони Ашбеа,

22. Ва Юқим ва мардуми Кузибо ва Юош ва Сороф, ки амлоқдорони Мӯоб буданд ва бо ҷанг ҷавоб мегардонданд; ва ин вақоеи қадим аст.
23. Онҳо кулолгар буданд ва дар Натоим ва Ҷадеро сукунат доштанд, аз ҷониби подшоҳ барои иҷрои кори ӯ дар он ҷо сокин буданд.
24. Писарони Шимъун: Намуил ва Ёмин, Ёриб, Зораҳ, Шоул;
25. Писараш Шаллум, писараш Мибсом, писараш Мишмоъ.
26. Ва писарони Мишмоъ: писараш Ҷаммуил, писараш Заккур, писараш Шимъӣ;
27. Ва Шимъӣ шонздаҳ писар ва шаш духтар дошт, вале бародаронаш писарони бисъёр надоштанд, ва тамоми оилашон мисли банӣ-Яҳудо сершумор нашуда буд.
28. Ва онҳо дар Беэр-Шобаъ ва Мӯлодо ва Ҷасар-Шуол сукунат доштанд,
29. Ва дар Билҳо ва Осам ва Тӯлод,
30. Ва дар Батуил ва Ҳормо ва Сиклоҷ,
31. Ва дар Байт-Марқобӯт ва Ҷасар-Сусим ва Байт-Биръӣ ва Шаароим; ин шаҳрҳо то вақти подшоҳии Довуд аз онҳо буд.
32. Ва қасабаҳои онҳо: Эйтом ва Айин, Риммун ва Тӯкин ва Ошон — панҷ шаҳр,
33. Ва ҳамаи қасабаҳои онҳо, ки дар гирду пеши ин шаҳрҳо то Боал буд; ҳамин аст масканҳои онҳо ва насабномаҳое ки онҳо доштанд.
34. Ва Машубоб ва Ямлик ва Юшо ибни Амасьё,
35. Ва Юил ва Еху ибни Юшибъё, ибни Сароё, ибни Асиил,
36. Ва Элюэнай ва Яъқубо ва Юшуҳоё ва Асоё ва Адиил ва Ишмиил ва Баноё,
37. Ва Зизо ибни Шифъӣ, ибни Аллун, ибни Ядоё, ибни Шимрӣ, ибни Шамаъё, —
38. Инҳо, ки номҳои онҳо зикр ёфтааст, сардорони оилаҳои худ буданд, ва хонаводаи падаронашон бағоят сершумор гардида буд.

39. Ва онҳо ба даромадгоҳи Чадур, то тарафи шарқии дара рафтанд, то ки барои рамаҳои худ чарогоҳ пайдо кунанд.
40. Ва чарогоҳи сералафи хубе ёфтанд, ва он замин фароҳ ва ором ва осоишта буд, ки дар он ҷо пештар ҳомиён сукунат доштанд.
41. Ва онҳое ки дар айёми Ҳизкиё, подшоҳи Яхудо, ном ба ном навишта шуда буданд, омада, хайманишинон ва маўниёни дар он ҷо ёфтшударо зарба заданд ва то имрӯз онҳоро маҳв намуда, дар ҷояшон сокин шуданд, зеро ки чарогоҳ барои рамаҳои дар он ҷо буд.
42. Ва аз миёни онҳо, аз банӣ-Шимъун, панҷсад нафар ба кӯҳи Сеир рафтанд, ва Фалатъё ва Нааръё ва Рафоё ва Узиил, писарони Йишъй, сардорашон буданд;
43. Ва бақияи растагорони Амолекро зарба заданд, ва то имрӯз дар он ҷо сукунат доранд.

БОБИ ПАНЧУМ

Насли Реубен, Ҷод, Менашише ва Левӣ.

1. ВА писарони Реубен, нахустзодаи Исроил, — зеро ки ӯ нахустзода буд, вале вақте ки бистари падарашро палид кард, нахустзодагии ӯ ба писарони Юсуф ибни Исроил дода шуд, ва дар насабномаи ӯ нахустзодагӣ инъикос наёфт;
2. Ва агарчи Яхудо бар бародаронаш бартарӣ пайдо карда, пешво аз ӯ пайдо шуд, вале нахустзодагӣ аз они Юсуф гардид.
3. Писарони Реубен, нахустзодаи Исроил: Ҳанӯх ва Фал-лу, Ҳесрӯн ва Кармӣ.
4. Писарони Юил: писараш Шамаъё, писараш Ҷуч, пи-сараш Шимъй,
5. Писараш Мико, писараш Раоё, писараш Баал,
6. Писараш Баэро, ки ӯро Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, ба асирӣ бурд, ва ӯ раиси реубениён буд.
7. Ва бародаронаш, бар ҳасби хонаводаҳои мувофиқи рӯйхати насабномаҳои онҳо, Яиил, ки сардор буд, ва Закаръёху,

8. Ва Болаъ ибни Озоз, ибни Шомаъ, ибни Юил, ки дар Арӯэр то Набӯ ва Баал-Маӯн сокин буд,
9. Ва ба тарафи шарқ то даромадгоҳи биёбон, ки ибти-дояш аз наҳри Фурот буд, сукунат дошт, зеро ки рамаҳои чорвои онҳо дар замини Қилъод сершумор шуда буд.
10. Ва дар айёми Шоул онҳо бо ҳочариён ҷанг карданд, ва ҳочариён ба дасти онҳо афтоданд; ва онҳо дар тамоми музофоти шарқии Қилъод дар хаймаҳои ҳочариён сокин шуданд.
11. Ва банӣ-Қод дар рӯ ба рӯи онҳо то Салко, ки дар замини Бошон буд, сукунат доштанд.
12. Юил сардорашон, ва Шофом муовини ӯ буд, ва Яънай ва Шофот дар Бошон буданд.
13. Ва бародарони онҳо, бар ҳасби хонаводашон: Микоил ва Машуллом ва Шобаъ ва Юрай ва Яъкон ва Зияъ ва Эбар — ҳафт нафар.
14. Инҳоянд писарош Абиҳоил ибни Ҳурӣ, ибни Ёрӯаҳ, ибни Қилъод, ибни Микоил, ибни Ешишай, ибни Яҳдӯ, ибни Буз;
15. Аҳӣ ибни Абдиил, ибни Қунӣ сардори хонаводаи онҳо буд.
16. Ва онҳо дар Қилъод ва Бошон ва деҳоташ, ва дар ҳамаи ҷароғоҳҳои Шорӯн то ақсои он сокин буданд.
17. Насабномаи ҳамашон дар айёми Ютом, подшоҳи Яҳудо, ва дар айёми Ёробъом, подшоҳи Исроил, тартиб дода шуда буд.
18. Аз банӣ-Реубен ва ҷодиён ва нисфи сибти Менашше ҷанговарон, касоне ки сипар ва шамшер мебардоштанд, ва камондорон, ва ҷангозмудагон, ки ба майдони корзор мебароманд, чилу чор ҳазору ҳафтсаду шаст нафар буданд.
19. Ва онҳо бо ҳочариён ва Йитур ва Нофиш ва Нӯдоб ҷанг карданд.
20. Ва бар зидди инҳо кӯмак гирифтанд, ва ҳочариён ва ҳамаи ҳамроҳонашон ба дасти онҳо таслим гардиданд, зеро ки онҳо дар вақти ҷанг ба Худо истиғоса бурданд, ва ӯ истиғосаи онҳоро иҷобат намуд, чунки ба ӯ таваккал карданд.

21. Ва аз чорвои онҳо ба ғанимат гирифтанд: панҷоҳ ҳазор шутур, ва дусаду панҷоҳ ҳазор гӯсфанд, ва ду ҳазор хар, ва сад ҳазор чони одам,

22. Зеро бисъёр касон кушта шуданд, чунки ин ҷанг аз ҷониби Худо буд; ва ба ҷои инҳо то вақти асирии худ сокин шуданд.

23. Ва писарони нисфи сибти Менашше дар он замин, аз Бошон то Баал-Ҳермӯн ва Санир ва кӯҳи Ҳермӯн сокин буданд; онҳо афзоиш ёфтанд.

24. Ва инҳоянд сардорони хонаводаҳошон: Эфар ва Йишъй ва Алиил ва Азриил ва Ирмиё ва Ҳӯдавъё ва Яҳдиил, ки мардони шучои ҷангӣ, мардони номдор, сардорони хонаво-даҳои худ буданд.

25. Валекин ба Худои падарони худ хиёнат карданд, ва ба худоёни қавмҳои он замин, ки Худо аз пеши онҳо маҳв карда буд, пайравӣ намуда, бо зино машғул шуданд.

26. Ва Худои Исроил рӯҳи Фул, подшоҳи Ашшур, ва рӯҳи Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшурро барангехт, ва ӯ реубе-ниён ва ҷодиён ва нисфи сибти Менашшера ба асирий гирифт, ва онҳоро ба Ҳалаҳ ва Ҳобӯр ва Ҳоро ва наҳри Ҷӯзон овард, ки то имрӯз онҳо дар он ҷо мебошанд.

БОБИ ШАШУМ

Алоҳида дар бораи насли Левӣ ва Ҳорун.

1. ПИСАРОНИ Левӣ: Цершӯн, Қаҳот ва Марорй.

2. Ва писарони Қаҳот: Амром, Йисҳор ва Ҳебрӯн ва Уззиил.

3. Ва фарзандони Амром: Ҳорун ва Мусо ва Марьям; ва писарони Ҳорун: Нодоб ва Абиҳу, Эльзор ва Итомор.

4. Эльзор Финҳосро ба дунъё овард; Финҳос Абишуаро ба дунъё овард;

5. Ва Абишуа Букқиро ба дунъё овард, ва Букқй Уззиро ба дунъё овард;

6. Ва Уззй Зарахъёро ба дунъё овард, ва Зарахъё Мароютро ба дунъё овард;
7. Ва Мароют Амаръёро ба дунъё овард, ва Амаръё Ахитубро ба дунъё овард;
8. Ва Ахитуб Содӯкро ба дунъё овард, ва Содӯк Ахи-маасро ба дунъё овард;
9. Ва Аҳимаас Азаръёро ба дунъё овард, ва Азаръё Йӯхононро ба дунъё овард;
10. Ва Йӯхонон Азаръёро ба дунъё овард; вай ҳамон аст, ки дар хонае ки Сулаймон дар Ерусалим бино кард, коҳин буд.
11. Ва Азаръё Амаръёро ба дунъё овард, ва Амаръё Ахитубро ба дунъё овард;
12. Ва Ахитуб Содӯкро ба дунъё овард, ва Содӯк Шал-лумро ба дунъё овард;
13. Ва Шаллум Ҳилқиёро ба дунъё овард, ва Ҳилқиё Азаръёро ба дунъё овард;
14. Ва Азаръё Сароёро ба дунъё овард, ва Сароё Ехӯсо-докро ба дунъё овард;
15. Ва Ехӯсодок ба асирӣ рафт, вақте ки Худованд аҳли Яҳудо ва Ерусалимро ба воситаи Набукаднесар чалои ватан кард.
16. Писарони Левӣ: Цершӯн, Қаҳот ва Марорӣ.
17. Ва инҳоянд номҳои писарони Цершӯн: Либнӣ ва Шимбӣ.
18. Ва писарони Қаҳот: Амром ва Йисҳор ва Ҳебрӯн ва Уззиил.
19. Писарони Марорӣ: Маҳлӣ ва Мушӣ; ва инҳоянд оилаҳои Левӣ бар ҳасби хонаводаҳои он.
20. Аз онҳо Цершӯн: писараш Либнӣ, писараш Яҳат, писараш Зиммо;
21. Писараш Юоҳ, писараш Иддӯ, писараш Зорах, писараш Еотрай.
22. Писарони Қаҳот: писараш Амминодоб, писараш Қӯрах, писараш Ассир,
23. Писараш Элқоно ва писараш Эбъёсоф ва писараш Ассир,

24. Писараш Таҳат, писараш Уриил, писараш Уззиё ва писараш Шоул.
25. Ва писарони Элқоно: Амосай ва Аҳимӯт.
26. Элқоно; писарони Элқоно: писараш Сӯфай ва писараш Наҳат;
27. Писараш Элиоб, писараш Ерӯҳом, писараш Элқоно.
28. Ва писарони Самуил: нахустзодааш Юил, дуюмаш Абиё.
29. Ва писарони Марорӣ: Маҳлӣ, писараш Либнӣ, писа-раш Шимъӣ, писараш Уззо;
30. Писараш Шимъо, писараш Ҳачиё, писараш Асоё.
31. Ва инҳоянд, ки Довуд барои сурудгӯӣ дар хонаи Худованд таъин намуд, баъд аз он ки сандуқ дар оромгоҳаш гузошта шуд.
32. Ва онҳо пеши маскани хаймаи ҷомеъ хизматгузори сурудгӯӣ буданд, то вақте ки Сулаймон хонаи Худовандро дар Ерусалим бино кард, ва онҳо мувофиқи низомномаи худ бар хизмати худ меистоданд.
33. Ва инҳоянд, ки бо писарони худ меистоданд: аз писа-рони қаҳотиён: Ҳеймони муғаннӣ, ибни Юил, ибни Самуил,
34. Ибни Элқоно, ибни Ерӯҳом, ибни Алиил, ибни Тӯаҳ,
35. Ибни Суф, ибни Элқоно, ибни Маҳат, ибни Амосой,
36. Ибни Элқоно, ибни Юил, ибни Азаръё, ибни Сафанъё,
37. Ибни Таҳат, ибни Ассир, ибни Эбъёсор, ибни Қӯрах,
38. Ибни Йисҳор, ибни Қаҳот, ибни Левӣ, ибни Исроил.
39. Ва бародараш Ософ, ки ба ямини ӯ меистод, — Ософ ибни Борақъёху, ибни Шимъо,
40. Ибни Микоил, ибни Баасиё, ибни Малкиё,
41. Ибни Этнӣ, ибни Зораҳ, ибни Адоё,
42. Ибни Эйтон, ибни Зиммо, ибни Шимъӣ,
43. Ибни Яҳат, ибни Чершӯн, ибни Левӣ.
44. Ва писарони Марорӣ, бародарҳошон, ба тарафи чап буданд: Эйтон ибни Қишӣ, ибни Абдӣ, ибни Маллук,
45. Ибни Ҳашабъё, ибни Амасьё, ибни Ҳилкиё,
46. Ибни Амсӣ, ибни Бонӣ, ибни Шомар,
47. Ибни Маҳлӣ, ибни Мушӣ, ибни Марорӣ, ибни Левӣ.

48. Ва бародаронн онҳо, левизодагон, ба ҳар хизмати маскани хонаи Худо таъин шуданд.

49. Ва Ҳорун ва писаронаш бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ ва бар қурбонгоҳи бухур қурбониҳо месӯзониданд ва ҳар корро дар қудси қудсҳо барои кафорати Исроил ба ҷо меоварданд, мувофиқи ҳар он чи Мусо, бандаи Худо, амр фармуда буд.

50. Ва инҳоянд писарони Ҳорун: писараш Эльзор, писа-раш Финҳос, писараш Абишуа,

51. Писараш Буққӣ, писараш Уззӣ, писараш Зараҳъё,

52. Писараш Мароют, писараш Амаръё, писараш Ахитуб,

53. Писараш Содӯк, писараш Аҳимаас.

Шаҳрҳои қоҳинон ва левизодагон.

54. Ва инҳоянд масканҳои онҳо, бар ҳасби деҳоташон, дар худудашон: ба писарони Ҳорун аз қабилаи қаҳотиён, — чунки қуръаи аввалин аз онҳо буд, —

55. Ҳебрӯнро дар замини Яҳудо бо ҳаволии гирду пеши он доданд.

56. Вале киштзори ин шаҳр ва деҳоташро ба Колеб ибни Ефунне доданд.

57. Ва ба писарони Ҳорун шаҳрҳои гурезгоҳ: Ҳебрӯн ва Либноро бо ҳаволии он, ва Ягтир ва Эштемӯаро бо ҳаволии он доданд,

58. Ва Ҳиленро бо ҳаволии он, ва Дабирро бо ҳаволии он,

59. Ва Ошонро бо ҳаволии он, ва Байт-Шемешро бо ҳаволии он,

60. Ва аз хонадони Бинъёмин — Ҷобаъро бо ҳаволии он, ва Оламадро бо ҳаволии он, ва Анотӯтро бо ҳаволии он, — ҳамаи шаҳрҳои онҳо мувофиқи қабилаҳошон сздаҳ шаҳр буд.

61. Ва ба бақияи писарони Қаҳот, аз қабилаҳои ин хонадон, мувофиқи қуръа, аз ҳиссаи мероси нисфи хонадони Менашше даҳ шаҳр расид.

62. Ва ба писарони Цершӯн, бар ҳасби қабилаҳошон, аз хонадони Исокор ва аз хонадони Ошер ва аз хонадони Нафтолӣ ва аз хонадони Менашше, ки дар Бошон буд, сездах шаҳр расид.
63. Ва ба писарони Марорӣ, бар ҳасби қабилаҳошон, аз хонадони Реубен ва аз хонадони Чод ва аз хонадони Забу-лун, мувофиқи куръа, дувоздах шаҳр расид.
64. Ва банӣ-Исроил ин шаҳрҳоро бо ҳаволии онҳо ба левизодагон доданд.
65. Ва ин шаҳрҳоро, ки номҳошон зикр шудааст, аз хонадони банӣ-Яхудо ва аз хонадони банӣ-Шимъун ва аз хонадони банӣ-Бинъёмин мувофиқи куръа доданд.
66. Ва барои баъзе қабилаҳои банӣ-Қаҳот шаҳрҳои ҳудудашон аз хонадони Эфроим буд.
67. Ва ба онҳо шаҳрҳои гурезгоҳро: Шакемро дар кӯҳи Эфроим бо ҳаволии он, ва Чозарро бо ҳаволии он доданд.
68. Ва Ёқмеомро бо ҳаволии он, ва Байт-Хӯрӯнро бо ҳаволии он,
69. Ва Аёлӯнро бо ҳаволии он, ва Чат-Риммӯнро бо ҳаволии он;
70. Ва аз нисфи хонадони Менашше — Онирро бо ҳаволии он, ва Билъомро бо ҳаволии он, барои бақияи қабилаҳои банӣ-Қаҳот;
71. Ва барои банӣ-Цершӯн аз қабилаҳои нисфи хонадони Менашше — Чӯлонро дар Бошон бо ҳаволии он, ва Ашторӯтро бо ҳаволии он;
72. Ва аз хонадони Исокор — Қодешро бо ҳаволии он, ва Добратро бо ҳаволии он,
73. Ва Ромӯтро бо ҳаволии он, ва Онимро бо ҳаволии он;
74. Ва аз хонадони Ошер — Мошолро бо ҳаволии он, ва Абдӯнро бо ҳаволии он,
75. Ва Ҳукӯкро бо ҳаволии он, ва Рахӯбро бо ҳаволии он;
76. Ва аз хонадони Нафтолӣ — Қодешро дар Чалил бо ҳаволии он, ва Ҳаммӯнро бо ҳаволии он, ва Қирьётаимро бо ҳаволии он.

77. Ва ба бақияи писарони Марорӣ: аз хонадони Забулун — Риммӯнро бо ҳаволии он, ва Тобӯрро бо ҳаволии он;
78. Ва аз он тарафи Ҷрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, ба ҷониби шарқии Урдун, аз хонадонн Реубен — Босарро дар биёбон бо ҳаволии он, ва Яҳсоро бо ҳаволии он,
79. Ва Қадемӯнро бо ҳаволии он, ва Мифаатро бо ҳаволии он;
80. Ва аз хонадони Ҷод — Ромӯтро дар Ҷильод бо ҳаволии он, ва Маҳаноимро бо ҳаволии он,
81. Ва Ҳешбӯнро бо ҳаволии он, ва Яъзирро бо ҳаволии он.

БОБИ ҲАФТУМ

Насли сибтҳои дигари Исроил.

1. ВА писарони Исокор: Тӯлоъ ва Фуо, Ёшуб ва Шимрӯн — чор нафар.
2. Ва писарони Тӯлоъ: Уззӣ ва Рафоё ва Ериил ва Яҳмай ва Йибсом ва Самуил, ки онҳо сардорони хонаводаи падарашон Тӯлоъ ва мардони ҷангии авлодашон буданд; шумораи онҳо дар айёми Довуд бисту ду ҳазору шашсад нафар буд.
3. Ва писари Уззӣ: Зараҳъё; ва писарони Зараҳъё: Ми-коил ва Убадьё ва Юил ва Йишиё — панҷ нафар, ки ҳамаашон сардор буданд.
4. Ва онҳо, бар ҳасби авлодашон ва хонаводаҳошон, ғавҷҳои аскарӣ барои ҷанг ба миқдори сию шаш ҳазор нафар доштанд, зеро ки занон ва писаронашон бисъёр буданд.
5. Ва бародарони онҳо аз ҳамаи қабилаҳои Исокор ҳаш-тоду ҳафт ҳазор нафар мардони ҷангӣ буданд, — ҳамаашон дар насабномаҳои худ зикр ёфтаанд.
6. Ва писарони Бинъёмин: Болаъ ва Бокар ва Едиойил — се нафар.
7. Ва писарони Болаъ: Эсбӯн ва Уззӣ ва Уззиил ва Еримӯт ва Ирӣ — панҷ нафар, ки сардорони хонаводаҳо ва мардони ҷангӣ буданд, ва насабномаҳошон аз бисту ду ҳазору сию чор нафар иборат буд.

8. Ва писарони Бокар: Замиро ва Юош ва Элиозар ва Эльюзнай ва Омрӣ ва Йиремӯт ва Абиё ва Анотӯт ва Оломат; ҳамаи даҳо писарони Бокар буданд.
9. Ва насабномаҳои онҳо, бар ҳасби авлодашон ва сардо-рони хонаводаҳои онҳо, аз бист ҳазору дусад нафар мардони ҷангӣ иборат буд.
10. Ва писари Едиойил: Билҳон; ва писарони Билҳон: Яуш ва Биньёмин ва Эҳуд ва Каньоно ва Зейтон ва Таршиш ва Аҳишоҳар;
11. Ҳамаи ин писарони Едиойил сардорони хонаводаҳо ва мардони ҷангӣ буданд ва ҳафдаҳ ҳазору дусад нафар сарбоз дошта, ба ҷанг мебаромаданд.
12. Ва писарони Ир: Шуфим ва Ҳуфим; ва писари Аҳер: Ҳушим.
13. Писарони Нафтолӣ: Яҳасиил ва Ҷунӣ ва Есар ва Шаллум ки писарони Билҳо буданд.
14. Писарони Менашше: Ашриил, ки варо завҷаи ӯ зоида, ва Мокир, падари Ҷилъод, ки варо суррияти арамии ӯ зоида.
15. Ва Мокир хоҳари Ҳуфим ва Шуфимро, ки Маако ном дошт, ба занӣ гирифт; ва номи писари насли дуҷум Салофҳод буд, ва Салофҳод духтарон дошт.
16. Ва Маако, зани Мокир, писар зоида, ва ӯро Фораш ном ниҳод, ва номи бародараш Шораш буд, ва писарони ӯ Улом ва Роқам буданд.
17. Ва писари Улом: Бадон. Ҳаминҳоянд писарони Ҷилъод ибни Мокир ибни Менашше.
18. Ва хоҳари ӯ Ҳамӯлокат Иш-Ҳӯд ва Абиозар ва Маҳлоро зоида.
19. Ва писарони Шамидоъ инҳо буданд: Аҳъён ва Шокам ва Ликҳӣ ва Аниом.
20. Ва писарони Эфроим: Шутолах, ва писараш Борад ва писараш Таҳат ва писараш Эльодо ва писараш Таҳат;
21. Ва писараш Зобод ва писараш Шутолах, ва Озар ва Эльод; ва мардуми Ҷат, ки дар ин замин таваллуд ёфтаанд, онҳоро

куштанд, зеро ки барои гирифтани чорвояшон фурӯд омада буданд.

22. Ва падари онҳо Эфроим рузҳои зиёде мотам гирифт, ва бародаронаш барои тасалли додани ӯ омаданд.

23. Ва ӯ назди зани худ даромад, ва вай ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Барио ном ниҳод, зеро ки дар хонадонаш мусибат рӯй дода буд.

24. Ва духтараш Шоара буд, ки Бет-Хӯрӯни поён ва болоро бино кард, ва Узин-Шоараро низ.

25. Ва писараш Рофаҳ ва Рошаф ва писараш Толах ва писараш Тоҳан;

26. Писараш Лаъдон, писараш Аммихуд, писараш Элишомоъ;

27. Писараш Нун, писараш Еҳушаъ.

28. Ва амлок ва масканҳошон: Байт-Ил ва деҳоташ, ва ба тарафи шарқ — Наарон, ва ба тарафи ғарб — Қозар ва деҳоташ, ва Шакем ва деҳоташ, то Айё ва деҳоташ.

29. Ва назди ҳудуди банӣ-Менашше: Байт-Шеон ва деҳоташ, Таънак ва деҳоташ, Мачиддӯ ва деҳоташ, Дӯр ва деҳоташ; дар ин ҷойҳо писарони Юсуф ибни Исроил сукунат доштанд.

30. Писарони Ошер: Йимно ва Йишво ва Йишвӣ ва Барио, ва хоҳарашон Сораҳ.

31. Ва писарони Барио: Ҳобар ва Малкиил, ки ӯ падари Бирзоит аст.

32. Ва Ҳобар Яфлит ва Шӯмир ва Хӯтом, ва хоҳарашон Шуоро ба дунё овард.

33. Ва писарони Яфлит: Фосак ва Бимҳол ва Ашвот; инҳо писарони Яфлит буданд.

34. Ва писарони Шомар: Аҳӣ ва Роҳчо ва Хуббо ва Аром.

35. Ва писарони бародараш Ҳилам: Сӯфаҳ ва Йимноъ ва Шилаш ва Омол.

36. Писарони Сӯфаҳ: Суаҳ ва Ҳарнофар ва Шуол ва Бирӣ ва Йимро;

37. Босар ва Хӯд ва Шаммо ва Шилшо ва Йитрон ва Баиро.

38. Ва писарони Ётар: Ефунне ва Фисфо ва Аро.

39. Ва писарони Улло: Ораҳ ва Ҳанниил ва Рисьё.
40. Ҳамаи инҳо писарони Ошер, сардорони гузини хона-
водаҳо, мардони чангӣ, сарварони раисон буданд, ва шумораи
онҳо дар лашкар барои чанг, мувофиқи насабномаҳошон,
бисту шаш ҳазор нафар буд.

БОБИ ҲАШТУМ

Насли Бинъёмин. Шоул.

1. ВА Бинъёмин нахустзодаи худ Болаъро ба дунъё овард, ва дуюмин — Ашбил, сеюмин — Аҳрах;
2. Чорумин — Нуҳо ва панҷумин — Рофоро.
3. Ва писарони Болаъ инҳо буданд: Аддор ва Ҷеро ва Абихуд;
4. Ва Абишуа ва Наамон ва Аҳӯаҳ,
5. Ва Ҷеро ва Шафуфон ва Ҳуром.
6. Ва инҳоянд писарони Эҳуд, ки сардорони хонаводаҳои сокинони Ҷобаъ буданд, ва онҳоро ба Моноҳат кӯчониданд:
7. Наамон ва Аҳиё ва Ҷеро, ки ӯ онҳоро кӯчонид; ва ӯ Уззо ва Аҳихудро ба дунъё овард.
8. Ва Шаҳароим дар кишвари Мӯоб, баъд аз фиристодани занони худ Ҳушим ва Бааро, фарзандон ба дунъё овард.
9. Ва аз зани худ Ҳудаш инҳоро ба дунъё овард: Юбоб ва Сивъё ва Мишо ва Малком;
10. Ва Еус ва Сохъё ва Мирмо; ҳаминҳоянд писарони ӯ, ки сардорони хонаводаҳо буданд.
11. Ва аз Ҳушим Абитуб ва Элфоалро ба дунъё овард.
12. Ва писарони Элфоал: Эбар ва Мишъом, ва Шомад, ки вай Ӯнӯ ва Лӯд ва дехоташро бино кард;
13. Ва Баро ва Шомаъ, ки онҳо сардорони хонаводаҳои сокинони Аёлӯн буданд; онҳо сокинони Ҷатро ба гурехтан водор карданд;
14. Ва Аҳъю, Шошоқ ва Йиремут;
15. Ва Забадьё ва Арод ва Одар;
16. Ва Микоил ва Йишфо ва Юҳо — писарони Баро.

17. Ва Забадьё ва Машуллом ва Ҳизқӣ ва Ҳобар;
18. Ва Йишмерай ва Йизмо ва Юбоб — писарони Элфоал.
19. Ва Ёқим ва Зикрӣ ва Забдӣ;
20. Ва Элиэнай ва Силтай ва Алиил;
21. Ва Адоё ва Бароё ва Шимрот — писарони Шимъӣ.
22. Ва Йишфон ва Эбар ва Алиил;
23. Ва Абдӯн ва Зикрӣ ва Ҳонон;
24. Ва Ҳананъё ва Элом ва Антӯтиё;
25. Ва Йифдиё ва Фануил — писарони Шошоқ.
26. Ва Шамшерай ва Шаҳаръё ва Аталъё;
27. Ва Яарашъё ва Элиё ва Зикрӣ — писарони Ерӯҳом.
28. Онҳо сардорони хонаводаҳо, сарварони авлоди худ буданд; онҳо дар Ерусалим сукунат доштанд.
29. Ва дар Қибъӯн падари Қибъӯн сукунат дошт, ва номи занаш Маако буд.
30. Ва писари нахустзодааш Абдӯн буд, ва сонӣ Сур ва Қиш ва Баал ва Нодоб;
31. Ва Чадур ва Ахью ва Зокар.
32. Ва Миқлӯт Шимъоро ба дунъё овард; ва онҳо низ, дар рӯ ба рӯи бародаронашон, дар Ерусалим бо бародарони худ сокин буданд.

Авлоди Шоул ва Йӯнотон.

33. Ва Нир Қишро ба дунъё овард, ва Қиш Шоулро ба дунъё овард, ва Шоул Йӯнотон ва Малқӣ-Шуа ва Абинодоб ва Эшбоалро ба дунъё овард.
34. Ва писари Йӯнотон Мериб-Боал буд, ва Мериб-Боал Микоро ба дунъё овард.
35. Ва писарони Мико: Фитӯн ва Молак ва Таъриа ва Оҳоз.
36. Ва Оҳоз Еҳӯаддоро ба дунъё овард, ва Еҳӯаддо Оломат ва Азмавт ва Зимриро ба дунъё овард, ва Зимрӣ Мӯсоро ба дунъё овард.
37. Ва Мӯсо Бинъоро ба дунъё овард; писараш Рофо, писараш Эльосо, писараш Осил.

38. Ва Осил шаш писар дошт, ва ин аст номҳои онҳо: Азриқом, Бухру ва Исмоил ва Шааръё ва Убадьё ва Ҳонон; ҳамаи инҳо писарони Осил буданд.

39. Ва писарони бародараш Эшак: нахустзодааш Улом, дуюмин — Еуш ва сеюмин — Элифолат.

40. Ва писарони Улом мардони шучои чангӣ ва камон-дорон буданд, ва писарону набераҳои бисъёр — саду панҷоҳ нафар буданд; ҳамаи инҳо аз банӣ-Бинъёмин буданд.

БОБИ НҲҲУМ

Дар бораи сокинони Ерусалим ва Чибъун.

1. Ва тамоми Исроил мувофиқи насабномаҳои худ қайд карда шуданд, ва инак онҳо дар китоби подшоҳони Исроил навишта шудаанд; ва аҳли Яҳудо барои гуноҳҳои ба Бобил ҷалои ватан гардиданд.

2. Ва касони аввалине ки дар шаҳрҳои худ дар амлокашон сокин шуданд, исроилиён, коҳинон, левизодагон ва тобеон буданд.

3. Ва дар Ерусалим баъзе аз банӣ-Яҳудо, ва аз банӣ-Бинъёмин, ва аз банӣ-Эфроим ва Менашше сукунат доштанд:

4. Утай ибни Аммиҳуд, ибни Омрӣ, ибни Имрӣ, ибни Бонӣ аз писарони Форас ибни Яҳудо.

5. Ва аз шилӯниён — нахустзода Асоё ва писаронаш.

6. Ва аз банӣ-Зораҳ — Яуил ва бародарони онҳо, шаш-саду навад нафар.

7. Ва аз банӣ-Бинъёмин — Саллу ибни Машуллом, ибни Ҳӯдавъё, ибни Ҳаснуо;

8. Ва Йибниё ибни Ерӯҳом ва Эло ибни Уззӣ, ибни Микрӣ, ва Машуллом ибни Шафатъё, ибни Рауил, ибни Йибниё,

9. Ва бародарони онҳо, мувофиқи авлодашон, нӯҳсаду панҷоҳу шаш нафар, — ҳамаи ин мардон сарварони хонаводаҳо дар хонадони падарҳои онҳо буданд.

Дар бораи коҳинон.

10. Ва аз коҳинон Едаъё ва Еҳӯёриб ва Ёкин,
11. Ва Азаръё ибни Ҳилқиё, ибни Машуллом, ибни Содӯк, ибни Мароют, ибни Аҳитуб, раиси хонаи Худо;
12. Ва Адоё ибни Ерӯҳом, ибни Фашҳур, ибни Малкиё, ва Маъсай ибни Адиил, ибни Яҳзиро, ибни Машуллом, ибни Машиллемит, ибни Иммир;
13. Ва бародарони онҳо, сардорони хонаводаҳошон — хазору ҳафтсаду шаст нафар, кн мардони далер дар масъалаи хизмати хонаи Худо буданд.

Дар бораи левизодагон.

14. Ва аз левизодагон: Шамаъё ибни Ҳашшуб, ибни Азриком, ибни Ҳашабъё, аз банӣ-Марорӣ;
15. Ва Бақбаққар, Ҳораш ва Ҷолол, ва Маттанъё ибни Мико, ибни Зикрӣ, ибни Ософ;
16. Ва Убадьё ибни Шамаъё, ибни Ҷолол, ибни Едутун, ва Борақъё ибни Осо, ибни Элқоно, ки дар деҳоти натӯфотӣ сукунат дошт.
17. Ва дарбонон Шаллум ва Аққуб ва Талмӯн ва Аҳимон; ва бародарашон Шаллум сардор буд.
18. Ва то алҳол онҳо назди дарвозаи шарқии подшоҳ, дарбонони бошишгоҳҳои хонадони Левӣ мебошанд.
19. Ва Шаллум ибни Қӯрӣ, ибни Эбъёсоф, ибни Қӯрах, ва бародаронаш аз хонадони падараш, яъне қӯраҳиён, ки мутасаддӣ бар масъалаи хизмат ва посбонони остонаҳои хайма буданд, ва падаронашон мутасаддӣ бар ўрдуи Худованд ва посбонони даромадгоҳи он буданд.
20. Ва Финҳос ибни Эльзор пештар бар онҳо раис буд, ва Худованд бо ӯ буд.
21. Закаръё ибни Машоламъё дарбонн дарвозаи хаймаи чомаъ буд.
22. Ҳамаи онҳое ки барои дарбонии назди остонаҳо интихоб шуда буданд, дусаду дувоздаҳ нафар буданд; онҳо дар

насабномаҳо бар ҳасби деҳоти худ номбар шудаанд; онҳоро Довуд ва Самуили басир ба ин вазифа барои садоқаташон баргумошта буданд.

23. Ва онҳо ва писаронашон бар дарвозаҳои хонаи Худо-ванд ва хонаи хайма барои посбонӣ таъин шуда буданд.

24. Дарбон ба ҳар чор тараф: ба шарқ, ғарб, шимол ва ҷануб буданд.

25. Ва бародарони онҳо, ки дар деҳоти худ буданд, навбат ба навбат бо онҳо ба мӯҳлати ҳафт рӯз меомаданд.

Эътибори махсуси левизодагон.

26. Зеро он чор сардори дарбонон, ки левизодагон буданд, эътибори махсус доштанд, ва онҳо бар хучраҳо ва бар хазоини хонаи Худо баргумошта шуда буданд.

27. Ва дар гирду пеши хонаи Худо шабро мегузарониданд, зеро ки посбонӣ бар зиммаи онҳо буд, ва онҳо калиддор буда, мебоист ҳар субҳ дарҳоро мекушоданд.

28. Ва баъзе аз онҳо бар колои ибодат таъин шуда буданд, чунки онҳоро шумурда меоварданд, ва шумурда мебароварданд.

29. Ва баъзе аз онҳо бар коло, бар тамоми колои муқаддас, ва бар орди маҳин ва шароб ва равған ва лебӯно ва атриёт таъин шуда буданд.

30. Ва баъзе аз писарони қоҳинон таркибҳои атриётро ба вучуд меоварданд.

31. Ва Маттитъё аз миёни левизодагон, ки ӯ нахустзодаи Шаллуми қӯраҳӣ буд, бар кори ҳадияҳои рӯи тоба таъин шуда буд.

32. Ва баъзе аз бародарони онҳо, аз писарони қаҳотиён, бар нони тақдим таъин шуда буданд, то ки онро барои ҳар рӯзи шанбе тайёр кунанд.

33. Ва муғанниён, сардорони хонаводаҳои левизодагон, дар хучраҳо аз машғулияти дигар фориғ буданд, зеро ки рӯзу шаб бо кори худ шуғл доштанд.

34. Инҳо сардорони хонаводаҳои левизодагон буданд, ки сарварони авлодашон буда, дар Ерусалим сукунат доштанд.
35. Ва дар Цибъун падари Цибъун Яиил сукунат дошт, ва номи занаш Маако буд.
36. Ва писари нахустзодааш Абдун буд, ва сонӣ Сур ва Қиш ва Боал ва Нир ва Нодоб;
37. Ва Чадур ва Ахью ва Закарёе ва Миқлӯт.
38. Ва Миқлӯт Шимъомро ба дунё овард; ва онҳо низ, дар ру ба рӯи бародаронашон, дар Ерусалим бо бародарони худ сокин буданд.
39. Ва Нир Қишро ба дунё овард, ва Қиш Шоулро ба дунё овард, ва Шоул Йӯнотон ва Малкӣ-Шуа ва Абинодоб ва Эшбоалро ба дунё овард.
40. Ва писари Йӯнотон Мериб-Боал буд, ва Мериб-Боал Микоро ба дунё овард.
41. Ва писарони: Мико: Фитун ва Молак ва Таҳриа.
42. Ва Оҳоз Яъро ба дунё овард, ва Яъро Оломат ва Азмавт ва Зимриро ба дунё овард, ва Зимрӣ Мӯсоро ба дунё овард.
43. Ва Мӯсо Бинъоро ба дунё овард; ва писараш Рафоёе, писараш Эльосо, писараш Осил.
44. Ва Осил шаш писар дошт, ва ин аст номҳои онҳо: Азриқом, Бухру ва Исмоил ва Шаарёе ва Убадьёе ва Ҳонон; инҳо писарони Осил буданд.

БОБИ ДАҲУМ

Ҳалокати Шоул.

1. Ва фалиштиён бо Исроил ҷанг мекарданд, ва мардуми Исроил аз пеши фалиштиён гурехтанд, ва бар кӯҳи Чилбӯа шаҳид шуда афтоданд.
2. Ва фалиштиён ба Шоул ва писаронаш омада расиданд; ва фалиштиён Йӯнотон ва Абинодоб ва Малкӣ-Шуа — писарони Шоулро куштанд.

3. Ва чанг бар зидди Шоул сахт шуд; ва сарбозоне ки тир аз камон меандохтанд, ўро ба зери тир гирифтанд, ва ў аз дасти тирандозон захмӣ шуд.
4. Ва Шоул ба силоҳбардори худ гуфт: «Шамшери худро кашида, маро бо он бизан, мабодо ин номахтунон омада, маро ба хорӣ бикושанд». Вале силоҳбардораш нахост, зеро ки бағоят тарсид; ва Шоул шамшери худро гирифта, бар он афтод.
5. Ва силоҳбардораш дид, ки Шоул мурд, вай низ бар шамшери худ афтода, мурд.
6. Ва Шоул ва се писараш мурданд, ва тамоми хонадонаш якҷоя мурданд.
7. Ва тамоми мардуми Исроил, ки дар водӣ буданд, чун диданд, ки исроилиён рӯ ба гурез овардаанд, ва Шоул ва писаронаш мурдаанд, —шахрҳои худро партофта, гурехтанд; ва фалиштиён омада, дар онҳо сокин шуданд.
8. Ва фардош фалиштиён барои луч кардани шаҳидон омаданд, ва Шоул ва писаронашро ёфтанд, ки бар кӯҳи Чилбӯа афтода буданд.
9. Ва ўро луч карданд, ва сари ў ва аслиҳаи ўро гирифтанд, ва ба ҳар тарафи замини фалиштиён фиристоданд, то ки ба бутхонаҳои худ ва ба қавм мужда диҳанд.
10. Ва аслиҳаи ўро дар хонаи худоёни худ гузоштанд, ва сари ўро дар хонаи Дочӯн бо мех кӯфта монданд.
11. Ва тамоми аҳли Ёбиш-Цильод он чиро, ки фалиштиёи ба Шоул карда буданд, шуниданд.
12. Ва ҳамаи мардони далер бархоста, часади Шоул ва часадҳои писаронашро бардоштанд, ва ба Ёбиш оварда, устухонҳои онҳоро зери дарахти писта дар Ёбиш дафн карданд, ва ҳафт рӯз рӯза доштанд.

Маъсияти Шоул, ки аз боиси он аз подшоҳӣ маҳрум гардид.

13. Ва Шоул аз боиси маъсияти худ, ки пеши Худованд ба амал овард, мурд, яъне аз боиси он ки каломи Худо-вандро риоя накард, ва ба чодугар бо савол мурочиат намуд,

14. Вале ба Худованд мурочиат нанамуд, ва Ӯ варо миронид, ва салтанатро ба Довуд ибни Йисой гузаронид.

БОБИ ЁЗДАӲУМ

Подшоҳ шудани Довуд.

1. ВА тамоми Исроил назди Довуд ба Ӳебрӯн чамъ омада, гуфтанд: «Инак, мо устухон ва гӯшти ту ҳастем.

2. Дирӯз ва парирӯз низ, вақте ки Шоул подшоҳ буд, ту Исроилро берун мебурдӣ ва андарун меовардӣ; ва Худованд Худои ту ба ту гуфта буд: "Ту қавми Ман Исроилро хоҳӣ чаронид, ва ту бар қавми Ман Исроил раис хоҳӣ буд"».

3. Ва ҳамаи пирони Исроил назди подшоҳ ба Ӳебрӯн омаданд, ва Довуд бо онҳо дар Ӳебрӯн ба ҳузури Худованд аҳд баст, ва Довудро, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи Самуил гуфта буд, ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин карданд.

Ерусалим — пойтахти мамлакати муттаҳида.

4. Ва Довуд ва тамоми Исроил ба Ерусалим, ки Ябус бошад, рафтанд; ва дар он ҷо ябусиён сокинони ин замин буданд.

5. Ва сокинони Ябус ба Довуд гуфтанд: «Ту ба ин ҷо дохил нахоҳӣ шуд!» Ва Довуд қалъаи Сионро, ки шаҳри Довуд бошад, забт кард.

6. Ва Довуд гуфт: «Ҳар кӣ ябусиёнро аввал зарба занад, вай раис ва сардор хоҳад шуд». Ва Юоб ибни Саруё аввал баромад, ва раис шуд.

7. Ва Довуд дар қалъа сокин шуд, бинобар ин онро шаҳри Довуд номиданд.

8. Ва ӯ шахрро аз гирду пешаш, аз Миллӯ гирифта то гирдогирди он бино кард; ва Юоб бақияи шахрро обод намуд.

9. Ва Довуд торафт бештар комъёб ва бузург мегардид, ва Худованди лашкарҳо бо ӯ буд.

Ҳамсафони Довуд.

10. Ва инҳоянд сарварони паҳлавоне ки Довуд дошт, ки онҳо ӯро бо тамоми Исроил дар салтанаташ тақвият доданд, то ки ӯро, бар тибқи каломи Худованд, бар Исроил подшоҳ гардонанд.

11. Ва ин аст номгӯи паҳлавононе ки Довуд дошт: Ёшоб-ъом ибни Ҳакмӯнӣ, сардори сегона; ӯ боре найзаи худро бар сесад кас бардошта, ҳамашонро якбора кушта буд.

12. Ва баъд аз ӯ Эльзор ибни Дӯдӯи ахӯхӣ; яке аз он се паҳлавон буд.

13. Ӯ бо Довуд дар Фас-Дамим буд, ва фалиштиён дар он ҷо барои ҷанг ҷамъ шуда буданд, ва қитъаи киштзор пур аз ҷав буд, ва қавм аз пеши фалиштиён рӯ ба гурез оварданд.

14. Ва онҳо дар миёнаи он қитъаи киштзор истода, онро муҳофизат карданд, ба фалиштиён шикаст расониданд, ва Худованд ғалабаи бузурге ба амал овард.

15. Ва се нафар аз он сӣ сардор ба сахра назди Довуд ба мағораи Адулом фурӯд омаданд, дар сурате ки фалиш-тиён дар водии Рафоим ӯрду зада буданд.

16. Ва Довуд он вақт дар қалъа буд; ва дастаи фалиштиён он вақт дар Байт-Лаҳм буданд.

17. Ва Довуд изҳори орзу намуда, гуфт: «Кошки касе маро аз ҷоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об бинӯшонад!»

18. Ва ин се нафар ӯрдугоҳи фалиштиёнро раҳна карда, аз ҷоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об кашиданд, ва онро бардошта, назди Довуд оварданд; вале ӯ нахост, ки онро

бинӯшад, ва онро ҳамчун ҳадияи рехтанӣ барои Худо-ванд рехт,

19. Ва гуфт: «Ҳошо аз тарси Худоям, ки ман чунин амал намоям! Оё хуни ин касонро бинӯшам, ки чони худро дар хатар гузоштаанд?» Зеро ки чони худро дар хатар гузошта оварда буданд, ва ӯ нахост, ки онро бинӯшад. Чунин аст коре ки ин се паҳлавон кардаанд.

20. Ва Абшай, бародари Юоб, сардори се нафар буд, ва ӯ боре найзаи худро бар сесад кас бардошта, ҳамашонро кушта буд, ва ӯ дар миёни се нафар номдор буд.

21. Дар миёни ин се нафар ӯ аз ду нафар мукаррамтар буда, сардори онҳо гардида буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд.

22. Баноё ибни Еҳӯёдоъ, писари марди далери қабсаилӣ, ки корҳои бузурге карда буд; ӯ ду паҳлавони мӯобиро кушта буд, ва ӯ фурӯд омада, шерро андаруни чоҳ дар рӯзи барф кушта буд.

23. Ва ӯ марди мисрии бузургчуссаро, ки қоматаш панҷ зироъ буд, кушта буд, дар сурате ки дар дасти он мисрӣ найзае мисли наварди молбофӣ буд, ва ӯ бо таёқе назди вай фурӯд омада, найзаро аз дасти мисрӣ рабуд, ва варо бо найзаи худаш кушт.

24. Чунин аст корҳое ки Баноё ибни Еҳӯёдоъ карда буд, ва ӯ дар миёни он се паҳлавон номдор буд.

25. Аз сӣ нафар ӯ мукаррамтарин буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд; ва Довуд ӯро бар гурӯҳи посбонони шахсии худ таъин намуд.

26. Ва сарбозони паҳлавон: Асоил, бародари Юоб; Элҳонон ибни Дӯдӯ аз Байт-Лаҳм;

27. Шаммӯти ҳарӯрӣ, Ҳиласи фалунӣ;

28. Иро ибни Иққеши тақӯӣ; Абиозари антӯтӣ;

29. Сибкаи ҳушотӣ; Илаи аҳӯҳӣ;

30. Маҳраи натуфотӣ; Ҳилад ибни Баанои натуфотӣ;

31. Итай ибни Рибай аз Чибъои банӣ-Бинъёмин; Баноёи фиръотунӣ;

32. Ҳурай аз мулки Ҷоаш; Абиили арботӣ;
33. Азмавти баҳарумӣ; Элъяхбои шаалбӯнӣ;
34. Аз писарони Ҳошими чизӯнӣ: Йӯнотон ибни Шочии харорӣ.
35. Аҳиом ибни Сокори ҳарорӣ; Элифал ибни Ур;
36. Ҳифари макиротӣ, Аҳиёи фалунӣ;
37. Ҳасрои кармилӣ; Наарай ибни Эзбой;
38. Юил, бародари Нотон; Мибҳор ибни Ҳачрӣ;
39. Солақи аммӯнӣ; Наҳраи бирӯтӣ, ки силоҳбардори Юоб ибни Саруё буд;
40. Ирои йитрӣ; Ҷорибӣ йитрӣ;
41. Уриёи ҳиттӣ; Зобод ибни Аҳлой;
42. Адино ибни Шизои реубенӣ, ки сардори реубениён буд, ва сӣ сарбоз дошт;
43. Ҳонон ибни Маако; Йӯшофоти митнӣ;
44. Уззиёи аштиротӣ; Шомоъ ва Яиил, писарони Ҳӯтоми арӯэрӣ;
45. Ядиаил ибни Шимрӣ ва бародараш Юҳои тисӣ;
46. Алиил аз Маҳавим; Ерибай ва Юшавьё, писарони Элноам; Йитмои мӯобӣ;
47. Алиил, Ёбид ва Ясиил аз Масӯбоё.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ҷанговарон назди Довуд дар Сиклоҷ, ҷамъ мешаванд.

1. ВА инҳоянд касоне ки назди Довуд ба Сиклоҷ ома-данд, вақте ки ӯ ҳанӯз аз дасти Шоул ибни Қиш гуреза буд; ва онҳо дар миёни паҳлавононе буданд, ки дар ҷанги ӯ мадад мерасониданд.
2. Бо камон мусаллаҳ буданд, санғо ва тирҳои камонро бо дасти рост ва чап меандохтанд, аз бародарони Шоул, аз Биньёмин буданд:
3. Сардорашон Аҳиозар буд, ва баъд аз ӯ Юош, писарони Ҳашмои чибъотӣ; ва Язиил ва Фолат, писарони Азмавт; ва Бароко ва Еҳуи антӯтӣ;

4. Ва Ишмаъѐи чибъӯнӣ, ки паҳлавони сазовори он сӣ нафар буд ва аз он сӣ нафар бартарӣ дошт; ва Ирмиё ва Яҳазиил ва Йӯҳонон, ва Йӯзободи чадиротӣ;
5. Эльузай ва Еримӯт ва Баальё ва Шамарьёҳу, ва Шафатьёҳуи ҳаруфӣ;
6. Элқоно ва Йишиёҳу ва Азаръил ва Юозар ва Ёшобъом, ки аз кӯраҳиён буданд;
7. Ва Юило ва Забадьё, ки писарони Ерӯҳом аз Чадур буданд;
8. Ва аз чодиён паҳлавонони часур, сарбозони чангоз-муда, ки бо сипар ва найза мусаллаҳ буданд, ба тарафи Довуд ба истехкоми биебон гузаштанд; рӯйхошон мисли рӯи шер буд, ва мисли ғизолони кӯҳӣ тезрав буданд.
9. Эзар сардорашон буд, Убадьё — дуюм, Элиоб — сеюм,
10. Мишманно — чорум, Ирмиё — панҷум,
11. Аттай — шашум, Алиил — ҳафтум,
12. Йӯҳонон — ҳаштум, Элзобод — нӯҳум,
13. Ирмиёҳу — даҳум, Макбаннай — ёздаҳум.
14. Инҳо аз банӣ-Қод сардорони лашкар буданд, ки хурдтарашон баробари сад нафар ва калонтарашон баробари ҳазор нафар буд.
15. Ҳаминҳо буданд, ки дар моҳи якум аз Ёрдун убур карданд, вақте ки обҳояш дамида, аз соҳилҳояш баромада буд, ва тамоми аҳолии водихоро ба тарафи шарқ ва ғарб гурезониданд.
16. Ва аз банӣ-Бинъемин ва Яҳудо ба он истехкоми назди Довуд омаданд.
17. Ва Довуд ба истиқболи онҳо берун омад, ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Агар бо сулҳу осоиштагӣ назди ман омада бошед, то ки ба ман мадад расонед, дили ман бо шумо як хоҳад буд; вале агар барои он омада бошед, ки маро фиреб дода, ба душманонам бисупоред, дар сурате ки ҳеҷ ситаме дар дасти ман нест, пас бигзор Худои падарони мо инро бубинад ва доварӣ намояд».
18. Ва рӯҳе Амосайро, ки сардори фармондеҳон буд, фаро гирифта, ӯ гуфт:

«Аз они ту ҳастем, эй Довуд!
Ва бо ту хоҳем буд, эй писари Йисой!
Саломатӣ, саломатӣ бар ту бод,
ва саломатӣ бар ёварони ту бод,
зеро ки Худои ту мададгори туст».

Ва Довуд онҳоро қабул карда, дар миёни сардорони фавчи худ гузошт.

19. Ва баъзе аз сибти Менашше ба Довуд ҳамроҳ шуданд, вақте ки ӯ бо фалиштиён ба муқобили Шоул ба чанг мерафт, вале ба онҳо мадад нарасониданд, зеро ки мирони фалиш-тиён баъди машварат намудан ӯро фиристода, гуфтанд: «Вай бо каллаҳои мо ба оғои худ Шоул ҳамроҳ хоҳад шуд».

20. Вақте ки ӯ ба Сиклоҷ мерафт, инҳо аз Менашше ба ӯ ҳамроҳ шуданд: Аднаҳ ва Юзобод ва Едиаил ва Микоил ва Юзобод ва Элиҳу ва Силтой, ки мириҳазорони Менашше буданд.

21. Ва онҳо ба Довуд ба муқобили фавчи душманон мадад расониданд, зеро ки ҳамашон чанговарони далер буданд, ва сарварони лашкар гардиданд.

22. Ҳамин тавр рӯз ба рӯз мардум назди Довуд меомаданд, то ки ба ӯ мадад расонанд, то ба дараҷае ки ӯрдугоҳи ӯ мисли ӯрдугоҳи Худо бузург шуд.

23. Ва ин аст шумораи сардорони пешоҳанги лашкар, ки назди Довуд ба Ҳебрӯн омаданд, то ки салтанатро, бар тибқи амри Худованд, аз Шоул ба ӯ бигзаронанд.

24. Банӣ-Яҳудо, ки сипар ва найза доштанд, — шаш ҳазору ҳаштсад нафар пешоҳангони лашкар.

25. Аз банӣ-Шимъӯн, ки чанговарони далери лашкар буданд, — ҳафт ҳазору сад нафар.

26. Аз банӣ-Левӣ — чор ҳазору шашсад нафар.

27. Ва Еҳӯёдоъ, ки раиси хонадони Ҳорун буд, ва бо ӯ — се ҳазору ҳафтсад нафар.

28. Ва Содӯк, ки чавони чанговари далер буд, ва хонадони падараш — бисту ду нафар сардорон.

29. Ва аз банӣ-Биньёмин, бародарони Шоул, — се ҳазор нафар; вале то он вақт бисъёре аз онҳо хизмати хонадони Шоулро ба ҷо меоварданд.
30. Ва аз банӣ-Эфроим — бист ҳазору ҳаштсад нафар, ки ҷанговарони далер ва дар хонадони падарони худ номдор буданд.
31. Ва аз нисфи хонадони Менашше — ҳаждах ҳазор нафар, ки ном ба ном хонда шуданд, то ки рафта Довудро подшоҳ созанд.
32. Ва аз банӣ-Иссокор — касоне ки аз гардиши рӯзгор огоҳ буда, медонистанд, ки Исроил ҷӣ корҳо бояд бикунанд; сардоронашон дусад нафар буданд, ва ҳамаи бародаронашон мувофиқи фармони онҳо амал мекарданд.
33. Аз Забулун — панҷоҳ ҳазор нафар мардоне ки метавонистанд бо лашкар берун оянд, ба воситаи ҳар навъ колои ҳарбӣ ҷанг кунанд, ва якдилона мадад расонанд.
34. Ва аз Нафтолӣ — ҳазор нафар сардорон, ва бо онҳо сию ҳафт ҳазор нафар бо сипар ва найза.
35. Ва аз Дон — бисту ҳашт ҳазору шашсад нафар ҷанговарон.
36. Ва аз Ошер — чил ҳазор нафар ҷанговарон, ки метавонистанд бо лашкар берун оянд.
37. Ва аз он тарафи Урдун, аз Реубен ва Ҷод ва нисфи сибти Менашше, — садубист ҳазор нафар, ки метавонистанд ба воситаи ҳар навъ колои ҳарбӣ ҷанг кунанд.
38. Ҳамаи ин мардони ҷангӣ, ки метавонистанд барои ҷанг сардорӣ кунанд, бо дили комил ба Ҷебрӯн омаданд, то ки Довудро бар тамоми Исроил подшоҳ созанд; ва тамоми бақияи Исроил низ якдилона хоҳони он буданд, ки Довудро подшоҳ созанд.
39. Ва дар он ҷо се рӯз бо Довуд буда, хӯрданд ва нӯшиданд, зеро ки бародаронашон барои онҳо муҳайё карда буданд.
40. Ва касоне низ, ки ба онҳо наздик буданд, — то ҳадди Иссокор, Забулун ва Нафтолӣ, — бар харон ва шуторон ва

хачирон ва барзаговон нон ва хӯрокворӣ: орд, қурсҳои анчир-қоқ ва мавиз, ва шароб ва равған, ва говон ва гӯсфандон ба фаровонӣ оварданд, зеро ки дар Исроил шодмонӣ буд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ибтидои нек — анҷоми бад.

1. Ва Довуд бо мириҳазорҳо ва мирисадҳо, бо ҳамаи раисон машварат кард.
2. Ва Довуд ба тамоми ҷамоати Исроил гуфт: «Агар шумо салоҳ бинед, ва агар ин аз ҷониби Худованд Худои мо бошад, ба ҳар тараф назди бародарони худ, ки дар ҳамаи заминҳои Исроил боқӣ мондаанд, ва бо онҳо ба коҳинон ва левизодагоне ки дар шаҳрҳои худ ва ҳаволии онҳо мебошанд, бифириستم, то ки онҳо назди мо ҷамъ шаванд;
3. Ва сандуқи Худои моро назди худ бикӯҷонем, зеро ки дар айёми Шоул мо ба он мурочиат накардаем».
4. Ва тамоми ҷамоат гуфтанд, ки «чунин бикунем», зеро ки ин кор ба назари тамоми қавм писанд омад.
5. Ва Довуд тамоми Исроилро аз Шихӯри Миср то даромадгоҳи Ҳамот ҷамъ кард, то ки сандуқи Худоро аз Қирьят-Еорим биёранд.
6. Ва Довуд ва тамоми Исроил ба Баало, яъне ба Қирьят-Еорим, ки дар Яхудо мебошад, баромаданд, то ки сандуқи Худованд Худоро, ки Ё бар каррубиён нишастааст, ва исми Ё бар он хонда мешавад, аз он ҷо биёранд.
7. Ва сандуқи Худоро бар аробаи нав гузошта, аз хонаи Абинодоб бароварданд, ва Уззо ва Ахью аробаро меронданд.
8. Ва Довуд ва тамоми Исроил бо суруд ва барбат ва уд ва даф ва санҷ ва карнай ба ҳузури Худованд бо тамоми қувват бозӣ мекарданд.

Сандуқро дар хонаи Убайд-Адӯм монданд.

9. Ва ҳангоме ки ба хирмангоҳи Кидӯн расиданд, Уззо дасташро ба сандуқ дароз карда, онро нигоҳ дошт, зеро ки говон онро яктарафа гардонида, моил ба афтодан карда буданд.

10. Ва хашми Худованд бар Уззо аланга зада, ўро барои он ки дасташро ба сандуқ дароз карда буд, зарба зад; ва ў дар он чо ба ҳузури Худо мурд.

11. Ва Довуд ғамгин шуд, ки Худованд Уззоро зарба зад; ва он макон то имрӯз Форас-Уззо номида мешавад.

12. Ва Довуд дар он рӯз аз Худованд тарсида, гуфт: «Сандуди Худоро наздӣ худ чӣ гуна биёрам?»

13. Ва Довуд сандукро назди худ ба шаҳри Довуд набурд, ва онро ба хонаи Убайд-Адӯми чаттӣ равона кард.

14. Ва сандуқи Худо бо хонадони Убайд-Адӯм дар хонаи вай се моҳ монд, ва Худованд хонадони Убайд-Адӯм ва тамоми дороии варо баракат дод.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Иқтидор ва сарвати подшоҳ Довуд.

1. Ва Ҳиром, подшоҳи Сӯр, назди Довуд қосидон, ва дарахтони арз, ва сангтарошон ва наччоронро фиристод, то ки барои ў хона бино кунанд.

2. Ва Довуд дарк намуд, ки Худованд ўро ба подшоҳӣ бар Исроил устувор гардонидааст, ва салтанати ўро ба хотири қавми Худ Исроил баланд бардоштааст.

3. Ва Довуд боз дар Ерусалим занон гирифт, ва Довуд боз писарон ва духтарон ба дунё овард.

4. Ва ин аст номҳои онҳое ки дар Ерусалим барои ў таваллуд ёфтанд: Шаммуа ва Шубоб, ва Нотон ва Сулаймон,

5. Ва Йибҳор ва Элишуа ва Элфолат,

6. Ва Нӯча ва Нофаҷ ва Ёфиа,

7. Ва Элишомоъ ва Баальёдоъ ва Элифолат.

8. Ва чун фалиштиён шуниданд, ки Довудро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намудаанд, ҳамаи фалиштиён баромаданд, то

ки Довудро бичӯянд; ва Довуд инро шунида, пеши онҳо берун омад.

9. Ва фалиштиён омада, дар водии Рафоим чойгир шу-данд.

10. Ва Довуд аз Худо пурсон карда, гуфт: «Оё ба муқо-били фалиштиён бароям, ва оё онҳоро ба дасти ман хоҳӣ супурд?» Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Баро, ва онҳоро ба дастат хоҳам супурд».

11. Ва онҳо ба Баал-Фаросим баромаданд, ва дар он ҷо Довуд ба онҳо шикаст расонид, ва Довуд гуфт: «Худо душманонамро бо дасти ман маҳв намуд, чунон ки селоб маҳв менамояд». Бинобар ин, номи он макон Баал-Фаросим хонда шудааст.

12. Ва худоёни худро дар он ҷо партофта рафтанд; ва Довуд амр фармуд, ва онҳо ба оташ сӯзониданд.

13. Ва бори дигар фалиштиён дар он водӣ чойгир шуданд.

14. Ва Довуд боз аз Худо пурсон кард, ва Худо ба ӯ гуфт: «Аз пешашон набаро, балки: аз ақибашон давр зада, аз ҷониби дарахтони тут ба онҳо наздик шав,

15. Ва ҳамин ки акси садои кадамҳоро аз сари дарахтони тут бишнавай, дарҳол ба ҷанг баро, зеро ки он вақт Худо пешопеши ту берун хоҳад омад, то ки ба ӯрдуи фалиштиён шикаст расонад».

16. Ва Довуд ончунон, ки Худо ба ӯ амр фармуд, амал намуд, ва ба ӯрдуи фалиштиён аз Цибъун то Қозро шикаст расониданд.

17. Ва номи Довуд дар ҳамаи кишварҳо шӯҳрат ёфт, ва Худованд тарси ӯро бар ҳамаи халқҳо паҳн кард.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Довуд дар бораи кӯчонидани сандуқ фармон медҳад.

1. Ва ӯ барои худ хонаҳо дар шаҳри Довуд сохт, ва барои сандуқи Худо маконе тайёр кард, ва хаймае барои он барпо намуд.

2. Он гоҳ Довуд гуфт, ки ғайр аз левизодагон касе сандуқи Худоро набардорад, зеро Худованд онҳоро баргузи-дааст, то ки сандуқи Худоро бардоранд, ва хизмати онро ба сурати абадӣ ба ҷо оваранд.
3. Ва Довуд тамоми Исроилро дар Ерусалим чамъ кард, то ки сандуқи Худовандро ба маконе ки барои он тайёр карда буд, бароранд.
4. Ва Довуд писарони Ҳорун ва левизодагонро чамъ кард:
5. Аз банӣ-Қаҳот — Уриили сардор ва саду бист нафар бародаронашро;
6. Аз банӣ-Марорӣ — Асоёи сардор ва дусаду бист нафар бародаронашро;
7. Аз банӣ-Цершӯн — Юили сардор ва саду сӣ нафар бародаронашро;
8. Аз банӣ-Элисофон — Шамаъи сардор ва дусад нафар бародаронашро;
9. Аз банӣ Ҳебрӯн — Алиили сардор ва ҳаштод нафар бародаронашро;
10. Аз банӣ-Узиил — Аминодоби сардор ва саду дувоздах нафар бародаронашро.
11. Ва Довуд коҳинон Содӯқ ва Абъётор ва левизодагон Уриил, Асоё ва Юил, Шамаъё ва Алиил ва Аминодобро даъват намуда,
12. Ба онҳо гуфт: «Шумо сардорони хонаводаҳои левизодагон ҳастед, пас шумо ва бародарони шумо худро тақдис намоед, ва сандуқи Худованд Худои Исроилро ба маконе ки барояш тайёр кардаам, бардошта биёред,
13. Зеро, азбаски бори аввал шумо онро набардоштед, Худованд Худои мо моро зарба зад, чунки онро бар тибқи қонун толиб нашудем».
14. Ва коҳинон ва левизодагон худро тақдис карданд, то ки сандуқи Худованд Худои Исроилро бардошта биёранд.
15. Ва писарони левизодагон ончунон, ки Мусо бар тибқи каломи Худованд амр фармуда буд, дастаҳои сандуқи Худоро бар китфҳои худ гузошта, онро бардоштанд.

16. Ва Довуд ба сардорони левизодагон амр фармуд, ки бародарони муғаннии худро бо асбоби мусикӣ: бо удҳо ва барбатҳо ва санҷҳо таъин намоянд, то ки онҳо бо овози баланд суруд хонда, мардумро ба вачд оваранд.

17. Ва левизодагон Ҳеймон ибни Юил, ва аз бародарони вай — Ософ ибни Борақъёҳу, ва аз бародарони онҳо, аз банӣ-Марорӣ, Эйтон ибни Қушоёҳуро таъин карданд;

18. Ва бо онҳо бародарони дараҷаи дуёми онҳо: Зақаръёҳу ва Бен ва Язиил ва Шамиромӯт ва Яҳиил ва Уннӣ ва Элиоб ва Баноёҳу ва Маасиёҳу ва Маттӣёҳу ва Элифалиҳу ва Миқниёҳу ва Убайд-Адӯм ва Яиилро, ки дарбон буданд;

19. Ва муғанниён: Ҳеймон ва Ософ ва Эйтонро бо санҷҳои мисин, то ки бизананд;

20. Ва Зақаръё ва Азиил ва Шамиромӯт ва Яҳиил ва Уннӣ ва Элиоб ва Маасиёҳу ва Баноёҳуро бо удҳо бар сози аломӯт;

21. Ва Маттӣёҳу ва Элифалиҳу ва Миқниёҳу ва Убайд-Адӯм ва Яиил ва Азазъёҳуро бо барбатҳо бар сози ҳашттор, то ки якканавозӣ кунанд.

22. Ва Кананъёҳу сардори левизодагон дар сурудгӯӣ буд, ва ба муғанниён роҳбарӣ мекард, чунки дар ин қор маҳорат дошт.

23. Ва Борақъё ва Элқоно дарбонони назди сандуқ буданд.

24. Ва Шабанъёҳу ва Йӯшофот ва Натанъил ва Амосай ва Зақаръёҳу ва Баноёҳу ва Элиозар, ки қоҳин буданд, пеши сандуқи Худо қарнаӣ менавохтанд. Ва Убайд-Адӯм ва Яҳиё дарбонони назди сандуқ буданд.

Сандуқ ба шаҳри Довуд оварда шуд.

25. Ва Довуд ва пиронн Исроил ва мириҳазорон рафтанд, то ки сандуқи аҳди Худовандро аз хонаи Убайд-Адӯм бо шодмонӣ бардошта биёранд.

26. Ва чун Худо ба левизодагони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд мададгор шуд, ҳафт наргов ва ҳафт қўҷқорро қурбонӣ карданд.

27. Ва Довуд либосе аз катони нозук пӯшида буд, ва ҳамчунин ҳамаи левизодагони бардорандаи сандук, ва муғанниён, ва Кананъё, ки ба сурудгӯии муғанниён сардорӣ мекард. Ва Довуд эфӯди катон дар бар дошт.

28. Ва тамоми Исроил сандуқи аҳди Худовандро бо ни-доҳои шодӣ ва садоҳои шох, карнай ва санҷҳо бардошта мебурданд, ва уд ва барбат менавохтанд.

29. Ва ҳангоме ки сандуқи аҳди Худованд ба шаҳри Довуд дохил мешуд, Микал бинти Шоул аз тиреза нигоҳ карда, подшоҳ Довудро дид, ки рақсу бозӣ мекунад, дар дили худ аз ӯ нафрат намуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ибодати ботантана. Довуд мутрибонро пеши сандуқ таъин мекунад.

1. Ва сандуқи Худоро оварда, онро андаруни хаймае ки Довуд барои он барпо карда буд, гузоштанд, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ ба ҳузури Худо тақдим карданд.

2. Ва Довуд тақдим кардани қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатиро ба анҷом расонида, қавмро ба исми Худованд баракат дод.

3. Ва ба тамоми мардуми Исроил, аз мард то зан, ба ҳар кас якто нон, як порча гӯшт ва як кулчаи мавизӣ тақсим карда дод.

4. Ва баъзе аз левизодагонро пеши сандуқи Худованд барои хизматгузорӣ таъин кард, то ки Худованд Худои Исроилро зикр намоянд ва ҳамд гӯянд ва мадҳ кунанд:

5. Ософ — сардор, ва баъд аз ӯ дуюмин — Закаръё, ва Яиил ва Шамиромӯт ва Яҳиил ва Маттитъё ва Элиоб ва Баноёҳу ва Убайд-Адӯм ва Яиил — бо асбоби уд ва барбатҳо, ва Ософ барои навохтани санҷҳо,

6. Ва коҳинон Баноёҳу ва Яҳазиил, ки доимо пеши сандуқи аҳди Худованд карнай менавохтанд.

Таронаи шукронаи Довуд.

7. Дар ҳамон рӯз Довуд бори аввал ба Ософ ва барода-ронаш амр фармуд, ки Худовандро ҳамд гӯянд.
8. Худовандро ҳамд гӯед, исми Ёро бихонед, корҳои Ёро дар миёни қавмҳо шӯҳрат диҳед!
9. Дар шаъни Ё суруд гӯед, дар шаъни Ё бинавозед, ҳамаи корҳои аҷоибӣ Ёро ҳикоят кунед!
10. Бо исми муқаддаси Ё фаҳр намоед, бигзор дили толибони Худованд шод гардад!
11. Худованд ва қудрати Ёро толиб бошед, рӯи Ёро ҳамеша бичӯед!
12. Корҳои аҷоибро, ки Ё кардааст, ба ёд оваред, мӯъҷизоти Ё ва доварҳои даҳони Ёро,
13. Эй насли бандаи Ё Исроил, эй писарони Яъқуби баргузидаи Ё!
14. Ё Худованд Худои мост, доварҳои Ё бар тамоми замин аст.
15. Аҳди Ёро то абад ба ёд оваред, каломеро, ки Ё барои ҳазор насл амр фармуд,
16. Он аҳдро, ки бо Иброҳим баст, ва он қасамро, ки барои Исҳоқ ёд кард,
17. Ва онро барои Яъқуб қонун гардонид, барои Исроил — аҳди ҷовидонӣ,
18. Яъне гуфт: замини Канъонро ба ту хоҳам дод, то ки ҳиссаи мероси шумо гардад, —
19. Дар сурате ки шумо мардуми камшумор будед, ба миқдори каме дар он ҷо ғариб будед.
20. Ва онҳо аз халқе ба халқе овора шуда мегаштанд, ва аз як мамлакат ба қавми дигар.
21. Аммо Ё нагузошт, ки касе онҳоро ба танг оварад, ва подшоҳонро аз барои онҳо ҷазо дод:
22. «Ба масеҳони Ман даст нарасонед, ва ба анбиёи Ман бадӣ накунед!»

23. Дар шаъни Худованд суруд гӯед, эй тамоми аҳли замин!
Начоти Ёро рӯз ба рӯз башорат диҳед!
24. Чалоли Ёро дар миёни халқҳо баён намоед, ва корҳои аҷоибӣ Ёро дар миёни ҳамаи қавмҳо!
25. Зеро ки Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯх, ва Ё сахмгин аст бар ҳамаи худоён.
26. Зеро ки ҳамаи худоёни қавмҳо бутҳоянд, вале Худованд осмонро офаридааст.
27. Шукӯх ва шавкат ба ҳузури Ёст, қувват ва шодмонӣ дар макони Ёст.
28. Худовандро васф гӯед, эй қабилаҳои қавмҳо, дар шаъни Худованд васфи ҷалол ва қувватро гӯед!
29. Дар шаъни Худованд васфи ҷалоли исми Ёро гӯед, ҳадия биёред ва ба ҳузури Ё биёед,
ба Худованд дар шавкати қудсият сачда баред!
30. Пеши Ё биларзед, эй тамоми аҳли замин; дунёе низ устувор шудааст, фуру нахоҳад ғалтид.
31. Бигзор осмон хурсандӣ кунад, ва замин ба вачд ояд, ва халқҳо гӯянд: «Худованд подшоҳӣ мекунад».
32. Бигзор баҳр ва ҳар чи дар он аст, хурӯш бардорад, сахро ва ҳар чи дар он аст, шод гардад.
33. Он гоҳ дарахтони ҷангал ба ҳузури Худованд тараннум хоҳанд кард, зеро ки Ё меояд, то ки заминро доварӣ намояд.
34. Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст, зеро ки эҳсонӣ Ё то абад аст!
35. Ва бигӯед: «Моро начот деҳ, эй Худои начоти мо,
ва моро ҷамъ намо, ва моро аз миёни халқҳо раҳой бидеҳ,
то ки исми куддуси Туро ҳамд гӯем, аз ҷалоли Ту фахр намоем.
36. Муборак аст Худованд Худои Исроил, аз азал то абад!»
Ва тамоми қавм гуфтанд: «Омин!» Ва Худовандро мадҳ карданд.

37. Ва ӯ дар он чо, пеши сандуки аҳди Худованд, Ософ ва бародаронашро гузошт, то ки пеши сандуқ ҳамеша бо кори харрӯза машғул бошанд;
38. Ва Убайд-Адӯм ва бародаронашро, ки шасту ҳашт нафар буданд, ва Убайд-Адӯм ибни Едутун ва Хӯсоро — ба вазифаи дарбонон;
39. Ва Содӯки коҳин ва бародарони коҳинашро — пеши маскани Худованд бар баландие ки дар Цибъун буд,
40. То ки бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ барои Худо-ванд ҳамеша, ҳар субҳ ва ҳар шом, қурбониҳои сӯхтанӣ тақдим кунанд, бар тибқи ҳар он чи дар Тавротии Худованд, ки онро ба Исроил амр фармудааст, навишта шудааст;
41. Ва бо онҳо Ҳеймон ва Едутун ва дигар баргузидагонро, ки номбар шудаанд, то ки Худовандро ҳамд гӯянд, зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
42. Ва бо онҳо Ҳеймон ва Едутунро бо карнайҳо ва санҷҳо, то ки навозандагони асбоби мусиқӣ дар хизмати Худо бошанд; ва писарони Едутунро, то ки дарвозаро побонӣ намоянд.
43. Ва тамоми қавм ҳар яке ба хонаи худ рафтанд; ва Довуд баргашт, то ки аҳли байти худро баракат диҳад.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Довуд ба сохтани маъбад тайёри мебинад.

1. ВА ҳангоме ки Довуд дар хонаи худ менишаст, Довуд ба Нотони набӣ гуфт: «Инак, ман дар хонаи арзӣ сокин ҳастам, вале сандуки аҳди Худо зери чодаре мебошад».
2. Ва Нотон ба Довуд гуфт: «Ҳар он чи дар дилат бошад, ба амал овар, зеро ки Худо бо туст».
3. Вале дар ҳамон шаб каломи Худо бар Нотон нозил шуда, гуфт:
4. «Рафта, ба бандаи Ман Довуд бигӯй: "Худованд чунин мегӯяд: ту хонае барои сукунати Ман бино нахоҳӣ кард,

5. Зеро Ман аз рӯзе ки Исроилро берун овардаам, то имрӯз дар хонае сокин нашудаам, балки аз хайма ба хайма ва аз маскан ба маскан гардиш кардаам.

6. Дар ҳар ҷое ки бо тамоми Исроил гардиш кардаам, оё ба ягон довари Исроил, ки чаронидани қавми Худро ба вай амр фармуда будам, сухане ба забон ронда, гуфтаам: чаро барои Ман хонаи арзӣ бино накардед?

Ваҳйи Худованд ба Довуд.

7. Ва алҳол ба бандаи Ман Довуд чунин бигӯй: Худо-ванди лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман туро аз чарогоҳ, аз ақиби гӯсфандон гирифтаам, то ки бар қавми Ман Исроил раис бошӣ.

8. Ва ба ҳар ҷое ки мерафтӣ, бо ту будам, ва ҳамаи душманонатро аз пеши ту маҳв намудам, ва барои ту номе, мисли номи бузургоне ки бар замин ҳастанд, ба вучуд овардам.

9. Ва барои қавми Худ Исроил маконе муқаррар намудам, ва онҳоро шинондам, то ки дар он сокин гардида, дигар безобита нашаванд, ва бадкорон дигар онҳоро набуд наку-нанд, мисли он ки дар замони пеш буд,

10. Ва мисли айёме ки доваронро бар қавми Худ Исроил таъин карда будам; ва Ман ҳамаи душманонатро мағлуб намудам, ва Ман ба ту хабар медиҳам, ки Худованд хонае барои ту бино хоҳад кард.

11. Ва ҳангоме ки рӯзҳои ту анҷом ёфта, ту назди пада-рони худ биравӣ, Ман насли туро, ки аз писарони ту хоҳад буд, баъд аз ту пойдор гардонид, салтанати варо мустаҳкам хоҳам намуд.

12. Вай барои Ман хона бино хоҳад кард, ва Ман тахти варо то абад пойдор хоҳам гардонид.

13. Ман барои вай падар хоҳам буд, ва вай барои Ман писар хоҳад буд, ва Ман марҳамати Худро аз вай дур на-хоҳам кард, чунон ки онро аз касе ки пеш аз ту буд, дур кар-дам.

14. Ва Ман варо дар хонаи Худ ва дар салтанати Худ то абад хоҳам баргумошт, ва тахти вай то абад пойдор хоҳад буд"».

15. Ҳамаи ин суханон ва тамоми ин рӯъёро Нотон ба До-вуд хикоят кард.

Дуои подшоҳ Довуд.

16. Ва подшоҳ Довуд омада, ба ҳузури Худованд нишаст, ва гуфт: «Эй Худованд Худо, ман кистам ва хонадони ман чист, ки маро ба ин мартаба расонидаӣ?

17. Ва ин дар назарат, эй Худо, кам намудааст, ва Ту дар бораи ояндаи дури хонадони бандаат сухан рондаӣ ва ба ман чун ба одами баландмартабае назар кардаӣ, эй Худованд Худо!

18. Ва Довуд дигар ба Ту дар бораи сарафросии бандаи Ту чӣ метавонад бигӯяд? Ту, охир, бандаи Худро меши-носӣ!

19. Худовандо, Ту ба хотири бандаи Худ ва бар тибқи дили Худ тамоми ин бузургиро ба амал овардаӣ, то ки ҳамаи бузургихоро зоҳир намоӣ.

20. Худовандо, дар ҳар он чи мо бо гӯшҳои худ шуни-даем, чизе монанди Ту нест, ва чуз аз Ту Худое нест.

21. Ва кист, ки мисли қавми Ту Исроил бошад, ки онҳо бар рӯи замин халқи ягонае ҳастанд, ки наздашон Худо ома-дааст, то ки онҳоро фидия дода гирифта, барои Худ қавм гардонад, то ки Ту бо корҳои бузург ва сахмгин барои Худ исме пайдо кунӣ ва халқҳоро аз пеши қавми Худ, ки аз Миср фидия дода гирифтаӣ, бадар биронӣ.

22. Ва қавми Худ Исроилро барои Худ то абад қавм гардондӣ, ва Ту, эй Худованд, Худои онҳо шудӣ.

23. Ва алҳол, эй Худованд, бигзор каломе ки Ту дар бо-раи бандаи Худ ва хонадони вай ба забон рондаӣ, то абад пойдор бошад, ва он чи гуфтаӣ, ба ҷо овар.

24. Ва исми Ту то абад пойдор ва муаззам бошад, то бигӯ-янд: "Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, Худо бар Ис-роил

аст". Ва бигзор хонадони бандаат Довуд ба хузури Ту пойдор бошад.

25. Азбаски Ту, эй Худо, гӯшраси бандаи Худ намудай, ки хонае барояш бино хоҳӣ кард, бинобар ин бандаат чур-ъат пайдо кард, ки назди Ту дуо бигӯяд.

26. Ва алҳол, эй Худованд, Ту Худо ҳастӣ, ва Ту дар бо-раи бандаи Худ ин некиро ба забон рондаӣ.

27. Ва алҳол Ту тавачҷӯх намудай, ки хонадони банда-атро баракат диҳӣ, то ки он то абад дар хузури Ту бошад; зеро ки Ту, эй Худованд, онро баракат додай, ва он то абад муборак хоҳад буд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Мустаҳкам шудани салтанати Довуд.

1. ВА баъд аз ин Довуд ба фалиштиён зарба расонида, онҳоро мағлуб кард, ва Ҷат ва қасабаҳояшро аз дасти фалиш-тиён гирифт.

2. Ва ба Мӯоб шикаст расонид, ва мӯобиён бандагони хирочгузори Довуд гардиданд.

3. Ва Довуд ба Ҳададозар, подшоҳи Сӯбо, вақте ки вай мерафт, то ҳукмронии худро назди наҳри Фурот устувор гардонад, дар Ҳамот шикаст расонид.

4. Ва Довуд ҳазор ароба ва ҳафт ҳазор савора ва бист ҳазор пиёда аз вай гирифт, ва Довуд ҳамаи аспони аробаҳо-ро пай кард, вале аз онҳо барои сад ароба нигоҳ дошт.

5. Ва арамиёни Димишқ ба мадади Ҳададозар, подшоҳи Сӯбо, омаданд, ва Довуд аз арамиён бисту ду ҳазор нафарро кушт.

6. Ва Довуд дар Арами Димишқ волиёро гузошт, ва арамиён бандагони хирочгузори Довуд гардиданд. Ва Худо-ванд Довудро ба ҳар чое ки вай мерафт, ёварӣ менамуд.

7. Ва Довуд сипарҳои тиллоро, ки бар навкарони Ҳада-дозар буд, гирифта, ба Ерусалим овард.

8. Ва аз Тибҳат ва Кӯн, ки шаҳрҳои Ҳададозар буд, Довуд миси бағоят зиёде гирифт, ки аз он Сулаймон ҳавзи мисин ва сутунҳо ва колои мисин сохт.
9. Ва Тӯу, подшоҳи Ҳамот, шунид, ки Довуд тамоми лашкари Ҳададозар, подшоҳи Сӯборо мағлуб кардааст.
10. Ва писари худ Ҳадӯромро назди подшоҳ Довуд фирис-тод, то ки ба ӯ салом расонад ва ӯро муборакбод гӯяд, ба муносибати он ки бо Ҳададозар ҷанг карда, варо мағлуб намудааст, — зеро ки Ҳададозар ба муқобили Тӯу бисъёр мечангид, — бо ҳар навъ зарфҳои тилло ва нукра ва мис.
11. Ва подшоҳ Довуд онҳоро низ барои Худованд вақф намуд, бо якҷоягии нукра ва тилло ки аз ҳамаи халқҳо: аз Адӯм ва Мӯоб ва банӣ-Аммӯн ва фалиштиён ва Амолек гирифта буд.
12. Ва Абшай ибни Саруё аз адӯмиён дар водии Намак ҳаждаҳ ҳазор нафарро кушт;
13. Ва дар Адӯм волиёнро гузошт, ва ҳамаи адӯмиён бандагони Довуд гардиданд; ва Худованд Довудро ба ҳар чое ки вай мерафт, ёварӣ менамуд.
14. Ва Довуд бар тамоми Исроил подшоҳӣ мекард, ва бар тамоми қавми худ доварӣ ва инсофро ба амал меовард.
15. Ва Юоб ибни Саруё сарлашкар буд, ва Еҳӯшофот ибни Аҳилуд — вақоеънавис.
16. Ва Содӯқ ибни Ахитуб ва Абималик ибни Абъётор қоҳин буданд; ва Шавшо қотиб буд.
17. Ва Баноёҳу ибни Еҳӯёдоъ бар қаритиён ва фалитиён гумошта буд; ва писарони Довуд назди подшоҳ садрнишин буданд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Ҷанг бар зидди банӣ-Аммӯн бо сардори Юоб.

1. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки Ноҳош, подшоҳи банӣ-Аммӯн, мурд, ва писараш ба ҷои вай подшоҳ шуд.
2. Ва Довуд гуфт: «Ба Ҳонун ибни Ноҳош эҳсон хоҳам намуд, чунки падари вай ба ман эҳсон карда буд». Ва До-вуд қосидон

фиристод, то ки ба вай дар бораи падараш таъзия баён намоянд; ва навкарони Довуд ба заминн банӣ-Аммӯн назди Ҳонун омаданд, то ки ба вай таъзия баён намоянд.

3. Вале сарварони банӣ-Аммӯн ба Ҳонун гуфтанд: «Оё ба гумони ту Довуд падаратро эҳтиром менамуд, ки баёнкунандагони таъзияро назди ту фиристодааст? Навкарони вай, охир, назди ту барои он омадаанд, ки мамлакатро тафтиш ва таҳқиқ ва ҷосусӣ кунанд!»

4. Ва Ҳонун бандагони Довудро гирифта, ришашонро тарошид, ва либосашонро то нисфаш, яъне аз поён то суришашон бурида партофт, ва онҳоро фиристод.

5. Ва рафта, дар бораи ин одамон ба Довуд хабар доданд, ва ӯ ба пешвози онҳо фиристод, зеро ки ин одамон бағоят хичил буданд; ва подшоҳ гуфт: «Дар Ерихӯ бимонед, то вақте ки ришхотон калон шавад, ва баъд аз он хоҳед бар-гашт».

6. Ва банӣ-Аммӯн диданд, ки дар назари Довуд нафра-тангез гардиданд; ва Ҳонун ва банӣ-Аммӯн ҳазор киккар нуқра фиристоданд, то ки аз арамиёни Наҳрайн ва аз арамиёни Маъко ва аз Сӯбо барои худ аробаҳо ва саворон киро кунанд.

7. Ва сию ду ҳазор ароба ва подшоҳи Маъкоро бо қавмаш барои худ киро карданд, ва онҳо омада, назди Мидбо ӯрду заданд; ва банӣ-Аммӯн аз шаҳрҳои худ чамъ шуда, барои ҷанг омаданд.

8. Ва Довуд инро шунида, Юоб ва тамоми лашкари дилеронро фиристод.

9. Ва банӣ-Аммӯн берун омада, назди дарвозаи шаҳр барои ҷанг саф кашиданд, ва подшоҳоне ки омада буданд, дар саҳро алоҳида мавқеъ гирифтанд.

10. Ва Юоб дид, ки ба муқобили ӯ ҳам аз пеш ва ҳам аз ақиб барои ҷанг омода шудаанд; ва ӯ аз ҳамаи гузинони Исроил фавҷе интихоб намуда, бар зидди арамиён саф кашид.

11. Ва бақияи қавмро ба дасти бародараш Абшай супурд, то ки бар зидди банӣ-Аммӯн саф кашанд.

12. Ва гуфт: «Агар арамиён аз ман зӯр бароянд, ба мадади ман биё, ва агар банӣ-Аммӯн аз ту зӯр бароянд, ман ба мадади ту хоҳам омад;

13. Далер бош, ва мо барои қавми худ ва барои шаҳрҳои Худои худ далерона хоҳем чангид, ва Худованд он чиро, ки дар назараш писанд ояд, ба амал хоҳад овард».

14. Ва Юоб бо қавме ки ҳамроҳи ӯ буданд, ба чанги зидди арамиён шурӯъ кард, ва онҳо аз пеши ӯ рӯ ба гурез оварданд.

15. Ва банӣ-Аммӯн диданд, ки арамиён рӯ ба гурез оварданд, онҳо низ аз пеши Абшай гурехта, ба шаҳр дохил шуданд; ва Юоб ба Ерусалим омад.

16. Ва чун арамиён диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, қосидон фиристода, арамиёнеро, ки дар он тарафи наҳр буданд, берун оварданд, ва Шуфак, сарлашқари Ҳададозар, пешопеши онҳо мерафт.

Довуд ба лашқар сардорӣ мекунад.

17. Ва ба Довуд хабари ин расид, ва ӯ тамоми Исроилро чамъ кард, ва аз Ҷрдун убур намуда, назди онҳо омад, ва ба муқобили онҳо саф кашид; ва Довуд бар зидди арамиён ба чанг шурӯъ намуд, ва онҳо бо ӯ чанг карданд.

18. Ва арамиён аз пеши Исроил рӯ ба гурез оварданд, ва Довуд ҳафт ҳазор сарбози аробагард ва чил ҳазор пиёдаро аз арамиён кушт, ва Шуфаки сарлашқарро ба қатл расонид,

19. Ва чун навқарони Ҳададозар диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, бо Довуд сулҳ баста, ба ӯ тобеъ шуданд; ва арамиён минбаъд нахостанд, ки банӣ-Аммӯнро дастгирӣ кунанд.

БОБИ БИСТУМ

Довуд ва Юоб Раббаро забт менамоянд.

1. ВА баъд аз интиҳои сол, яъне баҳорон, вақте ки под-шоҳон берун мераванд, то ки бичанганд, чунин воқеъ шуд, ки Юоб

қуввати лашкарро ба кор бурда, кишвари банӣ-Аммӯнро торумор сохт, ва омада, Раббаро муҳосира кард, вале Довуд дар Ерусалим буд, ва Юоб Раббаро забт намуд, ва онро валангор кард.

2. Ва Довуд тоҷи подшоҳи онҳоро аз сари вай гирифт, ки вазнаш як киккар буд, ва санги гаронбаҳое дошт, ва онро ба сари Довуд гузоштанд; ва ӯ ғанимати бағоят зиёде аз шаҳр берун овард.

3. Ва қавмеро, ки дар он буданд, берун овард, ва онҳо-ро ба корҳои маҷбурӣ бо арраҳо ва ғаллакӯбакҳои оҳанин ва табарзинҳо баргумошт; ва бо ҳамаи шаҳрҳои банӣ-Аммӯн чунин амал кард; ва Довуд ва тамоми қавм ба Ерусалим баргаштанд.

Чанг бо фалиштиён.

4. Ва баъд аз он, чанге бо фалиштиён дар Қозар рӯй дод; он вақт Сибкаи хушотӣ Сифайро, ки аз авлоди рафоим буд, кушт; ва онҳо ба сари итоат омаданд.

5. Ва боз чанге бо фалиштиён рӯй дод, ва Элҳонон ибни Ёир Лаҳмиро, ки бародари Қольёти қатӣ буд, ва дастаи найзааш мисли наварди молбофон буд, кушт.

6. Ва боз чанге дар Қат рӯй дод; ва марди бузургҷуссае буд, ки дасту поҳояш ҳар яке шаш ангушт дошт, — чамъ бисту чорто; вай низ аз авлоди Рофо буд.

7. Ва ҳангоме ки вай Исроилро дашном меод, Йўнотон ибни Шимьо, бародари Довуд, варо кушт.

8. Инҳо барои Рофо дар Қат зоида шуда буданд, ва аз дасти Довуд ва навкаронаш фурӯ ғалтиданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Саршумори қавм ба Худо тисанд наомад. Вабо.

1. ВА шайтон бар Исроил қиём намуда, Довудро иғво дод, ки аҳли Исроилро дар шумор оварад.

2. Ва Довуд ба Юоб ва сарварони қавм гуфт: «Рафта, аҳли Исроилро аз Беэр-Шобаъ то Дон саршуморӣ намоед, ва ба ман маълум кунед, то ки шумораи онҳоро бидонам».

Юоб ба саршуморӣ эрод мегирад.

3. Ва Юоб гуфт: «Бигзор Худованд шумораи қавми Худро аз он қадар, ки ҳаст, сад баробар зиёд кунад! Эй оғоям под-шоҳ, оё ҳамаи онҳо навкарони оғоям нестанд? Пас чаро ин корро хоҳон аст? Ва чаро ин сабаби гуноҳи Исроил би-шавад?»

4. Вале сухани подшоҳ бар Юоб ғолиб омад; ва Юоб берун рафта, дар тамоми Исроил гардиш кард, ва ба Ерусалим омад;

5. Ва Юоб рӯйхати саршумории қавмро ба Довуд пешниҳод кард; ва аз тамоми Исроил ҳазор ҳазор ва сад ҳазор нафар мардони шамшерзан, ва аз Яҳудо чорсаду хафтод ҳазор нафар мардони шамшерзан буданд.

6. Вале ӯ левизодагон ва бинъёминиёнро андаруни онҳо дар шумор наовард, зеро ки сухани подшоҳ барои Юоб нафратангез буд.

7. Ва ин кор дар назари Худо бад буд, ва ӯ Исроилро зарба зад.

8. Ва Довуд ба Худо гуфт: «Бо ин коре ки кардам, бағоят гуноҳкор шудам; ва алҳол аз гуноҳи бандаи Худ гуза-рой намо, зеро ки бағоят беақлона рафтор кардам».

9. Ва Худованд ба Қод, ки пешбини Довуд буд, сухан ронда, гуфт:

10. «Бирав ва ба Довуд сухан ронда, бигӯй: "Худованд чунин мегӯяд: Ман се чизро ба ту таклиф мекунам; яке аз онҳоро ба худ интиҳоб намо, то ки бар ту ба амал оварам"».

11. Ва Қод назди Довуд омад, ва ба ӯ гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Барои худ интиҳоб намо:

12. Ё се сол қаҳтӣ рӯй диҳад, ва ё се моҳ аз пеши душманонат бигрезӣ, ва шамшери душманонат ба ту бирасад, ва ё шамшери Худованд ва вабо дар замин ҳукмфармо гардад, ва фариштаи Худованд дар тамоми ҳудуди Исроил ба ҳало-кат

бирасонад". Ва алҳол мулоҳиза намо, ки ба Фирис-тандаи худ чӣ ҷавобе гардонам».

13. Ва Довуд ба Ҷод гуфт: «Ман дар ғояти тангӣ ҳастам; беҳтар аст, ки ба дасти Худованд афтам, зеро ки марҳамати Ӯ бузург аст; вале ба дасти одамизод наафтам».

14. Ва Худованд бар Исроиил вабо фиристод, ва аз исро-илиён ҳафтаод ҳазор нафар мурданд.

15. Ва Худо фариштае ба Ерусалим фиристод, то ки онро ба ҳалокат бирасонад; ва ҳангоме ки вай мехост ба расонидани ҳалокат шурӯъ намояд, Худованд дида, аз ин офат пушаймон шуд, ва ба фариштаи ҳалокатовар гуфт: «Басанда аст, акнун дасти худро боздор!» Ва фариштаи Худованд назди хирмангоҳи Орнони ябусӣ истода буд.

16. Ва Довуд чашмонашро боло карда, фариштаи Худовандро дид, ки дар миёни замин ва осмон истодааст, ва шамшери бараҳна дар дасташ бар Ерусалим дароз карда шудааст; ва Довуд ва пироне ки палос дар бар доштанд, бар рӯи худ афтоданд.

17. Ва Довуд ба Худо гуфт: «Ман, охир, барои саршу-мории қавм амр фармудаам, ва ман ҳамонам, ки гуноҳ кардаам, ва бадкорӣ намудаам, вале ин гӯсфандон чӣ кардаанд? Эй Худованд Худои ман! Бигзор дасти Ту бар ман ва бар хонадони падарам бошад, вале на бар қавми Ту барои нобуд кардани вай».

Довуд хирмангоҳи Орнонро мехарад.

18. Ва фариштаи Худованд ба Ҷод гуфт, ки вай ба Довуд бигӯяд, ки Довуд баромада, дар хирмангоҳи Орнони ябусӣ қурбонгоҳе барои Худованд барпо намояд.

19. Ва Довуд бар тибқи сухани Ҷод, ки вай ба исми Худованд гуфта буд, баромад.

20. Ва Орнон рӯ гардонида, фариштаро дид, ва чор пи-сараш, ки бо ӯ буданд, пинҳон шуданд; ва Орнон гандум мекӯфт.

21. Ва Довуд назди Орнон омад, ва Орнон назар андохта, Довудро дид, ва аз хирмангоҳ берун омада, ба Довуд рӯ ба замин афтода сачда бурд.

22. Ва Довуд ба Орнон гуфт: «Қои хирмангоҳро ба ман бидех, то ки қурбонгоҳе дар он барои Худованд барпо намоям; онро ба қимати пурра ба ман бидех, то ки вабо аз қавм дур шавад».

23. Ва Орнон ба Довуд гуфт: «Онро барои худ бигир; бигзор оғоям подшоҳ он чи дар назараш писанд ояд, ба амал оварад; инак, ман говҳоро барои қурбонии сӯхтанӣ, ва асбоби ғаллакӯбиरो барои ҳезум, ва гандумро барои ҳадияи ордӣ медиҳам, — ҳамаашро бахшиш мекунам».

24. Вале подшоҳ Довуд ба Орнон гуфт: «Не, балки ба қимати пурра хоҳам харид, зеро он чиро, ки аз они туст, барои Худованд нахоҳам гирифт, ва он чиро, ки муфт бошад, ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ тақдим нахоҳам кард».

25. Ва Довуд барои он қой ба вазни шашсад сикл ба Орнон тилло дод.

26. Ва дар он чо Довуд қурбонгоҳе барои Худованд бино карда, қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии саломатӣ тақдим намуд, ва сӯи Худованд хонд, ва ӯ варо иҷобат намуда, бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ оташе аз осмон фиристод.

27. Ва Худованд ба фаришта амр фармуд, ва вай шамше-ри худро ба ғилофаш баргардонид.

28. Дар он замон, чун Довуд дид, ки Худованд ӯро дар хирмангоҳи Орнони ябусӣ иҷобат намуд, дар он чо қур-бонӣ мекард.

29. Вале маскани Худованд, ки онро Мусо дар биёбон сохта буд, ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ дар он замон бар баландии Қибъӯн буд.

30. Ва Довуд наметавонист назди он биравад, то ки аз Худо пурсон кунад, чунки аз шамшери фариштаи Худованд тарсида буд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Довуд барои маъбад масолеҳ тайёр мекунад.

1. Ва Довуд гуфт: «Ин аст хонаи Худованд Худо ва ин аст курбонгоҳи курбонии сӯхтанӣ барои Исроил».
2. Ва Довуд амр фармуд, ки ғарибонро, ки дар замини Исроил мебошанд, дар як чо чамъ кунанд, ва ӯ сангтаро-шонро таъин кард, то ки сангҳо барои сохтани хонад Худо битарошанд.
3. Ва Довуд оҳани зиёде барои мехҳо, барои табақаҳои дарвозаҳо ва барои ошиқ-маъшукҳо тайёр кард, ва миси зиёде низ, ки вазнаш маълум набуд,
4. Ва дарахтони арз, ки сону шумор надошт, зеро ки сидӯниён ва сӯриён дарахтони арз барои Довуд бисъёр оварда буданд.
5. Ва Довуд гуфт: «Писарам Сулаймон ҷавон ва но-зук аст, ва хонае ки барои Худованд бино кардан лозим аст, бояд бағоят азим, номӣ ва мӯхташам дар назари ҳамаи киш-варҳо бошад; пас, барои ӯ ман тайёр мекунам». Ва Довуд пеш аз ҷавти худ масолеҳи зиёде тайёр кард.

Довуд ба Сулаймон дастурҳо оид ба сохтани маъбад медиҳад.

6. Ва писараш Сулаймонро хонда, ба вай амр фармуд, ки хонае барои Худованд Худои Исроил бино кунад.
7. Ва Довуд ба Сулаймон гуфт: «Эй писарам, муроди дили ман ин буд, ки хонае ба исми Худованд Худои худ би-но кунам.
8. Вале каломии Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: "Ту хуни зиёде рехтай, ва ҷангҳои азиме кардаӣ; ту набояд хонае ба исми Ман бино кунӣ, зеро ки ба ҳузури Ман хуни бисъёре бар замин рехтай.
9. Инак, писаре барои ту таваллуд хоҳад ёфт, ки вай марди осоиштае хоҳад буд, ва Ман ба вай аз ҳамаи душ-манони гирду атрофаш осоиштагӣ хоҳам бахшид; зеро ки номи вай Сулаймон хоҳад буд, ва Ман дар айёми вай ба Ис-роил сулҳ ва осоиштагӣ хоҳам бахшид.

10. Вай хонае ба исми Ман бино хоҳад кард, ва вай ба-рои Ман писар хоҳад буд, ва Ман барои вай падар хоҳам буд, ва тахти салтанати варо бар Исроил то абад пойдор хо-хам гардонид".

11. Алҳол, эй писарам, бигзор Худованд бо ту бошад, то ки комъёб гардида, хонаи Худованд Худои худро бино кунӣ, чунон ки Ё дар бораи ту гуфтааст;

12. Ва бигзор Худованд ба ту ақлу фаҳм ато фармояд, ва туро бар Исроил таъин кунад, то ки шариати Худованд Ху-дои худро риоя намой.

13. Он гоҳ ту комъёб хоҳи шуд, ба шарте ки фароиз ва дастурҳоеро, ки Худованд ба Мусо дар бораи Исроил амр фармудааст, риоя намуда ба амал оварӣ; пас, қавӣ ва далер бош, натар ва ҳаросон нашав!

14. Ва инак, ман дар аҷзи худ барои хонаи Худованд сад ҳазор киккар тилло ва ҳазор ҳазор киккар нуқра тайёр кар-даам, ва он қадар мис ва оҳан, ки вазнаш маълум нест, чунки бисъёр буд; ва чӯбу тахта ва сангҳо тайёр кардаам, ва ту бар онҳо илова намо.

15. Ва назди ту коргарони бисъёре ҳастанд: сангтарошон ва харротони санг ва чӯб, ва ҳар навъ хунармандон дар ҳар кори

16. Тилло, нуқра, мис ва оҳан сону шумор надоранд; пас, барҳез ва амал намо, ва Худованд бо ту хоҳад буд».

Довуд ба сарварон васият мекунад, ки ба Сулаймон мадад расонанд.

17. Ва Довуд ба ҳамаи сарварони Исроил васият меку-над, ки ба писараш Сулаймон мадад расонанд:

18. «Худованд Худои шумо, охир, бо шумост, ва аз ҳар ҷониб ба шумо осоиштагӣ бахшидааст, зеро ки сокинони ин заминро ба дасти ман супурдааст, ва ин замин пеши Худо-ванд ва пеши қавми Ё тобеъ гардидааст.

19. Алҳол дилҳо ва ҷонҳои худро омода намоед, то ки Худованд Худои худро чӯё бошед; ва барҳоста, қудси Худо-

ванд Худоро бино кунед, то ки сандуқи аҳди Худованд ва колои муқаддаси Худоро ба хонае ки ба исми Худованд бино меёбад, бикӯчонед».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Довуд пеш аз Ғавташ Сулаймонро вориси худ мегардонад.

1. ВА Довуд пир ва солхӯрда шуд, ва писараш Сулай-монро бар Исроил подшоҳ кард.

Дастурҳо ба левизодагон ва ба насли Чершӯн.

2. Ва ҳамаи сарварони Исроил, ва коҳинон ва левизо-дагонро чамъ кард.

3. Ва левизодагон аз синни сисола ва болотар дар шумор оварда шуданд, ва шумораи онҳо, бар ҳасби сарҳои мардон, сию ҳашт ҳазор нафар буд.

4. Аз онҳо барои идора кардани корҳои хонаи Худованд бисту чор ҳазор нафар, ва нозирон ва доварон шаш ҳазор нафар буданд;

5. Ва чор ҳазор нафар дарбонон, ва чор ҳазор нафар шахсоне буданд, ки Худовандро ҳамду сано мегуфтанд, бо асбобе ки ман барои ҳамду сано сохтаам.

6. Ва онҳоро Довуд, бар ҳасби писарони Левӣ, яъне Чершӯн, Қаҳот ва Марорӣ, ба гурӯҳҳо тақсим кард.

7. Аз чершӯниён: Лаъдон ва Шимъӣ.

8. Писарони Лаъдон: сардорашон Яҳиил, ва сонӣ Зитом ва Юил — се нафар.

9. Писарони Шимъӣ: Шалӯмит ва Ҳазиил ва Ҳорон — се нафар; инҳо сардорони хонаводаҳои Лаъдон буданд.

10. Ва писарони Шимъӣ: Яҳат, Зизо ва Еуш ва Барио; инҳо, чор нафар, писарони Шимъӣ буданд.

11. Ва Яҳат сардор буд, ва Зизо — дуюм; ва Еуш ва Барио писарони бисъёр надоштанд, ва аз ин рӯ як хонавода шумурда шуданд.

Дар бораи насли Қаҳот.

12. Писарони Қаҳот — Амром, Ҳисҳор, Ҳебрӯн ва Узиил — чор нафар.

13. Писарони Амром: Ҳорун ва Мусо; ва Ҳорун чудо карда шуд, то ки ӯ ва писаронаш барои хизмати муқад-дастарин ба сурати абадӣ такдис ёбанд, ба ҳузури Худо-ванд бухур бисӯзонанд, ба Ӯ хизмат кунанд ва ба исми Ӯ то абад баракат диҳанд.

14. Ва писарони Мусо, марди Худо, бо номи сибти Левӣ хонда шудаанд.

15. Писарони Мусо: Ҷершӯн ва Элиозар.

16. Писарони Ҷершӯн: Шабуил сардорашон буд.

17. Ва писарони Элиозар: Раҳабъё сардорашон буд. Ва Элиозар писарони дигар надошт; вале писарони Раҳабъё бағоят бисъёр буданд.

18. Писарони Ҳисҳор: Шалӯмит сардорашон буд.

19. Писарони Ҳебрӯн: Ериёху сардорашон буд, Амаръё — дуюм, Яҳазиил — сеюм, ва Еқамъом — чорум.

20. Писарони Узиил: Мико сардорашон буд, ва Ешиё — дуюм.

Дар бораи насли Марорӣ.

21. Писарони Марорӣ: Маҳлӣ ва Мушӣ; писарони Маҳ-лӣ: Эльзор ва Қиш.

22. Ва Эльзор мурд, ва ӯ писарон не, балки духтарон дошт, ва онҳоро писарони Қиш, бародарашон, ба занӣ гирифтанд.

23. Писарони Мушӣ: Маҳлӣ ва Эдар ва Ҳиремӯт — се нафар.

Вазифаҳои нави левизодагон.

24. Инҳоянд писарони Левӣ, мувофиқи хонадонҳои пада-рони онҳо, ва сардорони хонаводаҳо, мувофиқи саршумори ном ба номи онҳо, ки аз синни бистсола ва болотар вази-фаҳои хизмати хонаи Худовандро ба ҷо меоварданд.

25. Зеро ки Довуд гуфт: «Худованд Худои Исроил ба қавми худ осоиштагӣ бахшидааст, ва Ё дар Ерусалим то абад сокин хоҳад буд,

26. Ва низ левизодагонро дигар ҳочат нест, ки маскан ва тамоми колои хизмати онро бардоранд».

27. Аз ин рӯ, бар тибқи суханони охирини Довуд, писарони Левӣ аз синни бистсола ва болотар дар шумор оварда шуданд,

28. Зеро ки мавқеи онҳо дар паҳлуи писарони Ҳорун буд, то ки хизмати хонаи Худовандро ба ҷо оварда, бар сахнҳо ва бар хучраҳо, ва бар татҳири тамоми қудс, ва бар иҷрои ҳар хизмати хонаи Худо мутасаддӣ бошанд,

29. Ва низ бар нони тақдим, ва бар орди маҳин барои ҳадияи ордӣ, ва бар чалпақҳои фатирӣ, ва бар ҳадияҳои бирьён ва пухта, ва бар ҳар андозаи моеӣ ва вазн;

30. Ва ҳар субҳ омода шаванд, то ки Худовандро ҳамд гӯянд ва ситоиш намоянд, — ва ҳамчунин ҳар шом;

31. Ва дар ҳар вақти тақдим кардани қурбонӣҳои сӯхтанӣ барои Худованд дар шанбеҳо, навмоҳҳо ва идҳо, бар ҳасби шумораи онҳо, мувофиқи дастури оид ба онҳо, — доимо ба ҳузури Худованд бошанд;

32. Ва навбатдории хаймаи ҷомеъ, ва навбатдории қудс, ва навбатдории бародаронашон банӣ-Ҳорунро дар хизмати хонаи Худованд ниғаҳбонӣ кунанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Банӣ-Ҳорун бо қуръа ба 24 навбат тақсим шуданд.

1. ВА ин аст тақсимоти банӣ-Ҳорун: писарони Ҳорун: Нодоб ва Абиху, Эльзор ва Итомор.

2. Ва Нодоб ва Абиҳу пеш аз падари худ мурданд, ва онҳо писаре надоштанд; ва Эльзор ва Итомор коҳинӣ карданд.
3. Ва Довуд онҳоро, — ба ёрии Содӯқ аз банӣ-Эльзор, ва Аҳималик аз банӣ-Итомор, — ба навбатҳои онҳо дар хизматашон тақсим кард.
4. Ва дар миёни банӣ-Эльзор мардони сардор назар ба банӣ-Итомор бештар ёфт шуданд, пас онҳоро ба таври зерин тақсим карданд: аз банӣ-Эльзор шонздаҳ сардори хо-навода, ва аз банӣ-Итомор ҳашт сардори хонавода.
5. Ва онҳоро ба воситаи куръа тақсим карданд,— якеро бо дигаре, — зеро ки сарварони қудс ва сарварони хонаи Худо ҳам аз банӣ-Эльзор буданд ва ҳам аз банӣ-Итомор.
6. Ва Шамаъё ибни Натанъили котиб, ки аз левизодагон буд, номҳои онҳоро ба ҳузури подшоҳ ва сарварон, ва Содӯқи коҳин, ва Аҳималик ибни Абъётар, ва сардорони хонаводаҳои коҳинон ва левизодагон навишт; як хонавода аз банӣ-Эльзор гирифта шуд, ва сонӣ аз банӣ-Итомор гирифта шуд.
7. Ва куръаи якум барои Еҳӯёриб баромад, дуюм — барои Едаъё;
8. Сеюм — барои Ҳорим, чорум — барои Саӯрим;
9. Панҷум — барои Малкиё, шашум—барои Миёмин;
10. Ҳафтум — барои Ҳакқӯс, ҳаштум — барои Абиё;
11. Нӯҳум — барои Ешуа, даҳум — барои Шаканъёҳу;
12. Ёздаҳум — барои Эльёшиб, дувоздаҳум — барои Ёқим;
13. Сездеҳум — барои Ҳуффо, чордаҳум — барои Ешабъоб;
14. Понздаҳум — барои Билчо, шонздаҳум — барои Иммир;
15. Ҳафдаҳум — барои Ҳизир, ҳаждаҳум — барои Ҳафиссис;
16. Нуздаҳум—барои Фатаҳъё, бистум — барои Ҳизқиёл;
17. Бисту якум — барои Ёқин, бисту дуюм — барои Чомул;
18. Бисту сеюм — барои Далоёҳу, бисту чорум — барои Маазъёҳу.
19. Ҳамин аст навбатҳои онҳо дар хизматашон, барои до-хил шудан ба хонаи Худованд, бар тибқи дастуруламале ки ба

воситаи падарашон Ҳорун ба онҳо дода шудааст, чунон ки Худованд Худои Исроил ба вай амр фармуда буд.

Тақсимоти писарони дигари Левӣ.

20. Ва дар бораи бақияи банӣ-Левӣ: аз писарони Амром — Шубоил, аз писарони Шубоил — Еҳдиёху;

21. Аз Раҳабъёху: аз писарони Раҳабъёху — сардорашон Йишшиё;

22. Аз йисҳориён — Шалӯмӯт; аз писарони Шалӯмӯт — Яҳат;

23. Ва аз писарони Ҳебрӯн: Ериёху — сардорашон, Амаръёху — дуюм, Яҳазиил — сеюм, Еқамъом — чорум;

24. Писарони Узиил: Мико; аз писарони Мико — Шомир;

25. Бародари Мико — Йишшиё; аз писарони Йишшиё — Закаръёху;

26. Писарони Марорӣ: Маҳлӣ ва Мушӣ; писарони Яязиёху — Банӯ;

27. Писарони Марорӣ: аз они Яязиёху — Банӯ ва Шӯҳам ва Заккур ва Ибрӣ;

28. Аз они Маҳлӣ — Эльзор, вале вай писаре надошт;

29. Аз они Қиш: писарони Қиш — Ерахмеил;

30. Ва писарони Мушӣ: Маҳлӣ ва Эдар ва Еримӯт. Инҳо писарони левизодагон бар ҳасби хонаводаҳошон мебошанд.

31. Ва онҳо низ, дар баробари бародарони худ банӣ-Ҳорун, ба хузури подшоҳ Довуд ва Содӯқ ва Аҳималик ва сардорони хонаводаҳои коҳинон ва левизодагон қуръа партофтанд, — сардори хонавода дар баробари бародари хурдии худ.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Шумораи муганниён ва вазифаҳои онҳо.

1. Ва Довуд ва сардорони лашкари хизмат писарони Ософ ва Ҳеймон ва Едутунро ҷудо карданд, то ки бо бар-батҳо, удҳо ва санҷҳо сурудгӯӣ кунанд; ва шумораи онҳо, ки дар хизмати худ моҳир буданд, ин аст:
2. Аз писарони Ософ: Заккур ва Юсуф ва Натанъё ва Асарэло; ин писарони Ософ дастпарварди Ософ буданд, ки ӯ бо ҳидояти подшоҳ сурудгӯӣ мекард.
3. Аз Едутун, писарони Едутун: Чададьёху, Сарӣ, Ешаъ-ёху, Ҳашабъёху ва Маттитъёху — шаш нафар, ки дар таҳти роҳбарии падарашон Едутун барбат навохта, дар ҳамд ва ситоиши Худованд сурудгӯӣ мекарданд.
4. Аз Ҳеймон, писарони Ҳеймон: Букқиёху, Маттанъёху, Уззиил, Шабуил, Еримӯт, Ҳананъё, Ҳанонӣ, Элиото, Циддалтӣ, Ромамтӣ-Озар, Ёшбеқошо, Маллӯтӣ, Ҳӯтир ва Маҳазиӯт.
5. Ҳамаи онҳо писарони Ҳеймон буданд, ки ӯ пешбини подшоҳ дар ҳамду санои Худо буд, то ки ҷалоли Ӯро ба-ланд бардорад; ва Худо ба Ҳеймон чордах писар ва се духтар дода буд.
6. Ҳамаи инҳо дар таҳти роҳбарии падарашон бо санҷҳо, удҳо ва барбатҳо дар хонаи Худованд сурудгӯӣ мекарданд, ва ин хизмати хонаи Худоро бо ҳидояти подшоҳ ва Ософ ва Едутун ва Ҳеймон ба ҷо меоварданд.
7. Ва шумораи онҳо бо бародаронашон, ки сурудгӯиро барои Худованд таълим гирифта буданд, яъне ҳамаи касоне ки дар ин кор маҳорат доштанд, дусаду ҳаштоду ҳашт нафар буд.

Бо қуръа тақсим кардани онҳо ба 24 навбат.

8. Ва онҳо барои муқаррар кардани навбатдорӣ, — хурд дар баробари калон, моҳир дар баробари шогирд, — қуръа партофтанд.
9. Ва қуръаи якуми банӣ-Ософ барои Юсуф баромад; дуҷум — барои Чададьёху, ки у ва бародаронаш ва писаронаш дувоздах нафар буданд;

10. Сеюм — барои Заккур, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
11. Чорум — барои Ёисрӣ, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
12. Панҷум — барои Натанъёху, писаронаш ва бародаро-наш, дувоздах нафар;
13. Шашум — барои Буққиёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
14. Ҳафтум — барои Есарэло, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
15. Ҳаштум — барои Ешаъёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
16. Нӯҳум — барои Маттанъёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
17. Даҳум — барои Шимъӣ, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
18. Ёздаҳум — барои Азаръил, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
19. Дувоздахум — барои Ҳашабъё, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
20. Сездеҳум — барои Шубоил, писаронаш ва бародаро-наш, дувоздах нафар;
21. Чордахум — барои Маттитъёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
22. Понздаҳум — барои Еримӯт, писаронаш ва бародаро-наш, дувоздах нафар;
23. Шонздаҳум — барои Ҳананъёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
24. Ҳафдахум — барои Ёшебқошо, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
25. Ҳаждахум — барои Ҳанонӣ, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
26. Нуздаҳум — барои Маллӯтӣ, писаронаш ва бародаро-наш, дувоздах нафар;

27. Бистум — барои Элиёто, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
28. Бисту якум — барои Хӯтир, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
29. Бисту дуум — барои Чиддалтӣ, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
30. Бисту сеюм — барои Маҳазииӯт, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар;
31. Бисту чорум — барои Рӯмамтӣ-Озар, писаронаш ва бародаронаш, дувоздах нафар.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Тақсимоти дарбонон.

1. ИН аст тақсимоти дарбонон: аз қӯраҳиён — Машолаамъёху ибни Қӯрӣ, аз писарони Ософ.
2. Ва писарони Машолаамъёху: Закаръёху — нахустзода, Едиаил — дуум, Забадьёху — сеюм, Ятнииил — чорум;
3. Элом — панҷум, Ехӯҳонон — шашум, Эльехӯэнай — ҳафтум.
4. Ва писарони Убайд-Адӯм: Шамаъё — нахустзода, Ехӯзобод — дуум, Юох — сеюм, Сокор — чорум, Натанъил — панҷум;
5. Аммиил — шашум, Исокор — ҳафтум, Фауллотӣ — ҳаштум, зеро ки Худо ўро баракат дода буд.
6. Ва барои писараш Шамаъё писарон таваллуд ёфтанд, ки дар хонадони падарашон сардорӣ мекарданд, чунки чанговарони далер буданд.
7. Писарони Шамаъё: Отнӣ, Рафоил, Убайд ва Элзобод, бародарони далери ў: Элиёху ва Самакъёху.
8. Ҳамаи онҳо аз писарони Убайд-Адӯм буданд, ки худашон ва писаронашон ва бародаронашон дар хизмат мардони далер буданд; ин одамони Убайд-Адӯм шасту ду нафар буданд.
9. Ва Машолаамъёху ҳаждах нафар писарон ва бародарони далер дошт.

10. Ва Хӯсо, ки аз писарони Марорӣ буд, писарон дошт: Шимрӣ — сардорашон, агарчи нахустзода набуд, вале падараш ӯро сардор таъин карда буд;

11. Ҳилқиёху — дуюм, Табальёху — сеюм, Закаръёху — чорум; ҳамаи писарон ва бародарони Хӯсо сездеҳ нафар буданд.

12. Ҳамин аст тақсимоти дарбонон дар миёни сардорони хонаводаҳо, ки навбатҳошон, дар баробари бародарҳои онҳо, барои хизмат кардан дар хонаи Ҳудованд таъин шуда буд.

13. Ва онҳо, ҳам хурдашон ва ҳам калонашон, бар ҳасби хонаводаҳои худ барои ҳар дарвоза қуръа партофтанд.

14. Ва қуръаи дарвозаи шарқӣ ба Шаламъёху афтод; ва хангоме ки барои писараш Закаръёху, ки машваратчии хирадманд буд, қуръа партофтанд, қуръаи ӯ ба дарвозаи шимолӣ баромад;

15. Барои Убайд-Адӯм — дарвозаи чанубӣ, ва барои писаронаш — байтулмол;

16. Барои Шиффим ва Хӯсо — самти ғарбӣ, назди дарвозаи Шаллокат, ки дар он ҷо пайроҳа ба фароз мерафт, ва ҷои як навбатдорӣ дар рӯ ба рӯи навбатдории дигар буд.

17. Ба тарафи шарқӣ шаш нафар левизодагон буданд, ба тарафи шимолӣ — ҳар рӯз чор нафар, ба тарафи чанубӣ — ҳар рӯз чор нафар, ва назди байтулмол — дунафарӣ;

18. Назди айвони ҷониби ғарб: дар сари пайроҳа — чор нафар, назди айвон — ду нафар.

19. Ҳамин аст тақсимоти дарбононе ки аз писарони Қӯраҳ ва аз писарони Марорӣ буданд.

Левизодагоне ки назди хазоин таъин шуда буданд.

20. Ва левизодагони дигар, яъне бародарони онҳо, бар хазоини хонаи Худо ва бар хазоини қурбониҳои муқаддас таъин шуда буданд:

21. Писарони Лаъдон, яъне писарони Чершӯн аз камари Лаъдон, ки сардорони хонаводаи Лаъдони чершӯнӣ буданд, — Яҳиилӣ;
22. Писарони Яҳиилӣ: Зетом ва бародараш Юил бар ха-зоини хонаи Худованд буданд;
23. Аз амромиён, йисҳориён, ҳебрӯниён, оззилиён:
24. Шабуил ибни Чершӯн ибни Мусо нозири хазоин буд;
25. Ва бародарони ӯ аз камари Элиозар: писараш Раҳабъё-ху, писараш Ешабъёху, писараш Йӯром, писараш Зикрӣ ва писараш Шалӯмит буданд,
26. Ки ин Шалӯмит ва бародаронаш бар тамоми хазоини қурбониҳои муқаддас мутасаддӣ буданд, ки онро подшоҳ Довуд вақф карда буд, ва низ сардорони хонаводаҳо ва мириҳазорҳо ва мирисадҳо ва сарлашкарҳо
27. Аз ҷангҳо ва аз ғаниматҳо вақф карда буданд, то ки хонаи Худовандро тақвият намоянд;
28. Ва ҳар он чи Самуили басир, ва Шоул ибни Қиш, ва Абнир ибни Нир, ва Юоб ибни Саруё вақф карда буданд, — ҳар вақфкунанда вақфашро ба дасти Шалӯмит ва бародаронаш месупурд.

Нозирон ва доварон.

29. Аз йисҳориён: Кананъёху ва писаронаш бар кори берунии исроилиён ҳамчун нозирон ва доварон таъин шуда буданд.
30. Аз ҳебрӯниён: Ҳашабъёху ва бародаронаш, ҳазору ҳафтсад нафар мардони далер, дар ин тарафи Ёрдун, ба сам-ти ғарбӣ, барои назорат кардан бар Исроил аз ҷиҳати ҳар хизмати Худованд ва аз ҷиҳати хизмати подшоҳ, таъин шуда буданд.
31. Аз ҳебрӯниён, бар ҳасби насабномаи хонаводаҳошон, Ериё сардори ҳебрӯниён буд; дар соли чилуми подшоҳии Довуд онҳо тафтиш карда шуданд, ва дар миёни онҳо мардони далер дар Яъзир-Чилъод ёфт шуданд.

32. Ва бародарони вай, ду ҳазору ҳафтсад нафар мардони далер, сардорони хонаводаҳо буданд, ва онҳоро подшоҳ Довуд бар реубениён ва ҷодиён ва нисфи сибти Менаш-ше аз ҷихати ҳар хизмати Худо ва хизмати подшоҳ таъин намуд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Тақсимоти сардорони лашкар ва дигар нозирон барои хизмати моҳ ба моҳ.

1. ВА банӣ-Исроил, бар ҳасби шумораи онҳо, яъне сардорони хонаводаҳо ва мириҳазорҳо ва мирисадҳо ва нозирони онҳо, дар ҳар кори гурӯҳҳо ки моҳ ба моҳ меомаданд ва мерафтанд, дар ҳамаи моҳҳои сол ба подшоҳ хизмат мекарданд; дар ҳар гурӯҳ бисту чор ҳазор нафар буданд.
2. Бар гурӯҳи якум барои моҳи якум Ёшобъом ибни Забдиил буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд;
3. Ҷ, аз писарони Форас, бар ҳамаи сарлашкарҳо дар моҳи якум сардор буд.
4. Ва бар гурӯҳи моҳи дуюм Дӯдаи аҳӯҳӣ буд, ва дар гурӯҳи ӯ Миқлӯти сарвар низ буд; ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.
5. Сарлашқари сеюм барои моҳи сеюм Баноёҳу ибни Еҳӯёдои саркоҳин буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.
6. Ин ҳамон Баноёҳу буд, ки часуртарини он сӣ нафар ва сардор бар он сӣ нафар буд, ва дар гурӯҳи ӯ писараш Аммизобод буд.
7. Сарлашқари чорум барои моҳи чорум Асоил бародари Юоб ва баъд аз ӯ писараш Забадьё буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.
8. Сарлашқари панҷум барои моҳи панҷум Шамҳути йиз-роҳӣ буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.
9. Сарлашқари шашум барои моҳи шашум Иро ибни Иққиши тақӯӣ буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

10. Сарлашқари ҳафтум барои моҳи ҳафтум Ҳиласи фа-лунӣ аз писарони Эфроим будӣ, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.
11. Сарлашқари ҳаштум барои моҳи ҳаштум Сибкаи ху-шотӣ аз зораҳиён буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор на-фар буданд.
12. Сарлашқари нӯҳум барои моҳи нӯҳум Абиозари анотӯтӣ аз бинъёминиён буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.
13. Сарлашқари даҳум барои моҳи даҳум Маҳраи натӯфотӣ аз зораҳиён буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.
14. Сарлашқари ёздаҳум барои моҳи ёздаҳум Баноёи фир-ботунӣ аз писарони Эфроим буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.
15. Сарлашқари дувоздаҳум барои моҳи дувоздаҳум Ҳол-даи натӯфотӣ аз писарони Отаиил буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

Сардорони дувоздаҳ сибт.

16. Ва бар сибтҳои Исроил: раиси Реубен — Элиозар ибни Зикрӣ; раиси Шимъун — Шафатъёҳу ибни Маако;
17. Раиси Левӣ — Ҳашабъё ибни Қамуил; раиси Ҳорун — Содӯк;
18. Раиси Яҳудо — Элиҳу аз бародарони Довуд; раиси Иссокор — Омрӣ ибни Микоил;
19. Раиси Забулун — Йишмаъёҳу ибни Убадьёҳу; раиси Нафтолӣ — Еримӯт ибни Азриил;
20. Раиси банӣ-Эфроим — Ҳӯшаъ ибни Азазъёҳу; раиси нисфи сибти Менашше — Юил ибни Фадоеҳу;
21. Раиси нисфи Менашше дар Цильод — Йиддӯ ибни Закаръёҳу; раиси Бинъёмин — Ясиил ибни Абнир;
22. Раиси Дон — Азаръил ибни Ерӯҳом. Инҳо сарварони сибтҳои Исроил буданд.

23. Вале Довуд касонеро, ки бистсола ва камтар буданд, саршуморӣ накард, зеро Худованд гуфта буд, ки Исроилро мисли ситораҳои осмон саршумор мегардонад.

24. Юоб ибни Саруё ба саршуморӣ сар кард, вале ба ан-ҷом нарасонид, ва ба ин муносибат ғзабе бар Исроил ба амал омад; ва он саршуморӣ ба китоби вақоеъномаи подшоҳ Довуд дохил нашуд.

25. Ва бар хазоини подшоҳ Азмавт ибни Адиил буд; ва бар анборҳои ки дар сахро, дар шаҳрҳо ва дар деҳот ва дар қалъаҳо буд, — Йўнотон ибни Уззиёху;

Мансабдорони дигар, ки Довуд баргумошта буд.

26. Ва бар коркунони сахро, ки заминро кор мекарданд, — Эзрӣ ибни Калуб;

27. Ва бар тоқзорҳо — Шимъии ромотӣ; ва бар анборҳои шароб, ки дар тоқзорҳо буд, — Забдии шифмӣ;

28. Ва бар дарахтони зайтун ва тут-анҷир, ки дар пасти буд, — Баал-Ҳонони чадирӣ; ва бар анборҳои равған — Юош;

29. Ва бар говҳои ки дар Шорўн мечарид, — Ширтаи шорўнӣ; ва бар говҳои ки дар водиҳо буд, — Шофот ибни Адлой;

30. Ва бар шутурҳо — Убили исмоилӣ; ва бар модахарҳо — Еҳдиёхуи мирўнутӣ;

31. Ва бар бузу гўсфандон — Ёзизи ҳаҷрӣ. Ҳамаи инҳо сардорони молу мулк буданд, ки подшоҳ Довуд баргумошта буд.

32. Ва Йўнотон, амаки Довуд, машваратчӣ, марди оқил ва котиб буд; ва Яҳиил ибни Ҳакмўнӣ назди писарони До-вуд буд.

33. Ва Аҳитўфал машваратчии подшоҳ, ва Ҳушаи арқӣ дўсти подшоҳ буд;

34. Ва баъд аз Аҳитўфал Еҳўёдоъ ибни Баноёху ва Абъётор буданд; ва сарлашқари подшоҳ Юоб буд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Подшоҳ Довуд дар маҷлиси ботантанаи ҳамаи сардорон иродаи худро эълон мекунад.

1. Ва Довуд ҳамаи сарварони Исроил, сарварони сибт-ҳо ва сарварони гурӯҳҳо, ки ба подшоҳ хизмат мекарданд, ва мириҳазорҳо ва мирисадҳо ва сардорони тамоми молу мулк ва чорвои подшоҳ ва писаронашро бо хочасароён ва пахлавонон ва ҳамаи мардони ҷангӣ дар Ерусалим ҷамъ кард.
2. Ва подшоҳ Довуд бар поҳояш бархоста, гуфт: «Маро бишнавед, эй бародарони ман ва қавми ман! Муроди дили ман ин буд, ки хонаи оромгоҳе барои сандуқи аҳди Худо-ванд ва барои қадамгоҳи Худои мо бино кунам, ва барои бино кардани он тайёри дидам.
3. Вале Худо ба ман гуфт: "Ту хонае ба исми Ман бино накун, зеро ки ту марди ҷангӣ ҳастӣ, ва хун рехтай".
4. Ва Худованд Худои Исроил маро аз тамоми хонадони падарам интиҳоб кард, то ки бар Исроил ба сурати абадӣ подшоҳ бошам, зеро ки Ё Яхудоро ҳамчун раис баргузид, ва аз хонадони Яхудо — хонадони падари маро, ва аз писарони падарам — ба ман тавачҷӯҳ намуд, то ки бар тамоми Исроил подшоҳ гардонад.
5. Ва аз ҳамаи писаронам, — зеро ки Худованд ба ман писарони бисъёре додааст, — Ё писарам Сулаймонро интиҳоб кард, то ки вай бар тамоми салтанати Худованд бар Исроил биншинад.
6. Ва Ё ба ман гуфт: "Писари ту, Сулаймон, ҳамон аст, ки хонаи Маро, ва саҳнҳои Маро бино хоҳад кард, зеро ки Ман варо баргузидаам, то ки барои Ман писар бошад, ва Ман барои вай падар хоҳам буд,
7. Ва салтанати варо то абад пойдор хоҳам гардонид, ба шарте ки дар иҷрои аҳком ва дастурҳои Ман мисли имрӯз устувор бошад".
8. Ва алҳол, дар пеши назари тамоми Исроил, ки ҷамоати Худованд ҳастанд, ва ба самъи Худои мо мегӯям: тамоми аҳкоми Худованд Худои худро ба ҷо оваред ва ҷӯё бошед, то

ки ин замини хубро тасарруф намоед ва баъд аз худ онро ба писарони худ то абад мерос бигузored.

9. Ва ту, эй писарам Сулаймон, Худои падари худро бишнос, ва Ёро бо дили комил ва бо чони иштиёқманд ибодат намо, зеро ки Худованд ҳамаи дилхоро имтиҳон мекунад, ва ҳар андеша ва фикрро мефаҳмад. Агар Ёро чӯё бошӣ, Ё барои ту ёфт хоҳад шуд, вале агар Ёро тарк намоӣ, Ё туро то абад тарк хоҳад кард.

10. Алҳол диққат намо, зеро ки Худованд туро баргузи-дааст, то ки хонае барои қудс бино намоӣ, пас қавӣ бош ва амал намо»,

11. Ва Довуд ба писараш Сулаймон нақшаи равоқ, ва хонаҳои он, ва анборҳои он, ва болохонаҳои он, ва хучраҳои дохилии он, ва хонаи ҳарамро дод,

12. Ва нақшаи ҳар он чиро, ки аз чониби Рӯх ба ӯ ато шуда буд, — барои сахнҳои хонаи Худованд, ва барои ӯтоқҳои гирдогирди он, ва барои хазоини хонаи Худо, ва барои хазоини қурбонихои муқаддас,

13. Ва барои гурӯҳҳои коҳинон ва левизодагон, ва барои тамоми кори хизматгузории хонаи Худованд, ва барои тамоми колои хизмати хонаи Худованд.

14. Ва тиллоро бо вазни тилло барои тамоми колои ҳар навъ хизмат дод; ва нукраро барои тамоми колои нукра бо вазни он барои тамоми колои ҳар навъ хизмат;

15. Ва тиллоро бо вазни он барои чароғдонҳо ва чароғҳои онҳо, бо вазни он барои ҳар чароғдон ва чароғҳояш; ва нукраро бо вазни он барои чароғдонҳои нукра, барои ҳар чароғдон ва чароғҳояш, мувофиқи кори ҳар чароғдон;

16. Ва тиллоро бо вазни он барои мизҳои нони тақдим, барои ҳар миз; ва нукраро барои мизҳои нукра;

17. Ва тиллои холисро барои чанголҳо ва косаҳо ва пиёлаҳо; ва барои тосҳои тилло бо вазни он барои ҳар тос; ва нукраро барои тосҳои нукра бо вазни он барои ҳар тос;

18. Ва тиллои софро бо вазни он барои қурбонгоҳи бухур; ва барои нақшаи ароба, яъне каррубиёни тиллое ки болҳо-шонро паҳн карда, болои сандуқи аҳди Худовандро мепӯшо-нанд.

19. Ҳамаи ин ба таври хаттист, ки аз ҷониби Худованд бар ман нозил шуда, ҳамаи корҳои ин нақшаро ба ман фаҳмонидааст.

Довуд сохтмони маъбадро ба Сулаймон месупорад.

20. Ва Довуд ба писараш Сулаймон гуфт: «Қавӣ ва далер бош ва амал намо, натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худо, Худои ман, бо туст, ва то тамоми коре ки барои хизмати хонаи Худованд лозим аст, ба анҷом нарасад, Ў аз ту дур нахоҳад шуд ва туро тарк нахоҳад кард.

21. Ва инак гурӯҳҳои коҳинон ва левизодагон барои хизмати хонаи Худо; ва ҳар валинеъмате ки ҳикматашро ба ҳар амал мебахшад, дар тамоми ин кор бо туст, ва сарварон ва тамоми қавм ба ҳар амри ту итоат хоҳанд кард».

БОБИ БИСТУ НУҲУМ

Довуд ба тамоми қавм муроҷиат намуда, насиҳат медиҳад.

1. ВА подшоҳ Довуд ба тамоми ҷамоат гуфт: «Писарам Сулаймон, ки Худо ӯро ба танҳои баргузидааст, ҷавон ва нозук аст, вале ин кор бузург аст, зеро ки ин қалъа на аз барои одамизод аст, балки барои Худованд Худо.

2. Ва ман бо тамоми қувватам барои хонаи Худои худ тайёр кардаам: тиллоро барои ашъёи тиллоӣ, ва нуқраро барои ашъёи нуқрагин, ва мисро барои ашъёи мисин, ва оҳанро барои ашъёи оҳанин, ва чӯбро барои ашъёи чӯбин; сангҳои чазъ ва сангҳои тарсеъ, сангҳои сурмафом ва ранго-ранг, ва ҳар навъ сангҳои гаронбаҳо, ва бисъёр сангҳои мрамор.

3. Ва боз, ба сабаби муҳаббати худ ба хонаи Худои худ, ганҷинаи тилло ва нуқрае ки ман дарам, онро низ илова бар

ҳар чизе ки барои хонаи қудс тайёр кардаам, ман барои хонаи Худои худ медиҳам:

4. Се ҳазор киккар тилло аз тиллои Ўфир, ва ҳафт ҳазор киккар нуқраи соф, барои рӯйбаст кардани деворҳои хонаҳо;

5. Тиллоро барои ашъи тиллоӣ, ва нуқраро барои ашъи нуқрагин, барои ҳар коре ки бо дасти ҳунармандон ба ҷо оварда мешавад. Пас кист, ки имрӯз ба таври ихтиёрӣ ба-рои Худованд ионат диҳад?»

Сардорон ва қавм ба таври ихтиёрӣ ионат медиҳанд.

6. Ва сардорони хонаводаҳо, ва сарварони сибтҳои Ис-роил, ва мириҳазорҳо ва мирисадҳо, ва сардорони қорҳои подшоҳ ба таври ихтиёрӣ ба додани ионат шурӯъ карданд.

7. Ва барои хизмати хонаи Худо панҷ ҳазор киккар ва даҳ ҳазор дирҳам тилло, ва даҳ ҳазор киккар нуқра, ва ҳаҷдаҳ ҳазор киккар мис, ва сад ҳазор киккар оҳан доданд.

8. Ва онҳое ки дар дасташон сангҳои гаронбаҳо ёфт шуд, онҳоро барои ҳазоини хонаи Худованд ба дасти Яҳиили чершӯнӣ супурданд.

9. Ва қавм аз ионатҳои ихтиёрии худ шод гардиданд, зеро ки бо дили комил барои Худованд ионат доданд, ва подшоҳ Довуд низ бағоят шод шуд.

Довуд Худовандро муборак мехонад ва шукрона мегӯяд.

10. Ва Довуд Худовандро пеши тамоми ҷамоат муборак хонд, ва Довуд гуфт: «Эй Худованд Худои падари мо Ис-роил! Ту аз азал то абад муборак ҳастӣ.

11. Худовандо! Кибриё ва зӯрмандӣ ва шукӯҳ ва нусрат ва шавкат аз они Туст, зеро ки ҳар он чи дар осмон ва замин аст, аз они Туст. Худовандо! Салтанат аз они Туст, ва ту бар сари хама мутаол ҳастӣ.

12. Ва сарват ва чалол аз ҷониби Туст, ва Ту бар ҳама ҳоким ҳастӣ, ва қувват ва қудрат дар дасти Туст, ва ихтиёри бузург ва мустаҳкам кардани ҳама дар дасти Туст.

13. Ва алҳол, эй Худои мо, мо Туро ҳамд мегӯем, ва исми пуршукӯҳи Туро ситоиш мекунем.

14. Аммо ман кистам ва қавми ман чистанд, ки қувват дошта бошем чунин ионат диҳем? Зеро ки ҳама чиз аз ҷониби Туст, ва он чиро, ки аз дасти Ту гирифтаем, ба ту додаем.

15. Зеро ки мо ба ҳузури Ту ғариб ҳастем, ва мисли ҳамаи падарони худ меҳмон мебошем: айёми мо бар замин мисли соя аст, ва бақо надорад.

16. Эй Худованд Худои мо! Тамоми ин сарват, ки барои сохтани хонае ба исми қудси Ту муҳайё кардаем, аз дасти Туст, ва ҳамаи он аз они Туст.

17. Ва ман, эй Худои ман, медонам, ки Ту дилҳоро имтиҳон мекунӣ, ва ба росткорӣ тавачҷӯх менамоӣ; ман аз ростии дили худ тамоми ин ионатро додаам, ва алҳол мебинам, ки қавми Ту низ, ки дар ин ҷо мебошанд, бо шодмонӣ барои Ту ионат медиханд.

18. Эй Худованд Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил! Инро ба сурати абадӣ дар фикру андешаҳои дили қавми Худ нигоҳ дор, ва дилҳои онҳоро ба сӯи Худ равона намо.

19. Ва ба писарам Сулаймон дили комил бибахш, то ки аҳкоми Ту, шаҳодоти Ту ва фароизи Туро риоя намояд, ва ҳамаи инро ба амал оварад, ва қалъаеро, ки ман барояш тайёрӣ дидаам, бино кунад».

20. Ва Довуд ба тамоми ҷамоат гуфт: «Худованд Худои худро муборак хонед!» Ва тамоми ҷамоат Худованд Худои падарони худро муборак хонданд, ва ба Худованд ва ба подшоҳ таъзим карданд ва сачда бурданд.

21. Ва барои Худованд қурбониҳо забҳ карданд, ва фардои он рӯз барои Худованд қурбониҳои сӯхтанӣ тақдим карданд: ҳазор сар гов, ҳазор сар қўчқор, ҳазор сар гӯсфанд бо ҳадияҳои рехтании онҳо, ва қурбониҳои зиёде барои тамоми Исроил.

22. Ва дар он рӯз ба ҳузури Худованд бо шодмонии бузурге хӯрданд ва нӯшиданд; ва Сулаймон ибни Довудро дуҷумбора подшоҳ сохта, ба ҳузури Худованд ўро ба раисӣ, ва Содўқро ба кохинӣ тадҳин карданд.

Подшоҳ шудани Сулаймон. Фавти подшоҳ Довуд.

23. Ва Сулаймон бар тахти Худованд нишаста, ба ҷои падараш Довуд подшоҳӣ кард, ва комъёб гардид; ва тамоми Исроил ба ӯ итоат карданд.

24. Ва ҳамаи сардорон ва паҳлавонон, ва ҳамаи писарони подшоҳ Довуд низ ба подшоҳ Сулаймон тобеъ шуданд.

25. Ва Худованд Сулаймонро бузург гардонид, дар назари тамоми Исроил баланд бардошт, ва шукӯҳи салтанатро ба ӯ ато фармуд, ки ҳеч подшоҳи Исроил пеш аз ӯ ба он ноил нагардида буд.

26. Ва Довуд ибни Йисой бар тамоми Исроил подшоҳӣ кард.

27. Ва айёми подшоҳии ӯ бар Исроил чил сол буд: дар Хебрўн ҳафт сол подшоҳӣ кард, ва дар Ерусалим сию се сол подшоҳӣ кард.

28. Ва ӯ дар пирии некӯ, аз умр ва сарват ва ҷалол сергардида, фавт кард; ва писараш Сулаймон ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

29. Ва саргузашти подшоҳ Довуд, аз аввали умраш то охири он, дар навиштаҷоти Самуили басир, ва дар навиштаҷоти Нотони набӣ, ва дар навиштаҷоти Ҷоди пешбин тасвир ёфтааст, —

30. Бо тамоми салтанати ӯ ва зўрмандии ӯ, ва бо воқеаҳое ки ба ӯ, ва ба Исроил, ва ба ҳамаи салтанатҳои кишварҳо рӯй додааст.

КИТОБИ ДУЮМИ ВАҚОЕЪНОМА БОБИ ЯКУМ

*Подшоҳ шудани Сулаймон ва тақдим кардани қурбониҳо дар
Ҷибъӯн.*

1. Ва Сулаймон ибни Довуд дар салтанати худ мустаҳ-кам шуд, ва Худованд Худои ӯ бо ӯ буд, ва ӯро бузург гардонида, баланд бардошт.
2. Ва Сулаймон ба тамоми Исроил: ба мириҳазорҳо ва мирисадҳо, ва доварон, ва ҳамаи раисоне ки дар тамоми Исроил буданд, ба сардорони хонаводаҳо амр фармуд,
3. Ва Сулаймон, ва тамоми ҷамоат ҳамроҳи ӯ, ба суи баландие ки дар Ҷибъӯн буд, рафтанд, зеро хаймаи ҷомеи Худо, ки Мусо, бандаи Худо, онро дар биёбон сохта буд, дар он ҷо воқеъ буд.
4. Аммо сандуки Худоро Довуд аз Қирьят-Еорим ба маконе ки Довуд барояш тайёр карда буд, баровард, зеро ки барои он дар Ерусалим хаймае барафрошта буд.
5. Вале қурбонгоҳи мисине ки Басалъил ибни Урӣ ибни Ҳур сохта буд, дар Ҷибъӯн пеши маскани Худованд воқеъ буд; ва Сулаймон ва ҷамоат онро зиёрат карданд.
6. Ва Сулаймон дар он ҷо ба ҳузури Худованд назди қурбонгоҳи мисине ки пеши хаймаи ҷомеъ буд, баромада, ҳазор сар қурбонии сӯхтанӣ бар он тақдим намуд.

Рӯъёи Сулаймон ва илтимоси ӯ дар бораи атои ҳикмат.

7. Дар ҳамон шаб Худо ба Сулаймон зоҳир шуд, ва ба ӯ гуфт: «Талаб намо, чӣ чизе ба ту бидиҳам».
8. Ва Сулаймон ба Худо гуфт: «Ту ба падарам Довуд эҳсони азиме кардӣ, ва маро ба ҷои ӯ подшоҳ сохтӣ.
9. Алҳол, эй Худованд Худо, бигзор он сухане ки Ту ба падарам Довуд гуфтай, ба амал ояд, зеро ки Ту маро бар қавме ки мисли ғубори замин сершуморанд, подшоҳ сохтай.

10. Алҳол ҳикмат ва дониш ба ман ато намо, то ки ба ин қавм тавонам роҳбарӣ кунам, зеро кист, ки ин қавми бузурги Туро битавонад доварӣ намояд?»

11. Ва Худо ба Сулаймон гуфт: «Абзаски ин дилхоҳи ту буд, ва ту сарват, дорой ва ҷалол, ва ҷони душманонатро талаб накардӣ, ва низ умри дароз талаб накардӣ, балки ҳик-мат ва дониш барои худ талабидӣ, то қавми Маро, ки бар онҳо туро подшоҳ сохтаам, доварӣ намоӣ, —

12. Бинобар ин ҳикмат ва дониш ба ту ато карда шуд, ва Ман сарват ва дорой ва ҷалол ба ту хоҳам бахшид, ба ан-дозае ки подшоҳони пеш аз ту мисли он надоштанд, ва баъд аз ту мисли он нахоҳанд дошт».

13. Ва Сулаймон аз зиёрати баландие ки дар Цибъӯн буд, аз хузури хаймаи ҷомеъ ба Ерусалим омад, ва бар Исроил подшоҳӣ кард.

14. Ва Сулаймон аробаҳо ва саворагон ҷамъ кард: ӯ ҳазо-ру чорсад ароба ва дувоздаҳ ҳазор нафар саворагон дошт; ва ӯ онҳоро дар шаҳрҳои аробаҳо ва назди подшоҳ дар Ерусалим ҷойгир кард.

15. Ва подшоҳ нуқра ва тиллоро дар Ерусалим ба сангҳои кӯча баробар гардонид, ва ҷӯби арзро ба ҷӯби ҷумиз, ки дар пастӣ бисъёр мерӯяд, баробар сохт.

16. Ва аспонро барои Сулаймон аз Миср ва аз Қаве меоварданд: тоҷирони подшоҳ онҳоро аз Қаве ба баҳои муайян мехариданд.

17. Ва як аробаро аз Миср ба баҳои шашсад сикл нуқра харида меоварданд, ва як аспро — ба баҳои саду панҷоҳ сикл; ва ҳамчунин барои ҳамаи подшоҳони ҳиттиён ва под-шоҳони арамиён ба воситаи онҳо меоварданд.

БОБИ ДУЮМ

Сулаймон барои сохтани маъбад тайёрӣ мебинад.

1. ВА Сулаймон қарор дод, ки хонае ба исми Худо-ванд, ва хонае барои салтанати худаи бино кунад.

2. Ва Сулаймон ҳафтод ҳазор нафар барои боркашӣ, ва ҳаштод ҳазор нафар барои сангтарошӣ дар кӯҳистон, ва се ҳазору шашсад нафар барои назорати онҳо дар шумор овард.
3. Ва Сулаймон назди Ҳуром, подшоҳи Сӯр, фиристода, гуфт: «Чунон ки бо падарам Довуд рафтор намуда, барои ӯ чӯби арз фиристодаӣ, то ки хонае барои сукунати худ бино кунад, ончунон бо ман рафтор намо.
4. Инак, ман хонае ба исми Худованд Худои худ бино менамоям, то ки онро ба Ӯ тақдис кунам, бухури хушбӯе ба хузури Ӯ бисӯзонам, ва нони тақдими доимӣ ва қурбо-ниҳои сӯхтани субҳу шомро дар шанбеҳо ва навмоҳҳо ва идҳои Худованд Худои мо тақдим намоям, ки ин ба сурати абадӣ ба Исроил амр фармуда шудааст.
5. Ва хонае ки ман бино менамоям, бузург аст, зеро ки Худои мо аз ҳамаи худоён бузургтар аст.
6. Ва кист, ки қувват дошта бошад хонае барои Ӯ бино намояд, дар сурате ки фалак ва фалакулафлок наметавонад Ӯро гунҷоиш диҳад? Ва ман кистам, ки хонае барои Ӯ бино намоям? Магар фақат барои он ки ба хузури Ӯ бухур бисӯзонам.
7. Ва алҳол касеро ба ман бифирист, ки дар сохтани ашъё аз тилло ва нукра ва мис ва оҳан ва арғувон ва қирмиз ва лочвард моҳир бошад, ва кандакориро донад, то ки вай бо хунармандоне ки назди ман дар Яҳудо ва Ерусалим ҳастанд, ва онҳоро падарам Довуд тайёр кардааст, бошад.
8. Ва дарахтони арз, сарв ва сандал аз Лубнон барои ман бифирист, зеро ман медонам, ки бандагони ту аз ӯҳдаи буридани дарахтони Лубнон мебароянд; ва инак, бандагони ман бо бандагони ту хоҳанд буд,
9. То ки чӯбу тахтаи зиёде барои ман тайёр кунанд, зеро хонае ки ман бино менамоям, бузург ва аҷоиб хоҳад буд.
10. Ва инак, ман барои таъминоти дарахтбуроне ки дарахтбурӣ мекунанд, барои бандагони ту бист ҳазор кӯр гандум, ва бист ҳазор кӯр ҷав, ва бист ҳазор бат шароб, ва бист ҳазор бат равған медиҳам».

11. Ва Ҳуром, подшоҳи Сӯр, бо мактубе ҷавоб гардонида, ба Сулаймон фиристод: «Азбаски Худованд қавми Худро дӯст медорад, туро бар онҳо подшоҳ гардонидааст».

12. Ва Ҳуром гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, офаринандаи осмон ва замин, ки ба подшоҳ Довуд писари ҳақими соҳиби ақлу фаҳмо ато намудааст, ки вай хонае барои Худованд ва хонае барои салтанати худааш бино менамояд.

13. Ва алҳол ман Ҳуромро, ки марди ҳақими соҳибфаҳме аз хунармандони падари ман аст, фиристодам,

14. Ки вай писари зане аз духтарони Дон аст, ва падараш марди сӯрӣ буд; вай дар сохтани ашъё аз тилло ва нуқра ва мис ва оҳан ва санг ва чӯб ва арғувон ва лочвард ва катон ва қирмиз, ва дар иҷрои ҳар навъ кандакорӣ ва ҳар саноеи нафисае ки ба зиммаи вай бо якҷоягии хунармандони ту ва хунармандони оғоям, падарат Довуд, гузошта шавад, усто мебошад.

15. Ва алҳол, гандум ва ҷав ва равған ва шаробро, ки оғоям дар бораи онҳо сухан рондааст, ба бандагони худ бифирист.

16. Ва мо дарахтонро аз Лубнон ба миқдори дарқории ту бурида, ба шакли амадҳо бо роҳи баҳр ба Ёфӯ хоҳем овард, ва ту онҳоро ба Ерусалим хоҳӣ бурд».

17. Ва Сулаймон ҳамаи мардони ғариберо, ки дар замини Исроил буданд, баъд аз саршумории онҳо, ки падараш Довуд ба амал оварда буд, дар шумор овард, ва онҳо саду панҷоҳу се ҳазору шашсад нафар баромаданд.

18. Ва аз онҳо ҳафтод ҳазор нафарро ҳамчун боркашон, ва ҳаштод ҳазор нафарро ҳамчун сангтарошон дар кӯҳистон, ва се ҳазору шашсад нафарро ҳамчун нозироне ки қавро кор мефармоянд, таъин намуд.

БОБИ СЕЮМ

Ибтидои сохтмони маъбад.

1. ВА Сулаймон ба бино кардани хонаи Худованд дар Ерусалим, бар кӯҳи Мӯриё шурӯъ намуд, ки дар он ҷо Худо-

ванд ба падараш Довуд зоҳир шуда буд, ва Довуд ин чойро дар хирмангоҳи Орнони ябусӣ муқаррар карда буд.

2. Ва ӯ дар рӯзи дуҷуми моҳи дуҷум, дар соли чоруми подшоҳии худ ба бино кардан шурӯъ намуд.

Дар бораи андозаҳои маъбад ва масолеҳи бинокорӣ.

3. Ва ин аст асосҳое ки Сулаймон барои бино кардани хонаи Худо гузошт: дарозияш бо зироъҳо, бар ҳасби андо-заи аввала, шаст зироъ, ва фароҳияш — бист зироъ.

4. Ва дарозии равоқе ки пеши толор буд, мувофиқи фа-роҳии хона — бист зироъ, ва баландияш — саду бист; ва онро аз дарун бо тиллои холис пӯшонид.

5. Ва толори калонро бо чӯби сарв рӯйбаст намуд, ва онро бо тиллои холис пӯшонид, ва бар рӯяш нақши нахлҳо ва шилшилаҳоро ҳақ кард.

6. Ва хонаро барои зебой бо сангҳои гаронбаҳо тарсеъ дод, ва тиллои он тиллои Парвоим буд.

7. Ва хонаро, — болорҳо, остонаҳо, деворҳо ва дарҳои онро, — бо тилло рӯйбаст намуд, ва бар деворҳо каррубиён-ро ҳақ кард.

8. Ва хонаи қудси қудсҳоро сохт: дарозияш, мувофиқи фароҳии хона, бист зироъ, ва фароҳияш бист зироъ буд; ва онро бо тиллои хуб, ба миқдори шашсад киккар, рӯйбаст намуд.

9. Ва вазни меҳҳо панҷоҳ сикл тилло буд; ва болоҳо-наҳоро бо тилло рӯйбаст намуд.

10. Ва дар хонаи қудси қудсҳо ду каррубии мучассам-корӣ сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид.

11. Ва болҳои каррубиён бист зироъ дарозӣ дошт; як бол, ки: панҷ зироъ буд, ба девори хона мерасид, ва боли дигар, ки панҷ зироъ буд, ба боли каррубии дигар мерасид;

12. Ва боли каррубии дигар, ки панҷ зироъ буд, ба девори хона мерасид, ва боли дигараш, ки панҷ зироъ буд, ба боли каррубии дигар мечаспид.

13. Болҳои ин каррубиён ба дарозии бист зироъ паҳн шуда буд, ва онҳо бар пойҳои худ меистоданд, ва рӯйхошон ба сӯи хона буд.

14. Ва пардари аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва ка-тон сохт, ва нақши каррубиёнро бар он кашид

15. Ва пеши хона ду сутун сохт, ки дарозии онҳо сию панҷ зироъ буд; ва тоҷе ки бар сари ҳар яке аз онҳо буд, панҷ зироъ дарозӣ дошт.

16. Ва шилшилаҳо, мисли онҳое ки дар ҳарам буд, сохта, бар сари сутунҳо гузошт; ва сад анор сохта, бар шилши-лаҳо ниҳод.

17. Ва сутунҳоро пеши маъбад барқарор намуд, — якеро аз тарафи рост, ва дигареро аз тарафи чап; ва номи су-туни тарафи ростро Ёкин хонд, ва номи су-туни тарафи чап-ро — Бӯаз.

БОБИ ЧОРУМ

Давоми сохтмон.

1. Ва қурбонгоҳи мисин сохт, ки дарозияш бист зироъ, ва фароҳияш бист зироъ, ва қадаш даҳ зироъ буд.

2. Ва ҳавзи аз мис рехтае сохт, ки аз лаб то лабаш даҳ зироъ буд, шакли комилан доиравӣ дошт, ва қадаш панҷ зироъ буд, ва риштаи сӣ-зирой онро гирдогирд дар бар ме-гирифт.

3. Ва зери он сурати говон буд, ки онро гирдогирд дар бар мегирифт, ба тавре ки ба ҳар зироъ даҳ адад аз онҳо буд, ва онҳо ҳавзро гирдогирд дар бар мегирифт; ин говон ду қатор буда, баробари рехта шудани он рехта шуда буд.

4. Он бар дувоздаҳ гов меистод, ки се адади онҳо ба тарафи шимол менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ғарб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ҷануб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи шарқ менигарист, ва ҳавз аз боло бар онҳо меистод; ва ҳамаи пуштҳои онҳо дар тағи он буд.

5. Ва ғафсии он як вачаб буд, ва лабаш мисли лаби чилди гули савсан сохта шуда буд; ҳаҷми он гунҷоиши се ҳазор батро дошт.
6. Ва даҳ лаган сохт, ва аз онҳо панҷ ададро ба тарафи рост, ва панҷ ададро ба тарафи чап гузошт, то ки дар онҳо шустушӯ кунанд, — он чиро, ки ба қурбонии сӯхтанӣ таал-луқ дошт, дар онҳо мешустанд; ва ҳавз барои он буд, ки коҳинон дар он шустушӯ намоянд.
7. Ва даҳ чароғдони тилло мувофиқи дастури онҳо сохта, дар маъбад панҷ ададро ба тарафи рост, ва панҷ ададро ба тарафи чап гузошт.
8. Ва даҳ миз сохта, дар маъбад панҷ ададро ба тарафи рост, ва панҷ ададро ба тарафи чап гузошт; ва сад косаи тилло сохт.
9. Ва сахни коҳинон, ва сахни бузург, ва дарҳо барои сахн сохт; ва дарҳоро бо мис пӯшонид.
10. Ва ҳавзро дар тарафи рост, дар кунчи шарқи чанубӣ ҷойгир кард.
11. Ва Ҳуром дегҳо ва хокандозҳо ва косаҳо сохт; ва Ҳу-ром кореро, ки назди подшоҳ Сулаймон дар хонаи Худо ба ҷо меовард, ба анҷом расонид:
12. Ду сутун, ва ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд; ва ду шабака барои пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд;
13. Ва чорсад аноре ки барои ду шабака буд: ду қатор анорҳо барои ҳар шабака аз баҳри пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки болои сутунҳо буд;
14. Ва пояҳоро сохт, ва лаганҳоро бар пояҳо сохт;
15. Як ҳавз, ва дувоздаҳ говро, ки дар тағи он буд;
16. Ва дегҳо ва хокандозҳо ва чанголҳо, ва тамоми колои онҳоро, ки Ҳуром, хунарманди падараш, назди подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд сохт, аз миси сайқалӣ буд.
17. Онҳоро подшоҳ дар водии Ёрдун дар умқи гиле ки дар миёни Суккӯт ва Саредото буд, рехт.
18. Ва Сулаймон тамоми ин колоро он қадар бисъёр сохт, ки муайян кардани вазни мис ғайриимкон буд.

19. Ва Сулаймон тамоми колоеро, ки дар хонаи Худо буд, ва қурбонгоҳи тилло, ва мизҳоро, ки нони тақдим бар онҳо буд, сохт,

20. Ва чароғдонҳо ва чароғҳои онҳоро аз тиллои пок, то ки мувофиқи дастур пеши ҳарам даргиронида шавад;

21. Ва гулҳо ва чароғҳо ва анбӯрҳоро аз тилло, яъне аз зари холис;

22. Ва оташгиракҳо ва косаҳо ва қошукҳо ва мачмарҳоро аз тиллои пок; ва дарвозаи хонаро, — дарҳои дохилӣ ба сӯи қудси қудсҳо, ва дарҳои маъбад ба сӯи толор, — аз тилло.

БОБИ ПАНЧУМ

Сандуқи аҳд ба маъбад оварда шуд.

1. ВА тамоми коре ки Сулаймон барои хонаи Худованд ба чо овард, анҷом ёфт; ва Сулаймон он чиро, ки падараш Довуд вақф карда буд, овард, ва нуқра ва тилло ва тамоми колоро ба хазоини хонаи Худо супурд.

2. Он гоҳ Сулаймон пирони Исроил, ва ҳамаи сардорони сибтҳо, раисони хонаводаҳои банӣ-Исроилро дар Ерусалим чамъ кард, то ки сандуқи аҳди Худовандро аз шаҳри Довуд, ки Сион бошад, бароваранд.

3. Ва тамоми мардуми Исроил дар иди моҳи ҳафтум назди подшоҳ чамъ шуданд.

4. Ва ҳамаи пирони Исроил омаданд, ва левизодагон сандуқро бардоштанд.

5. Ва сандуқ, ва хаймаи ҷомеъ, ва тамоми колои муқад-дасро, ки дар хайма буд, бардоштанд, — онҳоро коҳинон ва левизодагон бардоштанд.

6. Ва подшоҳ Сулаймон ва тамоми ҷамоати Исроил, ки ба хузури ӯ назди сандуқ чамъ шуда буданд, гӯсфандон ва говонро қурбонӣ карданд, ки миқдори онҳоро, ба сабаби бисъёриашон, ба ҳисоб овардан ва муайян намудан мумкин набуд.

7. Ва коҳинон сандуқи аҳди Худовандро ба маконаш, ба ҳарामी хона, ба қудси қудсҳо, зери болҳои каррубиён дароварданд.

8. Ва каррубиён болҳошонро бар макони сандуқ паҳн мекарданд, ва каррубиён сандуқ ва дастакҳояшро аз боло мепошониданд.

9. Ва дастакҳоро пеш кашида дароз карданд, ба тавре ки сари дастакҳо аз сандуқе ки пеши ҳарам буд, аён мешуд, вале аз берун аён намешуд; ва онҳо то имрӯз дар он қост.

10. Дар сандуқ чизе набуд, ғайр аз лавҳҳои ки Мусо дар Ҳуриб дар он гузошт, вақте ки Худованд бо бани-Исроил, ҳангоми берун омаданашон аз Миср, аҳд баст.

11. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун коҳинон аз қудс берун омаданд, — зеро ҳамаи коҳиноне ки дар он ҷо буданд, худро, сарфи назар аз навбатҳошон, тақдис карданд,

12. Ва ҳамаи левизодагони муғаннӣ, яъне Ософ, Ҳеймон, Едутун, ва писаронашон, ва бародаронашон, либоси катон дар бар карда, бо санҷҳо ва барбатҳо ва удҳо ба тарафи шарқии қурбонгоҳ меистоданд, ва саду бист нафар коҳинон ҳамроҳи онҳо истода, карнай менавохтанд,

13. Ва ин карнайнавозон ва муғанниён мисли як тан ба-рои ҳамду санои Худованд якдилона овоз мебароварданд, ва ҳамин ки садои карнайҳо ва санҷҳо ва дигар асбоби мусиқиро баланд карда, Худовандро ҳамд гуфтанд, ки Ҷ некӯст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст, — он гоҳ хона, хонаи Худо-ванд, аз абр пур шуд,

14. Ва коҳинон, ба сабаби абр, натавонистанд барои хиз-мат биистанд, зеро ки ҷалоли Худованд хонаи Худоро пур карда буд.

БОБИ ШАШУМ

Нутқ ва дуои Сулаймон.

1. ОН гоҳ Сулаймон гуфт:

«Худованд гуфтааст, ки дар меғ сокин мешавад.

2. Вале ман хонае барои сукунати Ту бино намудаам, маконе барои он ки Ту дар он то абад сокин шавӣ».
3. Ва подшоҳ рӯи худро гардонида, тамоми чамоати Исроилро баракат дод, — ва тамоми чамоати Исроил меистоданд, —
4. Ва гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки бо даҳони Худ ба падарам Довуд сухан рондааст, ва бо дасти Худ онро ба ҷо овардааст! Ӯ гуфтааст:
5. "Аз рӯзе ки Ман қавми Худ Исроилро аз замини Миср берун овардаам, шахреро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои бино кардани хонае барнагузидаам, то ки исми Ман дар он бошад, ва касеро барнагузидаам, то ки вай бар қавми Ман Исроил раис бошад;
6. Валекин Ерусалимро баргузидам, то ки исми Ман дар он бошад, ва Довудро баргузидам, то ки вай бар қавми Ман Исроил бошад".
7. Ва дар дили падарам Довуд орзуе буд, ки хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кунад.
8. Вале Худованд ба падарам Довуд гуфт: "Чун дар дили ту орзуе буд, ки хонае ба исми Ман бино намой, хуб кардӣ, ки чунин орзуе дар дили худ доштӣ;
9. Аммо ту хонаро бино нахоҳӣ кард, балки писари ту, ки аз камари ту берун ояд, — ӯ хонаро ба исми Ман бино хоҳад кард".
10. Ва Худованд каломи Худро, ки ба забон ронда буд, ба ҷо овард, ва ман ба ҷои падарам Довуд ба майдон омадам ва, бар тибқи он чи Худованд гуфта буд, бар тахти Исроил нишастам, ва хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кардам.
11. Ва сандукеро дар он ҷо гузоштам, ки аҳди Худованд, ки онро бо бани-Исроил баста буд, дар он мебошад».
12. Ва ӯ пеши қурбонгоҳи Худованд, дар рӯ ба рӯи тамоми чамоати Исроил истода, дастҳои худро дароз кард, —
13. Зеро ки Сулаймон минбари мисине ки дарозияш панҷ зирӯ, ва фароҳияш панҷ зирӯ, ва қадаш се зирӯ буд, сохта, онро дар миёни сахн гузошта буд; ва бар он истода, дар рӯ ба

рӯи тамоми ҷамоати Исроил зону зад, ва дастҳои худро сӯи осмон дароз кард, —

14. Ва гуфт: «Эй Худованд Худои Исроил! Худое мисли Ту дар осмон ва замин нест; Ту ба бандагони Худ, ки ба ҳузури Ту бо тамоми дили худ рафтор менамоянд, аҳд ва эҳсонро нигоҳ медорӣ.

15. Ту он чиро, ки ба бандаи Худ — падарам Довуд — гуфтаӣ, риоя намудӣ; Ту бо даҳони Худ гуфтаӣ ва бо дасти Худ ба ҷо овардаӣ, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

16. Ва алҳол, эй Худованд Худои Исроил, барои бандаи Худ, падарам Довуд, он каломро риоя намо, ки ба ӯ гуфтаӣ: "Касе ки ба ҳузури Ман бар тахти Исроил биншинад, барои ту хотима нахоҳад ёфт, ба шарте ки писаронат роҳҳои худро нигоҳ дошта, мувофиқи шариати Ман рафтор намоянд, чунон ки ту ба ҳузури Ман рафтор намудаӣ".

17. Ва алҳол, эй Худованд Худои Исроил, бигзор каломи Ту, ки ба бандаи Худ Довуд гуфтаӣ, собит шавад!

18. Оё дар ҳақиқат Худо бар замин бо одамизод сокин мешавад? Охир, осмон ва фалакулафлок наметавонад Туро гунҷоиш диҳад, чӣ ҷои ин хонае ки ман бино кардаам.

19. Валекин, эй Худованд Худои ман, ба дуои бандаи Худ ва ба истифосаи вай тавачҷӯҳ намо, то тазарруъ ва дуоеро, ки бандаат ба ҳузури Ту мегӯяд, бишнавай,

20. Ва чашмони Ту бар ин хона, бар ин маконе ки дар бо-раи он гуфтаӣ: "Исми Ман дар он ҷо хоҳад буд", шабу рӯз воз бошад, ва Ту дуоеро, ки бандаат дар ин макон мегӯяд, бишнавай.

21. Ва Ту истифосаҳои бандаи Худ ва қавми Худ Исро-илро, ки дар ин макон дуо мегӯянд, бишнавай, ва онро аз ҷои сукунати Худ, аз осмон бишнавай, ва шунида, биомурз.

22. Агар касе нисбат ба ёри худ гуноҳ карда, ба қасам хӯрдан маҷбур шавад, ва омада, пеши қурбонгоҳи Ту дар ин хона қасам хӯрад, —

23. Он гоҳ Ту аз осмон бишнавай, ва амал намуда, бар бандагонат доварӣ намо, то ки сазои шарирро дода, рафто-рашро

ба сараш баргардонӣ, ва одилро сафед карда, бар тибки адолаташ ба вай подош диҳӣ.

24. Ва агар қавми Ту Исроил барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, пеши душман мағлуб шаванд, ва сӯи Ту рӯчӯъ намуда ва исми Ту ро ҳамду сано хонда, пеши Ту дар ин хона дуо гӯянд ва истифоса кунанд, —

25. Он гоҳ Ту аз осмон бишнава, ва гуноҳи қавми Худ Исроилро биомурз, ва онҳоро ба замин ки ба онҳо ва ба падаронашон додай, баргардон.

26. Ҳангоме ки осмон баста шавад ва барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, борон наборад, ва дар ин макон дуо гуфта ва исми Ту ро ҳамду сано хонда, аз гуноҳи худ тавба кунанд, чунки Ту онҳоро фурӯ нишондай, —

27. Он гоҳ Ту аз осмон бишнава, ва гуноҳи бандагони Худ ва қавми Худ Исроилро омурзида, роҳи некӯро, ки бо он бояд бираванд, ба онҳо нишон бидеҳ, ва бар замини Худ, ки онро ба қавми Худ барои мерос додай, борон би-
фирист.

28. Агар дар замин қаҳтӣ рӯй диҳад, агар вабо ояд, агар боди самум, хушксолӣ, малах ва кирмак пайдо шавад, агар душманонашон онҳоро дар шаҳрҳои заминашон ба танг оваранд, агар ягон мусибат ва ягон беморӣ ба вуқӯъ ояд, —

29. Он гоҳ ҳар дуо ва ҳар истифосаро, ки аз ҷониби ҳар одам ва аз ҷониби тамоми қавми Ту гуфта мешавад, вақте ки ҳар яке аз онҳо мусибати худ ва дарди худро ме-
до-нанд ва дастҳои худро сӯи ин хона дароз мекунанд, —

30. Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнава ва би-
омурз, ва ба ҳар кас, ки дили варо медонӣ, бар тибки тамоми рафтораш подош деҳ, зеро ки танҳо Ту донандаи дилҳои та-
моми банӣ-одам ҳастӣ,

31. То ки онҳо аз Ту ҳаросон бошанд ва дар тамоми айёми зиндагии худ ба рӯи замин ки Ту ба падарони мо додай, бо роҳҳои Ту бираванд.

32. Ва ҳамчунин аҷнабиरो, ки аз ҷумлаи қавми Ту Исроил набошад, вале ба хотири исми бузурги Ту ва дасти қавии Ту

ва бозуи тӯлонии Ту аз замини дурдасте омада бошад, ва омада, сӯи ин хона дуо гӯяд, —

33. Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнава, ва ҳар он чиро, ки он аҷнабӣ сӯи Ту хонда дархост намояд, ба амал овар, то ки ҳамаи қавмҳои замин исми Туро биш-носанд, ва аз Ту мисли қавми Ту Исроил ҳаросон бошанд, ва бидонанд, ки исми Ту бар ин хонае ки ман бино кар-даам, хонда шудааст.

34. Ҳангоме ки қавми Ту ба ҷанги зидди душманони худ, бо роҳе ки Ту онҳоро фиристодаӣ, берун оянд, ва ба ин шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бшо кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Ту дуо гӯянд, —

35. Он гоҳ Ту аз осмон дуо ва истиғосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар.

36. Ҳангоме ки онҳо пеши Ту гуноҳ кунанд, — зеро касе нест, ки гуноҳ накунад, — ва Ту бар онҳо ғазаб карда, он-хоро ба душман таслим намоӣ, ва асиркунандагонашон онҳоро ба замини дур ё наздик бибаранд,

37. Ва ҳангоме ки онҳо дар замине ки он ҷо асир бошанд, ба худ омада тавба кунанд, ва дар замини асирии худ ба сӯи Ту истиғоса намуда, гӯянд: "Мо гуноҳ карда ва осӣ шуда, рафтори шарирона кардем",

38. Ва ҳангоме ки онҳо дар замини асирии худ, ки ба он ҷо онҳоро ба асирӣ бурдаанд, бо тамоми дили худ ва бо та-моми ҷони худ сӯи Ту баргарданд, ва ба замине ки Ту ба падаронашон додаӣ, ва ба шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Ту дуо гӯянд, —

39. Он гоҳ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, дуо ва истиғосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар, ва қавми Худро, ки пеши Ту гуноҳ кардаанд, биомурз.

40. Алҳол, эй Худои ман, бигзор ҷашмони Ту воз бошад, ва гӯшҳои Ту ба дуо ки дар ин макон гуфта мешавад, шу-наво бошад.

41. Ва алҳол, эй Худованд Худо, ба сӯи оромгоҳи Худ бархез, — Ту ва сандуқи кудрати Ту; коҳинони Ту, эй Худованд

Худо, чомаи начот хоҳанд пӯшид, ва порсоёни Ту ба некӯӣ шод хоҳанд шуд.

42. Эӣ Худованд Худо! Рӯи масеҳи Худро барнагардон, эҳсонҳои бандаи Худ Довудро ба ёд овар».

БОБИ ҲАФТУМ

Қурбониҳо ва иди ботантана.

1. Ва ҳангоме ки Сулаймон гуфтани дуоро ба анҷом расонид, оташе аз осмон фурӯд омада, қурбонии сӯхтанӣ ва забҳҳоро сӯзонид, ва ҷалоли Худованд хонаро пур кард.

2. Ва коҳинон натавонистанд ба хонаи Худованд дохил шаванд, зеро ки ҷалоли Худованд хонаи Худовандро пур карда буд.

3. Ва тамоми банӣ-Исроил фурӯд омадани оташ ва ҷалоли Худовандро бар хона диданд, ва рӯӣ бар замини сангфарш афтада, сачда бурданд, ва Худовандро ҳамду сано хонданд, зеро ки Ё некӯст, зеро ки эҳсони Ё то абад аст.

4. Ва подшоҳ ва тамоми қавм қурбониҳо ба ҳузури Худованд забҳ карданд.

5. Ва подшоҳ Сулаймон бисту ду ҳазор гов ва саду бист ҳазор гӯсфанд қурбонӣ кард; ва подшоҳ ва тамоми қавм хонаи Худоро такдис карданд.

6. Ва коҳинон дар навбатдории худ меистоданд, ва левизодагон бо асбоби суруди Худованд буданд, ки подшоҳ Довуд онҳоро барои ҳамду санои Худованд сохта буд, зеро ки эҳсони Ё то абад аст, ва Довуд ба воситаи онҳо ҳамду сано мегуфт; ва коҳинон дар рӯ ба рӯи онҳо карнай мена-вохтанд, ва тамоми Исроил меистоданд.

7. Ва Сулаймон миёнаи сахро, ки пеши хонаи Худованд буд, такдис намуд, чунки қурбониҳои сӯхтанӣ ва чар-буи қурбониҳои саломатиро дар он ҷо такдис кард, зеро қурбонгоҳи мисине ки Сулаймон сохта буд, қурбониҳои сӯх-

танӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва чарбуи қурбониҳоро натавонист гунҷоиш диҳад.

8. Ва Сулаймон дар он вақт ҳафт рӯз ид кард, ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ буданд, ки ин ҷамоати бағоят бузург аз даромадгоҳи Ҳамот то водии Миср ҷамъ омада буданд;

9. Ва дар рӯзи ҳаштум ҷамъомади ботантанаи идонае барпо карданд, зеро ки тақдиси қурбонгоҳро ҳафт рӯз, ва идро ҳафт рӯз ба амал оварданд.

10. Ва дар рӯзи бисту сеюми моҳи ҳафтум ӯ қавмро ба хаймаҳошон фиристонд, ки онҳо ба сабаби некие ки Худованд ба Довуд ва Сулаймон ва қавми Худ Исроил карда буд, хурсанд ва дилшод буданд.

11. Ва Сулаймон хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро ба анҷом расонид; ва ҳар он чи орзуи дили Сулаймон буд, ки дар хонаи Худованд ва дар хонаи худаш ба амал оварад, муваффақият ёфт.

Худованд ба Сулаймон зоҳир мешавад.

12. Ва Худованд шабона ба Сулаймон зоҳир шуд, ва ба ӯ гуфт: «Дуои туро шунидам, ва ин маконро барои Худ баргузидам, то ки хонаи қурбониҳо гардад.

13. Агар осмонро бибандам, ва борон наборад, ва агар ба малах фармон диҳам, ки ҳосили заминро бихӯрад, ва агар вабое бар қавми Худ бифиристам,

14. Ва қавми Ман, ки ба исми Ман номида шудаанд, гардан фуруварда, дуо гӯянд ва рӯи Маро ҷӯё шаванд, ва аз роҳҳои бади худ баргарданд, — он гоҳ Ман аз осмон шунида, гуноҳҳои онҳоро хоҳам омурзид, ва замини онҳоро шифо хоҳам дод.

15. Алҳол чашмони Ман воз ва гӯшҳои Ман ба дуое ки дар ин макон гуфта мешавад, шунаво хоҳад буд.

16. Ва алҳол Ман ин хонаро баргузидам ва такдис кар-дам, то ки исми Ман то абад дар он бошад; ва чашмони Ман ва дили Ман тамоми айём дар ин чо хоҳад буд.

17. Ва агар ту ба ҳузури Ман, чунон ки падарат Довуд рафтор менамуд, рафтор намой, ва ҳар чиро, ки Ман ба ту амр фармудаам, ба чо оварӣ, ва фароизу аҳкоми Маро нигоҳ дорӣ,

18. Ман тахти салтанати туро устувор хоҳам кард, чунон ки бо падарат Довуд аҳд баста, гуфтаам: "Аз ту касе ки бар Исроил ҳоким бошад, аз миён нахоҳад рафт".

19. Валекин агар шумо рӯй гардонида, аҳкому фароизеро, ки ба шумо додаам, тарк кунед, ва рафта, худоёни дигар-ро ибодат намоед, ва ба онҳо сачда баред, —

20. Ман онҳоро аз замини Худ, ки ба онҳо додаам, решақан хоҳам кард, ва ин хонаро, ки ба исми Худ такдис намудаам, аз ҳузури Худ дур хоҳам андохт, ва онро дар миёни ҳамаи қавмҳо зарбулмасал ва хандахариш хоҳам гардонид.

21. Ва дар ҳаққи ин хона, ки олишукӯҳ буд, ҳар касе ки аз пеши он бигзарад, аз харобии он дар ҳайрат монда, хоҳад гуфт: "Аз чӣ сабаб Худованд ба ин замин ва ба ин хона чунин амал намудааст?"

22. Ва хоҳанд гуфт: "Аз он сабаб, ки онҳо Худованд Худои падарони худро, ки онҳоро аз замини Миср берун оварда буд, тарк карданд, ва худоёни дигарро пайравӣ намуда, ба онҳо сачда бурданд ва онҳоро ибодат карданд; бинобар ин тамоми ин мусибатро ба сари онҳо овардааст"».

БОБИ ҲАШТУМ

Корҳои Сулаймон ва ҷалони ӯ.

1. ВА баъд аз гузаштани бист сол, ки дар ин муддат Сулаймон хонаи Худованд ва хонаи худаширо бино кард, —

2. Шаҳрҳоеро, ки Хуром ба Сулаймон дода буд, Сулаймон обод кард, ва банӣ-Исроилро дар онҳо сокин гардонид.

3. Ва Сулаймон ба Ҳамот-Субо рафта, бар он дастболо шуд.

4. Ва Тадмӯрро дар биёбон бино кард, ва шахрҳои захираҳоро, ки дар Ҳамот бино карда буд, ба анҷом расонид.
5. Ва Байт-Ҳӯрӯни боло ва Байт-Ҳӯрӯни поёнро бино кард, ки шахрҳои ҳисордори дорои деворҳо, дарвозаҳо ва ғалақаҳо буд;
6. Ва низ Баалот, ва ҳамаи шахрҳои захираҳоро, ки Су-лаймон дошт, ва ҳамаи шахрҳои аробаҳо, ва шахрҳои са-ворагон, ва ҳар он чиро, ки Сулаймон орзу дошт дар Еру-салим ва дар Лубнон, ва дар тамоми замини салтанати худ бино кунад.
7. Тамоми қавме ки аз ҳиттиён ва амӯриён ва фариз-зиён ва хиввиён ва ябусиён боқӣ монда буданд, онҳое ки аз Исроил набуданд,
8. Яъне аз фарзандони онҳо, ки баъд аз онҳо дар замин боқӣ монда буданд, ва онҳоро банӣ-Исроил маҳв накарда буданд, — ба зиммаи онҳо Сулаймон хироч гузошт, ки то имрӯз чунин аст.
9. Валекин аз банӣ-Исроил Сулаймон барои корҳои худ касеро ӯҳдадор нагардонид, зеро ки онҳо ҷанговарон ва мирони саркардаи ӯ ва сардорони аробаҳо ва саворагони ӯ буданд.
10. Ва сарнозироне ки подшоҳ Сулаймон дошт, дусаду панҷоҳ нафар буданд, ки ба қавм сардорӣ мекарданд.
11. Ва духтари фиръавнро Сулаймон аз шаҳри Довуд ба хонае ки барои вай бино карда буд, кӯчонид, зеро ки гуфт: «Зани ман дар хонаи Довуд, подшоҳи Исроил, сокин нахоҳад шуд, чунки ҳамаи ҷойҳое ки сандуқи Худованд ба онҳо до-хил шудааст, муқаддас аст».
12. Он гоҳ Сулаймон бар қурбонгоҳе ки пеши равоқ бино карда буд, қурбониҳои сӯхтаниро барои Худованд тақдим менамуд:
13. Қурбониҳои сӯхтаниро барои ҳар рӯз бар тибқи фармудаи Мусо, барои шанбеҳо, ва барои навмоҳҳо, ва барои идҳо се маротиба дар як сол: дар иди фатир, ва дар иди ҳафта-ҳо, ва дар иди хаймаҳо.

14. Ва бар тибқи дастури падараш Довуд, гурӯҳҳои коҳинро бар хизматашон таъин намуд; ва левизодагонро — бар навбатҳошон, то ки ҳамду сано хонанд ва назди коҳинон хизмати муқаррариро барои ҳар рӯз ба ҷо оваранд; ва дарбонро — бар ҳасби гурӯҳҳошон назди ҳар дарвоза; зеро ки фармудаи Довуд, марди Худо, чунин буд.

15. Ва онҳо аз амре ки подшоҳ ба коҳинон ва левизодагон дар ҳар бобат ва дар хусуси ҳазоин дода буд, дур намешуданд.

16. Ва тамоми кори Сулаймон аз рӯзи ниҳодани бунёди хонаи Худованд то вақти анҷом ёфтани он ҳамин тавр сурат гирифта, хонаи Худованд ба анҷоми комил расид.

17. Он гоҳ Сулаймон ба Эсьюн-Цобар ва ба Эйлат, ки бар соҳили баҳр, дар замини Адӯм аст, рафт.

18. Ва Ҳуром ба ӯ ба воситаи навкарони худ киштиҳо ва ғуломоне фиристод, ки даръёгардиро медонистанд, ва онҳо бо навкарони Сулаймон ба Ӯфир рафтанд, ва аз он ҷо чорсаду панҷоҳ киккар тилло гирифта, ба подшоҳ Сулаймон оварданд.

БОБИ НУҲУМ

Сулаймон ва маликаи Сабо.

1. Ва маликаи Сабо овозаи Сулаймонро шунид, ва бо аҳли рикоби зиёде ва бо шутуроне ки атриёт ва тиллои бисёр ва сангҳои гаронбаҳо бар онҳо бор карда шуда буд, ба Ерусалим омад, то ки Сулаймонро бо муаммоҳо имтиҳон кунад; ва назди Сулаймон омада, бо ӯ аз ҳар ҷи дар дилаш буд, гуфтугӯ кард.

2. Ва Сулаймон ҳамаи суханони варо ба вай баён намуд, ва чизе аз Сулаймон пӯшида намонд, ки ба вай баён накарда бошад.

3. Ва чун маликаи Сабо ҳикмати Сулаймонро дид, ва низ хонаеро, ки ӯ бино карда буд,

4. Ва таомҳои суфраи ӯро, ва шинухези навкарони ӯро, ва рафтори хизматгорони ӯро, ва либосҳои онҳоро, ва соқиёни ӯро, ва либосҳои онҳоро, ва ҳашаматеро, ки ӯ бо он ба хонаи Худованд мебаромад, — вай тамоман моту мабхут гардид,

5. Ва ба подшоҳ гуфт: «Он сухане ки ман дар кишвари худ дар бораи корҳо ва ҳикмати ту шунидаам, рост будааст.
6. Вале ман ба суханони онҳо бовар накарда будам, то даме ки омада, бо чашмони худ дидам; ва инак, ҳатто нисфи ҳикмати бузурги ту ба ман маълум нашуда будааст: аз овозае ки ман шунида будам, ту бартарӣ дорӣ.
7. Хушо одамони ту, хушо ин навкарони ту, ки ба ҳузури ту ҳамеша меистанд ва ҳикмати туро мешунаванд!
8. Муборак аст Худованд Худои ту, ки бар ту таваҷҷӯҳ намуда, туро бар тахти Худ нишонидаст, то ки барои Худованд Худоят подшоҳ бошӣ! Азбаски Худои ту Исроилро дӯст медорад, то ки онҳоро ба сурати абадӣ устувор созад, бинобар ин туро бар онҳо ба подшоҳӣ таъин намудааст, то ки доварӣ ва адолатро ба амал оварӣ».
9. Ва ба подшоҳ саду бист киккар тилло, ва атриёти бағоят зиёде, ва сангҳои гаронбаҳо инъом кард; мисли он атриёте ки маликаи Сабо ба подшоҳ Сулаймон инъом кард, ҳаргиз набуд.
10. Ва низ навкарони Хуром ва навкарони Сулаймон, ки тилло аз Ёфир оварда буданд, чӯби сандал ва сангҳои гаронбаҳо оварданд.
11. Ва подшоҳ аз чӯби сандал зинапояҳо барои хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ, ва барбатҳо ва удҳо барои муғанниён сохт; ва мисли он пештар дар замини Яҳудо дида нашуда буд.
12. Ва подшоҳ Сулаймон ба маликаи Сабо ҳар чизи дилхоҳи варо, ки талабида буд, дод, ба замми он чи дар ивази инъоми ба подшоҳ овардаи вай дода шуд. Ва вай бо навкаронаш рӯ ба ҷониби кишвари худ ниҳода, равона шуд.

Сарвати Сулаймон ва даромадҳои бузурги ӯ.

13. Ва вазни тиллое ки дар як сол назди Сулаймон меомад, шашсаду шасту шаш киккар тилло буд,

14. Илова бар он чи бозоргонон ва савдогарон меоварданд; ва ҳамаи подшоҳони араб ва ҳокимони вилоятҳо низ тилло ва нуқра барон Сулаймон меоварданд.
15. Ва подшоҳ Сулаймон дусад сипари калон аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар шашсад сикл тиллои кӯфта сарф шуд,
16. Ва сесад сипари хурд аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар сесад сикл тилло сарф шуд; ва подшоҳ онҳоро дар хонаи ҷангали Лубнон гузошт.
17. Ва подшоҳ тахти калоне аз оҷ сохт, ва онро бо зари холис пӯшонид.
18. Ва тахт шаш зинапоя дошт, ва пойандози тиллоӣ, ки ба тахт пайванд буд; ва дастмонакҳо аз ду тарафи нише-мангоҳ буд, ва ду шер аз паҳлуи дастмонакҳо меистод.
19. Ва дувоздаҳ шер дар он ҷо бар шаш зинапоя аз ду тараф меистод; дар ягон мамлакат мисли он сохта нашуда буд.
20. Ва ҳамаи зарфҳои нӯшидани подшоҳ Сулаймон аз тилло буд, ва ҳамаи зарфҳои хонаи ҷангали Лубнон аз зари холис буд; аз нуқра чизе набуд: он дар айёми Сулаймон ҳеҷ қимате надошт.
21. Зеро подшоҳ киштиҳо дошт, ки бо навкарони Ҳуром ба Таршиш мерафт; дар се сол як дафъа киштиҳои таршишӣ омада, тилло ва нуқра, оҷ ва маймунҳо ва товусҳо меовард.
22. Ва подшоҳ Сулаймон аз ҷихати сарват ва ҳикмат аз ҳамаи подшоҳони рӯи замин бузургтар гардид.
23. Ва ҳамаи подшоҳони рӯи замин толиби дидори Сулаймон буданд, то ҳикматеро, ки Худо дар дили ӯ ниҳода буд, бишнаванд.
24. Ва онҳо ҳар яке ҳадияи худро: колои нуқра ва ко-лои тилло, ва либос, аслиҳа ва атриёт, аспон ва хачирон сол ба сол меоварданд.
25. Ва Сулаймон чор ҳазор охур барои аспон ва аробаҳо, ва дувоздаҳ ҳазор саворагон дошт, ва онҳоро дар шаҳрҳои аробаҳо ва назди подшоҳ дар Ерусалим ҷойгир кард.
26. Ва ӯ бар ҳамаи подшоҳон аз наҳр то замини фалиш-тиён ва то сарҳади Миср ҳукмронӣ мекард.

27. Ва подшоҳ нукраро дар Ерусалим ба сангҳои кӯча баробар гардонид, ва чӯби арзро ба чӯби ҷумиз, ки дар пастӣ бисъёр мерӯяд, баробар сохт.

28. Ва аспонро барои Сулаймон аз Миср ва аз ҳамаи кишварҳо меоварданд.

Фавти Сулаймон.

29. Ва бақияи аъмоли Сулаймон, аз аввал то охир, дар навиштаҷоти Нотони набӣ, ва дар нубуввати Аҳиёи шилӯнӣ, ва дар рӯёи Ёдӯи ғайбгӯй дар ҳаққи Ёробъом ибни Набот навишта шудааст.

30. Ва Сулаймон чил сол дар Ерусалим бар тамоми Исроил подшоҳӣ кард.

31. Ва Сулаймон бо падарони худ хобид, ва ўро дар шаҳри падараш Довуд дафн карданд; ва писараш Раҳабъом ба ҷои ў подшоҳ шуд.

БОБИ ДАҲУМ

Подшоҳии Раҳабъом.

1. Ва Раҳабъом ба Шакем рафт, зеро ки тамоми Исроил ба Шакем омаданд, то ки ўро подшоҳ кунанд.

2. Ва ҳангоме ки Ёробъом инро шунид, — ва ў дар Миср буд, чунки аз пеши подшоҳ Сулаймон гурехта буд, — ва Ёробъом аз Миср баргашт.

3. Ва фиристода, ўро хонданд; ва Ёробъом ва тамоми Исроил омаданд, ва ба Раҳабъом сухан ронда, гуфтанд:

4. «Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту алҳол хизмати саҳти падарат ва юғи гарони варо, ки бар мо ниҳода буд, сабук гардон, ва мо хизмати туро ба ҷо хоҳем овард».

5. Ва ў ба онҳо гуфт: «Баъд аз се рӯз назди ман биёед». Ва қавм рафтанд.

6. Ва подшоҳ Раҳабъом аз пироне ки ба хузури падараш Сулаймон, дар вақти зинда будани вай, меистоданд, машварат

пурсида, гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам?»»

7. Ва онҳо ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Агар ту ба ин қавм меҳрубон бошӣ ва дилашонро ба даст оварӣ, ва ба онҳо суханони нек гӯӣ, онҳо тамоми айём бандагони ту хоҳанд буд».

8. Вале ӯ машваратеро, ки пирон ба ӯ доданд, рад на-муд, ва аз ҷавононе ки бо ӯ калон шуда буданд ва ба ҳу-зураш меистоданд, машварат пурсид,

9. Ва ба онҳо гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам, ки онҳо ба ман сухан ронда, гуфтанд: "Юғеро, ки падарат бар мо ниҳода буд, сабук гардон"?»

10. Ва он ҷавонон, ки бо ӯ калон шуда буданд, ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Ба ин қавме ки ба ту сухан ронда, гуфтаанд: "Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту онро барои мо сабук гардон", — ту ба онҳо чунин бигӯ: "Ангушти хурди ман аз камари падарам ғафстар аст;

11. Ва алҳол, падарам юғи гароне бар шумо ниҳода буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гаронтар хоҳам кард; падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо медод, вале ман шуморо бо нешҳои каждум ҷазо хоҳам дод"».

Тақсим шудани мамлакат.

Ёробъом бар Исроил подшоҳ, мегардад.

12. Ва Ёробъом ва тамоми қавм дар рӯзи сеюм назди Раҳабъом омаданд, чунон ки подшоҳ сухан ронда, гуфта буд: «Дар рӯзи сеюм назди ман биёед».

13. Ва подшоҳ ба онҳо ҷавоби саҳт гардонид; ва подшоҳ Раҳабъом машварати пиронро рад кард.

14. Ва бар тибқи машварати ҷавонон ба онҳо гуфт: «Падарам юғи шуморо гарон карда буд, вале ман онро боз ҳам гаронтар хоҳам кард; падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо медод, вале ман — бо нешҳои каждум».

15. Ва подшоҳ ба қавм гӯш надод, зеро ки ин аз ҷониби Худо насиб шуда буд, то ки Худованд каломи Худро, ки ба воситаи Аҳиёи шилӯнӣ ба Ёробъом ибни Набот гуфта буд, ба амал оварад.

16. Ва тамоми Исроил диданд, ки подшоҳ ба онҳо гӯш надод, ва қавм ба подшоҳ ҷавоб гардонид, гуфтанд: «На ҳиссаест моро дар Довуд, ва на меросе дар писари Ёисой. Эй Исроил, ба хаймаҳои худ биравед! Эй Довуд, акнун дар фикри хонаи худ бош!» Ва тамоми Исроил ба хаймаҳои худ рафтанд.

17. Вале бар он банӣ-Исроил, ки дар шаҳрҳои Яхудо сукунат доштанд, Раҳабъом подшоҳӣ мекард.

18. Ва подшоҳ Раҳабъом Ҳадӯромро, ки сардори хироч буд, фиристод, вале банӣ-Исроил ӯро сангборон карданд, ва ӯ мурд; ва подшоҳ Раҳабъом шитобон ба ароба савор шуд, то ки ба Ерусалим бигрезад.

19. Ва Исроил ба зидди хонадони Довуд балво карданд, ки то имрӯз давом дорад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Раҳабъом ба Ерусалим бармегардад.

1. Ва Раҳабъом ба Ерусалим омада, аз хонадони Яхудо ва Бинъёмин саду ҳаштод ҳазор ҷанговарони гузинро ҷамъ овард, то ки бо Исроил ҷанг карда, салтанатро ба Раҳабъом баргардонад.

2. Ва каломи Худо бар Шамаъёху, марди Худо, нозил шуда, гуфт:

3. «Ба Раҳабъом ибни Сулаймон, подшоҳи Яхудо, ва ба тамоми Исроил, ки дар Яхудо ва Бинъёмин мебошанд, бигӯй:

4. "Худованд чунин мегӯяд: набароед ва бо бародарони худ ҷанг накунед! Ҳар яке ба хонаи худ баргардед, зеро ки ин аз ҷониби Ман шудааст". Ва онҳо ба каломи Худо-ванд гӯш доданд, ва аз юриши зидди Ёробъом баргаштанд.

5. Ва Раҳабъом дар Ерусалим сокин шуд; ва шаҳрҳои хисордор дар Яҳудо бино кард;
6. Ва Байт-Лаҳм, ва Эйтум, ва Тақӯо,
7. Ва Байт-Сур, ва Сӯкӯ, ва Адулло,м,
8. Ва Чат, ва Морешо, ва Зиф,
9. Ва Адуроим, ва Лохиш, ва Азиқо,
10. Ва Соръо, ва Аёлӯн, ва Ҳебрӯнро бино кард, ки шаҳрҳои хисордор дар Яҳудо ва Бинъёмин мебошанд.
11. Ва хисорҳоро мустаҳкам карда, дар онҳо волиён ва захираҳои хӯрокворӣ ва равған ва шароб гузошт.
12. Ва ба ҳар шаҳр сипарҳо ва найзаҳо дода, онҳоро бағоят мустаҳкам намуд. Ва Яҳудо ва Бинъёмин дар ихтиёри ӯ монданд.
13. Ва коҳинон ва левизодагон ки дар тамоми Исроил буданд, аз тамоми ҳудуда худ назди ӯ чамъ шуданд,
14. Зеро ки левизодагон ҳаволии шаҳрҳо ва амлоки худро тарк карда, ба Яҳудо ва Ерусалим омаданд, чунки Ёробъом бо писаронаш онҳоро аз қаҳонати Худованд дур карда буд,
15. Ва барои худ коҳинонро аз баҳри баландиҳо ва нар-бузҳо ва гӯсолаҳое ки сохта буд, таъин намуд.
16. Ва аз қафои левизодагон аз ҳамаи сибтҳои Исроил ка-соне ки дили худро толиби Худованд Худои Исроил гардо-нида буданд, ба Ерусалим омаданд, то ки барои Худованд Худои падарони худ қурбонӣ кунанд.
17. Ва онҳо салтанати Яҳудоро мустаҳкам карданд, ва Раҳабъом ибни Сулаймонро се сол тақвият доданд, зеро ки се сол бо роҳи Довуд ва Сулаймон мерафтанд.
18. Ва Раҳабъом Моҳалатро ба занӣ гирифт, ки вай духтари Еримӯт ибни Довуд ва Абихаил бинти Элиоб ибни Йисой буд.
19. Ва вай барои ӯ писарон: Еуш ва Шамаръё ва Зоҳамро зод.
20. Ва баъд аз вай Маако бинти Абшолӯмро гирифт, ва вай барои ӯ Абиё ва Аттай ва Зизо ва Шелӯмитро зод.
21. Ва Раҳабъом Маако бинти Абшолӯмро аз ҳамаи за-нон ва суррияғони худ зиёдтар дӯст медошт, зеро ки ҳаж-дах зан

гирифта буд, ва шаст суррия дошт; ва бисту ҳашт писар ва шаст духтар ба дунъё овард.

22. Ва Раҳабъом Абиё писари Маакоро сардор таъин кард, то ки бар бародаронаш раис бошад, зеро ки ният дошт варо подшоҳ созад.

23. Ва оқилона амал намуда, ҳамаи писаронашро ба ҳамаи заминҳои Яҳудо ва Бинъёмин, ба ҳамаи шахрҳои ҳисордор фиристод, ва барояшон нафақаи калон таъин намуд, ва занони бисъёр пайдо кард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Раҳабъом гирифтори бутпарастӣ мешавад.

1. Ва хангоме ки салтанати Раҳабъом пойдор гардида, қувват гирифт, ӯ шариати Худовандро тарк кард, ва тамоми Исроил бо ӯ буданд.

2. Ва дар соли панҷуми подшоҳии Раҳабъом чунин воқеъ шуд, ки Шишақ, подшоҳи Миср, ба муқобили Ерусалим баромад, — зеро ки онҳо ба Худованд осӣ шуда буданд, —

3. Бо ҳазору дусад ароба ва шаст ҳазор саворагон; ва қавме ки бо ӯ аз Миср омада буданд, яъне лубиён, суккиён ва ҳабашийён, сонун шумор надоштанд;

4. Ва шахрҳои ҳисордори Яҳудоро забт карда, назди Ерусалим омад.

5. Ва Шамаъӣ набӣ пеши Раҳабъом ва сарварони Яҳудо, ки аз тарси Шишақ дар Ерусалим чамъ шуда буданд, омада, ба онҳо гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Шумо Маро тарк кардед, пас Ман низ шуморо тарк карда, ба дасти Шишақ супурдаам"».

6. Ва сарварони Исроил ва подшоҳ гардан фуруварда, гуфтанд: «Худованд одил аст!»

7. Ва чун Худованд дид, ки онҳо гардан фуруварданд, каломи Худованд бар Шамаъё нозил шуда, гуфт: «Онҳо гардан фуруварданд, онҳоро маҳв нахоҳам кард; ва онҳоро

қисман раҳо хоҳам кард, ва ғазаби Ман бар Ерусалим бо дасти Шишақ нахоҳад рехт.

8. Аммо онҳо хизматгори вай хоҳанд шуд, то бидо-нанд, ки хизмати Ман чӣ гуна аст, ва хизмати салтанатҳои замин чӣ гуна аст».

9. Ва Шишақ, подшоҳи Миср, ба Ерусалим баромада, ганҷҳои хонаи Худованд ва ганҷҳои хонаи подшоҳро гирифт, — ҳамаашро гирифт; ва сипарҳои тиллоеро, ки Сулаймон сохта буд, гирифт.

10. Ва подшоҳ Раҳабъом ба ҷои онҳо сипарҳои мисин сохта, ба дасти сардорони шотироне ки дари хонаи подшоҳро ниғаҳбонӣ мекарданд, супурд.

11. Ва ҳар бор, ки подшоҳ ба хонаи Худованд мерафт, шотирон омада, онҳоро мебардоштанд, ва баъд онҳоро ба хучраи шотирон бармегардониданд.

12. Ва ҳангоме ки ӯ гардан фурувард, хашми Худованд аз ӯ баргашта, ӯро тамоман маҳв накард; ва дар Яхудо низ қорҳои нек ба вуҷуд омад.

Фавти Раҳабъом.

13. Ва подшоҳ Раҳабъом дар Ерусалим қувват гирифта, подшоҳӣ кард; дар вақти подшоҳ шуданаш Раҳабъом чилу яксола буд, ва ҳафдаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард, — дар шаҳре ки Худованд аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузи-дааст, то ки исми Худро дар он ҷойгир созад. Ва номи мо-дари ӯ Наамои аммӯнӣ буд.

14. Ва ӯ қорҳои бад кард, зеро дили худро ба он моил нагардонида буд, ки толиби Худованд бошад.

15. Ва аъмоли Раҳабъом, аз аввал то охир, дар навишта-ҷоти Шамаъӣ набӣ ва Иддӯи ғайбгӯӣ дар қисми насабномаҳо навишта шудааст; ва дар миёни Раҳабъом ва Ёробъом ҳама вақт ҷанг буд.

16. Ва Раҳабъом бо падарони худ хобид, ва дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Абиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Бар Яхудо подшоҳ шудани Абиё.

1. ДАР соли ҳаждахуми подшоҳии Ёробъом Абиё бар Яхудо подшоҳ шуд.
2. Се сол ӯ дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Микоёҳу бинти Уриил, аз Цибъо, буд; ва дар миёни Абиё ва Ёробъом чанг буд.
3. Ва Абиё кӯшуни чанговарони часурро иборат аз чорсад ҳазор мардони гузин барои чанг орошт; вале Ёробъом бо лашкари иборат аз ҳаштсад ҳазор чанговарони шучои гузин ба муқобили ӯ ба чанг баромад.
4. Ва Абиё бар кӯҳи Самораим, ки дар кӯҳистони Эфроим воқеъ аст, бархоста гуфт: «Маро бишнавед, эй Ёробъом ва тамоми Исроил!
5. Шуморо лозим аст бидонед, ки Худованд Худои Ис-роил салтанати Исроилро ба Довуд ва писаронаш бо аҳди намакин ба сурати абадӣ додааст.
6. Вале Ёробъом ибни Набот, ки навқари Сулаймон ибни Довуд буд, қиём намуда, ба муқобили оғои худ исьён бардошт.
7. Ва мардуми ҳечу пуч, шахсони нобакор дар гирди ӯ чамъ шуда, бар Раҳабъом ибни Сулаймон ғолиб омаданд, дар сурате ки Раҳабъом ҷавон ва нармдил буда, ба муқобили онҳо натавонист истодагӣ намояд.
8. Ва алҳол шумо гумон мекунед, ки ба муқобили салтанати Худованд, ки дар дасти писарони Довуд аст, мета-вонед истодагӣ намоед, ва шумо анбӯҳи бузурге ҳастед, ва гӯсолаҳои тиллое ки Ёробъом барои шумо худо гардонидаст, бо шумо мебошад.
9. Шумо, охир, қоҳинони Худовандро, яъне писарони Ҳорун ва левизодагонро, бадар рондед, ва барои худ қоҳи-нонро мисли қавмҳои кишварҳо таъин намудед: ҳар кӣ омада, бо як

гӯсолаи нар ва ҳафт кӯчқор худро тақдис намояд, барои худоени сохта коҳин мешавад.

10. Валекин мо чунин нестем: Худованд Худои мост, ва мо Ёро тарк накардаем, ва коҳинон, писарони Ҳорун, хиз-мати Худовандро ба ҷо меоваранд, ва левизодагон бо кори худ машғуланд.

11. Ва онҳо ҳар субҳ ва ҳар шом барои Худованд қурбонихои сухтанӣ ва бухури муаттар месӯзонанд, ва бар мизи покони тақдим мегузоранд, ва чароғдони тилло ва чароғ-ҳояшро ҳар шом дармегиронанд, зеро ки мо дастурҳои Худо-ванд Худои худро риоят менамоем, ва ҳол он ки шумо Ёро тарк кардаед.

12. Ва инак, ба мо Худо сардорӣ мекунад, ва коҳинони Ё, ва карнайҳои баландовоз, то ки ба муқобили шумо бинавозанд. Эй банӣ-Исроил! Бо Худованд Худои падарони худ ҷанг накунед, зеро ки муваффақият нахоҳед ёфт».

13. Вале Ёробъом дар ақибгоҳи онҳо камин ниҳод, ва кӯшунаш дар рӯ ба рӯи Яҳудо буданд, дар сурате ки камин дар ақибии онҳо буд.

14. Ва хангоме ки аҳли Яҳудо назар андохтанд, инак, ҳам аз пешашон ҷанг буд, ва ҳам аз ақибашон; ва сӯи Худованд фаръёд карданд, ва коҳинон карнайҳоро навохтанд.

15. Ва мардуми Яҳудо бо овози баланд бонг заданд; ва чун мардуми Яҳудо бонг заданд, Худо Ёробъом ва тамоми Исроилро пеши Абиё ва Яҳудо шикаст дод.

16. Ва банӣ-Исроил аз пеши Яҳудо гурехтанд, ва Худо онҳоро ба дасташон супурд.

17. Ва Абиё ва қавми Ё ба онҳо зарбаи саҳт расониданд, ва аз Исроил панҷсад ҳазор мардони гузин кушта шуданд.

18. Ва банӣ-Исроил он вақт мағлуб шуданд, ва банӣ-Яҳудо ғолиб омаданд, зеро ки ба Худованд Худои падарони худ таваккал карданд.

19. Ва Абиё Ёробъомро таъқиб намуда, шаҳрҳои зеринро аз ӯ гирифт: Байт-Илро бо қасабаҳояш, ва Ешоноро бо қасабаҳояш, ва Эфраинро бо қасабаҳояш.

Фавти Ёробъом.

20. Ва Ёробъом дар айёми Абиё дигар бақувват нашуд; ва Худованд ўро зарба зад, ва ў мурд.

21. Вале Абиё қавӣ шуд, ва чордах зан барои худ ги-рифт, ва бисту ду писар ва шонздаҳ духтар ба дунъё овард.

22. Ва бақияи аъмоли Абиё, ва рафтор ва гуфтори ў дар тафсири Иддӯи набӣ навишта шудааст.

БОБИ ЧОРДАХУМ

Фавти Абиё. Подшоҳ шудани Осо.

1. ВА Абиё бо падарони худ хобид, ва ўро дар шаҳри Довуд дафн карданд, ва писараш Осо ба ҷои ў подшоҳ шуд; дар айёми ў замин даҳ сол оромӣ ёфт.

2. Ва Осо он чиро, ки дар назари Худованд Худо некӯ ва мақбул буд, ба амал овард.

3. Ва қурбонгоҳҳои бегона ва баландихоро барҳам дод, ва хайкалҳоро шикаст, ва дарахтони бути Ашераро реша-кан кард.

4. Ва ба аҳли Яҳудо гуфт, ки Худованд Худои падаро-ни худро ҷӯё бошанд, ва шариат ва аҳкомро ба амал ова-ранд.

5. Ва аз ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо баландиҳо ва қурбонгоҳҳои бухурро барҳам дод; ва мамлакат дар ҳузури ў оромӣ ёфт.

6. Ва шаҳрҳои ҳисордор дар Яҳудо бино кард, зеро ки замин оромӣ ёфта буд, ва дар он солҳо касе бо ў ҷанг накар-дааст, зеро ки Худованд ба ў осудагӣ ато намуд.

7. Ва ў ба Яҳудо гуфт: «Ин шаҳрҳоро бино кунем, ва дар гирдашон деворҳо ва бурҷҳо бо дарвозаҳо ва ғалақаҳо барпо намоем, дар сурате ки замин ҳанӯз дар ихтиёри мост, зеро ки Худованд Худои худро ҷӯё шудем, — мо Ўро ҷӯё шудем, ва Ў аз ҳар тараф ба мо осудагӣ ато намуд». Ва бино карданд ва муваффақият ёфтанд.

8. Ва Осо лашкаре иборат аз сипардорон ва найзаварон дошт, ки аз Яхудо сесад ҳазор буданд, ва аз Бинъёмин дусад ҳаштод ҳазор сипардорон ва камонварон; ҳамаи инҳо мардони ҷангии шучоъ буданд.

Осо бар Зораҳ золиб меояд.

9. Ва Зораҳи ҳабашӣ бо лашкаре ки аз ҳазор ҳазор сарбоз иборат буд, ва бо сесад ароба ба муқобили онҳо бе-рун омада, ба Морешо расид.

10. Ва Осо ба пешвози ӯ берун омад, ва онҳо дар дараи Сафот назди Морешо барои ҷанг саф кашиданд.

11. Ва Осо сӯи Худованд Худои худ хонда, гуфт: «Худовандо, ҷуз Ту касе нест, ки ба камзӯр ба муқобили пурзӯр тавонад мадад расонад. Пас, эй Худованд Худои мо, ба мо мадад расон, зеро ки мо ба Ту таваккал кардаем, ва ба исми Ту назди ин анбӯҳ омадаем. Ту Худованд Худои мо ҳастӣ, намон, ки одамизод аз Ту зӯр барояд».

12. Ва Худованд ҳабашӣро пеши Осо ва пеши Яхудо шикаст дод, ва ҳабашӣён рӯ ба гурез оварданд.

13. Ва Осо ва қавме ки бо ӯ буданд, онҳоро то Ҷарор таъқиб карданд, ва аз ҳабашӣён он қадар фуру ғалтиданд, ки дигар ёрои истодагӣ надоштанд, зеро ки пеши Худованд ва пеши ӯрдуи ӯ шикаст хӯрданд. Ва ғанимати зиёде ба даст оварда шуд.

14. Ва ҳамаи шаҳрҳои гирду пеши Ҷарорро зарба заданд, зеро ки тарси Худованд онҳоро фаро гирифта буд; ва ҳамаи шаҳрҳоро тороч карданд, зеро ки ғанимати зиёде дар онҳо буд.

15. Ва хаймаҳои чорводоронро низ зарба зада, гусфандони зиёд ва шуруронро гирифта бурданд, ва ба Ерусалим баргаштанд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Азаръёҳуи набӣ Осоро огоҳ менамояд.

1. Ва Рӯҳи Худо бар Азаръёху ибни Ӯдид нозил шуд.
2. Ва ӯ ба истиқболи Осо берун омада, ба вай гуфт: «Эй Осо ва тамоми Яҳудо ва Бинъёмин, маро бишнавед: Худованд бо шумост, вақте ки шумо бо ӯ бошед, ва агар Ӯро чӯё шавед, Ӯ барои шумо ёфт хоҳад шуд, вале агар Ӯро тарк кунед, Ӯ шуморо тарк хоҳад кард.
3. Ва айёми зиёде исроилиён бе Худои ҳақ, ва бе коҳини омӯзгор, ва бе шариат буданд,
4. Вале дар тангии худ сӯи Худованд Худои Исроил баргаштанд, ва Ӯро чӯё шуданд, ва Ӯ барои онҳо ёфт шуд.
5. Ва дар он замонҳо барои ҳар касе ки даробаро мекард, сулҳу осоиштагӣ набуд, зеро ки бар ҳамаи сокинони заминҳо изтиробии зиёде буд.
6. Ва халқе бо халқе, ва шаҳре бо шаҳре ҷидол мекарданд, зеро ки Худо онҳоро ба ҳар навъ мусибат гирифтормесохт.
7. Валекин шумо қавӣ бошед, ва бигзор дастхотон суст нашавад, зеро ки барои аъмолатон подоше ҳаст».

Осо бутпарастиро барҳам медиҳад.

8. Ва ҳангоме ки Осо ин суханон ва нубуввати ибни Ӯдиди набиро шунид, қавидил гардид ва қабоҳатҳоро аз тамоми замини Яҳудо ва Бинъёмин, ва аз шаҳрҳое ки аз кӯҳистони Эфроим гирифта буд, барҳам дод, ва қурбонгоҳи Худовандро, ки пеши равоқи Худованд буд, аз нав барқарор кард.
9. Ва тамоми Яҳудо ва Бинъёмин, ва ғарибонеро, ки аз Эфроим ва Менашше ва Шимъӯн бо онҳо сокин буданд, чамъ кард, зеро бисъёре аз Исроил ба ӯ ҳамроҳ шуда буданд, чун диданд, ки Худованд Худои ӯ бо ӯст.
10. Ва дар моҳи сеюм, дар соли понздаҳуми подшоҳии Осо, дар Ерусалим чамъ шуданд.
11. Ва дар он рӯз аз ғанимате ки оварда буданд, ҳафтсад гов ва ҳафт ҳазор гӯсфандро барои Худованд қурбонӣ карданд.

12. Ва аҳд бастанд, ки Худованд Худои падарони худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ чӯё шаванд.
13. Ва ҳар касе ки Худованд Худои Исроилро чӯё наша-вад, аз хурд то калон, аз мард то зан бояд кушта шавад.
14. Ва бо овози баланд ва бонги шодмонӣ, ва бо навохтани карнайҳо ва шохҳо ба Худованд қасам хӯрданд.
15. Ва тамоми Яҳудо аз ин қасам шод гардиданд, зеро ки бо тамоми дили худ қасам хӯрданд, ва бо тамоми иродаи худ Ӯро чӯё шуданд, ва Ӯ барои онҳо ёфт шуд; ва Худованд ба онҳо аз ҳар тараф оромӣ ато намуд.
16. Ва низ подшоҳ Осо модари худ Маакоро аз унвони малика маҳрум кард, барои он ки вай ҳайкале барои Ашера сохта буд; ва Осо ҳайкали варо шикаста пора-пора кард ва дар водии Қидрӯн сӯзонид.
17. Валекин баландиҳо аз Исроил дур карда нашуд; аммо дили Осо тамоми айёми ӯ амин буд.
18. Ва чизҳоеро, ки падараш вақф карда буд, ва чизҳоеро, ки худаш вақф карда буд, яъне нуқра ва тилло ва зарфҳоро ба хонаи Худованд даровард.
19. Ва то соли сию панҷуми подшоҳии Осо ҷанг набуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ҷанг дар миёни Осо ва Баъшо.

1. ДАР соли сию шашуми подшоҳии Осо Баъшо, подшоҳи Исроил, ба муқобили Яҳудо баромада, Роморо бино кард, то ки касе натавонад назди Осо, подшоҳи Яҳудо, рафтуомад кунад.
2. Ва Осо нуқра ва тиллоро аз хазоини хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ баровард, ва ба Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, ки дар Димишқ сокин буд, фиристода, гуфт:
3. «Дар миёни ман ва ту, ва дар миёни падари ман ва падари ту аҳд буд; пас, аҳдERO, ки бо Баъшо, подшоҳи Ис-роил, дорӣ, бишкан, то ки вай аз пеши ман ақиб гардад».

4. Ва Бин-Ҳадад ба подшоҳ Осо гӯш дода, сипахдорони худро ба муқобили шахрҳои Исроил фиристод, ва онҳо Ийюн ва Дон ва Обил-Мойим ва ҳамаи шахрҳои захираи Нафтолиро зарба заданд.

5. Ва ҳамин ки Баъшо инро шунид, аз бино кардани Ромо даст кашида, кори худро хобонид.

6. Ва подшоҳ Осо тамоми аҳли Яҳудоро чамъ кард, ва онҳо сангҳои Ромо ва чӯбхояшро, ки Баъшо бо онҳо бино карда буд, бардошта бароварданд; ва ӯ Цобаъ ва Мисфоро бо онҳо бино намуд.

Ҳанониш набӣ Осоро мазаммат мекунад.

7. Ва дар он замон Ҳанонии пешбин назди Осо, подшо-ҳи Яҳудо, омада, ба ӯ гуфт: «Азбаски ту ба подшоҳи Арам таваккал кардӣ, валекин ба Худованд Худои худ таваккал накардӣ, бинобар ин лашкари подшоҳи Арам аз дасти ту раҳо шуд.

8. Ҳабашииён ва лубииён, охир, соҳиби лашкари бузурге буда, аробаҳо ва саворагони бағоят зиёде доштанд, вале аз-баски ту ба Худованд таваккал кардӣ, ӯ онҳоро ба дасти ту супурд.

9. Зеро ки чашмони Худованд тамоми заминро мушо-ҳида мекунад, то онҳоеро, ки дилашон ба ӯ амин аст, тақвият намояд; ту дар ин бобат аблаҳӣ кардӣ, бинобар ин минбаъд ба ҷангҳо мубтало хоҳӣ шуд».

Осо Ҳанониро дар зиндон андохт.

10. Ва Осо ба пешбин ғазаб карда, варо дар зиндон ан-дохт, зеро ки бар вай барои ин хашмгин шуд; ва дар он за-мон Осо баъзеро аз миёни қавм ба танг меовард.

11. Ва инак, аъмоли Осо, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Яҳудо ва Исроил навишта шудааст.

12. Ва Осо дар соли сию нӯхуми подшоҳии худ гирифтори дарди по гардид, ва дардаш торафт сахт шуд, вале дар бемории худ низ Худовандро чӯё нашуд, балки табибонро.

Беморӣ ва фавти Осо.

13. Ва Осо бо падарони худ хобид, ва дар соли чилу якуми подшоҳии худ вафот кард,

14. Ва ўро дар мақбарае ки барои худ дар шаҳри Довуд канда буд, дафн карданд; ва ўро дар қабре ки аз атриёт ва моддаҳои хушбӯи сунъӣ пур буд, гузоштанд, ва барои ў оташи ниҳоятдараҷа бузурге барафрӯхтанд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Подшоҳ шудани Еҳӯшофот.

1. ВА писараш Еҳӯшофот ба ҷои ў подшоҳ шуд, ва бар Исроил мустаҳкам гардид.

2. Ва дар ҳамаи шаҳрҳои ҳисордори Яхудо аскаронро ҷойгир кард, ва дар замини Яхудо ва дар шаҳрҳои Эфроим, ки падараш Осо забт карда буд, волиёнро таъин намуд.

3. Ва Худованд бо Еҳӯшофот буд, зеро ки ў бо роҳҳои аввалаи падараш Довуд рафтор намуд, ва Баалҳоро чӯё нашуд,

4. Балки Худои падари худро чӯё шуд, ва мувофиқи аҳ-коми Ў рафтор намуд, ва на бар тибқи аъмоли Исроил.

5. Ва Худованд мамлакатро дар дасти ў устувор гардо-нид, ва тамоми аҳли Яхудо ҳадияҳо барои Еҳӯшофот меовар-данд, ва ў сарват ва шавкати зиёде дошт.

6. Ва дили ў дар роҳҳои Худованд фахр менамуд; ва баландиҳо ва Ашераҳоро низ аз Яхудо дур кард.

7. Ва дар соли сеюми подшоҳии худ сарваронаш Бен-Ҳа-йил ва Убадьё ва Закарёё ва Натанъил ва Микойхуро фиристод, то ки дар шаҳрҳои Яхудо таълим диҳанд.

8. Ва бо онҳо левизодагон: Шамаъёху ва Натанъёху ва Асоил ва Шемиромӯт ва Ехӯнотон ва Адӯниёху ва Тӯбиё ва Тӯв-Адӯниё, ки левизодагон буданд; ва бо онҳо Элишомоъ ва Ехӯром, ки коҳинон буданд.

9. Ва онҳо дар Яҳудо таълим медоданд, ва китоби Тав-роти Худованд бо онҳо буд; ва дар ҳамаи шаҳрҳои Худо-ванд гардиш карда, қавмро таълим медоданд.

Иқтидори Ехӯшофот пурзӯр мегардад.

10. Ва тарси Худованд ҳамаи салтанатҳои кишварҳоеро, ки дар гирду пеши Яҳудо буданд, фаро гирифт, ва онҳо бо Ехӯшофот ҷанг накарданд.

11. Ва аз фалиштиён барои Ехӯшофот ҳадия ва нукраи хироч оварданд; арабҳо низ барои ӯ чорво: ҳафт ҳазору ҳафтсад кӯчқор ва ҳафт ҳазору ҳафтсад нарбуз оварданд.

12. Ва Ехӯшофот торафт бештар қувват гирифта, бузург шуд; ва дар Яҳудо қалъаҳо ва шаҳрҳои захираҳо бино кард.

13. Ва ҳунармандони сершуморе барои ӯ дар шаҳрҳои Яҳудо кор мекарданд; ва мардони ҷангии часуре дар Ерусалим дошт.

14. Ва ин аст шумораи онҳо бар ҳасби хонаводаҳошон: аз Яҳудо мириҳазорҳо, ки сарвари онҳо Адно буд, ва бо ӯ сесад ҳазор мардони ҷангӣ буданд.

15. Ва дар паҳлуи ӯ Ехӯҳонони сарвар буд, ва бо вай дусад ҳаштод ҳазор сарбоз буданд.

16. Ва дар паҳлуи вай Амасьё ибни Зикрӣ буд, ки барои Худованд ионат медод, ва бо ӯ дусад ҳазор мардони ҷангӣ буданд.

17. Ва аз Бинъемин Эльёдои марди ҷангӣ буд, ва бо ӯ дусад ҳазор камонварон ва сипардорон буданд.

18. Ва дар паҳлуи ӯ Ехӯзобод буд, ва бо вай сад ҳаштод ҳазор пешоҳангони лашкар буданд.

19. Инҳо хизмати подшоҳро ба ҷо меоварданд, ғайр аз онҳое ки подшоҳ дар шаҳрҳои ҳисордор дар тамоми Яҳудо ҷойгир карда буд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Иттифоқи Еҳӯшофот бо Аҳъоб.

1. ВА Еҳӯшофот сарват ва шавкати зиёде дошт; ва бо Аҳъоб хешованд шуд.
2. Ва баъд аз чанд сол назди Аҳъоб ба Сомария фурӯд омад, ва Аҳъоб барои ӯ ва барои қавме ки ҳамроҳаш буданд, гӯсфандон ва говони бисъёре забҳ кард, ва ӯро тарғиб намуд, ки ба Ромӯт-Цильод барояд.
3. Ва Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, гуфт: «Оё бо ман ба Ромӯт-Цильод меравӣ?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Чунон ки туй, ончунон манам, ва чунон ки қавми туанд, ончунон қавми мананд, ва ман бо ту ба ҷанг хоҳам рафт».

Анбиёи козиби Аҳъоб.

4. Ва Еҳӯшофот ба подшоҳи Исроил гуфт: «Лутфан, ту имрӯз каломи Худовандро бипурс».
5. Ва подшоҳи Исроил анбиёро, ки чорсад нафар буданд, ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Оё ба Ромӯт-Цильод барои ҷанг биравем, ё ки худро боздорам?» Ва онҳо гуфтанд: «Бирав, ва Худо онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».
6. Ва Еҳӯшофот гуфт: «Оё дар ин ҷо боз набии Худо-ванд нест, то ки аз вай бипурсем?»
7. Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Боз як мард ҳаст, ки ба воситаи вай аз Худованд пурсидан мумкин аст, вале ман аз вай нафрат дорам, зеро ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки тамоми умри худ ба бадӣ; вай Микойху ибни Йимло мебошад». Ва Еҳӯшофот гуфт: «Подшоҳ чунин нагӯяд».

8. Ва подшоҳи Исроил як хочасароро хонда, гуфт: «Микойху ибни Йимлоро ба зудӣ биёр».
9. Ва подшоҳи Исроил ва Ехӯшофот, подшоҳи Яхудо, ҳар яке либосҳои худро пӯшида, бар тахти худ дар майдони даҳани дарвозаи Сомария нишаста буданд, ва тамоми анбиё ба ҳузури онҳо нубувват мекарданд.
10. Ва Сидқиёху ибни Канъона шохҳои оҳанин барои худ сохта, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Арамиёнро бо инҳо шох хоҳӣ зад, то ки тамоман маҳв шаванд"».
11. Ва тамоми анбиё ҳамин тавр нубувват карда, мегуфт-танд: «Ба Ромӯт-Цильод бирав ва комъёб шав, чунки Худо-ванд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

Нубуввати ҳақиқи Микойху.

12. Ва қосиде ки барои хондани Микойху рафта буд, ба вай сухан ронда, гуфт: «Инак, анбиё бо як овоз суханони хуб дар ҳаққи подшоҳ мегӯянд; бигзор сухани ту низ мисли яке аз онҳо бошад, яъне ту ҳам сухани хуб бигӯӣ».
13. Ва Микойху гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки он чи Худованд ба ман бигӯяд, ҳамонро хоҳам гуфт».
14. Ва ӯ назди подшоҳ омад, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Эй Микойху, оё ба Ромӯт-Цильод барои ҷанг биравем, ё ки худро боздорам?» Ва ӯ гуфт: «Биравед ва комъёб шавед, чунки онҳо ба дасти шумо супурда хоҳанд шуд».
15. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чанд маротиба ман туро қасам бидиҳам, ки ба исми Худованд, ғайр аз он чи рост аст, ба ман нагӯӣ?»
16. Ва ӯ гуфт:
«Тамоми Исроилро мисли рамае ки чӯпон надорад,
бар кӯҳҳо пароканда дидам.
Ва Худованд гуфт: "Инҳо соҳиб надоранд,
пас бигзор ҳар яке ба хонаи худ ба саломатӣ
баргарданд"».

17. Ва подшоҳи Исроил ба Ехӯшофот гуфт: «Оё ба ту нагуфтам, ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки ба бадӣ?»

18. Ва ӯ гуфт: «Пас, каломи Худовандро бишнавед: ман Худовандро бар тахти Худ нишаста дидам, ва тамоми лашкари осмон ба тарафи ростии ӯ ва ба тарафи чапи ӯ истода буданд.

19. Ва Худованд гуфт: "Кист, ки Аҳъоб, подшоҳи Исро-илро розӣ кунад, то ки вай ба Ромӯт-Цильод рафта, фурӯ ғалтад?" Яке ин тавр гуфт, ва дигаре он тавр гуфт.

20. Ва рӯҳе берун омада, ба ҳузури Худованд истод ва гуфт: "Ман ӯро розӣ мекунам". Ва Худованд ба вай гуфт: "Чӣ гуна?"

21. Вай гуфт: "Ман берун омада, рӯҳи козибе дар даҳони тамоми анбиёи ӯ мегардам". Ва ӯ гуфт: "Ту розӣ хоҳӣ кард ва низ муваффақият хоҳӣ ёфт; пас берун омада, чунин амал намо".

22. Ва инак, алҳол Худованд рӯҳи козибе дар даҳони ин анбиёи ту гузоштааст; вале Худованд дар ҳаққи ту сухани бад гуфтааст».

23. Ва Сидқиёҳу ибни Канъона наздик омада, Микойҳуро як торсақӣ зад ва гуфт: «Бо кадом роҳ Рӯҳи Худованд аз ман убур кардааст, то ки бо ту сухан гӯяд?»

24. Ва Микойҳу гуфт: «Инак, дар он рӯзе ки ту ба хуч-раи дохилӣ даромада пинҳон шавӣ, инро хоҳӣ дид».

25. Ва подшоҳи Исроил гуфт: «Микойҳуро бигиред, ва ӯро назди Амӯн, ҳокими шаҳр, ва Йӯош, писари подшоҳ, баргардонед,

26. Ва бигӯед: "Подшоҳ чунин мегӯяд: инро дар зиндон биандозед, ва нони кам ва оби кам варо бихӯронед, то да-ме ки ман ба саломатӣ баргардам"».

27. Ва Микойҳу гуфт: «Агар ту ба саломатӣ баргардӣ, Худованд ба воситаи ман сухан нагуфта бошад». Ва гуфт: «Бишнавед, ҳамаи қавмҳо!»

Ҳарбу зарб назди Ромӯт-Цильод. Фавти Аҳъоб.

28. Ва подшоҳи Исроил ва Ехӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба Ромӯт-Цильод рафтанд.

29. Ва подшоҳи Исроил ба Ехӯшофот гуфт: «Ман либоси дигар пӯшида, ба чанг медароям, валекин ту либоси худ-ро бипӯш». Ва подшоҳи Исроил либоси дигар пӯшида, ба чанг даромад.

30. Ва подшоҳи Арам ба сардорони аробаҳояш амр фарму-да, гуфт: «На бо хурде ва на бо калоне, балки танҳо бо под-шоҳи Исроил чанг кунед».

31. Ва ҳангоме ки сардорони аробаҳо Ехӯшофотро диданд, гуфтанд: «Подшоҳи Исроил ҳамин аст». Ва ӯро ихота намуданд, то ки бо ӯ чанг кунанд. Ва Ехӯшофот фаръёд зад, ва Худованд ба ӯ мадад кард, ва Худо онҳоро аз ӯ дур сохт.

32. Ва чун сардорони аробаҳо диданд, ки ӯ подшоҳи Ис-роил нест, аз ӯ дур шуданд.

33. Ва касе зеҳи камонашро тасодуфан кашида, подшоҳи Исроилро аз миёни кӯкҳои чавшанаш зад; ва ӯ ба аробака-ши худ гуфт: «Цилавро гардонида, маро аз майдони чанг берун барор, зеро ки бемор шудаам».

34. Ва дар он рӯз чанг авҷ гирифт, ва подшоҳи Исроилро дар аробааш дар рӯ ба рӯи арамиён то бегоҳирӯзӣ ба по хезонида нигоҳ доштанд, ва дар вақти ғуруби офтоб ӯ мурд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Еху иттифоқи Аҳъоб ва Ехӯшофотро мазаммат менамояд.

1. ВА Ехӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба хонаи худ ба Еру-салим ба саломатӣ баргашт.

2. Ва Еху ибни Ҳанонии ғайбгӯӣ ба истикболи ӯ берун омад, ва ба подшоҳ Ехӯшофот гуфт: «Оё туро сазад, ки ба шарире ёварӣ намой, ва душманони Худовандро дӯст дорӣ? Аз ин сабаб бар ту ғазаб аз қониби Худованд ба вучуд омадааст.

3. Аммо дар ту аъмоли нек низ ёфт шудааст, чунки Ашераҳоро аз замин нест кардаӣ, ва дили худро моили он гардонидай, ки Худоро чӯё бошӣ».

Ехӯшофот худонарастии ҳақиқиро аз нав барқарор менамояд.

4. Ва Ехӯшофот дар Ерусалим сокин гардида, аз нав назди қавм аз Беэр-Шобаъ то кӯҳи Эфроим берун омад, ва онҳоро сӯи Худованд Худои падаронашон баргардонид.

5. Ва доваронро дар мамлакат, дар ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо, шаҳр ба шаҳр, гузошт.

6. Ва ба доварон гуфт: «Дикқат диҳед, ки шумо чӣ гуна амал мекунед, зеро ки на барои одам доварӣ менамояд, балки барои Худованд; ва дар амали доварӣ Ё бо шумо хоҳад буд.

7. Ва алҳол, бигзор тарси Худованд бар шумо бошад. Эҳтиёткорона амал намояд, зеро ки назди Худованд Худои мо беинсофӣ ва рӯбинӣ ва ришвахӯрӣ нест».

8. Ва дар Ерусалим низ Ехӯшофот аз левизодагон ва коҳинон ва аз сардорони хонаводаҳои Исроил баҳри довари Худованд ва муҳокимаи даъвоҳо гузошт; ва ба Ерусалим баргаштанд.

9. Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Дар тарси Худованд, бо имон ва дили комил чунин амал кунед,

10. Ва дар ҳар даъвое ки аз ҷониби бародарони шумо, ки дар шаҳрҳои худ сукунат доранд, пеши шумо меояд, — хоҳ оид ба хунрезӣ, хоҳ оид ба шариат, ва аҳком, ва фароиз, ва дастурҳо бошад, — онҳоро огоҳ намояд, то ки пеши Худованд гуноҳкор нашаванд, ва бар шумо ва бар бародарони шумо ғзаб наояд; чунин амал кунед, ва шумо гуноҳкор нахоҳед шуд.

11. Ва инак, Амареъҳуи саркоҳин бар сари шумо дар ҳар кори Худованд аст, ва Забадьёҳу ибни Исмоил, ки раиси хонадони Яҳудо мебошад, — дар ҳар кори подшоҳ аст, ва нозирони левизода пеши шумоянд; пас, қавӣ бошед ва амал кунед, ва Худованд бо некон хоҳад буд».

БОБИ БИСТУМ

Ба Яҳудо ҳуҷум овардани мӯобиён.

1. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Мӯоб ва банӣ-Аммӯн, ва бо онҳо баъзе аз маӯниён ба муқобили Еҳӯшофот барои ҷанг омаданд.

2. Ва назди Еҳӯшофот омаданд ва хабар дода, гуфтанд: «Анбӯҳи бузурге аз он тарафи баҳр, аз Арам ба муқобили ту меоянд, ва инак, онҳо ба Ҳасасӯн-Томор, ки ҳамон Айн-Ҷадӣ бошад, расидаанд».

Дуои Еҳӯшофот.

3. Ва Еҳӯшофот ба ҳарос афтод, ва ба мадади Худованд рӯй овард, ва дар тамоми Яҳудо рӯзадорӣ эълон кард.

4. Ва аҳли Яҳудо ҷамъ шуданд, то ки аз Худованд мадад пурсанд; аз ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо низ омаданд, то ки аз Худованд мадад пурсанд.

5. Ва Еҳӯшофот дар миёни ҷамоати Яҳудо ва Ерусалим, дар хонаи Худованд, пеши саҳни нав истода,

6. Гуфт: «Эй Худованд Худои падарони мо! Ту, охир, Худо дар осмон ҳастӣ, ва Ту бар ҳамаи мамлакатҳои қавмҳо салтанат меронӣ, ва қувват ва иқтидор дар дасти Туст, ва касе нест, ки тавонад пеши Ту истодагӣ намояд.

7. Ту, охир, эй Худои мо, сокинони ин заминро аз пеши қавми Худ Исроил бадар рондай, ва онро ба насли дӯсти Худ Иброҳим ба сурати абадӣ додай.

8. Ва онҳо дар он сокин шуданд, ва барои Ту қудсе ба исми Ту дар он бино карда, гуфтанд:

9. "Агар мусибате, шамшери ҷазодихандае, ё вабо ва қаҳтӣ бар мо биёяд, мо пеши ин хона ва пеши Ту, — чунки исми Ту дар ин хона аст, — биистем ва сӯи Ту дар тангии худ истиғоса барем, ва Ту иҷобат намуда наҷот хоҳӣ дод".

10. Ва алҳол, инак, банӣ-Аммӯн ва Мӯоб ва кӯҳи Сеир, ки Ту ба Исроил, вақте ки аз замини Миср меоманд, иҷозат надодӣ, ки аз кишварҳои онҳо убур намоянд, би-нобар ин аз пеши онҳо давр зада гузашта, онҳоро несту нобуд накарданд,
—

11. Инак, онҳо подоши инро ба мо медиҳанд, яъне меҳо-ҳанд, ки омада, моро аз меросе ки ба тасарруфи мо додаӣ, ба-дар ронанд.

12. Эй Худои мо! Худат онҳоро доварӣ намо, зеро мо қувват надорем, ки пеши анбӯҳи бузурге ки ба муқобили мо меоянд, истодагӣ намоем, ва мо намедонем чӣ кор ку-нем, балки чашмони мо ба сӯи Туст».

13. Ва тамоми аҳли Яхудо ба ҳузури Худованд истода буданд, низ кӯдаконашон, занонашон ва писаронашон.

Худованд ба воситаи Яҳазиил ҷавоб мегардонад.

14. Ва Яҳазиил ибни Закарьёху, ибни Баноё, ибни Яиил, ибни Маттанъеи левизода, ки аз банӣ-Ософ буд, — бар ӯ Рӯҳи Худованд дар миёни ҷамоат нозил шуд,

15. Ва ӯ гуфт: «Гӯш андозед, эй тамоми Яхудо ва со-кинони Ерусалим ва подшоҳ Еҳӯшофот! Худованд ба шумо чунин мегӯяд: "Шумо аз ин анбӯҳи бузург натарсед ва ҳа-росон нашавед, зеро ки ин ҷанг аз он шумо нест, балки аз он Худост.

16. Фардо бар онҳо фӯрӯд оед: инак, онҳо ба баландии Сис мебароянд, ва шумо онҳоро дар интиҳои водӣ, назди биёбони Яруил хоҳед ёфт.

17. Дар ин ҷанг шумо нахоҳед ҷангид; шумо, эй Яхудо ва Ерусалим, бархоста биистед, ва наҷоти Худовандро, ки бо шумо хоҳад буд, бубинед! Натарсед ва ҳаросон нашавед! Фардо ба муқобили онҳо берун оед, ва Худованд бо шумо хоҳад буд"».

18. Ва Ехӯшофот рӯ ба замин афтод, ва тамоми аҳли Яҳудо ва сокинони Ерусалим ба ҳузури Худованд афтоданд, то ки ба Худованд сачда баранд.

19. Ва левизодагон аз банӣ-қаҳотиён ва аз банӣ-қӯраҳиён бархостанд, то ки дар ҳаққи Худованд Худои Исроил бо овози бағоят баланд ҳамду сано гӯянд.

20. Ва бомдодон бармаҳал бархоста, сӯи биёбони Тақӯо берун омаданд; ва ҳангоме ки берун меомаданд, Ехӯшофот биистод ва гуфт: «Маро бишнавед, эй аҳли Яҳудо ва сокинони Ерусалим! Ба Худованд Худои худ имон оваред ва амин хоҳед буд, ба анбиёи Ҷ имон оваред, ва комъёб хоҳед шуд».

21. Ва бо қавм машварат карда, мутрибонро таъин намуд, то ки пешопеши фавчи пешоҳанг берун рафта, дар шаъни Худованд бисароянд ва ҳашамати қудсиятро мадҳ карда, бигӯянд: «Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки эҳсонии Ҷ то абад аст!»

22. Ва ҳангоме ки онҳо ба сурудан ва ҳамд гуфтан шурӯъ карданд, Худованд бар банӣ-Аммӯн, Мӯоб ва аҳли кӯҳи Сеир, ки ба Яҳудо омада буданд, камин ниҳод, ва онҳо шикаст хӯрданд;

23. Ва банӣ-Аммӯн ва Мӯоб бар сокинони кӯҳи Сеир қиём намуда, онҳоро несту нобуд карданд, ва ҳангоме ки кори сокинони Сеирро тамом карданд, якдигарро куштан гирифтанд.

24. Ва ҳангоме ки аҳли Яҳудо ба дидбонгоҳи биёбон ра-сида, ба он анбӯҳ назар андохтанд, инак, ҷасадҳои мурда бар замин хобидааст, ва растагоре нест.

25. Ва Ехӯшофот бо қавми худ барои гирифтани ғанима-ти онҳо омад, ва назди онҳо молу мулк ва сару либос ва чизҳои гаронбаҳои зиёде ёфтанд, ва барон худ он қадар гирифтанд, ки ёрои бардошта бурдан надоштанд, ва се рӯз онҳо ғаниматро мегирифтанд, зеро ки бағоят бисъёр буд.

Ботантана ба Ерусалим баргаштанд.

26. Ва дар рӯзи чорум дар водии Баракат чамъ шуданд, зеро ки дар он чо Худовандро муборак хонданд; бинобар ин номи он маконро водии Баракат ниҳоданд, ки то имрӯз чунин аст.

27. Ва тамоми мардуми Яҳудо ва Ерусалим бо сардории Еҳӯшофот бо шодмонӣ ба Ерусалим баргаштанд, зеро ки Худованд оқхоро бар душманонашон шод гардонида буд.

28. Ва дар Ерусалим бо барбатҳо ва удҳо ва карнайҳо назди хонаи Худованд омаданд.

29. Ва тарси Худо ҳамаи салтанатҳои кишвархоро фаро гирифт, чун шуниданд, ки Худованд бо душманони Исроил ҷангидааст.

30. Ва мамлакати Еҳӯшофот осуда шуд, ва Худои ӯ ба ӯ аз ҳар тараф оромӣ ато намуд.

31. Ва Еҳӯшофот бар Яҳудо подшоҳӣ кард; дар вақти подшоҳ шуданаш сию панҷсола буд, ва бисту панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард, ва номи модараш Азубо бинти Шилҳӣ буд.

32. Ва бо роҳи падари худ Осо рафтор намуд, ва аз он дур нашуда, он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард.

33. Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд, ва қавм ҳанӯз дилҳои худро сӯи Худои падарони худ равона накарда буданд.

34. Ва бақияи аъмоли Еҳӯшофот, аз аввал то охир, дар вақоеъномаи Еҳу ибни Ҳанонӣ, ки он дар китоби подшоҳони Исроил дохил аст, навишта шудааст.

Еҳӯшофот бо Аҳазъё шарик мешавад.

35. Ва баъд аз ин Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, бо Аҳазъё, подшоҳи Исроил, ки шарирона рафтор мекард, шарик шуд.

36. Ва бо вай шарик шуд, то ки киштиҳо сохта, ба Таршиш равона кунад; ва онҳо дар Эсьюн-Ҷобар киштиҳо сохтанд.

37. Ва Элиозар ибни Дӯдовоҳу, ки аз Морешо буд, дар ҳаққи Еҳӯшофот нубувват намуда, гуфт: «Азбаски бо Аҳазъё шарик

шудӣ, Худованд кори туро вайрон хоҳад кард». Ва киштиҳо дарҳам шикаста, ба Таршиш натавонистанд бираванд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Еҳӯром, баъд аз фавти падараш, бар Яҳудо подшоҳ мешавад.

1. ВА Еҳӯшофот бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Еҳӯром ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.
2. Ва бародарони ӯ, писарони Еҳӯшофот, инҳо буданд: Азаръё ва Яҳиил ва Закаръёҳу ва Азаръёҳу ва Микоил ва Шафатьёҳу; ҳамаи инҳо писарони Еҳӯшофот, подшоҳи Ис-роил, буданд.
3. Ва падарашон ба онҳо инъомҳои зиёде аз нуқра ва тилло ва чизҳои гаронбаҳо, бо шаҳрҳои ҳисордор дар Яҳудо, бах-шид; валекин салтанатро ба Еҳӯром дод, зеро ки ӯ нахуст-зода буд.
4. Ва ҳангоме ки Еҳӯром салтанати падарашро соҳиб шуда, қувват гирифт, ҳамаи бародарони худ, ва низ баъзеро аз сарварони Исроил бо шамшер кушт.
5. Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯром сию дусола буд, ва ҳашт сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.
6. Ва ӯ бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор кард, чунон ки хонадони Аҳъоб рафтор карда буданд, зеро ки духтари Аҳъоб зани ӯ буд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард.
7. Вале Худованд ба хотири аҳде ки бо Довуд баста буд, нахост хонадони Довудро ба ҳалокат расонад, зеро ба ӯ ваъда дода буд, ки барои ӯ ва фарзандони ӯ умрбод чароғе бидиҳад.

Исъёни Адӯм ва Либно.

8. Дар айёми ӯ Адӯм аз зери дасти Яҳудо исъён бардошт, ва онҳо бар худ подшоҳе гузоштан.
9. Ва Еҳӯром бо сардорони худ убур намуд, ва ҳамаи аробаҳояш бо ӯ буд; ва шабона ӯ бархост ва сафҳои адӯмиёнро, ки ӯ ва сардорони аробаҳоро ихота карда буданд, раҳна намуда, ақиб нишаст.

10. Ва Адӯм аз зери дасти Яҳудо исьён бардошт, ки то имрӯз чунин аст; дар он замон Либно аз зери дасти ӯ исьён бардошт, зеро ки ӯ Худованд Худои падарони худро тарк кард.

11. Ҳамчунин ӯ баландиҳо дар кӯҳҳои Яҳудо барпо намуд, ва сокинони Ерусалимро зинокор гардонид, ва аҳли Яҳудоро ба васваса андохт.

Мактуб аз Ильёси набӣ.

12. Ва мактубе аз Ильёси набӣ ба ӯ расид, ки дар он гуфта шуда буд: «Худованд Худои падарат Довуд чунин мегӯяд: "Азбаски ту бо роҳҳои падарат Еҳӯшофот ва бо роҳҳои Осо, подшоҳи Яҳудо, рафтор накардӣ, 13. Балки бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор намуда, аҳли Яҳудо ва сокинони Ерусалимро зинокор гардондӣ, чунон ки хонадони Аҳъоб зинокор гардонида буданд; ва низ бародарони худро аз хонадони падарат, ки аз ту беҳтар буданд, ба қатл расондӣ, —

14. Инак, Худованд қавми ту, ва писарони ту, ва занони ту, ва тамоми молу мулки туро ба балои азим гирифта хо-ҳад кард;

15. Ва худат ба дардҳои зиёде, яъне ба бемории амъои худ мубтало хоҳӣ шуд, то ба дараҷае ки амъоят аз он дард рӯз ба рӯз берун хоҳад омад"».

16. Ва Худованд рӯҳи фалиштиён ва арабҳоро, ки дар паҳлуи ҳабашиён буданд, ба муқобили Еҳӯром барангехт;

17. Ва онҳо ба Яҳудо ҳуҷум оварданд, ва онро раҳна карда даромаданд, ва тамоми молу мулкero, ки дар хонаи подшоҳ ёфт шуд, ва писарон ва занони ӯро низ ба асирӣ бурданд; ва барои ӯ, ғайр аз Еҳӯоҳоз, ки хурдтарини писаронаш буд, писаре боқӣ намонд.

Бемории илочнопазири Еҳӯром, ва фавти ӯ.

18. Ва баъд аз ҳамаи ин Худованд амъои ӯро ба бемории илочнопазире гирифта кард.

19. Ва бо мурури айём, вақте ки ду сол ба интиҳо расид, амёояш аз шиддати дардаш берун омада, ӯ бо азоби сахте мурд; ва қавмаш барои ӯ оташ наафрӯхтанд, чунон ки барои падарони ӯ барафрӯхта буданд.

20. Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ сию дусола буд, ва ҳашт сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва бе он ки сазовори дил-сӯзӣ гардида бошад, аз дунъё даргузашт, ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд, вале на дар мақбараи подшоҳон.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Подшоҳии Аҳазъёҳу дар Яҳудо.

1. ВА сокинони Ерусалим писари хурдии ӯ Аҳазъёҳуро ба ҷои ӯ подшоҳ карданд, зеро ғавҷе ки бо арабҳо ба ӯрдугоҳ даромада буданд, ҳамаи писарони калониро кушта буданд; ва Аҳазъёҳу ибни Еҳўром, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.

2. Дар вақти подшоҳ шуданаш Аҳазъёҳу чилу дусола буд, ва як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Аталъё бинти Омрӣ буд.

3. Ӯ низ бо роҳҳои хонадони Аҳъоб рафтор намуд, зеро ки модараш машваратчии ӯ буд, то ки корҳои шарирона бикунанд.

4. Ва мисли хонадони Аҳъоб, он чи дар назари Худо-ванд бад буд, ба амал овард, зеро ки онҳо, баъд аз ғавҷи падараш, машваратчиёни ӯ буданд, то ки ба ҳалокат бира-сад.

5. Бар тибқи машварати онҳо рафтор карда, ӯ бо Йў-ром ибни Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба ҷанги зидди Ҳазоил, подшоҳи Арам, ба Ромўт-Цилъод рафт, ва арамиён Йўромро захмдор карданд.

Аҳазъёҳу барои дидани Йўром ба Изреъил меояд.

6. Ва ӯ ба Изреъил баргашт, то аз захмҳое ки ба ӯ дар Ромо расонида буданд, вақте ки бо Ҳазоил, подшоҳи Арам, мечангид, шифо ёбад; ва Аҳазъёҳу ибни Еҳўром, подшоҳи

Яхудо, барои дидани Йӯром ибни Аҳъоб ба Изреѝил фу-рӯд омад, чунки вай бемор буд.

7. Ва ҳалокати Аҳазьёху аз ҷониби Худо буд, ки ӯ назди Йӯром омад, ва омадан замон бо Йӯром ба Еху ибни Ним-шї муқобил баромад, ки варо Худованд барои нест кардани хонадони Аҳъоб тадҳин намуда буд.

Қатли сарварони Яхудо. Фавти Аҳазьёху.

8. Ва ҳангоме ки Еху аз хонадони Аҳъоб қасос меги-рифт, сарварони Яхудо ва писарони бародарони Аҳазьёхуро, ки ба Аҳазьёху хизмат мекарданд, ёфта, онҳоро ба қатл ра-сонид.

9. Ва Аҳазьёхуро талаб кард, ва ӯро дар ҳолате ки дар Сомария пинҳон шуда буд, дастгир карда, назди Еху оварданд, ва ӯро кушта, дафн карданд, зеро ки гуфтанд: «Ў писари Ехӯшофот аст, ки вай бо тамоми дили худ Худовандро ҷӯё шуда буд». Ва аз хонадони Аҳазьёху касе бо-қї намонд, ки қувват дошта бошад салтанат ронад.

10. Ва Аталъё, модари Аҳазьёху, чун дид, ки писараш мурд, барҳоста, тамоми насли подшоҳони хонадони Яхудо-ро несту нобуд кард.

11. Вале Ехӯшобаъ, духтари подшоҳ, Ехӯош ибни Аҳазьёхуро гирифт, ва ӯро аз миёни писарони подшоҳ, ки кушта мешуданд, дуздид, ва ӯро бо ширдораш ба хонаи хобгоҳ бурда ҷойгир кард; ва Ехӯшобаъ, духтари подшоҳ Ехӯром, ки зани Ехӯёдои коҳин буд, — зеро ки вай хоҳари Аҳазьёху буд, — ӯро аз Аталъё пинҳон кард, ва вай ӯро накушт.

12. Ва ӯ бо онҳо дар хонаи Худо шаш сол пинҳон буд; ва Аталъё дар мамлакат подшоҳї мекард.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Ехӯош дар Яхудо подшоҳ мешавад.

1. ВА дар соли ҳафтум Ехӯёдоъ қувват ёфт, ва мирисадҳо Азарьё ибни Ерӯҳом, ва Исмоил ибни Ехӯҳонон, ва Азарьёху

ибни Ўбид, ва Маасиёҳу ибни Адоёҳу, ва Элишофот ибни Зикриро бо худ гирифта, аҳд баст.

2. Ва онҳо дар Яҳудо гардиш карданд, ва левизодагонро аз хамаи шаҳрҳои Яҳудо, ва сардорони хонаводаҳои Исроилро чамъ карда, ба Ерусалим омаданд.

3. Ва тамоми чамоат дар хонаи Худо бо подшоҳ аҳд бастанд, ва Еҳўёдоъ ба онҳо гуфт: «Инак, писари подшоҳ подшоҳӣ хоҳад кард, чунон ки Худованд дар бораи банӣ-Довуд гуфтааст.

4. Ин аст коре ки шумо бояд ба ҷо оваред: сеяки шумо, яъне онҳое ки дар шанбе меоянд, иборат аз коҳинон ва левизодагон, дарбонони назди остонаҳо бошад;

5. Ва сеяки дигар — дар хонаи подшоҳ; ва сеяки боқӣ — назди дарвозаи Есўд; ва тамоми қавм — дар саҳнҳои хонаи Худованд.

6. Ва бигзор касе ба хонаи Худованд дохил нашавад, ғайр аз коҳинон ва хизматгузори левизода, ки онҳо дохил мешаванд, зеро ки онҳо муқаддасанд; ва тамоми қавм бигзор навбатдории Худовандро ба ҷо оваранд.

7. Ва бигзор левизодагон подшоҳро аз ҳар тараф ихота намоянд, дар ҳолате ки: ҳар якеро аслиҳааш дар дасташ бошад, ва ҳар кӣ ба хона дарояд, бояд кушта шавад; ва ҳангоме ки подшоҳ дохил мешавад ва берун меравад, шумо назди ӯ хоҳед буд».

8. Ва левизодагон ва тамоми аҳли Яҳудо ҳар он чи Еҳўёдои коҳин амр фармуд, ба ҷо оварданд, ва ҳар яке одамони худро, — ҳам онҳоеро, ки дар шанбе меоянд, ва ҳам онҳоеро, ки дар шанбе берун мераванд, — гирифтанд, зеро ки Еҳўёдои коҳин гурӯҳҳоро ғориғ накард.

9. Ва Еҳўёдои коҳин найзаҳо ва сипарҳои хурду калони подшоҳ Довудро, ки дар хонаи Худо буд, ба мирисадҳо дод.

10. Ва тамоми қавмро, ки ҳар яке аслиҳааш дар дасташ буд, аз тарафи ростии хона то тарафи чапи хона, назди қурбонгоҳ ва назди хона, гирдогирди подшоҳ гузошт.

11. Ва писари подшохро бароварданд, тоҷ ва шаҳодатро бар ӯ гузоштанд, ва ӯро подшоҳ карданд, ва Еҳӯёдоъ ва писаронаш ӯро тадҳин намуда, гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ!»

Қатли Аталё.

12. Ва Аталё овози қавмро, ки медавданд ва подшохро мадҳ мекарданд, шунида, назди қавм ба хонаи Худованд омад.

13. Ва дид, ки инак, подшоҳ бар минбари худ назди даромадгоҳ истодааст, ва сарварон ва карнайҳо назди подшоҳ мебошанд, ва тамоми қавми мамлакат шодӣ мекунанд ва карнай менавозанд, ва муғанниён бо асбоби мусиқӣ ҳамду сано мехонанд; ва Аталё либосашро чок зада, гуфт: «Хиёнат! Хиёнат!»

14. Ва Еҳӯёдои коҳин мирисадҳоро, ки сардорони кӯшун буданд, хонда баровард ва ба онҳо гуфт: «Варо ба миёни сафҳо берун оваред, ва ҳар кӣ аз ақби вай биравад, бо шамшер кушта хоҳад шуд». Зеро коҳин гуфта буд: «Варо дар хонаи Худованд накушед».

15. Ва ба вай роҳ доданд, ва ҳангоме ки вай ба даҳани дарвозаи аспҳои хонаи подшоҳ расид, дар он ҷо варо куштанд.

Еҳӯёдоъ бо қавм аҳд мебандад.

16. Ва Еҳӯёдоъ дар миёни худ ва тамоми қавм ва подшоҳ аҳд баст, то ки қавми Худованд бошанд.

17. Ва тамоми қавм ба хонаи Баал омада, онро хароб карданд, ва қурбонгоҳҳо ва бутҳояшро шикастанд, ва Маттонро, ки коҳини Баал буд, пеши қурбонгоҳҳо куштанд.

18. Ва Еҳӯёдоъ навбатдориҳои хонаи Худовандро ба дасти коҳинон ва левизодагон супурд, чунон ки Довуд дар хонаи Худованд тақсим карда буд, то ки бар тибқи он чи дар Тавротии Мусо навишта шудааст, бо шодмонӣ ва сурудхонӣ,

мувофиқи дастури Довуд, қурбониҳои сӯхтани барои Худованд тақдим намоянд.

19. Ва дарбононро назди дарвозаҳои хонаи Худованд гузошт, то касе ки аз ягон ҷиҳат палид аст, дохил нашавад.

20. Ва мирисадҳо, ва аъён, ва ҳокимони қавм, ва тамоми қавми мамлакатро гирифт, ва подшоҳро аз хонаи Худованд фурӯд овард, ва андаруни дарвозаи болоии хонаи подшоҳ дохил шуданд, ва подшоҳро бар тахти салтанат нишониданд.

21. Ва тамоми қавми мамлакат шодӣ карданд, ва шаҳр ором ёфт. Ва Аталъёро бо шамшер куштанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Подшоҳии Еҳӯш.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯш ҳафтсола буд, ва чил сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи мода-раш Сивъё, аз Беэр-Шобаъ, буд.

2. Ва Еҳӯш, дар тамоми айёми Еҳӯёдои коҳин, он чиро, ки дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард.

3. Ва барои ӯ Еҳӯёдоъ ду зан гирифт, ва ӯ писарон ва духтарон ба дунё овард.

4. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки ба дили Еҳӯш фикри таъмир кардани хонаи Худованд омад.

5. Ва ӯ коҳинон ва левизодагонро чамъ карда, ба онҳо гуфт: «Ба шаҳрҳои Яхудо бароед, ва аз тамоми Исроил ба-рои таъмири хонаи Худои худ сол ба сол нукра чамъ кунед, ва дар ин кор шитоб намоед». Валекин левизодагон шитоб накарданд.

6. Ва подшоҳ Еҳӯёдои саркоҳинро хонда, ба вай гуфт: «Чаро аз левизодагон талаб накардӣ, ки чизъро, ки Мусо, бандаи Худованд, ва ҷамоати Исроил барои хаймаи шаҳодат муқаррар намуда буданд, аз Яхудо ва Ерусалим биёранд?»

7. Зеро ки писарони Аталъёи начиса ба хонаи Худо за-да даромада, ҳамаи вақфҳои хонаи Худовандро барои Баал-ҳо истифода карда буданд.

Таъмири маъбад.

8. Ва подшоҳ амр фармуд, ва сандуқе сохта, онро наз-ди дарвозаи хонаи Худованд аз берун гузоштанд.

9. Ва дар Яҳудо ва Ерусалим эълон карданд, ки чизъяро, ки Мусо бандаи Худо, дар биёбон бар Исроил муқаррар на-муда буд, барои Исроил биёранд.

10. Ва ҳамаи сарварон ва тамоми қавм шодӣ карданд, ва оварда дар сандуқ андохтанд, то даме ки пур шуд.

11. Ва ҳангоме ки сандуқро ба воситаи левизодагон назди амалдорони подшоҳ меоварданд, ва онҳо медиданд, ки нук-ра бисъёр аст, котиби подшоҳ ва амалдори саркоҳин ома-да, сандуқро холи мекарданд, ва онро бардошта, аз нав дар чояш мегузоштанд; ҳамин тавр рӯз ба рӯз амал наму-да, нукраи зиёде чамъ карданд.

12. Ва подшоҳ ва Еҳӯёдоъ онро ба саркороне ки бо корҳои таъмири хонаи Худованд машғул буданд, меоданд, ва онҳо сангтарошон ва дуредгаронро барои таъмири хонаи Худованд, ва оҳангарон ва мисгаронро барои мустаҳкам кардани хонаи Худованд киро мекарданд.

13. Ва саркорон кор мекарданд, ва корҳои таъмир ба во-ситаи онҳо анҷом ёфт, ва хонаи Худоро ба шакли аввалаи он дароварданд, ва онро мустаҳкам карданд.

14. Ва пас аз анҷом доданашон бақияи нукраро ба под-шоҳ ва Еҳӯёдоъ оварданд, ва аз он барои хонаи Худованд коло сохтанд, яъне колои хизмат, ва коло барои қурбониҳои сӯхтанӣ, ва қошукҳо, ва асбоби тилло ва нукра. Ва дар та-моми айёми Еҳӯёдоъ дар хонаи Худованд қурбониҳои сӯхта-нӣ тақдим мекарданд.

15. Ва Еҳӯёдоъ пир ва солхӯрда гардида, мурд; дар вақти мурданааш саду сисола буд.

16. Ва ўро дар шаҳри Довуд бо подшоҳон дафн карданд, зеро ки дар Исроил барои Худо ва барои хонаи Ў корҳои нек карда буд.

Маъсияти сарварон.

17. Ва баъд аз фавти Ехӯёдоъ сарварони Яҳудо омада, ба подшоҳ сачда бурданд; он гоҳ подшоҳ ба онҳо гӯш дод.

18. Ва онҳо хонаи Худованд Худои падарони худро тарк намуда, Ашераҳо ва бутҳоро ибодат карданд, ва аз барои ин маъсияташон ғазабе бар Яҳудо ва Ерусалим ба вучуд омад.

19. Ва Ӯ анбиёро назди онҳо фиристод, то ки онҳоро сӯи Худованд баргардонанд; ва онҳоро таъкид карданд, вале онҳо гӯш надоданд.

20. Ва Рӯҳи Худо Закарьё ибни Ехӯёдои коҳинро фаро гирифт, ва ӯ бар баландие пеши қавм истода, ба онҳо гуфт: «Худо чунин мегӯяд: "Чаро шумо аҳкоми Худовандро поймол мекунед? Шумо комъёб нахоҳед шуд, зеро ки Худовандро тарк кардаед, ва Ӯ низ шуморо тарк хоҳад кард"».

21. Ва онҳо бар ӯ суиқасд намуда, ӯро дар саҳни хонаи Худованд, бар тибқи амри подшоҳ, сангсор карданд.

22. Ва подшоҳ Ехӯош эҳсонеро, ки падари ӯ Ехӯёдоъ ба вай карда буд, ба хотир наоварда, писарашро ба қатл расо-нид. Ва ӯ дар вақти мурданаш гуфт: «Худованд инро бубинад ва бозхост намояд!»

Арамиён ба Яҳудо ҳучум мекунанд. Фавти Ехӯош.

23. Ва баъд аз гузаштани як сол, лашкари Арам ба муқо-били ӯ баромада, ба Яҳудо ва Ерусалим дохил шуданд, ва ҳамаи сарварони қавмро аз миёни қавм куштанд, ва тамоми ғаниматеро, ки аз онҳо гирифта буданд, ба подшоҳи Димишк фиристоданд.

24. Агарчи лашкари Арам бо андак одамон омада буданд, Худованд лашкари бағоят сершуморро ба дасташон супурд, зеро ки Худованд Худои падарони худро тарк карда буданд; ва Ехӯошро низ шиканча карданд.

25. Ва ҳангоме ки аз пеши ӯ рафтанд, навкаронаш бар ӯ суиқасд намуда, ӯро аз барои хуни писари Ехӯёдои коҳин бар

бистараш куштанд, ва ӯ мурд. Ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд, вале ӯро дар мақбараи подшоҳон дафн накарданд.

26. Ва касоне ки бар ӯ суиқасд карданд, инҳоянд: Зобод ибни Шимъоти аммӯния, ва Еҳӯзобод ибни Шимрити мӯобия.

27. Ва дар бораи писаронаш, ва дар бораи нубувватҳои зиёде ки дар ҳақи ӯ карданд, ва дар бораи таъмири хонаи Худованд дар эзоҳоти китоби подшоҳон навишта шудааст. Ва писараш Амасьё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Амасё бар Яҳудо подшоҳӣ мекунад.

1. АМАСЬЁ дар синни бисту панҷсолагӣ подшоҳ шуд, ва бисту нӯҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Еҳӯадон, аз Ерусалим, буд.

2. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, аммо на бо дили комил.

3. Ва ҳангоме ки салтанат дар дасташ мустаҳкам шуд, навкарони худро, ки падараш подшоҳро кушта буданд, ба қатл расонид.

4. Вале писарони онҳоро накушт, бар тибқи навиштаи китоби Тавроти Мусо, ки дар он Худованд амр фармуда, гуфтааст: «Падарон набояд барои гуноҳи писарон кушта шаванд, ва писарон набояд барои гуноҳи падарон кушта шаванд, балки ҳар кас бояд барои гуноҳи худаш кушта шавад».

Ҷанг ба муқобили Адӯм.

5. Ва Амасьё аҳли Яҳудоро ҷамъ кард, ва онҳоро муво-фиқи хонаводаҳо, дар тамоми Яҳудо ва Бинъёмин, зери фармони мириҳазорҳо ва мирисадҳо гузошт; ва онҳоро аз бистсола ва болотар дар шумор оварда, сесад ҳазор гузинони

найзавар ва сипардорро ёфт, ки метавонистанд ба аскарӣ бираванд.

6. Ва аз Исроил сад ҳазор мардони ҷангиро ба баҳои сад киккар нуқра киро кард.

7. Вале марди Худо назди ӯ омада, гуфт: «Эй подшоҳ! Бигзор лашкари Исроил бо ту нараванд, зеро ки Худо-ванд бо Исроил, яъне бо тамоми банӣ-Эфроим нест.

8. Балки худат бирав, ва амал намуда, дар ҷанг қавӣ шав, вагар на туро Худо пеши душман мағлуб хоҳад кард, зеро ки Худо қодир аст мадад расонад ва мағлуб созад,

9. Ва Амасьё ба марди Худо гуфт: «Пас, оид ба сад кик-кар нуқрае ки ба фавчи Исроил додаам, чӣ кунам?» Ва марди Худо гуфт: «Худованд қодир аст ба ту аз ин зиёд-тар бидиҳад».

10. Ва Амасьё он фавҷро, ки назди ӯ аз Эфроим омада буданд, ҷудо кард, то ки ба макони худ бираванд; ва ға-заби онҳо бар Яҳудо бағоят аланга гирифт, ва онҳо хашм-гин шуда, ба макони худ баргаштанд.

11. Ва Амасьё далер гардида, қавми худро пеш бурд, ва ба дараи Милҳ расида, аз банӣ-Сеир даҳ ҳазор нафарро кушт.

12. Ва банӣ-Яҳудо даҳ ҳазор нафарро зинда асир карда, ба куллаи Солаъ оварданд; ва онҳоро аз куллаи Солаъ партофтанд, ва ҳамаашон нобуд шуданд.

13. Ва аҳли он фавҷ, ки Амасьё онҳоро баргардонида буд, то ки бо ӯ ба ҷанг нараванд, дар шаҳрҳои Яҳудо, аз Сома-рия то Байт-Ҳўрўн, пароканда шуда, се ҳазор нафарро куштанд, ва ғанимати зиёдеро ба тороч бурданд.

14. Ва ҳангоме ки Амасьё ба адўмиён шикаст расонида баргашт, ӯ худоёни банӣ-Сеирро оварда, назди худ онҳоро ҳамчун худоён барқарор намуд, ва пеши онҳо сачда бурд, ва барои онҳо бухур сўзонид.

15. Ва ғазаби Худованд бар Амасьё аланга гирифт, ва набиеро назди ӯ фиристод, ки вай ба ӯ гуфт: «Чаро ту худоёни қавмеро чўё шудай, ки онҳо натавонистанд қавми худро аз дасти ту раҳо кунанд?»

16. Ва ҳангоме ки вай ба ӯ сухан меронд, ӯ ба вай гуфт: «Оё туро машваратчи подшоҳ таъин кардаанд? Бас кун, ча-ро туро бикӯшанд?» Ва набӣ бас карда, гуфт: «Медонам, ки Худо қарор додааст туро нобуд кунад, зеро ки ту ин корро кардӣ, ва ба машварати ман гӯш надодӣ».

Ҷанги Яҳудо бо Исроил.

17. Ва Амасьё, подшоҳи Яҳудо, машварат намуд, ва наз-ди Юош ибни Еҳӯоҳоз ибни Еҳу, подшоҳи Исроил, фирис-тода, гуфт: «Биё, рӯ ба рӯ шавем».

18. Ва Юош, подшоҳи Исроил, назди Амасьё, подшо-ҳи Яҳудо, фиристода, гуфт: «Мушхоре ки дар Лубнон аст, ба арзе ки дар Лубнон аст, фиристода, гуфтааст: "Духтари худро ба писари ман ба занӣ бидех". Валекин ҳайвони даш-тие ки дар Лубнон аст, гузар карда, мушхорро поймол намудааст.

19. Мегӯӣ: "Инак, Адӯро шикаст додам", ва дилат мағ-рур шудааст, ва ту бо худ меболӣ. Алҳол дар хонаи худ бинишин. Чаро ту бадбахтиро иғво медиҳӣ, то ки худат фурӯ ғалтӣ, ва ҳамчунин Яҳудо ҳамроҳи ту?»

20. Вале Амасьё гӯш надод, зеро ки ин аз ҷониби Худо буд, то ки онҳоро ба дасти душман бисупорад, чунки ху-доёни Адӯро ҷӯё шуда буданд.

21. Ва Юош, подшоҳи Исроил, баромад, ва ӯ ва Амасьё, подшоҳи Яҳудо, дар Байт-Шемеш, ки дар Яҳудост, рӯ ба рӯ шуданд.

22. Ва аҳли Яҳудо пеши Исроил мағлуб гардида, ҳар яке ба хаймаҳои худ гурехта рафтанд.

23. Ва Юош, подшоҳи Исроил, Амасьё ибни Еҳӯош ибни Еҳӯоҳоз, подшоҳи Яҳудоро дар Байт-Шемеш дастгир намуд, ва ӯро ба Ерусалим овард, ва ҳисори Ерусалимро аз дарвозаи Эфроим то дарвозаи кунҷакӣ, ба андозаи чор-сад зироъ хароб кард;

24. Ва тамоми тилло ва нукра, ва тамоми колоеро, ки дар хонаи Худо назди Убайд-Адӯм ёфт шуд, ва хазоини хонаи подшоҳ, ва гаравгонро гирифта, ба Сомария бар-гашт.

25. Ва Амасьё ибни Ехӯш, подшоҳи Яҳудо, баъд аз фав-ти Юош ибни Ехӯҳоз, подшоҳи Исроил, понздаҳ сол зин-дагӣ кард.

Фавти Амасьё.

26. Ва бақияи аъмоли Амасьё, аз аввал то охир, дар кито-би подшоҳони Яҳудо ва Исроил навишта шудааст.

27. Ва аз замоне ки Амасьё аз пайравии Худованд дур шуд, дар Ерусалим ба муқобили ӯ суиқасд карданд, ва ӯ ба Локиш гурехт; ва аз ақиби ӯ ба Локиш фиристоданд, ва ӯро дар он чо куштанд.

28. Ва ӯро бар аспҳо бардошта оварданд, ва ӯро бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карданд.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Подшоҳ шудани Узиё ва муваффақиятҳои ҳарбии ӯ.

1. Ва тамоми қавми Яҳудо Узиёро, ки шонздаҳсола буд, гирифта, ба чои падараш Амасьё ӯро подшоҳ карданд.

2. Баъд аз он ки подшоҳ Амасьё бо падаронаш хобид, Узиё Эйлатро бино кард, ва онро ба Яҳудо баргардонид.

3. Узиё дар вақти подшоҳ шуданаш шонздаҳсола буд, ва панҷоҳу ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Екольё, аз Ерусалим, буд.

4. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи падараш Амасьё ба амал оварда буд.

5. Ва дар айёми Закаръё, ки рӯъёҳои Худоро фаҳм мена-муд, ӯ Худоро чӯё буд, ва дар рӯзҳое ки Худовандро чӯё буд, Худо ӯро комъёб мегардонид.

6. Ва ӯ берун омада, бо фалиштиён чанг кард, ва ҳисори Ҷат ва ҳисори Ебне ва ҳисори Ашдӯдро хароб кард, ва дар ҳудуди Ашдӯд ва фалиштиён шаҳрҳо сохт.
7. Ва Худо ба ӯ ба муқобили фалиштиён ва ба муқобили арабҳое ки дар Гур-Боал сукунат доштанд, ва ба муқобили маӯниён мадад расонид.
8. Ва аммӯниён ба Узиё хироч медоданд, ва номи ӯ то ҳудуди Миср шӯҳрат ёфт, зеро ки ӯ ниҳоятдараҷа пурзӯр гардида буд.
9. Ва Узиё бурҷҳо дар Ерусалим, бар дарвозаи кунҷакӣ ва бар дарвозаи Дара ва бар гӯшаи ҳисор бино кард, ва онҳоро мустаҳкам намуд.
10. Ва бурҷҳо дар биёбон бино кард, ва чоҳҳои бисъёр канд, зеро ки чорвои зиёде дар пасти ва дар даштрӯя, ва зореон ва боғбонон дар кӯҳистон ва боғистон дошт, чунки зироатро дӯст медошт.
11. Ва Узиё лашкаре барои амалиёти ҳарбӣ дошт, ки фавҷ-фавҷ ба майдони корзор мебаромаданд, бар тибқи рӯйхати саршуморашон, ки он ба воситаи Яиили котиб ва Маасиёи нозир бо сардории Ҳананъёху, ки яке аз сарварони подшоҳ буд, тартиб дода шуда буд.
12. Шумораи умумии сардорони хонаводаҳо, ки мардони чангӣ буданд, ду ҳазору шашсад нафар буд.
13. Ва зери дасташон сесаду ҳафт ҳазору панҷсад нафар чанговарон буданд, ки бо мардонагӣ чангида, ба подшоҳ бар зидди душман мадад мерасониданд.
14. Ва Узиё барои онҳо, яъне барои тамоми лашкар, сипарҳо ва найзаҳо ва ҳӯдҳо ва чавшанҳо ва камонҳо ва сангҳои фалохмон тайёр кард.
15. Ва дар Ерусалим манҷаниқҳое ки амали устоёни моҳир буд, сохт, то ки онҳо бар бурҷҳо ва гӯшаҳои ҳисор барои андохтани тирҳо ва сангҳои калон гузошта шавад. Ва номи ӯ то ҷойҳои дурдаст шӯҳрат ёфт, зеро ки ӯ барои комъёбии худ чизҳои аҷоиб сохта, бағоят қавӣ гардид.

Маъсияти Узиё ва ҷазо диданаш.

16. Ва хангоме ки \bar{u} қавӣ шуд, дилаш то ба дараҷаи бадкирдорӣ мутақаббир гардида, ба Худованд Худои худ хиёнат кард, ва ба маъбади Худованд даромад, то ки бухур бар қурбонгоҳи бухур бисӯзонад.

17. Ва аз паи \bar{u} Азаръёҳуи коҳин даромад, ва коҳинони Худованд, ҳаштод марди далер ҳамроҳи \bar{u} буданд.

18. Ва онҳо дар гирди подшоҳ Узиё истода, ба \bar{u} гуф-танд: «Туро, эй Узиё, раво нест, ки барои Худованд бухур бисӯзонӣ, балки ин кори коҳинони банӣ-Ҳорун аст, ки барои сӯзонидани бухур такдис шудаанд; аз қудс берун рав, зеро ки ту хиёнат кардаӣ, ва ин барои ту сабаби шаъну шараф аз ҷониби Худованд Худо нахоҳад буд».

19. Ва Узиё дарғазаб шуд, дар ҳолате ки маҷмари бухур-сӯзонӣ дар дасташ буд, ва ҳамин ки ғазабаш бар коҳинон аланга зад, пеши коҳинон дар хонаи Худованд, назди қурбонгоҳи бухур, маҳав бар пешонии \bar{u} пайдо шуд.

20. Ва Азаръёҳуи саркоҳин ва ҳамаи коҳинон ба \bar{u} назар андохтанд, ва инак, маҳав бар пешонии \bar{u} буд, ва бошитоб \bar{u} ро аз он ҷо бароварданд, ва худаш низ ба баромадан ши-тофт, зеро ки Худованд \bar{u} ро ба бало гирифта карда буд.

21. Ва подшоҳ Узиё то рӯзи фавти худ маҳавӣ буд ва дар маҳавхона сукунат дошт, зеро ки аз хонаи Худованд рад карда шуда буд. Ва писараш Ютом сардори хонаи подшоҳ буда, қавми мамлакатро доварӣ менамуд.

Фавти Узиё; дар Яҳудо подшоҳ шудани Ютом.

22. Ва бақияи аъмоли Узиёро, аз аввал то охир, набӣ Ишаъё ибни Омӯс навиштааст.

23. Ва Узиё бо падарони худ хобид, ва \bar{u} ро бо падаронаш дар майдони мақбараи подшоҳон дафн карданд, зеро ки гуфтанд: « \bar{U} маҳавист». Ва писараш Ютом ба ҷои \bar{u} подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Подшоҳии Ютом ва фавти ӯ.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Ютом бисту панҷсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Ерушо бинти Содӯқ буд.
2. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи падараш Узиё ба амал оварда буд, аммо ба маъбади Худованд дохил нашуд, вале қавм ҳанӯз гуноҳ мекарданд.
3. Ва ӯ дарвозаи болои хонаи Худовандро бино кард, ва назди ҳисори бурчи Ўфал иморати бисъёре сохт.
4. Ва бар кӯҳистони Яҳудо шаҳрҳо бино кард, ва дар ҷангалистон қалъаҳо ва бурҷҳо сохт.
5. Ва ӯ бо подшоҳи банӣ-Аммӯн ҷанг карда, бар онҳо дастболо шуд, ва дар он сол банӣ-Аммӯн ба ӯ сад киккар нуқра ва даҳ ҳазор кӯр гандум, ва даҳ ҳазор кӯр ҷав до-данд. Ва дар соли дуюм ва соли сеюм банӣ-Аммӯн ҳамин чизҳоро ба ӯ доданд.
6. Ва Ютом пурзӯр гардид, зеро ки роҳҳои худро пеши Худованд Худои худ дуруст гардонида буд.
7. Ва бақияи аъмоли Ютом, ва ҳамаи ҷангҳоиаш ва раф-тораш дар китоби подшоҳони Исроил ва Яҳудо навишта шудааст.
8. Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ бисту панҷсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.
9. Ва Ютом бо падарони худ хобид, ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд, ва писараш Оҳоз ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Подшоҳии Оҳоз.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Оҳоз бистсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; вале он чи дар назари Худованд мақбул буд, мисли падараш Довуд ба амал наовард,

2. Балки бо роҳҳои подшоҳони Исроил рафтор намуд; ва ҳатто ҳайкалҳои рехта барои Баалҳо сохт;
3. Ва ӯ дар дараи Бен-Ҳиннӯм бухур сӯзонид, ва пи-сарони худро аз оташ гузаронид, мувофиқи одатҳои зишти халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши бани-Исроил бадар ронда буд;
4. Ва бар баландиҳо ва талҳо ва зери ҳар дараҳти сабз қурбонӣ мекард ва бухур месӯзонид.

Ҷанги бемувафакати Оҳоз бо Фақаҳ.

5. Ва Худованд Худояш ӯро ба дасти подшоҳи Арам супурд; ва онҳо ӯро зарба заданд, ва асирони зиёдеро аз ӯ гирифта, ба Димишқ бурданд. Ва ӯ ба дасти подшоҳи Исроил низ супурда шуд, ва вай ба ӯ зарбаи бузурге расонид.
6. Ва Фақаҳ ибни Рамальёху дар Яҳудо саду бист ҳазор нафарро, ки ҳамашон мардони ҷангӣ буданд, дар як рӯз кушт, чунки онҳо Худованд Худои падарони худро тарк карда буданд.
7. Ва Зикрӣ, ки паҳлавони Эфроим буд, Маасиёху пи-сари подшоҳ ва Азриқом раиси хона ва Элқоноро, ки шахси дуҷумбаъ аз подшоҳ буд, кушт.
8. Ва бани-Исроил аз бародарони худ дусад ҳазор занон, писарон ва духтаронро ба асирӣ гирифтанд, ва низ ғанимати зиёде аз онҳо тороҷ карданд, ва он ғаниматро ба Сомария оварданд.
9. Ва дар он ҷо набии Худованд буд, ки Ӯдид ном дошт; ва ӯ ба истиқболи лашкаре ки ба Сомария меомаданд, баро-мада, ба онҳо гуфт: «Инак, чун Худованд Худои падаронатон бар Яҳудо дарғазаб шуд, онҳоро ба дасти шумо супурд, ва шумо онҳоро бо хашме ки шиддаташ ба осмон расидааст, куштед.
10. Ва алҳол шумо мехоҳед, ки писарони Яҳудо ва Ерусалимро ба ғулмон ва канизони худ табдил диҳед? Бо ин, охир, шумо худро пеши Худованд Худои худ гуноҳкор месозед!

11. Ва алҳол ба ман гӯш дода, асиронеро, ки аз барода-рони худ гирифтаед, баргардонед, зеро ки оташи ғазаби Худованд бар шумост».

12. Ва баъзе касон аз сардорони банӣ-Эфроим, чунончи: Азаръёху ибни Еҳӯҳонон, ва Барахъёху ибни Машиллимут, ва Еҳизқиёху ибни Шаллум, ва Амосо ибни Ҳадлой ба истиқболи лашкариёне ки аз чанг бармегаштанд, бархоста,

13. Ба онҳо гуфтанд: «Асиронро ба ин ҷо набиёред, зеро ки ин амал бар мо гуноҳе пеши Худованд хоҳад шуд, ва шумо мехоҳед гуноҳҳо ва маъсиятҳои моро афзун гардонед, чунки гуноҳи мо азим аст, ва оташи ғазаб бар Исроил хоҳад буд».

14. Ва фавҷи пешоҳанг асирон ва ғаниматро пеши сарварон ва тамоми ҷамоат вогузоштанд.

15. Ва мардоне ки номашон зикр ёфт, бархоста, асиронро дастгирӣ карданд, ва ҳамаи бараҳнагони онҳоро аз ғанимат пӯшониданд, — яъне онҳоро сару либос ва пойафзол пӯшониданд, ва хӯрониданд, ва нӯшониданд, ва равған молиданд, ва ҳамаи камқувватонро ба харҳо савор карда, ба Ерихӯ, ки шаҳри нахлҳост, назди бародаронашон бурданд, ва худашон ба Сомария баргаштанд.

Адумиён ва фалиштиён ба Яҳудо хучум мекунанд.

16. Дар он замон подшоҳ Оҳоз назди подшоҳони Ашшур фиристод, то ки ба ӯ мадад расонанд.

17. Ва боз адумиён омада, Яҳудоро зарба заданд, ва ба асирӣ гирифтанд.

18. Ва фалиштиён ба шаҳрҳои пастӣ ва ҷануби Яҳудо зада даромада, Байт-Шемеш, ва Аёлӯн, ва Ҷадирӯт, ва Сӯкӯро бо деҳоташ, ва Тимноро бо деҳоташ, ва Ҷимзӯро бо деҳоташ забт карданд, ва дар он ҷо сокин шуданд.

19. Зеро ки Худованд Яҳудоро аз боиси Оҳоз, подшоҳи Исроил, поймол гардонид, чунки ӯ Яҳудоро ба фиску фучур гирифтӣ кард ва ба Худованд бисъёр хиёнат намуд.

20. Ва Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, назди ӯ омад, валекин ӯро ба танг овард ва мададе ба ӯ нарасонид.
21. Агарчи Оҳоз ганҷҳои хонаи Худованд, ва хонаи подшоҳ ва сарваронро гирифта ба подшоҳи Ашшур дод, вай ба ӯ мадад накард.
22. Ва бо вучуди тангии аҳволи худ, ӯ, подшоҳ Оҳоз, ба Худованд хиёнат кардан гирифт.
23. Ва барои худоёни Димишқ, ки ӯро зарба зада буданд, қурбониҳо тақдим намуда, гуфт: «Азбаски худоёни подшоҳони Арам ба онҳо мадад мерасонанд, бинобар ин ман ҳам барои онҳо қурбонӣ мекунам, ва онҳо ба ман мадад хоҳанд кард». Валекин онҳо боиси мағлубияти ӯ ва тамоми Исроил гардиданд.
24. Ва Оҳоз колои хонаи Худоро чамъ кард, ва колои хонаи Худоро пора-пора кард, ва дарҳои хонаи Худовандро баст, ва дар ҳар гӯшаи Ерусалим қурбонгоҳҳо барои худ сохт.
25. Ва дар ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо баландиҳо сохт, то ки барои худоёни бегона бухур сӯзонад, ва бо ин рафтораш Худованд Худои падарони худро хашмгин кард.

Фавти Оҳоз, бар тахт нишастани Ҳизқиё.

26. Ва бақияи аъмоли ӯ, ва ҳамаи роҳҳои ӯ, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Яҳудо ва Исроил навишта шудааст.
27. Ва Оҳоз бо падарони худ хобид, ва ӯро дар шаҳр, дар Ерусалим дафн карданд, валекин ӯро ба мақбараи подшоҳони Исроил наоварданд; ва писараш Ҳизқиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Ҳизқиё дар Яҳудо подшоҳӣ мекунад ва худопарастиро аз нав барқарор менамояд.

1. ҲИЗҚИЁ дар синни бисту панҷсолагӣ подшоҳ шуд, ва бисту нӯҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи мода-раш Абиё бинти Закарьё буд.

2. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи падараш Довуд ба амал оварда буд.
3. Дар соли аввали подшоҳии худ, дар моҳи якум, ӯ дарҳои хонаи Худовандро воз кард ва онҳоро таъмир намуд.
4. Ва коҳинон ва левизодагонро оваронид, ва онҳоро дар майдони шарқӣ чамъ кард.
5. Ва ба онҳо гуфт: «Маро бишнавед, эй левизодагон! Алҳол худро тақдис намоед, ва хонаи Худованд Худои падарони худро тақдис намуда, начосатро аз қудс берун ова-ред.
6. Зеро ки падарони мо хиёнат карданд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва ӯро тарк карданд, ва рӯи худро аз маскани Худованд гардониданд, ва пушти худро нишон доданд;
7. Ҳамчунин дарҳои равоқро бастанд, ва чароғҳоро куш-танд, ва бухур насӯзониданд, ва қурбониҳои сӯхтани дар қудси Худои Исроил тақдим накарданд.
8. Ва ғазаби Худованд бар Яҳудо ва Ерусалим аланга зад, ва ӯ онҳоро гирифтори даҳшат, харобӣ ва мадҳушӣ гардонид, чунон ки шумо бо чашмони худ мебинед.
9. Ва инак, падарони мо ба дами шамшер фурӯ ғалти-данд, ва писарону духтарону занонн мо аз ин сабаб ба аси-рӣ рафтанд.
10. Алҳол дилхоҳи ман ин аст, ки бо Худованд Худои Исроил аҳд бандем, то ки оташи ғазаби ӯ аз мо баргар-дад.
11. Эй фарзандонам, алҳол бепарвой накунед, зеро ки Худованд шуморо баргузидааст, то ки ба ҳузури ӯ истода, хизмати ӯро ба ҷо оваред, ва барои ӯ хизматгузoron ва сӯзонандагони бухур бошед».
12. Ва левизодагон бархостанд: Маҳат ибни Амосай ва Юил ибни Азаръёху аз банӣ-қаҳотиён, ва аз банӣ-маро-риён — Қиш ибни Абдӣ ва Азаръёху ибни Еҳалалъил; ва аз чершӯниён — Юоҳ ибни Зиммо ва Идан ибни Юоҳ;
13. Ва аз банӣ-Элисофон — Шимрӣ ва Яиил; ва аз ба-нӣ-Ософ — Закаръёху ва Маттанъёху;

14. Ва аз банӣ-Ҳеймон — Яҳиил ва Шимъӣ; ва аз банӣ-Едугун — Шамаъё ва Узиял.

15. Ва онҳо бародарони худро чамъ карда, тақдис наму-данд, ва бар тибқи фармони подшоҳ, ки мувофиқи каломи Худованд буд, барои татҳири хонаи Худованд омаданд.

16. Ва коҳинон андаруни хонаи Худованд дохил шуданд, то ки онро татҳир намоянд, ва тамоми начосатро, ки дар маъбади Худованд ёфтанд, ба сахни хонаи Худованд баро-варданд, ва левизодагон онро гирифта, ба ҷониби водии Қидрӯн бурданд.

17. Ва дар рузи якуми моҳи якум ба тақдис кардан шу-рӯъ намуда, дар рӯзи ҳаштуми моҳ ба равоқи Худованд даромаданд, ва ҳашт рӯз хонаи Худовандро тақдис карданд, ва дар рӯзи шонздаҳуми моҳи якум ба анҷом расониданд.

18. Ва андаруни қаср назди подшоҳ Ҳизқиё омада, гуф-танд: «Тамоми хонаи Худовандро: қурбонгоҳи қурбониҳои сӯхтаниро бо тамоми колои он, ва мизи нони тақдимро бо тамоми колои он татҳир намудем;

19. Ва тамоми колоеро, ки подшоҳ Оҳоз дар вақти под-шоҳии худ, дар натиҷаи хиёнати худ, поймол карда буд, тайёр карда, тақдис намудем, ва инак онҳо назди қурбон-гоҳи Худованд аст».

Дар маъбад аз нав ибодати Худо ба амал меояд.

20. Ва подшоҳ Ҳизқиё бомдодон бармаҳал бархост, ва сарварони шаҳро чамъ карда, ба хонаи Худованд баромад.

21. Ва онҳо ҳафт гов, ва ҳафт кӯчқор, ва ҳафт барра, ва ҳафт нарбуз оварданд, то ки барои салтанат ва барои қудс ва барои Яҳудо қурбонии гуноҳҳо бишавад; ва ӯ ба ба-ни-Ҳорун амр фармуд, ки онҳоро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ бар қурбонгоҳи Худованд тақдим кунанд.

22. Ва говро куштанд, ва коҳинон хунро гирифта, бар қурбонгоҳ пошиданд; ва кӯчқорро кушта, хунро бар қурбонгоҳ пошиданд; ва баррагонро кушта, хунро бар қурбонгоҳ пошиданд.

23. Ва нарбузҳои каффораи гунохро ба хузури подшоҳ ва ҷамоат оварданд, ва дастҳои худро бар онҳо гузоштанд,
24. Ва коҳинон онҳоро куштанд, ва хуни онҳоро барои каффораи гуноҳҳо бар қурбонгоҳ пошиданд, то ки бар тамоми Исроил каффора шавад; зеро подшоҳ фармуда буд, ки қурбонии сӯхтани ва қурбонии гуноҳҳо барои тамоми Исроил тақдим карда шавад.
25. Ва ӯ левизодагонро бо санҷҳо, барбатҳо ва удҳо мувофиқи амри Довуд ва Ҷоди ғайбгӯи подшоҳ ва Нотони набӣ дар хонаи Худованд гузошт, зеро ки ин амр аз ҷонниби Худованд ба воситаи анбиёи ӯ фармуда шуда буд.
26. Ва левизодагон бо асбоби Довуд, ва коҳинон бо қар-найҳо истоданд.
27. Ва Ҳизқиё амр фармуд, ки қурбонии сӯхтаниро бар қурбонгоҳ тақдим намоянд, ва ҳангоме ки ба тақдим қардани қурбонии сӯхтани шурӯъ намуданд, сурудхонӣ барои Худованд ва навохтани қарнайҳо ва асбоби Довуд, подшоҳи Исроил, оғоз ёфт.
28. Ва тамоми ҷамоат сачда мекарданд, ва муғанниён месуруданд, ва қарнайҳоро менавохтанд; ҳамаи ин то вақти анҷом ёфтани қурбонии сӯхтани давом қард.
29. Ва ҳамин ки қурбонии сӯхтани анҷом ёфт, подшоҳ ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ буданд, зону зада, сачда қарданд.
30. Ва подшоҳ Ҳизқиё ва сарварон ба левизодагон амр фармуданд, ки Худовандро бо суханони Довуд ва Ософи ғайбгӯӣ мадҳ кунанд; ва онҳо ба ваҷд омада, мадҳ қарданд, ва зону зада, сачда бурданд.
31. Ва Ҳизқиё ҷавоб гардонида, гуфт: «Алҳол вазифаи худро ба ҷо овардед, пас наздик омада, забҳҳо ва қурбониҳои шукронаро барои хонаи Худованд биёред». Ва ҷамоат забҳҳо ва қурбониҳои шукрона оварданд, ва ҳар каси валинеъмат қурбонии сӯхтани овард.
32. Ва шумораи қурбонии сӯхтание ки ҷамоат оварданд, ҳафтад гӯв, сад қўчқор ва дусад барра буд; ҳамаи инҳо қурбонии сӯхтани барои Худованд буд.

33. Ва дигар қурбониҳои муқаддас — шашсад гов ва се ҳазор гӯсфанд буд.

34. Аммо қоҳинон кам буданд, ва ба пӯст кандани ҳамаи қурбониҳои сӯхтанӣ қувваташон намерасид; ва бародаронашон левизодагон ба онҳо мадад расониданд, то даме ки қоранҷом ёфт ва то даме ки қоҳинон худро тақдис карданд; зеро ки левизодагон дар тақдис кардани худ, назар ба қоҳинон, бештар ростдил буданд.

35. Ва низ қурбониҳои сӯхтанӣ бо қарбуи қурбониҳои саломатӣ ва бо ҳадияҳои рехтанӣ барои қурбониҳои сӯхтанӣ бисъёр буд; ва хизмати хонаи Худованд дуруст ба ҷо оварда шуд.

36. Ва Ҳизқиё ва тамоми қавм шодӣ карданд, ки Худо қавмро омода гардонид ба буд, зеро ки ин ба таври ғайри-ҷашмдошт ба амал омад.

БОБИ СИЮМ

Тайёрӣ ба иди фисҳ.

1. Ва Ҳизқиё ба тамоми Исроил ва Яҳудо фиристод, ва низ номаҳо ба Эфроим ва Менаше навишт, то ки ба хонаи Худованд ба Ерусалим биёянд, ва фисҳро барои Худованд Худои Исроил ба ҷо оваранд.

2. Ва подшоҳ, ва сарваронаш, ва тамоми ҷамоат дар Ерусалим машварат намуда, қарор доданд, ки фисҳро дар моҳи дуюм ба ҷо оваранд;

3. Зеро ки натавонистанд онро дар вақташ ба ҷо оваранд, чунки қоҳинон ба миқдори зарурӣ тақдис наёфта ва қавм дар Ерусалим ҷамъ нашуда буданд.

4. Ва ин дар назари подшоҳ ва дар назари тамоми ҷамоат писанд омад,

5. Ва қарор доданд, ки дар тамоми Исроил, аз Беэр-Шобаъ то Дон, ҷор зананд, ки омада, фисҳро барои Худо-ванд Худои Исроил дар Ерусалим ба ҷо оваранд; зеро муддати

зиёдест, ки онро ба тавре ки навишта шудааст, ба чо наовардаанд.

6. Ва шотирон бо номаҳои подшоҳ ва сарваронаш ба тамоми Исроил ва Яҳудо рафта, бар тибқи амри подшоҳ гуфтанд: «Эй банӣ-Исроил! Сӯи Худованд Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил рӯчӯъ намоед, ва Ӯ сӯи растагороне ки аз дасти подшоҳони Ашшур дар миёни шумо боқӣ мондаанд, рӯчӯъ хоҳад кард;

7. Ва мисли падарон ва бародарони худ набошед, ки онҳо ба Худованд Худои падарони худ хиёнат карданд, ва Ӯ онҳоро гирифтори харобӣ гардонид, чунон ки шумо мебинед;

8. Алҳол мисли падарони худ гарданкашӣ накунед, дасти байат ба Худованд диҳед, ба қудси Ӯ, ки онро то абад тақдис намудааст, омада, Худованд Худои худро ибодат кунед, ва Ӯ оташи ғзаби Худро аз шумо хоҳад баргардонид.

9. Зеро вақте ки шумо сӯи Худованд рӯчӯъ намоед, бародарон ва писарони шумо аз ҷониби асиркунандагони худ марҳамат хоҳанд дид, ва ба ин замин хоҳанд баргашт, зеро ки Худованд Худои шумо карим ва раҳим аст, ва агар сӯи Ӯ рӯчӯъ намоед, Ӯ аз шумо рӯй нахоҳад гардонид».

10. Ва шотирон дар замини Эфроим ва Менашше то ҳудуди Забулун шаҳр ба шаҳр мегузаштанд, валекин бар онҳо механдиданд ва онҳоро истехзо мекарданд.

11. Фақат баъзе касон аз Ошер ва Менашше ва Забулун гардан фуруварда, ба Ерусалим омаданд.

12. Дар Яҳудо низ яди Худо буд, ки ба онҳо якдилӣ ато намуд, то ки ҳукми подшоҳ ва сарваронро бар тибқи каломи Худованд ба чо оваранд.

13. Ва қавми зиёде дар Ерусалим ҷамъ шуданд, то ки иди фисҳро дар моҳи дуҷум ба чо оваранд, — ҷамоати бағо-ят сершумор буданд.

14. Ва бархоста, қурбонгоҳҳоеро, ки дар Ерусалим буд, вайрон карданд, ва ҳамаи қурбонгоҳҳои бухурро вайрон карда, андаруни наҳри Қидрун партофтанд.

Ба таври ҷиддӣ риоя кардани иди фисҳ ва рӯзҳои дигар.

15. Ва дар рӯзи чордахуми моҳи дуюм барраи фисхро забҳ карданд; ва коҳинон ва левизодагон хиҷолат кашида, худ-ро тақдис намуданд, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ба хонаи Ху-дованд оварданд.

16. Ва дар ҷойҳои худ, мувофиқи дастуруламали худ, бар тибқи Тавроти Мусо, марди Худо, истоданд; коҳинон хунро аз дасти левизодагон гирифта, мепошиданд.

17. Азбаски бисъёре аз ҷамоат худро тақдис накарда буданд, левизодагон мутассадӣ шуданд, ки барои ҳар касе ки татҳир наёфтааст, барраи фисхро забҳ карда, варо барои Худованд тақдис намоянд.

18. Зеро ки аксари қавм, бисъёре аз Эфроим ва Менаш-ше, Иссокор ва Забулун татҳир наёфта буданд, ва фисхро на бар тибқи он чи навишта шудааст, хӯрданд, зеро ки Ҳизқиё дар ҳаққи онҳо дуо хонда, гуфт:

19. «Худованди пурэхсон ҳар касро, ки дилаш моил шудааст, ки Худоро, яъне Худованд Худои падаронашро ҷӯё шавад, хоҳад омурзид, агарчи вай ба татҳири муқаддас мувофиқ набошад».

20. Ва Худованд дуои Ҳизқиёро иҷобат намуда, қавмро омурзид.

21. Ва банӣ-Исроил, ки дар Ерусалим буданд, иди фатирро ҳафт рӯз бо шодмонии азим ба ҷо оварданд, ва левизодагон ва коҳинон, бо асбоби ҳамду санои Худованд, ҳар рӯз Худовандро мадҳ мекарданд.

22. Ва Ҳизқиё ба ҳамаи левизодагоне ки аз хизмати Худованд фаҳми некӯ доштанд, суханони дилҷӯй гуфт; ва ҳафт рӯз хӯроки идона хӯрданд, қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд, ва Худованд Худои падарони худро ҳамду сано гуфтанд.

23. Ва тамоми ҷамоат машварат намуда, қарор доданд, ки ҳафт рӯзи дигар ид кунанд; ва ҳафт рӯз хурсандӣ карданд.

24. Зеро ки Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, барои ҷамоат ҳазор сар гов ва ҳафт ҳазор сар гӯсфанд бахшиш кард, ва сар-варон барои ҷамоат ҳазор сар гов ва даҳ ҳазор сар гӯсфанд бахшиданд; ва аксари коҳинон худро тақдис намуданд.

25. Ва тамоми ҷамоати Яҳудо, ва коҳинон ва левизода-гон, ва тамоми ҷамоате ки аз Исроил омаданд, ва ғарибоне ки аз замини Исроил омаданд, ва онҳое ки дар Яҳудо сокин буданд, хурсандӣ карданд.

26. Ва шодмонии азиме дар Ерусалим ба амал омад, зеро ки аз айёми Сулаймон ибни Довуд, подшоҳи Исроил, мисли он дар Ерусалим ба амал наомада буд.

27. Ва коҳинон ва левизодагон бархоста, қавмро баракат доданд, ва овози онҳо мустачоб шуд, ва дуои онҳо ба мас-кани қудси Ў, ба осмон расид.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Несту нобуд кардани бутҳо, ва ислоҳоти дигари Ҳизқиё.

1. ВА баъд аз анҷом ёфтани ҳамаи ин, ҳамаи исроилиёне ки дар шаҳрҳои Яҳудо буданд, берун омада, сутунҳоро шикастанд, Ашераҳоро маҳв карданд, баландиҳо ва қурбонгоҳҳоро аз тамоми Яҳудо ва Бинъёмин ва Эфроим ва Менашше то ба охир барҳам доданд; ва тамоми банӣ-Исроил, ҳар кас ба мулки худ, ба шаҳрҳои худ баргаштанд.

2. Ва Ҳизқиё коҳинон ва левизодагонро бар навбатҳои онҳо гузошт, то ки ҳар яке аз коҳинон ва левизодагон, мувофиқи хизмати худ, барои қурбониҳои сӯхтанӣ, ва қурбо-ниҳои саломатӣ, барои хизматгузорӣ, барои мадҳ кардан ва ҳамду сано гуфтан назди дарвозаҳои ўрдугоҳи Худованд ҳозир бошанд.

3. Ва подшоҳ ҳиссае аз молу мулки худ барои қурбониҳои сӯхтанӣ ҷудо кард: барои қурбониҳои сӯхтаниӣ субҳ ва шом ва барои қурбониҳои сӯхтаниӣ шанбеҳо ва навмоҳҳо ва идҳо, чунон ки дар Тавроти Худованд навишта шудааст.

4. Ва ба қавме ки дар Ерусалим сокин буданд, амр фармуд, ки ҳиссае барои коҳинон ва левизодагон бидиҳанд, то ки ба Тавроти Худованд бо чидду ҷаҳд машғул бошанд.
5. Ва ҳангоме ки ин амр интишор ёфт, банӣ-Исроил навбари гандум, шираи ангур ва рағғани зайтун ва асал ва ҳар маҳсули саҳроро ба фаровонӣ доданд, ва аз ҳама чиз ушри зиёде оварданд.
6. Ва банӣ-Исроил ва Яҳудо, ки дар шаҳрҳои Яҳудо сокин буданд, — онҳо низ ушри говон ва гӯсфандон ва ушри вақфҳоеро, ки барои Худованд Худои онҳо бахшида шуда буд, оварданд, ва тӯда-тӯда карда ба миён гузоштанд.
7. Дар моҳи сеюм ба гузоштани тӯдаҳо шурӯъ намуда, дар моҳи ҳафтум анҷом доданд.
8. Ва Ҳизқиё ва сарварон омада, тӯдаҳоро диданд, ва Худованд ва қавми Ӯ Исроилро муборак хонданд.
9. Ва Ҳизқиё аз коҳинон ва левизодагон дар бораи он тӯдаҳо пурсид.
10. Ва Азаръёи саркоҳин, ки аз хонадони Содӯк буд, ба ӯ ҷавоб гардонид, гуфт: «Аз он вақте ки ба овардани ионат барои хонаи Худованд шурӯъ карданд, мо хӯрдем ва сер шудем, ва миқдори зиёде боқӣ монд, зеро ки Худованд қавми Худо баракат додааст; ва он чи боқӣ мондааст, ҳамин миқдори азим аст».
11. Ва Ҳизқиё амр фармуд, ки анборҳо дар хонаи Худо-ванд барпо кунанд. Ва барпо карданд.
12. Ва ионат ва ушр ва вақфҳоеро бекаму кост оварда монданд; ва Конанъёҳуи левизода бар онҳо раис буд, ва бародараш Шимъй — муовини ӯ.
13. Ва Яҳиил ва Азазъёҳу ва Ноҳат ва Асоил ва Яримӯт ва Юзобод ва Элиил ва Исмахъёҳу ва Маҳат ва Баноёҳу, мувофиқи фармони подшоҳ Ҳизқиё ва Азаръёҳу, раиси хонаи Худо, зеро дасти Конанъёҳу ва бародараш Шимъй амалдор буданд.

14. Ва Қӯре ибни Йимнои левизода, ки дарбони дарвозаи шаркӣ буд, бар хайроти Худо муваккал шуд, то ки ионатҳои Худованд ва вақфҳои муқаддасро тақсим кунанд.

15. Ва зери дасти ӯ Идан ва Минъёмин ва Ешуо ва Шамаъёху ва Амаръёху ва Шаканъёху дар шаҳрҳои коҳинон буданд, то ки ба бародарони худ, хоҳ калон бошанд хоҳ хурд, бар ҳасби гурӯҳҳои бекаму кост тақсим кунанд,

16. Илова бар онҳое ки аз синни сесола ва болотар дар рӯйхати мардҳо дохил буданд, яъне ҳамаи онҳое ки ба хонаи Худованд барои кори ҳаррӯза, барои хизмати худ, ба навбатдории худ, бар ҳасби гурӯҳҳои худ меомаданд,

17. Ки ба он рӯйхат коҳинон бар ҳасби хонаводаҳои онҳо, ва левизодагон аз синни бистсола ва болотар, бар ҳасби навбатдорӣҳои онҳо, бар ҳасби гурӯҳҳои онҳо дохил буданд,

18. Ва ба он рӯйхат ҳамаи кӯдаконашон, занон ва писарон ва духтаронашон, яъне тамоми ҷамоати онҳо дохил буданд, зеро ки онҳо худро аз сидқи дил барои хизмати муқаддас тақдир карда буданд.

19. Ва барои банӣ-Ҳорун, яъне коҳиноне ки дар қитъаҳои ҳаволии шаҳрҳои сокин буданд, дар ҳар шаҳр шахсон ном ба ном таъин шуданд, то ки ба ҳамаи мардонҳои коҳинон ва ба ҳамаи левизодагоне ки дар рӯйхат дохиланд, ҳиссаҳо бидиҳанд.

20. Ва Ҳизқия дар тамоми Яҳудо ҳамин тавр амал кард; ва он чи дар назари Худованд Худои ӯ некӯ ва мақбул ва амин буд, ба амал овард.

21. Ва ҳар амалеро, ки барои хизмати хонаи Худо, барои риояи Таврот ва аҳком, барои ҷустани Худои худ иқдом намуд, ӯ бо тамоми дили худ иҷро кард ва муваффақият ёфт.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Тоҳтутози Санҳериб. Валангор шудани Яҳудо.

1. БАЪД аз ин корҳои сидку вафо, Санҳериб, подшоҳи Ашшур омада, ба Яҳудо дохил шуд, ва назди шаҳрҳои хисордор ӯрду зада, онҳоро барои худ мехост забт намояд.
2. Ва Ҳизқиё дид, ки Санҳериб омадааст, ва қасд до-рад ба муқобили Ерусалим ҷанг кунад.
3. Ва ӯ бо сарварон ва паҳлавонони худ машварат намуда, қарор дод, ки оби чашмаҳои беруни шаҳро банд кунад, ва онҳо ба ӯ мадад расониданд.
4. Ва қавми зйёде ҷамъ шуданд, ва ҳамаи чашмаҳо ва наҳреро, ки аз миёни кишвар ҷорӣ мешуд, банд карда, гуфтанд: «Чаро подшоҳони Ашшур омада, оби фаровон ёбанд?»
5. Ва ӯ қувват гирифт, ва тамоми ҳисори вайронро таъ-мир намуда, онро то бурҷҳо баланд кард, ва ҳисори дигаре аз беруни он сохт, ва Миллӯро дар шаҳри Довуд мустақкам намуд, ва аслиҳа ва сипарҳои зиёде сохт.
6. Ва сипаҳдоронро бар қавм таъин намуд, ва онҳоро назди худ дар майдони дарвозаи шаҳр ҷамъ кард, ва чунин суханони дилҷӯй ба онҳо гуфт:
7. «Қавӣ ва далер бошед, аз подшоҳи Ашшур ва аз тамо-ми анбӯҳе ки бо ӯст, натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро қуввате ки бо мост, аз қуввате ки бо ӯст, бештар аст.
8. Бо ӯ бозуи башар аст, вале бо мо Худованд Худои мост, ки Ӯ ба мо ёварӣ хоҳад намуд ва дар ҷангҳои мо хоҳад ҷангид». Ва қавм ба суханони Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, эътимод карданд.

Санҳериб сокинони Ерусалимро метарсонад ва қуфр мегӯяд.

9. Баъд аз ин, Санҳериб, подшоҳи Ашшур, навкарони худро ба Ерусалим фиристод, — дар сурате ки худаи дар Локиш буд, ва ҳамаи ҳукуматдоронаш бо ӯ буданд, — то ки ба Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, ва ба тамоми аҳли Яҳудо, ки дар Ерусалим буданд, бигӯянд:

10. «Санҳериб, подшоҳи Ашшур, чунин мегӯяд: "Бар чӣ шумо таваккал мекунед, ки дар Ерусалим дар ҳолати му-ҳосира нишастаед?"

11. Ҳизқиё, охир, шуморо иғво медиҳад, бо гуруснагӣ ва ташнагӣ меҳаҳад шуморо ба ҳалокат расонад, ва мегӯяд: Худованд Худои мо моро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо хоҳад кард.

12. Ҳамин Ҳизқиё, охир, баландиҳо ва қурбонгоҳҳои Ҷро барҳам додааст, ва ба аҳли Яҳудо ва Ерусалим сухан ронда, гуфтааст: пеши як қурбонгоҳ сачда баред ва бар он бухур бисӯзонед.

13. Шумо, охир, медонед, ки ман ва падаронам ба ҳамаи қавмҳои кишварҳо чӣ кардаем. Оё худоёни халқҳои киш-варҳо тавонистанд замини худро аз дасти ман раҳо кунанд?

14. Аз ҳамаи худоёни ин халқҳо ки падаронам маҳв намудаанд, кист, ки тавониста бошад қавми худро аз дасти ман раҳо кунад, то ки Худои шумо тавонад шуморо аз дасти ман раҳо кунад?

15. Ва алҳол, бигзор шуморо Ҳизқиё ба васваса наан-дозад, ва шуморо ин гуна иғво надихад, ва шумо ба суха-нони ӯ бовар накунед, зеро модоме ки ҳеҷ як худои ҳеҷ як халқ ва мамлакат натавонистааст қавми худро аз дасти ман ва аз дасти падаронам раҳо кунад, пас Худои шумо низ шуморо аз дасти ман раҳо нахоҳад кард"».

16. Ва боз навкарони вай бар зидди Худованд Худо, ва бар зидди бандаи ӯ Ҳизқиё сухан ронданд.

17. Ва номаҳо навишта, Худованд Худои Исроилро таҳқир намуд ва дар ҳаққи ӯ сухан ронда, гуфт: «Чунон ки ху-доёни халқҳои кишварҳо қавми худро аз дасти ман раҳо накардаанд, ончунон Худои Ҳизқиё қавми Худро аз дасти ман раҳо нахоҳад кард».

18. Ва бо овози баланд ба забони яҳудӣ сӯи қавми Ерусалим, ки бар ҳисор буданд, фаръёд заданд, то ки онҳоро тарсонид ва ба ҳарос андохта, шаҳро забт намоянд.

19. Ва дар ҳаққи Худои Ерусалим, мисли худоёни қавмҳои замин, ки маснӯи дасти одамизод мебошанд, сухан ронданд.

Баъд аз дуои Ҳизқии Худованд лашкари Ашшурро зарба мезананд.

20. Ва подшоҳ Ҳизқии ва набӣ Ишаё ибни Омӯс дар ин бобат дуо гуфтанд, ва сӯи осмон фаръед заданд.

21. Ва Худованд фариштае фиристод, ки вай ҳамаи мар-дони чангӣ ва раисон ва сарваронро дар ўрдугоҳи подшоҳи Ашшур нобуд кард. Ва ў шарманда шуда, ба кишвари худ баргашт, ва ба хонаи худои худ даромад, ва онҳое ки аз камараш рӯида буданд, ўро дар он ҷо бо шамшер куштанд.

22. Ва Худованд Ҳизқии ва сокинони Ерусалимро аз дасти Санҳериб, подшоҳи Ашшур, ва аз дасти ҳама наҷот дод; ва онҳоро аз ҳар тараф ниғаҳбонӣ намуд.

23. Ва бисъёр касон ба Ерусалим ҳадияҳо барои Худованд, ва инъомҳои гаранбаҳо барои Ҳизқии, подшоҳи Яхудо, меоварданд, ва ў баъд аз он дар назари ҳамаи халқҳо обрӯманд шуд.

Бемориҳои Ҳизқии ва шифо ёфтани ў.

24. Дар он айём Ҳизқии бемор шуда, наздик ба мурдан буд, ва сӯи Худованд дуо гуфт, ва Ў варо иҷобат намуда, аломате барояш дод.

25. Валекин Ҳизқии мувофиқи марҳамате ки ба ў ато шуда буд, рафтор накард, зеро ки дили ў мағрур гардид, ва ғазбае бар ў ва бар Яхудо ва Ерусалим аланга зад.

26. Ва азбаски Ҳизқии бо сокинони Ерусалим аз ғурури дилаш тавба кард, бинобар ин ғзаби Худованд дар айёми Ҳизқии бар онҳо фурӯ нарехт.

27. Ва Ҳизқии сарват ва ҷалоли бағоят зиёде дошт, ва аз баҳри худ ганҷинаҳо барои нуқра ва тилло ва сангҳои гаранбаҳо ва атриёт ва сипарҳо ва ҳар гуна колои нафиса сохт,

28. Ва анборҳо барои маҳсулоти гандум ва шираи ангур ва равғани зайтун, ва охурҳо барои ҳар навъ чорпоён, ва кӯраҳо барои рамаҳо.

29. Ва аз баҳри худ шаҳрҳо сохт, ва паноҳгоҳҳо барои рамаҳои сершумори гӯсфандон ва говон, зеро ки Худо ба ӯ молу мулки бағоят зиёде ато намуд.

30. Ва ҳамин Ҳизқиё манбаи обҳои Чайхуни болоро баста, онҳоро рост ба поён, ба тарафи ғарбии шаҳри Довуд равона кард. Ва Ҳизқиё дар ҳар амали худ муваффақият меёфт.

31. Ва ҳамчунин дар масъалаи элчиёни сарварони Бобил, ки назди ӯ фиристода шуда буданд, то аз аломате ки дар замин зоҳир шуда буд, пурсон кунанд, Худо ӯро тарк кард, то ки ӯро имтиҳон намуда, ҳар чиро, ки дар дилаш буд, бидонад.

32. Ва бақияи аъмоли Ҳизқиё, ва эҳсонҳои дар рӯёи набӣ Ишаъё ибни Омӯс ва дар китоби подшоҳони Яхудо ва Исроил навишта шудааст.

33. Ва Ҳизқиё бо падарони худ хобид, ва ӯро дар пеш-гоҳи мақбараи банӣ-Довуд дафн карданд, ва тамоми аҳли Яхудо ва сокинони Ерусалим ӯро дар вақти фавташ иззату икром намуданд; ва писараш Менашше ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Подшоҳии Менашше; маъсияти ӯ.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Менашше дувоздаҳсола буд, ва панҷоҳу панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

2. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ба тақлиди корҳои зишти халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд.

3. Ва баландиҳоеро, ки падараш Ҳизқиё вайрон карда буд, аз нав бино намуд, ва қурбонгоҳҳо барои Баалҳо барпо кард, ва Ашераҳо сохт, ва ба тамоми лашкари осмон сачда мебурд, ва онҳоро ибодат мекард.

4. Ва қурбонгоҳҳо дар хонаи Худованд бино намуд, ки Худованд дар бораи он гуфта буд: «Дар Ерусалим исми Ман то абад хоҳад буд».

5. Ва қурбонгоҳҳо барои тамоми лашкари осмон дар ду саҳни хонаи Худованд бино намуд.

6. Ва ӯ писаронашро дар дараи Бен-Ҳиннӯм аз оташ гузаронид; ва афсун намуда фол мекушод ва ҷоду мекард, ва бо ҷодугарон ва азоимхонон робита дошт; бисъёр чизҳоро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал меовард, то ки ӯро ба хашм оварад.

7. Ва ҳайкали бутеро, ки сохта буд, дар хонаи Худо гузошт, ки Худо дар бораи он ба Довуд ва ба писараш Сулаймон гуфта буд: «Дар ин хона ва дар Ерусалим, ки онро аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидаам, исми Худо то абад хоҳам гузошт,

8. Ва пой Исроилро аз заmine ки барои падарони шумо таъин намудаам, дигар дур нахоҳам кард, ба шарте ки ҳар он чиро, ки Ман ба онҳо дар тамоми шариат ва фароиз ва аҳком ба воситаи Мусо амр фармудаам, ҳамеша нигоҳ дошта, ба ҷо оваранд».

9. Вале Менаше аҳли Яҳудо ва сокинони Ерусалимро то ба дараҷае гумроҳ сохт, ки аз халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил нест карда буд, бадтар рафтор карданд.

10. Ва Худованд ба Менаше ва қавми вай сухан ронд, валекин онҳо гӯш надоданд.

Ба асирӣ афтодани Менаше ва озод шудани ӯ.

11. Ва Худованд сарлашкарони подшоҳи Ашшурро бар онҳо овард, ва Менаштеро гирифта, маҳор ба бинияш заданд, ва ӯро бо занҷирҳои мис бастанд, ва ӯро ба Бобил бурданд.

12. Ва ӯ дар тангии худ рӯи Худованд Худои худро чӯё шуд, ва ба хузури Худои падарони худ бағоят гардан фурувард;

13. Ва сӯи ӯ дуо гуфт, ва ӯ истифосаи варо шунида, иҷобат намуд, ва ба салтанати вай ба Ерусалим баргардонид, ва Менашше донист, ки Худованд Худост.

14. Ва баъд аз ин, ҳисори беруни шаҳри Довудро ба тарафи ғарбии Чайхун, дар водӣ то даромадгоҳи Дарвозаи моҳиён бино кард, ва онро ба тарафи бурчи ӯфал гардонид, ва бағоят баланд сохт; ва сарварони ҳарбиरो дар ҳамаи шаҳрҳои ҳисордор гузошт.

15. Ва худоёни бегона ва бутро аз хонаи Худованд дур кард, ва ҳамаи қурбонгоҳҳоеро, ки дар кӯҳи хонаи Худованд ва Ерусалим бино карда буд, бардошта, аз шаҳр берун партофт.

16. Ва қурбонгоҳи Худовандро аз нав бино кард, ва қурбонҳои саломатӣ ва шукрона бар он забҳ намуд; ва ба аҳли Яҳудо амр фармуд, ки Худованд Худои Исроилро ибодат намоянд.

17. Аммо қавм ҳанӯз дар баландиҳо қурбонӣ мекарданд, лекин ин барои Худованд Худои онҳо буд.

18. Ва бақияи аъмоли Менашше, ва дуо ки сӯи Худои худ гуфтааст, ва суханони ғайбгӯён, ки ба исми Худованд Худои Исроил ба ӯ гуфтаанд, — ҳамааш дар вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

19. Ва дуои ӯ, ва мустақоб шуданаш; ва тамоми гуноҳ ва хиёнаташ; ва ҷойҳое ки ӯ дар онҳо баландиҳо бино карда, Ашераҳо ва санамҳоро гузошта буд, пеш аз он ки гардан фуруварад, — ҳамааш дар навиштаҷоти Хӯзой тасвир ёфтааст.

Фавти Менашше ва подшоҳ шудани Омӯн.

20. Ва Менашше бо падарони худ хобид, ва ӯро дар хонаи ӯ дафн карданд; ва писараш Омӯн ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

21. Дар вақти подшоҳ шуданаш Омӯн бисту дусола буд, ва ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

22. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли он ки падараш Менашше ба амал оварда буд; ва барои

ҳамаи бутҳое ки падараш Менашше сохта буд, Омӯн қурбонӣ мекард ва онҳоро ибодат менамуд.

23. Вале ӯ пеши Худованд гардан нафуровард, чунон ки падараш Менашше гардан фуороварда буд, балки ӯ, Омӯн, торафт бештар ба маъсият дода шуд.

Фавти Омӯн. Подшоҳ шудани Йӯшиёҳу.

24. Ва навкаронаш ба муқобили ӯ суиқасд карданд, ва ӯро дар хонаи ӯ куштанд.

25. Валекин қавми мамлакат ҳамаи онҳое, ки ба муқобили подшоҳ Омӯн суиқасд карда буданд, ба қатл расониданд; ва қавми мамлакат писараш Йӯшиёҳуро ба ҷои ӯ подшоҳ карданд.

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Подшоҳии Йӯшиёҳу; порсоии ӯ, ва ислоҳоте ки ба амал овард.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Йӯшиёҳу ҳаштсола буд, ва сию як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

2. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, ва бо роҳҳои падараш Довуд равона шуда, ба та-рафи рост ё чап майл накард.

3. Ва дар соли ҳаштуми подшоҳии худ, вақте ки ҳанӯз навҷавон буд, ба ҷустани Худои падараш Довуд оғоз кард, ва дар соли дувоздахум ба тоза кардани Яҳудо ва Ерусалим аз баландихо ва Ашераҳо ва бутҳо ва санамҳо шурӯъ намуд.

4. Ва қурбонгоҳҳои Баалҳоро пеши ӯ валангор карданд; ва ҳайкалҳои офтобпарастиро, ки бар болои онҳо буд, шикаста афтонид; ва Ашераҳо, ва бутҳо ва санамҳоро дарҳам шикаст ва гард-гард карда, бар рӯи қабрҳои онҳое ки барояшон қурбонӣ мекарданд, пошид.

5. Ва устухонҳои коҳинонро бар қурбонгоҳҳои сӯзо-нид, ва Яҳудо ва Ерусалимро тоза кард.

6. Ва дар шахрҳои Менаше ва Эфроим ва Шимъун ва ҳатто Нафтоӣ, дар харобазори онҳо, гирдогирд,
7. Қурбонгоҳоро валангор намуд, ва Ашераҳо ва санамҳоро дарҳам шикаста, гард-гард кард, ва ҳамаи ҳайкалҳои офтобпарастиро дар тамоми замини Исроил шикаста афтонид; ва ба Ерусалим баргашт.

Аз нав барқарор шудани ибодати Худо дар маъбад.

8. Ва дар соли ҳаждахуми подшоҳии худ, баъд аз он ки замин ва хонаро тоза кард, Шофон ибни Асальёҳу, ва Маасиёҳуи раиси шахр, ва Юоҳ ибни Юоҳози вақоеънависро фиристод, то ки хонаи Худованд Худои худро мустаҳкам намоянд.
9. Ва онҳо назди Ҳилқиеи саркоҳин омаданд, ва нукра-еро, ки ба Худо оварда шуда буд, ва левизодагони остонабон онро аз дасти Менаше ва Эфроим, ва аз тамоми бақияи Ис-роил, ва аз тамоми Яҳудо ва Бинъемин чамъ карда буданд, супурданд, ва ба Ерусалим баргаштанд.
10. Ва онро ба дасти саркороне ки дар хонаи Худованд таъин шуда буданд, супурданд; ва онҳо онро ба коргароне ки дар хонаи Худованд барои таъмир ва мустаҳкам намудани хона кор мекарданд, доданд.
11. Ва онро ба начорон ва бинокорон доданд, то ки сангҳои тарошида ва забарравҳо барои пайвастании деворҳо ва пӯшидани боми хонаҳое ки подшоҳони Яҳудо хароб карда буданд, бихаранд.
12. Ва он одамон аз рӯи вичдон кор мекарданд, ва бар онҳо левизодагон Яҳат ва Убадьёҳу аз бани-Марорӣ, ва Закаръё ва Машуллом аз бани-қаҳотиен барои назорат кардан таъин шуда буданд; ва аз левизодагон ҳар касе ки на-вохтани асбоби мусиқӣ аз дасташон меомад.
13. Ва бар ҳаммолон низ гумошта шуда буданд, ва онҳо ба ҳамаи коргароне ки бо ҳар навъ корҳо шуғл доштанд, назорат

мекарданд; ва аз левизодагон котибон ва нозирон ва дарбонон буданд.

Китоби Тавроти Мусо ёфт шуд.

14. Ва ҳангоме ки нуқраи ба хонаи Худованд дохилшуда-ро берун меоварданд, Ҳилқийеи коҳин китоби Тавроти Худовандро, ки ба воситаи Мусо дода шуда буд, ёфт.

15. Ва Ҳилқийе ба Шофони котиб хитоб намуда, гуфт: «Китоби Тавротро дар хонаи Худованд ёфтаам». Ва Ҳилқийе он китобро ба Шофон дод.

16. Ва Шофон китобро назди подшоҳ овард, ва дар айнаи ҳол ба подшоҳ хабар дода, гуфт: «Ҳар коре ки ба бандогонат супурда шудааст, онҳо ба ҷо меоваранд;

17. Ва нуқраеро, ки дар хонаи Худованд буд, берун оварданд, ва онро ба дасти гумоштагон ва ба дасти саркорон супурданд».

18. Ва Шофони котиб ба подшоҳ хабар расонида, гуфт: «Ҳилқийеи коҳин китобе ба ман додааст». Ва Шофон онро ба ҳузури подшоҳ хонд.

19. Ва ҳангоме ки подшоҳ суханони Тавротро шунид, ли-боси худро ҷок зад.

20. Ва подшоҳ ба Ҳилқийе ва Аҳиком ибни Шофон ва Абдун ибни Мико ва Шофони котиб ва Асоёи навқари подшоҳ амр фармуда, гуфт:

21. «Биравед ва аз Худованд барои ман ва барои бақияи Исроил ва Яҳудо дар бораи суханони ин китоби ёфтшуда илтиҷо намоед, зеро ғазабӣ Худованд, ки бар мо аланга гирифтааст, бузург аст, аз барои он ки падарони мо каломӣ Худовандро риоя накардаанд, то ки мувофиқи ҳар он ҷи дар ин китоб навишта шудааст, амал намоянд».

Сухани Хулдои набия.

22. Ва Ҳилқиё ва онҳое ки подшоҳ амр фармуд, назди Ҳулдои набия, зани Шаллум ибни Тоқхат ибни Ҳасрои посбони либосҳо, ки дар Ерусалим, дар маҳаллаи дуюми он сукунат дошт, рафтанд, ва бо вай дар ин бобат сухан ронданд.

23. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ба касе ки шуморо назди ман фиристодааст, бигӯед:

24. Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате бар ин макон ва бар сокинонаш хоҳам овард, — ҳамаи лаънатҳоеро, ки дар ин китоб, ки онро пеши подшоҳи Яҳудо хондаанд, навишта шудааст;

25. Азбаски онҳо Маро тарк карда, ба худоёни дигар бухур сӯзондаанд, то ки Маро бо тамоми амали дастҳои худ ба хашм оваранд, ғазаби Ман бар ин макон аланга гирифтааст, ва хомӯш нахоҳад шуд.

26. Ва ба подшоҳи Яҳудо, ки шуморо фиристодааст, то ки аз Худованд илтиҷо намоед, чунин гӯед: Худованд Худои Исроил дар бораи суханоне ки шунидаӣ, чунин мегӯяд:

27. Азбаски дили ту нарм шудааст, ва дар вақти шунидани суханони Худо дар бораи ин макон ва сокинонаш ба ҳузури Ӯ гардан фурувардаӣ, — ва ба ҳузури Ман гардан фуруварда, либоси худро чок задаӣ, ва ба ҳузури Ман гирья кардаӣ, бинобар ин Ман низ туро иҷобат намудам, мегӯяд Худованд;

28. Инак, Ман туро ба падаронат ҳамроҳ хоҳам кард, ва ту дар мақбараи худ ба саломатӣ гузошта хоҳӣ шуд, ва та-моми он мусибатро, ки Ман бар ин макон ва бар сокинонаш меоварам, чашмони ту нахоҳад дид"». Ва ҷавобро ба подшоҳ расониданд.

Ба қавм эълон карда шудани китоби аҳд, ва дигар ислоҳоти Йӯшиёху.

29. Ва подшоҳ фиристода, ҳамаи пирони Яҳудо ва Ерусалимро ҷамъ кард.

30. Ва подшоҳ ба хонаи Худованд омад, ва тамоми мар-думи Яҳудо ва сокинони Ерусалим бо ӯ буданд,—коҳинон ва

левизодагон ва тамоми қавм аз калон то хурд; ва ӯ ҳамаи суханони китоби аҳдро, ки дар хонаи Худованд ёфт шуд, дар гӯши онҳо хонд.

31. Ва подшоҳ бар минбари худ истод, ва ба ҳузури Худованд аҳд баст, ки Худовандро пайравӣ намоянд, ва аҳком ва шаҳодот ва фароизи Ӯро бо тамоми дилу ҷон риоя кунанд, ва суханони ин аҳдро, ки дар ин китоб на-вишта шудааст, ба ҷо оваранд.

32. Ва ӯ ҳамаи онҳоеро, ки дар Ерусалим ва Бинъёмин буданд, бар ин ӯҳдадор гардонид; ва сокинони Ерусалим мувофиқи аҳди Худо, Худои падаронашон рафтор карданд.

33. Ва Йӯшиёху ҳамаи чизҳои зиштро аз ҳамаи заминҳои ки ба банӣ-Исроил тааллуқ дошт, дур кард, ва ҳамаи онҳоеро, ки дар Исроил буданд, водор намуд, ки Худованд Худои худро ибодат кунанд; дар тамоми айёми ӯ онҳо аз пайравии Худованд Худои падаронашон дур нашудаанд.

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Йӯшиёху иди фисҳро дар Ерусалим ба ҷо меоварад.

1. Ва Йӯшиёху иди фисҳро дар Ерусалим барои Худованд ба ҷо овард; ва барраи фисҳро дар рӯзи чордахуми моҳи якум забҳ карданд.

2. Ва ӯ коҳинро бар навбатдориҳошон гузошт, барои хизмати хонаи Худованд онҳоро таҳрик дод.

3. Ва ба левизодагоне ки тамоми Исроилро таълим медоданд ва барои Худованд такдис ёфта буданд, гуфт: «Сандуки муқаддасро дар хонае ки Сулаймон ибни Довуд, подшоҳи Исроил, бино кардааст, бимонед; ҳочат надорад, ки минбаъд онро бар китфи худ бардоред; алҳол хизмати Худованд Худои худ ва қавми Ӯ Исроилро ба ҷо оваред;

4. Ва бар ҳасби хонаводаҳои худ ва гурӯҳҳои худ, чунон ки дар навиштаи Довуд, подшоҳи Исроил, ва дар навиштаи писараш Сулаймон муқаррар карда шудааст, омода шавед;

5. Ва мувофиқи тақсимоти хонаводаҳои бародаронатон, фарзандони қавм, ва мувофиқи тақсимоти хонаводаҳои левизодагон дар қудс биистед.
6. Ва барраи фисхро забҳ кунед, ва худро тақдис намуда, онро барои бародаронатон тайёр кунед, то бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи Мусо гуфтааст, амал намоянд».
7. Ва Йӯшиёху барои фарзандони қавм, яъне барои ҳамаи онҳое ки дар он ҷо буданд, аз рамаи баррагон ва бузғолагон ба миқдори сӣ ҳазор сар, ки ҳамааш барои қурбонии фисҳ буд, ва аз говон се ҳазор сар бахшиш кард; инҳо аз молу мулки подшоҳ буд.
8. Ва сарварони ӯ саховат намуда, барои қавм, барои коҳинон ва левизодагон бахшиш карданд: Ҳилқийе ва Закаръёху ва Яҳиил, ки раисони хонаи Худо буданд, ба коҳинон барои қурбонии фисҳ ду ҳазору шашсад сар барраю бузғола ва сесад сар гов доданд.
9. Ва Конанъёху ва Шамаъёху ва Натанъил, бародарони ӯ, ва Ҳашабъёху ва Яиил ва Юзобод, сарварони левизодагон, ба левизодагон барои қурбонии фисҳ панҷ ҳазор сар бар-раю бузғола ва панҷсад сар гов доданд.
10. Ва хизмат дуруст ба ҷо оварда шуд, ва коҳинон дар ҷойҳои худ, ва левизодагон дар гурӯҳҳои худ, бар тибқи фармони подшоҳ истоданд.
11. Ва барраҳои фисхро забҳ карданд, ва коҳинон хун-ро аз дасти левизодагон гирифта, мепошиданд, ва левизодагон пӯсти барраҳоро меканданд.
12. Ва он чиро, ки барои қурбонии сӯхтанӣ буд, ҷудо карданд, то онро мувофиқи тақсимоти хонаводаҳо ба фарзандони қавм бидиҳанд, то ки онҳо, бар тибқи он чи дар ки-тоби Мусо навишта шудааст, барои Худованд қурбонӣ ку-нанд; бо говон низ чунин амал карданд.
13. Ва барраи фисхро, мувофиқи дастуруламал, ба оташ пухтанд; ва қурбонии мукаддасро дар дегҳо ва тосҳо ва лаганҳо пухтанд, ва чобукона ба ҳамаи фарзандони қавм тақсим карда доданд.

14. Ва баъд аз он барои худашон ва барои коҳинон тайёр карданд, зеро ки коҳинон, банӣ-Ҳорун, то шомгоҳ бо тақ-дим кардани қурбониҳои сӯхтанӣ ва чарбуҳо банд буданд; ва левизодагон барои худашон ва барои коҳинон, банӣ-Ҳорун, тайёр карданд.

15. Ва муғанниён, банӣ-Ософ, бар тибқи фармони Довуд ва Ософ ва Ҳеймон ва Едун, ки ғайбгӯи подшоҳ буд, дар ҷойҳои худ истоданд, ва дарбонон — назди ҳар дар-воза: барои онҳо ҳоҷат надошт, ки аз сари кори худ дур шаванд, зеро ки бародаронашон левизодагон барои онҳо тайёр мекарданд.

16. Ва тамоми хизмати Худованд дар он рӯз дуруст ба роҳ монда шуд, то ки иди фисхро ба ҷо оваранд ва бар қурбонгоҳи Худованд, мувофиқи фармони подшоҳ Йӯшиёху, қурбониҳои сӯхтанӣ тақдим намоянд.

17. Ва банӣ-Исроил, ки ҳозир буданд, фисхро дар он вақт, ва иди фатирро ҳафт рӯз ба ҷо оварданд.

18. Ва ҳеч иди фисҳ мисли ин дар Исроил аз айёми Самуили набӣ ба ҷо оварда нашудааст; ва ҳеч яке аз подшоҳони Исроил мисли ин фисҳе ки Йӯшиёху, ва коҳинон ва левизодагон ва ҳамаи ҳозирони Яҳудо ва Исроил, ва сокинони Ерусалим ба ҷо оварданд, ба ҷо наоварда буд.

19. Ин фисҳ дар соли ҳаждаҳуми подшоҳии Йӯшиёху ба ҷо оварда шуд.

Фавти Йӯшиёху.

20. Баъд аз ҳамаи ин тадбирҳои ки Йӯшиёху дар маъбад андешид, Накӯх, подшоҳи Миср, сӯи Каркамиш, ки бар Фурот воқеъ аст, барои ҷанг кардан баромад; ва Йӯшиёху ба истиқболи вай берун омад.

21. Ва вай қосидонро назди ӯ фиристода, гуфт: «Маро бо ту, эй подшоҳи Яҳудо, чӣ кор аст? Ман имрӯз ба муқо-били ту набаромадам, балки ба муқобили маконе ки бо он бояд ҷанг кунам, ва Худо ба ман амр фармудааст, ки таъ-чил намоям; аз

Худое ки бо ман аст, даст бикаш, мабо-до Ў туро нобуд кунад».

22. Вале Йӯшиёху рӯи худро аз вай нагардонид, балки либоси худро иваз намуд, то ки бо вай чанг кунад; ва ба суханони Накӯх, ки аз ҷониби Худо буд, гӯш надод, ва ба водии Мачиддӯ омад, то ки чанг кунад.

23. Ва тирандозон ба подшоҳ Йӯшиёху тир андохтанд, ва подшоҳ ба навкаронаш гуфт: «Маро берун баред, зеро ки бағоят бемор шудаам».

24. Ва навкаронаш ўро аз ароба фуруварда, ба аробаи дуюме ки дошт, савор карданд, ва ўро ба Ерусалим оварданд, ва ў мурд, ва дар мақбараи падаронаш дафн карда шуд; ва тамоми Яҳудо ва Ерусалим барои Йӯшиёху мотам гирифтанд.

25. Ва Ирмиёху дар ҳаққи Йӯшиёху марсия хонд, ва ҳамаи муғанниён ва муғанниягон дар марсияҳои худ то имрӯз дар ҳаққи Йӯшиёху суҳан меронанд, ва он марсияҳо дар Исроил ба ҳукми қонун даромадааст; ва инак, онҳо дар китоби марсияҳо навишта шудааст.

26. Ва бақияи аъмоли Йӯшиёху ва некиҳои ӯ, ки ба навиштаҳои Тавроти Худованд мувофиқ буд,

27. Ва қорҳои ӯ, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Исроил ва Яҳудо навишта шудааст.

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Подшоҳии Еҳӯҳоз.

1. ВА қавми мамлакат Еҳӯҳоз ибни Йӯшиёхуро гириф-танд, ва ўро ба ҷои падараш дар Ерусалим подшоҳ карданд.

2. Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯҳоз бисту сесола буд, ва се моҳ дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

3. Ва подшоҳи Миср ўро дар Ерусалим сарнагун кард, ва бар мамлакат сад киккар нуқра ва як киккар тилло ҷарима андохт.

4. Ва подшоҳи Миср бародари ӯ Эльёқимро дар Яҳудо ва Ерусалим подшоҳ карда, номи ўро ба Еҳӯёқим мубаддал намуд; ва Йӯҳоз бародари ўро гирифта, ба Миср бурд.

5. Дар вақти подшоҳ шуданаш Ехӯёким бисту панҷсола буд, ва ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва он чи дар назари Худованд Худояш бад буд, ба амал овард.

6. Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба муқобили ӯ лашкар кашид, ва ӯро занҷирбанд кард, то ки ӯро ба Бобил барад.

7. Ва аз колои хонаи Худованд Набукаднесар ба Бобил овард, ва онро дар ибодатхонаи худ дар Бобил гузошт.

Подшоҳ шудани Ехӯёкин.

8. Ва бақияи аъмоли Ехӯёким, ва корҳои зиште ки ӯ кард, ва он чи дар ӯ ёфт шуд, дар китоби подшоҳони Исроил ва Яҳудо навишта шудааст; ва писараш Ехӯёкин ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

9. Дар вақти подшоҳ шуданаш Ехӯёкин ҳаштсола буд, ва се моҳу даҳ рӯз дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард.

10. Ва баъд аз интиҳои сол, подшоҳ Набукаднесар фирис-тод, ва ӯро бо колои нафисаи хонаи Худованд ба Бобил овард; ва бародари ӯ Сидқиёхуро бар Яҳудо ва Ерусалим подшоҳ кард.

Подшоҳии Сидқиёху.

11. Дар вақти подшоҳ шуданаш Сидқиёху бисту яксола буд, ва ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

12. Ва он чи дар назари Худованд Худояш бад буд, ба амал овард; пеши Ирмиёи набӣ, ки аз забони Худованд сухан гуфт, гардан нафурувард.

13. Ва низ ба муқобили подшоҳ Набукаднесар, ки ӯро ба Худо қасам дода буд, исьён бардошт; ва гарданкашӣ намуда ва дили худро саҳт гардонида, сӯи Худованд Худои Исроил рӯчӯ накард.

14. Ҳамчунин ҳамаи сарварони қоҳинон ва қавм, ба тақ-лиди ҳамаи корҳои зишти халқҳо, хиёрати зиёде ба амал оварданд, ва хонаи Худовандро, ки ӯ дар Ерусалим тақдис намуда буд, палид карданд.

Бақияи аҳли Яҳудо ба асирии Бобил бурда шуданд.

15. Ва Худованд Худои падаронашон назди онҳо ба воситаи расулони Худ фиристод, ҳар субҳидам гаштаю баргашта равона кард, зеро ки бар қавми Худ ва бар маскани Худ шафқат намуд.

16. Вале онҳо расулони Худоро тамасхур карданд, ва аз суханони Ҷ нафрат доштанд, ва анбиёи Ҷро хорӣ доданд, то ба ҳадде ки оташи ғзаби Худованд бар қавми Ҷ аланга гирифт, ба тавре ки он илочнопазир буд.

17. Ва Ҷ подшоҳи калдониёнро бар онҳо овард, ки вай ҷавонони онҳоро дар хонаи муқаддасашон бо шамшер кушт, ва бар ҷавонон ва дӯшизагон ва пирон ва мӯйсафе-дон шафқат нанамуд: Ҷ ҳамаро ба дасти вай супурд.

18. Ва вай тамоми колои хонаи Худоро, — хоҳ калон хоҳ хурд, — ва хазоини хонаи Худованд ва хазоини под-шоҳ ва сарваронашро комилан ба Бобил бурд.

19. Ва хонаи Худоро сӯзониданд, ва ҳисори Ерусалимро хароб карданд, ва ҳамаи қасрҳои онро ба оташ сӯзониданд, ва тамоми колои нафисаи онро несту нобуд карданд.

20. Ва онҳоеро, ки аз шамшер боқӣ монда буданд, вай ба Бобил ба асирӣ бурд, ва онҳо ғуломони вай ва писаронаш буданд, то вақте ки салтанати подшоҳи Форс барқарор гардид,

21. То ба амал ояд каломи Худованд, ки бо забони Ирмиё гуфта буд, яъне то вақте ки замин дамгирии шанбе-ҳои худро талофӣ намуд: он дар тамоми айёми харобӣ дам гирифт, то даме ки ҳафтод сол пур шуд.

Амри подшоҳ Куруш дар бораи аз нав барқарор кардани маъбади Ерусалим.

22. Ва дар соли якуми Куруш, подшоҳи Форс, барои он ки каломи Худованд аз забони Ирмиё иҷро шавад, Худо-ванд рӯҳи Куруш, подшоҳи Форсро барангехт, ва ӯ дар та-моми мамлакати худ ҷор андохт ва ба таври хаттӣ низ эълон намуда, гуфт:

23. «Куруш, подшоҳи Форс, чунин мегӯяд: "Ҳамаи мамлакатҳои заминро Худованд, Худои осмон, ба ман додааст, ва Ӯ ба ман амр фармудааст, ки дар Ерусалим, ки дар Яҳудия аст, хонае барои Ӯ бино намоям. Кист аз шумо, аз та-моми қавми Ӯ, ки Худояш бо вай бошад, бархоста биравад"».

КИТОБИ ЭЗРО БОБИ ЯКУМ

Фармони Куруш дар бораи аз нав барқарор кардани маъбади Ерусалим.

1. ВА дар соли якуми Куруш, подшоҳи Форс, барои он ки каломи Худованд аз забони Ирмиё иҷро шавад, Худованд рӯҳи Куруш, подшоҳи Форсро барангехт, ва ӯ дар тамоми мамлакати худ ҷор андохт ва ба таври хаттӣ низ эълон намуда, гуфт:
2. «Куруш, подшоҳи Форс, чунин мегӯяд: хамаи мамлакатҳои заминро Худованд, Худои осмон, ба ман додааст, ва Ӯ ба ман амр фармудааст, ки дар Ерусалим, ки дар Яҳудия аст, хонае барои Ӯ бино намоям.
3. Кист аз шумо, аз тамоми қавми Ӯ, ки Худояш бо вай бошад, бархоста ба Ерусалим, ки дар Яҳудия аст, биравад ва хонаи Худованд Худои Исроилро, — ҳамон Худоро, ки дар Ерусалим аст, — бино намояд.
4. Ва ҳар кӣ боқӣ мондааст, дар хамаи маконҳое ки вай дар он ҷо истиқомат дорад, бигзор аҳли он макон ба вай бо нуқра ва тилло ва молу мулк ва ҷорпоён, илова ба хайрот барои хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, кӯмак расонанд».
5. Ва сардорони хонаводаҳои Яҳудо ва Бинъёмин, ва қоҳи-нон ва левизодагон, хамаи онҳое ки Худо рӯҳашонро барангехта буд, то ба сохтани хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, бираванд, бархостанд.
6. Ва тамоми мардуми гирду атрофшон онҳоро бо колои нуқра ва тилло, бо молу мулк ва ҷорпоён ва нуқлу наво, илова ба хайроти саховатмандона, дастгирӣ карданд.
7. Ва подшоҳ Куруш зарфҳои хонаи Худовандро, ки Набукаднесар аз Ерусалим оварда, дар хонаи худои худ гузошта буд, берун овард.
8. Ва Куруш, подшоҳи Форс, онҳоро ба воситаи Митре-доти хазинадор берун овард, ва ӯ ба Шешбасар, раиси Яҳудия, онҳоро шумурда супурд.

9. Ва ин аст шумораи онҳо: сӣ тоси тилло, ҳазор тоси нуқра, бисту нӯҳ корд,
10. Сӣ косаи тилло, чорсаду даҳ косаи нуқраи дучандон ва ҳазор зарфи дигар.
11. Ҳамаи зарфҳои тилло ва нуқра панҷ ҳазору чорсадто буд. Ҳамаи инро Шешбасар бо ҷалои ватан шудагоне ки аз Бобил ба Ерусалим рафтанд, бурд.

БОБИ ДУЮМ

Номгуи хонаводаҳое ки аз миёни қавм баргаишанд.

1. ВА инҳоянд сокинони мамлакат, ки аз асирии ҳичрат, ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Бобил ба асирий бурда буд, ба Ерусалим ва Яҳудо, ҳар яке ба шаҳри худ баргаш-танд, —
2. Онҳое ки бо Зарубобил, Ешуа, Наҳемъё, Сароё, Раэлоё, Мордахай, Билшон, Миспор, Бичвай, Раҳум ва Баано омаданд. Шумораи одамони қавми Исроил:
3. Зодағони Фаръуш — ду ҳазору саду ҳафтоду ду;
4. Зодағони Шафатъё — сесаду ҳафтоду ду;
5. Зодағони Орах — ҳафтсаду ҳафтоду панҷ;
6. Зодағони ҳокими Мӯоб, аз фарзандони Ешуа ва Юоб — ду ҳазору ҳаштсаду дувоздаҳ;
7. Зодағони Элом — ҳазору дусаду панҷоҳу чор;
8. Зодағони Затту — нӯҳсаду чилу панҷ;
9. Зодағони Заккой — ҳафтсаду шаст;
10. Зодағони Бонӣ — шашсаду чилу ду;
11. Зодағони Бебой — шашсаду бисту се;
12. Зодағони Азҷод — ҳазору дусаду бисту ду;
13. Зодағони Адуниқом — шашсаду шасту шаш;
14. Зодағони Бичвай — ду ҳазору панҷоҳу шаш;
15. Зодағони Один — чорсаду панҷоҳу чор;
16. Зодағони Отир илова ба зодағони Ҳизқиё — наваду ҳашт;
17. Зодағони Бесой — сесаду бисту се;
18. Зодағони Юро — саду дувоздаҳ;
19. Зодағони Ҳошум — дусаду бисту се;

20. Зодагони Циббор — наваду панҷ;
21. Зодагони Байт-Лаҳм — саду бисту се;
22. Мардуми Натуфо — панҷоҳу шаш;
23. Мардуми Анотӯт — саду бисту ҳашт;
24. Зодагони Азмавт — чилу ду;
25. Зодагони Қирьят-Орим, Кфиро ва Баэрӯт — ҳафтсаду чилу се;
26. Зодагони Ромо ва Чобаъ — шашсаду бисту як;
27. Мардуми Микмос — саду бисту ду;
28. Мардуми Байт-Ил ва Ой — дусаду бисту се;
29. Зодагони Набӯ — панҷоҳу ду;
30. Зодагони Маҷбиш — саду панҷоҳу шаш;
31. Зодагони Эломи дигар — ҳазору дусаду панҷоҳу чор;
32. Зодагонн Ҳорим — сесаду бист;
33. Зодагони Луд, Ҳодид ва Уну — ҳафтсаду бисту панҷ;
34. Зодагони Ерихӯ — сесаду чилу панҷ;
35. Зодагони Саноо — се ҳазору шашсаду сӣ.

Аз миёни коҳинон ва левизодагон.

36. Коҳинон: зодагони Едаъё аз хонадони Ешуа — нӯҳ-саду ҳафтоду се;
37. Зодагони Иммир — ҳазору панҷоҳу ду;
38. Зодагони Фашхур — ҳазору дусаду чилу ҳафт;
39. Зодагони Ҳорим — ҳазору ҳафдаҳ.
40. Левизодагон: зодагони Ешуа ва Қадмиил илова ба зодагони Ҳудавъё — ҳафтоду чор;
41. Муғанниён: зодагони Ософ — саду бисту ҳашт;
42. Зодагони дарбонон: зодагони Шаллум, зодагони Отир, зодагони Талмун, зодагони Акқуб, зодагони Ҳатито ва зодагонн Шубой — чамъ саду сиву нӯҳ.
43. Тобеон: зодагони Сихо, зодагони Ҳасуфо, зодагони Таббоут,
44. Зодагони Қерус, зодагони Сиаҳо, зодагони Фодун,
45. Зодагони Лабано, зодагони Ҳаҷобо, зодагони Акқуб,

46. Зодагони Ҳочоб, зодагони Салмай, зодагони Ҳонон,
47. Зодагони Чиддил, зодагони Чаҳар, зодагони Раоё,
48. Зодагони Расин, зодагони Нақудо, зодагони Чаззом,
49. Зодагони Уззо, зодагони Фосеҳо, зодагони Бесой,
50. Зодагони Асно, зодагони Мауним, зодагони Нафу-сим,
51. Зодагони Бақбук, зодагони Ҳақуфо, зодагони Ҳарҳур,
52. Зодагони Баслут, зодагони Маҳидо, зодагони Ҳаршо,
53. Зодагони Барқӯс, зодагони Сисро, зодагони Томах,
54. Зодагони Насиҳо, зодагони Ҳатифо;

Аз миёни хизматгорон ва ҳамдастони Сулаймон.

55. Зодагони ғуломони Сулаймон: зодагони Сутай, зодагони Сӯферет, зодагони Фрудо,
56. Зодагони Яъло, зодагони Дарқун, зодагони Чиддил,
57. Зодагони Шафатъё, зодагони Ҳаттил, зодагони Фухе-рет-Ҳасбоим, зодагони Омӣ, —
58. Чамъи тобеон ва зодагони ғуломони Сулаймон — сеса-ду наваду ду.
59. Ва инҳоянд касоне ки аз Тал-Милҳ, Тал-Ҳаршо, Ка-руб-Аддон ва Иммир баромаданд, вале хонадон ва аслу на-саби худро натавонистанд бигӯянд, ки оё аз Исроил ҳастанд ё не:
60. Зодагони Далоё, зодагони Тубиё, зодагони Нақудо — шашсаду панҷоҳу ду.
61. Ва аз зодагони коҳинон: зодагони Ҳобайё, зодагони Ҳаққӯс — зодагони Барзилай, ки вай аз духтарони Барзилай Чильодӣ зан гирифта, бо номи онҳо хонда шудааст.
62. Инҳо насабномаи худро ҷустуҷӯ намуда, наёфта буданд, — ва аз қаҳонат хориҷ карда шуданд.
63. Ва воли ба онҳо гуфт, ки то коҳине дар пеши урим ва туммим наистад, аз хӯроки қудси қудсҳо нахӯранд.

Шумора ва дорои онҳо.

64. Тамоми ин ҷамоат ба якҷоягӣ чилу ду ҳазору сесаду шаст нафар буданд,
65. Ба ғайр аз ғуломон ва канизонашон; инҳо ҳафт ҳазору сесаду сиву ҳафт нафар буданд; ва ҳамроҳашон дусад на-фар муғаннӣ ва муғаннияҳо буданд.
66. Аспҳои онҳо — ҳафтсаду сиву шаш; хачирҳои онҳо — дусаду чилу панҷ;
67. Уштурҳои онҳо — чорсаду сиву панҷ; харҳои онҳо — шаш ҳазору ҳафтсаду бист.
68. Ва баъзе аз сардорони хонаводаҳо, чун ба хонаи Худованд, ки дар Ерусалим аст, расиданд, хайрот барои хонаи Худо доданд, то ки онро бар ҷояш аз нав барқарор намоянд.
69. Алоқадри ҳолашон ба хазина барои ин кор шасту як ҳазор дирҳам* тилло, панҷ ҳазор мино** нуқра ва сад перо-ҳани қаҳонат доданд.
70. Ва коҳинон, ва левизодагон, ва баъзе аз қавм, ва муғанниён, ва дарбонон, ва тобеон дар шаҳрҳои худ, ва та-моми Исроил дар шаҳрҳои худ маскан гирифтанд.

БОБИ СЕЮМ

Сохтани қурбонгоҳ.

1. ВА моҳи ҳафтум фаро расид, ва банӣ-Исроил дар шаҳр-ҳо буданд, ва қавм, мисли як тан, дар Ерусалим ҷамъ ома-данд.
2. Ва Ешуа ибни Юсодоқ, ва бародаронаш, ки коҳинон буданд, ва Зарубобил ибни Шаалтиил ва бародаронаш бар-хостанд, ва қурбонгоҳи Худои Исроилро бино карданд, то бар он қурбонихои сӯхтанӣ, чунон ки дар шариати Мусо, марди Худо, навишта шудааст, бароваранд.

* 69. *Дирҳам* — сиккаи тилло, ки Дорьёвешӣ Якум баро-варда буд; тақрибан 8,64 грамм вазн дошт. ** 69. *Мино* — сиккаи нуқраи Форс, ки вазнаш 560 грамм буд.

3. Ва қурбонгохро бар чои он барпо карданд, зеро ки аз қавмҳои кишварҳо бим доштанд; ва бар он қурбонҳои сӯхтани барои Худованд, қурбонҳои сӯхтани субҳ ва шомро мебароварданд.

Аз нав барқарор кардани ибодати қадимӣ.

4. Ва иди хаймаҳоро, чунон ки навишта шудааст, ба чо оварда, қурбонии сӯхтани ҳаррӯзаро ба миқдоре ки аз рӯи оин барои ҳар рӯз муқаррар гардидааст, бароварданд.

5. Ва баъд аз он қурбонии сӯхтани доимиро дар навмоҳ-ҳо, ва дар ҳамаи идҳои муқаддаси Худованд, ва барои ҳар касе ки ба Худованд ионат меоварад, баровардан гирифтанд.

6. Аз рӯзи якуми моҳи ҳафтум ба баровардани қурбо-ниҳои сӯхтани барои Худованд шурӯъ карданд, валекин бунъеди маъбади Худованд ҳанӯз ниҳода нашуда буд.

7. Ва нуқра ба сангтарошону начқорон, ва хӯроку маш-руботу равған ба сидӯниён ва сӯриён доданд, то аз Лубнон, мувофиқи иҷозате ки Куруш, подшоҳи Форс, ба онҳо до-дааст, дарахтони арзро бо роҳи баҳр ба Ёфӯ биёранд.

Ниҳодани бунъеди маъбад.

8. Ва дар соли дуюми расиданашон ба хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, дар моҳи дуюм, Зарубобил ибни Шаалтиил ва Ешуа ибни Юсодоқ ва дигар бародарони онҳо, коҳинон ва левизодагон ва ҳамаи онҳое ки аз асирӣ ба Ерусалим омада буданд, шурӯъ карданд, ва левизодагонро, аз бистсола ва болотар ба назорат кардан ба кори хонаи Худованд гузоштанд.

9. Ва Ешуа, писарон ва бародаронаш, Қадмиил ва писаронаш, зодагони Яҳудо, мисли як тан, биистоданд, то ба касоне ки бо кори хонаи Худо машғул буданд, яъне ба зодагони Ҳенодод, писаронашон ва бародаронашон, ки левизода буданд, назорат кунанд.

10. Ва чун бинокорон бунъеди маъбади Худовандро ниҳоданд, коҳинонро дар либоси худашон бо карнайҳо, ва левизодагон, писарони Ософро бо санҷҳо гузоштанд, то ки Худовандро мувофиқи расми Довуд, подшоҳи Исроил, мадҳ намоянд.

11. Ва онҳо бо чӯшу хурӯш сароида, Худовандро мадҳ ва ҳамд мегуфтанд, зеро ки Ҷ некӯст, зеро ки марҳамати Ҷ бар Исроил то абад аст; ва тамоми қавм бо нидои баланди шодӣ Худовандро барои бунъед ниҳодан ба хонаи Худованд мадҳ мегуфтанд.

12. Ва бисъёре аз коҳинон ва левизодагон ва сардорони пири хонаводаҳо, ки маъбади якумро дида буданд, вақте ки бунъеди ин маъбад дар пеши назарашон ниҳода шуд, бо ово-зи баланд гиристанд; ва бисъёр касон овози худро бо нидои шодӣ баланд карданд.

13. Ва қавм нидои шодиро аз садои гиръяи қавм фарқ карда наметавонистанд, зеро ки қавм бағоят баланд нидо мекарданд, ва овозашон аз дур шунида мешуд.

БОБИ ЧОРУМ

Душманон саъю кӯшиш менамоянд ба сохтмон монеъ шаванд.

1. ВА душманони Яҳудо ва Бинъемин шуниданд, ки аз асирӣ гашта омадагон барои Худованд Худои Исроил маъбад бино мекунанд;

2. Ва назди Зарубобил ва сардорони хонаводаҳо омада, ба онҳо гуфтанд: «Мо ҳамроҳи шумо бино хоҳем кард, чунки мо, мисли шумо, аз айёми Эсар-Ҳадун, подшоҳи Ашшур, ки моро ба ин ҷо оварда буд, ба Худои шумо мурочиат менамоем ва барои Ҷ қурбонӣ меоварем».

3. Вале Зарубобил ва Ешуа ва дигар сардорони хонаво-даҳои Исроил ба онҳо гуфтанд: «Шумо бо мо хонаи Худои моро бино нахоҳед кард, балки танҳо мо барои Худованд Худои Исроил, чунон ки подшоҳ Куруш, подшоҳи Форс, ба мо амр фармудааст, бино хоҳем кард».

4. Ва мардуми он кишвар дастҳои қавми Яхудоро сусти мекарданд ва онҳоро аз бино кардан метарсониданд;
5. Ва бар зидди онҳо мушовиронро киро мекарданд, то ки иқдоми онҳоро вайрон кунанд, — ин ҳол дар тамоми айёми Куруш, подшоҳи Форс, то вақти подшоҳии Дорьёвеш, подшоҳи Форс, давом ёфт.
6. Ва дар замони подшоҳии Аҳашверӯш, дар ибтидои подшоҳии ӯ, бӯхтоне дар ҳақи сокинони Яҳудо ва Ерусалим навиштанд.

Ба Артаҳшасто нома мефиристанд.

7. Ва дар айёми Артаҳшасто Бишлом, Митредот, Тобъил ва дигар рафиқони онҳо ба Артаҳшасто, подшоҳи Форс, навиштанд; ин нома бо хату забони арамии навишта ва аз арамии тарҷима карда шуда буд.
8. Раҳуми фармондеҳ ва Шимшаи котиб номае дар бораи Ерусалим ба подшоҳ Артаҳшасто ба ин мазмун навиштанд:
9. "Пас, Раҳуми фармондеҳ ва Шимшаи котиб ва дигар рафиқони онҳо — диниён ва афарсаткиён, тарфалиён, афрасиён, аркиён, бобилиён, шушаниён, даҳоиён, эломиён
10. Ва қабिलाҳои дигаре ки Оснафари* муаззам ва пур-шараф онҳоро кӯчонида, дар шаҳри Сомария ва дар ҷойҳои дигари Мовароуннаҳр ҷойгир карда буд. Ва алҳол..."
11. Ин аст мундариҷаи номае ки ба ӯ фиристодаанд: «Ба подшоҳ Артаҳшасто — бандагонат, ки сокинони Мовароуннаҳр ҳастем; ва алҳол,
12. Подшоҳро маълум бод, ки яҳудиёне ки аз ҷониби ту сӯи мо баромада буданд, ба Ерусалим расиданд, ин шаҳри балвогар ва шарирро бино мекунанд, ва ҳисорҳоро барпо ва бунёдҳоро мустаҳкам менамоянд.

* 10. Набераи подшоҳ Санҳериб — Ашшурбанифал дар назар дошта шудааст.

13. Алҳол подшоҳро маълум бод, ки агар ин шаҳр бино ёбад, ва ҳисорҳояш барпо гардад, закот, боҷ ва хироч на-хоҳанд дод, ва ҳазинаи подшоҳ зарар хоҳад дид.

14. Алҳол, азбаски мо нону намаки қасрро мехӯрем, шоиста нест, ки мо осебу зиёни подшоҳро бубинем, бинобар ин фиристода, подшоҳро хабардор намудем.

15. Бигзор дар китоби ёддошти падаронат ҷустуҷӯ намо-янд, ва ту аз китоби ёддошт даръёфт хоҳӣ кард ва хоҳӣ донист, ки ин шаҳр шаҳри балвогар ва барои подшоҳон ва мамлакатҳо зараровар аст, ва андарунн он аз қадимулайём фитна меангехтанд, ба ҳамин сабаб ин шаҳр хароб гардида буд.

16. Мо подшоҳро огоҳ менамоем, ки агар ин шаҳр бино ёбад, ва ҳисорҳояш барпо гардад, пас аз он туро насибе дар Мовароуннаҳр нахоҳад буд».

Фармони Артаҳиасто.

17. Подшоҳ ба Раҳуми фармондеҳ ва Шимшаи котиб ва дигар рафиқони онҳо, ки дар Сомария ва ҷойҳои дигари Мовароуннаҳр иқомат доштанд, ҷавоб фиристод: «Салом! Ва алҳол,

18. Номае ки ба мо фиристодаед, дар ҳузури ман муфас-сал хонда шуд;

19. Ва аз ҷониби ман амр фармуда шуд, — ва ҷустуҷӯ намуда, даръёфт карданд, ки ин шаҳр аз қадимулайём бар зидди подшоҳон қиём мекардааст, ва балвою фитнаҳо дар он ба вуқӯъ меомадааст;

20. Ва подшоҳони қавӣ бар Ерусалим будаанд, ва онҳо дар тамоми Мовароуннаҳр салтанат мерондаанд, ва закот, боҷ ва хироч ба онҳо дода мешудааст;

21. Пас, фармоне бидихед, ки ин одамон корро бас ку-нанд, ва ин шаҳр бино наёбад, то даме ки аз ҷониби ман фармоне дода шавад;

22. Ва эҳтиёт шавед, ки дар ин кор сахве накунед: чаро ин вайронкорӣ бар зарари подшоҳон афзун гардад?»

23. Ҳамин ки ин номаи подшоҳ Артаҳшасто ба ҳузури Раҳум ва Шимшаи котиб ва рафиқонашон хонда шуд, онҳо фавран ба Ерусалим назди яҳудиён рафтанд ва бо ҷавру зӯри кори онҳоро хобонданд.

24. Он гоҳ кори хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, хобонда шуд, ва то соли дуюми подшоҳии Дорьёвеш қатъ гардид.

БОБИ ПАНЧУМ

Бо ҷидду ҷаҳди Ҳачҷаи набӣ ва Закаръеи набӣ аз нав ба кор шурӯъ карданд.

1. Ва Ҳачҷаи набӣ ва Закаръе ибни Иддӯи набӣ ба яҳудиёне ки дар Яҳудо ва Ерусалим буданд, ба исми Худои Исроил дар ҳаққи онҳо нубувват карданд.

2. Он гоҳ Зарубобил ибни Шаалтиил ва Ешуа ибни Юсодок бархоста, ба бино кардани хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, шурӯъ намуданд, ва анбиёи Худо бо онҳо буда, ба онҳо ёварӣ мекарданд.

3. Дар он вақт Татнай, волии Мовароуннаҳр, ва Штар-Бузнай, ва рафиқонашон назди онҳо омада, ба онҳо чунин гуфтанд: «Кист, ки ба шумо фармон додааст, ки ин хонаро бино кунед ва ин ҳисорро барпо намоед?»

4. Он гоҳ мо ба онҳо номҳои касонеро гуфтем, ки ин иморатро бино мекарданд.

5. Ва чашми Худои онҳо бар пирони яҳудиён буд, ва кори онҳо қатъ карда нашуд, то даме ки ин масъаларо ба Дорьёвеш равона карданд, ва дар ин бора ҷавобе расид.

Хабаркашӣ ба подшоҳ Дорьёвеш.

6. Ин аст мундариҷаи номае ки Татнай, волии Мовароуннаҳр, ва Штар-Бузнай ва рафиқонашон, афраксиёне ки дар Мовароуннаҳр буданд, ба подшоҳ Дорьёвеш фиристодаанд;

7. Номае ба ӯ фиристодаанд, ва андаруни он чунин на-вишта шудааст: «Ба подшоҳ Доръёвеш осоиштагии комил бод!
8. Подшоҳро маълум бод, ки мо ба кишвари Яҳудия, ба хонаи Худои муаззам рафтем; ва он аз сангҳои бузург бино карда мешавад, ва чӯб бар деворҳои гузошта мешавад, ва ин кор дар дасти онҳо ба сурати мукамал ва бомуваффақият ба чо оварда мешавад.
9. Он гоҳ мо ба пирони онҳо савол дода, гуфтем: "Кист, ки ба шумо фармон додааст, ки ин хонаро бино кунед ва ин ҳисорро барпо намоед?"
10. Ва низ номҳои онҳоро пурсидем, то ба ту хабар диҳем ва номҳои касонеро, ки ба онҳо сардорӣ мекунанд, бинави-сем.
11. Ва онҳо дар ҷавоби мо чунин суханонро гуфтанд: "Мо бандагони Худои осмон ва замин ҳастем, ва хонаеро бино мекунем, ки чандин сол пеш аз ин бино ёфта буд, ва подшоҳи бузурги Исроил онро бино карда ва ба анҷом расонда буд.
12. Аммо, вақте ки падарони мо Худои осмонро ба ғазаб оварданд, Ӯ онҳоро ба дасти Набукаднесари калдонӣ, подшоҳи Бобил, таслим намуд, ки вай ин хонаро хароб кард, ва ин қавмро ба Бобил ба асирӣ бурд.
13. Лекин дар соли якуми Куруш, подшоҳи Бобил, подшоҳ Куруш фармон дод, ки ин хонаи Худоро бино кунанд;
14. Ва низ зарфҳои тилло ва нукраи хонаи Худо, ки Набукаднесар аз маъбади Ерусалим гирифта, ба маъбади Бобил оварда буд, — онҳоро подшоҳ Куруш аз маъбади Бобил берун оварда, ба Шешбасар ном шахсе дод, ки варо воли таъин намуд.
15. Ва ба вай гуфт: ин зарфҳоро бардошта бирав ва онҳоро дар маъбаде ки дар Ерусалим аст, бигузор, ва хонаи Худо дар ҷояш бино карда шавад.
16. Пас, ин Шешбасар омада, бунёди хонаи Худоро, ки дар Ерусалим аст, ниҳод, ва аз он вақт то кунун бино карда мешавад, ва ҳанӯз анҷом наёфтааст".
17. Ва алҳол, агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор дар ганҷҳои наҷиб подшоҳ, ки дар Бобил аст, чустуҷӯ намоянд, ки оё подшоҳ

Куруш ҳақиқатан фармон дода будааст, ки ин хонаи Худоро дар Ерусалим бино кунанд; ва иродаи подшоҳ дар ин бора бигзор ба мо фиристода шавад».

БОБИ ШАШУМ

Доръёвеш фармони Куруширо тасдиқ мекунад.

1. ОН гоҳ подшоҳ Доръёвеш фармон дод, ва дар китоб-хонаи Бобил, ки ганҷхоро дар он ҷо мегузоштанд, ҷустуҷӯ карданд.
2. Вале дар Аҳмато, дар қасре ки дар кишвари Модай буд, тӯморе ёфт шуд, ва андаруни он чунин навишта шуда-аст: «Барои хотира.
3. Дар соли якуми подшоҳ Куруш, подшоҳ Куруш дар бораи хонаи Худо дар Ерусалим фармон дод, ки ин хона — ҷое ки қурбониҳо забҳ карда мешавад, — бино ёбад, ва бунъёдаш мустаҳкам бошад; баландии он шаст зироъ, фароҳии он шаст зироъ шавад,
4. Бо се қатор сангҳои бузург ва як қатор ҷӯби нав; ва харҷаш аз хонаи подшоҳ дода шавад.
5. Ва низ зарфҳои тилло ва нуқраи хонаи Худо, ки Набукаднесар онҳоро аз маъбади Ерусалим гирифта, ба Бобил оварда буд, баргардонида, ба маъбади Ерусалим, дар ҷои худашон, бурда шаванд, то ки онҳо дар хонаи Худо гузошта шаванд».
6. «Ва алҳол, эй Татнай, волии Мовароуннаҳр, Штар-Бузнай ва рафиқони шумо, ки дар Мовароуннаҳр мебошанд, аз он ҷо дур шавед!
7. Ба кори ин хонаи Худо мудохила накунад: бигзор волии яҳудиён ва пирони яҳудӣ ин хонаи Худоро дар ҷои он бино кунанд.
8. Ва аз ҷониби ман фармон дода мешавад, ки шумо бо ин пирони яҳудӣ дар бобати бино кардани ин хонаи Худо ҷӣ гуна бояд рафтор намоед: аз молу мулки подшоҳӣ, аз закоти Мовароуннаҳр, фавран ба ин одамон барои хароҷот дода шавад, то ки қорашон лат нахӯрад;

9. Ва тамоми чизи даркориашон: гӯсолаҳо ва кӯчқорҳо ва барраҳо аз баҳри қурбониҳои сӯхтанӣ барои Худои осмон, гандум, намак, шароб ва равған, аз рӯи гуфтаи коҳиноне ки дар Ерусалим ҳастанд, рӯз ба рӯз ба онҳо бекаму кост дода шавад,

10. То ки онҳо ҳадияҳои хушбӯӣ барои Худои осмон қур-бонӣ намоянд ва барои ҳаёти подшоҳ ва писаронаш дуо гӯ-янд.

11. Ва аз чониби ман фармон дода мешавад, ки ҳар одаме ки ин амрро тағбир диҳад, аз хонаи вай ғӯлачӯбе гирифта, вай бар он бардошта овехта хоҳад шуд, ва хонаи вай ба ин сабаб вайрон карда хоҳад шуд.

12. Ва Худое ки исмаш дар он ҷо сокин аст, ҳар подшоҳ ва қавмро, ки дасти худро барои тағбир додани ин амр бар зарари ин хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, дароз мекунад, вожгун хоҳад сохт. Ман, Дорьёвеш, ин фармонро додаам, то ки фавран ба ҷо оварда шавад».

13. Он гоҳ Татнай, волии Мовароуннаҳр, Штар-Бузнай ва рафиқони онҳо мувофиқи он чи подшоҳ Дорьёвеш фиристода буд, фавран амал карданд.

14. Ва пирони яҳудӣ, мувофиқи нубуввати Ҳаҷҷаи набӣ ва Закаръё ибни Иддӯ, бино мекарданд ва муваффақият меёфтанд; ва бар ҳасби ҳукми Худои Исроил ва аз рӯи фармони Куруш ва Дорьёвеш ва Артахшасто, подшоҳони Форс, онро бино карданд ва барпо намуданд.

Анҷоми сохтмони маъбад ва тақдис кардани он.

15. Ва ин хона то рӯзи сеюми моҳи адор, дар соли шашуми салтанати подшоҳ Дорьёвеш ба анҷом расид.

16. Ва банӣ-Исроил, коҳинон, левизодагон ва дигар касоне ки аз асирӣ баргашта буданд, ин хонаи Худоро бо шодмонӣ тақдис карданд.

17. Ва барои тақдиси ин хонаи Худо сад гов, дусад кӯч-қор, чорсад барра, ва барои кафорати гуноҳҳои тамоми Исро-ил —

мувофиқи шумораи сибтҳои Исроил — дувоздаҳ нарбуз қурбонӣ карданд.

18. Ва коҳинро дар шӯъбаҳошон, ва левизодагонро дар навбатҳошон ба ибодати Худо дар Ерусалим, бар тибқи он чи дар китоби Мусо навишта шудааст, таъин карданд.

19. Ва онҳое ки аз асирӣ баргашта буданд, иди фисхро дар рӯзи чордахуми моҳи якум ба ҷо оварданд,

20. Зеро ки коҳинон ва левизодагон саросар таҳорат карданд, ҳамашон тохир шуданд; ва барои ҳамаи онҳое ки аз асирӣ баргашта буданд, барои бародарони худ коҳинон ва барои худашон барраҳои фисхро забҳ карданд.

21. Ва банӣ-Исроил, ки аз асирӣ баргашта буданд, ва ҳамаи касоне ки аз наҷосати халқҳои он замин ҷудо шуда ба онҳо пайваста буданд, то ба Худованд Худои Исроил рӯ оваранд, онро хӯрданд.

22. Ва иди фатирро ҳафт рӯз бо шодмонӣ ба ҷо оварданд, зеро ки Худованд онҳоро шод кард ва дили подшоҳи Аш-шурро ба онҳо моил намуд, то ки дастҳои онҳоро дар кори хонаи Худо, Худои Исроил, пурзӯр созад.

БОБИ ҲАФТУМ

Эзро ба Ерусалим равона мешавад.

1. ВА баъд аз ин воқеаҳо, дар салтанати Артахшасто, подшоҳи Форс, Эзро ибни Сароё, ибни Азаръё, ибни Ҳилқиё,

2. Ибни Шаллум, ибни Содӯқ, ибни Ахитуб,

3. Ибни Амаръё, ибни Азаръё, ибни Мароют,

4. Ибни Зараҳъё, ибни Уззӣ, ибни Букқӣ,

5. Ибни Абишуа, ибни Финҳос, ибни Эльзор, ибни Ҳоруни саркоҳин —

6. Ҳамин Эзро аз Бобил берун омад, ва ӯ дар шариати Мусо, ки Худованд Худои Исроил додааст, китобдони тез-фаҳм буд. Ва азбаски дасти Худованд Худои ӯ бар ӯ буд, подшоҳ ҳар он чи ӯ хост, ба ӯ дод.

7. Ва баъзе аз банӣ-Исроил, ва аз коҳинон, ва левизо-дагон, ва муғанниён, ва дарбонон, ва тобеон дар соли ҳаф-туми подшоҳ Артахшасто баромада, рӯ ба ҷониби Ерусалим карданд.

8. Ва у дар моҳи панҷум, дар соли ҳафтуми подшоҳ ба Ерусалим расид.

9. Зеро ки дар рӯзи якуми моҳи якум хуруҷ аз Бобил оғоз ёфт, ва чун дасти некӯи Худои ӯ бар ӯ буд, дар рӯзи якуми моҳи панҷум ӯ ба Ерусалим расид,

10. Чунки Эзро дили худро ба он моил карда буд, ки Тав-роти Худовандро маънидод кунад, ва онро ба амал оварад, ва фароиз ва аҳкоми шариатро ба Исроил таълим диҳад.

Фармоне ки подшоҳ Артахшасто ба Эзро додааст.

11. Ва ин аст мундариҷаи номае ки подшоҳ Артахшасто ба Эзрои коҳин ва китобдон дод, ки донандаи аҳкоми Худованд ва фароизи ӯ бар Исроил буд:

12. «Шоҳаншоҳ Артахшасто ба Эзрои коҳин ва китобдони комили шариати Худои осмон. Ва алҳол,

13. Аз ҷониби ман фармон дода шуд, ки дар мамлакати ман ҳар кас аз миёни қавми Исроил ва коҳинону левизо-дагони онҳо, ки розӣ бошад ҳамроҳи ту ба Ерусалим бира-вад, — бигзор равад.

14. Азбаски ту аз ҷониби подшоҳ ва ҳафт мушовири ӯ фиристода шудай, то Яҳудия ва Ерусалимро бар тибқӣ шариати Худои ту, ки дар дасти туст, тафаккуд намой,

15. Ва нукраю таллоеро, ки подшоҳ ва мушовиронаш барои Худои Исроил, ки масканаш дар Ерусалим аст, хайрот кардаанд, бибарӣ,

16. Ва низ тамоми нукраю тиллоеро, ки ту дар тамоми кишвари Бобил ба даст оварӣ, бо якҷоягии хайроте ки қавм ва коҳинон барои хонаи Худои худ, ки дар Ерусалим аст, додаанд, —

17. Пас фавран ба ин пул говон, кӯчқорон, баррагон ва ҳадияҳои ордӣ ва рехтани онҳоро бихар, ва онҳоро бар қурбонгоҳи хонаи Худои шумо, ки дар Ерусалим аст, забҳ намो.
18. Ва ҳар он чи ба назари ту ва бародаронат писанд ояд, ки бо бақияи нуқра ва тилло бикунед, — бар тибқи иродаи Худои худ бикунед.
19. Ва зарфҳои, ки ба ту барои ибодати хонаи Худои ту дода шудааст, ба ҳузури Худои Ерусалим бигузор.
20. Ва лавозимоти дигари хонаи Худои туро, ки ба додани он ту вазифадор бошӣ, — аз ганҷхонаи подшоҳ бидеҳ.
21. Ва аз ҷониби ман, ки подшоҳ Артаҳшасто ҳастам, ба ҳамаи хазинадорони Мовароуннаҳр фармон дода шудааст, ки ҳар он чи Эзрои қоҳин ва китобдони шариати Худои осмон аз шумо талаб кунад, фавран бояд ба ҷо оварда шавад:
22. То сад қикқар нуқра, ва то сад кӯр гандум ва то сад бат* шароб, ва то сад бат равған, ва аз намак — ҳар қадаре ки хоҳанд.
23. Ҳар он чи бар тибқи аҳкоми Худои осмон бошад, бояд барои хонаи Худои осмон бекаму қост ба ҷо оварда шавад, зеро чаро ғзабе бар салтанати подшоҳ ва писаронаш нозил шавад?
24. Ва шуморо огоҳ менамоем, ки бар ҳамаи қоҳинон ва левизодагон, муғанниён, дарбонон, тобеон ва ходимони ин хонаи Худо қасд, боч ва хироч андохтан лозим нест.
25. Ва ту, эй Эзро, бар тибқи ҳикмати Худои ту, ки дар дасти туст, доварон ва қозиёнро таъин намо, то бар тамоми қавме ки дар Мовароуннаҳр мебошанд, — бар ҳамаи онҳое ки шариати Худои туро медонанд, доварӣ кунанд; ва онҳое, ки намедонанд, таълим диҳед.
26. Ва ҳар кӣ мувофиқи шариати Худои ту ва мувофиқи қонуни подшоҳ рафтор накунад, бигзор фавран бар вай доварӣ намуда ҳукм кунанд: ё ба қатл, ё ба бадарға, ё ба мусодираи молу мулк ва ё ба ҳабс».

*22. *Бат* — андозаи вази моеот, ки тақрибан чил литр буд.

27. Муборак аст Худованд Худои падарони мо, ки ин майлро дар дили подшоҳ ҷойгир кардааст, ки хонаи Худовандро, ки дар Ерусалим аст, зинат диҳад,

28. Ва маро дар ҳузури подшоҳ ва мушовирони вай, ва ҳамаи мирони пуриқтидори подшоҳ сазовори марҳамат гар-дондааст, ва ман бар тибқи дасти Худованд Худои ман, ки бар ман буд, қувват гирифтам ва аз миёни Исроил сардо-ронро ҷамъ овардам, то ки ҳамроҳи ман бароянд.

БОБИ ҲАШТУМ

Номгӯи ҳамроҳони Эзро.

1. ВА инҳоянд сардорони хонаводаҳо ва насабномаи он-ҳое ки дар салтанати подшоҳ Артахшасто ҳамроҳи ман аз Бобил баромаданд:

2. Аз зодагони Финҳос — Чершум; аз зодагони Итомор — Дониёл; аз зодагони Довуд — Ҳаттуш;

3. Аз зодагони Шаканьё, аз зодагони Фаръуш — За-каръё ва бо ӯ саду панҷоҳ нафар аз мардон ба насабнома дароварда шудаанд;

4. Аз зодагони ҳокими Мӯоб — Эльёхуэнай ибни Зараҳъё, ва бо ӯ дусад нафар аз мардон;

5. Аз зодагони* ... — Шаканьё ибни Яҳазиил, ва бо ӯ сесад нафар аз мардон;

6. Ва аз зодагони Один — Обид ибни Юнотон, ва бо ӯ панҷоҳ нафар аз мардон;

7. Ва аз зодагони Элом — Ишаъё ибни Аталъё, ва бо ӯ ҳафтод нафар аз мардон;

8. Ва аз зодагони Шафатьё — Забадьё ибни Микоил, ва бо ӯ ҳаштод нафар аз мардон;

9. Аз зодагони Юоб — Убадьё ибни Еҳиил, ва бо ӯ дусад хаждаҳ нафар аз мардон;

*5 ва 10. Дар ин ҷо номи хонавода афтодааст.

10. Ва аз зодагони*... — Шалумит ибни Юсифъё, ва бо ӯ саду шаст нафар аз мардон;
11. Ва аз зодагони Бебай — Закаръё ибни Бебай, ва бо ӯ бисту хашт нафар аз мардон;
12. Ва аз зодагони Азчод — Юҳонон ибни Ҳақоттон, ва бо ӯ саду даҳ нафар аз мардон;
13. Ва аз зодагони Адуниқом — касони охиринашон, ва ин аст номҳои онҳо: Элифолат, Яиил ва Шамаъё, ва бо онҳо шаст нафар аз мардон;
14. Ва аз зодагони Бичвай — Утай ва Заккур, ва бо онҳо ҳафтод нафар аз мардон.

Эзро левизодагон ва тобеонро даъват менамояд.

15. Ва онҳоро назди наҳре ки ба Аҳаво қорӣ мешавад, чамъ овардам, ва дар он ҷо се рӯз истодем, ва чун қавм ва қоҳинонро аз назар гузарондам, аз зодагони Левӣ дар он ҷо наёфтам.
16. Ва назди Элиэзер, Ариэл, Шамаъё, Элнотон, Ёриб, Элнотон, Нотон, Закаръё ва Машуллом, ки сардор буданд, ва назди Юриб ва Элнотон, ки омӯзгор буданд, фиристодам,
17. Ва онҳоро назди Иддӯ, ки дар мавзеи Каспиё сардор буд, равона кардам, ва ба даҳонашон суханонеро гузоштам, ки бояд ба Иддӯ ва бародаронаш — тобеони мавзеи Каспиё — бигӯянд, то ки хизматгузoronро барои хонаи Худои мо назди мо биёранд.
18. Ва азбаски дасти некӯи Худои мо бар мо буд, онҳо марди хирадмандеро аз зодагони Маҳлӣ ибни Левӣ ибни Исроил барои мо оварданд, яъне Шарибъёро бо писаронаш ва бародаронаш, ки ҳаждаҳ нафар буданд;
19. Ва Ҳашабъёро, ва бо ӯ аз зодагони Марорӣ Ишаъёро, ва бародарони ӯ ва писарони онҳоро, ки бист нафар буданд;
20. Ва аз тобеон, ки Довуд ва мирон барои хизмати леви-зодагон дода буданд, дусаду бист нафар тобеон, ки ҳамаашон номбар шудаанд.

Эълон кардани рӯзадорӣ назди наҳри Аҳаво.

21. Ва дар он чо, назди наҳри Аҳаво, ман рӯзадорӣ эълон кардам, то ки дар ҳузури Худои мо тавозӯъ намуда, аз Ё барои худамон ва барои кӯдаконамон ва барои тамоми молу мулкамон роҳи рост талаб кунем,

22. Зеро ман ор дониستم, ки аз подшоҳ сарбозон ва саво-рон талаб кунам, то ки моро дар роҳ аз душман ниғаҳбонӣ кунанд, чунки мо ба подшоҳ сухан ронда, гуфта будем: «Дастии Худои мо ба ҳар касе ки ба Ё рӯ меоварад, ба некӯист, вале кудрати Ё ва ғазаби Ё бар зидди ҳамаи онҳост, ки Ёро тарк мекунанд».

23. Ва мо рӯза доштем ва аз Худои мо дар ин бора талаб кардем, ва Ё моро иҷобат намуд.

Ионатҳо барои маъбад ба дастии дувоздаҳ коҳин супурда шуд.

24. Ва дувоздаҳ нафар аз сардорони коҳинон: Шарибъё, Ҳашабъё ва бо онҳо аз бародаронашон даҳ нафарро чудо кардам,

25. Ва нуқра ва тилло ва зарфҳои ионати хонаи Худои моро, ки подшоҳ ва мушовиронаш ва ҳамаи исроилиёни он чо ионат карда буданд, ба онҳо баркашида додам,

26. Ва баркаш карда ба дасташон супурдам: шашсаду пан-чоҳ киккар нуқра; ва, илова бар он, сад киккар зарфҳои нуқра; сад киккар тилло;

27. Ва бист тоси тилло, илова бар ҳазор дирҳам; ва ду зарфи миси покиза ва зебо, ки мисли тилло гаронбаҳо буд.

28. Ва ба онҳо гуфтам: «Шумо барои Худованд муқаддас мебошед, ва ин зарфҳо низ муқаддас аст, ва ин нуқра ва тилло ионат аст барои Худованд Худои падарони шумо.

29. Пас, ҳушъёр бошед ва ниғаҳбонӣ намоед, то даме ки ба ҳузури сардорони коҳинон ва левизодагон ва сардорони

хонаводаҳои Исроил дар Ерусалим ба ҳучраҳои хонаи Худованд баркаш карда бисупоред».

30. Ва коҳинону левизодагон нукра ва тилло ва зарфҳоро бо баркаш қабул карданд, то ки ба Ерусалим, ба хонаи Худои мо биёранд.

Ба Ерусалим омадани Эзро.

31. Ва дар рӯзи дувоздахуми моҳи якум аз наҳри Аҳаво роҳсипор шудем, то ба Ерусалим биравем, ва дасти Худои мо бар мо буд, ва моро аз дасти душманон ва роҳзанон халос кард.

32. Ва чун ба Ерусалим расидем, се рӯз дар он ҷо истодем.

33. Ва дар рӯзи чорум нукра ва тилло ва зарфҳо дар хонаи Худои мо бо баркаш ба дасти Маримут, ибни Уриёи коҳин супурда шуд, ва Эльзор ибни Финҳос бо вай буд, ва левизодагон Юзобод ибни Ешуа ва Нуадъё ибни Бинуй бо онҳо буданд;

34. Ҳамааш шумурда ва баркаш карда шуд, ва тамоми баркаш дар он вақт навишта шуд.

35. Ҷалои ватан шудагоне ки аз асирий баргашта буданд, барои Худои Исроил қурбониҳои сӯхтанӣ забҳ карданд: ду-воздах гов барои тамоми Исроил; наваду шаш қўчқор; ҳафт-тоду ҳафт барра; дувоздах нарбуз барои кафорати гуноҳҳо; ҳамаи инҳо қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд буд.

36. Ва фармонҳои подшоҳро ба ҳокимони подшоҳ ва ба волиёни Мовароуннаҳр доданд, ва инҳо қавм ва хонаи Худоро ёварӣ карданд.

БОБИ НУҲУМ

Дар бораи завҷаҳои аҷнабӣ.

1. ВА БАЪД аз анҷоми ин корҳо, сардорон назди ман омада, гуфтанд: «Қавми Исроил ва коҳинон ва левизодагон худро аз қавмҳои кишварҳо ҷудо накарданд, балки мисли амалҳои

зишти канъониён, ҳиттиён, фариззиён, ябусиён, ам-мӯниён, мӯобиён, мисриён ва амӯриён амал карданд,

2. Чунки аз духтарони онҳо барои худашон ва барои писаронашон зан гирифта, зуръети муқаддасро бо қавмҳои кишварҳо омехтанд, ва сарварону мансабдорон дар ин бадкирдорӣ пешдастӣ мекарданд».

3. Ҳамин ки ин гапро шунидам, пероҳан ва ҷомаи худро пора кардам, ва мӯйсару риши худро кандам ва моту мабхут шуда нишастам.

4. Ва ҳамаи онҳое ки аз суханони Худои Исроил ба сабаби ин бадкирдории ҷалои ватан шудагон метарсиданд, назди ман ҷамъ шуданд, ва ман то вақти қурбонии шом моту мабхут шуда нишастам.

Дуои Эзро ва изҳори эътиқоди ӯ.

5. Ва чун вақти қурбонии шом фаро расид, аз рӯзадории худ бархостам ва дар ҳолате ки пероҳан ва ҷомаам пора-пора буд, ба зону афтадам ва даст ба сӯи Худованд Худои худ бардоштам,

6. Ва гуфтам: «Эй Худои ман! Аз бардоштани рӯи худ ба сӯи Ту, эй Худои ман, шарм ва хичолат дорам, зеро ки гуноҳҳои мо бисёр шуда аз сар гузаштааст, ва маъсияти мо афзуда, то ба осмон расидааст.

7. Мо аз айёми падарони худ то имрӯз дар маъсияти бузург мебошем ва ба сабаби гуноҳҳои худ — мо, подшоҳони мо, қоҳинони мо — ба дасти подшоҳони кишварҳо, ба дами шамшер, ба асирӣ, ба тороч ва ба нанг таслим карда шудаем, чунон ки имрӯз низ ҳамин тавр аст.

8. Ва алҳол, як лаҳза, шафқате аз ҷониби Худованд Худои мо зоҳир шуда, Ӯ бақияе аз мо боқӣ гузоштааст ва ба мо ато фармудааст, ки дар макони муқаддаси Ӯ ҷойгир ша-вем; ва Худои мо ҷашмони моро равшан карда, андак ҷо ба мо додааст, то ки дар он дар бандагии худ умр ба сар барем.

9. Зеро ки мо бандагонем, вале Худои мо дар бандагии мо ҳам моро тарк накардааст, балки марҳамати худро пеши подшоҳони Форс бар мо нигаронидааст: ба мо ато фармудааст, ки умр ба сар бурда, хонаи Худои моро барпо намоем ва харобазори онро аз нав барқарор кунем, ва Ё дар Яхудо ва Ерусалим қалъае ба мо бахшидааст.

10. Ва алҳол, эй Худои мо, баъд аз ин чӣ гӯем? Зеро ки аҳкоми Туро тарк кардаем, —

11. Аҳкомеро, ки Ту ба воситаи бандагони Худ анбиё амр фармуда, гуфтай: "Замине ки шумо барои тасарруфи он меравед, заминест, ки аз наҷосати қавмҳои кишварҳо наҷис шудааст, ва онҳо онро бо қорҳои зишти худ, бо мурдории худ сар то сар пур кардаанд.

12. Бинобар ин, духтарони худро ба писарони онҳо надихед, ва духтарони онҳоро барои писарони худ нагиред, ва осоиштагӣ ва хушбахтии онҳоро то ба абад талаб нақунед, то ки мустаҳкам шавед, ва нозу неъматии ин заминро бихӯред, ва онро ба писарони худ то ба абад мерос бигузored".

13. Ва баъд аз ҳамаи ин бадбахтихое ки ба сабаби аъмоли бади мо ва маъсияти бузурги мо ба сари мо омадааст, — гарчанде ки Ту, эй Худои мо, ҷазои гуноҳҳои моро кам карда, ба мо чунин халосие додай, —

14. Наход ки мо боз аҳкоми Туро поймол намуда, бо ин қавмҳои зиштқор хешовандӣ пайдо кунем? Оё Ту бар мо ғзаб нахоҳӣ кард, то ба дараҷае ки моро тамоман маҳв на-мой, бе он ки бақияе ва халосие бимонад?

15. Худовандо, Худои Исроил! Ту одил ҳастӣ, зеро ки бақияе аз мо мисли имрӯз саломат мондаанд; инак мо ба ҳузури Ту дар маъсияти худ ҳозирем, гарчанде ки ба сабаби ин ба ҳузури Ту истодагӣ кардан мумкин нест».

БОБИ ДАҲУМ

Аз нав барқарор гардидани ҷараёни муътадили ҳаёт.

1. Ва ҳангоме ки Эзро дуо мегуфт ва эътироф ба гуноҳ менамуд, дар ҳолате ки гирья мекард ва пеши хонаи Худо рӯ ба замин афтада буд, гурӯҳи бисъёр калони исроилиён, мардону занону кӯдакон, назди ӯ чамъ шуданд, ба тавре ки қавм низ зор-зор мегиристанд.
2. Ва Шаканъё ибни Еҳиил, ки аз зодагони Элом буд, ҷавоб гардонда, ба Эзро гуфт: «Мо пеши Худои худ бадкир-дорӣ карда, занони аҷнабие аз қавмҳои он замин гирифтаем, ва алҳол барои Исроил дар ин бобат ҳанӯз умеде ҳаст.
3. Пас, бо Худои худ аҳд бандем, ки ҳамаи ин занонро бо бачагоне ки аз онҳо таваллуд ёфтаанд, мувофиқи машварати оғоям ва онҳое ки аз аҳкоми Худои мо метарсанд, бадар ро-нем, — ва бигзор аз рӯи шариат шавад!
4. Бархез, чунки ин кори туст, ва мо бо ту мебошем; қавӣ бош ва амал намо!»
5. Ва Эзро бархост, ва сардорони қоҳинон, левизодагон ва тамоми Исроилро қасам дод, ки ҳамин тавр амал кунанд, — ва онҳо қасам хӯрданд.
6. Ва Эзро аз пеши хонаи Худо бархоста, ба ҳучраи Еҳӯ-хонон ибни Эльёшиб рафт, — ва дар он ҷо нон нахӯрд ва об нанӯшид, зеро ки ба сабаби бадкирдории ҷалои ватан шудагон мотам гирифта буд.
7. Ва дар Яҳудо ва Ерусалим ба ҳамаи ҷалои ватан шу-дагон эълон карданд, ки дар Ерусалим чамъ шаванд.
8. Ва ҳар касе ки дар зарфи се рӯз мувофиқи машварати сардорон ва пирон набиёяд, тамоми молу мулкаш таҳрим намуда, ҳудаш аз ҷамоати ҷалои ватан шудагон хориҷ карда хоҳад шуд.
9. Ва дар рузи сеюм, ки рузи бистуми моҳи нӯҳум буд, тамоми мардуми Яҳудо ва Бинъёмин дар Ерусалим чамъ шу-данд. Ва тамоми қавм дар майдони назди хонаи Худо нишас-танд, дар ҳолате ки аз ин гап ва аз борон меларзиданд.
10. Ва Эзрои қоҳин бархоста, ба онҳо гуфт: «Шумо бад-кирдорӣ намуда ва занони аҷнабӣ гирифта, маъсияти Исро-илро бо ин зиёд кардаед.

11. Ва алҳол ба ҳузури Худованд, Худои падарони худ, тавба карда, мувофиқи иродаи Ў амал кунед, ва худро аз қавмҳои замин ва аз занони аҷнабӣ ҷудо кунед».
12. Ва тамоми ҷамоат бо овози баланд ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Оре! Чунон ки ту гуфтӣ, ҳамон тавр амал хоҳем кард.
13. Аммо чунин одамон бисъёранд, ва мавсими боронхост, ва маҷоли дар кӯча истодан надорем, ва ин кор барои як рӯзу ду рӯз нест, зеро ки бисъёр касон дар ин бобат гуноҳ карданд.
14. Бигзор сардорон мо ба ҷои тамоми ҷамоат биистанд, ва ҳамаи онҳое ки дар шаҳрҳои мо занҳои аҷнабӣ гирифта-анд, дар вақтҳои муайян биёянд, ва бо онҳо пирони ҳар шаҳр ва доваронаш биёянд, то оташи ғазаби Худои мо барои ин кор аз мо дур шавад».
15. Фақат Юнотон ибни Асоил ва Еҳзиё ибни Тикво барои иҷрои ин кор монданд, ва Машуллом ва Шабтаи левизода мададгори онҳо буданд.
16. Ва ҷалои ватан шудагон ҳамин тавр амал карданд, ва Эзрои коҳин ва баъзе касон, яъне сардорони хонаводаҳо аз ҳар хонавода, ҷудо карда шуданд, ва ҳамашон номбар гардиданд, ва дар рӯзи якуми моҳи даҳум ба муҳокимаи ин кор нишастанд.
17. Ва кори ҳамаи мардонеро, ки занони аҷнабӣ гирифта буданд, то рӯзи якуми моҳи якум анҷом доданд.
18. Ва аз зодагони коҳинон баъзе ёфт шуданд, ки занони аҷнабӣ гирифта буданд: аз зодагони Ешуа ибни Юсодоқ ва бародаронаш — Маасиё, Элиэзер, Ёриб ва Ҷадалъё;
19. Ва онҳо дасти паймон доданд, ки занони худро бадар хоҳанд ронд, ва гуноҳкорон кӯчқоре барои қурбонии гуноҳи худ оварданд;
20. Ва аз зодагони Иммир — Ҳанонӣ ва Забадъё;
21. Ва аз зодагони Ҳорим — Маасиё, Элиё, Шамаъё ва Узиё;
22. Ва аз зодагони Фашхур — Эльюэнай, Маасиё, Исмоил, Натанъил, Юзобод ва Эльосо;
23. Ва аз левизодагон: Юзобод, Шимъӣ, Калоё, ки Қалито бошад, Фатахъё, Яхудо ва Элиэзер;

24. Ва аз муғанниён: Эльёшиб; ва аз дарбонон Шаллум, Толам ва Урй;
25. Ва аз исроилиён: аз зодагони Фаръуш Рамъё, Изиё, Малкиё, Мийёмин, Эльзор, Малкиё ва Баноё;
26. Ва аз зодагони Элом — Маттанъё, Закаръё, Еҳиил, Абдй, Иремут ва Элиё;
27. Ва аз зодагони Затту — Эльюзнай, Эльёшиб, Маттанъё, Иремут, Зобод ва Азизо;
28. Ва аз зодагони Бебай — Ехуҳонон, Ҳананъё, Заббай ва Атлой;
29. Ва аз зодагони Бонй — Машуллом, Маллук, Адоё, Ёшуб, Шаол ва Ромут;
30. Ва аз зодагони ҳокими Мӯоб — Адно, Калол, Баноё, Маасиё, Маттанъё, Басалъил, Биннуй ва Менашше;
31. Ва аз зодагони Ҳорим — Элиэзер, Ишиё, Малкиё, Шамаъё, Шимъун,
32. Бинъёмин, Маллук ва Шамаръё;
33. Аз зодагони Ҳошум — Матнай, Мататто, Зобод, Элифолат, Иремай, Менашше ва Шимъй;
34. Аз зодагони Бонй — Маадай, Амром, Уил,
35. Баноё, Бедъё, Калуху,
36. Ванъё, Маримут, Эльёшиб,
37. Маттанъё, Матнай, Яасой,
38. Бонй, Биннуй, Шимъй,
39. Шаламъё, Нотон, Адоё,
40. Макнадбай, Шошай, Сорой,
41. Азаръил, Шаламъёху, Шамаръё,
42. Шаллум, Амаръё, Юсуф;
43. Аз зодагони Набу — Еиил, Матитьё, Зобод, Забино, Яддай, Юил ва Баноё.
44. Ҳамаи онҳо занони аҷнабй гирифта буданд; ва баъзе аз онҳо заноне доштанд, ки бача зоида буданд.

КИТОБИ НАҲЕМЪЁ БОБИ ЯКУМ

Наҳемё аз мусибати онҳое ки дар Ерусалим боқӣ мондаанд, воқиф мегардад.

1. СУХАНОНИ Наҳемъё ибни Ҳакальё. Дар моҳи кис-лев, дар соли бистум, вақте ки ман дар Шушани пойтахт будам, чунин воқеъ шуд,
2. Ки Ҳононӣ, яке аз бародаронам, омад, ва бо ӯ касоне чанд аз Яхудо буданд; ва ман аз онҳо дар бораи яҳудиёни растагор, ки аз асирӣ боқӣ монда буданд, ва дар бораи Ерусалим пурсупос намудам.
3. Ва онҳо ба ман гуфтанд: «Боқӣ мондагон, — онҳое ки аз асирӣ боқӣ мондаанд, — он чо, дар мамлакат, дар муси-бати бузург ва дар хорузори мебошанд; ва ҳисори Ерусалим хароб шудааст, ва дарвозаҳояш ба оташ сӯхтааст».
4. Ва ҳамин ки ин суханонро шунидам, нишаста, гирья кардам ва чандин рӯз мотам гирифтам, ва рӯза дошта, ба ҳу-зури Худои осмон дуо хондам,

Дуои Наҳемъё.

5. Ва гуфтам: «Лутфан, эй Худованд, Худои осмон, Ху-дои азим ва саҳмгин, ки аҳд ва марҳаматро бар онҳое ки Туро дӯст медоранд ва аҳкоми Туро ба чо меоваранд, нигоҳ медорӣ!
6. Хоҳишмандам, ки гӯшҳои Ту бодикқат ва чашмони Ту воз бошад, то дуои бандаи худро, ки ман ба ҳузури Ту дар ин вақт, рӯзона ва шабона, дар бораи бандагонат банӣ-Ис-роил мегӯям, бишнавай, ва ман гуноҳҳои банӣ-Исроилро, ки пеши Ту ба амал овардаем, эътироф менамоям: ҳам ман ва ҳам хонадони падари ман гуноҳ кардаем.
7. Мо пеши Ту гуноҳкор шудаем, ва аҳкому фароизу дастурхоеро, ки ба бандаи Худ Мусо фармудай, риоят накардаем.

8. Аммо каломеро, ки ба бандаи Худ Мусо амр фарму-даї, ба ёд овар, ки гуфтаї: "Агар шумо хиёнат намоед, Ман шуморо дар миёни қавмҳо пароканда хоҳам кард;

9. Ва ҳар гоҳ ба сӯи ман ручӯъ намоед, ва аҳкоми Ма-ро риоят кунед ва онҳоро ба ҷо оваред, ҳатто агар парокан-дағони шумо дар ақсои осмон бошанд ҳам, онҳоро аз он ҷо ҷамъ хоҳам кард ва ба маконе ки онро баргузидаам, то ис-ми Худро дар он ҷо сокин гардонам, хоҳам овард".

10. Ва онҳо, охир, бандағони Ту ва қавми Ту ҳастанд, ки онҳоро бо қуввати азими Худ ва бо дасти қавии Худ раҳонидаї!

11. Лутфан, эй Худованд! Хоҳишмандам, ки гӯши Ту ба дуои бандаат ва ба дуои бандағонат, ки муштоқони ҷалоли исми Ту ҳастанд, бодикқат бошад; ва хоҳишмандам, ки бан-даи Худро имрӯз комъёб сози, ва ўро ба ҳузури ин шахс сазовори марҳамат гардонї». — Ва ман соқии подшоҳ будам.

БОБИ ДУЮМ

Артаҳшасто Наҳемёро ба Ерусалим мефиристад.

1. ВА дар моҳи нисон, дар соли бистуми подшоҳ Артаҳшасто, воқеъ шуд, ки пеши ў шароб буд, ва ман шаробро гирифта, ба подшоҳ додам, ва пеш аз ин дар ҳузури ў ғам-гин набудам.

2. Вале подшоҳ ба ман гуфт: «Чаро чехраат ғамгин аст, ва ҳол он ки ту бемор нестї? Магар ки андешаи баде дар дил дорї!» Ва ман хело саҳт тарсидам,

3. Ва ба подшоҳ гуфтам: «Бигзор подшоҳ то абад зинда бод! Чаро чехраи ман ғамгин набошад, дар сурате ки шах-ри қабристонии падаронам харобазор гардидааст, ва дарво-заҳояш ба оташ сӯхтааст».

4. Ва подшоҳ ба ман гуфт: «Пас ту чї металабї?» Ва ман ба Худои осмон дуо хондам,

5. Ва ба подшоҳ гуфтам: «Агар ба подшоҳ мақбул афтад, ва агар бандаи ту дар ҳузури ту илтифот ёбад, маро ба Яҳу-дия,

ба шаҳри қабрҳои падаронам бифирист, то ки онро би-но намоям».

6. Ва подшоҳ ба ман гуфт, дар сурате ки малика дар паҳ-луи ӯ нишаста буд: «Сафари ту то кай тӯл хоҳад кашид, ва кай хоҳӣ баргашт?» Ва подшоҳ салоҳ донист, ки маро бифиристад, хамин ки мӯҳлатро ба ӯ фаҳмондам.

7. Ва ба подшоҳ гуфтам: «Агар ба подшоҳ мақбул афтад, бигзор ба ман номаҳо барои волиёни Мовароуннаҳр навиш-та диҳанд, то ки онҳо маро гусел намоянд то даме ки ба Яхудия бирасам,

8. Ва номае барои Ософ, ки нозири ҷангалҳои подшоҳ аст, то ки вай ба ман барои дарвозаҳои қалъаи назди маъ-бад, ва барои ҳисори шаҳр, ва барои хонае ки ман дар он маскан хоҳам гирифт, чӯбу тахта бидиҳад». Ва подшоҳ бар тибқи дасти некӯи Худои ман, ки бар ман буд, ин чизҳоро ба ман дод.

9. Ва чун назди волиёни Мовароуннаҳр омадам, номаҳои подшоҳро ба онҳо додам; ва подшоҳ саркардагон ва саворонро ҳамроҳи ман фиристода буд.

10. Ва ҳангоме ки Санбалати хӯрӯнӣ ва Тубиёи сардори аммӯнӣ инро шуниданд, ба онҳо бисъёр бад расид, ки шахсе омадааст, то ба некии бани-Исроил ғамхорӣ намояд.

Наҳемъё ҳисори харобшударо аз назар мегузаронад ва сокинонро барои бино кардани он илҳом медиҳад.

11. Ва чун ба Ерусалим расидам, дар он ҷо се рӯз истодам.

12. Ва шабона бо якҷоягии якчанд одаме ки бо ман бу-данд, бархостам, ва ба касе нагуфтам, ки Худои ман дар ди-ли ман ҷӣ ниҳодааст, то барои Ерусалим бикунам; ва чорпое бо ман набуд, ба ҷуз чорпое ки бар он савор будам.

13. Ва шабона аз дарвозаи Водӣ берун омада, сӯи чашмаи Аждаҳо ва сӯи дарвозаи Хокрӯба равона шудам ва ҳисори Ерусалимро, ки хароб шуда буд, ва дарвозаҳои онро, ки ба оташ сӯхта буд, аз назар гузарондам.

14. Ва аз пеши дарвозаи Чашма ва ҳавзи подшоҳ гузаш-там, ва барои гузаштани чорпое ки дар таги ман буд, чое набуд.

15. Ва ман шабона ба канори рӯд баромада, ҳисорро аз назар гузарондам, ва боз назди дарвозаи Водӣ омадам, ва баргаштам.

16. Ва сардорон надонистанд, ки ман кучо рафтаам ва чӣ кор кардаам: ба яхудиён, ва коҳинон, ва калоншавандагон, ва сардорон, ва дигар коркунон то ҳол чизе нагуфта будам.

17. Ва ба онҳо гуфтам: «Мусибатеро, ки мо дар он ме-бошем, ки Ерусалим хароб шудааст ва дарвозаҳояш ба оташ сӯхтааст, шумо мебинед. Пас биёед, ҳисори Ерусалимро бино кунем, ва дигар дар залолат набошем!»

18. Ва ба онҳо дар бораи дасти некӯи Худои ман, ки бар ман аст, ва дар бораи суханоне ки подшоҳ ба ман гуфт, ҳи-коят кардам. Ва онҳо гуфтанд: «Бархезем ва бино кунем!» Ва дастҳои худро барон кори нек қавӣ карданд.

19. Ва ҳангоме ки Санбалати хӯрӯнӣ ва Тубиёи сардори аммӯнӣ ва Чашами арабӣ инро шуниданд, моро истехзо карданд ва моро таҳқир намуда, гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки шумо мекунад? Оё шумо бар зидди подшоҳ балво мебардоред?»

20. Ва ман ба онҳо ҷавоб гардонда, гуфтам: «Худои осмон моро комъёб хоҳад кард, ва мо, ки бандагони Ӯ ҳастем, бархоста, бино хоҳем намуд; вале шуморо насибе ва ҳаққи ва зикре дар Ерусалим нест».

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи шишироққунандагони бинокорӣ.

1. ВА Эльёшиби саркоҳин ва бародаронаш коҳинон бархоста, дарвозаи Гӯсфандро бино карданд; онҳо онро тақдис карда, дарҳояшро шинонданд, ва онро то бурҷи Меоҳ ва то бурҷи Ҳананъил тақдис карданд.

2. Ва дар паҳлуи ӯ мардуми Ерихӯ бино карданд, ва дар паҳлуи онҳо Закку ибни Имрӣ бино кард.

3. Ва дарвозаи Моҳиро зодагони Ҳаснооҳ бино карданд; онҳо сақфи онро тахтапӯш намуда, дарҳо, қуфлҳо ва ғала-қаҳояшро шинонданд.
4. Ва дар паҳлуи онҳо Маримут ибни Уриё ибни Ҳаққӯс таъмир намуд; ва дар паҳлуи онҳо Машуллом ибни Баракъё ибни Машизабъил таъмир намуд; ва дар паҳлуи онҳо Содӯк ибни Баано таъмир намуд.
5. Ва дар паҳлуи онҳо тақӯиён таъмир карданд, вале ако-бирашон гардани онҳоро ба хизмати оғоёнашон наниҳоданд.
6. Ва дарвозаи Кӯҳнаро Юёдоқ ибни Фосеҳо ва Машуллом ибни Басудъё таъмир карданд; онҳо сақфи онро тахта-пӯш намуда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонданд.
7. Ва дар паҳлуи онҳо Малатъёи чибъӯнӣ ва Ёдуни мирӯ-нӯтӣ бо мардуми Чибъӯн ва Мисфо то ҳудуди нишастангоҳи волии Мовароуннаҳр таъмир карданд.
8. Ва дар паҳлуи онҳо Узиил ибни Ҳарҳаё, ки аз зар-гарон буд, таъмир намуд; ва дар паҳлуи ӯ Ҳананъё, ки аз атторон буд, таъмир намуд; ва онҳо Ерусалимро то ҳисори фароҳи он мустаҳкам карданд.
9. Ва дар паҳлуи онҳо Рафоё ибни Ҳур, ки сарвари нисфи ноҳияи Ерусалим буд, таъмир намуд.
10. Ва дар паҳлуи онҳо Ядоё ибни Ҳарумаф дар рӯ ба рӯи хонаи худ таъмир намуд; ва дар паҳлуи ӯ Ҳаттуш ибни Ҳашабнаё таъмир намуд.
11. Қисми дигари ин чоро Малкиё ибни Ҳорим ва Ҳаш-шуб ибни ҳокими Мӯоб таъмир карданд, ки онҳо таъмири бурчи Танӯрро низ ба зиммаи худ гирифта буданд.
12. Ва дар паҳлуи онҳо Шаллум ибни Ҳаллуҳиш, ки сарвари нисфи ноҳияи Ерусалим буд, таъмир намуд; ҳудаш ва духтаронаш.
13. Дарвозаи Водиро Ҳонун ва сокинони Зонуҳа таъмир карданд; онҳо онро бино намуда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонданд; ва ҳазор зирои ҳисорро низ то дарвозаи Хокрӯба.

14. Ва дарвозаи Хокрӯбаро Малкиё ибни Рикоб, ки сар-вари ноҳияи Байт-Корим буд, таъмир намуд; ӯ онро бино карда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонд.
15. Ва дарвозаи Чашмаро Шаллун ибни Колхуза, ки сар-вари ноҳияи Мисфо буд, таъмир намуд; ӯ онро бино карда ва боме бар он сохта, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро ши-нонд, ва ҳисори ҳавзи Шелаҳро назди боғи подшоҳ низ то зинапоёе ки аз шаҳри Довуд фуруд меояд.
16. Аз паси ӯ Наҳемъё ибни Азбук, ки сарвари нисфи ноҳияи Байт-Сур буд, то рӯ ба рӯи қабрҳои Довуд, ва то ҳавзи сунъӣ, ва то Хонаи паҳлавонон таъмир намуд.
17. Аз паси ӯ левизодагон таъмир карданд: Раҳум ибни Бонӣ; дар паҳлуи ӯ Ҳашабъё, ки сарвари нисфи ноҳияи Қайло буд, барои ноҳияи худ таъмир намуд.
18. Аз паси ӯ бародарони онҳо таъмир карданд: Баввай ибни Ҳенодод, ки сарвари нисфи ноҳияи Қайло буд.
19. Ва дар паҳлуи ӯ Эзер ибни Ешуа, ки сарвари Мисфо буд, қисми дигарро дар рӯ ба рӯи зинапоёи қӯрхона назди гӯшаи ҳисор таъмир намуд.
20. Аз паси ӯ Борук ибни Заббай ғайратмандона қисми дигарро аз гӯшаи ҳисор то дари хонаи Эльёшиби саркоҳин таъмир намуд.
21. Аз паси ӯ Маримут ибни Уриё ибни Ҳакқӯс қисми дигарро аз дари хонаи Эльёшиб то охири хонаи Эльёшиб таъмир намуд.
22. Ва аз паси ӯ коҳинон, ки аз аҳли даштрӯя буданд, таъмир карданд.
23. Аз паси онҳо Бинъёмин ва Ҳашшуб дар рӯ ба рӯи хо-наи худ таъмир карданд; аз паси онҳо Азаръё ибни Маасиё, ибни Ананъё, дар наздикии хонан худ таъмир намуд.
24. Аз паси ӯ Биннуй ибни Ҳенодод қисми дигарро аз хонаи Азаръё то гӯшаи ҳисор ва то бурчи он гӯша таъмир намуд.
25. Фолол ибни Узай — аз рӯ ба рӯи гӯша ва бурче ки аз хонаи болоии подшоҳ берун мебаромад ва ба саҳни посгоҳ тааллуқ дошт; аз паси ӯ — Фадое ибни Фаръуш.

26. Ва тобеоне ки дар Ўфал сокин буданд, — то рӯ ба рӯи дарвозаи Об, ба сӯи шарқ ва бурчи берунӣ.
27. Аз паси онҳо тақӯиён қисми дигарро аз рӯ ба рӯи бур-чи калони берунӣ то ҳисори бурчи Ўфал таъмир карданд.
28. Аз болотари дарвозаи Аспон коҳинон, ҳар яке дар рӯ ба рӯи хонаи худ, таъмир карданд.
29. Аз паси онҳо Содӯқ ибни Иммир дар рӯ ба рӯи хо-наи худ таъмир намуд; ва аз паси ӯ Шамаъё ибни Шаканъё, ки посбони дарвозаи шарқӣ буд, таъмир намуд.
30. Аз паси ӯ Ҳананъё ибни Шаламъё ва Ҳонун ибни Солоф, ки писари шашум буд, қисми дигарро таъмир карданд; аз паси онҳо Машуллом ибни Баракъё дар рӯ ба рӯи маскани худ таъмир намуд.
31. Аз паси ӯ Малкиё, ки аз аҳли заргарон буд, то хона-ҳои тобеон ва тоҷирон, дар рӯ ба рӯи дарвозаи Мифқод, ва то зинапоҷи бурҷ таъмир намуд.
32. Ва дар мобайни зинапоҷи бурҷ ва дарвозаи Гӯсфанд заргарон ва тоҷирон таъмир карданд.

БОБИ ЧОРУМ

Истеҳзоҳои бадхоҳон.

1. ВА чун Санбалат шунид, ки мо ҳисорро бино меку-нем, ӯ ба хашм омад ва бисъёр ғазабнок шуд, ва яҳудиёнро тамасхур кард;
2. Ва дар ҳузури бародаронаш ва кӯшуни Сомария су-хан ронд, ва чунин гуфт: «Ин яҳудиёни ҳақир чӣ меку-нанд? Оё онҳоро мегузоранд, ки комъёб шаванд? Оё онҳо ба забҳ кардан ноил мегарданд? Оё онҳо ягон рӯз ин корро метавонанд ба анҷом расонанд? Оё онҳо ин сангҳоро аз миёни хоктӯдаҳо метавонанд аз нав зинда кунанд? Инҳо, охир, сӯхтааст!»
3. Ва Тубиёи аммӯнӣ, ки ҳамроҳи ӯ буд, чунин гуфт: «Агарчи онҳо бино меку-нанд, агар шағол бар он барояд, хи-сори сангини онҳоро хароб хоҳад кард».

Наҳемъё бо дуо ҷавоб мегардонад.

4. «Бишнава, эй Худои мо, зеро ки мо хорузори шудаем, ва таҳқирҳои онҳоро ба сари худашон баргардон, ва онҳоро дар замини асирӣ гирифтори тороч намо!

5. Ва маъсияти онҳоро рӯпӯш накун, ва бигзор гуноҳи онҳо ба хузури Ту маҳв нашавад, зеро ки онҳо дар пеши бинокорон Туро хорӣ додаанд!»

6. Валекин мо сохтани ҳисорро давом додем, ва тамоми ҳисор то нисфи баландии он ба ҳам пайваст; ва дили қавм ба қор қардан ҷидду ҷаҳд дошт.

На танҳо душманон, балки ҳуди бинокорони нобовар низ мамониат мерасонанд.

7. Ва чун Санбалат, ва Тубиё, ва арабиён, ва аммӯниён, ва ашдӯдиён шуниданд, ки таъмири ҳисори Ерусалим пеш рафта, раҳнаҳояш баста мешавад, хашмашон бағоят пурзӯр шуд.

8. Ва ҳамашон ба якҷоягӣ забон як қарданд, ки омада бо Ерусалим ҷанг кунанд, ва ба қавми он ҳалал расонанд.

9. Ва мо пеши Худои худ дуо мегуфтем, ва бар зидди онҳо рӯзу шаб посбононро гузоштем, то ки аз онҳо ҳудро муҳофизат намоем.

10. Ва аҳли Яҳудо гуфтанд: «Қуввати ҳаммолон суст шудааст, ва хок ҳанӯз бисъёр аст, ва мо наметавонем ҳисорро бино кунем».

11. Ва душманони мо мегуфтанд: «Онҳо нахоҳанд донист ва нахоҳанд дид, ки мо чӣ гуна ба миёни онҳо даромада, онҳоро мекушему қорро меҳобонем».

12. Ва яҳудиёне ки дар наздикии онҳо сокин буданд, омада, даҳ бор ба мо гуфтанд: «Ҳатто агар аз ҳамаи маконҳо назди мо баргардед ҳам, онҳо ҳучум меоваранд».

13. Ва ман қавмро дар пастхамиҳо дар ақиби ҳисор, дар миёни сахраҳо гузоштам; ва онҳоро, мувофиқи хонаводаҳои онҳо, бо шамшерҳо, найзаҳо ва камонҳои онҳо гузоштам.

14. Ва аз назар гузарондам, ва бархостам ва ба калоншавандагон ва сардорон ва бақияи қавм гуфтам: «Аз онҳо натарсед! Худованди азим ва сахмгинро ба ёд оваред! Ва ба-рои бародарони худ, писарон ва духтарони худ, занон ва хонаҳои худ ҷанг кунед!»

15. Ва чун душманони мо шуниданд, ки мо хабар ёфтаем, ва Худо қасди онҳоро вайрон кардааст, он гоҳ ҳамаи мо, ҳар яке ба кори худ, ба ҳисор баргаштем.

16. Ва аз ҳамон рӯз нисфи навкарони ман ба кор машғул буданд, ва нисфи дигарашон найзаҳо, сипарҳо, камонҳо ва зиреҳҳоро нигоҳ медоштанд, ва сарварон дар ақиби тамоми хонадони Яхудо меистоданд.

17. Бинокорони ҳисор ва онҳое ки бор мекашонданд ва бор мекарданд, бо як даст кор мекарданд ва бо дасти ди-гар ярок нигоҳ медоштанд.

18. Ва бинокорон ҳар яке шамшери худро бар камари худ баста буданд ва бино мекарданд, ва шохнавоз дар паҳлуи ман меистод.

19. Ва ман ба калоншавандагон ва сардорон ва бақияи қавм гуфтам: «Кор бисъёр аст ва дар сатҳи васеъ ба ҷо оварда мешавад, ва мо дар назди ҳисор пароканда ва аз як-дигар дур мебошем.

20. Аз ҳар ҷо, ки садои шохро бишнавед, дар он ҷо назди мо ҷамъ шавед; Худои мо барои мо ҷанг хоҳад кард».

21. Ва мо ба кор машғул будем, ва нисфи онҳо аз шафақи субҳ то баромадани ситораҳо найзаҳоро нигоҳ медоштанд.

22. Дар он вақт ҳам ба қавм гуфтам: «Бигзор ҳар кас бо навкари худ андаруни Ерусалим хоб кунад, то шабона ба-рои мо посбонӣ намояд ва рӯзона ба кор машғул шавад».

23. Ва ман, ва бародаронам, ва навкаронам, ва посбононе ки дар ақиби ман буданд, — ҳеч яке аз мо либоси худро накашидем, ва ҳар яке бо яроқи худ ба об мерафт.

БОБИ ПАНЧУМ

Ғавзо дар миёни қавм пурзӯр мешавад.

1. Ва қавм ва занони онҳо аз дасти бародарони яҳудии худ ғавғои азине бардоштан.
2. Ва баъзе буданд, ки мегуфтанд: «Мо ва писарону духтарони мо бисъёрем, ва мо орзумандем, ки гандум бигирем, то бихӯрем ва зинда монем».
3. Ва баъзе буданд, ки мегуфтанд: «Мо киштзорҳо, ток-зорҳо ва хонаҳои худро ба гарав гузоштаем, то ки аз боиси қаҳтӣ гандум бигирем».
4. Ва баъзе буданд, ки мегуфтанд: «Мо барои хирочи подшоҳ дар ивази киштзорҳо ва токзорҳои худ пул қарз гирифтаем.
5. Ва алҳол, ҷисми мо мисли ҷисми бародарони мост, ва писарони мо мисли писарони онҳоянд, ва инак, мо маҷбу-рем писарону духтарони худро ба ғуломӣ бисупорем, ва баъзе аз духтарони мо каниз шудаанд, ва дар дасти мо имконияте нест, ки онҳоро раҳо кунем; ва кшитзорҳо ва токзорҳои мо аз они дигарон шудааст».
6. Ва чун доду фаръеди онҳо ва ин суханонро шунидам, бисъёр ба хашм омадам.
7. Ва бо дили худ машварат карда, калоншавандагон ва сардоронро мазаммат намудам ва ба онҳо гуфтам: «Шумо аз бародарони худ суд меҳӯред!» Ва ҷамоати бузургро ба муқобили онҳо ҷамъ кардам,
8. Ва ба онҳо гуфтам: «Мо бародарони яҳудии худро, ки ба халқҳо фурӯхта шуда буданд, алоқадри қуввати худ фидия дода харидем, ва оё шумо бародарони худро мефурӯ-шед, ва оё онҳо ба мо фурӯхта мешаванд?» Ва онҳо хомӯш монда, сухане барои ҷавоб наёфтанд.
9. Ва ман гуфтам: «Коре ки шумо мекунед, нағз нест. Шу-мо, охир, барои пешгирӣ кардани маломати халқҳо, ки душ-мани мо мебошанд, бояд дар тарси Худо рафтор намоед.

10. Ва низ ман ва бародарону навкаронам ба онҳо пул ва ғалла қарз додаем; пас биёед, аз ин қарз даст кашем!

11. Худи имрӯз киштзорҳо, токзорҳо, боғҳои зайтун ва хонаҳои онҳоро, ва даъвои пул ва ғалла ва шароб ва равға-неро, ки шумо ба онҳо қарз додаед, ба онҳо баргардонед!»

12. Ва онҳо гуфтанд: «Мо ин чизҳоро хоҳем баргардонид ва аз онҳо чизе талаб нахоҳем кард; ончунон ки ту мегӯӣ, амал хоҳем кард». Ва ман коҳинонро хонда, онҳоро водор намудам, ки қасам ёд кунанд, ки ҳамин тавр амал хоҳанд кард.

13. Низ домани худро афшондам ва гуфтам: «Худо ҳар касро, ки ин қавлро ба ҷо наоварад, аз хонаю ҷой ва молу мулки вай ҳамин тавр хоҳад афшонд, ва ҳамин тавр вай афшонда ва тижӣ хоҳад шуд!» Ва тамоми ҷамоат гуфтанд: «Омин!» Ва Худоро ҳамду сано хонданд; ва қавм ин қавлро ба ҷо оварданд.

Наҳемъё дар бобати безаразӣ намунаи ибрат зоҳир менамояд.

14. Низ аз рӯзе ки маро амр шуд, ки волии замини Яхудо бошам, яъне аз соли бистум то соли сиву дуоми подшоҳ Арташасто, — дувоздаҳ сол, — ман ва бародаронам нони волигири нахӯрдаем.

15. Ва ҳол он ки волиёни собиқ, ки пеш аз ман буданд, бар қавм гаронӣ мекарданд, ва аз онҳо, ба замми чил сикл нуқра, нон ва шароб мегирифтанд; навкаронашон низ бар қавм ҳукмронӣ мекарданд. Валекин ман, аз тарси Худо, ин тавр накардам.

16. Ва низ дар кори ҳисор ман кӯмак мерасондам, дар су-рате ки ҳеч киштзоре нахарида будам; ва ҳамаи навкаронам дар он ҷо барои кор ҷамъ мешуданд.

17. Ва яҳудиён ва сардорон, ки саду панҷоҳ нафар буданд, ва онҳое ки аз халқҳои гирду атроф назди мо меоманд, дар сари суфраи ман буданд.

18. Ва инак он чи барои як рӯз сарф карда мешуд: як гов, шаш гӯсфанди бӯрдоқӣ; ва мурғҳо барои ман пухта мешуд; ва ҳар даҳ рӯз — ҳар навъ шароб барои касони бисъёр. Бо

вучуди ин ман нони волигиरो талаб накардам, зеро ки меҳнати гароне бар гардани ин қавм буд.

19. Эй Худои ман, ҳар он чи ман барои ин қавм ба амал овардам, ба некӯии ман ба ёд овар!

БОБИ ШАШУМ

Душманон найрангбозӣ мекунанд. Устувориҳои Наҳемё.

1. Ва чун Санбалат ва Тубиё ва Ҷашами арабӣ ва дигар душманони мо шуниданд, ки ман ҳисорро бино кардам, ва ҳеч раҳнае дар он боқӣ намондааст, — агарчи то он вақт ҳам ман дарҳои дарвозахоро ҳанӯз нашинонда будам, —

2. Санбалат ва Ҷашам назди ман фиристода, гуфтанд: «Биё, то дар Кафирим, ки дар водии Уну мебошад, якҷоя вохӯрем». Ва онҳо қасд доштанд ба ман бадӣ кунанд.

3. Вале ман қосидон назди онҳо фиристода, гуфтам: «Ман ба кори бузурге машғул ҳастам ва наметавонам фурӯд оям. Чаро кор, вақте ки онро хобонда назди шумо фурӯд оям, ба таъхир афтад?»

4. Ва онҳо чор дафъа бо чунин суханон назди ман фиристоданд, ва ман ба онҳо чунин ҷавоб гардондам.

5. Ва Санбалат дафъаи панҷум навқари худро ба ин тарз назди ман фиристод, ва номаи кушодае дар дасташ буд.

6. Дар он навишта шуда буд: «Дар миёни халқҳо овоза шудааст, ва Ҷашам мегӯяд: "Ту ва яҳудиён қасди исьён доред, бинобар ин ту ҳисорро бино мекуни, ва ту меҳохӣ подшоҳи онҳо бишавӣ. . ." — чунин суханон.

7. Ва низ анбиёро таъин кардай, то дар бораи ту дар Ерусалим эълон намуда, бигӯянд: "Подшоҳи Яҳудия!" Ва алҳол, ин хабар ба гӯши подшоҳ хоҳад расид. . . — чунин суханон. — Ва алҳол, биё, то якҷоя машварат намоем».

8. Валекин ман назди ӯ фиристода, гуфтам: «Чунин суханон, ки ту мегӯӣ, ба вуқӯъ наомадааст, балки ту онҳоро аз майнаи худ бофта баровардай».

9. Зеро ки ҳамаи онҳо моро тарсонда, дар дили худ ме-гӯянд: «Дасту дили онҳо аз кор хунук шуда, он ба чо овар-да намешавад». Ва алҳол, дастҳоямро барои кор қавӣ гардон!

10. Ва ман ба хонаи Шамаъё ибни Далоё ибни Маҳитабъил омадам, ва ӯ дарро бар худ баста буд, ва гуфт: «Ба хонаи Худо андаруни маъбад ворид шавем, ва дарҳои маъбадро би-бандем, зеро ки барои куштани ту хоҳанд омад, ва шабона барои куштани ту хоҳанд омад».

11. Вале ман гуфтам: «Оё шахсе мисли ман метавонад бигрезад? Ва кист мисли ман, ки вориди маъбад шавад ва зинда монад? Ман нахоҳам рафт!»

12. Ва ман фаҳмидам, ки Худо ӯро нафиристодааст, ва он чи ӯ дар бораи ман гуфт, бар ҳасби нубувват нест, балки Тубиё ва Санбалат ӯро киро кардаанд.

13. Ӯ барон он киро карда шудааст, ки ман ба ҳарос афтам, ва ин тавр амал намоям, ва гуноҳ кунам, ва барои онҳо бадном шавам, то маро беобрӯ созанд.

14. Эй Худои ман, Тубиё ва Санбалатро мувофиқи ин аъмолашон, ва ҳамчунин Нуадъёи набия ва дигар анбиёро, ки ма-ро метарсонданд, ба ёд овар!

15. Ва ҳисор дар рӯзи бисту панҷуми моҳи элул, дар зар-фи панҷоҳу ду рӯз ба анҷом расид.

Бино кардани ҳисор анҷом ёфт.

16. Ва чун ҳамаи душманони мо инро шуниданд, ва ҳамаи халқҳои гирду атрофи мо инро диданд, — дар назари худ бағоят залил гардиданд, ва донистанд, ки ин кор аз ҷониби Худои мо ба чо оварда шудааст.

17. Дар ҳамон айём калоншавандагони Яҳудо мактубҳои зиёде навишта ба Тубиё равона мекарданд, ва мактубҳои Тубиё ба онҳо мерасид,

18. Зеро ки бисъёре аз аҳли Яҳудо иттифоқчиёни ӯ буданд, чунки ӯ домоди Шаканъё ибни Ораҳ буд, ва писараш Еҳӯхонон духтари Машуллом ибни Баракъёро ба занӣ гирифта буд.

19. Низ ба ҳузури ман аз аъмоли неки ӯ сухан мерон-данд, ва суханони маро ба ӯ хабар мебурданд. Тубиё мак-тубҳо мефиристонд, то ки маро битарсонад.

БОБИ ҲАФТУМ

Таъин кардани дарбонон.

1. ВА чун ҳисор бино ёфт, ва ман дарҳояшро шинондам, ва дарбонону муғанниёну левизодагон таъин карда шуданд,
2. Ман бародарам Ҳанониро, яъне Ҳананъи сарвари қалъаро, бар Ерусалим таъин намудам, зеро ки ӯ бештар аз бисъёр касони дигар шахси амин ва худотарс буд.
3. Ва ба онҳо гуфтам: «Бигзор дарвозаҳои Ерусалимро, то офтоб гарм нашавад, воз накунад, ва ҳанӯз ки онҳо хозиранд, дарҳоро баста, қуфл зананд; ва бигзор аз соки-нони Ерусалим посбонҳо гузошта шаванд, то ки ҳар кас дар посбонии худ ва ҳар кас дар рӯ ба рӯи хонаи худ бошад».
4. Ва шаҳр фарох ва бузург, вале қавм андаруни он кам, ва хонаҳо бино наёфта буд.

Саршумори онҳое ки дафъаи аввал омадаанд.

а) Қавми оддӣ.

5. Ва Худои ман ба дилам ниҳод, ки калоншавандагон ва сардорон ва қавмро чамъ оварам, то ки насабномаҳшонро муқаррар намоям. Ва дафтари насабномаи онҳоеро, ки дафъаи аввал омада буданд, пайдо кардам, ва чунин навиш-тае дар он ёфтам:
6. Инҳоянд сокинони мамлакат, ки аз асирии ҳичрат, ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил ба асирий бурда буд, ба Ерусалим ва Яҳудо, ҳар яке ба шаҳри худ баргаштанд, —
7. Онҳое ки бо Зарубобил, Ешуа, Наҳемъё, Азаръё, Ра-амъё, Наҳамонӣ, Мордахай, Билшон, Мисперет, Бичвай, Наҳум ва Баано омаданд. Шумораи одамони қавми Исроил:
8. Зодагони Фаръуш — ду ҳазору саду ҳафтоду ду.

9. Зодагони Шафатъё — сесаду ҳафтоду ду.
10. Зодагони Орах — шашсаду панҷоҳу ду.
11. Зодагони ҳокими Мӯоб, аз фарзандони Ешуа ва Юоб — ду ҳазору ҳаштсаду ҳаждаҳ.
12. Зодагони Элом — ҳазору дусаду панҷоҳу чор.
13. Зодагони Затту — ҳаштсаду чилу панҷ.
14. Зодагони Заккой — ҳафтсаду шаст.
15. Зодагони Биннуй — шашсаду чилу ҳашт.
16. Зодагони Бебой — шашсаду бисту ҳашт.
17. Зодагони Азҷод — ду ҳазору сесаду бисту ду.
18. Зодагони Адуниқом — шашсаду шасту ҳафт.
19. Зодагони Бичвай — ду ҳазору шасту ҳафт.
20. Зодагони Один — шашсаду панҷоҳу панҷ.
21. Зодагони Отир илова ба зодагони Ҳизқиё — наваду ҳашт.
22. Зодагони Ҳошум — сесаду бисту ҳашт.
23. Зодагони Бесой — сесаду бисту чор.
24. Зодагони Ҳориф — саду дувоздаҳ.
25. Зодагони Цибъун — наваду панҷ.
26. Мардуми Байт-Лаҳм ва Натуфо — саду ҳаштоду ҳашт.
27. Мардуми Анотӯт — саду бисту ҳашт.
28. Мардуми Байт-Азмавт — чилу ду.
29. Мардуми Қиръят-Еорим, Кфиро ва Баэрӯт — ҳафт-саду чилу се.
30. Мардуми Ромо ва Ҷобаъ — шашсаду бисту як.
31. Мардуми Микмос — саду бисту ду.
32. Мардуми Байт-Ил ва Ой — саду бисту се.
33. Мардуми Набӯи дигар — панҷоҳу ду.
34. Мардуми Эломи дигар — ҳазору дусаду панҷоҳу чор.
35. Зодагони Ҳорим — сесаду бист.
36. Зодагони Ерихӯ — сесаду чилу панҷ.
37. Зодагони Луд, Ҳодид ва Уну — ҳафтсаду бисту як.
38. Зодагони Саноо — се ҳазору нӯҳсаду сӣ.

б) Коҳинон, левизодагон ва тобеон.

39. Коҳинон: зодағони Едаъё аз хонадони Ешуа — нӯҳса-ду ҳафтоду се.
40. Зодағони Иммир — ҳазору панҷоҳу ду.
41. Зодағони Фашхур — ҳазору дусаду чилу ҳафт.
42. Зодағони Ҳорим — ҳазору ҳафдаҳ.
43. Левизодагон: зодағони Ешуа ва Қадмиил илова ба зодағони Ҳудво — ҳафтоду чор.
44. Муғанниён: зодағони Ософ — саду чилу ҳашт.
45. Дарбонон: зодағони Шаллум, зодағони Отир, зодағони Талмун, зодағони Аққуб, зодағони Ҳатито ва зодағони Шубой — саду сиву ҳашт.
46. Тобеон: зодағони Сихо, зодағони Ҳасуфо, зодағони Таббоут,
47. Зодағони Қерус, зодағони Сио, зодағони Фодун,
48. Зодағони Лабано, зодағони Ҳачобо, зодағони Салмой,
49. Зодағони Ҳонон, зодағони Чиддил, зодағони Чаҳар,
50. Зодағони Раоё, зодағони Расин, зодағони Накудо,
51. Зодағони Чаззом, зодағони Уззо, зодағони Фосеҳо,
52. Зодағони Бесай, зодағони Мауним, зодағони Нафиш-сим,
53. Зодағони Бақбук, зодағони Ҳакуфо, зодағони Ҳархур,
54. Зодағони Баслит, зодағони Маҳидо, зодағони Ҳаршо,
55. Зодағони Барқӯс, зодағони Сисро, зодағони Томах,
56. Зодағони Насихо, зодағони Ҳатифо.

в) Наслҳои ҳамдастони Сулаймон, ва коҳиноне ки насабнома надоштанд.

57. Зодағони ғуломони Сулаймон: зодағони Сутай, зодағони Сӯферет, зодағони Фридо,
58. Зодағони Яъло, зодағони Дарқун, зодағони Чиддил,
59. Зодағони Шафатъё, зодағони Ҳаттил, зодағони Фухе-рет-Ҳасбоим, зодағони Омун —
60. Чамъи тобеон ва зодағони ғуломони Сулаймон — се-саду наваду ду.

61. Ва инҳоянд касоне ки аз Тал-Милҳ, Тал-Ҳаршо, Ка-руб-Аддон ва Иммир баромадаанд, вале хонадон ва аслу наса-би худро натавонистаанд бигӯянд, ки оё аз Исроил ҳастанд ё не:
62. Зодагони Далоё, зодагони Тубиё, зодагони Нақудо — шашсаду чилу ду.
63. Ва аз коҳинон: зодагони Ҳобайё, зодагони Ҳаққӯс — зодагони Барзилай, ки вай аз духтарони Барзилаи Цильодӣ зан гирифта, бо номи онҳо хонда шудааст.
64. Инҳо насабномаи худро чустучӯ намуда, наёфта бу-данд, — ва аз қаҳонат хорич карда шуданд.

Шумораи умумии онҳое ки баргаштаанд, ва вазъияти дорои онҳо.

65. Ва волӣ ба онҳо гуфт, ки то коҳине дар пеши урим ва туммим наистад, аз қудси қудсҳо нахӯранд.
66. Тамоми ин ҷамоат ба якҷоягӣ чилу ду ҳазору сесаду шаст нафар буданд,
67. Ба ғайр аз ғуломон ва канизонашон; инҳо ҳафт ҳазору сесаду сиву ҳафт нафар буданд; ва ҳамроҳашон дусаду чилу панҷ нафар муғанни ва муғаннияҳо буданд.
68. Аспҳои онҳо — ҳафтсаду сиву шаш; хачирҳои онҳо — дусаду чилу панҷ;
69. Уштурҳо — чорсаду сиву панҷ; харҳо — шаш ҳазору ҳафтсаду бист.
70. Ва баъзе аз сардорони хонаводаҳо ионат барои кор доданд. Волӣ ба хазина ҳазор дирҳам тилло, панҷоҳ коса ва панҷсаду сӣ пероҳани қаҳонат дод.
71. Ва аз сардорони хонаводаҳо ба хазина барои кор бист ҳазор дирҳам тилло ва ду ҳазору дусад мино нукра доданд.
72. Ва бақияи қавм бист ҳазор дирҳам тилло, ду ҳазор мино нукра ва шасту ҳафт пероҳани қаҳонат доданд.
73. Ва коҳинон, ва левизодагон, ва дарбонон, ва муған-ниён ва баъзе аз қавм, ва тобеон, ва тамоми Исроил дар шаҳрҳои

худ маскан гирифтанд. Ва моҳи ҳафтум фаро расид, ва банӣ-Исроил дар шаҳрҳои худ буданд.

БОБИ ҲАШТУМ

Хондан ва шарҳ додани Таврот.

1. Ва тамоми қавм, мисли як тан, дар майдони пеши дарвозаи Об чамъ шуданд, ва ба Эзрои китобдон гуфтанд, ки китоби Тавроти Мусоро, ки Худо ба Исроил амр фар-мудааст, биёрад.
2. Ва Эзрои коҳин Тавротро дар рӯзи якуми моҳи ҳафтум ба ҳузури ҷамоати иборат аз мардон ва занон ва ҳамаи он-ҳое ки метавонистанд бишнаванд ва бифаҳманд, овард.
3. Ва дар майдони пеши дарвозаи Об аз субҳидам то нисфи рӯз дар ҳузури мардон, занон ва онҳое ки метавонис танд бифаҳманд, онро хонд, ва гӯши тамоми қавм ба китоби Таврот буд.
4. Ва Эзрои китобдон бар минбари чӯбине ки барои ин мақсад сохта буданд, истод, ва дар паҳлуи ӯ, аз тарафи росташ, Матитьё ва Шемаъ ва Аноё ва Уриё ва Ҳилқийё ва Маасийё истоданд, ва аз тарафи чапаш — Фадоеъ ва Мишоил ва Малқийё ва Ҳошум ва Ҳашбадоно ва Закарёё ва Машуллом.
5. Ва Эзро китобро дар пеши назари тамоми қавм кушод, зеро ки аз тамоми қавм болотар истода буд, ва чун онро кушод, тамоми қавм бархостанд.
6. Ва Эзро Худованд Худои бузургро муборак хонд, ва тамоми қавм дастҳои худро боло бардошта, дар ҷавоб «омин, омин!» гуфтанд ва сархам намуда ва рӯ ба замин ниҳода, пеши Худованд сачда бурданд.
7. Ва Ешуа, Бонӣ, Шарабъё, Ёмин, Акқуб, Шабтай, Ҳу-диё, Маасийё, Қалито, Азарёё, Юзобод, Ҳонон, Фалоёё ва левизодагон Тавротро ба қавм фаҳмонда медоданд, ва қавм дар ҷои худ истода буданд.
8. Ва китоби Тавроти Худоро батафсил хонданд ва шарҳ доданд, то он чиро, ки хонданд, бифаҳманд.

9. Ва Наҳемъё, ки волӣ бошад, ва Эзрои коҳини китоб-дон, ва левизодагоне ки ба қавм фаҳмонда медоданд, ба та-моми қавм гуфтанд: «Имрӯз барои Худованд Худои шумо рӯзи муқаддас аст; андӯҳгин нашавед ва гирья накунед», — чунки тамоми қавм ба шунидани суханони Таврот меги-ристанд.

10. Ва ба онҳо гуфт: «Биравед, хӯрокҳои рағанин бихӯ-ред ва шарбатҳо бинӯшед, ва ба онҳое ки чизе муҳайё на-кардаанд, ҳиссаҳо бифиристанд, зеро ки имрӯз барои Худо-ванди мо рӯзи муқаддас аст; ва ғамгин нашавед, чунки шод будан ба ҳузури Худованд қуввати шумост».

11. Ва левизодагон тамоми қавмро ором карда, мегуф-танд: «Сокит бошед, чунки имрӯз рӯзи муқаддас аст, ва ғам-гин нашавед».

12. Ва тамоми қавм рафтанд, то ки бихӯранд ва бинӯ-шанд ва ҳиссаҳо бифиристанд ва хурсандии азиме бикунанд, зеро суханонеро, ки ба онҳо гуфта буданд, фаҳмиданд.

13. Ва дар рӯзи дуҷум сардорони хонаводаҳои тамоми қавм, коҳинон ва левизодагон, назди Эзрои китобдон чамъ шу-данд, то ки ба суханони Таврот гӯш диҳанд.

Аз нав барқарор кардани иди хаймаҳо.

14. Ва дар Таврот чунин навиштае ёфтанд, ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармудааст, ки банӣ-Исроил дар иди моҳи ҳафтум дар хаймаҳо сокин шаванд.

15. Ва аз ин рӯ дар ҳамаи шаҳрҳо ва дар Ерусалим эълон карданд ва чор зада, гуфтанд: «Ба кӯҳ бароед ва шоҳаҳои зайтуни боғӣ, ва шоҳаҳои зайтуни даштӣ, ва шоҳаҳои ос, ва шоҳаҳои хурмо, ва шоҳаҳои дарахти мурд биёред, то муво-фиқи он чи навишта шудааст, хаймаҳо бисозед».

16. Ва қавм берун омаданд, ва ҳар яке бар боми худ, ва дар саҳни ҳавлии худ, ва дар саҳни хонаи Худо, ва дар майдони дарвозаи Об, ва дар майдони дарвозаи Эфроим хаймаҳо барои худ сохтанд.

17. Ва тамоми ҷамоате ки аз асирӣ баргашта буданд, хай-маҳо сохтанд, ва дар хаймаҳо сокин шуданд, зеро ки банӣ-Исроил аз айёми Еҳушаъ ибни Нун то он рӯз чунин накарда буданд; ва шодмонии бағоят бузурге ба амал омад.

18. Ва ӯ ҳар рӯз, аз рӯзи якум то рӯзи охирин, китоби Тавроти Худоро хонд; ва ҳафт рӯз ид карданд, ва дар рӯзи ҳаштум ҷамъомади идонае бар тибқи шариат барпо гардид.

БОБИ НҶҲУМ

Қавм тавба карда, рӯза медоранд.

1. Ва дар рӯзи бисту чоруми ин моҳ банӣ-Исроил ҷамъ шуданд, дар ҳолате ки рӯзадор, палос дар бар ва хок бар сар буданд.

2. Ва насли Исроил аз ҳамаи зодагони аҷнабӣ ҷудо шуданд ва истода, гуноҳҳои худашон ва маъсиятҳои падарона-шонро эътироф карданд.

3. Ва дар ҷойҳои худ истода, чорьяки рӯз китоби Тавроти Худованд Худои худро хонданд, ва чорьяки рӯз гуноҳҳоро эътироф намуда, Худованд Худои худро парастид.

Изҳори эътиқоди қоҳинон ва левизодагон.

4. Ва Ешуа, ва Бонӣ, ва Қадмиил, ва Шабанъё, ва Буннӣ, ва Шарабъё, ва Бонӣ, ва Канонӣ бар минбари левизодагон истода, бо овози баланд ба ҳузури Худованд Худои худ фаръёд заданд.

5. Ва левизодагон — Ешуа, ва Қадмиил, ва Бонӣ, ва Ҳашабниё, ва Шарабъё, ва Ҳудиё, ва Шабанъё, ва Фатахъё — гуфтанд: «Бархезед ва Худованд Худои худро аз азал то абад муборак бихонед! Ва исми ҷалоли Туро, ки аз тамоми баракот ва ҳамду сано болотар аст, муборак хоҳанд хонд!

6. Танҳо Ту Худованд ҳастӣ, Ту осмон, фалакулафлок ва тамоми лашкари онҳоро, замин ва ҳар чиро, ки бар он аст,

баҳрҳо ва ҳар чиро, ки дар онҳост, ба вучуд овардаӣ, ва Ту ба ҳамаи онҳо ҳаёт мебахшӣ, ва лашкари афлок ба Ту сачда мекунанд.

7. Ту Он Худованд Худо ҳастӣ, ки Абромро баргузидӣ, ва ӯро аз Ур-Касдим берун овардӣ, ва ба ӯ исми Иброҳимро додӣ.

8. Ва дили ӯро ба ҳузури Худ амин ёфта, бо ӯ аҳд бастӣ, ки замини канъониён, ҳиттиён, амӯриён, фариззиён, ябусиён ва чирчошиёнро бидихӣ, — ба насли ӯ бидихӣ; ва қавли Худро ба ҷо овардӣ, зеро ки Ту одил ҳастӣ.

9. Ва мусибати падарони моро дар Миср дидӣ, ва фаръеди онҳоро назди баҳри Қулзум шунидӣ,

10. Ва бар фиръавн, бар ҳамаи ғуломони ӯ ва бар тамоми қавми замини ӯ аломот ва мӯъҷизот зоҳир намудӣ, зеро медонистӣ, ки бар падарони мо ситам мекарданд, ва барои Худ исм пайдо кардӣ, чунон ки имрӯз низ маълум аст.

11. Ва баҳрро пеши: онҳо пора кардӣ, ва онҳо андаруни баҳр ба хушкӣ гузаштанд, ва таъқибкунандагони онҳоро дар умқҳои баҳр, мисли санге дар оби чуқур, андохтӣ.

12. Ва онҳоро рӯзона дар сутуни абр ва шабона дар сутуни оташ бурдӣ, то роҳеро, ки дар он бояд бираванд, равшан намоӣ.

13. Ва бар кӯҳи Сино фурӯд омадӣ, ва бо онҳо аз осмон сухан рондӣ, ва қонунҳои барҳақ, дастурҳои рост, фароиз ва аҳкоми некӯ ба онҳо додӣ.

14. Ва шанбеи муқаддаси Худро ба онҳо маълум кардӣ, ва аҳкому фароизу қонунҳои ба воситаи бандаи Худ Мусо ба онҳо амр фармудӣ.

15. Ва нон аз осмон ба онҳо аз баҳри гуруснагиашон додӣ, ва об аз саҳра ба онҳо аз баҳри ташнагиашон берун овардӣ, ва ба онҳо гуфтӣ, ки омада заминеро мерос гиранд, ки Ту бо дасти барафроштаи Худ қасам хӯрда будӣ, ки онро ба онҳо бидихӣ.

16. Вале онҳо, падарони мо, рафтори шарирона намуда, гарданкашӣ карданд ва ба аҳкоми Ту гӯш надоданд,

17. Ва аз гӯш додан сар тофтанд, ва мӯъчизоти Туро, ки барои онҳо ба амал овардӣ, ба ёд наоварданд, ва гарданкашӣ карданд, ва исьён бардошта, пешвоеро барои худ баргузиданд, то ки ба ғуломии худ баргарданд; вале Ту Худои ғаффор, карим ва раҳим, собир ва пур аз эҳсон ҳастӣ, ва онҳоро тарк накардӣ.

18. Гарчанде ки онҳо гӯсолаи рехтае барои худ сохтанд ва гуфтанд: "Ин аст худои ту, ки туро аз Миср берун овард", ва куфрҳои азиме ба амал оварданд,

19. Вале Ту, бар ҳасби марҳамати бузурги Худ, онҳоро дар бйёбон тарк накардӣ: сутуни абре ки рӯзона роҳро ба онҳо нишон медод, аз болои онҳо дур нашуд; ва сутуни оташ низ, ки шабона роҳеро, ки бояд бо он бираванд, барои онҳо равшан мекард.

20. Ва рӯҳи некӯи Худро барои омӯхтани онҳо додӣ, ва манни Худро аз даҳони онҳо кашида нагирифтӣ, ва об ба онҳо барои ташнагиашон додӣ.

21. Ва чил сол дар биёбон ба онҳо ғизо додӣ — ба чизе эҳтиёҷ надоштанд; либоси онҳо кӯҳна нашуд, ва пойҳои онҳо варам накард.

22. Ва мамлакатҳо ва қавмҳоро ба онҳо дода, он қавмҳоро ба ҳар гӯша пароканда намудӣ; ва онҳо замини Сихӯн — замини подшоҳи Ҳешбӯн, ва замини Ўҷ, подшоҳи Бошонро мерос гирифтанд.

23. Ва писарони онҳоро мисли ситораҳои осмон афзун кардӣ, ва онҳоро ба замин овардӣ, ки ба падаронашон гуфта будӣ, ки омада онро мерос хоҳанд гирифт.

24. Ва писаронашон омада, он заминро мерос гирифтанд, ва Ту канъониёнро, ки сокинони он замин буданд, пеши онҳо мағлуб намуда, бо подшоҳонашон ва қавмҳои он замин ба дасти онҳо супурдӣ, то ки ба дилҳои худ бо онҳо рафтор кунанд.

25. Ва шаҳрҳои истехкомдор ва замини ҳосилхезро мусаххар карданд, ва хонаҳои пур аз ҳар гуна неъмат, обанборҳои дар саҳра кандашуда, тоқзорҳо, боғҳои зайтун ва дарахтони

мевадори сершуморро мерос гирифтанд; ва ба туфайли некӯии бузурги Ту хӯрда, сер ва фарбеҳ шуданд ва лаззат бурданд;

26. Ва саркашӣ намуда, ба Ту осӣ шуданд, ва аз Тавроти Ту рӯ гардонданд,
ва анбиёи Туро, ба сабаби таъкид карданашон, то сӯи Ту рӯчӯъ намоянд, куштанд, ва куфрҳои азиме ба амал оварданд.

27. Ва онҳоро ба дасти душманонашон супурдӣ, ва он- ҳоро ба танг оварданд, ва онҳо дар замони тангии худ сӯи Ту фаръёд заданд, ва Ту аз осмон иҷобат намудӣ, ва бар ҳасби марҳамати бузурги Худ ба онҳо начотдиҳандагонро додӣ, ки онҳоро аз дасти душманонашон раҳо карданд.

28. Вале ҳамин ки онҳо осуда мешуданд, аз нав ба ҳузури Ту бадкорӣ мекарданд, ва Ту онҳоро ба дасти душманонашон месупурдӣ, ки бар онҳо ҳукмронӣ мекарданд; ва онҳо боз сӯи Ту фаръёд мезаданд, ва Ту аз осмон иҷобат намуда, бар ҳасби марҳамати Худ онҳоро дафъаи бисъёр начот медодӣ.

29. Ва онҳоро таъкид менамудӣ, то ки сӯи Тавроти Ту рӯчӯъ намоянд, вале онҳо рафтори шарирона намуда, ба аҳкоми Ту гӯш надоданд, ва бар хилофи қонунҳои Ту, ки кас агар онҳоро ба ҷо оварад, зиндагии некӯ мебинад, гуноҳ карданд, ва аз итоат рӯ тофта ва гарданкашӣ карда, гӯш надоданд.

30. Ва солҳои бисъёр ба онҳо сабурӣ намудӣ, ва бо Рӯҳи Худ ба воситаи анбиёи Худ онҳоро таъкид кардӣ, вале онҳо гӯш надоданд, ва Ту онҳоро ба дасти қавмҳои кишварҳо супурдӣ.

31. Валекин бар ҳасби марҳамати бузурги Худ онҳоро комилан маҳв насохтӣ ва тарк накардӣ, зеро ки Ту Худои карим ва раҳим ҳастӣ.

32. Ва алҳол, эй Худои мо, эй Худои бузург, чаббор ва сахмгин, ки аҳд ва марҳаматро нигоҳ медорӣ! Бигзор тамоми он азобу уқубате ки бар мо: бар подшоҳони мо, бар сарварони мо, ва бар қоҳинони мо, ва бар анбиёи мо,
ва бар падарони мо, ва бар тамоми қавми Ту аз айёми подшоҳони Ашшур то имрӯз омадааст, ба ҳузури Ту кам нанамояд.

33. Валекин Ту дар тамоми он чизҳое ки ба сари мо омадааст, одил ҳастӣ, зеро ки барҳақ амал кардаӣ, ва мо гуноҳкор ҳастем.

34. Ва подшоҳони мо, сарварони мо, коҳинони мо ва падарони мо шариати Туро риоя накарданд, ба аҳкоми Ту ва ба таъкидҳои Ту, ки ба онҳо амр фармудӣ, гӯш надоданд.

35. Ва онҳо дар мамлакати худ, бо вучуди некии бузурге ки Ту ба онҳо кардаӣ,

дар замини фароҳу ҳосилхезе ки Ту ба онҳо бахшидаӣ, Туро ибодат накарданд, ва аз кирдорҳои бади худ даст накашиданд.

36. Инак, мо имрӯз ғуломон ҳастем, ва дар заминест ки ба падарони мо додаӣ, то мева ва неъматҳои онро бихӯрем, инак, мо дар он ғуломон ҳастем.

37. Ва ҳосилоти фаровони худро он барои подшоҳоне меоварад, ки онҳоро Ту ба сабаби гуноҳҳои мо бар мо гузоштаӣ, ва онҳо бар ҷасадҳои мо ва бар чорпоёни мо ба дилхоҳӣ худ ҳукмронӣ мекунанд, ва мо ба тангии азиме гирифтаор ҳастем.

38. Ва бо ин ҳама мо аҳду паймон баастем ва онро навиштем, ва сарваронҳои мо, левизодагонҳои мо ва коҳинони мо бар он мӯҳр гузоштанд».

БОБИ ДАҲУМ

Рӯйхати шахсоне ки ба аҳднома мӯҳр гузоштаанд.

1. ВА касоне ки мӯҳр гузоштанд, инҳоянд: Наҳемъеи воли ибни Ҳакальё, ва Сидкиё,
2. Сароё, Азаръё, Ирмиё,
3. Фашҳур, Амаръё, Малкиё,
4. Ҳаттуш, Шабанъё, Маллук,
5. Ҳорим, Маримут, Убадъё,
6. Дониёл, Чинтун, Борук,
7. Машуллом, Абийё, Мийёмин,
8. Маазъё, Билчай, Шамаъё — инҳо коҳинонанд.

9. Ва левизодагон: Ешуа ибни Азанъё, Биннуй аз зода-гони Ҳенодод, Қадмиил.
 10. Ва бародарони онҳо: Шабанъё, Ҳудиё, Қалито, Фалоё, Ҳонон,
 11. Мико, Раҳуб, Ҳашабъё,
 12. Заккур, Шарабъё, Шабанъё,
 13. Ҳудиё, Бонӣ, Банину.
 14. Сардорони қавм: Фаръуш, ҳокими Мӯоб, Элом, Затту, Бонӣ,
 15. Буннӣ, Азҷод, Бебой,
 16. Адуниё, Бичвай, Один,
 17. Отир, Ҳизкиё, Аззур,
 18. Ҳудиё, Ҳошум, Бесой,
 19. Ҳориф, Анотӯт, Нибой,
 20. Маҷфиош, Машуллом, Ҳизир,
 21. Машизабъил, Содӯк, Яддуа,
 22. Фалатьё, Ҳонон, Аноё,
 23. Ҳушиа, Ҳананъё, Ҳашшуб,
 24. Ҳалуҳиш, Филҳо, Шубак,
 25. Раҳум, Ҳашабно, Маасиё,
 26. Аҳиё, Ҳонон, Онон,
 27. Маллук, Ҳорим, Баано.
28. Ва бақияи қавм: коҳинон, левизодагон, дарбонон, муғанниён, тобеон ва ҳамаи онҳое ки аз қавмҳои кишварҳо чудо шуда, ба Тавроти Худо пайвастанд, занон, писарон ва духтарони онҳо, ҳамаи онҳое ки ба фаҳмидан лаёқат доштанд,
29. Бародарони худ ва калоншавандагони худро дастгирӣ карданд, ва омада, савганду қасам хӯрданд, ки бар тибқи Тавроти Худо, ки ба воситаи Мусои бандаи Худо дода шудааст, рафтор намоянд, ва тамоми аҳкоми Худованд Худои мо ва қонунҳо ва фароизи Ӯро нигоҳдоранд ва ба ҷо оваранд.
30. Ва духтарони худро ба қавмҳои замин надихем, ва духтарони онҳоро ба писарони худ нагирем.

31. Ва чун қавмҳои замин дар рӯзи шанбе мол ва ҳар навъ хӯрокворӣ барои фурӯш биёранд, аз онҳо дар рӯзи шанбе ва дар рӯзҳои муқаддас нахарем, ва дар соли ҳафтум кор-карди замин ва ҳар даъвои қарзро тарк кунем.

32. Ва ҳамчун ҳукме ба зиммаи худ гирифтём, ки дар як сол сеяки сиклро барои хизмати хонаи Худои мо бидиҳем:

33. Барои нони тақдим ва ҳадияи ордии доимӣ, барои қурбонии сӯхтаниии доимӣ, барои қурбониҳои шанбе, навмоҳ ва идҳо, барои қурбониҳои ҷамоат, барои қурбонии гуноҳҳо, то кафорате барои Исроил бишавад, ва барои тамоми кори хо-наи Худои мо.

34. Ва мо дар миёни коҳинон, левизодагон ва қавм барои ҳадияи ҳезум қуръа партофтём, ки онро ба хонаи Худои худ мувофиқи хонаводаҳо сол ба сол дар вақтҳои муайян биёрем, то ки бар қурбонҳои Худованд Худои мо, бар тибқи он чи дар Таврот навишта шудааст, бисӯзонем;

35. Ва навбарҳои замини худ ва навбарҳои ҳар меваи ҳар дарахтро сол ба сол ба хонаи Худованд биёрем;

36. Ва нахустзодаҳои писарони худ ва чорпоёни худро бар тибқи он чи дар Таврот навишта шудааст, ва нахустзодаҳои говон ва гӯсфандони худро ба хонаи Худои мо, барои коҳиноне ки дар хонаи Худои мо хизмат мекунанд, биёрем.

37. Ва навбари хаами худ ва ҳадияҳои худ ва меваи ҳар дарахт, шираи ангур ва рағани зайтунро барои коҳинон ба ҳучраҳои хонаи Худои мо, ва ушри замини худро барои левизодагон хоҳем овард, ки ин левизодагон ушро дар хамаи шаҳрҳои зироати мо мегиранд.

38. Ва ҳангоме ки левизодагон ушр мегиранд, коҳине аз насли Ҳорун бо левизодагон хоҳад буд, ва левизодагон ушре аз он ушр ба хонаи Худои мо, ба ҳучраҳои маҳзан хоҳанд овард.

39. Зеро ки банӣ-Исроил ва зодагони Левӣ ҳадияҳои ғалла, шираи ангур ва рағани зайтунро бояд ба ҳамин ҳучраҳо биёранд, ки дар он ҷо зарфҳои муқаддас, ва коҳинони хизматгӯзор, ва дарбонон ва муғанниён ҳозиранд; ва мо хонаи Худои худро тарк нахоҳем кард.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи сокинони Ерусалим.

1. Ва сарварони қавм дар Ерусалим сокин буданд; ва бақияи қавм қуръа партофтанд, то ки аз даҳ як қисмро барои сукунат ба шаҳри муқаддаси Ерусалим биёранд, ва нӯҳ қисми боқӣ дар шаҳрҳои дигар сокин шаванд.
2. Ва қавм ҳамаи қасонеро, ки бо ихтиёри худ ба маскан гирифтанд дар Ерусалим розӣ шуданд, муборак хонданд.
3. Ва инҳоянд сардорони мамлакат, ки дар Ерусалим сокин шуданд, — дар сурате ки дар шаҳрҳои Яҳудо ҳар яке дар мулки худ, дар шаҳрҳои худ: исроилиён, қоҳинон ва левизодагон ва тобеон ва зодағони ғуломони Сулаймон сокин буданд; —
4. Ва дар Ерусалим аз зодағони Яҳудо ва аз зодағони Бинъёмин сокин шуданд. Аз зодағони Яҳудо: Аноё ибни Узиё, ибни Закаръё, ибни Амаръё, ибни Шафатъё, ибни Маҳаллалъил, аз зодағони Форас.
5. Ва Маасиё ибни Борук, ибни Колҳуза, ибни Ҳазоё, ибни Адоё, ибни Юёриб, ибни Закаръё, ибни Шилўнӣ.
6. Ҳамаи зодағони Форас, ки дар Ерусалим сукунат доштанд, чорсаду шасту ҳашт нафар мардони ҷангӣ буданд.
7. Ва инҳоянд зодағони Бинъёмин: Саллу ибни Машул-лом, ибни Юид, ибни Фадое, ибни Қулоё, ибни Маасиё, ибни Итиил, ибни Ишаъё,
8. Ва баъд аз вай Ҷаббай ва Саллоӣ — нӯҳсаду бисту ҳашт нафар.
9. Ва Юил ибни Зикрӣ сардори онҳо буд, ва Яҳудо ибни Сануох муовини раиси шаҳр буд.
10. Аз қоҳинон: Едаъё ибни Юёриб ва Ёкин,
11. Сароё ибни Ҳилқие, ибни Машуллом, ибни Содўк, ибни Мароют, ибни Ахитуб, ки мудирони хонаи Худо буд,
12. Ва бародарони онҳо, ки хизмати хонаро ба ҷо меоварданд, — ҳаштсаду бисту ду нафар; ва Адоё ибни Еруҳом, ибни

Фала-лъё, ибни Амсӣ, ибни Закаръё, ибни Фашхур, ибни Малкиё,

13. Ва бародарони ӯ, ки сардорони хонаводаҳо буданд, — дусаду чилу ду нафар; ва Амашсай ибни Азаръил, ибни Аҳзай, ибни Машиллимут, ибни Иммир,

14. Ва бародарони онҳо, ки мардони чангӣ буданд, саду бисту ҳашт нафар; ва Забдиил ибни Бузургзодагон сардори онҳо буд.

15. Ва аз левизодагон: Шамаъё ибни Ҳашшуб, ибни Азриком, ибни Ҳашабъё, ибни Буннӣ,

16. Ва Шабтай ва Юзобод аз сардорони левизодагон — бар корҳои беруни хонаи Худо,

17. Ва Маттанъё ибни Мико, ибни Забдӣ, ибни Ософ — сардори маросими ҳамду сано ва дуо; ва Бақбуқъё, ки сардори дуюм аз бародарони ӯ буд; ва Абдо ибни Шаммуа ибни Ҷолол, ибни Едутун.

18. Ҷамъи левизодагон дар шаҳри муқаддас — дусаду ҳаштоду чор нафар.

19. Ва дарбонон: Аққуб, Талмун ва бародарони онҳо, ки ба дарвозаҳо ниғаҳбонӣ мекарданд, — саду ҳафтоду ду нафар.

Сокинони шаҳрҳои дигар.

20. Ва бақияи исроилиён, қоҳинон ва левизодагон — дар ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо, ҳар яке дар мулки худ.

21. Ва тобеон дар Ҷфал сокин шуданд, ва Сихо ва Цишфо ба тобеон сардорӣ мекарданд.

22. Ва сардори левизодагон дар Ерусалим Уззӣ ибни Бо-нӣ, ибни Ҳашабъё, ибни Маттанъё, ибни Мико, аз зодагони Ософ буд, ки ин муғанниён дар баробари қорҳои хонаи Худо тарона месурӯданд,

23. Зеро ки ҳукми подшоҳ дар бораи онҳо буд, ва барои муғанниён ротибаи ҳаррӯза муқаррар карда шуда буд.

24. Ва Фатаҳъё ибни Машизабъил, аз зодагони Зораҳ ибни Яҳудо, ба ҳузури подшоҳ муваққали ҳар қори оид ба қавм буд.

25. Ва баъзе аз зодагони Яҳудо дар қасабаҳо, дар ҳудуди саҳроҳои худ сокин шуданд, чунончи: дар Қирьят-Арбаъ ва деҳоташ, дар Дибӯн ва деҳоташ, дар Еқабсиил ва қасабаҳояш,
26. Дар Ешуа, Мулодо ва Байт-Фолат,
27. Дар Ҳасар-Шуол, Беэр-Шобаъ ва деҳоташ,
28. Дар Сиклоҷ, Макуна ва деҳоташ,
29. Дар Айн-Риммӯн, Соръоҳ, Ярмут,
30. Зонуҳа, Адуллоҳ ва қасабаҳои онҳо, дар Локиш ва саҳроҳои он, дар Азиқо ва деҳоташ; ва аз Беэр-Шобаъ то водии Ҳиннум дар бошишгоҳҳо чойгир шуданд.
31. Ва зодагони Бинъёмин: аз Қобаъ сар карда, то Мик-мос, Айё, Байт-Ил ва деҳоташ,
32. Анотӯт, Нуб, Ананъё,
33. Ҳосӯр, Ромо, Читтоим,
34. Ҳодид, Сабӯим, Набаллот,
35. Луд, Уну ва Дарай косибон.
36. Ва баъзе аз левизодагон аз мулки Яҳудо ба мулки Бинъёмин гузашта, сокин шуданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Коҳинон ва левизодагоне ки ҳамроҳи Зарубобил буданд.

1. ВА инҳоянд коҳинон ва левизодагоне ки бо Зарубобил ибни Шаалтиил ва Ешуа баромадаанд: Сароё, Ирмиё, Эзро,
2. Амаръё, Маллук, Ҳаттуш,
3. Шаканъё, Раҳум, Маримут,
4. Идду, Цинтуй, Абийё,
5. Мийёмин, Меадъё, Билчо,
6. Шамаъё, Юёриб, Едаъё,
7. Саллу, Омук, Ҳилқиё, Едаъё — инҳоянд сардорони коҳинон ва бародаронашон дар айёми Ешуа.
8. Ва левизодагон: Ешуа, Биннуй, Қадмиил, Шарабъё, Яҳудо, Маттанъё, ки роҳбари маддохон буд, — ӯ ва бародаронаш,

9. Ва Бақбуқъё ва Уннӣ ва бародаронашон, ки дар муқо-били онҳо бо навбат хизмат мекарданд.

Насабномаи коҳинон.

10. Ва Ешуа Юёқимро ба дунъё овард, ва Юёқим Эльёшиб-ро ба дунъё овард, ва Эльёшиб Юёдоъро ба дунъё овард,

11. Ва Юёдоъ Юнотонро ба дунъё овард, ва Юнотон Ядду-аро ба дунъё овард.

12. Ва дар айёми Юёқим ин коҳинон сардорони хонаво-даҳо буданд: дар Сароё — Мароё, дар Ирмиё — Хананъё,

13. Дар Эзро — Машуллом, дар Амаръё — Еҳуҳонон,

14. Дар Малику — Юнотон, дар Шабанъё — Юсуф,

15. Дар Ҳорим — Адно, дар Мароют — Ҳелқой,

16. Дар Идду — Закаръё, дар Чинтун — Машуллом,

17. Дар Абийё — Зикрӣ, дар Минъёмин ва Муадъё — Филтой,

18. Дар Билчо — Шаммуа, дар Шамаъё — Еҳунотон,

19. Дар Юёриб — Матнай, дар Едаъё — Уззӣ,

20. Дар Саллай — Қаллай, дар Омук — Эбар,

21. Дар Ҳилқиё — Ҳашабъё, дар Едаъё — Натанъил.

22. Левизодагон дар айёми Эльёшиб, Юёдоъ, Юҳонон ва Яддуа дар рӯйхати «Сардорони хонаводаҳо ва коҳинон дар замони подшоҳии Доръёвешӣ Форс» навишта шудаанд.

23. Зодагони Левӣ, сардорони хонаводаҳо, дар китоби «Вақоеънома» то айёми Юҳонон ибни Эльёшиб навишта шудаанд.

24. Ва сардорони левизодагон: Ҳашабъё, Шарабъё ва Ешуа ибни Қадмиил; ва бародаронашон дар муқобили онҳо, то ки бар тибқи амри Довуди бандаи Худо, навбат ба навбат, мадх гӯянд ва ҳамду сано хонанд, —

25. Маттанъё, Бақбуқъё ва Убадъё; Машуллом, Талмун ва Акқуб посбонон ва дарбононе буданд, ки бо навбат назди остонаи дарвозаҳо посбонӣ мекарданд.

26. Инҳо дар айёми Юёқнм ибни Ешуа ибни Юсодок ва дар айёми Наҳемъеи воли ва Эзрои коҳини китобдон буданд.

Тақдис кардани ҳисори Ерусалим.

27. Ва дар вақти тақдиси ҳисори Ерусалим левизодагонро аз ҳамаи маконҳошон чустучӯ карданд, то ки онҳоро ба Ерусалим биёранд, ва бо шодмонӣ, мадҳгӯӣ ва сурудхонӣ, ва бо санҷҳо, удҳо ва барбатҳо тақдис намоянд.

28. Ва зодагони муғанниён аз ноҳияи гирду атрофи Ерусалим, ва аз қасабаҳои Натуфо чамъ шуданд,

29. Ва аз Байт-Цилқол, ва аз саҳроҳои Цобаъ ва Азмавт низ; зеро ки муғанниён дар гирду атрофи Ерусалим қасабаҳо барои худ бино карда буданд.

30. Ва коҳинону левизодагон таҳорат намуданд, ва қавм ва дарвозаҳо ва ҳисорро татхир карданд.

31. Ва ман сарварони Яҳудоро ба болои ҳисор баровар-дам, ва ду гурӯҳи калони маддоҳонро барои рафтори бо-тантана таъин намудам, ва яке аз онҳо ба тарафи рост, бар сари ҳисор, сӯи дарвозаи Хокрӯба равона шуданд,

32. Ва аз ақиби онҳо — Хушаъё ва нисфи сарварони Яҳудо,

33. Ва Азаръё, Эзро ва Машуллом,

34. Ва Яҳудо, Бинъёмин, Шамаъё ва Ирмиё;

35. Ва аз зодагони коҳинон бо карнайҳо: Закаръё ибни Юнотон, ибни Шамаъё, ибни Маттанъё, ибни Микоё, ибни Заккур, ибни Ософ,

36. Ва бародарони ӯ: Шамаъё, Азаръил, Милалай, Цила-лай, Моай, Натанъил, Яҳудо ва Ҳанонӣ бо асбоби мусиқии Довуди марди Худо; ва Эзрои китобдон пешопеши онҳо.

37. Ва назди дарвозаи Чашма, ки дар муқобили онҳо буд, бар зинаҳои шаҳри Довуд, бар фарози ҳисор баромаданд ва аз болои хонаи Довуд гузашта, то дарвозаи Об, ки дар шарқ буд, омаданд.

38. Ва гурӯҳи дуҷуми маддоҳон ба тарафи чап равона шуданд, ва ман ва нисфи қавм аз ақиби онҳо бар сари ҳисор, аз бурчи Танӯр то ҳисори васеъ рафтем;

39. Ва онҳо аз болои дарвозаи Эфроим, ва дарвозаи Кӯҳна, ва дарвозаи Моҳӣ, ва бурчи Ҳананъил, ва бурчи Меоҳ то дарвозаи Гӯсфанд рафта, назди дарвозаи Посгоҳ истоданд.

40. Ва ду гурӯҳи маддоҳон дар хонаи Худо истоданд, ва ман, ва нисфи сарварон бо ман.

41. Ва коҳинон: Эльёқим, Маасиё, Минъёмин, Микоё, Эльюзнай, Закаръё ва Ҳананъё бо карнайҳо,

42. Ва Маасиё, Шамаъё, Эльзор, Уззӣ, Еҳуҳонон, Мал-киё, Элом ва Озар. Ва муғанниён сурудхонӣ карданд; ва Израҳъё сардорашон буд.

43. Ва дар он рӯз қурбониҳои зиёде забҳ намуда, хурсан-дӣ карданд, зеро ки Худо онҳоро бағоят шод карда буд, ва занону бачагон низ хурсандӣ карданд, ва шодмонии Еру-салим то ҷойҳои дурдаст шунида шуд.

Дар маъбад тартиб барқарор карда шуд.

44. Ва дар он рӯз бар хучраҳои махзан барои ионатҳо, навбарҳо ва ушрҳо одамон таъин карда шуданд, то ки аз киштзорҳои шаҳрҳо ҳиссаҳои коҳинон ва левизодагонро мувофиқи Таврот чамъ кунанд, зеро аҳли Яҳудо аз он шод буданд, ки коҳинон ва левизодагон ба хизмат меистоданд,

45. Ва хизмати Худои худ ва корҳои татҳирро ба ҷо меоварданд, ва бар тибқи амри Довуд ва писараш Сулаймон вазифаи муғанниён ва дарбононро иҷро мекарданд,

46. Ва мисли он ки дар айёми Довуд ва Ософи сардори муғанниён аз қадим буд, сурудҳои ҳамду сано барои Худо мехонданд.

47. Ва тамоми Исроил дар айёми Зарубобил ва дар айёми Наҳемъё ҳиссаҳои муғанниён ва дарбононро рӯз ба рӯз меоданд, яъне онҳо вақф ба левизодагон меоданд, ва левизодагон вақф ба зодағони Ҳорун меоданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Наҳемё бо ҷидду ҷаҳд ба муқобили бетартибиҳо мубориза мебарад.

1. ДАР он рӯз китоби Мусоро ба самъи қавм хонданд, ва дар он чунин навиштае ёфт шуд, ки «аммӯнӣ ва мӯобӣ ҳар-гиз ба ҷамоати Худо дохил нахоҳанд шуд,
2. Зеро ки онҳо банӣ-Исроилро бо нон ва об пешвоз нагирифтанд, балки Бильомро бар зидди онҳо киро карданд, то ки онҳоро лаънат намояд, валекин Худо лаънатро ба баракат табдил дод».
3. Ва чун Тавротро шуниданд, ҳамаи омезишъёфтагонро аз Исроил ҷудо карданд.
4. Ва пеш аз ин Эльёшиби коҳин, ки дар як ҳучраи хо-наи Худои мо, дар наздикии Тубиё сукунат дошт,
5. Барои ӯ ҳучраи калоне муҳайё карда буд, ки пештар ҳадияҳои ордӣ, бухур ва зарфҳо, ва ушри ғалла, шираи ангур ва рағани зайтунро, ки ҳиссаи левизодагон, муған-ниён ва дарбонон буд, ва ионати коҳинонро дар он ҷо ме-гузоштанд.
6. Ва дар он вақт ман дар Ерусалим набудам, зеро ки дар соли сиву дуҷуми Артахшасто, подшоҳи Бобил, назди подшоҳ рафтам, ва пас аз айёме аз подшоҳ барои худ иҷозат гирифтам.

Наҳемё бори дуюм ба Ерусалим меояд.

7. Ва чун ба Ерусалим расидам, аз кирдори баде ки Эльёшиб ба хошири Тубиё карда буд, яъне барои ӯ дар саҳ-ни хонаи Худо ҳучрае муҳайё намуда буд, хабар ёфтам,
8. Ва ин дар назари ман бағоят зишт намуд, ва ман тамоми бисоти хонаи Тубиёро аз ҳучра берун партофтам,
9. Ва амр фармудам, ва ҳучраро татҳир карданд, ва зарф-ҳои хонаи Худо, ҳадияҳои ордӣ ва бухурро ба он ҷо бар-гардонидам.

10. Ва фаҳмидам, ки ҳиссаҳои левизодагон ба онҳо дода нашудааст, ва левизодагону муғанниёне ки ба хизматгузори машғул буданд, ҳар яке ба киштзори худ гурехта рафтаанд.

11. Ва ман сардоронро мазаммат намуда, гуфтам: «Чаро хонаи Худо тарк карда шудааст?» Ва онҳоро чамъ карда, дар ҷойҳои гузоштам.

12. Ва тамоми аҳли Яҳудо ушри ғалла, шираи ангур ва рағанн зайтунро ба маҳзанҳо овардан гирифтанд.

13. Ва Шаламъи қоҳин ва Содӯқи китобдон ва Фадоеро, ки аз левизодагон буд, ва дар паҳлуяшон Ҳонон ибни Зак-кур, ибни Маттанъеро бар маҳзанҳо таъин намудам, зеро ки онҳо шахсони амин ҳисоб меёфтанд, ва вазифаи онҳо ин буд, ки ҳиссаҳоро ба бародарони худ тақсим кунанд.

14. Маро, эй Худои ман, барои ин ба ёд овар, ва аъмоли неки маро, ки барои хонаи Худои худ ва барои хизматгузо-рони он кардаам, маҳв насоз!

Хор доштани оромии рӯзи шанбе.

15. Дар он айём дар Яҳудо дидам, ки дар рӯзи шанбе чархуштҳоро пахш мекарданд, ва хирманҳоро кашонда меоварданд, ва шароб, ангур ва анҷир ва ҳар бори дигарро ба харҳо бор карда, дар рӯзи шанбе ба Ерусалим мебароварданд; ва мушоҳида намудам, ки дар он рӯз ба фурӯхтани хӯрокворӣ машғул мешуданд.

16. Ва сӯриёне ки дар Яҳудо иқомат доштанд, моҳӣ ва ҳар навъ мол оварда, ба сокинони Яҳудо ва Ерусалим мефурӯхтанд.

17. Ва ман калоншавандагони Яҳудоро мазаммат намуда, ба онҳо гуфтам: «Ин чӣ қори бад аст, ки шумо мекунед ва рӯзи шанберо хор медоред?»

18. Падарони шумо, охир, чунин амал карданд, ва Худои мо тамоми ин мусибатро бар мо ва бар ин шаҳр овард; ва шумо рӯзи шанберо хор дошта, ғазабро бар Исроил афзун мекунед?»

19. Ва чун дарвозаҳои Ерусалим пеш аз шанбе сояандоз шуд, амр фармудам, ва дарҳоро бастанд; ва амр фармудам, ки то анҷоми шанбе онҳоро накушојанд; ва аз навкарони худ назди дарвозаҳо гузоштам, то ки дар рӯзи шанбе ҳеҷ боре оварда нашавад.

20. Ва савдогарон ва фурӯшандагони ҳар навъ мол як-ду бор берун аз Ерусалим шабро гузаронданд.

21. Ва ман онҳоро таъкид намуда, гуфтам: «Чаро шумо назди хисор шабро мегузаронед? Агар бори дигар чунин ку-нед, даст бар шумо хоҳам андохт!» Аз ҳамон вақт дигар дар рӯзи шанбе наомаданд.

22. Ва ба левизодагон амр фармудам, ки таҳорат карда, барои ниғаҳбонии дарвозаҳо биёјанд, то ки рӯзи шабbero тақдис намоянд. Инро низ, эй Худои ман, барои ман ба ёд овар ва бар ҳасби марҳамати бузурги Худ бар ман шафқат намо!

Манъ кардани никоҳ бо занони ачнабӣ.

23. Дар он айём низ яҳудиёнро дидам, ки занони ашдӯдӣ, аммӯнӣ ва мӯобӣ гирифтаанд;

24. Ва писарони онҳо қисман ба забони ашдӯдӣ гап мезаданд, ва ба забони яҳудӣ наметавонистанд сухан ронанд, балки ба забони ин ё он қавм.

25. Ва ман онҳоро мазаммат намудам, ва ба онҳо лаънат хондам, ва баъзе касонро аз байни онҳо кӯфтам, ва мӯйҳошонро кандам, ва онҳоро ба Худо қасам дода, гуфтам: «Духтарони худро ба писарони онҳо надихед, ва духтарони онҳоро барои писарони худ ва барои худ нагиред.

26. Сулаймон, подшоҳи Исроил, охир, ба туфайли ҳаминҳо гуноҳ карда буд, ва ҳол он ки дар миёни халқҳои бисёр подшоҳе мисли ӯ набуд! Ва ӯ барои Худои худ маҳбуб буд, ва Худо ӯро бар тамоми Исроил подшоҳ карда буд, — аммо ӯро низ занони ачнабӣ дар роҳи гуноҳ андохтанд!

27. Пас, оё мо метавонем ба суханони шумо гӯш дода, ин шарорати азимро ба амал оварем, яъне ба Худои худ хиё-нат карда, занони ачнабӣ бигирем?»

28. Ва аз зодагони Юёдоъ ибни Эльёшиби саркоҳин ман якеро, ки домоди Санбалати ҳӯрӯнӣ буд, аз пеши худ рондам.

29. Онҳоро, эй Худои ман, барои он ба ёд овар, ки ка-ҳонатро, ва аҳди коҳинон ва левизодагонро палид кардаанд!

30. Ва ман онҳоро аз ҳар чизи ачнабӣ татҳир намудам, ва хизматгузории коҳинон ва левизодагонро аз нав барқарор кардам, то ҳар яке ба кори худ машғул шавад;

31. Ва овардани ҳадияи ҳезумро дар вақтҳои муайян, ва навбарҳоро низ. Маро, эй Худои ман, ба некӯӣ ба ёд овар!

КИТОБИ ЭСТЕР БОБИ ЯКУМ

Аҳашверӯш Ваштии маликаро рад мекунад.

1. ВА воқеъ шуд дар айёми Аҳашверӯш, — ҳамон Аҳашверӯш, ки аз Ҳинд то Ҳабаш бар саду бисту ҳафт вилоят подшоҳӣ мекард, —
2. Дар он айём, ки подшоҳ Аҳашверӯш бар тахти хисра-вии худ дар Шушани пойтахт нишаста буд,
3. Ва дар соли сеюми подшоҳии худ ӯ барои ҳамаи ми-рон ва маъмурунаш базм барпо кард, ва сипоҳиёни Форс ва Модай, аъёну ашроф ва ҳокимони вилоятҳо дар ҳузури ӯ бу-данд,
4. Дар сурате ки у айёми зиёде, саду ҳаштод рӯз, сарвату чалоли хисравии худ ва шаъну шавкати бузургии худро нишон медод.
5. Ва чун он рӯзҳо ба итмом расид, подшоҳ барои тамоми қавме ки дар Шушани пойтахт аз бузург то хурд ҳозир буданд, дар сахни боғи қасри подшоҳ базми ҳафтрӯза барпо кард.
6. Пардаҳо аз матои маҳини сафед ва лочвард бо риш-таҳои катони сафед ва арғувон бар ҳалқаҳои нуқра ва су-тунҳои мрамор овезон буд; катҳои тилло ва нуқра бар фарше аз мрамори сабз, сиёҳ, садафгун ва сурх истода буд.
7. Ва нӯшоқиҳо дар зарфҳои тилло буд, ва зарфҳо аз зарфҳои гуногуншакл иборат буд; ва шароби хисравӣ мувофиқи ҳиммати подшоҳ фаровон буд;
8. Ва шаробнӯшӣ ба муддаои табъ буд: касеро маҷбур намекарданд, зеро подшоҳ ба ҳамаи маъмуруни хонаи худ амр фармуда буд, ки ба дилхоҳи ҳар кас амал кунанд.
9. Ваштии малика низ дар хонаи хисравии подшоҳ Аҳашверӯш базме барои занон барпо кард.
10. Дар рӯзи ҳафтум, вақте ки подшоҳ аз шароб дилхуш шуд, ба Меҳумон, Бизто, Ҳарбӯно, Бинто, Абанто, Зетар ва Каркас — ҳафт хочасарое ки ба ҳузури подшоҳ Аҳашверӯш хизмат мекарданд, — амр кард,

11. Ки Ваштии маликаро бо афсари хисравӣ ба ҳузури подшоҳ биёваранд, то ки зебоии варо ба қавмон ва ми-рон нишон диҳад, зеро ки вай хушрӯӣ буд.
12. Вале Ваштии малика бо амре ки подшоҳ ба воситаи хочасароён фармуда буд, нахост биёяд, ва подшоҳ бағоят хашмгин шуда, ғазабаш андаруни ӯ аланга зад.
13. Ва подшоҳ ба ҳакимони донандаи таворих гуфт, чун-ки равиши подшоҳ ин буд, ки бо ҳамаи донандагони қо-нун ва ҳуқуқ машварат кунад.
14. Ва муқаррабони ӯ Каршено, Шетор, Адмото, Таршиш, Мерес, Марсено ва Мемухон буданд, ки ин ҳафт мири Форс ва Модай чехраи подшоҳро медиданд ва дар сафи аввали назди тахти хисравӣ менишастанд:
15. «Аз рӯи қонун ба Ваштии малика чӣ бояд кард барои он ки вай амреро, ки подшоҳ Аҳашверӯш ба воситаи хочаса-роён фармуд, ба чо наовард?»
16. Ва Мемухон ба ҳузури подшоҳ ва мирон гуфт: «Ваш-тии малика на танҳо бар зидди подшоҳ гуноҳкор шуд, балки низ бар зидди ҳамаи мирон ва бар зидди ҳамаи қавмоне ки дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш мебошанд,
17. Чунки рафтори малика дар миёни ҳамаи занон овоза шуда, шавҳарҳошон дар назарашон беқадр хоҳанд шуд, ва онҳо хоҳанд гуфт: "Подшоҳ Аҳашверӯш амр кард, ки Ваш-тии маликаро ба ҳузури ӯ биёваранд, вале вай наомад".
18. Ва имрӯз хонумҳои Форс ва Модай, ки рафтори маликаро шуниданд, ба ҳамаи мирони подшоҳ чунин хоҳанд гуфт, ва ин боиси таҳқир ва хашми зиёде хоҳад шуд.
19. Агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор амри хисравонае аз ҷониби ӯ навишта, дар Форс ва Модай ба таври мансухнопазир ба ҳукми қонун дароварда шавад, ки Ваштӣ дигар ба ҳузури подшоҳ Аҳашверӯш наояд, ва подшоҳ унвони хисравонаи варо ба зани дигаре ки аз вай беҳтар бошад, бидиҳад.
20. Ва фармони подшоҳ ба самъи мардум расида, дар та-моми мамлакати ӯ, ҳарчанд ки азим аст, асар хоҳад бахшид, ва

ҳамаи занон ба шавҳарҳои худ аз бузург то хурд қардо-ни хоҳанд кард».

21. Ва ин суҳан дар назари подшоҳ ва мирион писанд афтод, ва подшоҳ аз рӯи суҳани Мемухон амал кард.

22. Ва мактубҳо ба ҳамаи вилоятҳои подшоҳ, ба ҳар вилоят бо хати он ва ба ҳар қавм бо забони он равона кард, то ки ҳар мард бо забони қавми худ суҳан ронда, дар хо-наи худ ҳукмфармо бошад.

БОБИ ДУЮМ

Эстер малика мешавад.

1. БАЪД аз ин воқеот, вақте ки ғзаби подшоҳ Аҳаш-верӯш таскин ёфт, ӯ Ваштиро, ва рафтореро, ки вай карда буд, ва ҳукмеро, ки дар ҳаққи вай бароварда шуда буд, ба ёд овард.

2. Ва навкарони подшоҳ, ки дар ҳузури ӯ хизмат мекарданд, гуфтанд: «Бигзор барои подшоҳ духтарони бокираи хушрӯйро ҷустуҷӯ намоянд,

3. Ва подшоҳ дар ҳамаи вилоятҳои мамлакати худ нози-ронро таъин кунад, ва онҳо ҳар духтари бокираи хушрӯйро дар Шушани пойтахт, дар хонаи занон, зери дасти Ҳечои хоҷасарои подшоҳ, ки ниғаҳбони занон аст, ҷамъ кунад, ва лавозимоти ороиш ба онҳо дода шавад.

4. Ва духтаре ки дар назари подшоҳ писанд афтад, ба ҷои Ваштӣ малика шавад». Ва ин суҳан дар назари подшоҳ писанд афтод, ва ӯ ҷунин амал кард.

5. Марди яҳудие дар Шушани пойтахт буд, ва номаш Мордахай ибни Ёир, ибни Шимъӣ, ибни Қиши бинъёминӣ буд,

6. Ки аз Ерусалим бурда шуда буд бо асироне ки ҳамроҳи Еконъё подшоҳи Яҳудо ҷалои ватан шуда буданд, ки он-ҳоро Навукаднесар подшоҳи Бобил ҷалои ватан карда буд.

7. Ва ӯ мураббии Ҳадаса, яъне Эстери амакбачаи худ буд, ҷунки вай падару модар надошт; ва ин духтар хушандом ва

хушрӯй буд, ва баъд аз вафоти падару модараш варо Мордахай барои худ духтархонд карда буд.

8. Ва ҳангоме ки амри подшоҳ ва қонуни ӯ эълон карда шуд, ва духтарони зиёде дар Шушани пойтахт зери дасти Ҳечой чамъ оварда шуданд, Эстерро низ ба хонаи подшоҳ зери дасти Ҳечой, ки ниғаҳбони занон буд, гирифта оварданд.

9. Ва ин духтар дар назари ӯ писанд афтада, ба ҳузури ӯ илтифот пайдо кард, ва ӯ шитобон лавозимоти ороиш ва офияти варо ба вай дод ва ҳафт канизи муносибро аз хонаи подшоҳ ба вай дода, варо бо канизонаш ба беҳтарин шӯъ-баи хонаи занон гузаронд.

10. Эстер қавми худ ва ақрабони худро маълум накард, зеро Мордахай ба вай амр фармуда буд, ки маълум накунад.

11. Ва ҳар рӯз Мордахай назди саҳни хонаи занон гашту-гузор мекард, то ки аз саломатии Эстер ва аз он чи ба вай рӯй медиҳад, хабардор бошад.

12. Ва чун навбати ҳар духтар мерасид, ки назди подшоҳ Аҳашверӯш биёяд, — яъне баъд аз он ки вай дар муддати ду-воздаҳ моҳ русуми барои занон муқарраршударо мегузашт, зеро ки айёми молиш додани онҳо: шаш моҳ бо рағфани мур ва шаш моҳ бо атриёт ва дорувори молидании занон бо ҳамин буд мешуд, —

13. Ва он гоҳ духтар назди подшоҳ меомад. Ҳар чизе ки вай талаб мекард, ба вай медоданд, то ки бо он аз хонаи занон ба хонаи подшоҳ биёяд.

14. Шомгоҳон вай меомад ва саҳаргоҳон ба хонаи дуёми занон зери дасти Шаашғоз, ки ҳоҷасарои подшоҳ ва ниғаҳбони сурригон буд, бармегашт ва дигар назди подшоҳ намеомад, магар ки подшоҳ варо бихоҳад, ва он гоҳ варо ном бурда даъват мекарданд.

15. Ва чун навбати Эстер, духтари Абиҳоиили амаки Мордахай, ки ӯ варо духтархонд карда буд, расид, ки назди подшоҳ биёяд, вай чизе талаб накард, магар ки он чи Ҳечой ҳоҷасарои подшоҳ ва ниғаҳбони занон гуфта буд. Ва Эстер дар назари ҳар касе ки варо медид, илтифот пайдо мекард.

16. Ва Эстерро назди подшоҳ Аҳашверӯш, ба хонаи хисравии ӯ, дар моҳи даҳум, ки моҳи тевет бошад, дар соли ҳафтуми подшоҳии ӯ гирифта оварданд.

17. Ва подшоҳ Эстерро бештар аз ҳамаи занон дӯст дошт, ва ба ҳузури ӯ вай бештар аз ҳамаи дӯшизагон меҳр ва илти-фот пайдо кард; ва ӯ тоҷи хисравонаро бар сари вай гузошта, варо ба ҷои Ваштӣ малика гардонд.

18. Ва подшоҳ базми бузурге, — базме ба хотири Эстер, — барои ҳамаи мирон ва маъмурони худ барпо кард, ва ба вилоятҳо сабуки бахшид, ва бо ҳиммати хисравона инъом-ҳо дод. Ваштӣ малика шавад». Ва ин сухан дар назари подшоҳ пи-санд афтод, ва ӯ чунин амал кард.

5. Марди яҳудие дар Шушани пойтахт буд, ва номаш Мордахай ибни Ёир, ибни Шимъй, ибни Қиши бинъеминӣ буд,

6. Ки аз Ерусалим бурда шуда буд бо асироне ки ҳамроҳи Еконъё подшоҳи Яҳудо ҷалои ватан шуда буданд, ки он-ҳоро Навукаднесар подшоҳи Бобил ҷалои ватан карда буд.

7. Ва ӯ мураббии Ҳадаса, яъне Эстери амакбачаи худ буд, чунки вай падару модар надошт; ва ин духтар хушандом ва хушрӯй буд, ва баъд аз вафоти падару модараш варо Мордахай барои худ духтархонд карда буд.

8. Ва ҳангоме ки амри подшоҳ ва қонуни ӯ эълон карда шуд, ва духтарони зиёде дар Шушани пойтахт зери дасти Ҳечой чамъ оварда шуданд, Эстерро низ ба хонаи подшоҳ зери дасти Ҳечой, ки ниғаҳбони занон буд, гирифта оварданд.

9. Ва ин духтар дар назари ӯ писанд афтода, ба ҳузури ӯ илтифот пайдо кард, ва ӯ шитобон лавозимоти ороиш ва офияти варо ба вай дод ва ҳафт канизи муносибро аз хонаи подшоҳ ба вай дода, варо бо канизонаш ба беҳтарин шӯъ-баи хонаи занон гузаронд.

10. Эстер қавми худ ва ақрабони худро маълум накард, зеро Мордахай ба вай амр фармуда буд, ки маълум накунад.

11. Ва ҳар рӯз Мордахай назди сахни хонаи занон гашту-гузор мекард, то ки аз саломатии Эстер ва аз он чи ба вай рӯй медиҳад, хабардор бошад.

12. Ва чун навбати ҳар духтар мерасид, ки назди подшоҳ Аҳашверӯш биёяд, — яъне баъд аз он ки вай дар муддати ду-воздаҳ моҳ русуми барои занон муқарраршударо мегузашт, зеро ки айёми молиш додани онҳо: шаш моҳ бо равғани мур ва шаш моҳ бо атриёт ва дорувори молидании занон бо ҳамин буд мешуд, —

13. Ва он гоҳ духтар назди подшоҳ меомад. Ҳар чизе ки вай талаб мекард, ба вай медоданд, то ки бо он аз хонаи занон ба хонаи подшоҳ биёяд.

14. Шомгоҳон вай меомад ва саҳаргоҳон ба хонаи дуюми занон зери дасти Шаашғоз, ки ҳоҷасарои подшоҳ ва ниғаҳбони сурриягон буд, бармегашт ва дигар назди подшоҳ намеомад, магар ки подшоҳ варо бихоҳад, ва он гоҳ варо ном бурда даъват мекарданд.

15. Ва чун навбати Эстер, духтари Абиҳоили амаки Мордахай, ки ӯ варо духтархонд карда буд, расид, ки назди подшоҳ биёяд, вай чизе талаб накард, магар ки он чи Ҳечои ҳоҷасарои подшоҳ ва ниғаҳбони занон гуфта буд. Ва Эстер дар назари ҳар касе ки варо медид, илтифот пайдо мекард.

16. Ва Эстерро назди подшоҳ Аҳашверӯш, ба хонаи хисравии ӯ, дар моҳи даҳум, ки моҳи тевет бошад, дар соли ҳафтуми подшоҳии ӯ гирифта оварданд.

17. Ва подшоҳ Эстерро бештар аз ҳамаи занон дӯст дошт, ва ба ҳузури ӯ вай бештар аз ҳамаи дӯшизагон меҳр ва илтифот пайдо кард; ва ӯ тоҷи хисравонаро бар сари вай гузошта, варо ба ҷои Ваштӣ малика гардонд.

18. Ва подшоҳ базми бузурге, — базме ба хоҳири Эстер, — барои ҳамаи мирон ва маъмурони худ барпо кард, ва ба вилоятҳо сабуки бахшид, ва бо ҳиммати хисравона инъом-ҳо дод.

19. Ва ҳангоме ки дӯшизагон бори дуюм чамъ оварда шуданд, Мордахай назди дарвозаи подшоҳ менишаст.

20. Эстер акрабои худ ва қавми худро ҳанӯз маълум на-карда буд, чунон ки Мордахай ба вай амр фармуда буд; ва амри Мордахайро Эстер мисли замоне ки назди ӯ тарбият мегирифт, ба ҷо меовард.

Мордахай ҳаёти подшоҳро аз хатар раҳо мекунад.

21. Дар он айём, ки Мордахай назди дарвозаи подшоҳ менишаст, ду хочасарои подшоҳ, Бигтон ва Тораш, ки аз пос-бонони остона буданд, дарғазаб шуданд ва қасд доштанд ба подшоҳ Аҳашверӯш дасти тааддӣ дароз кунанд.

22. Вале Мордахай аз ин ҳодиса воқиф шуда, ба Эстери малика хабар дод, ва Эстер он чиро, ки Мордахай ошкор карда буд, ба подшоҳ гуфт.

23. Ва ин ҳодиса тафтиш карда шуд, ва дуруст баромад, ва ҳар дуяшон ба дор овехта шуданд. Ва дар китоби ва-қоеи айём, ки дар ҳузури подшоҳ буд, ин ҳодиса навишта шуд.

БОБИ СЕЮМ

Суиқасди Ҳомон.

1. БАЪД аз ин воқеот, подшоҳ Аҳашверӯш ба Ҳомон иб-ни Ҳамдотои Аҷочӣ бузургӣ бахшида, ӯро баланд бардошт, ва курсии ӯро аз ҳамаи мироне ки бо ӯ буданд, болотар гу-зошт;

2. Ва ҳамаи маъмурони подшоҳ, ки назди дарвозаи под-шоҳ буданд, ба Ҳомон зону мезаданд ва сачда мебурданд, зеро ки подшоҳ дар ҳаққи ӯ чунин амр фармуда буд, вале Мордахай зону намезад ва сачда намебурд.

3. Ва маъмурони подшоҳ, ки назди дарвозаи подшоҳ буданд, ба Мордахай мегуфтанд: «Чаро ту аз амри подшоҳ сар мепечӣ?»

4. Ва азбаски рӯз ба рӯз ба ӯ мегуфтанд, ва ӯ ба онҳо гӯш намедод, аз ин рӯ ба Ҳомон хабар доданд, то бубинанд, ки оё Мордахай метавонад ба суханонаш исрор намояд, зеро онҳоро огоҳ карда буд, ки ӯ яхудӣ аст.

5. Чун Ҳомон дид, ки Мордахай ба ӯ зону намеzanaд ва сачда намебарад, — Ҳомон пур аз ғазаб шуд.
6. Вале танҳо ба Мордахай дасти тааддӣ дароз кардан дар назари ӯ нописанд омад, ва чун ӯро аз қавми Мордахай огоҳонида буданд, аз ин рӯ Ҳомон қасд намуд, ки қавми Мордахай, яъне ҳамаи яҳудиёнеро, ки дар тамоми мамлака-ти Аҳашверӯш буданд, нобуд кунад.
7. Дар моҳи якум, ки моҳи нисон бошад, дар соли дувоздаҳуми подшоҳ Аҳашверӯш, дар ҳузури Ҳомон барои ҳар рӯз ва ҳар моҳ пур — яъне қуръа — партофтанд, ва он ба моҳи дувоздахум, ки моҳи адор бошад, афтод.
8. Ва Ҳомон ба подшоҳ Аҳашверӯш гуфт: «Қавме парешон ва пароканда дар миёни қавмҳо дар ҳамаи вилоятҳои мам-лакати ту ҳастанд, ва қонунҳошон аз ҳар қавм фарқ дорад, ва қонунҳои подшоҳро ба ҷо намеоваранд, ва подшоҳро но-равост, ки онҳоро чунин вогузорад.
9. Агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор барои нест кардани онҳо фармоне навишта шавад, ва ман даҳ ҳазор қурси нуқра* ба дасти коргарон баркашида хоҳам дод, то ки ба ҳазои-ни подшоҳ биёваранд».
10. Ва подшоҳ нигини худро аз дасти худ кашид, ва онро ба Ҳомон ибни Ҳамдотои Аҷоҷӣ, ки бадҳоҳи яҳудиён буд, дод.
11. Ва подшоҳ ба Ҳомон гуфт: «Он нуқра дар дасти ту бимо-над, ва он қавм низ, то ки бо онҳо он чиро, ки ба назарат маъкул бошад, бикунӣ».
12. Ва котибони подшоҳ дар моҳи якум, дар рӯзи сздаҳу-ми он, даъват шуданд, ва мувофиқи ҳар он чи Ҳомон амр фармуд, ба волиёни подшоҳ ва ба ҳокимони ҳар вилоят ва ба мирони ҳар қавм, ба ҳар вилоят бо хати он ва ба ҳар қавм бо забони он навишта шуд: аз номи подшоҳ Аҳашве-рӯш навишта ва бо нигини подшоҳ мӯҳр карда шуд.

*9. *Қурси нуқра* — воҳиди калони пул дар замони қадим, ки тақрибан 21 килограмм вазн дошт.

13. Ва мактубҳо ба воситаи чопарон ба ҳамаи вилоятҳои подшоҳ фиристода шуд, то ки ҳамаи яҳудиёнро, аз ҷавон то пир ва тифлон ва занон, дар як рӯз, дар рӯзи сздаҳуми моҳи дувоздаҳум, ки моҳи адор бошад, nobуд кунанд, би-кушанд ва талаф намоянд, ва молу мулки онҳоро толону то-роҷ кунанд.

14. «Нусхаҳои ин фармон дар ҳар вилоят ба ҳукми қонун дароварда, ба ҳамаи қавмҳо эълон карда шавад, то ки ба он рӯз тайёр бошанд».

15. Он чопарон шитобон бо амри подшоҳ роҳсипор гардиданд, ва он қонун дар Шушани пойтахт мунташир шуд, ва подшоҳ ва Ҳомон ба майнӯшӣ нишастанд, валекин шах-ри Шусан дар изтироб афтод.

БОБИ ЧОРУМ

Рӯзадорӣ ва андӯҳ дар миёни яҳудиён.

1. Ва Мордахай аз он чи воқеъ шуда буд, огоҳӣ ёфт, ва Мордахай либоси худро ҷок зада, палос ва хокистар дар бар кард, ва андаруни шаҳр рафта, фиғони азим ва талхе баровард.

2. Ва то

ба пеши дарвозаи подшоҳ расид, зеро мумкин набуд, ки касе палос дар тан ба дарвозаи подшоҳ дарояд.

3. Ва дар ҳар вилоят ва мавзеъ, ки амри подшоҳ ва қону-ни ӯ расида буд, барои яҳудиён мотами бузург ва рӯзадорӣ ва гирья ва овозандозӣ буд; палос ва хокистар барои бисёр касон бистар шуд.

4. Ва чун канизони Эстер ва хочасароёни вай омада, ба вай хабар доданд, малика бағоят музтариб шуд, ва либос фиристод, то ки Мордахайро бипӯшонанд ва палосашро аз ӯ дур кунанд, вале ӯ қабул накард.

5. Ва Эстер Ҳатохро, ки аз хочасароёни подшоҳ назди вай таъин шуда буд, даъват намуд ва ӯро амр фармуд, ки аз Мордахай бипурсад, ки ин чист ва ин аз чӣ сабаб аст?

6. Пас Ҳатох ба майдони шаҳр, ки пеши дарвозаи подшоҳ буд, назди Мордахай рафт.

7. Ва Мордахай аз ҳар чи ба ӯ рӯй дода буд, ва аз маб-лағи нуқрае ки Ҳомон барои нест кардани яҳудиён ба ҳазои-ни подшоҳ баркашида доданӣ шуда буд, ӯро хабардор кард,
8. Ва нусхаи фармони ба ҳукми қонун даромадаро, ки дар Шушан дар бораи нобуд кардани онҳо мунташир шуда буд, ба ӯ дод, то ки онро ба Эстер нишон диҳад ва ба вай ха-бар расонад, ва варо амр фармояд, ки назди подшоҳ да-ромада, аз ӯ зорию илтиҷо кунад ва барои қавми худ аз ӯ илтимос намояд.
9. Ва Ҳатох омада, суханони Мордахайро ба Эстер хабар дод.
10. Ва Эстер ба Ҳатох сухан ронда, ӯро амр фармуд, ки ба Мордахай бигӯяд:
11. «Ҳамаи маъмурош подшоҳ ва қавми вилоятҳои под-шоҳ медонанд, ки барои ҳар мард ва зане ки назди под-шоҳ ба сахни дарунӣ биёяд, бе он ки даъват шуда бошад, фақат як қонун ҳаст, ки бояд қатл карда шавад, ба ҷуз касе ки подшоҳ ҷӯбдасти тиллоро сӯи вай дароз кунад, то ки зинда монад; инак сӣ рӯз аст, ки ман даъват нашудаам, ки назди подшоҳ биёям».
12. Вақте ки суханони Эстерро ба Мордахай хабар доданд,
13. Мордахай гуфт, ки ба Эстер чунин ҷавоб гардонанд: «Дар дили худ гумон накун, ки дар хонаи подшоҳ аз миё-ни ҳамаи яҳудиён раҳо хоҳӣ шуд,
14. Балки, агар дар ҳамин вақт хомӯш бимонӣ, вусъат ва халосӣ аз ҷои дигар падида хоҳад омад, вале ту ва хонадо-ни падарат талаф хоҳед шуд, ва кист бидонад, ки оё барои ҷу-нин вақт ба салтанат нарасидаӣ?»
15. Ва Эстер гуфт, ки ба Мордахай чунин ҷавоб гардонанд:
16. «Бирав ва ҳамаи яҳудиёнро, ки дар Шушан мебошанд, ҷамъ кун, ва барои ман рӯза дошта, се рӯз, шабонаю рӯзо-на, чизе нахӯред ва нанӯшед; ман низ бо канизони худ ҳам-чунин рӯза хоҳам дошт, ва ба ин тариқ назди подшоҳ хо-ҳам омад, гарчанде ки ин бар хилофи қонун аст, ва агар талаф шавам, бигзор талаф шавам».

17. Ва Мордахай рафта, ончунон ки Эстер ӯро амр фар-муда буд, амал кард.

БОБИ ПАНЧУМ

Часорати Эстер.

1. ДАР рӯзи сеюм Эстер либоси хисравона пӯшида, дар сахни дарунии хонаи подшоҳ рӯ ба рӯи дарбори подшоҳ биистод, ва подшоҳ бар тахти хисравии худ дар дарбори хисравӣ рӯ ба рӯи даромадгоҳи хона нишаста буд.

2. Ва чун подшоҳ Эстери маликаро дид, ки дар сахн истодааст, вай дар назари ӯ илтифот пайдо кард, ва подшоҳ чӯбдасти тиллоро, ки дар дасташ буд, сӯи Эстер дароз кард, ва Эстер наздик омада, нӯги чӯбдастро ламс намуд.

3. Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Эй Эстери малика! Туро чӣ шуд, ва илтимосат чист? Ҳатто нисфи мамлакат бошад ҳам, ба ту дода хоҳад шуд».

4. Ва Эстер гуфт: «Агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор подшоҳ бо Ҳомон имрӯз ба зиёфате ки барои ӯ муҳайё кардам, биёяд».

5. Ва подшоҳ гуфт: «Зуд Ҳомонро даъват кунед, то ки гуфтаи Эстерро ба чо оварем». Ва подшоҳ бо Ҳомон ба зиёфате ки Эстер муҳайё карда буд, омад.

6. Ва подшоҳ ба Эстер дар вақти шаробнӯшӣ гуфт: «Хоҳишат чист? Он қонеъ карда хоҳад шуд. Ва илтимосат чист? Ҳатто нисфи мамлакат бошад ҳам, ба чо оварда хоҳад шуд».

7. Ва Эстер ҷавоб гардонда, гуфт: «Хоҳишам ва илтимо-самин аст,

8. Ки агар дар назари подшоҳ илтифот пайдо карда бошам, ва агар подшоҳ салоҳ донад, ки хоҳишамро қонеъ кунад ва илтимосамро ба чо оварад, бигзор подшоҳ бо Ҳомон ба зиёфате ки барон онҳо муҳайё хоҳам кард, биёяд, ва фардо ба саволи подшоҳ ҷавоб хоҳам дод».

9. Ва Ҳомон дар он рӯз хурсанд ва хушдил шуда берун омад, вале вақте ки Ҳомон Мордахайро назди дарвозаи подшоҳ дид, ки пеши ӯ намехезад ва аз ҷояш намечунбад, Ҳомон бар Мордахай пур аз ғазаб шуд.

10. Валекин Ҳомон худдорӣ карда, ба хонаи худ омад, ва кас фиристода, дӯстони худ ва занн худ Зорашро даъват намуд.

11. Ва Ҳомон ба онҳо фаровонии сарвати худ ва бузургии писарони худро, ва тамоми шавкатеро, ки подшоҳ ба ӯ ато намуда, ӯро бар мирон ва маъмурони подшоҳ баланд бардоштааст, ҳикоят кард,

12. Ва Ҳомон гуфт: «Илова бар ин, Эстери малика низ касеро, ғайр аз ман, ба зиёфате ки муҳайё карда буд, ҳамроҳи подшоҳ даъват нанамуд, ва фардо низ ман назди вай ҳамроҳи подшоҳ даъват шудаам;

13. Валекин ҳамаи ин дар назари ман ҳеҷ қимате надорад, то даме ки Мордахайи яхудиро назди дарвозаи подшоҳ нишаста мебинам».

14. Зани ӯ Зораш ва ҳамаи дӯстони ӯ гуфтанд: «Доре ба баландии панҷоҳ зироъ бисозанд, ва пагоҳӣ ба подшоҳ бигӯй, ки Мордахайро бар он биовезанд, ва шодон ҳамроҳи подшоҳ ба зиёфат бирав». Ва ин сухан дар назари Ҳомон писанд афтод, ва ӯ доре сохт.

БОБИ ШАШУМ

Ҳомон маҷбур шуд, ки Мордахайро иззат кунад.

1. ДАР он шаб хоби подшоҳ парид, ва ӯ амр фармуд, ки китоби ёддошти вақоеи айёмро биёранд, то ки онро ба ҳузури подшоҳ бихонанд.

2. Ва навиштае ёфт шуд, ки Мордахай дар бораи ду хоҷасарои подшоҳ, Бигтон ва Тораш, ки аз посбонони остона буданд ва қасд доштанд ба подшоҳ Аҳашверӯш дасти тааддӣ дароз кунанд, хабар додааст.

3. Ва подшоҳ гуфт: «Чӣ иззат ва сарафрозӣ барои ин ба Мордахай ато шудааст?» Навкарони подшоҳ, ки дар хузури ӯ хизмат мекарданд, гуфтанд: «Чизе ба вай ато на-шудааст».
4. Ва подшоҳ гуфт: «Кист дар сахн?» Ва Ҳомон ба сах-ни берунии хонаи подшоҳ омада буд, то ба подшоҳ бигӯяд, ки Мордахайро ба доре ки барояш сохта буд, биовезанд.
5. Ва навкарони подшоҳ ба ӯ гуфтанд: «Инак, Ҳомон дар сахн истодааст». Ва подшоҳ гуфт: «Бигзор биёяд».
6. Ва Ҳомон омад, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Ба шахсе ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд, чӣ бояд кард?» Ва Ҳомон дар дили худ гуфт: «Ғайр аз ман кист, ки подшоҳ бихоҳад сарафроз намояд?»
7. Ва Ҳомон ба подшоҳ гуфт: «Ба шахсе ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд,
8. Бигзор либоси хисравонае ки подшоҳ онро дар бар мекунад, ва аспе ки подшоҳ бар он савор мешавад, ва тоҷи хисравонае ки бар сари асп гузошта мешавад, биёваранд,
9. Ва он либос ва аспро ба дасти яке аз мирони подшоҳ, ки аз аъёну ашроф бошад, бидиҳанд, ва шахсеро, ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд, бипӯшонанд, ва ӯро ба асп савор карда дар майдони шаҳр бигардонанд, ва пешопеши ӯ нидо кунанд: "Ба шахсе ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд, чунин карда хоҳад шуд!"»
10. Ва подшоҳ ба Ҳомон гуфт: «Шитоб намуда он либос ва аспро, чунон ки гуфтӣ, бигир ва ба Мордахайи яҳудӣ, ки назди дарвозаи подшоҳ нишастааст, чунин бикун; аз ҳар чи гуфтӣ, чизе кам нашавад».
11. Ва Ҳомон он либос ва аспро гирифт, ва Мордахайро пӯшонид, ва ӯро ба асп савор карда дар майдони шаҳр гардонид, ва пешопеши ӯ нидо кард: «Ба шахсе ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд, чунин карда хоҳад шуд!»
12. Ва Мордахай ба дарвозаи подшоҳ баргашт, вале Ҳомон мотамзада ва рӯсиёҳ сӯи хонаи худ шитофт.
13. Ва Ҳомон ба зани худ Зораш ва ба ҳамаи дӯстони худ ҳар он чиро, ки ба ӯ воқеъ шуда буд, ҳикоят кард, ва ҳа-кимонаш

ва занаш Зораш ба ӯ гуфтанд: «Агар Мордахай, ки пеши вай ба фурӯ ғалтидан сар кардай, аз насли яху-диён бошад, бар вай ғолиб нахоҳӣ шуд, балки ҳатман пеши вай фурӯ хоҳӣ ғалтид».

14. Ва ҳанӯз бо ӯ сухан меронданд, ки хочасароёни подшоҳ расиданд, то ки Ҳомонро шитоб кунонида, ба зиёфате ки Эстер мухайё намуда буд, бибаранд.

БОБИ ҲАФТУМ

Зиёфат назди Эстер. Қатли Ҳомон.

1. Ва подшоҳ бо Ҳомон назди Эстери малика ба зиёфат омад.
2. Ва подшоҳ дар рӯзи дуҷум низ дар вақти шаробнӯшӣ ба Эстер гуфт: «Эй Эстери малика! Хоҳишат чист? Он қо-неъ карда хоҳад шуд. Ва илтимосат чист? Ҳатто нисфи мам-лакат бошад ҳам, ба ҷо оварда хоҳад шуд».
3. Ва Эстери малика ҷавоб гардонда гуфт: «Эй подшоҳ! Агар дар назари ту илтифот пайдо карда бошам, ва агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор ҷони ман мувофиқи хоҳиши ман ва қавми ман мувофиқи илтимоси ман ба ман бахшида шавад,
4. Зеро ки ман ва қавми ман фурӯхта шудаем, то ки нобуд, кушта ва талаф шавем, ва агар ба ғуломӣ ва кани-зӣ фурӯхта мешудем, ман хомӯш мемондам, гарчанде ки аду ба зарари подшоҳ намеарзад».
5. Ва подшоҳ Аҳашверӯш ба сухан оғоз намуда, ба Эстери малика гуфт: «Он кас кист, ва он кас кучост, ки дилаш чур-бат намудааст чунин амал кунад?»
6. Ва Эстер гуфт: «Он шахси аду ва душман ҳамин Ҳо-мони шарир аст!» Ва Ҳомон ба ҳузури подшоҳ ва малика ба даҳшат афтод.
7. Ва подшоҳ бо ғазаб аз шаробнӯшӣ хеста ба боғи қаср баромад, ва Ҳомон он ҷо монд, то ки аз Эстери малика барои ҷони худ илтимос намояд, зеро дид, ки аз ҷониби подшоҳ ба сараш балое хоҳад омад.
8. Ва ҳангоме ки подшоҳ аз боғи қаср ба хонаи шароб-нӯшӣ баргашт, Ҳомон бар нимкате ки болояш Эстер буд, фурӯ

галтида буд, ва подшоҳ гуфт: «Оё ба номӯси малика низ ба хузури ман дар хона таҷовуз мекунад?» Ҳамин ки ин сухан аз даҳони подшоҳ баромад, рӯи Ҳомонро пӯшониданд.

9. Ва Ҳарбӯно, яке аз хочасароёне ки ба хузури подшоҳ буданд, гуфт: «Инак доре низ ба баландии панҷоҳ зироъ дар хонаи Ҳомон истодааст, ки онро Ҳомон барои Морда-хай, ки дар ҳаққи подшоҳ сухани некӯ гуфта буд, сохтааст». Ва подшоҳ гуфт: «Ҷро бар он биовезед!»

10. Бинобар ин Ҳомонро бар доре ки ӯ барои Мордахай мухайё карда буд, овехтанд, ва ғазаби подшоҳ таскин ёфт.

БОБИ ҲАШТУМ

Ба бузургӣ расидани Мордахай.

1. ДАР он рӯз подшоҳ Аҳашверӯш хонаи Ҳомони бадхоҳи яҳудиёро ба Эстери малика дод, ва Мордахай ба хузури подшоҳ даромад, зеро Эстер фаҳмонда буд, ки ӯ ба вай чӣ нисбате дорад.

2. Ва подшоҳ нигини худро, ки аз Ҳомон гирифта буд, кашида ба Мордахай дод, ва Эстер Мордахайро ба хонаи Ҳомон баргумошт.

3. Ва Эстер боз дар хузури подшоҳ сухан ронд, ва пеши пойҳои ӯ афтод, ва гирья кард, ва аз ӯ илтимос намуд, ки бадии Ҳомони Аҷочӣ ва қасдиро, ки дар ҳаққи яҳудиён андешида буд, ботил кунад.

4. Ва подшоҳ чӯбдасти тиллоро сӯи Эстер дароз кард, ва Эстер бархоста, ба хузури подшоҳ истод,

5. Ва гуфт: «Агар подшоҳ салоҳ донад, ва агар ман ба хузури ӯ илтифот пайдо карда бошам, ва ин чиз дар хузури подшоҳ муносиб ҳисоб ёбад, ва ман дар назари ӯ некӯ бошам, бигзор навишта шавад, ки мактубҳои дасисакоронаи Ҳомон ибни Ҳамдотои Аҷочӣ, ки ӯ дар бораи талаф наму-дани яҳудиёне ки дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ мебошанд, навишта буд, ботил карда мешавад.

6. Зеро, чӣ гуна ман метавонам мусибатеро, ки ба сари қавми ман меояд, бубинам, ва чӣ гуна ман метавонам таҳлу-каи ақрабони худро бубинам?»

7. Ва подшоҳ Аҳашверӯш ба Эстери малика ва Мордахайи яҳудӣ гуфт: «Инак, хонаи Ҳомонро ба Эстер додам, ва ӯро ба дор овехтанд аз барои он ки ба яҳудиён дасти тааддӣ да-роз кард.

8. Ва шумо он чиро, ки дар ҳақи яҳудиён ба назаратон маъқул бошад, аз номи подшоҳ бинависед ва бо нигини подшоҳ мӯҳр кунед, зеро фармонеро, ки аз номи подшоҳ навишта ва бо нигини подшоҳ мӯҳр карда шудааст, ботил намудан мумкин нест».

9. Ва он гоҳ, дар моҳи сеюм, ки моҳи сивон бошад, дар рӯзи бисту сеюми он, котибони подшоҳ даъват шуданд, ва мувофиқи ҳар он чи Мордахай амр фармуд, ба яҳудиён, ва ба волиён ва ҳокимон ва мирони вилоятҳо, ки аз Ҳинд то Ҳабаш саду бисту ҳафт вилоят буданд, ба ҳар вилоят бо хати он ва ба ҳар қавм бо забони он, ва ба яҳудиён бо хати онҳо ва бо забони онҳо навишта шуд.

10. Ва ӯ аз номи подшоҳ Аҳашверӯш навишта, бо нигини подшоҳ мӯҳр кард, ва мактубҳоро ба воситаи чопарони аспақӣ, ки бар аспҳои тезраве аз миёни тойкурраҳои тозии тавилаи подшоҳ савор шуда буданд, фиристод, —

11. Дар он мактубҳо подшоҳ ба яҳудиёне ки дар ҳар шаҳр мебошанд, иҷозат додааст, ки чамъ шуда, барои муҳофизати ҷони худ истодагӣ намоянд, тамоми иқтидори қавм ва вилоятро, ки ба онҳо адоват доранд, бо якҷоягии тифлон ва занонашон нобуд кунанд, бидустанд ва талаф намоянд ва молу мулки онҳоро толону тороч кунанд,

12. Дар як рӯз, дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш, дар рӯзи сздаҳуми моҳи дувоздаҳум, ки моҳи адор бошад.

13. "Нусхаҳои ин фармон дар ҳар вилоят ба ҳукми қонун дароварда, ба ҳамаи қавмҳо эълон карда шавад, то ки яҳудиён ба он рӯз барои интиқом гирифтанд аз душманони худ тайёр бошанд".

14. Он чопарон бар аспҳои тезраве ки аз тавилаи подшоҳ буд, савор шуда, саросемавор ва шитобон бо амри подшоҳ роҳсипор гардиданд, ва ин қонун дар Шушани пойтахт мунташир шуд.

15. Ва Мордахай аз ҳузури подшоҳ бо либоси хисравонаи лочвард ва сафед, ва бо афсари бузурги тилло, ва бо қа-бои катони арғувонӣ берун омад, ва аҳли шаҳри Шушан шод ва хурсанд шуданд.

16. Барои яҳудиён равшанӣ, ва хурсандӣ, ва шодмонӣ, ва сарафрозӣ буд.

17. Ва дар ҳар вилоят ва шаҳр, дар ҳар ҷое ки амри подшоҳ ва қонуни ӯ расид, барои яҳудиён хурсандӣ ва шодмонӣ, базм ва ид буд, ва бисъёре аз қавмҳои ин сарзамин яҳудӣ шуданд, зеро ки тарси яҳудиён онҳоро фаро гирифта буд.

БОБИ НУҲУМ

Яҳудиён аз душманони худ интиқом мегиранд.

1. Ва дар моҳи дувоздахум, ки моҳи адор бошад, дар рӯ-зи сездаҳуми он, ки вақти ба амал овардани амри подшоҳ ва қонуни ӯ расида буд, дар рӯзе ки душманони яҳудиён умед доштанд бар онҳо ҳукмфармо шаванд, вале акси он ба амал омада, яҳудиён бар адуёни худ ҳукмфармо шуданд:

2. Яҳудиён дар шаҳрҳои худ, дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш чамъ шуданд, то ки ба бадхоҳони худ дасти тааддӣ дароз кунанд, ва ҳеҷ кас пеши онҳо натавонист истодагӣ намояд, чунки тарси онҳо ҳамаи қавмҳоро фаро гирифта буд.

3. Ва ҳамаи мирони вилоятҳо, ва волиён, ва ҳокимон, ва амалдорони подшоҳ яҳудиёнро дастگیرӣ мекарданд, чунки тарси Мордахай онҳоро фаро гирифта буд,

4. Зеро ки Мордахай дар хонаи подшоҳ бузург буд, ва шӯҳраташ дар тамоми вилоятҳо паҳн мешуд, чунки таъсири ин шахс, яъне Мордахай, торафт меафзуд.

5. Ва яҳудиён ҳамаи душманони худро ба зарби шамшер заданд, ва куштанд, ва талаф намуданд, ва ба адуёни худ мувофиқи дилхоҳи худ амал карданд.
6. Ва дар Шушани пойтахт яҳудиён панҷсад касро куштанд ва талаф намуданд;
7. Ва Паршандото, ва Далфӯн, ва Аспото,
8. Ва Пӯрото, ва Адальё, ва Аридото,
9. Ва Пармашто, ва Арисой, ва Аридой, ва Вайзото, —
10. Даҳ писари Ҳомон ибни Ҳамдотои бадхоҳи яҳуди-ёнро куштанд, вале дасти худро барои толону тороч дароз накарданд.
11. Дар ҳамон рӯз шумораи онҳое ки дар Шушани пойтахт кушта шуданд, ба хузури подшоҳ хабар дода шуд.
12. Ва подшоҳ ба Эстери малика гуфт: «Дар Шушани пойтахт яҳудиён панҷсад кас ва даҳ писари Ҳомонро куштаанд ва талаф намудаанд; дар дигар вилоятҳои подшоҳ чӣҳо карда бошанд? Хоҳишат чист? Он қонун карда хоҳад шуд. Илтимосат боз чист? Он ба чӣ оварда хоҳад шуд».
13. Ва Эстер гуфт: «Агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор ба яҳудиёне ки дар Шушан мебошанд, иҷозат дода шавад, ки фардо низ бар ҳасби қонуни имрӯз амал кунанд ва даҳ писари Ҳомонро ба дор овозанд».
14. Ва подшоҳ гуфт: «Чунин бишавад!» Ва дар Шушан ба ҳукми қонун дароварда шуд, ва даҳ писари Ҳомонро овозтанд.
15. Ва яҳудиёне ки дар Шушан буданд, дар рӯзи чорда-хуми моҳи адор низ ҳам шуданд, ва дар Шушан сесад касро куштанд, вале дасти худро барои толону тороч дароз накарданд.
16. Ва дигар яҳудиёне ки дар вилоятҳои подшоҳ буданд, ҳам шуданд, то ки барои қони худ истодагӣ намуда, аз душманони худ оромӣ ёбанд, ва ҳафтоду панҷ ҳазор нафар адуёни худро куштанд, вале дасти худро барои толону тороч дароз накарданд.

17. Ин дар рӯзи сездаҳуми моҳи адор ба вукӯъ омад, ва дар рӯзи чордаҳуми он оромӣ ёфтанд, ва онро рӯзи базм ва шодмонӣ карданд.

18. Валекин яҳудиёне ки дар Шушан буданд, дар рӯзи сездаҳуми он ва дар рӯзи чордаҳуми он чамъ шуданд, ва дар рӯзи понздаҳуми он оромӣ ёфтанд, ва онро рӯзи базм ва шодмонӣ карданд.

19. Бинобар ин яҳудиёни аз ҳисор берун, яъне онҳое ки дар шаҳрҳои беҳисор сукунат доранд, рӯзи чордаҳуми моҳи адорро рӯзи шодмонӣ ва базм ва ид мегардонанд ва ҳадияҳо ба ҳамдигар мефиристанд.

20. Ва Мордахай ин суханонро навишта, ба ҳамаи яҳудиёне ки дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш буданд, ба ҷойҳои наздик ва дур мактубҳо фиристонд,

Таъсиси иди пурим.

21. То онҳоро ӯҳдадор намояд, ки рӯзи чордаҳуми моҳи адор ва рӯзи понздаҳуми онро ҳар сол ид кунанд,

22. Ҳамчун рӯзҳое ки дар онҳо яҳудиён аз душманони худ оромӣ ёфтанд, ва ҳамчун моҳе ки барояшон андӯҳ ба шодмонӣ, ва мотам ба ид мубаддал шуд, — ин рӯзҳоро рӯзҳои базм ва шодмонӣ гардонида, ҳадияҳо ба ҳамдигар ва бахшишҳо ба бенавоён бифиристанд.

23. Ва яҳудиён он чиро, ки худашон ба иҷро карданаш шурӯъ намуда буданд, ва он чиро, ки Мордахай ба онҳо на-вишта буд, қабул карданд,

24. Зеро ки Ҳомон ибни Ҳамдотои Аҷочӣ, бадхоҳи ҳамаи яҳудиён, ба фикри талаф намудани яҳудиён афтада, барои нобуд ва талаф намудани онҳо пур — яъне қуръа — пар-тофта буд,

25. Валекин вақте ки Эстер ба ҳузури подшоҳ даромад, ӯ бо мактуб амр фармуд, ки қасди баде ки Ҳомон дар ҳаққи яҳудиён андешида буд, ба сари худаш баргардонида шавад, ва ӯро бо писаронаш ба дор овехтанд.

26. Аз ин рӯ он рӯзҳоро аз калимаи пур пурим номиданд. Бинобар ин, мувофиқи ҳамаи суханони ҳамин нома, ва он чи худашон дар ин мочаро дида буданд, ва он чи ба сарашон омада буд,

27. Яҳудиён қарор доданд ва ба зиммаи худ ва насли худ ва ҳамаи касоне ки ба онҳо ҳамроҳ мешаванд, ба таври ман-сухнопазир гирифтанд, ки он ду рӯзро бар тибқи он чи дар бораи онҳо навишта шудааст, ва бар тибқи замоне ки барои онҳо таъин гардидааст, ҳар сол ид кунанд,

28. Ва он рӯзҳо дар ҳар насл, қабила, вилоят ва шаҳр ёдоварӣ ва ид карда шавад, ва ин рӯзҳои пурим аз мӣёни яҳудиён мансух нагардад, ва зикри онҳо аз наслашон нест нашавад.

29. Бинобар ин Эстери малика, духтари Абиҳоил, ҳамроҳи Мордаҳаи яҳудӣ бо тамоми қатъият навишт, ки ин номаи дуюмро дар бораи пурим риоя намоянд.

30. Ва Мордаҳай ба ҳамаи яҳудиён, ба саду бисту ҳафт вилояти мамлакати Аҳашверӯш, мактубҳо бо суханони саломатӣ ва садоқат фиристод,

31. То ки ин рӯзҳои пуримро дар замони онҳо риоя на-моянд, чунон ки барояшон Мордаҳаи яҳудӣ ва Эстери ма-лика барқарор карданд, ва чунон ки худашон барои худ ва барои насли худ айёми рӯзадориҳо ва фиғонашонро му-қаррар намудаанд.

32. Ва бо амри Эстер ин суханони оид ба пурим тасдиқ гардида, дар китоб навишта шуд.

БОБИ ДАҲУМ

Мордаҳай — шахси олицоҳи дуюм баъд аз подшоҳ.

1. ВА подшоҳ Аҳашверӯш бар замин ва ҳазираҳои баҳр бочу хироч андохт.

2. Ва тамоми фаъолияти салтанат ва иқтидори ӯ ва тас-вири шавкати Мордаҳай, ки ӯро подшоҳ ба бузургӣ расо-нида буд,

оё дар китоби вақоеи айёми подшоҳони Модай ва Форс
навишта нашудааст?

3. Зеро ки Мордахайи яҳудӣ баъд аз подшоҳ Аҳашверӯш
шахси дуҷум ва дар миёни яҳудиён бузург ва барои аксари
бародарони худ матлуб буд, ки некбахтии қавми худро ме-
хост ва барои саломатии тамоми насли худ ғамхорӣ мекард.

КИТОБИ АЙЮБ БОБИ ЯКУМ

Симои маънавиш Айюб, дорой ва порсои ӯ.

1. Марде дар замини Ус буд, ки Айюб ном дошт, ва он мард беайб ва росткор ва худотарс буд ва аз бадӣ дур мешуд.
2. Ва ба ӯ ҳафт писар ва се духтар таваллуд ёфтанд.
3. Ва чорвои ӯ аз ҳафт ҳазор бузу гӯсфанд ва се ҳазор шутур ва панҷсад чуфт гов ва панҷсад модахар иборат буд, ва ӯ ғуломону канизони бағоят зиёде дошт; ва ин мард аз тамоми аҳли шарқ бузургтар буд.
4. Ва писарони ӯ рафта, дар хонаи ҳар яке дар рӯзи вай базм барпо мекарданд, ва кас фиристода, се хоҳари худро даъват менамуданд, то ки бо онҳо бихӯранд ва бинӯшанд.
5. Ва ҳангоме ки давраи рӯзҳои базм анҷом меёфт, Айюб кас фиристода, онҳоро такдис менамуд, ва саҳаргоҳон бархоста, мувофиқи адади ҳамаи онҳо қурбониҳои сӯхтанӣ мебаровард, зеро ки Айюб мегуфт: «Шояд, писаронам хато карда, Худоро дар дили худ тарк карда бошанд». Айюб ҳама вақт чунин амал мекард.

Шайтон ба порсои Айюб некӯаҳволии ӯро сабаб нишон медиҳад.

6. Ва рӯзе воқеъ шуд, ки писарони Худо* омаданд, то ки пеши Парвардигор ҳозир шаванд; ва шайтон низ дар миёни онҳо омад.
7. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Аз кучо омадӣ?» Ва шайтон ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: «Аз давр задан бар замин ва аз гаштугузор кардан бар он».
8. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Оё ба бандаи Ман Айюб диққат додӣ, ки мисли ӯ марди беайб ва росткор ва худотарсе ки аз бадӣ дур мешавад, бар замин нест?»

*6. Фариштагон.

9. Ва шайтон ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: «Оё Айюб бесабаб аз Худо метарсад?
10. Оё Ту барои ӯ ва барои хонаи ӯ ва барои ҳар чизе ки ӯ дорад, гирдогирд ҳисор насохтай? Амали дастҳои ӯро Ту баракат додай, ва чорвои ӯ бар замин паҳн шудааст.
11. Аммо дасти Худо дароз карда, ба ҳар чизе ки ӯ дорад, бизан, –Ту ро ба ҳузурат дашном хоҳад дод».
12. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Инак, ҳар чизе ки ӯ дорад, дар дасти туст, фақат ба худи ӯ дасти худро дароз накун». Ва шайт он аз пеши Парвардигор рафт.
13. Ва рӯзе воқеъ шуд, ки писарон ва духтарони Айюб дар хонаи бародари нахустзодаи худ меҳӯрданд ва май менӯшиданд.
14. Ва қосиде назди Айюб омада, гуфт: «Говҳо шудгор мекарданд, ва модахарҳо дар паҳлуи онҳо мечариданд,
15. Ва мардуми Сабо ҳучум карда, онҳоро гирифтанд, ва навкаронро ба дами шамшер заданд; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».
16. Ҳанӯз вай сухан меронд, ки дигаре омада, гуфт: «Оташи Худо аз осмон афтада, бузу гӯсфандон ва навкаронро сӯзонд, ва онҳоро нобуд кард; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».
17. Ҳанӯз вай сухан меронд, ки дигаре омада, гуфт: «Калдониён се даста шуда, ба шутурҳо ҳамла оварданд ва онҳоро гирифтанд, ва навкаронро ба дами шамшер заданд; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».
18. Ҳанӯз вай сухан меронд, ки дигаре омада, гуфт: «Писарон ва духтарони ту дар хонаи бародари нахустзодаи худ меҳӯрданд ва май менӯшиданд,
19. Ва инак, боди азиме аз ҷониби биёбон омада, чор кунчи хонаро фаро гирифт, ва он бар ҷавонон фуру рафт, ва онҳо мурданд; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».
20. Он гоҳ Айюб бархоста, ҷомаи худро чок зад, ва мӯйсари худро гирифт, ва бар замин афтада, сачда бурд.

21. Ва гуфт: «Аз батни модари худ бараҳна берун омадам, ва ба он чо бараҳна хоҳам баргашт. Парвардигор дод, ва Парвардигор гирифт. Номи Парвардигор муборак бод»!

22. Дар ҳамаи ин Айюб хатое накард, ва аз Худо шикоят нанамуд.

БОБИ ДУЮМ

Айюб бори дуюм ба ихтиёри шайтон супурда шуд.

1. Ва рӯзе воқеъ шуд, ки писарони Худо омаданд, то ки пеши Парвардигор ҳозир шаванд; ва шайтон низ дар миёни онҳо омад, то ки пеши Парвардигор ҳозир шавад.

2. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Аз кучо омадӣ?» Ва шайтон ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: «Аз давр задан бар замин ва аз гаштугузор кардан бар он».

3. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Оё ба бандаи Ман Айюб диққат додӣ, ки мисли ӯ марди беайб ва росткор ва худотарсе ки аз бадӣ дур мешавад, бар замин нест? Ва ӯ ҳанӯз ба беайбии худ устувор аст, ва ҳол он ки ту Маро бар зидди ӯ барангехтӣ, то ӯро бесабаб нобуд кунам».

4. Вале шайтон ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: «Пӯст дар ивази пӯст аст, ва ҳар чизе ки одамизод дорад, барои ҷони худ хоҳад дод;

5. Аммо дасти Худо дароз карда, ба устухон ва гӯшти ӯ бизан, – Туро ба ҳузурат дашном хоҳад дод».

6. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Инак, ӯ дар дасти туст; фақат ҷони ӯро нигоҳдорӣ намо».

7. Ва шайтон аз пеши Парвардигор рафт, ва Айюбро аз кафи пояш то фарқи сараш ба махави сахт гирифтор кард.

8. Ва ӯ сафолпорае гирифт, то ки худро бо он бихорад, дар ҳолате ки андаруни хокистар нишаста буд.

Айюб ва зани ӯ.

9. Ва занаш ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳанӯз ба беайбии худ устувор ҳастӣ? Худоро дашном деҳ ва бимир».

10. Вале ӯ ба вай гуфт: «Ту мисли яке аз сифлагон сухан меронӣ; навод ки некиро аз Худо қабул кунему бадиро қабул накунем?» Дар ҳамаи ин Айюб бо лабҳои худ хатое накард.

Айюб ва се дӯсти ӯ.

11. Вақте ки се дӯсти Айюб тамоми ин бадииро, ки ба сари ӯ омада буд, шуниданд, ҳар яке аз макони худ: Алифози Темонӣ ва Билдоди Шуҳӣ ва Сӯфори Наъмотӣ роҳсипор гардида, ҳамфикр шуданд, ки бо ҳамдигар омада, ба ӯ ҳамдари изҳор намоянд ва ӯро тасалли диҳанд.

12. Чун аз дур чашм андохта, ӯро нашинохтанд, овози худро баланд карда, гиристанд, ва ҳар яке чомаи худро чок заданд, ва хок бар сари худ сӯи осмон пошиданд.

13. Ва ҳафт рӯзу ҳафт шаб бо ӯ бар замин нишастанд, ва касе ба ӯ сухане нагуфт, зеро диданд, ки дарди ӯ бағоят сахт аст.

БОБИ СЕЮМ

Нутқи якуми Айюб. Шикоят ва андӯҳи ӯ.

1. Баъд аз он Айюб даҳони худро кушода, рӯзи худро лаънат кард.

2. Ва Айюб нидо карда, гуфт:

3. «Нест бод рӯзе ки дар он таваллуд ёфтам, ва шабе ки дар он гуфта шуд: "Наринае ба вучуд омад!"

4. Бигзор он рӯз тира шавад, онро Худо аз афроз ба ҳисоб наоварад, ва рӯшноӣ бар он надурахшад!

5. Бигзор онро торикӣ ва сояи марг фурӯ барад, абр бар он сокин шавад, кусуфоти рӯз онро дар даҳшат андозад!

6. Бигзор он шабро торикӣ дар бар гирад, он ба рӯзҳои сол шарик нашавад, ба шумораи моҳҳо дохил нагардад!

7. Инак, бигзор он шаб нозой бошад, таронасароӣ дар он шунида нашавад!

8. Бигзор онро лаънаткунандагони рӯз, ки метавонанд аждарро бедор кунанд, лаънат гӯянд!
9. Бигзор ситораҳои шомии он тира шаванд, он ба нуре интизорӣ барад, – вале набошад, ва бигзор мижғони саҳарро набинад,
10. Барои он ки дарҳои батни модарамро набаст ва азобро аз чашмонам пинҳон накард!
11. Чаро вақте ки аз батн берун омадам, намурдам? Ва хангоме ки аз раҳим баромадам, чон надодам?
12. Чаро зонуҳо маро қабул карданд? Ва чаро ба ман сина доданд, ки бимакам?
13. Дар он сурат ҳоло мехобидам ва фароғат менамудам, хоб мекардам ва ором меёфтам,
14. Бо подшоҳон ва мушовирони замин, ки барои худ вайронаҳоро бино мекунанд;
15. Ё бо мирон, ки тилло доштаанд, ва хонаҳои худро аз нуқра пур кардаанд;
16. Ё мисли афғонаи гӯронидашудае номавҷуд мебудам, мисли тифлоне ки рӯшноиро надидаанд.
17. Дар он ҷо бадкорон хашмгиниро бас мекунанд, ва дар он ҷо бемаҷолон ором меёбанд.
18. Бандиён бо якҷоягӣ роҳат мекунанд, овози назоратчиро намешунаванд.
19. Хурд ва калон дар он ҷо баробаранд, ва ғулом аз хоҷаи худ озод аст.
20. Чаро рӯшноӣ ба сиёҳбахт дода мешавад, ва зиндагӣ ба касони талхком,
21. Ки онҳо ба марг интизорӣ мебаранд, ва он намеояд, ва онро бештар аз ганҷ ҷустуҷӯ менамоянд,
22. Ва ҳар гоҳ, ки қабр пайдо кунанд, шодикунон ба ваҷд меоянд ва хурсанд мешаванд?
23. Чаро зиндагӣ ба марде дода мешавад, ки роҳаш гум шудааст, ва Худо дар гирдогирди ӯ хорбанд сохтааст?
24. Пеш аз нони ман оху воҳи ман меояд, ва наъраҳоям мисли об чараён дорад.

25. Зеро тарсу биме ки доштам, бар ман ғолиб шуд, ва чизе ки аз он метарсидам, ба сарам омад.

26. Маро осоиш нест, ва оромӣ нест, ва роҳат нест, ва мусибат фаро расидааст».

БОБИ ЧОРУМ

Нутқи якуми Алифоз.

1. Ва Алифози Темонӣ ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Агар касе кӯшиш намуда ба ту сухане гӯяд, оё тоқати шунидан дорӣ? Вале кист, ки тавонад аз сухан гуфтан худдорӣ кунад?

3. Инак, ту бисёр касонро панд додай, ва дастҳои сустшударо қувват додай.

4. Суханони ту рӯҳафтударо ба по меҳезонд, ва зонуҳои ларзонро ту қувват мебахшидӣ.

5. Вале акнун ба сари худат омадааст, ва ту бетоқат шудай; навбат ба худат расидааст, ва ту аз рӯҳ афтадай.

6. Оё таваккали ту ба худотарсии ту ва умеди ту ба беайбии роҳҳои ту нест?

7. Як мулоҳиза намо: кист, ки бегуноҳ бошад, ва талаф шуд? Ва росткорон дар кучо нобуд шуданд?

8. Ҷунон ки ман дидаам, касоне ки барои хабосат шудгор намуда, ноинсофиро кишт мекунанд, ҳосили онро медараванд;

9. Аз нафаси Худо талаф мешаванд, ва аз дами ғазаби Ё нобуд мегарданд.

10. Наъраи шер, ва овози арсалон, ва дандонҳои шербачаҳо мешиканад;

11. Наррашер, ки нахчире намеёбад, талаф мешавад, ва бачаҳои модашер пароканда мешаванд.

12. Ва сухане ба ман пинҳонӣ расид, ва гӯши ман пичирросе аз он шунид.

13. Дар миёни андешаҳои ки аз рӯъёҳои шаб пайдо мешаванд, вақте ки одамонро хоб зер мекунад,

14. Маро тарсу ларз фаро гирифта, хамаи устухонхоямро ба ларза андохт.
15. Ва рӯхе аз пешам гузашт; мӯйҳои баданам сих шуд.
16. Ё рост истод, вале шамоилашро нашинохтам, фақат сурате дар пеши назарам буд; хомӯшӣ ҳукмфармо буд, ва овозе шунидам:
17. "Оё инсон ба ҳузури Худо росткор мешавад? Оё мард ба ҳузури Офаридгори худ пок мешавад?"
18. Модоме ки Ё ба бандагони Худ эҳтимод надорад, ва дар фариштагони Худ камбудӣ меёбад,
19. Чӣ қадар зиёдтар дар сокинони хонаҳои гилин, ки асосашон хок аст, ва мисли куя зуд нобуд мешаванд:
20. Аз субҳ то шом пора-пора гардида, ба сурати абадӣ талаф мешаванд, бе он ки касе ба онҳо диққат диҳад.
21. Оё риштаи ҳаёташон дар онҳо бурида намешавад? Ва онҳо мемиранд, дар ҳолате ки ҳикмат пайдо намекунанд”.

БОБИ ПАНЧУМ

Давоми он.

1. Пас, даъват намо, вале кист, ки ба ту ҷавоб гардонад? Ва ту ба кадоме аз покони мурочиат хоҳӣ кард?
2. Зеро ки ҳашм беақлро мекушад, ва ҳасад соддалавҳро ба ҳалокат мерасонад.
3. Ман дидаам, ки беақле реша медавонд, ва ногаҳон маскани ӯ гирифтори бало шуд.
4. Фарзандони ӯ аз начот маҳрум мешаванд, ва назди маҳкама озор мекашанд, ва халоскунандае нест,
5. Дар сурате ки ҳосилоти ӯро гуруснагон мехӯранд, ва аз даруни хорбандҳо онро чида мегиранд, ва ғоратгарон молу мулки ӯро фурӯ мебаранд.
6. Зеро ки ҷафо аз хок намерӯяд, ва азоб аз замин намесабзад,
7. Балки одамизод барои азоб зоида мешавад, чунон ки шарораҳо парида боло мебароянд.

8. Аммо ман ба Худо илтиҷо менамудам, ва даъвои худро ба Худо месупурдам,
9. Ки Ё корҳои бузурги беҳадду ҳисобе мекунад, корҳои аҷоибӣ бешумор:
10. Ё бар рӯи замин борон медиҳад, ва бар рӯи саҳроҳо об мефиристад.
11. Ё афтодагонро ба мартабаи баланд мерасонад, ва ғамзадагон наҷот ёфта, сарбаланд мешаванд.
12. Ё дасисаҳои маккоронро вайрон мекунад, ва дастҳои ноил намешавад.
13. Ё хирадмандонро ба макри худашон гирифтӣ мекунад, ва машварати қарқорон барбод меравад;
14. Онҳо рӯзона ба ториқӣ дучор меоянд, ва пешингоҳ, мисли он ки шаб бошад, даст-дасткунон роҳ мераванд.
15. Ё бенаворо аз шамшерӣ даҳони онҳо ва аз дасти зӯровар наҷот медиҳад.
16. Ва умеди барои бемаҷол пайдо мешавад, ва ноинсофӣ даҳони худро мебандад.
17. Инак, ҳушо қасе ки Худо вайро танбеҳ додааст! Пас, қазои Таваҷҷоро рад накун,
18. Зеро ки Ё маҷрӯҳ мекунад ва Худаш қароҳатбандӣ менамояд; Ё зарба медиҳад, ва дасти Худаш шифо мебахшад;
19. Дар шаш мусибат тӯро раҳо мекунад, ва дар ҳафтумаш ба ту осеб намерасад;
20. Дар вақти гуруснагӣ тӯро аз мурдан ҳалос мекунад, ва дар қанг аз дасти шамшер.
21. Аз пеши қабон пинҳон хоҳӣ шуд, ва аз фалокат, вақте ки ояд, нахоҳӣ тарсид.
22. Бар тӯроҷ ва бар гуруснагӣ хоҳӣ хандид, ва аз ҳайвоноти замин нахоҳӣ тарсид,
23. Зеро ки бо сангҳои саҳро ту иттифоқ хоҳӣ қард, ва ҳайвоноти саҳро бо ту сулҳ хоҳанд бастан.
24. Ва хоҳӣ донист, ки ҳаймаи ту саломат аст, ва қун манзили худро аз назар гузаронӣ, қизе қамӣ нахоҳад қард.

25. Ва хоҳӣ донист, ки насли ту сершумор аст, ва авлоди ту мисли алафи замин.
26. Ва дар куҳансолӣ ба қабр хоҳӣ рафт, мисли бандҳои ғалла, ки дар мавсимаш ғарам карда мешавад.
27. Он чи мо тафтиш кардаем, ин қост, ва он дуруст аст; пас ту онро бишнава, ва барои худ бидон».

БОБИ ШАШУМ

Айюб ба Алифоз ҷавоб мегардонад ва дилсӯзии ӯро металабад.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Кошки ғуссаи ман баркашида мешуд, ва азоби маро бо он бар тарозу мегузоштанд!
3. Зеро ки ҳоло он аз регии баҳрҳо вазнинтар аст, бинобар ин суҳанонам саҳт аст.
4. Зеро ки тирҳои Тавано андаруни ман аст, ки заҳри онҳоро рӯҳи ман мечашад; даҳшатҳои Худо бар зидди ман саф бастаанд.
5. Оё гӯрхар дар алафзор ҳанг мезанад? Оё наргов дар сари оҳури худ маос мезанад?
6. Оё чизи бемазаро намак назада меҳӯранд? Оё сафедии тухм таъм дорад?
7. Қони ман аз даст расондан ба ин чизҳо нафрат дорад: онҳо мисли чирқоби қисми ман аст.
8. Кошки орзуи ман ба амал меомад, ва Худо умеди маро ба иҷро мерасонд!
9. Ва Худо таваҷҷӯҳ намуда, маро маҳв мекард, ва дасти Худо дароз карда, риштаи умри маро мебурид!
10. Ва ин барои ман боз як тасалли мешуд, ва ман дар азияти беамони худ аз он дилхуш мешудам, ки суҳанони Покро инкор накардаам.
11. Ман чӣ қуввате дорам, ки умедвор шавам? Ва чӣ муроде дорам, ки сабр пеша кунам?
12. Оё қуввати ман қуввати сангҳост? Оё қисми ман аз мис аст?

13. Оё ман комилан бемаҷол нестам, ва тавфиқ аз ман дур нашудааст?
14. Маънос аз ҷониби ёраш сазовори марҳамат аст, агарчи тарси Қодирро тарк карда бошад.
15. Бародарони ман мисли селоб бевафой карданд, мисли маҷрои селҳое ки гузашта мераванд,
16. Ки онҳо аз ях тираранг мебошанд, ва барф дар онҳо ниҳон аст;
17. Вале дар ҳавои гарм ҷорӣ шуда, торафт камоб мегарданд, ва дар авҷи гармо аз ҷои худ нопадид мешаванд;
18. Самтҳои роҳи худро қачу қилеб мекунанд ва буғ гардида, ба дараҷаи нестӣ мерасанд.
19. Қофилаҳои Темо ба онҳо назар меदӯзанд, қорвонҳои Шабо ба онҳо умед мебанданд,
20. Аммо аз умеди худ хичил мешаванд: ба он ҷо омада, ноумед мешаванд.
21. Акнун шумо низ монанди он шудаед: даҳшатро дида, тарсидаед.
22. Оё ман гуфтаам: "Чизе ба ман бибахшед? Ва аз молу мулки худ ришвае барои ман бидиҳед?"
23. Ва маро аз дасти душман ҳалос кунед? Ва фидия дода маро аз дасти мустабидон бихаред?"
24. Маро таълим диҳед, ва ман хомӯш хоҳам монд; ба ман бифаҳмонед, ки ҷӣ ғалате кардаам?
25. Ҷӣ пурзӯр аст суханони ростӣ! Вале танбеҳи шумо чиро исбот мекунад?
26. Оё гумон мекунад, ки суханон барои исбот кофист? Ва гуфтори маънос мисли бод аст?
27. Дар ҳаққи ятим қуръа мепартӯед, ва ёри худро асбоби харидуфурӯш мегардонед.
28. Ва акнун марҳамат карда ба ман назар андозед, ва ман дар пеши шумо дурӯғ нахоҳам гуфт.
29. Баргардед, то ки ноинсофӣ нашавад. Ва боз баргардед, чунки адолати ман яқин аст.

30. Оё дар забони ман ноинсофӣ ҳаст? Магар коми ман суханони фитнаангезро фарқ намекунад?

БОБИ ҲАФТУМ

Давоми нутқи Айюб.

1. Оё ҳаёти одамизод бар замин пурмашаққат нест, ва рӯзҳои ӯ мисли рӯзҳои муздур нест?
2. Чунон ки ғулом иштиёқманди соя аст, ва чунон ки муздур умедвори музди худ мебошад,
3. Ончунон моҳҳои пуразоб насиби ман гардидаанд, ва шабҳои пуриштироб барои ман таъин шудаанд.
4. Вақте ки мехобам, мегӯям: "Кай мехеста бошам?" Ва шаб кашол меёбад, ва ман гирифтори бедорхобӣ шуда, то субҳидам аз паҳлу ба паҳлу мегардам.
5. Қисми ман бо кирмҳо ва лӯндаҳои хок пӯшида шудааст; пӯсти ман мекафад ва рим мекунад.
6. Рӯзҳои ман аз моку тезравтар аст, ва бо ноумедӣ анҷом меёбад.
7. Ба ёд овар, ки ҳаёти ман бод аст, ва чашми ман некиро дигар нахоҳад дид.
8. Чашми касе ки маро дидааст, маро дигар нахоҳад дид; чашмони Ту сӯи ман назар хоҳанд кард, – ва дигар нахоҳам буд.
9. Чунон ки абр пароканда шуда, нопадид мегардад, ончунон касе ки ба гӯр фурӯ меравад, боло нахоҳад баромад,
10. Ба хонаи худ дигар нахоҳад баргашт, ва маконаш дигар ӯро нахоҳад шинохт.
11. Ман низ даҳони худро нахоҳам боздошт, аз тангии рӯҳи худ сухан хоҳам ронд, аз талхии ҷони худ гила хоҳам кард.
12. Оё ман баҳр ҳастам, ё аждари баҳрӣ, ки бар ман посбон гузоштай?
13. Вақте ки мегӯям: "Қойхобам маро тасаллӣ хоҳад дод, ва бистарам андӯҳи маро хоҳад бардошт", –

14. Ту маро бо хобҳо метарсонӣ, ва бо рӯъёҳо дар даҳшат меандозӣ,
15. Ва он гоҳ чони ман гӯлугир шуданро, яъне маргро аз ин устухонҳои ман афзал медонад.
16. Аз чон безор шудаам, то абад зиндагӣ нахоҳам кард; маро тарк намо, зеро ки рӯзҳоям ҳечу пуч мебошанд.
17. Чист инсон, ки ўро писанд кунӣ, ва ба ў диққат диҳӣ,
18. Ва ҳар субҳ ўро бозҷӯӣ намоӣ, ва ҳар лаҳза ўро биозмой?
19. То ба кай аз ман рӯӣ намегардонӣ, маро вонамегузорӣ, то ки оби даҳони худро фуру барам?
20. Ҳатто гуноҳ карда бошам ҳам, ба Ту, эй ниғаҳбони одамизод, чӣ метавонам бикунам? Чаро маро ҳадафи Худ гардондай, ба тавре ки ман барои худ бори гарон шудаам?
21. Ва чаро чиноятамро намеомурзӣ, ва аз гуноҳам намегузарӣ? Зеро ки ҳоло дар хок хоҳам хобид, ва маро хоҳӣ чувт, – ва дигар нахоҳам буд».

БОБИ ҲАШТУМ

Нутқи якуми Билдод, ки Айюбро риёкор мешуморад.

1. Ва Билдоди Шухӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «То ба кай чунин суханонро хоҳӣ гуфт? Ва гуфтори даҳонат боди пурталотуме хоҳад буд?
3. Оё Худо дар доварӣ қачкорӣ менамояд? Ва Қодир адолатро қач мекунад?
4. Модоме ки писаронат назди Ў хато кардаанд, Ў онҳоро ба дасти гуноҳашон супурдааст.
5. Агар ту Худоро бичӯӣ, ва аз Тавоно илтиҷо намоӣ,
6. Ва агар ту пок ва росткор бошӣ, яқин аст, ки Ў бар ҳифзи ту хоҳад бархост, ва маскани адли ту ро мукамал хоҳад кард.
7. Ва агар аввали ту назарногир бошад, охири ту бағоят нашъунамо хоҳад ёфт.
8. Зеро ки аз наслҳои қадим бипурс, ва ба тадқиқоти падарони онҳо диққат намо:

9. Мо дирӯза ҳастем, ва чизе намедонем, чунки рӯзҳои мо сояе бар замин мебошанд.
10. Онҳо, охир, туро таълим хоҳанд дод, ба ту хоҳанд гуфт, ва суханонро аз таҳти дили худ берун хоҳанд овард.
11. Оё най бе ботлоқ қад мекашад? Оё қамиш бе об месабзад?
12. Ҳангоме ки ҳанӯз сабз аст, бе он ки бурида шуда бошад, пеш аз ҳар алаф хушк мешавад.
13. Чунин аст тариқи ҳамаи худобехабарон; ва умеди кофир нест хоҳад шуд,
14. Ки худбовариӣ ӯ решақан мешавад, ва паноҳгоҳи ӯ хонаи тортанак аст:
15. Бар хонаи худ така мекунад, вале наметавонад истодагӣ намояд; онро сахт медорад, вале наметавонад рост истад.
16. Пеши офтоб нахл сабзу хуррам аст, ва навдаҳояш бар рӯи боғаш паҳн мешаванд,
17. Решаҳояш назди чашма ба ҳам мепечанд, аз миёни сангҳо гузашта мераванд,
18. Аммо агар аз ҷои худ канда шаванд, ҷояш онро инкор карда, мегӯяд: "Туро надидаам!"
19. Ана ҳамин аст шодмонии роҳи он! Ва аз хок дигарон хоҳанд сабзид.
20. Инак, Худо беайбро тарк наменамояд, ва бадкешонро дастгирӣ намекунад.
21. Ӯ боз даҳонатро аз ханда пур хоҳад кард, ва лабҳоятро аз нидои шодмонӣ.
22. Бадхоҳонат пероҳани хичолат дар бар хоҳанд кард, ва хаймаи бадкорон нобуд хоҳад шуд».

БОБИ НҶУМ

Айюб ба Билдод ҷавоб мегардонад: ӯ гуноҳкор аст, лекин на риёкор.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Яқин медонам, ки чунин аст, вале инсон чӣ гуна ба ҳузури Худо одил шавад?

3. Агар бихоҳад бо Ё баҳс кунад, яке аз ҳазор ҳам ба вай ҷавоб нахоҳад дод.
4. Ё донодил ва бо қуввати Худ часур аст; кист, ки бар зидди Ё қиём карда, саломат монда бошад?
5. Ё кӯхҳоро мекӯчонад, ва намефаҳманд; дар ғазаби Худ онҳоро чаппа мекунад.
6. Замиро аз ҷои он мечунбонад, ва сутунҳои он ба ларза меоянд.
7. Ба офтоб амр мефармояд, ва он тулӯъ намекунад; ва ситорагонро мӯҳр мезанад.
8. Танҳо Худаш осмонро мегустаронад, ва бар баландиҳои баҳр қадамгузор мешавад.
9. Дубби Акбар, Ҷаббор ва Парвин ва бурҷҳои ҷанубро офаридааст.
10. Корҳои бузурги беҳадду ҳисобе мекунад, ва корҳои аҷоибе ки сонун шумор надорад.
11. Инак, аз пешам мегузарад, вале Ёро намебинам; ва бодвор гузашта меравад, вале Ёро пайхас намекунам.
12. Инак, мерабояд; кист, ки Ёро боздорад? Кист, ки ба Ё бигӯяд: "Ҷӣ мекуни"?
13. Худо ғазаби Худро бознамедорад; мададгори раҳаб* зери пой Ё пахш мешаванд.
14. Хусусан ман магар метавонам ба Ё ҷавоб гардонам, ва суханони худро ба ҳузури Ё интиҳоб намоям?
15. Ҷарчанд ҳақ ба ҷониби ман бошад ҳам, ҷуръат надорам ҷавоб гардонам, балки назди Довари худ зорӣ хоҳам кард.
16. Агар Ёро мехондам, ва Ё ба ман ҷавоб медод, – бовар намекардам, ки овози маро шунидааст,
17. Чунки Ё маро бо тундбоди хашмаш шикаст медиҳад, ва ҷароҳатҳои маро бесабаб афзун мекунад,
18. Маро намегузорад, ки нафаси худро рост кунам, балки маро аз талхиҳо сер мекунад.

* 13. *Раҳаб* – аждаҳо (ҳайвони бадҳайбати афсонавӣ, ки бар зидди Худо қиём карда, мағлуб шудааст).

19. Агар ин бо қувват вобаста бошад, инак Ў часур аст, ва агар бо доварӣ вобаста бошад, кист, ки маро хабар кунад?
20. Агар худро сафед кунам, даҳонам маро айбдор менамояд; ва агар беайб бошам, Ў маро к аҷкор мешуморад.
21. Ман беайб ҳастам, ғами ҷони худро намехӯрам, аз зиндагии худ безор шудаам.
22. Фарқ надорад, бинобар ин мегӯям, ки Ў беайб ва бадкорро ба ҳалокат мерасонад.
23. Агар тозиёна баногоҳ бикушад, ба яъси бегуноҳон Ў истехзо мекунад.
24. Замин ба дасти шарир дода шудааст; вай рӯи доварони онро мепӯшонад. Агар Ў набошад, пас кист?
25. Ва рӯзҳои ман аз даванда тезравтаранд, – медавад, неки намебинад,
26. Мисли заврақҳои қамишӣ ба зудӣ мегузаранд, мисли уқобе ки ба тӯма фуруд меояд.
27. Агар бигӯям, ки "биё, андӯҳи худро фаромӯш кунам, туршрӯии худро бартараф намоям ва кушодарӯй гардам", –
28. Аз тамоми дардҳои худ метарсам, зеро медонам, ки Ту маро бегуноҳ ҳисоб нахоҳӣ кард.
29. Модоме ки ман айбдор ҳисоб ёбам, чаро беҳуда заҳмат кашам?
30. Агар дар оби барф ғусл намоям ва дастҳои худро бо собун тоза кунам,
31. Он гоҳ маро дар ифлосӣ меғӯтонӣ, ба тавре ки либосҳоям аз ман нафрат хоҳанд кард.
32. Зеро ки Ў мисли ман одамизод нест, ки тавонам ба Ў ҷавоб гардонам, ва якҷоя ба дорулқазо биравем.
33. Дар миёни мо ҳақаме нест, ки дасти худро бар ҳар дуи мо бигузорад.
34. Кошки асои Худро аз ман дур мекард, ва бими Ў маро дар даҳшат намеандохт!
35. Он гоҳ сухан мерондам ва аз Ў наметарсидам, зеро ки ман ба худии худ чунин нестам.

БОБИ ДАҲУМ

Давоми нутқи Айюб.

1. Чони ман аз зиндагии ман безор шудааст; ба андӯхи худ дода мешавам; аз талхии чони худ сухан меронам.
2. Ба Худо мегӯям: "Маро айбдор накун; ба ман бифаҳмон, ки аз барои чӣ бо ман мубориза мекунӣ?"
3. Оё барои Ту хуб аст, вақте ки ситам мекунӣ, вақте ки аз амали дастҳои Худ нафрат менамоям, ва бар машварати бадкорон нурафкан мешавӣ?
4. Оё Туро чашмони башар аст? Оё дидани Ту мисли дидани инсон аст?
5. Оё рӯзҳои Ту мисли рӯзҳои инсон аст? Оё солҳои Ту мисли рӯзҳои мард аст,
6. Ки гуноҳи маро ҷустуҷӯ менамоям ва хатои маро кофтуков мекунӣ,
7. Агарчи медонӣ, ки айбдор нестам, ва аз дасти Ту халоскунандае нест?
8. Дастҳои Ту сурати маро сохта, ҳаматарафа мукамал намудааст ва маро офаридааст, – ва маро нобуд мекунӣ?
9. Ба ёд овар, ки маро мисли сафол сириштам, – ва маро ба хок бармегардонӣ?
10. Ту, охир, маро мисли шир рехтаи, ва маро мисли панир ба қиём овардаӣ.
11. Маро пӯст ва гӯшт пӯшондаӣ, ва маро бо устухонҳо ва пайҳо пайваستاӣ.
12. Ҳаёт ва эҳсон ба ман ато кардаӣ, ва парастории Ту рӯҳи маро ниғаҳбонӣ намудааст.
13. Вале ин чизхоро низ дар дили худ пинҳон доштаӣ, – медонам, ки ин андаруни Ту буд, –
14. Ки агар хатое кунам, Ту бар ман менигарӣ, ва аз гуноҳи ман нахоҳӣ гузашт.

15. Агар айбдор бошам, вой бар ман! Ва агар ҳақ ба ҷониби ман бошад, чуръат надорам сари худро бардорам: аз нанг сер шудаам ва хории худро мебинам.

16. Ва агар як лаҳза сар бардорам, Ту мисли шер маро сайд хоҳӣ кард, ва боз корҳои аҷоибӣ Худро ба ман нишон хоҳӣ дод.

17. Шоҳидони нави Худро ба муқобили ман хоҳӣ овард, ва ғазаби Худро бар ман пурзӯр хоҳӣ кард, ва ғавҷҳои азобу укубат пай дар ҳам ба сари ман хоҳанд омад.

18. Пас чаро маро аз батн берун овардӣ? Кошки ҳамон вақт мемурдам, ва чашме маро намедид,

19. Ки он вақт ба чизи номавҷуде монанд мебудам, ва аз батн рост ба қабр бурда мешудам!

20. Рӯзҳои ман, охир, ҳанӯз кам ҳастанд, пас маро тарк намо, ва аз ман даст каш, то ки каме кушодарӯй гардам,

21. Пеш аз он ки бебозгашт биравам, ба кишвари ториқӣ ва сояи марг,

22. Ба кишвари тирағӣ, ки мисли торикист, ба кишвари сояи марг, ки тартиботе надорад, ва рӯшноии он мисли торикист"».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Нутқи якуми Сӯфор. Ў Айюбро дурӯзгӯӣ ва риёкор мешуморад.

1. Ва Сӯфори Наъмотӣ ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Оё ба суҳанони бисёр ҷавоб додан мумкин нест? Ва оё ҳақ ба ҷониби марди суҳандон аст?

3. Оё ҳарзагӯии ту мардумро хомӯш мекунад, ва ту таҳқир менамоӣ, ва касе туро хичолат намедиҳад?

4. Ва ту мегӯӣ: "Сабақи ман пок аст, ва ман дар чашмони Ту беайб ҳастам".

5. Валекин кошки Худо суҳан биронад, ва лабҳои Худро бар ту бидушояд,

6. Ва асрори ҳикматро ба ту бифаҳмонад, зеро ки асли моҳияти он дучандон аст! Пас бидон, ки Худо баъзе аз гуноҳхоятро барои ту фаромӯш хоҳад кард.
7. Оё беинтиҳои Худоро метавонӣ дарёбӣ? Оё то ба ақсои умқи Қодир метавонӣ бирасӣ?
8. Он мисли баландиҳои осмон аст, – чӣ метавонӣ бикунӣ? Аз қаъри дӯзах чуқуртар аст, – чӣ метавонӣ бидонӣ?
9. Андозаи он аз замин дарозтар ва аз баҳр фарохтар аст.
10. Агар Ё гузашта равад, ва касеро бандӣ кунад, ва мардумро барои ҷазои вай ҷамъ оварад, – кист, ки Ёро боздорад?
11. Зеро ки Ё дурӯягонро медонад, ва чун бадири мебинад, оё ба он диққат намекунад?
12. Ва шахси ҷоҳил соҳибдил хоҳад шуд, ва мисли харкурраи ваҳшӣ бошад ҳам, одами дуруст хоҳад гардид.
13. Агар ту дили худро рост кунӣ, ва дастҳои худро сӯи Ё дароз кунӣ,
14. Агар ҷафоеро, ки дар дасти туст, дур кунӣ, ва ноинсофиро дар хаймаҳои худ ҷойгир накунӣ,
15. Ҳақиқатан он гоҳ чехраи худро хоҳӣ бардошт, бе он ки айбе дошта бошӣ, ва устувор хоҳӣ буд ва нахоҳӣ тарсид.
16. Зеро ки ту азоби худро фаромӯш хоҳӣ кард, онро мисли обе ки гузашта рафтааст, ба ёд хоҳӣ овард.
17. Ва умри ту аз пешингоҳ равшантар хоҳад шуд; баъзан тира шавад ҳам, мисли субҳ хоҳад гардид.
18. Ва дилпур хоҳӣ буд, зеро ки умеде ҳастӣ, ва гирду пешро аз назар гузаронда, дилпуруна хоҳӣ хобид.
19. Ва ором хоҳӣ хобид, ва чизе туро нахоҳад тарсонид, ва бисёр касон ба ту хушомад хоҳанд кард.
20. Вале чашмони бадкорон хира хоҳад шуд, ва паноҳгоҳ аз онҳо дур хоҳад шуд, ва умедашон фақат ҷон додан аст».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Айюб ба ҳар сеи онҳо ҷавоб мегардонад; ӯ ҳикмати худбоваронаи онҳоро рад мекунад.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Яқин аст, ки шумо гузини қавм ҳастед, ва ҳикмат бо шумо хоҳад мурд.
3. Ман низ мисли шумо соҳибдил ҳастам; аз шумо камтар нестам; ва кист, ки чунин чизҳоро надонад?
4. Ман барои ёрони худ хандахариш шудаам, – агарчи Худоро меҳонам, ва Ё ба ман ҷавоб медиҳад, – оре, хандахариш шудаам, агарчи росткор ва беайб ҳастам.
5. Ба фикри лоубол, масҳара барои мусибатзада аст, ва зарба барои касонест, ки пояшон лағчидааст.
6. Хаймаҳои торочгарон ором аст, ва онҳое ки Худоро ба ғазаб меоваранд, дар амният мебошанд, ки ҳар яке худои худро дар дасти худ доранд.
7. Валекин аз чорпоён бипурс, ва туро таълим хоҳанд дод, ва аз мурғони ҳаво бипурс, ва ба ту хабар хоҳанд дод;
8. Ё бо замин мусоҳиба намо, ва туро таълим хоҳад дод, ва моҳиёни баҳр ба ту ҳикоя хоҳанд кард.
9. Кадоме аз ҳамаи онҳо намедонад, ки дасти Парвардигор инро ба вучуд овардааст?
10. Ҷони тамоми мавҷудот ва рӯҳи тамоми навъи башар дар дасти Ёст.
11. Оё гӯш суҳанонро намесанҷад, чунон ки ком таъми хӯрокро фарқ мекунад?
12. Ҳикмат дар пирон аст, ва хирад дар умри дароз.
13. Ҳикмат ва қудрат дар Ёст, машварат ва хирад аз онҳо Ёст.
14. Инак, Ё вайрон мекунад, ва он чиз аз нав бино нахоҳад ёфт; касеро бандӣ мекунад, ва банди он кас кушода нахоҳад шуд.
15. Инак, обҳоро бозмедорад, ва хушк мешаванд, ва онҳоро сар медиҳад, ва заминро чаппаву роста мекунанд.
16. Қудрат ва ҳикмат аз онҳо Ёст, ғалаткунанда ва чағалатдиҳанда назди Ёст.
17. Ё мушовиронро бемулоҳиза мегардонад, ва доваронро саргаранг мекунад;

18. Бандҳои подшоҳонро мекушояд, ва бар камарҳошон миёнбанд мебандад;
19. Коҳинонро урён мегардонад, ва зӯроваронро вожгун мекунад;
20. Суханваронро аз забон маҳрум менамояд, ва зеҳни пиронро мерабояд;
21. Забуниро бар мирон фурӯ мерезад, ва камарбанди тавонгаронро суст мекунад;
22. Умқҳоро аз даруни торикӣ ошкор месозад, ва сояи маргро ба рӯшноӣ мебарорад;
23. Халқҳоро афзун мегардонад, ва онҳоро нобуд менамояд; халқҳоро вусъат медиҳад, ва тарки ватан мекунанд;
24. Сарварони қавми замиро аз ақл маҳрум менамояд, ва онҳоро дар биёбони бераҳа саргардон мекунад;
25. Дар торикӣ даст-дасткунон роҳ мераванд, ва рӯшноӣ нест; ва онҳоро мисли мастон сарсонӣ саргардон мекунад.

БОБИ СЕНЗДАҲУМ

Давоми нутқи Айюб.

1. Инак, ҳамаашро чашми ман дидааст, ва гӯши ман шунида, дарк намудааст.
2. Он қадар, ки шумо медонед, ман низ медонам; аз шумо камтар нестам.
3. Аммо ман мехоҳам ба Тавано сухан ронам, ва орзу дорам ба Худо исбот намоям.
4. Валекин шумо дурӯғ мебофед, ҳамаатон табибони беҳудагӯй ҳастед.
5. Кошки тамоман хомӯш менишастед! Ин барои шумо ҳикмат ҳисоб меёфт.
6. Пас, мазаммати маро бишнавед, ва ба эродҳои лабҳоям гӯш андозед.
7. Оё барои Худо ноинсофона сухан меронед? Ва аз барои Ё фиребгарона гап мезанед?

8. Оё барои Ў тарафдорӣ мекунад? Оё барои Худо муддаӣ мешавад?
9. Оё хуб мешавад, ки Ў шуморо таҳқиқ намояд? Оё Ўро фиреб мекунад, чунон ки инсонро фиреб мекунад?
10. Шуморо саҳт ҷазо хоҳад дод, агар рустӣ рӯйбинӣ кунад.
11. Оё бузургии Ў шуморо дар даҳшат нахоҳад андохт, ва тарси Ў шуморо фаро нахоҳад гирифт.
12. Ёдовариҳои шумо мисли хокистар аст; ҳисорҳои шумо ҳисорҳои гилин аст.
13. Назди ман хомӯш бошед, ва ман сухан хоҳам ронд, ва ҳарчи бар сарам ояд – ояд.
14. Барои чӣ гӯшти худро бо дандони худ бигамам ва ҷони худро ба кафи худ бигирам?
15. Инак, маро қатл кунад ҳам, ба Ў умед хоҳам баст, аммо беайбии роҳҳои худро пеши Ў исбот хоҳам кард.
16. Ин низ барои ман наҷот хоҳад буд, зеро ки дурӯя пеши Ў нахоҳад омад.
17. Сухани маро бо диққат бишнавед, ва фикри ман ба гӯшҳотон хоҳад расид.
18. Инак, ба мурофия оғоз намудаам; медонам, ки сафед хоҳам шуд.
19. Кист, ки тавонад ба ман муҳолифат кунад? Дар он сурат ҳоло хомӯш шуда, ҷон меодам.
20. Фақат ду чизро ба ман нақун, он гоҳ аз пеши Ту пинҳон нахоҳам шуд:
21. Дасти Худо аз ман дур кун, ва бигзор тарси Ту маро дар даҳшат наандозад.
22. Ва даъват намо, ва ман ҷавоб хоҳам дод, ё ки сухан ронам, ва ба ман ҷавоб гардон.
23. Гуноҳҳо ва хатоҳои ман чӣ қадар аст? Қиноят ва хатои маро ба ман маълум намо.
24. Ҷаро рӯи Худо пинҳон медорӣ, ва маро душмани Худо ҳисоб мекуни?
25. Оё барги пажмурдаро ба ҳарос меандозӣ, ва ҳаси хушкидаро таъқиб менамӣ?

26. Зеро ки талхиҳоро бар ман менависӣ, ва хатоҳои чавониамро насиби ман месозӣ,
 27. Ва пойҳои маро дар ишкел меандозӣ, ва ҳамаи роҳҳои маро мепой – кафи пойҳои маро пайгирӣ мекунӣ.
 28. Ва ин бечора мисли чизи пӯсида аз ҳам чудо мешавад, мисли либосе ки куя зада бошад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Давоми он.

1. Одамизод, ки аз зан зоида мешавад, рӯзҳояш кам ва азобаш бисёр аст:
2. Мисли гул месабзад ва пажмурда мешавад, ва мисли соя мегурезад ва боқӣ наместонад.
3. Оё бар чунин махлуқе чашмони Худо менигаронӣ, ва маро бо Худ ба муруфия мебарӣ?
4. Кист, ки тавонад аз чизи наҷис чизи поке берун оварад? Як нафар ҳам нест.
5. Агар рӯзҳои вай муайян ва шумораи моҳҳои вай назди Ту бошад, ва ҳадде барояш гузошта бошӣ, ки аз он наметавонад бигзарад, –
6. Аз вай рӯй гардон, то ки дам гирад ва рӯзашро мисли мардикоре ба анҷом расонад.
7. Барои дарахт умеди ҳаст: агар бурида шавад, боз хоҳад сабзид, ва наваҳои он нобуд нахоҳанд шуд;
8. Агар решаи он дар замин пир шуда, кундаи он дар хок бимирад,
9. Ҳамин ки бӯи об ба он бирасад, нашъунамо хоҳад ёфт, ва мисли ниҳоли нав шохаҳо хоҳад баровард.
10. Валекин мард мемирад, – ва нест мешавад, ва одам ҷон медиҳад, – ва қучост ӯ?
11. Чунон ки обҳо аз кӯл мераванд, ва дарё бе об монда, хушк мешавад,

12. Ончунон одамизод хобида, дигар намехезад; то даме ки осмон нест нашавад, бедор нахоҳанд шуд, ва аз хобашон сар нахоҳанд бардошт.

13. Кошки маро дар гӯр руст мекардӣ, то вақти фурӯ нишастани ғазабат пинҳон медоштӣ ва бароям мӯҳлате муайян намуда, пас аз он маро ба ёд меовардӣ!

14. Агар мард бимирад, оё боз зиндагӣ хоҳад кард? Дар тамоми рӯзҳои замони муайяни худ умедвор мешудам, то даме ки табдили ман фаро расад.

15. Маро даъват менамудӣ, ва ман ба Ту ҷавоб мегардондам; иштиёқманди амали дастҳои худ мегаштӣ,

16. Зеро ки он гоҳ қадамҳои маро дар шумор меовардӣ, ва хатои маро намепоидӣ;

17. Қинояти ман дар лӯлае сар ба мӯҳр мебуд, ва гуноҳи маро рӯпӯш мекардӣ.

18. Валекин, чунон ки кӯҳ афтада, гард-гард мешавад, ва кӯҳпора аз ҷои худ мечунбад;

19. Об сангҳоро месояд, чараёнҳояш хоки заминро шушта мебарад, ончунон Ту умеди инсонро несту нобуд мекунӣ.

20. Ёро ба сурати абадӣ мағлуб менамоӣ, ва меравад; рӯи ёро дигаргун месозӣ, ва ёро мефиристонӣ.

21. Писаронаш бой мешаванд, ва ӯ намедонад; ва ё ба хорӣ меафтанд, ва ӯ вазъияти онҳоро пайхас намекунад.

22. Аммо ҷисми ӯ бар ӯ дард мекунад, ва ҷони ӯ андаруни ӯ мотам мегирад».

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Нутқи дуюми Алифоз. Ӯ бартариш Айюбро аз ҷиҳати дониш ва таҷриба эътироф намекунад.

1. Ва Алифози Темонӣ ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Оё хирадманд бо дониши пуч ҷавоб медиҳад? Ва шиками худро аз боди шарқӣ пур мекунад?

3. Оё бо гапи номуносиб исбот менамояд? Ва бо суханоне ки аз онҳо ҳеҷ фоидае нест?

4. Лекин ту худотарсиरो поймол намудай, ва илтиҷоро пеши Худо кам кардай,
5. Зеро ки гуноҳи ту даҳони туро ёд додааст, ва ту забони хилагаронро хуш кардай.
6. Туро даҳонат айбдор мекунад, ва на ман; ва лабҳоят ба зидди ту гувоҳӣ менамояд.
7. Оё дар насли одамизод ту аввалин таваллуд ёфтаӣ? Ва ё пеш аз теппаҳо ба вучуд омадаӣ?
8. Оё рози Худоро шунидаӣ? Ва ҳикматро сӯи худ ҷалб намудай?
9. Чӣ медонӣ, ки онро мо надонем? Чӣ мефаҳмӣ, ки он назди мо набошад?
10. Ҷам мӯйсафед ва ҷам пиронсол дар байни мо ҳастанд, ки умрашон аз умри падари ту бузургтар аст.
11. Оё тасаллиҳои Худо барои ту кам аст? Ва сухане ки бо мулоимат ба ту гуфта мешавад?
12. Чаро дилат туро рабудаст? Ва чаро чашмонат аз хашм барқ мезанад?
13. Зеро ки рӯхи худро ба зиддӣ Худо нигаронидаӣ, ва аз даҳонат чунин суханонро мебарорӣ.
14. Инсон чист, ки покиза бошад? Ва оё зодаи зан росткор мешавад?
15. Инак, Ё ба покони Худ боварӣ надорад, ва осмон дар назараш пок нест,
16. Хусусан одамизод зишт ва фосид аст, ки ноинсофиро мисли об менӯшад.
17. Фикри худро ба ту изҳор менамоям, маро бишнава; ва он чи дидаам, ҳикоя мекунам,
18. Ки хирадмандон онро аз падарони худ ривоят кардаанд ва пинҳон надоштаанд,
19. Ки танҳо ба онҳо ин замин дода шуда буд, ва аз миёни онҳо бегонае нагузашта буд.
20. Бадкор дар тамоми рӯзҳои худ гирифтори сӯзу гудоз аст, ва солҳои башумор барои ситамгар таъин шудааст.

21. Садои даҳшатҳо дар гӯшҳои ӯст; дар ҳини осоиштагӣ торочгар ба сараш меояд;
22. Боварӣ надорад, ки аз торикӣ раҳо хоҳад шуд, ва ба гумонаш шамшер ӯро дар камин аст;
23. Барои порчаи ноне дарбадар гашта, мепурсад: "Қучост?" Медонад, ки назди ӯ рӯзи торикӣ муҳайёст.
24. Тангӣ ва мӯҳтоҷӣ ӯро дар даҳшат меандозад, мисли подшоҳе ки ба ҷанг тайёр шуда бошад, ӯро мағлуб месозад,
25. Зеро ки ӯ ба Худо дасти тааддӣ дароз кардааст ва ба Қодир густохӣ намудааст,
26. Гардандарозӣ карда, дар таҳти ҳалқаҳои ғафси ҷавшани худ бар ӯ тохт овардааст,
27. Чунки рӯи худро бо фарбеҳии худ пӯшондааст, ва камараш қабат-қабат ҷарбу бастааст;
28. Ва дар шаҳрҳои вайрон сокин хоҳад шуд, дар хонаҳои беодаме ки ба харобӣ маҳкум гардидаанд.
29. Ӯ бой нахоҳад шуд, ва сарваташ пайдор нахоҳад монд, ва молу мулкаш бар замин афзоиш нахоҳад ёфт;
30. Аз торикӣ халос нахоҳад шуд; ниҳолашро аланга хушк хоҳад кард, ва аз нафаси даҳони ӯ нобуд хоҳад шуд.
31. Бигзор ин одами гумроҳ ба батолат бовар накунад, зеро ки батолат мукофоти ӯ хоҳад шуд;
32. Пеш аз расидани рӯзаш нест хоҳад шуд, ва шоҳу баргаш сабзу хуррам нахоҳад буд;
33. Мисли тоқ ғӯраи худро хоҳад рехт, ва мисли зайтун муғҷаи худро хоҳад партофт;
34. Зеро ки хонадони дурӯя гирифтори бекасӣ хоҳад шуд, ва аҳли хонаи порахӯрро оташ нобуд хоҳад кард.
35. Онҳое ки ба хабосат ҳомила мешаванд, бадиरो мезоянд, ва шикамашон макрро тайёр мекунад».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ҷавоби чоруми Айюб. Ӯ ба Худо аз дӯстони худ, ки дар иштибоҳ афтодаанд, шикоят мекунад.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Чунин чизхоро аз ҳад зиёд шунидаам; ҳамаатон тасаллидиҳандагони ғамовар ҳастед.
3. Оё суханони пуч хотима хоҳад ёфт? Ва чист, ки туро ба ҷавоб гардондан водор менамояд?
4. Ман низ мисли шумо сухан мерондам, агар ҷони шумо ба ҷои ҷони ман мебуд; барои шумо суханон иншо мекардам, ва сари худро ба шумо меҷунбондам;
5. Бо даҳони худ шуморо далер менамудам, ва тасаллии лабҳоям дарди шуморо сабук мекард.
6. Агар сухан ронам, дардам сабук намешавад, ва агар хомӯш монам, ҷӣ дарде аз ман дур мешавад?
7. Аммо акнун Ё маро бетоқат кардааст. Тамоми хонадони маро Ту нобуд намудай,
8. Ва ҷисми маро пурчин кардай, ки ин бар зидди ман шоҳид шудааст; ва лоғарии ман бар ман бархоста, дар пеши ман гувоҳӣ медиҳад.
9. Ғазаби Ё маро медарад ва бо ман душманӣ дорад; дандонҳои Худро бар ман ғичиррос мезанонад. Душманам чашмонашро ба ман ало мекунад.
10. Мардон даҳони худро бар ман воз кардаанд, бо суханони нангин рухсорҳоямро мезананд; бар қасди ман забон як кардаанд.
11. Худо маро ба ноинсофон таслим намудааст, ва ба дасти бадкорон маро супурдааст.
12. Ором будам, ва Ё маро пора-пора кардааст, ва аз гарданам дошта, маро шикастааст, ва маро барои Худ ҳадаф қарор додааст.
13. Камонандозони Ё маро ихота кардаанд. Гурдаҳоямро реш мекунанд, ва раҳми Ё намеояд; захираи маро бар замин мерезад;
14. Дар ман раҳна бар раҳна мекушояд, мисли баҳодуре бар ман тохт меоварад.
15. Бар пӯсти худ палос дӯхтаам, ва шохи худро дар хок гузоштаам.

16. Рӯи ман аз гиря суп-сурх шудааст, ва бар миҷғони ман сояи марг аст,
17. Гарчанде ки ҳеҷ ситаме дар дасти ман нест, ва дуои ман покиза аст.
18. Эй замин! Хуни маро рӯпӯш накун, ва бигзор дар умқи ту барои ғиғони ман ҷое набошад.
19. Инак, алҳол низ Гувӯҳи ман дар осмон аст, ва Шоҳиди ман дар арши аъло!
20. Маро масҳара мекунад, эй дӯстонам! Чашми ман сӯи Худо ашк мерезад,
21. То ки Ё байни мард ва Худо доварӣ намояд, чунон ки байни одамизод ва ёри вай аст.
22. Зеро ки солҳои андак ба охир мерасад, ва ман ба роҳи бебозгашт хоҳам рафт.

БОБИ ҲАБДАҲУМ

Давоми нутқи Айюб.

1. Рӯҳи ман пажмурда шудааст, рӯзҳои ман ба поён мерасад, қабристон барои ман муҳайёст.
2. Ба ростӣ, масҳаракунандагон гирдогирди мананд, ва чашми ман дар талхгӯиҳои онҳо сокин аст.
3. Гарав гузошта, пеши Худ ба ман зомин шав! Вагарна, кист, ки барои ман дасти паймон диҳад?
4. Зеро ки дили онҳоро аз хирад ниҳон доштаӣ, бинобар ин онҳоро баланд нахоҳӣ бардошт.
5. Касе ки ёронашро ба сони нахчир таслим мекунад, чашмони бачагонаш сиёҳ меравад.
6. Худо маро вирди забони мардум гардондааст, ва ман касе шудаам, ки ҳама ба рӯяш туф мекунанд.
7. Ва чашми ман аз ғусса хаста шудааст, ва тамоми баданам мисли соя гардидааст.
8. Росткорон дар ин бора ҳайрон хоҳанд шуд, ва бегуноҳ бар дурӯя ба ғазаб хоҳад омад.

9. Вале росткор дар роҳи худ устувор хоҳад буд, ва каси покизадаст боз ҳам қавӣ хоҳад шуд.
10. Валекин ҳамаатон метавонед бозгашта биёед, ва дар миёни шумо хирадманде нахоҳам ёфт.
11. Рӯзҳоям гузаштаанд, андешаҳоям, – орзуҳои дилам, – барбод рафтаанд.
12. Шабро меҳоҳанд ба рӯз мубаддал кунанд, нурро ба торикӣ наздик оваранд.
13. Агар умед кунам, ки дӯзах хонаи ман аст, ва дар торикӣ бистари худро андозам,
14. Агар ба гӯр гӯям: "Ту падари ман ҳастӣ", ва ба кирм гӯям: "Ту модар ва хоҳари ман ҳастӣ", –
15. Пас, умеди ман кучост? Ва кист, ки умеди маро дида бошад?
16. Он ба дарвозаи дӯзах фуру хоҳад рафт, вақте ки якчоя дар хок фуруд оем».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Нутқи дуюми Билдод. Ӯ ногузир будани ҳалокати бадкоронро қайд менамояд.

1. Ва Билдоди Шуҳӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «То ба кай ба суҳанон идома хоҳӣ дод? Аввал мулоҳиза кунед, ва баъд суҳан хоҳем ронд.
3. Чаро мисли чорпое ҳисоб ёбем ва дар назари шумо кундзехн намоем?
4. Эй, ки чони худро дар ғазаби худ медарӣ! Наход ки барои ту замин хароб шавад, ва кӯҳпора аз ҷояш кӯч кунад?
5. Бо вучуди ин, нури бадкорон хомӯш хоҳад шуд, ва шарораи оташи онҳо рӯшноӣ нахоҳад дод.
6. Дар хаймаи ӯ нур тира хоҳад гардид, ва чароғаш бар ӯ хомӯш хоҳад шуд.
7. Қадамҳои пурзӯри ӯ танг хоҳанд шуд, ва машвараташ ӯро вожгун хоҳад кард.

8. Зеро ки бо пойҳояш дар дом хоҳад афтод, ва бар рӯи тӯр роҳ хоҳад рафт.
9. Тузоқ пошнаи ӯро хоҳад қапид, ва қапқон ӯро сахт нигоҳ хоҳад дошт.
10. Чела барояш бар замин ниҳон аст, ва чапарак барояш дар сари роҳ.
11. Аз ҳар тараф даҳшатҳо ӯро хоҳанд тарсонид, ва дар ҳар қадамаш ӯро таъқиб хоҳанд кард.
12. Насли ӯ гуруснагӣ хоҳад кашид, ва ҳалокат барои афтодани ӯ тайёр аст;
13. Узвҳои бадани ӯро хоҳад хӯрд: нахустзодаи марг узвҳои ӯро хоҳад хӯрд.
14. Аз хаймаи ӯ, ки паноҳгоҳи ӯст, ронда хоҳад шуд, ва сӯи подшоҳи даҳшатҳо бурда хоҳад шуд.
15. Дар хаймаи ӯ, ки дигар аз онӣ ӯ набошад, даҳшатҳо сокин хоҳанд шуд; бар манзили ӯ кибрит боронида хоҳад шуд.
16. Решаҳои ӯ аз зер хушк хоҳанд шуд, ва шоху барги ӯ аз боло бурида хоҳанд шуд.
17. Зикри ӯ аз замин нобуд хоҳад шуд, ва номи ӯро бар рӯи саҳро касе нахоҳад хонд.
18. ӯро аз рӯшноӣ ба торикӣ хоҳанд ронд, ва аз дунё дур хоҳанд кард.
19. Дар оилаи ӯ на аберае ӯро хоҳад буд ва на наберае; ва дар иқоматгоҳҳои ӯ касе боқӣ нахоҳад монд.
20. Аз рӯи ӯ ғарбиён ҳайрон хоҳанд монд, ва шарқиён ба даҳшат хоҳанд афтод.
21. Ба ростӣ чунинанд манзилҳои каси ноинсоф, ва ҳамин аст макони касе ки Худоро намешиносад».

БОБИ НҶЗДАҲУМ

Ҷавоби панҷуми Айюб; бузургии бовари ӯ.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «То ба кай чони маро андӯхгин мекунед? Ва маро бо суханон озор медихед?

3. Ин даҳ маротиба аст, ки маро маломат менамояд, ва шарм надошта, ба ман дуруштӣ мекунад.
4. Ва агар ҳақиқатан ғалат карда бошам, ғалатам бо ман мондааст.
5. Агар ҳақиқатан бар ман такаббур карданӣ ва нанги маро ба ман нишон доданӣ бошад,
6. Пас бидонед, ки Худо дар ҳақиқи ман қасдорӣ намудааст ва бо тӯри Худ маро печонда гирифтааст.
7. Инак, аз дасти зулм фарёд мекашам, ва ҷавобе нест; барои ёрӣ дод мезанам, ва додрасие бароям нест.
8. Роҳи маро тавора кашадааст, ва ман наметавонам гузарам; ва бар роҳҳои ман торикӣ афкандааст.
9. Қаллоли маро аз ман кашада гирифтааст, ва тоҷи сари маро дур кардааст.
10. Маро гирдогирд хароб кардааст, ва ман набуд мешавам; ва умеди маро, мисли дарахте, решақан кардааст.
11. Ғазаби Худо бар ман афрӯхтааст, ва маро душмани Худ ҳисоб кардааст.
12. Фавҷҳои Ё якҷоя меоянд, ва роҳи худро сӯи ман кушодаанд, ва гирдогирди хаймаи ман ҷойгир шудаанд.
13. Бародаронамро аз ман дур кардааст, ва ошноҳоям аз ман тамоман бегона шудаанд.
14. Ақрабоям маро тарк намудаанд, ва ошноҳоям маро фаромӯш кардаанд.
15. Меҳмонони хонаам ва канизонам маро бегона ҳисоб мекунад: дар назари онҳо ғариб шудаам.
16. Ғуломи худро меҳонам, ва ҷавоб намедихад, агарчи бо даҳони худ ӯро зорӣ мекунам.
17. Нафаси ман барои занам нафратангез шудааст, ва зории ман барои бародаронам.
18. Бачаҳои кӯча низ аз ман нафрат доранд; Вақте ки меҳезам, зидди ман гап мезананд.
19. Ҳамаи маҳрамони розам аз ман безор шудаанд, ва онҳое ки дӯст медоштам, ба ман зид шудаанд.

20. Устухонам ба пӯсти баданам часпидааст, ва фақат бо вораи дандонҳоям мондаам.
21. Ба ман лутф намоед, ба ман лутф намоед шумо, эй ёронам! Зеро ки дасти Худо бар ман зарба расондааст.
22. Чаро мисли Худо маро таъкиб мекунед ва аз гӯшти ман сер намешавед?
23. Кошки суҳанонам навишта мешуд! Кошки дар китобе дарҷ меёфт!
24. Кошки бо қалами оҳанин ва қалъагӣ бар кӯхпорае ба сурати абадӣ канда мешуд!
25. Ва ман медонам, ки фидиягузори ман зинда аст, ва дар замони охир бар замин хоҳад бархост.
26. Вале агарчи пӯсти ман пӯсида гардад, ман дар ҷисми худ Худоро мебинам.
27. Ёро ман барои худ мебинам, ва ҷашмонам ба Ё менигарад, ва на ҷашми бегонае; гурдаҳоям андаруни ман талаф шудаанд.
28. Аммо агар бигӯед, ки "чӣ сон ёро таъкиб кунем?", ва қарор диҳед, ки решаи бадӣ дар ман аст, –
29. Пас, шумо аз шамшер тарсон бошед, зеро ки зарбаҳои шамшер хашмовар аст, то бидонед, ки доварӣ ҳаст».

БОБИ БИСТУМ

Нутқи дуҷуми Сӯфор дар бораи бебақоии бахти бадкорон.

1. Ва Сӯфори Наъмотӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Аз он сабаб андешаҳоям маро ба ҷавоб гардондан таҳрик медиҳад, ки ман таҳқирро ҳис кардам:
3. Мазаммати пурмаломатро дар ҳаққи худ шунидам, ва рӯҳе аз даруни хирадам маро водор менамояд, ки ба ту ҷавоб диҳам.
4. Оё инро аз қадим надонистай, аз замоне ки одамизод бар замин пайдо шудааст,
5. Таронасароии бадкор кӯтоҳмуддат аст, ва шодии риёкор ба як тарфатулайн аст?

6. Ҳарчанд ки бузургияш то ба осмон баланд гардад, ва сараш ба абрҳо бирасад,
7. Мисли наҷосаташ абадан нест хоҳад шуд; онҳое ки ўро дида буданд, хоҳанд гуфт: "Ў кучост?"
8. Мисли хоб хоҳад парид, ва ўро нахоҳанд ёфт, ва мисли рӯъёи шаб аз назар ғойб хоҳад шуд.
9. Чашме ки ўро дида буд, дигар нахоҳад дид, ва маконаш дигар ба ў нахоҳад нигарист.
10. Писаронаш ба бенавоён мувосо хоҳанд дод, ва дастҳояш сарвати ўро гардонда хоҳанд дод.
11. Устухонҳояш, ки пур аз қуввати ҷавонии ўст, бо ў дар хок хоҳанд хобид.
12. Агарчи дар даҳони ў бадӣ ширин аст, ва онро дар таги забонаш ниҳон мекунад,
13. Ва онро дарег дошта, тарк намекунад, ва онро дар лунчи худ нигоҳ медорад, –
14. Хўроки ў дар шикамаш табдил ёфта, андаруни ў мисли заҳри гурзаҳо хоҳад шуд.
15. Сарватеро, ки фурӯ бурда буд, қай хоҳад кард: онро Худо аз шиками ў бадар хоҳад ронд.
16. Ў заҳри гурзаҳоро хоҳад макид; забони афъӣ ўро хоҳад кушт.
17. Ў чӯйборро нахоҳад дид: дарёҳо ва чӯйҳои асал ва қаймоқро.
18. Дороии худро хоҳад баргардонид, ва онро фурӯ нахоҳад бурд; сарваташ ҳарчанд бузург бошад ҳам, аз он шод нахоҳад шуд.
19. Зеро ки ў бар бенавоён зулм карда, онҳоро партофтааст; хонаеро, ки бино накардааст, тороч намудааст.
20. Чунки дар шиками худ сериро надонистааст; аз бору буди худ чизеро халос нахоҳад кард.
21. Аз пурхӯрии ў чизе боқӣ наместонад, пас нозу неъматии ў пойдор нахоҳад буд.
22. Вақте ки ҳавасҳояш пурра ба иҷро расад, ў ба танг хоҳад омад; ҳар дасти ситамкаш бар ў хоҳад бархост.

23. Чун шикамашро пур кардан хоҳад, Худо шиддати ғазаби Худро бар \bar{u} равона хоҳад кард, ва онро мисли борон бар \bar{u} меборонад.

24. Агар аз яроқи оҳанин гурезад, камони мисин \bar{u} ро шикоф хоҳад кард:

25. Қисмашро шикофта, аз тахтапушташ берун хоҳад омад, ва барқи синон аз захраи \bar{u} хоҳад гузашт; даҳшатҳо \bar{u} ро фаро хоҳанд гирифт.

26. Тамоми торикӣ барои паноҳкардагони \bar{u} муҳайёст; оташе ки касе надамида бошад, \bar{u} ро хоҳад хӯрд ва он чиро, ки дар хаймаи \bar{u} боқист, нобуд хоҳад кард.

27. Осмон гуноҳи \bar{u} ро ошкор хоҳад кард, ва замин ба муқобили \bar{u} хоҳад бархост.

28. Ҳосили хонаи \bar{u} нобуд хоҳад шуд: дар рӯзи ғазаби \bar{U} барбод хоҳад рафт.

29. Чунин аст қисмати одами бадкор аз ҷониби Худо, ва насиби \bar{u} аз ҷониби Тавоно».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ҷавоби шашуми Айюб. Хушбахтии бадкорон баъзан вақти бисёр давом мекунад, то даме ки ба доварию Худо дучор оянд.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Сухани маро бо диққат бишнавед, ва ин барои ман тасаллиҳои шумо хоҳад буд.

3. Маро тоқат кунед, ва ман сухан хоҳам ронд; ва баъд аз сухан ронданам тамасхур намо.

4. Оё шикоятам ба зидди одамест, ки мисли ман бошад? Ва чаро ман бесабрӣ накунам?

5. Ба ман назар кунед ва ҳайрон шавед, ва даст бар даҳон бимонед.

6. Ман низ, чун ба ёд оварам, ба ҳаяҷон меоям, ва қисми маро ларза мегирад.

7. Чаро бадкорон зинда мемонанд, ба пирӣ мерасанд ва сарват афзун мекунанд?

8. Наслашон ба хузури онҳо, бо онҳо сиҳат саломат аст ва авлодашон пеши назари онҳост.
9. Хонаҳошон аз тарс эмин аст, ва асои Худо бар онҳо нест.
10. Нарговашон бордор мекунад, ва зоеъ намеравад; модаговашон мезояд, ва гӯсолаи он нобуд намешавад.
11. Кӯдакони худро мисли рамае мефиристанд, ва бачаҳои онҳо рақс мекунанд.
12. Бо даф ва барбат месароянд, ва бо садои най дилхушӣ мекунанд.
13. Рӯзҳои худро дар хушбахтӣ мегузаронанд, ва ба як тарфатулғайн ба қабр фуруд меоянд.
14. Ва ба Худо мегӯянд: "Аз мо дур шав! Ба донишгари роҳҳои Ту хоҳиш надорем.
15. Тавоно кист, ки Ёро парастӣш кунем? Ва чӣ фоида дорад, ки ба Ё илтиҷо намоем?"
16. Инак хушбахтияшон дар дасти онҳо нест. Машварати бадкорон аз ман дур бод!
17. Оё бисёр воқеъ шудааст, ки чароғи бадкорон хомӯш бошад, ва ҳалокаташон бар сарашон омада бошад, ва Ё дар ғазаби Худ азобҳоро насиби онҳо гардонда бошад?
18. Оё онҳо мисли хасе пеши бод гардидаанд? Ва мисли қаҳе ки гирдбод гирифта мебарад?
19. Мегӯед, ки "Худо чафои варо барои фарзандони вай саришта хоҳад кард". Бигзор Ё худи вайро сазо диҳад, то ки вай инро бидонад,
20. Чашмонаш мусибати вайро бубинад, ва худаш аз чоми ғазаби Тавоно бинӯшад,
21. Зеро ки баъд аз мурданаши вайро дар хонааш чӣ ҳолате ҳаст, дар сурате ки шумораи моҳояш ба охир расидааст?
22. Оё Худоро дониш омӯхтан мумкин аст, дар сурате ки Ё бар нуфуси улвӣ доварӣ мекунад?
23. Яке дар айни бардамии худ мемирад, дар ҳолате ки тамоман хотирчамъ ва осуда аст;
24. Зарфҳояш пур аз шир аст, ва мағзу устухонҳояш тару тоза аст.

25. Вале дигаре дар талхии чон мемирад, дар ҳолате ки аз некӯӣ лаззат набурдааст.
26. Онҳо якҷоя дар хок мехобанд, ва кирмҳо онҳоро рӯпӯш мекунад.
27. Инак фикрҳои шуморо медонам, ва дасисаҳоеро, ки дар ҳақиқи ман ноҳақ андешидаед.
28. Зеро ки мегӯед: "Кучост хонаи наҷиб? Ва кучост хаймаи масканҳои шарирон?"
29. Оё аз сайёҳон напурсидаед, ва далелҳои онҳоро наметавонед рад намоед,
30. Ки бадкор дар рӯзи мусибат нигоҳ дошта мешавад, ва дар рӯзи ғазаб ба паноҳгоҳе бурда мешавад?
31. Кист, ки тавонад роҳи ӯро дар пеши ӯ мазаммат намояд? Ва кист, ки ӯро барои кардаи ӯ сазо диҳад?
32. Ва ӯ ба гӯристон бурда мешавад, ва дар мазораш ниғаҳбоне гузошта мешавад.
33. Кулӯхҳои водӣ барои ӯ ширин аст, ва аз қафояш тӯдаи мардум гусел мекунанд, ва пешопеши ӯ онҳо сону шумор надоранд.
34. Пас, чӣ гуна маро бо суҳанони пуч тасаллӣ медиҳед, дар сурате ки аз ҷавобҳои шумо фақат хиёнат боқӣ мондааст?»

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Нутқи сеюми Алифоз. Ӯ мисли пештара Айюбро гуноҳкор мешуморад.

1. Ва Алифози Темонӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Оё мард ба Худо ғоида мерасонад? Албатта, соҳибфаҳм фақат ба худаш ғоида мерасонад.
3. Оё ба ин ки ту росткор бошӣ, Тавоноро ҳоҷате ҳаст? Ва оё Ӯро ғоидае ҳаст аз он ки ту роҳҳои худро беайб созӣ?
4. Оё аз боиси худотарсии ту Ӯ туро азоб медиҳад? Бо ту ба муруфиа меояд?
5. Оё бадкориҳои ту бузург нест? Ва гуноҳҳои ту бепоён нестанд?

6. Зеро ту аз бародарони худ ноҳақ гарав гирифтаӣ, ва либоси бараҳнагонро кашадаӣ.
7. Ба ташна об надодаӣ, ва аз гурусна нонро дарег доштаӣ.
8. Вале шахси муштзӯр соҳиби замин буд, ва олимақом дар он сокин мешавад.
9. Бевазанонро дастхолӣ фиристодаӣ, ва бозувони ятимон шикаста шудаанд.
10. Бинобар ин гирдогирди ту домҳост, ва тарси ногаҳонӣ туро дар изтироб андохтааст,
11. Ё торикӣ, ки чизеро дар он намебинӣ, ва оби фаровон туро пӯшонидаст.
12. Худо, охир, дар афрои осмон аст; ба сари ситораҳо бингар: чӣ гуна онҳо баланданд!
13. Вале ту мегӯӣ: "Худо чӣ медонад? Оё Ё метавонад аз миёни тирагӣ доварӣ намояд?"
14. Абрҳо пардаи Ёст, ва Ё намебинад, ва дар гунбази осмон гардиш мекунад".
15. Оё ту роҳи қадимиёро пайравӣ менамоӣ, ки мардуми бадкирдор бо он равона буданд,
16. Ва онҳо бемаҳал маҳкум гардиданд, ва бунёдашон ба нахре мубаддал шуд?
17. Чунки ба Худо гуфтанд: "Аз мо дур шав! Ва Тавоно ба мо чӣ метавонад бидунад?"
18. Ва ҳол он ки Ё хонаҳошонро аз нозу неъмат пур карда буд. Машварати бадкорон аз ман дур бод!
19. Одилон инро дида, шод шуданд, ва бегуноҳ онҳоро тамасхур кард:
20. "Оё муҳолифони мо нобуд нашудаанд, ва бақияи онҳоро оташ хӯрдааст".
21. Пас, бо Ё мувофиқат намо, ва саломат бош; ба ин тариқ ба некӯӣ ноил хоҳӣ шуд.
22. Аз даҳони Ё таълимот биомӯз ва гуфтори Ёро дар дили худ ҷойгир намо.
23. Агар ба Тавоно бозгашт намоӣ, бино хоҳӣ ёфт, ба шарте ки ноинсофиро аз хаймаи худ дур созӣ,

24. Ва хазинаи тиллоро дар хок ва зари Ўфирро дар сангҳои селобҳо андозӣ, –
25. Он гоҳ Тавоно хазинаҳои тиллои ту ва нукраи хушбӯӣ барои ту хоҳад буд,
26. Зеро ки он вақт аз Тавоно шодкомӣ хоҳӣ ёфт, ва рӯи худро сӯи Худо хоҳӣ бардошт.
27. Сӯи Ў дуо хоҳӣ гуфт, ва Ў ба ту ҷавоб хоҳад дод, ва ту назрҳои худро иҷро хоҳӣ кард.
28. Ва чизеро ният кунӣ, ва он барои ту ба амал хоҳад омад, ва бар роҳҳои ту рӯшноӣ хоҳад дурахшид.
29. Агар сарпаст кунанд, хоҳӣ гуфт: "Баландӣ бидеҳ!", ва Ў сархамро наҷот хоҳад дод;
30. Он касро низ, ки бегуноҳ набошад, раҳо хоҳад кард, ва ба ту файли покии дастҳои ту вай раҳо хоҳад шуд».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Ҷавоби ҳафтуми Айюб: ӯ муштоқи Худои Ҳай аст.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Имрӯз низ гилаи ман талх аст, чунки зарбаи дасти Ў аз оҳу воҳи ман сахттар аст.
3. Кошки медонистам, ки Ўро аз кучо ёбам, то ки пеши тахти Ў биёям!
4. Даъвои худро ба хузури Ў пешниҳод менамунам, ва даҳонамро аз далелҳо пур мекардам.
5. Суханонеро, ки ба ҷавоби ман мегуфт, медонистам, ва он чи ба ман мегуфт, мефаҳмидам.
6. Оё бо қуввати азими Худ бо ман ҷидол менамуд? Не! Балки ба ман диққат меод.
7. Он гоҳ росткор ба Ў исбот мекард, ва ман аз дасти Довари худ ба сурати абадӣ раҳой меёфтам.
8. Инак, ба тарафи шарқ меравам, вале Ў ёфт намешавад, ва ба тарафи ғарб, – вале Ўро пайхас намекунам;

9. Ба тарафи шимол, вақте ки ӯ ҳаракат мекунад, – ӯро намебинам; ба тарафи ҷануб, вақте ки ӯ рӯ меоварад, – ӯро мушоҳида намекунам.
10. Зеро роҳеро, ки бар он истодаам, ӯ медонад; агар маро меозмуд, мисли тилло мебаромадам.
11. Пои ман пайи қадами ӯро гирифта рафтааст: роҳи ӯро нигоҳ доштаам, ва аз он сар натофтаам.
12. Аз ҳукми лабҳои ӯ дур нашудаам; суханони даҳони ӯро бештар аз ротибаи худ ниҳон доштаам.
13. Валекин ӯ якраӣ аст, ва кист, ки ӯро баргардонад? Ва он чи дили ӯ хоҳад, ба ҷо меоварад
14. Ҳамин тавр ӯ муқаддаротро дар ҳақи ман анҷом медиҳад: ва мисли ин назди ӯ бисёранд.
15. Бинобар ин аз хашми ӯ ба ҳарос меафтам; вақте ки мулоҳиза мекунам, аз ӯ метарсам.
16. Худо дар дили ман ваҳм андохтааст, ва Тавоно маро ҳаросон кардааст,
17. Зеро ки на аз ториқӣ кори ман тамом шудааст, ва на аз дидори ман, ки онро зулмот пӯшондааст.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Чаро аз ҷониби Тавоно вақтҳо таъин карда нашудаанд? Ва чаро донандагони ӯ рӯзҳои ӯро намебинанд?
2. Марзаҳоро мекӯчонанд; рамаро медузданд ва мечаронанд.
3. Хари ятимонро гирифта мебаранд; наргови бевазанро ба гарав мегиранд.
4. Бенавоёнро аз роҳ мегурезонанд: мазлумони замин якҷоя пинҳон мешаванд.
5. Инак онҳо, мисли харони ваҳшӣ дар биёбон, ба фаъолияти худ берун омада, хӯроки худро ҷустуҷӯ мекунанд: дашт ба ҳар яке барои бачагонаш ризқу рӯзӣ мерасонад.
6. Дар саҳро хӯшаҳои бо алаф омехтаро медараванд, ва ангури дерпази тоқзори бадкорро мечинанд.

7. Бараҳна мехобанд, бе он ки либосе дошта бошанд, ва дар сармо онҳоро рӯпӯше нест.
8. Аз бориши кӯҳсор тар мешаванд, ва азбаски паноҳгоҳе надоранд, кӯҳпораро ба оғуш мегиранд.
9. Ятимро аз пистон чудо карда мебаранд, ва бачаи мискинро ба гарав мегиранд.
10. Онҳоро водор мекунанд, ки бараҳна, бе либос роҳ раванд; ва гуруснагон бандҳои гандумро мебардоранд;
11. Дар миёни деворҳо равған мекашанд; дар чархуштҳо ангур зер мекунанд, ва ташна мемонанд.
12. Аз даруни шаҳр мардум ғиғон мекашанд, ва чони маҷрӯҳон истиғоса мебаранд, вале Худо инро мазаммат намекунад.
13. Инҳо аз ҷумлаи душманони рӯшноӣ мебошанд, тариқҳои онро эътироф намекунанд, ва дар роҳҳои кадам намегузоранд:
14. Қотил пеш аз дамидани субҳ меҳезад, мискин ва бенаворо мекушад, ва шабона бо дӯзди машғул мешавад.
15. Чашми зинкор низ мунтазири бегоҳирӯзист, вай мегӯяд: "Чашми касе маро нахоҳад дид", – ва ба рӯяш ниқоб мепӯшад,
16. Дар торикӣ ба хонаҳо нақб меканад. Рӯзона худро пинҳон медоранд, рӯшноиро намедонанд.
17. Зеро субҳ барои ҳамашон сояи марг аст, чунки воҳимаҳои сояи маргро мешиносанд.
18. Вай бар рӯи об сабук аст; қисмати вай бар замин нафрин аст: ба роҳи тоқзор дигар рӯ нахоҳад овард.
19. Чунон ки хушкӣ ва гармӣ оби барфро фурӯ мебаранд, ончунон дӯзах гуноҳкоронро.
20. Батн варо фаромӯш хоҳад кард; кирм аз вай лаззат хоҳад бурд; вай дигар зикр нахоҳад ёфт; ва ноинсофӣ мисли дарахт хоҳад шикаст.
21. Вай ба зани бепарзанде ки назоидааст, ситам мекунад, ва ба бевазан некӣ намекунад.
22. Вай баҳодуронро низ бо қуввати худ мағлуб менамояд; вай бармеҳезад, ва ҳеч кас дар ҳаёти худ эмин нест.

23. Ба вай ӯ амният мебахшад, ва бар он вай така мекунад; ва чашмони ӯ бар роҳҳои онҳост.

24. Ба пояи ӯ мерасанд, – ва ба як тарфатулғайн нест мешаванд; ва ба залолат афтода, мисли ҳама пажмурда мегарданд, ва мисли сари хӯша бурида мешаванд.

25. Ва агар чунин набошад, кист, ки тавонад маро такзиб кунад, ва сухани маро ҳечу пуч гардонад?»

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Нутқи сеюми Билдод: инсон ба ҳузури Худо чист?

1. Ва Билдоди Шухӣ ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Ҳукмронӣ ва тарс дар ӯст; дар афрозҳои Худ осоиштагӣ ба вучуд меоварад.

3. Оё фавҷҳои ӯ шумор доранд? Ва кист, ки нури ӯ бар вай набаромада бошад?

4. Вале инсон чӣ гуна назди Худо росткор шавад? Ва зодаи зан чӣ гуна пок бошад?

5. Инак, ҳатто моҳ чандон рӯшноӣ намедихад, ва ситорагон дар назари ӯ пок нестанд,

6. Хусусан инсон, ки мисли кирм аст, ва писари одам, ки мисли митта аст».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ҷавоби ҳаштуми Айюб: нутқи Билдод метавонад касро ба ноумедӣ дучор созад, лекин Айюб ба Худо имон меоварад.

1. Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Чӣ гуна ту ба бекуватте мадад расондӣ, ва бозуи бемаҷолеро раҳо кардӣ!

3. Чӣ гуна ту ба беҳикмате машварат додӣ, ва ҳақиқати ҳолро ба хубӣ фаҳмондӣ!

4. Барои кӣ ин суханонро гуфтӣ? Ва рӯҳи кист, ки аз ту берун омад?

5. Арвоҳи мурдагон дар зери об, ва сокинони он ба ларза меоянд.
6. Дӯзах пеши назари Ё барахна аст, ва барои асфалуссофилин рӯпӯше нест.
7. Шимолро бар холиғӣ мегустаронад, заминро бар нестӣ меовезад.
8. Обро дар абрҳои Худ банд мекунад, ва ҳеҷ саҳобе зери он намекафад.
9. Рӯи тахти Худро мепӯшонад, абри Худро бар он паҳн мекунад.
10. Хате бар рӯи об мекашад, то ба ҳадди рӯшноӣ ва торикӣ.
11. Сутунҳои осмон ба ларза меоянд, ва аз итоби Ё ба даҳшат меафтанд.
12. Бо қуввати Худ баҳрро ба шӯр меоварад, ва бо хиради Худ аждарро захмдор мекунад.
13. Аз рӯҳи Ё осмон шукӯҳ ёфтааст; дасти Ё мори аждари болдорро нобуд кардааст.
14. Инак, инҳо ҳиссаест аз роҳҳои Ё; ва чӣ сухани андаке дар ҳаққи Ё шунидаем! Вале раъди қудрати Ёро кист, ки тавонад пай барад?»

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Ва Айюб нутқи худро давом дода, гуфт:
2. «Қасам ба ҳаёти Худо, ки Ё маро аз адлу инсоф маҳрум намудааст, ва ба ҳаёти Тавоно, ки ҷони маро талх кардааст,
3. Ки то даме ки ҷони ман дар тани ман аст, ва нафаси Худо дар димоғи ман аст,
4. Лабҳоям ноинсофона сухан нахоҳад ронд, ва забонам дурӯғ нахоҳад гуфт!
5. Ҳошо, ки ман шуморо ҳақ шуморам: то дами мурданам нахоҳам гузошт, ки беайбии маро аз ман дур кунед.
6. Адли худро маҳкам нигоҳ доштаам, ва онро тарк нахоҳам кард; дили ман аз аввали ҳастиям маро мазаммат накардааст.

7. Душмани ман мисли бадкор хоҳад буд, ва мухолифи ман мисли ноинсоф.
8. Зеро дурӯя чӣ умеде дорад, вақте ки Худо ўро нобуд мекунад, вақте ки ҷони ўро мегирад?
9. Оё Худо фарёди ўро хоҳад шунид, вақте ки мусибате ба сари ў ояд?
10. Оё ў аз Тавоно шодкомӣ хоҳад ёфт, ва ҳар вақт Худоро хоҳад хонд?
11. Он чиро, ки дар дасти Худост, ба шумо таълим хоҳам дод; он чиро, ки аз ҷониби Тавоно аст, ниҳон нахоҳам кард.
12. Инак, шумо ҳамаатон инро дидаед; ва чаро чунин суханони хушкухолоӣ мегӯед?
13. Чунин аст насибаи одами бадкор аз ҷониби Худо, ва меросе ки золимон аз Тавоно пайдо мекунанд.
14. Агар фарзандони ў бисёр шаванд, тўъмаи шамшер хоҳанд шуд; ва авлоди ў аз нон сер нахоҳанд шуд.
15. Бақияи онҳо аз марг дар гӯр хоҳанд шуд; ва беваашон гиря нахоҳанд кард.
16. Агар ў нуқраро мисли хок чамъ оварад, ва либосро мисли гил тайёр кунад, –
17. Ў тайёр мекунад, вале онро росткор хоҳад пӯшид, ва нуқраро бегуноҳ мерос хоҳад гирифт.
18. Хонаи худро ў мисли куя бино мекунад, ва мисли соябоне ки ниғаҳбон месозад.
19. Сарватдор хоб меравад, вале дигар чунин нахоҳад буд: чашмони худро мекушояд, – ва сарваташ нест шудааст.
20. Даҳшатҳо мисли об ўро фаро мегиранд; шабона ўро тундбод мерабояд.
21. Боди шарқӣ мебардорад, ва меравад; ва ўро аз маконаш лесида мебарад.
22. Ва бар ў тир меандозад, ва дарег намедорад, агарчи ў зӯр мезанад, ки аз дасти он бигрезад.
23. Дар ҳаққи ў даст бар ҳам месояд, ва аз маконаш ба ҳоли ў хуштак мекашад.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Ба ростӣ, нукра коне дорад, ва тилло маконе ки мегудозанд.
2. Оҳан аз хок гирифта мешавад, ва мис аз санг гудохта мешавад.
3. Одам ба торикӣ хотима медиҳад, ва то ниҳояти дараҷа сангҳоро дар торикӣ ва зулмот тафтиш мекунад.
4. Ғоре ба зери макони аҳолинишин мекананд, аз хотири пиёдагардҳои рӯи замин фаромӯш мешаванд, ва дур аз мардум овезон гардида, ба ҳар сӯ ҳаракат мекунанд.
5. Замине ки аз он нон мерӯяд, андарунаш, мисли он ки аз оташ бошад, чаппагардон шудааст.
6. Сангҳояш макони ёкути кабуд аст, ва тиллои хока дорад.
7. Роҳи онро бози шикорӣ намедонад, ва чашми уқоб онро надидааст.
8. Даррандагон бар он қадам нагузоштаанд, ва шер бар он гузар накардааст.
9. Ба санги хоро дасти худро дароз мекунад, кӯҳҳоро аз бунёдашон чаппа мегардонад.
10. Дар кӯҳпораҳо чӯйҳо мекананд, ва чашмаш ҳар чизи гаронбаҳоро мебинад.
11. Наҳрҳоро аз таровиш мебандад, ва чизи ниҳонро ба рӯшноӣ мебарорад.
12. Валекин ҳикмат аз кучо ёфт мешавад? Ва макони хирад кучост?
13. Инсон қадри онро намедонад, ва он дар замини зиндагон ёфт намешавад.
14. Обҳои азим мегӯянд: "Он дар ман нест"; ва баҳр мегӯяд: "Назди ман нест";
15. Зари холис дар ивази он дода намешавад, ва нукра ба арзиши он баркашида намешавад.
16. Ба он на бо зари сурхи Ўфир баҳо дода мешавад, на бо чазӣи гаронбаҳо ва ёкути кабуд.

17. Тилло ва оина ба он баробар нест, ва зевари зари холис наметавонад онро иваз намояд.
18. Марчон ва булӯр зикр намеёбад, ва пайдо кардани ҳикмат аз чавоҳир душвортар аст.
19. Ёқути зарди ҳабаш ба он баробар нест; ба он бо зари сурхи покиза баҳо дода намешавад.
20. Валекин ҳикмат аз кучо меояд? Ва макони хирад кучост?
21. Ва ҳол он ки он аз чашми тамоми офаридаҳо пинҳон аст, ва аз мурғони ҳаво ниҳон аст.
22. Қои ҳалокат марг мегӯянд: "Овозаи онро бо гӯши худ шунидаем".
23. Худо роҳи онро медонад, ва Ё аз макони он хабардор аст,
24. Зеро ки Ё то ба канори замин назар мекунад, ва он чиро, ки зери тамоми осмон аст, мебинад.
25. Ҳангоме ки Ё вазне барои бод муқаррар намуд, ва обҳоро бо мизоне ҷойгир кард,
26. Ва ҳангоме ки низоме барои борон қарор дод, ва роҳе барои барқи тундарҳо, –
27. Он гоҳ онро дид ва онро дар шумор овард, онро муҳайё кард, ва онро низ тафтиш намуд,
28. Ва ба одамизод гуфт: "Инак, тарси Парвардигор ҳикмат аст, ва аз бадӣ дур шудан хирад аст"».

БОБИ БИСТУ НҶҲУМ

Давоми ҷавоби Айюб. Ё ба айбдоркунии бардурӯғи Алифоз эрод мегирад.

1. Ва Айюб нутқи худро давом дода, гуфт:
2. «Кошки ман мисли моҳҳои пеш мебудам, мисли рӯзҳое ки Худо маро нигоҳ медошт,
3. Вақте ки чароғи Ё бар сари ман нур мепошид, ва ман бо рӯшноии он дар торикӣ роҳ мерафтам;
4. Мисли он ки дар рӯзҳои ҷавонии худ будам, вақте ки дӯстии Худо бар хаймаи ман буд,

5. Вақте ки Тавоно ҳанӯз бо ман буд, ва фарзандонам дар гирду пеши ман буданд,
6. Вақте ки пойҳои ман бо қаймоқ шуста мешуд, ва кӯхпора барои ман ҷӯйбори равған мерехт!
7. Ҳангоме ки ман ба дарвозаи шаҳр мебаромадам, ва нишастгоҳи худро дар майдон муҳайё менамудам, –
8. Ҷавонон маро дида, пинҳон мешуданд, ва пирон бархоста, рост меистоданд;
9. Мирон аз суҳанронӣ худдорӣ мекарданд, ва даст ба даҳони худ мемонданд;
10. Овози сарварон хомӯш мешуд, ва забонашон ба комашон мечаспид.
11. Гӯше ки маро мешунид, маро сазовори хушбахтӣ медонист; ва чашме ки маро медид, бароям шаҳодат медод,
12. Зеро бечораеро, ки барои ёрӣ дод мезад, ва ятимеро, ки мададгор надошт, раҳо мекардам;
13. Баракати шахси ҳалокшаванда ба ман мерасид, ва дили бевазанро ман шод менамудам.
14. Ҷомаи адлро мепӯшидам, ва он маро мепӯшонд: доварию ман мисли ридо ва салла буд.
15. Ман барои кӯр чашм будам ва барои ланг – пой;
16. Барои мискинон ман падар будам, ва даъвои ношиносро тафтиш менамудам,
17. Ва дандонҳои ноинсофро мешикастам, ва сайдро аз дандонҳояш меафтондам.
18. Ва дар дили худ мегуфтам: "Дар лонаи худ хоҳам мурд, пас аз он ки рӯзҳоям мисли рег сершумор гарданд;
19. Решаи ман сӯи об паҳн хоҳад шуд, ва бар шоху баргҳои ман шабнам қарор хоҳад гирифт;
20. Ҷалоли ман ҳамеша дар ман тоза хоҳад буд, ва камони ман дар дастам қувват хоҳад ёфт".
21. Маро мешуниданд ва интизор мешуданд, ва барои машварати ман хомӯш мемонданд.
22. Баъд аз суҳани ман чизе намегуфтанд, ва суҳани ман бар онҳо мечакид:

23. Ба ман мисли бороне интизорӣ доштанд, ва даҳони худро барои борони охирин мекушоданд.

24. Вақте ки ба онҳо табассум менамудам, бовариашон намеомад; ва нури рӯи ман онҳоро хушнӯд мекард.

25. Роҳи онҳоро интиҳоб менамудам ва дар садри маҷлис менишастам, ва дар миёни лашкар мисли подшоҳе сокин будам, ва мисли шахсе ки азодоронро тасаллӣ медиҳад.

БОБИ СИЮМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Ва алҳол ба ҳоли ман касоне меҳанданд, ки синнашон аз синни ман камтар аст, ва ман розӣ намешудам ба он ки падарони онҳоро бо сағони рамаи худ бимонам.

2. Қувваи бозувони онҳо низ ба ман чӣ лозим буд? Таваноияшон нест шуда буд.

3. Аз мӯхтоҷӣ ва гуруснагӣ бемадор шуда, ба чӯли тираи хушку хало мегурехтанд,

4. Шӯргӣ ва баргҳои буттаҳоро мечиданд, ва решаҳои ратам* хӯроки онҳо буд.

5. Аз байни мардум бадар ронда мешуданд, ба сари онҳо чун ба дуздон дод мегуфтанд.

6. Дар дараҳои рӯдҳо маскан мегирифтанд, дар ғорҳои замин ва саҳраҳо.

7. Дар миёни буттаҳо оҳу фиғон мекарданд, зери хорзор паноҳ меёфтанд.

8. Ин мардуми нобакор, ин мардуми гумном низ, ба ин сабаб аз замин рад шудаанд!

9. Валекин алҳол ман суруди таҳқиромези онҳо гардидаам, ва барояшон калимаи масҳара шудаам.

10. Онҳо аз ман нафрат доранд, аз ман дур мешаванд, ва аз туф кардан бар рӯи ман худдорӣ намекунанд.

*4. *Ратам* – як хел дарахти қадпасти биёбон, ки тана ва шохаҳои бағоят сахт дорад. Решаи он талх аст.

11. Зеро ки ӯ зеҳи камони маро кушода, маро зеру забар кардааст, ва онҳо лаҷоми худро ба ҳузури ман сар додаанд.
12. Аз тарафи рост издиҳоми бачагон бархоста, пойҳоямро ба танг меоваранд, ва роҳҳои ҳалокатовари худро бар ман равона мекунанд.
13. Роҳи маро вайрон карда, фалокати маро афзун менамоянд, дар сурате ки монеае барояшон нест.
14. Мисли он ки аз раҳнаи фароҳе бошад, сӯи ман меоянд, ба сони тундбор ҳучум меоваранд.
15. Даҳшатҳо маро фаро гирифта, мисли боде обрӯи маро таъқиб мекунад, ва комёбии ман мисли абре гузашта рафтааст.
16. Ва алҳол ҷонам андаруни ман ба ҳаяҷон меояд: рӯзҳои укубат маро дар бар гирифтаанд.
17. Шаб устухонҳоямро шикофта, аз ҳам ҷудо мекунад, ва рағҳоям ором надоранд.
18. Бо қуввати азими ӯ либосам тағйир ёфтааст, ва он маро мисли гиребони куртаам зер мекунад.
19. Маро ӯ дар гил андохтааст, ва ман монанди хок ва хокистар шудаам.
20. Сӯи Ту истиғода мебарам, ва иҷорат намекунӣ; ба дуо меистам, фақат бар ман назар меандозӣ.
21. Нисбат ба ман бераҳм гардидай, бо қудрати дасти Худ ба ман кина меварзӣ.
22. Маро бо бод бардошта, бар он савор кардӣ, ва маро бо тундбодде вожгун менамоӣ.
23. Медонам, ки Ту маро ба марг хоҳӣ расонид, ва ба ҳонае ки барои ҷамъ омадани ҳамаи зиндаҳост.
24. Ба яқин ба хокгӯдае даст дароз нахоҳад кард, вақте ки кас дар мусибати худ фақат аз ин хусус истиғоса мебарад.
25. Оё ман ба ҳоли каси бадрӯзе гиря намекардам? Оё ҷонам аз қисмати камбағал ғамгин намешуд?
26. Ҳангоме ки ба некӣ умед мебастам, бадӣ омад, ва ба нур интизорӣ доштам, торикӣ фаро расид.
27. Амбоям ба ҷӯш меояд ва ором намеёбад; рӯзҳои мусибат маро пешвоз гирифтаанд.

28. Тирарӯй шуда мегардам, вале на аз офтоб; дар миёни
чамоат бархоста, фарёд мезанам.
29. Бародари шағолон шудаам, ва ёри шутурмурғон.
30. Пӯстам сиёҳ шуда, аз танам фурӯ мерезад, ва устухонам аз
харорати баданам сӯхта хушк шудааст.
31. Барбати ман ба сӯгдорӣ табдил ёфтааст, ва наи ман ба
садои гирияндагон.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

1. Бо чашмони худ паймон бастаам, ки ба дӯшиза назар
наандозам.
2. Пас қисмати ман аз ҷониби Худо аз улув чӣ гуна аст? Ва
мероси ман аз ҷониби Қодир аз афроз?
3. Оё ҳалокат барои ноинсоф нест, ва мусибат барои
бадқирдорон.
4. Оё Ӯ роҳҳои маро намебинад, ва ҳамаи қадамҳои маро дар
шумор меоварад.
5. Агар бо роҳи ботил рафта бошам, ва пойи ман сӯи макр
шитофта бошад, –
6. Бигзор маро Худо бо тарозуи адолат бисанҷад, ва беайбии
маро бидонад.
7. Агар қадами ман аз роҳ баромада бошад, ва дили ман аз
пайи чашмонам рафта бошад, ва лаккае ба дастҳоям часпида
бошад, –
8. Бигзор ман кишт кунам, ва дигаре бихӯрад, ва ҳосилоти ман
решакан гардад.
9. Агар дили ман ба зане фирефта шуда бошад, ва назди дари
ёри худ камин гирифта бошам, –
10. Бигзор зани ман барои дигаре орд кунад, ва дигарон ба вай
ҳамбистар шаванд.
11. Чунки ин фиску фучур аст, ва гуноҳи мансуб ба
дарулқазост,

12. Зеро ин оташ аст, ки то ба ҳадди ҷои ҳалокат хоҳад хӯрд ва тамоми маҳсулоти маро решақан хоҳад кард.
13. Агар даъвои ғулом ва канизи худро рад карда бошам, хангоме ки онҳо аз ман дод мехостанд, –
14. Пас, вақте ки Худо бархезад, чӣ кор хоҳам кард? Ва хангоме ки бозҷӯӣ намояд, ба Ё чӣ ҷавоб хоҳам дод?
15. Оё Ё ки маро дар шикам офардидааст, вайро низ наофаридааст, ва ҳар дуру Ягона дар батн ба вучуд наовардааст.
16. Агар аз иҷрои талаби бенавоён даст кашида бошам, ва чашмони бевазанро аз интизорӣ хаста карда бошам,
17. Ва пораи нони худро ба танҳои хӯрда бошам, ва ятиме аз он нахӯрда бошад,
18. Дар сурате ки аз бачагиам ё бо ман, чун бо падар, калон шудааст, ва аз шиками модарам бевазанро ҳидоят намудаам;
19. Агар касеро дида бошам, ки бе либос нобуд мешавад, ва камбағалеро, ки пӯшок надорад;
20. Агар андомҳои ё маро баракат надода бошад, ва аз пашми ғӯсфандони ман гарм нашуда бошад;
21. Агар дасти худро бар ятиме боло карда бошам, вақте ки назди дарвоза барои худ мадад медидам, –
22. Бигзор бозуи ман аз китфам чудо шуда афтад, ва дасти ман аз оринҷам бишканад,
23. Зеро ки ҳалокат аз ҷониби Худо барои ман тарсовар буд, ва пеши бузургии Ё нотавон будам.
24. Агар тиллоро умеди худ дониста бошам, ва ба зари холис гуфта бошам: "Ту пушту паноҳи ман ҳастӣ";
25. Агар шодӣ карда бошам аз он ки дороии ман фаровон аст, ва дастам сарвати бузурге пайдо кардааст;
26. Агар бар офтоб назар андохта бошам, вақте ки мебаромад, ва бар моҳ, вақте ки бо камоли дурахшонӣ гардиш мекард,
27. Ва дили ман ба таври ниҳонӣ фирефта шуда, даҳони ман дастамро бӯсида бошад,
28. Ки ин низ гуноҳи мансуб ба дарулқазост, зеро ки Худои Таолоро инкор менамудам;

29. Агар аз мусибати душмани худ шодӣ карда бошам, ва аз ин ки вай бадӣ ёфтааст, ба вачд омада бошам, –
30. Ва ҳол он ки даҳони худро аз хато кардан нигоҳ дошта, бар чони вай лаънат нахостаам;
31. Агар аҳли хаймаи ман нагуфта бошад: "Кист, ки аз гӯшти вай сер нашудааст!" –
32. Дар сурате ки ғарибе шабро дар кӯча намегузаронд: дарҳои худро барои роҳгузар мекушодам;
33. Агар чиноятҳои худро ҳамчун одамизод рӯпӯш карда, гуноҳи худро дар синаи худ пинҳон дошта бошам, –
34. Зеро ки аз анбӯҳи мардум ҳаросон мешудам, ва нафрати қабилаҳо маро дар даҳшат меандохт, ва ман хомӯш монда, аз дари худ берун намерафтам.
35. Кошки касе маро мешунид! Инак имзои ман! Бигзор Тавоно ба ман ҷавоб диҳад! Кошки Даъвогари ман айбномае менавишт!
36. Ба ростӣ онро бар китфи худ бардошта мегаштам, мисли тоҷе бар сари худ мениҳодам,
37. Шумораи қадамҳои худро ба Ё мегуфтам, мисли мире ба Ё наздик мешудам.
38. Агар замини ман аз дасти ман доду фарёд бардошта, ҷӯякҳои он якҷоя гирифта бошад;
39. Агар қуввати онро хӯрда бошам, бе он ки арзишашро адо кунам; ва агар ҷони соҳибони онро ба танг оварда бошам, –
40. Бигзор хорҳо ба ҷои гандум ва алафи бегона ба ҷои ҷав бирӯяд». Суханони Айюб хотима ёфтанд.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Айюб ва Элиҳу; нутқи Элиҳу.

1. Ва он се шахс аз ҷавоб гардондан ба Айюб бозмонданд, чунки ӯ дар назари худ росткор буд.
2. Ва хашми Элиҳу писари Баракъили Бузӣ, ки аз қабилаи Ром буд, ба ҷӯш омад: хашми вай бар Айюб аз он сабаб ҷӯш зад, ки ӯ худро бештар аз Худо росткор мешумурд;

3. Ва хашми вай бар се дӯсти ӯ аз он сабаб чӯш зад, ки онҳо натавонистанд ҷавобе ёфта, айби Айюбро исбот намоянд.
4. Ва Элиҳу ба суханронӣ бо Айюб сабр карда буд, зеро ки онҳо дар синну сол аз вай калонтар буданд.
5. Вале чун Элиҳу дид, ки ба даҳони он се шахс ҷавобе нест, хашмаш ба чӯш омад.
6. Ва Элиҳу писари Баракъили Бузӣ ба сухан оғоз намуда, гуфт: «Ман дар синну сол ҷавон ҳастам, ва шумо – мӯйсафед, бинобар ин тарсида, чуръат накардам, ки фикри худро ба шумо изҳор намоям.
7. Дар дили худ гуфтам: "Бигзор синни зиёд сухан ронад, ва фаровонии солҳо ҳикмат омӯзад".
8. Аммо дар банӣ одам рӯхе ҳаст, ва нафаси Тавоно ба онҳо хирад мебахшад.
9. На калонсолҳо соҳиби ҳикматанд, ва на пирҳо росткориро мефаҳманд.
10. Бинобар ин мегӯям: "Маро бишнавед; ман низ фикри худро баён хоҳам кард".
11. Инак, ба суханронии шумо интизорӣ кашидам, барои шунидани мулоҳизаҳои шумо гӯш ниҳодам, то даме ки суханонро месанҷидед.
12. Ва ман ба шумо бо умед назар дӯхтам, ва инак, аз байни шумо касе нест, ки Айюбро мазаммат намояд, бо суханони худ ба ӯ ҷавоб гардонад.
13. Мабодо бигӯед: "Ҳикматро дарёфтаем: Худо ӯро мағлуб хоҳад кард, на одамизод".
14. Ӯ бо суханонаш ба ман рӯ наовардааст, ва ман бо гуфтаҳои шумо ба ӯ ҷавоб нахоҳам гардонд.
15. Ҳаросон шуда, дигар ҷавоб намегардонанд: сухан аз онҳо дур шудааст.
16. Ва ман интизорӣ кашида дидам, ки сухан намеронанд: бозистода, дигар ҷавоб намегардонанд.
17. Пас, ман низ аз ҷониби худ ҷавоб хоҳам гардонд: ман низ фикри худро баён хоҳам кард.

18. Зеро ки ман аз суханон пур ҳастам; рӯҳе ки дар даруни ман аст, маро фишор медиҳад.
19. Инак, даруни ман мисли майи нокушода мебошад, мисли машқҳои наве ки ба кафидан наздик аст.
20. Сухан хоҳам ронд, то сабук шавам; лабҳои худро кушода, ҷавоб хоҳам гардонд.
21. Ба касе рӯйбинӣ нахоҳам кард, ва ба одаме хушомадгӯӣ нахоҳам кард.
22. Зеро ки агар хушомадгӯӣ аз дастам биёяд, Офаридгорам зуд маро аз миён хоҳад бардошт.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Давоми нутқи Элиҳу.

1. Ва акнун, эй Айюб, суханони маро бишнава ва ба ҳамаи гуфтаҳоям гӯш андоз.
2. Инак, лабҳои худро кушодам: забонам дар даҳонам сухан меронад.
3. Суханонам ифодаи дили софи мананд, ва лабҳоям дониши холисро баён мекунад.
4. Рӯҳи Худо маро ба вучуд овардааст, ва нафаси Тавоно ба ман ҳаёт бахшидааст.
5. Агар тавонӣ, ба ман ҷавоб гардон: пеши ман ба мунозира ҳозир шав.
6. Инак, ман нисбат Худо мисли ту ҳастам: ман низ аз гил сиришта шудаам.
7. Инак, тарси ман туро дар даҳшат нахоҳад андохт, ва фишори ман бар ту гарон нахоҳад омад.
8. Ба ростӣ, ту дар гӯши ман сухан рондӣ, ва ман садои суханатро шунидам:
9. "Ман пок ҳастам ва бе маъсият; ман айбе надорам, ва гуноҳе дар ман нест;
10. Инак, Ё баҳонаҳо бар ман мечӯянд, маро душмани Худ ҳисоб мекунад,

11. Пойҳоямро дар кунда меандозад, ҳамаи роҳҳои маро мепояд".
12. Инак ба ту ҷавоб мегардонам, ки дар ҳамин маврид ноҳақ хастӣ, чунки Худо аз инсон бузургтар аст.
13. Чаро ба Ё даъво мекуни, ки аз тамоми қорҳои Худ ҳисобот намедиҳад?
14. Зеро ки Худо ба як тарз сухан меронад, ва ба тарзи дуюм, агар ба он суханаш сарфаҳм нараванд:
15. Дар хоб, дар рӯёи шаб, вақте ки одамонро хоб зер мекунад; вақте ки бар бистар ғанабашон мебарад.
16. Он гоҳ Ё гӯши одамонро мекушояд ва панд дода, бар онҳо асаре мегузорад,
17. То ки одамизодро аз амали бад дур кунад, ва ғурурро аз мард пинҳон дорад.
18. Ҷони вайро Ё аз гӯр маҳфуз медорад, ва ҳаёти вайро аз нобуд шудан ба дами шамшер.
19. Дар бистари худ бо дард сарзаниш меёбад, ва дар устухонҳояш изтиробӣ доимист,
20. Ва ҳаёти вай аз нон нафрат дорад, ва ҷони вай аз хӯроқи болаззат.
21. Ҷисми вай барбод меравад, ба тавре ки дида намешавад, ва устухонҳояш, ки ноён буданд, барҷаста мебароянд.
22. Ва ҷони вай ба гӯр наздик мешавад, ва ҳаёташ ба малакулмавт.
23. Агар барои вай фаршитае, як ҳимоятгаре аз байни ҳазор бошад, то ки ростқорӣ одамро баён намояд, –
24. Дар он сурат Ё ба вай раҳм карда, ба он фаришта хоҳад гуфт: "Вайро аз фуруд омадан ба гӯр раҳо намо; Ман кафорате пайдо кардаам".
25. "Ҷисми вай бештар аз ҷавониаш бардам хоҳад шуд: вай ба айёми наврасии худ хоҳад баргашт.
26. Ба ҳузури Худо дуо хоҳад гуфт, ва он мустақоб хоҳад шуд, ва рӯи Ёро бо шодӣ хоҳад дид, ва Ё ба инсон ростқорӣ вайро хоҳад баргардонид.

27. Вай ба мардум рӯ оварда, хоҳад гуфт: "Гуноҳ кардам ва роҳи ростро қач кардам, ва сазои ман дода нашуд;
28. Чони маро аз фуруд омадан ба гӯр ӯ раҳо намуд, ва ҳаёти ман нурро мебинад".
29. Инак, ҳамаи ин чизҳоро Худо бо мард ду-се дафъа ба амал меоварад,
30. То ки чони вайро аз гӯр баргардонад ва бо нури ҳаёт мунаввар созад.
31. Дикқат намо, эй Айюб, маро бишнав; хомӯш нишин, ва ман суҳан хоҳам ронд.
32. Агар суҳане дошта бошӣ, ба ман ҷавоб гардон; бигӯ, зеро меҳоҳам, ки росткориҳои худро исбот намоӣ.
33. Вагарна, ту маро бишнав; хомӯш бош, ва ман ҳикматро ба ту таълим хоҳам дод».

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Давоми нутқи Элиҳу.

1. Ва Элиҳу суҳанашро давом дода, гуфт:
2. «Эй хирадмандон, суҳанони маро бишнавед; ва эй донишмандон, ба ман гӯш андозед.
3. Зеро ки гӯш суҳанонро месанҷад, чунон ки ком таъми хӯрокро фарқ мекунад.
4. Биёед, барои худ адлу инсофро интиҳоб кунем, дар миёни худ бифаҳмем, ки чизи нақӯ чист?
5. Зеро ки Айюб гуфт: "Ман розгор ҳастам, вале Худо маро аз адлу инсоф маҳрум намудааст;
6. Гарчанде ки адлу инсоф бо ман аст, дурӯғгӯӣ ҳисоб ёфтаам; гарчанде ки чинояте накардаам, дарди ман бедавост".
7. Он мард кист, ки мисли Айюб тамасхурро мисли об бинӯшад,
8. Бо бадкирдорон ҳамроҳ шавад ва бо мардуми шароратпеша қадамгузор бошад?
9. Зеро ки ӯ гуфт: "Барои одам фоидае нест аз он ки иродаи Худоро ба ҷо оварад".

10. Бинобар ин, эй соҳибдилон, маро бишнавед: хошо, ки Худо бадӣ кунад, ва Тавоно ноинсофӣ.
11. Зеро ӯ музди одамро аз рӯи амали вай адо мекунад, ва мувофиқи роҳи ҳар кас ба вай подош медиҳад.
12. Дар ҳақиқат, Худо бадиро пеша намекунад, ва Тавоно адлу инсофро қач наменамояд.
13. Кист, ки ӯро ҳокими замин таъин карда бошад? Ва кист, ки тамоми дунёро ба дасти ӯ супурда бошад?
14. Агар ӯ дили Худро сӯи Худ нигаронида, рӯҳи Худ ва нафаси Худро назди Худ фароҳам оварад, –
15. Тамоми башар якбора нест хоҳад шуд, ва одамизод ба хок хоҳад баргашт.
16. Пас, агар хирад дорӣ, инро бишнав, ба садои суханонам гӯш андоз.
17. Оё бадхоҳи адлу инсоф метавонад салтанат ронад? Ва оё ту Одили Кабирро ба шарорат айбдор мекунӣ?
18. Оё ба подшоҳ гуфтан мумкин аст, ки "сафил ҳастӣ"; ё ба яке аз начибон, ки "шарир ҳастӣ"?
19. Ва ҳол он ки ӯ ба мирон рӯйбинӣ намекунад, ва сарватдорро аз бенаво афзал намедонад, чунки ҳамаашон амали дастҳои ӯ ҳастанд.
20. Онҳо дар як он мемирад, ва нисфи шаб қавм ба шӯр омада, ба ҳучум мегузаранд, ва зӯроварон нест мекунанд, бе он ки ба онҳо даст расонанд.
21. Зеро ки чашмони ӯ бар роҳҳои кас аст, ва ҳамаи қадамҳои вайро мебинад.
22. На торикӣ ҳаст ва на сояи марг, ки бадкирдорон дар он чо тавонанд пинҳон шаванд.
23. Зеро боз ба зиммаи кас намегузорад, ки назди Худо ба мурофия биёяд.
24. Зӯроваронро бе тафтиш шикаст медиҳад, ва дигаронро ба ҷои онҳо мемонад.
25. Чунки кирдорҳои медонад, ва дар як шаб онҳоро вожгун мекунад, ва онҳо нобуд мешаванд.

26. Онҳоро барои бадкориашон пеши назари ҳама зарба мезанад,
27. Чунки онҳо аз пайравии Ў дур шудаанд ва ҳамаи роҳҳои Ўро нафаҳмидаанд,
28. Чунон ки фарёди бенавоён ба Ў расидааст, ва Ў фиғони бечорагонро шунидааст.
29. Агар ў сокин карда бошад, кист, ки тавонад эътироз намояд? Ва агар Ў рӯи Худо пӯшида бошад, кист, ки тавонад ба Ў назар андозад? Ин хоҳ нисбат ба халқе ва хоҳ нисбат ба одаме баробар аст,
30. Ў риёкорро аз подшоҳӣ маҳрум мекунад, то касоне ки қабро ба дом меоварад, салтанат наронанд.
31. Оё мумкин аст, ки одам ба Худо бигӯяд: "Қазо дидаам, бе он ки бадкирдорие карда бошам;
32. Он чиро, ки намебинам, Ту ба ман бифаҳмон, ва агар гуноҳе карда бошам, дигар нахоҳам кард"?
33. Оё мукофоти амал фақат аз рӯи фикри ту бояд дода шавад, ки чунин гиламанд ҳастӣ? Оё онро фақат ту бояд интиҳоб намой, ва на ман? Ва дар ин хусус ту чӣ медонӣ, ки бигӯӣ?
34. Соҳибони фаҳм хоҳанд гуфт, ва ҳар марди бохирад низ, ки маро мешунавад:
35. "Айюб на аз рӯи дониш сухан меронад, ва суханонаш ба хирад мувофиқ нест".
36. Орзумандам, ки Айюб то ба охир озмуда шавад, барои он ки мисли гуноҳкорон ҷавоб мегардонад,
37. Зеро ки бар хатои худ ҷиноятро зам мекунад, дар миёни мо даст бар ҳам месояд ва бар зидди Худо бисёр сухан меронад».

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Давоми нутқи Элиҳу.

1. Ва Элиҳу суханашро давом дода, гуфт:
2. «Оё инро адлу инсоф ҳисоб мекунӣ, ки гуфтаӣ: "Ман аз Худо одилтарам"»?

3. Зеро гуфтаӣ: "Барои Ту чӣ фоидае хоҳад дошт? Ва ман чӣ нафъе хоҳам бурд, агар гуноҳ накунам?"
4. Ман ба ту ҷавоб мегардонам, ва ба ёронат бо ту:
5. Ба осмон назар андоз ва бубин, ва бар фалак бингар, ки аз ту баландтар аст.
6. Агар хатое карда бошӣ, ба Ў чӣ метавонӣ бикунӣ? Ва агар ҷинойтҳоят афзуда бошанд, ба Ў чӣ зиёне метавонӣ бирасонӣ?
7. Агар росткор бошӣ, ба Ў чӣ метавонӣ бидиҳӣ? Ё Ў аз дасти ту чӣ чизе хоҳад гирифт?
8. Бадкории ту барои касест, ки мисли ту бошад, ва росткории ту барои одамизод аст.
9. Аз ситамҳои зиёд ғиғон мекашанд, аз дасти зӯрварон истиғоса мабаранд,
10. Вале касе намегӯяд: "Кучост Худои Офаридгори ман, ки шабонгоҳ сурудҳо ато мекунад,
11. Моро бештар аз ҳайвоноти рӯи замин таълим медиҳад ва бештар аз мурғони ҳаво ҳикмат мебахшад?"
12. Дар он ҷо ба сабаби ғурури бадкорон фарёд мезананд, вале Ў иҷобат намекунад.
13. Зеро ки Худо фатҳи ботилро намешунавад, ва Тавоно ба он назар намекунад.
14. Агарчи гуфтаӣ, ки ту Ўро намебинӣ, бо вучуди ин, даъвои ту пеши Ўст, ва ту дар интизори Ў бош.
15. Ва алҳол, азбаски дар ғазаби Худ ханӯз насанҷидааст, ва ҷинойтро ба хубӣ надонистааст,
16. Бинобар ин Айюб даҳони худро ба беҳудагӯӣ кушода, бе он ки донад, бисёр сухан меронад».

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Давоми нутқи Элиҳу.

1. Ва Элиҳу суханаҷро давом дода, гуфт:
2. «Андаке ба ман сабр намо, то ба ту изҳор кунам, зеро ки боз суханон дар ҳаққи Худо дорам.

3. Фикри худро аз дур баён хоҳам кард, ва ба Офаридгори худ васфи адолатро хоҳам гуфт.
4. Зеро ки ҳақиқатан суханони ман дурӯғ нест: шахси комилфикре бо ту сухан меронад.
5. Инак, Худо тавоност ва касеро тарк намекунад; ҳам дар кувват тавоност ва ҳам донодил аст.
6. Шарирро зинда намегузорад, ва доди мазлумонро медиҳад.
7. Чашмони Худо аз одилон дур намекунад, балки онҳоро ба сурати абадӣ бо подшоҳон бар тахт мешинонад, ва онҳо сарафроз мешаванд.
8. Вале агар онҳо бо завлонаҳо баста шуда бошанд, ва гирифтори қайди бадбахтӣ гардида бошанд,
9. Дар он сурат корҳояшонро ба онҳо мефаҳмонад, ва чиноятҳояшонро, ки афзудаанд;
10. Ва гӯшашонро барои панд мекушояд, ва ба онҳо мегӯяд, ки аз гуноҳ даст кашанд.
11. Агар онҳо гӯш кунанд ва Ёро парастииш намоянд, рӯзҳои худро дар хушбахтӣ мегузаронанд, ва солҳои худро дар хурсандӣ.
12. Ва агар гӯш накунанд, ба дами шамшер нобуд мешаванд, ва бе он ки донише пайдо кунанд, мемиранд.
13. Валекин касоне ки дили пур аз риё доранд, дарғазаб мешаванд, ва ба Ё истиғоса намебаранд, вақте ки онҳоро гирифтори қайди мусибат мекунад.
14. Чонашон дар ҷавонӣ мемирад, ва ҳаёташон дар миёни зинокорон.
15. Мусибатзадагонро Ё ба воситаи мусибаташон халос мекунад, ва гӯшашонро бо фишор мекушояд.
16. Ва ҳатто туро низ Ё аз даҳони бадбахтӣ берун меоварад ба вусъатобод, ки тангие дар он ҷо набошад; ва ҳар хӯроке ки бар дастархони ту фуруд меомад, пур аз равшан мебуд.
17. Вале ту аз даъвоҳои бадкор пур ҳастӣ; доварӣ ва бозхости Ё туро фаро хоҳанд гирифт.

18. Барҳазар бош, ки ғазабат туро фирефта намуда, ба зарбаи Ў гирифтор накунад: ва кафорати бисёр набояд туро дар иштибоҳ андозад.
19. Оё истифосаи ту қимате дорад барои он ки Ў туро ба вусъатобод барорад? Ва тамоми ин шиддату қуввате ки ба зидди Ў ба кор мебарӣ?
20. Орзуманди он шабе набош, ки мардумон дар он аз чояшон нест мешаванд.
21. Эҳтиёт намо, ба маъсият моил нашав, зеро ки онро бештар аз итоат баргузидаӣ.
22. Инак, Худо бо қуввати Худо олист; кист, ки мисли Ў таълим диҳад?
23. Кист, ки ба Ў роҳи Ўро фармуда бошад? Ва кист, ки бигӯяд: "Ту ноинсофӣ кардаӣ"?
24. Дар ёд дошта бош, ки корҳои Ўро такбир гӯӣ, ки онҳоро мардум месароянд.
25. Ҳамаи одамон онҳоро мебинанд; ҳар кас ба онҳо аз дур назар меандозад.
26. Инак, Худо муаззам аст, ба тавре ки мо наметавонем Ўро бишиносем; шумораи солҳои Ў ҳадду ҳисоб надорад.
27. Ў қатраҳои обро ҷудо мекунад; онҳо андаруни буғ борон мегарданд,
28. Ки онро абрҳо фурӯ рехта, бар одамон фаровон меборонанд.
29. Кист, ки тавонад амали абрҳои густурда ва гулдурроси хаймаи Ўро дарк намояд?
30. Инак, нури Худо бар он мегустаронад ва қабри баҳрро мепӯшонад.
31. Ба ин васила мардумонро доварӣ мекунад, ба фаровонӣ ризку рӯзӣ медиҳад.
32. Нурро дар кафҳои Худо ниҳон медорад, ва онро мефармояд, ки ба ҳадафе бизанад.
33. Гулдурроси он аз наздик омадани он хабар медиҳад, ва тундбод аз ҷӯшиши ғазаби Ў.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Давоми нутқи Элиху.

1. Аз ин низ дили ман ба тапиш меафтад ва аз хонааш мебарояд.
2. Гулгулаи овози Ёро бо диққат бишнавед, ва садоеро, ки аз даҳони Ё мебарояд.
3. Онро ба зери тамоми осмон равона мекунад, ва нури Ё дар канорҳои замин намоён аст.
4. Баъд аз он, овозе ба ғурриш меояд: Ё бо овози бузургии Худ гулдуррос мезанад, ва ҳангоме ки овозаш шунида шуд, онҳоро боздорӣ намекунад.
5. Худо бо овози Худ ба таври аҷоиб гулдуррос мезанад, корҳои бузурге мекунад, ки барои мо ақлнорас аст.
6. Зеро ки ба барф мегӯяд: "Ба замин фуруд ой"; ҳамчунин ба боридани борон ва ба боридани боронҳои пурзӯри Худ.
7. Дасти ҳар одамро мӯҳр мезанад, то ки тамоми одамон амали Ёро бидонанд.
8. Он гоҳ ҳайвонот низ дар ғорҳои худ пинҳон мешаванд ва дар лонаҳои худ менишинанд.
9. Аз ҷануб тундбод меояд, ва аз шимол сармо.
10. Аз нафаси Худо ях ба вучуд меояд, ва сатҳи об яхбанд мешавад.
11. Ё нами зиёде бар абрҳо бор мекунад, ва абрҳои нури Худро мегустиранад.
12. Ва онҳо бар тибқи тадбирсозии Ё ба ҳар тараф чарх мезананд, то ҳар чиро, ки ба онҳо амр фармояд, бар рӯи замини ободон ба амал оваранд,
13. Хоҳ онҳоро барои ҷазо ба замини Худ равона кунад, хоҳ барои эҳсонкорӣ.
14. Ба ин гӯш деҳ, эй Айюб! Биисту ба корҳои аҷоибии Худо бо диққат назар андоз.
15. Оё ту хабардор ҳастӣ, ки Худо бори Худро чӣ гуна бар онҳо мегузорад, ва нурро мефармояд, ки абрҳои Ё равшан кунад?

16. Оё ту аз мувозинати абрҳо хабардор ҳастӣ, ки он аз корҳои аҷоиби Комилфикр аст?
17. Оё ту хабардор ҳастӣ, ки либосҳоят чӣ гуна гарм мешаванд, вақте ки замин аз боди ҷанубӣ ором мегардад?
18. Оё ту метавонӣ ба монанди Ҷ фалакро бигустаронӣ, ки он мисли оинаи рехташуда мустаҳкам аст?
19. Моро таълим деҳ, ки ба ин корҳои Ҷ чӣ гӯем? Мо аз боиси торикӣ наметавонем чизе ба забон оварем.
20. Оё васфи пурраи Ҷ қобили имкон аст, ки ман боз сухан ронам? Оё касе метавонад бигӯяд, ки чизе аз ӯ пинҳон мемонад?
21. Ва ҳоло нури офтобро аз паси абрҳо намебинанд, гарчанде ки он бар фалак дурахшон аст; вале боде вазида, онро тоза хоҳад кард.
22. Аз шимол фурӯғи заррин меояд: ин акси шукӯҳи саҳмгинест, ки бар Худост.
23. Қодирро мо наметавонем дарёбем: Ҷ дар қувват ва инсоф бузург аст ва дар адолат муаззам; ситам намекунад.
24. Бинобар ин, бояд ки одамон тарсгори Ҷ бошанд; лекин Ҷ ба ҳамаи донодилон назар намекунад».

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Айюб ба ҳузури Парвардигор.

1. Ва Парвардигор ба Айюб аз миёни тундбод ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Он кист, ки машварати Маро бо суханони бемаънӣ торик мекунад?
3. Кани, камари худро мисли мард бибанд: Ман ба ту савол хоҳам дод, ва ту ба Ман бифаҳмон.
4. Вақте ки Ман бунёди заминро мениҳодам, ту кучо будӣ? Бигӯ, агар аз хирад хабардор бошӣ.
5. Кист, ки андозаҳои онро муайян намуд? Оё медонӣ? Ё кист, ки шоқулро бар он кашид?

6. Пояҳои он бар чӣ чиз ниҳода шудааст, ё кист, ки санги кунчи онро гузошт,
7. Дар сурате ки ситорагони субҳ якҷоя сурудхонӣ мекарданд ва ҳамаи фарзандони Худо нидохои шодӣ медоданд?
8. Ва кист, ки баҳрро бо дарвозаҳо баст, ҳангоме ки он аз батн часта берун меомад,
9. Ҳангоме ки Ман абрро либоси он ва меғро парпечи он гардондам,
10. Ва низоми Худо барои он барқарор намудам, ва ғалақаю дарвозаҳо гузоштам,
11. Ва гуфтам: “То ба ин ҷо биё, ва аз он набояд бигзарӣ, ва дар ин ҷо саркашии мавҷҳоят боздошта хоҳад шуд”?
12. Оё ту дар яке аз рӯзҳои умри худ ба субҳидам фармудай ва ба шафақ макони онро нишон додай,
13. То ки канорҳои заминро фаро гирад ва бадкорон аз он афшонда шаванд,
14. Ва он мисли гили зери мӯҳр тағйир ёбад, ва ҳама чиз мисли либоси рангин ба зухур ояд,
15. Ва бадкорон аз нурашон маҳрум шаванд, ва бозуии баланд шикаста гардад?
16. Оё ту ба чашмаҳои қари баҳр фуруд омадаӣ? Ва ба поёни обҳои азим расидаӣ?
17. Оё дарвозаи марг барои ту кушода шудааст? Ва дарвозаи сояи маргро дидаӣ?
18. Оё ту ба фазои замин назар андохтаӣ? Бигӯ, агар аз ҳамааш хабардор бошӣ.
19. Роҳи манзили нур чӣ гуна аст, ва макони торикӣ кучост,
20. То ки онро ба ҳудудаш бирасонӣ, ва роҳҳои хонаи онро ба хубӣ бидонӣ?
21. Ба ростӣ, ту ин чизҳоро медонӣ, зеро он вақт таваллуд ёфтаӣ, ва шумораи рӯзҳоят бузург аст.
22. Оё ту ба хазинаҳои барф фуруд омадаӣ, ва хазинаҳои жоларо дидаӣ,
23. Ки онҳоро Ман барои замони тангӣ, барои рӯзҳои муҳориба ва ҷанг нигоҳ доштаам?

24. Бо кадом роҳ нур тақсим мешавад, ва боди шарқӣ ба замин паҳн мегардад?
25. Кист, ки маҷрое барои борони сел сохт, ва роҳе барои барқи тундарҳо,
26. То ки бар замини беодам бориш кунад, дар биёбоне ки касе дар он нест,
27. Барои он ки чӯли хушк ва халоро сероб намояд, ва аз он наботот бирӯёнад?
28. Оё борон падар дорад? Ё кист, ки қатраҳои шабнамро ба вучуд оварад?
29. Кист, ки аз батнаш ях берун омад? Ва кист, ки қирави осмонро ба вучуд овард?
30. Об мисли санг сахт мешавад, ва сатҳи варта зери ях пинҳон мегардад.
31. Оё ту гирехҳои Парвиро бастай? Ё бандҳои Қабборро метавонӣ бикшоӣ?
32. Оё ту метавонӣ бурҷҳои минтақатулбуруҷро дар сари вақташон берун оварӣ ва Дубби Акбарро бо бачагонаш роҳбарӣ намой?
33. Оё ту низоми осмонро медонӣ? Оё ҳукми онро метавонӣ бар замин барқарор намой?
34. Оё овози худро метавонӣ ба абрҳо баланд кунӣ, то ки туро оби фаровоне бипӯшонад?
35. Оё ту барқҳоро метавонӣ бифиристӣ, то ки онҳо бираванд ва ба ту бигӯянд: “Лаббай!”
36. Кист, ки ҳикматро дар дил ниҳод? Ё кист, ки хирадро дар ботин ниҳод?
37. Кист, ки бо ҳикмат абрҳоро дар шумор меоварад? Ва кист, ки машқҳои осмонро мерезад,
38. Дар сурате ки хок ба гил табдил ёфта, сахт мешавад, ва кулӯхҳо ба ҳамдигар мечаспанд?
39. Оё ту нахчирро барои шери мода сайд менамоӣ, ва иштиҳои шерҳои чавонро қонеъ мегардонӣ,
40. Вақте ки онҳо дар лонаҳо мехобанд, ё дар беша нишаста, камин мегиранд?

41. Кист, ки хӯроки зоғро омода мекунад, вақте ки бачаҳояш сӯи Худо истиғоса мебаранд ва аз боиси беҳӯроқӣ овора шуда мегарданад?

БОБИ СИЮ НҲҲУМ

Давоми он.

1. Оё ту вақти зоидаи бузҳои кӯҳиро медонӣ? Дарди зоиши охуёнро мушоҳида кардаӣ?
2. Оё пур шудани моҳҳои ҳомиладории онҳоро метавонӣ дар шумор оварӣ? Ва оё вақти зоидаи онҳоро медонӣ?
3. Онҳо ҳам шуда, бачаҳои худро мезоянд, борҳои худро берун мекунаанд.
4. Бачаҳои онҳо қувват мегиранд, дар дашт калон мешаванд, баромада мераванд ва назди онҳо барнамегарданд.
5. Кист, ки хари ваҳширо ба озодӣ сар дод? Ва кист, ки бандҳои гӯрхарро яла кард.
6. Ки Ман даштро хонаи вай ва шӯрзаминро манзили вай муқаррар намудаам?
7. Вай ҳаёҳуи шаҳрро масхара мекунад, шавқуни рамабонро намешунавад;
8. Дар кӯҳсор барои худ чарогоҳ меёбад, ва ҳар навъ сабзаро чустучӯ мекунад.
9. Оё гови ваҳшӣ розӣ мешавад, ки ба ту хизмат кунад? Оё вай назди охури ту сокин мешавад?
10. Оё гови ваҳширо бо арғамчини он метавонӣ ба чӯяк бибандӣ? Оё вай аз ақибти ту кулӯҳҳоро мола хоҳад кард?
11. Оё ба вай, ба сабаби пурқувват буданаш, умед хоҳӣ баст, ва кори худро ба вай ҳавола хоҳӣ кард?
12. Оё ба вай умед хоҳӣ баст, ки ҳосилҳои туро бозгардонад, ва дар хирмангоҳат ҷамъ оварад?
13. Оё шутурмурғ бо шодӣ болафшон мешавад? Оё болафшонии вай монанди лаклак аст?
14. Зеро ки вай тухмҳои худро бар замин вогузор менамояд, ва бар рӯи хок онҳоро гарм мекунад,

15. Ва аз хотир мебарорад, ки пое онро пахш мекунад, ва ҳайвони саҳро онро мачақ мекунад;
16. Ба бачаҳояш дилсахтӣ мекунад, гӯё ки аз они вай набошанд; меҳнаташ зоёе шавад ҳам, вай парвое надорад,
17. Зеро ки Худо вайро аз ҳикмат маҳрум кардааст, ва аз хирад ба вай насибе намодааст.
18. Вақте ки вай ба давиш баланд мешавад, бар асп ва савораи он механдад.
19. Оё ту ба асп қувват бахшидаӣ, ва гардани онро бо ёл пӯшондаӣ?
20. Оё ту онро мисли малах ба давутози пуғулғула овардаӣ, дар сурате ки садои баланди фах-фахи он даҳшатангез аст?
21. Вай дар водӣ по мекӯбад, ва аз қуввати худ ба вачд меояд; ба истиқболи яроқ берун меравад.
22. Бар тарс механдад ва ба ҳарос намеафтад, ва аз дами шамшер ақиб намегардад.
23. Тирдон бар вай ҷаранг-ҷаранг мекунад, ва найзаю мизроқи дурахшанда.
24. Бо ғулғула ва хашм заминро барқвор тай мекунад, ва аз садои шох бетоқат шуда, пой мекӯбад.
25. Ҳар бор, ки шох садо диҳад, шеҳа мекашад, ва аз дур ҷангро ҳис мекунад, ва ғавғои мирон ва нидоро.
26. Оё аз хиради туст, ки қарғичай парафшон мегардад ва болҳои худро ба самти ҷануб менигаронад?
27. Оё ба амри туст, ки уқоб боло мебарояд ва ошёнаи худро дар баландӣ месозад?
28. Вай бар сари кӯҳпора манзил гирифта, ҷойгир мешавад, бар дандонаи кӯҳпора ва паноҳгоҳи кӯҳӣ;
29. Аз он ҷо нахчире ҷустуҷӯ мекунад: чашмонаш аз дур мебинад;
30. Ва ҷӯчаҳояш хун меҳӯранд, ва аз ҳар кучое ки лошае бошад, вай он ҷост».
31. Ва Парвардигор суханаширо давом дода, ба Айюб гуфт:
32. «Оё касе ки ба Тавоно таъна мезанад, боз кашмакаш хоҳад кард? Мазамматкунандаи Худо бигзор ҷавоб гардонад!»

33. Ва Айюб ба Худо ҷавоб гардонда, гуфт:

34. «Инак ман ҳеч ҳастам; ба Ту чӣ ҷавоб мегардонам? Дасти худро ба даҳонам мондаам.

35. Як бор гуфтаам, ва дигар нахоҳам гуфт, ва дубора такрор нахоҳам кард».

БОБИ ЧИЛУМ

Давоми он.

1. Ва Парвардигор ба Айюб аз миёни тундбод ҷавоб гардонда, гуфт:

2. «Канӣ, камари худро мисли мард бибанд: Ман ба ту савол хоҳам дод, ва ту ба Ман бифаҳмон.

3. Оё ту мецоҳӣ доварию Маро ботил намоӣ, Маро айбдор соӣ, то ки худро росткор нишон диҳӣ?

4. Ва оё ту бозуе мисли Худо дорӣ, ва бо овозе мисли ӯ метавонӣ гулдуррос занӣ?

5. Пас, худро бо бузургӣ ва ҷалол оро бидеҳ, ва пероҳани шукӯҳ ва арҷмандӣ бипӯш;

6. Ғазаб ва хашми худро бирез, ва ба ҳар ҳавобаланд назар андохта, ӯро залил намо;

7. Ба ҳар ҳавобаланд назар андохта, ӯро хор гардон, ва бадкоронро дар маконашон поймол кун;

8. Онҳоро якҷоя дар хок ниҳон намо ва рӯйхошонро дар ниҳонхонае банд кун.

9. Он гоҳ Ман низ туро ҳамд хоҳам гуфт, ки яминат метавонад туро мададгор шавад.

10. Инак баҳимут ки варо ба монанди ту офаридаам; вай мисли гов алаф меҳӯрад.

11. Инак, қуввати вай дар камари вай аст, ва тавоноии вай дар мушакҳои шикамаш.

12. Думи худро мисли арз меҷунбонад; рағҳои ронаш ба ҳам печидааст.

13. Узвҳоиаш мисли лӯлаҳои мисин мебошанд, устухонҳоиаш мисли сикҳои оҳанин.

14. Вай нахустини корҳои Худост; Офаридгори вай метавонад шамшери Худро ба вай наздик оварад.
15. Кӯҳҳо барои вай ғизо меоваранд ва тамоми ҳайвоноти саҳро дар он ҷо бозӣ мекунанд.
16. Зери буттаҳои нилуфар мехобад, дар сояи найистон ва дар ботлоқ.
17. Буттаҳои нилуфар вайро бо сояи худ мепӯшонанд, бедҳои лаби дарё вайро ихота мекунанд.
18. Инак, дарё ба талотум меояд, аммо вай ҳаросон намешавад: Ёрдун пеши даҳонаш ҷаста берун ояд ҳам, вай ором хоҳад буд.
19. Оё варо касе дар пеши назари вай метавонад бигирад? Ё бинии варо бо қуллоб сӯроҳ кунад?
20. Оё ту метавонӣ аждарро бо шаст бикашӣ? Ва забонашро бо арғамчин фишор диҳӣ?
21. Оё ту метавонӣ аз бинии вай ҳалқа гузаронӣ? Ва ҷоғи варо бо хоре шикоф кунӣ?
22. Оё вай ба ту бисёр зорӣ хоҳад кард? Оё бо мулоимат ба ту сухан хоҳад ронд?
23. Оё вай бо ту иттифоқ хоҳад баст? Оё вайро ба ғуломии доимӣ хоҳӣ гирифт?
24. Оё вайро мисли гунчишке бозӣ хоҳӣ доронд? Ва барои канизони худ вайро хоҳӣ баст?
25. Оё аҳли сайд вайро хоҳанд фурӯхт? Оё вайро дар миёни савдогарон тақсим хоҳанд кард?
26. Оё ту метавонӣ пӯсти вайро бо найзаҳо сӯроҳ кунӣ, ва сари вайро бо найзаи чангақдори моҳигирон?
27. Агар дасти худро ба вай бирасонӣ, муборизаро дар ёд хоҳӣ дошт, ва дигар нахоҳӣ кард.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Давоми он.

1. Инак, умеди дастгир кардани вай беҳуда аст. Оё фақат аз дидани вай кас ба даҳшат намеафтад?

2. Чунки шахси диловаре нест, ки вайро барангезад; пас кист, ки пеши рӯи Ман истодагӣ намояд?
3. Кист, ки аз Ман пешдастӣ кардааст, ва Ман товон бидиҳам? Зери тамоми осмон ҳар чиз аз они Ман аст.
4. Дар бораи андоми вай хомӯш нахоҳам монд, ва дар бораи иқтидор ва зебоии ҷуссаи вай.
5. Кист, ки тавонад рӯи либоси варо яла кунад? Кист, ки тавонад ба дандонҳои дуқатори вай наздик ояд?
6. Кист, ки тавонад дарҳои башараи вайро воз кунад? Доираи дандонҳои вай даҳшатангез аст.
7. Сипарҳои қавии вай пур аз ифтихор аст; бо мӯҳри саҳте маҳкам карда шудааст;
8. Бо якдигар тавре пайвастааст, ки аз миёнашон ҳаво намегузарад;
9. Ба ҳамдигар тавре часпида, васл ёфтааст, ки ҷудо намешавад.
10. Аз атсаҳои вай нур падид меояд, ва чашмони вай мисли пилкҳои шафақи субҳ аст.
11. Аз даҳони вай машъалҳо берун меоянд, шарораҳои оташ мепаранд.
12. Аз сӯроҳҳои бинии вай дуд мебарояд, мисли деги ҷӯшон ва камишҳои сӯзон.
13. Нафаси вай лахчаҳоро дармегирунад, ва аз даҳони вай аланга берун меояд.
14. Бар гардани вай қувват ҷойгир шудааст, ва даҳшат пеши вай мерақсад.
15. Қурчҳои шиками вай маҳкам часпида, бар вай саҳт шудааст ва овезон намешавад.
16. Дили вай мисли санг саҳт аст, ва мисли осӣсанги зерин ночунбон аст.
17. Чун вай бармехезад, паҳлавонон метарсанд, ва аз даҳшат дасту по гум мекунанд.
18. Шамшере ки ба вай бизананд, истодагӣ нахоҳад кард, ҳамчунин найза, мизроқ ва тир.

19. Вай оҳанро мисли хасе мешуморад, ва мисро мисли чӯби пӯсидае.
20. Тири камон вайро дар гурез намеоварад, сангҳои фалахмон барои вай ба қаҳ табдил меёбанд.
21. Гурз мисли қаҳе ҳисоб меёбад; ва ба садои найза вай механдад.
22. Дар таҳти ҷисмаш пулакчаҳои мисли сафолпора тезе дорад, гӯё ки ғаллакӯбаки тездандонро бар гил мегустаронад.
23. Гирдобро мисли дег ба чӯш меоварад, баҳрро ба деги дорупазӣ монанд мегардонад.
24. Дар ақби худ роҳи дурахшоне боқӣ мегузорад, ба тавре ки обҳои азим ба назар сафедмӯй менамояд.
25. Бар рӯи хок мислаш нест, ки чунин нотарс офарида шуда бошад.
26. Ба ҳар чизи олий нотарс менигарад: вай бар ҳамаи даррандагон подшоҳ аст».

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Ҳукмномаи Айюб дар ҳаққи худӣ ӯ.

1. Ва Айюб ба Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт:
2. «Медонам, ки ҳар кор аз дасти Ту меояд, ва нияти Ту ро боздоштан мумкин нест.
3. “Он кист, ки машваратро бе фаҳмиш пинҳон мекунад?” Ба яқин, ман дар бораи чизҳое ки фаҳм накардаам, фикр баён намудаам, дар бораи корҳои аҷоибӣ ки аз ақли ман берун аст, ва ман онҳоро намедонам.
4. “Канӣ, бишнава, ва ман сухан хоҳам ронд: ман ба Ту савол хоҳам дод, ва Ту ба ман бифаҳмон”.
5. То ҳол ман овозаи ту ро шунида будам, ва акнун ҷашмонам Ту ро дидааст,
6. Бинобар ин аз суханонам нафрат дорам, ва дар хок ва хокистар пушаймон мешавам».

Хотима: Айюб сафед шуда, сазовори шараф гардид.

7. Ва воқеъ шуд баъд аз он ки Парвардигор ин суханонро ба Айюб гуфт, Парвардигор ба Алифози Темонӣ чунин гуфт: «Ғазаби Ман бар ту ва бар ду дӯсти ту оташ гирифтааст, чунки дар бораи Ман мисли бандаи Ман Айюб сухани дуруст нагуфтед.

8. Ва акнун барои худ ҳафт наргов ва ҳафт кӯчқор бигиред, ва назди бандаи Ман Айюб биравед, ва барои худ қурбонии сӯхтанӣ бароваред, ва бандаи Ман Айюб барои шумо дуо хоҳад гуфт, зеро ки фақат ўро хоҳам шунид, мабодо подоши бадии шуморо ба шумо бирасонам, чунки дар бораи Ман мисли бандаи Ман Айюб сухани дуруст нагуфтед».

9. Ва Алифози Темонӣ ва Билдоди Шухӣ ва Сӯфори Наъмотӣ рафтанд, ва он чи Парвардигор ба онҳо фармуд, ба ҷо оварданд, ва Парвардигор рӯи Айюбро иҷобат намуд.

10. Ва Парвардигор Айюбро ба вазъияти пештараи ў баргардонид, вақте ки ў барои дӯстони худ дуо гуфт; ва Парвардигор ба Айюб ҳар он чи пештар дошт, дучандон зиёд кард.

11. Ва ҳамаи бародарони ў ва ҳамаи хоҳарони ў ва ҳамаи ошноҳои пештараи ў назди ў омаданд, ва дар хонаи ў бо ў нон хӯрданд, ва дар бораи тамоми мусибате ки Парвардигор ба сари ў оварда буд, ба ў ҳамдардӣ изҳор намуда, ўро тасаллӣ доданд, ва ҳар кас ба ў як қсито* ва як ҳалқаи тилло дод.

12. Ва Парвардигор охири Айюбро бештар аз аввали ў баракат дод, ва ўро чордах ҳазор бузу гӯсфанд ва шаш ҳазор шутур ва ҳазор ҷуфт гов ва ҳазор модахар буд.

13. Ва ўро ҳафт писар ва се духтар буд.

14. Ва духтари якумро Емимо, ва дуюмро Қесио, ва сеюмро Қерен-Ҳаппух ном ниҳод.

15. Ва дар тамоми замин мисли духтарони Айюб занони хушлиқо ёфт намешуданд, ва падарашон ба онҳо дар миёни

*11. *Қсито* – сиккаи қадимӣ, ки аз миқдори муайяни нуқра иборат буда, ба рӯяш нақши гӯсфанд дошт.

бародаронашон мерос дод.

16. Ва баъд аз он Айюб саду чил сол зиндагӣ кард, ва фарзандони худро то насли чорум дид.

17. Ва Айюб пир ва солхӯрда шуда, вафот ёфт.

ЗАБУР

ТАРОНАИ ЯКУМ

Хушбахтии одилон ва ҳалокати шарирон.

1. ХУШО касе ки ба машварати шарирон намеравад, ва дар тариқи хатокорон намеистад, ва дар маҷлиси масхарабозон наменишинад;
2. Фақат ба шариати Худованд шавқ дорад, ва рӯзу шаб Тавроти Ёро меомӯзад;
3. Ва мисли дарахте хоҳад буд, ки назди чӯйҳои об шинонда шудааст, ва меваи худро дар мавсимаш медиҳад, ва баргаш пажмурда намешавад, ва ҳар чӣ мекунад, барор хоҳад ёфт.
4. Шарирон чунин нестанд, балки монанди пари коҳанд, ки онро бод пароканда мекунад.
5. Бинобар ин шарирон дар рӯзи бозхост нахоҳанд бархост; хатокорон низ дар ҷамоати одилон,
6. Зеро ки Худованд тариқи одилонро медонад, вале роҳи шарирон сӯи адам хоҳад бурд.

ТАРОНАИ ДУЮМ

Нубувват дар бораи малакути Писари Худо.

1. ЧАРО халқҳо ба шӯр меоянд, ва қабилаҳо беҳуда қасд мекунанд?
2. Подшоҳони замин қиём мекунанд, ва мирон бо ҳам машварат менамоянд бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ё:
3. «Бандҳои онҳоро қатъ хоҳем кард, ва завлонаҳои онҳоро аз худ дур хоҳем андохт».
4. Он ки дар осмон нишастааст, механдад: Худованд онҳоро тамасхур менамояд.
5. Он гоҳ дар ҳашми Худ ба онҳо сухан меронад, ва бо ғзаби Худ онҳоро ба ҳарос меандозад:
6. «Валекин Ман подшоҳи Худро бар Сион, кӯҳи муқаддаси Худ, таъин кардаам».

7. Амри Худовандро баён мекунам. Ў ба Ман гуфт: «Ту Писари Ман ҳастӣ; Ман имрӯз Падари Ту шудаам.
8. Аз Ман талаб намо, ва қавмҳоро ба мероси Ту, ва ақсои заминро ба тасарруфи Ту хоҳам дод.
9. Онҳоро бо асои оҳанин шикаст хоҳӣ дод; мисли кӯзаи кулол пора-пора хоҳӣ кард».
10. Пас, эй подшоҳон, ба ақл оед; эй доварони замин, таълим гиред!
11. Худовандро бо тарс ибодат намоед, ва бо ларз шодӣ кунед.
12. Писарро иззат кунед, ки мабодо ба ғазаб ояд, ва шумо дар роҳ нобуд шавед; зеро ки ғазаби Ў зуд аланга хоҳад гирифт. Хушо ҳамаи онҳое ки ба Ў паноҳ мебаранд!

ТАРОНАИ СЕЮМ

Умед бастан ба мадади Худо.

1. ТАРОНАИ Довуд, вақте ки аз писари худ Абшолӯм гурехт.
2. Худовандо! Адуёнам чӣ қадар зиёд шудаанд! Бисёр касон бар зидди ман қиём мекунанд;
3. Бисёр касон дар ҳаққи ман мегӯянд: «Ўро дар Худо начот нест». Село*.
4. Валекин Ту, эй Худованд, сипаре дар гирди ман, чалоли ман ва афрозандаи сари ман ҳастӣ.
5. Овозам Худовандро мехонад, ва Ў аз кӯҳи муқаддаси Худ маро иҷобат менамояд. Село.
6. Ман дароз мекашам, хоб меравам ва мехезам, зеро ки Худованд ба ман мадад мекунад.
7. Аз беварҳои мардум, ки маро муҳосира кардаанд, наметарсам.

*3. *Село* – тафсири саҳеҳи ин калима маълум нест, лекин гумон мекунанд, ки он дар таронаҳои Забур истилоҳи мусиқист, ки хотима ё тағйири оҳангро мефаҳмонад.

8. Бархез, эй Худованд! Маро начот дех, эй Худои ман! Зеро ки Ту ҳамаи душманонамро торсақӣ мезанӣ, дандонҳои шариронро мешиканӣ.

9. Начот аз Худованд аст. Баракати Ту бар қавми Туст. Село.

ТАРОНАИ ЧОРУМ

Дуои шони Довуд, ки пур аз имон ба мадади Худо мебошад.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои торнок. Таронаи Довуд.

2. Вақте ки Туро мехонам, маро иҷобат намо, эй Худои адли ман!

Дар тангӣ маро вусъат додаӣ. Ба ман марҳамат намо ва дуоямро бишнава.

3. Эй фарзандони инсон! То ба кай ҷалолам дар нанг хоҳад буд? Ва гапҳои хушқухолиро дӯст дошта, толиби кизб хоҳед буд? Село.

4. Вале бидонед, ки Худованд порсоёнро барои Худ ҷудо кардааст; Худованд мешунавад, вақте ки Ӯро мехонам.

5. Музтариб шуда, хато накунад: бар бистарҳои худ дар дилхотон андеша кунад ва соқит бошад. Село.

6. Қурбонҳои адолатро тақдим намоед, ва ба Худованд таваккал кунад.

7. Бисёр касон мегӯянд: «Кӣ ба мо неқӯиро нишон медиҳад?» Нури рӯи Худо ба мо зоҳир намо, эй Худованд!

8. Ба дилам шодӣ бахшидаӣ аз он вақте ки ғаллаи онҳо ва оби ангури онҳо афзудааст.

9. Ба саломатӣ дароз мекашам ва хоб меравам, зеро ки танҳо Ту, эй Худованд, маро дар осудагӣ соқин мегардонӣ.

ТАРОНАИ ПАНЧУМ

Дуои субҳи Довуд, ки пур аз умедворӣ ба мадади Худо мебошад.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои нафасӣ. Таронаи Довуд.
2. Ба суҳанонам, эй Худованд, гӯш андоз, андешаҳоямро бифаҳм.
3. Овози истиғосаамро бишнав, эй Подшоҳи ман ва Худои ман! Зеро ки ба Ту дуо мегӯям.
4. Худовандо! Саҳаргоҳон овозамро бишнав, – саҳаргоҳон пеши Ту ҳозир мешавам, ва интизорӣ мекашам,
5. Зеро ки Ту Худои шароратхоҳ нестӣ: назди Ту бадкеш сокин нахоҳад шуд;
6. Лофакиён пеши назари Ту нахоҳанд истод: аз ҳамаи бадкирдорон нафрат дорӣ.
7. Дурӯғгӯёнро нобуд хоҳӣ кард; Худованд аз хунхӯр ва маккор карохат дорад.
8. Валекин ман, аз бисёрии эҳсони Ту, ба хонаи Ту дохил хоҳам шуд, ва бо тарси Ту ба қасри қудси Ту сачда хоҳам кард.
9. Худовандо! Ба ман, бар хилофи иродаи муҳолифонам, дар адолати худ роҳнамо шав; роҳи Худро пеши ман ҳамвор кун.
10. Зеро ки дар даҳони онҳо гапи дуруст нест: ботинашон харобист, гулӯяшон қабри кушода аст, бо забонашон тамаллуқ мегӯянд.
11. Онҳоро, эй Худованд, маҳкум намо, то ки аз қасдҳои бади худ фурӯ ғалтанд; ба сабаби чиноятҳои бисёрашон онҳоро рад намо, зеро ки бар зидди Ту ба шӯр омадаанд.
12. Ва ҳамаи паноҳбарони Ту хурсанд хоҳанд шуд ва то абад тараннум хоҳанд кард, ва Ту пуштибони онҳо хоҳӣ буд, ва дӯстдорони исми Ту дар Ту шод хоҳанд шуд.
13. Зеро ки Ту, эй Худованд, одилро баракат медиҳӣ; бо зиреҳи меҳрубонӣ ўро фаро мегирӣ.

ТАРОНАИ ШАШУМ

Дуои гуноҳкоре ки тавба кардааст.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози ҳашттор. Таронаи Довуд.
2. Худовандо! Дар ғазаби Худ маро мазаммат накун, ва дар хашми Худ маро ҷазо надех.
3. Ба ман марҳамат намо, эй Худованд, зеро ки ман афсурдаҳолам; маро шифо бидех, эй Худованд, зеро ки устухонҳоям ба ларза омадааст;
4. Ҷонам низ хеле ба ларза омадааст; пас Ту, эй Худованд, то ба кай?
5. Баргард, эй Худованд, ҷонамро бираҳон, ба хотири эҳсони Худ маро начот дех,
6. Зеро ки дар мамот зикри Ту нест: дар гӯристон кӣ Туро ҳамд мегӯяд?
7. Аз оҳу воҳи худ лакот шудаам; тамоми шаб ҷогаҳамро фарқи об мекунам: бо ашки худ бистарамро тар мекунам.
8. Чашмам аз ғусса хаста шудааст, аз дасти ҳамаи хасмҳоям очиз гардидааст.
9. Аз ман дур шавед, эй ҳамаи бадкирдорон! Зеро ки Худованд овози гиряи маро шунидааст.
10. Худованд истиғосаи маро шунидааст; Худованд дуои маро иҷобат хоҳад кард.
11. Бигзор ҳамаи душманонам шармсор ва бисёр ҳаросон шаванд; дар як он хичил шуда, баргарданд.

ТАРОНАИ ҲАФТУМ

Худованд шариронро ҷазо медиҳад ва беғуноҳро мераҳонад.

1. СУРУДИ ҷонсӯзе ки Довуд ба Худованд оид ба суҳанони Куши Бинёминӣ хондааст.
2. Худовандо, Худои ман! Ба Ту паноҳ мебарам; маро аз ҳамаи таъқибкунандагонам начот дех ва халос кун.
3. Мабодо вай, монанди шер, ҷонамро бидаронад, дар сурате ки халоскунандае набошад.
4. Худовандо, Худои ман! Агар ин корро кардам, агар аз дастам ноинсофие ба амал омадааст,

5. Агар ба дӯстам бадӣ кардаам ва хасмавро тихидаст рондаам, –
6. Бигзор душман чонамро таъқиб намояд, ва маро дастгир кунад, ва ҳаётамро ба замин яксон кунад, ва чалоламро ба хок занад. Село.
7. Эй Худованд, дар ғазаби Худ бархез: бар зидди бадхашмии хасмҳоям қиём кун, барои ман ба доварие ки амр фармудай, бедор шав.
8. Анбӯҳи қабилаҳо дар гирди Ту чамъ хоҳанд омад; бар онҳо ба афроз баргард.
9. Худованд қавмҳоро доварӣ хоҳад кард. Маро, эй Худованд, аз рӯи адолатам ва аз рӯи беайбиям доварӣ намо.
10. Бигзор бадии шарирон хотима ёбад, ва одилро тақвият намо; зеро ки Ту, эй Худои одил, имтиҳонкунандаи дилҳо ва ботинҳо ҳастӣ.
11. Сипари ман дар Худост, ки Ё наҷотдиҳандаи ростдилон аст.
12. Худо Довари одил аст, ва Худо ҳар рӯз ғазабнок аст.
13. Кас агар рӯчӯъ накунад, Ё шамшери Худро тез мекунад, камони Худро кашида, ба нишон мегирад;
14. Барои вай олоти мамотро тайёр мекунад, тирҳои Худро сӯзон мегардонад.
15. Инак вай тухми бадиро кошт, ба хабосат ҳомила шуд, ва кизбро зоид.
16. Чуқурие канд, ва онро чуқур кард, ва ба чоҳе ки канд, худаш фурӯ ғалтид.
17. Хабосати вай бар сараш хоҳад баргашт, ва зулми вай бар фарқаш хоҳад афтод.
18. Худовандро аз рӯи адолати Ё ҳамд мегӯям, ва исми Худованди Таолоро месароям.

ТАРОНАИ ҲАШТУМ

Мадҳ дар шаъни Офаридагор барои марҳамати Ё ва барои атои файз.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози Ҷот. Таронаи Довуд.
2. Худовандо, Худои мо! Чӣ қадар боҳашамат аст исми Ту дар тамоми замин! Ту шукӯҳи Худро бар осмон паҳн кардаӣ!
3. Аз даҳони кӯдакон ва ширмакон, бар хилофи хасмҳои Худ, ҳамдро ба вучуд овардаӣ, то ки душман ва интиқомчӯйро хомӯш гардонӣ.
4. Вақте ки ба осмони Ту менигарам, ки санъи ангуштони Туст, ва ба моҳ ва ситорагоне ки Ту офаридаӣ, –
5. Пас чист инсон, ки ўро ёд кунӣ, ва фарзанди одам, ки ўро тафакқуд намоӣ?
6. Ўро аз фариштагон фақат андак кам кардаӣ; ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ў гузоштаӣ;
7. Ўро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмфармо кардаӣ; ҳама чизро зери пойи ў гузоштаӣ:
8. Ҳамаи гӯсфандон ва говонро, ҳамчунин ҳайвонҳои саҳроро,
9. Мурғони осмон ва моҳиёни баҳрро, ҳар чиро, ки бо роҳҳои баҳр гузар мекунад.
10. Худовандо, Худои мо! Чӣ қадар боҳашамат аст исми Ту дар тамоми замин!

ТАРОНАИ НЎҶУМ

Суруди нурсурури Довуд баъд аз ғалаба бар душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар мамоти Лабин. Таронаи Довуд.
2. Худовандро бо тамоми дилам ҳамд хоҳам гуфт; ҳамаи қорҳои аҷоибӣ Туро ҳикоят хоҳам кард.
3. Дар Ту шодӣ ва хурсандӣ хоҳам кард, исми Туро, эй Ҳаққи Таоло, хоҳам сароид.
4. Вақте ки душманонам ба ақиб баргарданд, пешпо хӯрда, аз пеши Ту нест хоҳанд шуд,
5. Зеро ки Ту доварӣ ва мурофияи маро ба амал овардаӣ; Ту, эй Довари одил, бар тахт нишастай.
6. Ту бар қавмҳо итоб намудаӣ, шарирро нест кардаӣ, номи онҳоро маҳв намудаӣ то абад.

7. Душман барҳам хӯрда, ба сурати абадӣ хонавайрон гардидааст; шахрҳояшро бе беҳу бунёд кардай, зикрашон нест шудааст.
8. Валекин Худованд то абад қоим аст; тахти Худро барои доварӣ барқарор кардааст,
9. Ва Ё дунёро аз рӯи инсоф доварӣ хоҳад кард, қабилаҳоро аз рӯи ростӣ додгарӣ хоҳад намуд.
10. Ва Худованд паноҳгоҳи мазлумон хоҳад буд, паноҳгоҳ дар лаҳзаҳои тангӣ.
11. Ва орифони исми Ту ба Ту таваккал хоҳанд кард, чунки Ту, эй Худованд, толибони Худро тарк намекуни.
12. Худовандро, ки бар Сион сокин аст, бисароед, корномаҳои Ёро дар миёни қавмҳо шӯҳрат диҳед.
13. Зеро ки Ё подоши хунҳоро металабад, онҳоро дар хотир дорад, фиғони мазлумонро фаромӯш намекунад.
14. Ба ман марҳамат намо, эй Худованд; ба мусибате ки аз дасти бадхоҳонам мекашам, назар андоз, ки Ту маро аз дарвозаи мамот баланд бардоштаӣ,
15. Барои он ки тамоми ҳамду санои Туро баён намоям: дар наҷоти Ту хурсандӣ хоҳам кард.
16. Халқҳо ба чоҳе ки канда буданд, фурӯ ғалтиданд; дар доме ки ниҳон карда буданд, пой худашон андармон шуд.
17. Худованд ба василаи доварие ки кард, шӯҳрат меёбад: шарир ба доме афтод, ки бо кафҳои худ сохта буд. *Ҳичойӯн**. Село.
18. Шарирон ба дӯзах хоҳанд рафт, яъне ҳамаи халқҳое ки Худоро фаромӯш мекунанд.
19. Зеро ки мискин ба сурати абадӣ фаромӯш нахоҳад шуд, ва умеди камбағалон то ба охир барбод нахоҳад рафт.
20. Барҳез, эй Худованд, то ки одамизод густох набошад, ва халқҳо пеши Ту маҳкум гарданд.

*17. *Ҳичойӯн* – аз афташ, истилоҳи мусиқист, ки зам-замаро мефаҳмонад.

21. Онҳоро, эй Худованд, ба ҳарос андоз, то халқҳо бидонанд, ки онҳо фақат одамизод ҳастанд. Село.

Дуо дар бораи наҷот додан аз душманон ва умед бастан ба мадади Худо.

22. Чаро, эй Худованд, дур меистӣ? Ва дар вақти тангӣ Худро пинҳон медорӣ?

23. Шарир дар ғурури худ камбағалро таъқиб мекунад; кошки худашон ба найрангҳое ки андешидаанд, гирифтор шаванд!

24. Зеро ки шарир бо ҳирси нафси худ меболад, ва тамаъкор ба Худованд безътиной мекунад.

25. Шарир дар такаббури худ мегӯяд: «Ў бозхост нахоҳад кард»; тамоми хаёли вай ин аст, ки «Худо нест».

26. Роҳҳои вай ҳама вақт бомуваффақият аст; доварихои Ту аз вай бағоят дур аст; ба ҳамаи хасмҳои худ безътиной мекунад;

27. Дар дили худ мегӯяд: «Фурӯ нахоҳам ғалтид; ҳаргиз бадие нахоҳам дид».

28. Даҳони вай аз лаънат, макр ва фиреб пур аст; дар зери забонаш бадӣ ва хабосат аст.

29. Дар пушти работҳо камин мегирад; дар чойҳои ниҳонӣ бегуноҳро мекушад; чашмонаш аз пай бечора мепояд.

30. Дар чои ниҳонӣ, мисли шер дар лонаи худ, камин мегирад; барои қапидани камбағал камин мегирад, ва камбағалро қапида, ба доми худ мекашад;

31. Ба зону нишаста, хам мешавад, – ва бечорагон ба чанголи пурзӯри вай меафтанд.

32. Дар дили худ мегӯяд: «Худо фаромӯш кардааст, рӯи Худро пӯшидааст, ҳаргиз нахоҳад дид».

33. Эй Худованд, бархез! Эй Худо, дасти Худро бардор, ҳалимонро фаромӯш накун.

34. Чаро шарир ба Худо безътиной карда, дар дили худ мегӯяд: «Ту бозхост нахоҳӣ кард»?

35. Ту мебинӣ, зеро ки Ту ба азоб ва кулфат менигарӣ, то ки бо дасти Худ сазо диҳӣ. Бечора худро ба Ту месупорад; мададгори ятим Ту ҳастӣ.

36. Бозуи шарир ва бадкешро бишкан, ба тавре ки агар шарораташро чувстучӯ намоӣ, ёфт нашавад.

37. Худованд подшоҳ аст то абад; мағрурон аз замини Ё нест хоҳанд шуд.

38. Худовандо! Орзуи ҳалимонро шунидаӣ; дили онҳоро қавӣ гардон; гӯшатро бикшо,

39. То ки ятим ва мазлумро дар доварӣ ҳимоят намоӣ, ва одаме ки аз хок аст, дигар онҳоро натарсонад.

ТАРОНАИ ДАҲУМ

Худованд одилонро дӯст медорад ва аз шарирон нафрат дорад.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Ба Худованд паноҳ мебарам; чӣ гуна шумо ба чонам мегӯед: «Мисли мурғе ба кӯҳи худ бигрез»?

2. Зеро инак шарирон камонро кашидаанд, тири худро ба зеҳи он гузоштаанд, то ки дар торикӣ ба ростдилон биандозанд.

3. Дар сурате ки бунёдҳо вайрон шудааст, одил чӣ кор карда метавонад?

4. Худованд дар қасри қудси Худ сокин аст; тахти Худованд дар осмон аст; чашмони Ё менигарад, пилкҳои Ё банӣ одамро имтиҳон мекунад.

5. Худованд одилро имтиҳон мекунад, вале аз шарир ва дӯстдори хабосат чони Ё нафрат дорад.

6. Бар шарирон аҳгарҳо, оташ ва кибрит хоҳад боронид, ва боди самум ҳиссаи косаи онҳо хоҳад шуд.

7. Зеро ки Худованд одил аст, адолатро дӯст медорад; рӯи Ё ба росткор нигаронида шудааст.

ТАРОНАИ ЁЗДАҲУМ

Дуо дар бораи наҷот додани одилон аз дасти шарирон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози ҳашттор. Таронаи Довуд.
2. Начот дех, эй Худованд, зеро ки порсо боқӣ намондааст; зеро ки аз миёни банӣ одам аминон нест шудаанд.
3. Ҳар яке ба ёри худ суханони ботил мегӯяд; лабони пуртамаллуқ аз дили мунофиқ сухан меронанд.
4. Худованд ҳамаи лабони пуртамаллуқро нест хоҳад кард, ва ҳар забонеро, ки ҳавобаландона сухан меронад,
5. Яъне онҳоро, ки мегӯянд: «Бо забони худ зӯр мебароем, лабони мо бо мост; кист, ки бар мо оғо бошад?»
6. Аз боиси торочи камбағалон ва оҳу фиғони мискинон алҳол киём мекунам, мегӯяд Худованд, ва он касеро, ки гирифтори доми найранг аст, начот медиҳам.
7. Суханони Худованд суханони покиза аст, нуқраест, ки дар кӯра аз хок тоза карда ва ҳафт карат гудохта шудааст.
8. Ту, эй Худованд, онҳоро ниғаҳбонӣ хоҳӣ кард, аз ин насл то абад муҳофизат хоҳӣ намуд.
9. Шарирон дарбадар гардиш хоҳанд кард, вақте ки одамони залил баланд мешаванд.

ТАРОНАИ ДУВОЗДАҲУМ

Андӯҳ дар бораи даранг кардани мадади Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. То ба кай, эй Худованд, маро доим фаромӯш мекунӣ? То ба кай рӯи Худо аз ман пинҳон медорӣ?
3. То ба кай дар чонам андешаҳои ҳузнангез ва дар дилам ҳар рӯз ғаму ғусса дошта бошам? То ба кай душманам бар ман дастболо бошад?
4. Назар афканда, маро иҷобат намо, эй Худованд Худои ман! Чашмонамро равшан бикун, ки мабодо хоби марг равам;
5. Мабодо душманам гӯяд: «Аз вай зӯр баромадам»; ва адуёнам шодӣ кунанд, вақте ки ман фуру ғалтам.

6. Валекин ман ба эҳсони Ту таваккал менамоям; дилам дар наҷоти Ту шодӣ мекунад; дар шаъни Худованд суруд мехонам, зеро ки Ё ба ман тавачҷӯх намудааст.

ТАРОНАИ СЕЗДАҲУМ

Нокасии шарирон. Ваъдаи халосӣ ба баргузидагон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Нокас дар дили худ гуфт: «Худо нест». Онҳо фосид шудаанд, корҳои зишт кардаанд; некӯкоре нест.
2. Худованд аз осмон ба банӣ одам назар андохт, то бубинад, ки оё касе соҳибфаҳм ва толиби Худо ҳаст?
3. Ҳама рӯй тофтаанд, бо ҳамдигар фосиқ шудаанд; некӯкоре нест, як нафар ҳам нест.
4. Оё ҳамаи бадкирдорон фаҳм намекунанд, ки қавми маро мехӯранд, чунон ки нон мехӯранд? Худовандро нахондаанд.
5. Он вақт саҳт ҳаросон шуданд, зеро ки Худованд дар насли одилон зоҳир гардидааст.
6. Шумо ройи ҳалимонро тамасхур кардед, аммо Худованд пуштибони онҳост.
7. Кошки наҷоти Исроил аз Сион ба амал ояд! Вақте ки Худованд асирони қавми Худро баргардонад, Яқуб хурсанд ва Исроил шод хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ЧОРДАҲУМ

Некӯкориҳои баргузидагон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худовандо! Кист, ки дар хаймаи Ту иқомат намояд? Кист, ки дар кӯҳи муқаддаси Ту сокин шавад?
2. Касе ки дар рафтораш беайб бошад, ва аз рӯи адолат амал кунад, ва дар дили худ ростгӯй бошад;
3. Бо забони худ бӯхтон назанад, ба ёри худ бадӣ накунад, ва ақрабони худро таҳқир нанамояд;

4. Манфур дар назараш разил бошад, валекин тарсгорони Худовандро иззат кунад; қасамаш ба зарари худаш бошад ҳам, онро тағйир надихад;

5. Пули худро ба фоида надихад, ва бар зидди бегуноҳ ришва нагирад, – касе ки чунин рафтор мекунад, то абад фурӯ нахоҳад ғалтид.

ТАРОНАИ ПОНЗДАҲУМ

Дуои Довуд дар бораи он ки Худованд ўро дар миёни баргузидагон маҳфуз дорад ва сазовори ҳаёти ҷовидонӣ гардонад.

1. СУРУДИ Довуд. Маро ниғаҳбони намо, эй Худо, зеро ки ба Ту паноҳ мебарам.

2. Ба Худованд гуфтам: Ту Худованди ман ҳастӣ; некӯӣ барои ман ҷуз аз Ту нест.

3. Ба муқаддасон низ, ки дар мамлакат ҳастанд, ва ба нерумандон – тамоми иштиёқи ман дар онҳост.

4. Кулфатҳои онҳое ки худои дигареро мепарастанд, афзун хоҳад шуд; қурбонӣҳои рехтании хунини онҳоро нахоҳам рехт, ва номҳои онҳоро ба забон нахоҳам овард.

5. Худованд ҳиссаи насибаи ман ва косаи ман аст; Ту қуръаи маро нигоҳ доштаӣ.

6. Марзаҳои ман ба мақомҳои хуш афтадааст, ва мероси зебое ба ман расидааст.

7. Худовандро муборак мехонам, ки Ў маро ҳидоят намудааст; шабҳо низ ботинам маро меомӯзад.

8. Ҳамеша Худовандро пеши назари худ мебинам, зеро ки Ў ба ямини ман аст; фурӯ нахоҳам ғалтид.

9. Ба ин сабаб дилам шод шуд, ва рӯҳам ба вачд омад; ҷисмам низ дар осудагӣ сокин хоҳад шуд;

10. Зеро ки Ту ҷони маро дар дӯзах нахоҳӣ андохт; нахоҳӣ гузошт, ки Қуддуси Ту фаноро бубинад.

11. Тариқи ҳаётро ба ман биомӯз: камоли шодиҳо ба ҳузури Туст, ва хушиҳо ба ямини Туст то абад.

ТАРОНАИ ШОНЗДАҲУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз душманон.

1. ДУОИ Довуд.

Эй Худованд, адолатро бишнав, тазарруи маро иҷобат намо, ба дуои ман, ки аз лабони бемақр берун меояд, гӯш андоз.

2. Бигзор ҳукмномаи ман аз ҳузури Ту барояд: чашмони Ту ростбин аст.

3. Диламро имтиҳон кардӣ, шабона тафакқуд намудӣ, маро озмудӣ, ва чизе наёфтӣ: андешаи баде надорам, ки ба забон оварда натавонам.

4. Дар амалиёти инсонӣ, мувофиқи каломи лабони Ту, худро аз роҳҳои золим нигоҳ доштам.

5. Қадамҳоямро дар роҳҳои Худ қоим гардон, то ки пойҳоям налагҷад.

6. Ман Туро мехонам, зеро ки Ту, эй Худо, маро иҷобат менамояд; гӯши Худро сӯи ман ҳам намо ва суханамро бишнав.

7. Эҳсонҳои аҷоибӣ Худро бинамо, эй Наҷотдиҳандаи паноҳбарон аз онҳое ки бар зидди ямини Ту қиём мекунанд.

8. Ҳамчун гавҳараки чашм маро ниғаҳбонӣ намо; дар сояи болҳои Худ маро пинҳон бикун

9. Аз шарироне ки ба ман ситам мекунанд, – аз душманони қасди ҷонам, ки маро ихота менамоянд.

10. Амбояшон чарбу баста, даҳонашон суханони мағрурона мегӯяд.

11. Дар ҳар қадамамон алҳол моро ихота мекунанд; чашмони худро дӯхтаанд, то ки маро ба замин ғалтонанд;

12. Вай мисли шерест, ки ба даридан ҳарис бошад, ва мисли шери ҷавонест, ки дар камингоҳ нишаста бошад.

13. Барҳез, эй Худованд, аз вай пешдастӣ карда, вайро мағлуб намо, ҷонамро аз шарир бо шамшерат бираҳон,

14. Яъне аз сафилон бо дасти Худ, эй Худованд; аз сафилони дунё, ки аз ин зиндагӣ баҳрамандаанд, ва ганҷинаи Ту шиками

онҳоро пур мекунад; фарзандхошон низ сер шуда, бақияи онро ба бачагони худ мемонанд.

15. Ман дар адолат рӯи Туро хоҳам дид; чун бедор шавам, аз сурати Ту сер хоҳам шуд.

ТАРОНАИ ҲАФДАҲУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни Худо, ки Наҷотдиҳанда аз ҳамаи душманон мебошад.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди бандаи Худованд Довуд, ки суханони ин сурудро ба Худованд гуфт, дар рӯзе ки Худованд ӯро аз панҷаи ҳамаи душманонаш ва аз дасти Шоул халос кард. Ва ӯ гуфт:

2. Туро, эй Худованд, эй қуввати ман, дӯст медорам!

3. Худованд саҳраи ман аст, ва қалъаи ман, ва раҳокунандаи ман; Худои ман кӯхпораи ман аст; ба Ӯ паноҳ мебарам; Ӯ сипари ман аст, ва шохи наҷоти ман, ва паноҳгоҳи ман.

4. Худовандро мамдӯх хоҳам хонд, ва аз душманонам наҷот хоҳам ёфт.

5. Камандҳои мамот бар ман печида буд, ва селобҳои мӯхлик маро ба ҳарос андохта буд;

6. Азобҳои гӯр маро ихота карда буд, домҳои мамот пеши роҳи маро гирифта буд.

7. Дар тангии худ Худовандро хондам, ва ба Худои худ истиғоса бурдам. Овозамро аз қасри Худ шунид, ва истиғосае ки пеши Ӯ бурдам, ба гӯшаш расид.

8. Ва замин ба зилзила ва раъша омад, ва пояҳои кӯхҳо биларзид ва бичунбид, зеро ки Ӯ дарғазаб шуд;

9. Аз димоғи Ӯ дуд баромад, ва аз даҳонаш оташи оламсӯз; аҳгарҳои сӯзон аз Ӯ пайдо шуд.

10. Ва осмонро ҳамонида, нузул кард, ва абри сиёҳ зери пойҳои Ӯ буд.

11. Ва бар каррубӣ савор шуда, парид, ва бар болҳои бод парвоз кард.

12. Торикиро пардаи Худ, хаймаи гирдогирди Худ бисохт, ки торикии обҳо ва абрҳои осмон буд.
13. Аз дурахшонӣ пеши Ӯ абрҳояш мешитофтанд, бо жола ва ахгарҳои оташ.
14. Ва Худованд дар осмон гулдуррос зад, ва Ҳаққи Таоло овози Худро бидод, бо жола ва ахгарҳои оташ.
15. Ва тирҳои Худро фиристода, онҳоро пароканда намуд, ва барқҳо андохта, онҳоро ҳаросон кард.
16. Ва мачроҳои об намудор шуд, ва пояҳои дунё аз итоби Ту, эй Худованд, аз вазиши боди димоғи Ту ошкор гардид.
17. Аз афроз дасти ёрӣ дароз карда, маро баргирифт, аз обҳои бисёр маро берун кашид;
18. Аз душмани пурзӯрам ва аз бадхоҳонам, ки аз ман тавонотар буданд, маро халос кард.
19. Дар рӯзи мусибатам бар ман пешдастӣ карданд, валекин Худованд муттақои ман буд.
20. Ва маро ба вусъатобод баровард, маро раҳо кард, зеро ки ҳусни тавачҷӯҳи Ӯ бар ман аст.
21. Худованд аз рӯи адолатам маро мукофот кард, мувофиқи покии дастҳоям ба ман подош дод,
22. Зеро ки роҳҳои Худовандро нигоҳ доштаам, ва аз пеши Худои худ ба шарорат дода нашудаам;
23. Зеро ки ҳамаи дастурҳои Ӯ пеши назари ман аст, ва фароизи Ӯро аз худам дур накардаам.
24. Ва пеши Ӯ беайб будам, ва ҳазар менамудам, ки гуноҳе накунам.
25. Ва Худованд аз рӯи адолатам, мувофиқи покии дастҳоям пеши чашмони Ӯ, ба ман подош дод.
26. Бо некӯкор Ту некӯкорона рафтор мекунӣ, бо марди ростдил ростдилона,
27. Бо покдил – покдилона ва бо қачрав – қачравона.
28. Зеро ки Ту мардumi ҳалимро наҷот медиҳӣ, ва чашмони ҳавобаландро паст мекунӣ.
29. Зеро ки Ту, эй Худованд, чароғи маро дармегиронӣ: Худои ман торикии маро равшан мекунад;

30. Зеро ки бо Ту ба кӯшуне тохт меоварам, ва бо Худои худ аз хисорҳо часта мегузарам.
31. Тариқи Худо комил аст, сухани Худованд покиза аст; Ў барои ҳамаи паноҳбарони Худ сипар аст.
32. Зеро кист Худо, чуз аз Худованд? Ва кист кӯхпора, ғайр аз Худои мо?
33. Худо камари маро бақувват мебандад, ва роҳи маро рост мегардонад.
34. Пойҳои маро мисли оҳувон мегардонад, ва бар баландихоям маро ба по мехезонад;
35. Дастҳои маро ҷанг меомӯзад, ва бозувонам камони мисинро ӯҳда карда метавонад.
36. Ва сипари начоти Худро ба ман ато фармудай, ва ямини Ту маро дастгирӣ мекунад, ва ҳилми Ту маро бузург мегардонад.
37. Қадами маро зери ман вусъат медиҳӣ, ва пойҳоиам намелағҷад.
38. Душманонамро таъқиб менамоям ва ба онҳо рафта мерасам, ва то онҳоро маҳв накунам, барнамегардам;
39. Онҳоро зада пахш мекунам, ва онҳо хеста наметавонанд; зери пойҳои ман меафтанд;
40. Зеро ки камари маро барои ҳарбу зарб бақувват бастай, ва муҳолифонамро зери поям андохтай.
41. Душманонамро дар гурез андохтай, ва ман бадхоҳонамро маҳв мекунам:
42. Онҳо истиғоса мебаранд, валекин начотдихандае нест; Худовандро мехонанд, аммо Ў онҳоро иҷобат намекунад;
43. Онҳоро чун ғуборе пеши бод соида пош медиҳам, чун лойи кӯчаҳо онҳоро поймол мекунам.
44. Маро аз ҷангу ҷидоли қавм раҳо карда, сари халқҳои гардондай; қавме ки намешинохтамаш, ба ман хизмат мекунад;
45. Фақат овозаи маро шунида, ба ман тобеъ мешаванд; аҳли ғайр ба ман тамаллуқ мегӯянд;
46. Аҳли ғайр пажмурдаҳол мешаванд ва аз истехкоми худ бо тарсу ларз мебароянд.

47. Худованд Ҳай аст, ва кӯхпораи ман муборак аст, ва Худои наҷоти ман сарафроз бод, –
48. Худое ки интиқоми маро мегирад ва қавмҳоро зердасти ман мегардонад.
49. Маро аз душманонам раҳо кардаӣ, аз муҳолифонам баланд бардоштаӣ, аз золим халосӣ додаӣ.
50. Бинобар ин Туро, эй Худованд, дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт ва исми Туро хоҳам сароид.
51. Ў ба подшоҳи Худ зафарҳои бузурге мебахшад, ва ба масеҳи Худ эҳсон мекунад, яъне ба Довуд ва ба зурёти вай то абад.

ТАРОНАИ ҲАЖДАҲУМ

Тамоми дунё ҷалол, кибриё ва адолати Худоро эълон менамояд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Осмонҳо ҷалоли Худоро эълон мекунанд, ва фалак аз амали дастҳои Ў хабар медиҳад.
3. Рӯз бо рӯз сухан мегӯяд, ва шаб бо шаб фикр изҳор мекунад.
4. На гуфтор аст, на сухан; овози онҳо ба гӯш намерасад.
5. Садои онҳо ба тамоми замин меравад, ва каломи онҳо то аксои дунё. Дар онҳо Ў барои офтоб хаймае барпо намудааст,
6. Ва он мисли домод аз ҳаҷлаи худ берун меояд, мисли паҳлавон аз тай кардани роҳаш шод мешавад:
7. Баромадани он аз як канори осмон аст, ва гардиши он то канори дигар аст, ва ҳеҷ чиз аз гармии он пинҳон нест.
8. Тавротии Худованд комил аст, ба кас ҷон мебахшад; шаҳодати Худованд бозътимод аст, нодонро доно мегардонад.
9. Фармудҳои Худованд ҳақ аст, дилро шод мекунад; аҳкоми Худованд равшан аст, чашро мунаввар месозад.
10. Тарси Худованд пок аст, то абад мемонад. Дастурҳои Худованд рост аст, ҳамааш ҳаққонист;

11. Аз тилло ва аз зари холиси бисёр марғубтар аст, ва аз асал ва қатраҳои шираи орухона ширинтар аст.

12. Бандаи Ту низ дар онҳо эҳтиёт мешавад: дар риояи онҳо подоши бузурге ҳаст.

13. Кист, ки сахвҳоро фаҳмида тавонад? Маро аз хатоҳои пӯшидаам пок намो,

14. Аз бадқасдон низ бандаи Худо ро нигоҳ дор, то ки бар ман ҳукмфармо нашаванд. Он гоҳ ман беайб ва аз ҷинояти азим пок хоҳам буд.

15. Бигзор суханони даҳонам ва андешаи дилам писандидаи Ту бошад, эй Худованд, ки кӯхпораи ман ва раҳокунандаи ман ҳастӣ!

ТАРОНАИ НУЗДАҲУМ

Дуо дар бораи баракат.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.

2. Бигзор туро Худованд дар рӯзи тангӣ иҷобат намояд, исми Худои Яъқуб паноҳгоҳи ту бошад;

3. Аз қудс ба ту мадад фиридад, ва аз Сион ба ту ёварӣ намояд;

4. Ҳамаи ҳадияҳои туро ба ёд оварад, ва қурбонии сӯхтани туро бо ризомандӣ қабул кунад. Село.

5. Бигзор муроди дилатро ба ту ато фармояд, ва ҳамаи нақшаҳои торо ба иҷро расонад.

6. Ба наҷоти ту тараннум менамоем, ва ба исми Худои худ байрақ мебардорем. Худованд ҳамаи талабҳои торо ба иҷро расонад.

7. Ҳоло донистаам, ки Худованд масеҳи Худо ро наҷот медиҳад; аз афлоки қудси Худ бо қудрати наҷотбахши ямини Худ ўро иҷобат менамоем.

8. Баъзеҳо аро баҳоро ва баъзеҳо аспҳоро, вале мо исми Худованд Худои худ ро зикр менамоем;

9. Онҳо мағлуб шуда, афтадаанд, вале мо бархоста, рост истодаем.

10. Худовандо! Подшоҳро начот дех, ва дар рӯзе ки бихонем, моро иҷобат намо.

ТАРОНАИ БИСТУМ

Дуои шукрона барои начот.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Худовандо, аз қуввати Ту подшоҳ хурсандӣ мекунад, ва аз начоти Ту бисёр шод мешавад.
3. Муроди дилашро ба ӯ ато фармудаӣ, ва талабҳои лабонашро рад накардаӣ. Село.
4. Зеро ки ӯро бо баракатҳои хайрхоҳӣ пешвоз гирифтаӣ, тоҷе аз зари холис бар сари ӯ гузоштаӣ.
5. Аз Ту ҳаёт пурсид, ба ӯ умри дароз бахшидаӣ то абад.
6. Қалолӣ ӯ дар начоти Ту бузург аст; шукӯҳ ва шавкат бар ӯ овардаӣ.
7. Зеро ки баракатҳо то абад бар ӯ ниҳодаӣ, бо шодии рӯи Худ ӯро шод кардаӣ;
8. Зеро ки подшоҳ ба Худованд таваккал мекунад, ва бо эҳсони Ҳаққи Таоло фурӯ нахоҳад ғалтид.
9. Дастӣ Ту ҳамаи душманонатро хоҳад ёфт, ямини Ту бадхоҳонатро хоҳад ёфт.
10. Дар вақти хашми Худ онҳоро мисли танӯри оташ хоҳӣ кард; Худованд дар ғазаби Худ онҳоро фурӯ хоҳад бурд, ва оташ онҳоро хоҳад хӯрд.
11. Самари онҳоро аз замин маҳв хоҳӣ кард, ва зурёти онҳоро аз миёни банӣ одам.
12. Вақте ки онҳо қасди бадӣ бар Ту карданд, ва дасисаҳо андешиданд, онро натавонистанд ба амал оваранд.
13. Онҳоро водор хоҳӣ кард, ки пушт гардонанд; зеҳҳои камони Худро ба рӯи онҳо хоҳӣ кашид.
14. Дар қуввати Худ, эй Худованд, сарафроз бош: қудрати Туро тараннум хоҳем кард ва хоҳем сароид.

ТАРОНАИ БИСТУ ЯКУМ

Таронаи пайгамбаронаи Довуд дар бораи азобу уқубати Исо, чалоли Ё ва дар бораи хизмати абадии баргузидагон барои Ё.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Дар шаъни шафақи субҳ. Таронаи Довуд.
2. Худои ман! Худои ман! Чаро маро тарк кардаӣ? Аз начотам ва аз суханони фиғонам дур ҳастӣ.
3. Эй Худои ман! Рӯзона мехонам, ва маро иҷобат намекунӣ, шабона низ, ва маро оромӣ нест.
4. Вале Ту, эй Қуддус, бар ҳамду саноҳои Исроил нишастай.
5. Падарони мо ба Ту таваккал мекарданд; таваккал мекарданд, ва онҳоро раҳой меодӣ;
6. Сӯи Ту фарёд мекашиданд ва халосӣ меёфтанд; ба Ту таваккал мекарданд ва хичил намешуданд.
7. Валекин ман кирм ҳастам, ва на одамизод; нанги мардумон ҳастам ва нафратзадаи қавм.
8. Ҳар кӣ маро бинад, тамасхур мекунад; лаб мекушоянд, сар мечунбонанд:
9. «Ба Худованд таваккал карда буд, ўро раҳо кунад; агар дилхоҳаш бошад, ўро начот диҳад».
10. Аммо Ту маро аз шикам берун овардаӣ, бар пистони модарам эмин доштаӣ.
11. Аз батн бар Ту партофта шудаам; аз шиками модарам Ту Худои ман ҳастӣ.
12. Аз ман дур набош, зеро ки тангӣ наздик аст, ва мададгоре нест.
13. Говони бисёре маро иҳота кардаанд, говмешони Бошон даври маро гирифтаанд,
14. Даҳони худро бар ман воз кардаанд, мисли шере ки медарад ва наъра мезанад.
15. Мисли об пош хӯрдаам; ҳамаи устухонҳоям аз ҳам ҷудо шудааст; дилам чун мум гардида, андаруни амъоям гудохта шудааст.
16. Қувватам мисли сафол хушкидааст, забонам ба комам часпидааст, ва маро бар хоки мамот ниҳодаӣ.

17. Зеро ки сагон маро ихота кардаанд; тӯдаи бадкешон гирди маро ҳамчун шере гирифта, дастҳо ва пойҳоямро маҷрӯҳ карданд.
18. Ҳамаи устухонҳоямро мешуморам, лекин онҳо тамошокунон аз ман ниқор мегиранд.
19. Сару либоси маро дар миёни худ тақсим мекунанд ва бар пероҳани ман куръа мепартоянд.
20. Валекин Ту, эй Худованд, дур набош. Эй қуввати ман, ба мадади ман шитоб кун.
21. Ҷонамро аз шамшер халос кун, ягонаамро аз дасти сагон.
22. Маро аз даҳони шер начот деҳ, ва иҷобат намуда, аз шохҳои говони ваҳшӣ халос кун.
23. Исми Туро ба бародаронам шӯҳрат хоҳам дод, дар миёни ҷамоат Туро мадҳ хоҳам кард.
24. Эй тарсгорони Худо, Ёро мадҳ кунед! Эй тамоми насли Яъқуб, Ёро ҷалол диҳед! Ва эй тамоми насли Исроил, аз Ё тарсон бошед!
25. Зеро ки Ё мазлумияти камбағалро ҳақир ва хор намешуморад, ва рӯи Худо аз вай пинҳон надошт, балки, чун сӯи Ё истиғоса бурд, вайро иҷобат намуд.
26. Ҳамду санои ман дар ҷамоати бузург аз Туст. Назрҳоямро пеши тарсгорони Ё адо хоҳам кард.
27. Бигзор ҳалимон бихӯранду сер шаванд; толибони Худованд Ёро мадҳ кунанд; дилҳои шумо то абад зинда бод.
28. Тамоми ақсои замин Худовандро зикр намуда, сӯи Ё рӯҷӯъ хоҳанд кард, ва ҳамаи қабилаҳои халқҳо пеши Ту сачда хоҳанд кард,
29. Зеро ки салтанат аз они Худованд аст, ва Ё бар халқҳо ҳукмфармост.
30. Ҳамаи танумандони замин хӯрда, сачда хоҳанд кард; ҳар кӣ ба хок мефурояд ва ҷони худро зинда карда наметавонад, пеши Ё зону хоҳад зад.
31. Зурёташон Ёро ибодат хоҳанд намуд, корномаҳои Худовандро ба насли баъдина ривоят хоҳанд кард;

32. Онҳо омада, адолати Ёро, ки ба амал овардааст, ба қавме ки таваллуд хоҳад шуд, нақл хоҳанд кард.

ТАРОНАИ БИСТУ ДУЮМ

Файзи Худо ва марҳамат ҳамеша ҳамроҳи баргузидагон мебошад.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худованд Чӯпони ман аст: ба ҳеҷ чиз мӯхтоҷ нахоҳам шуд.
2. Дар чарогоҳҳои сералаф маро мехобонад, сӯи обҳои роҳатафзо маро мебарад,
3. Ҷонамро қувват мебахшад, ба хотири исми Худ маро ба роҳҳои адолат равона мекунад.
4. Дар водии зулмот роҳ равам ҳам, аз бадӣ наметарсам, чунки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва ҷӯбдасти Ту маро тасаллӣ медиҳад.
5. Суфрае барои ман пеши назари хасмҳоям андохтай, бо равшан сарамро тадҳин намудай; косаи ман лабрез аст.
6. Пас, некӯӣ ва эҳсон тамоми айёми умрам бо ман ҳамроҳӣ хоҳанд кард, ва ман муддати дуру дароз дар хонаи Худованд сокин хоҳам буд.

ТАРОНАИ БИСТУ СЕЮМ

Тамоми дунё аз онӣ Худованд аст.

1. ТАРОНАИ Довуд. Замин ва ҳар чӣ дар он аст, дунё ва сокинони он аз онӣ Худованд аст;
2. Зеро ки Ё онро бар баҳрҳо бунёд кардааст ва бар дарёҳо барқарор намудааст.
3. Кист, ки ба кӯҳи Худованд барояд, ва кист, ки дар мақоми муқаддаси Ё биистад?
4. Каси покизадаст ва покдил, ки ҷонаш ба орзуҳои беҳуда нигаронида нашуда бо шад, ва қасами дурӯғ нахӯрда бошад, –
5. Баракат аз Худованд ва хайр аз Худои начотдихандаи худ хоҳад ёфт.

6. Ин аст насли толибони Ё, толибони рӯи Ту, эй Худои Яъқуб! Село.
7. Эй дарвозаҳо, сарҳои худро баланд кунед! Ва эй дарҳои қадим, бардошта шавед! Подшоҳи ҷалол меояд!
8. Кист ин Подшоҳи ҷалол? – Худованди қодир ва ҷаббор, Худованде ки дар ҷанг ҷаббор аст.
9. Эй дарвозаҳо, сарҳои худро баланд кунед! Ва эй дарҳои қадим, бардошта шавед! Подшоҳи ҷалол меояд!
10. Кист Ё, ин Подшоҳи ҷалол? – Худованди лашкархост, ки Ё Подшоҳи ҷалол аст. Село.

ТАРОНАИ БИСТУ ЧОРУМ

Дуо дар бораи роҳҳои рости Худо ва дар бораи марҳамат ба баргузидагон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Сӯи Ту, эй Худованд, ҷонамро баланд мекунам.
2. Эй Худои ман! Ба Ту таваккал кардаам, ҳиҷил нахоҳам шуд, душманонам бар ман тантана нахоҳанд кард;
3. Ҷамаи умедворони Ту низ ҳиҷил нахоҳанд шуд; онҳое ки бесабаб хиёнат мекунанд, ҳиҷил хоҳанд шуд.
4. Роҳҳои Худро, эй Худованд, ба ман маълум намо, тариқҳои Худро ба ман таълим деҳ.
5. Ба рости Худ маро ҳидоят намо, ва маро таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; ҳар рӯз ба Ту умедворам.
6. Худовандо! Марҳаматҳо ва эҳсонҳои Худро ба ёд ор, зеро ки онҳо аз азал буданд.
7. Хатоҳои ҷавонӣ ва ҷиноятҳои маро ба ёд наор; аз рӯи эҳсони Худ Ту маро ёд кун, ба хоҳири меҳрубонии Худ, эй Худованд!
8. Худованд некӯ ва росткор аст, бинобар ин ба хатокорон роҳ нишон медиҳад,
9. Ҷалимонро ба роҳи инсоф меандозад, ва ба ҷалимон тариқи Худро таълим медиҳад.

10. Ҳамаи роҳҳои Худованд марҳамат ва ростист, барои онҳое ки аҳди Ҷ ва шаҳодоти Ҷро риоя мекунанд.
11. Ба хотири исми Худ, эй Худованд, гуноҳи маро биомурз, гарчанде ки бузург аст.
12. Кист он касе ки аз Худованд метарсад? Вайро ӯ ба роҳе ки интиҳоб намудааст, ҳидоят хоҳад кард.
13. Қони вай дар некӣ сокин хоҳад шуд, ва зурёти вай вориси замин хоҳанд буд.
14. Сирри Худованд бо тарсгорони Ҷст, ва аҳди Худро ба онҳо маълум мекунад.
15. Чашмонам ҳамеша сӯи Худованд аст, зеро ки Ҷ пойҳои маро аз дом берун меоварад.
16. Ба ман лутф намо, ва ба ман марҳамат намо, зеро ки танҳо ва мискин ҳастам.
17. Ғуссаҳои дилам афзудааст; маро аз мусибатҳоям берун ор;
18. Ба мискинӣ ва азоби ман назар кун, ва ҳамаи хатоҳоямро биомурз.
19. Ба душманонам назар андоз, ки чӣ қадар бисёр шудаанд, ва чӣ гуна кинаи шадиде ба ман меварзанд.
20. Қонамро муҳофизат намо, ва маро халосӣ деҳ, то хичил нашавам, зеро ки ба Ту паноҳ бурдаам.
21. Бигзор беайбӣ ва росткорӣ ниғаҳбони ман бошанд, зеро ки ба Ту умед мебандам.
22. Исроилро, эй Худованд, аз ҳамаи тангиҳои вай раҳой деҳ.

ТАРОНАИ БИСТУ ПАНЧУМ

Дуо дар бораи наҷот додани беғуноҳон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Маро дар доварӣ ҳимоят намо, эй Худованд, зеро ки ман дар беайбии худ рафтор кардаам, ва ба Худованд таваккал намудаам, пас пешпо нахоҳам хӯрд.
2. Маро имтиҳон намо, эй Худованд, ва маро биозмой; ботинам ва диламро бигудоз;

3. Зеро ки эҳсони Ту пеши назари ман аст, ва дар ростии Ту рафтор кардаам;
4. Бо мардumi качрафтор нанишастаам, ва бо риёкорон нахоҳам рафт;
5. Аз ҷамоати бадкешон нафрат дорам, ва бо шарирон нахоҳам нишаст;
6. Кафҳоямро ба покӣ хоҳам шуст, ва гирди қурбонгоҳи Ту, эй Худованд, хоҳам гашт,
7. То ки овози шукронаи худро бишнавонам, ва ҳамаи корҳои аҷоибии Ту нақл намоям.
8. Худовандо! Макони хонаи Туро дӯст медорам, ва мақоми маскани ҷалоли Туро.
9. Ҷонамро бо хатокорон ва ҳаётамро бо хунхӯрон нобуд накун,
10. Ки дар дастхешон фисқу фучур аст, ва яминашон пур аз ришва.
11. Валекин ман дар беайбии худ рафтор мекунам; маро раҳой деҳ ва ба ман марҳамат намо.
12. Поям дар ҷои ҳамвор истодааст; дар ҷамъомадҳо Худовандро муборак хоҳам хонд.

ТАРОНАИ БИСТУ ШАШУМ

Умедворони Худованд аз душманон наметарсанд.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худованд нури ман ва наҷоти ман аст: аз кӣ тарсон бошам? Худованд истехкоми ҷони ман аст: аз кӣ ҳаросон бошам?
2. Вақте ки бадкешон ба ман наздик шуданд, то ки гӯшти маро бихӯранд, адуёнам ва душманонам худашон ноком шуда, афтоданд.
3. Агар дар муҳосираи душман бимонам, дилам нахоҳад тарсид; агар бар зидди ман корзор барпо шавад, дар он сурат низ таваккал хоҳам кард.
4. Як чизро аз Худованд пурсидаам, ва онро хоҳам талабид, ки тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд сокин бошам,

шавкати Худовандро мушоҳида намоям ва дар қасри ӯ назорат кунам;

5. Зеро ки маро дар рӯзи тира дар хаймаи Худ пинҳон хоҳад дошт, дар паноҳи хиргоҳи Худ руст хоҳад кард, бар кӯхпора баланд хоҳад бардошт.

6. Ва алҳол сарам бар душманонам, ки гирди маро гирифтаанд, баланд хоҳад шуд, ва дар хаймаи ӯ қурбониҳои шодиёна хоҳам овард, дар шаъни Худованд суруд хоҳам хонд ва ӯро хоҳам сароид.

7. Худовандо! Маро, ки бо овози худ мехонам, бишнава, ва ба ман марҳамат намо ва маро иҷобат бикун.

8. Дилам аз ҷониби Ту мегӯяд: «Қӯёи рӯи Ман бошад»; ва ман, эй Худованд, қӯёи рӯи Ту хоҳам буд.

9. Рӯи Худро аз ман пинҳон надор; бандаи Худро дар ғзабат напартоӣ; Ту мададгори ман будӣ; маро рад накун ва тарк накун, эй Худои наҷоти ман!

10. Зеро ки падару модарам маро тарк кардаанд, вале Худованд маро пазирой менамояд.

11. Тариқи Худро, эй Худованд, ба ман таълим деҳ, ва маро, бар хилофи иродаи бадхоҳонам, ба роҳи рост андоз.

12. Маро ба дасти адуёнам насупор, зеро ки шоҳидони козиб ва бадхоҳон бар ман қиём кардаанд.

13. Лекин эътиқод доштам, ки лутфи Худовандро дар замини зиндаҳо хоҳам дид.

14. Ба Худованд умедвор бош, матин бош, ва дилат қавӣ хоҳад шуд; ба Худованд умедвор бош.

ТАРОНАИ БИСТУ ҲАФТУМ

Дуо дар бораи мадади Худо ва шукрона барои марҳамати ӯ.

1. ТАРОНАИ Довуд. Сӯи Ту, эй Худованд, мехонам. Эй кӯхпораи ман, аз пешам хомӯш нагузар: мабодо аз пешам хомӯш гузарӣ, ва ман мисли фурӯравандағони гӯр гардам.

2. Овози зориҳои маро бишнава, вақте ки сӯи Ту истиғоса мебарам ва дастҳои худро сӯи ҳарामी муқаддаси Ту мебардорам.
3. Маро бо шарирон ва бадкирдорон маҳв накун, ки бо ёронашон дар бораи сулҳу осоиштагӣ сухан меронанд, вале бадӣ дар дил доранд.
4. Ба онҳо мувофиқи қорҳашон, мувофиқи кирдорҳои бадашон муқофот деҳ; мувофиқи аъмоли дасташон ба онҳо подош деҳ; сазояшонро ба онҳо баргардон.
5. Азбаски ба қорномаҳои Худо ва ба аъмоли дастҳои Ӯ диққат намедиханд, онҳоро хароб хоҳад кард ва бино нахоҳад намуд.
6. Худованд муборак аст, зеро ки овози зориҳои маро шунидааст.
7. Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; дилам ба Ӯ таваққал намуд, ва ман мадад ёфтам, ва дилам шод шуд, ва Ӯро бо суруди худ ҳамд хоҳам гуфт.
8. Худованд қуввати қавми Худ ва истехқоми наҷоти масеҳи Худ мебошад.
9. Қавми Худро наҷот деҳ ва мероси Худро баракат фармо; онҳоро чӯпонӣ бикун ва барафроз то абад!

ТАРОНАИ БИСТУ ҲАШТУМ

Кибриёи Худо дар раъду барқ аст.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худовандро васф гӯед, эй фарзандони Худо!
Дар шаъни Худованд васфи ҷалол ва қувватро бигӯед.
2. Дар шаъни Худованд васфи ҷалоли исми Ӯро бигӯед; ба Худованд дар шавкати қудсият сачда кунед.
3. Овози Худованд бар обҳост; Худои ҷалол гулдуррос мезанад; Худованд болои обҳои бисёр аст.
4. Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пуршукӯҳ аст.

5. Овози Худованд арзхоро мешиканад; Худованд арзҳои Лубнонро мешиканад;
6. Ва онҳоро мисли гӯсолае мерақсонад; Лубнон ва Сирюно мисли бачаи гови ваҳшӣ.
7. Овози Худованд забонаҳои оташро чақмоқ мезанонад.
8. Овози Худованд биёбноро меларзонад; Худованд биёбони Қодешро меларзонад.
9. Овози Худованд охуёноро ба дарди зоиш меандозад, ва чангалҳоро бараҳна мекунад; ва дар қасри Ҷ ҳама ҷалолро ба забон меоваранд.
10. Худованд бар тӯфон нишаста буд; ва Худованд бар тахти подшоҳӣ хоҳад нишаст то абад.
11. Худованд қавми Худро қувват хоҳад бахшид; Худованд ба қавми Худ дар роҳи сулҳу осоиштагӣ баракат хоҳад хост.

ТАРОНАИ БИСТУ НУҶУМ

Шукрона барои наҷот додани ҳаёт.

1. ТАРОНАИ Довуд; суруди тақдиси хона.
2. Туро, эй Худованд, тақбир менамоям, зеро ки маро раҳо кардӣ, ва душманонамро бар ман шодком нагардондӣ.
3. Худовандо, Худои ман! Сӯи Ту истиғоса бурдам, ва маро шифо додӣ.
4. Худовандо! Ҷонамро аз дӯзах баровардӣ, маро зинда кардӣ, то ки ба қабр фурӯд наоям.
5. Худовандро бисароед, эй порсоёни Ҷ, ва зикри қудсияти Ҷро ҳамд гӯед,
6. Зеро ки ғзаби Ҷ як лаҳза аст, ва ҳусни тавачҷӯҳи Ҷ дар зарфи як зиндагонӣ: бегоҳӣ гирия маскан мегирад, валекин пагоҳӣ – шодмонӣ.
7. Ва ман дар некрӯзии худ мегуфтам: «Ҷаргиз фурӯ нахоҳам ғалтид».
8. Худовандо! Бо ҳусни тавачҷӯҳи Худ кӯҳи маро қувват бахшидӣ, аммо чун рӯи Худро пинҳон кардӣ, ҳаросон шудам.

9. Сӯи Ту, эй Худованд, мехонам, ва пеши Худованди худ зорӣ мекунам.
10. Аз хуни ман чӣ фоида, вақте ки ба гӯр фурӯд оям? Оё хок Туро шукрона мегӯяд? Оё ростии Туро ба забон меоварад?
11. Бишнава, эй Худованд, ва ба ман марҳамат намо. Худовандо! Мададгори ман бош.
12. Мотамавро барои ман ба рақс мубаддал кардаӣ, палосамро кашида, камарамро ба шодӣ бастаӣ,
13. То ки нафсам Туро бисарояд ва хомӯш нашавад. Худовандо, Худои ман! Туро ҳамд хоҳам гуфт то абад.

ТАРОНАИ СИҶОМ

Умедворони Худованд хичил намешаванд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Ба Ту, эй Худованд, паноҳ бурдаам, ҳаргиз хичил нахоҳам шуд;
аз рӯи адолати Худ маро раҳой деҳ.
3. Гӯши Худро сӯи ман ҳам намо, ба зудӣ маро халосӣ деҳ. Барои ман кӯҳпораи қавӣ ва хонаи паноҳ бош, то ки маро наҷот диҳӣ,
4. Зеро ки саҳра ва қалъаи ман Ту ҳастӣ; ва ба хотири исми Худ маро ҳодӣ ва роҳнамо бош.
5. Маро аз доме ки барои ман пинҳон кардаанд, берун ор, зеро ки Ту истехкоми ман ҳастӣ.
6. Рӯхи худро ба дасти Ту месупорам; Ту, эй Худованд, эй Худои ростӣ, маро раҳой додаӣ.
7. Аз пайравони бутҳои бекора нафрат дорам; ва ман ба Худованд таваккал мекунам.
8. Ба эҳсони Ту шодӣ ва хурсандӣ мекунам, чунки мусибати маро дидаӣ, ғуссаҳои чонамро донистаӣ,
9. Ва маро ба дасти душман насупурдаӣ, пойҳоямро дар вусъатобод истонидаӣ.

10. Ба ман марҳамат намо, эй Худованд, зеро ки ба танг омадаам; чашмам аз кулфат хаста шудааст, чонам ва ҷисмам низ.
11. Зеро ки ҳаётам аз андӯҳ ва солҳоям аз оҳу фиғон адо шудааст; аз гуноҳи ман қувватам заиф ва устухонҳоям хушк шудааст.
12. Аз дасти ҳамаи ҳасмҳои худ барои ҳамсояхоям хеле нангин ва барои ошноҳоям воҳиманок гардидаам: ҳар кӣ маро дар кӯча бинад, аз ман мегурезад.
13. Монанди мурда аз дилҳо фаромӯш шудаам; мисли зарфи шикастае гардидаам,
14. Зеро ки маломати касони бисёрро мешунавам; дар гирду пешам даҳшат аст, чунки онҳо бар зидди ман маслиҳатро ба як ҷо мемонанд: ба фикри гирифтани чонам афтодаанд.
15. Валекин ман ба Ту, эй Худованд, таваккал мекунам; ман мегӯям: Худои ман Ту ҳастӣ.
16. Тақдири ман дар дасти Туст; маро аз дасти душманонам ва таъқибқунандагонам халосӣ деҳ.
17. Рӯи Худо ба бандаи Худ мунаввар намо, бо эҳсони Худ маро начот деҳ.
18. Худовандо! Ман хичил нахоҳам шуд, чунки Туро хондаам; лекин шарирон хичил хоҳанд шуд, дар дӯзах лаб фурӯ хоҳанд баст.
19. Забонҳои дурӯғгӯӣ лол хоҳанд шуд, ки бо ғурур ва тамасхур дар ҳаққи одил бадгӯӣ мекунанд.
20. Чӣ қадар фаровон аст меҳрубонии Ту, ки барои тарсгорони Худ нигоҳ доштаӣ ва барои паноҳбарони Худ пеши назари банӣ одам ба амал овардаӣ:
21. Онҳоро дар паноҳи рӯи Худ аз дасисаҳои мардум пинҳон медорӣ; онҳоро аз муноқишаи забонҳо дар хайма руст мекунӣ.
22. Муборак аст Худованд, ки эҳсони аҷоибии Худо дар шаҳри муҳосирашуда ба ман зоҳир кард!
23. Валекин ман дар маъюсии худ гуфтам, ки аз назари Ту рад шудаам; аммо, вақте ки сӯи Ту истиғоса бурдам, овози зориҳоямро шунидӣ.

24. Худовандро дӯст доред, эй ҳамаи порсоёни Ё! Аминонро Худованд ҳифз менамояд, ва мағруронро сазои барзиёд медиҳад.

25. Матин бошад, ва дилатон қавӣ хоҳад шуд, эй ҳамаи умедворони Худованд!

ТАРОНАИ СИЮ ЯКУМ

Хушбахтии гуноҳоре ки тавба кардааст ва омурзида шудааст.

1. СУРУДИ таълимии Довуд. Хушо касе ки чиноятҳояш омурзида ва хатоҳояш пӯшида шудааст.

2. Хушо касе ки Худованд гуноҳи вайро ба ҳисоб намеоварад, ва дар рӯҳи вай ҳилагарӣ нест.

3. Вақте ки хомӯш будам, устухонҳоям аз фиғони ҳаррӯзаи ман мепӯсид,

4. Зеро ки рӯзу шаб дасти Ту бар ман фишор меовард; илики ман ба хушкии тобистон мубаддал шудааст. Село.

5. Хатоямро ба Ту маълум кардаам, ва гуноҳамро пинҳон надоштаам; гуфтам: «Ба чиноятҳоям пеши Худованд иқроп мешавам», ва Ту айби хатоямро афв кардаӣ. Село.

6. Бинобар ин ҳар порсо дар вақти иҷобат пеши Ту дуо хоҳад гуфт, ва дар он сурат ҷараёни обҳои бисёр ба вай нахоҳад расид.

7. Ту паноҳгоҳи ман ҳастӣ, маро аз тангӣ ҳифз мекунӣ, маро бо таронаҳои халосӣ иҳота менамояӣ. Село.

8. «Ман туро таълим хоҳам дод ва ба роҳе ки бояд биравӣ, хидоят хоҳам кард: туро насиҳат хоҳам дод; чашмам бар туст».

9. «Мисли асп, мисли хачир бефаҳм набошад, ки онҳоро сӯлук ва ҷилав мезананд, ки ин зинат барои нигоҳ доштани онҳост, вагар на наздики ту нахоҳанд омад».

10. Шарир ғаму ғуссаи зиёде дорад, аммо касе ки ба Худованд таваккал менамояд, эҳсон ёро иҳота хоҳад кард.

11. Дар Худованд шодӣ ва хурсандӣ кунед, эй одилон! Ва тараннум намоед, эй ҳамаи ростдилон!

ТАРОНАИ СИЮ ДУЮМ

Мадҳ дар шаъни Худои Қодир.

1. ДАР Худованд, эй одилон, тараннум намоед: ҳамду сано гуфтан росткоронро мезебад.
2. Худовандро бо барбат ҳамд гӯед, бо уди даҳтор Ёро бисароед;
3. Суруди наве дар шаъни Ё бихонед; бо бонги шодӣ некӯ биनावозед;
4. Зеро ки каломи Худованд дуруст аст, ва тамоми аъмоли Ё ҳақ асту рост.
5. Ё адл ва инсофро дӯст медорад; ҷаҳон аз эҳсони Худованд пур аст.
6. Бо каломи Худованд осмонҳо офарида шудааст, ва бо дами даҳони Ё ҳамаи лашкарҳои онҳо.
7. Ё обҳои баҳро мисли машке чамъ кардааст, вартаҳоро дар ҳазоин гузоштааст.
8. Бигзор тамоми аҳли замин аз Худо тарсон бошанд; ҳамаи сокинони дунё аз Ё ҳаросон шаванд,
9. Зеро ки Ё гуфт, ва иҷро шуд; Ё амр кард, ва қоим гардид.
10. Худованд машварати халқҳоро ботил мекунад, ба андешаҳои қавмҳо монё мешавад.
11. Машварати Худованд қоим аст то абад, андешаҳои дили Ё то абадуддаҳр.
12. Хушо халқе ки Худованд Худои вай аст, ва қавме ки Ё вайро барои мероси Худ баргузидааст.
13. Аз осмон Худованд нигоҳ мекунад, тамоми банӣ одамро мебинад;
14. Аз нишмангоҳи Худ ба ҳамаи сокинони замин назар меандозад;
15. Дилҳои онҳоро танҳо Худаш ба вучуд овардааст, ва тамоми аъмолашонро мефаҳмад.

16. Подшоҳ бо сипоҳи бузург наҷот нахоҳад ёфт; паҳлавон бо қуввати бузург халос нахоҳад шуд.
17. Асп барои наҷот безътимод аст, ва бо қуввати бузургаш халосӣ нахоҳад дод.
18. Инак, чашми Худованд бар тарсгорони Ёст, бар онҳоест, ки ба эҳсони Ё умедворанд,
19. То ки ҷони онҳоро аз мурдан халос кунад, ва дар вақти қаҳтӣ онҳоро зинда мононад.
20. Ҷони мо ба Худованд умедвор аст: Ё мададгор ва сипари мост;
21. Дили мо дар Ё шодӣ мекунад, зеро ки ба исми қуддуси Ё мо таваккал менамоем.
22. Эҳсони Ту, эй Худованд, бар мо бод, чунон ки мо ба Ту умед бастаем.

ТАРОНАИ СИЮ СЕЮМ

Худованд ҳалимонро наҷот медиҳад ва бадкешонро маҳв мекунад.

1. ТАРОНАИ Довуд, вақте ки ӯ хулқи худро назди Абималик дигаргун сохт, ва аз пеши вай бадар ронда шуд, ва баромада рафт.
2. Худовандро дар ҳар вақт муборак хоҳам хонд; доимо ҳамду санои Ё бар забони ман аст.
3. Ҷонам бо Худованд фаҳр мекунад; ҳалимон шунида, шод хоҳанд шуд.
4. Худовандро бо ман такбир гӯед; ва исми Ёро якҷоя болобардор кунем.
5. Худовандро талабидам, ва маро иҷобат намуд, ва аз ҳамаи бимҳоям маро халосӣ дод.
6. Сӯи Ё нигоҳ карданд ва мунаввар гардиданд, ва чехраҳашон хиҷил нашуд.
7. Ин мискин бихонд, ва Худованд шунид, ва ӯро аз ҳамаи танғиҳояш наҷот дод.

8. Фариштаи Худованд дар гирду пеши тарсгорони Ё ҳозир аст ва онҳоро халосӣ медиҳад.
9. Бичашед ва хоҳед дид, ки Худованд некӯст! Хушо марде ки ба Ё паноҳ мебарад!
10. Аз Худованд тарсед, эй муқаддасони Ё, зеро ки тарсгорони Ёро ҳеч камӣ нест.
11. Шерони ҷавон бенаво шудаанд ва гуруснагӣ мекашанд, аммо толибони Худовандро аз ҳеч чизи хуб камӣ нахоҳад буд.
12. Биёед, эй фарзандон, маро бишнавед: тарси Худовандро ба шумо таълим хоҳам дод.
13. Кист он шахсе ки ҳаётро хоҳон аст, ва айёмро дӯст медорад, то ки некӯӣ бубинад?
14. Забонатро аз бадӣ нигоҳ дор, ва лабҳоятро аз гуфтори макромез.
15. Аз бадӣ дур шав ва некӣ бикун; талабгори осоиштагӣ шав ва дар пайи он бош.
16. Чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои Ё сӯи истиғосаи онҳо.
17. Хашми Худованд ба муқобили бадкорон аст, то ки зикри онҳоро аз замин маҳв намояд.
18. Вақте ки одилон фарёд мекашанд, Худованд онҳоро шунида, аз ҳамаи тангиҳшон халосӣ медиҳад.
19. Худованд ба дилшикастагон наздик аст, ва рӯҳафтадагонро наҷот хоҳад дод.
20. Мусибатҳои одил бисёр аст, валекин аз ҳамаи онҳо Худованд ёро халосӣ медиҳад;
21. Ҳамаи устухонҳои ёро нигоҳ медорад; ҳеч яке аз онҳо шикаста нахоҳад шуд.
22. Шарирро бадӣ хоҳад кушт, ва бадхоҳони одил маҳкум хоҳанд шуд.
23. Худованд ҷони бандагони Худро раҳо хоҳад кард, ва ҳеч кас аз паноҳбарони Ё маҳкум нахоҳад шуд.

ТАРОНАИ СИЮ ЧОРУМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз душманони шарир.

1. ТАРОНАИ Довуд. Ба мухолифонам, эй Худованд, мухолифат намо, ба чангчӯёнам чанг кун;
2. Сипар ва чавшан бигир, ва ба мадади ман бархез;
3. Ва найзаро бикаш ва пеши роҳи таъқибкунандагони маро бигир; ба чонам бигӯй: «Ман наҷоти ту ҳастам!»
4. Бигзор толибони чонам хичил ва расво шаванд; бадандешонам қафо гарданд ва шарманда шаванд;
5. Мисли коҳрезае пеши бод бошанд, ва фариштаи Худованд онҳоро биронад;
6. Роҳашон торик ва лағжонак бошад, ва фариштаи Худованд онҳоро таъқиб намояд,
7. Зеро ки бе сабабе барои ман доми худро дар ҳафра пинҳон кардаанд; онро бе сабаб барои чонам кандаанд.
8. Бигзор бар ӯ таҳлукаи ногаҳоние биёяд, ва доме ки пинҳон кардааст, худи ӯро бигирад; дар торикӣ дар он фурӯ ғалтад.
9. Валекин чонам дар Худованд хурсандӣ хоҳад кард; дар наҷоти ӯ шод хоҳам шуд.
10. Ҳамаи устухонҳоям мегӯяд: Худовандо! Кист монанди Ту, ки камбағалро аз каси пурзӯртар аз вай халос мекунӣ, ва камбағалу мискинро аз ғораткунандаи вай!
11. Шоҳидони бадкин бархостаанд: он чи намедонам, аз ман мепурсанд;
12. Ба ивази некӣ ба ман бадӣ мекунанд, чонамро гирифтори бекасӣ мегардонанд.
13. Валекин ман дар бемории онҳо палос мепӯшидам, чонамро бо рӯзадорӣ азоб медодам, аммо бигзор дуоям ба оғӯшам баргардад.
14. Мисли он ки дӯстам ё бародарам бошад, рафтор мекардам; мисли он ки барои модарам мотам гирифта бошам, ғамгин ва сархам будам.
15. Валекин вақте ки меафтадам, шодӣ мекарданд ва ҷамъ мешуданд; нокасоне бар зидди ман ҷамъ мешуданд, ки намешинохтам; маро дашном медоданд, ва бас намекарданд;

16. Бо масхарабозони риёкор дар ҳаққи ман дандонҳои худро
ғичиррос мезанонданд.
17. Худовандо! То ба кай нигоҳ хоҳӣ кард? Чонамро аз
ситамҳои онҳо, ягонаамро аз шерони чавон халос кун.
18. Туро дар чамоати бузург ҳамд хоҳам гуфт, дар миёни
кавми азим Туро мадҳ хоҳам кард,
19. То онҳое ки ноҳақ ба ман адоват доранд, бар ман шодкомӣ
наёбанд, онҳое ки бесабаб аз ман нафрат доранд, ба ҳамдигар
чашмакӣ назананд;
20. Зеро ки на дар бораи сулҳу осоиштагӣ сухан меронанд,
балки дар ҳаққи сулҳҷӯёни замин бӯхтонҳои макромез
мебофанд;
21. Ва даҳони худро ба ман воз карда, мегӯянд: «Ҳай-ҳай,
чашми мо дид!»
22. Инҳоро Ту, эй Худованд, дидаӣ, хомӯш набош. Худовандо!
Аз ман дур набош.
23. Барои муурофияи ман, барои даъвои ман аз хоб хез ва бедор
шав, эй Худои ман ва Худованди ман!
24. Маро аз рӯи адолати Худ дар доварӣ ҳимоят намо, эй
Худованд Худои ман, то ки бар ман шодкомӣ наёбанд,
25. Ва дар дили худ нагӯянд: «Ҳай-ҳай, чони мо ҳузур кард!»
Ва нагӯянд: «Ҷӯро фуру бурдем».
26. Бигзор онҳое ки дар мусибати ман шодӣ мекунанд, якҷоя
шарманда ва расво шаванд, онҳое ки бар ман такаббур
менамоянд, перохани хичолат дар бар кунанд.
27. Бигзор онҳое ки хоҳишманди ҳаққонияти мананд, шод ва
хурсанд шаванд ва доимо гӯянд: «Афзун бод кибриёи
Худованд, ки саломатии бандаи Худо хоҳон аст!»
28. Ва забонам адолати Туро ва ҳамду санои Туро ҳар рӯз баён
хоҳад кард.

ТАРОНАИ СИЮ ПАНЦУМ

Мадҳ дар шаъни марҳамати Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи бандаи Худованд Довуд.
2. Маъсияти шарир андаруни дилам мегӯяд: «Тарси Худо дар пеши чашми вай нест»;
3. Зеро ки вай ба худаш дар назари худ тамаллуқ мегӯяд ва барои худ гуноҳе пайдо мекунад, то ки пур аз адоват гардад;
4. Суханони забонаш талбис ва мақр аст; аз рафтори оқилона ва некӯкорӣ даст кашидааст;
5. Дар чоғаҳи худ талбис мебофад, роҳи нодурустро пеш гирифтааст, аз бадӣ нафрат намекунад.
6. Худовандо! Эҳсони Ту то осмонҳост, садоқати Ту то афлок аст!
7. Адолати Ту мисли кӯҳҳои муаззам аст, доварихои Ту вартаи бузург аст! Одамизод ва ҳайвонро Ту наҷот медиҳӣ, эй Худованд!
8. Чӣ арҷманд аст эҳсони Ту, эй Худо! Бани одам дар сояи болҳои Ту паноҳ меёбанд;
9. Аз рағфани хонаи Ту сер мешаванд, ва аз наҳри шарбатҳои Худ онҳоро менӯшонӣ,
10. Зеро ки чашмаи ҳаёт бо Туст; дар нури Ту нурро мебинем.
11. Эҳсони Худро барои орифони Худ давом деҳ, ва адолати Худро барои ростдилон.
12. Бигзор пой ғурур бар ман наояд, ва дасти шарирон маро бадар наронад.
13. Дар он чо бадкирдорон афтадаанд, сарнагун шудаанд ва хеста наметавонанд.

ТАРОНАИ СИЮ ШАШУМ

Умедворони Худованд ва ҳалимон вориси замин хоҳанд буд, вале шарирон ва бадкешон маҳв хоҳанд шуд.

1. ТАРОНАИ Довуд. Ба бадкешон рашк накун, аз ноинсофон ҳасад набар,
2. Зеро ки онҳо мисли алаф ба зудӣ даравида хоҳанд шуд, ва мисли сабза пажмурда хоҳанд шуд.

3. Ба Худованд таваккал намо ва некӣ бикун; дар замин сокин бош ва ростиро ҳифз намо.
4. Ва дар Худованд тасаллӣ хоҳӣ ёфт, ва ӯ муроди дилатро ба ту ато хоҳад кард.
5. Роҳи худро ба Худованд бисупор, ва ба ӯ таваккал намо, ва ӯ ба ҷо хоҳад овард,
6. Ва адолати туро мисли нур, ва инсофи туро мисли нимрӯз ба зуҳур хоҳад овард.
7. Пеши Худованд сокит бош ва ба ӯ умед банд. Ба касе ки роҳаш барор ёфтааст, ба шахси дасисакор рашк накун.
8. Аз хашм даст бикаш, ва ғзабро тарк намо; рашк накун, ки ин боиси бадкорӣ хоҳад шуд,
9. Зеро ки бадкешон маҳв хоҳанд шуд, валекин умедворони Худованд вориси замин хоҳанд буд.
10. Боз андак сабр кун, ва шарир боқӣ нахоҳад монд; ба маконаш назар хоҳӣ андохт, ва ӯ нахоҳад буд.
11. Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд буд, ва аз осудагии бисёр лаззат хоҳанд бурд.
12. Шарир ба одил қасди бад мекунад, ва дандонҳои худро бар ӯ ғичиррос мезанонад;
13. Аммо Худованд ба ҳоли вай меҳандад, зеро мебинад, ки рӯзи вай меояд.
14. Шарирон шамшер бараҳна мекунанд ва камони худро мекашанд, то ки камбағал ва мискинро ғалтонанд ва ростравонро қатл кунанд.
15. Шамшери онҳо ба дили худашон фурӯ хоҳад рафт, ва камонҳои онҳо хоҳад шикаст.
16. Чизи ками одил беҳ аз сарвати шарирони бисёр,
17. Зеро ки бозувони шарирон хоҳад шикаст, вале одилонро Худованд тақвият медиҳад.
18. Худованд рӯзҳои беайбонро медонад, ва мероси онҳо то абад хоҳад буд.
19. Дар вақти мусибат хичил нахоҳанд шуд, ва дар айёми қаҳтӣ сер хоҳанд буд,

20. Аммо шарирон нест хоҳанд шуд, ва душманони Худованд мисли шукӯҳи марғзорҳо фано хоҳанд шуд, мисли дуд фано хоҳанд шуд.
21. Шарир қарз мегирад ва адо намекунад, вале одил эҳсон мекунад ва медиҳад;
22. Зеро онҳое ки ӯ муборак хондааст, вориси замин хоҳанд буд, вале онҳое ки ӯ малъун хондааст, маҳв хоҳанд шуд.
23. Худованд қадамҳои мардро барқарор мекунад, ва ба роҳи вай тавачҷӯҳ менамояд,
24. Ба тавре ки вай афтад ҳам, саҳт афканда намешавад, зеро ки Худованд дасташро мегирад.
25. Ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам, ва одилеро надидаам, ки партофта шуда бошад, ва наслаш нон мепурсида бошанд:
26. Вай ҳар рӯз мебахшад ва қарз медиҳад, ва насли вай баракат хоҳанд ёфт.
27. Аз бадӣ дур шав ва некӣ бикун, ва то абад сукунат хоҳӣ кард,
28. Зеро ки Худованд инсофро дӯст медорад, ва порсоёни Худро тарк нахоҳад кард; онҳо то абад маҳфуз хоҳанд буд; ва насли шарирон маҳв хоҳанд шуд.
29. Одилон вориси замин хоҳанд буд, ва дар он то абад сукунат хоҳанд кард.
30. Даҳони одил ҳикматро баён мекунад, ва забони ӯ инсофро ифода менамояд.
31. Шариати Худои ӯ дар дили ӯст; қадамҳояш сусти нахоҳад шуд.
32. Шарир одилро поида мегардад, ва дар пайи куштани ӯст;
33. Лекин Худованд ӯро ба дасти вай намесупорад, ва чун қораш ба муруфиа оид шавад, намегузорад, ки ӯро айбдор кунанд.
34. Ба Худованд умед банд ва тариқи ӯро риоя намо; ва ӯ туро баланд хоҳад кард, то ки вориси замин гардӣ; ҳангоми маҳв шудани шарирон инро хоҳӣ дид.
35. Шарири ситамгареро дидаам, ки мисли дарахти сершоҳаи сабзу хуррам дар як ҷо чуқур реша давонда буд;

36. Ва ӯ гузашта рафт, ва инак нест шудааст; ва ӯро чустучӯ кардам, ва ёфт нашуд.

37. Ба беайб назар андоз ва росткорро бубин, зеро ки оянда ба шахси сулҳчӯ тааллуқ дорад,

38. Ва чинояткорон аз як сар маҳв хоҳанд шуд; фарчоми шарирон нест шудан аст.

39. Начоти одилон аз Худованд аст; дар вақти тангӣ ӯ истехкоми онҳост;

40. Ва Худованд ба онҳо мадад хоҳад кард ва онҳоро халосӣ хоҳад дод; онҳоро аз шарирон халосӣ хоҳад дод, ва онҳоро начот хоҳад бахшид, зеро ки онҳо ба ӯ паноҳ мебаранд.

ТАРОНАИ СИЮ ҲАФТУМ

Суруди тавбаи беморони сахт.

1. ТАРОНАИ Довуд. Барои ёдоварӣ.

2. Худовандо! Дар ғзаби Худ маро мазаммат накун, ва дар хашми Худ маро чазо надох,

3. Зеро ки тирҳои Ту дар ман фурӯ рафтааст, ва дасти Ту бар ман фурӯд омадааст.

4. Дар чисмам аз ғзаби Ту ҷои сиҳате нест; дар устухонҳоям аз хатои худам саломатӣ нест,

5. Зеро ки гуноҳҳоям аз сарам гузаштааст, мисли бори гароне аз бардоштам вазнинтар аст;

6. Аз боиси беақлии ман ҷароҳатҳоям бадбӯй шудааст, фасод кардааст.

7. Бисёр хамидақомат ва сархам шудаам, тамоми рӯз тирарӯ шуда мегардам;

8. Зеро ки суринҳоям пур аз варам аст, ва дар чисмам ҷои сиҳате нест.

9. Бағоят бемадор ва шалпар шудаам; аз дарди дили худ наъра мезанам.

10. Худовандо! Тамоми орзуям пеши назари Туст, ва оху фиғонам аз Ту пӯшида нест.

11. Дилам метапад; қувватам аз ман рафтааст, ва нури чашмонам низ бо ман нест.
12. Дӯстонам ва ёронам аз офати ман канор шудаанд, ва хешовандонам дур истодаанд.
13. Ва толибони чонам бар ман дом мегузоранд, ва бадхоҳонам суханони фитнаангез мегӯянд ва ҳар рӯз макрҳо меандешанд.
14. Валекин ман мисли қар намешунавам, ва мисли гунге ҳастам, ки даҳонашро намекушояд;
15. Ва монанди шахсе гардидаам, ки намешунавад, ва дар забонаш далеле нест.
16. Аммо ба Ту, эй Худованд, умед бастаам; Ту иҷобат намо, эй Худованд Худои ман.
17. Зеро ки гуфтаам: «Мабодо бар ман шодкомӣ ёбанд ва, агар пешпо хӯрам, бар ман такаббур кунанд».
18. Зеро ки ман ба афтодан наздик шудаам, ва дардам ҳамеша дар рӯ ба рӯи ман аст.
19. Зеро ки ба гуноҳи худ иқрорам, аз хатои худ ғамгинам.
20. Валекин душманонам зинда ва пурзӯранд, ва онҳое ки ноҳақ бадхоҳи мананд, бисёранд;
21. Ва онҳое ки ба ивази некӣ бадӣ мекунанд, барои он ба ман адоват доранд, ки некиро пайравӣ менамоям.
22. Маро тарк накун, эй Худованд Худои ман! Аз ман дур набош;
23. Ба мадади ман шитоб кун, эй Худованд, эй начоти ман!

ТАРОНАИ СИЮ ҲАШТУМ

Сукути ҳалимона сабаби тавбаи гуноҳкор мешавад.

1. БАРОИ сардори муғанниён, Едутун. Таронаи Довуд.
2. Гуфтам: «Роҳҳои худро эҳтиёт хоҳам қард, то ки бо забонам хатое накунам; ба даҳонам тумшукбанд хоҳам зад, то даме ки шарир дар рӯ ба рӯи ман аст».
3. Ман гунг ва хомӯш будам, аз некӣ низ лаб фурӯ бастам, ва дардам бадтар шуд.

4. Дилам андарунам аланга зад, дар фикрам оташ даргирифт, бо забони худ сухан гуфтам:
5. «Ачаламро, эй Худованд, ба ман маълум кун, ва миқдори рӯзҳоямро, ки чист, то донам, ки кай фано мешавам.
6. Инак, рӯзҳои маро ба қадри вачабе додай, ва умрам дар назари Ту ҳеҷ аст. Ба яқин ҳар одамӣ, ки мутақаббирона меистад, чизи бекор аст». Село.
7. Ба яқин одамизод мисли шабаҳе мегардад: бекора шӯру ғавғо менамояд, захира мекунад ва намедонад, ки он насиби кӣ мешавад.
8. Ва акнун, эй Худованд, ман чиро умедвор бошам? Умеди ман бар Туст.
9. Аз ҳамаи ҷинойтҳоям маро раҳой деҳ, пеши нобакорон маро хиҷил нақун.
10. Ман гунг шудаам, даҳонамро намекушоям; зеро ки Ту инро кардай.
11. Офати Худро аз ман дур кун; аз зарбаи дасти Ту ман нобуд мешавам.
12. Агар одамизодро мувофиқи далелҳои гуноҳи вай ҷазо диҳӣ, зебоии вай, мисли он ки куя зада бошад, хароб хоҳад шуд. Ба яқин ҳар одамӣ чизи бекор аст! Село.
13. Дуои маро бишнава, эй Худованд, ва ба истиғосаи ман гӯш андоз; бар ашкҳоям соқит набош, зеро ки ман назди Ту ғарибам ва мисли ҳамаи падаронам муҳочирам.
14. Ғазаби Худро аз ман бигардон, то каме кушодарӯй гардам, пеш аз он ки биравам, ва дигар нахоҳам буд.

ТАРОНАИ СИЮ НҶҲУМ

Умедворони Худованд ҳамеша аз ҷониби Ӯ наҷот меёбанд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Ба Худованд бисёр умед бастам, ва Ӯ сӯи ман рӯ овард, ва истиғосаи маро шунид;

3. Ва маро аз чоҳи ҳалокат, аз ботлоқи пурлой берун овард, ва пойҳоямро бар сахрае гузошт, қадамҳоямро мустаҳкам гардонд.
4. Ва суруди наве дар даҳонам гузошт, – ҳамду санои Худои моро. Бисёр касон инро дида, тарсон хоҳанд шуд, ва ба Худованд таваккал хоҳанд кард.
5. Хушо марде ки ба Худованд таваккал мекунад, ва ба мутакаббирон ва пайравони кизб рӯ намеоварад!
6. Корҳои зиёде Ту кардаӣ, эй Худованд Худои ман! Корҳои аҷоиб ва андешаҳоро, ки Ту дар ҳаққи мо зоҳир намудаӣ, – кист, ки монанди Ту бошад! – мавъиза ва нақл хоҳам кард, аммо шумораи онҳо бениҳоят бисёр аст.
7. Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ; гӯшҳои маро воз кардӣ; қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хаторо талаб накардӣ.
8. Он гоҳ гуфтам: инак меоям; дар тӯмори китоб дар бораи ман навишта шудааст:
9. Иродаи Туро, эй Худои ман, ба ҷо овардан мехоҳам, ва шариати Ту андаруни дили ман аст.
10. Дар ҷамоати бузург аз адолат башорат додаам; инак, лабҳои худро нахоҳам баст: Худовандо, Ту медонӣ.
11. Адолати Туро андаруни дилам махфӣ надоштаам, вафо ва начоти Туро баён кардаам, эҳсон ва ростии Туро аз ҷамоати бузург пинҳон надоштаам.
12. Ту, эй Худованд, марҳаматҳои Худро аз ман боз надор; бигзор эҳсон ва ростии Ту ҳамеша маро ниғаҳбонӣ кунад.
13. Зеро ки мусибатҳои бешумор маро ихота намудааст; гуноҳҳоям маро мубтало кардааст, ба тавре ки қобили дидан нестанд: онҳо аз мӯи сарам бисёр аст, ва дилам маро тарк кардааст.
14. Худовандо! Таваҷҷӯҳ намуда, маро халосӣ деҳ; Худовандо! Ба мадади ман шитоб кун.
15. Бигзор онҳое ки толиби ҷони мананд, то онро ба ҳалокат расонанд, аз як сар хичил ва шарманда шаванд; бадхоҳонам қафо гарданд ва расво шаванд;

16. Онҳое ки ба ман «ҳай-ҳай!» мегӯянд, ба сабаби шармандагии худ ҳайрон шаванд;

17. Ҳамаи толибони Ту дар Ту шодӣ ва хурсандӣ кунанд, ва дӯстдорони наҷоти Ту доимо гӯянд: «Афзун бод кибриёи Худованд!»

18. Валекин ман камбағал ва мискин ҳастам, ва Худованд ба ман ғамхорӣ мекунад; мададгор ва раҳокунандаи ман Ту ҳастӣ. Эй Худои ман! Таъхир накун.

ТАРОНАИ ЧИЛУМ

Хушо касе ки ба бенавоён марҳамат менамояд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.

2. Хушо касе ки ба бенаво эътибор медиҳад! Дар рӯзи мусибат Худованд ӯро раҳо хоҳад кард.

3. Худованд ӯро ниғаҳбонӣ хоҳад кард ва зинда хоҳад монанд, ва ӯ дар замин хушбахт хоҳад буд. Ва Ту ӯро ба дасти душманонаш нахоҳӣ супурд.

4. Худованд ӯро бар бистари беморӣ ёварӣ хоҳад кард. Тамоми вақти хобидани ӯ Ту дар бемории ӯ нигоҳубин хоҳӣ кард.

5. Ман гуфтам: «Худовандо! Ба ман марҳамат намо; чонамро шифо деҳ, зеро ки пеши Ту хато кардаам».

6. Душманонам дар ҳаққи ман суханони бад мегӯянд: «Ӯ кай мемирад, то ки номаш гум шавад?»

7. Ва агар касе ба иёдати ман биёяд, сухани дурӯғ мегӯяд; дили вай дар худ ғайбат чамъ мекунад, ва ҳамин ки берун рафт, ба гапу калоча шурӯъ менамояд.

8. Ҳамаи бадхоҳонам бо ҳамдигар дар ҳаққи ман пичир-пичир мекунанд, бар зидди ман бадӣ меандешанд:

9. «Қабоҳате ба сари ӯ омадааст, ва акнун, ки ӯ хобидааст, дигар нахоҳад бархост».

10. Ҳатто касе ки бо ман дӯст буд, ва аз ӯ дилпур будам, ва ӯ нони маро мехӯрд, пошнаи худро бар ман баланд кардааст.

11. Валекин Ту, эй Худованд, ба ман марҳамат намо, маро ба по бархезон, то ки онҳоро сазо диҳам.
12. Аз ин хоҳам донист, ки Ту ба ман таваҷҷӯҳ менамоӣ, зеро ки душманам бар ман тантана намекунад.
13. Ва маро, ба сабаби беайбии ман, дастгирӣ хоҳӣ кард, ва ба хузури Худ то абад қоим хоҳӣ дошт.
14. Муборак аст Худованд Худои Исроил аз азал то абад! Омин ва омин!

ТАРОНАИ ЧИЛУ ЯКУМ

Дуо дар бораи наҷот додани шахсе ки ба кишвари бегонаронда шудааст.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди таълимии банӣ Қӯрах.
2. Чунон ки оху иштиёқманди маҷроҳои об аст, ончунон ҷонам иштиёқманди Туст, эй Худо!
3. Ҷонам ташнаи Худост, ташнаи Худои Ҳай: кай омада, пеши Худо ҳозир мешавам?
4. Ашқҳоям рӯзу шаб нони ман буд, вақте ки ҳар рӯз ба ман мегуфтанд: «Худои ту кучост?»
5. Инро ба хотир оварда, ҷонам андаруни ман ба ҳаяҷон меояд: хангоме ки бо ҷамоате гузар доштам, онҳоро оҳиста-оҳиста сӯи хонаи Худо мебардам, бо овози тараннум ва шукронаи оммае ки ид мекард.
6. Чаро, эй ҷонам, маънос шудай ва андаруни ман ошuftаҳол ҳастӣ? Ба Худо умедвор бош, зеро боз ба гуфтани ҳамди Ё муваффақ хоҳам шуд, барои наҷоте ки аз Ё хоҳам ёфт.
7. Эй Худои ман! Ҷонам андарунам маънос шудааст, бинобар ин Туро аз замини Ёрдун ва аз Ҳермӯн, аз кӯҳи Мисъар ёд мекунам.
8. Варта вартаро бо овози шаршараҳои Ту даъват менамояд; ҳамаи тугёнҳо ва мавҷҳои Ту бар ман гузаштааст.
9. Рӯзона Худованд эҳсонӣ Худро зоҳир хоҳад кард, ва шабона суруди Ё бо ман хоҳад буд, ки дуоест пеши Худои ҳаёти ман.
10. Ба Худое ки саҳраи ман аст, мегуям: Чаро маро фаромӯш кардаӣ? Чаро аз фишори душман малӯл шуда мегардам?

11. Хасмҳоям бо дашномҳои худ устухонҳои маро зарбаи марговар мезананд, вақте ки ҳар рӯз ба ман мегӯянд: «Худои ту кучост?»

12. Чаро, эй ҷонам, маънос шудай ва андаруни ман ошуфтаҳол ҳастӣ? Ба Худо умедвор бош, зеро боз ба гуфтани ҳамди Ӯ муваффақ хоҳам шуд, ки Ӯ начоти рӯи ман ва Худои ман аст.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ДУЮМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз шахси ноинсоф ва маккор.

1. МАРО, эй Худо, дар доварӣ ҳимоят намо, ва доди маро аз мардumi бераҳм бигир; аз шахси маккор ва ноинсоф маро раҳой деҳ,

2. Зеро ки Ту Худои истехкоми ман ҳастӣ. Чаро маро партофтаӣ?

Чаро аз фишори душман малӯл шуда мегардам?

3. Нур ва ростии Худро бифрифт, то ки маро ҳидоят намоянд, маро ба кӯҳӣ муқаддаси Ту ва ба масканҳои Ту биёранд.

4. Ва назди қурбонгоҳи Худо хоҳам омад, назди Худое ки шодӣ ва хурсандии ман аст, ва Туро, эй Худо, Худои ман, бо барбат ҳамд хоҳам гуфт!

5. Чаро, эй ҷонам, маънос шудай ва андаруни ман ошуфтаҳол ҳастӣ? Ба Худо умедвор бош, зеро боз ба гуфтани ҳамди Ӯ муваффақ хоҳӣ шуд, ки Ӯ начоти рӯи ман ва Худои ман аст.

ТАРОНАИ ЧИЛУ СЕЮМ

Бе мадади Худо ғалаба ба даст намеояд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди таълимии банӣ Қӯрах.

2. Худое, бо гӯшҳои худ шунидаем, ва падарони мо ба мо ҳикоят кардаанд дар бораи корномае ки дар айёми онҳо, дар айёми қадим ба амал овардаӣ.

3. Ту бо дасти Худ халқҳоро бадар рондаӣ, вале онҳоро нишондаӣ; қабилахоро шикаст додаӣ, вале онҳоро паҳн кардаӣ;

4. Зеро ки онҳо бо шамшери худ заминро мусаххар накардаанд, ва онҳоро бозуи онҳо начот надодааст, балки ямини Ту ва бозуи Ту ва нури рӯи Ту, зеро ки хусни тавачҷӯҳи Ту бар онҳо буд.
5. Ту подшоҳи ман ҳастӣ, эй Худо! Бар начоти Яъқуб амр фармо.
6. Бо мадади Ту адуёни худро шох хоҳем зад; бо исми Ту муҳолифони худро поймол хоҳем кард;
7. Зеро ки ба камони худ таваккал нахоҳам кард, ва шамшерам маро начот нахоҳад дод;
8. Балки Ту моро аз адуёни мо начот додаӣ, ва бадҳоҳони моро хичил кардаӣ.
9. Ҷар рӯз бо Худо фахр менамоем, ва исми Ту ро то абад ҳамд хоҳем гуфт. Село.
10. Аммо алҳол Ту моро партофтаӣ ва расво кардаӣ, ва бо лашкарҳои мо берун намеоӣ;
11. Моро пеши душман ақиб гардондаӣ, ва бадҳоҳони мо барои худ тороч мекунанд.
12. Моро мисли гӯсфандон барои хӯрдан супурдаӣ, ва дар миёни халқҳо моро пароканда кардаӣ;
13. Қавми Худро ба баҳои ночизе фурӯхтаӣ, ва нархашонро зиёд накардаӣ.
14. Моро назди ҳамсояғони мо нангин кардаӣ, хандахариш ва ҳақир назди онҳое ки дар гирду пеши моянд.
15. Моро вирди забон дар миёни халқҳо, ҳадафи сарчунбонӣ дар миёни қабилаҳо гардондаӣ.
16. Ҷар рӯз расвоии ман пеши назари ман аст, ва хичолат рӯи маро пӯшидааст
17. Аз овози дашномдиҳанда ва бӯхтонгӯй, аз афту башараи душман ва интиқомчӯй.
18. Ҷамаи ин ба сари мо омадааст, валекин мо Ту ро аз хотир набаровардаем, ва ба аҳди Ту хиёнат накардаем.
19. Дили мо ақиб нагашт, ва пойҳои мо аз роҳи Ту берун нарафт,

20. Вақте ки моро дар макони шағолон фурӯ нишондӣ ва бо зулмот моро пӯшондӣ.
21. Агар мо исми Худои худро аз хотир мебаровардем ва кафҳои худро сӯи худои бегона дароз мекардем,
22. Оё Худо инро таҳқиқ наменамад? Зеро ки Ӯ асрори дилро медонад.
23. Лекин ба хотири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем, мисли гӯсфандони забҳ ба шумор меравем.
24. Бархез! Чаро хобидаӣ, эй Худованд? Бедор шав, ба сурати абадӣ моро напартоӣ!
25. Чаро рӯи Худои пинҳон доштаӣ, мусибат ва тангии моро фаромӯш кардаӣ?
26. Зеро ки ҷони мо ба хок яксон шудааст, ҷисми мо ба замин часпидааст.
27. Ба мадади мо бархез, ва моро ба хотири эҳсони Худ халосӣ деҳ.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни Масеҳи Худо ва арӯси Ӯ.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози шушон. Суруди таълимии банӣ Қӯраҳ. Суруди муҳаббат.
2. Дилам аз ҳиссиёти хубе ба ҷӯш омадааст; ман мегӯям: сурудам ба подшоҳ бахшида шудааст; забонам қалами котиби тезнавис аст.
3. Ту аз банӣ одам зеботарин ҳастӣ; латофат бар лабонат хувайдост; бинобар ин Худо Туро муборак хондааст то абад.
4. Шамшери Худо, эй Баҳодур, бар рони Худ бибанд, ки шукӯҳ ва шавкати Туст;
5. Ва дар шавкати Худ савор шуда, дар роҳи ростӣ ва ҳилму адолат комёб шав, ва яминат чизҳои аҷоиб ба Ту нишон хоҳад дод.
6. Тирҳои Ту тез аст, – қавмҳо зери пойи Ту фурӯ меғалтанд: – тирҳоят ба дили душманони Подшоҳ хоҳад расид.

7. Тахти Ту, эй Худо, то абад аст; асои ростӣ асои малакути Туст.
8. Адолатро дӯст доштаӣ, ва аз шарорат нафрат дорӣ. Бинобар ин Туро Худо, Худои Ту, бо рағани шодмонӣ бештар аз рафиқонат тадҳин кардааст.
9. Ҳамаи либосҳоят мисли мур ва уд ва дорчин аст; аз қасрҳои оҷ Туро бо созҳо хурсанд мекунанд.
10. Духтарони подшоҳон дар миёни азизони Ту ҳастанд; ба яминат малика дар тиллоӣ Ёфир истодааст.
11. Бишнава, эй духтар, ва бубин, ва гӯши худро дор, ва қавми худ ва хонаи падаратро фаромӯш кун.
12. Ва ҳангоме ки Подшоҳ иштиёқманди ҷамоли ту гардад, зеро ки Ё Худованди туст, ба Ё сачда намо.
13. Ва духтари Сӯр бо ҳадияҳо, ва сарватдорони қавм дидори туро хоҳанд талабид.
14. Тамоми ҷалоли духтари Подшоҳ дар андарун аст: либоси вай бо тилло мурассаъ аст;
15. Дар либоси пурнигор вай назди Подшоҳ бурда мешавад; аз ақиби вай бокираҳо, дугонаҳояш, равонанд, ки пеши Ту оварда шудаанд;
16. Бо шодӣ ва хурсандӣ бурда мешаванд, ба қасри Подшоҳ оварда мешаванд.
17. Дар ивази падаронат писаронат хоҳанд буд; онҳоро дар тамоми замин мир таъин хоҳӣ кард.
18. Номи Туро зикр хоҳам кард то абадуддаҳр; бинобар ин қавмҳо Туро ҳамд хоҳанд гуфт то абад.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ПАНҶУМ

Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди банӣ Қӯраҳ бар сози аломӯт.
2. Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгоре ки дар тангиҳо зуд пайдо мешавад;

3. Бинобар ин нахоҳем тарсид, агарчи замин мубаддал шавад, кӯҳҳо дар қаъри баҳрҳо ба чунбиш оянд,
4. Обҳои он хурӯшида, туғён кунанд, ва кӯҳҳо аз ғалаёни он мутазалзил шаванд. Село.
5. Қўйҳои наҳр шаҳри Худоро хурсанд мекунанд, ки он муқаддастарини масканҳои Ҳаққи Таолост.
6. Худо андаруни он аст, он фурӯ нахоҳад ғалтид: субҳидам Худо ба он мадад хоҳад кард.
7. Халқҳо хурӯш бардоштанд; мамлакатҳо фурӯ ғалтиданд: Ё овози Худо дод, ва замин ба ларза афтод.
8. Худованди лашкарҳо бо мост, Худои Яъқуб паноҳгоҳи мост. Село.
9. Биёед, ба корномаҳои Худованд назар андозед, ки харобиҳо бар замин овардааст:
10. Ба ҷангҳо то ақсои замин хотима дода, камонро шикастааст ва найзаро пора кардааст, аробахоро ба оташ сӯзондааст.
11. «Бозистед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: дар миёни халқҳо барафрохта хоҳам шуд, бар замин барафрохта хоҳам шуд».
12. Худованди лашкарҳо бо мост, Худои Яъқуб паноҳгоҳи мост. Село.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ШАШУМ

Худованди мо подшоҳ аст.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи банӣ Қӯрах.
2. Эй ҳамаи қавмҳо, каф занед! Ба Худо бо овози тараннум бонг занед!
3. Зеро ки Худованди Таоло сахмгин аст, – подшоҳи бузург аст бар тамоми замин;
4. Қавмҳоро зердасти мо гардонд, ва қабилаҳоро зери пойҳои мо;
5. Мероси моро барои мо баргузид, яъне ифтихори Яъқубро, ки дӯст медорад. Село.

6. Худо бо бонги шодӣ сууд кард, Худованд бо овози шох.
7. Бисароед Худоро, бисароед! Бисароед Подшоҳи моро, бисароед!
8. Зеро ки Худо подшоҳи тамоми замин аст; суруди дилнишине бихонед.
9. Худо бар халқҳо подшоҳ шуд; Худо бар тахти муқаддаси Худ биншаст.
10. Мирони қавмҳо назди қавми Худои Иброҳим чамъ омадаанд, зеро ки сипарҳои замин аз они Худост; Ӯ бениҳоят баланд аст.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Худои мо ба таври абадӣ ҳодии мо хоҳад буд.

1. СУРУД. Таронаи банӣ Қӯрах.
2. Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯҳ дар шаҳри Худои мо, дар кӯҳи муқаддаси Худ.
3. Тепнаи бисёр зебо, шодии тамоми замин аст кӯҳи Сион; дар канори шимолӣ шаҳри Подшоҳи муаззам аст.
4. Худо дар қасрҳои он ҳамчун паноҳгоҳ машҳур аст:
5. Зеро инак подшоҳон чамъ омаданд, якҷоя гузаштанд;
6. Ҳамин ки онҳо диданд, ҳайрон шуда ба ҳарос афтоданд ва рӯй ба гурез оварданд;
7. Ларза онҳоро дар он чо фаро гирифт ва дарди саҳт, ба монанди зане ки мезояд.
8. Ту бо боди шарқӣ киштиҳои Таршишро шикастӣ.
9. Чунон ки шунида будем, ончунон дидем дар шаҳри Худованди лашкарҳо, дар шаҳри Худои мо: Худо онро барқарор хоҳад кард то абад. Село.
10. Дар бораи эҳсони Ту, эй Худо, мо андаруни қасри Ту фикру хаёл мекунем.
11. Чунон ки исми Ту, эй Худо, ончунон ҳамду санои Ту то ақсои замин паҳн шудааст; ямини Ту пур аз адл аст.
12. Кӯҳи Сион хурсандӣ мекунад, духтарони Яхудо шод мешаванд, ба муносибати доварии Ту.

13. Дар гирди Сион гардед ва онро давр занед; бурҷҳои онро бишморед;
14. Дили худро ба истехкомҳои он бимонед; касрҳояшро дида бароед, то ки ба насли оянда ҳикоят кунед,
15. Зеро ки ин Худо Худои мост то абад; Ё моро то дами мамот ҳидоят хоҳад кард.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Сарват, қувват ва ҷалоли одамон бо мурданашон тамош менавад.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи банӣ Қӯрах.
2. Инро бишнавед, эй ҳамаи қавмҳо! Гӯш андозед, эй ҳамаи сокинони дунё!
3. Ҳам одамони оддӣ ва ҳам шахсони наҷиб; сарватдор ва мискин якҷоя.
4. Забонам ҳикматро баён мекунад, ва андешаҳои дилам аз ғояҳо иборат аст.
5. Гӯши худро ба масале медорам; муаммои худро бо барбат мекушоям:
6. Чаро дар айёми бадкеш тарсон бошам, вақте ки гуноҳи дунболагирҳоям маро ихота мекунад?
7. Онҳо ба тавонгарии худ таваккал менамоянд, ва бо фаровонии сарвати худ фахр мекунанд.
8. Касе ҳаргиз барои бародараш фидия намедиҳад; кафориҳои худро низ ба Худо адо намекунад, –
9. Чунки фидияи ҷонашон гаронбаҳост, ва он ҳаргиз муяссар намешавад, –
10. То ки доим зинда монда, рӯи гӯрро набинад.
11. Зеро мебинад, ки ҳақимон мемиранд, бо якҷоягии ҷоҳилон ва аблаҳон нобуд мешаванд; ва тавонгарии худро ба дигарон боқӣ мегузоранд.
12. Дар хотир мегузаронанд, ки хонаҳои доимӣ ва масканҳои то абадуддах аст; заминҳои онро ба номҳои худ мехонанд.

13. Валекин одамизод дар чоҳу ҷалолаш наместонад: ӯ мисли ҳайвонҳоест, ки ба ҳалокат мерасанд.
14. Чунин аст роҳи онҳое ки худбоваранд, ва фарҷоми онҳое ки аз лофи худ хурсанданд. Село.
15. Мисли гӯсфандон ба дӯзах бурда мешаванд; мамот онҳоро чӯпонӣ мекунад; ва бомдодон росткорон бар онҳо ҳукмфармо хоҳанд шуд, ва сурати онҳо дар дӯзах, ки маскани онҳост, хоҳад пӯсид.
16. Аммо чонамро Худо раҳо хоҳад кард, зеро ки маро аз дасти дӯзах хоҳад гирифт. Село.
17. Натарс, вақте ки шахсе сарватдор шавад, ва ҷалоли хонааш афзун гардад.
18. Зеро ки ҳангоми мурданаши чизе бо худ нахоҳад бурд; ҷалолаш аз ақиби ӯ нахоҳад рафт;
19. Агарчи дар ҳаёташ ӯ баракати худро мехоҳад, ва ба дили худ мегӯяд: «Туро таъриф мекунам, ки худро қонеъ мегардонӣ», —
20. Лекин сӯи насли падарони худ хоҳад рафт, ки онҳо то абад нурро нахоҳанд дид.
21. Одаме ки соҳиби чоҳу ҷалол аст, вале фаҳм надорад, мисли ҳайвонҳоест, ки ба ҳалокат мерасанд.

ТАРОНАИ ЧИЛУ НУҲУМ

Шукрона, мадҳ ва иҷрои аҳком қурбонии ҳақиқӣ барои Худо мебошад.

1. ТАРОНАИ Ософ. Худои худоён, Худованд сухан меронад, ва заминро аз тулӯи офтоб то ғуруби он мехонад.
2. Аз Сион, ки камоли зебоист, Худо таҷаллӣ менамояд.
3. Худои мо меояд, ва хомӯш нахоҳад буд: пеши ӯ оташи сӯзон муҳайёст, ва гирдогирди ӯ тӯфони дамон.
4. Аз боло осмон ва заминро мехонад, то ки қавми Худо доварӣ намояд:
5. «Порсоёни Маро назди Ман ҷамъ оваред, ки бо Ман ба қурбонӣ аҳд бастаанд».

6. Ва осмон адолати Ёро баён хоҳад кард, зеро ки Худо Довар аст. Село.
7. Бишнава, эй қавми Ман, то сухан ронам, ва эй Исроил, то ба ту шаҳодат диҳам: Ман, Худо, Худои ту ҳастам.
8. На аз барои қурбониҳоят туро мазаммат хоҳам кард; қурбониҳои сӯхтаниии ту доимо пеши назари Ман аст.
9. На гӯсолае аз хонаи ту хоҳам гирифт, на такае аз оғилии ту,
10. Зеро ки тамоми ҳайвоноти ҷангал аз они Ман аст, ва чорпоёне ки бар ҳазорҳо кӯҳҳо ҳастанд;
11. Ҳамаи мурғони кӯҳсорро мешиносам, ва ҷонварони саҳро дар дасти Ман аст.
12. Агар гурусна мемондам, ба ту намегуфтам, зеро ки дунё ва ҳар чӣ дар он аст, аз они Ман аст.
13. Оё гӯшти говмешонро мехӯрам, ва хуни такаҳоро менӯшам?
14. Ба Худо қурбонии шукронаро забҳ намо, ва ба Ҳаққи Таоло назрҳои худро адо бикун.
15. Ва дар рӯзи тангӣ Маро бихон; туро халосӣ хоҳам дод, ва ту Маро мадҳ хоҳӣ кард.
16. Вале ба шарир Худо мегӯяд: «Ту чӣ ҳақ дорӣ, ки фароизи Маро ривоят намоӣ, ва аҳди Маро ба забони худ оварӣ,
17. Дар сурате ки худат аз хулқу одоб нафрат дорӣ, ва суханони Маро пушти по мезанӣ?
18. Чун дузд ро дидӣ, ҳамроҳи вай медавӣ, ва бо зинокорон шарик мешавӣ;
19. Даҳони худро барои бадгӯӣ мекушӣ, ва забонат макр мебофад;
20. Нишаста, дар ҳаққи бародари худ сухан меронӣ, ба писари модари худ бӯхтон мезанӣ.
21. Чунин рафтор кардӣ, ва Ман хомӯш мондам; гумон кардӣ, ки Ман мисли ту ҳастам. Бинобар ин туро мазаммат хоҳам кард, ва довариҳои туро пеши назари ту ба амал хоҳад овард.
22. Инро, эй фаромӯшкунандагони Худо, фаҳм кунед: мабодо шуморо бидарам, ва раҳокунандае набошад.

23. Ҳар кӣ шукронаро қурбонӣ намояд, вай Маро мадҳ мекунад, ва ҳар кӣ роҳи дурустро пеш гирад, ба вай наҷоти Худоро нишон хоҳам дод».

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУМ

Дуои гуноҳкоре ки тавба мекунад.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд,
2. Вақте ки пеши ӯ, баъд аз даромаданаш назди Батшобаъ, Нотони набӣ омад.
3. Ба ман, эй Худо, аз рӯи лутфи Худ марҳамат намо, ва чиноятҳоямро аз рӯи фаровонии марҳаматҳои Худ маҳв кун.
4. Маро аз гуноҳам чандинбора шустушӯ намо, ва аз хатоям маро пок кун,
5. Зеро ки ман ба чиноятҳои худ иқрор ҳастам, ва хатоям доим пеши назари ман аст.
6. Ба Ту ва танҳо ба Ту хато кардам, ва пеши назари Ту бадӣ кардам, бинобар ин Ту дар ҳукми Худ барҳақ ҳастӣ ва дар довари Худ пок.
7. Инак, ман дар гуноҳ офарида шудаам, ва модарам дар хато ба ман ҳомила гардидааст.
8. Инак, Ту ростиро дар замирам хоҳон ҳастӣ, ва дар ботинам ҳикматро ба ман меомӯзӣ.
9. Маро бо зуфо татҳир намо, ва ман пок хоҳам шуд; маро шустушӯӣ кун, ва ман аз барф сафедтар хоҳам шуд.
10. Маро аз шодӣ ва хурсандӣ баҳраманд гардон, то устухонҳое ки Ту шикастай, хушнӯд шавад.
11. Рӯи Худро аз хатоям бипӯшон, ва ҳамаи гуноҳҳои маро маҳв кун.
12. Худоё, дили поке дар ман биофарин, ва рӯҳи дурусте дар ботинам нав бикун.
13. Маро аз пеши Худ дур наандоз, ва Рухулқудси Худро аз ман нагир.
14. Шодии наҷоти Худро ба ман баргардон, ва бо рӯҳи олиҳимматӣ маро дастгирӣ намо.

15. Ба чинойткорон роҳҳои Туро таълим хоҳам дод, ва хатокорон сӯи Ту рӯчӯъ хоҳанд кард.
16. Маро аз хунҳо бираҳон, эй Худо, ки Худои начоти ман хастӣ, то забонам адолати Туро тараннум намояд.
17. Худовандо! Лабҳои маро бикшо, ва забонам ҳамду санои Туро хоҳад гуфт;
18. Зеро ки Ту қурбониро намехоҳӣ, вагар на меовардам; ба қурбонии сӯхтанӣ тавачҷух намекунӣ.
19. Қурбонии дилҳои Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва залиро Ту, эй Худо, хор нахоҳӣ дид.
20. Бо ҳусни тавачҷӯҳи Худ ба Сион некӣ бикун; ҳисорҳои Ерусалимро барпо нам.
21. Он гоҳ қурбонии адолат ва қурбонии сӯхтанӣ ба Ту писанд хоҳад афтод; он гоҳ бар қурбонҳои Ту гӯсолаҳоро хоҳанд овард.

ТАРОНАИ ПАНҶОҶУ ЯКУМ

Мазаммати гурури шарирон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди таълимии Довуд,
2. Вақте ки Дӯэги Адӯмӣ омада, ба Шоул хабар дода гуфт, ки Довуд ба хонаи Аҳималик омадааст.
3. Чаро ба бадӣ фахр мекунӣ, эй зӯровар? Эҳсони Худо ҳамеша бо мост.
4. Забонат суханони фитнаангез мебофад; он мисли покуи тез аст, эй маккор!
5. Бадиरो аз некӣ бештар дӯст медорӣ, ва дурӯғро аз ҳақгӯӣ бештар. Село.
6. Ҳар гуна суханони фосидонаро дӯст медорӣ, эй забони хилагар!
7. Худо низ туро ба сурати абадӣ воҷгун хоҳад намуд, туро бе беҳу бунёд карда, аз хаймаат бадар хоҳад ронд, ва решаи туро аз замини зиндаҳо. Село.
8. Ва одилон инро дида, ҳаросон хоҳанд шуд, ва ба ҳоли вай хоҳанд хандид:

9. «Ин аст марде ки Худоро истехкоми худ надонист, балки ба фаровонии сарвати худ таваккал кард ва дар ҳирси худ қоим буд».

10. Валекин ман мисли зайтуни сабзу хуррам дар хонаи Худо ҳастам, ва ба эҳсони Худо таваккал менамоям то абад.

11. Туро ҳамеша ҳамд хоҳам гуфт, зеро ки инро Ту ба амал овардаӣ; ва ба исми Ту умед хоҳам баст, зеро ки он ба ҳузури порсоёни Ту некӯст.

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ ДУЮМ

Нокасии шарирони беҳудо. Ваъдаи халосӣ ба баргузидагон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози нафасӣ. Суруди таълимии Довуд.

2. Нокас дар дили худ гуфт: «Худо нест». Онҳо фосид шудаанд ва корҳои зишт кардаанд; некӯкоре нест.

3. Худо аз осмон ба банӣ одам назар андохт, то бубинад, ки оё касе соҳибфаҳм ва толиби Худо ҳаст?

4. Ҳама ақиб гаштаанд, бо ҳамдигар фосиқ шудаанд; некӯкоре нест, як нафар ҳам нест.

5. Оё бадкирдорон фаҳм намекунанд, ки қавми Маро мехӯранд, чунон ки нон мехӯранд? Худоро нахондаанд.

6. Он вақт саҳт ҳаросон шуданд, дар сурате ки ҷои ҳарос набуд; зеро ки Худо устухонҳои муҳосиракунандаи туро парешон кард. Онҳоро хичил кардаӣ, чунки Худо онҳоро рад кард.

7. Кошки начоти Исроил аз Сион ба амал ояд! Вақте ки Худо асирони қавми Худро баргардонад, Яъқуб хурсанд ва Исроил шод хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ СЕЮМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар соҳои торнок. Суруди таълимии Довуд,

2. Вақте ки зифиён назди Шоул омада, гуфтанд: «Оё Довуд назди мо пинҳон нашудааст?»
3. Худоё! Ба исми Худ маро начот дех, ва ба қудрати Худ маро дар доварӣ ҳимоят намо.
4. Худоё! Дуоямро бишнава; ба гуфтори забонам гӯш андоз,
5. Зеро ки бегонаҳо бар ман қиём кардаанд, ва ситамгарон касди ҷонам доранд; Худоро пеши назари худ намеоваранд. Село.
6. Инак, Худо мададгори ман аст; Худованд ҷонамро тақвият медиҳад.
7. Бадиро бар муҳолифонам хоҳад баргардонид; бо ростии Худ онҳоро маҳв намо.
8. Аз самими қалб ба Ту қурбониҳо меоварам; исми Туро, эй Худованд, ҳамд мегӯям, чунки некӯст;
9. Зеро ки аз ҳамаи тангиҳо Ту маро раҳо кардаӣ, ва чаши ман шикасти душманонамро дидааст.

ТАРОНАИ ПАНҶОҲУ ЧОРУМ

Дуо дар бораи начот додан аз хоинон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои торнок. Суруди таълимии Довуд.
2. Ба дуоям, эй Худо, гӯш андоз, ва аз истифосаи ман пинҳон нашав;
3. Ба ман диққат намо, ва маро иҷобат бикун; дар изҳори дарди дили худ менолам, ва оҳи чигарсӯз мекашам
4. Аз овози душман, аз зулми шарир; зеро ки дар ҳаққи ман чафо мекунанд, ва бо ғазаб ба ман адоват доранд.
5. Дилам андаруни ман саҳт метапад, ва бимҳои мамот бар ман афтадааст.
6. Тарсу ларз бар ман ғолиб омадааст, ва даҳшат маро фаро гирифтааст.
7. Ва ман гуфтам: «Кошки ман мисли кабӯтар болу пар медоштам: парвоз карда, фароғат меёфтам;

8. Ба ҷойҳои дур парида мерафтам, дар биёбон маскан мегирифтам. Село.
9. Мешитофтам, то ки аз тундбод ва аз шамоли тӯфон паноҳ шавам».
10. Забонҳои онҳоро, эй Худованд, саргум ва аз ҳам ҷудо намо, зеро ки дар шаҳр зулм ва ҷангу ҷидол дидаам:
11. Рӯзу шаб бар ҳисорҳои он мегарданд; ҷафо ва ҳабосат андаруни он;
12. Фалокатҳо андаруни он; макру фиреб аз кӯчаҳои он дур намешавад.
13. Зеро ки на душман маро мазаммат мекунад, – ман ба ин тоқат меовардам; на бадхоҳам бар ман такаббур менамояд, – ман аз вай пинҳон мешудам;
14. Балки ту, эй марди ҳамвазни ман, эй ҳамдам ва ҳамроҳи ман,
15. Ки ба ҳамдигар рози дил мегуфтем, ва дар хонаи Худо бо ҳаяҷон мехиромидем.
16. Марги муфочот бар онҳо биёр: бигзор зинда ба зинда ба дӯзах раванд, зеро ки бадихо дар маскани онҳост, андаруни онҳост.
17. Ман сӯи Худо мехонам, ва Худованд маро начот хоҳад дод.
18. Шомгоҳ ва субҳ ва нимирузӣ шиква ва нолиш менамоям, ва Ё овози маро хоҳад шунид;
19. Ҷонамро аз ҷангу ҷидоли зидди ман ба саломатӣ раҳо кард, зеро ки бисёр касон ба ман муқобил буданд.
20. Худо маро хоҳад шунид, ва Ё, ки аз азал бар курсии доварӣ нишастааст, онҳоро фурӯ хоҳад нишонд. Село. Ҷунки дигаргунӣҳо ба сари онҳо наомадааст, ва онҳо аз Худо наметарсанд.
21. Вай дасти худро бар зидди дӯстони худ дароз кардааст, аҳди худро шикастааст;
22. Забонаш хушомад мезанад, вале дилаш пур аз кина аст; суханонаш аз равшан нармтар аст, валекин шамшерҳои бараҳна аст.

23. Бори дилатро ба Худованд парто, ва Ё ба ту ғамхорӣ хоҳад кард. Ё ҳаргиз нахоҳад гузошт, ки одил фурӯ ғалтад.

24. Ва Ту, эй Худо, онҳоро дар чоҳи ҳалокат хоҳӣ андохт; хунхӯрон ва маккорон ба нисфи умри худ нахоҳанд расид. Валекин ман ба Ту таваккал хоҳам кард.

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ ПАНЧУМ

Таваккал кардан ба Худо дар вақти таъқиботи душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Оид ба кабӯтари сокит дар мавзеи дур. Суруди Довуд, вақте ки фалиштиён ўро дар Ҷот дастгир карданд.

2. Ба ман марҳамат намо, эй Худо! Зеро ки одамизод мехоҳад маро поймол кунад; ҳар рӯз чангҷӯ маро фишор медиҳад.

3. Муҳолифонам ҳар рӯз мехоҳанд маро поймол кунанд; зеро ки бисёр касон бо ман мечанганд, эй Ҳаққи Таоло!

4. Рӯзе ки ба ҳарос меафтам, ба Ту таваккал хоҳам кард.

5. Дар Худо каломи Ёро мадҳ хоҳам кард; ба Худо таваккал кардам, наметарсам; одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?

6. Ҳар рӯз суҳанонамро таҳриф мекунанд; ҳамаи андешаҳошон нисбат ба ман барои бадист.

7. Чамъ шуда, камин мегиранд, қадамҳоямро мепоянд, чунки қасди чонам доранд.

8. Наход ки онҳо аз мукофоти ҷафои худ мегурехта бошанд? Қавмҳоро дар ғазаби Худ вожгун бикун, эй Худо!

9. Оворагардии маро Ту ба ҳисоб гирифтаӣ; ашқҳоямро дар машки Худ биандоз, – оё ин дар дафтари Ту нест?

10. Он гоҳ, рӯзе ки Туро бихонам, душманонам ақиб хоҳанд гашт; инро медонам, зеро ки Худо бо ман аст.

11. Дар Худо каломро мадҳ хоҳам кард, дар Худованд каломро мадҳ хоҳам кард.

12. Ба Худо таваккал кардам, наметарсам; одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?

13. Назрҳои Ту, эй Худо, бар ман аст; қурбониҳои шукронаро пеши Ту хоҳам овард,

14. Зеро ки чонамро аз мамот халосӣ додай; оё пойҳоямро аз лағчидан нигоҳ нахоҳӣ дошт, то ки дар нури ҳаёт пеши Худованд роҳ равам?

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ ШАШУМ

Ҳамду сано дар шаъни Худо барои наҷот додан аз душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Нобуд накун. Суруди Довуд, вақте ки ӯ аз пеши Шоул ба мағора гурехт.
2. Ба ман марҳамат намо, эй Худо, ба ман марҳамат намо! Зеро ки чонам ба Ту паноҳ мебарад, ва дар сояи болҳои Ту паноҳ мебарам, то даме ки фалокатҳо бигзарад.
3. Сӯи Худои Таоло мехонам, сӯи Худое ки ҳама чизро барои ман муҳайё мекунад:
4. Аз осмон фиристода, маро наҷот хоҳад дод; поймолкунандаи маро шарманда хоҳад кард. Село. Худо эҳсон ва ростии Худро хоҳад фиристод.
5. Чонам дар миёни шерон аст; дар миёни одамхӯроне сокинам, ки дандонхошон найза ва тирҳост, ва забонашон шамшери буррост.
6. Бар осмонҳо баланд шав, эй Худо, ва ҷалоли Ту бар тамоми замин бод!
7. Доме барои пойҳоям тайёр кардаанд; чонам афсурда шудааст; чоҳе барои ман канданд, аммо худашон дар он афтоданд. Село.
8. Дилам қавист, эй Худо, дилам қавист; суруд хоҳам хонд ва хоҳам сароид.
9. Эй ҷалолам, бедор шав! Эй уд ва барбат, бедор шав! Ман субҳидамро бедор хоҳам кард.
10. Туро, эй Худованд, дар миёни қавмҳо ҳамд хоҳам гуфт; Туро дар миёни қабिलाҳо хоҳам сароид.
11. Зеро ки эҳсони Ту бузург аст то осмонҳо, ва ростии Ту то афлок.
12. Бар осмонҳо баланд шав, эй Худо, ҷалоли Ту бар тамоми замин бод!

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ ҲАФТУМ

Худо бар доварони ноинсофи замин доварӣ менамояд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Нобуд накун. Суруди Довуд.
2. Оё шумо, эй доварон, ҳақиқатан аз рӯи инсоф ҳукм мекунад ва банӣ одамро аз рӯи ростӣ доварӣ менамояд?
3. Ба яқин шумо дар дили худ ноинсофиҳо ба амал меоваред, зулми дастҳои худро дар замин бар тарозу мемонед.
4. Шарирон аз аввали таваллуди худ қач мераванд; аз шиками модар козибон гумроҳ мешаванд.
5. Заҳри онҳо мисли заҳри мор аст, мисли мори айнақдори қар, ки гӯшашро мепӯшад,
6. Ва овози афсунгаронро намешунавад, агарчи дар афсун бағоят моҳиранд.
7. Худоё! Дандонҳои онҳоро дар даҳонашон бишкан; дандонҳои пеши шеронро пора-пора намо, эй Худованд!
8. Бигзор онҳо мисли обе ки қорист, нест шаванд; вақте ки тирҳои худро омода мекунад, мисли гард парешон шаванд;
9. Мисли тӯқумшуллуке ки аз назар ғойб мешавад, нест шаванд; мисли афғонаи зан рӯи офтобро набинанд;
10. Пеш аз он ки дегҳои шумо оташи хорҳоро ҳис кунад, ҳам гӯшти нопухта ва ҳам оташро шамол лесида барад.
11. Одил, чун интиқомро дид, шод хоҳад шуд, пойҳои худро дар хуни шарир хоҳад шуст.
12. Ва одамизод хоҳад гуфт: «Ба яқин самаре барои одил ҳаст! Ба яқин Худое ҳаст, ки бар замин доварӣ мекунад!»

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ ҲАШТУМ

Дуо дар бораи ҳимоят қардани Худо аз дасти таъқибкунандагони бадқасд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Нобуд накун. Суруди Довуд, вақте ки Шоул фиристод, ки хонаро қаровули кунанд, то ўро бидушанд.

2. Маро аз душманонам халосӣ деҳ, эй Худои ман! Маро аз мухолифонам пуштибонӣ намо.
3. Маро аз бадкирдорон халосӣ деҳ ва аз хунхӯрон начот деҳ.
4. Зеро инак, бар чонам камин мегиранд; пурзӯрон ба муқобили ман чамъ мешаванд, бе он ки чинояте ба амал оварда бошам ва бе он ки хатое содир карда бошам, эй Худованд!
5. Бе он ки гуноҳе дошта бошам, мешитобанд ва омода мешаванд; ба ёрии ман бедор шав ва назар андоз.
6. Валекин Ту, эй Худованд, эй Худои лашкарҳо, эй Худои Исроил, бархоста ҳамаи халқҳоро сазо деҳ, ба ҳеч як хоини чафокор раҳм нақун. Село.
7. Шомгоҳ бармегарданд, чун сагон нула мекашанд, ва шаҳрро давр мезананд.
8. Инак, бо даҳони худ мелаққанд; шамшерҳо дар лабҳои онҳост; зеро, ба гумонашон, «кист, ки бишнавад?»
9. Валекин Ту, эй Худованд, бар онҳо хоҳӣ хандид; ҳамаи халқҳоро тамасхур хоҳӣ кард.
10. Бар хилофи қуввати онҳо, Туро интизорӣ мекашам, зеро Худо паноҳгоҳи ман аст.
11. Худои эҳсонкори ман ба ёрии ман хоҳад шитофт; Худо нокомии мухолифонамро ба ман нишон хоҳад дод.
12. Онҳоро нақуш, ки мабодо қавмам фаромӯш кунанд; онҳоро бо қуввати Худ сарсону саргардон карда, зеро забар намо, эй Худованд, ки сипари мо ҳастӣ.
13. Каломи лабҳои хатои даҳони онҳост; пас, бигзор дар кибри худашон гирифтдор шаванд, ба сабаби лаънат ва дурӯғе ки мегӯянд.
14. Кори онҳоро тамои кун, дар ғазабат тамои кун, то ки нест шаванд; ва бидонанд, ки Худо дар Яъқуб то ақсои замин ҳукмфармоист. Село.
15. Ва бигзор шомгоҳ баргашта, чун сагон нула кашанд ва шаҳрро давр зананд;

16. Дар ба дар гашта, хӯроке бичӯянд, ва сер нашуда, забон ба шиква кушоянд.

17. Валекин ман қуввати Туро хоҳам сароид ва субҳидам эҳсони Туро тараннум хоҳам кард, зеро ки Ту паноҳгоҳи ман хастӣ, ва гурезгоҳе дар рӯзи тангии ман.

18. Эй қуввати ман! Туро хоҳам сароид, зеро ки Худо паноҳгоҳи ман аст, Худое ки ба ман эҳсон мекунад.

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ НҲҲУМ

Дуо дар бораи мадад расонидани Худо дар вақти ҷанги нобарор.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози шушан-эдут. Суруди таълимии Довуд,

2. Вақте ки ӯ бо Арам-Наҳрайн ва бо Арам-Суба мечангид, ва Юоб баргашта, дувоздаҳ ҳазор адӯмиёнро дар водии Намак кушт.

3. Худоё! Моро партофтаӣ, моро рахна кунондаӣ, бар мо ғазабнок шудаӣ; сӯи мо баргард.

4. Замиро ба ларзиш овардаӣ, кафондаӣ: шикастапораҳои онро шифо деҳ, зеро ки ба нокомӣ дучор шудааст.

5. Ба сари қавми Худ душвориҳо овардаӣ, моро шароби захролуд нӯшондаӣ.

6. Ба тарсгорони Худ байрақ додаӣ, то ки онро барои ростӣ барафрозанд. Село.

7. Барои он ки дӯстони Ту халосӣ ёбанд, бо ямини Худ начот деҳ, ва маро иҷобат намо.

8. Худо дар қудси Худ гуфтааст: «Хурсанд хоҳам шуд, Шакемро тақсим хоҳам кард, ва водии Суккӯтро чен хоҳам намуд.

9. Қильод аз они Ман аст ва Менашше аз они Ман; Эфроим хӯди Ман аст, Яҳудо чӯбдасти салтанати Ман;

10. Мӯоб тоси шустушӯи Ман аст; бар Адӯм кафши Худро хоҳам партофт. Барои Ман фарёд зан, эй замини Фалиштӣ!»

11. Кист ки маро ба шаҳри ҳисордор дарорад? Кист, ки маро то ба Адӯм ҳидоят намояд?
12. Оё на Ту, эй Худо, моро партофтаӣ, ва бо лашкарҳои мо, эй Худо, берун намеоӣ?
13. Ба мо аз дасти аду ёварӣ намо, зеро ки мадади одамизод ҳеҷ аст.
14. Бо Худо комёб хоҳем шуд, ва Ё адуёни моро хоку туроб хоҳад кард.

ТАРОНАИ ШАСТУМ

Дуои подшоҳи мазлум.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози торнок. Таронаи Довуд.
2. Тазаррӯи маро, эй Худо, бишнава, дуоямро иҷобат намо.
3. Аз ақсои замин сӯи Ту мехонам, дар сурате ки дилам мадхуш мешавад: маро ба кӯҳпорае ки аз ман баландтар аст, ҳидоят намо;
4. Зеро ки Ту паноҳгоҳи ман будӣ, ва бурчи қуввае аз душман.
5. Дар хаймаи Ту то абад сокин хоҳам буд, ва дар зери сояи болҳои Ту паноҳ хоҳам ёфт. Село.
6. Зеро ки Ту, эй Худо, назрҳои маро шунидаӣ, ва мероси тарсгорони исми Худо ато кардаӣ.
7. Рӯзҳо бар рӯзҳои подшоҳ биафзой, ва солҳои ӯро то абадуддахр.
8. Ё то абад ба ҳузури Худо хоҳад нишаст; эҳсон ва ростиро амр фармо, ки ӯро ниғаҳбонӣ кунанд.
9. Ва ман исми Туро то абад хоҳам сароид, чун ҳар рӯз назрҳои худро адо намоям.

ТАРОНАИ ШАСТУ ЯКУМ

Оромӣ танҳо дар Худо мебошад.

1. БАРОИ сардори муғанниён, Едутун. Таронаи Довуд.
2. Танҳо дар Худо ҷонам ором меёбад; наҷотам аз Ёст.

3. Танҳо Ўст кӯхпораи ман, начоти ман ва паноҳгоҳи ман: саҳт фурӯ нахоҳам ғалтид.
4. То ба кай ба марде ҳамла мекунед, то ки ўро ҳамаатон ба ҳалокат бирасонед, ба монанди девори ҳамида ва тавораи калавида?
5. Танҳо қасди он доранд, ки ўро аз мартабааш сарнагун созанд; кизбро дӯст медоранд: бо забони худ баракат медиҳанд, вале андаруни худ лаънат мегӯянд. Село.
6. Танҳо дар Худо ором ёб, эй қонам! Зеро ки умедам аз Ўст.
7. Танҳо Ўст кӯхпораи ман, начоти ман ва паноҳгоҳи ман: фурӯ нахоҳам ғалтид.
8. Начоти ман ва ҷалоли ман дар Худост; кӯхпораи қуввати ман ва паноҳгоҳи ман дар Худост.
9. Ҳама вақт ба Ў таваккал кунед, эй қавм! Дилҳои худро ба ҳузури Ў ҳоли кунед; Худо паноҳгоҳи мост. Село.
10. Банӣ одам чизи бекоранд, фарзандони инсон ба сони кизб: агар ба тарозу гузошта шаванд, ҳамашон якҷоя аз ҳеч ҳам камтаранд.
11. Ба истисмор таваккал накунед, ва бо тороч наболед; вақте ки сарват биафзояд, ба он дил набандед.
12. Худо як карат гуфтааст, ва ду карат инро шунидаам, ки қувват дар Худост;
13. Ва эҳсон, эй Худованд, дар Тӯст, зеро ки Ту ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош хоҳӣ дод.

ТАРОНАИ ШАСТУ ДУЮМ

Иштиёқи муошират бо Худо.

1. ТАРОНАИ Довуд, вақте ки ў дар биёбони Яхудо буд.
2. Худоё! Ту Худои ман ҳастӣ, Туро ҳамеша мечӯям; қонам ташнаи Туст, ва ҷисмам пазмони Ту, дар замини хароба ва бемаҷоле ки об надорад.
3. Ҳамин тавр дар қудс бар Ту менигаристам, вақте ки ба дидани қувват ва ҷалоли Ту меомадам.

4. Зеро ки эҳсони Ту аз ҳаёт некӯтар аст; лабҳоям Туро ситоиш хоҳад кард.
5. Ҳамин тавр Туро тамоми умри худ муборак хоҳам хонд; ба исми Ту кафҳои худро боло хоҳам кард.
6. Қонам чун аз хӯроки рағанин ва лазиз сер хоҳад шуд, ва даҳонам бо лабҳои шодмон Туро мадҳ хоҳад кард.
7. Вақте ки Туро бар бистари худ ба ёд меоварам, ҳамаи посҳои шаб дар бораи Ту фикру хаёл мекунам,
8. Зеро ки Ту мададгори ман будӣ, ва дар сояи болҳои Ту шодӣ хоҳам кард.
9. Қонам ба Ту часпидааст; ямини Ту маро дастгирӣ менамояд.
10. Валекин онҳое ки толиби маҳв кардани қони мананд, ба таҳтутгуроб хоҳанд рафт.
11. Онҳоро аз дами шамшер хоҳанд гузаронд; онҳо тӯймаи шағолон хоҳанд шуд.
12. Ва подшоҳ дар Худо шодӣ хоҳад кард; ҳар кӣ ба Ӯ қасам ёд кунад, фахр хоҳад кард, зеро ки даҳони дурӯғгӯён баста хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ШАСТУ СЕЮМ

Дуо дар бораи мадад расонидани Худо бар зидди бӯхтонгӯён.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Эй Худо, овозамро бишнава, вақте ки зорӣ мекунам; қонамро аз бими душман ниғаҳбонӣ намо.
3. Маро аз қасди бадкешон пинҳон бикун, ва аз ҳаёҳуи бадкирдорон,
4. Ки забони худро мисли шамшер тез кардаанд, тирҳои худ – суханони талхро ба зех овардаанд,
5. То ки аз камингоҳи худ ба беайбе биандозанд; баногоҳ ба вай меандозанд ва наметарсанд.
6. Ба бадкориҳои худ қоиманд; барои ниҳодани домҳои ниҳонӣ забон як мекунанд; мегӯянд: «Кист, ки моро бубинад?»
7. Ноинсофиҳо меандешанд, ва мегӯянд: «Андешаи хубе кардаем»; ва умқи ботину дили ҳар яке пур аз макр аст.

8. Валекин Худо ба онҳо тир хоҳад андохт: баногоҳ зарбаҳо хоҳанд хӯрд.
9. Ва бо забонҳои худ ба худашон шикаст хоҳанд расонд; ҳар кӣ онҳоро бинад, бо нафрат калла хоҳад ҷунбонд.
10. Он гоҳ ҳамаи одамон хоҳанд тарсид, ва корномаи Худоро эълон хоҳанд намуд, ва аъмоли Ёро фаҳм хоҳанд кард.
11. Одил дар Худованд шодӣ карда, ба Ё паноҳ хоҳад бурд, ва ҳамаи ростдилон фахр хоҳанд кард.

ТАРОНАИ ШАСТУ ЧОРУМ

Шукрона барои атоҳои осмон ва замин.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Суруд.
2. Туро, эй Худо, дар Сион ҳамду сано мунтазир аст, ва назрҳо ба Ту адо карда хоҳад шуд.
3. Азбаски дуоро мешунавӣ, тамоми навъи башар назди Ту хоҳанд омад.
4. Гуноҳкориҳо бар ман ғолиб омадааст: чиноятҳои маро Ту кафорат хоҳӣ кард.
5. Хушо касе ки Ту ёро баргузидаӣ ва муқарраби Худ гардондаӣ, то ки ба сахнҳои Ту сокин шавад. Аз неъматҳои хонаи Ту, аз қудсияти қасри Ту сер хоҳем шуд.
6. Бо корномаҳои сахмгин аз рӯи адолат моро иҷобат хоҳӣ намуд, эй Худои начоти мо, ки Ту паноҳи тамоми ақсои замин ва ҷазираҳои дурдасти баҳр ҳастӣ;
7. Кӯҳҳоро бо қуввати Худ барпо кардаӣ; бо қудрат камар бастаӣ;
8. Талотуми баҳрҳоро – талотуми мавҷҳои онҳоро, ва ошӯби қабилаҳоро сокит мекунӣ.
9. Ва сокинони ақсои замин аз аломоти Ту ҳаросонанд; баромадгоҳҳои субҳ ва шомро шод мегардонӣ.
10. Ба замин назар карда, онро сероб намудай, онро бисёр сарватдор кардаӣ; ҷӯйбори Худо пур аз об аст; ғаллаи онҳоро муҳайё менамой, зеро ки онро чунин тайёр кардаӣ.

11. Чӯякҳои онро обшор, дӯнгиҳои онро ҳамвор мекунӣ, бо боронҳо онро нарм месозӣ, набототи онро баракат медиҳӣ.
12. Бо файзи Худ солро тоҷ мебахшӣ, ва аз қадамгоҳи Ту равған мечакад;
13. Аз чарогоҳҳо низ равған мечакад, ва талҳо ба шодмонӣ камар мебандад.
14. Марғзорҳо бо рама ва водиҳо бо ғалла пӯшида шудаанд; бонги шодӣ мезананд ва суруд мехонанд.

ТАРОНАИ ШАСТУ ПАНЧУМ

Шукрона ва мадҳ дар шаъни Худо барои дуо ки мустаҷоб шудааст.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруд. Тарона. Эй тамоми аҳли замин, дар шаъни Худо бонги шодӣ занед.
2. Чалоли исми Ёро бисароед; ҳамду санои Ёро чалол диҳед.
3. Ба Худо бигӯед: «Чӣ сахмгин аст аъмоли Ту! Аз бузургии қуввати Ту душманонат ба Ту бо тамаллуқ мутеъ хоҳанд шуд.
4. Тамоми аҳли замин ба Ту сачда хоҳанд кард ва Туро хоҳанд сароид; исми Туро хоҳанд сароид». Село.
5. Биёед ва корномаҳои Худоро бубинед; дар амалиёти Худ бар банӣ одам сахмгин аст.
6. Баҳрро ба хушкӣ табдил дод; пой пиёда аз дарё гузаштанд; он ҷо дар Ё хурсандӣ кардем.
7. Бо қудрати Худ бар ҷаҳон ҳукмфармоист; чашмони Ё ба халқҳо менигарад; исёнгарон сар нахоҳанд бардошт. Село.
8. Эй қавмҳо, Худои моро муборак хонед, ва овози ҳамду санои Ёро бишнагонед,
9. Ки Ё ҷонҳои моро дар ҳаёт боқӣ гузошт, ва пойҳои моро намонд, ки фурӯ ғалтад.
10. Зеро ки моро, эй Худо, имтиҳон кардӣ; моро гудохтӣ, ҷунон ки нукраро мегудозанд.
11. Моро ба дом даровардӣ; бори гароне бар камари мо гузоштӣ.

12. Одамизодро бар сари мо савор кардӣ; ба оташ ва об даромадем, ва моро ба мавзеи пурфайз баровардӣ.
13. Ба хонаи Ту бо қурбониҳои сӯхтани ҳоҷам омад, назрҳои худро ба Ту адо ҳоҷам кард,
14. Ки онҳо аз лабҳоям берун омадаанд, ва забонам дар тангии ман онҳоро ифода намудааст.
15. Қурбониҳои сӯхтани бӯрдоқӣ ба Ту ҳоҷам овард, бо бухури кӯчқорҳо; нарговҳо ва такаҳо барои қурбонӣ муҳайё ҳоҷам кард. Село.
16. Биёед, бишнавед, эй ҳамаи тарсгорони Худо, то он чиро, ки Ў барои чонам кардааст, ҳикоят намоям.
17. Бо даҳонам сӯи Ў хондам, ва мадҳия бар забонам буд.
18. Агар дар дили худ талбисро меидам, Худованд маро намешунид.
19. Аммо Худо шунид, ба овози дуоям диққат дод.
20. Муборак аст Худо, ки дуоямро рад нанамуд ва эҳсонӣ Худро аз ман дур накард.

ТАРОНАИ ШАСТУ ШАШУМ

Суруд дар бораи ҳамди ҳамаи халқҳо дар шаъни Худованд.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои торнок. Тарона. Суруд.
2. Худо ба мо шафқат хоҳад кард ва моро баракат хоҳад дод; рӯи Худо ба мо мунаввар хоҳад намуд, село,
3. То ки роҳи Ту дар замин шинохта шавад, ва начоти Ту дар ҳамаи халқҳо.
4. Туро, эй Худо, қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт; Туро ҳамаи қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт.
5. Қабिलाҳо хурсандӣ ва тараннум хоҳанд кард, зеро ки қавмҳоро аз рӯи адолат доварӣ менамӯӣ, ва қабिलाҳоро дар замин ҳидоят мекунӣ. Село.
6. Туро, эй Худо, қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт; Туро ҳамаи қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт.

7. Замин ҳосили худро дод; Худо, Худои мо, моро баракат хоҳад дод.
8. Худо моро баракат хоҳад дод, ва тамоми ақсои замин аз Ӯ хоҳанд тарсид.

ТАРОНАИ ШАСТУ ҲАФТУМ

Суруди музаффарона дар шаъни Худованд Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Суруд.
2. Худо хоҳад бархост, душманони Ӯ пароканда хоҳанд шуд, ва бадхоҳони Ӯ аз пеши Ӯ хоҳанд гурехт.
3. Мисли он ки дуд пароканда мешавад, Ту онҳоро пароканда намо; мисли он ки мум аз оташ гудохта мешавад, шарирон аз ҳузури Худо нест хоҳанд шуд.
4. Аммо одилон шодӣ хоҳанд кард, пеши Худо хурсанд хоҳанд шуд, ва аз шодмонӣ ба вачд хоҳанд омад.
5. Дар шаъни Худо суруд хонед, исми Ӯро бисароед; барои Ӯ, ки бар осмонҳо савор аст, роҳе тайёр кунед; исми Ӯ Худованд аст, ва пеши Ӯ ба вачд оед.
6. Падари یتимон ва довари бевазанон аст Худо дар маскани қудси Худ.
7. Худо оворагонро ба хонашон бармегардонад, бандиёнро аз завлонаҳо берун меоварад; аммо исёнгарон дар биёбони тафсон сокин хоҳанд шуд.
8. Худоё! Вақте ки Ту пеши қавми Худ берун омадӣ, вақте ки Ту дар биёбон қадамгузор шудӣ, село,
9. Замин ба ларза афтод, ҳатто осмон аз ҳузури Худо ба боридан даромад; ин Сино низ аз ҳузури Худо, ки Худои Исроил аст.
10. Борони пурфайз борондӣ, эй Худо; мероси Худро, ки лакот буд, пурзӯр гардондӣ.
11. Қавми Ту дар он ҷо сокин шуданд; аз рӯи меҳрубонии Худ, эй Худо, хочати камбағалро раво кардӣ.
12. Худованд амр мефармояд; мубашширзанон анбӯҳи азиманд.

13. Подшоҳони лашкаркаш гурезогурез мекунанд; ва зани хонанишин ғаниматро тақсим мекунад.
14. Агарчи байни оғилҳо фароғат доштед, болҳои кабӯтар* бо нуқра пӯшида шуд, ва парҳояш бо зари холис.
15. Вақте ки Қодир подшоҳонро дар он пароканда намуд, кӯҳи Салмӯнро барф зер кард.
16. Кӯҳи худоён кӯҳи Бошон аст; кӯҳи сар ба фалак афрошта кӯҳи Бошон аст.
17. Чаро шумо, эй кӯҳҳои сар ба фалак кашида, бо ҳасад менигаред ба кӯҳе ки Худо онро маскани Худ иштиёр кардааст? Худованд бар он то абад сокин хоҳад буд.
18. Аробаҳои Худо беҳадду ҳисоб аст, ҳазорон ҳазор аст; Худованд дар миёни онҳост, чунон ки дар қудсияти Худ бар Сино буд.
19. Ба афроз сууд намудай, асиронро ба асирӣ бурдаӣ, аз байни одамон бахшишҳо гирифтаӣ, ва аз байни исёнгарон низ, то ки Ту, эй Худованд Худо, бар он афроз сокин бошӣ.
20. Муборак аст Худованд, ки ҳар рӯз бори моро мебардорад, Худое ки наҷоти мост, село,
21. Худое ки барои мо Худои наҷот аст; ва роҳҳои халосӣ аз мамот дар дасти Худованд Худост.
22. Ба яқин Худо сари душманони Худро хоҳад кӯфт; фарқи сари мӯйдори касеро, ки бо роҳи айбҳои худ як зайл равон бошад.
23. Худованд гуфт: «Аз Бошон хоҳам баргардонд, аз қабри баҳр хоҳам баргардонд,
24. То ки пой ту дар хун ғӯта занад, ва забони сағони ту аз душманон баҳравар шавад».
25. Намоишҳои Туро, эй Худо, дидаанд, намоишҳои Худои маро, Подшоҳи маро дар қудс.
26. Пешопеш сарояндагон равон, аз ақибҳои онҳо – навозандагон, дар миёна – духтарони дафнавоз:

*14. Киноя аст бар қавми Исроил.

27. «Дар чамъомадҳо Худоро муборак хонед, Худовандро аз манбаи Исроил!»
28. Он чо Бинёмини чавон – пешоҳанги онҳо; мирони Яҳудо – анбӯҳи онҳо; мирони Забулун, мирони Нафтолӣ.
29. Худои ту қувватро барои ту амр фармудааст. Он чиро, ки Ту, эй Худо, барои мо ба амал овардаӣ, тақвият намо!
30. Аз қасри Ту, ки дар Ерусалим аст, подшоҳон ба Ту ҳадияҳо хоҳанд овард.
31. Даррандаи наистонро ром кун, галаи говмешонро низ дар миёни гӯсолаҳои қавмҳо, ки аз барои сихҳои нуқра косалесӣ мекунанд; қавмҳои чангҷӯро пароканда намо.
32. Олиҷоҳон аз Миср хоҳанд омад; Ҳабаш дастҳои худро сӯи Худо дароз хоҳад кард.
33. Эй мамлакатҳои дунё! Дар шаъни Худо суруд хонед, Худовандро бисароед, село,
34. Ки Ё бар фалакулафлоки азали савор аст. Инак, овози Худо медиҳад, ки овози пурқувват аст.
35. Бузургии Худоро ҳамд гӯед! Ҷалоли Ё бар Исроил аст, ва қуввати Ё дар афлок.
36. Ту, эй Худо, аз қудсҳои Худ сахмгин ҳастӣ. Худои Исроил ба қавми Худ қувват ва қудрат мебахшад. Муборак аст Худо!

ТАРОНАИ ШАСТУ ҲАШТУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз андӯҳи азим.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози шӯшаним. Таронаи Довуд.
2. Маро начот деҳ, эй Худо, зеро ки обҳо то ба чонам расидааст.
3. Дар ботлоқи чуқуре ғӯтидаам, ва чои истодан нест; ба умқҳои об даромадаам, ва чараёни об маро кашида мебарад.
4. Аз фиғон лакот гардидаам, гулӯям хушкидааст, чашмонам аз интизорӣ ба Худои ман хаста шудааст.
5. Онҳое ки бесабаб аз ман нафрат доранд, аз мӯйҳои сарам зиёд шудаанд. Онҳое ки ноҳақ ба ман адоват доранд ва маро

нест кардан мехоҳанд, пурзӯр шудаанд: он чи нагирифтаам, бояд баргардонам.

6. Худоё! Ту беаклии маро медонӣ, ва айбҳои ман аз Ту пӯшида нест.

7. Умедворони Ту, эй Худованд Худои лашкарҳо, аз боиси ман хичил нахоҳанд шуд. Толибони Ту, эй Худои Исроил, аз боиси ман шарманда нахоҳанд шуд.

8. Зеро ки ба ҳотири Ту бори нангро бардоштаам, ва пардаи расвой рӯи маро пӯшидааст.

9. Барои бародарони худ ғайр ҳисоб шудаам, ва барои писарони модари худ – бегона.

10. Зеро ки рашки хонаи Ту маро хӯрдааст, ва бадгӯиҳои бадгӯёни Ту бар ман афтодааст.

11. Ва рӯза дошта, бо гиря дили худро холи кардам, ва ин сабаби маломатҳо дар ҳақи ман гардидааст.

12. Ва палосро либоси худ кардам, ва барои онҳо зарбулмасал шудаам.

13. Дар бораи ман дарвозанишинон гапу калоча мекунанд, ва майнӯшон ашӯла мехонанд.

14. Валекин ман дуоямро пеши Ту, эй Худованд, дар вақти иҷобат мегӯям;

Худоё, дар бузургии эҳсони Худ ва ростии наҷоти Худ маро иҷобат намо.

15. Маро аз ботлоқ халос кун, то ки ғӯтида наравам: аз бадхоҳонам ва аз умқи обҳо раҳо шавам;

16. Қараёни об маро набарад, ва чуқурӣ маро ба коми худ накашад, ва чоҳ даҳони худро бар ман напӯшад.

17. Маро иҷобат намо, эй Худованд, зеро ки эҳсони Ту некӯст; аз рӯи фаровонии марҳаматҳои Худ бар ман тавачҷӯҳ намо.

18. Ва рӯи Худро аз бандаи Худ пинҳон надор, зеро ки ба танг омадам; маро ба зудӣ иҷобат намо.

19. Ба ҷонам наздик шуда, онро халос кун; бар хилофи душманонам маро раҳой деҳ.

20. Ту нанги маро, хичолати маро ва расвоии маро медонӣ; хамаи хасмҳоям пеши назари Туанд.

21. Маломат диламро шикастааст, ва ман хеле ранчур шудаам; ба дилсӯзе интизорӣ доштам, аммо набуд, ба тасаллидиҳандагон низ, лекин наёфтам.
22. Ва барои хӯрданам захра доданд, ва дар ташнагиам маро сирко нӯшонданд.
23. Бигзор суфраи онҳо пеши рӯяшон ба доме, ва зиёфати осоиштаи онҳо ба қапқоне мубаддал гардад;
24. Бигзор чашмони онҳо хира шавад, то ки набинанд, ва камарҳои онҳоро абадан суст гардон.
25. Хашми Худро бар онҳо бирез, ва ғазаби Ту бигзор онҳоро дарёбад.
26. Бигзор хонахошон хароб гардад, ва касе дар ҳаймахошон сокин нашавад.
27. Зеро касеро, ки Ту задаӣ, таъқиб мекунанд, ва дардҳои шаҳидонатро нақл менамоянд.
28. Гуноҳ бар гуноҳашон илова намо, ва бигзор дар адолати Ту дохил нашаванд.
29. Бигзор аз дафтари ҳаёт маҳв гарданд, ва бо одилон навишта нашаванд.
30. Валекин ман мискин ва азияткаш ҳастам; начоти Ту, эй Худо, паноҳи ман хоҳад шуд.
31. Исми Худоро бо суруд мадҳ хоҳам кард; ва Ёро бо шукрона такбир хоҳам гуфт.
32. Ва ин ба Худованд писанд хоҳад омад, бештар аз гов ва гӯсолае ки дорои шохҳо ва сумҳост.
33. Ҳалимон дида, шод хоҳанд шуд. Эй толибони Худо, дилатон зинда хоҳад шуд.
34. Зеро ки Худованд мискинонро мешунавад, ва ба бандиёни Худ безътиной намекунад.
35. Осмон ва замин, бахрҳо ва ҳар он чи дар онҳо мечунбад, Ёро мадҳ мекунанд.
36. Зеро ки Худо Сионро начот хоҳад дод, ва шаҳрҳои Яхудоро бино хоҳад кард, ва дар он ҷо сокин хоҳанд шуд, ва онро мерос хоҳанд гирифт.

37. Ва зурёти бандагонаш вориси он хоҳанд шуд, ва дӯстдорони исми Ё дар он сукунат хоҳанд кард.

ТАРОНАИ ШАСТУ НЌХУМ

Дуо дар бораи мадад ва халосӣ додан аз душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд барои ёдоварӣ.
2. Худоё! Маро халосӣ дех; Худовандо! Ба мадади ман шитоб кун.
3. Бигзор толибони чонам хичил ва шарманда шаванд; бадхоҳонам қафо гарданд ва расво шаванд;
4. Онҳое ки «ҳай-ҳай» мегӯянд, ба сабаби шармандагии худ ақиб гарданд;
5. Ҳамаи толибони Ту дар Ту шодӣ ва хурсандӣ кунанд, ва дӯстдорони наҷоти Ту доимо гӯянд: «Афзун бод кибриёи Худо!»
6. Валекин ман камбағал ва мискин ҳастам. Худоё! Сӯи ман шитоб кун: мададгор ва раҳокунандаи ман Ту ҳастӣ; Худовандо! Таъхир накун.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУМ

Дуо дар бораи ҳимоят ва дастгирӣ кардан дар пирӣ.

1. БА Ту, эй Худованд, паноҳ бурдаам; ҳаргиз хичил нахоҳам шуд.
2. Аз рӯи адолати Худ маро халос кун ва маро раҳой дех; гӯши Худро сӯи ман ҳам намо ва маро наҷот дех.
3. Барои ман кӯҳпораи паноҳ бош, то ки ҳамеша биёям; амри Ту буд, ки маро наҷот диҳӣ, зеро ки сахра ва қалъаи ман Ту ҳастӣ.
4. Эй Худои ман! Маро аз дасти шарир раҳой дех, ва аз кафи ноинсоф ва золим.
5. Зеро ки Ту умеди ман ҳастӣ, эй Худованд Худо! Аз хурдсолиам пушту паноҳи ман ҳастӣ.

6. Аз батн бар Ту така кардаам; аз шиками модарам Ту маро берун овардаӣ; ҳамду санои ман доимо дар бораи Ту ст.
7. Барои бисёр касон намунаи ибрат будам, чунки Ту паноҳгоҳи пурзӯри ман будӣ.
8. Даҳонам аз ҳамду санои Ту пур аст, ва ҳар рӯз аз васфи чалолати Ту.
9. Маро дар замони пирӣ партоб накун; вақте ки қувватам кам шавад, маро тарк накун.
10. Зеро ки душманонам дар бораи ман сухан меронанд, ва каминварони ҷонам бо ҳамдигар маслиҳат мекунанд,
11. Яъне мегӯянд: «Худо ӯро тарк кардааст; ӯро таъқиб намоед ва дастгир кунед, зеро ки халоскунандае нест».
12. Худоё! Аз ман дур набош; эй Худои ман! Ба мадади ман шитоб кун.
13. Бигзор адуёни ҷонам хичил гарданд ва нест шаванд, ва бадхоҳонам пероҳани нанг ва расвоӣ дар бар кунанд!
14. Валекин ман доимо умедвор хоҳам буд, ва бар ҳамаи ҳамду санои Ту боз илова хоҳам намуд.
15. Забонам адолати Ту ро баён хоҳад кард, ва ҳар рӯз наҷоти Ту ро; зеро ки шумораи онҳоро намедонам.
16. Бо тавсифи қудрати Худованд Худо хоҳам омад; адолати Ту ро, ки дар Ту ҳасту бас, зикр хоҳам кард.
17. Худоё! Ту маро аз хурдсолиам таълим додай, ва то ҳол корҳои аҷоибӣ Ту ро ҳикоят мекунам.
18. Ва маро, эй Худо, то вақти пирӣ ва мӯйсафедӣ низ тарк накун,
то даме ки бозуи Ту ро ба ин насл, ва қудрати Ту ро ба ҳамаи ояндагон ҳикоят кунам,
19. Ва адолати Ту ро, эй Худо, ки то ба афроз мерасад, ва корҳои бузургеро, ки Ту кардаӣ; Худоё, кист монанди Ту?
20. Ту бар сари ман бисёр тангиҳо ва саҳтиҳо овардаӣ, лекин боз маро зинда хоҳӣ кард, ва аз вартаҳои замин боз маро берун хоҳӣ овард.
21. Бузургии маро афзун хоҳӣ кард, ва боз маро тасалли хоҳӣ дод.

22. Ман ҳам Туро бо уд ҳамд хоҳам гуфт, яъне ростии Туро, эй Худои ман! Туро, эй Қуддуси Исроил, бо барбат хоҳам сароид!

23. Чун Туро бисароям, лабҳоям шод хоҳад шуд; чонам низ, ки Ту онро раҳой додай.

24. Забонам низ ҳар рӯз адолати Туро ҳикоят хоҳад кард, зеро ки бадхоҳонам хичил ва расво шудаанд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ЯКУМ

Суруди пайгамбарона дар бораи сарватҳои салтанати осоишта.

1. ТАРОНАИ Сулаймон. Худоё! Инсофи Худро ба подшоҳ деҳ, ва адолати Худро ба писари подшоҳ.

2. Қавми Туро аз рӯи адолат додгарӣ хоҳад кард, ва мискинони Туро аз рӯи инсоф.

3. Кӯҳҳо ба қавм сулҳу осоиштагӣ хоҳанд овард, ва талҳо аз рӯи адолат.

4. Мискинони қавмро доварӣ хоҳад кард, фарзандони камбағалро наҷот хоҳад дод, ва ба истисморгар шикаст хоҳад расонд.

5. Аз Ту хоҳанд тарсид, то даме ки офтоб нурафшон аст, ва то даме ки моҳ тобон аст то абадуддахр.

6. Мисли борон бар алафзори даравшуда хоҳад фурумад, мисли қатраҳои ки заминро сероб мекунанд.

7. Дар айёми ӯ одил нумӯ хоҳад кард, ва сулҳу осоиштагӣ фаровон хоҳад буд, то даме ки моҳ фано нашавад.

8. Ва қаламрави ӯ аз баҳр то баҳр хоҳад буд; ва аз дарё то ақсои замин.

9. Пеши ӯ биёбоннишинон зону хоҳанд зад; ва душманони ӯ хокро хоҳанд лесид.

10. Подшоҳони Таршиш ва ҷазираҳо ҳадия хоҳанд овард; подшоҳони Шабо ва Сабо инъомҳо пешкаш хоҳанд кард.

11. Ва ҳамаи подшоҳон ба ӯ сачда хоҳанд кард; ҳамаи халқҳо ба ӯ хизмат хоҳанд кард.

12. Зеро мискинеро, ки истиғоса мебарад, ва мазлумеро, ки мададгор надорад, халос хоҳад кард.
13. Ба бенаво ва мискин шафқат хоҳад кард, ва ҷонҳои мискинонро начот хоҳад дод.
14. Аз макр ва зулм ҷонҳои онҳоро раҳо хоҳад кард; ва хуни онҳо дар назари ӯ гаранбаҳо хоҳад буд.
15. Ва ӯ зинда хоҳад буд, ва аз тиллои Шабоб ба ӯ хоҳанд дод; ва доимо барои ӯ дуо хоҳанд гуфт, ҳар рӯз ӯро муборак хоҳанд хонд.
16. Ғалла дар замин то ба қуллаи кӯҳҳо фаровон хоҳад шуд; ҳосили он мисли Лубнон шуввас хоҳад зад, ва мардуми шаҳр мисли алафи замин афзоиш хоҳанд ёфт.
17. Номи ӯ то абад хоҳад монд; то даме ки офтоб нурафшон аст, номи ӯ зикр хоҳад ёфт, ва дар ӯ баракат хоҳанд хост; ҳамаи халқҳо ӯро мадҳ хоҳанд кард.
18. Муборак аст Худованд Худо, Худои Исроил, ки танҳо Худаш корҳои аҷоиб мекунад.
19. Ва исми ҷалоли ӯ то абад муборак аст, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ пур хоҳад буд, – омин ва омин!
20. Дуоҳои Довуд ибни Ҷисой ба охир расид.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ДУЮМ

Осудагии шарирон озмоиш барои порсоён мебошад, лекин Худованд онҳоро тақвият медиҳад.

1. ТАРОНАИ Ософ. Ба яқин Худо барои Исроил, барои софдилон некӯст.
2. Валекин ман, кам монда буд, ки пойҳоям билағҷад, кам монда буд, ки қадамҳоям суфт шавад,
3. Зеро ки аз лофакиён ҳасад бурдам, вақте ки осудагии шариронро дидам.
4. Зеро ки то мурданашон азоб намекашанд, ва ҷисмашон сиҳат аст.
5. Заҳмати инсониро аз сар намегузаронанд, ва мисли одамон осеб намебинанд.

6. Бинобар ин шаддаи ғурур гарданашонро оро додааст; либоси зулм ҷисмашонро пӯшидааст.
7. Чашмонашон равған баста, аз косахонааш баромадааст; андешаҳои дилашон ошкор мешавад.
8. Тамасхур мекунанд ва бо адоват гап мезананд; бо ҳавобаландӣ суханони ситамкорона мегӯянд.
9. Даҳонашонро ба осмон нигаронидаанд, ва забонашон бар замин мегардад.
10. Бинобар ин қавми Ё ба ҳамон тараф рӯ меоварад, ва оби фаровон ба вай нӯшонида мешавад.
11. Ва мегӯянд: «Худо чӣ гуна бидонад? Ва оё Ҳаққи Таоло дорои дониш аст?»
12. Инак, ин шарирон ва бепарвоёни чаҳон сарват афзун мекунанд.
13. Пас, беҳуда ман диламро соф кардам, ва кафҳоямро ба покӣ шустаам,
14. Дар сурате ки ҳар рӯз осеб мебинам, ва ҳар субҳ панд мегирам.
15. Агар мегуфтам, ки «мисли онҳо сухан хоҳам ронд», – дар ҳаққи насли фарзандони Ту хиёнат мекардам.
16. Ва фикру хаёл кардам, то ки инро бифаҳмам; ин дар назарам заҳмат буд,
17. То даме ки ба қудсҳои Худо даромадам; он гоҳ ба фарҷоми онҳо сарфаҳм рафтам.
18. Ба яқин Ту онҳоро дар ҷойҳои лағжонак гузоштаӣ; оқибат онҳоро дар харобиҳо хоҳӣ андохт.
19. Чӣ гуна дар як мижа задан онҳо хонавайрон гардидаанд ва ба ҳалокат расида, аз даҳшатҳо фано шудаанд!
20. Мисли хобе пас аз бедоршавӣ, Ту, эй Худованд, онҳоро бедор карда, шавкаташонро барҳам хоҳӣ дод.
21. Зеро ки дилам ба ҷӯш омада буд, ва ботинам маҷрӯҳ шуда буд,
22. Ва ман ҷоҳил будам ва сарфаҳм намерафтам; мисли чорпое назди Ту будам.

23. Валекин ман доимо бо Ту ҳастам; Ту ямини маро дастгирӣ намудай.

24. Бо машварати Худ маро ҳидоят мекунӣ, ва пас аз он маро ба ҷалол хоҳӣ расонд.

25. Кист барои ман дар осмон? Ва бо Ту дар замин хоҳони чизе нестам.

26. Агарчи ҷисмам ва дилам адо мешавад, Худо кӯхпораи дили ман аст ва насибаи ман аст то абад.

27. Зеро инак онҳое ки аз Ту дур ҳастанд, нест хоҳанд шуд: ҳар киро, ки аз Ту даст мекашад, дафъ хоҳӣ кард.

28. Валекин барои ман ба Худо наздик шуданам некӯст; ба Худованд Худо ман паноҳ бурдаам, то ки тамоми аъмоли Туро ривоят намоям.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ СЕЮМ

Дуо дар бораи ҷимоят кардан аз дасти шарирони харобкунанда.

1. СУРУДИ таълимии Ософ. Чаро, эй Худо, моро ба сурати абадӣ партофтаӣ? Ва ғазаби Ту бар гӯсфандони чарогоҳат аланга гирифтааст?

2. Ҷамоаи Худро, ки аз қадим харидаӣ ва раҳо кардаӣ, то ки сибти мероси Ту гардад, ба ёд ор; кӯҳи Сионро низ, ки бар он сокин шудай.

3. Пойҳои Худро сӯи харобаҳои абадӣ бардор: ҳар чиро, ки дар қудс буд, душман несту нобуд кардааст.

4. Хасмҳоят дар дохили маъбади Ту наъра мезананд; ливоҳои худро ҳамчун аломот гузоштаанд;

5. Монанди касоне буданд, ки табарҳоро бар шоҳаҳои ба ҳам печидаи дарахтон баланд мекунанд;

6. Ва ҳоло ҳамаи кандакорҳои онро бо табару тешаҳо шикастаанд;

7. Қудси Туро оташ задаанд; маскани исми Туро то ба замин харом кардаанд;

8. Дар дили худ гуфтаанд: «Онҳоро аз як сар нест мекунем», – ва ҳамаи куништҳои Худоро дар замин сӯзондаанд.
9. Аломоти худро намебинем; дигар набиё нест, ва дар миёни мо касе нест, ки бидонад, то ба кай чунин хоҳад буд.
10. То ба кай, эй Худо, аду мазаммат хоҳад кард? Ва душман исми Ту ро доим таҳқир хоҳад кард?
11. Чаро дасти Худо, ва ямини Худо қафо гардондаӣ? Онро аз бағали Худ бароварда, кори онҳоро тамои кун!
12. Ва Ту, эй Худо, аз қадим подшоҳи ман ҳастӣ; Ту андаруни замин наҷотҳо ба амал меовардаӣ.
13. Ту бо қуввати Худ баҳрро пора кардаӣ, сарҳои тимсоҳҳоро дар об шикастаӣ.
14. Ту сарҳои аждарро кӯфтаӣ, онро барои хӯроки биёбоннишинон додаӣ.
15. Ту чашма ва селоб кушодаӣ; Ту дарёҳои сербро хушконидаӣ.
16. Рӯз аз они Туст, шаб низ аз они Туст; Ту найир ва офтобро барқарор кардаӣ.
17. Ту тамои худуди замиро муқаррар намудаӣ; тобистон ва зимистонро Ту ба вучуд овардаӣ.
18. Инро ба ёд ор, ки душман Худовандро мазаммат менамояд, ва мардуми нокас исми Ту ро таҳқир мекунанд.
19. Қони фохтаи Худо ба дарранда насупор; ҳаёти мискинони Худо ба сурати абадӣ фаромӯш накун.
20. Ба аҳди Худ назар андоз; зеро ки тамои зулмоти замин аз воҳаҳои зулм пур шудааст.
21. Бигзор мазлум бо хичолат барнагардад; мискин ва камбағал исми Ту ро мадҳ кунанд.
22. Барҳез, эй Худо, доди Худо бигир; ба ёд ор, ки нокасе ҳар рӯз Ту ро мазаммат мекунад.
23. Овози хасмҳои Худо фаромӯш накун, ва ғавғои муҳолифони Худо, ки доим баланд мешавад.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ЧОРУМ

Дуои шукрона дар шаъни Худованд барои сарафроз гардонидани одилон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Нобуд накун. Таронаи Ософ. Суруд.
2. Туро ҳамд мегӯем, эй Худо, ҳамд мегӯем; зеро ки исми Ту наздик аст; корҳои аҷоибӣ Туро ривоят мекунад.
3. «Вақте ки мӯҳлате муқаррар намоям, Ман аз рӯи ростӣ доварӣ хоҳам кард.
4. Замин ва ҳамаи сокинонаш ба ларза омадаанд; Ман аркони онро барпо кардаам». Село.
5. Ба лофакиён гуфтам: «Лоф назанед», ва ба шарирон: «Шох набардоред,
6. Шохи худро бар афроз набардоред, бо гарданкашӣ суханони мутакаббиро нагӯед».
7. Зеро ки на аз машриқ наҷот меояд, ва на аз мағриб, ва на аз биёбони кӯҳсор,
8. Балки Худо довар аст: якеро сарнагун мекунад, дигареро сарафроз мегардонад.
9. Зеро ки коса дар дасти Худованд аст, шароби пур аз дорувор дар он ҷӯш мезанад; ва Ё аз он мерезад, ва дурди онро ҳамаи шарирони замин афшурда менӯшанд.
10. Валекин ман то абад ривоят хоҳам кард, Худои Яъкубро хоҳам сароид.
11. Ва ҳамаи шохҳои шариронро хоҳам шикаст; шохҳои одил барафрошта хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ПАНҶУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни доварии одилонаи Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои торнок. Таронаи Ософ. Суруд.
2. Дар Яҳудо Худо машҳур аст; дар Исроил исми Ё бузург аст.
3. Ва дар Салим хаймаи Ёст, ва дар Сион маскани Ё.

4. Дар он чо барқҳои камонро шикаст: сипар ва шамшер ва чангро. Село.
5. Ту соҳиби чалол ҳастӣ, тавонотар аз кӯҳҳои сайдафкан.
6. Шердилон тӯмаи тороч шуданд, хобашон даррабуд, ва тамоми мардуми диловар дасту по гум карданд.
7. Аз итоби Ту, эй Худои Яъқуб, ҳам аробаро, ва ҳам аспро ғанаб бурд.
8. Ту сахмгин ҳастӣ, ва кист, ки дар вақти ғазабат пеши Ту истода тавонад?
9. Аз осмон ҳукмномаро шунавондӣ: замин тарсид ва сокит шуд,
10. Ҳангоме ки Худо барои доварӣ бархост, то ки ҳамаи ҳалимони заминро наҷот диҳад. Село.
11. Ба яқин ҳашми одамизод ба ҳамди Ту табдил хоҳад ёфт; бар боқии ҳашмҳо Ту камар хоҳӣ баст.
12. Ба Худованд Худои худ назр кунед ва адо намоед; бигзор ҳамаи онҳое ки дар гирди Ё ҳастанд, ба Саҳмгин инъом биёранд.
13. Рӯҳи миронро фурӯ хоҳад нишонд; барои подшоҳони замин сахмгин аст.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ШАШУМ

Худованд қавми Худро дар айёми андӯҳ тарк намекунад.

1. БАРОИ сардори муғанниён, Едутун. Таронаи Ософ.
2. Овозам сӯи Худост, ва фарёд мекашам; овозам сӯи Худост, ва ба ман гӯш хоҳад андохт.
3. Дар рӯзи тангии худ Худовандро талабидам; дастам шабона дароз карда шуд, бе он ки фуруварда шавад; аз ин ҳам чонам тасаллӣ наёфт.
4. Худоро ёд мекунам ва оҳи ҷигарсӯз мекашам; фикру хаёл мекунам, ва рӯхам бемадор мешавад. Село.
5. Чашмонамро бедор медорӣ; музтариб шудаам ва наметавонам сухане гӯям.

6. Дар бораи айёми қадим андеша мекунам, дар бораи солҳои салафут.
7. Сурудҳои шабонаи худро ба ёд меоварам, бо дили худ фикру хаёл мекунам, ва рӯхам ҷӯест:
8. Магар Худованд ба сурати абадӣ тарк кардааст, ва дигар таваҷҷӯҳ нахоҳад намуд?
9. Магар эҳсони Ё ба сурати абадӣ хотима ёфтааст, ва қавли Ё то абадуддаҳр ботил шудааст?
10. Магар Худо омурзишро фаромӯш кардааст? Магар марҳаматҳои Худро дар вақти хашм бас кардааст? Село.
11. Ва гуфтам: «Ин мусибати ман аст, ки ямини Ҳаққи Таоло тағйир ёфтааст».
12. Амалиёти Худовандро зикр хоҳам кард, зеро қорҳои аҷоибӣ Туро, ки аз қадим аст, дар хотир дорам.
13. Ва дар тамоми аъмоли Ту диққат хоҳам намуд, ва дар бораи қорномаҳои Ту фикру хаёл хоҳам кард.
14. Худоё! Тариқи Ту дар қудсият аст. Кист Худои бузург мисли Худо?
15. Ту Худое ҳастӣ, ки қорҳои аҷоиб мекунӣ; қуввати Худро дар миёни қавмҳо зоҳир сохтай.
16. Қавми Худро бо бозу раҳо кардаӣ; банӣ Яъқуб ва банӣ Юсуфро. Село.
17. Туро, эй Худо, обҳо дид, Туро обҳо дида, тугён кард; вартаҳо низ мутазалзил шуд.
18. Абрҳо об рехт, афлок овоз дод; тирҳои Ту низ ба парвоз шуд.
19. Овози раъди Ту дар қарҳи фалак шунида шуд, барқҳо қарҳонро равшан кард; замин биларзиду ба раъша омад.
20. Тариқи Ту дар баҳр аст, ва роҳи Ту дар обҳои азим; ва изҳои Ту номаълум.
21. Қавми Худро мисли гӯсфандон бо дасти Мусо ва Ҳорун бурдӣ.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ҲАФТУМ

Садоқатмандии Худо дар идора қардани қавми беитоат.

1. СУРУДИ таълимии Ософ. Эй қавми ман, таълими маро бишнавед, гӯши худро сӯи суханони даҳонам ҳам кунед.
2. Даҳонамро ба масал мекушоям, муаммоҳои замони қадимро баён менамоям.
3. Он чи шунидаем ва донистаем, ва падарони мо ба мо ҳикоят кардаанд,
4. Аз фарзандони онҳо пинҳон нахоҳем дошт: ҳамду санои Худовандро, ва қуввати Ёро, ва корҳои аҷоибро, ки Ё кардааст,
ба насли оянда ҳикоят хоҳем кард.
5. Шаҳодате дар Яъқуб барпо кард, ва шариате дар Исроил муқаррар намуд, ва ба падарони мо амр фармуд, ки онҳоро ба фарзандони худ маълум кунанд,
6. То ки насли оянда, фарзандоне ки таваллуд хоҳанд шуд, бидонанд, ва бархезанду ба фарзандони худ ҳикоят кунанд;
7. Ва ба Худо таваккал намоянд, ва корҳои Худоро фаромӯш накунанд, ва аҳкоми Ёро нигоҳ доранд;
8. Ва монанди падарони худ насли саркаш ва исёнгар нашаванд, насле ки ростдил набуданд, ва рӯҳашон ба Худо садоқат надошт.
9. Банӣ Эфроим, ки мусаллаҳ ва камондор буданд, дар рӯзи корзор ақиб гаштанд;
10. Аҳди Худоро нигоҳ надоштанд, ва аз рафтаи бо роҳи шариати Ё сар кашиданд;
11. Ва корномаҳои Ёро, ва корҳои аҷоибро, ки ба онҳо нишон дод, фаромӯш карданд.
12. Дар пеши назари падарони онҳо Ё дар замини Миср, дар саҳрои Сӯан корҳои аҷоиб кард.
13. Баҳрро аз ҳам чудо кард, ва онҳоро гузаронд, ва обҳоро мисли деворе барқарор намуд.
14. Ва рӯзона онҳоро бо абр бурд, ва тамоми шаб бо нури оташ.
15. Дар биёбон кӯҳпораҳоро шикоф кард, ва онҳоро гӯё аз вартаҳои азим нӯшонид.

16. Ва аз сахра селобҳоро берун овард, ва обҳоро мисли дарёҳо чорӣ кард.
17. Ва боз пеши Ё хато карданд, ба Ҳаққи Таоло дар биёбон беитоатӣ нишон доданд.
18. Ва Худоро дар дили худ озмуда, ба муддаои нафси худ хӯрок хостанд.
19. Ва бар зидди Худо сухан ронда, гуфтанд: «Оё Худо дар биёбон суфра ораста метавонад?»
20. Инак, кӯхпораро зад, ва обҳо чорӣ шуд, ва чӯйборҳо равон шуд. Оё нон ҳам дода метавонад? Оё барои қавми Худ гӯшт муҳайё карда метавонад?»
21. Худованд инро шунида, дар қаҳр шуд, ва оташ бар Яъқуб даргирифт, ва ғазаб бар Исроил аланга зад.
22. Зеро ки ба Худо имон наоварданд, ва ба начоти Ё таваккал накарданд.
23. Ва афлокро аз боло амр фармуд, ва дарҳои осмонро воз кард,
24. Ва манро бар онҳо боронид, то бихӯранд, ва нони осмонро ба онҳо ато кард.
25. Одамизод нони малоикро бихӯрд; тӯша барои онҳо фиристод, ки сер шаванд.
26. Боди шарқиро дар осмон вазонид, ва бо қуввати Худ боди чанубиро бархезонид.
27. Ва бар онҳо гӯштро мисли ғуборе боронид, ва мурғони болдорро мисли реги баҳр.
28. Ва дар миёни бошишгоҳи онҳо, дар қарибии масканҳошон фурӯ ғалтонид.
29. Ва хӯрданд ва хеле сер шуданд; ва мувофиқи ҳирсашон ба онҳо дод.
30. Аз ҳирсашон даст накашиданд; ҳанӯз хӯрокашон дар даҳонашон буд,
31. Ва ғазаби Худо бар онҳо аланга зад, ва фарбеҳони онҳоро бикӯшт, ва чавонони Исроилро нест кард.
32. Бо вучуди ин боз хато карданд, ва ба корҳои аҷоибӣ Ё имон наоварданд.

33. Ва рӯзҳои онҳоро дар оворагардӣ, ва солҳои онро дар тарсу ҳарос набуд кард.
34. Вақте ки онҳоро мекушт, талабгори ӯ мешуданд, ва рӯчӯ намуда, Худоро меҷустанд.
35. Ва ба ёд меоварданд, ки Худо кӯхпораи онҳост, ва Худои Таоло раҳокунандаи онҳост.
36. Ва бо даҳони худ пеши ӯ тамаллуқ мекарданд, ва бо забони худ ба ӯ дурӯғ мегуфтанд,
37. Аммо дилашон бо ӯ рост набуд, ва ба аҳди ӯ садоқат надоштанд.
38. Валекин ӯ, ки раҳим аст, гуноҳашонро кафорат намуда, онҳоро нест намекард, балки борҳо қаҳри Худо боздошта, тамоми ғазаби Худо барнаангехтааст.
39. Ва дар хотир дорад, ки онҳо башаранд, боде ҳастанд, ки меравад ва гашта намеояд.
40. Чандин бор дар биёбон ӯро ба хашм оварданд, дар бодия ӯро оташин карданд.
41. Ва гашта-баргашта Худоро озмуданд, ва Қуддуси Исроилро хорӣ доданд.
42. Дасти ӯро дар хотир надоштанд, ва рӯзеро, ки аз тангӣ онҳоро раҳо кард,
43. Яъне дар Миср аломоти Худо, ва дар саҳрои Суан мӯъҷизоти Худо нишон дод:
44. Ва дарёҳои онҳоро, ва селобҳои онҳоро ба хун табдил дод, то ки нӯшида натавонанд.
45. Бар онҳо ҳашаротро фиристод, ки онҳоро газиданд; ғукҳоро низ, ки онҳоро набуд карданд.
46. Ҳосилоти онҳоро ба кирмак дод, ва меҳнати онҳоро ба малах.
47. Токзори онҳоро бо жола кушт, ва дарахтони ҷумизи онҳоро бо яхча.
48. Чорвои онҳоро ба жола супурд, ва рамаҳои онҳоро ба шӯълаҳои барқ.
49. Бар онҳо оташи хашми Худо равона кард: қаҳр, ва ғазаб, ва мусибатро бо фиристодани малоики мусибат.

50. Роҳе барои ғазаби Худ сохта, чони онҳоро аз мамот маҳфуз надошт, балки ҳаёташонро ба вабо супурд.
51. Ва ҳамаи нахустзодагонро дар Миср зарба зад, ибтидои қувватро дар хаймаҳои Ҳом.
52. Ва қавми Худро мисли гӯсфандон бурд; ва онҳоро мисли рамае дар биёбон роҳбарӣ мекард.
53. Ва онҳоро дар осудагӣ ҳидоят менамуд, то ки ҳаросон нашаванд; ва душманони онҳоро баҳр дар худ ниҳон кард.
54. Ва онҳоро ба худуди муқаддаси Худ овард, ба кӯҳе ки ямини Ё пайдо карда буд.
55. Ва халқҳоро аз пеши онҳо бадар ронд, ва заминашонро ба таври мерос қуръа партофт, ва дар хаймаҳои Исроилро сокин кард.
56. Вале боз Худои Таолоро озмуданду ба хашм оварданд, ва шаҳодоти Ёро риоя накарданд.
57. Ва ақиб гашта, мисли падарони худ хиёнат карданд, мисли камони ҳилагар чаппа рафтанд.
58. Ва дар тепаҳои худ Ёро хашмгин карданд, ва бо бутҳои худ рашки Ёро оварданд.
59. Худо шунида, дар қаҳр шуд, ва аз Исроил хеле нафрат кард.
60. Ва маскани Шилӯро тарк кард, яъне хаймаеро, ки дар миёни одамон дошт.
61. Ва қуввати Худро ба асирӣ дод, ва чалолати Худро ба дасти душман.
62. Ва халқи Худро ба шамшер таслим кард, ва аз мероси Худ дар қаҳр шуд.
63. Қавонони вайро оташ хӯрд, ва ба духтарони вай сурудҳои никоҳ намехонданд.
64. Коҳинони вай дар ҷанг афтоданд, ва бевазанони вай навҳа намекарданд.
65. Ва Худованд, мисли он ки дар хоб бошад, бедор шуд, мисли паҳлавоне ки аз шароб хурӯш мекунад,
66. Ва душманони вайро зарба зада, пас гардонд, ба нанги абадӣ онҳоро гирифтӣ кард.

67. Ва аз хаймаи Юсуф нафрат кард, ва сибти Эфроимро интихоб накард,
68. Балки сибти Яхудоро баргузид, яъне кӯҳи Сионро, ки дӯст медошт.
69. Ва қудси Худро мисли афрозҳо бино кард, мисли заминне ки бунёди онро Ҷ ба сурати абадӣ ниҳодааст.
70. Ва бандаи Худ Довудро баргузид, ва ӯро аз оғилҳои гӯсфандон гирифт;
71. Аз пеши мешҳои ширдеҳ ӯро овард, то ки қавми Ҷ – Яъқубро, ва мероси Ҷ – Исроилро чӯпонӣ кунад.
72. Ва ӯ онҳоро бо дили софи худ чӯпонӣ кард, ва бо маҳорати кафҳои худ ҳидоят намуд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ҲАШТУМ

Дуо дар бораи халосӣ додани имондорон аз таҳқири шарирон.

1. ТАРОНАИ Ософ. Худоё! Халқҳо ба мероси Ту даромаданд, қасри қудси Туро ҳаром карданд, Ерусалимро ба харобазор табдил доданд.
2. Лошаҳои бандагони Туро ба мурғони ҳаво барои хӯрок партофтанд, ва гӯшти порсоёни Туро ба ҳайвонҳои замин.
3. Хуни онҳоро мисли об гирдогирди Ерусалим рехтанд, ва касе набуд, ки онҳоро ба хок супорад.
4. Назди ҳамсоягони худ нангин шудем, хандахариш ва ҳақир назди онҳое ки дар гирду пеши моянд.
5. То ба кай, эй Худованд, доим ғазабнок хоҳӣ буд? Ва рашки Ту мисли оташ аланга хоҳад зад?
6. Ғазаби Худро бар халқҳое бирез, ки Туро намешиносанд, ва бар мамлакатҳое ки исми Туро намехонанд.
7. Зеро ки Яъқубро хӯрдаанд, ва манзили ӯро хароб кардаанд.
8. Гуноҳҳои аҷдодро ба мо хотирнишон накун; бигзор марҳаматҳои Ту ба зудӣ моро истиқбол намояд, зеро ки бисёр ба залолат афтадем.

9. Эй Худои начоти мо, ба хотири чалоли исми Худ ба мо мадад расон ва моро халосӣ деҳ, ва ба хотири исми Худ хатоҳои моро кафорат намо.

10. Чаро халқҳо гӯянд, ки «Худои онҳо кучост?» Бигзор интиқоми хуни бандагони Ту, ки рехта шудааст, дар миёни халқҳо дар пеши назари мо маълум гардад.

11. Бигзор оҳу нолаи бандиён пеши Ту бирасад; бо қудрати бозуи Худ маҳкумони мамотро вораҳон.

12. Ва сазои ҳафтчандон ба ҳамсояғони мо баргардон, барои хориё ки ба Ту, эй Худованд, расондаанд.

13. Валекин мо, ки қавми Ту ва гӯсфандони чарогоҳи Ту ҳастем, Туро ҳамеша сипос хоҳем гуфт ва ҳамду санои Туро то абадуддаҳр ба забон хоҳем ронд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ НҲҲУМ

Дуо дар бораи баргардонидан ва начот додани қавми баргузида.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози шушаним-эдут. Таронаи Ософ.

2. Эй чӯпони Исроил, гӯш андоз! Эй, ки Юсуфро мисли гӯсфандон роҳбарӣ намудай, эй, ки бар каррубиён нишастай, таҷаллӣ намо!

3. Пеши Эфроим ва Бинёмин ва Менашше қудрати Худро бедор намо, ва барои начоти мо биё.

4. Худоё! Моро баргардон, ва рӯи Худро мунаввар намо, то ки начот ёбем.

5. Худовандо, Худои лашкарҳо! То ба кай аз дуои қавми Худ қаҳр хоҳӣ кард?

6. Онҳоро нони пур аз ашк меҳӯронӣ, ва ашкҳои фаровон менӯшонӣ.

7. Моро гирифтори ҷидоли ҳамсояғони мо гардондаӣ, ва душманон моро байни худ тамасхур мекунанд.

8. Эй Худои лашкарҳо! Моро баргардон, ва рӯи Худро мунаввар намо, то ки начот ёбем.

9. Токро аз Миср берун овардӣ, халқхоро бадар рондӣ, ва онро шинондӣ.
10. Барояш ҷой холи кардӣ, ва он чуқур реша давонд, ва заминро пур кард.
11. Кӯҳҳо бо сояи он пӯшида шуд, ва шоҳаҳои он мисли арзҳои Худост.
12. Шоҳаҳои худро то баҳр паҳн кард, ва навдаҳояшро то дарё.
13. Чаро ҳисорҳои онро раҳна кардаӣ, ба тавре ки ҳар роҳгузар онро меканад,
14. Хуки ёбой онро дандон мезанад, ва ҳайвони саҳро онро мехӯрад?
15. Эй Худои лашкарҳо! Ручӯъ намуда, аз осмон назар андоз ва бубин, ва аз ҳоли ин ток хабар гир,
16. Ва он чиро, ки ямини Ту шинондааст, тақвият намо, ва он писарро, ки барои Худ баргузидаӣ.
17. Он дар оташ сӯзонда шудааст, шоҳаҳояш бурида шудаанд; аз итоби рӯи Ту нест хоҳанд шуд.
18. Бигзор дасти Ту бар шахси ямини Ту бошад, бар фарзанди одаме ки барои Худ баргузидаӣ.
19. Ва мо аз Ту қафо нахоҳем гашт; моро зинда гардон, ва мо исми Ту ро хоҳем хонд.
20. Худовандо, Худои лашкарҳо! Моро баргардон, рӯи Худро мунаввар намо, то ки наҷот ёбем.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУМ

Мадҳ ва суруд дар шаъни Худо, ки қавми Худро наҷот додааст.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози Ҷот. Таронаи Ософ.
2. Дар шаъни Худое ки қуввати мост, тараннум намоед! Дар шаъни Худои Яъқуб бонги шодӣ занед!
3. Сурудро баланд кунед ва дафро биёред, ва барбати хушоҳангро бо уд.
4. Дар сари моҳ шох навозед, дар рӯзи моҳи пурра низ, ки рӯзи иди мост.

5. Зеро ки он фарз аст барои Исроил, ҳукмест аз Худои Яъқуб.
6. Инро Ё шаҳодате дар Юсуф муқаррар намуд, вақте ки вай бар замини Миср берун рафт. Забонеро, ки намедонистам, шунидам:
7. «Китфи вайро аз бори гарон раҳо кардам; кафҳои вай аз сабад озод шуд.
8. Дар тангӣ хондӣ, ва Ман туро халосӣ додам; аз даруни раъд туро иҷобат намудам; назди обҳои Мерибо туро имтиҳон кардам. Село.
9. Бишнава, эй қавми Ман, ва Ман ба ту шаҳодат хоҳам дод; эй Исроил, кошки Маро бишнавай!
10. Бигзор туро худои ғайр набошад, ва ту ба худои бегона сачда накун.
11. Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср берун овардам; даҳони худро воз кун, ва Ман онро пур хоҳам кард.
12. Валекин қавми Ман ба овози Ман гӯш надод, ва Исроил ба ман сар нафурувард.
13. Ва Ман онҳоро ба якравии дилашон вогузор кардам, то ки аз паи андешаҳои худ бираванд.
14. Кошки қавми Ман ба Ман гӯш медод, ва Исроил бо роҳҳои Ман мерафт!
15. Ба зудӣ душманони онҳоро фуру менишондам, ва дасти Худо бар адуёни онҳо бармегардондам:
16. Хасмҳои Худованд ба вай бо тамаллуқ мутеъ мешуданд, ва замони вай то абад давом мекард.
17. Вайро аз гандуми беҳтарин меҳӯрондам; ва аз асали кӯхпора туро сер мекардам».

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ЯКУМ

Таҳдиди доварию Худо бар доварони ноинсоф.

1. ТАРОНАИ Ософ. Худо дар анбӯҳи худоён истодааст; дар миёни худоён доварӣ мекунад.

2. То ба кай ноинсофона доварӣ хоҳед кард? Ва нисбат ба шарирон рӯбинӣ хоҳед кард? Село.
3. Ба бенавоён ва ятимон додгарӣ намоед; мазлумон ва мискинонро сафед кунед;
4. Бенаво ва камбағалро раҳо кунед: аз дасти шарирон халосӣ диҳед.
5. Намедонанд ва намефаҳманд, дар торикӣ роҳ мераванд; ҳамаи асосҳои замин ба ларза омадааст.
6. Ман гуфтам: «Шумо худоён ҳастед, ва ҳамаатон – писарони Хаққи Таоло.
7. Аммо ҳамчун одамизод хоҳед мурд, ва чун яке аз мирон фурӯ хоҳед ғалтид».
8. Бархез, эй Худо, заминро доварӣ намо; зеро ки Ту молики ҳамаи халқҳо ҳастӣ.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ДУЮМ

Дуо дар бораи подоши Худо ба душманони ҳавми баргузида.

1. СУРУД. Таронаи Ософ.
2. Худоё! Ту сокит набош; хомӯш набош ва осуда набош, эй Худо!
3. Зеро инак, душманони Ту хурӯш мебароваранд, ва хасмҳои Ту сар мебардоранд.
4. Бар зидди қавми Ту дасиса меандешанд, ва бар зидди паноҳкардагони Ту машварат менамоянд.
5. Гуфтанд: «Меравем ва онҳоро нест мекунем, то ки халқе набошанд, ва номи Исроил дигар зикр наёбад».
6. Якдилона маслиҳатро пазондаанд, бар зидди Ту иттифок бастаанд:
7. Хаймаҳои Адӯм ва исмоилиён; Мӯоб ва ҳочариён;
8. Ҷабол ва Аммӯн ва Амолеқ; замини Фалиштӣ бо сокинони Сӯр;
9. Ашшур низ ба онҳо ҳамроҳ шудааст; онҳо бозуе барои банӣ Лут гардидаанд. Село.

10. Ба онҳо ончунон амал бикун, чунон ки ба Мидён кардай, чунон ки ба Сисро, чунон ки ба Ёбин дар наҳри Қишӯн,
11. Ки онҳо дар Аиндӯр ба ҳалокат расидаанд, барои замин пору шудаанд.
12. Мирони онҳоро мисли Ёреб ва Заэб гардон, ва ҳамаи шоҳзодагони онҳоро мисли Забҳ ва Салмуноъ,
13. Ки онҳо мегуфтанд: «Воҳаҳои Худоро барои худ тасарруф хоҷем кард».
14. Эй Худои ман! Онҳоро мисли ғуборе дар гирдбод гардон, мисли ҳасе пеши шамол.
15. Чунон ки оташ ҷангалро месӯзонад, ва чунон ки аланга кӯҳҳоро парт мекунад,
16. Ончунон онҳоро бо бӯрони Худ бирон, ва бо тундбоди Худ онҳоро дар даҳшат андоз.
17. Рӯйҳои онҳоро пурнанг гардон, то ки исми Туро, эй Худованд, толиб шаванд.
18. Бигзор онҳо ба сурати абадӣ шарманда ва ошуфтаҳол шаванд, ва расво шуда, нест гарданд,
19. Ва бидонанд, ки танҳо Ту, ки исмат Худованд аст, бар тамоми замин Ҳаққи Таоло ҳастӣ.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ СЕЮМ

Хушбахтии беайбон ва умедворони Худованд.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози Ҷот. Таронаи банӣ Кӯрах.
2. Чӣ дилпазир аст масканҳои Ту, эй Худованди лашкарҳо!
3. Ҷонам иштиёқманд ва беҳол аст барои сахнҳои Худованд; дилам ва ҷисмам сӯи Худои Ҳай тараннум менамоянд.
4. Мурғак низ хонае барои худ пайдо мекунад, ва гунчишк лонае, то ки чӯчаҳояшро дар он бимонад, назди қурбонгоҳҳои Ту, эй Худованди лашкарҳо, эй Подшоҳи ман ва Худои ман!
5. Хушо сокинони хонаи Ту, ки Туро гашта-баргашта мадх менамоянд. Село.

6. Хушо касоне ки қувваташон дар Туст, ва тарикҳоят дар дили онҳост.
7. Вақте ки аз водии ашкбор мегузаранд, онро чашмасор мегардонанд; борон низ онро бо баракат мепӯшад.
8. Ҳангоми рафтан бар қувваташон қувват меафзояд; дар Сион пеши Худо ҳозир мешаванд.
9. Худовандо, Худои лашкарҳо! Дуои маро бишнава; эй Худои Яъқуб, гӯш андоз! Село.
10. Сипари моро бубин, эй Худо, ва бар рӯи масеҳи Худ назар андоз;
11. Ба яқин як рӯз дар сахнҳои Ту беҳтар аст аз ҳазор: афзал доништаам, ки назди остонаи хонаи Худо биистам, назар ба он ки дар хаймаҳои шарорат сокин бошам.
12. Зеро ки Худованд Худо офтоб ва сипар аст; Худованд меҳр ва ҷалол хоҳад бахшид; касони ростравро аз некӯӣ маҳрум нахоҳад кард.
13. Эй Худои лашкарҳо! Хушо касе ки ба Ту таваккал мекунад.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ЧОРУМ

Дуо дар бораи марҳамат ба тарсгорони Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи банӣ Қӯрах.
2. Ба замини Худ, эй Худованд, тавачҷӯҳ намудай, асирони Яъқубро баргардондай,
3. Гуноҳи қавми Худро омурзидай, ҳамаи хатоҳои онҳоро пӯшидай,
4. Тамоми қаҳри Худро дур кардай, аз шиддати ғазаби Худ баргаштай.
5. Моро баргардон, эй Худои начоти мо, ва хашми Худро аз мо ботил намо.
6. Наход ки ба сурати абадӣ бо мо хашмгин хоҳӣ буд? Ва ғазаби Худро то абадуддахр давом хоҳӣ дод?
7. Наход ки Ту аз нав моро зинда нахоҳӣ гардонд, то ки қавми Ту дар Ту шод бошанд?

8. Эҳсони Худро, эй Худованд, бар мо зоҳир намо, ва наҷоти Худро ба мо ато фармо.
9. Хоҳам шунид, ки Худованд Худо чӣ мегӯяд. Ба яқин Ё ба кавми Худ ва ба порсоёни Худ аз сулҳу осоиштагӣ сухан хоҳад ронд, то ки сӯи чаҳолат барнагарданд.
10. Ба яқин наҷоти Ё ба тарсгорони Ё наздик аст, то ки ҷалол дар замини мо сокин шавад.
11. Эҳсон ва ростӣ мулоқот хоҳанд кард, адолат ва осоиштагӣ якдигарро хоҳанд бӯсид.
12. Ростӣ аз замин хоҳад сабзид, ва адолат аз осмон ба зухур хоҳад омад.
13. Худованд низ некӯӣ ато хоҳад кард, ва замини мо ҳосили худро хоҳад дод.
14. Адолат пешопеши Ё хоҳад рафт, ва қадамҳояшро бар роҳ хоҳад гузошт.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ПАНҶУМ

Дуо дар бораи мадад расонидан дар рӯзи андӯх.

1. ДУОИ Довуд. Гӯши Худро, эй Худованд, хам карда, маро иҷобат намо, зеро ки ман мискин ва камбағалам.
2. Ҷони маро нигоҳ дор, зеро ки ман порсо ҳастам; Ту, эй Худои ман, бандаи Худро, ки ба Ту таваккал мекунад, наҷот деҳ.
3. Ба ман марҳамат намо, эй Худованд, зеро ки ҳар рӯз сӯи Ту мехонам.
4. Ҷони бандаи Худро шод гардон, зеро ки сӯи Ту, эй Худованд, ҷонамро менигаронам.
5. Зеро ки Ту, эй Худованд, некӯ ва омурзгор ҳастӣ, ва пур аз эҳсон ба ҳамаи онҳое ки Туро мехонанд.
6. Ба дуоям, эй Худованд, гӯш андоз, ва ба овози зориҳоям диққат намо.
7. Дар рӯзи тангии худ Туро хоҳам хонд, зеро ки маро иҷобат хоҳӣ кард.

8. Мисли Ту, эй Худованд, дар миёни худоён нест; ва аъмоле мисли аъмоли Ту нест.
9. Ҳамаи халқҳое ки офаридаӣ, омада пеши Ту, эй Худованд, сачда хоҳанд кард; ва исми Ту ро чалол хоҳанд дод.
10. Зеро ки Ту бузург ҳастӣ ва корҳои аҷоиб мекунӣ, – Ту, эй Худо, танҳо Худат.
11. Тариқи Худо, эй Худованд, ба ман таълим деҳ, то ки дар ростии Ту рафтор намоям; диламро якто гардон, то ки фақат аз тарси исми Ту пур бошад.
12. Ту ро, эй Худованд Худои ман, бо тамоми дилам ҳамд хоҳам гуфт, ва исми Ту ро то абад чалол хоҳам дод,
13. Зеро ки эҳсонӣ Ту ба ман бузург аст, ва ҷонамро аз асфалуссофилин халосӣ додаӣ.
14. Худоё! Бадқасдон бар ман қиём кардаанд, ва тӯдаи ситамгарон қасди ҷонам доранд; ва Ту ро пеши назари худ намеоваранд.
15. Валекин Ту, эй Худованд, Худои раҳим ва бахшандаӣ, собир ва пур аз эҳсон ва ростӣ.
16. Ба ман лутф ва марҳамат намо; қуввати Худо ба бандаат бибахш, ва писари канизи Худо начот деҳ;
17. Ба ман аломати некӯӣ зоҳир намо, то ки бадхоҳонам дида, хичил шаванд, зеро ки Ту, эй Худованд, ба ман ёварӣ намудаӣ ва маро тасаллӣ додаӣ.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ШАШУМ

Ситоиши шаҳри Худо.

1. ТАРОНАИ банӣ Қӯраҳ. Суруд.
2. Бунёди он* дар кӯҳҳои муқаддас мебошад. Худованд дарвозаҳои Сионро зиёда аз ҳамаи масканҳои Яъқуб дӯст медорад.

*2. Ерусалим.

3. Суханони ситоиш дар ҳаққи ту гуфта мешавад, эй шаҳри Худо. Село.
4. «Ба орифони Худ Раҳаб* ва Бобилро зикр хоҳам кард; инак замини Фалиштӣ, ва Сӯр бо Ҳабаш; фалонӣ дар он ҷо таваллуд шудааст».
5. Вале дар ҳаққи Сион гуфта хоҳад шуд: «Фалон одам ва фалон одам дар он таваллуд шудааст; ва Худи Ҳаққи Таоло онро барпо кардааст».
6. Худованд дар дафтари қавмҳо хоҳад навишт: «Фалонӣ дар он ҷо таваллуд шудааст». Село.
7. Ва сарояндагон бо раққосон: «Ҳамаи чашмаҳоям дар туст».

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ҲАФТУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз мусибати сахт.

1. СУРУД. Таронаи банӣ Қӯрах. Барои сардори муғанниён бар сози маҳалат барои сароидан. Суруди таълимии Ҳеймони Эзроҳӣ.
2. Худовандо, Худои начоти ман! Рӯзона фарёд мекашам, шабона пеши Ту ҳастам.
3. Бигзор дуоям пеши Ту бирасад; гӯши Худро сӯи тазаррӯи ман ҳам намо,
4. Зеро ки чонам аз мусибатҳо сер гардидааст, ва ҳаётам ба гӯристон наздик шудааст.
5. Аз фурӯравандағони гӯр ҳисоб шудаам; мисли марде гардидаам, ки маҷол надошта бошад.
6. Дар миёни мурдагон андохта шудаам, мисли шаҳидоне ки дар қабр хобидаанд, ки онҳоро дигар ёд нахоҳӣ кард, ва онҳо аз дасти Ту дур афтадаанд.
7. Маро дар чоҳи тахтуттуроб, дар зулматҳо, дар қаърҳо гузоштаӣ.
8. Хашми Ту бар ман қарор гирифтааст, ва бо ҳамаи туғёнҳои Худ маро пахш кардаӣ. Село.

*4. Киноя бар Миср аст.

9. Шиносҳоямро аз ман дур кардаӣ, маро дар назари онҳо нафратангез гардондаӣ; мисли бандӣ ҳастам, ва наметавонам берун оям.

10. Чашмам аз бисёрии мусибат хаста шудааст; тамоми рӯз Туро, эй Худованд, хондаам; кафҳоямро сӯи Ту дароз кардаам.

11. Оё барои мурдагон кори аҷоибе хоҳӣ кард? Магар мурдагон бархоста, Туро ҳамд хоҳанд гуфт? Село.

12. Оё эҳсони Ту дар қабр зикр хоҳад ёфт, ва ростии Ту дар дӯзах?

13. Магар корҳои аҷоибӣ Ту дар зулмот дониста хоҳад шуд, ва адолати Ту дар кишвари фаромӯшӣ?

14. Валекин ман сӯи Ту, эй Худованд, истиғоса мебарам, ва субҳидам дуоям пеши Ту меояд.

15. Чаро, эй Худованд, чонамро фаромӯш мекунӣ, ва рӯи Худро аз ман пинҳон медорӣ?

16. Ман ситамкаш ҳастам ва аз хурдсолӣ маҳкуми мамот шудаам; бимҳои Туро аз сар гузаронда, маъюс гардидаам.

17. Ғазабҳои Ту бар ман гузаштааст; даҳшатҳои Ту кори маро тамом кардааст,

18. Ҳар рӯз мисли об даври маро мегирад; ҳамааш якҷоя маро ихота мекунад.

19. Ёрон ва дӯстонро аз ман дур кардаӣ; ошноҳоям торикист.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ҲАШТУМ

Суруди ҳамду сано дар шани Худо барои марҳамати Ё.

1. СУРУДИ таълимии Эйтони Эзроҳӣ.

2. Ба эҳсонҳои Худованд то абад суруд хоҳам хонд; садоқати Туро бо даҳони худ то абадуддахр баён хоҳам кард.

3. Зеро ки мегӯям: «Эҳсон ба сурати абадӣ бино ёфтааст; садоқати Худро дар осмонҳо ба монанди онҳо барпо кардаӣ».

4. «Бо баргузидаи Худ аҳд бастаам, ба бандаи Худ Довуд қасам хӯрдаам:

5. Зурёти туро то абад пойдор хоҳам сохт, ва тахти туро то абадуддахр бино хоҳам кард». Село.

6. Ва осмонҳо корҳои аҷоибӣ Туро, эй Худованд, ҳамд хоҳанд гуфт; садоқати Туро низ дар шӯрои муқаддасон.
7. Зеро кист дар фалак, ки ба Худованд баробар бошад: Кист аз фарзандони Худо, ки ба Худованд монанд бошад?
8. Худо дар шӯрои бузурги муқаддасон арҷманд аст, ва барои ҳамаи онҳое ки гирдогирди Ӯ ҳастанд, сахмгин аст.
9. Худовандо, Худои лашкарҳо! Кист, ки мисли Ту, эй Худованд, тавоно бошад? Ва садоқати Ту гирдогирди Туст.
10. Ту бар ғалаёни баҳр ҳукмфармо ҳастӣ; вақте ки мавҷҳои баланд шавад, Ту онҳоро соқит мекуни.
11. Ту Раҳабро мисли шаҳиде фурӯ нишондай; бо бозуи пурзӯри Худ душманонатро пароканда кардай.
12. Осмон аз онӣ Туст, замин низ аз онӣ Туст; дунёро бо ҳар чӣ дар он аст, Ту бунёд кардай.
13. Шимол ва ҷанубро Ту офаридай; Тобӯр ва Ҳермӯн ба исми Ту тараннум хоҳанд кард.
14. Бозуи Ту соҳиби қудрат аст; дасти Ту пурқувват аст, ямини Ту боло.
15. Адолат ва инсоф асоси тахти Туст; эҳсон ва ростӣ пешопеши Ту мераванд.
16. Хушо қавме ки бонги шодиро медонанд! Худовандо, онҳо дар нури рӯи Ту қадамгузор мешаванд;
17. Ба исми Ту тамоми рӯз шодӣ мекунанд, ва ба адолати Ту сарафроз мегарданд,
18. Зеро ки ҷалолати қуввати онҳо Ту ҳастӣ; ва бо таваҷҷӯҳи Ту шоҳи мо баланд хоҳад шуд.
19. Зеро ки сипари мо аз онӣ Худованд аст, ва подшоҳи мо аз онӣ Қуддуси Исроил.
20. Як вақте ба порсии Худ дар рӯёе суҳан ронда, гуфтай: «Ба зӯрвар мадад кардам; баргузидаи қавмро боло бардоштам.
21. Бандаи Худ Довудро кофта ёфтам; бо рағани муқаддаси Худ ӯро тадҳин кардам,
22. Ки дасти Ман муттақои ӯ хоҳад буд; бозуи Ман низ ӯро қавӣ хоҳад кард.

23. Душман ўро фишор нахоҳад дод, ва ноинсофе ба ў осеб нахоҳад расонд.
24. Ва адуёни ўро пеши ў шикаст хоҳам дод, ва бадхоҳони ўро ихота хоҳам кард.
25. Ва садоқати Ман ва эҳсони Ман бо ўст, ва шохи ў ба исми Ман баланд хоҳад шуд.
26. Ва дасти ўро бар баҳр хоҳам гузошт, ва ямини ўро бар дарёҳо.
27. Ў Маро хоҳад хонд: "Ту падари ман ҳастӣ, эй Худои ман ва кӯхпораи начоти ман".
28. Ман низ ўро нахустзодаи Худ хоҳам гардонд, баландтар аз подшоҳони замин.
29. Эҳсони Худро ба ў то абад нигоҳ хоҳам дошт, ва аҳди Ман бо ў боэътимод хоҳад буд.
30. Ва зурёти ўро то абад боқӣ хоҳам гузошт, ва тахти ўро мисли рӯзҳои осмон.
31. Агар фарзандонаш шариати Маро тарк созанд, ва аз рӯи дастурҳои Ман рафтор накунанд;
32. Агар фароизи Маро поймол кунанд, ва аҳкоми Маро нигоҳ надоранд, –
33. Қинояти онҳоро бо асо сазо хоҳам дод, ва гуноҳи онҳоро бо шаллоқ.
34. Вале эҳсони Худро аз ў дур нахоҳам кард, аз садоқати Худ даст нахоҳам кашид.
35. Аҳди Худро нахоҳам шикаст, ва он чиро, ки аз даҳонам баромадааст, тағйир нахоҳам дод.
36. Як бор ба қудсияти Худ қасам хӯрдам, ки ба Довуд дурӯғ нахоҳам гуфт.
37. Зурёти ў то абад хоҳад буд, ва тахти ў мисли офтоб ба ҳузури Ман;
38. Мисли моҳ то абад қоим хоҳад буд, ва шоҳиди амин дар фалак». Село.
39. Валекин Ту тарк кардаӣ ва безор шудаӣ, ва бо масеҳи Худ дар қаҳр шудаӣ.
40. Аҳди бандаи Худро хор дидаӣ, тоҷи ўро ба замин задаӣ.

41. Ҳамаи ҳисорҳои ӯро раҳна кардаӣ, қалъаҳои ӯро ба харобазор табдил додаӣ.
42. Ҳамаи роҳгузарон ӯро ғорат мекунанд; назди ҳамсоҳҳои худ нангин шудааст.
43. Ямини адуёни ӯро боло бардоштаӣ, ҳамаи душманони ӯро шод кардаӣ.
44. Дами шамшерашро низ гардондаӣ, ва ӯро дар ҷанг тақвият надодаӣ.
45. Шавкати ӯро ботил кардаӣ, ва тахти ӯро ба замин андохтаӣ.
46. Айёми навҷавонии ӯро кӯтоҳ кардаӣ; перохани хичолат бар ӯ пӯшондаӣ. Село.
47. То ба кай, эй Худованд, доим ниҳон хоҳӣ буд? Ва ғазаби Ту мисли оташ аланга хоҳад зад?
48. Ба ёд ор, чӣ гуна фонист умри ман? Чӣ гуна тамоми бани одамро ҳечу пуч офаридаӣ?
49. Кист марде ки зиндагӣ карда, мамотро намедида бошад? Ва ҷонашро аз дасти қабр халос мекарда бошад? Село.
50. Қучост эҳсонҳои пештараи Ту, эй Худованд, ки ба Довуд бо садоқати Худ қасам хӯрдаӣ?
51. Хории бандағони Худро, эй Худованд, ба ёд ор, ки онро аз ҳамаи қавмҳои бисёр дар синаи худ бардошта мегардам;
52. Хорие ки душманони Ту, эй Худованд, расондаанд; хорие ки ба изҳои қадами масеҳи Ту расондаанд.
53. Муборак аст Худованд то абад! Омин ва омин.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ НӮҲУМ

Дуо ба ҳузури Худои азали дар бораи тавачҷӯҳ намудан ба инсон.

1. ДУОИ Мусо, марди Худо. Худовандо! Ту асрҳои аср паноҳандаи мо будӣ.
2. Пеш аз он ки кӯҳҳо таваллуд ёбад, ва замин ва дунё самар оваранд, аз азал то абад Ту вучуд дорӣ, эй Худо.

3. Инсонро ба ҳолати ғубор бармегардонӣ, ва мегӯӣ: «Бани одам, баргардед!»
4. Зеро ки ҳазор сол дар назари Ту мисли дирӯз аст, ки гузашта бошад, ва мисли посе аз шаб.
5. Онҳоро мисли селобе равон мекунӣ; мисли он ки дар хоб бошанд; мисли алафе ки пагоҳӣ мерӯяд,
6. Пагоҳӣ месабзад ва гул мекунад, бегоҳӣ пажмурда ва хушк мешавад.
7. Зеро ки аз ғазаби Ту адо мешавем, ва аз хашми Ту ошуфта мегардем.
8. Гуноҳҳои моро дар пеши назари Худ гузоштаӣ, ниҳони моро дар нури рӯи Худ.
9. Зеро ки ҳамаи рӯзҳои мо зери қаҳри Ту гузаштааст; солҳои худро мисли фиғоне ба сар бурдаем.
10. Рӯзҳои умри мо ҳафтад сол аст, ва агар бақувваттар бошем – ҳаштод сол; вале ифтихори онҳо аз заҳмат ва ҷафо иборат аст, зеро ки зуд гузашта меравад, ва мо низ парвоз мекунем.
11. Кист, ки қуввати хашми Туро донад, ва қаҳри Туро ба андозае ки аз Ту тарсидан лозим аст?
12. Шумурдани айёми моро дурустакак таълим дех, то ки дили пурҳикмат пайдо кунем.
13. Баргард, эй Худованд! То ба кай? Бар бандагони Худ шафқат намо.
14. Саҳаргоҳон моро аз эҳсони Худ сер кун, то ки тамоми умри худ тараннум ва хурсандӣ кунем.
15. Моро хурсанд кун ба ивази рӯзҳое ки моро гирифтори залолат кардаӣ, ба ивази солҳое ки бадӣ дидаем.
16. Бигзор аъмоли Ту бар бандагонат зоҳир шавад, ва шавкати Ту бар фарзандони онҳо.
17. Бигзор ҳусни тавачҷӯҳи Худованд Худои мо бар мо бошад! Ва амали дастҳои моро бар мо тақвият намо; ва амали дастҳои моро тақвият намо.

ТАРОНАИ НАВАДУМ

Ваъдаи мадади Худо ба ҳамаи онҳое ки Ёро дӯст доштаанд.

1. ОН ки дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло нишастааст, дар сояи Қодири Бечун хоҳад буд.
2. Дар ҳаққи Худованд мегӯям: «Ў паноҳгоҳи ман аст ва қалъаи ман; Худои ман аст, ки ба Ў таваккал мекунам».
3. Ба яқин Ў туро аз доми сайёд, аз вабои ҳалокатовар халос хоҳад кард.
4. Бо парҳои Худ туро хоҳад пӯшонид, ва зери болҳои Ў паноҳ хоҳӣ ёфт; ростии Ў зиреҳ ва ҷавшан аст.
5. Аз воҳимаи шабона нахоҳӣ тарсид, ва аз тире ки рӯзона мепарад;
6. Ва аз вабое ки дар торикӣ қадамгузор аст, ва аз тоуне ки дар нимирузӣ талаф мекунад.
7. Ҳазорҳо ба гирду пешат хоҳанд афтод, ва беварҳо ба яминат, аммо ба ту наздик нахоҳад шуд;
8. Фақат бо чашмонат нигоҳ хоҳӣ кард, ва подоши шариронро хоҳӣ дид.
9. Зеро ки ту гуфтай: «Худованд паноҳгоҳи ман аст»; Ҳаққи Таолоро ту паноҳандаи худ ихтиёр кардай.
10. Бадие ба ту рӯй нахоҳад дод, ва офате ба хаймаи ту наздик нахоҳад шуд.
11. Зеро ки ба фариштагони Худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки туро дар ҳамаи роҳҳоят нигоҳдорӣ кунанд.
12. Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой худро ба санге бизанӣ.
13. Бар шер ва мори айнакдор пой хоҳӣ монд; шери ҷавон ва тимсохро поймол хоҳӣ кард.
14. «Азбаски ба ман ихлос бастааст, ўро раҳой хоҳам дод; ўро тақвият хоҳам кард, чунки исми Маро шинохтааст.
15. Маро хоҳад хонд, ва ўро иҷобат хоҳам намуд; дар тангӣ Ман бо ў ҳастам; ўро халосӣ хоҳам дод, ва ўро ҷалол хоҳам дод.
16. Аз умри дароз ўро сер хоҳам кард, ва наҷоти Худро ба ў нишон хоҳам дод».

ТАРОНАИ НАВАДУ ЯКУМ

*Мадҳ дар шаъни Худо барои он ки Ё ҷаҳонро муъҷизакорона
ва меҳрубона идора менамояд.*

1. ТАРОНА. Суруди рӯзи шанбе.
2. Некӯст Худовандро ҳамд гуфтан, ва исми Туро, эй Ҳаққи Таоло, сароидан,
3. Саҳаргоҳон эҳсони Туро баён кардан, ва шабҳо садоқати Туро,
4. Бар сози даҳтор ва бар уд, бар нағмаи барбат.
5. Зеро ки маро, эй Худованд, бо корҳои Худ шод кардаӣ; аъмоли дастҳои Туро тараннум хоҳам кард.
6. Чӣ бузург аст аъмоли Ту, эй Худованд! Бениҳоят амиқ аст фикрҳои Ту.
7. Одами беақл инро намедонад, ва аблаҳ сарфаҳм намеравад.
8. Дар сурате ки шарирон мисли алаф месабзанд, ва ҳамаи бадкирдорон мешукуфанд, то ки ба таври абадӣ нест шаванд,
—
9. Ту то абад дар афроз ҳастӣ, эй Худованд!
10. Зеро инак, душманони Ту, эй Худованд, — инак, душманони Ту маҳв мегарданд ва ҳамаи бадкирдорон пароканда мешаванд.
11. Вале шоҳи маро мисли гови ваҳшӣ баланд кардаӣ; ба худ рағғани тоза молидаам;
12. Ва чашмам ба мухолифонам хоҳад нигарист; гӯшҳоям дар бораи бадкешоне ки бар ман қиём мекунанд, хоҳад шунид.
13. Одил мисли нахл хоҳад шукуфт, мисли арзи Лубнон нашъунамо хоҳад ёфт.
14. Онҳое ки дар хонаи Худованд шинонда шудаанд, дар саҳнҳои Худои мо хоҳанд шукуфт.
15. Дар пирӣ низ бор хоҳанд овард, обдор ва тару тоза хоҳанд буд,
16. То баён кунанд, ки Худованд росткор аст; Ё кӯхпораи ман аст, ва дар Ё ҳеч ноинсофӣ нест.

ТАРОНАИ НАВАДУ ДУЮМ

Ҳамд кардани малакути Худо.

1. ХУДОВАНД подшоҳӣ мекунад; Худо ба хилъати кибриё оростааст; Худованд Худо оростааст, камарбанди қувватро бастааст; дунё низ устувор шудааст, фурӯ нахоҳад ғалтид.
2. Тахти Ту аз қадимулайём барқарор гардидааст; Ту аз азал ҳастӣ.
3. Дарёҳо хурӯш бардоштанд, эй Худованд; дарёҳо овози худро бардоштанд, дарёҳо талотуми мавҷҳои худро хоҳанд бардошт.
4. Аммо аз овозҳои обҳои бисёр, аз тугёнҳои неруманди баҳр Худованд дар афроз нерумандтар аст.
5. Шаҳодоти Ту бағоят боъътимод аст; хонаи Туро, эй Худованд, дер гоҳ қудсият зебанда аст.

ТАРОНАИ НАВАДУ СЕЮМ

Дуо дар бораи халосӣ додани қавми мазлум.

1. ХУДОВАНД Худои интиқомхост; эй Худои интиқомҳо, таҷаллӣ намо!
2. Барҳез, эй Довари замин, подоши мағруронро бидех.
3. То ба кай шарирон, эй Худованд, то ба кай шарирон шод бошанд?
4. Лоф мезананд, ҳавобаландона сухан меронанд; ҳамаи бадқирдорон калонигарӣ мекунанд.
5. Қавми Туро, эй Худованд, поймол месозанд, ва бар мероси Ту зулм мекунанд.
6. Бева ва ғарибро мекушанд, ва یتимонро қатл мекунанд.
7. Ва мегӯянд: «Худованд намебинад, ва Худои Яъқуб сарфаҳм намеравад».
8. Бифаҳмед, эй ҷоҳилони қавм! Ва эй беҳирадон, кай ба ақл меоед?
9. Он ки гӯшро шинондааст, оё намешунавад? Он ки чашмро офаридааст, оё намебинад?

10. Он ки халқхоро танбеҳ медиҳад, оё мазаммат намекунад? – Он ки одамро ақл меомӯзад.
11. Худованд фикрҳои одамро медонад, ки онҳо ботил аст.
12. Хушо марде ки ӯро Ту, эй Худованд, танбеҳ мекунӣ, ва аз шариати Худ ӯро таълим медиҳӣ,
13. То ки ӯро аз рӯзҳои бад фароғат бахшиӣ, то даме ки хоҳе барои шарир канда шавад.
14. Зеро ки Худованд қавми Худро рад нахоҳад кард, ва мероси Худро тарк нахоҳад намуд.
15. Зеро ки доварӣ сӯи адолат хоҳад баргашт, ва ҳамаи ростдилон онро пайравӣ хоҳанд кард.
16. Кист, ки барои ман бар зидди бадкешон қиём кунад? Кист, ки барои ман бар зидди бадкирдорон истодагӣ намояд?
17. Агар Худованд мададгори ман намебуд, кам монда буд, ки чонам дар олами хомӯшӣ сокин шавад.
18. Вақте ки мегуфтам: «Пои ман мелағҷад», – эҳсони Ту, эй Худованд, маро дастгирӣ мекард.
19. Вақте ки андешаҳоям андаруни ман биафзояд, тасаллиҳои Ту чонамро осудагӣ мебахшад.
20. Оё курсии фасодҳо метавонад бо Ту рафоқат дошта бошад, ки он аз номи қонун ноинсофиро ба вучуд меоварад?
21. Бар чони одил тӯда мешаванд, ва хуни бегуноҳро маҳкум мекунанд.
22. Валекин Худованд қалбаи ман аст; ва Худои ман кӯхпораи паноҳгоҳи ман аст.
23. Ва ҷафои онҳоро бар онҳо хоҳад баргардонид, ва онҳоро ба ивази бадиашон нест хоҳад кард; Худованд Худои мо онҳоро нест хоҳад кард.

ТАРОНАИ НАВАДУ ЧОРУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни Худо, ки Офаридагор ва Начотдиҳанда мебошад.

1. БИЁЕД, дар шаъни Худованд тараннум намоем, дар шаъни кӯхпораи начоти худ бонги шодӣ занем.

2. Пеши Ҷ бо шукрона ҳозир шавем, дар шаъни Ҷ бо сурудҳо бонги шодӣ занем.
3. Зеро ки Худованд Худои бузург аст, ва подшоҳи бузург бар ҳамаи худоён.
4. Умқҳои замин дар дасти Ҷст; ва қуллаҳои кӯҳҳо аз они Ҷст.
5. Баҳр аз они Ҷст, ва онро Ҷ ба вучуд овардааст; ва хушкиро дастҳои Ҷ офаридааст.
6. Биёед, сачда намоем ва таъзим кунем; пеши Худованд, ки Офаридагори мост, зону занем.
7. Зеро ки Ҷ Худои мост, ва мо қавми чарогоҳи Ҷ ва гӯсфандони зери дасти Ҷ ҳастем. Имрӯз агар овози Ҷро бишнавед:
8. «Дилҳои худро мисли замони ошӯб саҳт накунад, мисли рӯзи озмоиш дар биёбон,
9. Ки падарони шумо Маро озмуданд; Маро имтиҳон карданд, агарчи аъмоли Маро дида буданд.
10. Чил сол бар ин насл дарғазаб шудам, ва гуфтам: қавми гумроҳдил ҳастанд, ва роҳҳои Маро нафаҳмиданд,
11. Ба тавре ки Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдм, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд».

ТАРОНАИ НАВАДУ ПАНЧУМ

Башорат додани Худо дар миёни халқҳо.

1. ДАР шаъни Худованд суруди наве бихонед; дар шаъни Худованд суруд хонед, эй тамоми аҳли замин!
2. Дар шаъни Худованд суруд гӯед, исми Ҷро муборак хонед, наҷоти Ҷро рӯз ба рӯз башорат диҳед.
3. Қалоли Ҷро дар миёни халқҳо баён намоед, ва қорҳои аҷоибӣ Ҷро дар миёни ҳамаи қавмҳо.
4. Зеро ки Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯх; ва Ҷ саҳмгин аст бар ҳамаи худоён.
5. Зеро ки ҳамаи худоёни қавмҳо бутҳоянд, вале Худованд осмонро офаридааст.

6. Шукӯҳ ва шавкат ба ҳузури Ўст, қувват ва чалолат дар қудси Ўст.
7. Худовандро васф гӯед, эй қабилаҳои қавмҳо! Дар шаъни Худованд васфи чалол ва қувватро гӯед.
8. Дар шаъни Худованд васфи чалоли исми Ўро гӯед; ҳадия биёред ва ба сахнҳои Ў биёед.
9. Ба Худованд дар шавкати қудсият сачда кунед; пеши Ў биларзед, эй тамоми аҳли замин!
10. Ба халқҳо бигӯед: Худованд подшоҳӣ мекунад! Дунё низ устувор шудааст, фурӯ нахоҳад ғалтид; Ў қавмҳоро аз рӯи инсоф доварӣ хоҳад кард.
11. Бигзор осмон хурсандӣ кунад, ва замин ба вачд ояд; баҳр ва ҳар чӣ дар он аст, хурӯш бардорад;
12. Сахро ва ҳар чӣ дар он аст, шод гардад, ва ҳамаи дарахтони чангал тараннум кунанд
13. Пеши Худованд, зеро ки меояд, зеро ки меояд, то заминро доварӣ намояд; Ў дунёро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард, ва қавмҳоро аз рӯи ростии Худ.

ТАРОНАИ НАВАДУ ШАШУМ

Одилон аз чалоли Худованд шод мегарданд.

1. ХУДОВАНД подшоҳӣ мекунад: бигзор замин ба вачд ояд, ва қазираҳои бисёр хурсандӣ кунанд.
2. Абр ва тирагӣ гирдогирди Ўст; адолат ва инсоф асоси тахти Ўст.
3. Оташ пешопеши Ў равон аст, ва адуёни Ўро гирдогирд месӯзонад.
4. Барқҳои Ў дунёро равшан мекунад; замин мебинад ва меларзад.
5. Кӯҳҳо аз ҳузури Худованд мисли мум гудохта мешавад, аз ҳузури Худованди тамоми замин.
6. Осмонҳо адолати Ўро баён мекунанд, ва ҳамаи қавмҳо чалоли Ўро мебинанд.

7. Ҳамаи санампарастон, ки ба бутҳо меболанд, хичил мешаванд; ба Ё сачда кунед, эй ҳамаи худоён!
8. Сион шунид ва хурсандӣ кард, ва духтарони Яҳудо шод шуданд ба муносибати доварихои Ту, эй Худованд.
9. Зеро ки Ту, эй Худованд, бар тамоми замин баланд ҳастӣ, аз ҳамаи худоён бағоят болотарӣ.
10. Эй дӯстдорони Худованд, аз бадӣ нафрат кунед! Ё чонҳои порсоёни Худро нигоҳдорӣ мекунад, онҳоро аз дасти шарирон халосӣ медиҳад,
11. Нур барои одилон медурахшад, ва шодӣ барои ростдилон.
12. Эй одилон, дар Худованд шодӣ кунед, ва зикри қудсияти Ёро ҳамд гӯед.

ТАРОНАИ НАВАДУ ҲАФТУМ

Суруд дар шаъни Худо, ки Довари одили тамоми ҷаҳон мебошад.

1. ТАРОНА.

Дар шаъни Худованд суруди наве бихонед, зеро ки Ё корҳои аҷоиб кард; яминаш ва бозуи муқаддасаш Ёро мададгор шуд.

2. Худованд наҷоти Худро маълум кард, адолати Худро пеши назари халқҳо зоҳир намуд.

3. Эҳсони Худ ва вафои Худро нисбат ба хонадони Исроил ба ёд овард; тамоми ақсои замин наҷоти Худои моро диданд.

4. Дар шаъни Худованд бонги шодӣ занед, эй тамоми аҳли замин!

Овоз бароред ва тараннум кунед ва суруд хонед.

5. Худовандро бо барбат бисароед, бо барбат ва бо овози тараннум.

6. Бо карнайҳо ва овози шох пеши Худованд Подшоҳ бонги шодӣ занед.

7. Бигзор баҳр ва ҳар чӣ дар он аст, хурӯш бардорад; дунё ва сокинони он низ;

8. Бигзор дарёҳо каф зананд, кӯҳҳо якҷоя тараннум кунанд

9. Пеши Худованд, зеро ки меояд, то заминро доварӣ намояд; Ў дунёро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард, ва қавмҳоро аз рӯи инсоф.

ТАРОНАИ НАВАДУ ҲАШТУМ

Ростӣ дар малакути Худо ҳукмрон аст.

1. ХУДОВАНД подшоҳӣ мекунад: бигзор қавмҳо ба ларза оянд! Ў бар каррубиён нишастааст: бигзор замин мутазалзил гардад!

2. Худованд дар Сион бузург аст; ва Ў бар ҳамаи қавмҳо баланд аст.

3. Исми Туро ҳама хоҳанд гуфт, эй бузургвор ва сахмгин! – Ў Қуддус аст.

4. Ва қуввати подшоҳ инсофро дӯст медорад. Ту ҳаққониятро барқарор кардаӣ; инсоф ва адолатро дар Яъқуб ба амал овардаӣ.

5. Худованд Худои моро болобардор намоед, ва ба қадамгоҳи Ў сачда кунед! – Ў Қуддус аст.

6. Мусо ва Ҳорун дар миёни коҳинони Ў буданд, ва Самуил дар миёни хонандагони исми Ў; онҳо сӯи Худованд мехонданд, ва Ў онҳоро иҷобат менамуд.

7. Дар сутуни абр ба онҳо сухан меронд; шаҳодоти Ўро риоя мекарданд, ва фароизеро, ки ба онҳо дода буд.

8. Худовандо, Худои мо! Ту онҳоро иҷобат менамудӣ; онҳоро Худои ғаффор будӣ, ва барои амалиёти зидди онҳо интиқом мегирифтӣ.

9. Худованд Худои моро болобардор намоед, ва ба кӯҳи муқаддаси Ў сачда кунед! – Зеро ки Худованд Худои мо Қуддус аст.

ТАРОНАИ НАВАДУ НУҲУМ

Суруди шукрона дар шаъни Худованд.

1. ТАРОНАИ шукрона. Дар шаъни Худованд бонги шодӣ занед, эй тамоми аҳли замин!
2. Худовандро бо шодӣ ибодат намоед; пеши ӯ бо таронасароӣ биёед.
3. Бидонед, ки Худованд Худост; ӯ моро офаридааст, ва мо аз они ӯ ҳастем, қавми ӯ ва гӯсфандони чарогоҳи ӯ.
4. Ба дарвозаҳои ӯ бо шукрона биёед, ба сахнҳои ӯ бо ҳамду сано; ӯро ҳамд гӯед, исми ӯро муборак хонед.
5. Зеро ки Худованд некӯст, эҳсони ӯ то абад аст, ва садоқати ӯ то абадуддаҳр.

ТАРОНАИ САДУМ

Шарирон аз шаҳри Худованд маҳв хоҳанд шуд.

1. ТАРОНАИ Довуд. Дар шаъни эҳсон ва инсоф суруд хоҳам хонд; Туро, эй Худованд, хоҳам сароид.
2. Ба тариқи комил эътибор хоҳам дод, ҳангоме ки назди ман биёяд; андаруни хонаи худ бо ростии дили худ рафтор хоҳам кард.
3. Пеши назари худ чизи қабехро нахоҳам гузошт; аз амали гумроҳон нафрат дорам; ба ман нахоҳад часпид.
4. Дили қачрав аз ман дур хоҳад шуд; бадиро нахоҳам донист.
5. Касеро, ки дар ниҳон аз ёри худ ғайбат мекунад, дафъ хоҳам кард; шахсеро, ки чашмони ҳавобаландона ва дили пурғурур дорад, тоқат нахоҳам кард.
6. Чашмонам бар аминони замин аст, то ки ҳамнишини ман шаванд; касе ки бо роҳи комил равон бошад, хизмати маро хоҳад кард.
7. Андаруни хонаи ман маккор сокин нахоҳад шуд; дурӯғгӯй пеши назари ман нахоҳад истод.
8. Ҳар пагоҳӣ ҳамаи шарирони заминро дафъ хоҳам кард, то ки ҳамаи бадкирдоронро аз шаҳри Худованд маҳв намоям.

ТАРОНАИ САДУ ЯКУМ

Тавба кардани гуноҳкор ва ба Худованд рӯ овардани ӯ.

1. ДУОИ мискин, вақте ки ғамгин шуда, пеши Худованд андӯхи худро изҳор мекунад.
2. Худовандо! Дуои маро бишнава, ва истиғосаи ман назди Ту бирасада.
3. Рӯи Худро аз ман пинҳон надор, дар рӯзи тангии ман гӯши Худро сӯи ман ҳам намо; рӯзе ки бихонам, маро ба зудӣ иҷобат бикун.
4. Зеро ки рӯзҳоям мисли дуд фано шудааст, ва устухонҳоям мисли ҳезуми нимсӯз гардидааст.
5. Дили ман мисли алафи офтобзадае хушкидааст, зеро ки хӯрдани нонамро фаромӯш мекунам.
6. Аз овози оҳу воҳи ман устухонам ба пӯстам часпидааст.
7. Ба мурғи саққои биёбон монанд шудаам; мисли буми харобазор гардидаам.
8. Шабзиндадорӣ мекунам ва мисли мурғаке ҳастам, ки болои бом танҳо нишаста бошад.
9. Ҳар рӯз маро душманонам маломат мекунанд; онҳое ки аз ман девонавор нафрат доранд, дар ман лаънат мекунанд.
10. Зеро ки хокистарро мисли нон хӯрдаам, ва нӯшокии худро бо ашк омехтаам,
11. Аз боиси хашми Ту ва ғазаби Ту; зеро ки маро боло бардоштай ва сарнагун кардаӣ.
12. Рӯзҳоям мисли сояи шомгоҳ аст; ва ман мисли алаф хушк шудаам.
13. Валекин Ту, эй Худованд, то абад қоим ҳастӣ, ва зикри Ту то абадуддаҳр аст.
14. Ту бархоста, бар Сион марҳамат хоҳӣ кард; зеро вақти он аст, ки ба вай марҳамат намоӣ, чунки мӯҳлат расидааст;
15. Зеро ки бандағони Ту ба сангҳои он муҳаббат доранд, ва хоки онро азиз медоранд.
16. Ва халқҳо аз исми Худованд хоҳанд тарсид, ва ҳамаи подшоҳони замин аз ҷалоли Ту.
17. Зеро ки Худованд Сионро бино кардааст; дар ҷалоли Худ зоҳир шудааст;

18. Ба дуои нотавонон таваччӯҳ намудааст, ва аз дуои онҳо нафрат накардааст.
19. Ин барои насли оянда навишта мешавад, ва қавме ки офарида хоҳад шуд, Худовандро мадҳ хоҳад кард.
20. Зеро ки Ё аз афроби муқаддаси Худ мушоҳида кардааст: Худованд аз осмон ба замин назар андохтааст,
21. Барои он ки оҳу нолаи бандиро бишнавад, маҳкумони мамотро аз банд озод кунад,
22. То ки исми Худовандро дар Сион ба забон оваранд, ва ҳамду санои Ёро дар Ерусалим,
23. Вақте ки қавмҳо бо ҳам чамъ шаванд, ва мамлакатҳо низ, то ки Худовандро ибодат намоянд.
24. Қуввати маро дар роҳ фурӯ нишонд, рӯзҳоямро кӯтоҳ кард.
25. Гуфтам: «Эй Худои ман! Маро дар нисфи рӯзҳоям набар. Солҳои Ту то абадуддаҳр аст.
26. Дар замони қадим заминро бунёд кардаӣ, ва осмон амали дастҳои Туст.
27. Онҳо фано хоҳанд шуд, валекин Ту қоим хоҳӣ буд; ва ҳамашон мисли чомае ҷиғда-ҷиғда хоҳанд шуд, мисли пероҳане онҳоро хоҳӣ печонид; ва онҳо мубаддал хоҳанд шуд.
28. Валекин Ту ҳамон ҳастӣ, ва солҳои Ту тамом нахоҳад шуд.
29. Фарзандони бандагони Ту сокин хоҳанд шуд, ва зурёти онҳо пеши Ту барқарор хоҳанд буд».

ТАРОНАИ САДУ ДУЮМ

Мадҳ дар шаъни Худо барои марҳамат ва эҳсони Ё.

1. ТАРОНАИ Довуд. Эй ҷонам, Худовандро муборак бихон, ва эй тамоми ботинам – исми қуддуси Ёро.
2. Эй ҷонам, Худовандро муборак бихон, ва ҳамаи некиҳои Ёро фаромӯш накун.
3. Ё ҳамаи гуноҳхоятро меомурзад; ҳамаи касалихоятро шифо мебахшад;
4. Ҳаётатро аз гӯр раҳо мекунад; туро бо эҳсон ва марҳамат фаро мегирад;

5. Зеваратро аз зебой сер мекунад; чавоният ба мисоли уқоб нав мешавад.
6. Худованд адолатро ба амал меоварад, ва додгариро барои ҳамаи ситамкашон.
7. Тарикҳои Худро ба Мусо маълум кард, корҳои Худро ба бани Исроил.
8. Худованд раҳим ва бахшанда аст, собир ва пур аз эҳсон.
9. Ба сурати абади мазаммат намекунад, ва қаҳрашро то абад нигоҳ намедорад.
10. Бо мувофиқи хатоҳоямон амал накардааст, ва моро мувофиқи гуноҳоямон сазо намодааст.
11. Зеро, ба андозае ки осмон аз замин баланд аст, эҳсони ӯ бар тарсгоронаш ба ҳамон андоза бузург аст.
12. Ба андозае ки шарқ аз ғарб дур аст, чиноятҳои моро ба ҳамон андоза аз мо дур кардааст.
13. Чунон ки падар ба фарзандон марҳамат мекунад, ончунон Худованд ба тарсгорони Худ марҳамат менамояд.
14. Зеро ки ӯ сиришти моро медонад: дар хотир дорад, ки мо хок ҳастем.
15. Айёми инсон мисли алаф аст, мисли гули саҳрост: ончунон мешукуфад,
16. Аммо боде бар он мевазад, ва он нест мешавад, ва маконаш дигар онро намешиносад.
17. Валекин эҳсони Худованд бар тарсгоронаш аз азал то абад аст, ва адолати ӯ бар фарзандони фарзандон,
18. Бар онҳое ки аҳди ӯро нигоҳ медоранд ва фармудҳои ӯро дар хотир доранд, то ки онҳоро ба ҷо оваранд.
19. Худованд бар осмон тахти Худро барқарор намудааст, ва малакути ӯ бар ҳама ҳукмфармост.
20. Худовандро муборак бихонед, эй фариштагони ӯ, ки дар қувват паҳлавон ҳастед, каломи ӯро ба ҷо меоваред, ва овози каломи ӯро мешунавед.
21. Худовандро муборак бихонед, эй ҳамаи лашкарҳои ӯ, ва эй хизматгузори ӯ, ки иродаи ӯро ба ҷо меоваред.

22. Худовандро муборак бихонед, эй тамоми аъмоли Ё, дар хамаи мақомҳои ҳукмфармоии Ё. Эй чонам, Худовандро муборак бихон.

ТАРОНАИ САДУ СЕЮМ

Мадҳ кардани Худованд, ки Офародагори ҷаҳон мебошад.

1. Эй чонам, Худовандро муборак бихон. Худовандо, Худои ман! Бениҳоят бузург ҳастӣ; шукӯҳ ва шавкат перохани Туст.
2. Нурро мисли ридое дар бар мекунӣ, осмонро мисли саропардае паҳн менамоӣ.
3. Кӯшкҳои фалакии Худо бар обҳо месозӣ, абрҳоро аробаи Худ мегардонӣ, ки он бар болҳои бод ҳаракат мекунад.
4. Бодҳоро ба фариштагони Худ табдил медиҳӣ, хизматгорони Худо ба оташи сӯзон.
5. Замиро бар асосҳояш барпо кардаӣ, то абад фурӯ нахоҳад ғалтид.
6. Бо варта мисли либосе онро пӯшондаӣ; бар кӯҳҳо обҳо меистад.
7. Аз итоби Ту мегурезанд, аз овози раъди Ту ба зудӣ қафо мегарданд.
8. Кӯҳҳо боло мераванд, водиҳо поён мефуроянд, ба мақоме ки барояшон бунёд кардаӣ.
9. Ҳадде гузоштаӣ, то ки аз он нагузаранд ва баргашта, замиро напӯшонанд.
10. Чашмаҳоро ба наҳрҳо равона кардаӣ: дар миёни кӯҳҳо ҷорӣ мешаванд,
11. Ҳамаи ҳайвонҳои саҳро ро об медиҳанд; гӯрхарон ташнагии худро мешикананд.
12. Бар онҳо мурғони ҳаво сокин мешаванд, аз миёни навдаҳо овоз медиҳанд.
13. Кӯҳҳоро аз кӯшкҳои фалакии Худ сероб мегардонӣ; аз самараи аъмоли Ту замин сер мешавад.
14. Алафро барои чорпо мерӯёнӣ, ва сабзаро барои хизмати одамизод, то ки аз замин нон ҳосил кунад,

15. Ва шароб, ки дили инсонро шод мегардонад, ва равған, ки рухсори ӯ аз он медурахшад, ва нон, ки дили инсонро қувват мебахшад.
16. Дарахтони Худованд шодоб мешаванд, яъне арзҳои Лубнон, ки ӯ шинондааст,
17. Ки бар онҳо мурғон лона месозанд: сарвҳо хонаи лайлак аст;
18. Кӯҳҳои баланд барои бузҳои кӯҳист; саҳраҳо паноҳгоҳ аст барои заргӯшҳо.
19. Моҳро барои муҳлатҳо офаридааст; офтоб ғуруби худро медонад.
20. Торикиро паҳн мекуни, ва шаб фаро мерасад; дар он ҳамаи ҳайвонҳои ҷангал ҳаракат мекунанд;
21. Шерони ҷавон барои нахчир наъра мезананд ва хӯроки худро аз Худо металабанд.
22. Офтоб ки тулӯъ кард, ҷамъ мешаванд ва дар лонаҳои худ мехобанд.
23. Одамизод барои фаъолияти худ берун меояд ва то бегоҳӣ бо кори худ машғул мешавад.
24. Чӣ бисёр аст аъмоли Ту, эй Худованд! Ҷамаро аз рӯи ҳикмат ба вучуд овардаӣ; замин аз офаридаҳои Ту пур аст.
25. Инак баҳри бузург ва паҳновар: дар он ҷо хазандагон сонун шумор надоранд, ҷонварҳои хурд ва калон.
26. Дар он ҷо киштиҳо мегарданд; ин аждар низ, ки офаридаӣ, то ки бо он бозӣ кунӣ.
27. Ҷамашон аз Ту чашми интизор доранд, то ки ризки онҳоро дар вақташ бирасонӣ.
28. Он чи ба онҳо медиҳӣ, ҷамъ карда мегиранд; дасти Худро мекушоӣ, аз нозу неъмат сер мешаванд.
29. Рӯи Худро пинҳон мекуни, ошуфта мешаванд; рӯҳи онҳоро кашида мегирӣ, мемиранд ва ба хоки худ бармегарданд.
30. Рӯҳи Худро мефиристӣ, ба вучуд меоянд, ва рӯи заминро нав мегардонӣ.
31. Ҷалоли Худованд то абад аст; Худованд аз аъмоли Худ шод хоҳад буд.

32. Ба замин назар меандозад, он ба ларза меояд; ба кӯҳҳо даст мерасонад, онҳо дуд мекунанд.

33. Тамоми умри худ дар шаъни Худованд суруд хоҳам хонд; то даме ки вучуд дорам, Худои худро хоҳам сароид.

34. Бигзор гуфтори ман ба Ё хуш ояд; ман дар Худованд шод хоҳам буд.

35. Бигзор хатокорон аз рӯи замин нест шаванд, ва шарирон дигар боқӣ намонанд. Эй чонам, Худовандро муборак бихон! Ҳалелуёҳ!*

ТАРОНАИ САДУ ЧОРУМ

Баргузидагони Худо бояд ҳамеша Худоро ҷалол диҳанд ва аҳкоми Ёро ба ҷо оваранд.

1. ХУДОВАНДРО ҳамд гӯед, исми Ёро бихонед; корномаҳои Ёро

дар байни қавмҳо шӯҳрат диҳед.

2. Дар шаъни Ё суруд хонед, Ёро бисароед; аз хамаи корҳои аҷоибӣ Ё сухан ронед.

3. Ба исми қуддуси Ё фахр кунед; бигзор дили толибони Худованд шод бошад.

4. Худованд ва қуввати Ёро ҷӯё шавед; рӯи Ёро ҳамеша толиб бошед.

5. Корҳои аҷоибро, ки Ё кардааст, ба ёд оваред: мӯъҷизоти Ёро, ва доварихои даҳони Ёро,

6. Эй зурёти бандаи Ё Иброҳим, эй банӣ Яъқуб, ки баргузидагони Ё ҳастед.

7. Ё Худованд Худои мост; доварихои Ё дар тамоми замин аст.

8. Аҳди Худро то абад дар хотир дорад, ва каломро, ки ба ҳазор насл амр фармудааст,

9. Он аҳдиро, ки бо Иброҳим бастааст, ва қасамеро, ки барои Исҳоқ ёд кардааст,

*35. Ҳалелуёҳ – Худовандро мадҳ кунед.

10. Ва онро барои Яъқуб ба ҳукми қонун даровардааст, ва барои Исроил ба ҳукми аҳди абадӣ,
11. Яъне гуфтааст: «Замини Канъонро ба ту хоҳам дод, то ки ҳиссаи мероси шумо шавад»;
12. Дар сурате ки онҳо ханӯз одамони башумор буданд; хеле кам ва ғариб дар он ҷо буданд;
13. Ва аз халқе сӯи халқе овора шуда мегаштанд, аз мамлакате сӯи қавми дигаре.
14. Нагузошт, ки касе онҳоро озор диҳад; ва подшоҳонро аз барои онҳо танбеҳ кард:
15. «Ба масеҳони Ман даст нарасонед, ва ба анбиёи Ман бадӣ накунед».
16. Ва қаҳтиро бар замин бихонд; ҳамаи манбаъҳои нонро нобуд кард.
17. Пеш аз онҳо мардеро фиристод: Юсуф ба ғуломӣ фурӯхта шуд.
18. Пойҳои ӯро бо завлона азият доданд; оҳан бар ҷонаш омад,
19. То даме ки сухани ӯ ба амал омад: Сухани Худованд ӯро покиза кард.
20. Подшоҳ кас фиристод ва бандҳои ӯро кушод; ва ҳукмфармои қавмҳои ӯро озод кард.
21. ӯро бар хонаи худ оғо таъин кард, ва ҳукмфармо бар тамоми мулки худ,
22. То ки мирони ӯро ба салоҳиди худ бандӣ кунад, ва пирони ӯро ҳикмат омӯзад.
23. Ва Исроил ба Миср омад, ва Яъқуб дар замини Ҷом ғурбатро ихтиёр кард.
24. Ва қавми Худро бағоят борвар кард, ва онҳоро аз адуёнашон пурзӯртар гардонд.
25. Дили онҳоро чап кард, то ки бо қавми ӯ ба кин бошанд, ва бар зидди бандағони ӯ найрангҳо созанд.
26. Бандаи Худ Мусоро фиристод; Ҳорунро низ, ки баргузида буд.
27. Суханони таъкиди ӯро бо аломот ба онҳо пешниҳод карданд, ва мӯъҷизотро дар замини Ҷом.

28. Зулмотро фиристод, ва торик шуд; ва ба каломи ӯ муқобилат накарданд.
29. Обҳои онҳоро ба хун табдил дод, ва моҳиёни онҳоро миронид.
30. Замини онҳо аз ғуқҳо пур шуд; хонаҳои подшоҳонашон низ.
31. Гуфт, ва ҳашароти гуногун пайдо шуд, шабушҳо низ дар тамоми ҳудуди онҳо.
32. Ба ҷои борон бар онҳо жола боронид, ва оташи сӯзон бар замини онҳо.
33. Тоқҳо ва анҷирҳои онҳоро зад, ва дарахтҳоро дар ҳудуди онҳо шикаст.
34. Гуфт, ва малах пайдо шуд, ва кирмак, ки сонун шумор надошт.
35. Ва тамоми сабзаро дар замини онҳо хӯрданд, ва самарани саҳроҳои онҳоро хӯрданд.
36. Ва ҳар нахустодаро дар замини онҳо зарба зад, ибтидои тамоми қуввати онҳоро.
37. Ва онҳоро бо тилло ва нуқра берун овард, ва дар сибтҳои ӯ бемаҷоле набуд.
38. Миср аз баромада рафтани онҳо шод шуд, зеро ки тарсашон онҳоро фаро гирифта буд.
39. Абре барои сояандозӣ паҳн кард, ва оташе барои он ки шабона рӯшноӣ диҳад.
40. Талаб карданд, ва бедонаҳоро фиристод, ва аз нони осмон онҳоро сер кард.
41. Кӯхпораро шикоф кард, ва об ҷорӣ шуд, дар ҷойҳои хушк мисли дарё равон шуд.
42. Зеро ки каломи муқаддаси Худро ба ёд овард, ва бандаи Худ Иброҳимро.
43. Ва қавми Худро бо шодӣ берун овард, ва баргузидагони Худро бо тараннум.
44. Ва заминҳои халқҳоро ба онҳо дод, ва меҳнати қабилаҳоро мерос гирифтанд,

45. То ки фароизи Ёро нигоҳ доранд, ва шариати Ёро риоя кунанд. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ПАНЦУМ

Мадҳ дар шаъни марҳамати Худованд нисбат ба қавми гуноҳкор.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсони Ё то абад аст.
2. Кист, ки қудрати Худовандро тавсиф намуда тавонад, тамоми ҳамду санои Ёро бишнавад?
3. Хушо касоне ки инсофро нигоҳ медоранд, ва ҳар вақт адолатро ба амал меоваранд!
4. Маро ба ёд ор, эй Худованд, вақте ки ба қавми Худ таваччӯҳ менамоӣ; бо наҷоти Худ ба ман назар кун,
5. То ки хушбахтии баргузидагони Туро бинам, ба шодмонии халқи Ту шод шавам, бо мероси Ту фахр кунам.
6. Бо падарони Худ хато кардаем, гуноҳкор шудаем, ба шарорат дода шудаем.
7. Падарони мо дар Миср корҳои аҷоибӣ Туро нафаҳмиданд, эҳсонҳои зиёди Туро ба ёд наоварданд, ва назди баҳр, назди баҳри Қулзум, ошӯб андохтанд.
8. Валекин ба хотири исми Худ онҳоро наҷот дод, то ки қудрати Худро маълум кунад.
9. Ва баҳри Қулзумро итоб намуд, ва он хушк шуд; ва онҳоро дар вартаҳо, мисли биёбон, гирифта бурд.
10. Ва онҳоро аз дасти бадхоҳ наҷот дод, ва аз дасти душман раҳо кард.
11. Ва об адуёни онҳоро пӯшонд: Як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд.
12. Ва ба суҳанони Ё имон оварданд, ҳамду санои Ёро сароиданд.
13. Аммо ба зудӣ аъмоли Ёро фаромӯш карданд, машварати Ёро нигарон нашуданд.

14. Ва дар бодия ба ҳавову ҳавас дода шуданд, ва Худоро дар биёбон озмуданд.
15. Ва дархосташонро ба онҳо дод, вале лоғарие бар чони онҳо фиристод.
16. Ва дар бошишгоҳ ба Мусо ҳасад бурданд, ва ба Ҳоруни куддуси Худованд.
17. Замин кафида, Дотонро фурӯ бурд, ва тӯдаи Абиромро пӯшонд.
18. Ва дар ҷамоаи онҳо оташ даргирифта, алангаи он шариронро сӯзонд.
19. Дар Ҳӯриб гӯсолае сохтанд, ва ба он бут сачда карданд.
20. Ва ҷалоли худро иваз карданд ба сурати гове ки алаф мехӯрад.
21. Худои начотдиҳандаи худро фаромӯш карданд, ки корҳои бузург дар Миср карда буд,
22. Корҳои аҷоиб дар замини Ҳом, корҳои сахмгин назди баҳри Қулзум.
23. Ва мехост онҳоро несту нобуд кунад, агар баргузидаи Ё Мусо пеши Ё дар рахнагоҳ намеистод, то ки ғазаби Ёро аз халокати онҳо баргардонад.
24. Ва аз замини дилпазир нафрат карданд: ба каломи Ё имон наоварданд.
25. Ва дар хаймаҳои худ шиква мекарданд; овози Худовандро намешуниданд.
26. Ва дасти Худро бар онҳо бардошт, то ки онҳоро дар биёбон афтонад,
27. Ва зурёташонро дар миёни халқҳо афтонад, ва онҳоро дар заминҳо пароканда кунад.
28. Ба Баал-Фаӯр* часпиданд, ва қурбониҳои мурдагонро мехӯрданд.
29. Бо кирдорҳои худ ба хашм оварданд, ва бар онҳо вабо омад.

*28. *Баал- Фаӯр* – номи яке аз худоҳои Канъон, ки мардуми мавзеи Фаӯр парастӣшаш мекарданд.

30. Ва Финҳос бархоста, доварӣ кард, ва он вабо аз байн рафт.
31. Ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд, аз насл ба насл то абад.
32. Ва назди оби Мерибо ба ғазаб оварданд, ва Мусо аз боиси онҳо чазо дид;
33. Зеро ки рӯҳи ӯро ба ҳаяҷон оварданд, ва бо лабонаш носазо гуфт.
34. Он қавмҳоро нест накарданд, ки Худованд ба онҳо гуфта буд,
35. Балки бо халқҳо омехта, аъмоли онҳоро ёд мегирифтанд.
36. Ва бутҳои онҳоро ибодат мекарданд, ва онҳо барояшон доме буданд.
37. Ва писарони худ ва духтарони худро барои девҳо қурбонӣ мекарданд;
38. Ва хуни бегуноҳро мерехтанд, яъне хуни писарони худ ва духтарони худро, ки барои бутҳои Канъон қурбонӣ мекарданд, – ва замин аз хун наҷис шуд.
39. Ва бо аъмоли худ палид шуданд, ва бо кирдорҳои худ зинокор гардиданд.
40. Ва ғазаби Худованд бар қавми ӯ аланга зад, ва аз мероси Худ нафрат кард,
41. Ва онҳоро ба дасти халқҳо супурд, ва бадҳоҳонашон бар онҳо ҳукмфармо шуданд.
42. Ва душманонашон онҳоро ба танг меоварданд, ва зери дасти онҳо гардан мефуруварданд.
43. Чандин бор онҳоро раҳо кард, вале онҳо бо худсарии худ ошӯб меандохтанд, ва аз гуноҳи худ ба залолат меафтоданд.
44. Валекин дар тангии онҳо назар кард, вақте ки тазарруи онҳоро шунид,
45. Ва аҳди Худро барои онҳо ба ёд овард, ва аз рӯи эҳсонҳои зиёди Худ таассуф хӯрд,
46. Ва онҳоро пеши ҳамаи асиркунандагонашон марҳамат намуд.

47. Моро наҷот дех, эй Худованд Худои мо, ва моро аз миёни халқҳо чамъ овар, то ки исми қуддуси Туро ҳамд гӯем, бо ҳамду санои Ту фахр намоем.

48. Муборак аст Худованд Худои Исроил аз азал то абад! Ва тамоми қавм бигӯянд: «Омин». Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ШАШУМ

Ҳамд дар шаъни Худованд барои наҷот додани гуноҳкороне ки тавба кардаанд.

1. ХУДОВАНДРО ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
2. Растагорони Худованд бигӯянд, ки онҳоро Ӯ аз дасти аду раҳо кардааст;
3. Ва онҳоро аз мамлакатҳо чамъ овардааст: аз шарқ ва ғарб, аз шимол ва ҷануб.
4. Дар биёбон, дар роҳи бераҳа овора буданд; шаҳри маскуне намеёфтанд.
5. Гурусна ва ташна монданд, ҷонашон андарунашон аз ҳол рафт.
6. Вале дар тангии худ сӯи Худованд фарёд кашиданд; онҳоро аз мусибатҳошон раҳо кард.
7. Ва онҳоро ба роҳи рост андохт, то ки ба шаҳри маскун равона шаванд.
8. Бигзор Худовандро барои эҳсони Ӯ ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ӯ аз баҳри банӣ одам!
9. Зеро ки ҷони иштиёқмандро сер кардааст, ва ҷони гуруснаро аз нозу неъмат пур кардааст.
10. Дар торикӣ ва зулмот менишастанд; бандиёни мусибат ва оҳан буданд.
11. Зеро ки ба суханони Худо беитоатӣ карданд, ва раъи Ҳаққи Таолоро хор диданд.
12. Ва дили онҳоро бо меҳнат фурӯ нишонд; бемаҷол шуданд, ва мададгоре набуд.

13. Вале дар тангии худ сӯи Худованд фиғон карданд; онҳоро аз мусибатҳошон начот дод.
14. Онҳоро аз торикӣ ва зулмот берун овард, ва бандҳошонро барканд.
15. Бигзор Худовандро барои эҳсони Ё ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ё аз баҳри банӣ одам!
16. Зеро ки дарҳои мисинро шикастааст, ва ғалақаҳои оҳанинро пора кардааст.
17. Беақлон аз боиси роҳи чинояткоронаи худ ва аз боиси гуноҳҳои худ азият мекашиданд.
18. Қони онҳо аз ҳар хӯрок нафрат дошт, ва ба дарвозаи мамот расида буданд.
19. Вале дар тангии худ сӯи Худованд фиғон карданд; онҳоро аз мусибатҳошон начот дод.
20. Каломи Худро фиристод, ва онҳоро шифо бахшид, ва онҳоро аз гӯрҳошон халос кард.
21. Бигзор Худовандро барои эҳсони Ё ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ё аз баҳри банӣ одам!
22. Ва қурбонҳои шукрона забҳ кунанд, ва аъмоли Ёро бо тараннум васф намоянд!
23. Касоне ки бо киштиҳо баҳр мепаймоянд ва дар обҳои бисёр кор мекунанд,
24. Онҳо аъмоли Худовандро диданд, ва корҳои аҷоибӣ Ёро дар қаъриҳо:
25. Амр фармуд, ва боди тунде бархезонд, ва мавҷҳои онро бардошт.
26. Ба осмонҳо мебароварданд, ба вартаҳо мефуроварданд; чонашон дар мусибат ба ларза афтод.
27. Мисли мастон чарх мезаданд ва мекалавиданд, ва тамоми ҳикматашон саргум шуд.
28. Вале дар тангии худ сӯи Худованд фарёд кашиданд; ва онҳоро аз мусибатҳошон берун овард.
29. Тундбодро ба хомӯшӣ мубаддал кард, ва мавҷҳои онҳо сокит шуд.

30. Ва шод шуданд, ки хомӯш гардид; ва онҳоро ба мавзеи дилхоҳашон бурда расонд.
31. Бигзор Худовандро барои эҳсони Ё ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ё аз баҳри банӣ одам!
32. Ва Ёро дар чамъомади қавм болобардор кунанд, ва дар маҷлиси пирон Ёро мадҳ намоянд!
33. Дарёҳоро ба биёбон табдил медиҳад, ва чашмаҳои обро ба ташназамин,
34. Замини ҳосилхезро ба шӯрзамин, аз боиси бади сокинони он.
35. Биёбонро ба кӯли об табдил медиҳад, ва замини хушкидаро ба чашмаҳои об.
36. Ва гуруснагонро дар он ҷо ҷойгир мекунад, ва шаҳри маскун месозанд;
37. Ва саҳроҳоро кишт мекунанд, ва тоқзорҳо мешинонанд, ва онҳо ҳосили фаровон меоваранд.
38. Ва онҳоро баракат медиҳад, ва онҳо бағоят борвар мешаванд; ва чорпои онҳоро кам намекунад.
39. Вале камшумор мешаванд ва аз фишори бадӣ ва ғаму ғусса ба залолат меафтанд.
40. Забуниро бар мирон мерезад, ва онҳоро дар бодияи бераҳа сарсону саргардон мекунад.
41. Валекин мискиро аз залолат боло мебардорад; ва хонаводаҳоро мисли рамаи гӯсфандон сершумор мегардонад.
42. Росткорон инро дида, шод мешаванд; ва ҳамаи ноинсофон даҳони худро мебанданд.
43. Касе ки соҳиби ҳикмат аст, ба ин чизҳо диққат медиҳад; ва эҳсонҳои Худовандро хоҳанд фаҳмид.

ТАРОНАИ САДУ ҲАФТУМ

Суруд дар маъни Худо барои наҷот додани баргузидагон ва хоку тӯроб кардани душманон.

1. СУРУД. Таронаи Довуд.

2. Дилам қавист, эй Худо; суруд хоҳам хонд ва хоҳам сароид; рӯҳам низ.
3. Эй уд ва барбат, бедор шав! Ман субҳидамро бедор хоҳам кард.
4. Туро, эй Худованд, дар миёни қавмҳо ҳамд хоҳам гуфт: ва Туро дар миёни қабилаҳо хоҳам сароид.
5. Зеро ки эҳсони Ту бузург аст фавқи осмонҳо, ва ростии Ту то афлок аст.
6. Бар осмонҳо баланд шав, эй Худо, ва чалоли Ту бар тамоми замин бод.
7. Барои он ки дӯстони Ту халосӣ ёбанд, бо ямини Худ начот деҳ, ва маро иҷобат намо.
8. Худо дар кудси Худ гуфтааст: «Хурсанд хоҳам шуд, Шакемро тақсим хоҳам кард, ва водии Суккӯтро чен хоҳам намуд.
9. Қильод аз они Ман аст, Менашше аз они Ман; ва Эфроим хӯди Ман аст, Яҳудо чӯбдасти салтанати Ман;
10. Мӯоб тоси шустушӯи Ман аст; бар Адӯм кафши Худро хоҳам партофт; бар замини Фалиштӣ фарёд хоҳам зад».
11. Кист, ки маро ба шаҳри қалъадор дарорад? Кист, ки маро ба Адӯм ҳидоят намояд?
12. Оё на Ту, эй Худо, моро партофтаӣ, ва бо лашкарҳои мо, эй Худо, берун намеой?
13. Ба мо аз дасти аду ёварӣ намо, зеро ки мадади одамизод ҳеч аст.
14. Бо Худо зафар хоҳем ёфт, ва Ӯ адуёни моро хоку туроб хоҳад кард.

ТАРОНАИ САДУ ҲАШТУМ

Дуои шахси гирифтори таъқибот дар бораи начот додан аз душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Эй Худои хамду санои ман, хомӯш набош!

2. Зеро ки даҳони шарорат ва даҳони макрро бар ман кушодаанд: бо забони кизб ба ман сухан меронанд;
3. Ва бо суханони адоват маро ихота менамоянд, ва бесабаб бо ман чанг мекунанд;
4. Ба ивази муҳаббати ман маро таъқиб менамоянд, валекин ман дуогӯй;
5. Ба ивази некӣ ба ман бадӣ мекунанд, ва ба ивази муҳаббати ман – адоват.
6. Шариреро бар ӯ таъин намо, ва бигзор иблис ба ямини ӯ биистад.
7. Вақте ки ӯ ба мурофия меояд, бигзор айбдор шуда барояд, ва дуои ӯ барои ӯ гуноҳ ҳисоб ёбад;
8. Умри ӯ кӯтоҳ шавад; чоҳу чалоли ӯро дигаре бигирад;
9. Фарзандони ӯ یتим монанд, ва занаш бева шавад;
10. Ва фарзандони ӯ дарбадар гашта, гадоӣ кунанд, ва аз харобазори худ дур афтада, мадад пурсанд;
11. Қарзхоҳ тамоми молу мулки ӯро забт кунад, ва бегонаҳо меҳнати ӯро толону тороҷ намоянд;
12. Касе набошад, ки ба ӯ эҳсон кунад, ва касе набошад, ки ба یتимони ӯ раҳм намояд;
13. Зурёти ӯ гирифтори ҳалокат гарданд: дар насли дигар номашон маҳв шавад;
14. Гуноҳи падарони ӯ назди Худованд зикр ёбад, ва хатои модари ӯ аз хотир наравад;
15. Дар мадди назари Худованд ҳамеша бошанд, ва ӯ зикри онҳоро аз замин нест кунад,
16. Аз барои он ки ӯ эҳсон карданро дар ёд надошт, балки одами мискин ва камбағал ва дилрешро таъқиб мекард, токи ба мурдан расонад.
17. Ва лаънатро дӯст медошт, ва он ба сари ӯ омад; ва баракатро хоҳон набуд, ва он аз ӯ дур шуд.
18. Ва лаънатро мисли либоси худ дар бар кард, ва он мисли об андаруни ӯ дохил шуд, ва мисли равған дар устухонҳои ӯ.

19. Пас бигзор он барои \bar{u} мисли чомае бошад, ки \bar{u} пӯшида мегардад, ва мисли миёнбанде ки бо он ҳамеша камар мебандад.
20. Чунин аст подош аз чониби Худованд барои адуёнам, ва барои онҳое ки бар чонам бадгӯй мекунанд!
21. Валекин Ту, эй Худованд Худо, ба хотири исми Худ бо ман амал намо, зеро ки эҳсони Ту некӯст; маро раҳой дех.
22. Зеро ки ман мискин ва камбағал ҳастам, ва дилам андаруни ман реш-реш аст.
23. Мисли сояи шомгоҳ ба боди фано меравам; мисли малах ронда мешавам.
24. Зонуҳоям аз рӯзадорӣ бемаҷол гардидааст, ва ҷисмам бе рафған монда, лоғар шудааст.
25. Ва ман назди онҳо нангин шудаам: маро дида, сари худро мечунбонанд.
26. Маро мададгор бош, эй Худованд Худои ман! Бо эҳсони Худ маро начот дех,
27. То бидонанд, ки ин дасти Туст, ва Ту, эй Худованд, инро кардай.
28. Онҳо лаънат мехонанд, вале Ту баракат дех; бигзор онҳо киём карда, шарманда шаванд, вале бандаи Ту шод гардад.
29. Адуёнам либоси расвой дар бар кунанд, ва шармандагии худро мисли чомае бипӯшанд.
30. Худовандро бо забони худ бағоят ҳамд хоҳам гуфт, ва дар миёни мардуми бисёр \bar{U} ро мадҳ хоҳам кард.
31. Зеро ки ба ямини мискин меистад, то \bar{u} ро аз онҳое ки чонашро маҳкум кардан мехоҳанд, начот диҳад.

ТАРОНАИ САДУ НҶҲУМ

Нубувват дар бораи ҷалол ёфтани Писари Худо.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худованд ба Худованди ман гуфт: «Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пой Ту андозам».
2. Асои қуввати Туро Худованд аз Сион хоҳад фиристод; дар миёни душманони Худ хукмронӣ намо.

3. Қавми Ту дар рӯзи қуввати Ту ба ихтиёр ҳозир шуданд, дар сару либоси қудсият; аз батни субҳидам шабнами ҷавонии Ту барои Туст.
4. Худованд қасам хӯрдааст, ва таассуф нахоҳад хӯрд: Ту қоҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ.
5. Худованд ба ямини Туст. Дар рӯзи ғазаби Худ подшоҳонро шикаст хоҳад дод,
6. Бар халқҳо доварӣ хоҳад намуд, – аз ҷасадҳои мурда пур хоҳад кард; сарро дар замини паҳновар хоҳад кӯфт;
7. Аз наҳри сари роҳ хоҳад нӯшид, бинобар ин сар хоҳад бардошт.

ТАРОНАИ САДУ ДАҲУМ

Ҳамду сано барои наҷот додани баргузидагоне ки аҳкоми Худоро ба ҷо меоваранд.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Худовандро бо тамоми дил ҳамд хоҳам гуфт дар шӯрои росткорон ва дар ҷамоат.
2. Аъмоли Худованд бузург аст; матлуб аст барои ҳамаи шавқмандони он.
3. Кори Ё шукӯҳ ва шавкат аст; ва адолати Ё то абад қоим аст.
4. Корҳои аҷоибии Худро василаи зикр гардондааст; Худованд бахшанда ва раҳим аст.
5. Ба тарсгорони Худ ризку рӯзӣ додааст; аҳди Худро ба сурати абадӣ дар хотир дорад.
6. Қуввати аъмоли Худро ба қавми Худ зоҳир сохт, то ки мероси халқоро ба онҳо бидиҳад.
7. Аъмоли дастҳои Ё ростӣ ва инсоф аст; ҳамаи фармудҳои Ё боъътимод аст:
8. То абад матин аст; бар ростӣ ва росткорӣ асос ёфтааст.
9. Раҳой барои қавми Худ фиристод, аҳди Худро ба сурати абадӣ амр фармуд; исми Ё қуддус ва сахмгин аст!
10. Тарси Худованд ибтидои ҳикмат аст, хиради некӯст барои ҳар касе ки онҳоро ба ҷо меоварад; ҳамду санои Ё то абад қоим аст.

ТАРОНАИ САДУ ЁЗДАҲУМ

Ваъдаи хушбахтӣ ба тарсгорони Худованд.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Хушо касе ки аз Худованд метарсад; ба аҳкоми Ё бисёр шавқ дорад.
2. Зурёти ё дар замин зӯровар хоҳанд буд; насли росткорон баракат хоҳанд ёфт.
3. Фаровонӣ ва сарват дар хонаи ёст; ва адолати ё то абад қоим аст.
4. Дар торикӣ барои росткорон нур тулӯъ мекунад; бахшанда ва раҳим ва одил аст.
5. Некӯст касе ки мебахшад ва қарз медиҳад; корҳои худро аз рӯи инсоф мураттаб менамояд.
6. Зеро ки ҳаргиз фурӯ нахоҳад ғалтид: одил то абад зикр хоҳад ёфт.
7. Аз овозаи бад наметарсад; дилаш қавист, ба Худованд таваккал мекунад.
8. Дилаш матин аст, наметарсад; то даме ки ноқомии адуёнашро бубинад.
9. Исроф намудааст: ба мискинон тақсим карда додааст; адолаташ то абад қоим аст; шохаш дар ҷалол баланд хоҳад шуд.
10. Шарир инро дида, ба ҳашм хоҳад омад, дандонҳояшро ғичиррос занонда, сӯзу гудоз хоҳад кард; орзуи шарирон нест хоҳад шуд.

ТАРОНАИ САДУ ДУВОЗДАҲУМ

Исми Худованд муборак бод.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Эй бандагони Худованд, мадҳ кунед! Исми Худовандро мадҳ кунед!
2. Исми Худованд муборак бод, аз ҳоло ва то абад!
3. Аз тулӯи офтоб то ғуруби он исми Худованд мамдӯҳ аст.

4. Худованд бар ҳамаи халқҳо баланд аст; чалоли Ё бар осмонҳост.
5. Кист монанди Худованд Худои мо, ки бар афрозҳо нишаста,
6. Хам мешавад, то ки бар осмон ва бар замин назар кунад?
7. Бенаворо аз хок мебардорад, мискиро аз ахлот баланд мекунад,
8. То ки бо мирон шинонад, бо мирони қавми Худ.
9. Зани нозойро дар хона мешинонад ҳамчун модаре ки аз фарзандонаш шодмон аст. Ҳалелуёх!

ТАРОНАИ САДУ СЕЗДАҲУМ

Ҳамд ва шукрона дар шаъни Худо.

1. ВАҚТЕ ки Исроил аз Миср берун омад, ва хонадони Яъқуб аз қавми бегоназабон,
2. Яҳудо қудси Ё буд, Исроил – ҳокимияти Ё.
3. Баҳр инро дида, гурехт; Ёрдун қафо гашт.
4. Кӯҳҳо мисли кӯчқорон частухез карданд, ва талҳо – мисли барраҳо.
5. Туро чӣ шуд, эй баҳр, ки гурехтӣ? Ва эй Урдун, ки қафо гаштӣ?
6. Ва эй кӯҳҳо, ки мисли кӯчқорон частухез кардед, ва эй талҳо, ки мисли барраҳо?
7. Аз ҳузури Худованд ба ларзиш ой, эй замин! Аз ҳузури Худои Яъқуб,
8. Ки кӯҳпораро ба кӯли об табдил медиҳад, ва санги хороро ба чашмаи об.
9. На моро, эй Худованд, на моро, балки исми Худро ҷалол деҳ; ба хотири эҳсони Худ, ба хотири ростии Худ.
10. Чаро халқҳо гӯянд: «Худои онҳо кучост?»
11. Валекин Худои мо дар осмон аст; ҳар чӣ хоҳад, ба амал меоварад.
12. Бутҳои онҳо нуқра ва тиллост, амали дастҳои одамизод.
13. Онҳо даҳон доранд, вале ҳарф намезананд; чашм доранд, вале намебинанд;

14. Гӯш доранд, вале намешунаванд; бинӣ доранд, вале намебӯянд;
 15. Даст доранд, вале ламс намекунанд, по доранд, вале роҳ намеравад; аз гулӯи худ садое намебароранд.
 16. Созандагонашон мисли онҳо хоҳанд буд, ва ҳар касе ки ба онҳо таваккал мекунад.
 17. Эй Исроил! Ба Худованд таваккал кунед; мададгори онҳо ва сипари онҳо Ёст.
 18. Эй хонадони Ҳорун! Ба Худованд таваккал кунед; мададгори онҳо ва сипари онҳо Ёст.
 19. Эй тарсгорони Худованд! Ба Худованд таваккал кунед; мададгори онҳо ва сипари онҳо Ёст.
 20. Худованд моро ба ёд оварда, баракат хоҳад дод; хонадони Исроилро баракат хоҳад дод; хонадони Ҳорунро баракат хоҳад дод;
 21. Тарсгорони Худовандро баракат хоҳад дод; хурдонро бо бузургон.
 22. Худованд шуморо афзун хоҳад кард; шумо ва фарзандони шуморо.
 23. Шумо мубораки Худованд ҳастед, ки Ё осмон ва заминро офаридааст.
 24. Осмон осмони Худованд аст, валекин заминро ба банӣ одам додааст.
 25. На мурдагон Худовандро мадҳ мекунанд, ва на ҳамаи фурӯравандагони гӯр.
 26. Вале мо Худовандро муборак хоҳем хонд, аз ҳоло ва то абад.
- Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ЧОРДАҲУМ

Шодмонӣ дар бораи наҷот.

1. ХУДОВАНДРО дӯст медорам, зеро ки овози маро, зориҳои маро мешунавад;

2. Зеро ки гӯши Худодро сӯи ман ҳам намудааст, бинобар ин тамоми умри худ Ӯро хоҳам хонд.
3. Камандҳои мамот маро фаро гирифт ва азобҳои гӯр маро дарёфт; ба тангӣ ва ғаму ғусса дучор шудам.
4. Он гоҳ исми Худовандро хондам: «Лутфан, эй Худованд, ҷонамро бираҳон».
5. Худованд бахшанда ва одил аст; ва Худои мо раҳмон аст.
6. Худованд соддадилонро нигоҳдорӣ мекунад: ранҷур будам, ва маро начот дод.
7. Эй ҷонам, ба оромии худ баргард, зеро ки Худованд ба ту тавачҷӯх намудааст.
8. Зеро ки ҷонамро аз мамот халосӣ додай, чашмамро аз ашк, поямро аз лағжидан.
9. Пеши Худованд дар замини зиндаҳо роҳ хоҳам рафт.

ТАРОНАИ САДУ ПОНЗДАҲУМ

Мамоти порсоён дар назари Худованд гарон аст.

1. ИМОН доштам, бинобар ин мегуфтам: «Ман бағоят уқубат кашидаам».
2. Ман дар маъюсии худ мегуфтам: «Ҳар одам козиб аст».
3. Ба Худованд чӣ подош диҳам барои ҳамаи некиҳое ки ба ман кардааст?
4. Косаи начотро хоҳам бардошт, ва исми Худовандро хоҳам хонд.
5. Назрҳоямро ба Худованд адо хоҳам кард, пеши тамоми қавми Ӯ.
6. Мамоти порсоёни Худованд дар назари Ӯ гарон аст.
7. Лутфан, эй Худованд, ман бандаи Ту ҳастам; ман бандаи Ту ва писари канизи Ту ҳастам; бандҳои маро кушодаӣ.
8. Барои Ту қурбонии шукронаро забҳ хоҳам кард, ва исми Худовандро хоҳам хонд.
9. Назрҳоямро ба Худованд адо хоҳам кард, пеши тамоми қавми Ӯ,

10. Дар сахнҳои хонаи Худованд; андаруни ту, эй Ерусалим!
Ҳалелуёх!

ТАРОНАИ САДУ ШОНЗДАҲУМ

Эҳсони бузурги Худованд ба одамон.

1. ХУДОВАНДРО мадҳ кунед, эй ҳамаи халқҳо! Ўро ситоиш намоед, эй ҳамаи умматҳо!
2. Зеро ки эҳсони Ў бар мо ғолиб омадааст; ва ростии Худованд то абад аст. Ҳалелуёх!

ТАРОНАИ САДУ ҲАФДАҲУМ

Ҳамду санои одилон дар шаъни Худованд.

1. ХУДОВАНДРО ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсони Ў то абад аст.
2. Исроил бигӯянд: «Зеро ки эҳсони Ў то абад аст!»
3. Хонадони Ҳорун бигӯянд: «Зеро ки эҳсони Ў то абад аст!»
4. Тарсгорони Худованд бигӯянд: «Зеро ки эҳсони Ў то абад аст!»
5. Аз тангӣ Худовандро хондам; Худованд маро дар вусъатобод иҷобат намуд.
6. Худованд бо ман аст, нахоҳам тарсид: одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?
7. Худованд мададгори ман аст, ва ман нокомии бадхоҳони худро хоҳам дид.
8. Паноҳ бурдан ба Худованд беҳ аст аз таваккал кардан ба одамизод.
9. Паноҳ бурдан ба Худованд беҳ аст аз таваккал кардан ба мирон.
10. Ҳамаи халқҳо маро ихота кардаанд; – ба исми Худованд онҳоро албатта нест хоҳам кард.
11. Даври маро гирифтаанд ва маро ихота кардаанд; – ба исми Худованд онҳоро албатта нест хоҳам кард.

12. Мисли занбӯрҳо даври маро гирифтаанд, мисли оташи хорзор хомӯш шудаанд; – ба исми Худованд онҳоро албатта нест хоҳам кард.
13. Маро сахт тела додӣ, то ки афтам, вале Худованд ба ман мадад расонд.
14. Худованд қуввати ман ва суруди ман аст, ва начоти ман шудааст.
15. Овози тараннум ва начот дар хаймаҳои одилон аст; ямини Худованд бо қудрат амал мекунад.
16. Ямини Худованд баланд мебардорад; ямини Худованд бо қудрат амал мекунад.
17. Нахоҳам мурд, балки зиндагӣ хоҳам кард, ва аъмоли Худовандро эълон хоҳам намуд.
18. Худованд маро сахт чазо дод, валекин маро ба мурдан нарасонд.
19. Дарвозаҳои адолатро барои ман воз кунед; ба онҳо даромада, Худовандро ҳамд хоҳам гуфт.
20. Инак дарвозаи Худованд; одилон ба он дохил хоҳанд шуд.
21. Туро ҳамд мегӯям, зеро ки маро иҷобат намудай ва начоти ман шудай.
22. Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид:
23. Ин аз ҷониби Худованд шуд, ва дар назари мо ҳайратангез аст.
24. Ҳамин рӯзро Худованд ба амал овард: дар он ба вачд омада, шодӣ хоҳем кард.
25. Лутфан, эй Худованд, начот дех! Лутфан, эй Худованд, комёб соз!
26. Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд! Шуморо аз хонаи Худованд баракат мехоҳем.
27. Худованд Худост, ки моро нур бахшидааст; қурбониро бо танобҳо баста, то бурҷҳои қурбонгоҳ баред.
28. Ту Худои ман ҳастӣ, ва Туро ҳамд мегӯям; эй Худои ман, Туро болобардор менамоям.

29. Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсони Ё то абад аст.

ТАРОНАИ САДУ ҲАЖДАҲУМ

Қуввати муъҷизаосои каломи Худо.

1. ХУШО касони ростроҳ, ки мувофиқи шариати Худованд рафтор мекунанд.
2. Хушо онҳое ки шаҳодоти Ёро риоя мекунанд, бо тамоми дил толиби Ё мебошанд.
3. Ноинсофӣ низ намекунанд, бо роҳҳои Ё мераванд.
4. Ту фармудҳои Худро амр кардӣ, то ки онҳоро пурра ба ҷо оварем.
5. Кошки роҳҳои ман дуруст мебуд, то ки фароизи Ту ро нигоҳ дорам!
6. Он гоҳ хичил нахоҳам шуд, вақте ки ба тамоми аҳкоми Ту назар андозам.
7. Ту ро бо ростии дил ҳамд хоҳам гуфт, вақте ки доварҳои одилонаи Ту таълим гирам.
8. Фароизи Ту ро нигоҳ хоҳам дошт; маро тамоман тарк накун.
9. Ба чӣ васила ҷавон роҳи худро покиза медорад? Бо нигоҳ доштани худ мувофиқи каломи Ту.
10. Бо тамоми дили худ толиби Ту шудаам; маро нагузор, ки сахв карда, аз аҳкоми Ту сар тобам.
11. Сухани Ту ро дар дили худ ниҳон доштаам, то ки пеши Ту хато накунам.
12. Эй Худованд, Ту муборак ҳастӣ! Фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
13. Ҳамаи доварҳои даҳони Ту ро бо лабҳои худ баён кардаам.
14. Дар роҳи шаҳодоти Ту хурсандам, чунон ки дар сарвати беҳтарин.
15. Дар бораи фармудҳои Ту фикру хаёл мекунам, ва ба роҳҳои Ту назар меандозам.

16. Аз фароизи Ту ҳаловат мебарам; каломи Туро фаромӯш нахоҳам кард.
17. Ба бандаи Худ тавачҷӯҳ намо, то ки зинда монам ва каломи Туро нигоҳдорӣ кунам.
18. Чашмони маро воз кун, то ки аз Тавроти Ту корҳои аҷоибро бубинам.
19. Ман дар замин ғариб ҳастам; аҳкоми Худро аз ман пинҳон надор.
20. Қонам ба лаб омадааст аз орзуи он ки доварихои Туро дар ҳар вақт бидонад.
21. Бадқасдони малъунро, ки аз аҳкоми Ту сар метобанд, итоб намудай.
22. Маломат ва тамасхурро аз ман дафъ кун, зеро ки шаҳодоти Туро риоя намудаам.
23. Мирон низ нишаста, ба муқобили ман сухан меронанд; аммо бандаи Ту дар бораи фароизи Ту фикру ҳаёл мекунад.
24. Шаҳодоти Ту низ ҳаловати ман аст, машваратчиёни ман аст.
25. Қонам ба хок яксон шудааст; аз рӯи каломи Худ маро зинда гардон.
26. Роҳҳои худро баён кардаам, ва маро иҷобат намудай; фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
27. Тариқи фармудҳои Худро ба ман бифаҳмон, то ки дар бораи корҳои аҷоибӣ Ту фикру ҳаёл кунам.
28. Қонам аз андӯҳ об шудааст; аз рӯи каломи Худ маро қоим гардон.
29. Роҳи кизбро аз ман дур кун, ва шариати Худро ба ман ато фармо.
30. Тариқи ростиро баргузидаам; доварихои Туро пеши назари худ мебинам.
31. Ба шаҳодоти Ту часпидаам; Худовандо, маро хичил нақун.
32. Бо роҳи аҳкоми Ту хоҳам давид, зеро ки диламро фараҳ хоҳӣ бахшид.
33. Тариқи фароизи Худро, эй Худованд, ба ман нишон деҳ, то ки онро то ба охир пайравӣ намоям.

34. Маро фаҳм бибахш, то ки шариати Туро пайравӣ намоям, ва онро бо тамоми дил нигоҳдорӣ кунам.
35. Маро ба роҳи аҳкоми Худ хидоят намо, зеро ки онро хостаам.
36. Диламро ба шаҳодоти Худ моил гардон, ва на ба тамаъкорӣ.
37. Чашмонамро аз дидани чизҳои ҳечу пуч пешгирӣ намо; дар тариқи Худ маро зинда гардон.
38. Сухани Худро бо бандаи Худ, ки ба тарси Ту дода шудааст, иҷро намо.
39. Маломати маро, ки аз он метарсам, пешгирӣ намо, зеро ки доварҳои Ту некӯст.
40. Инак, фармудҳои Туро орзумандам; аз рӯи адолати Худ маро зинда гардон.
41. Бигзор эҳсонҳои Ту, эй Худованд, бар ман биёяд, ва наҷоти Ту мувофиқи сухани Ту,
42. То ки ба ҷавоби бадгӯи худ чизе гуфта тавонам, зеро ки ба каломи Ту таваккал кардаам.
43. Ва каломи ростиро аз даҳонам тамоман нагир; зеро ки ба доварҳои Ту умед бастаам;
44. Ва шариати Туро ҳамеша нигоҳдорӣ хоҳам кард то абад.
45. Дар вусъатобод роҳ хоҳам рафт, зеро ки фармудҳои Туро ҷӯё шудаам.
46. Дар бораи шаҳодоти Ту пеши подшоҳон сухан хоҳам ронд, ва ор нахоҳам дошт.
47. Ва аз аҳкоми Ту, ки дӯст медорам, ҳаловат хоҳам бурд.
48. Ва кафҳои худро сӯи аҳкоми Ту, ки дӯст медорам, хоҳам бардошт, ва дар бораи фароизи Ту фикру хаёл хоҳам кард.
49. Каломи Худро бо бандаи Худ ба ёд ор, ки ба василаи он маро умед бахшидаӣ.
50. Ин дар мусибатам тасаллои ман аст, зеро ки сухани Ту маро зинда гардонд.
51. Бадқасдон маро бисёр тамасхур карданд; бо вучуди он аз шариати Ту сар натофтам.

52. Довариҳои қадимии Туро, эй Худованд, ба ёд меовардам, ва тасаллӣ меёфтам.
53. Оташинӣ маро дар бар мегирад аз шарироне ки шариати Туро тарк кардаанд.
54. Фароизи Ту сурудҳои ман буд дар ғарибистони ман.
55. Шабона исми Туро, эй Худованд, ба ёд меовардам, ва шариати Туро нигоҳдорӣ мекардам.
56. Он аз они ман гардидааст, зеро ки фармудҳои Туро риоя намудаам.
57. Худованд насибаи ман аст; гуфтам, ки каломи Туро нигоҳдорӣ кунам.
58. Марҳамати Туро бо тамоми дил илтиҷо кардам: мувофиқи сухани Худ ба ман марҳамат намо.
59. Роҳоямро андешидаам, ва пойҳоямро сӯи шаҳодоти Ту баргардондам.
60. Барои нигоҳдории аҳкоми Ту шитофтаам ва дер накардам.
61. Камандҳои шарирон маро ихота намуд; лекин шариати Туро фаромӯш накардам.
62. Нисфи шаб мехестам, то ки Туро ҳамд гӯям барои довариҳои одилонаи Ту.
63. Ман ба ҳамаи онҳое ки аз Ту метарсанд, рафиқ ҳастам; ва ба онҳое ки фармудҳои Туро нигоҳдорӣ мекунанд.
64. Аз эҳсони Ту, эй Худованд, замин пур аст; фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
65. Ба бандаи Худ, эй Худованд, мувофиқи каломи Худ некӣ кардаӣ.
66. Ақли некӯ ва донишро ба ман таълим деҳ; зеро ки ба аҳкоми Ту имон овардам.
67. Пеш аз он ки ба залолат афтам, ман сахв менамудам; вале акнун сухани Туро нигоҳдорӣ мекунам.
68. Ту некӯ ва некӯкор ҳастӣ; фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
69. Бадқасдон дар ҳаққи ман дурӯғ мебофанд; лекин ман бо тамоми дил фармудҳои Туро пайравӣ хоҳам кард.

70. Дили онҳо мисли дунба равған бастааст; лекин ман аз шариати Ту ҳаловат мебарам.
71. Барои ман некӯст, ки уқубат кашидаам, то ки фароизи Ту ро таълим гирам.
72. Барои ман шариати даҳони Ту беҳ аст аз ҳазорҳо тилло ва нуқра.
73. Дастҳои Ту маро офаридааст ва барпо кардааст; маро фаҳм бибахш, то ки аҳкоми Ту ро таълим гирам.
74. Тарсгори Ту маро дида, шод хоҳанд шуд, зеро ки ба каломи Ту умед бастаам.
75. Медонам, эй Худованд, ки довариҳои Ту одилона аст; ва маро барҳақ уқубат додай.
76. Пас, бигзор эҳсои Ту тасаллои ман гардад; мувофиқи сухани Ту бо банди Ту.
77. Бигзор марҳамати Ту бар ман биёяд, то ки зинда шавам; зеро ки шариати Ту ҳаловати ман аст.
78. Бигзор бадқасдон хичил шаванд, зеро ки ноҳақ ба ман ноинсофӣ карданд; аммо ман дар бораи фармудҳои Ту фикру ҳаёл мекунам.
79. Бигзор тарсгори Ту сӯи ман баргарданд, ва шаҳодоти Ту ро бидонанд.
80. Бигзор дилам дар фароизи Ту комил бошад, то ки хичил нашавам.
81. Қонам барои начоти Ту хаста мешавад: ба каломи Ту умед бастаам.
82. Чашмонам барои сухани Ту хаста мешавад; мегӯям: «Кай маро тасаллӣ хоҳӣ дод?»
83. Зеро ки мисли машки дудхӯрда гардидаам; аммо фароизи Ту ро фаромӯш накардаам.
84. Чӣ қадар аст рӯзҳои банди Ту? Таъқибкунандагони маро кай доварӣ хоҳӣ кард?
85. Бадқасдон, ки ба шариати Ту мувофиқ нестанд, барои ман чоҳҳо канданд.
86. Тамоми аҳкоми Ту ҳақ асту рост; маро ноҳақ таъқиб мекунанд; ба ман ёварӣ намо.

87. Кам монда буд, ки дар замин кори маро тамом кунанд; валекин ман фармудҳои Туро тарк накардам.
88. Аз рӯи эҳсони Худ маро зинда гардон, то ки шаҳодати даҳони Туро нигоҳдорӣ кунам.
89. Каломи Ту, эй Худованд, то абад аст; дар осмонҳо қоим аст.
90. Садоқати Ту то абадуддаҳр аст; заминро офаридаӣ, ва он истодааст.
91. Мувофиқи дастурҳои Ту то имрӯз истодаанд; зеро ки ҳама бандаи Ту ҳастанд.
92. Агар шарияти Ту ҳаловати ман намебуд, дар мусибати худ нобуд мешудам.
93. Фармудҳои Туро ҳаргиз фаромӯш нахоҳам кард; зеро ки бо онҳо маро зинда гардондаӣ.
94. Ман аз они Ту ҳастам, маро начот дех; зеро ки фармудҳои Туро чӯё шудаам.
95. Шарирон маро поида гаштаанд, то ки маро нобуд кунанд; аммо ман шаҳодоти Туро мувоқиба менамоям.
96. Барои ҳар камоле заволе дидаам; аммо аҳкоми Ту бағоят васеъ аст.
97. Шарияти Туро чӣ сон дӯст медорам! Тамоми рӯз фикру хаёлам дар бораи он аст.
98. Аҳкоми Ту маро аз душманонам зиёдтар ҳикмат омӯхтааст; зеро ки он ҳамеша бо ман аст.
99. Аз ҳамаи муаллимони худ донотар шудаам; зеро ки фикру хаёлам дар бораи шаҳодоти Ту аст.
100. Аз пирон бомаърифаттар шудаам; зеро ки фармудҳои Туро риоя менамоям.
101. Аз ҳар гуна роҳи бад пойҳоямро боздоштаам, то ки каломи Туро нигоҳдорӣ кунам.
102. Аз дастурҳои Ту дур нашудаам, зеро ки Ту маро таълим медиҳӣ.
103. Чӣ ширин аст сухани Ту ба коми ман! Ва ба даҳонам аз асал ширинтар аст.

104. Аз фармудҳои Ту бомаърифат шудаам; бинобар ин аз ҳар гуна роҳи кизб нафрат дорам.
105. Каломи Ту чароғ аст барои поям; ва нур аст барои роҳам.
106. Қасам хӯрдаам ва онро ба ҷо хоҳам овард, ки доварихои одилонаи Ту ро нигоҳдорӣ кунам.
107. Бисёр ба залолат афтадаам; Худовандо, мувофиқи каломи Худ маро зинда гардон.
108. Ба ҳадияҳои даҳонам таваҷҷӯҳ намо, эй Худованд! Ва дастурҳои Худро ба ман таълим деҳ.
109. Ҷонам ҳамеша дар кафи ман аст; вале шариати Ту ро фаромӯш намекунам.
110. Шарирон барои ман дом ниҳодаанд; вале аз фармудҳои Ту дур нашудаам.
111. Шаҳодоти Ту ро то абад мероси худ кардаам; зеро ки онҳо хурсандии дили ман аст.
112. Диламро ба иҷрои фароизи Ту ро моил кардаам; ба сурати абадӣ, то ба охир.
113. Аз ҳардамҳаёлон нафрат дорам; вале шариати Ту ро дӯст медорам.
114. Паноҳ ва сипари ман Ту ҳастӣ; ба каломи Ту ро умед бастаам.
115. Аз ман дур шавед, эй бадкешон! Аҳкоми Худои худро пайравӣ хоҳам кард.
116. Маро мувофиқи сухани Худ дастгирӣ намо, то ки зинда шавам; ва аз умедам хичил нагардон.
117. Ба ман ёварӣ намо, то ки наҷот ёбам; ва ҳамеша ба фароизи Ту ро назар дӯзам.
118. Ҳамаи онҳоеро, ки аз фароизи Ту ро дур шудаанд, вожгун кардаӣ; зеро ки найранги онҳо бефоида аст.
119. Ҳамаи шарирони заминро мисли занги оҳан тарошида нест мекунӣ; бинобар ин шаҳодоти Ту ро дӯст доштаам.
120. Аз тарси Ту ро мӯи баданам сих шудааст; ва аз доварихои Ту ро метарсам.
121. Инсоф ва адолатро пеша кардаам; маро ба ситамгаронам таслим накун.

122. Бар нафъи бандаи Худ зомин шав, то ки бадқасдон ба ман ситам накунамд.
123. Чашмонам барои наҷоти Ту хаста мешавад, ва барои сухани адолати Ту.
124. Бо бандаи Худ аз рӯи эҳсони Худ амал намо, ва фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
125. Ман бандаи Ту ҳастам; маро фаҳм бибарх, то ки шаҳодоти Туро дарк намоям.
126. Вақти он аст, ки Худованд амал кунад; шариати Туро поймол кардаанд.
127. Лекин ман аҳкоми Туро дӯст медорам, бештар аз тилло ва зари холис.
128. Бинобар ин ҳамаи фармудҳои Туро дар ҳар бобат рост мешуморам; аз ҳар роҳи кизб нафрат дорам.
129. Шаҳодоти Ту аҷоиб аст; бинобар ин ҷонам онҳоро риоя мекунамд.
130. Оғози каломи Ту нур мепошад, соддадилонро фаҳм мебархад.
131. Даҳонамро васеъ кушода нафас мегирам; зеро ки ташнаи аҳкоми Ту ҳастам.
132. Ба ман лутф ва марҳамат намо; чунон ки дӯстдорони исми Туро сазовор аст.
133. Қадамҳоямро дар сухани Худ устувор гардон; ва ҳеҷ бадиро нагузор, ки бар ман ҳукмрон шавад.
134. Маро аз ситами одамизод раҳой деҳ, то ки фармудҳои Туро нигоҳдорӣ кунам.
135. Рӯи Худро ба бандаи Худ мунаввар намо, ва фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
136. Ҷӯйборҳои об аз чашмонам равон аст, аз дасти онҳое ки шариати Туро нигоҳдорӣ намекунамд.
137. Ту, эй Худованд, одил ҳастӣ, ва доварҳои Ту ҳақ асту рост.
138. Шаҳодоти Худро бо адолат амр фармудаӣ, ва бо ростии мутлақ.

139. Рашки ман кори маро тамом кардааст, зеро ки адуёнам каломи Ту ро фаромӯш кардаанд.
140. Сухани Ту бағоят покиза аст, ва бандаи Ту онро дӯст медорад.
141. Ман хурд ва ҳақир ҳастам, аммо фармудҳои Ту ро фаромӯш накардаам.
142. Адолати Ту адолат аст то абад, ва шариати Ту ҳақ аст у рост.
143. Тангӣ ва кулфат маро дарёфтааст; аҳкоми Ту ҳаловати ман аст.
144. Адолати шаҳодоти Ту то абад аст; маро фаҳм бибахш, то ки зинда шавам.
145. Бо тамоми дил мехонам: маро иҷобат намо, эй Худованд, то ки фароизи Ту ро пайравӣ намоям.
146. Ту ро мехонам: маро наҷот деҳ, то ки шаҳодоти Ту ро нигоҳдорӣ кунам.
147. Пеш аз дамидани субҳ хеста, истиғоса мебарам; ба каломи Ту умед бастаам.
148. Чашмонам дар посҳои шаб кушода мешавад, то ки дар бораи сухани Ту фикру хаёл кунам.
149. Овози маро аз рӯи эҳсоии Худ бишнава; Худовандо, аз рӯи инсофии Худ маро зинда гардон.
150. Шавқмандони фиску фучур наздик омадаанд; онҳо аз шариати Ту дур ҳастанд.
151. Ту, эй Худованд, наздик ҳастӣ, ва тамоми аҳкоми Ту ҳақ аст у рост.
152. Аз қадим шаҳодоти Ту ро донистаам, ки онҳоро ба сурати абадӣ бунёд кардаӣ.
153. Ба мусибатам назар кун ва маро раҳой деҳ, зеро ки шариати Ту ро фаромӯш накардаам.
154. Доди маро бигир ва маро бираҳон; мувофиқи сухани Худ маро зинда гардон.
155. Аз шарирон наҷот дур аст, зеро ки толиби фароизи Ту нестанд.

156. Марҳаматҳои Ту бисёр аст, эй Худованд; аз рӯи инсофи Худ маро зинда гардон.
157. Таъқибкунандагонам ва адуёнам бисёранд; лекин аз шаҳодоти Ту сар натофтаам.
158. Хоинонро мебинам ва мутанаффир мешавам, чунки онҳо сухани Ту ро нигоҳдорӣ намекунанд.
159. Бубин, ки фармудҳои Ту ро дӯст медорам; Худовандо, аз рӯи эҳсоии Худ маро зинда гардон.
160. Таҳкурсии каломи Ту ҳақ аст ро рост, ва ҳар довари одилонаи Ту то абад аст.
161. Мирон маро бар абас таъқиб мекунанд; вале дилам аз каломи Ту метарсад.
162. Аз сухани Ту шодмонам, мисли касе ки ғанимати бисёре ба даст оварда бошад.
163. Аз кизб кароҳат дорам ва мутанаффир мешавам; шариати Ту ро дӯст медорам.
164. Рӯзе ҳафт карат Ту ро мадҳ менамоям барои довариҳои одилонаи Ту.
165. Дӯстдорони шариати Ту ро ошоштагии зиёде доранд, ва чизе ба онҳо монӣ намешавад.
166. Ба наҷоти Ту, эй Худованд, умед бастаам, ва аҳкоми Ту ро иҷро мекунам.
167. Ҷонам шаҳодоти Ту ро нигоҳдорӣ мекунад; онҳоро бағоят дӯст медорам.
168. Фармудҳои Ту ро, ва шаҳодоти Ту ро нигоҳдорӣ мекунам, зеро ки ҳамаи роҳҳои пеши назари Ту ст.
169. Бигзор тазарруи ман пеши Ту, эй Худованд, наздик шавад; мувофиқи каломи Худ маро фаҳм бибахш.
170. Бигзор истиғосаам пеши Ту бирасад; мувофиқи сухани Худ маро халосӣ деҳ.
171. Лабҳоям ҳамду санои Ту ро ифода хоҳад кард, вақте ки фароизи Худро ба ман таълим диҳӣ.
172. Забонам сухани Ту ро хоҳад сароид, зеро ки тамоми аҳкоми Ту адл аст.

173. Бигзор дасти Ту мададгори ман бошад, зеро ки фармудҳои Туро баргузидаам.

174. Орзуманди начоти Ту ҳастам, эй Худованд, ва шариати Ту ҳаловати ман аст.

175 Бигзор чонам зинда бошад, то ки Туро мадҳ кунад; ва доварихои Ту ба ман мадад расонанд.

176. Мисли гӯсфанди гумшуда роҳро гум кардаам: банди Худро талаб кун, зеро ки аҳкоми Туро фаромӯш накардаам.

ТАРОНАИ САДУ НУЗДАҲУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз бӯҳтонгӯён.

1. СУРУДИ сууд. Дар тангии худ сӯи Худованд хондам, ва маро иҷобат намуд.

2. Худовандо! Чонамро аз лабҳои дурӯғгӯӣ халосӣ деҳ, ва аз забони ҳилагар.

3. Чӣ чизе ба ту хоҳад дод ва чӣ чизе ба ту хоҳад афзуд, эй забони ҳилагар?

4. Тирҳои тези марговар бо аҳгарҳои ратам.

5. Вой бар ҳолам, ки дар Машах маъво гирифтаам, назди хаймаҳои Қедор сокин шудаам.

6. Дер гоҳ чонам бо бадхоҳони сулҳу осоиштагӣ сокин буд.

7. Ман сулҳҷӯ ҳастам, ва ҳангоме ки сухан меронам, онҳо рӯӣ ба ҷанг меоваранд.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУМ

Мадад аз ҷониби Худованд.

1. СУРУДИ сууд. Чашмонамро сӯи кӯҳҳо менигаронам. Мадади ман аз кучо меояд?

2. Мадади ман аз ҷониби Худованд аст, ки Ӯ осмон ва заминро офаридааст.

3. Ӯ нахоҳад гузошт, ки поят билағжад: ниғаҳбонат пинак нахоҳад кард.

4. Инак, ниғаҳбони Исроил пинак нахоҳад кард ва хоб нахоҳад рафт.
5. Худованд ниғаҳбони туст; Худованд соябони туст ба ямини ту.
6. Рӯзона офтоб туро нахоҳад зад, ва шабона – моҳ.
7. Худованд туро аз ҳар бадӣ нигоҳ хоҳад дошт, ҷонатро нигоҳдорӣ хоҳад кард.
8. Худованд баромаданатро, ва омаданатро нигоҳдорӣ хоҳад кард, аз ҳоло ва то абад.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ЯКУМ

Дуо – шукрона гуфтан аст ба Худо.

1. СУРУДИ сууди Довуд. Шод шудам, вақте ки ба ман гуфтанд: «Ба хонаи Худованд биравем».
2. Пойҳои мо назди дарвозаҳои ту истодааст, эй Ерусалим, –
3. Ерусалими ободон, ҳамчун шаҳре ки комилан ба ҳам пайваستاаст, –
4. Ки ба он ҷо сибтҳо, сибтҳои Худованд, сууд мекарданд, то ки, мувофиқи шаҳодати Исроил, исми Худовандро ҳамд гӯянд;
5. Зеро ки дар он ҷо курсиҳои доварӣ меистод, курсиҳои хонадони Довуд.
6. Барои Ерусалим сулҳу осоиштагӣ талаб кунед: бигзор дӯстдорони ту некрӯз бошанд!
7. Бигзор сулҳу осоиштагӣ дар истехкомҳои ту бошад, ва некрӯзӣ дар қасрҳои ту!
8. Ба хотири бародаронам ва ёронам мегӯям, ки сулҳу осоиштагӣ бар ту бод!
9. Ба хотири хонаи Худованд Худои мо барои ту некӯӣ металабам.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ДУЮМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз золимон.

1. СУРУДИ сууд. Сӯи Ту чашмонамро менигаронам, эй, ки бар осмонҳо нишастай!
2. Инак, чунон ки чашмони ғуломон сӯи дасти оғоёни онҳост, чунон ки чашмони каниз сӯи дасти хотуни ўст, ончунон чашмони мо сӯи Худованд Худои мост, то даме ки ба мо марҳамат намояд.
3. Ба мо марҳамат намо, эй Худованд, ба мо марҳамат намо, зеро ки басо мо аз таҳқир сер шудаем.
4. Басо чони мо аз тамасхури лоуболон ва таҳқири мағрурон сер гардидааст.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ СЕЮМ

Худованд ба мо дар мӯҳтоҷӣ мадад мерасонад.

1. СУРУДИ сууди Довуд. Агар Худованд бо мо намебуд, – Исроил бигӯянд, –
2. Агар Худованд бо мо намебуд, вақте ки одамон бар мо қиём карданд,
3. Он гоҳ моро зинда ба зинда фурӯ мебурданд, вақте ки хашмашон бар мо оташ гирифта буд;
4. Он гоҳ обҳо моро ғарқ мекард, селоб бар чони мо мегузашт;
5. Он гоҳ обҳои хурӯшон бар чони мо мегузашт.
6. Муборак аст Худованд, ки моро тӯъмаи дандонҳои онҳо нагардонд.
7. Чони мо мисли мурғе аз доми сайёдон раҳо шуд; дом вайрон шуд, ва мо раҳой ёфтем.
8. Мадади мо дар исми Худованд аст, ки Ў осмон ва заминро офаридааст.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ЧОРУМ

Худованд ба некон мадад мерасонад.

1. СУРУДИ сууд. Онҳое ки ба Худованд таваккал мекунанд, мисли кӯҳи Сион ҳастанд, ки фурӯ намеғалтад, ва то абад пойдор аст.

2. Кӯҳҳо гирдогирди Ерусалим аст, ва Худованд гирдогирди қавми Худ, аз ҳоло ва то абад.
3. Зеро ки асои шарорат бар қисмати одилон қарор нахоҳад ёфт, то ки одилон дастҳои худро ба ноинсофӣ дароз накунад.
4. Ба некон, эй Худованд, некӣ кун, ва ба онҳое ки дилашон рост аст. Валекин касоне ки ба қачравӣ моиланд,
5. Худованд онҳоро ҳамроҳи бадқирдорон равона хоҳад кард. Сулҳу осоиштагӣ бар Исроил бод!

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ПАНЦУМ

Суруди шодиёнаи наҷотёфтагон.

1. СУРУДИ сууд. Вақте ки Худованд асирони Сионро баргардонд, мисли хоббинандагон будем.
2. Он гоҳ даҳони мо аз ханда пур буд, ва забони мо аз тараннум; он гоҳ дар миёни халқҳо меғуфтанд: «Худованд чизҳои бузурге барои онҳо ба амал овард!»
3. Худованд бо мо қорҳои бузурге кард; мо шод гаштем.
4. Худованд асирони моро баргардонд, мисли маҷроҳои об дар чануби хушк.
5. Онҳое ки бо ашк кишт мекунад, бо тараннум дарав хоҳанд кард.
6. Касе ки гирякунон рафта, халтаи тухмиро мекашонад, бо тараннум баргашта, дарзаҳои худро хоҳад кашонд.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ШАШУМ

Бе Худо тамоми ҷидду ҷаҳд бар абас мебошад.

1. СУРУДИ сууди Сулаймон. Агар Худованд хонаро бино накунад, бинокорони он бар абас меҳнат мекунад; агар Худованд шаҳро ниғаҳбонӣ накунад, посбони он бар абас чадал менамояд.
2. Бар абас шумо бармаҳал меҳезед, то бевақтӣ менишинед, нони ранҷро меҳӯред, дар сурате ки Ё ба маҳбуби Худ хоб мебахшад.

3. Инак, фарзандон мерос аз ҷониби Худованд ҳастанд; самари батн муздест аз ҷониби Ё.
4. Чӣ гунае ки тирҳо дар дасти зӯровар аст, он гунаанд фарзандони айёми ҷавонӣ.
5. Хушо марде ки тирдонашро аз онҳо пур карда бошад! Хиҷил нахоҳанд шуд, вақте ки бо душманон назди дарвоза сухан ронанд.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ҲАФТУМ

Тарсгори Худо некрӯз мебошанд.

1. СУРУДИ сууд. Хушо ҳар тарсгори Худованд, ки бо роҳҳои Ё меравад!
2. Аз меҳнати кафҳои худ хоҳӣ хӯрд; ту хушбахт ҳастӣ, ва некӯӣ бо туст.
3. Занат мисли токи борвар андаруни хонаи туст, фарзандонат мисли ниҳолҳои зайтун дар гирди суфраи ту.
4. Инак, марди тарсгори Худованд чунин баракат хоҳад ёфт.
5. Худованд туро аз Сион баракат хоҳад дод, ва карруфари Ерусалимро тамоми айёми зиндагии худ хоҳӣ дид.
6. Ва фарзандони фарзандонатро хоҳӣ дид. Сулҳу осиштагӣ бар Исроил бод!

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ҲАШТУМ

Бигзор онҳое ки аз Сион нафрат доранд, хиҷил шаванд.

1. СУРУДИ сууд. Басо маро аз ҷавониям ба танг оварданд, – бигӯяд Исроил, –
2. Басо маро аз ҷавониям ба танг оварданд; бо вучуди ин бар ман ғолиб наомаданд.
3. Бар тахтапуштам шудгоркунандагон шудгор карданд; ҷӯякҳои худро дароз карданд.
4. Лекин Худованд одил аст: бандҳои шариронро пора-пора кард.

5. Бигзор ҳамаи бадхоҳони Сион хичил шаванд ва қафо гарданд;
6. Мисли сабзаи болои бомҳо бошанд, ки пеш аз гул карданаш хушк мешавад,
7. Ки даравгар қафи худро аз он пур намекунад, ва дарзабанд кучоқи худро,
8. Ва роҳгузарон намегӯянд: «Баракати Худованд бар шумо бод; шуморо ба исми Худованд баракат меҳоҳем».

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ НҶҲУМ

Дуо дар бораи омурзидани гуноҳкорон.

1. СУРУДИ сууд. Аз умқҳо Туро, эй Худованд, мехонам.
2. Худовандо! Овози маро бишнав. Бигзор гӯшҳои Ту ба овози зориҳоям диққат намояд.
3. Агар Ту, эй Худованд, гуноҳхоро ба назар гирӣ, кист, эй Худованд, ки истодагӣ карда тавонад?
4. Аммо омурзиш назди Туст, то ки сахмгин бошӣ.
5. Ба Худованд умедворам, ҷонам умедвор аст; ва ба каломи Ё умед бастаам.
6. Ҷонам Худовандро мунтазир аст, зиёда аз он ки посбонон субҳидамро, посбонон субҳидамро.
7. Эй Исроил, ба Худованд умед банд, зеро ки эҳсон назди Худованд аст, ва халосӣ назди Ё бисёр аст,
8. Ва Ё Исроилро аз ҳамаи гуноҳҳои вай халосӣ хоҳад дод.

ТАРОНАИ САДУ СИҶОМ

Умед бастан ба Худо.

1. СУРУДИ сууди Довуд. Худовандо! Дилам мағрур нест, ва чашмонам ҳавобаландона нигоҳ намекунад, ва ман аз паи корҳои бузург намедавам, ва аз паи корҳои аҷоибе ки аз дастам намеояд,
2. Балки ҷонамро ором ва соқит мекунам, мисли кӯдаки аз сина ҷудошудае ки дар оғӯши модараш мехобад; ҷонам андаруни ман мисли кӯдакест, ки аз сина ҷудо карда шудааст.

3. Эй Исроил, ба Худованд умед банд, аз ҳоло ва то абад.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ЯКУМ

Худованд ваъдаҳои Худро ба ҷо меоварад.

1. СУРУДИ сууд. Довудро, эй Худованд, ба ёд ор, тамоми меҳнати ӯро,

2. Ки ба Худованд қасам хӯрда буд, ба Қодири Яъқуб назр карда буд:

3. «Зери сақфи хонаи худ дохил нахоҳам шуд, бар ҷойҳои худ нахоҳам баромад,

4. Хоб ба чашмони худ нахоҳам дод, ва ғанаб ба миҷғони худ,

5. То даме ки мақоме барои Худованд пайдо кунам, ва масканҳо барои Қодири Яъқуб».

6. Инак, дар бораи он дар Эфрот шунидаем, онро дар саҳрои Ёар ёфтаем.

7. Ба масканҳои ӯ меоем, ба қадамҳои ӯ сачда мекунем.

8. Бархез, эй Худованд, ба оромҳои Худ биё, – Ту ва сандуки шавкати Ту.

9. Коҳинони Ту ҷомаи адолат хоҳанд пӯшид, ва порсоёни Ту тараннум хоҳанд кард.

10. Ба хоҳири бандаи Худ Довуд, рӯи масеҳи Худро барнагардон.

11. Худованд ба Довуд ба ростӣ қасам хӯрдааст, ва аз он нахоҳад баргашт: «Аз самари батни ту бар тахти ту хоҳам гузошт;

12. Агар писаронат аҳди Маро нигоҳдорӣ кунанд, ва шаҳодати Маро, ки ба онҳо таълим хоҳам дод: писарони онҳо низ ба сурати абадӣ бар тахти ту хоҳанд нишаст».

13. Зеро ки Худованд Сионро баргузидааст; онро барои нишешманҳои Худ хостааст:

14. «Ин аст оромҳои Ман ба сурати абадӣ; дар ин ҷо хоҳам нишаст, зеро ки онро хостаам.

15. Ҳосилоташро баракат хоҳам дод, камбағалонашро аз нон сер хоҳам кард.

16. Ва коҳинонашро ҷомаи наҷот хоҳам пӯшонид; ва порсоёнаш пайваста тараннум хоҳанд кард.

17. Дар он ҷо шохи Довудро хоҳам сабзонид; чароғе барои масеҳи Худ хоҳам барафрӯхт.

18. Душманони ӯро ҷомаи хичолат хоҳам пӯшонид; валекин бар ӯ тоҷи ӯ дурахшон хоҳад шуд».

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ДУЮМ

Хушбахтии муошират.

1. СУРУДИ сууди Довуд. Инак, чӣ хуш аст ва чӣ дилпазир, ки бародарон дар як ҷой ҳамнишин бошанд;

2. Мисли рағани некӯ бар сар, ки шорида ба риш мефурояд; ба риши Ҳорун, ки ба гиребони ридои ӯ мефурояд;

3. Мисли шабнами Ҳермӯн, ки ба кӯҳҳои Сион мефурояд, зеро ки дар он ҷо Худованд баракатро амр фармудааст; ва ҳаётро то абад.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ СЕЮМ

Ваъдаи баракатҳои Худо.

1. СУРУДИ сууд. Ҳон, Худовандро муборак бихонед, эй ҳамаи бандагони Худованд, ки шабҳо дар хонаи Худованд меистед!

2. Дастҳои худро сӯи қудс боло кунед, ва Худовандро муборак бихонед.

3. Худованд, ки офаринандаи осмон ва замин аст, туро аз Сион баракат хоҳад дод.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ЧОРУМ

Мадҳ дар шаъни Худои Қодир.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Исми Худовандро мадҳ кунед! Мадҳ кунед, эй бандагони Худованд,

2. Ки дар хонаи Худованд меистед: дар сахнҳои хонаи Худои мо.
3. Ҳалелуёҳ! Зеро ки Худованд некӯст; исми Ёро бисароед, зеро ки дилпазир аст.
4. Зеро ки Худованд Яъкубро барои Худ баргузидааст, ва Исроилро ҳамчун азизи Худ.
5. Яқин медонам, ки Худованд бузург аст, ва Худованди мо аз ҳамаи худоён бартарӣ дорад.
6. Худованд ҳар чӣ хоҳад, ба амал меоварад: дар осмон ва дар замин, дар баҳрҳо ва дар ҳамаи вартаҳо.
7. Абрҳоро аз ақсои замин боло мебардорад; барқҳоро барои борон ба вучуд меоварад; бодро аз ганчинаҳои Худ берун мекунад.
8. Ё нахустзодагони Мисрро зарба задааст: аз одамизод то чорпо.
9. Аломот ва мӯъҷизотро ба даруни Миср фиристодааст: бар фиръавн ва бар ҳамаи ғуломони вай.
10. Ё халқҳои бисёрро зарба задааст, ва подшоҳони зӯрварро куштааст:
11. Сихӯн подшоҳи амӯриёнро, ва Ёҷ подшоҳи Бошонро, ва ҳамаи мамлакатҳои Каншонро.
12. Ва замини онҳоро мерос додааст: мерос ба қавми Худ Исроил.
13. Худовандо! Исми Ту то абад аст. Худовандо! Зикри Ту то абадуддаҳр аст.
14. Зеро ки Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард, ва бар бандагони Худ тараҳҳум хоҳад намуд.
15. Бутҳои халқҳо нуқра ва тиллост, амали дастҳои одамизод.
16. Онҳо даҳон доранд, вале ҳарф намезананд; чашм доранд, вале намебинанд;
17. Гӯш доранд, вале гӯш намекунанд, дар даҳонашон низ нафасе нест.
18. Созандагонашон мисли онҳо хоҳанд буд, ва ҳар касе ки ба онҳо таваккал мекунад.

19. Эй хонадони Исроил! Худовандро муборак бихонед. Эй хонадони Ҳорун! Худовандро муборак бихонед.
20. Эй хонадони Левӣ! Худовандро муборак бихонед. Эй тарсгорони Худованд! Худовандро муборак бихонед.
21. Худованд аз Сион муборак аст, сокини Ерусалим аст. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ПАНҶУМ

Мадҳ дар шаъни марҳамати Худо.

1. ХУДОВАНДРО ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсони ӯ то абад аст.
2. Худои худоёнро ҳамд гӯед, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст.
3. Худованди худовандонро ҳамд гӯед, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст.
4. ӯро, ки танҳо Худаш корҳои аҷоибӣ бузурге мекунад, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст.
5. ӯро, ки осмонро хирадмандона офаридааст, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст.
6. ӯро, ки заминро бар обҳо густурдааст, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст.
7. ӯро, ки найирҳои бузург офаридааст, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст:
8. Офтобро барои салтанати рӯз, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст;
9. Моҳ ва ситорагонро барои салтанати шаб, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст.
10. ӯро, ки Мисро дар нахустзодагони онҳо зарба задааст, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст;
11. Ва Исроилро аз миёни онҳо берун овардааст, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст;
12. Бо дасти тавоно ва бо бозуи тӯлонӣ, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст.
13. ӯро, ки баҳри Қулзумро тақсим кардааст, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст;

14. Ва Исроилро аз миёнаи он гузарондааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст;
15. Ва фиръавн ва лашкари вайро дар баҳри Қулзум андохтааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
16. Ҷро, ки қавми Худро дар биёбон бурдааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
17. Ҷро, ки подшоҳони бузургро зарба задааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст;
18. Ва подшоҳони нерумандро куштааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст:
19. Сихӯн подшоҳи амӯриёнро, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст;
20. Ва Ҷч подшоҳи Бошонро, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст;
21. Ва замини онҳоро мерос додааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст,
22. Мерос ба бандаи Худ Исроил, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
23. Моро дар залолати мо ба ёд овардааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст;
24. Ва моро аз адуёни мо халосӣ додааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
25. Ҷ ба тамоми башар ризку рӯзӣ медиҳад, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
26. Худои осмонро ҳамд гӯед, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ШАШУМ

Суруд назди наҳрои Бобил.

1. НАЗДИ наҳрҳои Бобил, он ҷо менишастем, мегиристам низ, вақте ки Сионро ба ёд меовардем.
2. Бар дарахтони бед, ки андаруни он буд, барбатҳои худро овехтем,
3. Зеро ки дар он ҷо асиркунандагони мо аз мо суханони сурудро талаб мекарданд, ва зулмкунандагони мо – шодмониро: «Барои мо аз сурудҳои Сион бихонед».
4. Чӣ тавр мо суруди Худовандро дар замини бегона бихонем?

5. Агар туро, эй Ерусалим, фаромӯш кунам, бигзор ямини ман фаромӯш шавад;
6. Забонам ба комам бичаспад, агар туро ба ёд наоварам, агар Ерусалимро бар сари шодмонии худ нагузорам.
7. Худовандо! Рӯзи Ерусалимро ба банӣ Адӯм ёдоварӣ намо, ки гуфта буданд: «Вайрон кунед, аз бунёдаш вайрон кунед!»
8. Эй духтари Бобили табоҳкор! Хушо касе ки сазои туро диҳад, барои сазое ки ба мо додай.
9. Хушо касе ки кӯдакони туро гирифта, ба сахра занад.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ҲАФТУМ

Суруди шукрона барои мадади Худо.

1. ТАРОНАИ Довуд. Бо тамоми дилам Туро ҳамд хоҳам гуфт; дар рӯ ба рӯи худоён Туро хоҳам сароид.
2. Сӯи қасри қудси Ту сачда хоҳам кард, ва исми Туро барои эҳсони Ту ва барои ростии Ту ҳамд хоҳам гуфт; зеро ки исми Худ ва сухани Худро аз ҳар чиз бузург кардай.
3. Дар рӯзе ки Туро хондам, маро иҷобат намудӣ, қувватро дар чонам афзун кардӣ.
4. Туро, эй Худованд, ҳамаи подшоҳони замин ҳамд хоҳанд гуфт, вақте ки суханони даҳони Туро бишнаванд,
5. Ва тариқҳои Худовандро хоҳанд сароид, зеро ки чалоли Худованд бузург аст.
6. Ҳар чанд ки Худованд баланд аст, ба замин назар мекунад, ва ҳавобаландро аз дур мешиносад.
7. Агарчи андаруни тангӣ роҳ меравам, маро зинда хоҳӣ гардонд;
бар ҳашми душманонам дасти Худро равона хоҳӣ кард, ва ямини Ту маро начот хоҳад дод.
8. Худованд ба нафъи ман анҷом хоҳад дод. Худовандо! Эҳсони Ту то абад аст; кори дастҳои Худро тарк накун.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ҲАШТУМ

Корҳои аҷоибӣ Худованд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Худовандо! Маро тафтиш намудай, ва мешиносӣ.
2. Ту шинухези маро медонӣ; андешаҳои маро аз дур мефаҳмӣ.
3. Атвор ва кирдори маро санчидай, ва ҳамаи роҳҳоям ба Ту маълум аст.
4. Калимае ҳанӯз бар забонам нест, ки Ту, эй Худованд, онро ба кулӣ медонӣ.
5. Аз қафо ва аз пеш маро фаро гирифтаӣ, ва кафи Худро бар ман гузоштаӣ.
6. Ин аҷаб муаммоси, ки аз донистанаш очизам: чунон баланд аст, ки онро фаҳмида наметавонам.
7. Аз Рӯҳи Ту кучо равам? Ва аз ҳузури Ту кучо гурезам?
8. Агар ба осмон бароям, он ҷо Ту ҳастӣ, ва агар дар гӯр бистар андозам, он ҷо низ Ту ҳастӣ.
9. Агар болҳои шафақи субҳро гирифта, дар ақсои баҳр сокин шавам,
10. Дар он ҷо низ дасти Ту маро ҳидоят хоҳад намуд, ва ямини Ту маро дастгирӣ хоҳад кард.
11. Ва агар гӯям: «Албатта торикӣ маро ниҳон хоҳад кард, ва шаб барои ман паноҳгоҳ хоҳад шуд», –
12. Аммо торикӣ низ аз Ту пинҳон нахоҳад кард, ва шаб мисли рӯз равшан хоҳад шуд: хоҳ торикӣ бошад, хоҳ рӯшноӣ.
13. Зеро ки Ту ботинамро ба вучуд овардаӣ, маро дар батни модарам тарҳ афкандаӣ.
14. Туро ҳамд хоҳам гуфт барои он ки ба таври хеле аҷоиб офарида шудаам: аъмоли Ту аҷоиб аст, ва ҷонам инро нағз медонад.
15. Устухонҳоям аз Ту пӯшида набуд, вақте ки дар ниҳон сохта мешудам, дар тахтуссаро ба вучуд меомадам.
16. Ҷанинамро чашмони Ту дидааст, ва дар дафтари Ту ҳамаи узвҳоям навишта шудааст, ва рӯзҳои пайдо шудани онҳо, дар сурате ки ҳеч яке аз онҳо ҳанӯз вучуд надошт.

17. Чӣ гуна гаронбахост барои ман андешаҳои Ту, эй Худо, чӣ гуна бузург аст миқдори онҳо!

18. Агар онҳоро дар шумор оварам, аз рег зиёдтар аст; вақте ки бедор мешавам, ҳанӯз бо Ту ҳастам.

19. Кошки, эй Худо, шарирро ба қатл бирасонӣ! Эй хунхӯрон, аз ман дур шавед!

20. Онҳо дар бораи Ту бо найранг сухан меронанд; адуёнати исми Ту ро бар абас ба забон мегиранд.

21. Чӣ гуна нафрат накунам аз онҳое ки аз Ту, эй Худованд, нафрат доранд?

Ва чӣ гуна мутанаффир нашоам аз онҳое ки бар Ту қиём мекунанд?

22. Бо нафрати том аз онҳо нафрат мекунам; онҳо душманони мананд.

23. Маро, эй Худо, тафтиш намо ва диламро бишнос; маро бисанҷ ва андешаҳоямро бидон,

24. Ва бубин, ки оё роҳам қач аст? Ва маро ба роҳи некӯ андоз.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ НҲҶУМ

Дуо дар бораи мадад расондан бар зидди душманоне ки ҳуҷум мекунанд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.

2. Маро, эй Худованд, аз одами бад бираҳон; аз шахси золим маро муҳофизат намо,

3. Ки онҳо дар дил қасдҳои бад доранд, ҳар рӯз ҷангу ҷидол ба миён меоваранд.

4. Забони худро ба сони мор тез мекунанд; захири афъӣ зери лабҳои онҳост. Село.

5. Маро, эй Худованд, аз дасти шарир нигоҳ дор, аз золим маро муҳофизат намо, ки онҳо қасд доранд пойҳои маро лағжонанд.

6. Мағрурон барои ман қапқон ва камандҳо пинҳон кардаанд, дар сари роҳ дом ниҳодаанд, тузоқҳо барои ман шинондаанд. Село.

7. Ба Худованд гуфтам: «Ту Худои ман ҳастӣ! Ба овози зорихоям, эй Худованд, гӯш андоз!
8. Худовандо! Худовандо! Эй қуввати наҷотам! Дар рӯзи харбу зарб сари маро пӯшидаӣ.
9. Орзуҳои шарирро, эй Худованд, ба иҷро нарасон; қасди бадашро ба амал набарор, то ки ҳавобаланд нашавад». Село.
10. Бигзор сари онҳоро, ки гирди маро гирифтаанд, ҳабосати лабҳои худашон бипӯшад.
11. Бигзор бар онҳо аҳгарҳо фурӯ резад; бигзор онҳо дар оташ фурӯ ғалтанд, ва дар ҷарҳо, то ки бархоста натавонанд.
12. Шахси бадзабон дар замин қоим нахоҳад шуд; золиро бадӣ ба дом дароварда, шикаст хоҳад дод.
13. Медонам, ки Худованд ба мазлумон додгарӣ ва ба мискинон инсоф хоҳад кард.
14. Ба яқин одилон исми Туро ҳамд хоҳанд гуфт; росткорон ба ҳузури Ту сокин хоҳанд шуд.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУМ

Дуо дар бораи мадад расондан бар зидди шарирон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худовандо! Туро мехонам, сӯи ман шитоб намо; ба овозам гӯш андоз, вақте ки Туро мехонам.
2. Бигзор дуоям ба ҳузури Ту мисли бухур мақбул афтад, ва боло қардани кафҳоям мисли ҳадияи шом.
3. Бар даҳонам, эй Худованд, посбоне бимон, ва дари лабҳоямро ниғаҳбонӣ намо.
4. Диламро ба чизи бад моил нагардон, то ки дар роҳи шарорат бо шахсони бадқирдор амал накунам, ва аз нозу неъматҳои онҳо начашам.
5. Одил маро бизанад – эҳсон аст; ва маро мазаммат намояд – рағбан аст барои сарам, ва сарам ба он монӣ нахоҳад шуд; зеро ки ҳанӯз дуоям бар зидди қирдорҳои бади онҳост.
6. Доварони онҳо аз болои саҳра партофта хоҳанд шуд, ва он гоҳ суханони маро хоҳанд шунид, зеро ки ҳуш аст.

7. Мисли он ки замин аз шудгор пора-пора мешавад, устухонҳои мо дар даҳони ғӯристон пароканда хоҳад шуд.
8. Аммо чашмонам сӯи Туст, эй Худованд, Худованд! Ба Ту паноҳ мебарам, чонамро нобуд накун.
9. Маро аз доме ки барои ман ниҳодаанд, нигоҳдорӣ намо; ва аз тузоқҳои бадкирдорон.
10. Шарирон дар домҳои худ хоҳанд афтод, дар сурате ки ман сиҳат саломат хоҳам гузашт.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ЯКУМ

Дуо дар бораи мадад расондан дар вақти душвориҳо.

СУРУДИ таълимии Довуд; дуои ӯ, вақте ки дар мағора буд.

1. Бо овози худ сӯи Худованд фарёд мекашам, бо овози худ сӯи Худованд зорӣ мекунам.
2. Андӯхамро пеши ӯ изҳор менамоям; тангиамро пеши ӯ баён мекунам.
3. Вақте ки рӯхам дар ман аз ҳол мерафт, Ту тариқи маро медонистӣ; дар роҳе ки меравам, доме барои ман пинҳон кардаанд.
4. Ба тарафи рост назар андоз ва бубин, ки каси ба ман шиносе нест; гурезгоҳе бароям боқӣ намондааст: касе нест, ки ғами чонамро бихӯрад.
5. Сӯи Ту, эй Худованд, фарёд кашидам ва гуфтам: «Ту паноҳгоҳи ман ҳастӣ, ва насибаи ман дар замини зиндаҳо.
6. Ба тазарруам диққат намо, зеро ки бисёр бемаҷол шудаам; маро аз таъқибкунандагонам халосӣ деҳ, зеро ки аз ман пурзӯртаранд.
7. Чонамро аз зиндон берун ор, то ки исми Туро ҳамд ғӯям; одилон дар ман ифтихор хоҳанд кард, вақте ки Ту ба ман тавачҷӯҳ намоӣ».

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ДУЮМ

Дуо дар бораи ҳимоят кардан аз душманон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худовандо! Дуои маро бишнав, ба зориҳоям гуш андоз; дар садоқати Худ маро аз рӯи адолати Худ иҷобат намо.
2. Ва бо бандаи Худ ба мурофия набиё, зеро ҳеч як зиндае нест, ки пеши Ту сафед шуда тавонад.
3. Зеро ки душман чонамро таъкиб менамояд, ҳаётамро ба замин яксон кардааст, маро дар зулмот сокин гардондааст, мисли онҳое ки аз қадим мурдаанд.
4. Ва рӯхам дар ман беҳол шудааст; дилам андаруни ман дар ҳайрат афтодааст.
5. Айёми қадимро ба ёд меоварам; ҳамаи корномаҳои Туро аз ҳаёл мегузаронам; дар бораи амали дастҳои Ту фикру ҳаёл мекунам.
6. Дастҳоямро сӯи Ту дароз мекунам; чонам мисли замини беоб ташнаи Туст. Село.
7. Ба зудӣ маро иҷобат намо, эй Худованд! Рӯхам хаста шудааст; рӯи Худро аз ман пинҳон надор, ки мабодо мисли фурӯравандагони гӯр гардам.
8. Сахаргоҳон эҳсони Худро ба ман бишнавон, зеро ки ба Ту таваккал кардаам; тариқеро, ки бо он биравам, ба ман маълум намо, зеро ки чонамро сӯи Ту нигаронидаам.
9. Маро аз душманонам халосӣ деҳ, эй Худованд! Ба Ту паноҳ мебарам.
10. Маро таълим деҳ, то ки иродаи Туро ба ҷо оварам, зеро ки Худои ман Ту ҳастӣ; бигзор рӯҳи неки Ту маро ба замини ҳамвор ҳидоят намояд.
11. Ба хотири исми Худ, эй Худованд, маро зинда гардон; аз рӯи адолати Худ чонамро аз тангӣ берун ор.
12. Ва аз рӯи эҳсони Худ душманонамро нест кун, ва ҳамаи хасмҳои чонамро нобуд кун, зеро ки ман бандаи Ту ҳастам.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ СЕЮМ

Дуо дар бораи баракат додан ба қавми баргузида.

1. ТАРОНАИ Довуд. Муборак аст Худованд, ки кӯхпораи ман аст; Ў дастҳоямро ҳарбу зарб, ва ангуштонамро чанг меомӯзад.
2. Ў эҳсони ман аст ва қалъаи ман, паноҳгоҳи ман аст ва раҳокунандаи ман, сипари ман аст, ва ба Ў паноҳ мебарам; қавми маро зердасти ман мегардонад.
3. Худовандо! Чист одам, ки ўро бишносӣ? Ва фарзанди инсон, ки ўро ба назари эътибор гирӣ?
4. Одамизод мисли як нафас аст: рӯзҳои вай мисли сояи даргузар аст.
5. Худовандо! Осмони Худро ҳамонида, нузул намо; ба кӯхҳо даст бирасон, то ки дуд кунанд.
6. Барқҳоро барқ занонда, онҳоро пароканда соз; тирҳои Худро фиристода, онҳоро ҳаросон намо.
7. Дасти Худро аз афроз бифрифт; маро бираҳон ва маро аз обҳои бисёр халосӣ деҳ, яъне аз дасти мардуми аҷнабӣ,
8. Ки даҳонашон суханони ботил мегӯяд, ва яминашон ямини бардурӯғ аст.
9. Худоё! Дар шаъни Ту суруди наве мехонам, бо уди даҳтор Ту ро месароям,
10. Ки подшоҳонро Ту наҷот мебахшӣ, ва бандаи Худ Довудро аз шамшери қотил раҳо мекунӣ.
11. Маро бираҳон ва маро аз дасти мардуми аҷнабӣ халосӣ деҳ, ки даҳонашон суханони ботил мегӯяд, ва яминашон ямини бардурӯғ аст;
12. То ки писарони мо дар ҷавонии худ мисли ниҳолҳо нашъунамо ёбанд; духтарони мо мисли сутунгӯшаҳои кандакории кӯшкҳо зебо бошанд;
13. Анборҳои мо пуропур шуда, аз ҳар навъ нозу неъмат таъмин намоянд; рамаҳои мо ҳазорҳо карат афзуда, бевар-бевар дар ҷарогоҳҳои мо ҷарида гарданд;
14. Барзаговҳои мо зери бор монанд; на мусибате ба амал ояд, на хуруҷе, на фиғоне дар кӯчаҳои мо.
15. Хушо қавме ки аҳволаш чунин аст! Хушо қавме ки Худованд Худои ўст!

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ЧОРУМ

Ҳамд дар шаъни марҳамат ва адолати Худо.

1. ҲАМДУ санои Довуд. Туро, эй Худои ман, ки Подшоҳ хастӣ, болобардор хоҳам кард, ва исми Туро муборак хоҳам хонд то абад.
2. Ҳар рӯз Туро муборак хоҳам хонд, ва исми Туро мадҳ хоҳам кард то абад.
3. Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯҳ; ва бузургии Ӯ беҳадду беканор аст.
4. Аъмоли Туро насл бо насл ситоиш хоҳад намуд, ва кудрати Туро ривоят хоҳад кард.
5. Дар бораи шукӯҳу шавкати ҷалоли Ту ва корномаҳои аҷоибӣ Ту фикру хаёл хоҳам кард.
6. Ва дар бораи қуввати корҳои сахмгини Ту сухан хоҳанд ронд; ва бузургии Туро нақл хоҳам кард.
7. Зикри меҳрубониҳои бисёри Туро ифода хоҳанд намуд, ва адолати Туро тараннум хоҳанд кард.
8. Худованд бахшанда ва раҳим аст, собир ва серэхсон.
9. Худованд барои ҳама некӯст, ва марҳаматҳои Ӯ бар тамоми аъмоли Ӯст.
10. Туро, эй Худованд, тамоми аъмолат ҳамд мегӯяд, ва порсоёнат Туро муборак мехонанд;
11. Аз ҷалоли малакути Ту сухан меронанд, ва кудрати Туро тавсиф менамоянд;
12. То ки кудрати Ӯро ба банӣ одам маълум кунанд, ва ҷалоли шавкати малакути Ӯро.
13. Малакути Ту малакути ҳамаи замонҳост, ва ҳукмфармоии Ту дар ҳамаи наслҳост.
14. Худованд ҳамаи афтодагонро дастгирӣ мекунад, ва ҳамаи хамидақоматонро рост мегардонад.
15. Чашмони ҳама сӯи Ту интизор дорад, ва Ту ризки онҳоро дар вақташ мерасонӣ.

16. Дасти Худро мекушой, ва ҳамаи зиндаҳоро ба дилхоҳашон сер мекунӣ.
17. Худованд дар ҳамаи тариқҳои Худ одил аст. ва дар тамоми аъмоли Худ пур аз эҳсон аст.
18. Худованд наздик аст ба ҳамаи онҳое ки Ёро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ёро ба ростӣ мехонанд.
19. Хоҳиши тарсгори Худро ба ҷо меоварад, ва истифосаи онҳоро мешунавад, ва онҳоро наҷот медиҳад.
20. Худованд ҳамаи дӯстдори Худро ниғаҳбонӣ мекунад, ва ҳамаи шариронро нест хоҳад кард.
21. Даҳонам ҳамду санои Худовандро мегӯяд, ва тамоми башар исми қуддуси Ёро муборак мекунад то абад.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ПАНҶУМ

Худованд умедвори Худро ниғаҳбонӣ менамояд.

1. ҶАЛЕЛУЁҶ. Эй ҷонам, Худовандро мадҳ намо.
2. Тамоми умри худ Худовандро мадҳ хоҳам кард; то даме ки вучуд дорам, Худои худро хоҳам сароид.
3. Ба мирон таваккал накунад, ба фарзанди одам, ки дар вай наҷоте нест:
4. Рӯҳи вай берун меравад, вай ба хоки худ бармегардад; дар ҳамон рӯз андешаҳои вай нест мешавад.
5. Хушо касе ки Худои Яъқуб мададгори ӯст, ва умеди ӯ бар Худованд Худои ӯст,
6. Ки Ё осмон ва заминро офаридааст, ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар онҳост; Ё ростиро то абад ниғаҳбонӣ мекунад;
7. Ба ситамкашон додгарӣ мекунад, ба гуруснагон нон медиҳад; Худованд бандиёро озод мекунад.
8. Худованд чашми кӯронро мекушояд; Худованд хамадақоматонро рост мегардонад; Худованд одилонро дӯст медорад.
9. Худованд ғарибонро ниғаҳбонӣ менамояд, یتимон ва бевазанонро тақвият медиҳад, ва роҳи шариронро қач мекунад.

10. Худованд подшоҳӣ хоҳад кард то абад, Худои ту, эй Сион, то абадуддахр. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ШАШУМ

Мадҳ дар шаъни Худованди Қодир.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Зеро ки некӯст Худои моро сароидан; зеро ки ин дилпазир аст: ҳамду санои шоиста аст.
2. Худованд Ерусалимро бино мекунад, парокандагони Исроилро чамъ меоварад;
3. Дилшикастагонро шифо мебахшад, ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад;
4. Микдори ситораҳоро ба ҳисоб мегирад: ҳамаи онҳоро бо номҳои мехонад.
5. Худованди мо бузург аст ва пурқувват; хиради Ӯ беҳадду беканор аст.
6. Ҳалимонро Худованд тақвият медиҳад; шариронро то ба замин паст мезанад.
7. Дар шаъни Худованд бо шукрона суруд хонед; Худои моро бо барбат бисароед,
8. Ки Ӯ осмонро бо абрҳо мепӯшонад, барои замин борон муҳайё мекунад, бар кӯҳҳо алаф месабзонад.
9. Ба чорпо хӯрок медиҳад, ва ба бачаҳои зоғ, ки сӯи Ӯ мехонанд.
10. На ба иқтидори асп рағбат дорад, на ба соқҳои одам тавачҷӯх мекунад:
11. Худованд ба тарсгори худ тавачҷӯх менамояд, ва ба онҳое ки ба эҳсонии Ӯ умедворанд.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Ҳамд дар шаъни Худо, ки Довари Исроил аст.

1. ХУДОВАНДРО, эй Ерусалим, ситоиш бикун; Худои худро, эй Сион, мадҳ намо;

2. Зеро ки Ҷ ғалақаҳои дарвозаҳоятро мустаҳкам мекунад; фарзандонатро андаруни ту баракат мефармояд.
3. Дар ҳудуди ту сулҳу осоиштагӣ барқарор менамояд; туро аз мағзи гандум сер мегардонад.
4. Сухани Худро ба замин мефиристад: сухани Ҷ бағоят зуд паҳн мешавад.
5. Барфро мисли пашм меборонад; қиравро мисли хокистар мепошад.
6. Жолаи Худро мисли нонҳои майда мепартояд; кист, ки пеши сармои Ҷ истода тавонад?
7. Каломи Худро мефиристад ва онҳоро об мекунад; боди Худро мевазонад, ва обҳо ҷорӣ мешавад.
8. Каломи Худро ба Яъқуб баён намудааст, фароизи Худ ва дастурҳои Худро ба Исроил.
9. Ба ҳеч як халқ чунин накардааст, ва дастурҳоро онҳо намедонанд. Ҷалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ҶАШТУМ

Тамоми ҷаҳон Худовандро ҷалол медиҳад.

1. ҶАЛЕЛУЁҲ. Худовандро аз осмонҳо мадҳ кунед; Ҷро дар афрозҳо мадҳ кунед.
2. Ҷро мадҳ кунед, эй ҳамаи фариштагони Ҷ; Ҷро мадҳ кунед, эй ҳамаи лашкарҳои Ҷ.
3. Ҷро мадҳ кунед, эй офтоб ва моҳ; Ҷро мадҳ кунед, эй ҳамаи ситорагони нур.
4. Ҷро мадҳ кунед, эй фалакулафлок, ва эй обҳои фавки осмонҳо.
5. Исми Худовандро мадҳ мекунанд, зеро ки Ҷ амр фармудааст, ва онҳо офарида шудаанд.
6. Ва онҳоро қоим доштааст то абад; ва қонуне муқаррар намудааст, ва аз он нахоҳанд даргузашт.
7. Худовандро аз замин мадҳ кунед, эй наҳангон ва ҳамаи вартаҳо;

8. Эй оташ ва жола, эй барф ва дуд, эй боди тунд, ки каломи Ўро ба чо меоварӣ;
9. Эй кӯхҳо ва ҳамаи талҳо, эй дарахтони мевадор ва ҳамаи арзҳо;
10. Эй ҳайвонҳо ва ҳамаи чорпоён, эй хазандагон ва мурғони болдор;
11. Эй подшоҳони замин ва ҳамаи қабилаҳо, эй мирон ва ҳамаи доварони замин;
12. Эй ҷавонон ва бокираҳо низ, эй пирон ва наврасон.
13. Исми Худовандро мадҳ мекунанд, зеро ки танҳо исми Ў олишаън аст, шукӯҳи Ў бар замин ва осмон аст.
14. Ва Ў шоҳи қавми Худро баланд бардоштааст, то ки ҳамду саное шавад дар шаъни ҳамаи порсоёни Ў, дар шаъни банӣ Исроил, ки қавми муқарраби Ў ҳастанд. Ҳалелуёҳ.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ НЎҲУМ

Ҳамаи порсоён Худовандро ҷалол медиҳанд.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Дар шаъни Худованд суруди наве бихонед; ва ҳамду санои Ўро дар шӯрои порсоён.
2. Бигзор Исроил дар Офаридагори худ шодӣ кунад; фарзандони Сион дар Подшоҳи худ хурсандӣ кунанд;
3. Исми Ўро дар рақс мадҳ намоянд; бо даф ва барбат Ўро бисароянд,
4. Зеро ки Худованд ба қавми Худ тавачҷӯҳ мекунад, ҳалимонро бо наҷот шукӯҳ мебахшад.
5. Бигзор порсоён дар ҷалол хушнӯд шаванд, бар бистарҳошон тараннум кунанд;
6. Мадрҳияҳои Худо дар даҳонашон бошад, ва шамшери дудам дар дасташон,
7. То ки аз халқҳо интиқом гиранд, қабилаҳоро мазаммат намоянд:
8. Подшоҳони онҳоро бо занҷирҳо бандӣ кунанд, ва калоншавандаҳои онҳоро бо завлонаҳои оҳанин;

9. Бар онҳо довариро, ки навишта шудааст, ба амал оваранд;
ин барои ҳамаи порсоёни Ў шавкат хоҳад буд. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ПАНҶОҲУМ

Тамоми махлуқот Худовандро мадҳ менамоянд.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Худовандро дар қудси Ў мадҳ кунед; Ўро дар фалаки қуввати Ў мадҳ кунед.
2. Ўро дар қудрати Ў мадҳ кунед; Ўро мувофиқи бузургии азамати Ў мадҳ кунед.
3. Ўро бо навохтани шох мадҳ кунед; Ўро бо уд ва барбат мадҳ кунед.
4. Ўро бо даф ва рақс мадҳ кунед; Ўро бо созҳо ва най мадҳ кунед.
5. Ўро бо шақшақаҳои хушнаво мадҳ кунед; Ўро бо шақшақаҳои баландовоз мадҳ кунед.
6. Бигзор ҳар кӣ нафас мекашад, Худовандро мадҳ кунад. Ҳалелуёҳ!

КИТОБИ МАСАЛҲОИ СУЛАЙМОН БОБИ ЯКУМ

Насихат ба ҷавонон. Таҳдид ба беитоатон.

1. МАСАЛҲОИ Сулаймон, ибни Довуд, подшоҳи Исроил,
2. Барои дониستاني ҳикмат ва насихат, барои фаҳмидани суханони хирад,
3. Ва омуктани хулқу адаб, адолат, инсоф ва ҳаққоният,
4. То ки ба соддадилон зиракӣ бахшанд, ба ҷавонон – дониш ва фаросат;
5. Хирадманд бишнавад, ва донишаш биафзояд; ва оқил тадбирсоз гардад,
6. То ки масал ва гуфтори кинояомезро, суханони хирадмандон ва муаммоҳои онҳоро дарк намояд.
7. Худотарсӣ ибтидои дониш аст; беақлон аз ҳикмат ва насихат нафрат доранд.
8. Эй писарам! Насихати падари худро бишнавад, ва таълими модари худро рад накун,
9. Чунки ин – тоҷи латофат аст бар сари ту ва тавқҳо бар гардани ту.
10. Эй писарам! Агар гуноҳкорон туро игво кунанд, ба онҳо таслим нашав;
11. Агар гуянд: «Бо мо биё, то ки барои рехтани хун камин гирем, аз пайи бегуноҳе ки беайб бошад, бипоем;
12. Онҳоро зинда ба зинда, мисли касоне ки дар гур ва ба сояи дузах фурӯ мераванд; ба коми худ бикашем;
13. Ҳар навъ молу мулки гаронбаҳо ба даст меоварем, хонаҳои худро аз ғанимат пур мекунем;
14. Бо мо ҳамдасту шарик бош, ва ҳамаи моро як ҳамён хоҳад буд», –
15. Эй писарам! Бо онҳо дар як роҳ равона нашав, ва пой худро аз тариқи онҳо нигоҳ дор,
16. Чунки пойҳои онҳо сӯи бадӣ медавад ва барои хунрезӣ мешитобад.
17. Дар назари ҳамаи болдорон дом бар абас ниҳода шудааст,

18. Валекин онҳо барои рехтани хуни худ камин мегиранд ва аз пайи чонҳои худ мепоянд.
19. Чунин аст тариқи ҳар касе ки ба чизи дигарон тамаъ кунад: он чизони тасарруфкунандаи худро мегирад.
20. Ҳикмат дар кӯча нидо мекунад, дар майдонҳо овози худро мебарорад,
21. Дар сари гузарҳо даъват менамояд, дар даҳани дарвозаҳо ва дар шаҳр суханонашро мегӯяд:
22. «Эй соддадилон! То ба кай соддагиро дӯст хоҳед дошт? То ба кай масхарабозон аз масхарабозӣ лаззат хоҳанд бурд? Ва аблаҳон ба дониш адоват хоҳанд дошт?
23. Ба мазаммати ман ручӯъ кунед! Инак, рӯҳи худро ба шумо ифода менамоям, суханонамро ба шумо баён мекунам.
24. Ман даъват намудам, ва шумо эътино накардед, дастамро дароз кардам, ва касе тавачҷӯҳ накард.
25. Чун ҳамаи машваратҳои маро рад кардед, ва мазаммати маро қабул накардед,
26. Ман низ дар вақти мусибати шумо хоҳам хандид, ва ҳангоме ки тарсу бим бар шумо биёяд, истехзо хоҳам кард, –
27. Ҳангоме ки тарсу бим бар шумо мисли тундбод биёяд, ва мусибат шуморо мисли гирдбод фаро гирад, ҳангоме ки андӯҳ ва тангӣ бар шумо биёяд.
28. Он гоҳ маро хоҳанд хонд, ва ман иҷобат нахоҳам кард; аз субҳидам маро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва маро нахоҳанд ёфт.
29. Азбаски онҳо ба дониш адоват доштанд ва худотарсиро интиҳоб накарданд,
30. Машварати маро напазируфтанд, аз ҳамаи мазамматҳои ман нафрат карданд, –
31. Бинобар ин аз меваи рафтори худ хоҳанд хӯрд ва аз дасисаҳои худ сер хоҳанд шуд,
32. Чунки қачравии соддадилон онҳоро хоҳад кушт, ва худписандии аблаҳон онҳоро ба ҳалокат хоҳад расонд.
33. Валекин ҳар кӣ маро бишнавад, дар амният сукунат хоҳад дошт ва аз бими шарорат эмин хоҳад буд».

БОБИ ДУЮМ

Давоми насихат.

1. ЭЙ писарам! Агар гуфтаҳои маро бипазирӣ ва аҳкоми маро дар худ маҳфуз дорӣ,
2. Ба тавре ки гӯши худро ба шунидани ҳикмат роғиб ва дили худро ба хирад моил гардонӣ;
3. Агар донишро даъват намой ва овози худро сӯи хирад баланд кунӣ;
4. Агар онро мисли нуқра орзу кунӣ ва мисли ганҷҳо ҷустуҷӯ намой, –
5. Он гоҳ худотарсиро хоҳӣ фаҳмид ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт,
6. Зеро ки Парвардигор ҳикмат мебахшад: дониш ва хирад аз даҳони Ёст;
7. Барои росткорон зеҳно маҳфуз медорад; барои ростравон сипар аст,
8. То ки роҳҳои адолатро риоя кунанд. Ва Ё тариқи порсоёни Худро ниғаҳбонӣ менамояд.
9. Он гоҳ адолат ва инсоф ва ҳаққонияти ҳар тариқи некро хоҳӣ фаҳмид,
10. Зеро ки ҳикмат дар дили ту дохил хоҳад шуд, ва дониш ба ҷони ту писанд хоҳад омад,
11. Фаросат туро ниғаҳбонӣ хоҳад намуд, хирад туро муҳофизат хоҳад кард,
12. То ки туро аз роҳи бад халос кунанд, аз касе ки қачғуфтор аст,
13. Аз онҳое ки тариқҳои ростро тарк мекунанд, то ки бо роҳҳои торикӣ равона шаванд,
14. Аз онҳое ки аз кирдори бад хурсанд мешаванд, аз рафтори бад ба вачд меоянд,
15. Ки тариқҳои онҳо қачу қилеб аст, ва онҳо дар роҳҳои худ қачравӣ мекунанд.
16. То ки туро аз зани ғайр халос кунанд, аз зани зинокоре ки гуфтори худро нарм мекунад,

17. Ки вай ёри чавонии худро тарк кардааст, ва паймони Худои худро аз хотир баровардааст;
18. Хонаи вай сӯи мамот мебарад, ва роҳҳои вай – сӯи мурдагон;
19. Ҷар кӣ назди вай биёяд, бозгашт нахоҳад кард, ва ба роҳҳои ҳаёт дохил нахоҳад шуд.
20. Беҳтар аст, ки бо роҳи некон равона шавӣ, ва тариқҳои одилонро пайравӣ намоӣ,
21. Зеро ки росткорон сокини замин хоҳанд буд, ва беайбон бар он боқӣ хоҳанд монд,
22. Валекин шарирон аз замин нобуд хоҳанд шуд, ва хоинон аз он решақан хоҳанд гардид.

БОБИ СЕЮМ

Давоми ҳамон насиҳат, Некуӣ ба тарсгорони Худо ва ба хирадмандон.

1. Эӣ писарам! Таълими маро фаромӯш накун, ва бигзор дили ту аҳкоми маро маҳфуз дорад,
2. Зеро ки дарозии айём ва солҳои ҳаёт ва осоиштагириро барои ту афзун хоҳанд кард.
3. Бигзор эҳсон ва ростӣ туро тарк накунанд: онҳоро бар гардани худ бибанд, ва бар лавҳи дили худ бинавис,
4. Ва дар назари Худо ва одамон тавачҷӯҳ ва шиносоии нек пайдо хоҳӣ кард.
5. Бо тамоми дили худ ба Парвардигор таваккал намо, ва ба хиради худ такя накун.
6. Дар ҳамаи тариқҳои худ Ёро дарк намо, ва Ё роҳҳои туро ҳамвор хоҳад кард.
7. Дар назари худат хирадманд набош, аз Парвардигор битарс, ва аз бадӣ дур шав:
8. Ин барои нофи ту офият ва барои устухонҳои ту илик хоҳад шуд.
9. Аз дороии худ ва аз гузини тамоми ҳосилоти худ Парвардигорро ҷалол деҳ,

10. Ва анборҳои ту то ба ҳадди фаровонӣ пур хоҳад шуд, ва чархуштҳои ту аз шираи ангур лабрес хоҳад гардид.
11. Эй писарам! Ҷазои Парвардигорро рад накун, ва аз мазаммати Ё дилгир нашав,
12. Зеро ки Парвардигор ҳар киро дӯст дорад, вайро мазаммат мекунад, ва ба вай, монанди падар ба писараш, таваҷҷӯҳ менамояд.
13. Хушо касе ки ҳикмат пайдо кардааст, ва касе ки ба хирад ноил шудааст!
14. Зеро ки ғоидаи он аз ғоидаи нуқра, ва ҳосили он аз зари холис беҳтар аст.
15. Он аз ҷавоҳир азизтар аст, ва ҳеҷ чизи дилхоҳи ту ба он баробар нест.
16. Дар ямини он дарозии айём аст, ва дар дасти чапи он – сарват ва ҷалол.
17. Роҳҳои он роҳҳои хуш аст, ва ҳамаи тариқҳои он – осоиштағӣ.
18. Барои касоне ки онро нигоҳ медоранд, нахли ҳаёт аст, – ва хушо касе ки онро маҳфуз медорад!
19. Парвардигор заминро бо ҳикмат бунёд кард, осмонро бо хирад барқарор намуд.
20. Бо ҳикмати Ё вартаҳо шикофта шуд, ва абрҳо шабнамро меборонад.
21. Эй писарам! Ин чизҳо аз назарат дур нашавад; зеҳн ва фаросатро нигоҳдорӣ намо, –
22. Ва онҳо барои ҷони ту ҳаёт ва барои гардани ту зевар хоҳанд буд.
23. Он гоҳ дар роҳи худ бо амният қадамгузор хоҳӣ шуд, ва пойи ту нахоҳад лағжид.
24. Вақте ки хоб раӣ, нахоҳӣ тарсид; ва чун хобат барад, хоби ту ширин хоҳад буд.
25. Аз ваҳми ногаҳонӣ нахоҳӣ тарсид, ва аз ситами шарирон, вақте ки падида ояд,
26. Зеро ки Парвардигор умедбахши ту хоҳад буд, ва пойи туро аз дом нигоҳ хоҳад дошт.

27. Аз некӣ кардан ба мӯхтоҷе даст накаш, вақте ки кардани он аз дастат ояд.
28. Ба ёри худ нагуӣ: «Бирав ва бозгард, ва фардо хоҳам дод», вақте ки дар пеши худ дошта бошӣ.
29. Дар ҳаққи ёри худ андешаи бад накун, вақте ки вай пеши ту бо эътимод нишаста бошад.
30. Бо касе бе сабаб муноқиша накун, вақте ки вай ба ту бадӣ накарда бошад.
31. Аз шахси золим ҳасад набар, ва аз роҳҳои вай ҳеҷ якеро интиҳоб накун,
32. Зеро ки қачқор назди Парвардигор зишт аст, аммо бо росткорон Ё маҳрами асрор аст.
33. Лаънати Парвардигор бар хонаи шарир аст, вале маскани одилонро Ё баракат медиҳад.
34. Масхарабозонро Ё албатта тамасхур мекунад, лекин ба фурӯтанон файз мебахшад.
35. Хирадмандон вориси чалол мешаванд, вале аблаҳон ба худ нанг меоваранд.

БОБИ ЧОРУМ

Давоми он. Панди падарона.

1. Эӣ писарон! Насиҳати падарро бишнавед, ва диққат намоед, то ки хирад биомӯзад,
2. Зеро ки ба шумо сабақи некӯ медиҳам; таълими маро тарк накунед.
3. Вақте ки ман дар хонаи падари худ писар будам, ва пеши модари худ азиз ва ягона,
4. Ё маро таълим медод, ва ба ман мегуфт: «Бигзор дили ту суханони маро маҳфуз дорад; Аҳкоми маро нигоҳ дор, ва зиндагӣ бикун.
5. Ҳикмат ба даст овар, хирад ба даст овар; инро фаромӯш накун, ва аз гуфтаҳои даҳони ман сар напеч.
6. Онро тарк накун, ва он туро ҳифз хоҳад кард; онро дӯст дор, ва он туро ниғаҳбонӣ хоҳад намуд.

7. Ибтидои ҳама чиз ҳикмат аст, пас ҳикмат ба даст овар, ва бо тамоми дороии худ хирад ба даст овар.
8. Онро қадрдонӣ намо, ва он туро баланд хоҳад бардошт; агар онро дар оғӯш кашӣ, он туро ҷалол хоҳад дод,
9. Бар сарат тоҷи латофат хоҳад гузошт, ва афсари шавкат ба ту ато хоҳад кард».
10. Эй писарам! Бишнава, ва суханони маро қабул намо,— ва солҳои умри ту афзун хоҳад шуд.
11. Тариқи ҳикматро ба ту меомӯзам, ба роҳҳои ростӣ туро ҳидоят менамоям.
12. Ҳангоме ки роҳ рави, қадамҳоят танг нахоҳад шуд, ва ҳангоме ки бидавӣ, пешпо нахоҳӣ хӯрд.
13. Насиҳатро нигоҳ дор, тарк накун; онро маҳфуз дор, зеро ки он ҳаёти туст.
14. Ба роҳи шарирон дохил нашав, ва дар тариқи бадкешон қадам нагузор.
15. Онро рад намо, дар он қадамгузор нашав; аз он канорагирӣ намуда, гузашта рав,
16. Чунки, агар бадӣ накунанд, хобашон намебарад, ва агар касеро пешпо надиханд, хобашон мегурезад,
17. Зеро ки нони шароратро мехӯранд ва шароби зулмро менӯшанд.
18. Вале тариқи одилон мисли нури саҳар аст, ки то нимирузӣ торафт бештар медурахшад.
19. Роҳи шарирон мисли зулмот аст: намедонанд, ки ба чӣ пешпо мехӯранд.
20. Эй писарам! Ба суханони ман диққат намо, ба гуфтаҳои ман гӯши худро бикшо.
21. Онҳо аз назарат дур нашавад; онҳоро андаруни дили худ маҳфуз дор,
22. Зеро, ҳар кӣ онҳоро биёбад, барои вай онҳо ҳаёт аст, ва барои тамоми ҷисми вай офият аст.
23. Бештар аз ҳар чизи ҳифзталаб дили худро маҳфуз дор, зеро ки зухуроти ҳаёт аз он аст.

24. Кизбро аз даҳони худ рад намо, ва маломатро аз лабҳои худ дур соз.
25. Бигзор чашмони ту рост бингарад, ва миҷғони ту ба самти рӯ ба рӯ равона бошад.
26. Барои пойҳои худ роҳро ҳамвор намо, то ки ҳамаи тариқҳои ту рост бошад.
27. Ба тарафи рост ва чап моил нашав; пой худро аз бадӣ дур соз.

БОБИ ПАНЧУМ

Давоми он. Огоҳӣ аз фисқу фучур.

1. Эй писарам! Ба ҳикмати ман диққат намо, ба хиради ман гӯши худро бикшо,
2. То ки фаросатро маҳфуз дорӣ, ва лабҳои ту донишро риоя намояд,
3. Зеро ки лабҳои зани зинокор асал мерезад, ва гуфтори вай аз равған нармтар аст,
4. Вале оқибати он мисли явшон талх аст, мисли шамшери дудама тез аст;
5. Пойҳои вай сӯи мамот равон аст; қадамҳои вай ба дӯзах мебарад,
6. Бе он ки тариқи ҳаёт барояш ҳамвор шавад; роҳҳои вай вайрона аст, ба тавре ки худаш намедонад.
7. Ва акнун, эй писарон, маро бишнавед, ва аз гуфтаҳои даҳони ман дур нашавед.
8. Роҳи худро аз вай дур соз, ва ба дари хонаи вай наздик нашав:
9. Мабодо таровати худро ба дигарон бидиҳӣ, ва солҳои худро ба ситамгар;
10. Мабодо бегонагон аз қуввати ту сер шаванд, ва маҳсули ранчи ту дар хонаи ғайр бимонад.
11. Ва дар охири умри худ фиғон хоҳӣ бардошт, вақте ки ҷисму андомат барбод равад, —

12. Ва хоҳӣ гуфт: «Чаро аз насихат нафрат кардам, ва дилам ба мазаммат безътиной намуд,
13. Ва овози устодони худро нашунидам, ва ба муаллимони худ гӯш надодам?
14. Кам монда буд, ки дар миёни мардум ва ҷамоат ба ҳар бало гирифтаор шавам!»
15. Обро аз чуқурии худ бинӯш, обуро, ки аз чоҳи худат ҷорист.
16. Чашмаҳоят фаро рехта, берун хоҳанд рафт, ба сони ҷӯйҳои об дар кӯчаҳо;
17. Онҳо танҳо ба ту тааллуқ хоҳанд дошт, ва на ба бегонагон бо ту.
18. Чашмаи ту муборак хоҳад буд; ва аз зани ҷавонии худ шод бош,
19. Ки мисли ғизоли шаҳватангез ва оҳуи меҳрафрӯз аст; пистонҳои вай ҳамеша ба ту лаззат хоҳад бахшид; доимо саргарми муҳаббати вай хоҳӣ буд.
20. Пас чаро, эй писарам, сармасти зани ғайр гардӣ? Ва синаи зани зинокорро дар оғӯш гирӣ?
21. Зеро ки роҳҳои одамизод дар пеши назари Парвардигор аст, ва Ё ҳамаи тариқҳои вайро месанҷад.
22. Шарирро гуноҳҳои худаш ба дом меоварад, ва бо камандҳои хатои худаш вай баста мешавад.
23. Вай аз боиси беадабӣ мемирад, ва аз бисёрии аблаҳии худ нобуд мешавад.

БОБИ ШАШУМ

Давоми он. Огоҳи аз коҳилӣ, бадӣ, зинокорӣ.

1. Эӣ писарам! Агар ба ёри худ зомин шуда, барои одами бегона дасти паймон дода бошӣ,
2. Ва бо гуфтаҳои даҳони худ ба дом афтода, ба бало монда бошӣ,

3. Пас, эй писарам, чунин бикун ва худро халосӣ деҳ, зеро ки ба дасти ёри худ афтодаӣ: рафта, гардан фурур ва аз ёри худ зорию илтиҷо намо;
4. Хобро ба чашмони худ роҳ надех, ва ғанабро ба миҷғони худ;
5. Худро мисли гавазие аз дасти сайёд ва мисли мурғе аз дасти домгузор халосӣ деҳ.
6. Эй қоҳил! Назди мӯрча бирав, рафтори онро бингар ва ҳикмат биомӯз,
7. Ки вай қоҳӣ, мулозим ва ҳоқим надорад,
8. Лекин хӯроки худро тобистон тайёр мекунад, ғизои худро дар мавсими дарав захира менамояд.
9. То ба кай, эй қоҳил, хоб меравӣ? Аз хоби худ кай меҳезӣ?
10. «Андак хоб, андак ғанаб, андак даст дар бағал хобидан».
11. Вале бенавоии ту мисли роҳзан хоҳад омад, ва мӯҳтоҷии ту – монанди шахси яроқнок.
12. Одами сафил, шахси талбискор бо қачии даҳон рафтор мекунад,
13. Чашмакӣ мезанад, бо пойҳои худ сухан меронад, бо ангуштҳои худ имо мекунад;
14. Дасисаҳо дар дили ӯст; ҳамеша андешаи бад мекунад, ситезаҳо меангезад;
15. Бинобар ин ногаҳон ҳалокати ӯ хоҳад омад, ноҳост ӯ ба шикаст дучор хоҳад шуд, ва муолиҷае нахоҳад буд.
16. Инак шаш чиз, ки Парвардигор аз онҳо нафрат дорад, ва чизи ҳафтум, ки асли моҳияти он назди ӯ зишт аст:
17. Чашмони ҳавобаландона, забони дурӯғгӯӣ ва дастҳое ки хуни бегуноҳро мерезад,
18. Диле ки қасдҳои бадро мепарварад, пойҳое ки сӯи бадӣ мешитобад,
19. Шоҳиди қозибеге ки суханони дурӯғ мебофад ва шахсе ки дар миёни бародарон ситезаҳо меангезад.
20. Эй писарам! Ҳукми падаратро риоя намо, ва таълими модаратро рад накун;

21. Онҳоро бар дили худ ба таври доимӣ бибанд, бар гардани худ онҳоро овезон бикун.
22. Вақте ки роҳ раӣ, ба ту роҳнамоӣ хоҳад кард; вақте ки хоб раӣ, туро ниғаҳбонӣ хоҳад кард; вақте ки бедор шавӣ, бо ту мусоҳиба хоҳад кард,
23. Зеро ки ҳукм чароғ аст, ва таълим нур аст, ва насоеҳи адабомӯз роҳи ҳаёт аст,
24. То ки туро аз зани бадрафтор, аз нармзабонии зани зинокор нигоҳ дорад.
25. Зебоии вайро дар дили худ тамаъ накун, ва туро вай бо пилқҳои худ ҷалб накунад,
26. Чунки аз дасти зани зинокор кас мӯҳтоҷи як лаб нон мешавад, ва зани шавҳардор ҷони азизеро ба дом меоварад.
27. Оё мумкин аст, ки касе оташро дар бағали худ бигирад, ва либосҳояш насӯзад?
28. Ё ки касе бар оташпораҳо роҳ равад, ва пойҳояш насӯзад?
29. Чунин аст ҳоли касе ки назди зани ёри худ биёяд: ҳар кӣ ба вай даст расонад, пок нахоҳад монд.
30. Дуздурро афв мекунад, агар ӯ дуздӣ кунад, то ки ҷони худро сер кунад, вақте ки гурусна монда бошад;
31. Вале ҳангоме ки вай дастгир мешавад, ҳафт чандон адо хоҳад кард: оре, тамоми бисоти хонаи худро хоҳад дод.
32. Касе ки бо зане зино кунад, беақл аст: нобудкунандаи ҷони худ чунин амал мекунад.
33. Ӯ зарбу лат ва шармандагӣ хоҳад ёфт, ва расвоии ӯ аз миён нахоҳад рафт,
34. Чунки рашк ғзаби шавҳарро меафрӯзад, ва дар рӯзи ниқор ӯ раҳм нахоҳад кард:
35. Ба бадали ҳеҷ фидия ба ту рӯйбинӣ нахоҳад кард, ва ришваро ҳар чанд бисёр диҳӣ, розӣ нахоҳад шуд.

БОБИ ҲАФТУМ

Давоми он. Оқибати гамангези ҳаёти фосиқона.

1. ЭЙ писарам! Суханони маро риоя намо, ва аҳкоми маро назди худ ниҳон дор.
2. Аҳкоми маро ҳифз намо ва зиндагӣ бикун, ва таълими маро – хамчун гавҳараки чашмони худ;
3. Онҳоро бар ангуштҳои худ бибанд, онҳоро бар лавҳи дили худ бинавис.
4. Ба ҳикмат бигӯй: «Ту хоҳари ман ҳастӣ!», ва хирадро хешованди худ бихон,
5. То ки туро аз зани ғайр ниғаҳбонӣ намояд, аз зани зиннокоре ки гуфтори худро нарм мекунад.
6. Зеро ки аз тирезаи хонаи худ, аз равзани худ назар андохтам,
7. Ва дар байни соддадилон дидам, ҷавони беақлро мушоҳида намудам,
8. Ки дар бозор назди гӯшаи вай мегузашт ва ба роҳи хонаи вай қадам мезад,
9. Дар вақти салқинии бегоҳии рӯз, дар торикии шаб ва дар зулмот.
10. Ва инак, зане аз пеши ӯ баромад, бо либоси фоҳиша ва бо дили пурфиреб,
11. Зани пуршӯр ва беҳаё, ки пойҳои вай дар хонаи вай сокин нест:
12. Гоҳ дар берун аст, гоҳ дар кӯчаҳо, ва назди ҳар гӯшаи вай камин мекунад.
13. Ва ӯро дошту бӯса кард, ва бо чеҳраи бешарм ба ӯ гуфт:
14. «Қурбониҳои саломатӣ бар зиммаи ман буд: имрӯз назрҳои худро адо кардам.
15. Бинобар ин ба пешвози ту баромадам, то ки рӯи туро пазирай намоям, ва туро ёфтам.
16. Ҷоғаҳи худро бо қолинҳо орастаам, бо сӯзаниҳои пурнақши мисрӣ.
17. Ҷойҳои худро бо мур, уд ва дорчин муаттар кардаам.
18. Биё, ки мо то дами субҳ аз ишқбозӣ сер шавем, сармасти муҳаббат гардем,
19. Чунки шавҳар дар хона нест: ба сафари дур рафтааст;

20. Ҳамёни нукра ба дасти худ гирифтааст; дар рӯзи моҳи пурра ба хонаи худ хоҳад баргашт».
21. Бо чарбгӯии зиёд дили ӯро рабуд, бо чоплусии лабҳои худ ӯро фирефта кард.
22. Дарҳол ӯ аз пайи вай равона шуд, мисли барзагове ки сӯи кушишхона меравад, ва мисли аблаҳе – сӯи занчири ҷазо,
23. То даме ки тир чигари ӯро реш кунад; мисли мурғаке ки сӯи дом мешитобад, ва намедонад, ки он барои ҳалокати ҷони ӯст.
24. Пас, эй писарон, маро бишнавед, ва ба гуфтори даҳони ман диққат намоед.
25. Дили худро ба роҳҳои вай моил накун, ба тариқҳои вай гумроҳ нашав,
26. Зеро ки вай касони зиёдро ғалтонида маҷрӯҳ кардааст, ва мақтулони вай аз ҳад афзунанд:
27. Хонаи вай роҳҳои дӯзах аст, ки ба таҳхонаҳои мамот фурӯд меоянд.

БОБИ ҲАШТУМ

Ситоиши ҳикмат.

1. Оё ҳикмат даъват наменамояд? Оё хирад овози худро намебарорад?
2. Дар ҷойҳои баланди сари роҳ, дар миёни чорроҳа меистад;
3. Дар паҳлуи дарвозаҳо, назди даромадгоҳи шахр, дар остонаи дарҳо нидо мекунад:
4. «Шуморо, эй шахсон, даъват менамоям, ва овози ман барои банӣ одам аст.
5. Эй соддадилон! Фаросат биомӯзед, ва эй аблаҳон, дониш биомӯзед.
6. Бишнавед, чунки суханони муҳим мегӯям, ва он чи аз лабҳои ман мебарояд, рост аст,
7. Зеро ки забони ман сухани ростро баён мекунад, ва шарорат барои лабҳои ман зишт аст;

8. Ҳамаи суханони даҳони ман ҳаққонист; дар онҳо қачравӣ ва талбис нест;
9. Ҳамааш барои хирадманд равшан аст, ва барои ёбандагони дониш рост аст.
10. Насихати маро бештар аз нуқра қабул кунед, ва донишро беҳтар аз зари холис бидонед;
11. Зеро ки ҳикмат беҳ аз ҷавоҳир аст, ва ҳеч чизи дилхоҳ ба он баробар нест.
12. Ман, ҳикмат, дар фаросат сокин ҳастам, ва дониши тадбирсозро пайдо мекунам.
13. Худотарсӣ – аз бадӣ нафрат доштан аст: аз ғурур, ва ҳавобаландӣ, ва роҳи бад, ва даҳони қачғуфтор нафрат дорам.
14. Машварат ва зиракӣ дар ман аст; ман хирад ҳастам; қувват дар ман аст.
15. Бо ман подшоҳон салтанат меронанд, ва мирон аддро ба сурати қонун меदारоваранд.
16. Бо ман сарварон, ва акобир, ва ҳамаи доварони замин сардорӣ мекунанд.
17. Дӯстдорони худро дӯст медорам, ва толибони ман маро хоҳанд ёфт.
18. Сарват ва ҷалол, ганҷи бақодор ва хайр бо ман аст.
19. Самари ман беҳ аз тилло ва зари холис аст, ва ҳосили ман беҳ аз нуқраи хушбӯӣ аст.
20. Бо роҳи адолат, андаруни тариқҳои инсоф меравам,
21. То ки дӯстдорони худро соҳиби сарват гардонам ва ганҷинаҳошонро пур кунам.
22. Парвардигор маро ибтидои роҳи Худ сохтааст, – пеш аз амалиёти Худ, аз қадимулайём:
23. Аз азал тарҳ ёфтаам, – аз ибтидо, пеш аз хилқати замин.
24. Вақте ки вартаҳо набуд, ба вучуд омадам, – вақте ки чашмаҳои пур аз об набуд.
25. Пеш аз барпо шудани кӯҳҳо, пеш аз талҳо ба вучуд омадам,
26. Вақте ки замин ва сахроҳо ва аввали ғубори дунёро Ў ханӯз наофарида буд.

27. Вақте ки ӯ афлокро мухайё мекард, он чо будам. Вақте ки ӯ хати уфукро бар рӯи варта мекашид,
28. Вақте ки абрҳоро дар боло барқарор менамуд, вақте ки чашмаҳои вартаро мустаҳкам мекард,
29. Вақте ки низоми баҳрро амр мефармуд, то ки обҳо аз худуди он нагузаранд, вақте ки асосҳои заминро мегузошт, –
30. Он вақт назди ӯ дастпарвард будам, ва ҳар рӯз ҳаловат мебурдам, ва ба ҳузури ӯ ҳамеша хушҳолӣ менамудам, –
31. Дар замини офаридаи ӯ хушҳолӣ менамудам, ва ба туфайли бани одам ҳаловат мебурдам.
32. Ва акнун, эй писарон, маро бишнавед; хушо касоне ки роҳҳои маро риоят мекунанд!
33. Насихатро бишнавед, ва ҳикматпеша бошед, ва онро рад накунед.
34. Хушо касе ки маро мешунавад, ҳар рӯз назди дарвозаи ман бедор меистад ва паҳлударихои маро ниғаҳбонӣ мекунад!
35. Зеро касе ки маро ёфта бошад, ҳаётро ёфтааст, ва аз чониби Парвардигор ҳусни тавачҷӯҳ хоҳад ёфт.
36. Валекин касе ки аз ман дур шавад, ба чони худ чафо мекунад; ҳамаи онҳое ки аз ман нафрат доранд, мамотро дӯст медоранд».

БОБИ НҶҶУМ

Давоми он.

1. ҲИКМАТ хонаи худро бино кард, ҳафт рукни онро тарошид,
2. Парвории худро забҳ намуд, шароби худро омехта кард, ва суфраи худро ороист;
3. Канизони худро фиристод, то ки аз болои баландиҳои шаҳр даъват намоянд:
4. «Касе ки соддадил аст, ин чо биёяд!» Ба ҳар каси беақл гуфт:
5. «Биёед, аз нони ман бихӯред, ва аз шаробе ки омехта кардаам, бинӯшед;

6. Соддадилро тарк намоед ва зиндагӣ кунед, ва бо роҳи хирад қадамгузор шавед».
7. Ҳар кӣ масхарабозро насихат диҳад, ба худаш нанг меоварад,
ва ҳар кӣ шарирро мазаммат кунад, худро доғдор месозад.
8. Масхарабозро мазаммат накун: мабодо аз ту нафрат кунад; хирадмандро мазаммат намо, ва ӯ туро дӯст хоҳад дошт.
9. Хирадмандро сабақ омӯз, ва ӯ боз ҳам хирадмандтар хоҳад шуд; одилро таълим дех, ва дониши ӯ хоҳад афзуд.
10. Ибтидои ҳикмат тарси Парвардигор аст, ва шинохтани Пок хирад аст,
11. Чунки ба воситаи ман айёми ту зиёд хоҳад шуд, ва солҳои умри ту хоҳад афзуд.
12. Агар хирадманд бошӣ, ба нафъи худат хирадманд ҳастӣ; ва агар масхарабоз бошӣ, бори онро танҳо худат хоҳӣ бардошт.
13. Зани аблаҳ пуршӯр ва сабукмағз аст, ва чизе намедонад,
14. Ва назди дари хонаи худ, бар курсӣ, дар ҷойҳои баланди шаҳр менишинад,
15. То ки роҳгузаронро даъват намояд, – онҳоеро, ки бо роҳҳои рости худ равонанд:
16. «Касе ки соддадил аст, ин ҷо биёяд!» Ва ба ҳар каси беақл гуфт:
17. «Оби дудӣ ширин аст, ва нони рустӣ лазиз аст».
18. Ва ӯ намедонад, ки он ҷо мурдагон ҳастанд: онҳое ки вай даъват намудааст, дар қабри дӯзах мебошанд.

БОБИ ДАҲУМ

Шарорат беандешагист. Адолат ҳикмат аст.

1. МАСАЛҲОИ Сулаймон.
Писари бохирад падарро шод мекунад, вале писари аблаҳ сабаби андӯҳи модари худ мешавад.
2. Ганҷҳои шарорат фоида намебахшад, вале адолат аз мамот халосӣ медиҳад.

3. Парвардигор чони одилро гирифтори гуруснагӣ намекунад, вале ҳирси шариронро рад мекунад.
4. Дасти танбал касро бенаво мегардонад, вале дасти ғайратмандон онҳоро сарватманд мекунад.
5. Касе ки тобистон ғунучин кунад, писари бофаҳм аст, вале касе ки дар мавсими дарав хоб равад, писари нанговар аст.
6. Баракатҳо бар сари одил аст, вале даҳони шариронро зулм мепӯшонад.
7. Зикри одил муборак аст, вале номи шарирон зуд аз байн меравад.
8. Донодил аҳкомро қабул мекунад, вале аблаҳи даҳаняла пешпо мехӯрад.
9. Касе ки бо тариқи рост равон аст, дар амният равон аст, вале касе ки роҳҳои худро қач кунад, сазои худро меёбад.
10. Касе ки чашмакӣ занад, сабаби дарду алам мешавад, вале аблаҳи даҳаняла пешпо мехӯрад.
11. Даҳони одил чашмаи ҳаёт аст, вале даҳони шариронро зулм мепӯшонад.
12. Адоват нифоқҳо меандозад, вале муҳаббат ҳамаи гуноҳоро рӯпӯш мекунад.
13. Дар лабҳои оқил ҳикмат мавҷуд аст, вале чӯб барои тахтапушти беақл аст.
14. Хирадмандон донишро саришта мекунанд, вале даҳони аблаҳ таҳлукаи наздик аст.
15. Дороии сарватдор қалъаи мустаҳкамаи ӯст; бенавоии камбағалон таҳлукаи онҳост.
16. Мукофоти амали одил барои ҳаёт аст; фоидаи шарир барои гуноҳ аст.
17. Касе ки насихатро риоя кунад, бо роҳи ҳаёт равон аст; вале касе ки мазамматро рад кунад, гумроҳ мешавад.
18. Касе ки адоватро рӯпӯш намояд, дурӯғгӯӣ аст, ва касе ки бӯхтон занад, аблаҳ аст.
19. Сухани бисёр аз гуноҳ ғориғ нест, ва касе ки лабҳои худро боздорад, оқил аст.
20. Забони одил нуқраи холис аст, вале дили шарир ночиз аст.

21. Лабҳои одил касони бисёрро ҳидоят мекунад, вале аблаҳон аз беақлӣ мемиранд.
22. Баракати Парвардигор сарватманд мекунад, ва ғаму ғуссае бо худ намеоварад.
23. Бадкирдорӣ барои аблаҳ мисли дилхушист, вале ҳикмат ба шахси хирадманд хос аст.
24. Биме ки шарир дорад, ба сари вай меояд, вале муроди одилон ҳосил мешавад.
25. Вақте ки гирдбод вазида гузарад, шарир нест мешавад, вале одил бунёди ҷовидонӣ дорад.
26. Чунон ки сирко барои дандонҳост ва дуд барои чашмҳо, ончунон коҳил барои фиристандагони худ мебошад.
27. Худотарсӣ айёмро меафзояд, вале солҳои шарирон кӯтоҳ мешавад.
28. Интизории одилон шодмонист, вале умедвории шарирон нест мешавад.
29. Роҳи Парвардигор барои шахси беайб истехком аст, вале барои бадкирдорон таҳлука аст.
30. Одил ҳаргиз фурӯ намеғалтад, вале шарирон сокини замин намешаванд.
31. Даҳони одил ҳикматро ифода менамояд, вале забони қачғуфтор бурида мешавад.
32. Лабҳои одил суханони дилхоҳро медонад, вале даҳони шарирон – қачғуфториро.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Муқоиса кардани адолат ва шарорат.

1. ТАРОЗУИ нодуруст назди Парвардигор зишт аст, вале санги дақиқ ба Ё мақбул аст.
2. Ғурур биёяд, нанг ҳам меояд, вале ҳикмат бо фурӯтанон аст.
3. Беайбии ростдилон онҳоро роҳнамоӣ мекунад, вале қачравии хоинон онҳоро ба ҳалокат мерасонад.
4. Сарват дар рӯзи ғазаб мадад намекунад, вале адолат аз мамот ҳалосӣ медиҳад.

5. Адолати шахси беайб роҳи ӯро ҳамвор мекунад, вале шарир дар шарорати худ фурӯ меғалтад.
6. Адолати ростдилон онҳоро наҷот медиҳад, вале хоинон дар хирси худ гирифтори бало мешаванд.
7. Бо мурдани шахси шарир умеди вай барбод меравад, ва интизории ҷафокорон нест мешавад.
8. Одил аз мусибат халосӣ меёбад, ва шарир ба ҷои ӯ ба дом меояд.
9. Тамаллуқкор бо даҳонаш ёри худро фосид мекунад, вале одилон ба воситаи дониш раҳо мешаванд.
10. Ба некӯзии одилон шахр шодӣ мекунад, ва ба ҳалокати шарирон – таронасароӣ.
11. Аз баракати росткорон шахр сарбаланд мегардад, вале аз даҳони шарирон хароб мешавад.
12. Касе ки аз ёри худ нафрат кунад, беақл аст, вале шахси хирадманд хомӯш мемонад.
13. Хабаркаш сирро ошкор мекунад, вале шахсе ки рӯҳан вафодор аст, ҳар чизро ниҳон медорад.
14. Тадбирсозӣ набошад, қавм фурӯ меғалтанд, вале наҷот аз машварати бисёр аст.
15. Касе ки ба одами бегона зомин шавад, ҳудаш зарар мебинад, вале касе ки аз замонат нафрат кунад, аз зарар эмин аст.
16. Зани нексиришт ҷалол меёбад, вале касони зӯрманд сарват меёбанд.
17. Шахси эҳсонкор ба ҷони ҳудаш некӣ мекунад, вале каси дилсаҳт ҷисми ҳудашро хароб мекунад.
18. Шарир музди ноҳақ пайдо мекунад, вале корандаи адолат – подоши ҳақиқӣ.
19. Адолатпарварӣ боиси ҳаёт мешавад, вале шароратпеша сӯи мамоти худ меравад.
20. Качдилон назди Парвардигор зиштанд, вале касоне ки роҳашон рост аст, ба ӯ мақбуланд.
21. Яқин аст, ки бадкеш бечазо наемонад, вале насли одилон раҳо мешавад.

22. Чӣ гунае ки ҳалқаи тилло дар бинии хук бошад, зани хушрӯй ва беақл он гуна аст.
23. Муроди одилон фақат некӯист; умедвориҳои шарирон ғзаб аст.
24. Яке тақсим карда медиҳад, ва сарвати ӯ боз ҳам зиёд мешавад; вале дигаре аз ҳад зиёд сарфакор аст, ва сарвати ӯ торафт кам мешавад.
25. Ҷони сахӣ пурфайз мешавад, ва касе ки сероб кунад, худаш низ сероб мегардад.
26. Касе ки ғалларо аз фурӯш нигоҳ дорад, ӯро халқ лаънат мекунад; вале бар сари ғаллафурӯш баракат меояд.
27. Касе ки шавқманди некӯист, ҳусни тавачҷӯхро мечӯяд; вале касе ки толиби бадист, он бар сари худаш меояд.
28. Касе ки ба сарвати худ умед бандад, фурӯ меғалтад; вале одилон мисли барг месабзанд.
29. Касе ки рӯзгори хонаи худро хароб кунад, бод насибаш мешавад, ва аблаҳ бандаи шахси донодил мегардад.
30. Меваи одил дарахти ҳаёт аст, ва он ки ҷонҳоро ҷалб менамояд, хирадманд аст.
31. Модоме ки одил бар замин сазо меёбад, чӣ қадар бештар шарир ва гуноҳкор.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Давоми он. Фарқи байни одил ва шарир.

1. КАСЕ ки насихатро дӯст дорад, донишро дӯст медорад, вале касе ки аз мазаммат нафрат кунад, монанди ҳайвон аст.
2. Каси нек аз ҷониби Парвардигор ҳусни тавачҷӯх меёбад; вале шахси дасисакорро ӯ маҳкум мекунад.
3. Одамизод бо шарорат устувор намешавад, вале решаи одилон ноҷунбон аст.
4. Зани солеҳа тоҷи шавҳари худ мебошад, вале зани нанговар мисли фасоде дар устухонҳои ӯст.
5. Фикру хаёли одилон инсоф аст; вале тадбирсозиҳои шарирон макр аст.

6. Суханони шарирон камин аст барои хунрезӣ, вале даҳони росткорон онҳоро халосӣ медиҳад.
7. Ҳамин ки шарирон фурӯ ғалтанд, нест мешаванд, вале хонаи одилон қоим меистад.
8. Одамро аз рӯи ақлаш ситоиш мекунанд, вале қачдил ба нафрат дучор мешавад.
9. Каси оддие ки ғулуме дорад, беҳ аз касе ки худро болонишин нишон медиҳад, вале мӯҳтоҷи нон аст.
10. Одил ба чони чорвои худ раҳм мекунад, вале марҳаматҳои шарирон бераҳмона аст.
11. Касе ки замини худро қор кунад, аз нон сер мешавад, вале касе ки аз пайи қорҳои ҳечу пуч шавад, беақл аст.
12. Шарир ҳавас дорад ба доми бадкешон дароварад, вале решаи одилон самар меоварад.
13. Гуноҳи лабҳо барои бадкеш дом аст, вале одил аз тангӣ берун меояд.
14. Аз самари даҳони худ кас аз некӯӣ сер мешавад, ва подоши аъмоли дастҳои одам ба ӯ бармегардад.
15. Роҳи аблаҳ дар назари ҳудаш рост аст, вале касе ки машваратро шунавад, хирадманд аст.
16. Ҳашми аблаҳ дарҳол маълум мешавад, вале шахси бофаросат дашномро шунида, худдорӣ мекунад.
17. Каси ростгӯӣ адолатро баён мекунад, вале шоҳиди қозиб – фиребро.
18. Баъзеҳо неши забон мезананд, ки мисли зарби шамшер аст, вале забони хирадмандон офият мебахшад.
19. Даҳони ростгӯӣ то абад қоим аст, вале забони дуруғгӯӣ – то як чашм задан.
20. Дар дили бадандешон мақр аст, вале дар дили оштидиҳандагон – шодӣ.
21. Ба одил ҳеч осеб намерасад, вале шарирон пур аз бадбахтӣ ҳастанд.
22. Даҳони дуруғгӯӣ назди Парвардигор зишт аст, вале росткорон ба ӯ мақбуланд.

23. Шахси бофаросат донишро пӯшида медорад, вале дили аблаҳон беақлиро зоҳир месозад.
24. Дасти ғайратмандон ҳукмфармо мешавад, вале танбал гирифтори хирочи бандагӣ мегардад.
25. Ғуссаи дили одам ӯро фишор медиҳад, вале сухани меҳрубона ӯро хурсанд мекунад.
26. Одил ба ёри худ роҳ нишон медиҳад, вале роҳи шарирон онҳоро дар иштибоҳ меандозад.
27. Танбал сайдашро бирён намекунад, вале молу мулки одами ғайратманд гаронбахост.
28. Дар тариқи адолат ҳаёт аст, ва хати роҳи он лоямут аст.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Давоми он.

1. ПИСАРИ бохирад насихати падарро қабул мекунад, вале масхарабоз итобро намешунавад.
2. Аз самари даҳони худ кас некӯиро мечашад, вале ҷони хоинон – зулму.
3. Касе ки даҳони худро нигоҳ дорад, ҷонашро муҳофизат мекунад, вале касе ки даҳони худро калон кушояд, ба вай осеб мерасад.
4. Ҷони коҳил ҳавас мекунад, ва натиҷае нест; вале ҷони ғайратмандон сер мешавад.
5. Одил аз гапи дурӯғ кароҳат дорад, вале шарир бадном ва расво мешавад.
6. Адолат ростравро ниғаҳбонӣ мекунад, вале шарорат хатокорро ба ҳалокат мерасонад.
7. Яке худро сарватманд нишон медиҳад, ва чизе надорад; вале дигаре худро бенаво нишон медиҳад, ва сарвати зиёде дорад.
8. Сарвати одам фидияи ҷони ӯст; вале бенаво таҳдидро намешунавад.
9. Нури одилон шодиёна медурахшад, вале чароғи шарирон хомӯш мешавад,

10. Аз ғурур фақат низоъ ба миён меояд, вале ҳикмат бо хоксорони машваратшунав аст.
11. Сарвате ки аз ҳечу пуч пайдо шуда бошад, торафт кам мешавад, вале касе ки бо амали дасташ ғун карда бошад, онро афзун менамояд.
12. Умедвории дуру дароз дилро бемор мекунад, вале муроде ки ҳосил шуда бошад, дарахти ҳаёт аст.
13. Касе ки ба калом безътиной кунад, ба худаш осеб мерасонад; вале касе ки аз аҳком тарсон бошад, мукофот меёбад.
14. Таълими хирадманд чашмаи ҳаёт аст, ки аз домҳои мамот дур мекунад.
15. Ақли расо қозиб мебахшад, вале роҳи хоинон саҳт аст.
16. Ҳар шахси бофаросат бо дониш амал мекунад, вале аблаҳ беақлиро нишон медиҳад.
17. Элчии шарир ба бало мемонад, вале қосиди амин тасалли мебахшад.
18. Бенавоӣ ва нанг насиби касест, ки насихатро рад кунад; вале касе ки мазамматро қабул кунад, мӯхтарам мешавад.
19. Муроде ки ҳосил шуда бошад, барои ҷон хуш аст, ва дур шудан аз бадӣ барон аблаҳон зишт аст.
20. Касе ки бо хирадмандон гардад, хирадманд мешавад; вале касе ки бо аблаҳон ҷӯра шавад, шикаст меҳӯрад.
21. Хатокоронро бадӣ таъқиб мекунад, вале одилон мукофоти нек меёбанд.
22. Некӯкор ба писарони писаронаш мерос боқӣ мегузорад, вале сарвати хатокор барои одил саришта карда мешавад.
23. Дар киштзори бенавоён озуқа бисёр аст, вале аз боиси бесомонӣ нобуд мешаванд.
24. Касе ки ҷӯбро дарег дорад, писари худро дӯст намедорад; вале касе ки ўро дӯст дорад, аз бачагиаш ҷазо медиҳад.
25. Одил барои серии ҷонаш меҳӯрад, вале шиками шарирон мӯхтоҷӣ мекашад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Давоми он. Ҳамд дар шаъни ҳикмате ки дар ҳаёти ҳаррӯза зоҳир мешавад.

1. ҲИКМАТИ зан хонаи вайро бино мекунад, вале зани аблаҳ бо дасти худ онро вайрон мекунад.
2. Касе ки бо роҳи рост равад, тарсгори Парвардигор аст, вале касе ки роҳхояш қач аст, Ҷуро хор медорад.
3. Дар даҳони аблаҳ навдаи ғурур аст, вале лабҳои хирадмандон онҳоро ниғаҳбонӣ мекунад.
4. Агар барзаговҳо набошад, охур холист, вале аз қуввати барзагов маҳсулот бисёр аст.
5. Шоҳиди амин дурӯғ намеғӯяд, вале шоҳиди козиб суханони дурӯғ мебофад.
6. Масхарабоз ҳикмат меҷӯяд, ва намеёбад; вале барои оқил дониш осон аст.
7. Аз ҳузури шахси аблаҳ дур шав, вагар на лабҳои оқилонро нахоҳӣ донист.
8. Ҳикмати шахси бофаросат – дар фаҳмидани роҳи ӯст; вале беақлии аблаҳон макр аст.
9. Беақлонро гуноҳ миёнарав аст, вале дар миёни росткорон – хусни тавачҷӯҳ.
10. Дил талхии ҳиссиёти худро медонад, ва дар шодии вай бегонае иштирок надорад.
11. Хонаи шарирон вайрон мешавад, вале хаймаи росткорон нашъунамо меёбад.
12. Роҳе ҳаст, ки ба назари кас рост менамояд, вале оқибаташ роҳҳои мамот аст.
13. Дар вақти ханда ҳам баъзан дили кас дард мекунад, ва шодие ҳаст, ки оқибаташ андӯҳ аст.
14. Қачдил аз роҳҳои худ сер мешавад, ва шахси нек – аз амалиёти худ,
15. Соддадил ба ҳар сухан имон меоварад, вале бофаросат ба ҳар қадами худ диққат медиҳад.
16. Хирадманд метарсад ва аз бадӣ дур мешавад, вале аблаҳ пурғурур ва худписанд аст.

17. Тундмизоч беақлӣ мекунад, ва шахси дасисакор нафратангез аст.
18. Насиби соддадилон беақлист, вале дониш тоҷи бофаросатон аст.
19. Бадон назди некон сархам меистанд, ва шарирон – пеши дарвозаҳои одилон.
20. Бенаво барои ёри худ низ нафратангез аст, вале сарватдор дӯстони бисёре дорад.
21. Касе ки аз ёри худ нафрат дорад, гуноҳ мекунад, вале хушо касе ки хайрхоҳи мискинон аст!
22. Оё бадандешон гумроҳ намешаванд? Вале эҳсон ва ростӣ бо некандешон аст.
23. Дар ҳар кори саҳт нафъе ҳаст, вале пургӯй фақат сӯи бенавой мебарад.
24. Тоҷи хирадмандон сарвати онҳост; вале тавонгарию аблаҳон беақлист.
25. Шоҳиди ростгӯй чонҳоро халос мекунад, вале шоҳиди маккор суханони дурӯғ мебофад.
26. Дар худотарсӣ қалъаи мустаҳкаме ҳаст, ва вай барои фарзандонаш паноҳгоҳ мешавад.
27. Худотарсӣ чашмаи ҳаёт аст, ва аз домҳои мамот дур мекунад.
28. Шавкати подшоҳ дар бисёрии қавм аст, ва шикасти амир дар камии қабила аст.
29. Собир пурхирад аст, вале зудранҷ беақлиро зоҳир месозад.
30. Дили ором ҳаёти ҷисм аст, вале ҳасад фасоди устухонҳост.
31. Касе ки бенаворо ба танг оварад, Офаринандаи ўро хорӣ медиҳад, вале касе ки ба мискин марҳамат мекунад, Ўро ҷалол медиҳад.
32. Шарир барои бадию худ рад карда мешавад, вале одил дар вақти мамоти худ низ ба Худо паноҳ мебарад.
33. Ҳикмат дар дили оқил қарор меёбад, вале он чи андаруни аблаҳон аст, ошкор мешавад,
34. Адолат қавмро сарбаланд мегардонад, вале гуноҳ нанги қабилаҳост.

35. Таваҷҷӯҳи подшоҳ бар бандаи соҳибфаҳм аст, вале хашми
ӯ – бар каси нанговар.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Ҳикмат наҷот аст. Гуноҳ ва аблаҳӣ ҳалокат аст.

1. ҚАВОБИ нарм ғазабро фурӯ менишонад, вале сухани саҳт хашро бармеангезад.
2. Забони хирадмандон донишро зебо мегардонад, вале даҳони аблаҳон беақлиро ифода мекунад.
3. Чашмони Парвардигор дар ҳама ҷост: бадон ва неконро мушоҳида менамояд.
4. Чарбзабонӣ дарахти ҳаёт аст, вале бадзабонӣ шикастагии рӯҳ аст.
5. Беақл ба насихати падари худ беъътиной менамояд, вале касе ки мазамматро риоя кунад, бофаросат аст.
6. Дар хонаи одил сарват фаровон аст, вале дар ҳосили шарир машаққат аст.
7. Лабҳои хирадмандон донишро паҳн менамояд, вале дили аблаҳон чунин нест.
8. Қурбонии шарирон назди Парвардигор зишт аст, вале дуои росткорон писандидаи ӯст.
9. Тариқи шарир назди Парвардигор зишт аст, вале пайрави адолатро ӯ дӯст медорад.
10. Барои тарккунандаи тариқат сазои бад муҳайёст, ва бадҳоҳи мазаммат мемирад.
11. Дӯзах ва асфалуссофилин пеши назари Парвардигор аст, алалхусус дилҳои банӣ одам.
12. Масхарабоз дӯст намедорад, ки ӯро мазаммат кунанд; бинобар ин назди хирадмандон намеравад.
13. Дили шод чеҳраро зебо мегардонад, вале аз андӯҳи дил рӯҳ маънос мешавад.
14. Дили оқил орзуманди дониш аст, вале даҳони аблаҳон аз беақлӣ ғизо мегирад.

15. Тамоми айёми мискин бад аст; вале дилхушро ҳамеша базм аст.
16. Дороии каме бо худотарсӣ беҳ аз ганчи бузурги пурфитна.
17. Таоми сабзавот дар ҷое ки муҳаббат бошад, беҳ аз гови охурӣ, ки бо он адоват бошад.
18. Шахси тундмизоч нифоқ меандозад, вале собир ҷанҷолро сокит мекунад.
19. Роҳи коҳил монанди хорбаст аст, вале тариқи ростравон ҳамвор аст.
20. Писари бохирад падарро шод мекунад, вале одами аблаҳ аз модари худ нафрат дорад.
21. Беақлӣ барои аблаҳ шодмонист, вале шахси хирадманд бо роҳи рост меравад.
22. Бе машварат нақшаҳо вайрон мешавад, вале бо кӯмаки мушовирони бисёр иҷро меёбад.
23. Шодӣ барои одам дар ҷавоби даҳони ӯст: ҷӣ хуш аст сухани бамавқеъ!
24. Тариқи ҳаёти соҳибфаҳм ӯро боло мебардорад, то ки аз дӯзахи поён дур шавад.
25. Хонаи мағруронро Парвардигор хароб мекунад, вале марзаи беваро устувор менамояд.
26. Қасдҳои бад назди Парвардигор зишт аст, вале суханони хуш барои ӯ пок аст.
27. Ҳаромризқ хонаи худро вайрон мекунад, вале касе ки аз инъомҳо нафрат дорад, зист мекунад.
28. Дили одил барон ҷавоб додан фикру ҳаёл мекунад, вале даҳони шарирон бадихоро ифода менамояд.
29. Парвардигор аз шарирон дур аст, вале дуои одилонро мешунавад.
30. Нури чашмон дилро шод мекунад, хабари хуш устухонҳоро аз илик пур мекунад.
31. Гӯше ки панди ҳаётро шунавад, дар миёни хирадмандон ҷойгир мешавад.
32. Касе ки насиҳатро рад кунад, аз ҷони худ безор аст, вале касе ки пандро шунавад, ҳикмат пайдо мекунад.

33. Худотарси интизоми ҳикмат аст, ва моқабли ҷалол фурӯтанист.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Аъмоли одамон аз Худо нӯшида нест.

1. АНДЕШАҲОИ дил аз они одам аст, вале ҷавоби забон аз ҷониби Парвардигор аст.
2. Ҳамаи роҳҳои одам дар назари вай пок аст, вале Парвардигор рӯххоро месанҷад.
3. Корҳои худро ба Парвардигор бисупор, ва нақшаҳои ту муваффақият хоҳад ёфт.
4. Ҳар чизро Парвардигор ба мақсади он мувофиқ сохтааст, ва шарирро низ барои рӯзи бад.
5. Ҳар касе ки дили мағрур дорад, назди Парвардигор зишт аст; яқин аст, ки бечазо наместонад.
6. Гуноҳ бо эҳсон ва ростӣ кафорат мешавад, ва бо худотарсӣ кас аз бадӣ дур мешавад.
7. Агар роҳҳои одам ба Парвардигор мақбул бошад, душманонашро низ бо вай оштии медахад.
8. Дорони ками боадолат беҳ аз мадохили фаровони ноинсофона.
9. Дили одам роҳи ӯро нақша мекашад, вале Парвардигор қадамҳои ӯро равона менамояд.
10. Ҳукми илоҳие бар лабҳои подшоҳ аст: даҳони ӯ дар доварӣ сахв намекунад.
11. Шоҳини тарозу ва паллаҳои дурусти он аз они Парвардигор аст; ҳамаи сангҳои киса низ амали ӯст.
12. Кирдори шарирона назди подшоҳон зишт аст, чунки тахт бо адолат қоим аст.
13. Лабҳои адлгуфтор ба подшоҳон мақбул аст, ва ростгӯёнро онҳо дӯст медоранд.
14. Ғазаби подшоҳ малакулмавт аст, вале шахси хирадманд онро нарм мекунад.

15. Дар нури чехраи подшоҳ ҳаёт аст, ва ҳусни тавачҷӯҳи ӯ мисли абри охири баҳор аст.
16. Пайдо кардани ҳикмат аз тилло хеле беҳтар аст, ва пайдо кардани хирад аз нуқра афзалтар.
17. Роҳи росткорон – аз бадӣ дур шудан аст: касе ки роҳи худро нигоҳ дорад, ҷони худро нигоҳбонӣ мекунад.
18. Моқабли шикаст ғурур аст, ва моқабли нобарорӣ – ҳавобаландӣ.
19. Бо фурутанон шикастанафс будан беҳ аз тақсим кардани ғанимат бо мағрурон.
20. Касе ки дар корхояш эҳтиёт кунад, файз меёбад, ва хушо касе ки ба Парвардигор таваккал мекунад!
21. Донодил оқил номида мешавад, ва ширинии лабҳо донишро меафзояд.
22. Ақл барои соҳибони худ чашмаи ҳаёт аст, вале беақлӣ ҷазои беақлон аст.
23. Дили хирадманд даҳони ӯро доно мекунад ва бар лабҳои ӯ чарбгӯӣ меафзояд.
24. Суханони хуш шахдест, ки барои ҷон ширин ва барои устухонҳо шифобахш аст.
25. Роҳе ҳаст, ки ба назари кас рост менамояд, вале оқибаташ роҳҳои мамот аст.
26. Ҳирси меҳнаткаш барои ӯ меҳнат мекунад, зеро ки иштиҳои ӯ ӯро маҷбур менамояд.
27. Шаҳси сафил бадандеш аст, ва бар лабҳои ӯ гӯё ки оташи сӯзоне ҳаст.
28. Шаҳси качғуфтор нифокҳо меандозад, ва бадгӯӣ дӯстонро аз ҳам ҷудо мекунад.
29. Шаҳси золим ёри худро фирефта мекунад, ва ӯро бо роҳи нодуруст мебарад.
30. Он ки чашмак мезанад, дасисае ҳаёл карда мебарорад; он ки лабҳои худро мегазад, бадири ба итмом мерасонад.
31. Точи ҷалолат мӯйсафедист, ки он дар роҳи адолат муяссар мегардад.
32. Собир беҳ аз баҳодур, ва шаҳси худдор беҳ аз шаҳрситон.

33. Қуръа дар доман партофта мешавад, вале ҳар натиҷаи он аз Парвардигор аст.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Давоми он. Муқоиса кардани некӣ ва бадӣ, ҳикмат ва аблаҳӣ.

1. Як бурда нони қоқ бо осоиштагӣ беҳ аз хонаи пур аз гӯшти курбониҳо, ки серчанчол бошад.
2. Гуломи соҳибфаҳм бар писари нанговар ҳукмфармо мешавад, ва дар миёни бародарон меросро тақсим мекунад.
3. Бӯта барои нуқра аст, ва кӯра – барои тилло; вале дилҳоро Парвардигор месанҷад.
4. Бадкеш ба лабҳои талбискор диққат мекунад; козиб ба забони фалокатбор гӯш медиҳад.
5. Касе ки бенаворо таҳқир кунад, Офаринандаи ӯро хорӣ медиҳад; касе ки аз ҳалокат шод шавад, бечазо наместонад.
6. Тоҷи пирон писарони писаронанд, ва ҷалолати писарон – падару модари онҳо.
7. Забони калонгап ба нокас намезебад, алалхусус забони дурӯғгӯй – ба валинеъмат.
8. Инъом дар назари соҳибони он санги гаронбаҳост; ба ҳар сӯ рӯ оварад, муваффақият меёбад.
9. Касе ки гуноҳро рӯпӯш кунад, толиби муҳаббат аст; вале касе ки онро такроран хотиррасон намояд, дӯстонро аз ҳам чудо мекунад.
10. Як итоб ба оқил бештар таъсир мекунад, назар ба сад қамчин ба аблаҳ.
11. Шарир фақат фитнаро толиб аст, ва ба муқобили ӯ қосиди бераҳм фиристода мешавад.
12. Воҳӯрдан бо хирси бачагумкарда барои одам беҳ аз воҳӯрдан бо аблаҳ дар вақти беақлии вай.
13. Касе ки дар ивази некӣ бадӣ кунад, аз хонаи вай бадӣ дур намешавад.
14. Ибтидои нифоқ мисли раҳнаи об аст: пеш аз он ки чанчол авҷ гирад, онро тарк кун.

15. Сафедкунандаи шарир ва айбдоркунандаи одил – ҳар дуяшон ҳам назди Парвардигор зиштанд.
16. Чаро сарват дар дасти аблаҳ бошад? Барои харидани ҳикмат ӯ фаҳме надорад.
17. Дӯст ҳар вақт дӯст медорад, ва бародар барои рӯзи саҳт таваллуд мешавад.
18. Одами беақл дасти паймон медиҳад ва ба ёри худ зомин мешавад.
19. Касе ки чанҷолро дӯст дорад, гуноҳро дӯст медорад; касе ки ҳавобаландона даҳон кушояд, толиби шикаст аст.
20. Качдил некӯӣ намеёбад, ва забони качғуфтор ба бало гирифтор мешавад.
21. Касе ки аблаҳро ба дунё оvaraд, барои андӯҳи худӣ ӯст, ва падари фарзанди нокас шод намешавад.
22. Дили шод саломатӣ мебахшад, вале рӯҳи ғамгин иликро хушк мекунад.
23. Шарир ришваро аз кисаи бағалӣ мегирад, то ки роҳҳои инсофро таҳриф намояд.
24. Ҳикмат дар рӯ ба рӯи шахси оқил аст, вале чашмони аблаҳ дар ақсои замин аст.
25. Писари аблаҳ барои падари худ алам ва барои модари худ талхӣ мебошад.
26. Қарима ниҳодан бар одил низ хуб нест, алалхусус задани наҷибон аз барои росткорӣ.
27. Соҳиби дониш суҳанони худро бозмедорад, ва шахси хирадманд хунсард аст.
28. Беақл низ, агар хомӯш нишинад, хирадманд ҳисоб меёбад: касе ки лабҳои худро бандад, оқил аст.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Давоми он.

1. ХУДКОМ толиби ҳавас аст, ба зидди ҳар зиракӣ қиём мекунад.

2. Аблах хирадро дӯст намедорад, балки фақат дили худро меҳоҳад зоҳир созад.
3. Бо омадани шарир нафрат ҳам меояд, ва бо бадномӣ – шармандагӣ.
4. Суханони даҳони одам обҳои чуқур аст; селоб аст, ки аз чашмаи ҳикмат ҷорист,
5. Рӯйбинӣ кардан ба шарир, ё раво надидани доварӣ ба одил хуб нест.
6. Лабҳои аблах бо ҷанҷол меояд, ва даҳони ӯ сабаби занозанӣ мешавад.
7. Даҳони аблах барои ӯ таҳлука аст, ва лабҳои ӯ барои ҷони ӯ дом аст.
8. Суханони бадгӯӣ мисли таомҳои лазиз аст, ва онҳо андаруни ботин фурӯ меравад.
9. Касе ки дар кори худ танбал бошад, бародари харобкор аст.
10. Номи Парвардигор бурҷи қувват аст: одил сӯи он медавад, ва паноҳ меёбад.
11. Дороии сарватдор шаҳри мустаҳками ӯст, ва дар хаёли ӯ мисли ҳисори баланд аст.
12. Қабл аз шикаст дили кас ғурур мекунад, ва моқабли ҷалол фурӯтанист.
13. Касе ки ношунида ҷавоб гардонад, беақл аст, ва ин барои ӯ нанг аст.
14. Рӯҳи одам бемории ӯро мебардорад, вале рӯҳ агар афсурда бошад, кист, ки тавонад онро бардорад?
15. Дили оқил дониш пайдо мекунад, ва гӯши хирадмандон толиби дониш аст.
16. Инъоми одам барои ӯ вусъат муҳайё мекунад, ва ӯро сӯи бузургон ҳидоят менамояд.
17. Нахустин дар даъвои худ ҳақ менамояд, вале ҳарифи ӯ меояду ӯро тафтиш мекунад.
18. Қуръа ба ситезаҳо хотима медиҳад, ва даъвогаронро аз ҳам ҷудо мекунад.
19. Бародари ранҷида аз шаҳри мустаҳкам устувортар аст, ва ситезаҳо ба ғалақаҳои қаср монанд аст.

20. Аз мевай даҳони одам батни ӯ пур мешавад: аз маҳсули лабҳои худ ӯ сер мешавад.
21. Мамот ва ҳаёт дар дасти забон аст, ва дӯстдорони он мевай онро мехӯранд.
22. Касе ки зани солеҳа дошта бошад, некбахтӣ пайдо кардааст, ва аз ҷониби Парвардигор файз ёфтааст.
23. Бенаво бо зорӣ сухан меронад, вале сарватдор бо дурушти ҷавоб медиҳад.
24. Ёроне ҳастанд, ки ба шикаст мерасонанд, вале дӯсте ҳаст, ки аз бародар маҳкамтар мечаспад.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Давоми он. Аблаҳи ва коҳилӣ зарар дорад.

1. БЕНАВОЕ ки бо роҳи ростии худ равон аст, беҳ аз қачғуфторе ки аблаҳ бошад.
2. Бепарвогии ҷон ҳам хуб нест, ва касе ки бо пойҳои худ шитобад, пешпо мехӯрад.
3. Беақлии одам роҳи ӯро қач мекунад, вале дили ӯ аз Парвардигор гиламанд мешавад.
4. Сарват ёрони бисёрро ҳамроҳ мекунад, вале бенаво аз ёри худ ҷудо мешавад.
5. Шоҳиди козиб бечазо наместонад, ва касе ки суханони дурӯғ бофад, раҳо намешавад.
6. Бисёр касон дидори валинеъматро толибанд, ва ҳама ёри шахси инъомдеҳ ҳастанд.
7. Ҳамаи бародарони бенаво аз ӯ нафрат мекунанд, алалхусус ёронаш аз ӯ дур мешаванд; аз пайи ваъдаҳои медавад, аммо нестанд.
8. Касе ки ҳикмат пайдо кунад, ҷони худро дӯст медорад; касе ки хирадро нигоҳ дорад, файз меёбад.
9. Шоҳиди козиб бечазо наместонад, ва касе ки суханони дурӯғ бофад, ба ҳалокат мерасад.
10. Ба аблаҳ айшу тараб намезебад, алалхусус ба ғулом – ҳукмронӣ бар мирон.

11. Ақли одам хашми ўро бозмедорад, ва аз бадкорӣ чашм пӯшида гузаштан ҷалолати ўст.
12. Ғазаби подшоҳ мисли ғурриши шери ҷавон аст, ва ҳусни таваҷҷӯҳи ў мисли шабнам аст бар алаф.
13. Писари аблаҳ фалокат аст барои падар, ва ситезаҳои зан мисли чак-чаки шилқин аст.
14. Хона ва дорой мероси падарон аст, вале зани соҳибфаҳм аз ҷониби Парвардигор аст.
15. Коҳилӣ касро хоболуд мегардонад, ва шахси танбал гирифтори гуруснагӣ мешавад.
16. Касе ки аҳкомро риоя кунад, ҷони худро ниғаҳбонӣ менамояд, вале касе ки ба роҳҳои худ беэътиной кунад, ба ҳалокат мерасад.
17. Касе ки ба бенаво марҳамат кунад, ба Парвардигор қарз медиҳад, ва Ў мукофоти некии вайро ба вай адо мекунад.
18. Писари худро ҷазо деҳ, ханӯз ки умеде ҳаст, ва аз гирияи ў ҷони худро нақохон.
19. Пурхашм албатта ҷазо мебинад, чунки агар ўро раҳо намоӣ, боз ҳам ҷазо додан лозим мешавад.
20. Машваратро бишнавад ва насихатро қабул намо, то ки оқибат ту хирадманд шавӣ.
21. Дар дили одам фикрҳо бисёр аст, вале фақат нақши Парвардигор ба амал меояд.
22. Ифтихори одам эҳсонкорӣи ўст, ва бенаво беҳ аз шахси каззоб.
23. Худотарсӣ боиси ҳаёт аст, ва тарсгор дар некӣ сокин аст ва аз ҳар бадӣ эмин аст.
24. Коҳил дасти худро дар табақ меандозад, ва онро ҳатто ба даҳони худ намебарад.
25. Масхарабозро шаллоқ занӣ, соддадил ҳушёр мешавад; оқилро мазаммат намоӣ, насихатро дарк мекунад.
26. Писари нанговар ва беор падарро тороҷ мекунад, ва модарро меронад.
27. Эй писарам! Шунидани пандро бас кун, агар аз суханони дониш дур мешуда бошӣ.

28. Шоҳиди сафил довариро тамасхур мекунад, ва даҳони шарирон талбисро фурӯ мебарад.
29. Қасосҳо барои масхарабозон муҳайёст, ва зарбу латҳо – барои ҷисми аблаҳон.

БОБИ БИСТУМ

Огоҳӣ ва пандҳо.

1. ШАРОБ масхара медорад, бӯза талотум мекунад, ва ҳар кӣ саргарми он гардад, хирадманд намешавад.
2. Ҳайбати подшоҳ мисли ғурриши шери чавон аст; касе ки ўро ба хашм оварад, ҷони худро дар хатар мемонад.
3. Аз ҷанҷол дур шудан барои одам шараф аст, вале ҳар шахси беақл манша мекунад.
4. Коҳил зимистон шудгор намекунад, ва дар мавсими дарав толиби ҳосил мешавад – ва намеёбад.
5. Андешаи дили одам обҳои чуқур аст, вале шахси хирадманд онҳоро мекашад.
6. Бисёр касон ба шахси эҳсонкоре дучор меоянд, вале кист, ки тавонад шахси аминро биёбад?
7. Одил дар беайбии худ рафтор мекунад; хушо писарони ў баъд аз ў!
8. Подшоҳ, ки бар курсии доварӣ менишинад, бо нигоҳи чашмони худ ҳар бадиرو пароканда мекунад.
9. Кист, ки тавонад бигӯяд: «Дили худро тоза кардаам, аз гуноҳи худ пок шудаам»?
10. Сангҳои дигар-дигар, андозаҳои дигар-дигар – ҳар дуяш ҳам назди Парвардигор зишт аст.
11. Бача низ аз рӯи корҳояш шинохта мешавад, ки оё рафтораш пок ва рост аст ё не.
12. Гӯши шунаво ва чашми бино – ҳар дуяшро ҳам Парвардигор офаридааст.
13. Хобро дӯст надор: мабодо бенаво гардӣ; чашмонатро воз кун, то ки аз нон сер шавӣ.

14. Харидор мегӯяд: «Бад аст, бад аст»; вале пас аз рафтани худ аз харидаш фахр мекунад,
15. Тилло ва чавоҳири бисёре ҳаст, вале лабҳои оқилона аз ҳар чиз гаронбаҳотар аст.
16. Либоси ӯро бигир, чунки ба бегона зомин шудааст: ва аз ӯ, ки зомини шахси ғайр аст, гарав бигир.
17. Нони ҳаром ба кас ширин аст, вале баъд даҳони ӯ аз сангреза пур мешавад.
18. Нақшаҳо бо машварат ба амал меояд, ва ту бо тадбирсозӣ чанг бикун.
19. Хабаркаш сирро ошкор мекунад; пас ту бо даҳаняла алоқа накун.
20. Касе ки падару модари худро дашном диҳад, чароғаш дар торикии зулмот хомӯш мешавад.
21. Меросе ки дар аввал бо осонӣ ба даст омада бошад, оқибаташ бобаракат намешавад.
22. Нагӯй: «Барои бадӣ интиқом мегирам»; ба Парвардигор таваккал намо, ва ӯ туро наҷот медиҳад.
23. Сангҳои дигар-дигар назди Парвардигор зишт аст, ва тарозуи нодуруст хуб нест.
24. Қадамҳои кас аз ҷониби Парвардигор аст; пас одамизод чӣ гуна тавонад роҳи худро бифаҳмад?
25. Чизеро сабукфикрона пок хондан ва баъд аз назр мулоҳиза кардан – дом аст барои одамизод.
26. Подшоҳи хирадманд шариронро пароканда мекунад, ва чархро бар онҳо мегардонад.
27. Рӯҳи одам чароғи Парвардигор аст, ки тамоми ботинро месанҷад.
28. Эҳсон ва ростӣ подшоҳро ниғаҳбонӣ мекунад, ва ӯ тахти худро бо эҳсон тақвият медиҳад.
29. Қалолати ҷавонон қуввати онҳост, ва шавкати пирон – мӯи сафедашон.
30. Чароҳатҳои шаллоқ давои шахси бадкор аст, ва зарбу лат, ки андаруни батн фуру меравад.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Давоми он. Иродаи Худо дили одамонро ҳидоят менамояд.

1. ДИЛИ подшоҳ мисли чӯйҳои об дар дасти Парвардигор аст: онро ӯ ба ҳар кучо ки хоҳад равона мекунад.
2. Ҳар роҳи одам дар назари вай рост аст, вале Парвардигор дилҳоро месанҷад.
3. Риоя кардани адлу инсоф назди Парвардигор мақбултар аз курбонист.
4. Чашмони ҳавобаландона ва дили пурғурур манбаи гуноҳи шарирон аст.
5. Мулоҳизаҳои шахси ғайратманд яқинан нафъовар аст, вале ҳар шитобкор яқинан гирифтори бенавой мешавад.
6. Пайдо кардани ганҷҳо бо забони дурӯғгӯй – саъи беҳудаи толибони мамот аст.
7. Зулми шарирон онҳоро ба ҳалокат мерасонад, чунки аз риояти инсоф даст кашидаанд.
8. Роҳи касе ки аз адл бегона аст, пур аз дасисаҳост, вале ҳар кӣ пок бошад, амали ӯ рост аст.
9. Зистан дар гӯшаи бом беҳ аз зистан бо зани ситезақор дар хонаи фарох.
10. Қони шарир бадиро орзу мекунад; дар назари ӯ ёраш ҳам эҳтиром надорад.
11. Ҳангоме ки масхарабоз чазо ёбад, соддадил хирадманд мешавад; ва ҳангоме ки хирадманд соҳиби фаҳм гардад, ӯ дониш пайдо мекунад.
12. Одил ба хонаи шарир менигарад, ки чӣ гуна шарирон ба бало гирифтормешаванд.
13. Касе ки гӯши худро аз фиғони бенаво баста бошад, ҳудаш низ фарёд занад, фарёдрас намеёбад.
14. Инъоми ниҳонӣ хашмро фуру менишонад, ва ришваи кисагӣ – ғазаби саҳтро.
15. Риояти инсоф шодмонӣ барои одилон, ва тарсу ҳарос барои бадқирдорон аст.

16. Одаме ки аз роҳи хирад дур шуда бошад, дар ҷамоати мурдагон сокин мешавад.
17. Касе ки айшу ишратро дӯст дорад, бенаво мешавад; касе ки шароб ва равғанро дӯст дорад, сарватдор намешавад.
18. Барои одил шарир фидия мешавад, ва барои росткорон – хоин.
19. Зистан дар замини бодия беҳ аз зистан бо зани ситезақор ва хашмгин.
20. Махзани дилпазир ва равған дар маскани хирадманд аст, вале одами аблаҳ онҳоро исроф менамояд.
21. Касе ки адолат ва марҳаматро риоят кунад, ҳаёт, адолат ва ҷалол меёбад.
22. Хирадманд ба шаҳри зӯроварон мебарояд ва қалъаи умеди онҳоро ба хок яксон мекунад.
23. Касе ки даҳони худ ва забони худро нигоҳ дорад, ҷони худро аз мусибатҳо муҳофизат мекунад.
24. Бадқасди ҳавобаланд, ки масҳарабоз ном дорад, бо ғзаби бадқасдона амал мекунад.
25. Ҳарисии коҳил ўро мекушад, чунки дастҳои ў қор қардан намехоҳад;
26. Ҳар рӯз ў пайваста ҳарисӣ мекунад, вале одил медиҳад ва дареғ намедорад.
27. Қурбонии шарирон зишт аст, алалхусӯс вақте ки онро бо нияти бад биёранд.
28. Шоҳиди козиб ба ҳалокат мерасад, вале сухани шахси бофаҳм ҳаргиз қатъ намешавад.
29. Шахси шарир чехраи худро бешарм мегардонад, вале росткор роҳҳои худро месанҷад.
30. Ҳикмате нест, ва хираде нест, ва машварате нест бар хилофи Парвардигор.
31. Асп барои рӯзи ҷанг тайёр аст, вале зафар аз ҷониби Парвардигор аст.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Давоми он. Дар бораи номи нек.

1. НОМИ нек беҳ аз сарвати бузург, ва меҳрубонӣ беҳ аз нуқра ва тилло.
2. Сарватдор ва камбағал бо ҳамдигар вомехӯранд; ҳар дуяшонро Парвардигор офаридааст.
3. Шахси бофаросат мусибатро мебинад, ва пинҳон мешавад: вале соддадилон гузашта мераванд, ва ҷазо меёбанд.
4. Подоши фурутанӣ ва худотарсӣ сарват ва ҷалол ва ҳаёт аст.
5. Хорҳо ва домҳо дар сари роҳи талбискор аст; касе ки аз онҳо дур шавад, ҷони худро ниғаҳбонӣ мекунад.
6. Бачаро бо роҳе ки ба ӯ мувофиқ аст, тарбият намо; пир шавад ҳам, аз он дур намешавад.
7. Сарватдор бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад, ва қарздор ғуломи қарзхоҳ мегардад.
8. Касе ки тухми бедодӣ корад, бадӣ медаравад, ва асои ғазабаш ӯро несту нобуд мекунад.
9. Саҳӣ баракат меёбад, чунки аз нони худ ба камбағал медиҳад.
10. Масхарабозро бирон, ва ситеза дур мешавад, ва низоу нанг хотима меёбад.
11. Дӯсти покдил, ки лабҳои хуш дорад, подшоҳ ёри ӯст.
12. Чашмони Парвардигор донишро ниғаҳбонӣ мекунад, вале суханони хоинро барҳам медиҳад.
13. Коҳил мегӯяд: «Шер дар берун аст, дар миёни кӯчаҳо кушта мешавам!»
14. Даҳони занони зинокор ҷари чуқур аст; касе ки ба нафрини Парвардигор гирифторм шуда бошад, дар он меафтад.
15. Беақлӣ ба дили навҷавон баста шудааст; ҷӯби адаб онро аз вай дур мекунад.
16. Касе ки камбағалро барои афзоиши сарвати худ истисмор кунад, ва касе ки ба сарватдор бахшиш диҳад, бенаво мешавад.
17. Гӯши худро ҳам карда, суханони хирадмандонро бишнава, ва дили худро ба таълими ман моил намо,

18. Зеро хуш аст, ки агар онҳоро дар ботини худ нигоҳ дорӣ, ва онҳо бар лабҳои ту низ бошад.
19. Барои он ки ба Парвардигор таваккал намой, имрӯз туро низ огоҳ кардам.
20. Оё ба ту мақолҳоеро нанавиштаам, ки пур аз машваратҳо ва дониш аст,
21. То ки туро аз ҳақиқати суханони ростӣ огоҳ кунам, ва ту суханони ростиро ба фиристандагони худ бирасонӣ?
22. Бенаворо тороч накун, зеро ки вай бенавост; ва мискиро дар маҳкама озор надех,
23. Чунки Парвардигор даъвои онҳоро доварӣ мекунад, ва ҷони торочгарони онҳоро ба тороч медихад.
24. Бо хашмгин ёр нашав, ва бо шахси тундмизоч алоқа накун:
25. Мабодо роҳҳои ӯро ёд гирӣ ва ҷони худро ба дом оварӣ.
26. Аз ҷумлаи касоне набош, ки дасти паймон медиханд ва барои қарзҳо зомин мешаванд.
27. Модоме ки ту чизе барои адо кардан надорӣ, пас чаро бистари туро аз таги ту бигирад?
28. Марзаи қадимиро, ки падарони ту муқаррар кардаанд, накуҷон.
29. Оё шахси дар кори худ чобукро дидаӣ? Вай назди подшоҳон меистад; назди сафилон намеистад.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Давоми он. Дар бораи ҳикмати ҳаёт ва порсоӣ.

1. ВАҚТЕ ки бо ҳоким ба хӯрок хӯрдан биншинӣ, ба он чи пеши назари туст, ба хубӣ диққат намо,
2. Ва корде дар ҳалқуми худ бимон, агар одами пурхӯр бошӣ:
3. Таомҳои лазизи ӯро тамаъ накун, чунки ин хӯроки назарфиреб аст.
4. Барои сарват ғун кардан заҳмат накаш; тадбирсозиҳои худро тарк намо.
5. Оё мехоҳӣ чашмони худро ба он бидӯзӣ, ва ҳол он ки он ғоиб шудааст?

Зеро ки он барои худ болҳо месозад ва мисли уқоб ба осмон парида меравад.

6. Хӯроки бахилро нахӯр, ва таомҳои лазизи ӯро тамаъ накун,

7. Зеро, чӣ гунае ки ӯ дар дили худ мулоҳиза мекунад, худаш низ ҳамон гуна аст: «Бихӯр ва бинӯш!» – мегӯяд ӯ ба ту, вале дили ӯ бо ту нест.

8. Лукмае ки хӯрдаӣ, қай мекуни, ва суханони неки худро барбод медиҳӣ.

9. Ба гӯши аблаҳ гап назан, чунки аз суханони оқилонаи ту нафрат дорад.

10. Марзаи қадимиро накӯчон, ва ба киштзори یتимон дохил нашав,

11. Чунки Раҳокунандаи онҳо боқудрат аст: Ӯ даъвои онҳоро бо ту доварӣ мекунад.

12. Дили худро ба насиҳат моил намо, ва гӯши худро – ба суханони оқилона.

13. Аз бача ҷазоро дарег надор; агар ӯро бо чӯб занӣ, намемирад:

14. Ту ӯро бо чӯб мезанӣ, ва ҷони ӯро аз дӯзах халос мекуни.

15. Эй писарам! Агар дили ту бохирад шавад, дили ман низ шод мегардад,

16. Ва ботини ман хурсанд мешавад, вақте ки лабҳои ту ба ростӣ сухан ронад.

17. Бигзор дили ту аз гуноҳкорон ҳасад набарад, балки аз онҳое ки ҳамеша тарсгори Парвардигор бошанд,

18. Чунки дар ҳақиқат оқибате ҳаст, ва умеди ту барбод нарафтааст.

19. Эй писарам! Бишнава ва хирадманд бош, ва дили худро ба роҳи рост ҳидоят намо.

20. Дар миёни мастон набош, ва дар миёни онҳое ки аз ҳад зиёд аз гӯштхӯрӣ лаззат мебаранд,

21. Чунки мастон ва пурхӯрон бенаво мешаванд, ва серхобӣ жандапӯш мегардонад.

22. Ба падари худ, ки туро ба дунё овардааст, гӯш андоз; ва аз модари худ, барои пир шуданаш, нафрат накун.

23. Ростиро бихар ва онро нафурӯш; ҳикмат, хулку адаб ва хирадро низ.
24. Падари шахси одил хурсандӣ мекунад, ва касе ки хирадмандро ба дунё овардааст, аз вай шод мешавад.
25. Бигзор падари ту ва модари ту шод шаванд, ва касе ки туро ба дунё овардааст, хурсандӣ кунад.
26. Эй писарам! Дили худро ба ман деҳ, ва чашмони ту бигзор роҳҳои маро риоят кунад,
27. Чунки фоҳиша чари чуқур аст, ва зани зинокор – чоҳи танг;
28. Вай яқинан мисли роҳзане камин мегирад ва хоинонро дар миёни мардум афзун мекунад.
29. Оҳ аз они кист? Воҳ аз они кист? Ситезаҳо аз они кист? Андӯҳ аз они кист? Қароҳатҳои бесабаб аз они кист? Чашмони сурхтоб аз они кист?
30. Аз они онҳоест, ки пайваста шароб менӯшанд, ва барои чашидани шароби дорувордор меоянд.
31. Ба шароб назар надӯз, ки чӣ гуна сурхча метобад, чӣ гуна дар қадаҳ мавҷ мезанад, чӣ гуна бемалол ба гулӯ меравад,
32. Лекин оқибат мисли мор мегаразд, ва мисли афъӣ заҳр мезанад;
33. Чашмони ту манзараҳои аҷибу ғариб мебинад, ва дили ту ба қачуғторӣ моил мешавад;
34. Ва ту мисли касе мешавӣ, ки дар миёнҳои баҳр хобида бошад, ва мисли касе ки бар сари сутуни кишти хобида бошад;
35. Ва мегӯӣ: «Маро заданд, вале дардро ҳис накардам; маро кӯфтанд, вале нафаҳмидам. Вақте ки бедор шавам, боз ва боз ҳамон чизро ҷустуҷӯ мекунам».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Давоми он. Ба таври махсус дар бораи сабр ва илтифот.

1. Аз касони бад ҳасад набар, ва бо онҳо буданро ҳавас нақун,
2. Чунки дили онҳо дар фикри тороҷ аст, ва лабҳои онҳо дар бораи ҳабосат сухан меронад.
3. Хона бо ҳикмат бино меёбад ва бо хирад барқарор мегардад.

4. Ва бо дониш ҳучраҳо аз ҳар навъ молу мулки гаронбаҳо ва дилпазир пур мешавад.
5. Марди хирадманд боиктидор аст, ва шахси донишманд бо қуввати худ часур аст,
6. Чунки бо тадбирсозӣ метавонӣ барои худ ҷанг кунӣ, ва зафар аз машваратчиёни бисёр аст.
7. Ҳикмат барои беақл аз ҳад зиёд баланд аст: назди дарвоза ӯ даҳони худро намекушояд.
8. Касе ки бадири ният кунад, ӯро дасисакор меноманд.
9. Нияти беақлӣ гуноҳ кардан аст, ва масхарабоз барои одамон зишт аст.
10. Агар дар рӯзи тангӣ заифдил бошӣ, қуввати ту кам аст.
11. Онҳоро, ки барои мамот гирифта шудаанд, халос кун, ва маҳкумони қатлро кошки маҳфуз медоштӣ!
12. Агар гӯӣ, ки «инро надонистаам», Санҷандаи дилҳо, охир, мефаҳмад, ва Ниғаҳбони ҷони ту медонад, ва ба одам мувофиқи аъмоли вай подош медиҳад.
13. Эй писарам! Асалро бихӯр, чунки хуб аст, ва шаҳдро, чунки барои коми ту ширин аст;
14. Чунин аст омӯхтани ҳикмат барои ҷони ту: агар онро ба даст оварӣ, ояндае дорӣ, ва умеди ту барбод намеравад.
15. Эй шарир! Бар маскани одил камин нагир; оромгоҳи ӯро безобита нақун,
16. Зеро ки одил ҳафт маротиба афтад ҳам, меҳезад, вале шарирон гирифтори бало мешаванд.
17. Вақте ки душмани ту фуру ғалтад, шодӣ нақун, ва ҳангоме ки вай ба нокомӣ дучор шавад, бигзор дили ту ба вачд наояд:
18. Мабодо Парвардигор инро бинад, ва ин дар назари ӯ бад намояд, ва ӯ ғазаби Худо аз вай бигардонад.
19. Аз бадкешон дар қаҳр нашав, ва аз шарирон ҳасад набар,
20. Чунки шахси бад оянда надорад: чароғи шарирон хомӯш мешавад.
21. Эй писарам! Аз Парвардигор ва подшоҳ битарс; бо исёнгарон алоқа нақун,

22. Чунки ногаҳон ҳалокаташон меояд, ва мусибатеро, ки аз чониби ҳар дуи онҳост, кист, ки бидонад?
23. Инҳо низ гуфтори хирадмандон аст: рӯйбинӣ кардан дар доварӣ хуб нест.
24. Касе ки ба шарир гӯяд: «Ту одил ҳастӣ», қавмҳо ба вай лаънат хоҳанд хонд, қабилаҳо аз вай нафрат хоҳанд кард,
25. Вале онҳое ки ўро мазаммат мекунанд, хурсанд хоҳанд шуд, ва баракати хайрхоҳӣ бар онҳо хоҳад омад.
26. Касе ки бо суханони дуруст ҷавоб гардонад, лабҳоро мебӯсад.
27. Барои кори худ дар берун тадорук намо, ва онро дар киштзори худ ба тартиб овар, ва баъд хонаи худро низ бино бикун.
28. Ба зидди ёри худ шоҳиди ноҳақ набош; чаро бо лабҳои худ меҳоҳӣ фиреб диҳӣ?
29. Нагӯй: «Чӣ гунае ки вай ба ман рафтор кард, ман низ ба вай ҳамон гуна рафтор мекунам; ба ин одам мувофиқи кирдораш подош медиҳам».
30. Аз киштзори шахси коҳиле мегузаштам, ва аз тоқзори одами беақл,
31. Ва инак, ҳамаи инро хорҳо зер кардааст, рӯяшро газна пӯшидааст, ва тавораи сангинаш вайрон шудааст.
32. Ва ман назар кардам, диққат додам, дидам, сабақ гирифтам:
33. «Андак хоб, андак ғанаб, андак даст дар бағал хобидан».
34. Вале бенавоии ту мисли роҳзан хоҳад омад, ва мӯҳтоҷии ту – монанди шахси яроқнок.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Давоми он. Обрӯ мукофоти ҳикмат аст.

1. ИНҲО низ масалҳои Сулаймон аст, ки одамони Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо ҷамъ овардаанд.
2. Пӯшида доштани кор ҷалоли Худост, ва тафтиш кардани кор ҷалоли подшоҳон аст.

3. Чунон ки осмон аз ҷиҳати баландияш ва замин аз ҷиҳати умқаш бошад, ончунон дили подшоҳон тафтишнопазир аст.
4. Ғашро аз нукра дур кун, ва зарфе назди заргар пайдо мешавад;
5. Шарирро аз ҳузури подшоҳ дур кун, ва тахти ӯ бар адолат барқарор мегардад.
6. Дар ҳузури подшоҳ калонигарӣ накун, ва дар ҷои бузургон наист,
7. Чунки беҳтар аст ба ту бигӯянд: «Болотар бинишин», аз ин ки ба ҳузури калоншавандае ки чашмонат ӯро дидааст, туро поёнтар фуроранд.
8. Барои ҷанҷол хезондан шитоб накун, зеро дар охири он, вақте ки туро ёри ту расво кунад, чӣ кор мекунӣ?
9. Ҷанҷоли худро бо ёри худ бикун, вале сирри шахси дигарро ошкор накун:
10. Мабодо касе ки бишнавад, туро мазаммат намояд, ва бӯхтони ту бимонад.
11. Сухане ки дар мавқеаш гуфта шуда бошад, мисли себҳои заррин аст, ки кандакориҳои нукра доранд.
12. Панди хирадманд барои гӯши шунаво мисли гӯшвораи тилло ва зевари зари сурх аст.
13. Қосиди амин барои фиристандагони худ мисли салқинии барф дар рӯзи дарав аст, чунки ҷони хоҷаҳои худро қувват мебахшад.
14. Касе ки аз инъомҳои бардурӯғ фахр кунад, мисли абрҳо ва шамоли беборон аст.
15. Бо сабурӣ мирро ба марҳамат моил кардан мумкин аст, ва забони нарм устухонро мешиканад.
16. Агар асал ёфтӣ, ба қадри кофӣ бихӯр: мабодо аз ҳад зиёд аз он сер шуда, қай кунӣ.
17. Пои худро аз зуд-зуд рафтани ба хонаи ёри худ нигоҳ дор: мабодо аз дидори ту сер шуда, аз ту нафрат кунад.
18. Касе ки ба зидди ёри худ шаҳодати дурӯғ диҳад, мисли табарзин ва шамшер ва тири тез аст.

19. Умед бастан ба хоин дар рӯзи сахт мисли дандони ликқонак ва пои лағзанда аст.
20. Сурудани ғазалҳо барои дили ғамгин мисли кашидани либос дар рӯзи сард ва рехтани сирко бар чароҳат аст.
21. Агар душмани ту гурусна бошад, шиками ўро сер кун; ва агар ташна бошад, ба ў об деҳ,
22. Зеро ки бо чунин рафторат бар сари ў оташпораҳо фуру хої рехт, ва Парвардигор ба ту подош хоҳад дод.
23. Боди шимолӣ боронро ба вучуд меоварад, ва забони бӯхтонгӯй – чехраҳои хашмгинро.
24. Зистан дар гӯшаи бом беҳ аз зистан бо зани ситезақор дар хонаи фароҳ.
25. Хабарӣ хуш аз кишвари дур мисли оби сард барои ҷони хаста аст.
26. Одиле ки пеши шарир фуру меғалтад, мисли чашмаи лойолуд ва манбаи вайрон аст.
27. Бисёр асал хӯрдан хуб нест, ва ҷалол он аст, ки кас ҷалоли худро маҳдуд намояд.
28. Касе ки бар рӯҳи худ ҳоким нест, мисли шаҳри вайронаи беҳисор аст.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Давоми он. Коҳилон ва дурӯзгӯён сазовори обрӯ нестанд.

1. ЧУНОН ки барф дар тобистон ва борон дар мавсими дарав бошад, ончунон иззат ба аблаҳ муносиб нест.
2. Чунон ки мурғак мепарад, чунон ки фароштурук парвоз мекунад, ончунон лаънати ноҳақ ба нишон намерасад.
3. Қамчин барои асп аст, халачӯб барои хар, ва чӯб барои тахтапушти аблаҳон.
4. Ба аблаҳ мувофиқи беақлии вай ҷавоб надех: мабодо ту низ ба вай монанд шавӣ.
5. Ба аблаҳ мувофиқи беақлии вай ҷавоб деҳ: мабодо ба назари худаш хирадманд намояд.

6. Касе ки ба аблаҳ супорише диҳад, ба пойҳои худ нуқсон мерасонад, худро ба азоб мемонад.
7. Чунон ки соқҳои пойи ланг печутоб мехӯрад, ончунон масал дар даҳони аблаҳон аст.
8. Касе ки аблаҳро иззат кунад, мисли касест, ки санге дар фалаҳмон бимонад.
9. Чунон ки дар дасти маст хор медарояд, ончунон масал дар даҳони аблаҳон аст.
10. Хоҷа ҳама чизро вайрон мекунад, агар аблаҳро киро кунад ва ё роҳгузаронро киро кунад.
11. Чунон ки сағ ба қайи худ бармегардад, ончунон аблаҳ беақлии худро такрор мекунад.
12. Оё шахсеро дидаӣ, ки дар назари худаш хирадманд аст? Умед аз аблаҳ, назар ба вай, бештар аст.
13. Коҳил мегӯяд: «Шер дар сари роҳ аст! Асад дар миёни кӯчаҳост!»
14. Дарвоза бар ошиқ-маъшуқаш мегардад, вале коҳил бар бистараш.
15. Коҳил дасти худро дар табақ меандозад, ва аз бурдани он ба даҳони худ монда мешавад.
16. Коҳил дар назари худ хирадмандтар аст аз ҳафт касе ки бомулоҳиза ҷавоб медиҳанд.
17. Касе ки ба ҷанҷоли дигарон даҳолат кунад, мисли роҳгузарест, ки сағро аз гӯшҳои он бидорад.
18. Чунон ки касе, шӯҳикунон, шарораҳои оташ ва тирҳои марговар меандозад,
19. Ончунон аст шахсе ки ёри худро фиреб диҳад ва гӯяд: «Ман фақат шӯҳӣ кардам».
20. Ҳезум набошад – оташ хомӯш мешавад, ва бадгӯӣ набошад – ситеза соқит мешавад.
21. Чунон ки ангишт барои оташпораҳо ва ҳезум барои оташ аст, ончунон шахси ситезакор барои ҷанҷол хезондан аст.
22. Суханони бадгӯӣ мисли таомҳои лазиз аст, ва онҳо андаруни ботин фуру меравад.

23. Чунон ки ғаши нукра бар зарфи сафолин андуда мешавад, ончунон лабҳои оташбор ва дили пуркина аст.
24. Бадхоҳ бо лабҳои худ чашмбандӣ мекунад, вале дар ботини худ макрро чо медихад;
25. Бо овози нарм гап занад ҳам, ба сухани ӯ бовар накун, чунки ҳафт зиштӣ дар дилӣ ӯст;
26. Кинаи ӯ бо найранг рӯпӯш шавад ҳам, оқибат бади ӯ дар миёни ҷамоат ошкор мегардад.
27. Касе ки чоҳ канад, худаш дар он фуру мегалтад, ва касе ки санг ғелонад, он ба худаш бармегардад.
28. Забони дурӯғгуй ба касоне ки неш мезанад, кина дорад, ва даҳони тамаллуқгӯй дом мениҳад.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Давоми он. Огоҳӣ аз худситоӣ.

1. Аз рӯзи фардо фахр накун, зеро намедонӣ, ки дар як рӯз чӣ ходиса рӯй медиҳад.
2. Бигзор туро дигаре ситоиш намояд, на ин ки даҳони худат, – бегонае, на ин ки лабҳои худат.
3. Санг гарон аст, ва рег вазнин, вале хашми шахси беақл аз ҳар дуи онҳо гаронтар аст.
4. Ғазаб бераҳм аст, ва хашм мисли селоб, вале кист, ки тавонад пеши рашк истодагӣ кунад?
5. Мазаммати ошкор беҳ аз муҳаббати пинҳонӣ.
6. Таънаҳои дӯст самимист, вале бўсаҳои бадхоҳ бисёр аст.
7. Ҷони сер аз шахд ҳам нафрат мекунад, вале барои ҷони гурусна ҳар талхӣ ширин аст.
8. Чунон ки мурғак аз лонаи худ овора мешавад, ончунон аст касе ки аз макони худ овора шавад.
9. Равған ва атр дилро шод мекунад, ва ширинии ёр аз машварати ҷонист.
10. Ёри худ ва ёри падари худро тарк накун, ва дар рӯзи мусибати худ ба хонаи бародари худ нарав: ҳамсои наздик беҳ аз бародари дур.

11. Эй писарам! Бохирад бош, ва дили маро шод гардон, то ки ман ба бадгӯи худ тавонам ҷавоб диҳам.
12. Шахси бофаросат мусибатро мебинад, пинҳон мешавад: соддадилон гузашта мераванд, ва ҷазо меёбанд.
13. Либоси ӯро бигир, чунки ба бегона зомин шудааст; ва аз ӯ, ки зомини шахси ғайр аст, гарав бигир.
14. Кас агар, субҳидам бармаҳал хеста, ёри худро бо овози баланд табрик гӯяд, ин барои вай лаънат ҳисоб меёбад.
15. Чак-чаки шилқини бом дар рӯзи борон ва зани ситезақор баробар аст:
16. Касе ки хоҳад вайро ниҳон дорад, мисли касест, ки мехоҳад бодро ниҳон дорад, ё равғанеро, ки дар кафи ростии худ нигоҳ дошта бошад.
17. Оҳан оҳанро тез мекунад; ҳамчунин одам симои ёри худро пардоз медиҳад.
18. Касе ки ба дарахти анҷир нигоҳубин кунад, меваи онро хоҳад хӯрд; ҳамчунин касе ки хоҷаи худро нигоҳдорӣ кунад, иззат хоҳад ёфт.
19. Чунон ки дар об чехра акси чехра бошад, ончунон дили одам акси одам аст.
20. Асфалуссофилин ва эъдом сер намешаванд; ҳамчунин чашмони одам сер намешавад.
21. Бӯта барои нуқра аст, ва кӯра – барои тилло; вале одам аз рӯи таърифи ӯ озмуда мешавад.
22. Агар беақлро дар ҳован дар миёни дону дун бо ҳовандаста бикӯбӣ, беақлии вай аз вай ҷудо намешавад.
23. Аз аҳволи чорвои худ ба хубӣ хабардор бош, ба рамаҳо ғамхорӣ намо,
24. Зеро ки сарват абадӣ нест, тоҷ ҳам магар аз насл ба насл аст?
25. Вақте ки алаф аз назар ғойб шуд, ва сабза неш зада баромад, ва гиёҳҳои кӯҳӣ ғундошта мешавад,
26. Гӯсфандон барои либоси туст, ва такаҳо – барои нархи замин.

27. Ва шири бузҳо барои хӯроки ту, барои хӯроки аҳли хонаи ту ва барои ризқу рӯзии канизони ту кофист.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Давоми он. Иззат ба порсоён; лаънат ба шарирон.

1. ШАРИРОН мегурезанд, дар сурате ки таъқибкунандае нест; вале одилон мисли шер далеранд.
2. Вақте ки мамлакат исён кунад, сардоронаш бисёр мешаванд, вале ба воситаи одами бохирад ва доно умри он дароз мегардад.
3. Бенавое ки ба мансаби олий расида, ба мискинон зулм кунад, мисли борони сел аст, ки ғалладонаро шуста мебарад.
4. Тарккунандагони шариат шариронро ситоиш менамоянд, вале риоякунандагони шариат ба онҳо муҳолиф мебароянд.
5. Мардуми бадрафтор нисофро намефаҳманд, вале толибони Парвардигор онро ҳамеша мефаҳманд.
6. Бенавое ки бо роҳи ростии худ равон аст, бех аз қачраве ки сарватдор бошад.
7. Нигоҳдорандаи шариат писари бофаҳм аст, вале ҷӯраи шикампарастон падари худро расво мекунад.
8. Касе ки сарвати худро бо суд ва рибо афзун намояд, онро барои хайрхоҳи мискинон ғун мекунад.
9. Касе ки гӯши худро аз шунидани шариат дур кунад, дуои вай низ зишт аст.
10. Касе ки росткоронро гумроҳ карда, ба роҳи бад андозад, худаш дар чоҳи худ фурӯ меғалтад, вале беайбон мероси некӯ пайдо мекунад.
11. Шахси сарватдор дар назари худ хирадманд аст, вале бенавои бофаҳм ӯро хуб мешиносад.
12. Вақте ки одилон шод шаванд, ифтихормандӣ бузург аст; вале вақте ки шарирон мартаба ёбанд, мардум ноёб мешаванд.

13. Касе ки чинойтҳои худро пинҳон дорад, муавффақият намеёбад; вале касе ки иқрор шавад ва онҳоро тарк кунад, сазовори раҳм мегардад.
14. Хушо касе ки ҳамеша аз гуноҳ метарсад! Вале касе ки дили худро саҳт кунад, ба бало гирифтадор мешавад.
15. Ҳокими шарир бар қавми бенаво мисли шери ғуррон ва хирси ташначигар аст.
16. Сардори нофаҳм бисёр ситам мекунад; душмани ришва умри худро дароз мекунад.
17. Одаме ки хуни касе ба гарданаш бошад, то ба гӯр мегурезад; зинҳор касе ӯро дастгирӣ накунад.
18. Рострав раҳо мешавад, вале қачрав якбора фурӯ меғалтад.
19. Касе ки замини худро қор кунад, аз нон сер мегардад, вале касе ки аз пайи қорҳои ҳечу пуч шавад, аз бенавой сер мегардад.
20. Шаҳси амин баракати бисёр меёбад, вале касе ки аз пайи сарват шитоб кунад, бечазо намемонад.
21. Рӯйбинӣ қардан хуб нест; аз барои як бурда нон ҳам қас чинойт мекунад.
22. Баҳил аз пайи сарват мешитобад, ва намедонад, ки бенавой ба сари ӯ меояд.
23. Шаҳсе ки одамеро мазаммат кунад, оқибат бештар писанд меояд, назар ба шаҳсе ки бо забонаш тамаллуқ намояд.
24. Касе ки падару модари худро тороч қарда, мегӯяд, ки «ин гуноҳ нест», – шарикӣ шаҳсони зараровар аст.
25. Тамаъқор низоъ меандозад, вале касе ки ба Парвардигор тавакқал намояд, некрӯз мегардад.
26. Касе ки аз худаш дилпур бошад, аблаҳ аст, вале касе ки бо хирад рафтадор кунад, раҳо хоҳад шуд.
27. Касе ки ба мискин ёрдам диҳад, мӯҳтоҷӣ нахоҳад қашид, вале касе ки қашмони худро пӯшонад, ба лаънати бисёр дучор хоҳад шуд.
28. Вақте ки шарирон мартаба ёбанд, мардум пинҳон мешаванд; вале вақте ки онҳо нест шаванд, одилон афзоиш меёбанд.

БОБИ БИСТУ НЌҲУМ

Давоми он. Ҳикмат некӯӣ меоварад; гуноҳ ва шарорат ба ҳалокат бурда мерасонад.

1. ШАХСЕ ки мазамматҳоро шунида, гарданкашӣ кунад, баногоҳ шикаст хоҳад хӯрд, ва ўро паноҳгоҳе нахоҳад буд.
2. Вақте ки одилон ҳоким бошанд, қавм шод мегарданд; вале вақте ки шарир ҳукмфармо шавад, қавм оҳу нола мекунад.
3. Касе ки ҳикматро дўст дорад, падари худро шод мекунад; вале фоҳишабоз дороии худро исроф менамояд.
4. Подшоҳ мамлакатро бо адлу инсоф устувор мегардонад, вале шахсе ки бочу хирочи зиёд меситонад, онро хароб мекунад.
5. Шахсе ки ба ёри худ тамаллуқ гӯяд, ба пойҳои вай дом мениҳад.
6. Шарир ба доми чиноятш гирифта хоҳад шуд, вале одил дилхушӣ ва хурсандӣ мекунад.
7. Одил ба даъвои бенавоён диққат медиҳад; шарир ба он сарфаҳм намеравад.
8. Мардуми масхарабоз шахрро ба шӯр меоваранд, вале хирадмандон ҷидолро хомӯш мекунад.
9. Агар шахси хирадманд бо шахси беақл муҳокима намояд, беақл гоҳе ба ҳашм меояд ва гоҳе механдад, ва ўро оромише нест.
10. Хунхӯрон аз шахси беайб нафратдоранд, вале росткорон офияти ҷони ўро хоҳонанд.
11. Аблаҳ тамоми ҳашми худро берун меоварад, вале хирадманд охируламр онро соқит мекунад.
12. Агар ҳоким ба суханони дурӯғ гӯш андозад, ҳамаи хизматгузори ӯ шарир мешаванд.
13. Бенаво ва шахси дасисакор бо ҳамдигар вомехӯранд; ба ҷашмони ҳар дуи онҳо нурбахш Парвардигор аст.
14. Агар подшоҳ мискинонро ба ростӣ доварӣ намояд, тахти ӯ ба сурати абадӣ устувор мегардад.

15. Чӯби адаб ҳикмат мебахшад; вале бачаи беназорат модари худро нангин мекунад.
16. Бо афзоиши шарирон чиноят меафзояд, вале одилон мағлубияти онҳоро хоҳанд дид.
17. Писари худро таъдиб намо, ва ӯ боиси оромиши ту мегардад, ва ҷони туро ҳаловат мебахшад.
18. Бе ваҳй қавм беқайд мешаванд, ва хушо касе ки шариатро риоят мекунад!
19. Ғулом аз суханон сабақ намегирад, зеро ки, онҳоро фаҳмад ҳам, итоат намекунад.
20. Оё шахсеро дидаӣ, ки дар сухан гуфтан шитоб мекунад? Умед аз аблаҳ, назар ба вай, бештар аст.
21. Кас агар ғуломи худро аз бачагӣ нозпарвард кунад, вай оқибат мехоҳад писар шавад.
22. Шахси хашмгин ситеза меангезад, ва тундмизоч бисёр чиноят мекунад.
23. Ғурури одам вайро хор мекунад, вале шахсӣ фурутан чалол меёбад.
24. Касе ки бо дузд шарик шавад, ба ҷони худ душман аст: касам мехӯрад, вале намегӯяд.
25. Тарсончакии одам ба дом меоварад, вале касе ки ба Парвардигор таваккал кунад, аз хатар эмин аст.
26. Бисёр касон дидори ҳокимро толибанд, вале қазои одам аз ҷониби Парвардигор аст.
27. Шахси ноинсоф назди одилон зишт аст, ва рострав назди шарир зишт аст.

БОБИ СИҶОМ

Суханони ҳикматноки Огур.

1. СУХАНОНИ Огур ибни Ёкеи Массой. Гуфтори ин мард ба Итиэл, ба Итнэл ва Ухол:
2. Яқинан, ман аз ҳар кас ҷоҳилтар ҳастам, ва хиради одамӣ дар ман нест.
3. Ва ҳикмат наомӯхтаам, то ки шинохтани Покро бидонам.

4. Кист, ки ба осмон сууд кард ва аз он чо нозил шуд? Кист, ки бодро дар мушти худ чамъ кард? Кист, ки обро дар пероҳан банд кард? Кист, ки тамоми ақсои заминро барқарор кард? Номи ӯ чист ва номи писари ӯ чист? Оё медонӣ?
5. Ҳар сухани Худо покиза аст; Ӯ барои онҳое ки ба Ӯ паноҳ мебаранд, сипар аст.
6. Ба суханони Ӯ чизе илова накун: мабодо туро мазаммат намояд, ва ту дурӯғгӯй шавӣ.
7. Ду чиз аз Ту мепурсам; онҳоро барои ман, пеш аз он ки бимирам, манъ нанамо:
8. Ҳечу пуч ва дурӯғро аз ман дур соз, бенавой ва сарватро ба ман надех, ризку рӯзӣ ба ман бирасон:
9. Мабодо бисёр сер шуда, Туро инкор кунам ва бигӯям: «Парвардигор кист?» Ва мабодо бенаво шуда, дуздӣ кунам ва номи Худои худро беҳурмат созам.
10. Гуломро ба хоҷаи вай бадгӯй накун: мабодо вай туро лаънат кунад, ва ту айбдор шавӣ.
11. Насле ҳастанд, ки падари худро лаънат мекунад ва модари худро табрик намегӯянд.
12. Насле ҳастанд, ки дар назари худ пок мебошанд, ва ҳол он ки аз начосати худ шуста нашудаанд.
13. Насле ҳастанд, ки – оҳ, чашмонашон чӣ гуна ҳавобаландона аст, ва мижгонашон чӣ гуна барафрошта!
14. Насле ҳастанд, ки дандонҳои шамшерҳост, ва дандонҳои осиешон – кордҳо, то ки бенавоёнро аз рӯи замин ва мискинонро аз миёни одамон бихӯранд.
15. Шуллуқ ду духтар дорад: «Бидех, бидех!» Инак се чизе ки сер намешаванд, ва чор чизе ки намегӯянд: «Бас!»
16. Асфалуссофилин ва батни нозой, заминне ки аз об сер намешавад, ва оташе ки намегӯяд: «Бас!»
17. Чашме ки падарро тамасхур мекунад ва аз итоати модар нафрат дорад, зоғони водӣ онро нӯл зада мекананд, ва бачаҳои уқоб онро мехӯранд.
18. Инак се чизе ки барои ман ақлнорас аст, ва чор чизе ки ман намефаҳмам:

19. Роҳи уқоб дар осмон, роҳи мор бар кӯхпора, роҳи киштӣ дар миёни баҳр ва роҳи мард сӯи чавондухтар.
20. Ҳамчунин роҳи зани зинокор: мехӯрад, ва даҳони худро пок мекунад, ва мегӯяд: «Кори баде накардаам».
21. Аз се чиз замин меларзад, ва чор чизро наметавонад бардорад:
22. Ғуломеро, ки подшоҳ мешавад; нокасеро, ки аз нон сер мешавад;
23. Зани нафратангезеро, ки ба шавҳар мерасад, ва канизеро, ки ҷойгири хотуни худ мешавад.
24. Чор ҷонвари хурд дар рӯи замин ҳастанд, вале онҳо бағоят бохирад мебошанд:
25. Мӯрчаҳо, ки қавми паҳлавон нестанд, вале хӯроки худро тобистон тайёр мекунанд;
26. Заргӯшҳо, ки қавми пурзӯр нестанд, вале хонаи худро дар сахра бунёд мекунанд;
27. Малах, ки подшоҳ надорад, вале саросар саф баста берун меояд;
28. Калтакалос, ки бо даст дошта мешавад, вале вай дар қасрҳои подшоҳон мебошад.
29. Се ҷонвари мавзунқадам ҳастанд, ва чор ҷонвари хушрафтор:
30. Шере ки дар миёни ҳайвонот зӯровар аст ва аз пеши ҳеҷ кадоме қафо намеравад;
31. Аспи чоргома, ва така, ва подшоҳе ки қавмаш ҳамроҳи ӯст.
32. Агар ба туфайли ҳавобаландии худ разилӣ кардаӣ, ва агар соҳибфикр ҳастӣ, даст бар даҳон бимон,
33. Зеро, чунон ки аз фишор додани шир маска берун меояд, ва аз фишор додани бинӣ хун берун меояд, ончунон аз фишор додани ҳашм ҷанҷол берун меояд.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Суханони подшоҳ Лемуил.

1. СУХАНОНИ Лемуил, подшоҳи Массо, ки модараш ба ӯ таълим додааст:
2. Эй писарам, ва эй писари батнам, ва эй писари назрҳоям!
3. Қуввати худро ба занон надех, ва роҳҳои худро ба он чи подшоҳонро нобуд мекунад.
4. Подшоҳонро шоиста нест, эй Лемуил, подшоҳонро шоиста нест, ки шароб нӯшанд, ва миронро, ки бӯза талаб кунанд:
5. Мабодо бинӯшанд ва қонунро фаромӯш кунанд, ва довариҳои тамоми аҳли фақро таҳриф намоянд.
6. Бӯзаро ба гирифтори ҳалокат бидех, ва шаробро – ба қонҳои талхком.
7. Бигзор вай нӯшида, бенавоии худро фаромӯш кунад, ва азоби худро дигар ба ёд наоварад.
8. Даҳони худро барои безабон воз кун, ва барои даъвои тамоми аҳли эҳтиёҷ.
9. Даҳони худро барои адлу инсоф воз кун, ва барои даъвои бенаво ва мискин.
10. Зани солеҳаро кист, ки тавонад биёбад? Баҳои вай аз ҷавоҳир гарантар аст.
11. Шавҳари вай аз вай дилпур аст, ва ғанимати ӯ камӣ нахоҳад кард.
12. Вай тамоми айёми умри худ ба ӯ некӣ мекунад, ва на бадӣ.
13. Пашм ва катон пайдо мекунад, ва бо шавқу ҳавас бо дастҳои худ кор мекунад.
14. Вай мисли киштиҳои тоҷирон аст: хӯроки худро аз дур ёфта меоварад.
15. Ва ҳангоме ки ҳанӯз шаб аст, вай бархоста, ба аҳли хонаи худ хӯрок ва ба канизони худ ротиба медиҳад.
16. Ба фикри киштзор афтада, онро меҳарад; аз самари дастҳои худ ниҳолҳои тоқ мешинонад.
17. Камари худро маҳкам мебандад, ва дасту остин бармезанад.
18. Чун мебинад, ки доду муоилаи вай хуб аст, ҷароғи вай шабона хомӯш намешавад.

19. Дастҳои худро сӯи чархи ресмонресӣ дароз мекунад, ва кафҳои вай дугро нигоҳ медорад.
20. Кафи худро барои бенаво мекушояд, ва дастҳои худро сӯи мискин дароз мекунад.
21. Оид ба аҳли хонаи худ аз барф наметарсад, чунки тамоми аҳли хонаи вай либоси пашмин пӯшидаанд.
22. Барои худ қолинҳо мебофад; катон ва арғувон перохани вай аст.
23. Шавҳари вай назди дарвозаҳо машҳур аст, вақте ки бо пирони сарзамин менишинад.
24. Вай яктақҳои катон дӯхта мефурӯшад, ва камарбандҳо ба тоҷирон медиҳад.
25. Қувват ва шавкат перохани вай аст, ва оид ба рӯзи оянда вай меҳандад.
26. Даҳони худро ба ҳикмат мекушояд, ва таълими ҳалимона бар забони вай аст.
27. Ба рӯзгори хонаи худ назорат мекунад, ва нони коҳилиро намехӯрад.
28. Фарзандони вай бархоста, ба вай аҳсан мегӯянд, шавҳари вай низ вайро ситоиш мекунад:
29. «Духтарони бисёр корҳои нек кардаанд, вале ту аз ҳамаи онҳо бартарӣ дорӣ».
30. Латофат назарфиреб ва ҳусну чамол ҳечу пуч аст; зане ки аз Парвардигор метарсад, сазовори ситоиш аст.
31. Ба вай аз самари дастҳои вай бидиҳед, ва бигзор корҳояш вайро назди дарвозаҳо ҳамд гӯяд!

КИТОБИ ВОИЗ БОБИ ЯКУМ

Ҳама чиз ҳечу пуч аст.

1. СУХАНОНИ Воиз, писари Довуд, ки дар Уршалим подшоҳ буд.
2. Ҳечу пуч аст, гуфт Воиз, ҳечу пуч аст, ҳама чиз ҳечу пуч аст!
3. Чӣ суд аст барои одамизод аз тамоми меҳнате ки дар зери офтоб мекунад?

Далел ин аст, ки ҳама чиз гузашта меравад.

4. Насле меравад, ва насле меояд, вале замин ҷовидона меистад.
5. Офтоб мебарояд, ва офтоб мешинад, ва ба ҷои худ, ки аз он мебарояд, мешитобад.
6. Бод сӯи ҷануб меравад ва сӯи шимол ҷарх мезанад; бод ҷарх зада-ҷарх зада меравад ва ба доираҳои ҷархзании худ бармегардад.
7. Ҳамаи дарёҳо сӯи баҳр ҷорӣ мешаванд, вале баҳр пур намешавад; ба ҷое ки дарёҳо аз он ҷорӣ мешаванд, бармегарданд, то ки аз нав ҷорӣ шаванд.
8. Ҳамаи чизҳо дилгиркунанда мебошанд; касе наметавонад инро ифода намояд, ҷашм аз дидан сер намешавад, ва гӯш аз шунидан пур намешавад.
9. Он чи буд, ҳамон аст, ки хоҳад буд; ва он чи шуд, ҳамон аст, ки хоҳад шуд, ва ҳеч чизи нава дар зери офтоб нест.
10. Баъзан дар бораи чизе мегӯянд: «Бубин, ана ин нав аст!» Аммо дар асрҳои қадиме ки пеш аз мо буданд, он чиз вучуд дошт.
11. Зикре аз гузаштагон нест ; ва низ аз ояндагон, ки меоянд, назди онҳое ки баъдтар хоҳанд омад, зикре нахоҳад буд.

Сарфи назар аз ҳикмат ва дониш шарорат мавҷуд аст.

12. Ман, Воиз, дар Уршалим подшоҳ бар Исроил будам;
13. Ва дили худро ба он ниҳодам, ки ҳар кореро, ки дар зери осмон карда мешавад, бо ҳикмат тадқиқ ва тафтиш намоям; ин кори вазнин аст, ки Худо насиби банӣ одам кардааст, то ки аз он заҳмат кашанд.
14. Ҳамаи корхоро, ки дар зери офтоб карда мешаванд, дидам, ва инак, ҳама ҳечу пуч ва бод паймудан аст!
15. Он чи қач аст, наметавонад рост шавад, ва он чи каму кост аст, наметавонад ба шумор биёяд.
16. Ман бо дили худ сухан ронда, гуфтам: «Инак, ман бузург шудам, ва бештар аз ҳар касе ки пеш аз ман бар Уршалим буд, ҳикмат зиёд кардам, ва дили ман ҳикмат ва донишро бисёр дид».
17. Ва дили худро ба донишани ҳикмат ва шинохтани аҳмақию нодонӣ ниҳодам; вале фаҳмидам, ки ин низ бод паймудан аст.
18. Зеро ки ба қадри афзудани ҳикмат ғусса меафзояд, ва ҳар кӣ донишро зиёд кунад, андӯхро зиёд мекунад.

БОБИ ДУЮМ

Бефоида будани ҳаловатуои заминӣ.

1. МАН дар дили худ гуфтам: «Биё, туро бо айшу ишрат биозмоям, то хуширо пайдо кунам», — ва инак, ин низ ҳечу пуч аст!
2. Дар бораи ханда гуфтам: «Аблаҳист!» Ва дар бораи айшу ишрат: «Ин чӣ суд мекунад?»
3. Дар дили худ аҳд кардам, ки ҷисми худро бо май лаззат диҳам ва, дар сурате ки дилам бо ҳикмат рафтор мекунад, аҳмакиро низ нигоҳ дорам, то бубинам, ки кадомаш барои банӣ одам хуб аст, ки онро дар зери осмон дар рӯзҳои ками зиндагии худ ба амал оваранд.

Сарват ва меҳнат қаноатмандии бардавоме намебахшанд.

4. Корҳои бузурге кардам: хонаҳо барои худ сохтам, токзорҳо барои худ шинондам;
5. Боғҳо ва чорбоғҳо барои худ барпо кардам, ва дар онҳо ҳар хел дарахтони мевадор шинондам;
6. Ҳавзҳои об барои худ сохтам, то ки аз онҳо бешаеро, ки дарахтон дар он мерӯянд, обёрӣ намоям;
7. Гуломон ва канизон харидам, ва хоназодон доштам; ҳамчунин бештар аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ман дар Уршалим буданд, рамаҳои говон, гӯсфандон ва бузон доштам;
8. Нуқра ва тилло ва ганҷи подшоҳон ва кишварҳоро низ барои худ ҷамъ кардам; сарояндагон ва мутрибагон, ва ҳаловатҳои банӣ одам, яъне бону ва бонувон барои худ пайдо кардам.
9. Ва бузург шудам, ва бештар аз ҳар касе ки пеш аз ман дар Уршалим буд, сарват зиёд кардам; ҳикматам низ бо ман буд.
10. Ва ҳар чизе ки чашмонам ҳавас карданд, аз онҳо дарег надоштам; дили худро аз ҳеч айшу ишрат бознадоштам, чунки дилам аз ҳар меҳнати ман шод мешуд, — ва насибаи ман аз ҳар меҳнатам ҳамин буд.
11. Вале ман ба ҳамаи корҳои худ, ки дастҳоям карда буданд, ва ба меҳнате ки дар карданаш заҳмат кашида будам, назар андохтам, — ва инак, ҳама ҳечу пуч ва бод паймудан аст, ва дар зери офтоб суде надорад!

Ҳикмат аз аблаҳӣ беҳтар аст, лекин ҳам ин ва ҳам он даргузар аст.

12. Ва ман назар андохтам, то ки ҳикмат ва аҳмақию нодониро бубинам, зеро одаме ки баъд аз подшоҳ меояд, чӣ коре метавонад бикунанд, магар на он чи пештар карда шудааст?
13. Ва ман дидам, ки бартарии ҳикмат бар аҳмақӣ монанди бартарии рӯшноӣ бар торикист.

14. Чашмони хирадманд дар сари \bar{u} мебошанд, вале аблаҳ дар торикӣ роҳ меравад. Ва ман онро низ дониستم, ки ҳамон як воқеа ба ҳамаи онҳо рӯй хоҳад дод.

15. Ва ман дар дили худ гуфтам: «Воқеае ки ба аблаҳ рӯй медиҳад, ба ман низ рӯй хоҳад дод, пас чаро ман бештар хирадманд шудаам?» Ва дар дили худ гуфтам, ки ин низ ҳечу пуч аст,

16. Зеро ки зикре аз хирадманд, баробари аблаҳ, ҷовидона нахоҳад монд: дар айёми оянда ҳама чиз тамоман фаромӯш хоҳад шуд, ва — ҳайҳот! — хирадманд баробари аблаҳ хоҳад мурд.

17. Бинобар ин зиндагиро бад дидам, зеро корҳое ки зери офтоб карда мешаванд, дар назарам нохушанд, чунки ҳама чиз ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

18. Ва ман тамоми меҳнати худро, ки зери офтоб карда будам, бад дидам, чунки бояд онро ба одаме ки баъд аз ман меояд, боқӣ гузорам.

19. Ва кист, бидонад, ки оё \bar{u} хирадманд хоҳад буд ё аблаҳ? Ва \bar{u} бар тамоми меҳнате ки зери офтоб бо заҳмат ва ҳикмат кардаам, ҳукмфармо хоҳад шуд. Ин низ ҳечу пуч аст!

20. Ва ман рӯ ба қафо оварда, дили худро аз тамоми меҳнате ки зери офтоб кардаам, ноумед гардондам,

21. Зеро одаме ҳаст, ки бо ҳикмат ва дониш ва истеъдод меҳнат кардааст, ва онро бояд чун насибаи муносибе ба шахсе бидиҳад, ки дар он ҳеч заҳмат нақашааст. Ин низ ҳечу пуч ва бадии азим аст!

22. Зеро одамизод аз тамоми меҳнати худ ва орзуи дили худ, ки зери офтоб кардааст, чӣ ҳаловате мебарад?

23. Чунки тамоми рӯзҳои \bar{u} андӯҳ аст, ва кори \bar{u} ғусса; шабона ҳам дили \bar{u} ором надорад. Ин низ ҳечу пуч аст!

24. Барои одамизод чизе хубтар аз ин нест, ки бихӯрад ва бинӯшад ва ҷони худро аз меҳнати худ лаззат диҳад; инро низ ман дидам, ки аз ҷониби Худоист.

25. Зеро ҷудо аз Худо кист, ки тавонад бихӯрад, ва кист, ки тавонад лаззат барад?

26. Зеро ба одаме ки дар назари Ў нек аст, Худо ҳикмат ва дониш ва хушӣ мебахшад, вале ба хатокор ғами ғун кардан ва андӯхтанро мебахшад, то ки онро ба касе ки дар назари Худо нек аст, бидихад. Ин низ ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

БОБИ СЕЮМ

Вақту соат доштани аъмоли инсон.

1. БАРОИ ҳар чиз замоне ҳаст, ва барои ҳар кор зери осмон вақте ҳаст:
2. Вақте барои таваллуд шудан, ва вақте барои мурдан; вақте барои дарахт шинондан, ва вақте барои решақан кардани он чи шинонда шудааст.
3. Вақте барои куштан, ва вақте барои шифо додан; вақте барои хароб кардан, ва вақте барои бино кардан.
4. Вақте барои гиристан, ва вақте барои хандидан; вақте барои мотам гирифтани, ва вақте барои рақсидан.
5. Вақте барои партофтани сангҳо, ва вақте барои чамъ кардани сангҳо; вақте барои оғӯшкашӣ, ва вақте барои дурӣ аз оғӯш.
6. Вақте барои пайдо кардан, ва вақте барои гум кардан; вақте барои нигоҳ доштан, ва вақте барои партофтан.
7. Вақте барои даррондан, ва вақте барои дӯхтан; вақте барои хомӯш мондан, ва вақте барои сухан рондан.
8. Вақте барои дӯст доштан, ва вақте барои бад дидан; вақте барои ҷанг, ва вақте барои сулҳ.
9. Пас, чӣ суд аст барои коркун аз меҳнате ки мекунад?
10. Бореро, ки Худо насиби банӣ одам кардааст, то ки онро бардоранд, дидам.
11. Ҳама чизро Ў дар вақташ ба хубӣ ба вучуд овардааст; ҳамчунин фикри ҷовидонагиро дар дили одамизод ҷо додааст, ба тавре ки онҳо кореро, ки Худо кардааст, аз оғоз то анҷом наметавонанд дарёбанд.
12. Донистам, ки барои онҳо чизе хубтар аз ин нест, ки шодӣ намоянд ва дар зиндагии худ некӣ кунанд.

13. Ва агар ҳар одам бихӯрад ва бинӯшад ва аз ҳар меҳнати худ некӣ бинад, — ин низ атои Худо аст.

14. Донистам, ки ҳар он чи Худо кардааст, ҷовидона хоҳад монд; чизе бар он илова намудан ва аз он кам кардан мумкин нест; ва Худо чунин кардааст, то аз ӯ битарсанд.

15. Он чи ҳаст, аз қадим аст, ва он чи хоҳад шуд, пештар низ буд; ва Худо гузаштаро хоҳон аст.

16. Ва боз зери офтоб макони инсофро дидам, ки он ҷо зулм аст, ва макони адолатро, ки он ҷо ноинсофист.

17. Ман дар дили худ гуфтам: «Росткор ва бадкорро Худо доварӣ хоҳад кард, зеро ки барои ҳар чиз ва барои ҳар кор дар он ҷо вақте ҳаст».

18. Ман дар дили худ дар бораи банӣ одам гуфтам, ки Худо ба онҳо имтиҳоне дод, то бубинанд, ки онҳо ба худии худ мисли чорпоёнанд,

19. Зеро ки оқибати банӣ одам мисли оқибати чорпоён аст — барои онҳо ҳамон як оқибат аст: чунон ки инҳо мемиранд, онҳо низ мемиранд, ва барои ҳама ҳамон як рӯҳ аст, ва одамизод аз чорпоён бартарӣ надорад; дар асл ҳама чиз ҳечу пуч аст!

20. Ҳама ба як ҷо мераванд: ҳама аз хоканд, ва ҳама ба хок бармегарданд.

21. Кист, бидонад, ки оё рӯҳи банӣ одам ба боло мебарояд, ва рӯҳи чорпоён ба поён, ба сӯи замин мефурояд?

22. Ва дидам, ки чизе хубтар аз ин нест, ки одамизод аз корҳои худ хурсанд шавад, чунки ин насибаи ӯст; зеро кист, ки ӯро гардонда оварад барои дидани он чи баъд аз сари ӯ воқеъ хоҳад шуд?

БОБИ ЧОРУМ

Ҳаёт беамон ва ноинсоф аст.

1. ВА ман боз назар андохта, ҳамаи ситамҳоеро, ки зери офтоб карда мешаванд, дидам; ва инак ашкҳои ситамкашон, вале

барои онҳо тасаллидиҳандае нест; ва қувват дар дасти ситамгорони онҳост, вале барои онҳо тасаллидиҳандае нест.

2. Ва ман мурдаҳоеро, ки пеш аз ин мурдаанд, назар ба зиндаҳое ки ҳанӯз зинда ҳастанд, хушбахт мешуморам;

3. Ва аз ҳар дуи онҳо хушбахттар аст касе ки ҳанӯз ба дунё наомадааст, касе ки корҳои бадеро, ки зери офтоб карда мешаванд, надидааст.

4. Ва ман дидам, ки ҳар меҳнат ва ҳар муваффақияти кор натиҷаи аз якдигар ҳасад бурдан аст. Ин низ ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

5. Аблах дастҳои худро дар бағал зада менишинад ва гӯшти худро меҳӯрад.

6. Як кафи пур аз роҳат беҳ аз ду кафи пур аз заҳмат ва бодпаймой.

7. Ва ман боз назар андохта, ҳечу пучро зери офтоб дидам:

8. Одами танҳое ҳаст, ки касе надорад; ўро писаре ва бародаре низ нест; ва тамоми меҳнаташ анҷом надорад; чашмаш низ аз сарват сер намешавад. «Пас, барои кӣ ман меҳнат карда, ҷони худро аз хушиҳо маҳрум менамоем?» Ин низ ҳечу пуч ва кори вазнин аст!

9. Ду нафар аз як нафар беҳтаранд, чунки барои онҳо аз меҳнаташон музди хубе пайдост.

10. Зеро агар яке афтад, дигаре аз онҳо рафиқи худро бармеҳезонад. Валекин вой ба ҳоли он одами танҳо, вақте ки ў афтад, ва касе набошад, ки ўро бархезонад!

11. Ҳамчунин, агар ду нафар бихобанд, гарм мешаванд, вале як нафар чӣ гуна гарм шавад?

12. Ва агар ба яке аз онҳо касе ҳучум кунад, ҳар дуяшон ба вай муқобилат мекунанд. Ва риштаи сеқабата ба зудӣ канда намешавад.

13. Ҷавони бенаво ва хирадманд беҳ аз подшоҳи пир ва аблаҳе ки пазируфтани насихатро дигар намедонад.

14. Зеро ў аз ҳабсхона барои подшоҳӣ кардан берун омадааст, ва ҳол он ки вай дар подшоҳии худ низ камбағал таваллуд ёфтааст.

15. Ҳамаи зиндаҳоро дидам, ки зери офтоб бо ҷавони ҷонишин, ки бар тахти вай хоҳад нишаст, роҳ мерафтанд.

16. Тамоми он қавм, ҳамаи онҳое ки ӯ дар пешашон буд, охир надоштанд, аммо насли баъдина аз ӯ шод нахоҳанд шуд. Дар асл ин низ ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

17. Чун ба хонаи Худо биравӣ, аз пой худ боҳабар бош, зеро наздикӣ чустан барои шунидан аз қурбонӣ овардани аблаҳон беҳтар аст, зеро онҳо намедонанд, ки кори бад мекунанд.

БОБИ ПАНЧУМ

Бефоида будани сарват. Огоҳӣ аз суханони бемулоҳиза.

1. БО даҳони худ шитоб накун, ва бигзор дили ту ба гуфтани сухане дар пеши Худо нашитобад; зеро Худо дар осмон аст, вале ту бар замин ҳастӣ; бинобар ин бигзор суханони ту кам бошанд.

2. Зеро хоб дидан аз заҳмати бисёр пайдо мешавад, ва овози аблаҳ аз сухани бисёр.

3. Чун ба Худо қавл диҳӣ, дар адои он дер накун, зеро ӯ аз аблаҳон хушнуд нест; он чи қавл додай, адо намо.

4. Қавл надоданат беҳ аз он ки қавл диҳию адо нанамой.

5. Мағузур, ки даҳонат ҷисми туро гуноҳкор гардонад, ва дар пеши қосиди Худо нагӯй, ки «ин ғалат буд!» Чаро Худо барои сухани ту ба хашм омада, амали дастҳои туро вайрон кунад?

6. Зеро хобҳо ва чизҳои ҳечу пуч бисёр шаванд, сухан бисёр мешавад, лекин ту аз Худо битарс.

7. Агар ситамро бар камбағалон, ва баркандани инсоф ва адолатро дар кишвар бубинӣ, аз ин ҳодиса ҳайрон нашав, зеро бар болонишин шахси аз вай болотар назорат мекунад, ва бар онҳо нозирони боз ҳам болотар ҳастанд.

8. Валекин суди сарзамин ба ҳама мерасад, ва ҳатто подшоҳ аз киштзор фоида мебинад.

9. Дӯстдори нуқра аз нуқра сер намешавад, ва касе ки сарвати зиёдро дӯст медорад, аз даромадаш сер намешавад. Ин низ ҳечу пуч аст!

10. Нозу неъмат зиёд шавад, хӯрандаҳои он зиёд мешаванд; пас, ба соҳиби он чӣ суде ҳаст, чуз ин ки чашмонаш онро мебинанд?
11. Хоби меҳнаткаш ширин аст, хоҳ хӯрокро кам бихӯрад ва хоҳ бисёр; вале серии сарватдор наместонад, ки ӯ хоб равад.
12. Балои саҳте ҳаст, ки зери офтоб дидам: сарвате ки соҳибаш онро ба зарари худ саришта мекунад.
13. Ва он сарват аз ҳодисаи баде барбод рафт, ва ӯ писаре ба дунё овард, ва чизе дар дасташ нест.
14. Чунон ки аз шиками модараш берун омад, ончунон бараҳна, дар ҳолате ки омад, бармегардад, ва аз меҳнати худ чизе намегирад, ки ба дасти худ бурда тавонад.
15. Ва ин низ балои саҳт аст: чӣ гунае ки омад, ҳамон гуна меравад; пас, чӣ суд аст барои ӯ, ки бод паймуда заҳмат кашидааст?
16. Тамоми рӯзҳои худ низ дар торикӣ хӯрок хӯрдааст, ва аз бисёрии асабият ва ҳашм бемор шудааст.
17. Инак он чи ман боз дидам: хуб ва хуш аст, ки кас дар рӯзҳои ками умри худ, ки Худо ба ӯ бахшидааст, бихӯрад ва бинӯшад ва аз тамоми меҳнате ки зери офтоб мекунад, некӣ бинад, чунки ин насибаи ӯст.
18. Ҳамчунин ҳар одаме ки Худо ба ӯ сарват ва молу мулк бахшидааст ва ба ӯ ихтиёр додааст, ки аз он бихӯрад ва насибаи худро гирифта, аз меҳнати худ шодӣ кунад, — ин атои Худост.
19. Зеро, чун Худо ӯро ба шодмонии дили ӯ машғул мекунад, кас ба ёд намеорад, ки рӯзҳои умраш бисёр нестанд.

БОБИ ШАШУМ

Давоми ҳамон мавзӯ.

1. БАДИЕ ҳаст, ки зери офтоб дидам, ва он бар одамизод гарон меояд:

2. Касе ки Худо ба ӯ сарват ва молу мулк ва иззат мебахшад, ва барои ҷони ӯ аз ҳар чизе ки ҳавас кунад, ҳеч норасоӣ нест, валекин Худо ба ӯ ихтиёр надодааст, ки аз он бихӯрад, – балки каси бегона онро мехӯрад; ин ҳечу пуч ва дарди бад аст!
3. Агар касе сад писар ба дунё оварад, ва солҳои бисёр зиндагӣ кунад, ва айёми солҳояш боз ҳам зиёд шавад, валекин ҷонаш аз некӣ сер нашавад, ва ӯ дафну кафан низ надошта бошад, – мегӯям, ки афгона аз ӯ беҳтар аст,
4. Чунки вай ҳамчун чизи ҳечу пуч омад, ва ба торикӣ рафт, ва номаш бо торикӣ пӯшида шуд;
5. Офтобро низ надид ва надонист; вай аз он кас бештар ором дорад.
6. Ва агар ӯ ҳатто ду ҳазор сол зиндагӣ кунад ва некӣ набинад, – оё ҳама ба як ҷо намераванд?
7. Тамоми меҳнати одамизод барои даҳони ӯст, ва бо вучуди ин, иштиҳояш қонеъ намешавад.
8. Пас, бартарии хирадманд аз аблаҳ дар чист? Ва бартарии бенавое ки медонад пеши зиндаҳо чӣ гуна рафтор кунад?
9. Дидани чашмон беҳ аз хоҳиши нафс; ин низ ҳечу пуч ва бод паймудан аст!
10. Ҳар он чи рӯй медиҳад, аз азал муқаррар шудааст, ва чигунагии одамизод маълум аст, ва ӯ наметавонад ба он чи аз ӯ пурзӯртар аст, муқобилат намояд.
11. Зеро чизҳои бисёре ҳаст, ки ҳечу пучро афзун мекунад, – пас чӣ суд аст барои одамизод?
12. Зеро кист, ки бидонад, чӣ чиз барои одамизод дар зиндагӣ хуб аст, дар рӯзҳои ками умри беҳудае ки ӯ мисли соя ба сар мебарад? Ва кист, ки одамизодро аз он чи баъд аз ӯ зери офтоб рӯй хоҳад дод, хабардор кунад?

БОБИ ҲАФТУМ

Инсон фақат дар ҳикмат ва соддагӣ ором меёбад.

1. НОМИ нек беҳ аз рағфани хушбӯӣ; ва рӯзи марг беҳ аз рӯзи таваллуд.

2. Рафтан ба хонаи азодорӣ беҳ аз рафтан ба хонаи зиёфат, чунки ин оқибати ҳар одам аст, ва зинда инро дар дили худ мегузорад.
3. Ғусса беҳ аз ханда, зеро вақте ки чеҳра ғамгин аст, дил нек мешавад.
4. Дили хирадмандон дар хонаи азодорӣ аст, вале дили аблаҳон – дар хонаи шодмонӣ.
5. Шунидани сарзаниши хирадманд беҳ аз шунидани суруди аблаҳон,
6. Чунки хандаи аблаҳон мисли чарс-чарси хорҳо дар таги дег аст. Ин низ ҳечу пуч аст!
7. Зулм хирадмандро аҳмақ мегардонад, ва ришва дилро вайрон мекунад.
8. Анҷоми кор беҳ аз оғози он; пурсабр беҳ аз ҳавобаланд.
9. Дар рӯҳи худ ба ҳашм гирифтани шитоб нақун, чунки ҳашм дар синаи аблаҳон қарор меёбад.
10. Нағӯй: «Чаро замони куҳан аз ҳозира беҳтар буд?» Чунки дар ин бобат на аз рӯи ҳикмат савол медиҳӣ.
11. Ҳикмат монанди мерос хуб аст, хусусан барои бинандагони офтоб,
12. Зеро, чунон ки одам дар сояи ҳикмат аст, дар сояи нуқра низ мебошад; валекин бартариҳои дониш ин аст, ки ҳикмат ба соҳибони худ зиндагӣ мебахшад.
13. Кори Худоро бубин: зеро кист, ки тавонад он чиро, ки ӯ қач қардааст, рост кунад?
14. Дар рӯзи нек хурсандӣ бикун, ва дар рӯзи бад андеша намо, ки Худо инро низ баробари он ба амал овардааст, то ки одамизод баъд аз он натавонад чизеро дарёбад.
15. Дар рӯзҳои ҳечу пучи худ ҳама чизро дидам: росткоре ҳаст, ки дар росткории худ нобуд мешавад, ва бадкоре ҳаст, ки дар бадкории худ умри дароз мебинад.
16. Аз ҳад зиёд росткор набош, ва худро берун аз андоза хирадманд напандор: чаро худро ба ҳалокат бирасонӣ?
17. Аз ҳад зиёд ба бадкорӣ дода нашав, ва аҳмақ набош: чаро беаҳал бимириӣ?

18. Хуб мешавад, ки инро пайравӣ намоӣ ва аз он низ дасти худро накашӣ, зеро ҳар кӣ аз Худо тарсад, аз ҳамаи инҳо ҳазар мекунад.

19. Ҳикмат хирадмандро бештар аз даҳ ҳокиме ки дар як шаҳр бошанд, пурзӯртар мегардонад.

20. Дар асл одами росткоре дар рӯи замин нест, ки некӣ кунад ва хатое содир нанамояд.

21. Ҳамчунин ба ҳамаи суханоне ки гуфта мешаванд, диққат надех, то ки ғуломи худро нашнавиӣ, ҳангоме ки вай дар ҳаққи ту лаънат мегӯяд.

22. Зеро дили ту дафъаи бисёр доништааст, ки ту низ дар ҳаққи дигарон лаънат гуфтай.

23. Ҳамаи инро бо ҳикмат озмудам; гуфтам: «Ба ҳикмат хоҳам пардохт»; валекин он аз ман дур аст.

24. Он чи ҳаст, дур аст ва бисёр чуқур аст; пас кист, ки онро дарёбад?

25. Ва ман бо дили худ ба он рӯ овардам, ки ҳикмат ва хулосаро дарк намоям ва тафтиш ва таҳқиқ кунам, то бидонам, ки то чӣ андоза бадкорӣ аблаҳист ва аҳмақӣ девонагист.

26. Ва ман дарёфтам: зане ки вай домхост ва дилаш камандхост ва дастҳояш завлонахост, талхтар аз марг аст; касе ки дар назари Худо нек аст, аз вай раҳо хоҳад шуд, валекин хатокор ба доми вай хоҳад афтод.

27. Бубин, гуфт Воиз, инро дарёфтам, вақте ки якояк шумурдам, то ки натиҷае дарёбам:

28. Ҷони ман боз чустучӯ кард, ва ман наёфтам, – як мардро аз байни ҳазор нафар ёфтам, вале зане аз байни ҳамаи онҳо наёфтам.

29. Аммо, бубин, фақат ҳаминро ёфтам, ки Худо одамизодро росткор офарид, валекин онҳо аз дунболи қачқориҳои бисёр рафтанд.

БОБИ ҲАШТУМ

Хушо тарсгорони Худо ва онҳое ки ба ҳукуматдорон итоат мекунанд.

1. КИСТ, ки тавонад мисли хирадманд бошад? Ва кист, ки таъбири ҳар чизро бидонад? Ҳикмати одамизод чехраи ўро равшан мекунад, ва шиддати чехраи ў тағйир меёбад.
2. Ман гуфтам: амри подшоҳро риоя намо, ба хотири савганде ки ба номи Худо ёд карда мешавад.
3. Ба рафтани аз пеши ў шитоб накун, дар кори бад истодагӣ накун, зеро ки ў ҳар чӣ хоҳад, мекунад.
4. Азбаски сухани подшоҳ қудрат дорад, кист, ки ба ў бигӯяд: «Чӣ мекуни?»
5. Касе ки фармударо риоя намояд, чизи баде нахоҳад дид; вале дили хирадманд вақт ва доварию муносибро медонад.
6. Зеро барои ҳар чиз вақт ва доварию муносибе ҳаст, ҳарчанд бадию одамизод бар вай гарон меояд,
7. Зеро ў он чиро, ки воқеъ хоҳад шуд, намедонад, ва кист, ки анҷоми онро ба ў бигӯяд?
8. Одамизод бар рӯҳи худ қудрат надорад, то ки рӯҳро боздорад; ҳамчунин бар рӯзи марг қудрат надорад, ва чунон ки дар ин қорзор ўро раҳой нест, бадкорӣ низ соҳибашро ҳалос намекунад.
9. Ҳамаи инро дидам, ва дили худро ба ҳар коре ки зеро офтоб карда мешавад, ниҳодам: бисёр вақтҳо одам бар одам ба зарари вай ҳукмронӣ мекунад.
10. Ва ҳамчунин бадкоронро дидам, ки гӯронида шуданд, ва ба оромгоҳи худ расиданд; вале онҳое ки росткор буданд, аз макони пок рафтанд ва дар шаҳр фаромӯш гардиданд. Ин низ ҳечу пуч аст!
11. Азбаски ҳукм оид ба амали бад ба зудӣ иҷро намешавад, дили банӣ одам барои бадкории онҳо пур аз чуръат мегардад.
12. Агарчи хатокор сад бор бадӣ мекунад ва умри дароз мебинад, дар асл ман медонам, ки дар оқибат некӯӣ фақат барои тарсгорию Худо хоҳад буд, ки онҳо ба ростӣ аз Ў метарсанд;
13. Валекин барои росткор некӯӣ нахоҳад буд, ва ў мисли соя умри дароз нахоҳад дид, чунки аз Худо наметарсад.

14. Чизҳои ҳечу пуче ҳастанд, ки бар рӯи замин ба амал меоянд: росткороне ҳастанд, ки сазои амали бадкорон насибашон мешавад, ва бадкороне ҳастанд, ки сазои амали росткорон насибашон мешавад. Гуфтам, ки ин низ ҳечу пуч аст!

15. Пас ман шодмониро ситоиш кардам, ки барои одамизод зери офтоб чизе хубтар аз хӯрдан ва нӯшидан ва шодӣ намудан нест; ва ин ӯро дар рӯзҳои зиндагии пурмеҳнаташ, ки Худо ба ӯ зери офтоб бахшидааст, ҳамроҳӣ мекунад.

16. Вақте ки дили худро ба он ниҳодам, ки ҳикматро дарёбам ва корубореро, ки бар рӯи замин ба амал меояд, бубинам, дар сурате ки одамизод на шаб ва на рӯз хобро ба чашмони худ намебинад, –

17. Он гоҳ тамоми кори Худоро дидам, ки одамизод он кореро, ки зери офтоб карда мешавад, наметавонад дарёбад: ҳарчанд одамизод барои тадқиқи он меҳнат кунад, онро пай намебарад, ва ҳатто агар хирадманде бигӯяд, ки «медонам», ӯ наметавонад онро дарёбад.

БОБИ НҶҶҶ

Атоҳои Худоро бо шодӣ қабул намо ва иродаи ӯро ба амал овар.

1. ҶАМАИ инро дар дили худ ниҳодам, то барои ман равшан шуд, ки росткорон ва хирадмандон ва корҳои онҳо дар дасти Худо мебошанд; ва одамизод намедонад, ки меҳр дар интизори ӯст ё бадбинӣ.

2. Ҷар чиз барои ҳама баробар аст: ҳамон як воқеа барои росткор ва бадкор аст, барои нек ва покиза ва палид аст, барои касест, ки қуррбонӣ мекунад, ва барои касест, ки қурбонӣ намекунад; хоҳ нек бошад, хоҳ хатокор; хоҳ қасам ёд кунад, хоҳ аз қасам тарсад.

3. Дар ҳар коре ки зери офтоб карда мешавад, аз ҳама бадтар ин аст, ки ҳамон як воқеа барои ҳама аст, бинобар ин дили

банӣ одам аз бадӣ пур аст, ва ҳангоми зиндагии онҳо девонагӣ дар дили онҳост, ва пас аз он сӯи мурдаҳо мераванд.

4. Касе ки дар миёни зиндаҳост, барои вай ҳанӯз умеди ҳаст, зеро ки саги зинда аз шери мурда беҳтар аст.

5. Зиндаҳо медонанд, ки бояд бимиранд, вале мурдаҳо чизе намедонанд, ва барои онҳо дигар подоше нест, ҳатто зикрашон фаромӯш шудааст;

6. Ҳам меҳрашон, ҳам бадбинияшон ва ҳам рашкашон барбод рафтааст, ва дигар ҷовидона барои онҳо аз ҳар коре ки зери офтоб карда мешавад, насибае нахоҳад буд.

7. Пас бирав, нони худро бо хурсандӣ бихӯр ва майи худро бо дилхушӣ бинӯш, модоме ки Худо корҳои туро меписандад.

8. Бигзор либосҳои ту ҳама вақт сафед бошанд, ва равшан бар сари ту кам нашавад.

9. Дар тамоми рӯзҳои зиндагии ҳеҷу пучи худ, ки Ё ба ту дар зери офтоб бахшидааст, яъне дар тамоми рӯзҳои ҳеҷу пучи худ, бо завҷае ки дӯст медорӣ, аз зиндагӣ лаззат бигир, зеро дар зиндагӣ ва дар меҳнате ки зери офтоб мекуни, насибаи ту ҳамин аст.

10. Ҳар коре ки карданиш аз дасти ту ояд, ба андозаи қуввати худ бикун, зеро дар гӯр, ки ба он ҷо меравӣ, на амал ҳаст, на фикрронӣ, на дониш ва на ҳикмат.

11. Боз назар андохта, зери офтоб дидам, ки даводавӣ на барои тезравон аст, ва корзор на барои паҳлавонон аст, ва нон на барои хирадмандон аст, ва сарват на барои бофаҳмон аст, ва илтифот на барои донишмандон аст; чунки вақти номусоид ва нокомӣ ба ҳамаи онҳо рӯй хоҳад дод.

12. Илова бар ин одамизод низ вақти худро намедонад: чунон ки моҳиён ба тӯри ҳалокатовар банд мешаванд, ва паррандагон ба дом меафтанд, ончунон банӣ одам ба вақти пурфалокат, ки ногаҳон ба сарашон меояд, гирифтور мешаванд.

13. Чунин ҳикматро низ зери офтоб дидам, ва он дар назари ман бузург аст:

14. Шаҳри хурде буд, ва мардумаш кам буданд, ва подшоҳи бузурге назди он омад, ва онро ихота намуд, ва манораҳои бузурге барои муҳосираи он барпо кард.

15. Валекин дар он як марди бенавои хирадманд ёфт шуд, ва ӯ бо ҳикмати худ ин шаҳро раҳо кард; аммо ҳеҷ кас он марди бенаворо ба ёд наовард.

16. Ва ман гуфтам: ҳикмат беҳ аз зӯроварӣ; вале ҳикмати марди бенаво хор аст, ва суханонашро намешунаванд.

17. Суханони хирадмандонро, ки оромона гуфта мешаванд, назар ба фарёди ҳоким, ки дар миёни аблаҳон бошад, бештар мешунаванд.

18. Ҳикмат беҳ аз асбоби ҳарбу зарб; вале як хатокор некии бисёрро нобуд мекунад.

БОБИ ДАҲУМ

Ҳикмат ва беандешагӣ дар касони бузург ва касони ночиз.

1. МАГАСҲОИ мурда рағани атторро бадбӯй ва вайрон мекунад; андак аҳмақӣ аз ҳикмат ва иззат вазнинтар аст.

2. Дили хирадманд ӯро ба тарафи рост моил мекунад, вале дили аблаҳ – ба тарафи чап.

3. Ва ҳамчунин, ҳангоме ки аҳмақ роҳсипор мешавад, ақлаш камӣ мекунад, ва ӯ ба ҳар кас нишон медиҳад, ки ӯ аҳмақ аст.

4. Агар ғазаби ҳоким бар ту аланга занад, макони худро тарк накун, зеро нармӣ хатоҳои азимро ором мекунад.

5. Бадиё ҳаст, ки зери офтоб дидам, чун ғалате ки аз ҷониби ҳоким содир мешавад :

6. Нодонӣ ба мартабаҳои баланд мерасад, вале сарватдорон дар поён менишинанд.

7. Ғуломонро бар аспон дидам, ва миронро, ки мисли ғуломон бар замин пиёда мегаштанд.

8. Касе ки чоҳ меканад, дар он меафтад, ва касе ки деворро раҳна мекунад, мор ӯро мегзад.

9. Касе ки сангҳоро мекашонад, аз онҳо захмдор мешавад; касе ки ҳезум мекафонад, аз онҳо ба сари худ хатар меоварад.

10. Агар оҳан кунд шавад, ва дами онро тез накунад, бештар зӯр задан лозим меояд; вале ҳикмат барои муваффақият судманд аст.

11. Агар мор пеш аз афсун газида бошад, афсунгар суд надорад.

12. Суханони даҳони хирадманд хушанд, вале лабҳои аблаҳ худи ўро фурӯ мебарад.

13. Оғози суханони даҳонаш аҳмақист, ва анҷоми гуфтораш – девонагии саҳт.

14. Ва аҳмақ бисёр сухан мегӯяд; одамизод он чиро, ки рӯй хоҳад дод, намедонад, ва кист, ки ўро аз он чи баъд аз ў рӯй хоҳад дод, хабардор кунад?

15. Меҳнати аблаҳ ўро хаста мекунад, ва ў намедонад, ки бо кадом роҳ ба шаҳр мераванд.

16. Вой бар ҳоли ту, эй сарзамин, ҳангоме ки подшоҳи ту кӯдак аст, ва мирони ту аз саҳар пурхӯрӣ мекунад!

17. Хушбахт ҳастӣ, эй сарзамин, ҳангоме ки подшоҳи ту аз авлоди ашрофон аст, ва мирони ту дар сари вақт хӯрок меҳӯранд, чунон ки мардони олимақомро муносиб аст, ва на аз рӯи одати бадмастон!

18. Аз боиси танбалӣ шифт фурӯ меравад, ва ҳангоме ки дастхоро дар бағал зада нишинанд, аз шифти хона об мечакад.

19. Барои кайфу сафо базм мекунад, ва май зиндагиашонро шод мегардонад, ва нуқра ҳар чизро барояшон муҳайё менамояд.

20. Ҳатто дар ҳаёли худ ба подшоҳ нафрин нагӯй, ва дар хонаи хоби худ ба сарватдор нафрин нахон, чунки мурғи ҳаво овозатро хоҳад бурд, ва болдор суханонатро хабар хоҳад дод.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Тухми худро бармаҳал бикор ва гуссаро аз дил дур кун.

1. НОНИ худро ба об парто, чунки пас аз рӯзҳои бисёр онро хоҳӣ ёфт.

2. Насибае ба ҳафт нафар ё ба ҳашт нафар бидеҳ, зеро намедонӣ, ки бар замин чӣ бадбахтиерӯӣ хоҳад дод.
3. Агар абрҳо аз борон пур шаванд, онро бар замин меборонанд; ва агар дарахте ба тарафи чануб ва ё ба тарафи шимол афтад, дар ҳамон ҷо, ки дарахт афтада бошад, хоҳад монд.
4. Касе ки ба бод нигоҳ мекунад, кишт нахоҳад кард, ва касе ки ба абрҳо назар медӯзад, дарав нахоҳад кард.
5. Чунон ки ту намедонӣ, ки роҳи бод чӣ гуна аст, ё чанин дар шиками зани ҳомила чӣ гуна ба вучуд меояд, ончунон кори Худоро, ки Офаринандаи ҳама аст, наметавонӣ бидонӣ.
6. Субҳидам тухми худро бикор, ва то шом ба дасти худ осоиш надех, зеро намедонӣ, ки кадоме аз онҳо, ин ё он, муваффақият хоҳад ёфт, ё ки ҳар дуи онҳо баробар неку хоҳанд буд?
7. Ва рӯшноӣ ширин аст, ва дидани офтоб барои чашмон хуш аст.
8. Пас, ҳар чанд одамизод солҳои бисёр зиндагӣ кунад, бояд дар ҳамаи онҳо шодмон бошад, вале рӯзҳои торикиро, ки бисёр хоҳанд буд, дар хотир дошта бошад: ҳар он чи хоҳад омад, ҳечу пуч аст!
9. Эӣ чавон, дар чавонии худ шодмон бош, то ки дилат туро дар рӯзҳои чавонии ту шод гардонад; ва бо роҳҳои дили худ ва бо нигоҳи чашмони худ равона шав; вале бидон, ки барои ҳамаи ин туро Худо ба доварӣ хоҳад овард.
10. Ва ғуссаро аз дили худ берун намо, ва бадири аз ҷисми худ дур андоз, зеро чавонӣ ва мӯйи сиёҳ ҳечу пуч ҳастанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Муносибати оқилонаи инсонии табиӣ нисбат ба Худо.

1. Ва Офаринандаи худро дар рӯзҳои чавонии худ дар хотир нигоҳ дор, пеш аз он ки рӯзҳои бадӣ биёянд, ва солҳое фаро расанд, ки ту бигӯӣ: «Маро аз онҳо ҳаловате нест»;

2. Пеш аз он ки офтоб ва рӯшноӣ ва моҳ ва ситорагон торик шаванд, ва баъд аз борон абрҳо баргарданд; –
3. Дар рӯзе ки посбонҳои хона биларзанд, ва соҳибони қувват ҳам шаванд; ва дастоскунандагон дигар ос накунад, чунки кам мондаанд; ва онҳое ки аз паси панҷараҳо нигоҳ мекунад, хира шаванд;
4. Ва дарҳои кӯча баста шаванд, дар сурате ки садои осӣ кам шунида шавад, ва аз овози гунҷишк кас бедор шавад, вале ҳамаи савтҳои суруд хомӯш гарданд;
5. Аз баландӣ низ битарсанд ва дар роҳ хавотир кашанд; ва бодом шукуфта сафедпӯш шавад; ва малахе гаронӣ кунад; ва иштиҳо кӯр шавад. Ба ҳамин тариқ одамизод ба хонаи ҷовидонии худ меравад, ва дар кӯча навҳагарон гирд мегарданд;
6. Пеш аз он ки занҷири нуқра канда шавад, ва косаи тилло бишканад, ва кӯзаи сари чоҳ бикафад, ва чарх пора шуда дар чоҳ афтад;
7. Ва хок бар замин баргардад, ончунон ки буд; ва рӯҳ назди Худо, ки онро баҳшида буд, баргардад.
8. «Ҳечу пуч аст, – гуфт Воиз, – ҳама чиз ҳечу пуч аст!»
9. Ба замми он ки Воиз хирадманд буд, боз донишро ба қавм омӯхт, ва тадқиқу тафтиш намуда, масалҳои зиёде тартиб дод.
10. Воиз кӯшиш намуд, ки суханони дилписанд пайдо кунад, ва суханони ростиро ӯ аз самими қалб навишт.
11. Суханони хирадмандон мисли халачӯбхост ва мисли меххоест, ки саҳт кӯфта шуда бошанд; муаллифони маҷмӯаҳо аз ҷониби як ҷӯпонанд.
12. Ва он чи зиёда аз инҳост, эй писарам, аз он эҳтиёт намо: сохтанн китобҳои бисёр анҷом надорад, ва омӯхтани бисёр ҷисмро хаста мекунад.

Муносибати оқилонаи инсонӣ тобеи шариат нисбат ба Худо.

13. Хулосаи суханон комилан фаҳмост: аз Худо битарс ва фармудаҳои Ӯро риоя намо, чунки ҳама чиз барои одамизод аз ҳамин иборат аст;

14. Зеро ҳар амалро Худо ба доварӣ хоҳад овард, ҳар амали ниҳониро низ, хоҳ нек бошад, хоҳ бад.

КИТОБИ СУРУДИ СУРУДҲО БОБИ ЯКУМ

Муоширати шодиёнаи домод ва арӯс.

1. СУРУДИ сурудҳо, ки аз они Сулаймон аст.
2. Кошки маро бо бӯсаҳои даҳони худ бибӯсад! Зеро ки ишқбозиҳои ту аз шароб хубтар аст.
3. Равғанҳои атрафшони ту барои бӯидан хуб аст; номи ту мисли равғани атрафшони рехта мебошад; бинобар ин дӯшизагон туро дӯст медоранд.
4. Маро аз қафои худ бикаш, то ки бидавем, – подшоҳ маро ба хучраҳои худ овард, – аз ту ба ваҷд оем ва шодӣ кунем, ишқбозиҳои туро бештар аз шароб ситоиш намоем. Туро сазоворона дӯст медоранд.
5. Эй духтарони Ерусалим! Ман сиёҳ ҳастам, вале зебо, мисли хаймаҳои Қедор, мисли пардаҳои Сулаймон.
6. Ба он нигоҳ накунед, ки ман сиёҳтоб ҳастам, зеро ки офтоб маро сӯзонд: писарони модарам ба ман хашм гирифтанд, маро дидбони тоқзорҳо карданд; лекин тоқзори худро натавонистам дидбонӣ намоям.
7. Эй он ки чонам туро дӯст медорад! Ба ман бигӯй, ки дар кучо мечаронӣ? Пешингоҳон рамаро кучо мехобонӣ? Чаро назди рамаҳои рафиқони ту мисли зани гумроҳе бошам?
8. Эй нозанитарини занон! Агар надонӣ, аз пайи рама берун ой, ва бузғолаҳоятро назди масканҳои чӯпонон бичарон.
9. Эй ёри ман! Туро ба аспе ки дар аробаи фиръавн аст, монанд кардам.
10. Чӣ зебост рухсорҳои ту дар миёни зеварҳо, гардани ту бо гарданбанд!
11. Шилшилаҳои тилло бо пулакчаҳои нуқра барои ту хоҳем сохт.
12. То вақте ки подшоҳ бар нишемангоҳи худ буд, сунбули ман роиҳаи худро медод.
13. Маҳбуби ман барои ман таблаи мур аст, ки дар миёни пистонҳоям мехобад.

14. Маҳбуби ман барои ман шингили гули ҳиност, ки дар токзорҳои Айн-Қадӣ месабзад.
15. Инак, ту нозанин ҳастӣ, эй ёри ман! Инак, ту нозанин ҳастӣ! Чашмонат мисли чашмони кабӯтар аст.
16. Инак, ту нозанин ҳастӣ, эй маҳбуби ман! Низ дилпазир ҳастӣ; низ ҳаҷлаи мо сабзу хуррам аст.
17. Болорҳои хонаи мо арзҳост; вассаҳои мо сарвҳост.

БОБИ ДУЮМ

Арӯс ба вохӯрӣ бо домод муштоқ аст.

1. МАН нарғиси Шорӯн, савсани водиҳо ҳастам.
2. Чунон ки савсан дар миёни хорҳост, ончунон ёри ман дар миёни духтарон аст.
3. Чунон ки дараhti себ дар миёни дарахтони ҷангал аст, ончунон маҳбуби ман дар миёни амрадон аст; дар сояи ӯ бо иштиёқ нишастам, ва меваи ӯ барои коми ман ширин аст.
4. Ӯ маро ба шаробхона овард, ва байрақи ӯ бар сари ман муҳаббат аст.
5. Маро бо кулчаҳои мавизӣ қувват бахшед, маро бо себҳо тақвият диҳед! Зеро ки ман барои муҳаббат бемор ҳастам.
6. Дасти чапаш дар таги сари ман аст, ва дасти росташ маро ба оғӯш мекашад.
7. Эй духтарони Ерусалим! Шуморо ба оҳувон ё ғизолони сахро қасам медиҳам, ки маҳбубамро, то вақте ки худаш хоҳад, бедор накунад ва аз хоб наҳезонед.
8. Овози маҳбуби ман аст! Инак, ӯ меояд! Бар кӯҳҳо частухез мекунад, бар талҳо мепарад.
9. Маҳбуби ман мисли оху ё барраи ғизолон аст; инак, ӯ дар пушти тавораи мо истодааст, аз тирезаҳо назар меандозад, аз равзанҳо менигарад.
10. Маҳбуби ман ба сухан оғоз намуда, ба ман гуфт: «Эй ёри ман, эй нозанини ман, барҳез ва биё!»
11. Инак, зимистон гузашт, борон аз бориш монда, абрҳо рафт.

12. Муғчаҳо бар замин намудор шуд, вақти хониши паррандагон расид, ва овози қумрӣ дар кишвари мо шунида мешавад;

13. Дарахти анчир бор гирифтааст, ва тоқҳо ғӯра баста, роихаи хуш медихад. Эй ёри ман, эй нозанини ман, бархез ва биё!

14. Эй кабутари ман, ки дар сӯрохҳои сахра, дар ниҳонгоҳи суфақӯҳ қарор гирифтаӣ! Чеҳраи худро ба ман нишон деҳ, овози худро ба ман бишнаво, зеро ки овози ту хуш аст, ва чеҳраи ту зебост».

15. Шағолҳоро – шағолҳои хурдиро, ки ба тоқзорҳо зарар меоваранд, – барои мо дастгир кунед, чунки тоқзорҳои мо ғӯра бастааст.

16. Маҳбуби ман аз онӣ ман аст, ва ман аз онӣ ӯ; ӯ дар миёни савсанҳо мечаронад.

17. То вақте ки субҳ бидамад, ва сояҳо бигрезад, эй маҳбуби ман, баргард, бар кӯхпораҳо мисли оху ё барраи ғизолон бош.

БОБИ СЕЮМ

Садоқатмандии ёр.

1. ШАБОНГОҲ бар бистари худ ӯро, ки чонам дӯст медорад, ҷустуҷӯ кардам; ӯро ҷустуҷӯ кардам, вале ӯро наёфтам.

2. «Пас, бархоста, дар шаҳр, дар кӯчаҳо ва майдонҳо гардиш мекунам; ӯро, ки чонам дӯст медорад, ҷустуҷӯ мекунам»; ӯро ҷустуҷӯ кардам, вале ӯро наёфтам.

3. Посбонҳое ки дар шаҳр гаштугузор мекунанд, маро ёфтанд. «Оё ӯро, ки чонам дӯст медорад, дидаед?»

4. Навакак аз пеши онҳо гузашта будам, ки ӯро, ки чонам дӯст медорад, ёфтам; ӯро дошта гирифтам, ва ӯро сар надодам, то вақте ки ӯро ба ҳавлии модари худ ва ба ҳучраи волидаи худ овардам.

5. Эй духтарони Ерусалим! Шуморо ба охувон ё ғизолони саҳро қасам медиҳам, ки маҳбубамро, то вақте ки худаш хоҳад, бедор накунад ва аз хоб нахезонад.

6. Ин кист, ки аз биёбон мисли сутунҳои дуд сууд менамояд, ва аз бухури мур ва лодан ва ҳар навъ хокаи атрафшони резаворфурӯш муаттар шудааст?

7. Инак тахти равони Сулаймон! Шаст нафар паҳлавонон дар гирди он, аз паҳлавонони Исроил.

8. Ҳамаи онҳо шамшердор ва ҷангозмуда мебошанд; шамшери ҳар яке, аз бими шаб, бар рони ӯст.

9. Сулаймони подшоҳ тахти равоне барои худ аз дарахтони Лубнон сохтааст;

10. Сутунҳои онро аз нукра, соябони онро аз тилло, нишемангоҳи онро аз арғувон сохтааст; даруни он бо муҳаббати духтарони Ерусалим орош ёфтааст.

11. Эй духтарони Сион! Берун оед ва Сулаймони подшоҳро бубинед, бо тоҷе ки модараш дар рӯзи тӯи арӯсии ӯ, ва дар рӯзи шодмонии дили ӯ бар сари ӯ ниҳодааст.

БОБИ ЧОРУМ

Домод дар бораи фазилатҳои арӯс сухан меронад.

1. ИНАК, ту нозанин ҳастӣ, эй ёри ман! Инак, ту нозанин ҳастӣ!

Чашмонат аз пушти бурқай ту мисли чашмони кабӯтар аст; мӯйҳоят мисли рамаи бузҳоест, ки аз кӯҳи Ҷильод мавҷзанон фурӯд меоянд.

2. Дандонҳоят мисли рамаи мешҳои пашмбуридаест, ки аз шустан баромадаанд, ва ҳамаашон экизаквор ҷуфт-ҷуфт мебошанд, ва нуқсоне дар онҳо нест.

3. Лабҳоят мисли риштаи қирмизӣ аст, ва даҳонат зебост; рухсорҳоят аз пушти бурқай ту мисли нимаҳои анор аст.

4. Гарданат мисли бурчи Довуд аст, ки барои қӯрхона бино ёфтааст; ҳазор сипар, – ҳамаи сипарҳои паҳлавонон, – бар он овезон аст.

5. Ду пистонат мисли ду охубараи экизаки модаоҳу мебошад, ки дар миёни савсанҳо мечаранд.

6. То вақте ки субҳ бидамад, ва сояҳо бигрезад, ба кӯҳи мур ва ба тали лодан хоҳам рафт.

7. Ту сар то по нозанин ҳастӣ, эй ёри ман! Ва нуқсоне дар ту нест.

8. Аз Лубнон бо ман, эй арӯс, аз Лубнон бо ман биё! Аз қуллаи Амона, аз қуллаи Сенир ва Ҳермӯн, аз лонаҳои шерон, аз кӯҳҳои баброн назар андоз.

9. Дили маро рабудай, эй хоҳар ва арӯси ман! Бо як нигоҳи чашмони худ, бо як тавқе ки бар гардани туст, дили маро рабудай.

10. Чӣ хуш аст ишқбозиҳои ту, эй хоҳар ва арӯси ман! Чӣ хубтар аст ишқбозиҳои ту аз шароб, ва роиҳаи равшанҳои атрафшони ту аз тамоми атриёт!

11. Аз лабҳоят шахд мечакад, эй арӯс! Асал ва шир дар таҳти забони туст, ва роиҳаи пероҳанат мисли роиҳаи Лубнон аст.

12. Хоҳар ва арӯси ман боғи дарбаста, чашмаи қуфлкарда, манбаи мӯҳрзада мебошад.

13. Ниҳолҳоят фирдавси анорҳост бо дарахтони меваи хуштаъм; гулҳои ҳиност бо сунбулҳо;

14. Сунбул ва заъфар, найи атрогин ва дорчин аст бо ҳар навъ дарахтони лодан; мур ва уд аст бо ҳар гуна атриёти сара.

15. Чашмаи боғот ва чоҳи оби зинда аст, ки аз Лубнон ҷорист.

Ҷавоби арӯс.

16. Эй боди шимолӣ, барҳез! В-эй боди ҷанубӣ, биё! Бар боғи ман биваз, то ки атрҳояш паҳн шавад, маҳбуби ман ба боғи худ биёяд ва меваҳои хуштаъми худро бихӯрад.

БОБИ ПАНЧУМ

Овози домод.

1. БА боғи худ омадам, эй хоҳар ва арӯси ман! Мури худро бо атри худ чидам, шони худро бо асали худ хӯрдам, шароби худро бо шири худ нӯшидам. Эй ёрон, бихӯред! Эй маҳбубон, бинӯшед ва маст шавед!

Арус аз фироқ андӯҳгин аст ва ҷамоли домодро ситоиш мекунад.

2. Ман дар хоб ҳастам, вале дилам бедор аст; садое шунидам: маҳбуби ман дарро мекубад. «Барои ман бикшо, эй хоҳари ман, эй ёри ман, эй кабӯтари ман, эй покизаи ман! Чунки сарам аз шабнам, ва зулфҳоям аз рутубати шаб пур аст».

3. Пероҳанамро кашидаам; чӣ гуна онро бипӯшам? Пойҳоямро шустаам; чӣ гуна онҳоро чиркин кунам?

4. Маҳбуби ман дасташро аз сӯрохи дар дароз кард, ва дилам барои ӯ биошуфт.

5. Ман бархостам, то ки барои маҳбуби худ бикшоям, ва аз дастам мур чакид, ва аз ангуштҳоям мури покиза бар дастаи қуфл чакид.

6. Ман барои маҳбуби худ кушодам, вале маҳбуби ман сар тофта рафта буд. Вақте ки сухан гуфт, чонам дар изтироб афтод; ӯро ҷустуҷӯ кардам, вале ӯро наёфтам; ӯро ҷеғ задам, вале ба ман ҷавоб нагардонд.

7. Посбонҳое ки дар шаҳр гаштугузор мекунанд, маро ёфтанд; маро заданд, маро захмдор карданд; посбонҳои ҳисорҳо сарандози маро аз сарам кашида гирифтанд.

8. Эй духтарони Ерусалим! Шуморо қасам медиҳам, ки агар маҳбуби маро биёбед, ба ӯ бигӯед, ки ман барои муҳаббат бемор ҳастам.

9. "Маҳбуби ту аз маҳбубони дигар чӣ хубӣ дорад, эй нозанинтарини занон? Маҳбуби ту аз маҳбубони дигар чӣ бартарӣ дорад, ки моро чунин қасам медиҳӣ?"

10. Маҳбуби ман сафедпӯст ва сурхрухсор аст, бар беваре баланд бардошта шудааст.

11. Сари ӯ зари сурхи холис аст; зулфҳояш марғӯладор ва мисли зоғ сиёҳ аст.

12. Чашмонаш мисли кабӯтарони назди маҷроҳои об аст, ки дар шир ғусл мекунанд ва бар ҷӯйбори пуроб менишинанд.

13. Рухсорҳояш пуштаҳои райҳон, парваришгоҳи гиёҳҳои атрафшон аст; лабҳояш савсанҳост, ки аз онҳо мури покиза мечакад.

14. Дастҳояш лӯлаҳои тиллост, ки бо забарчад мурассаъ шудааст;

баданаш ҳайкале аз оч аст, ки аз ёкути кабуд хотамкорӣ дорад.

15. Соқҳояш сутунҳои мрамар аст, ки бар пояҳои зари холис таъсис ёфтааст; шамоилаш мисли Лубнон аст, мисли арз боҳашамат аст.

16. Даҳонаш ширинсухан аст, ва ӯ сар то по фаттон аст; чунин аст маҳбуби ман, ва чунин аст ёри ман, эй духтарони Ерусалим!

БОБИ ШАШУМ

Шоди дидор.

1. МАҲБУБИ ту кучо рафтааст, эй нозанинтарини занон? Маҳбуби ту ба кучо рӯ овардааст? Ёро бо ту чустучӯ хоҳем кард.

2. Маҳбуби ман ба боғи худ, ба пуштаҳои райҳон фурӯд омадааст, то ки дар боғот бичаронад ва савсанҳо бичинад.

3. Ман аз онҳо маҳбуби худ ҳастам, ва маҳбуби ман аз онҳо ман аст; ӯ дар миёни савсанҳо мечаронад.

4. Эй ёри ман! Ту мисли Тирсо нозанин, мисли Ерусалим зебо ва мисли фавҷҳои байрақдор сахмгин ҳастӣ.

5. Чашмонатро аз ман дур соз, чунки онҳо маро ба ҳаяҷон меоваранд; мӯйҳоят мисли рамаи бузҳоест, ки аз Чильод мавҷмонанд фурӯд меоянд,

6. Дандонҳоят мисли рамаи мешҳоест, ки аз шустан баромадаанд, ва ҳамашон экизақвор чуфт-чуфт мебошанд, ва нуқсоне дар онҳо нест.

7. Рухсорҳоят аз пушти бурқайи ту мисли нимаҳои анор аст.

8. Агарчи шаст нафар маликаҳо ва ҳаштод нафар сурриягон ҳастанд, ва дӯшизагон сонӯ шумор надоранд,

9. Лекин кабӯтари ман, покизаи ман ягона аст: ӯ ягонаи модари худ, мумтози волидаи худ мебошад. Духтарон ӯро диданд ва ҳамду сано ба ӯ хонданд, маликаҳо ва сурриягон ӯро ситоиш карданд.

10. «Ин кист, ки мисли шафақи субҳ дурахшон аст, мисли моҳ нозанин аст, мисли офтоб тобон аст, мисли фавҷҳои байрақдор сахмгин аст?»

11. Ба боғи чормағз фурӯд омадам, то ки сабззори водиро тамошо кунам, то бубинам, ки оё ток гул кардааст, ва оё анор муғча кушодааст?

12. Надонистам, ки чони ман чӣ гуна маро ба аробаҳои начибони қавми ман қазб намуд.

БОБИ ҲАФТУМ

Муоширати дӯстона.

1. БАРГАРД, баргард, эй Шуламит! Баргард, баргард, то ки ба ту назар кунем. Ба Шуламит чӣ назар мекунад, вақте ки ӯ дар миёни ду лашкаргоҳ мерақсад?

2. Чӣ зебост пойҳоят дар кафшҳо, эй духтари начиб! Сурињоят мисли зеварҳост, ки амали дастҳои санъатгар аст.

3. Нофат косаи мудаввар аст, ки шароби дорувордор дар он камӣ намекунад. Батнат хирмани гандум аст, ки бо савсанҳо ороиш ёфтааст.

4. Ду пистонат мисли ду оҳубараи экизаки модаоҳу мебошад.

5. Гарданат мисли бурчи оч аст; чашмонат мисли ҳавзҳои Ҳешбӯн дар назди дарвозаи Батрабим аст; биниат мисли бурчи Лубнон аст, ки ба сӯи Димишқ нигаронида шудааст.

6. Сарат бар ту мисли Кармил аст, ва кокули сарат мисли арғувон аст; подшоҳ ба турраҳояш гирифтор шудааст.

7. Чӣ нозанин ҳастӣ ва чӣ дилпазир, эй маҳбуба, дар ҳаловатҳо!

8. Ин қоматат ба нахл монанд аст, ва пистонҳоят – ба шингилҳои меваи он.

9. Гуфтам, ки бар нахл баромада, навдаҳояшро нигоҳ хоҳам дошт; ва пистонҳоят мисли шингилҳои ангур хоҳад буд, ва роиҳаи нафасат – мисли себҳо,
10. Ва даҳонат – мисли шароби ноб. Он ба гулӯи маҳбуби ман бемалол фуру меравад, лабҳои хуфтагонро ба ҳаракат меоварад.
11. Ман аз он маҳбуби худ ҳастам, ва иштиёқи ӯ бар ман аст.
12. Биё, эй маҳбуби ман, ба сайри саҳро бароем, дар деҳот шаб гузаронем,
13. Бомдодон ба тоқзорҳо биравем: бубинем, ки оё тоқ гул карда, ғӯра бастааст ва оё анорҳо муғча кушодааст? Дар он ҷо ишқбозиҳоямро ба ту хоҳам бахшид.
14. Роиҳаи меҳриғҳо меояд, ва назди дарҳои мо ҳар навъ меваҳои хуштаъми тару тоза ва кӯҳна мавҷуд аст: онҳоро барои ту, эй маҳбуби ман, саришта кардаам.

БОБИ ҲАШТУМ

Садоқатмандии абадии пайвандшудагон.

1. КОШКИ ту барои ман бародаре ки пистонҳои модари маро макидааст, мебудӣ! Он гоҳ, дар берун бо ту вохӯрда, туро мебӯсидам, ва маро мазаммат намекарданд;
2. Барои ту роҳбалад мешудам ва туро ба хонаи модарам меовардам, ки вай маро таълим додааст; туро аз шароби дорувордор, аз шарбати анори худ менӯшонидам.
3. Дасти чапаш дар таги сари ман аст, ва дасти росташ маро ба оғӯш мекашад.
4. Эй духтарони Ерусалим! Шуморо қасам медиҳам, ки маҳбубамро, то вақте ки худааш хоҳад, бедор накунед ва аз хоб нахезонед.
5. Ин кист, ки аз биёбон, бар маҳбуби худ така карда, сууд менамояд? Дар таги дарахти себ туро бедор кардам; он ҷо модарат туро зоидааст.
6. Маро мисли мӯҳре бар дили худ, мисли мӯҳре бар бозуи худ бигуздор; зеро ки муҳаббат мисли марг пурзӯр аст, ва рашки он

мисли дӯзах бераҳм аст; барқҳои он барқҳои оташ аст, алангаи илоҳист.

7. Обҳои бисёр наметавонад муҳаббатро хомӯш кунад, ва наҳрҳо наметавонад онро фурӯ нишонад. Агар касе тамоми сарвати хонаи худро барои муҳаббат бидиҳад, аз ӯ албатта нафрат хоҳанд кард.

8. Моро хоҳари хурде ҳаст, ва ӯ пистон надорад; бо хоҳари худ чӣ кор кунем, вақте ки ӯро хостгор шаванд?

9. Агар ӯ ҳисор мебуд, назди ӯ кӯшкӣ нуқра бино мекардем; ва агар ӯ дарвоза мебуд, бар вай ғалақае аз чӯби арз меҳкӯб мекардем.

10. Ман ҳисор ҳастам, ва пистонҳоям мисли бурҷҳост; бинобар ин дар назари ӯ мисли чашмаи саодат будам.

11. Сулаймон тоқзоре дар Баал-Ҷамӯн дошт; тоқзорро ба дидбонон супурд; ҳар кас барои меваи он ҳазор нуқра меод.

12. Аммо тоқзори ман назди ман аст. Барои ту, эй Сулаймон, ҳазор, ва барои дидбонони меваи он дусад хоҳад буд.

13. Эй он ки дар боғот менишинӣ! Рафиқон ба овози ту гӯш медиҳанд; онро ба ман бишнаван!

14. Бигрез, эй маҳбуби ман! Ва мисли оҳу ё барраи ғизолон бар кӯҳҳои атриёт бош.

КИТОБИ ИШАЪЁИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Аз Худо ҷудо шудани Исроил.

1. РӮЪЁИ Ишаъё ибни Омӯс, ки онро дар бораи Яхудо ва Ерусалим дар айёми Узиё, Ютом, Оҳоз ва Ҳизкиё, подшоҳони Яхудо, дидааст.
2. Эй осмон, бишнава, ва эй замин, гӯш андоз, чунки Парвардигор сухан меронад: «Писаронро парвариш додам ва ба воя расонидам, вале онҳо бар зидди Ман исён карданд.
3. Барзагов молики худро, ва хар охури соҳиби худро мешиносад, аммо Исроил намешиносад: қавми Ман фаҳм намекунанд».
4. Эй вой бар халқи хатокор, бар қавме ки зери бори гуноҳ мондаанд, бар насли бадкешон, бар писарони қачрафтор! Парвардигорро тарк кардаанд, Поки Исроилро хор доштаанд, ақиб гаштаанд.
5. Чаро боз зарбу лат хӯред, чун маъсиятро давом диҳед? Тамоми сар дарднок аст, ва тамоми дил садчок.
6. Аз кафи по то фарқи сар дар ӯ ҷои сиҳате нест: чароҳат ва реш ва захми хуншор, ки на пок карда шудааст, на баста шудааст ва на бо равған нарм гардонида шудааст.
7. Замини шумо харобазор гардидааст; шаҳрҳои шумо ба оташ сӯхтааст; саҳроҳои шуморо дар пеши назари шумо бегонаҳо мехӯранд, ва харобӣ асари торумори бегонаҳост.
8. Ва духтари Сион мисли чайлае дар токзор, мисли чатре дар полиз, мисли шаҳри муҳосирашудае мебошад.
9. Агар Парвардигори лашкарҳо бақияи андаке барои мо намегузошт, мо мисли Садӯм мешудем ва ба Амӯро монандӣ медоштем.
10. Эй мирони Садӯм! Сухани Парвардигорро бишнавед. Эй қавми Амӯро! Ба шариати Худои мо гӯш андозед.
11. «Қурбониҳои бисёри шумо ба Ман чӣ лозим аст? – мегӯяд Парвардигор. Аз қурбониҳои сӯхтании кӯчқорҳо ва чарбуи

парвориён сер шудаам, ва ба хуни нарговҳо, гӯсфандҳо ва такаҳо рағбат надорам.

12. Вақте ки меоед, то ба ҳузури Ман ҳозир шавед, кист, ки аз шумо талабида бошад, ки саҳнҳои Маро поймол кунед?

13. Ҳадияи бекора дигар набиёред; бухур барои Ман зишт аст; навмоҳ ва шанбе ва анчуман низ: ба хабосат ва маҷлиси идона наметавонам тоқат оварам.

14. Аз навмоҳҳо ва идҳои шумо ҷони Ман нафрат дорад; онҳо барои Ман бори гарон аст, ки аз бардоштани тоқатам тоқ шудааст.

15. Ва хангоме ки дастҳои худро дароз мекунад, чашмони Худро аз шумо мепӯшам; дуоро афзун кунед ҳам, намешунавам, чунки дастҳои шумо пур аз хун аст.

16. Шустушӯӣ кунед, пок шавед; аъмоли бади худро аз чашмони Ман дур созед; аз бадкирдорӣ даст кашед.

17. Некӯкори ро таълим гиред; толиби адлу инсоф бошед; ба мазлум халосӣ диҳед; ба ятим додгарӣ намоед; бевазанро ҳимоят кунед».

18. «Биёед исбот намоем, – мегӯяд Парвардигор, – агар гуноҳҳои шумо мисли қирмиз бошад, мисли барф сафед хоҳад шуд; агар мисли арғувон сурх бошад, мисли пашм хоҳад шуд.

19. Агар орзуманд бошед ва бишнавед, неъматҳои заминро хоҳед хӯрд.

20. Вале агар сар печида, муқобилат кунед, шамшер шуморо хоҳад хӯрд: зеро ки даҳони Парвардигор чунин мегӯяд».

21. Пойтахти амин ҷӣ гуна зинкор шудааст! Вай аз инсоф пур буд, дар вай адолат сокин буд, вале алҳол – қотилон!

22. Нуқраи ту ба ғаш табдил ёфтааст; шароби ту бо об омехта шудааст.

23. Мирони ту худсар шуда, шарикӣ дуздон гардидаанд; ҳар яке аз онҳо ришваро дӯст медоранд ва аз пайи бахшишҳо медаванд; ба ятим додгарӣ намекунанд, ва даъвои бевазан назди онҳо намеояд.

24. Бинобар ин Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, Неруманди Исроил мегӯяд: «Ҳой, Ман аз шикасти адуёни Худ

қаноат ҳосил хоҳам кард ва аз душманони Худ интиқом хоҳам гирифт!

Огоҳӣ додан ва даъват кардан ба тавба.

25. Ва дасти Худро бар ту хоҳам, баргардонид, ва ғашши туро чун дар ишқор тоза хоҳам кард, ва тамоми нопокии туро дур хоҳам сохт.

26. Ва доварони туро мисли пештара ва мушовирони туро мисли аввала хоҳам баргардонид; пас аз он ту "Шаҳри адолат, пойтахти амин" хонда хоҳӣ шуд».

27. Сион ба василаи инсоф наҷот хоҳад ёфт, ва тавбақунандагонаш – ба василаи адолат.

28. Ва осиеъну хатокорон саросар шикаст хоҳанд хӯрд, ва онҳое ки Парвардигорро тарк кардаанд, нобуд хоҳанд шуд.

29. Зеро онҳо аз дарахтони пистае ки шумо орзу карда будед, хиҷил хоҳанд шуд, ва аз боғҳое ки шумо баргузида будед, нангин хоҳанд гашт.

30. Зеро шумо мисли дарахти пистае ки баргҳояш пажмурда шуда бошад, ва мисли боғе ки об надошта бошад, хоҳед шуд.

31. Ва зӯровар ба пӯстлохи катон, ва амалаш ба шарорае мубаддал хоҳад шуд, ва ҳар дуяшон якҷоя хоҳанд сӯхт, ва оташкуше нахоҳад буд.

БОБИ ДУЮМ

Ваъда дар бораи айёми охир.

1. КАЛОМЕ ки Ишаъё ибни Омӯс дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дар рӯъё дидааст.

2. Ва дар айёми охир воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Парвардигор бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид, ва аз тепаҳо баланд хоҳад шуд, ва ҳамаи халқҳо сӯи он равона хоҳанд шуд.

3. Ва қавмҳои бисёр роҳсипор шуда, хоҳанд гуфт: «Биёед, ба кӯҳи Парвардигор, ба хонаи Худои Яъқуб бароем, то ки Ё

тариқҳои Худро ба мо таълим диҳад, ва мо ба роҳҳои Ё равона шавем». Зеро шариат аз Сион, ва каломи Парвардигор аз Ерусалим хоҳад баромад.

4. Ва Ё дар миёни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва қавмҳои бисёрро танбеҳ хоҳад намуд; ва онҳо шамшерҳои худро ба амочҳо, ва найзаҳои худро ба досколаҳо табдил хоҳанд дод; ва халқе бар халқе шамшер нахоҳанд кашид, ва ҷангро дигар таълим нахоҳанд гирифт.

Пеш аз баракат ҷазо меояд.

5. Эй хонадони Яъқуб! Биеёд, дар нури Парвардигор роҳ равем.

6. Зеро Ту қавми Худ, хонадони Яъқубро тарк кардаӣ, чунки онҳо аз расму оини шарқӣ пур шудаанд, ва мисли фалиштиён фол мекушоянд, ва бо зодагони бегонаҳо қонеъ мешаванд.

7. Ва замини вай аз нуқра ва тилло пур шудааст; ва ҳазоини вай интиҳо надорад; ва замини вай аз аспон пур шудааст, ва аробаҳои вай интиҳо надорад;

8. Ва замини вай аз бутҳо пур шудааст: онҳо ба амали дастҳои худ, ба он чи ангуштҳошон сохтааст, сачда мекунанд.

9. Ва инсон сарпаст, ва мард залил шудааст; ва Ту онҳоро нахоҳӣ омурзид!

10. Аз тарси Парвардигор ва аз шавкати кибриёи Ё ба кӯҳпора дохил шав, ва худро дар хок пинҳон кун.

11. Чашмони ҳавобаланди инсон залил ва ғурури мардон паст хоҳад шуд, ва танҳо Парвардигор дар он рӯз баланд хоҳад буд.

12. Зеро аз ҷониби Парвардигори лашкарҳо рӯзест, ки бар ҳар чизи ҳавобаланд ва мағрур хоҳад омад, ва бар ҳар чизи сарбаланд, – ва он паст хоҳад шуд, –

13. Ва бар ҳамаи арзҳои сиҳӣ ва сарбаланди Лубнон, ва бар ҳамаи булутҳои Бошон,

14. Ва бар ҳамаи кӯҳҳои саркаш, ва бар ҳамаи тепаҳои сарбаланд,

15. Ва бар ҳар бурчи баланд, ва бар ҳар ҳисори мустаҳкам,

16. Ва бар ҳамаи киштиҳои Таршиш, ва бар ҳамаи зеварҳои назаррабо.

17. Ва ҳавобаландии инсон паст, ва ғурури мардон залил хоҳад шуд, ва танҳо Парвардигор дар он рӯз баланд хоҳад буд.

18. Ва бутҳо тамоман нобуд хоҳад шуд.

19. Ва мардум ба мағораҳои кӯҳпораҳо ва ба сӯроҳҳои хок дохил хоҳанд шуд, аз сабаби тарси Парвардигор ва аз шавкати кибриёи Ў, вақте ки Ў бархезад, то заминро вожгун созад.

20. Дар он рӯз инсон бутҳои нуқра ва бутҳои тиллои худро, ки барои парастидани худ сохтааст, ба кӯрмушҳо ва кӯршабпаракҳо хоҳад партофт,

21. То ки мардум ба ғорҳои кӯҳпораҳо ва ба дутаҳҳои байни саҳраҳо дохил шаванд, аз сабаби тарси Парвардигор ва аз шавкати кибриёи Ў, вақте ки Ў бархезад, то заминро вожгун созад.

22. Шумо аз инсон, ки нафаси ӯ дар бинии ӯст, даст кашед, зеро ки ӯ чӣ чизе ҳисоб меёбад?

БОБИ СЕЮМ

Доварӣ бар ғурур.

1. ЗЕРО, инак Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, мадад ва таъягоҳро аз Ерусалим ва Яҳудо дур хоҳад кард: ҳар мадади нон ва ҳар мадади обро;

2. Паҳлавон ва марди ҷангӣ, довар ва набӣ, ва соҳир ва муршидро;

3. Мирипанҷоҳ ва шариф, ва мушовир, ва хунарвар ва азоимхонро.

4. Ва амрадонро бар онҳо ба сарварӣ хоҳам дод, ва кӯдакон бар онҳо ҳукмронӣ хоҳанд кард.

5. Ва қавм гирифтори зулм хоҳанд шуд: ҳар кас аз дасти каси дигар, ва ҳар кас аз дасти ёри худ; амрад ба пир, ва пастфитрат ба олиҷаноб густохӣ хоҳад кард.

6. Вақте ки касе дар хонаи падараш ба бародари худ часпида, бигӯяд: «Ту либосе дорӣ, пас ҳокими мо шав, ва ин бесарусомонӣ зери дасти ту бошад», –
7. Вай дар он рӯз овози худро баланд карда, хоҳад гуфт: «Ман наметовонам чорасоз шавам, зеро ки дар хонаи ман на ноне ҳаст, на либосе; маро ҳокими қавм таъин накунед».
8. Ба ин минвол Ерусалим бесару сомон шудааст, ва Яҳудо фурӯ ғалтидааст, зеро ки забони онҳо ва аъмоли онҳо бар зидди Парвардигор аст, то ки чашмони ҷалоли Ӯро ба хашм оваранд.
9. Ифодаи рӯйҳои онҳо бар зидди худашон гувоҳӣ медиҳад, ва онҳо дар бораи гуноҳи худ мисли мардуми Садӯм ошкоро сухан меронанд, ва онро пинҳон намедоранд. Вой бар ҷони онҳо! Зеро ки худашон ба сари худ бадӣ меоваранд.
10. Ба одил бигӯед, ки ӯ некӣ хоҳад дид, зеро ки аз самараи аъмоли худ хоҳад хӯрд.
11. Вой бар ҳоли шарир, ки вай бадӣ хоҳад дид, зеро ки мукофоти амали дастҳои вай ба вай дода хоҳад шуд.
12. Бар қавми ман кӯдакон зулм мекунанд, ва закон бар вай салтанат меронанд. Эй қавми ман! Роҳбаронат туро дар иштибоҳ меандозанд, ва самти роҳҳои туро вайрон кардаанд.
13. Парвардигор барои додгарӣ бархостааст, ва рост истодааст, то ки қавмҳоро доварӣ намояд.
14. Парвардигор бо пирони қавми Худ ва бо мирони он ба мурофия хоҳад омад: «Шумо тоқзорро оташ задаед, ва он чи аз бенаво ғорат карда шудааст, дар хонаҳои шумост.
15. Шумо чӣ ҳақ доред, ки қавми Маро мазлум созед, ва рӯйҳои бенавоёнро поймол кунед?» – мегӯяд Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо.
16. Ва Парвардигор гуфт: «Азбаски духтарони Сион мағрур шудаанд, ва гардан барафрохта роҳ мераванд, ва бо ғамзаҳои чашм ба васваса меандозанд, бо ишваю ноз мехироманд, ва зангӯлачаҳои халхолҳоро бар пойҳоишон ҷарангос мезанонанд,

17. Бинобар ин Парвардигор фарқи сари духтарони Сионро кал хоҳад кард, ва Парвардигор аврати онҳоро бараҳна хоҳад намуд».
18. Дар он рӯз Парвардигор зебу зинати халхолҳо, ва пешонабандҳо, ва тавқҳоро нест хоҳад кард;
19. Ва гӯшвораҳо, ва дастпонаҳо, ва рӯйбандҳоро;
20. Ва афсарҳо, ва занчирҳо, ва камарбандҳо, ва атрдонҳо, ва тӯморҳоро;
21. Ва ангуштаринҳо, ва ҳалқаҳои биниро;
22. Ва камзӯлҳо, ва чомаҳо, ва рӯймолҳо, ва ҳамёнҳоро;
23. Ва оинаҳо, ва пероҳанҳо, ва дасторҳо, ва ҳичобҳоро.
24. Ва дар ивази роиҳаи атр тааффуни рим хоҳад буд; ва дар ивази камарбанд – арғамчин; ва дар ивази гесӯи пурпечу хам – калӣ; ва дар ивази либоси фарох – фӯтае аз палос; ва дар ивази зебой – тамға.
25. Мардони ту ба шамшер, ва баҳодурони ту дар чанг хоҳанд афтод.
26. Ва дарвозаҳои он нола хоҳад кард ва мотам хоҳад гирифт, ва он тихӣ гардида, бар замин хоҳад нишаст.

БОБИ ЧОРУМ

Рӯъёи подшоҳии оянда.

1. Ва дар он рӯз ҳафт зан ба як мард часпида, хоҳанд гуфт: «Нони худро хоҳем хӯрд, ва либоси худро хоҳем пӯшид, фақат номи ту бигзор бар мо хонда шавад, – нанги моро дур кун».
2. Дар он рӯз навдаи Парвардигор шукӯҳ ва ҷалол, ва меваи замин барои бақияи Исроил кибриё ва шавкат хоҳад буд.
3. Ва ҳар кӣ дар Сион боқӣ ва дар Ерусалим саломат монад, яъне ҳар кӣ дар Ерусалим дар дафтари ҳаёт навишта шавад, пок номида хоҳад шуд.
4. Вақте ки Парвардигор наҷосати духтарони Сионро бишӯяд, ва хуни Ерусалимро бо рӯҳи доварӣ ва бо рӯҳи сӯзон аз даруни он дур кунад,

5. Он гоҳ Парвардигор бар тамоми макони кӯҳи Сион ва бар чамъомадҳои он абр ва дудро дар рӯз ва дурахши оташи шӯълаварро дар шаб хоҳад офарид, ва бар тамоми ҷалол пардае хоҳад буд.

6. Ва соябоне дар рӯз барои соя аз гармо, ва барои малоз ва паноҳгоҳ аз бод ва борон хоҳад буд.

БОБИ ПАНЧУМ

Масал дар бораи токзор.

1. СУРУДИ Маҳбуби худро дар бораи токзори Ӯ барои Маҳбуби худ бисароям: Маҳбуби ман токзоре бар теппаи ҳосилхез дошт.

2. Ва Ӯ замини онро канда, аз сангҳо тоза кард, ва разҳои ангири лаъл дар он шинонид, ва бурҷе дар миёнаҳои он бино кард, ва чархуште низ дар он канд, ва Ӯ умед дошт, ки ангири хуб меоварад, валекин ангири бад овард.

3. Ва акнун, эй сокинони Ерусалим ва мардони Яхудо, дар миёни Ман ва токзори Ман доварӣ намоед.

4. Барои токзори Ман боз чӣ кор кардан лозим буд, ки Ман дар он накарда бошам? Чун умед доштам, ки ангири хуб меоварад, чаро ангири бад овард?

5. Ва акнун Ман ба шумо эълон менамоям, ки ба токзори Худ чӣ кор хоҳам кард: Хорбандашро дур мекунам, ва он хароб хоҳад шуд; деворашро вайрон мекунам, ва он поймол хоҳад шуд.

6. Ва онро харобазор мегардонам: на навдаҳояш каллак зада хоҳад шуд, ва на заминаш канда нарм карда хоҳад шуд, ва явшон ва хори шутур дар он хоҳад рӯид; ва ба абрҳо амр мефармоям, ки бар он борон наборонанд.

7. Зеро ки хонадони Исроил токзори Парвардигори лашкарҳо мебошанд, ва мардони Яхудо – ниҳоли дилпазири Ӯ; ва Ӯ умеди инсоф дошт, ва инак – ноинсофӣ; адолатро чашм дошт, ва инак – доду фарёд.

Пешгӯӣ дар бораи шаи мусибати оянда.

8. Эй вой бар онҳое ки хонаро ба хона илова менамоянд, киштзорро ба киштзор зам мекунанд, ба тавре ки ҷое боқӣ наместонад; ва шумо ба танҳои бар замин маскан гирифтаед.

9. Парвардигори лашкарҳо ба гӯши ман гуфт: «Ба яқин, хонаҳои бисёр хароб хоҳад шуд, хонаҳои бузург ва зебо ғайримаскун хоҳад гардид;

10. Зеро ки даҳ ҷуфт* тоқзор як бат хоҳад дод, ва як ҳӯмер** тухмӣ як эфа хоҳад овард».

11. Эй вой бар онҳое ки бомдодон бармаҳал бархоста, аз пайи арақ медаванд ва то бевақтии шаб нишаста, худро бо шароб оташ медиханд!

12. Ва барбат ва уд, ва даф ва най ва шароб дар базмҳои онҳост; вале онҳо ба корҳои Парвардигор назар намекунанд, ва амали дастҳои Ёро намебинанд.

13. Бинобар ин қавми ман баногоҳ ҷалои ватан гардидаанд, ва ашрофи онҳо гирифтори гуруснагӣ мебошанд, ва авоми онҳо аз ташнагӣ хушк шудаанд.

14. Бинобар ин дӯзах ҳирси худро афзун кардааст, ва даҳони худро бениҳоят кушодааст; ва шавкати онҳо, ва хушнӯдии онҳо, ва ғавғои онҳо, ва ҳар кӣ дар байнашон хушҳол аст, дар он фуру хоҳад рафт.

15. Ва инсон сархам, ва мард залил, ва чашмони ҳавобаландон паст хоҳад шуд.

16. Ва Парвардигори лашкарҳо дар доварӣ баланд хоҳад шуд, ва Худои Пок дар адолат тақдис хоҳад ёфт.

17. Ва гӯсфандон, мисли он ки дар чарогоҳи худ бошанд, хоҳанд чарид, ва он чиро, ки дар харобаҳои сарватдорон боқӣ монда бошад, бегонаҳо хоҳанд хӯрд.

18. Эй вой бар онҳое ки гуноҳро бо арғамчини батолат, ва хаторо мисли таноби ароба аз пайи худ мекашанд,

*10. *Ҷуфт* – андозаи киштзор буд, ки онро як ҷуфт барзагов дар як рӯз шудгор мекард. **10. *Ҳӯмер* – 400 килограмм.

19. Ва мегӯянд: «Бигзор Ӯ шитоб намуда, амали Худро тезонад, то онро бубинем; ва бигзор машварати Поки Исроил наздик шавад ва биёяд, то онро бидонем»!

20. Эй вой бар онҳое ки бадири некӣ, ва некиро бадӣ меноманд, торикиро рӯшноӣ, ва рӯшноиро торики медонанд, талхро ширин, ва ширинро талх ҳисоб мекунанд!

21. Эй вой бар онҳое ки дар назари худ хирадманд, ва дар пеши худ доно мебошанд!

22. Эй вой бар онҳое ки дар нӯшидани шароб баҳодур, ва дар тайёр кардани машруботи дорувордор мардони пурзӯр мебошанд,

23. Ки шарирро ба хотири ришва одил медонанд, вале одилонро аз адолаташон маҳрум мекунанд!

24. Бинобар ин, чунон ки забонаи оташ хасро мехӯрад, ва хошок дар аланга нест мешавад, ончунон решаи онҳо пӯсида хок хоҳад шуд, ва шукуфаи онҳо мисли ғубор барбод хоҳад рафт; зеро ки онҳо аз шариати Парвардигори лашкарҳо нафрат кардаанд, ва каломи Поки Исроилро хор дидаанд.

25. Бинобар ин ғзаби Парвардигор бар қавми Ӯ оташ гирифтааст, ва Ӯ дасти Худро бар онҳо дароз карда, онҳоро зарба задааст, ва кӯҳҳо ба ларза омадааст, ва часадҳои онҳо дар кӯчаҳо мисли ахлот партофта шудааст; бо ин ҳама, ғзаби Ӯ фуру нанишастааст, ва дасти Ӯ ҳанӯз дароз аст.

26. Ва ливое барои халқҳои дурдаст хоҳад барафрошт, ва якеро аз ақсои замин хитоб хоҳад кард, – ва инак, вай шитоб намуда, ба осонӣ хоҳад омад.

27. Андаруни вай на лакоте хоҳад буд, на заифе; вай на пинак хоҳад рафт, на хоб хоҳад кард; ва камарбанди вай аз камараш воз нахоҳад шуд, ва даволи пойафзолаш канда нахоҳад шуд.

28. Тирҳои вай тез, ва ҳамаи камонҳояш зеҳ карда шудааст; сумҳои аспони вай мисли саҳра аст, ва чархҳои вай мисли тундбод.

29. Наъраи вай мисли наъраи модашер аст; мисли шерони чавон наъра мезанад, ва ғурришкунон сайд мегирад, ва онро мебарад, ва раҳокунандае нахоҳад буд.

30. Ва дар он рӯз бар ӯ мисли хурӯши баҳр ғурриш хоҳад кард; ва кас агар ба замин назар андозад, инак торикӣ ва тангист, ва нур дар паси абрҳои сиёҳ тира шудааст.

БОБИ ШАШУМ

Парвардигор ба Ишаъё дар ҷалоли Худ зоҳир мешавад.

1. ДАР соли ки подшоҳ Узиё вафот кард, Парвардигорро дидам, ки бар курсии баланд ва олий нишаста буд, ва домони ӯ маъбадро пур карда буд.

2. Сорофиён* дар гирди ӯ истода буданд, ки ҳар яке аз онҳо шаш бол дошт: бо дутояш вай рӯи худро мепӯшид, ва бо дутояш пойҳои худро мепӯшид, ва бо дутояш парвоз мекард.

3. Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: «Пок аст, пок аст, пок аст Парвардигори лашкарҳо! Тамоми замин аз ҷалоли ӯ пур аст!»

4. Ва паҳлударихо аз овози нидокунандагон ба ларза омад, ва хона аз дуд пур шуд.

5. Ва ман гуфтам: «Вой бар ман, ки тамом шудам! Зеро ки ман шахси ҳаромлаб ҳастам, ва дар миёни қавми ҳаромлаб сукунат дорам, – ва чашмонам Подшоҳро, Парвардигори лашкарҳоро дидааст».

Натиҷаи ин рӯъё; оташи поккунанда.

6. Ва яке аз сорофиён назди ман парида омад, ва дар дасташ ахгаре буд, ки бо оташгирак аз қурбонгоҳ гирифта буд,

7. Ва онро ба даҳонам расонда, гуфт: «Инак, ин ба лабҳоят расид, ва гуноҳат дур шуд, ва хатоят кафорат ёфт».

8. Ва ман овози Парвардигорро шунидам, ки мегуфт: «Ман киро бифиристам? Ва кист, ки барои Мо биравад?» Ва ман гуфтам: «Инак ман ҳозирам, маро бифирист».

*2. *Сорофиён* – навъе аз малоик.

Супориши наве ба зиммаи Ишаъё гузошта шуд.

9. Ва Ё гуфт: «Бирав, ва ба ин қавм бигӯй: "Ба шунидан хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид, ва ба дидан хоҳед дид, вале нахоҳед донист".

10. Дили ин қавм кундфаҳм, ва гӯшқошон вазнин, ва чашмқошон баста шудааст, мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшқои худ бишнаванд, ва дили онҳо бифаҳмад, ва рӯчӯъ кунанд, ва шифо ёбанд».

11. Ва ман гуфтам: «То ба кай, эй Парвардигор?» Ва Ё гуфт: «То даме ки шаҳрҳо валангор шуда, ғайримаскун гардад, ва хонаҳо бе одам бимонад, ва замин ба харобазор табдил ёбад.

12. Ва Парвардигор одамонро дур хоҳад кард, ва дар замин харобӣ бисёр хоҳад шуд.

13. Ва агар даҳяке дар он боз бимонад, бори дигар он низ хонавайрон хоҳад шуд; чунон ки аз дарахти писта ва аз дарахти булут пас аз буридан решаи онҳо боқӣ мемонад, ончунон насли пок решаи он хоҳад буд».

БОБИ ҲАФТУМ

Иттифоқи ҳалокатовари Расин бо Фақаҳ дар айёми подшоҳии Оҳоз.

1. ВА дар айёми Оҳоз ибни Ютом ибни Узиё подшоҳи Яҳудо воқеъ шуд, ки Расин подшоҳи Арам ва Фақаҳ ибни Рамалёху подшоҳи Исроил бар зидди Ерусалим бароманд, то ки бо он ҷанг кунанд, валекин натавонистанд онро забт намоянд.

2. Ва ба хонадони Довуд хабар дода, гуфта шуд: «Арамиён дар хоки Эфроим ўрду задаанд». Ва дили вай ва дили қавмаш ларзид, чунон ки дарахтони ҷангал аз бод меларзанд.

3. Ва Парвардигор ба Ишаъё гуфт: «Ту бо писарат Шеорёшуб ба охири ҷӯйи ҳавзи боло, ба роҳи саҳрои гозурон ба истиқболи Оҳоз баро,

4. Ва ба ӯ бигӯй: хуДДорӣ намо ва ором бош; натарс, ва дили ту аз ин ду кундаи нимсӯзи пурдуд, яъне аз шиддати ғзаби Расин ва Арам ва писари Рамалёху хавотир нашавад.
5. Азбаски Арам, Эфроим ва писари Рамалёху дар ҳаққи ту касди бад карда, мегӯянд:
6. "Бар зидди Яҳудо бароем, ва онро муҳосира карда, ба ҳарос андозем, ва раҳна кушода, барои худ забт намоем, ва писари Тобъалро дар вай подшоҳ таъин кунем", –
7. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ин ба амал нахоҳад омад ва иҷро нахоҳад шуд!
8. Зеро ки сари Арам Димишқ аст, ва сари Димишқ – Расин; ва баъд аз шасту панҷ сол Эфроим шикаст хӯрда, дигар қавм нахоҳад шуд.
9. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария – писари Рамалёху. Агар имонатон устувор набошад, шумо устувор нахоҳед монд».

Аломати бузург: Писари бокира – Имонуил.

10. Ва Парвардигор суханашро ба Оҳоз давом дода, гуфт:
11. «Барои худ аз Парвардигор Худои худ аломате талаб намо: онро ё аз умқи фарш талаб намо, ё аз афрои арш».
12. Ва Оҳоз гуфт: «Талаб нахоҳам кард, ва Парвардигорро имтиҳон нахоҳам намуд».
13. Ва Ишаё гуфт: бишнавед, эй хонадони Довуд! Оё одамонро безор карданатон барои шумо кам аст, ки боз Худои маро безор мекунед?
14. Бинобар ин Парвардигор Худаш ба шумо аломате хоҳад дод: инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зод, ва Ӯро Имонуил хоҳад номид.
15. Ӯ қаймоқ ва асал хоҳад хӯрд, то даме ки рад кардани чизи бад ва ихтиёр кардани чизи хубро ёд гирад.
16. Зеро, пеш аз он ки он кӯдак рад кардани чизи бад ва ихтиёр кардани чизи хубро ёд гирад, заmine ки аз ду подшоҳи он ту метарсӣ, тарк карда хоҳад шуд.

Пешгӯӣ дар бораи тохтутозе ки ба Яҳудо таҳдид мекунад.

17. Парвардигор бар ту, ва бар қавми ту, ва бар хонадони падари ту рӯзҳое хоҳад овард, ки аз замоне ки Эфроим аз Яҳудо чудо шуд, наомада буд, яъне подшоҳи Ашшурро хоҳад овард.

18. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Парвардигор ба магасе ки дар резишгоҳи наҳрҳои Миср аст, ва ба занбӯре ки дар замини Ашшур аст, хитоб хоҳад кард,

19. Ва ҳамашон омада, дар водихои вайрона, ва дар шикофҳои сахраҳо, ва бар ҳамаи хорбӯтгаҳо, ва бар ҳамаи чарогоҳҳо чойгир хоҳанд шуд.

20. Дар он рӯз Парвардигор бо устурае ки аз он тарафи наҳр киро карда шуда бошад, яъне ба воситаи подшоҳи Ашшур, мӯйсар ва мӯи пойхоро хоҳад тарошид; ва ҳатто ришро он устура нест хоҳад кард.

21. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кас як ғуночин ва ду меш нигоҳ хоҳад дошт,

22. Ва аз бисёрии шире ки медӯшад, қаймоқ хоҳад хӯрд, зеро ҳар кӣ дар ин замин боқӣ монда бошад, хӯрокаш қаймоқ ва асал хоҳад буд.

23. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар чое ки дар он ҳазор ток ба баҳои ҳазор сиқли нуқра мавҷуд буд, чои явшон ва хори шутур хоҳад гардид.

24. Бо тирҳо ва камонҳо мардум ба он ҷо хоҳанд омад, зеро ки тамоми замин аз явшон ва хори шутур пур хоҳад шуд.

25. Ва ба ҳар кӯҳе ки бо каланд кор карда мешуд, ту аз тарси явшон ва хори шутур нахоҳӣ омад: ба он ҷо барзаговонро хоҳанд фиристонд, ва гӯсфандон онро поймол хоҳанд кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Тасалли барои имондорон.

Даъват кардан ба имоноварӣ ба Худои Ҳай.

1. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Варақи калоне барои худ бигир, ва бар он бо хати маъмул бинавис: "Маҳер шолол, ҳош баз"*».
2. Ва ман барои худ шоҳидони амин – Уриёи коҳин ва Закарё ибни Баракёро гирифтаам,
3. Ва ба набия наздикӣ кардам, ва ӯ ҳомила шуда, писаре зоид; ва Парвардигор ба ман гуфт: «Номи ӯро чунин бихон: Маҳер-шолол-ҳош-баз»;
4. Зеро, пеш аз он ки кӯдак тавонад "Падарам" ва "Модарам" бигӯяд, сарвати Димишқ ва ғанимати Сомарияро пеши подшоҳи Ашшур хоҳанд бурд».
5. Ва Парвардигор суханастро ба ман давом дода, боз гуфт:
6. «Азбаски ин қавм аз обҳои Шилӯах, ки оҳиста-оҳиста ҷорӣ мешавад, нафрат карда, аз Расин ва писари Рамалёху ба ваҷд меоянд,
7. Бинобар ин, инак Парвардигор обҳои наҳри пурталотум ва бузургро – подшоҳи Ашшур ва тамоми ҳашамати ӯро – бар онҳо хоҳад овард; ва он аз ҳамаи шохобҳояш боло хоҳад баромад, ва аз ҳамаи канорҳояш берун хоҳад рафт;
8. Ва туғёнаш ба Яҳудо гузашта, онро зер хоҳад кард, ва саршор гардида, то ба гардан хоҳад расид; ва болҳои он тамоми арзу тӯли замини туро, эй Имонуил, фаро хоҳад гирифт».
9. Талотум хоҳед кард, эй қавмон, вале шикаст хоҳед хӯрд! Ва гӯш андозед, эй ҳамаи кишварҳои дурдаст: камари худро хоҳед баст, вале шикаст хоҳед хӯрд! Камари худро хоҳед баст, вале шикаст хоҳед хӯрд!
10. Қасд хоҳед кард, вале он ботил хоҳад шуд! Сухан хоҳед ронд, вале он ба амал нахоҳад омад, зеро ки Худо бо мост!
11. Зеро Парвардигор ба ман чунин гуфт, дар сурате ки дасти қавми Ӯ бар ман буд, ва ба ман талқин намуд, ки бо роҳи ин қавм наравам; ва гуфт:

*1. Ба гирифтани ғанимат мекӯшад, ба тороч кардан мешитобад.

12. «Ҳар он чиро, ки ин қавм суиқасд ҳисоб мекунанд, шумо суиқасд ҳисоб накунед; ва аз он чи онҳо метарсанд, натарсед, ва биме надошта бошед.
13. Парвардигори лашкарҳоро, – танҳо Ӯро, – такдис намоед, ва Ӯ тарси шумо бошад, ва Ӯ бими шумо бошад.
14. Ва Ӯ макони пок барои шумо хоҳад буд, ва санги пешпо ва саҳраи монеа – барои ҳар ду хонадони Исроил, ва тузоқу куллоб – барои сокинони Ерусалим.
15. Ва бисёре аз онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва фурӯ хоҳанд ғалтид, ва ба шикаст дучор хоҳанд гардид, ва дар тузоқ хоҳанд афтод, ва гирифтори куллоб хоҳанд шуд.
16. Шаҳодатро мисли лӯлае бипечон, ва шариатро дар миёни шогирдони Ман мӯҳр намо».
17. Ва ман ба Парвардигоре ки рӯи Худо аз хонадони Яъқуб пинҳон кардааст, интизорӣ кашида, умедвори Ӯ хоҳам шуд.
18. Инак ман ва фарзандоне ки Парвардигор ба ман додааст, аз ҷониби Парвардигори лашкарҳо, ки дар Сион сокин аст, барои Исроил аломот ва ишорот ҳастем.
19. Ва чун ба шумо гӯянд: «Аз ҷодугарон ва азоимхононе ки суфу куф ва ириму ҷирим мекунанд, дархост намоед», – бигӯед: «Ҳар қавм, охир, аз Худои худ дархост менамоянд, на ин ки ба воситаи мурдаҳо дар бораи зиндаҳо!».
20. Ба шариат ва шаҳодат рӯ оваред! Ба яқин сухане мисли ин хоҳанд гуфт, ки он ҳеҷ маъное надорад.
21. Ва қавм бо машаққат ва гуруснагӣ бар замин хоҳанд гашт; ва чун гурусна монанд, хашмгин шуда, подшоҳи худ ва Худои худро лаънат хоҳанд кард; ва ба боло рӯй хоҳанд овард,
22. Ва бар замин хоҳанд нигарист, ва инак тангӣ ва тирагист, зулмоти нокомист, ва дар торикӣ андохта хоҳанд шуд.

БОБИ НӮҲУМ

Умеди ягонаи Исроил ба Кӯдак.

1. ЗЕРО вай, ки ба танг меоварад, хастагӣ надорад; дар замони аввал таъсираш сабук буд: фақат замини Забулун ва замини

Нафтолиро забт намуд; вале дар замони охир таъсираш бар роҳи дарё, он тарафи Ёрдун, Ҷалили халқҳо, вазнин шудааст.

2. Қавме ки дар торикӣ мегаштанд, нури азиме диданд; бар онҳое ки дар кишвари сояи марг менишастанд, нуре дурахшид.

3. Ту халқро афзун гардондӣ, шодмонии онҳоро зиёд кардӣ: ба хузури Ту шодӣ карданд, мисли шодмонии мавсими дарав, мисли касоне ки дар вақти тақсим кардани ғанимат ба вачд меоянд,

4. Зеро ки Ту юғи вазнини онҳоро, ва ғўлачўберо, ки бар дўши онҳо буд, яъне калтаки ситамгари онҳоро шикастӣ, чунон ки дар рўзи Мидён воқеъ шуда буд.

5. Зеро ки тамоми пойафзоли пурсадои сарбозон ва тамоми либоси оғуштаи хун сўхта, тўъмаи оташ хоҳад шуд.

6. Зеро ки кўдаке барои мо таваллуд ёфт, Писаре ба мо дода шуд,

ва салтанат бар дўши Ё хоҳад буд, ва номи Ё Аҷиб, Мушовир, Худои Ҷаббор, Падари ҷовид, Мири осоиштагӣ хонда хоҳад шуд.

7. Афзоиши салтанат ва осоиштагии Ё бар тахти Довуд ва бар мамлакати вай интиҳо нахоҳад дошт, то ки онро бо инсоф ва адолат, минбаъд ва то абадулобод барқарор ва мустақкам намояд; рашки Парвардигори лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард.

Дастии дарози Парвардигор; ҷазои ногузири Худо.

8. Парвардигор каломе ба Яъқуб фиристод, ва он бар Исроил нузул кард.

9. Ва тамоми қавм хоҳанд донист, яъне Эфроим ва сокинони Сомария, ки бо ғурур ва такаббури дил мегўянд:

10. «Хиштҳо афтодааст, вале мо бо санғҳои тарошида бино хоҳем кард; дарахтони тутанҷир бурида шудааст, вале мо арзҳоро ба ҷои онҳо ба кор хоҳем бурд».

11. Ва Парвардигор хасми ӯ – Расинро бар зидди ӯ мустаҳкам хоҳад кард, ва душманони ӯро хоҳад барангехт:
12. Арамиёнро аз шарқ, ва фалиштиёнро аз ғарб; ва онҳо Исроилро бо иштиҳои тамом хоҳанд хӯрд; бо ин ҳама, ғазаби ӯ фурӯ нанишастааст, ва дасти ӯ ҳанӯз дароз аст.
13. Вале ин қавм сӯи Занандаи худ барнагаштаанд, ва аз Парвардигори лашкарҳо дархост накардаанд.
14. Бинобар ин Парвардигор сар ва думро, нахл ва найро аз Исроил дар як рӯз хоҳад бурид:
15. Муршид ва шариф сар аст; вале набие ки муаллими дурӯғхост, дум мебошад.
16. Ва пешвоёни ин қавм онҳоро дар иштибоҳ хоҳанд андохт, ва муридонашон дарҳам-барҳам хоҳанд шуд.
17. Бинобар ин Парвардигор аз ҷавонони онҳо шод нахоҳад шуд, ва бар ятимон ва бевазанони онҳо раҳм нахоҳад кард, зеро ки ҳамаашон риёкор ва бадкирдор мебошанд, ва ҳар даҳоне бо ҳақорат сухан меронад; бо ин ҳама, ғазаби ӯ фурӯ нанишастааст, ва дасти ӯ ҳанӯз дароз аст.
18. Зеро ки шарорат мисли оташ даргириффтааст, явшон ва хори шутурро мехӯрад, ва дар шоҳаҳои печ дар печи ҷангал месӯзад, ва сутунҳои баланди дуд печида мебарояд.
19. Аз ғазаби Парвардигори лашкарҳо замин сӯхта сиёҳ шудааст, ва қавм гӯё ки тӯймаи оташ гардидаанд: касе ба бародари худ раҳм намекунад.
20. Аз тарафи рост бурида мегиранд, ва гурусна мемонанд, ва аз тарафи чап мехӯранд, ва сер намешаванд; ҳар кас гӯшти бозуи худро мехӯрад.
21. Менашше ба Эфроим, ва Эфроим ба Менашше, ва ҳар ду якҷоя ба Яҳудо ҳамла мекунанд; бо ин ҳама, ғазаби ӯ фурӯ нанишастааст, ва дасти ӯ ҳанӯз дароз аст.

БОБИ ДАҲУМ

Вой бар доварони ноинсоф.

1. Эй вой бар қонунгузороне ки ҷафоро ба ҳукми қонун медароранд; ва эй вой бар котибоне ки аҳкоми ноинсофона менависанд,
2. Барои он ки мискинонро аз доварӣ маҳрум созанд, ва ҳуқуқи мазлумони қавми Маро бирабоянд, то ки бевазанонро ғанимати худ гардонанд, ва ятимонро толону тороч кунанд!
3. Пас шумо дар рӯзи доварӣ, ва дар таҳлукае ки аз дурдаст меояд, чӣ хоҳед кард? Аз кӣ барои мадад паноҳ хоҳед ҷуст? Ва сарвати худро дар кучо пинҳон хоҳед кард?
4. Магар ин ки дар миёни бандиён сари таслим фурӯд оваранд ва дар миёни мақтулон фурӯ ғалтанд; бо ин ҳама, ғазаби Ӯ фурӯ нанишастааст, ва дасти Ӯ ханӯз дароз аст.

Пешгуи доварӣ бар Ашшур. Ҷӯбдасти Худо бар Сомария.

5. Ҳой, Ашшур, ки ҷӯбдасти ғазаби Ман аст, ва қаҳри Ман асоест дар дасти вай!
6. Ман вайро ба муқобили халқи риёкор хоҳам фиристод, ва бар зиддӣ қавми хашмовари Ман амр хоҳам фармуд, ки ғанимат бигирад ва ба яғмо бибарад, ва онҳоро мисли лойи кӯчаҳо поймол кунад.
7. Валекин вай ин гуна фикр намекунад, ва андешаи дили вай чунин нест, балки дар дили худ ҳавас дорад, ки халқҳои бисёрро торумор ва нобуд созад;
8. Зеро ки мегӯяд: «Мирони ман, охир, саросар подшоҳонанд!
9. Калну, охир, мисли Каркамиш таслим шудааст! Оё Ҳамот мисли Арфод нест? Оё Сомария мисли Димишқ нест?
10. Чунон ки дасти ман бар мамлакатҳои бутпараст зафар ёфтааст, ва ҳол он ки санамҳои он аз санамҳои Ерусалим ва Сомария зиёдтар буд,
11. Чунон ки, охир, бо Сомария ва бутҳои амал кардаам, ончунон бо Ерусалим ва ҳайкалҳои амал хоҳам кард».
12. Ва воқеъ хоҳад шуд, баъд аз он ки Парвардигор тамоми амали Худо бар кӯҳи Сион ва дар Ерусалим анҷом диҳад, Ӯ хоҳад гуфт: «Ман лофу газофи дили пурғурури подшоҳи

Ашшур ва нигоҳи ҳавобаландонаи чашмони вайро ба чазо гирифта кард».

13. Зеро ки вай мегӯяд: «Бо қуввати дасти худ ва бо ҳикмати худ

ин корро кардам, чунки хирадманд ҳастам; ва ҳудуди қавмонро аз миён бардоштам, ва ҳазоини онҳоро толону тороч намудам, ва мисли баҳодуре бар тахт нишастагонро вожгун сохтаам;

14. Ва дасти ман сарвати қавмонро мисли лонае гирифтааст, ва мисли он ки тухмҳои дар лона бударо чида мегиранд, ман тамоми заминро чида гирифтаам, ва ҷонваре набуд, ки бол ҷунбонад, ва даҳон кушояд, ва чирик-чирик кунад».

15. Оё табар бар касе ки бо он мешиканад, ғурур хоҳад кард? Оё арра бар касе ки онро мекашад, фаҳр хоҳад намуд? Гӯё ки ҷӯбдаст баландкунандаи худро ба ҳаракат меоварда бошад! Гӯё ки асо он чиро, ки ҷӯб нест, баланд мекарда бошад!

16. Бинобар ин Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, ба фарбеҳони вай лоғарӣ хоҳад фиристод, ва дар ивази ҷалоли вай сӯхторе мисли сӯхтани оташ барафрӯхта хоҳад шуд.

17. Ва Нури Исроил оташ, ва Поки он аланга хоҳад шуд, ва явшону хори шутури вайро дар як рӯз сӯзонида, хоҳад хӯрд;

18. Ва ҷалоли ҷангали вайро, ва боғистони вайро, аз ҷон то ҷисм, набуд хоҳад кард; ва он мисли ранҷуре обу адо хоҳад шуд.

19. Ва бақияи дарахтони ҷангали вай он қадар камшумор хоҳад буд, ки кӯдаке онҳоро ба рӯйхат тавонад гирифт.

Рӯёи бақияи Исроил, ки аз андӯҳи бузурге наҷот ёфтааст.

20. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки бақияи Исроил ва растагорони хонадони Яъқуб дигар ба занандаи худ эътимод нахоҳанд кард, балки ба Парвардигор, ки Поки Исроил аст, аз сидқи дил таваккал хоҳанд намуд.

21. Бақия хоҳад баргашт: бақияи Яъқуб – сӯи Худои Ҷаббор.

22. Зеро, ҳарчанд қавми ту, эй Исроил, мисли реги дарё бошанд ҳам, фақат бақияе аз онҳо хоҳад баргашт: ҳалокате ки муқаррар гардидааст, аз рӯи адолат ба амал хоҳад омад.
23. Зеро ки Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, ҳалокати муқарраргардидаро бар тамоми замин ба амал хоҳад овард.
24. Бинобар ин Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, чунин мегӯяд: «Эй қавми Ман, ки дар Сион сокин ҳастед! Аз Ашшур натарсед; вай бо чӯбдаст шуморо хоҳад зад, ва мисли Миср асои худро бар шумо хоҳад бардошт.
25. Вале баъд аз замони бағоят каме ғазаби Ман фуру хоҳад нишаст, ва хашми Ман ба нобуд кардани онҳо нигаронида хоҳад шуд.
26. Ва Парвардигори лашкарҳо бар вай тозиёна хоҳад бардошт, мисли зарбаи Мидён бар кӯхпораи Ёреб; ва асои Ё бар баҳр хоҳад буд, ва онро баланд хоҳад кард, чунон ки бар Миср баланд карда буд.
27. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки бори вай аз дӯши ту, ва юғи вай аз гардани ту нест хоҳад шуд; ва юғ ба сабаби чарб зиён хоҳад дид».

Дар бораи ҳарбу зарби бузург.

28. Вай ба Айёт расид; аз Маҷрун гузашт; захоири худро дар Михмос монд.
29. Аз маъбар гузаштанд; дар Ҷабъ манзил карданд; аҳли Рома ба ҳарос афтоданд; аҳли Ҷабъаи Шоул рӯй ба гурез оварданд.
30. Бо овози худ фиғон бардор, эй духтари Ҷалим! Гӯш андоз, эй Лайшо! Ҷавоб гардон, эй Анотӯт!
31. Аҳли Мадмено гурехтанд, сокинони Ҷебим сӯи паноҳгоҳ шитофтанд.
32. Худи имрӯз вай дар Нӯб мавқеъ мегирад; ба кӯҳи духтари Сион, ба теппаи Ерусалим дасти душманӣ дароз мекунад.
33. Инак, Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, бо қуввати сахмгине шоҳу барғхоро парешон хоҳад кард, ва

баландқоматон бурида хоҳанд шуд, ва олимақомон вожгун хоҳанд гардид.

34. Ва шоҳаҳои печ дар печи чангалро бо оҳан қатъ хоҳад кард, ва Лубнон аз дасти неруманд фуру хоҳад ғалтид.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Масеҳ Подшоҳии осоиштагӣ барпо намуда, парокандагонро чамъ хоҳад кард.

1. Ва навдае аз танаи Ҷисой берун хоҳад омад, ва ниҳоле аз решаҳояш сабзида, бор хоҳад овард.

2. Ва бар Ё Рӯҳи Парвардигор, рӯҳи ҳикмат ва хирад, рӯҳи машварат ва қудрат, рӯҳи шинохтани Парвардигор ва тарси Ё қарор хоҳад гирифт,

3. Ва рӯҳи худотарсӣ Ёро пур хоҳад кард, ва Ё на бар тибқи нигоҳи чашмонаш доварӣ хоҳад намуд, ва на аз рӯи шуниди гӯшҳояш ҳукм хоҳад кард,

4. Балки мискинонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва мазлумони заминро бо росткорӣ ҳукм хоҳад намуд; ва бо чӯбдасти даҳонаш заминро зарба хоҳад зад, ва бо дами лабҳояш шарирро хоҳад кушт.

5. Ва адолат миёнбанди камараш, ва садоқат камарбанди миёнаш хоҳад буд.

6. Ва гург бо барра зиндагӣ хоҳад кард, ва паланг бо бузғола хоҳад хобид; ва гӯсола ва шербача ва парворӣ бо ҳам хоҳанд буд, ва кӯдаки хурде онҳоро хоҳад чаронид.

7. Ва гов бо хирс хоҳад чарид, ва бачаҳои онҳо бо ҳам хоҳанд хобид; ва шер мисли гов қоҳ хоҳад хӯрд.

8. Ва бачаи ширмак бар сӯроҳи мори гурза бозӣ хоҳад кард, ва кӯдаки аз пистон баромада дасти худро ба хонаи мори афъӣ дароз хоҳад кард.

9. Дар тамоми кӯҳи поки Ман бадӣ нахоҳанд кард ва осебе нахоҳанд расонид, зеро замин аз шинохтани Парвардигор пур хоҳад буд, мисли он ки баҳр пур аз обҳост.

10. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки решаи Ҷисой ливое барои қавмҳо хоҳад гардид, – халқҳо ба ӯ рӯ хоҳанд овард, ва озоиштагӣ чалоли ӯ хоҳад буд.

11. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Парвардигор дубора дасти Худро дароз хоҳад кард, то ки бақияи қавми Худро, ки аз Ашшур ва Миср, аз Патрос ва Ҳабаш, аз Элом ва Шинъор ва аз Ҳамот ва қазираҳои баҳр саломат монда бошанд, баргардонад.

12. Ва Ӯ ливое барои халқҳо барафрошта, рондашудагони Исроилро чамъ хоҳад кард, ва парокандагони Яҳудоро аз чор канори дунё фароҳам хоҳад овард.

13. Ва ҳасади Эфроим нест хоҳад шуд, ва душманони Яҳудо нобуд хоҳанд гардид. Эфроим аз Яҳудо ҳасад нахоҳад хӯрд, ва Яҳудо Эфроимро ба танг нахоҳад овард.

14. Ва онҳо якҷоя бар китфи фалиштиён ба ғарб ҳучум хоҳанд овард, аҳли шарқро тороч хоҳанд кард, бар Эдӯм ва Мӯоб дасти худро хоҳанд гузошт, ва банӣ Аммуни ба онҳо тобеъ хоҳанд шуд.

15. Ва Парвардигор халиҷи баҳри Мисрро хоҳад хушконида, ва дасти Худро бо боди шадиди Худ бар наҳр афшонда, онро ба ҳафт ҷӯй тақсим хоҳад кард, ва одамонро бо роҳи хушк хоҳад гузаронд.

16. Ва барои бақияи қавми Ӯ, ки аз Ашшур саломат монда бошанд, шоҳроҳе мавҷуд хоҳад буд, чунон ки барои Исроил дар рӯзи берун омадани вай аз замини Миср мавҷуд буд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Суруди ҳамду санои наҷотёфтагон.

1. ВА дар он рӯз хоҳӣ гуфт: «Туро, эй Парвардигор, ҳамд мегӯям, зеро ки ҳарчанд бар ман ғазаб кардӣ, аммо ғазабат фурӯ нишаст, ва маро тасаллӣ додӣ.

2. Инак, Худо наҷоти ман аст: ман ба Ӯ таваккал мекунам, ва наметарсам, зеро ки қуввати ман ва суруди ман Парвардигор Худост, ва Ӯ наҷоти ман гардидааст».

3. Ва бо шодмонӣ аз чашмаҳои наҷот об хоҳед кашид.
4. Ва дар он рӯз хоҳед гуфт: «Парвардигорро ҳамд гӯед, номи Ӯро бихонед; корҳои Ӯро дар миёни қавмон хабар диҳед; зикр намоед, ки номи Ӯ олист.
5. Парвардигорро бисароед, зеро ки Ӯ корҳои бузург кардааст; ин дар тамоми замин маълум аст.
6. Ба вачд ой ва бисарой, эй сокинаи Сион, зеро ки Поки Исроил андаруни ту бузург аст».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Бобил дар рӯзи Парвардигор иҷро хоҳад шуд.

1. ВАҲӢ дар бораи Бобил, ки онро Ишаъё ибни Омӯс дидааст.
2. Бар кӯҳи бараҳна ливое бардоред, бо овози баланд онҳоро даъват намоед ва бо даст ишора кунед, то ки сӯи дарвозаҳои мирон биёянд.
3. Ман ба покони Худ амр фармудам, ва ин зӯроварони Худро, ки бо кибриёи Ман вачд мекунанд, ба рехтани ғзабам даъват намудам.
4. Садои ҳаёҳу дар кӯҳҳо мисли ғиреви қавми сершумор аст; садои ғавғои мамлакатҳо ва халқҳоест, ки чамъ омадаанд: Парвардигори лашкарҳо сипоҳи чангиро аз назар мегузаронад.
5. Онҳо аз замини дурдаст, аз ақсои осмон меоянд, – яъне Парвардигор ва олоти ғзаби Ӯ, – то ки тамоми заминро несту нобуд кунанд.
6. Вовайло кунед, зеро ки рӯзи Парвардигор наздик аст: мисли таҳлукае аз ҷониби Қодир меояд.
7. Бинобар ин ҳамаи дастҳо суст мешавад, ва ҳамаи дилҳои мардум бемаҷол мегардад,
8. Ва онҳоро воҳима мегирад, ба дарду озорҳо гирифта мешаванд, мисли зане ки мезояд, азоб мекашанд, ба якдигар бо ҳайрат нигоҳ мекунанд, рӯйхошон аз ҳаяҷон шӯълавар аст.

9. Инак рӯзи Парвардигор меояд, ки рӯзи бераҳм ва пур аз шиддати хашм ва ғазаб аст, то ки заминро харобазор гардонад, ва гуноҳкорони онро нобуд намояд.

10. Зеро ки ситорагони осмон ва сайёраҳои он аз худ рӯшноӣ нахоҳанд дод; офтоб дар вақти тулӯи худ хира хоҳад шуд, ва моҳ бо рӯшноии худ нахоҳад дурахшид.

11. Ва Ман дунёро барои шарорат, ва шариронро барои гуноҳхӯшон ба ҷазо гирифта хоҳам кард, ва ба кибри бадқасдон хотима хоҳам дод, ва ғурури мустабидонро ба залолат хоҳам андохт.

12. Инсонро аз зари холис, ва одамро аз тиллоӣ ӯфир азизтар хоҳам гардонид.

13. Бинобар ин осмонро ба ларза хоҳам овард, ва замин аз ғазаби Парвардигори лашкарҳо дар рӯзи шиддати хашми ӯ аз ҷои худ хоҳад ҷунбид.

14. Ва ҳар кас мисли оҳуе ки гирифта таъқиб шуда бошад, ва мисли гӯсфандоне ки ҷӯпон надошта бошанд, ба сӯи қавми худ рӯ хоҳад овард, ва ҳар кас ба сӯи замини худ хоҳад давид.

15. Ҳар касе ки ёфт шавад, найза хоҳад хӯрд, ва ҳар касе ки дастгир шавад, аз дами шамшер хоҳад афтад.

16. Ва кӯдакони онҳо дар пеши назари онҳо ба деворҳо зада кушта хоҳанд шуд, хонаҳои онҳо тӯмаи тороч хоҳад гардид, ва ба номӯси занони онҳо таҷовуз карда хоҳад шуд.

Дар бораи хароб шудани Бобил.

17. Инак, Ман ба муқобили онҳо аҳли Модайро хоҳам барангехт,

ки нуқраро писанд намекунанд, ва ба тилло рағбат надоранд.

18. Ва камонхӯшон кӯдаконро нобуд хоҳад кард, ва ба самарайи батн раҳм нахоҳад дошт; чашмонашон ба кӯдакон шафаққат нахоҳад намуд.

19. Ва Бобил, ки шукӯҳи мамлакатҳо ва шавкати ифтихори калдонӣ аст, мисли Садӯм ва Амӯро хоҳад шуд, ки онҳоро Худо вожгун карда буд.

20. Вай ҳаргиз обод нахоҳад шуд, ва то абад маскун нахоҳад гардид; ва аъробӣ дар он чо хайма нахоҳад зад, ва чӯпонон рамаҳои худро дар он чо нахоҳанд хобонид,

21. Балки даррандагони биёбон дар он чо хоҳанд хобид; ва хонаҳои он аз бумҳо пур хоҳад шуд; ва шутурмурғон дар он чо сукунат хоҳанд дошт; ва чинҳои биёбонӣ дар он чо рақс хоҳанд кард.

22. Ва шағолон дар кӯшкҳои он, ва кафторон дар тамошогоҳҳо нула хоҳанд кашид; ва замони он наздик аст, ва рӯзҳои дер нахоҳад кашид.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Аз нав барқарор шудан ва бузургӣ ёфтани салтанати Исроил.

1. ЗЕРО ки Парвардигор ба Яъқуб раҳм хоҳад кард, ва Исроилро боз хоҳад баргузид, ва онҳоро дар заминашон ҷойгир хоҳад кард; ва ачнабиён ба онҳо ҳамроҳ шуда, ба хонадони Яъқуб хоҳанд пайваст.

2. Ва қавмон онҳоро гирифта, ба маконашон хоҳанд овард, ва хонадони Исроил онҳоро дар замини Парвардигор ҳамчун ғуломон ва канизон ба тасарруфи худ хоҳанд даровард, ва асиркунандагони худро асир карда, бар ситамгарони худ ҳукмронӣ хоҳанд кард.

3. Ва дар рӯзе ки Парвардигор туро аз андӯҳат ва аз изтиробат ва аз меҳнати сахте ки маҷбуран ба чо меовардӣ, бираҳонад, чунин воқеъ хоҳад шуд,

4. Ки ту ин масалро бар подшоҳи Бобил зада, бигӯӣ: чӣ гуна он ситамгар нобуд шуд, ва он зулм барҳам хӯрд!

5. Парвардигор асои шарирон ва чӯбдасти ҳокимонро шикаст,

6. Ки он бо ғзаб қавмонро зарбаҳои паёпай мезад, ва бар халқҳо бо хашм, бо таъқиботи муттасил ҳукмронӣ мекард.

7. Тамоми замин ором ёфта, фароғат менамояд; ба тараннум овоз баланд мекунанд.

Ҳайвони дарранда ба дӯзах сарнагун шуд.

8. Сарвҳо низ дар ҳаққи ту шодӣ мекунанд, ва арзҳои Лубнон мегӯянд: "Аз замоне ки ту фурӯ ғалтидай, дарахтбуре ба сари мо наомадааст".

9. Асфалуссофилин аз барои ту музтариб шудааст, то ки туро хангоми омаданат истиқбол намояд; арвоҳи мурдагонро, ҳамаи пешвоёни дунёро барои ту бедор кардааст; ҳамаи подшоҳони халқхоро аз тахтҳошон бархезонидааст;

10. Ҳамашон ба ту хитоб намуда, хоҳанд гуфт: "Ту низ мисли мо бемаҷол шудай! Монанди мо гардидай!"

11. Кибриёи ту, садои барбатҳои ту ба дӯзах фурӯд омадааст; дар таги ту кирмҳо густурда шудааст, ва болопӯши ту кирмҳост.

12. Эй зӯҳраи субҳидам, чӣ гуна аз осмон афтадай! Эй, ки халқхоро поймол мекардӣ, чӣ гуна ба замин бархӯрдай!

13. Ва ҳол он ки ту дар дили худ мегуфтӣ: "Ман ба осмон сууд карда, курсии худро болотар аз ситорагони Худо хоҳам гузошт, ва бар кӯҳи анҷумани худоён, дар ақсои шимол хоҳам нишаст;

14. Бар баландиҳои абрҳо сууд намуда, монанди Ҳаққи Таоло хоҳам шуд".

15. Аммо ту ба дӯзах, ба ақсои асфалуссофилин сарнагун хоҳӣ шуд.

16. Онҳое ки туро мебинанд, ба ту назар дӯхта ва дар ҳаққи ту фикру хаёл карда, хоҳанд гуфт: "Оё ин ҳамон кас аст, ки заминро ба чунбиш меовард, мамлакатхоро ба ларза меандохт,

17. Дунёро мисли биёбон гардонид, ва шахрҳои онро хароб мекард, ва асирони худро ба хонаҳошон ҷавоб намедод?"

Доварӣ бар Бобил.

18. Ҳамаи подшоҳони халқҳо саросар, ҳар яке дар оромгоҳи худ бо чалол хобидаанд,

19. Валекин ту берун аз қабри худ мисли шоҳаи зиште партофта шудай, – мисли либоси мақтулоне ки шамшер хӯрда,

дар миёни сангҳои хандак фурӯ рафта бошанд, мисли ҷасаде ки поймол шуда бошад.

20. Ту бо онҳо дар қабр нахоҳӣ пайваст, зеро ки ту замини худро хароб кардаӣ, қавми худро куштаӣ; насли бадкешон то абад зикр нахоҳад ёфт.

21. Барои писарони вай, ба сабаби гуноҳи падарашон, қатлро муҳайё намоед, то ки қиём накунад, ва заминро мусаххар накунад ва рӯи дунёро аз шаҳрҳо пур насозанд.

22. «Ва Ман бар зидди онҳо қиём хоҳам намуд, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, – ва номи Бобил ва бақияи онро: ҳам писар ва ҳам набараро нобуд хоҳам кард», – мегӯяд Парвардигор.

23. «Ва онро мероси хорпуштҳо ва ботлоқзор хоҳам гардонид, ва онро бо ҷорӯби ҳалокат хоҳам рӯфт», – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

24. Парвардигори лашкарҳо қасам хӯрда, мегӯяд: «Ба яқин, чунон ки салоҳ дидаам, ончунон хоҳад шуд, ва чунон ки қарор додаам, ончунон ба амал хоҳад омад:

25. Ашшурро дар замини Худ шикаст хоҳам дод, ва бар кӯҳҳои Худ поймол хоҳам кард; ва юғи вай аз гардани онҳо дур хоҳад шуд, ва бори вай аз дӯши онҳо нест хоҳад шуд».

26. Чунин аст қароре ки дар бораи тамоми дунё қабул гардидааст, ва ин аст дасте ки бар ҳамаи халқҳо дароз карда шудааст.

27. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо қарор додааст, ва кист, ки онро тавонад ботил намояд? Ва дасти Ҷ дароз карда шудааст, ва кист, ки онро тавонад баргардонад?

28. Дар соли ки подшоҳ Оҳоз вафот кард, ин ваҳй омадааст:

29. Эй тамоми замини Фалиштӣ, шодӣ накун, ки: чӯбдасте ки туро мезад, шикастааст; зеро ки аз решаи мор афъӣ мебарояд, ва самарайи он – аждаҳои паррон хоҳад буд.

30. Ва мардуми бағоят бенаво ба серӣ хоҳанд хӯрд, ва мискинон дар амният хоҳанд хобид; вале решаи туро бо гуруснагӣ нобуд хоҳам кард, ва бақияи туро ӯ хоҳад кушт.

31. Эй дарвоза, вовайло намо! Эй шаҳр, фарёд зан! Эй тамоми замини Фалиштӣ, аз ҳам пош хоҳӣ хӯрд! Зеро ки аз шимол дуд меояд, ва аз ӯрдуи онҳо як нафар ҳам қафо нахоҳад монд.

32. Пас, ба қосидони ин халқ ӯ чӣ ҷавобе хоҳад дод? Ин ки Парвардигор Сионро бунёд кардааст, ва мискинони қавми ӯ дар он паноҳ хоҳанд бурд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Мӯоб.

1. ВАҲӢ дар бораи Мӯоб. Ҳайхот, ки дар як шаб Ор хароб гардида, аҳли Мӯоб нобуд шудаанд! Ҳайхот, ки дар як шаб Қир хароб гардида, аҳли Мӯоб нобуд шудаанд!

2. Мардуми он ба буткада, ва аҳли Дивӯн ба минбарҳо барои гиристан баромадаанд; Мӯоб ба ҳоли Набӯ ва Медбо вовайло мекунад; мӯйсари ҳама гирифта шудааст, риши ҳама тарошида шудааст.

3. Дар кӯчаҳои он мардум бар камари худ палос бастаанд; бар бомҳои он ва дар майдонҳои он ҳама вовайло мекунанд, зор-зор мегирянд.

4. Ва Ҳешбӯн ва Эльоле фиғон мекашанд; овозашон то Ёҳас шунида мешавад; бинобар ин чанговарони Мӯоб низ навҳа мекунанд; қони онҳо андарунашон меларзад.

5. Дили ман ба ҳоли Мӯоб фиғон мекашад: гурезаҳои он то ба Сӯор ва Эҷлот-Илишиё расидаанд. Ҳайхот, ки ба фарози Лухит гириякунон мебароянд, ва дар аснои роҳи Ҳӯрӯноим доду фарёди қонгудозе мебароранд!

6. Ҳайхот, ки обҳои Нимрим тамом шудааст, чаманзор хушкидааст, наботот талаф гардидааст, сабзае боқӣ намондааст!

7. Бинобар ин сарвати андӯхтаи худ ва пасандозҳои худро ба он соҳили наҳри Аровим мебаранд.

8. Ҳайхот, ки худуди Мӯобро фиғон фаро гирифтааст! Вовайлои он то Эҷлоим аст, вовайлои он то Беэр-Элим аст.

9. Ҳайҳот, ки оби Димон аз хун пур шудааст! Ва Ман бар Димон боз балоҳо хоҳам овард: бар гурезаҳои Мӯоб ва бар боқимондагони заминаш шерро хоҳам овард.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Давоми нубувват.

1. ГҶСФАНДОНИ парвориро барои ҳокими замин аз Салъ бо роҳи биёбон ба кӯҳи духтари Сион бифиристанед.
2. Ва духтарони Мӯоб назди маъбарҳои Арнӯн мисли мурғи оворае ки аз лонааш ронда шуда бошад, хоҳанд буд.
3. «Машварат бидеҳ, додгарӣ бикун, сояи худро пешингоҳон мисли шаб бар мо биафкан, рондашудагонро пинҳон намо, оврагонро таслим накун.
4. Бигзор мӯобиёни рондашудаи ман назди ту маскан гиранд: барои онҳо аз дасти торочгар паноҳгоҳ бош, то даме ки золим нест шавад, тороч хотима ёбад, ва ситамгарон аз рӯи замин нобуд гарданд.
5. Ва бигзор тахт бо марҳамат устувор бошад, ва бар он дар хаймаи Довуд доваре дар садоқат нишинад, ки толиби инсоф ва роғиби адолат бошад».
6. Дар бораи ғурури Мӯоб, ки вай бағоят мағрур аст, дар бораи кибр ва ғурур ва хашми вай шунидаем: лофу газофи вай пуч аст.

Вовайлои духтарони Мӯоб.

7. Бинобар ин аҳли Мӯоб ба ҳоли Мӯоб вовайло мекунанд, саросар вовайло мекунанд. Ба ёди кулчаҳои мавизии Қир-Ҳарешет аз дили пурхун нолиши чонсӯз хоҳед кард!
8. Киштзорҳои Ҳешбӯн хароб шудааст, токзори Сибмо низ: ҳокимони халқҳо разҳои онро шикастаанд, ки то Яъзир расида, дар биёбон паҳн шуда буд; навдаҳои он вусъат ёфта, ба тарафи баҳр гузашта буд.

9. Бинобар ин ман ҳамроҳи Яъзир ба ҳоли тоқзори Сибмо гирия мекунам; шуморо, эй Ҳешбӯн ва Элъоле, бо ашқҳои худ сероб менамоям, зеро ки бар ғунучини мевай тобистони ту ва бар мавсими ангуркании ту гулбонг афтадааст.

10. Ва аз сахроҳо хурсандӣ ва сурур барҳам хӯрдааст ва дар тоқзорҳо садоҳои тараннум ва шодмонӣ шунида намешавад; тоқдоре ангурро дар чархуштҳо пахш намекунад: гулбонги шодиро Ман барҳам додаам.

11. Бинобар ин амӯи ман ба ҳоли Мӯоб, ва ботини ман ба ҳоли Қир-Ҳарешет мисли барбат нолиш мекунад.

12. Ва ҳарчанд Мӯоб ҳозир шуда, бар минбарҳо заҳмат кашад ва ба макони поки худ барои дуо биёяд, манфиате нахоҳад дид.

13. Ин аст каломе ки Парвардигор дар ҳаққи Мӯоб аз қадимулайём гуфтааст.

14. Ва алҳол Парвардигор чунин мегӯяд: «Баъд аз се сол, мисли солҳои муздур, ҷалоли Мӯоб бо тамоми оммаи сершумори он ба залолат хоҳад афтад, ва бақияи он бағоят хурд ва беқувват хоҳад буд».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Пешгӯӣ дар бораи Димишқ ва Исроил.

1. ВАҲӢ дар бораи Димишқ. Инак, Димишқ аз миёни шаҳрҳо нобуд гардида, ғарами харобаҳо хоҳад шуд.

2. Шаҳрҳои Арӯэр тарк карда хоҳад шуд, – маконе барои рамаҳо хоҳад гардид, ва онҳо дар он ҷо хоҳанд хобид, ва касе нахоҳад буд, ки онҳоро хӯсонад.

3. Ва ҳисор аз Эфроим барҳам хоҳад хӯрд, ва салтанат аз Димишқ ва аз бақияи Арам; ҳолашон мисли ҷалоли банӣ Исроил хоҳад буд, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

4. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки ҷалоли Яъқуб заиф гардида, фарбеҳии баданаш ба лоғарӣ табдил хоҳад ёфт;

5. Ва мисли он хоҳад буд, ки даравгар пояҳоро чамъ мекунад, ва дасташ хӯшаҳоро медаравад; ва мисли он хоҳад буд, ки дар водии Рафоим хӯшаҳоро мечинанд;
6. Ва мисли меваҳое ки бар дарахти зайтун баъд аз зада афшондани он боқӣ мемонад, дар ӯ ду-се донае бар сари шоҳаи баландаш, ва чор-панҷ донае бар навдаҳои боровараш боқӣ хоҳад монд, – мегӯяд Парвардигор, Худои Исроил.
7. Дар он рӯз инсон ба Офаринандаи худ рӯй хоҳад овард, ва чашмонаш сӯи Поки Исроил дӯхта хоҳад шуд;
8. Ва ӯ ба қурбонгоҳҳое ки бо дастҳои худ бино кардааст, рӯй нахоҳад овард, ва ба он чи ангуштҳои ӯ сохтааст, яъне ба бутҳои Ашера ва Ҳамон назар нахоҳад кард.
9. Дар он рӯз шаҳрҳои истехкомдори он мисли харобаҳое хоҳад шуд, ки дар ҷангалҳо ва бар қуллаҳои кӯҳ воқеъ аст, ва онҳоро пеши банӣ Исроил тарк карда буданд; ва он ба харобазор табдил хоҳад ёфт.
10. Зеро ки ту Худои наҷоти худро фаромӯш кардӣ, ва кӯҳпораи паноҳгоҳи худро ба ёд наовардӣ; бинобар ин ту ниҳолҳои дилпазир шинондӣ, ва қаламчаҳои бегонаро кишт кардӣ.
11. Дар рӯзе ки ниҳол шинондӣ, онҳоро сабзу хуррам гардондӣ, ва сахаргоҳон кишти худро шукуфондӣ, аммо ҳосилаш дар рӯзи беморӣ ва дарди бедармон барбод хоҳад рафт.
12. Эй вой аз ғиреви қавмони бисёр, ки мисли ғалаёни баҳрҳо талотум мекунанд! Ва аз хурӯши қабилаҳо, ки мисли хурӯши обҳои азим мехурӯшанд!
13. Қабилаҳо мисли хурӯши обҳои азим мехурӯшанд; вале Ӯ ба онҳо итоб намуд, ва онҳо ба ҷойҳои дур гурехтанд, ва мисли коҳрезае аз бод бар кӯҳҳо ронда шуданд, ва мисли ғуборе аз гирдбод.
14. Шомгоҳ – ва инак даҳшат аст, вале пеш аз субҳидам он нест мешавад. Чунин аст насиби торочгарони мо, ва қисмати харобкунандагони мо.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Вой бар заминҳое ки дар он тарафи наҳрҳои Ҳабаш воқеъ аст.

1. Эй вой бар замини пур аз садои болҳои малах, ки дар он тарафи наҳрҳои Ҳабаш воқеъ аст,
2. Ва элчиёнашро бо роҳи баҳр, ва дар киштиҳои бардӣ бар рӯи об мефиристад! Эй қосидони тезрав, биравед назди халқи қоматбаланд ва ранги пӯсташон мисгун, назди қавме ки барои муҳити атрофи наздик ва дур сахмгин ҳастанд, яъне халқи пурқувват ва шикастоваре ки наҳрҳо заминашонро бурида мегузарад.
3. Эй ҳамаи бошандагони дунё ва сокинони замин! Чун ливое бар кӯҳҳо барафрошта шавад, бингарад, ва чун шох садо диҳад, бишнавед.
4. Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфтааст: «Ман дар маскани Худ оромида, назар хоҳам кард, мисли гармои тафсон хангоми нурафшонии офтоб, мисли абри шабнамӣ дар гармии мавсими дарав».
5. Зеро ки пеш аз ангурканӣ, вақте ки ток аз гул фуромада, муғчаҳо ба ғӯра мубаддал мешавад, Ё шоҳаҳоро бо қайҷии тоқбурӣ хоҳад бурид, ва навдаҳоро бурида дур хоҳад андохт.
6. Ва ҳамааш барои мурғони соҳибчанголи кӯҳистон ва барои ҳайвоноти замин вогузошта хоҳад шуд; ва мурғони соҳибчангол тобистонро бар онҳо ба сар хоҳанд бурд, ва тамоми ҳайвоноти замин зимистонро бар онҳо хоҳанд гузаронид.
7. Дар он замон инъоме барои Парвардигори лашкарҳо аз қавми қоматбаланд ва ранги пӯсташон мисгун, ва аз қавме ки барои муҳити атрофи наздик ва дур сахмгин ҳастанд, яъне аз халқи пурқувват ва шикастоваре ки наҳрҳо заминашонро бурида мегузарад, ба макони номи Парвардигори лашкарҳо, ба кӯҳи Сион оварда хоҳад шуд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Миср.

1. ВАҲЌ дар бораи Миср. Инак, Парвардигор бар абри сабукрав савор шуда, ба Миср меояд. Ва аз ҳузури Ў бутҳои Миср ба ларза хоҳанд афтод, ва дили Миср андаруни вай заиф хоҳад шуд.
2. Ва Ман мисриёнро бар мисриён хоҳам барангехт, ва онҳо бародар бо бародар, ва ёр бо ёр, ва шаҳр бо шаҳр, ва мамлакат бо мамлакат ҷанг хоҳанд кард.
3. Ва рӯхи Миср андаруни вай бемаҷол хоҳад шуд, ва Ман машварати онро дарҳам-барҳам хоҳам кард, ва онҳо аз бутҳо ва фолбинон ва ҷодугарон ва азоимхонон дархост хоҳанд намуд.
4. Ва Ман Мисрро ба дасти ҳокими сахтгире хоҳам супурд, ва подшоҳи золиме бар онҳо ҳукмронӣ хоҳад кард, – мегӯяд Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо.
5. Ва обҳои баҳр кам шуда, наҳр хароб ва хушк хоҳад гардид.
6. Ва наҳрҳо гандида, ҷӯйҳои Миср камоб ва хароб хоҳад шуд; най ва қамиш хушк хоҳад гардид.
7. Чаманҳое ки дар атрофи дарё, дар соҳилҳои дарё воқеъ аст, ва тамоми киштзори назди дарё хушкида, парешон ва нест хоҳад шуд.
8. Ва моҳигирон нола хоҳанд кард, ва ҳамаи онҳое ки шаст ба дарё меандозанд, мотам хоҳанд гирифт, ва онҳое ки тӯр бар рӯи об мегустаронанд, ғамгин хоҳанд шуд.
9. Ва наддофони катон ва бофандағони матои сафед хичил хоҳанд шуд.
10. Ва пояҳои он афсурдахотир, ва ҳамаи муздурон афтодарӯх хоҳанд шуд.
11. Ба яқин, мирони Сӯан аблаҳ ҳастанд; ҳокимони машваратчиӣ фиръавн машварати ҷоҳилона медиҳанд. Пас шумо ҷӣ гуна метавонед ба фиръавн бигӯед: «Ман писари ҳакимон ҳастам, писари подшоҳони қадимам?»»
12. Пас ҳакимони ту куҷоянд? Бигзор онҳо ба ту гӯянд, ва бигзор донанд, ки Парвардигори лашкарҳо барои Миср ҷӣ қароре кардааст.

13. Мирони Сӯан аблаҳ шудаанд; мирони Нуф фиреб хӯрдаанд; Мисрро аркони сибтҳои вай гумроҳ кардаанд.
14. Парвардигор андаруни он рӯҳи дарҳам-бахрамӣ даровардааст, ва онҳо Мисрро дар тамоми аъмоли он гумроҳ кардаанд, мисли он ки маст роҳро гум карда, дар қайи худ афтода мехобад.
15. Ва дар Миср коре нахоҳад буд, ки сар ва дум, нахл ва най тавонад онро ба ҷо оварад.
16. Дар он рӯз Миср мисли занон хоҳад буд, ва аз ҳаракати дасти Парвардигори лашкарҳо, ки Ё бар вай мебардорад, ларзон ва тарсон хоҳад шуд.
17. Ва замини Яҳудо барои Миср манбаи даҳшат хоҳад буд: ҳамин ки зикри онро бишнавад, хоҳад тарсид, аз боиси қароре ки Парвардигори лашкарҳо дар ҳаққи вай қабул кардааст.
18. Дар он рӯз панҷ шаҳр дар замини Миср ба забони Канъон сухан ронда, ба Парвардигори лашкарҳо қасам хоҳанд хӯрд; яке Ир-Ҳахерес номида хоҳад шуд.
19. Дар он рӯз қурбонгоҳе барои Парвардигор дар миёнаҳои замини Миср, ва сутуне барои Парвардигор назди сарҳади он хоҳад буд.
20. Ва инҳо аломате ва шаҳодате барои Парвардигори лашкарҳо дар замини Миср хоҳад буд, зеро ки сӯи Парвардигор аз дасти ҷафокорони худ фарёд хоҳанд зад, ва Ё начотдиҳанда ва пуштибоне барои онҳо фиристода, онҳоро халосӣ хоҳад дод.
21. Ва Парвардигор ба мисриён маъруф хоҳад шуд, ва мисриён дар он рӯз Парвардигорро хоҳанд шинохт, ва бо қурбониҳо ва ҳадияҳо Ёро ибодат хоҳанд намуд, ва барои Парвардигор назр карда, онро ба ҷо хоҳанд овард.
22. Ва Парвардигор мисриёнро зарба хоҳад зад; зарба зада, шифо хоҳад дод: чун сӯи Парвардигор рӯчӯъ кунанд, Ё онҳоро иҷобат намуда, шифо хоҳад дод.
23. Дар он рӯз шоҳроҳе аз Миср ба Ашшур хоҳад буд, ва ашшуриён ба Миср, ва мисриён ба Ашшур хоҳанд рафт; ва мисриён бо ашшуриён Парвардигорро ибодат хоҳанд кард.

24. Дар он рӯз Исроил бо Миср ва бо Ашшур сегона хоҳад шуд; вай дар миёни замин баракат хоҳад буд,
25. Ки онро Парвардигори лашкарҳо баракат дода, хоҳад гуфт: «Муборак аст қавми Ман – Миср, ва амали дасти Ман – Ашшур, ва мероси Ман – Исроил».

БОБИ БИСТУМ

Нубувват дар бораи галабаи Ашшур бар Миср.

1. ДАР соли ки Тартон ба Ашдӯд омад, вақте ки Сарчун, подшоҳи Ашшур ўро фиристод, ва бо Ашдӯд ҷанг карда, онро забт намуд,
2. Дар ҳамон вақт Парвардигор ба воситаи Ишаъё ибни Омӯс суҳан ронда, гуфт: «Бирав, ва палосро аз камари худ бикшо, ва кафшро аз пойҳои худ дур кун». Ва ў чунин кард: бараҳна ва пойлуч роҳ мерафт.
3. Ва Парвардигор гуфт: «Чунон ки бандаи Ман Ишаъё се сол бараҳна ва пойлуч роҳ рафтааст, то аломате ва ишорате дар бораи Миср ва Ҳабаш бошад,
4. Ончунон подшоҳи Ашшур асирони Миср ва матрудони Ҳабашро – ҷавонон ва пиронро – бараҳна ва пойлуч ва кунлуч хоҳад бурд, то ки расвой барои Миср бошад.
5. Ва аз Ҳабаш, ки пуштибони онҳост, ва аз Миср, ки ифтихори онҳост, ҳаросон ва хичил хоҳанд шуд.
6. Ва дар он рӯз сокинони ин соҳил хоҳанд гуфт: "Инак, чунин аст ҳоли пуштибони мо, ки ба кӯмакаш рӯ оварда будем, то аз подшоҳи Ашшур раҳо шавем! Пас, мо чӣ гуна халосӣ меёбем?"»

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Пешгӯиҳо дар бораи Бобил, Адӯм ва Арабистон.

1. ВАҲЌ дар бораи биёбони назди баҳр. Мисли гирдбодҳое ки дар ҷануб мевазад, вай аз биёбон, аз замини пурдаҳшат меояд.

2. Рӯъёи мудҳише ба ман аён шудааст: хоин хиёнат менамояд, ва торочгар тороч мекунад, Эй Элом, баро! Эй Модай, муҳосира намо! Ба тамоми оҳу нолаи он хотима хоҳам дод.
3. Аз ин рӯ камари маро ларза гирифтааст; дарде, мисли дарди зане ки мезояд, маро дар бар гирифтааст; аз он чи мешунавам, печутоб мехӯрам, ва аз он чи мебинам, ҳаросон шудаам.
4. Ошуфтадил шудаам; тарсу бим маро мадхуш кардааст; шои фароғати ман ба тарсу ларз мубаддал шудааст.
5. Суфраро оростаанд; ҷойпӯшҳоро густурдаанд; ба хӯрдану нӯшидан машғуланд. «Эй мирон, бархезед, сипарҳоро равған молед!»
6. Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфтааст: «Бирав, дидбоне бимон, то он чиро, ки бинад, хабар диҳад,
7. Ва чун ғавҷҳои саворонро: ҷуфт-ҷуфт саворони асп, саворони улоғ, саворони шутурро бинад, ба онҳо бо диққати тамоми гӯш андозад».
8. Ва ӯ мисли шер садо баровард: «Эй хоҷаи ман! Рӯзона ман доимо бар дидбонгоҳ меистам, ва тамоми шабҳо дар посбонии худ мебошам.
9. Ва инак, савори ароба бо ҷуфт-ҷуфти асп меоянд». Ва ӯ хитоб намуда, гуфт: «Бобил фуру ғалтидааст, фуру ғалтидааст, ва тамоми санамҳои худоёнашро ба замин зада шикастаанд».
10. Эй хирмангоҳи ман ва писари хирмани ман! Он чи аз Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил шунидаам, ба шумо гуфтам.
11. Ваҳй дар бораи Думо. Маро аз Сеир фарёд мекунанд: «Эй посбон! Чӣ посе аз шаб аст? Эй посбон! Чӣ посе аз шаб аст?»
12. Посбон гуфт: «Субҳ меояд, вале ҳанӯз шаб аст. Агар боз пурсидан хоҳед, бипурсед: бори дигар биёед».
13. Ваҳй дар бораи банӣ араб. Эй қофилаҳои дадониён! Дар сангзори Арабистон манзил кунед.
14. Эй сокинони замини Темо! Ба пешвози ташнагон об биёред, гурезагонро бо нонашон истиқбол намоед.
15. Зеро ки онҳо аз шамшерҳо гурехтаанд: аз шамшери бараҳна, ва аз камони кашида, ва аз гаронии чанг.

16. Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфтааст: «Баъд аз як сол, мисли солҳои муздор, тамоми ҷалоли Қедор нобуд хоҳад шуд;

17. Ва бақияи шумораи баҳодурони камондори бани Қедор кам хоҳад шуд, зеро ки Парвардигор, Худои Исроил чунин гуфтааст».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Нубувват дар бораи водии рӯё.

1. ВАҲӢ дар бораи водии рӯё. Пас туро чӣ шудааст, ки саросар ба бомҳо баромадаӣ?

2. Эӣ шаҳри пурҷӯшу хурӯш, ки пурҳаяҷон ҳастӣ, эӣ шаҳри пурсуруп! Мақтулони ту мақтулони шамшер нестанд ва дар ҷанг талаф нашудаанд.

3. Ҳамаи саркардаҳои ту якҷоя гурехтаанд, вале бе он ки аз камон истифода баранд, ба асирӣ гирифта шудаанд; ҳамаи онҳое ки андаруни ту ёфт шудаанд, ҳарчанд ба ҷойҳои дур гурехта бошанд ҳам, якҷоя ба асирӣ афтадаанд.

4. Бинобар ин мегӯям: «Аз ман дур шавед, ман зор-зор хоҳам гирифт; барои тасалли додани ман дар бораи таҳлукаи духтари қавми ман саъю кӯшиш накумед».

5. Зеро ки рӯзи ҳаяҷон ва мағлубият ва парешонӣ аз ҷониби Парвардигори лашкархост дар водии рӯё: ҳисорро вайрон мекунад, ва фарёд дар кӯҳҳо танинандоз мешавад.

6. Ва Элом бо аробаҳои ҷангии пур аз одам ва бо саворон тирдонро бардоштааст, ва Қир сипарро бараҳна кардааст.

7. Ва инак, водии беҳтарини ту аз аробаҳои ҷангии пур шудааст, ва саворон дар рӯ ба рӯи дарвоза мавқеъ гирифтаанд.

8. Ва болопӯши Яҳудо бардошта шудааст, ва ту дар он рӯз ба аслиҳаи кӯрхонаи ҷангал назар дӯхтай.

9. Ва шумо раҳнаҳои шаҳри Довудро, ки бисёр аст, дидаед, ва оби ҳавзи поёнро ҷамъ кардаед;

10. Ва хонаҳои Ерусалимро дар шумор овардаед, ва хонаҳоро вайрон кардаед, то ки ҳисорро мустаҳкам намоед;

11. Ва дар миёни ду ҳисор обанборе барои оби ҳавзи кӯҳна сохтаед; валекин ба Ӯ, ки инро ба амал овардааст, назар надӯхтаед, ва Ӯро, ки аз қадимулайём инро муқаррар намудааст, надидаед.
12. Ва Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, дар он рӯз шуморо ба гиристан ва навҳа кардан ва мӯйсар гирифтани ва палос пӯшидан даъват намудааст.
13. Вале инак, хурсандӣ ва димоғчоқӣ! Гов мекушанд ва гӯсфанд забҳ мекунанд, гӯшт мехӯранд ва шароб менӯшанд: «Бихӯрем ва бинӯшем, зеро ки фардо хоҳем мурд!»
14. Ва Парвардигори лашкарҳо дар гӯши ман ошкор кардааст: «Ба яқин, ин гуноҳи шумо омурзида нахоҳад шуд то даме ки бимиред!» – гуфтааст Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо.
15. Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, чунин гуфтааст: «Бирав ва назди ин гумошта, яъне Шебно, ки нозири боргоҳ аст, дохил шав, ва бигӯй:
16. "Дар ин ҷо туро чӣ кор аст, ва дар ин ҷо ту кистӣ, ки барои худ дар ин ҷо мақбарае месозӣ?"» Вай дар ҷои баланд барои худ мақбара месозад, дар саҳра барои худ маскан метарошад.
17. Инак, эй шахси ҷоҳталаб, Парвардигор туро дур хоҳад андохт, ва туро печутоб хоҳад дод,
18. Ва туро саҳт фушурда, мисли тӯбе бар замини фарох хоҳад ғелонид, ва ту дар он ҷо хоҳӣ мурд, ва дар он ҷо аробаҳои боҳашамати ту боиси нанги хонадони хоҷаат хоҳад шуд.
19. Ва Ман туро аз маконат бадар хоҳам ронд, ва аз мартабаи худ фурӯ хоҳӣ ғалтид.
20. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Ман бандаи Худ – Элёким ибни Ҳилкиёро даъват хоҳам намуд,
21. Ва ӯро бо либоси ту пӯшонид, бо камарбанди ту маҳкам хоҳам кард, ва ҳокимияти туро ба дасташ хоҳам супурд, ва ӯ барои сокини Ерусалим ва хонадони Яҳудо падар хоҳад буд.
22. Ва калиди хонадони Довудро бар дӯши ӯ хоҳам гузошт, ва ӯ чун кушояд, ҳеҷ кас нахоҳад баст, ва чун бандад, ҳеҷ кас нахоҳад кушод.

23. Ва ӯро мисли меҳе дар ҷои саҳт устувор хоҳам кард, ва ӯ барои хонадони падари худ курсии ҷалол хоҳад буд.

24. Ва тамоми ҷалоли хонадони падарашро, аз фарзандонаш то ақрабояш, ва тамоми олооти хурдро, аз косою кӯзаҳои гаронбаҳо то ҳамаи сафолпораҳо, бар ӯ хоҳанд овехт.

25. «Дар он рӯз, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, – он меҳе ки дар ҷои саҳт устувор гардида буд, лиққонак хоҳад шуд, ва шикаста, фурӯ хоҳад ғалтид, ва боре ки бар он овезон аст, талаф хоҳад шуд; зеро ки Парвардигор гуфтааст».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Нубувват дар бораи Сӯр.

1. ВАҲӢ дар бораи Сӯр. Эй киштиҳои Таршиш, вовайло кунед, зеро ки он хароб шудааст: на хонае боқӣ мондааст, на ҷое ки кас тавонад вориди он гардад; аз замини Киттим ба онҳо хабар расидааст.

2. Эй сокинони соҳил, ки онро тоҷирони Сидӯн, дарёнавардон пур мекарданд, хомӯш нишинед!

3. Ва ғаллаи Шихӯр, дарави атрофи наҳр бо обҳои бисёр ба он дохил мешуд, ва он бозоргоҳи халқҳо гардида буд.

4. Эй Сидӯн, таассуф намо, зеро ки баҳр, яъне қалъаи баҳр, ба забон омада, мегӯяд: «Гӯё ки ман дарди зоиш накашидаам, ва назоидаам, ва ҷавононро парвариш накардаам, ва духтаронро ба воя нарасонидаам!»

5. Вақте ки овозаи ин ба мисриён бирасад, аз шунидани аҳволи Сӯр ба ҳарос хоҳанд афтод.

6. Эй сокинони соҳил, ба Таршиш кӯчида равед, вовайло кунед.

7. Оё ҳамин аст он шаҳри пурсурури шумо, ки ибтидояш аз қадимулайём буд, ва пойҳояш онро ба кишварҳои дур мебурд, то ки дар он ҷо иқомат намояд?

8. Кист, ки инро дар ҳаққи Сӯри тоҷбахш, ки савдогаронаш мисли мирон, ва тоҷиронаш акобири рӯи замин буданд, қарор додааст?

9. Парвардигори лашкарҳо инро қарор додааст, то ки кибриёи ҳар ҳашаматро поймол кунад ва ҳамаи мӯхтарамони замиро ба залолат андозад.
10. Эй духтари Таршиш, бар замини худ мисли наҳр убур намо: дигар бандубасте нест.
11. Ё дасти Худро бар баҳр дароз карда, мамлакатҳоро ба ларза овардааст; Парвардигор дар ҳақи Қанъон амр фармудааст, ки қалъаҳояшро хароб кунанд,
12. Ва гуфтааст: «Ту, эй бокираи ситамдида, духтари Сидӯн, дигар димоғчоқӣ нахоҳӣ кард! Бархоста, ба Киттим бирав, лекин дар он ҷо низ барои ту оромӣ нахоҳад буд».
13. Инак замини калдониён, ки ин қавм ҳоло вуҷуд надоранд. Ашшур онро барои биёбоннишинон бунёд кард. Бурҷҳои дидбонии худро барпо намуданд, қасрҳояшро вайрон карданд, онро ба харобазор табдил доданд.
14. Эй киштиҳои Таршиш, вовайло кунед, зеро ки қалъаи шумо хароб шудааст.
15. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Сӯр ҳафтад сол, ба андозаи рӯзҳои як подшоҳ фаромӯш хоҳад шуд. Баъд аз итмоми ҳафтад сол ба Сӯр ҳамон чиз рӯй хоҳад дод, ки дар суруди фоҳиша тасвир ёфтааст:
16. «Эй фоҳишаи фаромӯшшуда, барбатро бигир, дар шаҳр гардиш намо! Нағз бинавоз, бисёр бисарой, то ки туро ба ёд оваранд!»
17. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки баъд аз итмоми ҳафтад сол Парвардигор Сӯрро тафакқуд хоҳад намуд, ва он аз нав ба гирифтани музди зинои худ хоҳад баргашт, ва бо ҳамаи мамлакатҳои дунё, ки бар рӯи замин мебошанд, зино хоҳад кард.
18. Вале тичорати он ва музди зинои он барои Парвардигор бахшида хоҳад шуд: захира карда ва дар маҳзан гузошта нахоҳад шуд, балки тичораташ барои онҳое ки ба ҳузури Парвардигор зиндагӣ мекунанд, хоҳад буд, то ки ба серӣ бихӯранд ва либоси нағз бипӯшанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Довариш Худо бар замин. Зухури ояндаи ҷалони Худо.

1. ИНАК, Парвардигор заминро холӣ ва хароб мекунад, ва сатҳи онро дигаргун месозад, ва сокинони онро пароканда менамояд.
2. Ва чунон ки қавм бошанд, ончунон коҳин хоҳад буд, чунон ки ғулом – ончунон хоҷааш, чунон ки каниз – ончунон хотунаш, чунон ки харидор – ончунон фурӯшанда, чунон ки қарзхоҳ – ончунон қарздор, чунон ки даъвогар – ончунон ҷавобгар.
3. Замин тамоман беодам ва толону тороч хоҳад шуд, зеро ки Парвардигор ин суханро гуфтааст.
4. Замин мотам гирифтааст, сархам шудааст; дунё афсурдахотир ва сархам шудааст; олимақомони қавми замин афсурдахотир шудаанд.
5. Ва замин зери сокинонаш палид шудааст, зеро ки онҳо дастурҳоро поймол кардаанд, аз фароиз берун баромадаанд, паймони ҷовидониро шикастаанд.
6. Бинобар ин лаънат заминро хӯрдааст, ва сокинони он ба ҷазо дучор шудаанд; бинобар ин сокинони замин сӯхтаанд, ва аз одамон андаке боқӣ мондаанд.
7. Ширази ангур мотам гирифтааст; ток афсурдахотир шудааст; ҳамаи шоддилон оҳ мекашанд.
8. Шодмонии дафҳо барҳам хӯрдааст; ғавғои айёшон хотима ёфтааст; шодмонии барбатҳо барҳам хӯрдааст.
9. Дигар бо суруд шароб наменӯшанд; арақ барои нӯшандагонаш талх шудааст.
10. Шаҳри хароба ба шикаст гирифтааст; ҳар хона баста аст, ва касе наметавонад дарояд.
11. Дар кӯчаҳо аз барои шароб фиғон мекашанд; ҳар гуна сурур тира гардидааст; шодмонии замин талаф шудааст.
12. Дар шаҳр харобӣ ҳукмфармост, ва дарвозаи он шикаста пора-пора шудааст.

13. Ва дар миёни замин, дар байни қавмон ончунон хоҳад шуд, чунон ки дар вақти зада афшондани дарахти зайтун ва баъд аз анҷоми ангурчинӣ якчанд шингиле боқӣ мемонад.

14. Онҳо овози худро баланд карда, тараннум хоҳанд намуд: дар бораи кибриёи Парвардигор аз ҷониби баҳр бо шодӣ садо хоҳанд баровард.

15. Бинобар ин Парвардигорро дар шарқ, ва номи Парвардигор Худои Исроилро дар ҷазираҳои ғарб ҷалол диҳед.

Мусибати бузург.

16. Аз ақсои замин мо сурудҳоро шунидаем: «Одилро ҷалол бод!» Ва ман гуфтам: «Дареғо бар ман! Дареғо бар ман! Вой бар ман! Хоинон хиёнат кардаанд, ва хоинон хиёнат бар хиёнат зам кардаанд».

17. Эй сокини замин, тарс ва чоҳ ва дом бар туст!

18. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ аз овози тарс бигрезад, ба чоҳ хоҳад афтод; ва ҳар кӣ аз даруни чоҳ барояд, ба дом хоҳад афтод; зеро ки равзанҳо аз афроз кушода хоҳад шуд, ва асосҳои замин ба ларза хоҳад омад.

19. Замин пора-пора шудааст, замин аз ҳам ҷудо шудааст, замин вожгун гардидааст.

20. Замин мисли маст мекалавад, ва мисли арғунчак алвонҷ мехӯрад; ва ҷинойташ бар он гаронӣ мекунад; ва фурӯ хоҳад ғалтид, ва дигар нахоҳад бархост.

21. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Парвардигор лашкари афрозро бар афроз, ва подшоҳони заминро бар замин тафакқуд намуда, ҷазо хоҳад дод.

22. Ва мисли издиҳоми бандиён дар чоҳе ҷамъ оварда хоҳанд шуд, ва дар зиндон баста хоҳанд шуд, ва баъд аз рӯзҳои бисёр тафакқуд карда хоҳанд шуд.

23. Ва моҳ хичил, ва офтоб шармсор хоҳад шуд, зеро ки Парвардигори лашкарҳо бар кӯҳи Сион ва дар Ерусалим

салтанат хоҳад ронд, ва ба ҳузури пирони Худ ҷалол хоҳад ёфт.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Тантанаи Подшоҳии Парвардигор ва Худо.

1. ПАРВАРДИГОРО! Ту Худои ман ҳастӣ. Туро такбир менамоям, номи Туро ҳамд мегӯям, чунки корҳои аҷиб кардай; муқаддароти қадими Ту ҳақ асту рост.
2. Зеро ки Ту шаҳро ба сангтӯдае, пойтахти истеҳкомдорро ба харобазор табдил додай; қасри бегонаҳоро аз шаҳр нобуд намудай, ки он ҳаргиз бино нахоҳад ёфт.
3. Бинобар ин қавмони зӯровар Туро ҷалол хоҳанд дод; шаҳрҳои халқҳои мустабид аз Ту хоҳанд тарсид.
4. Зеро ки Ту қалъае барои бенаво, қалъае барои мискин дар вақти тангии вай, паноҳгоҳе аз борони сел, сояе аз гармо будӣ; зеро ки нафаси қаҳролуди мустабидон мисли селоби деворшикан аст.
5. Ҳаёҳуи бегонаҳоро мисли гармо дар саҳрои хушк Ту фуру хоҳӣ нишонид; тараннуми мустабидон мисли гармо аз сояи абр паст хоҳад шуд.
6. Ва Парвардигори лашкарҳо бар ин кӯҳ барои ҳамаи қавмон базме аз таомҳои рағанин, базме аз шаробҳои кӯҳна – аз таомҳои рағанини болаззат ва аз шаробҳои кӯҳнаи мусаффо – хоҳад орошад;
7. Ва бар ин кӯҳ рӯпӯшери, ки бар ҳамаи қавмон пӯшонид шудааст, ва пардаери, ки бар ҳамаи халқҳо густурда шудааст, барҳам хоҳад дод;
8. Маргро ба сурати абадӣ нобуд хоҳад намуд, ва Парвардигор Худо ашқоро аз ҳамаи чехраҳо пок хоҳад кард, ва нанги қавми Худо аз рӯи тамоми замин дур хоҳад сохт; зеро ки Парвардигор гуфтааст.
9. Ва дар он рӯз хоҳанд гуфт: «Инак, Худои мо, ки ба Ё умед бастаем, ва Ё моро наҷот хоҳад дод! Ин аст Парвардигоре ки

ба Ў умед бастаем, пас дар начоти Ў шодӣ ва хурсандӣ хоҳем кард!»

10. Зеро ки дасти Парвардигор бар ин кӯҳ қарор хоҳад ёфт, ва Мӯоб дар ҷои худ поймол хоҳад шуд, чунон ки коҳ дар ахлот поймол мешавад;

11. Ва ҳарчанд вай дастҳои худро андаруни он ҳаракат диҳад, чунон ки шиновар барои шино кардан ҳаракат медиҳад, – вале Ў такаббури вайро бо якҷоягии ҳилаҳои дастҳои вай паст хоҳад кард.

12. Ва Ў ҳисорҳои баланди истехкомдори туро вожгун намуда, фурӯ хоҳад ғалтонид, бар замин афканда, ба хок яксон хоҳад кард.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Исроил, ки аз нав барпо гардида, ба Худо рӯҷӯ намудааст, Парвардигорро ҷалол медиҳад.

1. ДАР он рӯз ин суруд дар замини Яҳудо сароида хоҳад шуд: «Мо шаҳри мустаҳкаме дорем; Ў начотро чун ҳисор ва садд ба вучуд овардааст.

2. Дарвозаҳоро бикшоед, то халқи одиле ки имонашонро нигоҳ медоранд, ворид шаванд.

3. Дили боматонатро Ту дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки вай ба Ту таваккал мекунад.

4. Ба Парвардигор то абад таваккал кунед, зеро ки Парвардигор Худо саҳраи ҷовидонист.

5. Зеро ки Ў болонишинонро вожгун намудааст, шаҳри олишонро фурӯ ғалтонидааст, онро то ба замин фурӯ ғалтонида, ба хок яксон кардааст.

6. Онро пойҳо поймол мекунад, – пойҳои мискинон, қадамҳои бенавоён».

7. Роҳи одил рост аст; Ту, эй Росткор, тариқи одилро ҳамвор мекунӣ.

8. Ва дар роҳи довариҳои Ту, эй Парвардигор, мо ба Ту умед бастам, ва чони мо иштиёқманди номи Ту ва зикри Ту мебошад.

9. Шабонгаҳ ман бо чони худ муштоқи Ту ҳастам, ва саҳаргоҳон ман бо рӯҳи худ дар андарунам Ту ро металабам; зеро вақте ки довариҳои Ту бар замин ба амал ояд, сокинони дунё инсофро таълим хоҳанд гирифт.

10. Агар шарир омурзида шавад, адлу инсофро таълим нахоҳад гирифт, – дар замини росткорон ноинсофӣ хоҳад кард, ва кибриёи Парвардигорро нахоҳад дид.

11. Парвардигоро! Дасти Ту баланд бардошта шудааст, аммо онҳо намебинанд; чун рашки Ту ро барои қавмат бинанд, хичил хоҳанд шуд; оташи хашмат адуёни Ту ро фурӯ хоҳад бурд.

12. Парвардигоро! Осоиштагиро барои мо барқарор намо; зеро ки ҳамаи корҳои моро низ Ту барои мо ба амал овардаӣ.

13. Парвардигоро, Худои мо! Ҳокимон ба ғайр аз Ту бар мо салтанат меронданд, аммо танҳо ба Ту умед баста, номи Ту ро зикр менамудем.

14. Мурдагон зинда нахоҳанд шуд; арвоҳи мурдагон нахоҳанд бархост; зеро ки Ту онҳоро таваққуд намуда, нобуд сохтаӣ, ва тамоми зикрашонро нобуд кардаӣ.

15. Халқро афзун намудаӣ, эй Парвардигор, халқро афзун намуда, Худро ҷалол додаӣ, тамоми ҳудуди заминашонро васеъ кардаӣ.

16. Парвардигоро! Дар вақти тангии худ онҳо Ту ро талабидаанд; чун аз Ту ҷазо меёфтанд, бо зорию илтиҷо дуо мегуфтанд.

17. Чунон ки зани ҳомиладор ҳангоми наздик омадани зоидаиаш аз дардҳои саҳти худ печутоб хӯрда, фарёд мезанад, ончунон мо низ, эй Парвардигор, ба ҳузури Ту будем.

18. Ҳомила шуда, печутоб мехӯрдём, вале гӯё ки бодро мезоидём:

ҳеҷ наҷоте барои замин ба амал наомад, ва сокинони дунё фурӯ нағалтиданд.

19. Бигзор мурдагони Ту зинда шаванд, майитҳои ман бархезанд!

Эй сокинони хок, бедор шавед ва тараннум намоед! Зеро ки шабнами Ту шабнами наботот аст, ва замин мурдагонро берун хоҳад афканд.

20. Эй қавми ман, биёед, ба ҳучраҳои худ дароед, ва дарҳои худро аз қафои худ бибандед, як лаҳзае пинҳон шавед, то даме ки ғзаб бигзарад.

21. Зеро инак, Парвардигор аз макони Худ берун меояд, то ки сокинони заминро барои гуноҳашон сазо диҳад; ва замин хунҳои фурубурдаи худро ошкор хоҳад кард, ва мақтулони худро дигар пинҳон нахоҳад дошт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Ба залолат афтодани давлатҳои бузург.

Аз нав барқарор шудани Исроил.

1. ДАР он рӯз Парвардигор бо шамшери саҳт ва бузург ва пурзӯри Худ он аждар-мори тозонро ва он аждар-мори печонро сазо хоҳад дод, ва он тимсоҳро, ки дар баҳр аст, хоҳад кушт.

2. Дар он рӯз барои тоқзори шароби ноб бисароед.

3. Ман, ки Парвардигор ҳастам, онро нигоҳ медорам, ҳар лаҳза онро об медиҳам; шабу рӯз онро посбонӣ мекунам, то ки касе ба он осебе нарасонад.

4. Ғзабе дар Ман нест. Аммо агар касе ба Ман явшон ва хори шутурро муқобил мегузошт, Ман бар зидди вай ба ҷанг иқдом намуда, вайро якҷоя месӯзондам;

5. Магар ки вай ба қуввати Ман рӯи паноҳ оварда, бо Ман сулҳ мекард: пас бигзор бо Ман сулҳ кунад.

6. Дар рӯзҳои оянда Яқуб реша хоҳад давонд, Исроил муғча ва шукуфа хоҳад кард; ва рӯи дунё аз мева пур хоҳад шуд.

7. Оё ӯ вайро ончунон задааст, чунон ки занандагони вайро задааст? Оё вайро ончунон куштааст, чунон ки кушандагони вай кушта шудаанд?

8. Вайро Ту баандоза сазо додай, вақте ки бадар рондай. Вайро бо вазиши сахти Худ дур андохтай, мисли он ки дар рӯзи боди шарқӣ бошад.

9. Пас, гуноҳи Яъқуб ба ин восита кафорат хоҳад шуд, ва тамоми самари дафъи хатои вай ҳамин хоҳад буд, ки вай хамаи сангҳои қурбонгоҳҳоро мисли сангҳои оҳаки шукуфта хоҳад гардонид, то ки бутҳои Ашера ва Ҳамон дигар барпо нашавад,

10. Зеро ки он шаҳри истехкомдор валангор гардида, монанди чарогоҳе хоҳад шуд, ки онро тарк карда баромада рафта бошанд; дар он ҷо гӯсола хоҳад чарид, ва дар он ҷо вай хобида, навдаҳои онро талаф хоҳад кард.

11. Вақте ки шоҳаҳои он хушк шавад, шикаста хоҳад шуд; занон омада, онҳоро хоҳанд сӯзонид. Азбаски онҳо қавми бофаҳм нестанд, Офаринандашон ба онҳо раҳм нахоҳад кард, ва Холиқашон онҳоро афв нахоҳад намуд.

12. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Парвардигор аз соҳили наҳр то водии Миср хӯшаҳоро хоҳад кӯфт, ва шумо, эй банӣ Исроил, якто-якто чамъ карда хоҳед шуд.

13. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки шоҳи бузурге хоҳад навохт, ва гумшудагони замини Ашшур ва рондашудагони замини Миср хоҳанд омад, ва бар кӯҳи пок, ки дар Ерусалим воқеъ аст, ба Парвардигор сачда хоҳанд кард.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Вой бар Эфроим. Пеишгӯӣ дар бораи асирии он.

1. Эй вой бар афсари ғурури сармастони Эфроим ва бар гули пажмурдаи зинати шукӯҳи он, ки бар сари водии ҳосилхези майзадагон аст!

2. Инак, зӯровар ва ҷасури Парвардигор мисли сели жола ва тундбоди ҳалокатовар, мисли сели обҳои азими саршор онро бо тамоми қувват ба замин хоҳад афканд.

3. Афсари ғурури сармастони Эфроим ба зери пойҳо поймол хоҳад шуд.

4. Ва гули пажмурдаи зинати шукӯҳи он, ки бар сари водии ҳосилхез аст, мисли анҷири пешпазаке хоҳад буд, ки чун бинандае онро бинад, зуд ба дасташ гирифта, онро фурӯ мебарад.
5. Дар он рӯз Парвардигори лашкарҳо афсари зинат ва тоҷи шавкат барои бақияи қавми Худ хоҳад буд,
6. Ва рӯҳи адлу инсоф барои онҳое ки бар курсии доварӣ менишинанд, ва қудрат барои онҳое ки чангро сӯи дарвоза бармегардонанд.
7. Ва инҳо низ аз шароб гумроҳ гардидаанд ва аз арақ дар иштибоҳ афтадаанд; коҳин ва набӣ аз арақ гумроҳ гардидаанд, аз шароб саргаранг шудаанд, аз арақ дар иштибоҳ афтадаанд, дар рӯъё хато кардаанд, дар доварӣ пешпо хӯрдаанд.
8. Зеро ки ҳамаи суфраҳо аз қай ва наҷосат пур шудааст, ҷои тозае намондааст.
9. «Вай донишро ба кӣ меомӯзад? Ва пайғомро ба кӣ мефаҳмонад? Оё ба онҳое ки аз шир бароварда ва аз пистон ҷудо карда шудаанд?
10. Зеро ки фармон бар фармон, фармон бар фармон, дастур бар дастур, дастур бар дастур, андаке ин ҷо, андаке он ҷо мебошад».
11. Ба яқин, Ё бо лабҳои бегона ва бо забони дигар ба ин қавм хоҳад гуфт
12. Он чиро, ки пештар гуфта буд: «Фароғат ҳамин аст; хастаро ба ҳоли худ вогузored; оромӣ ҳамин аст». Валекин онҳо нахостанд гӯш кунанд.
13. Пас, каломи Парвардигор барои онҳо фармон бар фармон, фармон бар фармон, дастур бар дастур, дастур бар дастур, андаке ин ҷо, андаке он ҷо хоҳад буд, то ки пуштнокӣ рафта, фурӯ ғалтанд, ва шикаст хӯранд, ва ба дом афтанд, ва мубтало шаванд.

Қисмати Эфроим – таҳдид барои Яҳудо.

14. Бинобар ин, эй мардumi масхарабоз ва эй ҳокимони ин қавме ки дар Ерусалиманд, каломи Парвардигорро бишнавед.
15. Азбаски гуфтаед: «Мо бо марг иттифоқ бастаем, ва бо дӯзах сулҳ кардаем, ва агар тозиёнаи ҳалокатовар бигзарад, ба мо нахоҳад расид, зеро ки кизбро паноҳгоҳи худ сохтаем ва андаруни дурӯғ ниҳон гаштаем»,
16. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман дар Сион санге барои бунёд гузоштам, ки санги озмуда, санги зовия ва гаранбаҳост, ва асоси мустаҳкаме дорад; ҳар кӣ имон оварад, таъчил нахоҳад намуд.
17. Ва Ман инсофро меъёр гардонидаам, ва адолатро – шоқул; ва жола паноҳгоҳи кизбро хоҳад рӯфт, ва об ниҳонхонаро хоҳад бурд».
18. Ва иттифоқи шумо бо марг ботил хоҳад шуд, ва сулҳи шумо бо дӯзах поянда нахоҳад монд. Вақте ки тозиёнаи ҳалокатовар бигзарад, шумо ба зери он поймол хоҳед шуд.
19. Ҳар бор, ки он бигзарад, шуморо дастгир хоҳад кард, зеро ки ҳар субҳ, ҳар рӯз ва шаб хоҳад гузашт, ва фақат фаҳмонидани пайғом боиси даҳшат хоҳад шуд.
20. Зеро бистар кӯтоҳтар аст аз он ки касе бар он дароз кашад, ва кампал тангтар аст аз он ки касе худро бо он пӯшонад.
21. Зеро Парвардигор ҳамон тавре ки бар кӯҳи Просим воқеъ шуда буд, қиём хоҳад кард, ҳамон тавре ки дар водии Чибъӯн воқеъ шуда буд, ба ғзаб хоҳад омад, то ки амали Худо, амали аҷиби Худо ба ҷо оварад, ва кори Худо, кори ғариби Худо анҷом диҳад.
22. Ва акнун масхарабозӣ накунед, ки мабодо бандҳои шумо маҳкамтар шавад; зеро шунидам, ки аз ҷониби Парвардигор, Худои лашкарҳо, таҳлука ва ҳукми қатъӣ барои тамоми замин муқаррар гардидааст.
23. Гӯш диҳед ва овози маро бишнавед, диққат намоед ва суханони маро бишнавед!
24. Оё зироаткор тамоми рӯз барои кишт ронда, замини худро оғард ва мола мекунад?

25. Вай, охир, баъд аз ҳамвор кардани сатҳи он, кунчитро мекорад, ва зираро мепошад, ва гандумро дар қаторҳо, ва чавро дар ҷои муайян, ва чувориро дар канори саҳро кишт мекунад.

26. Ва ин тартибро Худояш ба ӯ омӯхта, ӯро ҳидоят менамояд.

27. Зеро кунчитро бо ғаллақӯбаки дандонадор намеқӯбанд, ва чархи аробаи ғаллақӯбро бар зира намегардонанд, балки кунчитро бо асо, ва зираро бо чӯбдаст меқӯбанд.

28. Оё ғалларо қӯфта, гард-гард мекунанд? Не, чунки онро пай дар пай намеқӯбанд, балки чархи аробаи ғаллақӯбро бо аспҳояш бар он мегардонанд, аммо онро гард-гард намекунанд.

29. Ин низ, аз ҷониби Парвардигори лашкарҳо ба амал меояд, ки қарордоди Ӯ аҷоиб аст, ва ҳикмати Ӯ бузург аст.

БОБИ БИСТУ НӮҲУМ

Огоҳӣ ба Яҳудо ва Ерусалим.

1. Эй вой бар Ариил, Ариил*, шаҳре ки Довуд дар он сукунат дошт! Солро бар сол зам кунед; бигзор идҳо давр занад.

2. Вале Ман Ариилро ба танг хоҳам овард, ва нолаю фиғон хоҳад буд; ва он барои Ман мисли Ариил хоҳад монд.

3. Ва Ман дар гирди ту ӯрду хоҳам зад, ва туро бо дидгоҳҳо муҳосира хоҳам намуд, ва бар ту манҷаниқҳо барпо хоҳам кард.

4. Ва ба залолат афтада, аз замин сухан хоҳӣ ронд, ва суханат аз даруни хок мутеона хоҳад буд, ва овозат аз замин мисли овози арвоҳ ба гӯш хоҳад расид, ва суханат аз даруни хок пичиррос хоҳад зад.

5. Валекин анбӯҳи душманонат мисли ғубори маҳин хоҳанд шуд, ва анбӯҳи ситамгарон мисли коҳрезае ки пароканда мешавад; ва ин баногоҳ, дар як он воқеъ хоҳад шуд.

*1. Ерусалим дар назар дошта шудааст.

6. Парвардигори лашкарҳо туро бо раъд, ва заминчунбӣ, ва садои азим, ва тӯфон, ва тундбод, ва алангаи оташи сӯзон тафаккуд хоҳад кард.

7. Ва анбӯҳи ҳамаи халқҳое ки бар Ариил лашкар мекашанд, ва ҳамаи лашкарҳое ки бо он мечанганд, ва бар зидди он қалъаҳои муҳосира барпо мекунанд, ва онро ба танг меоваранд, мисли хоб ва рӯъёи шаб хоҳанд буд.

8. Ва чунон ки гурусна хоб мебинад, ки инак нон мехӯрад, вале ҳамин ки бедор шавад, чонаш гурусна аст; ва чунон ки ташна хоб мебинад, ки инак об менӯшад, вале ҳамин ки бедор шавад, инак бемаҷол аст, ва чонаш ташна аст, – анбӯҳи ҳамаи халқҳое ки бар кӯҳи Сион лашкар мекашанд, ончунон хоҳанд шуд.

9. Дер мемонед, ва мутаҳайир хоҳед шуд! Худро кӯр месозед, ва кӯр хоҳед буд! Онҳо маст шудаанд, вале на аз шароб; мекалаванд, вале на аз арақ.

10. Зеро ки Парвардигор бар шумо рӯҳи хоби гаронро равона карда, чашмони шуморо бастааст, яъне набиёну сардорони ғайбгӯи шуморо нобино гардонидаст.

11. Ва ҳар рӯъё барои шумо мисли суханони номаи сарбамӯҳр аст, ки онро ба касе ки хонданро медонад, дода мегӯянд: «Инро бихон», вале ӯ мегӯяд: «Наметавонам, чунки он сарбамӯҳр аст».

12. Ва он номаро ба касе ки хонданро намедонад, дода мегӯянд: «Инро бихон», ва ӯ мегӯяд: «Хонданро намедонам».

13. Ва Парвардигор гуфт: «Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ Маро ҷалол медиҳанд, вале дили худро аз Ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман натиҷаи омӯхтани аҳкоми инсонист, –

14. Бинобар ин Ман боз ин қавмро бо рафтори ачибу ғарибе дар ҳайрат хоҳам андохт, ва ҳикмати ҳакимони онҳо ба ҳалокат хоҳад расид, ва ақли оқилони онҳо нопадид хоҳад шуд».

15. Эй вой бар онҳое ки қарори худро аз Парвардигор бағоят амиқ пинҳон медоранд, ва аъмолашон дар торикист, ва онҳо мегӯянд: «Кист, ки моро бубинад? Ва кист, ки моро бидонад?»
16. Эй вой аз қачрафториҳои шумо! Оё кӯзагарро мисли гил ҳисоб кардан мумкин аст? Оё шоиста аст, ки маснӯъ дар бораи соней худ бигӯяд: «Ў маро насохтааст», – ва асар дар бораи эҷодкори худ бигӯяд: «Ў фаҳме надорад»?
17. Охир, баъд аз андак вақт Лубнон ба боғистон мубаддал хоҳад шуд, ва боғистон ҷангал ҳисоб хоҳад ёфт.
18. Ва дар он рӯз қарон суҳанони китобро хоҳанд шунид, ва ҷашмони кӯрон аз даруни торикӣ ва зулмот хоҳад дид.
19. Ва ҳалимон шодмонии худро дар Парвардигор афзун хоҳанд кард, ва мардуми мискин дар Поки Исроил ба ваҷд хоҳанд омад.
20. Зеро ки ситамгар дигар нахоҳад буд, ва масхарабоз нобуд хоҳад шуд, ва ҳамаи шавқмандони шарорат нобуд хоҳанд шуд,
21. Ки онҳо одамро бо суҳане гумроҳ месозанд, ва барои касе ки назди дарвоза* додхоҳӣ менамояд, дом мегуздоранд, ва одилро бо суҳанони беасос гирифтори ноинсофӣ мекунанд.
22. Бинобар ин Парвардигор, ки Иброҳимро раҳонидааст, дар бораи хонадони Яъқуб ҷунин мегӯяд: «Акнун Яъқуб хичил нахоҳад шуд, ва акнун ранги рӯяш нахоҳад канд;
23. Зеро, вақте ки онҳо фарзандони худро, яъне амали дастҳои Маро андаруни худ бубинанд, онҳо номи Маро тақдис хоҳанд кард, ва қудсияти Поки Яъқубро хоҳанд шинохт, ва Худои Исроилро тақбир хоҳанд гуфт;
24. Ва онҳое ки рӯҳашон гумроҳ аст, аз хирад воқиф хоҳанд шуд, ва норизоён дарси ибрат хоҳанд омӯхт».

БОБИ СИЮМ

Огоҳӣ дар бораи он ки бо Миср иттифоқ набанданд.

*21. *Дарвоза* – ҷои нишасти довар аст, ки дар майдони пеши дарвозаи шаҳр буд.

1. «Эй вой бар писарони исёнкор, – мегӯяд Парвардигор, – ки машварат қабул мекунад, вале на аз ҷониби Ман, ва тадбирҳо меандешанд, вале на бар тибқи рӯҳи Ман, то ки гуноҳро бар гуноҳ зам кунанд!
2. Онҳо изни даҳони Маро напурсида, ба Миср фурӯд меоянд, то ки дар таҳти ҳимояти фиръавн бошанд, ва дар сояи Миср паноҳ баранд.
3. Валекин ҳимояти фиръавн барои шумо хичолат, ва паноҳ бурдан дар сояи Миср шармандагӣ хоҳад буд;
4. Зеро ки мирони ӯ дар Сӯан мебошанд, ва элчиёни ӯ ба Ҳонис расидаанд;
5. Ҳамашон аз боиси қавме ки барои онҳо фоида надоранд, хичил хоҳанд шуд: на ёварӣ ва на фоида, балки хичолат ва шармандагӣ хоҳад буд».
6. Ваҳй дар бораи баҳимути ҷанубӣ. Онҳо аз замини тангӣ ва мусибат, ки модашер ва наррашер, афъӣ ва аждаҳои паррон аз он ҷо меояд, сарвати худро бар пушти харон, ва ганҷи худро бар кӯҳони шуторон бор карда, назди қавме ки ҳеҷ фоидае надоранд, мебаранд.
7. Чунки ёвари мисриён ҳеҷу пуч аст; бинобар ин онҳоро хондаам: «Раҳаби бекорнишин».
8. Акнун биё, инро бар лавҳе барои онҳо бинавис ва дар китобе қайд намо, то ки барои рӯзҳои оянда ба таври доимӣ, то абад бимонад.
9. Зеро ки инҳо қавми осӣ, писарони каззоб ҳастанд, писароне ки намехоҳанд дастурҳои Парвардигорро гӯш кунанд,
10. Ва онҳо ба ғайбдонон мегӯянд: «Ғайбдонӣ накунед!» – ва ба анбиё мегӯянд: «Барои мо ҳақиқатро нубувват нанамоед, балки ба мо суханони ширин гӯед, ҳазлу шӯхиро нубувват кунед,
11. Аз роҳ дур шавед, аз тариқ берун равед, Поки Исроилро аз пеши мо дур кунед!»
12. Бинобар ин Поки Исроил чунин мегӯяд: «Азбаски шумо аз ин сухан безор шудаед, ва ба зулм ва қачравӣ умед баста, бар он така мекунад,

13. Аз ин рӯ ин гуноҳ барои шумо мисли рахнаи пуртахдиде ки дар ҳисори баланд пайдо шуда бошад, хоҳад буд, ки фурӯғалтии он ҳисор баногоҳ, дар як он ба амал хоҳад омад.

14. Ва фурӯғалтии он мисли шикастани кӯзаи сафолин хоҳад буд, ки бе шафқат пора-пора мешавад, ба тавре ки дар миёни пораҳояш сафолпорае ёфт намешавад, то ки оташ аз манқал бикашанд ва об аз кӯлмак бигиранд».

Панд дар бораи он ки ба Парвардигор рӯчӯ намуда, мадади Ӯро ба зидди Санҳериб биталабанд.

15. Зеро ки Парвардигор Худо, Поки Исроил чунин мегӯяд: «Бо тавба ва фароғат наҷот меёфтед; қуввати шумо дар оромӣ ва эътимод мебуд»; вале шумо нахостед.

16. Ва гуфтед: «Не, мо бар аспон нишаста, хоҳем тохт», – пас, хоҳед тохт; «ва бар аспони сабукрав савор хоҳем шуд», – пас, таъқибкунандагони шумо сабукрав хоҳанд шуд.

17. Ҳазор нафар аз таҳдиди як нафар рӯй ба гурез хоҳанд овард; шумо аз таҳдиди панҷ нафар рӯй ба гурез хоҳед овард то даме ки мисли ҳодае бар қуллаи кӯҳ, ва мисли ливое бар теппа бимонед.

18. Ва аз ин сабаб Парвардигор даранг менамояд, то шуморо афв кунад; ва аз ин сабаб Ӯ канорагирӣ менамояд, то бар шумо марҳамат кунад; зеро ки Парвардигор Худои адлу инсоф аст; хушо ҳамаи онҳое ки ба Ӯ таваккал мекунанд!

19. Ба яқин, эй қавме ки дар Сион, дар Ерусалим сокин ҳастед, дигар гиря нахоҳед кард; Ӯ ба овози фарёдотон бар шумо раҳм хоҳад кард: онро шунидан замон, шуморо иҷобат хоҳад намуд.

20. Ва агарчи Парвардигор ба шумо нони тангайшӣ ва оби мусибатро диҳад, муаллиматон дигар пинҳон нахоҳад шуд, ва чашмонатон муаллиматонро хоҳад дид;

21. Ва гӯшҳотон суханеро аз қафои шумо хоҳад шунид, ки мегӯяд: «Роҳ ин аст, бо он биравед», вақте ки ба тарафи рост ё чап майл кунед.

22. Ва чилди нуқрагини санамҳои худро, ва пӯшоки заррини бутҳои худро начис хоҳед донист; онҳоро мисли начосате дур андохта, хоҳед гуфт: «Дафъ шав!»
23. Ва Ҷ бар тухмие ки замини худро бо он кишт мекунад, борон хоҳад дод, ва ҳосили ғаллаи замин ширадор ва фаровон хоҳад буд; чорвои шумо дар он рӯз дар чарогоҳи фароҳе хоҳад чарид.
24. Ва нарговон ва хароне ки заминро кор мекунанд, хӯроки намакине ки бо белу сешоҳа бод дода шуда бошад, хоҳанд хӯрд.
25. Ва дар рӯзи куштори азим, вақте ки бурҷҳо фуру меғалтад, бар ҳар кӯҳи саркаш ва бар ҳар теппаи баланд наҳрҳо ва чӯйҳои об чорӣ хоҳад шуд.
26. Ва дар рӯзе ки Парвардигор ҷароҳати қавми Худро бибандад ва захмҳои онҳоро шифо диҳад, рӯшноии моҳ мисли рӯшноии офтоб хоҳад шуд, ва рӯшноии офтоб ҳафтчандон, мисли рӯшноии ҳафт рӯз хоҳад буд.
27. Инак, номи Парвардигор аз дурдаст меояд, ғазаби Ҷ аланга мезанад, ва дуди ғализе аз он боло мебарояд; лабҳои Ҷ пур аз хашм аст, ва забони Ҷ мисли оташи сӯзон аст.
28. Ва нафаси Ҷ мисли селоби саршор аст, ки то ба гардан мерасад, то ки халқҳоро ғалбер карда ба дараҷаи нестӣ расонад, ва лаҷоми гумроҳиро ба даҳони қавмон андозад.
29. Он гоҳ шумо мисли шаби тақдиси ид сурудгӯӣ хоҳед кард, ва дилшодии шумо мисли қасоне хоҳад буд, ки бо найнавозӣ мераванд, то ба кӯҳи Парвардигор, назди саҳраи Исроил биёянд.
30. Ва Парвардигор кибриёи овози Худро хоҳад шунавонид, ва тазиқи бозуи Худро бо шиддати ғазаб ва алангаи оташи сӯзон, бо тундбод ва сел ва жолаи сангин зоҳир хоҳад намуд.
31. Зеро ки Ашшур аз овози Парвардигор шикаст хоҳад хӯрд, хангоме ки вайро бо асои ғазаби Худ зарба занад.
32. Ва ҳар зарбаи чӯбдасти қазо, ки Парвардигор бар вай фуруд хоҳад овард, бо дафҳо, ва барбатҳо хоҳад буд, ва Ҷ бо муҳорибаҳои шадид ба муқобили онҳо чанг хоҳад кард.

33. Зеро ки Тӯфет* пешакӣ тайёр карда шудааст: он барои подшоҳ низ муҳайёст, ба тавре ки амиқ ва фароҳ гардидааст; дар гулханаш оташ ва ҳезум бисёр аст; нафаси Парвардигор мисли наҳри кибрит онро хоҳад барафрӯхт.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Огоҳии дуҷум ба Яҳудо, ки бо Миср иттифоқ набандад.

1. ЭЙ вой бар онҳое ки барои мадад ба Миср фурӯд меоянд, ва бар аспон така менамоёнд, ва бар аробаҳо ба сабаби бисёрии онҳо, ва бар саворон ба сабаби пурзӯрии онҳо таваккал мекунанд, валекин ба Поки Исроил рӯ намеоваранд, ва аз Парвардигор дархост намекунанд!

2. Вале Ё низ хирадманд аст, ва ҳалокат хоҳад овард, ва суханони Худро ботил нахоҳад кард, ва бар зидди хонадони бадкешон ва мадади бадкирдорон қиём хоҳад намуд.

3. Ва мисриён одамизоданд ва на Худо, ва аспони онҳо чисманд ва на рӯҳ; ва чун Парвардигор дасти Худро дароз кунад, мададгор пешпо хоҳад хӯрд, ва мададталаб фурӯ хоҳад ғалтид, ва ҳамашон якҷоя нобуд хоҳанд шуд.

4. Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфтааст: «Чунон ки шер ва шербача бар сайди худ наъра мезанад, дар сурате ки анбӯҳи чӯпонон бар зидди вай чамъ мешаванд, вале вай аз садои онҳо наметарсад ва аз ҳаёҳуи онҳо сар хам намекунад, – ончунон Парвардигори лашкарҳо фурӯд меояд, то ки барои кӯҳи Сион ва теппаи он ҳарбу зарб кунад».

5. Чунон ки мурғон бар чӯҷаҳои худ дар парвоз мебошанд, ончунон Парвардигори лашкарҳо Ерусалимро ҳимоят хоҳад кард, муҳофизат намуда, халосӣ хоҳад дод, шафаққат намуда, раҳо хоҳад кард.

*33. *Тӯфет* – дар замони қадим дар чануби Ерусалим ҷое будааст, ки мардуми бутпараст кӯдакони худро барои бутҳо қурбонӣ мекардаанд.

6. Эй банї Исроил! Сӯи Ё, ки маъсиятро бар зиддаш афзун кардаед, рӯчӯ намоед.
7. Зеро ки дар он рӯз ҳар кас бутҳои нуқраи худ ва бутҳои тиллои худро, ки дастҳои шумо барои гуноҳ сохтааст, тарк хоҳад кард.
8. «Ва Ашшур аз шамшере ки аз он инсон набошад, фӯрӯ хоҳад ғалтид, ва шамшере ки аз он одам набошад, вайро нобуд хоҳад кард, – вай аз шамшер хоҳад гурехт, ва ҷавонони вай хирочгузор хоҳанд шуд.
9. Ва саҳраи вай аз тарс рӯй ба гурез хоҳад овард, ва мирони вай аз ливо ҳаросон хоҳанд шуд», – мегӯяд Парвардигор, ки оташи Ё дар Сион, ва кӯраи Ё дар Ерусалим мебошад.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Ваъдаҳо ва огоҳиҳо. Подшоҳи Раҳокунанда.

1. ИНАК, подшоҳ бо адолат салтанат хоҳад ронд, ва мирон бо инсоф ҳукмронӣ хоҳанд кард.
2. Ва ҳар кас мисли паноҳгоҳе аз бод ва ниҳонгоҳе аз тӯфон, мисли ҷӯйҳои об дар саҳрои хушк, мисли сояи кӯхпораи бузург дар замини бемаҷол хоҳад буд.
3. Ва ҷашмони бинандагон пӯшида нахоҳад шуд, ва гӯшҳои шунавандагон самъ хоҳад намуд.
4. Ва дили сабукмағзон ба фаҳм кардани дониш қобил хоҳад шуд, ва забони сақавҳо ба гуфтани суҳанони возеҳ шитоб хоҳад кард.
5. Нокас дигар валинеъмат номида нахоҳад шуд, ва қаллоб сарватдор хонда нахоҳад шуд;
6. Зеро ки нокас суҳанони зишт ба забон меронад, ва дили вай бадкорӣ меандешад, то ки риёкорӣ кунад ва дар ҳаққи Парвардигор суҳанони куфромез гӯяд, ҷони гуруснагонро аз нон маҳрум созад ва оби ташнагонро кашида гирад.

7. Ва қаллоб воситаҳои бадро ба кор мебарад: вай найрангҳо меандешад, то ки мискинеро бо суханони дурӯғ нобуд кунад, гарчанде ки камбағал аз рӯи инсоф сухан меронад.
8. Валекин валинеъмат тадбирҳои олиҳимматона меандешад, ва ӯ дар олиҳиммати устувор хоҳад буд.
9. Эй занони лоубол, бархоста, овози маро бишнавед! Эй духтарони худком, ба суханони ман гӯш андозед!
10. Эй худкомон! Каме бештар аз як соли дигар музтариб хоҳед шуд, зеро ки ангурчинӣ анҷом ёфтааст, ва мавсими ғунучини меваҳо фаро нахоҳад расид.
11. Эй лоуболон, биларзед! Эй худкомон, музтариб шавед! Либоси худро кашида, бараҳна шавед ва палос бар камар бибандед!
12. Барои мазрааҳои зебо ва тоқҳои серҳосил синазанон навҳа хоҳед кард.
13. Бар замини қавми ман хор ва явшон хоҳад рӯид, ҳамчунин бар ҳамаи хонаҳои дилхушии шаҳри пурсурур.
14. Зеро ки қасрҳо тарк карда хоҳад шуд; ғулғулаи шаҳр хотима хоҳад ёфт; ҳисор ва бурчи дидбонӣ то абад дар ивази мағораҳо манзилгоҳи гӯрхарон ва чарогоҳи чорво хоҳад шуд,
15. То даме ки бар мо рӯҳе аз афроз рехта шавад, ва биёбон ба боғистон мубаддал гардад, ва боғистон ҷангал ҳисоб ёбад.
16. Ва он гоҳ инсоф дар биёбон сокин хоҳад шуд, ва адолат дар боғистон ҷойгир хоҳад гардид.
17. Ва натиҷаи адолат сулҳу осоиштагӣ хоҳад буд, ва самари адолат – оромӣ ва амният то абад.
18. Ва қавми ман дар макони сулҳу осоиштагӣ, ва дар масканҳои амният, ва дар оромгоҳҳои сафобахш ҷойгир хоҳанд шуд.
19. Ва ҳангоми фурӯ ғалтидани ҷангал жола хоҳад борид, ва шаҳр ба водӣ фурӯд хоҳад омад.
20. Хушо шумо, эй касоне ки назди ҳамаи обҳо кишт менамояд, ва пойҳои гову хари худро ба он ҷо равона мекунед!

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Давоми ваъдаҳо ва огоҳиҳо.

1. ВОЙ бар ту, эй торочгар, ки ханӯз тороч нашудай, ва эй хиёнатгар, ки дар ҳаққи ту ханӯз хиёнат накардаанд! Чун торочи худро ба итмом расонӣ, тороч хоҳӣ шуд; чун хиёнати худро анҷом диҳӣ, дар ҳаққи ту хиёнат хоҳанд кард.
2. Парвардигоро! Ба мо раҳм намо: ба Ту умед бастаем; ҳар бомдод бозуи мо бош, ва наҷоти мо низ дар замони тангӣ.
3. Аз овози пурғулғулаи Ту қавмон хоҳанд гурехт; аз кибриёи Ту халқҳо пароканда хоҳанд шуд.
4. Ва ғанимати шуморо чамъ хоҳанд кард, чунон ки мӯрон чамъ мекунанд; бар он хоҳанд давид, чунон ки анбӯҳи малахҳо медаванд.
5. Парвардигор олишон аст, зеро ки сокини афроз аст; Ё Сионро аз инсоф ва адолат пур хоҳад кард.
6. Ва айёми ту бо ганҷи наҷот, ҳикмат ва дониш устувор хоҳад шуд; тарси Парвардигор махзани он хоҳад буд.
7. Инак, зӯроварони онҳо дар кӯчаҳо фарёд мезананд; элчиёни сулҳу осоиштагӣ зор-зор гиря мекунанд.
8. Роҳҳо хароб шудааст; роҳгузаре боқӣ намондааст; вай паймонро шикастааст, шаҳрҳоро зеру забар кардааст, ба мардум беэътиной намудааст.
9. Замин мотам гирифтааст, ноком шудааст; Лубнон пажмурда шудааст, хушкидааст; Шорӯн мисли биёбон гардидааст, ва Бошон ва Кармил баргҳои худро рехтаанд.
10. «Алҳол хоҳам бархост, – мегӯяд Парвардигор, алҳол баланд хоҳам шуд, алҳол сууд хоҳам кард.
11. Шумо ба хошок ҳомила шуда, хас хоҳед зоед; нафаси шумо оташест, ки шуморо хоҳад сӯзонид.
12. Ва қавмон мисли оҳаки сӯхтае хоҳанд буд, мисли хорҳои бурида дар оташ хоҳанд сӯхт».
13. Эй онҳое ки дур ҳастед, он чиро, ки Ман кардаам, бишнавед! Ва эй онҳое ки наздик ҳастед, кудрати Маро бидонед!

14. Гуноҳкорон дар Сион ба ҳарос афтодаанд, риёкоронро ларза гирифтааст: «Кист аз мо, ки тавонад дар оташи сӯзон сокин шавад? Кист аз мо, ки тавонад дар алангаи абадӣ сокин шавад?»

15. Касе ки бо роҳи сидқу вафо равон аст ва аз рӯи ростӣ сухан меронад, касе ки аз ҳирси истисмор нафрат дорад, дастҳои худро аз гарифтани ришва нигоҳ медорад, гӯши худро аз шунидани суханони оид ба хунрезӣ мебандад ва чашмони худро аз дидани шарорат мепӯшад, –

16. Вай дар баландиҳо сокин хоҳад шуд; саҳраҳои дастнорас паноҳгоҳи вай хоҳад буд; нони вай дода хоҳад шуд; оби вай таъмин хоҳад буд.

17. Чашмони ту Подшоҳро дар зебоии Ё хоҳад дид, ба замини паҳновар нигоҳ хоҳад кард.

18. Дили ту даҳшатҳоро ба хотир хоҳад овард: «Кучост он кас, ки мешумурд? Кучост он кас, ки баркаш мекард? Кучост он кас, ки бурҷҳоро дар шумор меовард?»

19. Қавми ситампешаро дигар нахоҳед дид, – қавмеро, ки нутқаш мушқил аст, ба тавре ки кас наметавонад шунавад, ва забонаш аҷибу ғариб аст, ба тавре ки кас наметавонад фаҳмад.

20. Ба Сион, ки шаҳри ҷамъомадҳои идонаи мост, бингар! Чашмони ту Ерусалимро хоҳад дид, ки маскани амният ва хаймаи ночунбон аст; меҳҳои вай ҳаргиз канда ва танобҳояш гусехта нахоҳад шуд.

21. Зеро ки дар он ҷо Парвардигори неруманд барои мо мисли макони наҳрҳо ва рӯдҳои фароҳе хоҳад буд, ки ҳеҷ сафинаи бодбондор дар он дохил нахоҳад шуд, ва киштии бузург аз он нахоҳад гузашт.

22. Чунки Парвардигор довари мост, Парвардигор қонунгузори мост, Парвардигор подшоҳи мост; Ё моро начот хоҳад дод.

23. Танобҳои ту суст шудааст, ба тавре ки наметавонад пояи сутуни киштиро маҳкам нигоҳ дорад ва бодбонро бикшояд. Он гоҳ ғанимати зиёде тақсим карда хоҳад шуд, ва ҳатто лангон ба яғмо хоҳанд бурд.

24. Ва сокине нахоҳад гуфт: «Ман бемор ҳастам»; барои қавме ки дар он ҷо иқомат доранд, гуноҳашон омурзида хоҳад шуд.

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Доварӣ бар халқҳо: Ҳармиҷидӯн.

1. ЭЙ халқҳо, наздик омада, бишнавед! Ва эй қабилаҳо, бодикқат гӯш кунед! Бигзор замин ва ҳар чи дар он аст, дунё ва ҳар чи дар он ба вучуд меояд, бишнавад!
2. Зеро ки ғзаби Парвардигор бар ҳамаи халқҳост, ва хашми Ё бар тамоми лашкари онҳост. Ё онҳоро ба ҳалокат маҳкум кардааст, ба қатл таслим намудааст.
3. Ва мақтулони онҳо партофта хоҳанд шуд, ва тааффуни часадҳои онҳо хоҳад баромад, ва кӯҳҳо аз хуни онҳо гудохта хоҳад шуд.
4. Ва тамоми лашкари осмон фано хоҳад шуд, ва осмон мисли тӯморе хоҳад печид, ва тамоми лашкари он бетароват гардида, фурӯ хоҳад ғалтид, мисли барги ток, ки пажмурда шуда мерезад, ва мисли меваи хом аз дарахти анҷир.
5. Зеро ки шамшери Ман дар осмон сероб гардидааст: инак, бар Адӯм ва бар қавме ки ба ҳалокат маҳкум намудаам, барои доварӣ меояд.
6. Шамшери Парвардигор аз хун пур, аз чарбу фарбеҳ шудааст, – аз хуни мешон ва такаҳо, аз чарбуи гурдаҳои кӯчқорон: зеро ки барои Парвардигор дар Басра забҳ аст, ва куштори бузурге дар замини Адӯм.
7. Ва говмешон бо онҳо хоҳанд афтод, ва гӯсолаҳо бо нарговон; ва заминашон аз хун сероб, ва хокашон аз чарбу фарбеҳ хоҳад шуд.
8. Зеро ки барои Парвардигор рӯзи интиқом аст, – соли подош барои даъвои Сион.
9. Ва наҳрҳои он ба қатрон, ва хоки он ба кибрит табдил хоҳад ёфт, ва замини он қатрони сӯзон хоҳад шуд.

10. Шаб ва рӯз хомӯш нахоҳад шуд; дуди он то абад хоҳад баромад; аз насл ба насл харобазор хоҳад монд; то абадуддаҳр касе дар он гузар нахоҳад кард.

11. Ва онро мурғи саққо ва хорпушт тасарруф хоҳанд намуд; ва бум ва зоғ дар он сокин хоҳанд шуд; ва Ҷ ресмони вайронӣ, ва шоқули харобиро бар он хоҳад кашид.

12. Аз ашрофу аёнаш, ки ба подшоҳӣ даъват намоянд, касе дар он ҷо нахоҳад буд; ва ҳамаи миронаш нест хоҳанд шуд.

13. Ва дар қасрҳояш хорбӯттаҳо хоҳад рӯид, ва бар қалъаҳояш – газна ва мушхор; ва он маскани шағолон ва иқоматгоҳи шутурмурғон хоҳад шуд.

14. Ва дар он гурбаҳои ваҳшӣ ба рӯбоҳон дучор хоҳанд омад, ва ғӯл ёри худро хоҳад хонд; ифрит низ дар он ҷо фароғат хоҳад кард, ва барои худ оромгоҳ хоҳад ёфт.

15. Дар он ҷо тирмор ошёна сохта, тухм хоҳад монд, ва бача бароварда, дар зери сояи худ чамъ хоҳад кард; қарчиғайҳо низ дар он ҷо яке бо дигаре чамъ хоҳанд шуд.

16. Китоби Парвардигорро бодикқат қироат намуда, хоҳед дид, ки ҳеч яке аз инҳо кам нахоҳад буд: яке дигареро гум нахоҳад кард; зеро ки даҳони Ҷ амр фармудааст, ва рӯҳи Ҷ онҳоро чамъ намудааст.

17. Ва Ҷ барои онҳо қуръа партофтааст, ва дасти Ҷ онро барои онҳо бо ресмоне тақсим кардааст; то абад онро тасарруф хоҳанд намуд, аз насл ба насл дар он сокин хоҳанд буд.

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Чалол ёфтани қавми Худо баъд аз андӯхҳо.

Чамъ шудани Исроил.

1. БИЁБОН ва саҳрои хушк ба вачд хоҳад омад, ва ҷӯл шод хоҳад гардид, мисли гули савсан хоҳад шукуфт;

2. Гул-гул шукуфта ва шод гардида, аз хурсандӣ ва тараннум пур хоҳад шуд; чалоли Лубнон ва шавкати Кармил ва Шорӯн ба вай ато хоҳад шуд; онҳо чалоли Парвардигор ва шавкати Худои моро хоҳанд дид.

3. Дастҳои беқувватро қавӣ кунед, ва зонуҳои ларзонро тақвият диҳед.
4. Ба дилҳои тарсончак бигӯед: «Қавӣ бошед! Натарсед! Инак, Худои шумо бо интиқом меояд, бо подоши илоҳии Худ меояд: Ё омада, шуморо начот хоҳад дод».
5. Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳад шуд, гӯшҳои карон воз хоҳад шуд.
6. Он гоҳ ланг мисли гавазн частухез хоҳад кард, ва забони гунг тараннум хоҳад намуд, зеро ки обҳо дар биёбон, ва рӯдҳо дар чӯл чӯш хоҳад зад.
7. Ва сароб ба кӯл табдил хоҳад ёфт, ва хушкӣ – ба чашмаҳои об;
дар маскане ки шағолон мехобанд, маконе барои най ва қамиш хоҳад буд.
8. Ва дар он ҷо шохроҳе ва ҷоддае хоҳад буд, ва он роҳи пок номида хоҳад шуд; начисе аз он нахоҳад гузашт; балки он барои онҳо хоҳад буд, ва ҳар кӣ бо ин роҳ равад, ҷоҳил бошад ҳам, гумроҳ нахоҳад шуд.
9. Шере дар он ҷо нахоҳад буд, ва ҳайвони даррандае бар он нахоҳад баромад ва дар он ҷо ёфт нахоҳад шуд, балки растагорон бар он қадамгузор хоҳанд шуд.
10. Ва растагорони Парвардигор баргашта, бо тараннум ба Сион хоҳанд омад, ва хурсандии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд; онҳо ба шодӣ ва хурсандӣ ноил хоҳанд гардид, ва андӯху фиғон нест хоҳад шуд.

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Тохтутози Санҳериб.

1. ДАР соли чордахуми подшоҳ Ҳизқиё воқеъ шуд, ки Санҳериб, подшоҳи Ашшур, бар ҳамаи шаҳрҳои истехкомдори Яҳудо ҳучум оварда, онҳоро забт намуд.
2. Ва подшоҳи Ашшур Рабшоқеро аз Локиш ба Ерусалим назди подшоҳ Ҳизқиё бо лашкари азиме фиристод, ва Ё назди чӯи ҳавзи боло, дар роҳи саҳрои козар истод.

3. Ва Илёқим ибни Ҳилқийё, ки нозири боргоҳ буд, ва Шебнои мирзо ва Юоҳ ибни Ософи вақоеънавис назди ӯ берун омаданд.

Таклифи Рабшоқе.

4. Ва Рабшоқе ба онҳо гуфт: «Ба Ҳизқийё бигӯед: "Подшоҳи бузург, подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: ин чӣ таваккалест, ки бар он таваккал кардаӣ?"

5. Ман мегӯям: оё ин ҳама суханони ботил ба ҷои машварат ва қуввати ҷанг аст? Пас кист, ки бар вай таваккал карда, ба ман осӣ шудаӣ?

6. Инак, бар ин асои найи нимшикаста, яъне бар Миср таваккал мекуни, ки агар касе бар он така кунад, ба дасташ халида, онро захмдор месозад; чунин аст фиръавн, подшоҳи Миср, барои ҳамаи онҳое ки бар ӯ таваккал мекунанд.

7. Ва агар ба ман гӯӣ, ки бар Парвардигор Худои мо таваккал мекунем, – Ӯ оё ҳамон нест, ки минбарҳо ва қурбонгоҳҳояшро Ҳизқийё аз миён бардошта, ба Яҳудия ва Ерусалим гуфтааст: фақат пеши ин қурбонгоҳ сачда намоед?

8. Ва акнун, лутфан, бо хоҷаи ман, подшоҳи Ашшур, шарт бибанд, ва ман ду ҳазор асп ба ту хоҳам дод, агар ту барои худ саворонро бар онҳо тавони ба даст оварӣ.

9. Пас, чӣ гуна ту мехоҳӣ рӯи пошо, яъне яке аз хурдтарин бандагони хоҷаи маро баргардонӣ, ва бар Миср барои аробаҳо ва саворон таваккал намай?

10. Ва оё ман алҳол бе изни Парвардигор бар ин замин ҳуҷум овардаам, то ки онро хароб кунам? Парвардигор ба ман гуфтааст: бар ин замин ҳуҷум овар ва онро хароб кун!"»

11. Ва Илёқим ва Шебно ва Юоҳ ба Рабшоқе гуфтанд: «Бо бандагони худ ба забони арамай гуфтугузор кун, зеро ки онро мефаҳмем; ва бо мо ба забони яҳудӣ дар гӯши қавме ки бар ҳисор мебошанд, гуфтугузор накун».

12. Ва Рабшоқе гуфт: «Оё хоҷаи ман маро фақат назди хоҷаи ту ва назди ту фиристодааст, то ки ин суханонро бигӯям? Не,

назди ин мардум низ фиристодааст, ки бар ҳисор нишастаанд, ва ҳамчун шумо наҷосати худро хоҳанд хӯрд ва пешоби худро хоҳанд нӯшид».

13. Ва Рабшоқе бархост ва бо овози баланд ба забони яҳудӣ фарёд зада, гуфт: «Суханони подшоҳи бузург, подшоҳи Ашшурро бишнавед!

14. Подшоҳ чунин мегӯяд: "Бигзор Ҳизқиё шуморо фирефта накунад, зеро ки ӯ наметавонад шуморо раҳо намояд;

15. Ва бигзор Ҳизқиё шуморо ба Парвардигор умедвор карда, нагӯяд, ки Парвардигор моро ба яқин раҳо хоҳад намуд, ва ин шаҳр ба дасти подшоҳи Ашшур таслим нахоҳад шуд.

16. Ба Ҳизқиё гӯш надихед, зеро ки подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: бо ман мусолиҳа намоед ва пеши ман берун оед; ва ҳар яке меваи токи худро, ва ҳар яке анҷири худро хоҳед хӯрд, ва ҳар яке аз оби чоҳи худ хоҳед нӯшид,

17. То вақте ки ман биёям ва шуморо гирифта, ба замин монанди замини худатон, ба замини ғалла ва шарбат, ба замини нон ва тоқзор бибарам.

18. Мабодо Ҳизқиё шуморо фирефта карда, гӯяд: Парвардигор моро раҳо хоҳад намуд! Оё худоёни халқҳо, ҳар яке замини худро, аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо кардаанд?

19. Худоёни Ҳамот ва Арпод кучоянд? Худоёни Сефарвоим кучоянд? Ва оё Сомарияро аз дасти ман раҳо кардаанд?

20. Аз ҳамаи худоёни ин заминҳо кист, ки замини худро аз дасти ман раҳо карда бошад? Пас наход ки Парвардигор Ерусалимро аз дасти ман метавонад раҳо кунад?"»

21. Валекин онҳо хомӯш монда, ба ҷавоби вай сухане нагуфтанд, зеро подшоҳ амр фармуда гуфта буд, ки «ба вай ҷавоб надихед».

22. Ва Илёқим ибни Ҳилқиё, ки нозири боргоҳ буд, ва Шебнои мирзо, ва Юоҳ ибни Ософи вақоеънавис бо чомаҳои чокзада назди Ҳизқиё омаданд, ва суханони Рабшоқеро ба ӯ гуфтанд.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Бар тибқи дуои Ҳизқиё қуввати Санҳериб шикаст хӯрд.

1. Ва воқеъ шуд, ки чун подшоҳ Ҳизқийе инро шунид, либоси худро чок зад, ва палос пӯшид, ва ба хонаи Парвардигор даромад.
2. Ва Илёқими нозири боргоҳ ва Шебнои мирзо ва коҳинони пиронсолро, ки палос пӯшида буданд, назди набӣ, Ишаъе ибни Омӯс, фиристод.
3. Ва онҳо ба вай гуфтанд: «Ҳизқийе чунин мегӯяд: "Имрӯз рӯзи тангӣ ва ҷазо ва таҳқир аст, зеро ки кӯдакон ба дами валодат расидаанд, вале қуввати зоидаи нест.
4. Шояд, Парвардигор, Худои ту, суханони Рабшоқеро, ки хоҷааш подшоҳи Ашшур ӯро барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст, бишнавад ва ӯро аз барои суханоне ки Парвардигор, Худои ту, шундааст, ҷазо диҳад; пас, барои ин бақияе ки вучуд доранд, дуое бигӯй"».

Парвардигор иродаи Худро ба Ишаъе ошкор мекунад.

5. Ва бандагони подшоҳ Ҳизқийе назди Ишаъе омаданд.
6. Ва Ишаъе ба онҳо гуфт: «Ба хоҷаи худ чунин бигӯед: "Парвардигор чунин мегӯяд: аз суханоне ки шундаӣ, ки навкарони подшоҳи Ашшур Маро бо онҳо дашном додаанд, натарс.
7. Инак, рӯхе бар ӯ мефиристам, ва ӯ овозае шунда, ба замини худ хоҳад баргашт, ва ӯро дар заминаш бо дами шамшер нобуд хоҳам кард"».

Санҳериб бо Ҳизқийе ба гуфтушунид шурӯ менамояд.

8. Ва Рабшоқе баргашт, ва подшоҳи Ашшурро дар вазъияте ёфт, ки бо Либно ҷанг мекард, зеро шунда буд, ки аз Локиш ақиб рафтааст.
9. Ва ӯ дар бораи Тирҳоқо, подшоҳи Ҳабаш, хабаре шунид, ки яъне: «Берун омадааст, то ки бо ту ҷанг кунад»; ва чун шунид, элчиён назди Ҳизқийе фиристода, гуфт:

10. «Ба Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудия, чунин бигӯед: "Бигзор Худоят туро фирефта накунад, ки ту ба Ӯ таваккал намуда мегӯӣ: Ерусалим ба дасти подшоҳи Ашшур таслим нахоҳад шуд.

11. Инак, ту шунидаӣ, ки подшоҳони Ашшур бо ҳамаи кишварҳо чиҳо кардаанд, то ки сокинонашонро нобуд намоянд; ва оё ту раҳо хоҳӣ шуд?

12. Оё худоёни халқҳои падарони ман несту нобуд кардаанд, онҳоро, яъне: Қўзон ва Ҳорон ва Расаф ва банӣ Аданро, ки дар Талассор буданд, раҳой доданд?

13. Подшоҳи Ҳамот ва подшоҳи Арпод ва подшоҳи шаҳри Сефарвоим, Ҳенаъ ва Ивво кучоянд?"»

Дуои Ҳизқиё ва ҷавоби Парвардигор ба воситаи Ишаъё.

14. Ва Ҳизқиё номаро аз дасти элчиён гирифт, ва онро хонд, ва ба хонаи Парвардигор даромад, ва онро ба ҳузури Парвардигор густаронид.

15. Ва Ҳизқиё назди Парвардигор дуо хонда, гуфт:

16. «Эй Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил, ки бар каррубиён нишастай! Туй, ки бар ҳамаи мамлакатҳои замин Худои ягона ҳастӣ; Ту осмон ва заминро офаридаӣ.

17. Гӯши Худо, эй Парвардигор, ҳам карда, бишнав; чашмони Худо, эй Парвардигор, кушода, бубин; ва ҳамаи суханони Санҳерибро, ки барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст, бишнав.

18. Парвардигоро! Дуруст аст, ки подшоҳони Ашшур ҳамаи кишварҳо ва замини худашонро хароб кардаанд,

19. Ва худоёни онҳоро дар оташ андохтаанд, зеро ки онҳо Худо набуданд, балки маснӯи дастҳои одам, ва чӯб ва санг буданд, бинобар ин онҳоро несту нобуд кардаанд.

20. Ва акнун, эй Парвардигор Худои мо, моро аз дасти вай наҷот деҳ, то ҳамаи мамлакатҳои замин бидонанд, ки Ту Парвардигори ягона ҳастӣ».

21. Ва Ишаъё ибни Омӯс назди Ҳизқиё кас фиристода, гуфт: «Парвардигор, Худои Исроил, чунин мегӯяд: азбаски назди Ман дар бораи Санҳериб, подшоҳи Ашшур, дуо гуфтӣ,
22. Чунин аст сухане ки Парвардигор дар бораи вай гуфтааст: духтари бокираи Сион аз ту нафрат намуда, туро тамасхур кардааст, ва духтари Ерусалим аз қафои ту сар чунбонидааст!
23. Киरो ту таҳқир намудай ва дашном додай? Ва дар ҳаққи кӣ овоз баланд кардай ва чашмони худро боло бардоштай? Дар ҳаққи Поки Исроил?!
24. Ба воситаи бандагони худ Парвардигорро таҳқир намуда, гуфтаӣ: "Бо анбӯҳи аробаҳои худ ман ба қуллаи кӯҳҳо, бар ақсои Лубнон баромадам, ва арзҳои болобаланд ва сарвҳои гузини онро буридам, ва ба қуллаи баландтарини он, ба боғистони ҳосилхези он расидам;
25. Ва ман чоҳ канда, об нӯшидам; ва бо кафи пойҳои худ ҳамаи нахрҳои Мисрро хушк хоҳам кард".
26. Оё ту нашнидай, ки Ман аз замони пеш инро қарор додаам, аз қадимулайём инро пешбинӣ намудам, ва ҳоло инро тавре ба амал овардам, ки ту шаҳрҳои истехкомдорро валангор карда, ба харобазор табдил медиҳӣ?
27. Ва сокинони онҳо камқувват, ҳаросон ва хичил шудаанд: онҳо мисли алафи саҳро ва майсаи навхез, ва сазбаи болои бомҳо, ва мисли киштзоре ки пеш аз хӯша бастанаш хушк шуда бошад, гардидаанд.
28. Вале Ман нишастани туро, ва баромадани туро, ва даромадани туро медонам; ва адоватеро, ки ба Ман дорӣ.
29. Азбаски адовате ки ба Ман дорӣ, ва лоуболии ту ба гӯши Ман расидааст, бинобар ин маҳори Худо ба бинии ту, ва чилави Худо ба даҳони ту хоҳам зад, ва туро бо роҳе ки омадай, хоҳам баргардонид.
30. Ва аломат барои ту, эй Ҳизқиё, чунин аст: имсол ғаллаи худрӯй хоҳед хӯрд, ва дар соли дуюм – он чи аз он бирӯяд; вале дар соли сеюм кишт кунед ва дарав намоед, ва тоқҳо шинонед ва меваи онҳоро бихӯред.

31. Ва растагорони хонадони Яхудо, ки боқӣ мондаанд, аз нав дар поён реша хоҳанд давонид, ва дар боло мева хоҳанд овард,
32. Зеро ки бақия аз Ерусалим, ва растагорон аз кӯҳи Сион ба вучуд хоҳанд омад. Рашки Парвардигори лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард.
33. Бинобар ин Парвардигор дар бораи подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: вай ба ин шаҳр ворид нахоҳад шуд, ва ба он ҷо тир нахоҳад андохт, ва назди он бо силар нахоҳад омад, ва дар муқобили он хокрез барпо нахоҳад кард.
34. Бо кадом роҳе ки омадааст, бо ҳамон хоҳад баргашт, валекин ба ин шаҳр ворид нахоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор.
35. Ва Ман ин шаҳрро ҳимоят хоҳам кард, то ки онро ба хотири Худам ва ба хотири бандаи Худ Довуд начот диҳам».
36. Ва фариштаи Парвардигор берун омада, дар ўрдуи Ашшур саду ҳаштоду панҷ ҳазор нафарро зарба зад; ва субҳидам бархостанд, ва инак, ҳамашон часадҳои мурда буданд.
37. Ва Санҳериб, подшоҳи Ашшур, ақиб нишаста, раҳсипор шуд, ва бозгашта, дар Нинве сукунат кард.
38. Ва воқеъ шуд, ки чун ў дар хонаи Нисрӯк, худои худ, сачда мекард, писаронаш Адрмалик ва Шаросир ўро бо шамшер куштанд, ва худашон ба замини Аророт гурехтанд; ва писараш Асарҳадўн ба ҷои ў подшоҳ шуд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Бемориҳои Ҳизқийе ва шифо ёфтани ӯ.

1. ДАР он айём Ҳизқийе бемор шуда, наздик ба мурдан буд; ва набӣ, Ишаъе ибни Омӯс, назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Парвардигор чунин мегӯяд: барои аҳли хонаи худ васият намо, зеро ки ту хоҳӣ мурд ва шифо нахоҳӣ ёфт».
2. Ва Ҳизқийе рӯи худро ба девор гардонида, сӯи Парвардигор дуо хонд,
3. Ва гуфт: «Лутфан, эй Парвардигор, ба ёд овар, ки чӣ гуна ман ба ҳузури Ту бо ростӣ ва аз самими қалб рафтор

намудаам, ва он чи дар назари Ту мақбул буд, ба амал овардаам». Ва Ҳизқийе зор-зор гирифт.

4. Ва каломи Парвардигор бар Ишаъе нузул карда, гуфт:

5. «Бирав ва ба Ҳизқийе бигӯй: Парвардигор, Худои падарат Довуд, чунин мегӯяд: дуои туро шунидам, ашкҳои туро дидам. Инак, Ман бар рӯзҳои ту понздаҳ сол илова менамоям.

6. Ва туро ва ин шаҳрро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо хоҳам намуд, ва ин шаҳрро ҳимоят хоҳам кард.

7. Ва аломат аз ҷониби Парвардигор дар бораи он ки Парвардигор каломеро, ки гуфтааст, ба амал хоҳад овард, барои ту чунин аст:

8. Инак, Ман сояи зинаҳоро, ки аз офтоб бар зинаҳои Оҳоз* фуромадааст, даҳ зина қафо мегардонам». Ва офтоб аз зинаҳое ки фуромада буд, даҳ зина қафо гашт.

9. Таронаи Ҳизқийе, подшоҳи Яхудо, вақте ки ӯ бемор шуд ва аз бемории худ шифо ёфт:

10. Ман гуфтам, ки дар миёнаи рӯзҳои худ ба дарвозаи дӯзах хоҳам рафт: ман аз бақияи солҳои худ маҳрум шудаам.

11. Ман гуфтам, ки Парвардигорро дигар нахоҳам дид, – Парвардигорро дар замини зиндаҳо; дар миёни сокинони дунё инсонро дигар нахоҳам дид;

12. Маскани ман барканда шудааст ва мисли хаймаи чӯпон аз ман дур рафтааст; мисли бофандае ман риштаи умри худро кӯтоҳ кардам; Ӯ маро аз навард хоҳад бурид; аз рӯз то шаб Ту кори маро тамом хоҳӣ кард.

13. То субҳ ман сокит будам; мисли шер Ӯ ҳамаи устухонҳои маро хоҳад шикаст; аз рӯз то шаб Ту кори маро тамом хоҳӣ кард.

14. Мисли фароштурук, мисли лайлак ман садо мебаровардам, мисли кабӯтар нолиш мекардам; чашмонам сӯи афроз баланд

*8. *Зинаҳои Оҳоз* – соати офтобие ки дар замони подшоҳ Оҳоз сохта буданд; он аз ду қатор зинаҳо иборат буда, назди ҳар қатор деворе буд, ва аз рӯи сояе ки аз девор бар зинаҳо меафтод, соатро мефаҳмиданд.

мешуд: Парвардигоро! Гирифтори ситам ҳастам; маро халосӣ бидех.

15. Чӣ метавонам бигӯям? Ў ба ман гуфт – ва Ў ба чо овард. Тамоми солҳои худро бо талхии чо нам оҳиста-оҳиста ба сар хоҳам бурд.

16. Парвардигоро! Бо ин чизҳо зиндагӣ мекунам, ва ҳаёти рӯҳи ман бо ҳамаи инҳост; ва Ту маро шифо бидех ва ба ман ҳаёт бибахш.

17. Инак, талхӣ барои ман ба саломатӣ мубаддал шуд, ва Ту лутф намуда, чони маро аз чоҳи ҳалокат баровардӣ, чунки ҳамаи гуноҳҳои маро ба пушти Худ партофтӣ.

18. Зеро ки дӯзах Туро ҳамд намегӯяд, мамот Туро ситоиш намекунад, ба гӯр фурӯ рафтагон ростии Туро интизор надоранд.

19. Зинда, фақат зинда Туро ҳамд мегӯяд, чунон ки ман имрӯз мегӯям; падар ба писаронаш ростии Туро мефаҳмонад.

20. Парвардигор маро наҷот медиҳад, ва сурудҳоямро тамоми рӯзҳои ҳаёти худ дар хонаи Парвардигор хоҳам хонд.

21. Ва Ишаъё гуфт: «Бигзор кулӯлае аз анҷирқоқ биёранд, ва бар захм бимоланд, ва ӯ шифо хоҳад ёфт».

22. Ва Ҳизқие гуфт: «Аломати он ки ба хонаи Парвардигор хоҳам рафт, чист?»

БОБИ СИЮ НҶҲУМ

Ҳатой Ҳизқие. Пешгӯӣ дар бораи асирии Бобил.

1. ДАР он замон Мерӯдак Балъадон ибни Балъадон, подшоҳи Бобил, ба Ҳизқие нома ва ҳадия фиристод, зеро шунида буд, ки вай бемор будааст ва сиҳат ёфтааст.

2. Ва Ҳизқие аз онҳо хурсанд шуд, ва ҳазинахонаи худро: нуқра ва тилло, ва атриёт ва равғани аъло, ва тамоми қӯрхонаи худ, ва ҳар чиро, ки дар хазоини ӯ ёфт мешуд, ба онҳо нишон дод; чизе набуд, ки Ҳизқие ба онҳо дар хонаи худ ва дар тамоми қаламрави худ нишон надода бошад.

3. Ва Ишаъёи набӣ назди подшоҳ Ҳизқиё омад, ва ба ӯ гуфт: «Ин одамон чӣ гуфтанд? Ва аз кучо назди ту омадаанд?» Ва Ҳизқиё гуфт: «Аз кишвари дур, аз Бобил онҳо назди ман омадаанд».
4. Ва Ишаъё гуфт: «Дар хонаи ту чӣ диданд?» Ва Ҳизқиё гуфт: «Ҳар он чи дар хонаи ман ҳаст, диданд; чизе дар ҳазоини ман намонд, ки ба онҳо нишон надода бошам».
5. Ва Ишаъё ба Ҳизқиё гуфт: «Каломи Парвардигори лашкархоро бишнав:
6. Инак, рӯзҳо меояд, ва ҳар он чи дар хонаи туст, ва он чи падаронат то имрӯз андӯхтаанд, ба Бобил бурда хоҳад шуд; чизе боқӣ нахоҳад монд, – мегӯяд Парвардигор.
7. Ва аз писаронат, ки аз ту ба вучуд оянд, ва ту онҳоро ба дунё оварӣ, хоҳанд гирифт, – ва онҳо дар қасри подшоҳи Бобил хочасаро хоҳанд шуд».
8. Ва Ҳизқиё ба Ишаъё гуфт: «Каломи Парвардигор, ки ту ба забон рондӣ, барҳақ аст». Ва гуфт: «Бигзор дар рӯзҳои ман осоиштагӣ ва пояндагӣ бошад!»

БОБИ ЧИЛУМ

Нубувват дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда.

1. ТАСАЛЛӢ дихед, қавми маро тасаллӣ дихед, – мегӯяд Худои шумо.
2. Суханони дилпазир ба Ерусалим гӯед ва ба вай эълон намоед, ки мӯҳлати муборизаи вай пур шудааст, гуноҳаш подош ёфтааст, зеро ки вай барои ҳамаи хатоҳояш аз дасти Парвардигор дучандон ҷазо дидааст.
3. Овозе нидо мекунад: «Дар биёбон роҳе барои Парвардигор тайёр кунед, тариқе барои Худои мо дар сахро ҳамвор кунед!»
4. Ҳар дара баланд ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд, ва партгоҳ ба дашт ва силсилаи кӯҳҳо ба водӣ табдил хоҳад ёфт.
5. Ва ҷалоли Парвардигор зоҳир хоҳад шуд, ва ҳар ҷисм якбора онро хоҳад дид, зеро ки даҳони Парвардигор инро гуфтааст».

Дар бораи кибриёи Худо ва сустии инсон.

6. Овоз мегӯяд: «Эълон намо!» Ва гуфтам: «Чиро эълон намоям?» Ҳар чисм мисли алаф аст, ва тамоми хусни он мисли гули сахро.

7. Алаф хушк мешавад, гул пажмурда мегардад, вақте ки боде аз ҷониби Парвардигор бар он бивазад: ба яқин, қавм низ алаф ҳастанд.

8. Алаф хушк мешавад, гул пажмурда мегардад, вале каломи Худои мо то абад қоим хоҳад буд.

9. Бар кӯҳи баланд баро, эй мубашшираи Сион! Овозатро бо тамоми қувват баланд кун, эй мубашшираи Ерусалим! Баланд кун, натарс, ба шаҳрҳои Яҳудо бигӯй: «Инак, Худои шумо!»

10. Инак, Парвардигор Худо бо қудрат меояд, ва бозуи Ӯ барои Ӯ ҳукмронӣ мекунад. Инак, мукофоти Ӯ бо Ӯст, ва подоши Ӯ пеши Ӯст.

11. Ӯ мисли чӯпоне рамаи Худро хоҳад ҷаронид, баррагонро бо бозуи Худ ҷамъ карда, дар оғӯши Худ хоҳад гирифт, мешони ширдеҳро роҳнамоӣ хоҳад намуд.

12. Кист, ки обҳоро бо мушташ андоза намудааст, ва афлокро бо вачаб паймудааст, ва хоки заминро дар ченаке гунҷонидааст, ва кӯҳҳоро бо каппон ва тепаҳоро бо паллаи тарозу баркашидааст?

13. Кист, ки рӯҳи Парвардигорро андоза намудааст, ва мушовири Ӯ гардидааст, ва Ӯро таълим додааст?

14. Ӯ бо кӣ машварат кардааст, ва кист, ки ба Ӯ хирад бахшидааст, ва тариқи адлу инсофро ба Ӯ таълим додааст, ва ба Ӯ дониш омӯхтааст, ва роҳи дурустиҳоро ба Ӯ ёд додааст?

15. Халқҳо, охир, мисли қатрае аз сатил ва мисли гарде бар тарозу ҳисоб меёбанд. Ҷазираҳоро, охир, Ӯ мисли ғуборе мебардорад.

16. Ва Лӯбнон барои ҳезуми қурбонгоҳ кифоят намекунад, ва ҳайвоноти он барои қурбониҳои сӯхтанӣ басанда нест.

17. Ҳамаи халқҳо пеши Ў ночизанд, дар назари Ў ҳечу пуч ҳисоб меёбанд.
18. Пас, Худоро ба кӣ монанд мекунад? Ва чӣ гуна ташбехро ба Ў баробар медонед?
19. Бутро рехтагар мерезад, ва заргар онро бо тилло мепӯшонад, ва занчирҳои нуқра барояш месозад.
20. Бенавое ки чунин ҳадия барояш дастнорас аст, чӯберо, ки намеӯсад, хуш мекунад, начқори моҳире барои худ меёбад, то бӯте бисозад, ки поянда бошад.
21. Магар намедонед? Магар шумо нашнидаед? Магар аз аввал ба шумо гуфта нашудааст? Магар аз бунёди замин фаҳм надоред?
22. Ў Ҳамон аст, ки бар доираи замин нишастааст, ва сокинони он мисли малах мебошанд; Ў афлокро мисли чодире густурдааст, ва онро мисли хаймае барои сукунат барафроштааст.
23. Ў миронро ночиз мегардонад, доварони заминро ҳечу пуч месозад.
24. Гӯё ки онҳо ҳанӯз шинонда нашуда бошанд, ҳанӯз кошта нашуда бошанд, гӯё кӣ танай онҳо ҳанӯз дар замин реша надавонда бошад, – ҳамин ки ӯ бар онҳо бӯде вазонид, онҳо хушк шуданд, ва тундбод онҳоро мисли пари коҳе гирифта бурд.
25. Пас, Маро ба кӣ монанд мекунад, то ки Ман ба вай баробар бошам? – мегӯяд Пок.
26. Чашмони худро сӯи афроз баланд карда, бубинед: кист, ки инҳоро офаридааст? Ў лашкари онҳоро ба шумор берун меоварад, ҳамаи онҳоро бо номҳошон мехонад; аз бузургии қувват ва тавоноии қудрати Ў ҳеч яке аз онҳо ниҳон нахоҳад шуд.
27. Пас чаро, эй Яъқуб, ба забон меронӣ, ва эй Исроил, мегӯӣ: «Роҳи ман аз назари Парвардигор гум шудааст, ва даъвои ман аз Худои ман дур афтадааст»?

28. Магар ту намедонӣ? Магар ту нашнидаӣ? Парвардигор, Худои човид, ки ақсои заминро офаридааст, хаста намешавад ва лакот намегардад; хиради Ў таҳқиқнопазир аст.

29. Ў хастаро қувват мебахшад, ва ба бемачол тавоноӣ афзун мекунад.

30. Ҳатто амрадон хаста мешаванд ва лакот мегарданд, ва чавонмардон тамоман фурӯ меғалтанд,

31. Валекин умедворони Парвардигор қуввати тоза пайдо мекунанд, мисли уқобон бол меафшонанд, медаванд ва бемачол намегарданд, қадам мезананд ва хаста намешаванд.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Давоми он.

1. Эӣ қазираҳо, ба ҳузури Ман хомӯш монед; ва бигзор қабилаҳо қуввати тоза пайдо кунанд ва наздик омада, гӯянд: якҷоя муҳокима хоҳем кард.

2. Кист, ки шахсеро аз шарқ барангехтааст, ки вай дар ҳар қадамаш ба зафар дучор меояд? Кист, ки халқҳоро пеши вай таслим намудааст, ва подшоҳонро фурӯд овардааст? Вай онҳоро бо дами шамшери худ мисли ғуборе мегардонад ва бо камони худ мисли коҳрезае ки пароканда мешавад.

3. Вай онҳоро таъқиб намуда, аз роҳе ки ҳаргиз пои худро намондааст, ба саломатӣ мегузарад.

4. Кист, ки инро иҷро кардааст ва ба амал овардааст? – Ў, ки наслҳоро аз азал даъват намудааст! Ман, ки Парвардигор ҳастам, аввалинам, ва бо охириҳо Ман ҳамон хоҳам буд.

5. Қазираҳо дидаанд ва ҳаросон шудаанд, ақсои замин ба ларза афтаанд, онҳо наздик омада, муттаҳид гардидаанд.

6. Яке ба дигаре мадад мекунад ва ба бародари худ мегӯяд: «Қавидил бош!»

7. Ва рехтагар – заргарро, чакушзани сайқалгар сандонкӯбро тақвият медиҳад ва дар бораи кафшер мегӯяд: «Хуб аст», ва онро бо меҳҳо мустаҳкам мекунад, то ки поянда бошад.

8. Валекин ту, эй бандаи Ман Исроил, ва эй Яъқуб, ки туро баргузидаам, ва эй насли дӯсти Ман Иброҳим,
9. Ки туро аз ақсои замин гирифтаам, ва туро аз канорҳои он даъват намудаам, ва ба ту гуфтаам: «Ту бандаи Ман ҳастӣ, Ман туро баргузидаам», ва туро тарк накардаам,
10. Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; наларз, зеро ки Ман Худои ту ҳастам: Ман туро тақвият хоҳам намуд, ва туро ёварӣ хоҳам дод, ва туро бо ямини адолати Худ дастгирӣ хоҳам кард.
11. Инак, ҳамаи онҳое ки бар ту ғазаб доранд, хичил ва расво хоҳанд шуд, ва онҳое ки бо ту ҷидол мекунанд, нест шуда, беному нишон хоҳанд рафт;
12. Онҳоро, ки бо ту талош менамоянд, ҷустуҷӯ карда, нахоҳӣ ёфт, ва онҳое ки бо ту ҷанг мекунанд, несту нобуд хоҳанд шуд,
13. Зеро Ман, ки Парвардигор Худои ту ҳастам, ямини туро гирифта, ба ту мегӯям: «Натарс, Ман туро ёварӣ хоҳам дод».
14. Натарс, эй кирми Яъқуб, эй бақияи камшумори Исроил! Ман туро ёварӣ хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор, – ва Поки Исроил туро хоҳад раҳонид.
15. Инак, Ман туро ғаллакӯбаки тези нави дандонадоре гардонидаам: ту кӯҳхоро кӯфта, гардгард хоҳӣ кард, ва тепаҳоро мисли коҳ реза хоҳӣ сохт;
16. Онҳоро бод хоҳӣ дод, ва бод онҳоро хоҳад бардошт, ва тундбод онҳоро пароканда хоҳад кард; ва ту аз Парвардигор ба вачд хоҳӣ омад, аз Поки Исроил фахр хоҳӣ кард.
17. Бенавоён ва мискинон об металабанд, вале нест: Забонашон аз ташнагӣ хушк мешавад. Ман, ки Парвардигор ҳастам, онҳоро иҷобат хоҳам намуд. Ман, ки Худои Исроил ҳастам, онҳоро тарк нахоҳам кард.
18. Бар тепаҳои беоб наҳрҳо, ва дар миёни водиҳо чашмаҳо хоҳам кушод: биёбонро ба кӯли об, ва замини хушкидаро ба чашмаҳои об табдил хоҳам дод.

19. Дар биёбон арз, ақоқиё, ос ва зайтуни ёбой хоҳам шинонид; дар сахро сарв, қоч ва шамшодро якҷоя хоҳам рӯёнид,
20. То мардум бубинанд, ва бидонанд, ва диққат диҳанд ва якҷоя фаҳм кунанд, ки дасти Парвардигор инро ба амал овардааст, ва Поки Исроил инро офаридааст.
21. Даъвои худро арз намоед, – мегӯяд Парвардигор. Далелҳои қатъии худро пешниҳод кунед, – мегӯяд Подшоҳи Яъқуб.
22. Бигзор бутҳо он чиро, ки рӯй хоҳад дод, ба мо пешниҳод карда, баён намоянд; вақоеи пешина чист? – бигӯед, ва мо фикр ронда, оқибати онро хоҳем донист; ё ки вақоеи ояндаро ба мо пешгӯӣ намоед.
23. Он чиро, ки баъд аз ин ба вуқӯъ хоҳад омад, баён кунед, ва мо хоҳем донист, ки шумо худо ҳастед; ягон кори неке ё баде бикунед, то ки мабҳут шавем ва якҷоя бубинем.
24. Аммо шумо ночиз ҳастед, ва амали шумо ҳечу пуч аст, ва ҳар кӣ шуморо ихтиёр кунад, зишт аст.
25. Ман шахсеро аз шимол барангехтам, ва ӯ хоҳад омад, аз самти тулӯи офтоб номи Маро хоҳад хонд, ва миронро мисли лойе лагадкӯб хоҳад кард, ва монанди кӯзагаре хоҳад буд, ки гилро поймол мекунад.
26. Кист, ки аз ибтидо гуфтааст, то мо бидонем, ва пешакӣ хабар додааст, то мо бигӯем: «Ҳақ асту рост»? Аммо ҳеч кас нагуфтааст, ҳеч кас хабар наодааст, ҳеч кас суҳанони шуморо нашнадааст.
27. Аввалин Ман ба Сион гуфтам: «Инак инҳо!», ва ба Ерусалим мубашшире бахшидам.
28. Ва Ман назар андохтам, ва касе нест, ва аз байни онҳо мушовире нест, то ки Ман ба онҳо савол диҳам, ва онҳо ҷавоб гардонанд.
29. Инак, ҳамаи онҳо ночизанд, аъмолашон низ ночиз аст; бутҳои фулуззии онҳо ҳечу пуч аст.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Масеҳ – бандани Худо.

1. ИНАК, Бандаи Ман, ки Ёро Ман дастгирӣ мекунам, баргузидаи Ман, ки чони Ман ба Ё таваҷҷӯҳ менамояд. Ман рӯҳи Худро бар Ё ниҳодаам, ва Ё инсофро барои халқҳо чорӣ мекунад.
2. Ё фарёд нахоҳад зад, ва овози Худро баланд нахоҳад кард, ва онро дар кӯчаҳо нахоҳад шунавонид;
3. Найи нимшикастаро нахоҳад шикаст, ва пилтаи катонии камнурро хомӯш нахоҳад кард; инсофро аз рӯи ростӣ чорӣ хоҳад намуд;
4. Лакот нахоҳад шуд, ва бемаҷол нахоҳад гардид, то даме ки инсофро бар замин барқарор намояд; ва ҷазираҳо дар интизори таълимоти Ё хоҳанд буд.
5. Парвардигор Худо, ки афлокро офарида, барафроштааст, заминро бо ҳар чи аз он ба вучуд меояд, густурдааст, ба қавме ки дар он ҳастанд, нафасро, ва ба махлуқоте ки дар он қадамгузор мебошанд, рӯхро бахшидааст, чунин мегӯяд:
6. «Ман, ки Парвардигор ҳастам, Туро барои адолат даъват намудаам, ва дасти Туро хоҳам гирифт, ва Туро нигахбонӣ хоҳам кард, ва Туро паймони қавм ва нури халқҳо хоҳам гардонид,
7. То ки чашмони кӯронро бикшой, бандиёро аз ҳабс, дар зулмот нишастагонро аз зиндон берун оварӣ.

Исроил, ки қавми баргузида аст, гуноҳ кард, ҷазо кашид, омурзида шуд.

8. Ман Парвардигор ҳастам, ва номи Ман ҳамин аст, ва ҷалоли Худро ба дигаре, ва ҳамду санои Худро ба санамҳо нахоҳам дод.
9. Инак, паёмҳои пешина ба амал омадааст; ва нави онҳоро Ман эълон менамоям: пеш аз он ки ба вукӯъ оянд, онҳоро ба шумо мешунавонам».

10. Дар шаъни Парвардигор суруди наве бисароед, ва ҳамду санои Ёро аз ақсои замин бихонед, эй баҳрпаймоён ва ҳар он чи дар баҳр аст, эй қазираҳо ва сокинони онҳо!

11. Бигзор биёбон ва шаҳрҳои он, ва қасабаҳои ки банӣ Қедор дар онҳо сокинанд, овози худро баланд кунанд; сокинони Солаъ тараннум карда, аз қуллаи кӯҳҳо ҷор зананд;

12. Парвардигорро ҷалол диҳанд, ва ҳамду санои Ёро дар қазираҳо бихонанд.

13. Парвардигор мисли ҷаббор берун хоҳад омад, мисли марди майдон рашки Худо хоҳад барангехт, ҷор хоҳад зад ва наъра хоҳад кашид, бар душмани Худ музаффар хоҳад шуд.

14. Ман дер вақт хомӯш мондам, сокит будам, худдорӣ намудам; акнун мисли зане ки мезояд, фарёд хоҳам зад; канда-канда нафас хоҳам кашид.

15. Кӯҳҳо ва тепаҳоро хароб хоҳам кард, ва тамоми набототи онҳоро хоҳам хушконид, ва наҳрҳоро ба қазираҳо табдил хоҳам дод, ва кӯлҳоро хоҳам хушконид.

16. Ва кӯронро бо роҳе ки намедонанд, хоҳам бурд; онҳоро бо тариқҳои ки балад нестанд, ҳидоят хоҳам намуд; торикиро пеши онҳо ба рӯшноӣ, ва қачукилебихоро ба роҳи рост табдил хоҳам дод. Ин корҳоро Ман барояшон ба ҷо хоҳам овард, ва онҳоро тарк нахоҳам кард.

17. Онҳое ки ба санамҳо таваккал мекунанд, ва ба бутҳо мегӯянд:

«Шумо худои мо ҳастед», қафо гашта, бағоят хичил хоҳанд шуд.

18. Эй карон, бишнавед! Ва эй кӯрон, назар андозед, то бубинед!

19. Кист, ки мисли бандаи Ман кӯр бошад? Ва мисли элчии Ман, ки Ман мефиристам, кар бошад? Кист, ки мисли мусаллами Ман кӯр бошад? Ва мисли бандаи Парвардигор кӯр бошад?

20. Ту чизҳои бисёре дидаӣ, вале маҳфуз надоштаӣ; гӯшҳои кушода буд, вале нашнидаӣ.

21. Ба Парвардигор писанд афтодааст, ки ба хотири адолати Худ шариатро интишор намояд ва ҷалол диҳад.

22. Валекин онҳо қавме ҳастанд, ки тороч ва яғмо шудаанд; хамашон дар ғорҳо бандубаст ва дар зиндонҳо пинҳон карда шудаанд: гирифтори тороч гардидаанд, ва раҳокунандае нест; гирифтори яғмо гардидаанд, ва касе нест, ки гӯяд: «Гардонда деҳ!»

23. Кист дар миёни шумо, ки ба ин гӯш диҳад, ва диққат намуда, барои замони оянда бишнавад?

24. Кист, ки Яъқубро ба яғмо, ва Исроилро ба торочгарон супурдааст? Оё Парвардигор набуд, ки пеши ӯ мо гуноҳ кардаем? Ва онҳо нахостанд бо роҳҳои ӯ қадамгузор шаванд, ва ба шарияти ӯ гӯш надоданд.

25. Ва ӯ оташи хашми Худ ва шиддати ҷангро бар онҳо рехт, ва алангаи он аз ҳар тараф онҳоро ихота намуд, вале дарк накарданд; ва онҳоро сӯзонид, вале диққат надоданд.

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Қавми баргузида фидия дода гирифта шуд ва аз нав ба вучуд омад.

1. ВАЛЕ акнун Парвардигор, ки туро, эй Яъқуб, офардидааст, ва туро, эй Исроил, ба вучуд овардааст, чунин мегӯяд: «Натарс, зеро ки Ман туро раҳонидаам, туро ба номи ту хондаам; ту аз они Ман ҳастӣ.

2. Вақте ки аз обҳо бигзарӣ, Ман бо ту хоҳам буд, ва аз наҳрҳо бигзарӣ, онҳо туро ғарқ нахоҳад кард; вақте ки аз миёни оташ қадамгузор шавӣ, нахоҳӣ сӯхт, ва аланга туро нахоҳад сӯзонид,

3. Зеро ки Ман Парвардигор Худои ту, Поки Исроил, Начотдиҳандаи ту ҳастам; Мисрро барои ту фидия додаам, Ҷабаш ва Саборо – дар ивази ту.

4. Азбаски ту дар назари Ман азиз ва гаронбаҳо ҳастӣ, ва Ман туро дӯст доштаам, бинобар ин мардуми дигарро дар ивази ту, ва қабилаҳоро дар бадали чони ту хоҳам дод.

5. Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб чамъ хоҳам кард.
6. Ба шимол хоҳам гуфт: бидех; ва ба чануб: монёъ нашав; писарони Маро аз дурдаст, ва духтарони Маро аз ақсои замин биёр,
7. Яъне ҳар киро, ки ба номи Ман номида шудааст, ва Ман ўро барои ҷалоли Худ офаридаам, ўро ба вучуд овардаам ва ўро сохтаам».
8. Қавмеро берун ор, ки кўр ҳастанд, гарчанде ки чашм доранд, ва кар ҳастанд, гарчанде ки гўш доранд.
9. Бигзор ҳамаи халқҳо бо ҳам фароҳам оянд, ва қабिलाҳо чамъ шаванд. Кист аз миёни онҳо, ки инро баён намояд, ва паёмҳои пешинаро ба мо бирасонад? Бигзор шоҳидони худро биёранд, то ки худро сафед кунанд, ва ё он шоҳидон бишнаванд ва бигўянд: «Ҳақ асту рост!»
10. «Аммо шумо, – мегўяд Парвардигор, – ва бандаи Ман, ки ўро баргузидаам, шоҳидони Ман мебошед, то шумо бидонед ва ба Ман имон оваред ва дарк намоед, ки ин Ман ҳастам, ва пеш аз Ман Худое набуд, ва баъд аз Ман нахоҳад буд.
11. Ман, Ман Парвардигор ҳастам, ва ғайр аз Ман Начотдиҳандае нест.
12. Ман пешакӣ гуфтаам, ва начот додаам, ва паём расонидаам, ва дар миёни шумо Худои дигаре нест; ва шумо шоҳидони Ман мебошед, – мегўяд Парвардигор, – ва Ман Худо ҳастам!
13. Аз имрӯз низ Ман ҳамонам, ва касе нест, ки аз дасти Ман раҳо кунад: Ман амал хоҳам кард, ва кист, ки инро ботил намояд?»
14. Парвардигор, ки Раҳокунандаи шумо ва Поки Исроил аст, чунин мегўяд: «Ба хоҳири шумо Ман ба Бобил фиристодам, ва ҳамаи онҳоро ҳамчун гурезаҳо фурӯд овардам, ва калдониёнро дар киштиҳое ки мояи вачди онҳо буд.
15. Ман Парвардигор Поки шумо ҳастам, Офаринандаи Исроил ва Подшоҳи шумо».

16. Чунин мегӯяд Парвардигор, ки Ё роҳе дар баҳр, ва чоддае дар обҳои азим кушодааст;
17. Аробаҳо ва аспон, лашкар ва қувватро берун овардааст, то ки якҷоя хобида, дигар нахезанд; ва онҳо торафт беҳол гардида, мисли пилтаи катонӣ хомӯш шуданд.
18. «Аммо вақоеи пешинаро ба хотир наоваред, ва ба мӯъҷизоти қадимӣ диққат надихед.
19. Инак, Ман чизи наведе месозам, ки он алҳол ба зухур меояд. Магар аз он воқиф нестед? Ба яқин, роҳе дар бодия, ва наҳрҳо дар биёбон ба вучуд хоҳам овард.
20. Ҳайвоноти саҳро, шағолон ва шутурмурғон Маро мадҳ хоҳанд кард, зеро ки Ман об дар бодия, ва наҳрҳо дар биёбон ба вучуд овардам, то ки қавми баргузидаи Худро сероб намоям,
21. Ки ин қавро Ман барои Худ ба миён овардам, то ҳамду санои Маро бихонанд.
22. Вале ту, эй Яъқуб, Маро нахондӣ, ва ту, эй Исроил, аз ибодати Ман ба танг омадӣ:
23. Барраҳои қурбонии сӯхтании худро барои Ман наовардӣ, ва бо забҳҳои худ Маро ҷалол надодӣ. Ман туро бо ҳадияҳо ба заҳмат наандохтам, ва бо лебӯно ба ту гаронӣ накардам.
24. Ту барои Ман ба нуқра найи атрогин нахаридӣ, ва бо чарбуи забҳҳои худ Маро сер накардӣ, балки бо хатоҳои худ Маро заҳмат додӣ, ва бо гуноҳҳои худ ба Ман гаронӣ кардӣ.
25. Ман, Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои туро ба хотири Худам нобуд менамоям, ва хатоҳои туро ба ёд нахоҳам овард.
26. Маро хотиррасон нам; бо ҳамдигар муҳокима хоҳем кард; далелҳои худро биёр, то ки сафед шавӣ.
27. Падари аввалини ту гуноҳ кард, ва шафоатгарони ту ба Ман осӣ шуданд.
28. Бинобар ин Ман сарварони қудсро аз қудсият маҳрум намудам, ва Яъқубро ба ҳалокат, ва Исроилро ба таҳқир маҳкум кардам».

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Ваъда дар бораи Рӯҳулқудс. Дар бораи беандешагии шарорат.

1. «ВАЛЕ акнун, эй бандаи Ман Яъқуб, бишнава, ва эй Исроил, ки Ман туро баргузидаам.
2. Парвардигор, ки туро офаридааст, ва туро аз батн ба вучуд овардааст, ва туро ёварӣ медиҳад, чунин мегӯяд: эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, ва эй Ешурун, ки туро баргузидаам.
3. Зеро ки об бар ташна, ва чашмаҳо бар хушкӣ хоҳам рехт; рӯҳи Худро бар насли ту, ва баракати Худро бар зурёти ту хоҳам рехт.
4. Ва онҳо дар миёни алаф, мисли дарахтони бед назди ҷӯйҳои об, хоҳанд сабзид.
5. Яке хоҳад гуфт: "Ман аз они Парвардигор ҳастам"; ва дигаре худро ба номи Яъқуб хоҳад хонд; ва дигаре бо дасти худ хоҳад навишт: "Аз они Парвардигор ҳастам", ва номи Исроилро лақаби худ хоҳад сохт».
6. Парвардигор, ки Подшоҳи Исроил ва Раҳокунандаи ӯст, яъне Парвардигори лашкарҳо, чунин мегӯяд: «Ман Аввалин ҳастам, ва Ман Охирин ҳастам, ва ғайр аз Ман Худое нест.
7. Ва мисли Ман кист, ки паём диҳад, ва онро баён намояд ва ба паёми Ман монанд созад, аз замоне ки Ман қавми қадимиро ба вучуд овардаам? Пас, бигзор он чиро, ки воқеъ мешавад, ва он чиро, ки дар оянда фаро хоҳад расид, ба онҳо эълон намоянд.
8. Натарсед ва ҳаросон нашавед: Ман, охир, ба шумо аз қадимулайём эълон кардаам ва хабар додаам, ва шумо шоҳидони Ман ҳастед. Оё ғайр аз Ман Худое ҳаст? Ва кӯхпорае нест, ки Ман аз он хабар надошта бошам».
9. Онҳое ки санам месозанд, саросар ночизанд, ва чизҳои писандидаи онҳо ҳеҷ фоида намебахшад, ва онҳо шоҳидони худашон мебошанд: намебинанд ва намедонанд, то ки хичил шаванд.
10. Касе ки худое сохтааст ва санаме рехтааст, вай чӣ фоидае ба ӯ мебахшад?

11. Охир, ҳамаи шарикони ӯ хичил хоҳанд шуд, чунки ин хунармандон худашон аз байни одамонанд; бигзор ҳамаашон чамъ омада, биистанд; онҳо ҳаросон гардида, якҷоя хичил хоҳанд шуд.

12. Оҳангар аз оҳан теша месозад, ва онро дар ахгар кор мекунад, ва бо путкҳо сурате ба он мебахшад, ва бо қуввати бозуи худ онро ба вучуд меоварад, дар ҳолате ки гурусна монда, беқувват мешавад, ва об нанӯшида, бемаҷол мегардад.

13. Начҷор бар чӯб ресмон кашида, бо қалам онро нишона мекунад, бо ранда онро метарошад, ва бо паргор онро тарҳ мекашад, ва онро мисли андоми инсон, мисли ҷамоли одамизод месозад, то ки он дар хонае ҷойгир шавад.

14. Арзҳоро ӯ барои худ мебуррад, ва чинор ва булутро мегирад: онҳоро аз миёни дарахтони ҷангал барои худ хуш мекунад; дарахти ғорро мешинонад, ва борон онро калон мекунад.

15. Ва чӯби он барои инсон чун сӯзишворӣ кор меояд, ва ӯ аз он гирифта, худро гарм мекунад, ва онро сӯзонида, нон мепазад; ва аз ин чӯб худое сохта, онро парастииш менамояд: санаме ба вучуд оварда, пеши он сачда мекунад.

16. Нисфи онро дар оташ месӯзонад, бо қисми дигараш гӯштро кабоб мекунад, ва кабобро хӯрда, сер мешавад; ва гарм шуда, мегӯяд: «Ваҳ, акнун гарм шудам, рӯи оташро дидам!»

17. Ва аз бақияи ин чӯб худое, яъне санаме барои худ месозад, пеши он сачда менамояд, ва онро мепарастад, ва назди он дуо хонда, мегӯяд: «Маро начот дех, зеро ки ту худои ман ҳастӣ».

18. Онҳо намедонанд ва намефаҳманд, зеро чашмҳои баста шудааст, то ки набинанд, ва дилҳои онҳо – то ки дарк накунад.

19. Ва ӯ ба дили худ намегузаронад, ва донишу хираде надорад, ки бигӯяд: «Як қисми онро дар оташ сӯзонидам, ва бар ахгари он нон пухтам, ва гӯштро кабоб карда хӯрдам; оё аз бақияи он як чизи зиште ба вучуд оварам? Оё ба ғулачӯбе сачда намоям?»

20. Ӯ бод мепаймояд: дили гумроҳаш ӯро дар иштибоҳ меандозад, ва ӯ наметавонад ҷони худро раҳо карда, бигӯяд: «Оё он чи дар дасти ростии ман аст, дурӯғ нест?»

21. Инҳоро дар хотир нигоҳ дор, эй Яъқуб ва эй Исроил, зеро ки ту бандаи Ман ҳастӣ; Ман туро ба вучуд овардаам; ту бандаи Ман ҳастӣ, эй Исроил, ту аз хотири Ман фаромӯш нахоҳӣ шуд.

22. Гуноҳҳои туро мисли абр, ва хатоҳои туро мисли шаҳоб nobуд кардаам; ба Ман рӯҷӯъ намо, зеро ки Ман туро раҳонидаам.

23. Тараннум намо, эй афлок, зеро ки Парвардигор инро ба амал овардааст. Нидо кунед, эй умқҳои замин, бо шодӣ овоз баланд кунед, эй кӯҳҳо ва ҷангалҳо ва ҳар дарахте ки дар онҳо бошад, зеро ки Парвардигор Яъқубро раҳонидааст, ва дар Исроил ҷалол хоҳад ёфт.

24. Парвардигор, ки Раҳоқунандаи туст, ва туро аз батн ба вучуд овардааст, чунин мегӯяд: «Ман Парвардигор ҳастам, ки хама чизро ба амал овардаам, афлокро ба танҳои паҳн кардаам, заминро густурдаам; кист, ки он вақт бо Ман бошад?»

25. Ӯ аломатҳои козибонро ботил менамояд ва соҳиронро аз ақл бегона мекунад, ҳақимонро қафо мегардонад ва дониши онҳоро ба ҳамоқат табдил медиҳад;

26. Ӯ каломи бандаи Худро ба амал меоварад ва машварати элчиёни Худро ба иҷро мерасонад; Ӯ дар бораи Ерусалим мегӯяд: "Маскан хоҳад шуд!" ва дар бораи шаҳрҳои Яҳудо: "Онҳо бино хоҳад шуд, ва харобаҳои онро аз нав барқарор хоҳам кард!"

27. Ӯ ба варта мегӯяд: "Хушк шав, ва наҳрҳои туро хушк хоҳам кард!"

Нубувват дар бораи Куруш ва дар бораи он ки Эзро ва Наҳемё салтанатро аз нав барқарор мекунад.

28. Ё дар бораи Куруш мегӯяд: "Вай чӯпони Ман аст, ва ҳар он чиро хостаам, ба иҷро хоҳад расонид". Ва дар бораи Ерусалим мегӯяд: "Бино хоҳад шуд!", ва дар бораи маъбад: "Бунёди ту ниҳода хоҳад шуд!"

БОБИ ЧИЛУ ПАНҶУМ

Давоми нубувват.

1. ПАРВАРДИГОР ба масеҳи Худ, ба Куруш, чунин мегӯяд: «Ман дасти ростии туро гирифтаам, то халқхоро пеши ту мағлуб намоям, ва Ман камарҳои подшоҳонро хоҳам кушод, то ки дарҳо пеши ту кушода шавад, ва дарвозаҳо баста нашавад.

2. Ман пешопеши ту хоҳам рафт ва ноҳамвориҳоро ҳамвор хоҳам кард, дарҳои мисинро пора-пора хоҳам кард ва ғалақаҳои оҳанинро хоҳам шикаст.

3. Ва хазинаҳои зулмот ва ганҷҳои ниҳониро ба ту хоҳам дод, то бидонӣ, ки Ман – Парвардигоре ки туро ба номи ту хондам, Худои Исроил ҳастам.

4. Ба хотири бандаи Худ Яъқуб ва баргузидаи Худ Исроил туро ба номат хондам ва мӯҳтарам доштам, гарчанде ки ту Маро намешинохтӣ.

Парвардигор ба Исроил хотиррасон менамояд, ки наҷот танҳо дар Ёст.

5. Ман Парвардигор ҳастам, ва дигаре нест; ғайр аз Ман Худое нест; Ман камари туро бастаам, гарчанде ки ту Маро намешинохтӣ,

6. То ки аз тулӯи офтоб ва аз ғуруби он бидонанд, ки чуз аз Ман нест: Ман Парвардигор ҳастам, ва дигаре нест.

7. Ман рӯшноиро ба вучуд меоварам ва зулмотро меофарам, сулҳу осоиштагӣ барқарор менамоям ва мусибатхоро ба вучуд меоварам; Ман – Парвардигор хамаи инҳоро ба амал меоварам.

8. Эй афлок! Аз боло биборон, то ки абрҳо адлу инсофро фурӯ резад. Бигзор замин рӯи худро бикшояд, то ки начотро ба миён оварад, ва адлу инсоф бо он нумӯ кунад. Ман – Парвардигор инро офаридаам».

9. Эй вой бар касе ки бо Офаринандаи худ муноқиша мекунад, дар сурате ки худаш сафолпорае аз сафолпораҳои рӯи замин аст! Оё гил ба кӯзагар мегӯяд: "Чӣ чизе сохтаӣ?" Ва ё маснӯи ту мегӯяд: "Ў дасти моҳир надорад!"

10. Эй вой бар касе ки ба падари худ гӯяд: "Чаро ту маро ба дунё овардаӣ?" Ва ба модари худ: "Чаро ту маро зоидаӣ?"

11. Парвардигор, ки Поки Исроил ва Офаринандаи вай аст, чунин мегӯяд: «Оё шумо дар бораи ояндаи писарони Ман ба Ман савол медиҳед, ва дар бораи амали дастҳои Ман Маро амр мефармоед?

12. Ман заминро ба вучуд овардаам, ва инсонро бар он офаридаам; дастҳои Ман афлокро паҳн кардааст, ва ҳамаи лашкариҳои онро Ман амр фармудаам.

13. Ман ӯро барои адолат барангехтаам, ва ҳамаи роҳхояшро ҳамвор хоҳам кард. Ў шаҳри Маро бино хоҳад кард, ва матрудони Маро хоҳад фиристод, лекин на дар ивази фидия ва на дар ивази инъомҳо», – мегӯяд Парвардигори лашкаро.

14. Парвардигор чунин мегӯяд: «Сарвати Миср, ва тичорати Ҳабаш, ва аҳли Сабо, ки мардуми баландқоматанд, аз худуди ту хоҳанд гузашт ва аз они ту хоҳанд шуд: онҳо аз пайи ту хоҳанд рафт, дар занҷирҳо хоҳанд гузашт, ва пеши ту сачда намуда, бо дуо ба ту хоҳанд гуфт: "Худо фақат дар туст, ва ғайр аз Ў Худои дигаре нест"».

15. Ба яқин, Ту Худои мастур ҳастӣ, эй Худои Исроил, эй Начотдиҳанда!

16. Ҳамаи хунармандони санамсоз хичил ва расво хоҳанд шуд; онҳо якҷоя ба расвоӣ хоҳанд рафт.

17. Аммо Исроил дар Парвардигор начот хоҳад ёфт, ки начоти ҷовидонӣ хоҳад буд; шумо то абад хичил ва расво нахоҳед шуд,

18. Зеро Парвардигоре ки афлокро офаридааст, чунин мегӯяд; Ҷ Худоест, ки заминро ба вучуд овардааст ва сохтааст; Ҷ онро барқарор намудааст; онро на аз барои он офаридааст, ки бодияе бошад, балки аз барои он ба вучуд овардааст, ки маскун бошад. «Ман Парвардигор ҳастам, ва дигаре нест.

19. Ба таври ниҳонӣ, дар макони тираи замин сухан нарондаам; ба насли Яъқуб нагуфтаам: "Маро беҳуда бичӯед"; Ман Парвардигори ҳақгӯӣ ҳастам, ки чизҳои ростро баён мекунам.

20. Чамъ шуда биед, ва бо ҳам наздик шавед, эй растагорони халқҳо! Онҳое ки санами чӯбини худро бардошта мегарданд, ва пеши худое ки наметавонад начот диҳад, дуо мегӯянд, нодон ҳастанд.

21. Бигӯед, ва пешниҳод кунед, ва бо ҳам машварат намоед: кист, ки инро аз қадимулайём эълон намуда, аз он замон пешакӣ гуфтааст? Оё на Ман, ки Парвардигор ҳастам? Ва ғайр аз Ман Худои дигаре нест, – Худои одил ва начотдиҳандае ҷуз аз Ман нест.

22. Ба Ман ручӯъ намоед ва начот хоҳед ёфт, эй тамоми ақсои замин! Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест.

23. Ба Зоти Худ қасам хӯрдаам: "Аз даҳони Ман ростӣ, каломӣ барнагаштанӣ берун омадааст, ки пеши Ман ҳар зоне ҳама хоҳад шуд, ва ҳар забоне ба номи Ман қасам хоҳад хӯрд,

24. Ва ҳар кас хоҳад гуфт: адолат ва қудрат барои ман фақат дар Парвардигор аст"». Ҳамаи онҳое ки бар Ҷ ғазаб доштанд, сӯи Ҷ хоҳанд омад ва хичил хоҳанд шуд.

25. Тамоми насли Исроил дар Парвардигор сафед хоҳанд шуд ва ҷалол хоҳанд ёфт.

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Панд ба Исроил дар бораи он ки қодир будани Парвардигор ва ночиз будани бутҳоро дар хотир нигоҳ доранд.

1. БИЛ фурӯ ғалтидааст, Набӯ сари таслим овардааст, бутҳои онҳо бар ҳайвонот ва чорпо бор карда шудааст: он чизҳое ки

шумо бардор-бардор мекардед, барои ҳайвоноти лакот бори гароне гардидааст.

2. Онҳо якчоя фурӯ ғалтида, сари таслим овардаанд, он борро натавонистаанд раҳо кунанд, балки худашон низ ба асирӣ рафтаанд.

3. «Маро бишнавед, эй хонадони Яъқуб, ва эй тамоми бақияи хонадони Исроил, ки аз батн шуморо бар Худ бор кардаам, ва аз раҳим шуморо бардоштаам,

4. Ва то пирии шумо Ман ҳамон ҳастам, ва то мӯйсафедии шумо Ман шуморо хоҳам бардошт: Ман шуморо ба вучуд овардаам, ва Ман бар Худ бор хоҳам кард, ва Ман хоҳам бардошт ва хоҳам раҳонид.

5. Маро ба кӣ монанд мекунед ва баробар медонед, ва Маро ба кӣ мисол мезанед, то ки монандӣ дошта бошам?

6. Тиллоро аз ҳамён мерезанд, ва нуқраро бо тарозу бармекашанд;

заргареро киро мекунанд, то ки худое аз он бисозад; пеши он сачда мекунанд ва онро мепарастанд.

7. Онро бар китфи худ бардошта мебаранд, ва дар маконаш мегузоранд, ва он меистад ва аз ҷояш намечунбад; пеши он доду фарёд мекунанд, вале ҷавоб намедихад, онҳоро аз мусибаташон раҳо намекунад.

8. Инро ба ёд оваред ва худро даст гиред; инро, эй осӣён, ба дили худ гузаронед!

9. Паёмҳои пешинаро аз замони қадим ба ёд оваред, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва Худои дигаре нест, ва амсоли Ман нест.

10. Оқибатро аз ибтидо, ва он чиро, ки ҳанӯз рӯй надодааст, аз қадим баён менамоям; Ман мегӯям: "Иродаи Ман иҷро хоҳад шуд, ва ҳар он чиро, ки хостаам, ба ҷо хоҳам овард".

11. Уқоберо аз шарқ, иҷрокунандаи қарори Худо аз кишвари дурдаст хондаам; он чи гуфтаам, яқинан ба амал хоҳам, овард; он чи пешбинӣ намудаам, яқинан иҷро хоҳам кард.

12. Маро бишнавед, эй сахтдилон, ки аз адолат дур шудаед!

13. Ман адолати Худо наздик овардаам, ва он дур нест, ва начоти Ман таъхир нахоҳад кард; ва начотро дар Сион барои Исроил, ки шукӯҳи Ман аст, хоҳам бахшид».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Доварӣ бар Бобил.

1. ФУРҶД омада, бар хок бинишин, эй духтари бокираи Бобил! Бе курсӣ, бар замин бинишин, эй духтари калдониён! Зеро ки дигар туро нозанин ва латиф нахоҳанд хонд.

2. Дастосро гирифта, ордро ос кун; ҳичобатро бикаш, доманатро бардор ва соқҳоятро бараҳна карда, аз наҳрҳо убур намо.

3. Аврати ту ошкор хоҳад шуд, нанги ту низ намудор хоҳад гардид. Ман интиқом хоҳам гирифт, ва касеро рӯихотир нахоҳам кард.

4. Раҳокунандаи мо – номи Ё Парвардигори лашкарҳо, Поки Исроил аст.

5. Хомӯш бинишин ва ба зулмот бирав, эй духтари калдониён! Зеро ки дигар туро хотуни мамлакатҳо нахоҳанд хонд.

6. Ман бар қавми Худ хашм гирифтам, мероси Худо хор доштам, ва онҳоро ба дасти ту супурдам, – аммо ту ба онҳо раҳм накардӣ, юғи худо бар пирон бағоят гарон кардӣ.

7. Ва ту гуфтӣ: «То абад хотун хоҳам буд», то ба дараҷае ки ба ҳамаи ин чизҳо диққат надодӣ, ва оқибати корро ба хотир наовардӣ.

8. Ва акнун инро бишнав, эй нозпарвард, ки бепарво нишастай ва дар дили худ мегӯӣ: «Ман ҳастам, ва ғайр аз ман дигаре нест! Ман бева нахоҳам шуд, ва талафоти фарзандонро нахоҳам дид».

9. Вале ин ду чиз – талафоти фарзандон ва бевагӣ – баногоҳ дар як рӯз ба сари ту хоҳад омад: сарфи назар аз фаровонии ҷодуҳоят ва қуввати бузурги афсунҳоят, онҳо ба андозаи комил бар ту фурӯд хоҳад омад.

10. Ва ҳол он ки ту ба шарорати худ умед баста, гуфтӣ «Касе нест, ки маро бинад». Ҳикматат ва донишат туро гумроҳ кард, ва ту дар дили худ гуфтӣ: «Ман ҳастам, ва ғайр аз ман дигаре нест!»

11. Ва мусибате ба сари ту хоҳад омад, ки дафъи онро нахоҳӣ донист; ва фалокате бар ту фурӯд хоҳад омад, ки ба пешгирии он қодир нахоҳӣ буд; ва ҳалокате ногаҳон ба сари ту хоҳад омад, ки илочи онро нахоҳӣ донист.

12. Пас, дар афсунҳои худ ва дар фаровонии ҷодуҳои худ, ки барои онҳо аз ҷавонии худ ҷидду ҷаҳд намудай, қоим бош: шояд, манфиате тавонӣ дид; шояд, истодагӣ тавонӣ кард.

13. Аз фаровонии мушовирони худ лакот шудай; бигзор расадбандони афлок, ситорашиносон ва онҳое ки ба ҳасби ҳилолҳо пешгӯӣ мекунанд, бархоста, туро аз он чи ба сарат хоҳад омад, наҷот диҳанд.

14. Инак, онҳо мисли коҳрезаанд: оташ онҳоро хоҳад сӯзонид; онҳо ҷони худро аз аланга натавонанд раҳонид; на аҳгаре боқӣ хоҳад монд, ки гарм шаванд, на оташе ки пеши он нишинанд.

15. Онҳое ки барояшон ҷидду ҷаҳд намудай, барои ту ҷунин хоҳанд буд, ва онҳое ки аз ҷавонии ту дар гирду пешат мегаштанд, ҳар яке ба худ саргардон хоҳанд шуд, ва касе нахоҳад буд, ки туро наҷот диҳад.

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Наҷоти Исроил ба воситаи Бандаи Поки Худо хоҳад омад.

1. ИНРО бишнавед, эй хонадони Яъқуб, ки ба номи Исроил хонда мешавед, ва аз чашмаи Яҳудо ба вучуд омадаед, ва ба номи Парвардигор қасам мехӯред, ва Худои Исроилро зикр мекунед, лекин на аз рӯи ростӣ ва на аз сидқи дил.

2. Зеро онҳо, ки худро аз фуқарои шаҳри пок мехонанд, бар Худои Исроил эътимод менамоянд; номи Ё Парвардигори лашкарҳост.

3. «Вақоеи пешинаро Ман аз қадим эълон намудаам, ва аз даҳони Ман баромадааст, ва Ман онҳоро баён кардаам, ногаҳон ба амал овардаам, ва иҷро шудааст.
4. Азбаски Ман медонистам, ки ту сахтдил ҳастӣ, ва рағу пайи гарданат оҳанин, ва пешониат мисин аст,
5. Бинобар ин ба ту аз қадим эълон намудаам, пеш аз вуқӯъ туро хабардор кардаам, ки мабодо бигӯӣ: "Бути ман инро ба амал овардааст, ва санами ман ва ҳайкали рехтаи ман инро амр фармудааст".
6. Он чи шунидаӣ, ба ҳамааш назар андоз; шумо, охир, инро метавонед тасдиқ кунед. Аз ҳоло низ чизҳои тозаро ба ту эълон намудаам, ва чизҳои ниҳониеро, ки ту намедонистӣ.
7. Ҳоло, ва на аз қадим, ин чизҳо офарида шудааст, ва ту дирӯз онҳоро нашнидаӣ, ки мабодо бигӯӣ: "Инак, онҳоро медонистам".
8. Ҳам нашнидаӣ, ҳам надонистаӣ, ва ҳам гӯши ту он вақт воз набуд; зеро Ман медонистам, ки ту бисёр хиёнаткор ҳастӣ, ва аз батн осӣ номида шудаӣ.
9. Ба хотири номи Худ ғазабамро нигоҳ медорам, ва барои ҷалоли Худ ба нафъи ту худдорӣ менамоям, то ки туро набуд накунам.
10. Инак, Ман туро гудохтаам, вале на дар бӯтаи нуқра: туро дар кӯраи азиятҳо имтиҳон намудаам.
11. Ба хотири Худам, ба хотири Худам ин корро хоҳам кард, зеро ки чаро номи Ман хор шавад? Ва ҷалоли Худро ба дигаре нахоҳам дод.
12. Маро бишнава, эй Яъқуб, ва эй Исроили даъватшудаи Ман! Ман ҳамон ҳастам, Ман аввалин ҳастам, ва Ман охири ҳастам.
13. Дастии Ман заминро бунёд кардааст, ва ямини Ман афлокро густурдааст; чун онҳоро даъват намоям, якҷоя хоҳанд истод.
14. Ҳамаатон чамъ шавед ва бишнавед: кист аз миёни бутҳо, ки ин вақоеъро пешгӯӣ карда бошад? Парвардигор вайро дӯст доштааст, – вай иродаи Ёро дар Бобил ба ҷо хоҳад овард, ва бозуи Ёро бар калдониён зоҳир хоҳад кард.

15. Ман, Ман гуфтаам, ва ӯро даъват намудаам: ӯро овардаам, ва ӯ дар роҳи худ муваффақият хоҳад ёфт.

16. Ба Ман наздик омада, инро бишнавед: аз ибтидо ҳам Ман ба таври ниҳонӣ сухан нарондаам; аз замоне ки ин ба вуқӯъ меояд, Ман дар он чо ҳастам». Ва алҳол Парвардигор Худо Маро фиристодааст, ва Рӯҳи Ӯ бар Ман аст.

17. Парвардигор, ки Раҳокунандаи ту ва Поки Исроил аст, чунин мегӯяд: «Ман Парвардигор Худои ту ҳастам ва туро таълим медиҳам, ки ба худат фоида бирасонӣ, ва туро ба роҳе хидоят менамоям, ки бояд бо он биравӣ.

18. Кошки ба аҳкоми Ман гӯш медодӣ! Он гоҳ осоиштагии ту мисли наҳр, ва адолати ту мисли мавҷҳои баҳр мебуд,

19. Ва насли ту мисли рег, ва зурёти камари ту мисли зарраҳои он мебуд: номи вай аз ҳузури Ман нест ва нобуд намешуд».

20. Аз Бобил берун оед, аз миёни калдониён шитобон биравед; инро бо овози тараннум хабар диҳед ва эълон намоед; то ақсои замин инро интишор кунед; бигӯед: «Парвардигор бандаи Худ Яъқубро раҳо кард!»

21. Ва онҳо ташнагӣ накашиданд, гарчанде ки Ӯ онҳоро бо роҳҳои харобазор бурд; аз кӯхпора барои онҳо об баровард: кӯхпораро шикоф кард, ва об чорӣ шуд.

22. «Барои шарирон осоиштагӣ нахоҳад буд», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ЧИЛУ НӮҲУМ

Пок Раҳокунандаи Исроил хоҳад буд.

1. МАРО бишнавед, эй қазираҳо, ва гӯш андозед, эй қабилаҳои дурдаст! Парвардигор Маро аз батн даъват намудааст, аз амъои модарам номи Маро зикр кардааст.

2. Ва даҳони Маро мисли шамшери тез сохтааст, Маро ба зери сояи дасти Худ паноҳ кардааст, ва Маро тири суфтае гардонида, дар тиркаши Худ пинҳон доштааст,

3. Ва ба Ман гуфтааст: «Ту бандаи Ман ҳастӣ, эй Исроил, ки ба василаи Ту Ман ҷалол хоҳам ёфт».

4. Ва Ман гуфтам: «Бар абас Ман заҳмат кашидаам, қуввати Худро беҳуда ва бесамар сарф намудаам. Аммо ҳақиқи Ман бо Парвардигор аст, ва музди Ман бо Худои Ман аст».
5. Ва алҳол Парвардигор, ки Маро аз батн барои бандагии Худ офаридааст, мегӯяд, ки Яъқубро сӯи Ё баргардонам, ва Исроил назди Ё чамъ шаванд; ва Ман дар назари Парвардигор мӯхтарам хоҳам шуд, ва Худои Ман қуввати Ман хоҳад буд.
6. Ва Ё мегӯяд: «Азбаски Ту бандаи Ман хоҳӣ буд, чизи саҳл аст, ки сибтҳои Яъқубро аз нав барқарор намоям ва бақияҳои Исроилро баргардонам, балки ҳамчунин Туро нури халқҳо хоҳам гардонид, то ки наҷоти Ман то ақсои замин бирасад».
7. Парвардигор, ки Раҳокунандаи Исроил ва Поки ӯст, ба нафратзадаи мардум, ба макраҳаи халқҳо, ба бандаи ҳокимон чунин мегӯяд: «Подшоҳон дида, ба по хоҳанд хест, мирон сачда хоҳанд кард, ба хотири Парвардигор, ки амин аст, ба хотири Поки Исроил, ки Туро баргузидааст».
8. Парвардигор чунин мегӯяд: «Дар ҳини марҳамат Туро иҷобат намудаам, ва дар рӯзи наҷот Туро ёварӣ додаам, ва Туро ниғаҳбонӣ хоҳам кард, ва Туро қавми паймон хоҳам гардонид, то ки заминро аз нав барқарор намоям ва меросҳои валангоршударо ба ворисон баргардонам,
9. Ва ба бандиён бигӯям: "Берун оед"! Ва ба онҳое ки дар зулмотанд: "Пеши нур биёед!" Онҳо дар роҳҳо хоҳанд чаронид, ва бар ҳар теппа чарогоҳи онҳо хоҳад буд.
10. Гурусна ва ташна нахоҳанд монд, ва гармо ва офтоб онҳоро нахоҳад сӯзонид, зеро ки Раҳмхӯрашон онҳоро хидоят хоҳад намуд, ва назди чашмаҳои об онҳоро хоҳад бурд.
11. Ва ҳамаи кӯҳҳои Худро ба роҳ мубаддал хоҳам намуд, ва ҳамаи ҷоддаҳои Ман баланд хоҳад шуд.
12. Инак баъзе аз ҷои дурдаст хоҳанд омад, ва инак баъзе аз шимол ва аз ғарб, ва баъзе аз замини Синим».
13. Шодӣ намо, эй афлок, ба вачд ой, эй замин, ва овози хурсандӣ бароред, эй кӯҳҳо! Зеро ки Парвардигор қавми Худро тасаллӣ медиҳад, ва ба ситамдидагони Худ раҳм мекунад.

14. Вале Сион мегӯяд: «Парвардигор маро тарк намудааст, ва Худо маро фаромӯш кардааст».

15. «Оё зан бачаи ширмаки худро фаромӯш карда, ба писари батни худ раҳмаш намеояд? Ва инҳо фаромӯш кунанд ҳам, Ман туро фаромӯш нахоҳам кард.

16. Инак, Ман туро бар кафи дастҳои Худ нақш кашидаам; ҳисорҳои ту доим пеши назари Ман аст.

17. Писарони ту шитобон хоҳанд омад; онҳое ки туро вайрон ва хароб кардаанд, аз ту берун хоҳанд рафт.

18. Чашмони худро ба ҳар ҷониб баланд намуда, бингар: ҳамашон чамъ шуда, сӯи ту меоянд. Ба ҳаётам қасам, – мегӯяд Парвардигор, – ки ту ҳамаи онҳоро мисли зеваре дар бар хоҳӣ кард, ва мисли арӯс худро бо онҳо оро хоҳӣ дод,

19. Зеро ки вайронаҳои ту, ва харобаҳои ту, ва замини валангори ту обод гардида, холо ту аз бисёрии сокинон танг хоҳӣ шуд, ва нобудкунандагон аз ту дур хоҳанд гардид.

20. Боз писаронат, ки дар ғурбат ба дунё омадаанд, ба самъи ту ба якдигар хоҳанд гуфт: "Ин макон барои ман танг аст; дуртар бирав, то ки ман ҷойгир шавам".

21. Ва ту дар дили худ хоҳӣ гуфт: "Кист, ки инҳоро барои ман зоидааст? Ва ҳол он ки ман фарзандгумкарда ва нозой, ҷалои ватан ва ғариб будам; пас кист, ки инҳоро ба воя расонидааст? Ман, охир, танҳо монда будам; пас инҳо кучо буданд?"»

Доварӣ бар ситамгарони Исроил.

22. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Инак, дасти Худо сӯи халқҳо баланд хоҳам кард, ва ливои Худо сӯи қавмон хоҳам барафрошт, ва онҳо писаронатро дар оғӯши худ хоҳанд овард, ва духтаронат бар китфи онҳо бардошта хоҳанд шуд.

23. Ва подшоҳон мураббӣни ту, ва маликашон дояҳои ту хоҳанд буд; рӯй бар замин ниҳода, ба ту сачда хоҳанд кард, ва хоки пой туро хоҳанд лесид; ва ту хоҳӣ донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, ва умедворони Ман хиҷил нахоҳанд шуд».

24. Оё мумкин аст, ки аз дасти зӯровар ғанимати вай гирифта шавад? Ва асирон аз дасти ситамгар халосӣ ёбанд?

25. Аммо Парвардигор чунин мегӯяд: «Асирон низ аз дасти зӯровар гирифта хоҳанд шуд, ва ғанимати ситамгар халосӣ хоҳад ёфт; чунки Ман бо душманонат хоҳам чангид, ва Ман писаронатро наҷот хоҳам дод;

26. Ва ба онҳое ки бар ту ситам мекунанд, гӯшти худашонро хоҳам хӯронид, ва онҳо аз хуни худ чун аз шароб маст хоҳанд шуд; ва ҳар башар хоҳад донист, ки Ман – Парвардигор Наҷотдиҳандаи ту ва Раҳокунандаи ту, Неруманди Яъқуб ҳастам».

БОБИ ПАНЧОҲУМ

Ба залолат афтодани Поки Худо.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Талокномаи модаратон, ки Ман бо он ўро рондаам, кучост? Ё кист аз қарзхоҳони Ман, ки шуморо ба вай фурӯхтаам? Шумо, охир, ба сабаби гуноҳҳои худ фурӯхта шудаед, ва модаратон ба сабаби ҷиноятҳои шумо ронда шудааст.

2. Чаро, вақте ки Ман омадам, касе набуд? Вақте ки Ман нидо кардам, касе ҷавоб надод? Оё дасти Ман аз раҳо кардан кӯтоҳ шудааст? Ва оё дар Ман қуввате нест, ки халосӣ диҳам? Бо итоби Худо, охир, Ман баҳрро хушк мекунам, наҳрҳоро ба биёбон табдил медиҳам, ба тавре ки моҳии онҳо аз беобӣ бӯй мегирад ва аз ташнагӣ мемирад.

3. Ман осмонро қисвати сӯғворӣ мепӯшонам, ва палосро пардаи он мегардонам».

4. Парвардигор Худо забони донишҷӯёнро ба Ман додааст, то ки тавонам бемаҷолеро бо калом дастгирӣ намоям; Ў субҳ ба субҳ бедор мекунад, гӯши Маро бедор мекунад, то ки мисли донишҷӯён бишнавам.

5. Парвардигор Худо гӯши Маро кушодааст, ва Ман муқобилат накардаам, ақиб нагаштаам.

6. Ман тахтапуштамро ба зарбазанҳо, ва рухсорамро ба ришканҳо додаам; рӯямро аз хориҳо ва туфкуниҳо пинҳон накардаам.

7. Ва Парвардигор Худо ба Ман ёварӣ мекунад; бинобар ин Ман хиҷолат намекашам; бинобар ин Ман рӯи Худро мисли санги ҷақмоқ нигоҳ медорам, ва медонам, ки хиҷил нахоҳам шуд.

8. Сафедкунандаи Ман наздик аст. Кист, ки тавонад бо Ман мубоҳиса намояд? Якҷоя биистем! Кист, ки тавонад ба Ман даъво кунад? Бигзор наздик ояд!

9. Парвардигор Худо, охир, ба Ман ёварӣ мекунад. Кист, ки тавонад Маро айбдор кунад? Ҳамаи онҳо, охир, мисли ҷомае ҷиғда-ҷиғда хоҳанд шуд: онҳоро куя хоҳад зад.

10. Кист аз шумо, ки аз Парвардигор метарсад ва ба овози Бандаи Ё гӯш медиҳад? Ҳар касе ки дар торикӣ қадамгузор буда, рӯшноӣ надошта бошад, бигзор ба номи Парвардигор таваккал намояд ва ба Худои худ такя кунад.

11. Инак ҳамаи шумо, ки оташ меафрӯсед, ва шарораҳо мепошед, дар алангаи оташи худ ва дар шарораҳое ки барафрӯхтаед, қадамгузор бошед! Ин барои шумо аз дасти Ман аст: дар андӯҳ хоҳед хобид.

БОБИ ПАНҶОҲУ ЯКУМ

Начоти ояндаи Исроил.

1. «МАРО бишнавед, эй муштоқони адлу инсоф, эй толибони Парвардигор! Ба саҳрае ки аз он канда шудаед, ва ба умқи ҳафрае ки аз он берун оварда шудаед, назар андозед.

2. Ба падаратон Иброҳим, ва ба Соро, ки шуморо зоидааст, назар андозед; зеро вақте ки Ман ўро даъват намудам, ў як нафар буд, ва ўро баракат додам, ва ўро афзун гардонидам.

3. Ба яқин, Парвардигор Сионро тасаллӣ хоҳад дод, тамоми харобазори онро тасаллӣ хоҳад дод, ва биёбони онро мисли Адан,

ва сахрои онро мисли боғи Парвардигор хоҳад гардонид; шодӣ ва хурсандӣ, шукрона ва овози суруд дар он шунида хоҳад шуд.

4. Эй қавми Ман, ба Ман диққат намоед, ва эй қабилаи Ман, ба Ман гӯш диҳед! Зеро ки шариат аз ҷониби Ман хоҳад баромад, ва Ман инсофи Худро мисли нуре бар қавмон хоҳам пошид.

5. Адолати Ман наздик аст, начоти Ман зоҳир шудааст, бозуҳои Ман қавмонро доварӣ хоҳад намуд; қазираҳо ба Ман умедвор шуда, ба бозуи Ман таваккал хоҳанд кард.

6. Чашмони худро сӯи осмон баланд кунед, ва ба поён, сӯи замин назар андозед, зеро ки осмон мисли дуд пароканда хоҳад гардид, ва замин мисли ҷомае ҷиғда-ҷиғда хоҳад шуд, ва сокинонаш низ хоҳанд мурд, валекин начоти Ман то абад боқӣ хоҳад монд, ва адолати Ман хотима нахоҳад ёфт.

7. Маро бишнавед, эй адолатшиносон, эй қавме ки шариати Ман дар дили шумост! Аз мазаммати мардум натарсед, ва аз таҳқири онҳо наҳаросед,

8. Зеро ки онҳоро мисли либосе куя хоҳад зад, ва кирм онҳоро мисли пашме хоҳад хӯрд, валекин адолати Ман то абад, ва начоти Ман ба таври доимӣ боқӣ хоҳад монд».

9. Бедор шав, эй бозуи Парвардигор, бедор шав, ва ҷомаи кудратро дар бар кун! Мисли айёми қадим ва даврҳои дерин бедор шав! Оё ту ҳамон нестӣ, ки Раҳабро куштаӣ, ва наҳангро нобуд кардаӣ?

10. Оё ту ҳамон нестӣ, ки баҳр ва обҳои вартаи азимро хушк кардаӣ, ва умқиҳои баҳро ба роҳе табдил додаӣ, то ки растагорон убур намоянд?

11. Ва растагорони Парвардигор баргашта, бо тараннум ба Сион хоҳанд омад, ва хурсандии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд; онҳо ба шодӣ ва хурсандӣ ноил хоҳанд гардид, ва андӯху фиғон нест хоҳад шуд.

12. «Ман, Ман Тасаллидиҳандаи шумо ҳастам. Ту кистӣ, ки аз инсони миранда метарсӣ, ва аз писари одам, ки мисли гиёҳ аст?

13. Ва ту Парвардигорро, ки Офаринандаи туст, ва Ё осмонро густурдааст ва заминро бунёд кардааст, фаромӯш мекунӣ, ва ҳамеша, ҳар рӯз аз хашми ситамгар, вақте ки вай барои нобуд кардан омода мегардад, ҳаросон мешавӣ. Вале хашми ситамгар кучост?

14. Ба зудӣ бандӣ раҳо хоҳад шуд, ва андаруни чоҳ нахоҳад мурд, ва нонаш камӣ нахоҳад кард.

15. Ман Парвардигор Худои ту ҳастам, ки баҳрро ба чӯшу хурӯш меоварам, то ки мавҷҳояш наъра кашад; Парвардигори лашкарҳо номи Ман аст.

16. Ва Ман каломи Худро дар даҳони ту гузоштаам, ва дар сояи дасти Худ туро пинҳон кардаам, то ки осмонро барқарор намоям, ва заминро бунёд кунам, ва ба Сион бигӯям: "Ту қавми Ман ҳастӣ"».

17. Хушёр шав, хушёр шав, бархез, эй Ерусалим, ки ту аз дасти Парвардигор косаи ғзаби Ёро нӯшидаӣ, дурди косаи захролудро нӯшида, холӣ кардаӣ.

18. Аз ҳамаи писароне ки вай зоидааст, яке набуд, ки вайро раҳбарӣ намояд, ва аз ҳамаи писароне ки вай ба воя расонидааст, яке набуд, ки дасти вайро гирад.

19. Ду фалокат ба сари ту омадааст, – кист, ки ба ту ҳамдардӣ изҳор кунад? Таҳлука ва шикаст, қаҳтӣ ва шамшер! Кист, ки туро тасаллӣ диҳад?

20. Писарони ту бемаҷол гардида, дар сари ҳар кӯча мисли говмеша ба домафтодае хобидаанд, дар ҳолате ки аз ғзаби Парвардигор, аз итоби Худои ту пур шудаанд.

21. Пас, инро бишнав, эй шӯрбахт, ва эй масту мадхӯш, вале на аз шароб.

22. Парвардигори ту, Парвардигор ва Худои ту, ки қавми Худро пуштибонӣ мекунад, чунин мегӯяд: «Инак, Ман косаи захролудро, дурди косаи ғзаби Худро аз дасти ту мегирам: ту онро дигар нахоҳӣ нӯшид.

23. Ва онро ба дасти касоне ки бар ту ситам мекунанд, медиҳам, ки онҳо ба ҷони ту мегуфтанд: "Сарнагун шав, то аз

болоят бигзарем", ва ту тахтапушти худро мисли замин ва мисли кӯча барои роҳгузарон гардондай».

БОБИ ПАНЧОҲУ ДУЮМ

Рӯъёи Ерусалим дар айёми Подшоҳии Парвардигор.

1. БЕДОР шав, эй Сион, бедор шав, ва чомаи кудрати худро дар бар кун! Либоси шавкати худро бипӯш, эй Ерусалим, эй шаҳри пок! Зеро ки номахтун ва палид дигар воридаи ту нахоҳад шуд.
2. Худро аз хок биафшон, бархоста, бинишин, эй Ерусалим! Завлонаҳоро аз гардани худ бикшо, эй духтари асиршудаи Сион!
3. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: «Муфт фурӯхта шудаед, ва бе нукра раҳо хоҳед шуд».
4. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Қавми Ман Дар ибтидо ба Миср фурӯд омадаанд, то ки дар он ҷо сукунат кунанд, ва пас аз он Ашшур беҳуда бар онҳо ситам кардааст.
5. Ва акнун Маро дар ин ҷо чӣ мақсуд аст, – мегӯяд Парвардигор, – дар сурате ки қавми Ман муфт гирифта шудаанд? Ҳокимонашон онҳоро ба дод меоваранд, – мегӯяд Парвардигор, – ва ҳамеша, ҳар рӯз номи Ман хор дошта мешавад.
6. Бинобар ин қавми Ман номи Маро хоҳанд шинохт; бинобар ин дар он рӯз хоҳанд донист, ки Ман ҳамон ҳастам, ки мегӯяд: "Инак, Ман ҳозирам!"»
7. Чӣ гуна зебост бар кӯҳҳо пойҳои мубашшир, ки аз сулҳу осоиштагӣ башорат медиҳад, аз некӣ башорат медиҳад, наҷотро эълон мекунад, ба Сион мегӯяд: «Худои ту салтанат меронад!»
8. Овози дидбонони туст, ки овоз баланд карда, якҷоя тараннум менамоянд, зеро бо чашмони худ мебинанд, ки Парвардигор ба Сион бармегардад.

9. Бо шодӣ овоз баланд карда, якҷоя тараннум намоед, эй харобаҳои Ерусалим! Зеро ки Парвардигор қавми Худро тасалли дода, Ерусалимро раҳо кардааст.

10. Парвардигор бозуи поки Худро пеши назари ҳамаи халқҳо бараҳна кардааст, ва тамоми ақсои замин наҷоти Худои моро хоҳанд дид.

11. Дур шавед, дур шавед, аз он ҷо берун оед! Ба чизи нопок нарасед! Аз миёни он берун равед, худро тоза кунед, эй онҳое ки зарфҳои Парвардигорро мебардоред!

12. Зеро ки шитобон берун нахоҳед рафт, ва гурезон равона нахоҳед шуд, зеро ки пешопеши шумо Парвардигор хоҳад рафт, ва соқои шумо Худои Исроил хоҳад буд.

13. Инак, бандаи Ман комёб хоҳад гардид, олиқадр ва болодаст ва ниҳоятдараҷа баланд хоҳад шуд.

14. Чунон ки бисёр касон аз Ту дар ҳайрат монда буданд, – зеро ки намуди Ў аз ҳар шахс, ва симои Ў аз бани одам бештар маиб шуда буд! –

15. Ончунон Ў халқҳои зиёдро дар ҳайрат хоҳад андохт; подшоҳон пеши Ў даҳони худро хоҳанд баст, зеро он чиро, ки ба онҳо ҳикоят карда нашуда буд, хоҳанд дид, ва он чиро, ки нашнида буданд, хоҳанд фаҳмид.

БОБИ ПАНҶОҲУ СЕЮМ

Қурбониҳои Масеҳи муовин – бандаи Худо.

1. КИСТ, ки ба овозаи ба гӯши мо расида бовар карда бошад, ва кист, ки бозуи Парвардигор бар вай зоҳир гардида бошад?

2. Ў мисли навдае ба ҳузури Парвардигор рӯидааст, ва мисли решае аз замини хушк; Ўро на симое буд, на ҷамоле, то ҳавас кунем, ки ба Ў назар андозем; ва на намуде буд, то муштоқи дидораш гардем.

3. Ў манфур буд ва радди мардум, дардманд ва ранҷур, ва мисли касе ки аз вай рӯй мегардонанд; Ў манфур буд, ва мо Ўро писанд намекардем.

4. Аммо Ҷ бемориҳои моро ба сар мебурд, ва ба дардҳои мо мубтало буд, валекин мо гумон бурдем, ки Ҷро Худо зада, ба мусибат ва азиятҳо гирифта кардааст.
5. Ва ҳол он ки Ҷ аз ҷинойтҳои мо маҷрӯҳ, ва аз гуноҳҳои мо афсурдахотир шудааст; сазои осоиштагии мо бар Ҷст, ва ба воситаи ҷароҳатҳои Ҷ мо шифо ёфтаем.
6. Ҷамаамон мисли гӯсфандон гумроҳ будем: ҳар яке ба роҳи худ мерафтем; ва Парвардигор гуноҳи ҷамаи моро ба гардани Ҷ монд.
7. Ҷ ситам кашид, вале гардан фурувард, ва даҳони Худо роҳро накард; мисли гӯсфанде ки барои забҳ бурда мешавад, ва мисли баррае ки назди пашмтарошонаш бебабон аст, Ҷ ҳамчунон даҳони Худо роҳро накард;
8. Ҷ аз банд ва аз доварӣ гирифта шуд, ва кист, ки бо насли Ҷ мусоҳиба намояд? Зеро ки Ҷ аз замини зиндаҳо қатъ карда шуд; барои гуноҳҳои қавми Ман ба Ҷ осеб расид.
9. Ва қабри Ҷро бо шарирон таъин карданд, вале баъд аз мурданаш – бо сарватдоре гӯрониданд, гарчанде ки Ҷ гуноҳе накардааст, ва дар забонаш макре набуд.
10. Валекин хости Парвардигор ин буд, ки Ҷро зарба зада, ба дардҳо гирифта кунад; вақте ки Ҷ ҷони Худо қафорат намояд, насл дида, умраш дароз хоҳад шуд, ва хости Парвардигор дар дасти Ҷ муяссар хоҳад гардид.
11. Ҷ аз заҳмати ҷони Худо самар дида, қонеъ хоҳад шуд; Бандаи Одили Ман бо дониши Худо мардуми бисёреро сафед хоҳад кард, ва гуноҳҳои онҳоро бар дӯши Худо хоҳад бардошт.
12. Бинобар ин Ман ба Ҷ дар миёни бузургон ҳиссае хоҳам дод, ва Ҷ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард, дар ивази он ки ҷони Худо ба марг таслим намуд, ва аз ҷинойткорон шумурда шуд, ва гуноҳи мардуми бисёреро бар худ бор кард, ва барои ҷинойткорон шафоат намуд.

БОБИ ПАНҶОҲУ ЧОРУМ

Исроили аз нав барпошуда дар симои Арӯси Парвардигор.

1. «Шод бош, эй безурёт, ки назоидаӣ; тараннум намо ва хурсандӣ бикун, ки дарди зоиш накашидаӣ; зеро писарони зане ки матрук аст, назар ба зани шавҳардор зиёдтаранд, – мегӯяд Парвардигор.
2. Чои хаймаи худро васеътар бикун, то ки пардаҳои масканҳоят паҳн шавад; дарег надор: танобҳоятро дароз карда, мехҳоятро маҳкамтар бизан.
3. Зеро ки ту ба тарафи рост ва чап паҳн хоҳӣ шуд, ва насли ту халқхоро тасарруф хоҳанд намуд ва шаҳрҳои харобаро маскун хоҳанд кард.
4. Натарс, зеро ки хичил нахоҳӣ шуд; ва ошуфта нашав, зеро ки бадном нахоҳӣ гардид, чунки хичолати чавонии худро фаромӯш хоҳӣ кард, ва бадномии бевагии худро дигар ба ёд нахоҳӣ овард.
5. Зеро ки Офаринандаи ту шавҳари туст, ки номи ӯ Парвардигори лашкархост; ва Поки Исроил Раҳокунандаи туст; ӯ Худои тамоми замин хонда хоҳад шуд.
6. Зеро ки Парвардигор туро мисли завҷаи матрук ва афтодарӯхе даъват менамояд, ва мисли завҷаи айёми чавонӣ, ки мардуд буд, – мегӯяд Худои ту.
7. Ба андак муддате Ман туро тарк кардаам, ва бо марҳамати бузурге туро фароҳам хоҳам овард.
8. Дар оташи ғзаб рӯи Худо як лаҳза аз ту пинҳон доштаам, ва бо эҳсони абадӣ ба ту раҳм хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигори Раҳокунандаи ту.
9. Зеро ки ин дар назари Ман мисли обҳои Нӯҳ аст: чунон ки Ман қасам хӯрдаам, ки обҳои Нӯҳ дигар бар замин ҷорӣ нахоҳад шуд, ончунон Ман қасам хӯрдаам, ки бар ту ғзаб накунам ва туро мазаммат нанамоям.
10. Зеро ки кӯҳҳо аз ҷои худ дур хоҳад шуд, ва тепаҳо футур хоҳад рафт, вале эҳсони Ман аз ту дур нахоҳад шуд, ва паймони сулҳу осоиштагии Ман футур нахоҳад рафт, – мегӯяд Парвардигоре ки ба ту раҳм мекунад.

Исроили аз нав барпошуда дар амният.

11. Эй шӯрбахт, ки дар изтироб афтодай ва тасаллӣ наёфтаӣ! Инак, Ман сангҳои туро бар сурма хоҳам ниҳод, ва бунёди туро бар ёкути кабуд.

12. Ва кунгураҳои туро аз ёкути руммонӣ, ва дарвозаҳои туро аз сангҳои баҳрамон, ва тамоми девори туро аз сангҳои гаронбаҳо хоҳам сохт.

13. Ва ҳамаи писарони ту аз Парвардигор таълим хоҳанд ёфт, ва писарони туро осоиштагии бузурге хоҳад буд.

14. Бар адолат асос хоҳӣ ёфт; аз ситам дур хоҳӣ буд, зеро ки нахоҳӣ тарсид, ва аз даҳшат, – зеро ки он ба ту наздик нахоҳад шуд.

15. Агар барои ҷанг ҷамъ шаванд, аз ҷониби Ман нахоҳад буд. Ҳар кӣ бар зидди ту ҷамъ шудааст, пеши ту фурӯ хоҳад ғалтид.

16. Инак, Ман оҳангареро офаридаам, ки вай ангиштро дар оташ дам медиҳад, ва олате барои кори худ месозад; ва Ман низ вайронкорро барои хароб кардан офаридаам.

17 Ҳар олате ки бар зидди ту сохта шавад, муваффақият нахоҳад ёфт; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту ба мурофия бархезад, айбдор хоҳӣ кард. Ин аст насибаи бандағони Парвардигор, ва сафед кардани онҳо аз ҷониби Ман аст», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ПАНҶОҲУ ПАНҶУМ

Дар бораи наҷоти ҷовидонӣ.

1. «Эй ҳамаи ташнагон, сӯи обҳо биёед! Ва эй онҳое ки нуқра надоред, биёед, бихаред, ва бихӯред! Ва омада, бе нуқра ва бе баҳо шароб ва шир бихаред!

2. Чаро нуқраро барои он чи нон нест, ва меҳнати худро барои он чи сер намекунад, сарф менамоед? Маро бодикқат бишнавед, ва чизҳои хубро бихӯред, то ки ҷони шумо аз фаровонӣ лаззат барад.

3. Гӯши худро ҳам карда, назди Ман биёед; бишнавед, то ки чони шумо зинда шавад; ва Ман ба шумо паймони ҷовидонӣ, яъне марҳаматҳои боэътимоди Довудро хоҳам бахшид.
4. Инак, Ман Ёро шоҳиде барои умматҳо, пешво ва ҳокими кабилаҳо гардонидаам.
5. Инак, халқеро, ки ту намешинохтӣ, даъват хоҳӣ намуд, ва халқе ки туро намешинохтанд, сӯи ту хоҳанд давид, ба хотири Парвардигор Худои ту ва Поки Исроил, зеро ки Ё туро шавкат бахшидааст.
6. Парвардигорро толиб бошед, вақте ки Ё ёфт мешавад; Ёро бихонед, вақте ки Ё наздик аст.
7. Бигзор шарир роҳи худро, ва шахси бадкор фикрҳои худро тарк карда, сӯи Парвардигор баргардад, ва Ё ба вай раҳм хоҳад кард; ва сӯи Худои мо баргардад, зеро ки Ё бисёр меомурзад.
8. Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нест, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест, – мегӯяд Парвардигор.
9. Зеро, чунон ки осмон аз замин баланд аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо, ва фикрҳои Ман аз фикрҳои шумо баланд аст.
10. Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон меборад ва ба он ҷо барнамегардад, балки заминро сероб карда, онро ҳосилхез ва сабзу хуррам мегардонад, ва ба зироаткор тухм ва ба нонхӯр нон мебахшад,
11. Ончунон каломе ки аз даҳони Ман мебарояд, хоҳад буд: вай сӯи Ман бенатиҷа нахоҳад баргашт, балки он чиро, ки Ман хостаам, ба ҷо хоҳад овард, ва ба иҷрои он чи, ки барояш вайро фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.
12. Зеро ки шумо бо хурсандӣ берун хоҳед рафт, ва бо осоиштагӣ гуселонида хоҳед шуд; кӯҳҳо ва тепаҳо пеши шумо бо овози баланд тараннум хоҳанд кард, ва ҳамаи дарахтони саҳро қарсак хоҳанд зад.
13. Ба ҷои хорбӯтта сарв хоҳад рӯид, ва ба ҷои газна ос хоҳад рӯид; ва ин барои Парвардигор ҷалоле, аломати ҷовидонии нобуднопазире хоҳад буд».

БОБИ ПАНЧОҶУ ШАШУМ

Дастурхо оид ба ахлоқ. Пешвоёни нобоб ҷазо хоҳанд дид.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Инсофро нигоҳ доред ва адолатро ба амал оваред, зеро ки наҷоти Ман ба зудӣ хоҳад омад, ва адолати Ман зоҳир хоҳад шуд.
2. Хушо касе ки инро ба ҷо меоварад, ва одаме ки ба ин пайравӣ менамояд, шанbero нигоҳ дошта, палид намекунад ва дасти худро аз ҳар бадкирдорӣ бозмедорад».
3. Ва бигзор аҷнабие ки ба Парвардигор ҳамроҳ шуда бошад, нагӯяд: «Парвардигор маро аз қавми Худ тамоман ҷудо кардааст», ва хоҷасарой нагӯяд: «Ман, охир, дарахти хушк ҳастам».
4. Зеро ки Парвардигор дар бораи хоҷасароён чунин мегӯяд: «Онҳое ки шанбеҳои Маро нигоҳ медоранд, ва он чиро, ки дилхоҳи Ман аст, интиҳоб мекунанд, ва ба паймони Ман пайравӣ менамоянд, –
5. Ба онҳо дар хонаи Худ ва андаруни деворҳои Худ ёдгорӣ ва номи беҳтар аз писарон ва духтарон хоҳам дод; номи ҷовидоние ки нобуднопазир аст, ба онҳо хоҳам дод.
6. Ва аҷнабиёне ки ба Парвардигор ҳамроҳ шуда бошанд, то ки ба Ё хизмат кунанд ва номи Парвардигорро дӯст дошта, бандагони Ё гарданд, яъне ҳамаи онҳое ки шанbero нигоҳ дошта, палид намекунанд ва ба паймони Ман пайравӣ менамоянд, –
7. Онҳоро Ман ба кӯҳи поки Худ хоҳам овард, ва онҳоро дар хонаи ибодати Худ шод хоҳам кард; қурбонҳои сӯхтанӣ ва забҳҳои онҳо бар қурбонгоҳи Ман мақбул хоҳад буд, зеро ки хонаи Ман хонаи ибодат барои ҳамаи қавмҳо хонда хоҳад шуд».
8. Парвардигор Худо, ки рондашудагони Исроилро чамъ меоварад, мегӯяд: «Ба замми онҳое ки чамъ омадаанд, Ман боз чамъ хоҳам овард».

9. Эй тамоми ҳайвоноти сахро, омада бихӯред! Эй тамоми ҳайвоноти чангал!

10. Посбонони вай ҳамаашон кӯр ҳастанд ва нодон; ҳамаашон сағони гунг ҳастанд, ки наметавонанд ак-ак кунанд; хобида сафсата мегӯянд, пинак рафтано дӯст медоранд.

11. Ва инҳо сағони ҳарисанд, ки сериро намедонанд; ва онҳо чӯпононанд, ки наметавонанд фаҳм кунанд; ҳамаашон ба роҳи худ мераванд, ҳар яке, саросар, фоидаи худро хоҳон аст.

12. Мегӯянд: «Биёед! Шароб биёрам, ва мо арақ нӯшида маст шавем; ва фардо мисли имрӯз, балки боз ҳам зиёдтар хоҳад буд».

БОБИ ПАНЧОҲУ ҲАФТУМ

Осоиштагӣ насиби одилон аст; шарирон дар ташвиши доимӣ хоҳанд буд.

1. ОДИЛ нобуд мешавад, ва касе нест, ки инро ба дил гирад; ва мардуми порсо аз миён мераванд, ва касе фаҳм намекунад, ки одил ба сабаби шӯру шар аз миён меравад.

2. Вай ба макони сулҳу осоиштагӣ дохил мешавад; онҳое ки бо роҳи рост равонанд, бар чогаҳҳои худ ором хоҳанд ёфт.

3. Вале шумо, эй писарони чодугар, эй зурёти фосиқ ва фоҳиша, ба ин чо наздик оед!

4. Шумо бар кӣ истехзо менамод? Бар кӣ даҳонро воз ва забонро дароз мекунед? Шумо, охир, фарзандони чиноят, зурёти кизб ҳастед,

5. Ки дар сояи дарахтони писта, ба зери ҳар дарахти сабз худро барои ҷимӯъ ба чӯш меоваред, ва кӯдаконро дар водиҳо, ба зери шикофҳои сахраҳо забҳ мекунед!

6. Дар миёни сангҳои суфтаи водӣ қисмати туст; ҳаминҳо насиби туст; барои онҳо низ ҳадияҳои рехтанӣ мерезӣ, ҳадияҳои ордӣ меоварӣ; оё Ман метавонам аз инҳо сарфи назар кунам?

7. Бар кӯҳи баланд ва саркаш ту чогаҳи худро гузоштаӣ; ба он чо низ баромада, забҳ мекунӣ.

8. Ва бар пушти дар ва паҳлудариҳо ёдоварди бути худро овехтай, зеро ки аз Ман рӯ тофта, бараҳна шудай, ва бар чогаҳи худ баромада, онро васеъ кардай, ва бо баъзе аз онҳо паймон бастай, чогаҳи онҳоро дӯст доштай, вақте ки чои мувофиқе дидай.

9. Ва бо равғани атрафшон назди Мӯлик* низ рафтай, ва атриёти худро афзун кардай, ва элчиёни худро ба чойҳои дур фиристодай, ва худро то ба дӯзах паст гардонидай.

10. Аз роҳи дуру дарози худ лакот шудай, лекин нагуфтай: «Умеде нест!» Боз қуввате дар дасти худ пайдо кардай, бинобар ин ба ташвиш наафтадай.

11. Пас ту аз кӣ тарсидай ва ҳаросон шудай ки хиёнат кардай, ва Маро ба ёд наовардай, оқибати инро ба дил нагирифтай? Оё на аз он сабаб ки Ман дер вақт хомӯш мондаам, ва ту аз Ман натарсидай?

12. Ман адолати ту ва аъмоли туро маълум хоҳам кард, ва онҳо ба ту ғоидае нахоҳад бахшид.

13. Вақте ки доду фарёд бардорӣ, оё андӯхтаи бутҳоят туро халосӣ медиҳад? Ҳамаи онҳоро боде хоҳад бардошт ва нафасе хоҳад бурд, валекин ҳар кӣ ба Ман паноҳ мебарад, ворида замин хоҳад шуд, ва кӯҳи поки Маро тасарруф хоҳад намуд.

14. Ва гуфт: «Ҳамвор кунед, ҳамвор кунед, роҳро холи кунед, монеро аз роҳи қавми Ман дур кунед!»

15. Зеро Ӯ, ки Олӣ ва Баланд аст, ва дар абадият Сокин мебошад, ва номаш Пок аст, чунин мегӯяд: «Ман дар макони олӣ ва пок, вале бо мазлум ва афтадарӯҳ сукунат дорам, то ки рӯҳи афтадагонро зинда созам, ва дили мазлумонро эҳё намоям.

16. Зеро ки то абад додгарӣ нахоҳам кард, ва беинтиҳо ғзаб нахоҳам намуд, вагарна рӯҳ ва ҷонҳое ки Ман офаридаам, пеши Ман бемаҷол хоҳанд шуд.

*9. *Мӯлик* – худои қадими канъониён, ки барояш фарзандони худро қурбонӣ мекарданд.

17. Барои гуноҳи тамаъкории ӯ Ман ба хашм омада, ӯро зарба задам, рӯи Худро пинҳон доштам ва ғазаб намудам, вале ӯ густохона бо роҳи дили худ рафтани гирифт.

18. Роҳҳои ӯро Ман дидаам, вале ӯро шифо хоҳам дод, ва ӯро хидоят хоҳам кард, ва ӯ ва мотамдорони ӯро тасалли хоҳам дод.

19. Ман самари лабҳоро ба вучуд хоҳам овард, ки чунин аст: осоиштагӣ, осоиштагӣ ба касе ки дур аст, ва ба касе ки наздик аст, – мегӯяд Парвардигор, – ва ӯро шифо хоҳам дод».

20. Валекин шарирон мисли баҳри пурталотуманд, ки он наметавонад ором

шавад, ва обҳояш лой ва лӯшро берун мепартояд.

21. «Барои шарирон осоиштагӣ нахоҳад буд», – мегӯяд Худои ман.

БОБИ ПАНЧОҲУ ҲАШТУМ

Мазаммат дар ҳаққи порсои зоҳирӣ. Некуӣ насиби порсои ҳақиқист.

1. «БО тамоми овоз хитоб намо, худдорӣ накун! Овози худро мисли шох баланд карда, ба қавми Ман чиноятшонро, ва ба хонадони Яъқуб гуноҳашонро эълон намо.

2. Ба яқин, онҳо Маро ҳар рӯз меҷӯянд, ва роҳҳои Маро зоҳиран меҳоҳанд, мисли халқе ки адолатро риоя намудаанд, ва шариати Худои худро тарк накардаанд; аҳкоми адолатро аз Ман пурсида, гӯё меҳоҳанд ба Худо наздик бошанд:

3. "Чаро рӯза доштем, вале Ту намебинӣ? Қонҳои худро азоб додем, вале Ту намедонӣ?" Шумо, охир, дар рӯзи рӯзаи худ низ корубори худро меёбед, ва ҳамаи коргарони худро ба танг меоваред.

4. Шумо, охир, барои низоъ ва нифоқ рӯза медоред, ва барои он ки бо мушти шарорат бизанед; имрӯз шумо тавре рӯза намедоред, ки овозатон дар афроз шунида шавад.

5. Оё чунин аст рӯзае ки гузидаи Ман бошад, – рӯзе ки одамизод қонашро азоб медиҳад? Оё ин барои он аст, ки кас

сари худро мисли най ҳам созад, ва палосу хокистар зери худ андозад? Оё инро рӯза ва рӯзи писандидаи Парвардигор мехонӣ?

6. Охир, рӯзае ки гузидаи Ман бошад, чунин аст: завлонаҳои шароратро бикшо, гиреҳҳои юғро воз кун, ва мазлумонро озод намо, ва ҳар юғро бишкан;

7. Нони худро ба гуруснагон тақсим кун, ва бенавоёни оворагардро ба хонаи худ биёр; вақте ки бараҳнаро бинӣ, ўро либос пӯшон, ва аз ақрабони худ пинҳон нашав.

8. Он гоҳ нури ту мисли шафақ чило хоҳад дод, ва шифои ту ба зудӣ фаро хоҳад расид, ва адолати ту пешопеши ту хоҳад рафт, ва ҷалоли Парвардигор соқои ту хоҳад буд.

9. Он гоҳ ту дуо хоҳӣ гуфт, ва Парвардигор иҷобат хоҳад намуд; ту истиғоса хоҳӣ кард, ва Ё хоҳад гуфт: "Инак, Ман хозирам!" Агар юғ, ишорати ангушт ва бадгапиро аз миёни худ дур созӣ,

10. Ва ҷони худро ба гуруснае бидиҳӣ, ва ҷони ситамкашero сер кунӣ – он гоҳ нури ту дар зулмот хоҳад дурахшид, ва торикии ту мисли нимирузӣ хоҳад буд;

11. Ва Парвардигор туро ҳамеша ҳидоят хоҳад намуд, ва дар хушксолиҳо туро сер хоҳад кард, ва ба устухонҳои ту қувват хоҳад дод, ва ту мисли боғи сероб хоҳӣ буд, ва мисли чашмае ки обаш ҳаргиз адо намешавад.

12. Ва онҳое ки аз ту ба вучуд меоянд, харобаҳои қадимро бино хоҳанд кард, ва ту асосҳои чандин асрро барпо хоҳӣ намуд, ва туро таъмиркунандаи рахнаҳо, ободкунандаи роҳҳо барои сукунат хоҳанд номид.

13. Агар пои худро ба хотири шанбе аз иҷрои корубори худ дар рӯзи поки Ман боздорӣ, ва шанbero ҳаловат, ва рӯзи поки Парвардигорро мӯхтарам бихонӣ, ва онро эҳтиром намоӣ бе он ки ба роҳҳои худ равона шавӣ, коруборе барои худ пайдо кунӣ ва дар ин хусус суханони беҳуда ронӣ, –

14. Он гоҳ дар Парвардигор ҳаловат хоҳӣ бурд, ва туро бар баландиҳои замин хоҳам баровард, ва ирси падарат Яъкубро

ба ту хоҳам чашонид, зеро ки даҳони Парвардигор инро гуфтааст»,

БОБИ ПАНҶОҲУ НЌХУМ

Ҳалокати қавми шарир. Ваъдаи омадани Раҳокунанда.

1. ОХИР, дасти Парвардигор кўтоҳ нест, ки наҷот надихад, ва гўши Ў вазнин нест, ки нашнавад,
2. Балки гуноҳҳои шумо дар миёни шумо ва Худои шумо ҷудой андохтааст, ва атоҳои шумо рӯи Ўро аз шумо пўшидааст, то ки нашнавад.
3. Зеро ки дастҳои шумо ба хун, ва ангуштҳои шумо ба гуноҳ олуда шудааст; лабҳои шумо дурӯғ мегўяд, забони шумо ноинсофона сухан меронад.
4. Ҳеч кас толиби адолат нест, ва ҳеч кас аз рӯи ростӣ доварӣ намекунад: ба ҳечу пуч умед мебанданд ва суханони ботил мегўянд, ба хабосат ҳомила мешаванд ва бадиरो мезоянд.
5. Аз тухмҳои афӣ баҷа мебароваранд, ва тори анкабўт метананд; Ҳар кӣ аз тухмҳои онҳо бихўрад, мемирад, ва агар пахш кунад, афӣ берун меояд.
6. Тори анкабўти онҳо барои либос кор намеояд, ва онҳо худро бо самари аъмолашон наметавонанд пўшонанд; аъмоли онҳо аъмоли ҷафост, ва кори ситам дар дасти онҳост.
7. Пойҳои онҳо сўи шарорат медавад, ва ба рехтани хуни шахси бегуноҳ мешитобад; фикрҳои онҳо фикрҳои ҷафост; тороч ва шикаст дар ҷоддаҳои онҳост.
8. Онҳо роҳи осоштагиро намедонанд, ва дар тарикҳои онҳо инсофе нест; ҷоддаҳои худро қачу қилеб кардаанд: ҳар кӣ бо онҳо қадамгузор бошад, осоштагиро намедонад.
9. Бинобар ин инсоф аз мо дур шудааст, ва адолат ба мо намерасад; ба нур умедвор мешавем, ва инак зулмот аст, ба дурахшҳо нигарон ҳастем – дар торикӣ қадам мемонем.
10. Мисли кўрон деворро даст-даст мекунем, ва мисли касони бечашм даст-дасткунон роҳ меравем; дар нимирузӣ мисли

торикии шом пешпо мехӯрем, дар мйёни тандурустон мисли мурдагонем.

11. Ҳамаамон мисли хирсон наъра мезанем, ва мисли кабӯтарон нолиш мекунем; ба инсоф умедворем – ва нест, ба наҷот умедворем – аз мо дур аст.

12. Зеро ки чиноятҳои мо пеши Ту бисёр шудааст, ва хатоҳои мо ба муқобили мо шаҳодат медиҳад; зеро ки чиноятҳои мо бо мост,

ва гуноҳҳои худро медонем.

13. Хиёнат карда, мункири Парвардигор шудаем, ва аз Худои худ дурӣ гузидаем; каломии зулм ва куфрро ба забон рондаем, суханони дурӯғро аз дил гузаронида, ифода намудаем.

14. Ва инсоф ақиб гаштааст, ва адолат дар ҷои дур истодааст, зеро ки ростӣ дар майдон пешпо хӯрдааст, ва дурусткорӣ наметавонад биёяд.

15. Ва ростӣ нест шудааст, ва ҳар кӣ аз бадӣ канорагирӣ кунад, гирифтори таҳқир мешавад; ва Парвардигор дид, ва дар назари Ё бад омад, ки инсофе нест.

16. Ва дид, ки одаме нест, ва таачҷуб намуд, ки пуштибоне нест; ва бозуи Ё ба Ё мададгор шуд, ва адолати Ё Ёро дастгирӣ намуд.

17. Ва Ё адолатро мисли зиреҳ дар бар кард, ва хӯди наҷотро бар сари Худ ниҳод, ва пероҳани интиқомро дар ивази либос дар бар кард, ва рашкро мисли ҷомае пӯшид, –

18. Бар тибқи аъмоли онҳо; бар тибқи он Ё подош хоҳад дод: ғазабро ба адуёни Худ, подошро ба душманони Худ, сазоро ба қазираҳо хоҳад дод.

19. Ва дар ғарб аз номи Парвардигор, ва дар тарафи тулӯи офтоб аз ҷалоли Ё хоҳанд тарсид; вақте ки душман мисли наҳре ба ҳучум ояд, нафаси Парвардигор вайро хоҳад ронд.

Раҳокунандаи Сион меояд.

20. «Ва Раҳокунандае барои Сион хоҳад омад, ва барои онҳое ки дар Яъқуб аз маъсият баргашта бошанд, – мегӯяд Парвардигор.

21. Ва Ман, чунин аст паймони Ман бо онҳо, – мегӯяд Парвардигор: Рӯҳи Ман, ки бар туст, ва каломи Ман, ки Ман дар даҳони ту гузоштаам, аз даҳони ту, ва аз даҳони насли ту, ва аз даҳони насли насли ту дур нахоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор, – аз алҳол ва то абад».

БОБИ ШАСТУМ

Давоми он.

1. БАРХЕЗ, мунаввар шав, зеро ки нури ту омадааст, ва ҷалоли Парвардигор бар ту тулӯъ намудааст.

2. Зеро инак, торикӣ заминро, ва меғ қабилаҳоро мепӯшонад, вале бар ту Парвардигор тулӯъ хоҳад кард, ва ҷалоли Ў бар ту зоҳир хоҳад шуд.

3. Ва халқҳо сӯи нури ту, ва подшоҳон сӯи дурахши тулӯи ту равона хоҳанд шуд.

4. Чашмони худро ба ҳар ҷониб баланд намуда, бингар: ҳамаашон чамъ шуда, сӯи ту меоянд: писаронат аз дур хоҳанд омад, ва духтаронат дар канор гирифта хоҳанд шуд.

5. Онҳоро дида, чеҳраат аз шодӣ хоҳад дурахшид, ва дилат ба тапиш афтада, васеъ хоҳад шуд, зеро ки сарвати баҳр сӯи ту рӯ хоҳад овард, дороии халқҳо назди ту хоҳад омад.

6. Анбӯҳи шутурон – шутурони ҷавони Мидён ва Эйфо – туро пур хоҳад кард; ҳамаашон аз Шабо хоҳанд омад, тилло ва лебӯно хоҳанд овард, ва ҳамду санои Парвардигорро башорат хоҳанд дод.

7. Ҳамаи гӯсфандони Қедор назди ту чамъ хоҳанд шуд; кӯчқорҳои Набойӯт ба ту хизмат хоҳанд кард: бар қурбонгоҳи Ман баромада, мақбул хоҳанд шуд, ва Ман хонаи шавкати Худро ҷалол хоҳам дод.

8. Инҳо кистанд, ки мисли абр парвоз мекунанд, ва мисли кабӯтарон сӯи равзанҳои худ?

9. Ба яқин, чазираҳо, ва пешопешашон киштиҳои Таршиш назди Ман чамъ хоҳанд шуд, то ки писарони туро аз дурдаст, ва нуқраю тиллои онҳоро бо онҳо биёранд, ба хотири номи Парвардигор Худои ту, ва ба хотири Поки Исроил, зеро ки Ӯ туро ҷалол додааст.

10. Ва ачнабиён ҳисорҳои туро бино хоҳанд кард, ва подшоҳони онҳо хизмати туро ба ҷо хоҳанд овард, зеро ки дар ғазаби Худ туро зарба задаам, вале дар тавачҷӯҳи Худ ба ту раҳм хоҳам кард.

11. Ва дарвозаҳои ту ҳамеша воз хоҳад буд, рӯз ва шаб баста нахоҳад шуд, то ки дорони халқҳоро назди ту биёранд, ва подшоҳони онҳо низ оварда шаванд.

12. Зеро ҳар халқ ва мамлакате ки ба ту хизмат накунад, нобуд хоҳад шуд, ва он халқҳо тамоман нест хоҳанд гардид.

13. Ҷалоли Лубнон, сарв, қоч ва шамшоди он бо якҷоягӣ назди ту хоҳад омад, то ки макони поки Маро зинат диҳад, ва Ман қадамҳои Худро ҷалол хоҳам дод.

14. Ва писарони онҳое ки туро ба танг меоварданд, сар фуруд оварда, назди ту хоҳанд омад, ва ҳамаи онҳое ки аз ту нафрат доштанд, ба кафи пойҳои ту сачда хоҳанд кард, ва туро шаҳри Парвардигор, Сиони Поки Исроил хоҳанд номид.

15. Дар ивази он ки ту матрук ва манфур будӣ, ва касе аз ту гузар намекард, Ман туро ифтихори ҷовидонӣ, шодии наслҳои зиёд хоҳам гардонид.

16. Ва аз шири халқҳо сер хоҳӣ шуд, ва пистони подшоҳонро хоҳӣ мақид, ва хоҳӣ донист, ки Ман Парвардигори Начотдиҳандаи ту ва Раҳокунандаи ту, Неруманди Яъқуб ҳастам.

17. Ба ҷои мис тилло хоҳам овард, ва ба ҷои оҳан нуқра хоҳам овард, ва ба ҷои ҷӯб – мис, ва ба ҷои санг – оҳан; ва осоиштагиро ҳокими ту, ва адолатро нозири ту хоҳам гардонид.

18. Зулм дар замини ту, торочу шикаст дар ҳудуди ту дигар шунида нахоҳад шуд; ва ҳисорҳои худро начот, ва дарвозаҳои худро ҷалол хоҳӣ номид.

19. Офтоб барои ту дигар рӯшноии рӯз нахоҳад буд, ва дурахши моҳ барои ту равшанӣ нахоҳад дод, балки Парвардигор барои ту нури ҷовидонӣ, ва Худои ту шавкати ту хоҳад буд.

20. Офтоби ту дигар ғуруб нахоҳад кард, ва моҳи ту пинҳон нахоҳад шуд, зеро ки Парвардигор барои ту нури ҷовидонӣ хоҳад буд, ва рӯзҳои мотами ту тамом хоҳад шуд.

21. Ва қавми ту ҳамашон одил хоҳанд буд, ба сурати абадӣ вориси замин хоҳанд шуд; онҳо ниҳоли шинондаи Ман, амали дастҳои Ман ҳастанд, то ки ҷалол ёбам.

22. Камшумор ба ҳазорҳо мубаддал хоҳад шуд, ва бемаҷол – ба халқи зӯрвар. Ман – Парвардигор инро дар вақташ хоҳам тезонид.

БОБИ ШАСТУ ЯКУМ

Масеҳе ки меояд, баъд аз рӯзи интиқом манбаи файз хоҳад буд.

1. РӯҶИ Парвардигор Худо бар Ман аст, зеро ки Парвардигор Маро тадҳин намудааст: Маро фиристодааст, то ки ба мискинон башорат диҳам, шикастадилонро шифо бахшам, озодиро ба асирон ва фатҳи зиндонро ба бандиён эълон намоям;

2. Соли тавачҷӯҳи Парвардигор ва рӯзи интиқоми Худои моро эълон намоям, ҳамаи мотамзадагонро тасалли бахшам;

3. Мотамзадагони Сионро ато намуда, ба онҳо афсар ба ҷои хокистар бидиҳам, ва равғани шодмонӣ – ба ҷои мотам, ва ридои ҷалол – ба ҷои рӯҳи андӯхгин; ва онҳо дарахтони адолат номида хоҳанд шуд, ки Парвардигор барои ҷалоли Худ шинондааст.

4. Ва онҳо вайронаҳои бостониро бино хоҳанд кард, харобаҳои қадимро барпо хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои вайронаро, ки аз даврҳои пешина харобазор шуда мондааст, аз нав барқарор хоҳанд кард.

5. Ва бегонаҳо ба хизмат истода, гӯсфандони шуморо хоҳанд чаронид, ва ачнабиён зироаткорону тоқдорони шумо хоҳанд буд.

6. Ва шумо коҳинони Парвардигор номида хоҳед шуд, – шуморо хизматгузори Худои мо хоҳанд хонд; аз дорони халқҳо ғизо хоҳед гирифт, ва аз ҷалоли онҳо ифтихор хоҳед дошт.

7. Дар ивази хичолати худ дучандон подош хоҳед гирифт, ва дар ивази расвой аз насиби худ шод хоҳанд шуд, чунки дар замини худ насиби дучанд хоҳанд ёфт, ва хурсандии ҷовидонӣ барои онҳо хоҳад буд.

8. Зеро Ман, ки Парвардигор ҳастам, адлу инсофро дӯст медорам, аз ғоратгарӣ ва ноинсофӣ нафрат дорам, ва мукофоти онҳоро аз рӯи ростӣ хоҳам дод, ва паймони ҷовидонӣ бо онҳо хоҳам баст.

9. Ва насли онҳо дар миёни халқҳо, ва зурёти онҳо андаруни қавмон машҳур хоҳанд шуд; ҳар кӣ онҳоро бинад, хоҳад донист,

ки онҳо насле ҳастанд, ки Парвардигор баракат додааст.

10. Дар Парвардигор шодии бисёр мекунам, ва ҷони ман дар Худои ман ба ваҷд меояд, зеро ки Ё маро либоси наҷот пӯшонидоаст, ва ҷомаи адолат бар дӯшам гузоштааст, чунон ки домод афсарро мисли коҳине бар сари худ мениҳад. ва чунон ки арӯс худро бо зеварҳо оро медиҳад.

11. Зеро, чунон ки замин набототи худро мерӯёнад, ва чунон ки боғ тухмҳои дар он кошташударо месабзонад, ончунон Парвардигор Худо адолат ва ҷалодро пеши ҳамаи халқҳо нумӯ хоҳад дод.

БОБИ ШАСТУ ДУЮМ

Аз нав барпо шудани қавми Исроил.

1. БА хотири Сион сукут нахоҳам кард, ва ба хотири Ерусалим хомӯш нахоҳам монд, то даме ки адолати он мисли нур тулӯъ намояд, ва наҷоти он – мисли машъали фурӯзон.

2. Ва халқҳо адолати туро, ва ҳамаи подшоҳон ҷалоли туро хоҳанд дид, ва ту бо номи наве ки даҳони Парвардигор онро муқаррар менамояд, хонда хоҳӣ шуд.
3. Ва ту тоҷи шавкат дар яди Парвардигор хоҳӣ буд, ва афсари подшоҳӣ дар дасти Худои худ.
- 4 Туро дигар «Матрук» нахоҳанд номид, ва замини туро дигар «Вайрона» нахоҳанд гуфт, балки туро «Дилхоҳ» ва замини туро «Шавҳардор» хоҳанд номид, зеро ки Парвардигор туро хостааст, ва замини ту шавҳар хоҳад кард.
5. Чунон ки ҷавоне дӯшизаро ба занӣ мегирад, ончунон писаронат туро тасарруф хоҳанд кард, ва чунон ки домод аз арӯс шод мегардад, ончунон Худои ту аз ту шод хоҳад шуд.
6. Бар ҳисорҳои ту, эй Ерусалим, Ман посбононро гузоштаам, ки тамоми рӯз ва тамоми шаб, ҳамеша сукут нахоҳанд кард. Эй онҳое ки Парвардигорро зикр менамояд! Сукут накунед,
7. Ва Ёро оромӣ надихед, то даме ки Ерусалимро аз нав барқарор намуда, ҷалоли рӯи замин гардонад.
8. Парвардигор ба ямини Худ ва ба бозуи қавии Худ қасам хӯрдааст: «Ғаллаи туро дигар хӯроки душманонат нахоҳам сохт, ва ачнабиён шароби туро, ки барояш меҳнат кардаӣ, нахоҳанд нӯшид,
9. Балки онҳое ки онро ҷамъ мекунанд, онро хӯрда, Парвардигорро мадҳ хоҳанд намуд, ва онҳое ки онро мечинанд, онро дар сахнҳои қудси Ман хоҳанд нӯшид».
10. Аз дарвозаҳо бигзаред, бигзаред! Роҳи қавмро тайёр кунед! Ҷоддаро ҳамвор кунед, ҳамвор кунед! Аз сангҳо тоза кунед! Барои қавм ливо бардоред!
11. Инак, Парвардигор то ақсои замин эълон менамояд: ба духтари Сион бигӯед: «Инак, Начотдиҳандаи ту меояд! Инак, музди Ё бо Ёст, ва подоши Ё пеши Ёст».
12. Ва онҳоро қавми пок, растагорони Парвардигор хоҳанд номид, ва ту матлуб ва шаҳри номатрук номида хоҳӣ шуд.

БОБИ ШАСТУ СЕЮМ

Рӯзи интиқом.

1. ИН кист, ки аз Адӯм меояд, бо либоси сурх аз Басра меояд? Ин кист, ки дар либоси Худ пуршукӯҳ аст, ва дар камоли куввати Худ қадам мегузорад? «Ман ҳастам, ки аз рӯи адолат сухан меронам ва барои наҷот додан тавоно мебошам».
2. Чаро либоси Ту сурх аст, ва ҷомаи Ту мисли касест, ки чархуштро поймол карда бошад?
3. «Танҳо Худам чархуштро поймол кардам, ва аз қавмон касе бо Ман набуд, ва Ман онҳоро дар ғазаби Худ поймол намудам, ва дар шиддати хашми Худ онҳоро лагадкӯб сохтам, ва хуни онҳо бар либоси Ман пошида шуд, ва Ман тамоми ҷомаи Худро олуда кардам;
4. Зеро ки рӯзи интиқом дар дили Ман аст, ва соли раҳо кардани Ман фаро расидааст.
5. Ва Ман нигаристам, ва мададгоре набуд, ва таачҷуб намудам, ки ёваре набуд, ва бозуи Ман Маро мададгор шуд, ва хашми Ман Маро ёварӣ намуд.
6. Ва Ман қавмонро дар ғазаби Худ поймол намудам, ва онҳоро аз шиддати хашми Худ маст кардам, ва хуни онҳоро бар замин рехтам».

Тарс ва умедҳои бақияи қавм дар рӯзи интиқом.

7. Эҳсонҳои Парвардигор ва ҷалоли Парвардигорро зикр хоҳам кард, барои ҳар он чи Парвардигор ба мо ато намудааст, ва барои лутфи зиёде ба хонадони Исроил, ки Ӯ аз рӯи марҳамати Худ ва аз рӯи фаровонии эҳсонҳои Худ ба онҳо ато намудааст.
8. Ва Ӯ гуфтааст: «Ба яқин, онҳо қавми Ман ҳастанд, писароне ки хиёнат намекунанд». Ва Ӯ Наҷотдиҳандаи онҳо буд.
9. Дар ҳар тангии онҳо Ӯ дилсӯзӣ мекард, ва фариштае ки дар ҳузури Ӯ буд, онҳоро наҷот меод; аз рӯи муҳаббати Худ ва шафқати Худ Ӯ онҳоро раҳо мекард, ва дар тамоми айёми қадим онҳоро мебардошт ва баланд мекард.

10. Валекин онҳо беитоатӣ намуда, Рӯҳулқудси Ӯро маҳзун мекарданд, ва Ӯ душмани онҳо гашта, ба муқобили онҳо мечангид.

11. Ва қавми Ӯ айёми қадими Мусоро ба ёд оварданд: кучост Он ки онҳоро бо чӯпони рамаи Худ аз баҳр баровард? Кучост Он ки Рӯҳулқудси Худро андаруни онҳо ниҳод?

12. Он ки бозуи пуршукӯҳи Худро ба ямини Мусо равона намуда,

обҳоро пеши онҳо пора кард, то ки барои Худ номи ҷовидонӣ пайдо кунад?

13. Он ки онҳоро дар вартаҳо мисли аспе дар биёбон хидоят намуд, ва онҳо пешпо нахӯрданд?

14. Мисли чорпое ки ба водӣ фурӯд меояд, Рӯҳи Парвардигор онҳоро сӯи фароғат бурд. Ҳамин тавр Ту қавми Худро хидоят намудӣ, то ки барои Худ номи пуршукӯҳе пайдо кунӣ.

15. Аз осмон назар андоз ва аз маскани пок ва пурчалони Худ бубин! Рашки Ту ва тавоноии Ту кучост? Дилсӯзии Ту ва марҳаматҳои Ту нисбат ба ман боздошта шудааст.

16 Ту, охир, Падари мо ҳастӣ, агарчи Иброҳим моро намедонад, ва Исроил моро намешиносад; Ту, эй Парвардигор, Падари мо, Раҳокунандаи мо ҳастӣ, ва номи Ту аз азал чунин аст.

17. Чаро, эй Парвардигор, моро гузоштаӣ, ки гумроҳ шуда, аз роҳҳои Ту бароем? Ва дилҳои моро саҳт кардаӣ, то ки аз Ту натарсем? Ба хотири бандагони Худ, ба хотири сибтҳои мероси Худ сӯи мо рӯчӯъ намо!

18. Қавми поки Ту муддати каме онро тасарруф намуданд; душманони мо қудси Ту ро поймол карданд.

19. Мо мисли касоне шудаем, ки Ту гӯё ҳаргиз бар онҳо ҳукмронӣ накарда бошӣ, ва онҳо ба номи Ту номида нашуда бошанд.

БОБИ ШАСТУ ЧОРУМ

Тарс ва умедҳои бақияи қавм. Дуо дар бораи наҷот.

1. КОШКИ Ту осмонро дарронда, нузул менамудӣ! Кӯҳҳо аз хузури Ту гудохта мешуд,
2. Мисли он ки хасу хошок аз оташ аланга мезанад, ва об аз оташ ба чӯш меояд, – нузул намо, то ки номи Худро ба душманони Худ машхур созӣ, ва халқҳо аз дидори Ту ба ларза оянд.
3. Вақте ки Ту корномаҳои аҷоибе ки мо чашми интизор надоштем, ба ҷо оварда, нузул менамудӣ, кӯҳҳо аз хузури Ту гудохта мешуд.
4. Ва ҳаргиз нашнидаанд, ва гӯш накардаанд, ва чашм Худро ғайр аз Ту надидааст, ки барои умедворонаш чунин амал карда бошад.
5. Ту бо онҳое ки шодмонанд, ва адолатро ба амал меоваранд, ва дар роҳҳои Ту Туро зикр менамоянд, бо хушӣ мулоқот мекунӣ; лекин Ту ба ғазаб омадаӣ, чунки мо гуноҳ кардаем, ва муддати зиёде дар он ғӯтидаем, – ва оё метавонем наҷот ёбем?
6. Ва ҳамаамон мисли палиде гардидаем, ва тамоми адолати мо мисли либоси чиркин аст; ва ҳамаамон мисли барг пажмурда шудаем, ва гуноҳҳоямон мисли боде моро бардошта мебарад.
7. Ва касе нест, ки номи Туро бихонад, ва бедор шуда, Туро пайравӣ намояд, зеро ки Ту рӯи Худро аз мо пинҳон кардаӣ, ва моро гузоштаӣ, ки аз гуноҳҳои худ нобуд шавем.
8. Ва акнун, эй Парвардигор, Ту Падари мо ҳастӣ; мо гил ҳастем, ва Ту – кӯзагари мо, ва ҳамаамон амали дастҳои Ту мебошем.
9. Парвардигоро! Бениҳоят дар ғазаб нашав, ва гуноҳро то абад дар хотир нигоҳ надор; лутфан назар андоз, ки ҳамаамон қавми Ту ҳастем,
10. Шаҳрҳои поки Ту биёбон шудааст; Сион биёбон, ва Ерусалим харобазор гардидааст.
11. Хонаи қудси мо ва ҷалоли мо, ки падарони мо дар он Туро ҳамду сано мехонданд, тӯъмаи оташ гардидааст, ва ҳар он чи барои мо азиз буд, харобазор шудааст.

12. Оё баъд аз ҳамаи ин, эй Парвардигор, боз худдорӣ менамоӣ? Ва хомӯш монда, моро бениҳоят хорузгор мекунӣ?

БОБИ ШАСТУ ПАНЦУМ

Ҷавоби Парвардигор ба дуо.

1. МАН барои онҳое ки Маро намекурсиданд, муҳайё будам; барои онҳое ки Маро намечустанд, ёфт мешудам; ба қавме ки намехостанд ба номи Ман номида шаванд, мегуфтам: «Инак Ман ҳозирам, инак Ман ҳозирам!»

2. Тамоми рӯз Ман дастҳои Худо сӯи қавми саркаше дароз мекардам, ки аз пайи фикрҳои худ бо роҳи нодуруст мерафтанд,

3. Сӯи қавме ки Маро доимо рӯйрост ба ғазаб меоваранд, дар боғҳо қурбонӣ мекунанд, ва бар хиштҳо бухур месӯзонанд,

4. Дар миёни қабрҳо менишинанд, ва дар мағораҳо шаб мегузaronанд; гӯшти хук мехӯранд, ва хӯриши зиште дар зарфҳои онҳост;

5. Ва мегӯянд: «Дар ҷои худ биист, ба ман наздик нашав, зеро ки ман аз ту поктарам!» Инҳо дуде дар бинии Ман мебошанд, ва оташе ки тамоми рӯз фурӯзон аст.

6. Инак пеши Ман навишта шудааст: «Хомӯш нахоҳам монд, то даме ки сазое бидиҳам, – ва сазои онҳоро хоҳам дод

7. Барои гуноҳҳои шумо ва гуноҳҳои падарони шумо бо якҷоягӣ, – мегӯяд Парвардигор, – ки онҳо бар кӯҳҳо бухур месӯзониданд, ва бар тепаҳо Маро хорӣ медоданд; ва Ман подоши онҳоро аввал андоза карда, ба онҳо хоҳам расонид».

8. Парвардигор чунин мегӯяд: «Чунон ки ширае дар хӯшаи ангур ёфт мешавад, ва мегӯянд: "Онро нобуд накун, зеро ки баракат дар он аст" – ончунон Ман ба хотири бандагони Худ амал хоҳам кард, то ки ҳамаашонро нобуд насозам.

9. Ва насле аз Яъқуб, ва ворисе аз Яҳудо барои кӯҳҳои Худ ба вучуд хоҳам овард, ва баргузидагони Ман онро мерос хоҳанд гирифт, ва бандагони Ман дар он ҷо сокин хоҳанд шуд.

10. Ва Шорӯн чарогоҳи гӯсфандон, ва водии Охӯр макони фароғати говон барои қавми Ман, ки Маро талабидаанд, хоҳад шуд.

11. Валекин шумо, ки Парвардигорро тарк карда, кӯҳи поки Маро аз хотир баровардаед, барои Ҷод* суфра ораста менамояд, ва барои Манот** косахоро аз машруботи дорувордор пур мекунад, –

12. Шуморо Ман ба дами шамшер хоҳам супурд, ва ҳамаатон барои куштор зону хоҳед зад, чунки Ман даъват намудам, шумо ҷавоб надодед, Ман сухан рондам, шумо нашнидед, балки он чи дар назари Ман бад буд, ба амал овардед, ва он чи Ман нахостам, ихтиёр кардед».

13. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Инак, бандагони Ман хоҳанд хӯрд, вале шумо гурусна хоҳед монд; инак, бандагони Ман хоҳанд нӯшид, вале шумо ташна хоҳед монд; инак, бандагони Ман шодӣ хоҳанд кард, вале шумо хичил хоҳед шуд;

14. Инак, бандагони Ман аз хушии дил тараннум хоҳанд намуд, вале шумо аз дарди дил фарёд хоҳед зад, ва аз шикастагии рӯҳ вовайло хоҳед кард.

15. Ва номи худро дар миёни баргузидагони Ман барои лаънат боқӣ хоҳед гузошт; ва Парвардигор Худо туро ба қатл хоҳад расонид, ва бандагони Худо ба номи дигар хоҳад номид.

16. Пас, ҳар кӣ бар замин фотиҳа диҳад, ба Худои ҳақ фотиҳа хоҳад дод, ва ҳар кӣ бар замин қасам хӯрад, ба Худои ҳақ қасам хоҳад хӯрд, зеро ки андӯхҳои пештара фаромӯш гардида, аз чашмони Ман пинҳон шудааст.

Баракати абадӣ ба Исроил дар замини нав.

*11. Ҷод – бути бахт (мувофиқи ақидаи баъзе қабилаҳои қадим).

**11. Манот – бути тақдир (ҳамчунин).

17. Зеро, инак Ман осмони нав ва замини нав меофарам, ва чизҳои пештара ба хотир нахоҳад расид, ва ба дил нахоҳад омад;

18. Балки аз он чи Ман меофарам, шодӣ кунед ва то абад ба вачд оед: зеро, инак Ман Ерусалимро ҳамчун манбаи вачд, ва қавми онро ҳамчун манбаи шодӣ меофарам.

19. Ва аз Ерусалим ба вачд хоҳам омад, ва аз қавми Худ шодӣ хоҳам кард; ва дар он дигар овози гиря ва овози ғиғон шунида нахоҳад шуд.

20. Дар он ҷо дигар хурдсоле ва пире нахоҳад буд, ки ба пурии рӯзҳои худ нарасида бошад, зеро касе ки дар синни садсолагӣ бимирад, ҷавон ҳисоб меёбад, ва агар гуноҳкор дар синни садсолагӣ бимирад, ба лаънат дучор мешавад.

21. Ва хонаҳо бино карда, дар онҳо сокин хоҳанд шуд, ва тоқҳо шинонда, меваи онҳоро хоҳанд хӯрд.

22. Онҳо бино нахоҳанд кард барои он ки дигарон сокин шаванд; онҳо нахоҳанд шинонд барои он ки дигарон бихӯранд; зеро ки рӯзҳои қавми Ман мисли рӯзҳои дарахт хоҳад буд, ва баргузидагони Ман аз амали дастҳои худ то ба охир истифода хоҳанд бурд.

23. Бар абас онҳо меҳнат нахоҳанд кард, ва барои изтироб нахоҳанд зойд, зеро ки онҳо, ва зурёташон бо онҳо, насли мубораки Парвардигор мебошанд.

24. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки пеш аз он ки онҳо бихонанд, Ман ҷавоб хоҳам дод, ва пеш аз он ки онҳо сухане гӯянд, Ман хоҳам шунид.

25. Гург ва барра бо ҳам хоҳанд чарид, ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд, ва ғизои мор хок хоҳад буд; онҳо дар тамоми кӯҳи поки Ман бадӣ нахоҳанд кард ва осебе нахоҳанд расонид», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ШАСТУ ШАШУМ

Давоми сухан бар бораи баракат.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Осмон курсии Ман аст, ва замин – қадамгоҳи Ман; чӣ гуна хонае барои Ман бино хоҳед кард, ва чӣ гуна маконе барои оромиши Ман?
2. Ва ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман офаридааст, ва ҳамаи онҳо ба вучуд омадааст, – мегӯяд Парвардигор. – Ва Ман бар инҳо назар хоҳам кард: бар мискин ва шикастарӯх, ва бар касе ки пеши каломи Ман ба ларза меояд.
3. Касе ки гове мекушад, мисли одамкуш аст; касе ки баррае забҳ менамояд, мисли касест, ки гардани сагро шикаста бошад; касе ки ҳадияи ордӣ меоварад, мисли касест, ки хуни хукро оварда бошад; касе ки лебӯно месӯзонад, мисли касест, ки пеши буте дуо гуфта бошад; чунон ки онҳо роҳҳои худро ихтиёр кардаанд, ва чонашон корҳои зишташонро хостааст,
4. Ончунон Ман азиятҳои онҳоро ихтиёр хоҳам кард, ва бимҳои онҳоро бар сарашон хоҳам овард, зеро ки Ман даъват намудам, касе ҷавоб надод, Ман сухан рондам, онҳо нашниданд, балки он чи дар назари Ман бад буд, ба амал оварданд, ва он чи Ман нахостам, ихтиёр карданд».
5. Каломи Парвардигорро бишнавед, эй онҳое ки пеши каломи Ё меларзед! «Бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доранд, ва шуморо ба хотири номи Ман рад кардаанд, мегӯянд: "Бигзор Парвардигор ҷалоли Худо соҳир намояд, ва мо шодмонии шуморо бинем". Вале онҳо хичил хоҳанд шуд.
6. Овози ғулғула аз шаҳр, овозе аз маъбад меояд: овози Парвардигор аст, ки душманони Худо сазо медиҳад.
7. Пеш аз он ки дарди зоиш бикашад, зоидааст; пеш аз он ки дард вайро фаро гирад, писаре ба дунё овардааст.
8. Кист, ки чизеро мисли ин шунида бошад? Кист, ки чизҳоеро мисли ин дида бошад? Оё мамлакате дар як рӯз таваллуд меёбад? Оё халқе якбора зоида мешавад? Зеро ки Сион, дарди зоишро ҳис кардан замон, писарони худро зоидааст.
9. Оё Ман ба дами зоиш мерасонаму намезоёнам? – мегӯяд Парвардигор. – Оё Ман, ки Волид ҳастам, аз зоидан бозмедорам? – мегӯяд Худои ту.

10. Бо Ерусалим дилхушӣ кунед ва аз он ба вачд оед, эй ҳамаи онҳое ки онро дӯст медоред! Бо якҷоягии он шодии бисёр кунед, эй ҳамаи онҳое ки барояш мотам доштед,
11. То ки аз сини тасаллиҳои он ғизо гиред ва сер шавед; то ки аз пистони ҷалоли он бимакед ва лаззат гиред».
12. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, Ман осоиштагиро мисли наҳр, ва ҷалоли халқҳоро мисли селоби саршор сӯи он равона мекунам, ва шумо ғизо хоҳед гирифт; дар канор гирифта хоҳед шуд, ва бар зонуҳо навозиш хоҳед ёфт.
13. Чунон ки инсонро модараш тасаллӣ медиҳад, ончунон Ман шуморо тасаллӣ хоҳам дод, ва шумо дар Ерусалим тасаллӣ хоҳед ёфт».
14. Ва инро хоҳед дид, ва дили шумо шод хоҳад шуд, ва устухонҳои шумо мисли алаф сабз хоҳад шуд; ва дасти Парвардигор бар бандағони Ё зоҳир хоҳад гардид, ва Ё бар душманони Худ ғазаб хоҳад кард.
15. Зеро, инак, Парвардигор дар оташ хоҳад омад, ва аробаҳои Ё мисли тундбод хоҳад буд, то ки бо шиддати хашми Худ подош диҳад, ва итоби Худро бо шӯълаҳои оташ бишнавад.
16. Зеро ки Парвардигор бо оташ ва шамшери Худ бар тамоми башар доварӣ хоҳад кард, ва мақтулони Парвардигор бисёр хоҳанд буд.
17. «Онҳое ки аз қафои як нафар, ки дар миёна бошад, ба боғот рафта, худро тақдир ва татхир мекунанд, ва гӯшти хук ва ҳайвонҳои наҷис ва муш мехӯранд, якҷоя талаф хоҳанд шуд, – мегӯяд Парвардигор.
18. Ва Ман, ки аз аъмол ва фикрҳои онҳо воқиф ҳастам, хоҳам омад, то ки ҳамаи халқҳо ва забонҳоро фароҳам оварам, ва онҳо омада, ҷалоли Маро хоҳанд дид.
19. Ва Ман дар миёни онҳо аломате ба амал хоҳам овард, ва онҳоеро, ки аз байнашон растагор шуда бошанд, сӯи халқҳо: ба Таршиш, ба Фул ва Луд, ки камонгир ҳастанд, ба Тубол ва Юнон, ба қизираҳои дурдаст, ки овозаи Маро нашнидаанд ва

чалоли Маро надидаанд, хоҳам фиристод, ва онҳо чалоли Маро дар миёни халқҳо хабар хоҳанд дод.

20. Ва ҳамаи бародарони шуморо аз ҷониби ҳамаи халқҳо бар аспон ва аробаҳо ва тахтҳои равон, ва бар хачирон ва шутурони бидав ба кӯҳи поки Ман – Ерусалим – барои Парвардигор ҳадия хоҳанд овард, – мегӯяд Парвардигор, – мисли он ки банӣ Исроил ҳадияро ба хонаи Парвардигор дар зарфи пок меоваранд.

21. Ва аз онҳо низ ба вазифаи коҳинон ва левизодагон хоҳам гирифт, – мегӯяд Парвардигор.

22. Зеро чунон ки осмони нав ва замини наве ки Ман меофарам, дар ҳузури Ман поянда хоҳад монд, – мегӯяд Парвардигор, – ончунон насли шумо ва номи шумо поянда хоҳад буд.

23. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар ҳар навмоҳ ва дар ҳар шанбе ҳар башар хоҳад омад, то ки ба ҳузури Ман сачда кунад, – мегӯяд Парвардигор.

24. Ва чун берун оянд, ҷасадҳои мардуми ба Ман ошишударо хоҳанд дид: зеро кирми онҳо намемирад, ва оташи онҳо хомӯш намешавад, ва онҳо барои ҳар башар зишт хоҳанд буд».

КИТОБИ ИРМИЁИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Сарсухан.

1. СУХАНОНИ Ирмиё ибни Ҳилқиё, аз коҳиноне ки дар Анотӯт, дар замини Бинёмин буданд,
2. Ки дар айёми Йӯшиё ибни Амӯн подшоҳи Яҳудо, дар соли сездаҳуми подшоҳии вай, каломи Парвардигор бар ӯ нозил шуд,
3. Ва дар айёми Еҳӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо, то охири соли ёздаҳуми Сидқиё ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо, то вақте ки Ерусалим дар моҳи панҷум ба асирӣ бурда шуд.

Даъват шудани Ирмиё.

4. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
5. «Пеш аз он ки туро дар батн ба вучуд оварам, Ман Туро шинохтам, ва пеш аз он ки ту аз шикам берун оӣ, туро тақдис намудам, туро барои халқҳо набӣ таъин кардам».
6. Ва ман гуфтам: «Ё Худоё Парвардигоро! Ман, охир, наметавонам сухан ронам, зеро ки амраде ҳастам».
7. Вале Парвардигор ба ман гуфт: «Нагӯ: "Ман амраде ҳастам", балки сӯи ҳар касе ки туро бифиристам, хоҳӣ рафт, ва ҳар чиро, ки ба ту амр фармоям, хоҳӣ гуфт.
8. Аз онҳо натарс, зеро Ман бо ту ҳастам, то ки туро халосӣ диҳам», – гуфт Парвардигор.
9. Ва Парвардигор дасти Худро дароз карда, ба даҳанам расонд, ва Парвардигор ба ман гуфт: «Инак, суханони Худро дар даҳони ту гузоштам.
10. Бидон, ки туро имрӯз бар халқҳо ва бар мамлакатҳо баргумоштам, то ки решақан кунӣ ва вайрон намоӣ, талаф кунӣ ва хароб намоӣ, обод кунӣ ва ниҳол шинонӣ».

Руъёи шоҳаи дарахти бодом ва дег.

11. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй Ирмиё, чӣ чизе ту мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Шоҳаи дарахти бодомро мебинам».

12. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Хуб дидаӣ; зеро ки Ман бар каломи Худ ба хубӣ диққат мекунам, то ки онро ба амал оварам».

13. Ва каломи Парвардигор бори дигар бар ман нозил шуда, гуфт: «Чӣ чизе ту мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Деги ҷӯшоне мебинам, ки рӯи он аз ҷониби шимол аст».

14. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Мусибате аз шимол бар ҳамаи сокинони ин замин хоҳад омад.

15. Зеро инак, Ман ҳамаи қабилаҳои мамлакатҳои шимолро даъват хоҳам намуд, – гуфт Парвардигор, – ва онҳо омада, ҳар яке тахти худро дар даҳани дарвозаи Ерусалим, ва назди ҳамаи деворҳои он гирдогирд, ва назди ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо барқарор хоҳанд кард.

16. Ва бар онҳо барои тамоми шарораташон доварӣ хоҳам кард, барои он ки онҳо Маро тарк намуда, ба худоёни дигар бухур сӯзонданд, ва ба маснӯи дастҳои худ сачда карданд.

17. Пас, ту камари худро бибанд, ва бархоста, ҳар он чиро Ман ба ту амр фармоям, ба онҳо бигӯй; аз онҳо натарс, мабодо туро пеши онҳо ба изтироб оварам.

18. Ва инак, Ман туро имрӯз шаҳри истехкомдоре ва сутуни оҳанине ва ҳисори мисине бар тамоми ин замин, ба муқобили подшоҳони Яҳудо, ба муқобили мирони он, ба муқобили қоҳинони он ва ба муқобили қавми ин замин гардондам.

19. Ва онҳо бо ту ҷанг хоҳанд кард, вале бар ту ғолиб нахоҳанд омад, зеро ки Ман бо ту ҳастам, – гуфт Парвардигор, – то ки туро халосӣ диҳам».

БОБИ ДУЮМ

Ирмиё ба Яҳудо фиристода шуд.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Бирав ва ба гӯши Ерусалим хитоб намуда, бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: меҳри айёми ҷавонӣ ва муҳаббати давраи арӯсии туро, вақте ки аз қафои Ман дар биёбон, дар замини нокишта мерафтӣ, барои ту дар хотир дорам.
3. Исроил барои Парвардигор қудс аст, ва навбари меваҳои Ў; онҳое ки онро бихӯранд, маҳкум хоҳанд шуд, ва мусибате бар онҳо хоҳад омад», – мегӯяд Парвардигор.
4. Каломи Парвардигорро бишнавед, эй хонадони Яъқуб ва ҳамаи қабилаҳои хонадони Исроил!
5. Парвардигор чунин мегӯяд: «Падарони шумо дар Ман чӣ ноинсофӣ ёфтанд, ки аз Ман дур шуданд, ва аз қафои ҳечу пуч рафта, худашон ба батолат мубаддал гардиданд?
6. Ва нагуфтанд: "Қучост Парвардигоре ки моро аз замини Миср берун овард, ва моро дар биёбон, дар замини вайрона ва пур аз ҳафраҳо, дар замини харобазор ва зулмот бурд, дар заmine ки касе аз он гузар накардааст, ва касе дар он сокин набуд?"
7. Ва Ман шуморо ба боғистон овардам, то ки мевачот ва неъматҳои онро бихӯред; вале шумо омада, замини Маро палид кардед, ва мероси Маро зишт гардондед.
8. Қоҳинон нагуфтанд: "Парвардигор қучост?" Ва шариятдонон Маро нашинохтанд, ва ҷӯпонон ба Ман осӣ шуданд; ва анбиё ба номи Баал нубувват карданд, ва аз қафои чизҳое рафтанд, ки фоида намебахшад.
9. Бинобар ин боз бар шумо доварӣ хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор, – ва бар писарони писарони шумо доварӣ хоҳам кард.
10. Пас, бар ҷазираҳои Киттим гузар кунед ва бубинед, ва ба Қедор бифиристанед ва дурустакак назар андозед, ва бубинед, ки оё чизе монанди ин воқеъ шудааст?
11. Оё халқе худоёни худро иваз кардаанд, агарчи онҳо худо нестанд? Вале қавми Ман ҷалолӣ худро ба он чи фоида намебахшад, иваз кардаанд.
12. Ба ин таъҷуб намоед, эй афлок, ва ба ҳаяҷон омада, бағоят дар даҳшат афтед! – мегӯяд Парвардигор.

13. Зеро ки қавми Ман ду кори бад карданд: Маро, ки чашмаи оби ҳаёт ҳастам, тарк карда, барои худ сардобаҳо канданд, сардобаҳои кафидае ки наметавонад обро нигоҳ дорад.
14. Оё Исроил ғулом аст? Ё хоназод аст? Пас чаро вай ба ғанимат гирифта шудааст?
15. Шерони ҷавон бар вай наъра зада, овози худро баланд карданд, ва замини онро ба биёбон табдил доданд; шаҳрҳои он сӯхта, ғайримаскун шудааст.
16. Писарони Нӯф ва Таҳфанҳес низ фарқи саратро зада шикастанд.
17. Оё ин осеб ба ту аз он сабаб нарасид, ки ту Парвардигор Худои худро, вақте ки туро бо роҳи рост мебард, тарк кардӣ?
18. Ва акнун туро бо роҳи Миср чӣ кор аст, – то ки аз оби Шихӯр бинӯшӣ? Ва туро бо роҳи Ашшур чӣ кор аст, – то ки аз оби наҳр бинӯшӣ?
19. Шарорати ту туро ҷазо медиҳад, ва муртадии ту туро мазаммат менамояд; пас, бидон ва бубин, ки чӣ гуна бад ва талх аст он ки ту Парвардигор Худои худро тарк кардаӣ, ва тарси Ман дар ту нест, – мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо.
20. Аз қадимулайём юғи худро шикастӣ ва бандҳои худро баркандӣ, ва гуфтӣ: "Бандагӣ нахоҳам кард", зеро ки ту бар ҳар теппаи баланд ва зери ҳар дарахти сабз хобида, зино кардӣ.
21. Аммо Ман туро ҳамчун рази асил, ҳамчун тухме ки комилан некӯст, кошта будам; пас, чӣ тавр ту барои Ман ба токи ёбоие мубаддал шудай?
22. Пас, ҳарчанд худро бо ишқор бишӯӣ ва собуни зиёде барои худ ба кор барӣ, доғҳои гуноҳи ту пеши назари Ман намоён аст, – мегӯяд Парвардигор Худо.
23. Чӣ гуна метавонӣ бигӯӣ: "Худро палид накардаам, аз қафои Баал нарафтаам"? Ба рафторе ки ту дар водӣ кардӣ, назар андоз ва он чиро, ки ба амал овардӣ, дарк намо, эй модашутури сабукпое ки роҳҳои худро қач мекунад!

24. Ту мисли гӯрхари модаи ба биёбон одаткардае ҳастӣ, ки он дар айни пурзӯр шудани шаҳвати дилаш канда-канда нафас мекашад, ва кист, ки онро аз шавқи он боздошта тавонад? Ҳамаи толибони он хаста нахоҳанд шуд: онро дар моҳи он хоҳанд ёфт.

25. Пои худро аз бараҳнагӣ ва гулӯи худро аз ташнагӣ нигоҳ дор.

Вале ту гуфтӣ: "Не, умедест нест! Зеро ки бегонаҳоро дӯст медорам ва аз қафои онҳо хоҳам рафт".

26. Чунон ки дузд ҳангоми ба даст афтоданаш шармсор мешавад,

ончунон хонадони Исроил: худашон, подшоҳашон, миронашон ва коҳинонашон ва анбиёяшон шармсор шуданд.

27. Ба чӯб мегӯянд: "Ту падари ман ҳастӣ", ва ба санг: "Ту маро зоидай"; зеро ки пуштро ба Ман гардонданд, ва на рӯйро; вале дар вақти мусибати худ мегӯянд: "Барҳез ва моро начот деҳ!"

28. Пас, худоёни ту, ки барои худ сохтаӣ, кучоянд? Бигзор онҳо барҳезанд, агар туро дар вақти мусибатат начот дода тавонанд; зеро ки худоёни ту, эй Яҳудо, баробари шумораи шаҳрҳои ту ҳастанд.

29. Чаро бо Ман талош мекунад? Ҳамаатон ба Ман осӣ шудаед, – мегӯяд Парвардигор.

30. Бар абас писарони шуморо зарба задаам: онҳо сабақе нагирифтанд; шамшери шумо, мисли шери дарранда, анбиёи шуморо хӯрдааст.

31. Эй шумо, ки насли ин даврон ҳастед! Ба каломи Парвардигор диққат диҳед: оё Ман барои Исроил биёбон будам? Ё кишвари торикии зулмот? Пас, чаро қавми Ман гуфтанд: "Мо аз ту дур шудаем, дигар назди ту нахоҳем омад"?

32. Оё бокира зевари худро, ва арӯс тасмаи ороиши худро фаромӯш мекунад? Вале қавми Ман рӯзҳои бешуморе Маро фаромӯш карданд.

33. Чӣ гуна моҳирона роҳи худро пайдо мекунӣ, то ки ба ишқбозӣ ноил гардӣ! Бинобар ин ба зиштҳо низ роҳҳои худро таълим додаӣ.

34. Дар домани либосат низ хуни ҷонҳои мискинони бегуноҳ ёфт шуд: агарчи онҳоро дар вақти дуздӣ наёфтаӣ, бо вучуди хамаи инҳо,

35. Ту мегӯӣ: "Азбаски бегуноҳ ҳастам, ғазаби ӯ аз ман баргардонида хоҳад шуд". Инак, Ман туро доварӣ хоҳам намуд барои он ки ту мегӯӣ: "Ман гуноҳ накардаам".

36. Чаро ин қадар ба залолат афтада, роҳи худро тағйир медиҳӣ? Чунон ки аз Ашшур хичил шудаӣ, ончунон аз Миср низ хичил хоҳӣ шуд;

37. Аз вай низ, дастҳоятро бар сарат гузошта, берун хоҳӣ рафт, зеро Парвардигор аз онҳое ки пушту паноҳат медонӣ, нафрат дорад, ва ту бо онҳо муваффақият нахоҳӣ ёфт».

БОБИ СЕЮМ

Ирмиё ба тавба даъват менамояд.

1. ГУФТ: «Агар марде зани худро талоқ диҳад, ва вай аз ӯ чудо шуда, ба шавҳари дигаре расад, оё ӯ аз нав сӯи ин зан бармегардад? Оё он замин тамоман палид намешавад? Вале ту бо ёрони зиёде зино кардаӣ, ва бо ин хама сӯи Ман мехоҳӣ баргардӣ – гуфт Парвардигор. –

2. Чашмони худро ба тепаҳо баланд кун ва бубин, ки дар кучо бо ту хуфту хоб накардаанд? Ба сари роҳҳо дар ихтиёри онҳо, мисли араб дар биёбон, нишастӣ, ва заминро бо зинои худ ва бо шарорати худ палид кардӣ.

3. Ва боришҳо боздошта шуд, борони баҳорӣ ҳам наборид; вале туро пешонии зани фоҳишае буд, – ту шарму ҳаёро аз худ дур кардӣ.

4. Оё навакак Маро нахондӣ: "Эй Падари ман, Ту ёри ҷавонии ман ҳастӣ!

5. Оё ғазаби Ў ба сурати абадӣ хоҳад буд? Оё Ў онро то абад нигоҳ хоҳад дошт?" Чунин сухан рондӣ, – ва аъмоли бади худро, ҳар қадар аз дастат ояд, давом медиҳӣ».

Ирмиё бори дуҷум назди яҳудиёни ҷудогардида фиристода шуд.

6. Ва Парвардигор дар айёми подшоҳ Йӯшиё ба ман гуфт: «Оё ту дидӣ, ки Исроили муртад чиҳо кард? Вай ба ҳар кӯҳи баланд ва зери ҳар дарахти сабз рафта, дар он ҷо зино мекард.

7. Ва Ман гуфтам: "Баъд аз он ки ҳамаи ин корҳоро кард, сӯи Ман хоҳад баргашт". Вале вай барнагашт; ва хоҳари хоини вай, Яҳудо, инро дид.

8. Ва Ман дидам, ки баъд аз он ки барои тамоми зинокории Исроили муртад Ман вайро бадар рондам ва талоқнома ба вай додам, хоҳари хоини вай, Яҳудо, натарсид, балки худаш низ рафта, ба зино дода шуд.

9. Ва воқеъ шуд, ки вай дар зинои худ сабукрафторӣ карда, заминро палид намуд, ва бо санг ва ҷӯб зино кард.

10. Ва бо вучуди ҳамаи ин, хоҳари хоини вай, Яҳудо, бо тамоми дили худ сӯи Ман рӯчӯъ накард, балки фақат бо риёкорӣ», – мегӯяд Парвардигор.

11. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Ҷони Исроили муртад аз Яҳудои хоин одилтар баромад.

12. Бирав ва ин суханонро ба ҷониби шимол эълон намо, ва бигӯй:

"Баргард, эй Исроили муртад! – мегӯяд Парвардигор, – Рӯи Худо ба шумо турш нахоҳам кард, зеро ки Ман раҳим ҳастам, – мегӯяд Парвардигор, – ҳашми Худо ба сурати абадӣ нигоҳ нахоҳам дошт.

13. Фақат ба гуноҳи худ иқро шав, ки ту ба Парвардигор Худои худ осӣ шудай, ва бо бегонагон зери ҳар дарахти сабз басо ишқбозӣ кардай, ва ба овози Ман шумо гӯш надодаед, – мегӯяд Парвардигор.

14. Баргардед, эй писарони муртад, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки Ман ҳукмфармои шумо ҳастам, ва шуморо як нафар аз шаҳре ва ду нафар аз қабилае хоҳам гирифт, ва шуморо ба Сион хоҳам овард,

15. Ва ба шумо чӯпононро ба дилхоҳи Худ хоҳам дод, ки онҳо шуморо бо дониш ва ҳикмат хоҳанд чаронид.

16. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки чун шумо бар замин афзун ва борвар гардед, дар он айём, – мегӯяд Парвардигор, – дигар дар бораи сандуқи паймони Парвардигор сухан нахоҳанд ронд, ва он ба хотир нахоҳад омад, ва онро зикр нахоҳанд кард, ва мавҷуд набудани онро ҳис нахоҳанд кард, ва он бори дигар сохта нахоҳад шуд.

17. Дар он замон Ерусалимро тахти Парвардигор хоҳанд номид, ва ҳамаи халқҳо ба хотири номи Парвардигор дар он ҷо, дар Ерусалим чамъ хоҳанд шуд, ва дигар саркашии дилҳои шарии худро пайравӣ нахоҳанд кард.

18. Дар он айём хонадони Яхудо бо хонадони Исроил роҳ хоҳанд рафт, ва якҷоя аз замини шимол ба заmine ки ба падарони шумо мерос додаам, хоҳанд омад.

19. Ва Ман гуфтам: чӣ гуна туро дар миёни писарон ҷойгир кунам, ва замини матлуберо, ки мероси дилписанди халқҳои зиёд аст, ба ту бидиҳам? Ва гуфтам: ту Маро Падари худ хоҳӣ хонд, ва аз Ман рӯй нахоҳӣ гардонд;

20. Аммо дар ҳақиқат, чунон ки зан ба ёри худ хиёнат мекунад, ончунон шумо низ, эй хонадони Исроил, ба Ман хиёнат кардед – мегӯяд Парвардигор"».

21. Овозе бар теппаҳо шунида мешавад, овози гиря ва тазарруи банӣ Исроил, ки роҳи худро қач сохта, Парвардигор Худои худро фаромӯш кардаанд.

22. «Баргардед, эй писарони муртад, ва Ман муртадиҳои шуморо шифо хоҳам дод!» «Инак, мо назди Ту меоем, зеро ки Ту Парвардигор Худои мо ҳастӣ.

23. Дар ҳақиқат, умеди мо аз теппаҳо ва анбӯҳи кӯҳҳо бар абас будааст; дар ҳақиқат, начоти Исроил дар Парвардигор Худои мост.

24. Аз айёми чавонии мо ин қабоҳат меҳнати падарони моро: гӯсфандони онҳо ва говони онҳоро, писарони онҳо ва духтарони онҳоро хӯрдааст.

25. Пас, дар қабоҳати худ бихобем, ва расвоии мо моро хоҳад пӯшонид, зеро ки мо пеши Парвардигор Худои худ гуноҳ кардаем, – мо ва падарони мо, аз чавонии мо ва то ҳамин рӯз; ва ба овози Парвардигор Худои мо гӯш надодаем».

БОБИ ЧОРУМ

Давоми он.

1. «АГАР ту, эй Исроил, – мегӯяд Парвардигор – баргардӣ, агар сӯи Ман баргардӣ, ва агар қабоҳатҳои худро аз пеши Ман дур кунӣ, оворагард нахоҳӣ шуд.

2. Ва агар дар ростӣ, инсоф ва адолат "ба ҳаёти Парвардигор!" гӯён қасам ёд кунӣ, он гоҳ халқҳо дар вай баракат хоҳанд хост ва бо вай фахр хоҳанд кард».

3. Зеро ки Парвардигор ба мардони Яҳудо ва Ерусалим чунин мегӯяд: «Киштзори худро шудгор кунед, ва дар миёни хорҳо накоред.

4. Худро барои Парвардигор махтун намоед ва ғилофаки дилҳои худро дур кунед, эй мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим, мабодо ғзаби Ман, ба сабаби бадии аъмоли шумо, мисли оташ берун омада, аланга занад, ва касе набошад, ки онро хомӯш кунад.

5. Дар Яҳудо эълон намоед, ва дар Ерусалим бишнавошед ва бигӯед, ва бар замин шох навозед, ва бо овози баланд хитоб намуда, бигӯед: "Ҷамъ шавед, то ки ба шаҳрҳои истехкомдор паноҳ барем".

6. Байраке ба ҷониби Сион барафрозед, сӯи истехкомҳо биравед, таваққуф накунад, зеро ки Ман мусибате ва таҳлукаи бузурге аз шимол меоварам.

7. Шере аз бешаи худ боло баромадааст, ва талафқунандаи халқҳо ҳаракат карда, аз макони худ берун омадааст, то ки

замини туро ба биёбон табдил диҳад, ва шаҳрҳои ту хароб шуда, ғайримаскун гардад».

8. Бинобар ин палос пӯшида, мотам гиред ва навҳа кунед, зеро ки оташи ғзаби Парвардигор аз мо барнагаштааст.

9. «Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор, – ки дили подшоҳ ва дили мирон афсурда хоҳад шуд; ва коҳинон маънос хоҳанд гардид, ва анбиё дар ҳайрат хоҳанд афтод».

10. Ва гуфтам: «Ё Худоё Парвардигоро! Дар асл Ту ин қавм ва Ерусалимро фирефта карда, гуфтай: "Шуморо осоиштагӣ хоҳад буд", ва ҳол он ки шамшер ба ҷон расидааст».

11. Дар он замон ба ин қавм ва ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: «Боди самум аз тепаҳои биёбон бар роҳи духтари қавми Ман мевазад, на барои бод додани хирман ва на барои тоза кардани он.

12. Боди шадиде аз он ҷо барои Ман хоҳад омад; акнун Ман низ бар онҳо довариҳо эълон хоҳам кард».

13. Инак, вай мисли абрҳо боло мебарояд, ва аробаҳояш мисли тундбод аст, ва аспонаш аз уқобон чобуктаранд; вай бар мо, зеро ки гирифтори тороч хоҳем шуд!

14. Дили худро аз шарорат шустушӯй намо, эй Ерусалим, то ки начот ёбӣ; то ба кай фикру хаёлиҳои бади ту андаруни ту сокин бошад?

15. Зеро овозе аз ҷониби Дон, ва хабари мусибат аз кӯҳи Эфроим меояд:

16. «Ба халқҳо хотиррасон намоед, ба Ерусалим хабар диҳед, ки аз кишвари дурдаст муҳосиракунандагон меоянд, ва шаҳрҳои Яҳудоро бо овози худ пур мекунанд.

17. Онҳо мисли посбонони киштзор вайро ихота менамоянд, зеро ки вай Маро ба хашм овардааст, – мегӯяд Парвардигор.

18. Роҳи ту ва аъмоли ту ин чизҳоро бар ту овардааст; ин бадии туст, ки сабаби талхкомии ту гардида, то ба дили ту расидааст».

19. Амъои ман, амъои ман! Маро ларза гирифтааст! Пардаҳои дили ман! Дили ман андаруни ман ба ҳаяҷон омадааст,

наметавонам хомӯш монам; зеро ки ту, эй ҷони ман, овози шох ва нидоҳои ҷангро шунидаӣ.

20. Таҳлука бар таҳлука рӯй дода, тамоми замин валангор шудааст; хаймаҳои ман ногаҳон гирифтори тороч гардида, чодарҳои ман дар як он барбод рафтааст.

21. То ба кай ман байрақро бубинам ва овози шохро бишнавам?

22. «Зеро ки қавми Ман беақланд, Маро намешиносанд; онҳо писарони ҷоҳиланд ва фаҳме надоранд; ба бадӣ кардан ақлашон мерасад, вале кардани кори нек аз дасташон намеояд».

23. Ба замин нигоҳ кардам, ва инак, дар ҳолати ҳарҷумарҷ аст; ва сӯи осмон нигаристам, ва ҳеҷ нур надошт;

24. Ба кӯҳҳо нигоҳ кардам, ва инак, онҳо меларзанд, ва ҳамаи тепаҳо ба ҷунбиш омадаанд.

25. Нигоҳ кардам, ва инак, касе нест, ва ҳамаи мурғони осмон парида рафтаанд.

26. Нигоҳ кардам, ва инак, боғистон ба биёбон мубаддал шудааст, ва ҳамаи шаҳрҳои он аз ҳузури Парвардигор, аз оташи ғзаби Ё хароб шудааст.

27. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: «Тамоми замин валангор хоҳад шуд, вале онро комилан несту нобуд нахоҳам кард.

28. Замин дар ин хусус мотам хоҳад гирифт, ва осмон аз боло тира хоҳад шуд, зеро ки Ман инро гуфтам ва азм намудам, ва пушаймон нахоҳам шуд, ва аз ин азм нахоҳам гашт».

29. Аз ғулғулаи саворон ва тирандозон тамоми аҳли шаҳрҳо мегурезанд: ба ҷангалҳои анбӯҳ дохил мешаванд ва бар кӯҳпораҳо мебароянд; ҳамаи шаҳрҳо тарк карда мешаванд, ва касе дар онҳо боқӣ наместонад.

30. Ва ту, эй торочшуда, чӣ хоҳӣ кард? Агарчи либоси кирмизӣ мепӯшӣ, агарчи худро бо зеварҳои тилло оро медиҳӣ, агарчи ба чашмони худ сурма мекашӣ, лекин бар абас худро зинат медиҳӣ: хушдоронат аз ту нафрат пайдо кардаанд, ва касди ҷони ту доранд.

31. Зеро овозе ба гӯшам мерасад, мисли фарёди зане ки дарди зоиш дорад ва ҳамчун зани навзой азоб мекашад, яъне овози духтари Сион, ки базӯр нафас гирифта ва дастҳои худро дароз карда, фиғон мекашад: «Эй вой бар ман, ки чонам аз дасти котилон бемачол шудааст!»

БОБИ ПАНЧУМ

Ирмиё гуноҳҳои қавмро фош намуда, довариш Худоро пешгӯӣ мекунад.

1. «ДАР кӯчаҳои Ерусалим гардиш кунед, ва бубинед, ва бифаҳмед, ва дар майдонҳояш бичӯед, ки оё касеро, ки аз рӯи инсоф амал кунад ва толиби ростӣ бошад, метавонед ёфт, то ки Ман онро биомурзам?

2. Ва агарчи онҳо "ба ҳаёти Парвардигор!" мегӯянд, лекин қасамашон бардурӯғ аст».

3. Парвардигоро! Чашмони Ту, охир, сӯи ростӣ нигаронида шудааст. Онҳоро зарба задӣ, вале дардро ҳис накарданд; онҳоро талаф намудӣ, панд гирифтанд нахостанд; рӯйҳои худро аз саҳра саҳттар гардондаанд, намехоҳанд рӯчӯъ намоянд.

4. Ва ман гуфтам: «Инҳо, охир, мардуми бенавоянд, гирифтори чаҳолатанд, чунки роҳи Парвардигорро, аҳкоми Худои худро намедонанд».

5. Пас, ман назди ақобир рафта, бо онҳо гуфтугӯ мекунам, зеро ки онҳо роҳи Парвардигорро, аҳкоми Худои худро медонанд, аммо онҳо саросар юғро шикаста, бандҳоро баркандаанд.

6. Бинобар ин шере аз ҷангал онҳоро талаф хоҳад намуд, гурги биёбон онҳоро тороч хоҳад кард, паланг назди шаҳрҳои онҳо камин хоҳад гирифт: ҳар кӣ аз онҳо берун равад, дарида хоҳад шуд; зеро ки гуноҳҳои онҳо афзун шуда, муртадиҳои онҳо пурзӯр гардидааст.

7. «Чӣ гуна Ман туро барои ин аъмоли бад биомурзам? Писарони ту Маро тарк карданд ва ба чизҳое ки худо нестанд, қасам мехӯранд; ва онҳоро сер кардам, вале онҳо ба зинокорӣ

дода шуданд, ва гурӯҳ-гурӯҳ ба хонаҳои фоҳишагон даромаданд.

8. Онҳо мисли аспони охурӣ аз шаҳват маст шуданд: ҳар яке аз онҳо барои зани ёри худ шеҳа мезанад.

9. Оё барон чунин аъмол ҷазо нахоҳам дод? – мегӯяд Парвардигор. – Ва оё ҷони Ман аз чунин халқ интиқом нахоҳад гирифт?

10. Бар деворҳои тоқзори он баромада, онҳоро хароб намоед, вале комилан несту нобуд накунад; шоҳаҳояшро барканед, чунки онҳо аз он Парвардигор нестанд;

11. Зеро ки хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо дар ҳаққи Ман бисёр хиёнат карданд, – мегӯяд Парвардигор.

12. Онҳо Парвардигорро инкор карда, гуфтанд: "Ў нест, ва мусибате бар мо нахоҳад омад, ва мо шамшер ва қаҳтиро нахоҳем дид;

13. Ва анбиё барбод хоҳанд рафт, ва калом дар онҳо нест; бигзор ин бар худашон воқеъ шавад!"»

14. Бинобар ин Парвардигор Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: «Барои он ки шумо чунин сухан гуфтед, инак Ман суханони Худо дар даҳони ту ба оташ, ва ин қавмро ба ҳезум табдил хоҳам дод, ва онҳоро вай хоҳад хӯрд.

15. Инак, Ман бар шумо, эй хонадони Исроил, халқеро аз дурдаст хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор, – ки халқи зӯроваранд, халқи қадиманд, халқе ки забонашонро намедонӣ, ва гуфторашонро нахоҳӣ фаҳмид.

16. Тиркаши онҳо мисли қабри кушода мебошад; ҳамаашон ҷанговарони часуранд.

17. Ва онҳо ҳосилоти ту ва нони туро хоҳанд хӯрд, писарон ва духтарони туро хоҳанд хӯрд, бузу гӯсфандон ва говони туро хоҳанд хӯрд, ангири ту ва анҷири туро хоҳанд хӯрд; шаҳрҳои истехкомдори туро, ки ба онҳо таваккал менамояӣ, бо шамшер валангор хоҳанд кард».

18. «Вале дар ҳамон рӯзҳо низ, – мегӯяд Парвардигор, – шуморо комилан несту нобуд нахоҳам кард.

19. Ва агар шумо бигӯед: "Аз барои чӣ Парвардигор Худои мо хамаи ин балоҳоро бар мо овардааст?" – ба онҳо бигӯй: "Чунон ки шумо Маро тарк намудед ва ба худоёни бегона дар замини худ хизмат кардед, ончунон ба бегонаҳо дар заmine ки аз они шумо набошад, хизмат хоҳед кард".

20. Инро дар хонадони Яъқуб эълон карда ва дар Яҳудо хабар дода, бигӯед:

21. Инро бишнавед, эй қавми нодон ва бефаҳм, ки чашм доред, вале намебинед, гӯш доред, вале намешунавед!

22. Оё аз Ман наметарсед? – мегӯяд Парвардигор. – Оё аз хузури Ман ба ларза намеоед? Ман, охир, регро худуди баҳр, қонуни ҷовидоние барояш қарор додаам, ки аз он намегузарад; ва мавҷҳояш талотум менамояд, вале ғолиб намешавад, ва ҳарчанд ба ғалаён меояд, наметавонад аз он бигзарад.

23. Валекин ин қавм дили беитоат ва исёнкор доранд; онҳо муртад шуданду рафтанд

24. Ва дар дили худ нагуфтанд: "Аз Парвардигор Худои худ битарсем, ки Ў борони аввал ва охириро дар сари вақт меборонад, ҳафтаҳои барои дарав таъиншударо барои мо нигоҳ медорад".

25. Гуноҳҳои шумо инро ақиб андохтааст, ва хатоҳои шумо некиро аз шумо дур кардааст.

26. Зеро дар миёни қавми Ман шарирон пайдо шудаанд, ки мисли сайёдон камин гирифта, дом мегузоранд ва одамонро сайд мекунанд.

27. Чунон ки қафас пур аз паррандагон аст, ончунон хонаҳои онҳо пур аз фиреб аст; бинобар ин онҳо бузург ва сарватдор шудаанд.

28. Фарбеҳ ва сергӯшт шудаанд, дар бадкорӣ аз ҳад гузаштаанд, даъвоҳоро, алалхусус даъвои ятимонро намесанҷанд, то ки онҳо комёб шаванд, ва бенавоёнро аз рӯи инсоф доварӣ намекунанд.

29. Оё барои чунин аъмол ҷазо нахоҳам дод? – мегӯяд Парвардигор. – Ва оё ҷони Ман аз чунин халқ интиқом нахоҳад гирифт?»

30. Чизи даҳшатангез ва зишт дар ин замин ба вуқӯъ меояд:

31. Анбиё бардурӯғ нубувват менамоанд, ва коҳинон бо ёри онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва қавми Ман инро дӯст медоранд. Ва шумо дар охири ин чӣ хоҳед кард?

БОБИ ШАШУМ

Давоми он.

1. Эй банӣ Бинёмин! Аз даруни Ерусалим бигрезед, ва дар Тақӯо шох навозед, ва бар Байт-Ҳакерем аломате бо оташ баланд кунед, зеро ки мусибате аз ҷониби шимол ва таҳлукаи бузурге падид меояд.

2. Ман духтари Сионро, ки чамил ва латиф мепиндоштам, нобуд хоҳам кард.

3. Чӯпонон бо рамаҳои худ назди вай хоҳанд омад, гирдогирди вай хаймаҳо хоҳанд барафрошт, ҳар яке дар қитъаи худ хоҳанд чаронид.

4. «Барои ҷанг ба муқобили вай омода шавед!» – «Бархезед, то ки дар нимирӯзӣ бароем!» – «Вой бар мо, ки рӯз ба охир расида, сояҳои шом дароз мешавад!»

5. «Бархезед, то ки шабона баромада, қасрҳои шумо несту нобуд кунем!»

6. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Дарахтонро бурида, хокрезе бар зидди Ерусалим барпо кунед: ин шаҳр бояд ба ҷазо гирифта шавад, чунки саросар пур аз зулм аст.

7. Чунон ки чашма обҳои шумо беист ҷорӣ менамоанд, ончунон вай шарорати худро торафт меафзояд: ситам ва тороч андаруни вай шунида мешавад, ҷароҳат ва шаллоқ ҳамеша пеши назари Ман аст.

8. Ба ақл ой, эй Ерусалим, мабодо ҷони Ман аз ту дур шавад, мабодо туро биёбоне, замини ғайримаскуне гардонам».

9. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Бақияи Исроилро мисли шингилҳои боқимондаи тоқ хоҳанд чид: дасти худро мисли ангурчин ба шингилҳо дароз кун».

10. Ба кихо сухан гӯям ва кихоро таъкид намоям, то ки бишнаванд? Инак, гӯши онҳо номахтун аст, ва наметавонанд бишнаванд; инак, каломи Парвардигор барои онҳо нангин гардидааст, ва онро толиб нестанд.

11. Ва ман аз ғазаби Парвардигор пур шудаам, ва аз нигоҳ доштани он лакот гардидаам. «Пас, онро дар кӯча бар кӯдакон ва бар маҷлиси ҷавонон якбора бирез; мард бо зан низ гирифта хоҳанд шуд, ва мӯсафед бо шахси солхӯрда.

12. Ва хонаҳои онҳо, бо якҷоягии киштзорҳо ва занонашон, насиби дигарон хоҳанд шуд, чунки Ман дасти Худро ба муқобили сокинони ин замин дароз хоҳам кард», – мегӯяд Парвардигор.

13. «Зеро ки ҳамаи онҳо, аз хурд то калон, ба тамаъкорӣ дода шудаанд, ва аз набӣ гирифта то қоҳин, саросар козибона рафта мекунаанд.

14. Ва марази духтари қавми Маро сабуқфикрона шифо дода, "Осоиштагӣ! Осоиштагӣ!" мегӯянд, вале осоиштагӣ нест.

15. Оё онҳо шарм медоранд, вақте ки қорҳои зишт мекунаанд? Не, шарм ҳам надоранд, аз ҳаё ҳам беҳабаранд; бинобар ин дар миёни афтадагон хоҳанд афтод, ва дар рӯзе ки онҳоро доварӣ намоям, пешпо хоҳанд хӯрд», – мегӯяд Парвардигор.

16. Парвардигор чунин мегӯяд: «Дар роҳҳо биистед ва назар андозед, ва дар бораи тариқҳои қадимӣ бипурсед, ки роҳи нек кадом аст, ва бо он биравед, ва барои ҷони худ оромӣ хоҳед ёфт. Вале онҳо гуфтанд: "Нахоҳем рафт".

17. Ва Ман бар шумо посбононро гузоштам: "Ба садои шох гӯш диҳед!" Вале онҳо гуфтанд: "Гӯш нахоҳем дод".

18. Бинобар ин, эй халқҳо, бишнавед, ва эй ҷамоат, бидонед, ки чихо ба онҳо рӯй хоҳад дод.

19. Бишна, эй замин! Инак, Ман мусибате бар ин қавм меоварам, ки самари афкори онҳост; зеро ки онҳо ба суханони Ман гӯш надоданд, ва шариати Маро рад карданд.

20. Лебӯное ки аз Шабо, ва найи атрогине ки аз кишвари дурдаст оварда мешавад, ба Ман чӣ лозим аст? Қурбонҳои

сӯхтании шумо таъби дил нест, ва забҳҳои шумо ба Ман хуш намеояд.

21. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: "Инак, Ман пеши ин қавм монеаҳо мегузoram, ва падарону писарон якҷоя, ҳамсоя ва ёри вай пешпо хӯрда, талаф хоҳанд шуд"».

22. Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, қавме аз замини шимол меоянд, ва халқи бузурге аз ақсои замин бармехезанд.

23. Онҳо камон ва мизроқ дар дасташон доранд; сангдил ҳастанд ва раҳм намекунанд; овозашон мисли баҳр меҳурӯшад, ва бар аспон савор мешаванд; чун як тан барои чанг ба зидди ту, эй духтари Сион, саф бастаанд».

24. Овозаи вайро шунидем, ва дастҳои мо суфт шуд: азоб ва дард моро, мисли зане ки мезояд, дар бар гирифт.

25. Ба сахро набароед, ва дар роҳ равона нашавед, зеро ки шамшери душман ва даҳшат аз ҳар тараф аст.

26. Эй духтари қавми ман! Палос бипӯш ва хокистар бар худ бипош; мисли зане ки писари ягонааш мурда бошад, мотам бигир ва зор-зор гиря бикун, зеро ки торочгар ногаҳон бар мо меояд.

27. «Туро дар миёни қавми Худ имтиҳонкунанда ва заршинос қарор додаам, то ки роҳи онҳоро бидонӣ ва имтиҳон намоӣ.

28. Ҳамаашон муртадҳои гузаро ҳастанд, ва бӯхтон зада мегарданд; онҳо мис ва оҳан мебошанд, ва ҳамаашон фасодпешаанд.

29. Дами заргарӣ нимсӯхта шуд; сурб дар оташ фано шуд; заргар бар абас гудохт, чунки шарирон чудо нашуданд.

30. Онҳоро нукраи мардуд меноманд, зеро ки Парвардигор онҳоро рад намудааст».

БОБИ ҲАФТУМ

Калом назди дарвозаи хонаи Парвардигор.

1. КАЛОМЕ ки аз ҷониби Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

2. «Назди дарвозаи хонаи Парвардигор биист ва дар он чо ин каломро эълон намуда, бигӯй: эй ҳамаи яҳудиёне ки ба ин дарвоза дохил мешавед, то ки ба Парвардигор сачда намоед, каломи Парвардигорро бишнавед!
3. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: роҳҳои худ ва аъмоли худро ислоҳ намоед, ва Ман шуморо дар ин макон сокин хоҳам гардонид.
4. Ба суханони дурӯғи онҳое ки "ин маъбади Парвардигор, маъбади Парвардигор, маъбади Парвардигор" мегӯянд, таваккал накунед,
5. Балки агар роҳҳои худ ва аъмоли худро ҳақиқатан ислоҳ намоед, агар дар миёни касе ва ёри вай инсофро дуруст ба амал оваред,
6. Ғариб, یتим ва бевазанро ба танг наоваред, ва хуни бегуноҳоро дар ин макон нарезед, ва худоёни бегоноро ба зарари худ пайравӣ накунед, –
7. Он гоҳ шуморо дар ин макон, дар замине ки ба падаронатон аз азал то абад бахшидаам, сокин хоҳам гардонид.
8. Инак, шумо ба суханони дурӯғе ки манфиате намебахшад, таваккал мекунед.
9. Оё равоӣ, ки шумо ба дуздӣ, қатл ва зино машғулед, ва қасами дурӯғ мехӯред, ва барои Баал бухур месӯзонед, ва худоёни дигарро, ки намешнохтед, пайравӣ менамоед,
10. Баъд аз ин омада, ба ҳузури Ман дар ин хонае ки ба номи Ман номида шудааст, биистед ва бигӯед: "Мо начот ёфтем!", то ки ҳамаи ин корҳои зиштро боз ба амал оваред?
11. Оё ин хонае ки ба номи Ман номида шудааст, дар назари шумо ба дуздхона табдил ёфтааст? Инак, Ман низ инро дидаам, – мегӯяд Парвардигор.
12. Пас, ба макони Ман, ки дар Шилӯ буд, ва номи Худро аввал дар он чо сокин гардонидам будам, биравед ва он чиро, ки ба сабаби шарорати қавми Ман – Исроил ба он кардам, бубинед.
13. Ва алҳол, аз барои он ки шумо тамоми ин аъмолро ба чо овардед, – мегӯяд Парвардигор, – ва Ман ҳар рӯз аз субҳидам

ба шумо сухан рондам, вале гӯш накардед, ва шуморо хондам, вале ҷавоб надодед, –

14. Ба ин хонае ки ба номи Ман номида шудааст, ва шумо ба он таваккал менамояд, ва ба маконе ки ба шумо ва падарони шумо бахшидаам, ончунон ки ба Шилӯ амал кардам, амал хоҳам кард.

15. Ва шуморо аз ҳузури Худ хоҳам ронд, ончунон ки ҳамаи бародарони шуморо, тамоми насли Эфроимро рондам.

16. Ва ту барои ин қавм дуо нагӯй, ва барои онҳо овози тазаррӯъ ва истиғоса баланд накун, ва назди Ман шафоат нанамо, зеро ки Ман туро иҷобат нахоҳам кард.

17. Оё ту намебинӣ, ки онҳо дар шахрҳои Яхудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим чӣ корҳо мекунанд?

18. Писарон ҳезум ҷамъ меоваранд, ва падарон оташ дармедиханд, ва занон хамир мекунанд, то ки санбӯсаҳо барои маликаи осмон бипазанд, ва ҳадияҳои рехтанӣ барои худоёни дигар рехта, Маро хашмгин созанд.

19. Оё онҳо Маро хашмгин месозанд? – мегӯяд Парвардигор. – Не, балки худашонро, то ки рӯйҳои худро нангин созанд.

20. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак, хашми Ман ва ғазаби Ман бар ин макон, бар одам ва бар ҳайвон, ва бар дарахти саҳро ва бар меваи замин рехта мешавад, ва он хоҳад сӯхт ва хомӯш нахоҳад шуд».

21. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Қурбониҳои сӯхтаниҳои худро бар забҳҳои худ илова намояд ва гӯшт бихӯред;

22. Зеро ки ба падарони шумо, дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, дар бораи қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо сухан нагуфтаам ва амр нафармудаам,

23. Балки ба онҳо чунин амр фармуда, гуфтаам: "Овози Маро бишнавед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва ба ҳар роҳе ки ба шумо амр фармоям, биравед, то ки барои шумо хуб бошад".

24. Валекин онҳо нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, балки бар тибқи машваратҳо ва саркашии дили шарири худ рафтор карданд, ва ба қафо рӯ оварданд, на ин ки ба пеш,
25. Аз ҳамон рӯзе ки падарони шумо аз замини Миср берун омаданд, то худи имрӯз; ва Ман ҳамаи бандагони Худ – анбиёро назди шумо фиристодам, – ҳар рӯз аз субҳидам равона намудам,
26. Вале онҳо Маро нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, ва гардани худро саҳт карда, аз падарони худ бадтар рафтор карданд.
27. Ту низ ҳамаи ин суҳанонро ба онҳо бигӯй, гарчанде ки туро нахоҳанд шунид; ва онҳоро бихон, гарчанде ки ба ту ҷавоб нахоҳанд дод.
28. Ва ба онҳо бигӯй: "Инҳо халқе ҳастанд, ки овози Парвардигор Худои худро намешунаванд ва панд намегиранд; ростӣ барбод рафта, аз даҳонашон нест шудааст.
29. Мӯйсари худро тарошида, бипарто, ва бар теппаҳо навҳа бизан, чунки Парвардигор аз насле ки Ёро ба ғазаб овард, нафрат намуда, онро тарк кардааст".
30. Зеро ки банӣ Яҳудо он чиро, ки дар назари Ман бад аст, ба амал оварданд, – мегӯяд Парвардигор, – ва чизҳои зишти худро дар хонае ки ба номи Ман номида шудааст, гузоштанд, то ки онро палид кунанд;
31. Ва минбарҳои Тӯфетро, ки дар водии Бен-Ҳиннӯм воқеъ аст, бино карданд, то ки писарон ва духтарони худро дар оташ бисӯзонанд, ки инро Ман амр нафармудаам, ва ин ба ҳаёлам наомадааст.
32. Бинобар ин, – мегӯяд Парвардигор, – инак, айёме фаро мерасад, ки он дигар Тӯфет ва водии Бен-Ҳиннӯм гуфта нахоҳад шуд, балки водии қатл; ва ба сабаби камии ҷой дар Тӯфет дафн хоҳанд кард.
33. Ва ҷасадҳои мурдаи ин қавм хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад шуд, ва касе набошад, ки онҳоро гурезонад.

34. Ва Ман аз шаҳрҳои Яхудо ва аз кӯчаҳои Ерусалим садои шодмонӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯсро нест хоҳам кард, зеро ки ин замин биёбон хоҳад шуд».

БОБИ ҲАШТУМ

Давоми он.

1. «ДАР он замон, – мегӯяд Парвардигор, – устухонҳои подшоҳони Яхудо, ва устухонҳои мирони он, ва устухонҳои қоҳинон, ва устухонҳои анбиё, ва устухонҳои соқинони Ерусалимро аз қабрҳои онҳо берун хоҳанд овард;

2. Ва он устухонҳоро пеши офтоб ва моҳ ва тамоми лашкари осмон, ки онҳоро дӯст медоштанд, ва ибодат ва пайравӣ ва ҷустуҷӯ намуда, пеши онҳо сачда мекарданд, паҳн хоҳанд кард; он устухонҳо ҷамъ оварда ва дафн карда нахоҳад шуд, балки мисли ахлоте бар рӯи замин хоҳад буд.

3. Ва тамоми бақияе ки аз ин қабилаи шарир боқӣ мемонад, дар ҳар маконе ки боқӣ монда бошад, ва Ман онҳоро ба он ҷо бадар ронда бошам, мамотро аз ҳаёт афзал хоҳанд донист, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

4. Ва ба онҳо бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: магар меафтанд ва намеҳезанд? Магар муртад мешаванд ва ручӯъ намекунанд?

5. Пас чаро ин қавм, яъне аҳли Ерусалим, бо муртадии доимӣ муртад шудаанд? Онҳо ба фиреб маҳкам часпидаанд ва намехоҳанд ручӯъ намоянд.

6. Бодикқат гӯш додам, аммо суханони онҳо аз самими қалб нест:

ҳеҷ кас аз шарорати худ пушаймон шуда, намегӯяд: "Чӣ корест, ки ман кардаам!" – балки ҳар яке, мисли аспе ки ба ҷанг медавад, дартоз ба роҳи худ ручӯъ менамояд.

7. Лайлак низ дар осмон мӯхлатҳои худро медонад, ва қумрӣ ва фароштурук ва турна замони омадани худро риоя мекунанд, Вале қавми ман аҳкоми Парвардигорро намедонанд.

8. Чи гуна шумо метавонед бигӯед: "Мо хирадманд ҳастем, ва шариати Парвардигор бо мост"? Дар ҳақиқат қалами козиби китобдонон онро ба чизи дурӯғе табдил медиҳад.
9. Хирадмандон шармсор ва ошуфтахотир гардида, ба дом афтоданд; инак, онҳо аз каломи Парвардигор нафрат карданд; пас хирадмандии онҳо аз чӣ иборат аст?
10. Бинобар ин занони онҳоро ба дигарон хоҳам дод, киштзорҳои онҳоро – ба ворисони ғайр; зеро ки ҳамаи онҳо, аз хурд то калон, ба тамаъкорӣ дода шудаанд, аз набӣ гирифта то коҳин, саросар козибона рафтор мекунанд.
11. Ва марази духтари қавми Маро сабукфикрона шифо дода, "Осоиштагӣ! Осоиштагӣ!" мегуянд, вале осоиштагӣ нест.
12. Оё онҳо шарм медоранд, вақте ки корҳои зишт мекунанд? Не, шарм ҳам надоранд, аз ҳаё ҳам беҳабаранд; бинобар ин дар миёни афтодагон хоҳанд афтод, ва дар рӯзе ки онҳоро доварӣ намоям, пешпо хоҳанд хӯрд – мегӯяд Парвардигор.
13. Онҳоро комилан талаф хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор. – На ангуре бар тоқ боқӣ хоҳад монд, на анчире бар дарахти анчир; ва баргҳо пажмурда хоҳад шуд, ва он чи ба онҳо додаам, ба дасти дигарон хоҳад гузашт».
14. Пас, мо чаро нишастаем? "Чамъ шавед, то ки ба шаҳрҳои истехкомдор равем, ва дар он ҷо талаф шавем; зеро ки Парвардигор Худои мо моро гирифтори ҳалокат кардааст, ва моро оби захрдор нӯшонидаст, чунки пеши Парвардигор гуноҳ кардаем.
15. Осоиштагиро умедвор шудем, вале некие ҳосил нашуд; замони шифоро интизор шудем, ва инак, даҳшат фаро расид.
16. «Аз ҷониби Дон фах-фаҳи аспони вай шунида мешавад; аз садои шеҳаи аспони зӯровараш тамоми замин ба ларза меояд; ва онҳо омада, замин ва ҳар чиро, ки дар он аст, – шаҳр ва сокинонашро талаф мекунанд.
17. Зеро, инак, Ман бар шумо морони афъиро мефиристам, ки онҳоро афсун кардан мумкин нест, ва онҳо шуморо захр хоҳанд зад», – мегӯяд Парвардигор.

18. Кошки бар андӯхи худ ғолиб меомадам! Аммо дилам андаруни ман сӯзиш мекунад.

19. Инак, истиғосаи духтари қавми худро аз кишвари дурдаст мешунавам: «Магар Парвардигор дар Сион нест? Магар Подшоҳаш дар он нест?» – «Чаро онҳо Маро бо бутҳои худ, бо батолатҳои бегона ба ғазаб оварданд?»

20. «Мавсими дарав гузашт, тобистон тамоm шуд, вале мо начот наёфтаем».

21. Аз шикасти духтари қавми худ шикастадил ҳастам, тирарӯй гардидаам; даҳшат маро фаро гирифтааст.

22. Оё баласон дар Чилёд нест? Оё табибе дар он ҷо нест? Пас чаро духтари қавми ман шифо наёфтааст?

БОБИ НҶҲУМ

Давоми он.

1. КОШКИ сари ман чашмаи об мебуд, ва чашмонам – чашмаи ашк! Рӯзу шаб барои шаҳидони духтари қавми худ мегиристам.

2. Кошки дар биёбон мусофирхонае меёфтам! Қавми худро тарк карда, аз пешашон мерафтам, чунки ҳамаашон зинокоранд, анбӯҳи хоинонанд.

3. «Забони худро барои дурӯғ мисли камон зеҳ мекунанд, ва бар замин на аз барои ростӣ пурзӯр шудаанд, зеро ки аз як шарорат ба шарорати дигар мегузаранд, вале Маро намешиносанд», – мегӯяд Парвардигор.

4. Ҳар яке аз ёри худ барҳазар бошад, ва ба ҳеч бародар эътимод накунад, зеро ки ҳар бародар пойпечак медиҳад, ва ҳар ёр бӯхтон зада мегардад.

5. Ва ҳар яке ёри худро фиреб медиҳанд, ва сухани рост намегӯянд: забони худро ба дурӯғгӯӣ одат кунандаанд, то ба дараҷаи хастагӣ қачравӣ менамоянд.

6. «Маскани ту андаруни макр аст; аз боиси макр намехоҳанд Маро бишносанд», мегӯяд Парвардигор.

7. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро гудохта, имтиҳон хоҳам намуд, зеро ки нисбат ба духтари қавми Худ чӣ гуна метавонам амал кунам?
8. Забони онҳо тири қотил аст, бо макр сухан меронад; бо даҳони худ ба ёри худ суханони сулҳомез мегӯянд, вале дар дили худ бар вай камин мегиранд.
9. Оё барои чунин аъмол ҷазо нахоҳам дод? – мегӯяд Парвардигор. – Ва оё ҷони Ман аз чунин халқ интиқом нахоҳад гирифт?»
10. Барои кӯҳҳо гиря ва нола мекунам, ва барои чарогоҳҳои биёбон – навҳагарӣ, зеро онҳо сӯхтааст, ба тавре ки касе аз он ҷо гузар намекунад, ва садои рамаҳо шунида намешавад: аз мурғони осмон гирифта то чорпоён пароканда шуда рафтаанд.
11. «Ва Ман Ерусалимро ба сангтӯдаҳо, ба маъвои шағолон табдил хоҳам дод, ва шаҳрҳои Яхудоро биёбони ғайримаскуне хоҳам гардонид».
12. Кист марди хирадманд, ки инро тавонад фаҳм кунад, ва даҳони Парвардигор ба ӯ сухан гуфта бошад, ва ӯ эзоҳ диҳад, ки чаро замин талаф шуда, мисли биёбоне сӯхтааст, ба тавре ки касе аз он ҷо гузар намекунад?
13. Ва Парвардигор мегӯяд: «Чунки онҳо шариати Маро, ки дар пешашон гузошта будам, тарк карданд, ва ба овози Ман гӯш надоданд, ва бар тибқи он рафтор накарданд,
14. Балки ба саркашии дили худ пайравӣ намуданд, ва ба Баалҳо низ, чунон ки падаронашон онҳоро таълим додаанд».
15. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро, яъне ин қавмро, явшон хоҳам хӯронид, ва онҳоро оби заҳрдор хоҳам нӯшонид.
16. Ва онҳоро дар миёни халқҳое ки онҳо ва падаронашон намешинохтанд, пароканда хоҳам кард, ва шамшерро аз қафои онҳо хоҳам фиристод, то ки онҳоро талаф намоям».
17. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Дикқат диҳед, ва занони навҳагарро бихонед, то ки биёянд, ва назди занони хирадманд бифириsted, то ки биёянд;

18. Бигзор онҳо шитоб намуда, барои мо навҳагарӣ кунанд, то ки аз чашмони мо сиришк резад, ва аз мижғони мо об чорӣ шавад.

19. Зеро ки садои навҳа аз Сион шунида мешавад: "Чӣ сон мо тороч шудаем! Мо бағоят шармсор гардидаем, зеро ки заминро тарк кардаем, ва масканҳои мо фурӯ ғалтидааст"».

20. Пас, эй занон, каломи Парвардигорро бишнавед, ва бигзор гӯши шумо каломи даҳони Ёро бипазирад; ва шумо ба духтарони худ навҳаро таълим диҳед, ва ҳар зан ба дугонаи худ – овозандозиро.

21. Зеро ки мамот ба тирезаҳои мо баромада, ба кӯшкҳои мо дохил шудааст, то ки тифлонро аз кӯчаҳо ва ҷавонро аз майдонҳо талаф намояд.

22. Бигӯй: «Парвардигор чунин мегӯяд: "Ва ҷасадҳои одамон мисли ахлоте бар рӯи сахро, ва мисли бандҳо дар қафои даравгар афтадааст, ва касе нест, ки онҳоро ҷамъ кунад"».

23. Парвардигор чунин мегӯяд: «Бигзор хирадманд бо хиради худ наболад, ва зӯровар бо зӯри худ наболад, ва сарватдор бо сарвати худ наболад,

24. Балки каси болаңда фақат бо ин биболад, ки Маро фаҳм мекунад ва мешиносад, ки Ман Парвардигор ҳастам, ки марҳамат, инсоф ва адолатро бар замин ба амал меоварам, зеро фақат ҳамин барои Ман матлуб аст», – мегӯяд Парвардигор.

25. «Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман ҳамаи онҳоеро, ки дар ҷисм махтун ҳастанд, ҷазо хоҳам дод:

26. Миср ва Яҳудо, ва Адӯм ва банӣ Аммуни ва Мӯоб, ва ҳамаи онҳоеро, ки мӯи чаккаҳошонро метарошанд ва дар биёбон сокинанд; зеро ки ҳамаи ин халқҳо номахтунанд, ва тамоми хонадони Исроил дили номахтун доранд».

БОБИ ДАҲУМ

Охири каломи назди дарвоза: Худо бутҳоро несту нобуд карда, қавми Худро ҷазо хоҳад дод.

1. КАЛОМЕРО, ки Парвардигор ба шумо, эй хонадони Исроил, мегӯяд, бишнавед.
2. Парвардигор чунин мегӯяд: «Роҳи халқхоро таълим нагиред ва аз аломоти осмон натарсед, чунон ки халқҳо аз онҳо метарсанд;
3. Зеро ки фароизи қавмон ҳечу пуч аст: дарахте аз чангал мебурранд, ки онро дасти начҷор бо тешае метарошад,
4. Бо нуқра ва тилло онро зинат медиҳад, бо меҳҳо ва болға мустаҳкам мекунад, то ки ночунбон бошад.
5. Онҳо мисли хӯсае дар полиз мебошанд, ва наметавонанд сухан ронанд; онҳоро бардошта бурдан лозим аст, чунки наметавонанд қадам зананд. Аз онҳо натарсед, зеро ки наметавонанд осебе расонанд, валекин некӣ кардан ҳам аз дасташон намеояд».
6. Монанди Ту, эй Парвардигор, нест! Ту бузург ҳастӣ, ва номи Ту дар қудрат бузург аст.
7. Кист, ки аз Ту, эй Подшоҳи халқҳо, натарсад? Зеро ки Ту сазовори ин ҳастӣ; чунки дар миёни ҳамаи хирадмандони халқҳо ва дар тамоми мамоликашон монанди Ту нест.
8. Онҳо аз як сар ҷоҳил ва беақл мебошанд; таълимоташон ҳечу пуч аст: аз ғӯлаҷӯб иборат аст.
9. Нуқраи тахтагӣ аз Таршиш оварда шудааст, ва тилло – аз Уфоз;
маснӯи начҷор ва амали дасти заргар аст; матои лочвард ва арғувон либоси онҳост; ҳамаи онҳо маснӯоти хунармандон аст.
10. Вале Парвардигор Худои ростист; Ё Худои Ҳай ва Подшоҳи ҷовидонист; аз ғазаби Ё замин ба ларза меояд, ва халқҳо ба қаҳри Ё наметавонанд тоб оваранд.
11. Ба онҳо чунин бигӯед: худоёне ки осмон ва заминро наофариданд, аз рӯи замин ва аз зери осмон нест хоҳанд шуд.
12. Ё заминро бо қуввати Худ офарид, дунёро бо ҳикмати Худ барқарор намуд, ва осмонро бо хиради Худ густаронид.

13. Ҳамин ки ӯ овоз диҳад, обҳо дар осмон ғулғула меандозад, ва ӯ абрҳоро аз ақсои замин боло мебардорад, барқҳоро барои борон ба вучуд меоварад, ва бодро аз маҳзанҳои Худ берун меоварад.

14. Ҳар одам аз ақл бегона, ва ҳар заргар аз санами ки сохтааст, шармсор хоҳад шуд, зеро ки бутҳои вай чизи дурӯғ аст, ва ҳеҷ нафасе дар онҳо нест.

15. Онҳо ҳеҷу пуч аст, амали фиребгарист; чун ба доварӣ дучор оянд, нест хоҳанд шуд.

16. ӯ, ки насибаи Яъқуб аст, мисли онҳо нест, зеро ки ӯ Офаринандаи тамоми мавҷудот аст, ва Исроил сибти мероси ӯст;

номи ӯ Парвардигори лашкарҳост.

17. Эй, ки дар муҳосира нишастай, бору буди худро аз замин бардор,

18. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, Ман ҳамин дафъа сокинони ин заминро дур хоҳам андохт, ва онҳоро ба танг хоҳам овард, то ки фаҳм кунанд».

19. Вой бар ман дар ин шикасти ман! Чароҳати ман саҳт аст; вале ман гумон карда будам, ки ин фақат нотобист, ва ман онро паси сар хоҳам кард.

20. Хаймаи ман хароб гардид, ва ҳамаи танобҳоям канда шуд; писаронам аз пеши ман рафтанд, ва онҳо нестанд: дигар касе нест, ки хаймаи маро бигустаронад ва пардаҳои маро биовезад;

21. Зеро ки ҷӯпонон аз ақл бегона шуданд, ва Парвардигорро ҷустуҷӯ накарданд, бинобар ин муваффақият наёфтанд, ва тамоми рамаи онҳо пароканда шуд.

22. Инак, овозае ба гӯш мерасад, ва ғулғулаи азиме аз кишвари шимолӣ, то ки шаҳрҳои Яҳудоро ба биёбон, ба маъвои шағолон мубаддал намояд.

23. Ман, эй Парвардигор, медонам, ки роҳи одам дар ихтиёри вай нест, ва касе ки роҳ меравад, қадамҳои худро наметавонад хидоят намояд.

24. Маро, эй Парвардигор, чазо бидех, аммо аз руи инсоф, на аз рӯи ғзаби Худ: мабодо маро кам кунӣ.

25. Ғзаби Худро бар халқҳое бирез, ки Туро намешиносанд, ва бар қабилаҳое ки номи Туро намехонанд; зеро ки онҳо Яъқубро хӯрдаанд, ва ўро хӯрда, талаф намудаанд, ва манзили ўро хароб кардаанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Мазаммат намудан қавмро барои беимонӣ. Ҳаёти Ирмиё дар хатар.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз чониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:

2. «Суханони ин паймонро бишнавед ва ба мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим бигӯед.

3. Ва ба онҳо бигӯй: Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: малъун бод касе ки суханони ин паймонро нашнавад,

4. Ки онро ба падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср, аз кӯраи оҳан берун овардам, амр фармуда, гуфтам: овози Маро бишнавед ва ҳар он чиро, ки ба шумо амр фармоям, ба ҷо оваред, – ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд,

5. То қасамеро, ки ба падарони шумо хӯрдаам, ба ҷо оварам, яъне заминеро, ки шир ва асал дар он чорист, чунон ки имрӯз аст, ба онҳо бидиҳам». Ва ман дар ҷавоб гуфтам: «Омин, эй Парвардигор».

6. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Ҳамаи ин суханонро дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим эълон намо ва бигӯй: суханони ин паймонро бишнавед ва онҳоро ба ҷо оваред.

7. Зеро ки Ман падарони шуморо, аз рӯзе ки онҳоро аз Миср берун овардам, то имрӯз саҳт таъкид намудам; ҳар рӯз аз субҳидам онҳоро таъкид намуда, гуфтам: овози Маро бишнавед.

8. Валекин онҳо нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, балки ҳар яке бар тибқи саркашии дили шарии худ рафтор

карданд; ва Ман ҳамаи суханони ин паймонро бар онҳо овардам, ки иҷро кардани онро Ман ба онҳо амр фармуда будам, вале онҳо иҷро накарданд».

9. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Суиқасде дар миёни мардуми Яҳудо ва сокинони Ерусалим вучуд дорад:

10. Онҳо ба гуноҳҳои аҷдоди худ, ки аз шунидани суханони Ман рӯ тофта буданд, баргаштанд, ва онҳо худоёни дигарро пайравӣ карданд, то ки ба онҳо ибодат намоянд. Хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо паймони Маро, ки бо падаронашон баста будам, поймол карданд.

11. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате бар онҳо хоҳам овард, ки аз он натавонанд раҳо шаванд, ва сӯи Ман истиғоса хоҳанд бурд, вале Ман онҳоро иҷобат нахоҳам кард.

12. Ва он гоҳ шаҳрҳои Яҳудо ва сокинони Ерусалим рафта, ба худоёне ки барояшон бухур месӯзонанд, истиғоса хоҳанд бурд, вале он худоён онҳоро дар вақти мусибаташон ба ҳеч вачҳ наҷот нахоҳанд дод.

13. Зеро ки худоёни ту, эй Яҳудо, баробари шумораи шаҳрҳои ту ҳастанд; ва баробари шумораи кӯчаҳои Ерусалим шумо барои қабоҳат қурбонгоҳҳо барпо кардаед, яъне қурбонгоҳҳо аз баҳри сӯзонидани бухур барои Баал.

14. Ва ту барои ин қавм дуо нагӯӣ, ва барои онҳо овози тазарруӣ ва истиғоса баланд накун, зеро вақте ки онҳо ба сабаби мусибати худ сӯи Ман бихонанд, иҷобат нахоҳам кард.

15. Маҳбуби Маро дар хонаи Ман чӣ кор аст, дар сурате ки ӯ бисёр корҳои бад кардааст? Ва оё гӯшти пок метавонад гуноҳҳоятро аз ту дур кунад, ки дар вақти бадкирдории худ ин қадар вачд менамоя?

16. Парвардигор туро зайтуни сарсабзи хушсамар ва хушманзар номидааст, ва алҳол ӯ бо садои ғулғулаи азиме бар вай оташ зад, ва шоҳаҳои он шикаст.

17. Ва Парвардигори лашкарҳо, ки ниҳоли туро шинондааст, мусибате бар ту фармуд, аз боиси бадие ки хонадони Исроил

ва хонадони Яҳудо ба муқобили худашон карданд, яъне барои Баал бухур сӯзонида, Маро ба ғазаб оварданд».

18. Ва Парвардигор ба ман маълум кард, ва ман дониستم: он гоҳ Ту аъмоли онҳоро ба ман нишон додӣ.

19. Ва ман мисли барраи дастомӯзе будам, ки онро ба забҳ мебаранд; ва намедониستم, ки бар зидди ман ниятҳои баде доранд: «Дарахтро бо меваи он талаф намоем, ва аз арсаи ҳаёт онро барканем, то ки номаш дигар зикр наёбад».

20. Вале Ту, эй Парвардигори лашкарҳо, ки довари одил ҳастӣ, ва ботину дилро меозмоӣ, чунин бикун, ки аз онҳо интиқом гирифтатро бубинам, зеро ки даъвои худро пеши Ту зоҳир намудаам.

21. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд дар ҳаққи мардуми Анотӯт, ки қасди ҷони ту дошта, мегӯянд: «Ба номи Парвардигор нубувват накун, то ки аз дасти мо намирӣ».

22. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак, онҳоро ҷазо хоҳам дод: ҷавонашон ба дами шамшер хоҳанд мурд, писаронашон ва духтаронашон аз қаҳтӣ хоҳанд мурд».

23. Ва бақияе аз онҳо нахоҳад монд, зеро ки Ман бар мардуми Анотӯт дар соли ҷазои онҳо мусибате хоҳам овард».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Фош кардани гуноҳҳои қавм.

1. Ту, эй Парвардигор, одил хоҳӣ баромад, агар ман бо Ту мувоҳиса намоям, аммо бо Ту дар бораи доварӣ сухан хоҳам ронд: чаро роҳи шарирон муваффақиятнок аст, ва ҳамаи хоинон некрӯзанд?

2. Ту ниҳоли онҳоро шинондаӣ, ва онҳо реша давондаанд, ва нашъунамо ёфта, мева ҳам додаанд; Ту ба даҳони онҳо наздик ҳастӣ, валекин аз ботинашон – дур.

3. Ва Ту, эй Парвардигор, маро медонӣ, ва маро дидаӣ, ва дили маро нисбат ба Худат имтиҳон намудаӣ. Пас онҳоро мисли гӯсфандон барои забҳ берун овар, ва онҳоро барои рӯзи қатл таъин нам.

4. То ба кай замин мотам хоҳад гирифт, ва алафи ҳамаи саҳроҳо хушк хоҳад шуд? Чорпоён ва мурғон аз боиси шарорати сокинони он талаф мешаванд, зеро ки он шахсон мегӯянд: «Ў ояндаи моро нахоҳад дид».
5. «Агар ту бо пиёдагардон давида, хаста шуда бошӣ, чӣ гуна бо аспсаворон мусобиқа хоҳӣ кард? Ва агар дар сарзамини осоишта ту ба ҳарос афтода бошӣ, дар ҷангалистони анбӯҳи Урдун чӣ гуна рафтор хоҳӣ кард?
6. Зеро ки ҳатто бародаронат ва хонадони падарат, ҳатто онҳо ба ту хиёнат менамоянд, ҳатто онҳо аз қафоят бо овози баланд хитоб мекунанд; ба онҳо, вақте ки ба ту суханони нек гӯянд, бовар накун».
7. «Хонаи Худро тарк кардам; мероси Худро партофтам; ҷононаи Худро ба дасти душманонаш супурдам.
8. Мероси Ман барои Ман мисли шери ҷангал шуд: овозашро ба Ман баланд кард, бинобар ин аз вай нафрат намудам.
9. Оё мероси Ман бози рангин аст, ки бозони дигар аз ҳар тараф ба он ҳамла карданд? Рафта, тамоми ҳайвоноти саҳроро чамъ кунед, ва омада, гӯшти онро бихӯред.
10. Чӯпонони бисёр тоқзори Маро хароб карданд, қитъаи Маро поймол сохтанд; қитъаи маҳбуби Маро ба биёбони вайронае табдил доданд.
11. Онро вайрона карданд, ва он вайрона шуда, пеши Ман мотам гирифтааст; тамоми замин вайрона шудааст, зеро касе нест, ки инро дар дили худ роҳ диҳад.
12. Ба ҳамаи тепаҳои биёбон торочгарон омаданд, чунки шамшери Парвардигор аз як канори замин то канори дигари замин талаф менамояд: барои ҳеҷ башаре осоиштагӣ нест.
13. Гандум коштанд, вале хор даравиданд; захмат кашида, манфиате надиданд; ва шумо аз маҳсулоти худ, ба сабаби оташи хашми Парвардигор, хичил гардед».
14. Парвардигор дар бораи ҳамаи ҳамсояғони шарири Худ, ки таҷовуз менамоянд ба мулке ки Ў ба қавми Худ – Исроил мерос додааст, чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро аз

заминашон хоҳам барканд, ва хонадони Яҳудоро аз миёни онҳо хоҳам барканд.

15. Ва баъд аз он ки онҳоро барканам, Ман рӯчӯъ намуда, ба онҳо раҳм хоҳам кард, ва ҳар якеро ба мулки вай, ва ҳар якеро ба замини вай хоҳам баргардонид.

16. Ва агар онҳо роҳҳои қавми Маро ба хубӣ таълим гирифта, ба номи Ман, яъне "ба ҳаёти Парвардигор" гӯён қасам ёд кунанд, – чунон ки онҳо ба қавми Ман таълим дода буданд, ки ба Баал қасам ёд кунанд, – дар он сурат онҳо дар миёни қавми Ман ҷойгир хоҳанд шуд.

17. Вале агар нашнавад, он гоҳ чунин халқро барканда, талаф хоҳам намуд», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Камарбанди катон – симои қавми фосидишуда.

1. ПАРВАРДИГОР ба ман чунин гуфт: «Бирав ва барои худ камарбанди катоне бихар ва онро бар камари худ бибанд, вале онро дар об нағӯтон».

2. Ва ман камарбандро мувофиқи каломи Парвардигор харидам, ва онро ба камари худ бастам.

3. Ва каломи Парвардигор дафъаи дуҷум бар ман нозил шуда, гуфт:

4. «Камарбандеро, ки харидӣ, ва он бар камари туст, бигир, ва бархоста, сӯи Фурот рав ва онро дар шикофи сахра пинҳон кун».

5. Ва ман рафта, онро назди Фурот пинҳон кардам, чунон ки Парвардигор ба ман амр фармуд.

6. Ва баъд аз гузаштани рӯзҳои зиёде Парвардигор ба ман гуфт: «Бархоста, сӯи Фурот рав, ва камарбандеро, ки ба ту амр фармуда будам, ки дар он ҷо пинҳон кунӣ, аз он ҷо бигир».

7. Ва ман сӯи Фурот рафта, кофтам, ва камарбандро аз ҷое ки пинҳон карда будам, гирифтам, ва инак, камарбанд пӯсида буд, ба тавре ки мутлақо кор намеомад.

8. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

9. «Парвардигор чунин мегӯяд: кибри Яҳудо ва кибри азими Ерусалимро ҳамин тавр талаф хоҳам намуд.

10. Ин қавми шарир, ки аз шунидани суханони Ман гардан метобанд, саркашии дилҳои худро пайравӣ менамоянд, ва аз қафои худоёни бегона мераванд, то ки ба онҳо ибодат ва сачда кунанд, мисли ин камарбанде ки мутлақо кор намеояд, хоҳанд шуд.

11. Зеро, чунон ки камарбанд ба камари одам мечаспад, ончунон Ман тамоми хонадони Исроил ва тамоми хонадони Яҳудоро ба Худам часпонидам, – мегӯяд Парвардигор, – то ки барои Ман қавм, ва ном, ва фахр, ва зинат бошанд, валекин нашонданд.

12. Ва ту ба онҳо ин каломро бигӯй: Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ҳар машк аз шароб пур хоҳад шуд". Ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт: "Оё мо намедонем, ки ҳар машк аз шароб пур хоҳад шуд?"

13. Ва ту ба онҳо бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ҳамаи сокинони ин заминро бо подшоҳоне ки бар тахти Довуд нишастаанд, ва коҳинон ва анбиё ва ҳамаи сокинони Ерусалимро аз шароб то ба дараҷаи мастӣ пур хоҳам кард,

14. Ва онҳоро, яъне падарон ва писаронро, ба якдигар зада, пора-пора хоҳам кард; дар вақти талаф сохтани онҳо дилсӯзӣ, шафқат ва раҳм нахоҳам кард"».

15. Бишнавед ва гӯш диҳед ва ҳавобаландӣ накунед! Зеро ки Парвардигор сухан меронад.

16. Парвардигор Худои худро ҷалол диҳед пеш аз он ки Ё торикиро падида оварад, ва пеш аз он ки пойҳои шумо бар кӯҳҳои тираранг билағжад; ва шумо рӯшноиро интизор хоҳед шуд, вале Ё онро зулмот хоҳад гардонид ва ба абри сиёҳе мубаддал хоҳад кард.

17. Ва агар шумо инро нашнавед, чони ман аз дидани ғурури шумо ба таври пинҳонӣ гиря хоҳад кард; ва чашми ман зор-зор гирифта, ашк хоҳад рехт, зеро ки рамаи Парвардигор ба асирий бурда шудааст.

18. Ба подшоҳ ва ба модари ӯ бигӯй: «Поёнтар биншинед, чунки аз сарҳотон тоҷи шавкати шумо афтодааст.
19. Шаҳрҳои чанубӣ баста шудааст, ва касе нест, ки онҳоро бикшояд; тамоми Яхудо ба асирӣ бурда шудааст, комилан ба асирӣ бурда шудааст.
20. Чашмони худро баланд кунед ва онҳоро, ки аз шимол меоянд, бубинед; рамае ки ба ту дода шуда буд, он рамаи шавкати ту кучост?
21. Ту чӣ хоҳӣ гуфт, чун ӯ туро танбеҳ намояд? Худат, охир, онҳоро омӯхта кардаӣ, ки бар ту сардор бошанд; оё дардҳо туро, мисли зане ки мезояд, фаро намегирад?
22. Ва агар дар дили худ бигӯй: "Чаро ин чизҳо ба ман рӯй додааст?" – ба сабаби гуноҳҳои зиёди ту доманат кушода шудааст, пошнаҳоят бо зӯрӣ бараҳна гардидааст.
23. Оё ҳабашӣ метавонад пӯсти худро дигаргун созад, ва паланг – доғҳои худро? Ончунон шумо низ, ки ба бадкорӣ омӯхта шудаед, оё метавонед кори нек бикунед?
24. Ва Ман онҳоро мисли коҳрезае ки бо боди биёбон бурда мешавад, пароканда хоҳам кард.
25. Насибаи ту, қисмате ки барои ту аз ҷониби Ман чен карда шудааст, ҳамин аст, – мегӯяд Парвардигор, – аз он сабаб, ки ту Маро фаромӯш кардаӣ ва ба дурӯғ эътимод намудай.
26. Ва Ман низ доманатро бар рӯи ту бардоштам, ва аврати ту намудор шуд.
27. Фиску фучури ту ва вачди шаҳвонии ту, зиштии зинокории ту ва қабоҳатҳои туро бар тепаҳои саҳро дидаам. Вой бар ту, эй Ерусалим! Пас аз ин ту то ба кай пок нахоҳӣ шуд?»

БОБИ ЧОРДАХУМ

Пешгӯӣ дар бораи хушксолӣ ва қаҳтӣ.

1. КАЛОМИ Парвардигор, ки дар бораи хушксолӣ бар Ирмиё нозил шудааст.
2. «Яхудо мотам гирифтааст, ва дарвозаҳояш вайрон шуда, бар замин хобидааст, ва истифосаи Ерусалим баланд мешавад.

3. Ва акобирашон навкарони худро барои об мефиристанд; онҳо назди ҳавзҳо меоянд, аммо об намеёбанд; бо зарфҳои холӣ бармегарданд; ошуфта ва хичил гардида, сарҳои худро мепӯшонанд.
4. Азбаски замин кафидааст, зеро дар мамлакат борон наборидааст, бинобар ин зироаткорон ошуфта гардида, сарҳои худро мепӯшонанд.
5. Ҳатто ғизол дар саҳро зоида, бачаашро тарк мекунад, чунки сабзае нест.
6. Ва гӯрхарон бар теппаҳо истода, мисли шағолон ҳаворо фурӯ мебаранд; чашмони онҳо хира шудааст, чунки алафе нест».
7. Агарчи гуноҳҳои мо бар зидди мо шаҳодат медиҳад, Ту, эй Парвардигор, ба хотири номи Худ амал намо; зеро ки муртадиҳои мо бисёр шудааст, ва мо пеши Ту гуноҳкор ҳастем.
8. Эй умеди Исроил, ки вайро дар вақти тангӣ наҷот медиҳӣ! Чаро Ту дар ин замин мисли бегонае мебошӣ, ва мисли меҳмоне ки барои шабгузаронӣ омада бошад?
9. Чаро Ту мисли шахси саргаранге мебошӣ, ва мисли паҳлавоне ки наметавонад наҷот диҳад? Валекин Ту, эй Парвардигор, дар миёни мо ҳастӣ, ва мо ба номи Ту номида шудаем, пас моро тарк накун.
10. Парвардигор дар бораи ин қавм чунин мегӯяд: «Чунон ки онҳо ба овора гаштан муҳаббат дошта, пойҳои худро нахостанд боздоранд, ончунон Парвардигор ба онҳо тавачҷӯх накард, ва алҳол гуноҳашонро ба ёд оварда, онҳоро барои маъсияташон ҷазо медиҳад».
11. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Барои манфиати ин қавм дуо нагӯй.
12. Агар онҳо рӯза доранд, тазарруашонро нахоҳам шунид; ва агар қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ биёранд, онро қабул нахоҳам кард, балки Ман онҳоро бо шамшер ва қаҳтӣ ва вабо талаф хоҳам намуд».

13. Ва ман гуфтам: ё Худоё Парвардигоро! Инак, анбиё ба онҳо мегӯянд: "Шамшерро нахоҳед дид, ва қаҳтӣ ба шумо воқеъ нахоҳад шуд, балки осоиштагии пойдоре ба шумо дар ин макон хоҳам дод".

14. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Анбиё ба номи Ман бардурӯғ нубувват мекунад; Ман онҳоро нафиристодаам ва ба онҳо амр нафармудаам ва сухане нагуфтаам; онҳо рӯъёи дурӯғ ва чоду ва батолат ва макри дили худро ба шумо нубувват мекунад.

15. Бинобар ин Парвардигор дар бораи анбиё чунин мегӯяд: онҳо ба номи Ман нубувват мекунад, ва ҳол он ки Ман онҳоро нафиристодаам, ва онҳо мегӯянд: "Шамшер ва қаҳтӣ дар ин замин воқеъ нахоҳад шуд"; ин анбиё аз шамшер ва қаҳтӣ талаф хоҳанд шуд.

16. Ва қавме ки онҳо барояшон нубувват мекунад, ба сабаби қаҳтӣ ва шамшер дар кӯчаҳои Ерусалим партофта хоҳанд шуд, ва касе нахоҳад буд, ки онҳо ва занони онҳо ва писарон ва духтарони онҳоро дафн кунад; ва Ман шарорати онҳоро бар онҳо хоҳам рехт.

17. Ва ин каломро ба онҳо бигӯй: "Бигзор чашмонам шабу рӯз ашк резад, ва ашкеш хотима наёбад; зеро ки духтари бокираи қавми ман бо шикасти азиме шикаст хӯрдааст, бо зарбае ки ҳалокатовар аст.

18. Агар ба саҳро бароям, – инак, шаҳидони шамшер; ва агар ба шаҳр дароям, – инак, гирифторони қаҳтӣ; зеро ки ҳам набӣ ва ҳам қоҳин бар замин овора шуда мегарданд ва ҳеҷ чизро намедонанд"».

19. Магар Ту Яҳудоро тамоман рад кардаӣ? Магар қони Ту аз Сион нафрат намудааст? Чаро моро тавре зарба задаӣ, ки барои мо ҳеҷ шифое нест? Осоиштагиро умедвор шудем, ва ҳеҷ хайре нест; ва замони шифоро интизор шудем, ва инак, даҳшат падида омад.

20. Мо, эй Парвардигор, ба шарорати худ, ба маъсияти падарони худ иқрор мебошем, зеро ки пеши Ту гуноҳ кардаем.

21. Ба хотири номи Худ моро рад нанамо; тахти чалоли Худро беобрӯ накун; паймони Худро, ки бо мо бастай, ба ёд овар ва онро нашикан.

22. Оё дар миёни бутҳои халқҳо ба вучуд оварандагони борон хастанд? Ва оё осмон худ аз худ метавонад борон биборонад? Ин, охир, Ту, эй Парвардигор, Худои мо ҳастӣ, ва мо ба Ту умед хоҳем баст, зеро ки Ту ҳамаи ин чизҳоро офаридаӣ.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Ҳалокати қавм ногузир аст.

1. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Ҳатто агар Мусо ва Самуил ба ҳузури Ман биистанд, чони Ман ба ин қавм моил нахоҳад шуд; онҳоро аз ҳузури Ман дур андоз, то бираванд.

2. Ва агар ба ту бигӯянд: "Ба кучо биравем?" – ба онҳо бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: "Он ки маҳкум ба марг аст – ба марг, ва он ки маҳкум ба шамшер аст – ба шамшер, ва он ки маҳкум ба қаҳтист – ба қаҳтӣ, ва он ки маҳкум ба асирист – ба асирӣ дучор хоҳад шуд".

3. Ва Ман бар онҳо чор навъ мусибатро амр хоҳам фармуд, – мегӯяд Парвардигор: – Шамшерро барои куштан, ва сагонро барои даридан, ва мурғони осмон ва ҳайвоноти саҳро барои хӯрдан ва талаф кардан.

4. Ва Ман онҳоро барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат табдил хоҳам дод, аз боиси Менашше ибни Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо ва корҳое ки ӯ дар Ерусалим кардааст.

5. Кист, ки бар ту, эй Ерусалим, раҳм кунад, ва кист, ки ба ту ҳамдардӣ изҳор намояд, ва кист, ки омада, аҳволи туро бипурсад?

6. Ту Маро тарк кардӣ, – мегӯяд Парвардигор, – ақиб гаштӣ; бинобар ин Ман дасти Худро бар ту дароз карда, туро талаф хоҳам намуд: аз пушаймон шудан безорам.

7. Ва Ман онҳоро назди дарвозаҳои замин бо ғалбер бод хоҳам дод; қавми Худро аз фарзандҳои маҳрум сохта, талаф хоҳам намуд, чунки онҳо аз роҳҳои худ нагаштанд.

8. Бевазанони онҳо пеши назари Ман аз реги дарё зиёдтаранд; бар онҳо, бар модари ҷавонон, торочгареро хоҳам овард, ки дар нимирузӣ тороч мекунад; онҳоро ногаҳон дар тарс ва даҳшат хоҳам андохт.

9. Зане ки ҳафт бача зоидааст, беҳуш гардида, ҷон медиҳад; офтоби вай дар миёнаи рӯз ғуруб намуда, вай шармсор ва хичил шудааст; бақияи онҳоро низ пеши назари душманонашон ба дами шамшер хоҳам супурд», – мегӯяд Парвардигор.

10. Вой бар ман, эй модарам, ки ту маро марде зоидаӣ, ки тамоми аҳли замин бо ман низоъ ва нифоқ мекунанд! На ба касе қарз додаам, ва на аз касе қарз гирифтаам, лекин ҳама ба ман лаънат мехонанд.

11. Парвардигор мегӯяд: «Оё Ман туро ба манфиати ту тақвият надодам? Оё дар замони мусибат ва дар замони тангӣ душманонатро пеши ту мағлуб накардам?

12. Оё метавонанд оҳан, яъне оҳани шимолӣ, ва мисро бишкананд?

13. Сарвати ту ва хазинаҳои туро аз боиси ҳамаи гуноҳҳое ки ту дар тамоми ҳудуди худ кардӣ, муфт ба тороч хоҳам дод.

14. Ва туро бо душманонат ба заmine ки намедонӣ, хоҳам кӯчонид, зеро ғзаби Ман оташ гирифтааст, ва он бар шумо аланга хоҳад зад».

15. Ту, эй Парвардигор, инро медонӣ; пас, маро ба ёд овар ва тафакқуд намо, ва интиқоми маро аз таъқибкунандагонам бигир; ба сабаби пурсабрии Худ маро талаф накун; бидон, ки ба хотири Ту бори нангро бардоштаам.

16. Суханони Ту пайдо шуд, ва ман онҳоро фурӯ бурдам, ва каломи Ту шодии ман ва хурсандии дили ман гардид, зеро ки ман ба номи Ту, эй Парвардигор Худои лашкарҳо, номида шудаам.

17. Дар маҷлиси бозигарон нанишастаам ва дилхушӣ накардаам; аз дасти Ту танҳо нишастам, зеро ки Ту маро аз ғзаб пур кардӣ.

18. Чаро дарди ман доимист, ва захми ман сахт аст, ба тавре ки шифоро намепазирад? Ту барои ман чашмаи яъсовар, оби бевафо будӣ.

19. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: «Агар ту баргардӣ, Ман туро қабул хоҳам кард, он гоҳ ба ҳузури Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз ночиз берун оварӣ, мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; онҳо назди ту хоҳанд баргашт, вале ту назди онҳо нахоҳӣ баргашт.

20. Ва Ман туро барои ин қавм ҳисори мустаҳками мисин хоҳам гардонид; ва онҳо ба муқобили ту хоҳанд ҷангид, вале бар ту ғолиб нахоҳанд омад, зеро Ман бо ту ҳастам, то ки туро наҷот диҳам ва раҳо кунам, – мегӯяд Парвардигор. –

21. Ва туро аз дасти шарирон раҳо хоҳам кард, ва туро аз дасти ситамгарон халосӣ хоҳам дод».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Валангор шудани мамлакат ва ба асирӣ рафтани қавм. Ирмиё бояд бе зан бимонад.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Барои худ зан нагир, ва туро дар ин макон писарон ва духтарон набошанд.

3. Зеро Парвардигор дар бораи писарон ва духтароне ки дар ин макон зоида мешаванд, ва дар бораи модарони онҳо, ки онҳоро мезоянд, ва дар бораи падарони онҳо, ки онҳоро дар ин замин ба вучуд меоваранд, чунин мегӯяд:

4. Онҳо аз бемориҳои сахт хоҳанд мурд; барои онҳо касе навҳа нахоҳад кард, ва онҳо дафн карда нахоҳанд шуд, балки мисли ахлоте бар рӯи замин хоҳанд буд; ва ба дами шамшер ва аз қаҳтӣ талаф хоҳанд шуд, ва ҷасадҳои мурдаи онҳо хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад шуд.

5. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: ба хонаи мотам надаро, ва барои навҳа кардан нарав, ва ба онҳо таъзия баён накун; зеро ки Ман, – мегӯяд Парвардигор, – осоиштагии Худо, яъне эҳсон ва марҳаматро аз ин қавм дур кардам.

6. Ва калонон ва хурдон дар ин замин хоҳанд мурд, ва дафн карда нахоҳанд шуд, ва барои онҳо навҳагарӣ нахоҳанд кард, ва бадани худро харошида маҷрӯҳ нахоҳанд намуд, ва барои онҳо мӯйсари худро нахоҳанд тарошид.

7. Ва барои онҳо нон нахоҳанд шикаст, то ки ба мотамдорон дар бораи мурдагонашон таъзия баён кунанд, ва ба онҳо косаи таъзиятро дар бораи падар ё модарашон нахоҳанд нӯшонид.

8. Ба хонаи базм низ надаро, то ки бо онҳо нишаста, бихӯрӣ ва бинӯшӣ.

9. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман дар пеши назари шумо ва дар айёми шумо садои шодӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯсро аз ин макон нест хоҳам кард.

10. Ва ҳангоме ки ту ба ин қавм ҳамаи ин суҳанонро баён намой, ва онҳо ба ту бигӯянд: "Аз чӣ сабаб Парвардигор тамоми ин мусибати бузургро бар зидди мо изҳор кардааст? Ва маъсияти мо чист, ва гуноҳе ки пеши Парвардигор Худои худ кардаем, чист?" –

11. Он гоҳ ба онҳо бигӯй: аз он сабаб, ки падарони шумо Маро тарк карданд, – мегӯяд Парвардигор, – ва худоёни дигарро пайравӣ намуда, ба онҳо ибодат ва сачда карданд, валекин Маро тарк намуданд, ва шариати Маро риоя накарданд.

12. Ва шумо аз падарони худ боз ҳам бадтар рафтор кардед, ва ҳар яке аз шумо саркашии дили шарии худро пайравӣ менамояд, бе он ки Маро бишнавад.

13. Ба ин сабаб Ман шуморо аз ин замин ба замин ки шумо ва падаронатон надонистаед, хоҳам партофт, ва шумо дар он ҷо худоёни дигарро рӯзу шаб ибодат хоҳед намуд, зеро ки Ман ба шумо шафқат нахоҳам кард.

14. Бинобар ин, инак айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки дигар гуфта нахоҳад шуд: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор, ки банӣ Исроилро аз замини Миср берун овард",

15. Балки: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор, ки банӣ Исроилро аз замини шимолӣ ва аз ҳамаи заминҳое ки онҳоро ба он ҷо

бадар ронда буд, берун овард"; зеро ки Ман онҳоро ба замин
ки ба падаронашон дода будам, хоҳам баргардонид.

16. Инак, Ман моҳигирони бисёрро хоҳам фиристод, – мегӯяд
Парвардигор, – ва онҳоро шикор хоҳанд кард; ва пас аз он
сайёдони бисёрро хоҳам фиристод, ва онҳоро аз болои ҳар кӯҳ
ва аз болои ҳар теппа ва аз шикофҳои сахраҳо сайд хоҳанд
кард.

17. Зеро ки чашмонам бар ҳамаи роҳҳои онҳост: онҳо аз Ман
пинҳон нестанд, ва маъсияташон аз чашмони Ман пӯшида
нест.

18. Ва Ман аввал барои маъсият ва гуноҳашон подоши дучанд
хоҳам дод, чунки замини Маро палид намуда, мероси Маро бо
часадҳои бутҳошон ва бо қабоҳатҳошон пур кардаанд».

19. Парвардигоро! Ту қуввати ман ва муттақои ман ва
паноҳгоҳи ман дар рӯзи тангӣ ҳастӣ! Назди Ту халқҳо аз ақсои
замин омада, хоҳанд гуфт: "Падарони мо фақат чизҳои дурӯғ
ва ҳечу пучро, ки манфиате аз онҳо нест, мерос гирифтаанд.

20. Оё одамизод метавонад барои худ худоён бисозад, ва ҳол
он ки онҳо худо нестанд?"

21. «Бинобар ин, инак Ман ҳамин дафъа ба онҳо нишон хоҳам
дод: дасти Худ ва иқтидори Худро ба онҳо нишон хоҳам дод,
ва онҳо хоҳанд донист, ки номи Ман Парвардигор аст».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Давоми он.

1. «ГУНОҲИ Яҳудо бо қалами оҳанин навишта шудааст, бо
неши алмос бар лавҳи дилҳои онҳо ва бар шохҳои
қурбонгоҳҳои шумо нақш бастааст.

2. Чунон ки писарони худро онҳо дар хотир нигоҳ медоранд,
ончунон қурбонгоҳҳои худ ва Ашераҳои худро, ки назди
дарахтони сабз, бар теппаҳои баланд мебошанд, дар хотир
нигоҳ медоранд.

3. Эй кӯҳи Ман, ки дар сахро ҳастӣ! Сарвати ту ва ҳамаи хазинаҳои туро ба тороч хоҳам дод, минбарҳои туро низ аз боиси гуноҳе ки дар тамоми ҳудуди худ кардаӣ.
4. Ва ту бо айби худат аз мероси худ, ки Ман ба ту додаам, маҳрум хоҳӣ шуд, ва туро дар замине ки намедонӣ, ба дасти душманонат ба бандагӣ хоҳам супурд, зеро ғазаби Ман оташ гирифтааст, ва он то абад аланга хоҳад зад».
5. Парвардигор чунин мегӯяд: «Малъун аст марде ки ба одамизод таваккал мекунад, ва ҷисро муттақои худ мегардонад, ва дилаш аз Парвардигор дур мешавад.
6. Ва ӯ мисли дарахти аръар дар бодия хоҳад буд, ва нахоҳад дид, ки кай некӣ меояд; ва дар ҷойҳои хушки биёбон, дар шӯразамини ғайримаскун сокин хоҳад шуд.
7. Муборак аст марде ки ба Парвардигор таваккал мекунад, ва Парвардигор пушту паноҳи ӯст;
8. Ва ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки назди об шинонда шудааст, ва решаҳои ба сӯи ҷӯйҳо равона мекунад, ва аз омадани гармо наметарсад, ва баргҳои сабз аст, ва дар хушксолӣ ғам намехӯрад, ва аз мева додан бознамеонад.
9. Дил аз ҳама чиз маккортар аст, ва он шифонопазир аст; кист, ки онро тавонад дарк кунад?
10. Ман, Парвардигор, дилро тафтиш мекунам ва ботинро меозмоям, то ки ба ҳар кас бар тибқи роҳҳои, бар ҳасби самари аъмолаш подош диҳам».
11. Кабк бар тухмҳои худаш назоидааст, менишинад: чунин аст шахсе ки бо роҳи ғайриодилона сарват меандӯзад; дар нисфи умраш он сарват ӯро тарк хоҳад кард, ва дар охири умраш ӯ нокас хоҳад буд.
12. Тахти ҷалол, ки макони поки мост, аз азал баланд аст.
13. Ту умеди Исроил ҳастӣ, эй Парвардигор! Ҳамаи онҳое ки Туро тарк мекунанд, шармсор хоҳанд шуд; ва онҳое ки аз ман дур мешаванд, бар хок навишта хоҳанд шуд, зеро ки онҳо Парвардигорро, ки чашмаи оби ҳаёт аст, тарк кардаанд.

14. Маро, эй Парвардигор, шифо бидех, ва ман шифо хоҳам ёфт; маро начот дех, ва ман начот хоҳам ёфт, зеро ки Ту ҳамду санои ман ҳастӣ.

15. Инак, онҳо ба ман мегӯянд: "Каломи Парвардигор кучост? Бигзор он ба амал ояд!"

16. Вале ман ба пайравии Ту барои он нашитофтаам, ки чӯпон бошам, ва рӯзи мусибатро орзу накардаам, – Ту инро медонӣ; он чи аз даҳони ман берун омадааст, ба ҳузури Ту ошкор аст.

17. Барои ман сабаби тарсу ҳарос набош; Ту дар рӯзи мусибат паноҳгоҳи ман ҳастӣ.

18. Бигзор таъқибкунандагони ман хичил шаванд, вале ман хичил нашавам; бигзор онҳо ҳаросон шаванд, вале ман ҳаросон нашавам; бар онҳо рӯзи мусибатро биёр, ва онҳоро бо шикасти дучанд торумор намо.

Нутқи Ирмиё назди дарвоза дар бораи рӯзи шанбе.

19. Парвардигор ба ман чунин гуфт: «Бирав ва назди дарвозаи писарони қавм, ки подшоҳони Яҳудо аз он медароянд ва аз он мебароянд, ва назди ҳамаи дарвозаҳои Ерусалим биист,

20. Ва ба онҳо бигӯй: "Каломи Парвардигорро бишнавед, эй подшоҳони Яҳудо ва тамоми аҳли Яҳудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим, ки аз ин дарвозаҳо медароед!"

21. Парвардигор чунин мегӯяд: аз ҷонҳои худ бохабар бошед, ва дар рӯзи шанбе ҳеч боре набардоред, ва онро ба дарвозаҳои Ерусалим надароред;

22. Ва дар рӯзи шанбе аз хонахотон ҳеч боре набароред, ва ҳеч коре накунед, балки рӯзи шанbero тақдис намоед, чунон ки Ман ба падарони шумо амр фармудаам;

23. Валекин онҳо нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, балки гарданкашӣ карданд, то ки нашнаванд ва пандро напазиранд.

24. Ва агар шумо Маро бишнавед, – мегӯяд Парвардигор – ва дар рӯзи шанбе ҳеч боре ба дарвозаи ин шаҳр надароред, ва рӯзи шанbero тақдис намуда, дар ин рӯз ҳеч коре накунед,

25. Дар он сурат подшоҳон ва мироне ки бар тахти Довуд менишинанд ва бар аробаҳо ва аспон савор мешаванд, – худашон ва вазиронашон, мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим аз дарвозаҳои ин шаҳр дохил хоҳанд шуд, ва ин шаҳр то абад маскун хоҳад буд.

26. Ва аз шаҳрҳои Яҳудо, ва аз атрофи Ерусалим, ва аз замини Бинёмин, ва аз даштрӯя ва кӯҳсор ва ҷануб хоҳанд омад, ва қурбониҳои сӯхтани ва забҳҳо, ва ҳадияҳои ордӣ, ва лебӯно хоҳанд овард, ва қурбониҳои шукронаро ба хонаи Парвардигор хоҳанд овард.

27. Ва агар Маро нашнида, рӯзи шанберо тақдис нанамоянд ва дар рӯзи шанбе боре бардошта, ба дарвозаҳои Ерусалим дароянд, он гоҳ Ман ба дарвозаҳояш оташ хоҳам зад, – ва он қасрҳои Ерусалимро хоҳад сӯзонид ва хомӯш нахоҳад шуд"».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ирмиё дар хонаи кулолгар.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:

2. «Бархез ва ба хонаи кулолгар фурӯд ой, ва дар он ҷо суханони Худро ба ту хоҳам шунавонид».

3. Ва ман ба хонаи кулолгар фурӯд омадам, ва инак, ӯ бар чархҳо кор мекард.

4. Ва зарфе ки кулолгар аз гил месохт, дар дасти ӯ вайрон шуд, ва ӯ аз нав зарфи дигаре аз он сохт, ба тавре ки ба чашми кулолгар рост омад, ки бисозад.

5. Ва каломии Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

6. «Оё Ман ба шумо, эй хонадони Исроил, мисли ҳамин кулолгар наметавонам рафтор намоям? – мегӯяд Парвардигор. – Инак, чунон ки гил дар дасти кӯзагар аст, ончунон шумо, эй хонадони Исроил, дар дасти Ман мебошед.

7. Баъзан Ман дар бораи халқе ва мамлакате мегӯям, ки онҳоро решақан ва хароб ва талаф хоҳам намуд,

8. Валекин агар халқе ки дар бораи онҳо ин суханро гуфтаам, аз шарорати худ тавба кунанд, Ман он мусибатеро, ки азм доштам бар онҳо оварам, ботил хоҳам кард.
9. Ва баъзан Ман дар бораи халқе ва мамлакате мегӯям, ки онҳоро обод ва устувор хоҳам сохт,
10. Валекин агар онҳо пеши назари Ман бадкорӣ карда, ба овози Ман гӯш надиханд, Ман он некиро, ки мехостам ба онҳо бикунам, ботил хоҳам кард.
11. Ва акнун ту ба мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим мурочиат намуда, бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате барои шумо муҳайё менамоям, ва қасде ба муқобили шумо дорам; пас шумо ҳар яке аз роҳи бади худ баргардед, ва роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ намоед".
12. Вале онҳо мегӯянд: "Не, умедест нест! Зеро ки мо қасдҳои худро пайравӣ хоҳем кард, ва ҳар яке бар тибқи саркашии дили шарии худ рафтор хоҳем намуд".
13. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: дар миёни халқҳо бипурсед: кист, ки чизе монанди ин шунида бошад? Бокираи Исроил маъсияти азиме ба амал овардааст.
14. Оё барфи Лубнон қуллаи кӯхро тарк мекунад? Оё обҳои сарде ки аз ҷойҳои дур ҷорист, хушк мешавад?
15. Аммо қавми Ман Маро фаромӯш карда, барои батолат бухур месӯзонанд, ва он батолат онҳоро дар роҳҳои онҳо, ки тариқҳои қадим аст, пешпо мезанад, то ки бо пайроҳаҳои ҷоддаи нообод қадамгузор шаванд,
16. То ки замини худро ба биёбон табдил дода, боиси мадхушии абадӣ гардонанд, ба тавре ки ҳар касе ки аз он гузар кунад, дар ҳайрат афтада, сари худро хоҳад ҷунбонид.
17. Ман мисли боди шарқӣ онҳоро пеши душман пароканда хоҳам кард; дар рӯзи ҳалокаташон пуштро ба онҳо нишон хоҳам дод, на ин ки рӯйро».
18. Ва онҳо гуфтанд: «Биёед, бар зидди Ирмиё тадбирҳо биандешем, зеро ки шариат аз коҳин, ва машварат аз хирадманд, ва калом аз набӣ нобуд нахоҳад шуд; пас биёед, ўро бо забон зарба занем, ва ба суханони ў гӯш наандозем».

19. Ба ман, эй Парвардигор, гӯш андоз ва овози мухолифони маро бишнава.

20. Оё ба ивази некӣ бадӣ мекунанд? Онҳо, охир, барои ҷони ман ҷоҳ мекананд. Ба ёд овар, ки ман ба ҳузури Ту истода будам, то ки дар бораи онҳо суханони нек гуфта, ғазаби Туро аз онҳо баргардонам.

21. Бинобар ин писарони онҳоро ба қаҳтӣ гирифта намоем, ва онҳоро ба дами шамшер бисупор; бигзор заводи онҳо гумкардафарзанд ва бева шаванд, ва шавҳаронашон куштаи вабо,

ва ҷавонашон дар ҷанг қурбони шамшер гарданд.

22. Бигзор аз хонаҳои онҳо нолаю фиғон шунида шаванд, вақте ки Ту ногаҳон бар онҳо ғавҷе биёри; зеро ки онҳо барои андармон кардани ман ҷоҳ кандаанд, ва домҳо барои пойҳои ман ба таври ниҳонӣ гузоштаанд.

23. Валекин Ту, эй Парвардигор, тамоми қасди онҳоро, ки барои куштани ман доранд, медонӣ; пас гуноҳи онҳоро наомурз, ва маъсияти онҳоро аз хоҳири Худ набарор; бигзор онҳо ба ҳузури Ту воҷун гарданд; дар вақти ғазаби Худ бар онҳо доварӣ намоем.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Кӯзаи шикаста – тимсоли валангор шудани Ерусалим.

1. ПАРВАРДИГОР чунин гуфт: «Бирав ва кӯзаи сафолин аз кулолгар бихар, ва баъзе аз пируни қавм ва пируни коҳиноро бо худ бигир.

2. Ва ба води Бен-Ҳиннӯм, ки дар даҳани дарвозаи Ҳарсит воқеъ аст, баромада, суханонеро, ки ба ту хоҳам гуфт, дар он ҷо эълон намоем,

3. Ва бигӯӣ: "Қаломии Парвардигорро бишнавед, эй подшоҳони Яҳудо ва соқинони Ерусалим! Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак Ман бар ин макон чунон мусибате меоварам, ки ҳар кӣ онро бишнавад, гӯшҳояш садо хоҳад дод,

4. Аз барои он ки Маро тарк карданд, ва ин маконро аз Ман бегона сохтанд, ва дар он барои худоёни дигар, ки худашон ва падаронашон ва подшоҳони Яҳудо намешинохтанд, бухур сӯзониданд, ва ин маконро аз хуни бегуноҳон пур карданд;
5. Ва минбарҳо барои Баал бино карданд, то ки писарони худро ҳамчун қурбониҳои сӯхтанӣ барои Баал дар оташ бисӯзонанд, ки инро Ман амр нафармудаам, ва нагуфтаам, ва ин ба хаёлам наомадааст.
6. Бинобар ин, – мегӯяд Парвардигор, – айёме фаро мерасад, ки ин макон дигар Тӯфет ва водии Бен-Ҳиннӯм номида нахоҳад шуд, балки водии қатл.
7. Ва машварати Яҳудо ва Ерусалимро дар ин макон ботил хоҳам кард, ва онҳоро пеши душманонашон ва бо дасти толибони ҷонашон ба дами шамшер фурӯ хоҳам ғалтонид, ва ҷасадҳои онҳоро хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳам гардонид.
8. Ва ин шаҳро ба биёбон табдил дода, боиси мадҳушӣ хоҳам гардонид, ба тавре ки ҳар касе ки аз он гузар кунад, дар ҳайрат афтад ва аз дидани ҳамаи захмҳояш мадҳуш шавад.
9. Ва гӯшти писарони онҳо ва гӯшти духтарони онҳоро ба онҳо хоҳам хӯронид, ва дар муҳосира ва тангие ки душманонашон ва толибони ҷонашон бар онҳо хоҳанд овард, онҳо гӯшти якдигарро хоҳанд хӯрд".
10. Ва кӯзаро дар пеши назари одамоне ки бо ту меоянд, бишкан.
11. Ва ба онҳо бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: ин қавм ва ин шаҳро ончунон хоҳам шикаст, чунон ки зарфи кулолгарро мешикананд, ва онро дигар дуруст кардан мумкин нест; ва онҳоро, ба сабаби камии ҷои дафн, дар Тӯфет дафн хоҳанд кард.
12. Ба ин макон, – мегӯяд Парвардигор, – ва ба сокинонаш чунин амал хоҳам кард, ва ин шаҳро мисли Тӯфет хоҳам гардонид.
13. Ва хонаҳои Ерусалим ва хонаҳои подшоҳони Яҳудо мисли макони Тӯфет палид хоҳанд шуд, яъне ҳамаи хонаҳое ки бар

бомҳошон барои тамоми лашкари осмон бухур сӯзонидаанд, ва ҳадияҳои рехтанӣ барои худоёни бегона рехтаанд"».

14. Ва Ирмиё аз Тӯфет, ки Парвардигор ӯро барои нубувват кардан ба он чо фиристода буд, омад ва дар саҳни хонаи Парвардигор истода, ба тамоми қавм гуфт:

15. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман бар ин шаҳр ва бар ҳамаи қасабаҳояш тамоми мусибатеро, ки дар бораи он сухан рондаам, хоҳам овард, чунки онҳо гарданкашӣ карда, суханони Маро нашнидаанд».

БОБИ БИСТУМ

Пашхур Ирмиёро таҳқир намуд; пешгӯӣ дар бораи асириш Бобил.

1. Ва Пашхур ибни Имери коҳин, ки сардори нозирон дар хонаи Парвардигор буд, ин суханонро, ки Ирмиё нубувват кард, шунид,

2. Ва Пашхур Ирмиёи набиро зада, дар шиканчагоҳе ки дар дарвозаи болои Бинёмин назди хонаи Парвардигор буд, андохт.

3. Ва фардои он Пашхур Ирмиёро аз шиканчагоҳ баровард, ва Ирмиё ба вай гуфт: «Парвардигор номи туро Пашхур* не, балки Магӯр-Мисавив** хондааст.

4. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман туро барои худат ва барои ҳамаи дӯстонат рамзи даҳшат мегардонам, ва онҳо ба дами шамшери душманони худ фурӯ хоҳанд ғалтид, ва чашмонат инро хоҳад дид; ва Ман тамоми Яҳудоро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳам супурд, ва ӯ онҳоро ба Бобил хоҳад бурд, ва онҳоро ба дами шамшер қатл хоҳад кард;

*3. *Пашхур* – фароғат дар гирду пеш.

**3. *Магӯр-Мисавив* – даҳшат дар гирду пеш.

5. Ва тамоми сарвати ин шаҳрро, ва тамоми молу мулки онро, ва тамоми ашъи гаронбаҳои онро хоҳам супурд; ва ҳамаи ганчинаҳои подшоҳони Яҳудоро ба дасти душманонашон хоҳам дод, ва онҳоро толону тороҷ карда ва тасарруф намуда, ба Бобил хоҳанд бурд.

6. Ва ту, эй Пашхур, ва ҳамаи сокинони хонаи ту ба асирий хоҳед рафт; ва ба Бобил хоҳӣ расид, ва дар он ҷо хоҳӣ мурд, ва дар он ҷо дафн карда хоҳӣ шуд, – ту, ва ҳамаи дӯстонат, ки барояшон ту нубуввати бардӯрӯғ мекардӣ».

7. Парвардигоро, Ту маро саргарм кардӣ, ва ман саргарм шудам; Ту аз ман пурзӯртарӣ – ва ғолиб омадӣ; ман тамоми рӯз хандахариш гардидам: ҳар кӣ маро тамасхур мекунад.

8. Зеро, ҳамин ки ба суханронӣ шурӯъ намоям, дар бораи зулм фарёд мезанам, ва дар бораи тороҷ фиғон мекашам, чунки каломи Парвардигор барои ман нанг ва тамасхури ҳаррӯза гардидааст.

9. Ва ман ба дили худ гуфтам: «Дигар Ӯро зикр нахоҳам кард, ва дигар ба номи Ӯ сухан нахоҳам ронд». Вале он дар дили ман мисли оташи фурӯзон буд, ки дар устухонҳоям ҷойгир шудааст, ва ман онро боздошта, хаста гардидаам, ва натавонистам.

10. Зеро ки аз ҷониби касони бисёр бӯхтон шунидам, ва даҳшат дар гирду пеш буд: «Арз кунед, ва мо аз ӯ шикоят хоҳем намуд». Ҳатто ҳамаи онҳое ки дӯсти худ медонистам, бар ман камин мекунанд: «Шояд саҳве кунад, ва мо бар ӯ ғолиб оем, ва интиқоми худро аз ӯ бигирем».

11. Лекин Парвардигор, мисли ҷаббори пуриқтидор, бо ман аст; бинобар ин таъқибкунандагони ман пешпо хӯрда, ғолиб нахоҳанд омад; бағоят шармсор хоҳанд шуд, чунки аблаҳона рафтор карданд; хичолати абадии онҳо фаромӯш нахоҳад шуд.

12. Вале Ту, эй Парвардигори лашкарҳо, ки одилро меозмоӣ ва ботину дилро мебинӣ, чунин бикун, ки аз онҳо интиқом гирифтатро бубинам, зеро ки даъвои худро пеши ту зоҳир намудаам.

13. Барои Парвардигор бисароед, Парвардигорро ҳамду сано гӯед, зеро ки Ӯ ҷони мискинро аз дасти шарирон начот додааст.

14. Малъун бод рӯзе ки дар он зоида шудаам! Муборак мабод рӯзе ки модарам маро зоидааст!

15. Малъун бод шахсе ки ба падарам мужда дода, гуфтааст: «Барои ту фарзанди нарина зоида шуд!» – ва ӯро бағоят шод кардааст.

16. Бигзор аҳволи он шахс мисли шахрҳое бишавад, ки Парвардигор онҳоро вожгун кард ва ҳеч таассуф нанамуд; бигзор вай субҳидам фиғон ва нимирӯзӣ фарёд бишнавад,

17. Аз боиси он ки вай маро дар худӣ батн намиронидааст, то ки модарам қабри ман бошад, ва батнаш ҳомилаи абадӣ бимонад.

18. Чаро ман аз батн берун омадаам, то ки машаққат ва андӯх бубинам, ва рӯзҳоям дар хичолат адо шавад?

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Набӣ ба Сидқиё асирии Бобилро пешгӯӣ мекунад.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор нозил шуд, вақте ки подшоҳ Сидқиё Пашхур ибни Малкиё ва Сафанё ибни Маъсиёи коҳинро назди ӯ фиристода, гуфт:

2. «Лутфан, барои мо аз Парвардигор бипурс, зеро ки Набукаднесар подшоҳи Бобил бар зидди мо ҷанг мекунад; шояд, Парвардигор барои мо чизе монанди тамоми мӯъҷизоти Ӯ ба амал оварад, то ки вай аз мо қафо гардад».

3. Ва Ирмиё ба онҳо гуфт: «Ба Сидқиё ҷунин бигӯед:

4. "Парвардигор, Худои Исроил ҷунин мегӯяд: инак, Ман олоти ҷангро, ки дар дасти шумост, ва шумо ба воситаи онҳо бо подшоҳи Бобил ва калдониёне ки шуморо аз беруни ҳисор муҳосира намудаанд, ҷанг мекунед, ба самти дигар хоҳам гардонид, ва онҳоро андаруни ин шаҳр ҷамъ хоҳам овард;

5. Ва Худам бар зидди шумо бо дасти тӯлонӣ ва бозуи қавӣ ва бо ғазаб ва қаҳр ва хашми азиме ҷанг хоҳам кард;

6. Ва сокинони ин шахро – ҳам одамон ва ҳам чорпоёнро – зарба хоҳам зад: онҳо аз вабои бузурге хоҳанд мурд.

7. Ва баъд аз он, – мегӯяд Парвардигор, – Сидкиё подшоҳи Яҳудо, ва бандагонаш, ва ин қавм, ва онҳоеро, ки дар ин шаҳр аз вабо, шамшер ва қаҳтӣ боқӣ мондаанд, ба дасти Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ва ба дасти душмани онҳо, ва ба дасти толибони ҷонашон хоҳам супурд, ва ӯ онҳоро ба дами шамшер қатл хоҳад кард, ва дар ҳаққи онҳо дилсӯзӣ, шафқат ва раҳм нахоҳад намуд".

8. Ва ба ин қавм бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ба шумо роҳи ҳаёт ва роҳи мамотро пешниҳод менамоям:

9. Ҳар кӣ дар ин шаҳр бимонад, аз шамшер ва қаҳтӣ ва вабо хоҳад мурд, вале ҳар кӣ баромада, ба калдониёне ки шуморо муҳосира кардаанд, таслим шавад, зинда хоҳад монд, ва ҷонаш барои вай ғанимат хоҳад гардид.

10. Зеро ки рӯи Худо бар ин шаҳр ба бадӣ, ва на ба некӣ, нигаронидаам, – мегӯяд Парвардигор. – Он ба дасти подшоҳи Бобил супурда хоҳад шуд, ва ӯ онро ба оташ хоҳад сӯзонид".

11. Ва ба хонадони подшоҳи Яҳудо: "Каломи Парвардигорро бишнавед!

12. Эй хонадони Довуд! Парвардигор чунин мегӯяд: бомдодон аз рӯи инсоф доварӣ намоед ва ситамкашро аз дасти ситамгар раҳо кунед; мабодо ғзаби Ман, ба сабаби бадии аъмоли шумо, мисли оташ берун омада, аланга занад, ва касе набошад, ки онро хомӯш кунад"».

13. «Инак, Ман зидди ту ҳастам, эй сокинаи водӣ ва эй сахраи ҳомун, – мегӯяд Парвардигор, – зидди онҳое ки мегӯянд: "Кист, ки бар мо ҳучум оварад, ва кист, ки ба масканҳои мо дохил шавад?"

14. Валекин Ман мувофиқи самари аъмолатон шуморо чазо хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор, – ва оташе дар ҷангали он хоҳам зад, ки тамоми гирду атрофи онро хоҳад сӯзонид».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Охири нубувват.

1. ПАРВАРДИГОР чунин гуфт: «Ба хонаи подшоҳи Яҳудо фурӯд ой ва дар он чо ин каломро ба забон бирон,
2. Ва бигӯй: каломи Парвардигорро бишнав, эй подшоҳи Яҳудо, ки бар тахти Довуд нишастай, – ту, ва бандағони ту, ва қавми ту, ки ба ин дарвоза дохил мешаванд.
3. Парвардигор чунин мегӯяд: адолат ва инсофро ба амал оваред ва ситамкашро аз дасти ситамгар раҳо кунед; ва ғариб, ятим ва беваро озор надихед ва зулм накунад, ва хуни бегуноҳро дар ин макон нарезед.
4. Зеро агар шумо ин каломро ҳақиқатан ба чо оваред, он гоҳ подшоҳоне ки бар тахти Довуд менишинанд ва бар аробаҳо ва аспон савор мешаванд, – худашон, ва бандағонашон, ва қавмашон, – ба дарвозаи ин хона дохил хоҳанд шуд.
5. Вале агар шумо ин суханонро нашнавед, ба Зоти Худ қасам мехӯрам, – мегӯяд Парвардигор, – ки ин хона ба харобазор мубаддал хоҳад шуд.
6. Зеро ки Парвардигор дар бораи хонаи подшоҳи Яҳудо чунин мегӯяд: ту барои Ман Чилъод ва қуллаи Лубнон будӣ, аммо ба яқин туро биёбоне мисли шаҳрҳои ғайримаскун хоҳам гардонид,
7. Ва бар зидди ту харобкунандагонро, ки ҳар яке бо олоти худ бошад, такдис хоҳам намуд, ва онҳо арзҳои гузини туро бурида, дар оташ хоҳанд андохт.
8. Ва халқҳои бисёр аз ин шаҳр хоҳанд гузашт ва ба якдигар хоҳанд гуфт: "Аз чӣ сабаб Парвардигор ба ин шаҳри бузург чунин кардааст?"
9. Ва дар ҷавоб хоҳанд гуфт: "Аз он сабаб, ки паймони Парвардигор Худои худро тарк кардаанд, ва ба худоёни дигар сачда ва ибодат намудаанд"».
10. Барои мурда гиря накунад ва барои ӯ мотам нагиред, балки барои касе ки меравад, зор-зор бигиред, зеро ки ӯ дигар нахоҳад баргашт ва замини зодгоҳи худро нахоҳад дид.

11. Зеро Парвардигор дар бораи Шаллум ибни Йӯшиё, подшоҳи Яхудо, ки ба ҷои падараш Йӯшиё подшоҳ шуда, аз он макон берун рафтааст, чунин мегӯяд: «Ў дигар ба он ҷо нахоҳад баргашт,
12. Балки дар маконе ки ўро ба асирӣ бурдаанд, хоҳад мурд ва ин заминро дигар нахоҳад дид».
13. «Вой бар касе ки хонаи худро ба ноинсофӣ, ва болохонаҳояшро ба беадолатӣ бино мекунад: ёри худро муфт кор фармуда, музди вайро намедихад,
14. Ва мегӯяд: "Барои худ хонаи калон ва болохонаҳои фарох бино мекунам", – ва тирезаҳо барои худ мекушояд, ва онҳоро бо ҷӯби арз рӯйбаст менамояд ва бо шангарф ранг мекунад.
15. Оё ба он сабаб, ки аз арз биноҳо месозӣ, ту подшоҳӣ хоҳӣ кард? Падарат, охир, мехӯрд ва менӯшид, вале адолат ва инсофро риоя менамуд, бинобар ин аҳволаш хуб буд.
16. Ў ба мискин ва бенаво додрасӣ мекард, бинобар ин аҳволаш хуб буд. Маҳз ҳамин аст шинохтани Ман, – мегӯяд Парвардигор.
17. Аммо чашмони ту ва дили ту фақат ба тамаъкорӣ, ва ба рехтани хуни бегуноҳон, ва ба зулму ситам кардан нигаронида шудааст».
18. Бинобар ин Парвардигор дар бораи Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яхудо чунин мегӯяд: «Барои ў навҳа нахоҳанд кард: "Эй вой бародарам!" ва "Эй вой хоҳарам!" Барои ў навҳа нахоҳанд кард: "Эй вой хоҷа!" ва "Эй вой кибриё!"
19. Мисли дафни хар мадфун хоҳад шуд: часадашро кашида бароварда, дуртар аз дарвозаи Ерусалим хоҳанд партофт».
20. «Бар Лубнон баромада, фарёд зан, ва бар Бошон овозатро баланд кун, ва аз Аборим фарёд зан, зеро ки ҳамаи дӯстдоронат шикаст хӯрдаанд.
21. Дар вақти некрӯзият туро таъкид карда будам, аммо ту гуфтӣ: "Нахоҳам шунид!" Роҳи ту аз ҷавоният ҳамин буд, ки овози Маро нашнавай.

22. Ҳамаи чӯпонони туро бод хоҳад бурд, ва дӯстдорони ту ба асирӣ хоҳанд рафт; он гоҳ аз тамоми шарорати худ хичил ва шармсор хоҳӣ шуд.

23. Эй, ки бар Лубнон нишастаи, ва бар арзҳо лона сохтаӣ! Вақте ки дардҳо мисли азоби зане ки мезояд, туро фаро гирад, чӣ қадар оҳу воҳ хоҳӣ кард!»

24. «Ба ҳаёти Ман қасам, – мегӯяд Парвардигор, – ки агарчи Конё ибни Еҳӯёқим подшоҳи Яҳудо нигине бар дасти ростии Ман мебуд, аз он ҷо ҳам туро мекандам.

25. Ва Ман туро ба дасти толибони ҷонат ва ба дасти касоне ки аз онҳо метарсӣ, ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил ва ба дасти калдониён хоҳам супурд.

26. Ва ту ва модари туро, ки туро зоидааст, ба замини дигаре ки дар он ҷо зоида нашудаед, хоҳам андохт, ва шумо дар он ҷо хоҳед мурд.

27. Ва ба заmine ки ҷонашон орзу дорад ба он ҷо баргарданд, нахоҳанд баргашт».

28. Оё ин шахс, Конё, хайкали манфури шикастаест, ё зарфи нодаркорест? Чаро онҳо – ӯ ва насли ӯ – дур андохта, ба заmine ки намедонистанд, партофта шудаанд?

29. Эй замин, эй замин, эй замин! Каломи Парвардигорро бишнава!

30. Парвардигор чунин мегӯяд: «Ин шахсро безоту зуриёт, марди дар умраш комёбнашудае бинависед, зеро ки касе аз наслаш комёб шуда, бар тахти Довуд нахоҳад нишаст ва дар Яҳудо дигар салтанат нахоҳад ронд».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Дар оянда аз нав барқарор шудани Исроил. Ғазаби Худо бар чӯпонони бевафо.

1. «ВОЙ бар чӯпононе ки гӯсфандони рамаи Маро гумроҳ ва пароканда мекунанд!» – мегӯяд Парвардигор.

2. Бинобар ин Парвардигор, Худои Исроил ба чӯпононе ки қавми маро мечаронанд, чунин мегӯяд: «Шумо рамаи Маро

пароканда намудаед ва бадар рондаед, ва ба онҳо нигоҳубин накардаед, – инак, Ман шуморо барои корҳои бадатон чазо хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор.

3. Ва Ман бақияи рамаи Худро аз ҳамаи заминҳое ки ба онҳо бадар рондаам, чамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба чарогоҳҳои хоҳам баргардонид, ва онҳо борвар ва афзун хоҳанд шуд.

4. Ва бар онҳо ҷӯпононро таъин хоҳам намуд, ки онҳоро бичаронанд; ва онҳо дигар ҳаросон ва мушавваш ва саргум нахоҳанд шуд, – мегӯяд Парвардигор.

5. Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман Шоҳаи одиле барои Довуд барқарор хоҳам намуд, ва Подшоҳе салтанат хоҳад ронд, ва хирадмандона рафтор хоҳад намуд, ва инсофу адолатро дар замин ба амал хоҳад овард.

6. Дар айёми Ў Яҳудо начот хоҳад ёфт, ва Исроил дар амният сокин хоҳад шуд; ва ин аст номи Ў, ки бо он хонда хоҳад шуд: "Парвардигор – адолати мо".

7. Бинобар ин, инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки дигар гуфта нахоҳад шуд: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор, ки банӣ Исроилро аз замини Миср берун овард",

8. Балки: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор, ки банӣ Исроилро аз замини шимолӣ ва аз ҳамаи заминҳое ки онҳоро ба онҳо бадар ронда буд, берун овард"; ва онҳо дар замини худ сокин хоҳанд шуд».

9. Дар бораи анбиё. Дили ман андаруни ман шикастааст, ҳамаи устухонҳои маро ларза гирифтааст; мисли шахси масте гардидаам, ва мисли марде ки шароб бар вай ғолиб омада бошад;

ин ҳама аз баҳри Парвардигор аст, аз баҳри суханони поки Ў:

10. Зеро ки замин аз зинокорон пур шудааст; зеро ки замин аз боиси лаънат мотам гирифтааст, ва чарогоҳҳои биёбон хушкидааст; зеро ки шарорат иштиёқи онҳост, ва кизб қуввати онҳост.

11. «Зеро ки ҳам набӣ ва ҳам коҳин риёкорӣ мекунанд; ҳатто дар хонаи Худ шарорати онҳоро ёфтаам, – мегӯяд Парвардигор. –

12. Бинобар ин, роҳашон барои онҳо мисли ҷойҳои лағжонак дар торикӣ хоҳад буд; Онҳоро тела хоҳанд дод, ва онҳо дар он ҷо хоҳанд афтод, зеро ки Ман бар онҳо мусибате дар соли ҷазояшон

хоҳам овард.

13. Ва Ман дар миёни анбиёи Сомария чизҳои ҳечу пучро дидаам:

онҳо ба номи Баал нубувват карда, қавми Ман – Исроилро дар иштибоҳ андохтаанд.

14. Валекин дар миёни анбиёи Ерусалим чизҳои зиштро мебинам:

онҳо ба зино дода мешаванд ва дар кизб роҳ мераванд, ва дастҳои шариронро тақвият менамоянд, бе он ки ҳар яке аз шарорати худ баргарданд; ҳамаи онҳо дар назари Ман мисли Садӯм, ва сокинони он мисли Амӯро гардидаанд».

15. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо дар бораи анбиё чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро явшон хоҳам ҳӯронид, ва онҳоро оби захрдор хоҳам нӯшонид, зеро ки аз анбиёи Ерусалим риё дар тамоми замин паҳн шудааст».

16. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ба суханони анбиё, ки барои шумо нубувват мекунанд, гӯш надихед: онҳо шуморо дар иштибоҳ андохта, рӯёи дили худро баён менамоянд, на он чиро, ки аз даҳони Худо бошад.

17. Ба бадгӯёни Ман ҳамеша мегӯянд: "Парвардигор гуфт, ки барои шумо осоиштагӣ хоҳад буд". Ва ба ҳамаи онҳое ки ба саркашии дили худ рафтор мекунанд, мегӯянд: "Мусибате бар шумо нахоҳад омад"».

18. Зеро, кист, ки дар машварати Парвардигор истода, каломи Ӯро дида ва шунида бошад? Кист, ки ба каломи Ӯ гӯш дода ва сарфаҳм рафта бошад?

19. Икак, тундбод бошиддат вазида, хашми Парвардигор берун омадааст, ва тундбод чарх зада, бар сари шарирон фурӯд хоҳад омад.

20. Оташи ғазаби Парвардигор, то Ё муродоти дили Худо ба амал наоварад ва иҷро накунад, фурӯ нахоҳад нишаст; дар оянда шумо инро ба хубӣ фаҳм хоҳед кард.
21. «Ин анбиёро Ман нафиристодам, балки худашон давидаанд; ба онҳо сухане нагуфтаам, балки худашон нубувват кардаанд.
22. Ва агар онҳо дар машварати Ман меистоданд, мебоист суханони Маро ба қавми Ман мефаҳмонданд, ва онҳоро аз роҳи бадашон ва аз аъмоли шариронашон мегардонданд.
23. Оё Ман фақат аз наздик Худо ҳастам, – мегӯяд Парвардигор, – ва аз дур Худо нестам?
24. Агар касе дар ҷои махфие пинҳон шавад, оё Ман вайро намебинам? – мегӯяд Парвардигор. Оё Ман замин ва осмонро пур намекунам? – мегӯяд Парвардигор.
25. Он чиро, ки ин анбиё ба номи Ман бардурӯғ нубувват кардаанд, шунидам; онҳо мегӯянд: "Хоб дидам, хоб дидам".
26. То ба кай ин дар дили анбиёе ки бардурӯғ нубувват мекунад ва анбиёи фиреби дили худ мебошанд, хоҳад буд,
27. Ки онҳо ба воситаи хобҳои худ, ки ба ҳамдигар нақл мекунад, мехоҳанд қавми Маро ба фаромӯш кардани номи Ман оварда расонанд, чунон ки падарони онҳо номи Маро аз барои Баал фаромӯш карданд?
28. Набие ки хоб дида бошад, бигзор хобашро нақл кунад, ва касе ки каломи Ман дар ўст, каломи Маро ба ростӣ баён намояд; коҳро бо гандум ҷӣ кор аст? – мегӯяд Парвардигор.
29. Каломи Ман, охир, мисли оташ аст, – мегӯяд Парвардигор, – ва мисли болға саҳраро пора-пора мекунад.
30. Бинобар ин, инанк, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – зидди анбиёе ҳастам, ки суханони Маро аз ҳамдигар медузданд.
31. Инанк, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – зидди анбиёе ҳастам, ки забони худро ба кор андохта, нутқ эрод мекунад.
32. Инанк, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – зидди онҳое ҳастам, ки дар асоси хобҳои дурӯғ нубувват мекунад, ва он хобҳоро нақл намуда, қавми Маро бо дурӯғгӯиҳо ва бемулоҳизагии худ

дар иштибоҳ меандозанд, ва ҳол он ки Ман онҳоро нафиристодаам ва амр нафармудаам, ва онҳо ба ин қавм ҳеч манфиате нахоҳанд расонид, – мегӯяд Парвардигор.

33. Ва агар ин қавм, ё набӣ, ё коҳин аз ту пурсида, гӯянд: "Бори* Парвардигор чист?" – пас ба онҳо бигӯй: "Қадам бор? Ман шуморо тарк хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор".

34. Ва ҳар гоҳ набӣ ва коҳин ва қавм бигӯянд: "Бори Парвардигор", – Ман он шахс ва хонаи вайро гирифтори ҷазо хоҳам кард.

35. Ҳар яке ба ёри худ ва бародари худ чунин бигӯед: "Парвардигор чӣ ҷавобе додааст?" ва "Парвардигор чӣ гуфтааст?"

36. Валекин "бори Парвардигор"-ро дигар зикр накунад, зеро ки бор барои кас сухане ки вай мегӯяд, хоҳад буд, ва ҳол он ки шумо суханони Худои Ҳай, Парвардигори лашкарҳо, Худои моро таҳриф намудаед.

37. Ба набӣ чунин бигӯй: "Парвардигор ба ту чӣ ҷавобе додааст?" ва "Парвардигор чӣ гуфтааст?"

38. Ва агар "бори Парвардигор" бигӯед, пас Парвардигор чунин мегӯяд: азбаски шумо ин суханро, яъне "бори Парвардигор"-ро гуфтаед, дар сурате ки Ман назди шумо фиристода, фармудаам, ки "бори Парвардигор" нагӯед, –

39. Бинобар ин инак, Ман шуморо тамоман фаромӯш хоҳам кард, ва шумо ва он шахреро, ки ба шумо ва падаронатон додаам, аз ҳузури Худ рад хоҳам намуд;

40. Ва нанги абадӣ ва хичолати абадиро бар шумо хоҳам овард, ки он фаромӯш нахоҳад шуд».

*33. Дар нусхаи асли ибронӣ калимаи «массо» ба кор бурда шудааст, ки маънояш ҳам «вахӣ» аст ва ҳам «бор». Агарчи лозим аст, ки «вахӣи Парвардигор» гӯянд, аммо анбиёи козиб барои истехзо кардан маънои дуҷуми калимаро ба забон оварда, «бори Парвардигор» мегӯянд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Масал дар бораи анҷирҳои нек ва бад. Як қисми Яҳудо аз нав барқарор хоҳад шуд.

1. ПАРВАРДИГОР ба ман намоён кард: ва инак, ду сабад анҷир пеши маъбади Парвардигор гузошта шудааст, – пас аз он ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, Еконё ибни Еҳўёқим подшоҳи Яҳудоро бо мирони Яҳудо ва ҳунармандон ва оҳангарон аз Ерусалим асир карда, ба Бобил бурд.
2. Дар як сабад анҷири бағоят нек мисли анҷири пешпазак буд, ва дар сабади дуюм анҷири бағоят бад буд, ки ба сабаби бади он хўрдан мумкин набуд.
3. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Ту, эй Ирмиё, чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Анҷир! Анҷирҳои нек бағоят нек аст, ва анҷирҳои бад бағоят бад аст, ки ба сабаби бади он хўрдан мумкин нест».
4. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
5. «Парвардигор, Худои Исроил чунин мегўяд: чунон ки ин анҷирҳо нек аст, ончунон Ман асирони Яҳудоро, ки аз ин макон ба замини калдониён фиристодам, ба некӣ хоҳам шинохт;
6. Ва бар онҳо ба некӣ назар хоҳам кард, ва онҳоро ба ин замин хоҳам баргардонид, ва онҳоро бино намуда, хароб нахоҳам кард, ва мисли ниҳоле шинонида, решакан нахоҳам кард;
7. Ва диле ба онҳо хоҳам бахшид, то Маро бишносанд, ки Ман Парвардигор ҳастам, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, зеро ки онҳо бо тамоми дили худ сӯи Ман хоҳанд баргашт.
8. Ва чунон ки анҷирҳои бадро ба сабаби бади онҳо хўрдан мумкин нест, – мегўяд Парвардигор, – ончунон Ман Сидқие подшоҳи Яҳудо ва мирони ӯ ва бақияи Ерусалимро, ки дар ин замин боқӣ мондаанд, ва онҳоеро, ки дар замини Миср сокинанд, хоҳам гардонид;

9. Ва онҳоро барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат ва мусибат, ва дар ҳамаи маконҳои ки онҳоро ба онҳо бадар рондаам, ба нанг ва масал, ба масхара ва лаънат табдил хоҳам дод;

10. Ва ба зидди онҳо шамшер, қаҳтӣ ва ваборо хоҳам фиристод, то аз заmine ки ба онҳо ва падаронашон додаам, нест шаванд».

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Нубувват дар бораи асирии ҳафтодсола. Таназзули Бобил.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё дар бораи тамоми қавми Яҳудо дар соли чоруми Еҳўёким ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо, ки соли якуми Набукаднесар подшоҳи Бобил буд, нозил шуд,

2. Ки онро Ирмиёи набӣ ба тамоми қавми Яҳудо ва ба ҳамаи сокинони Ерусалим баён намуда, гуфт:

3. «Аз соли сздаҳуми Йўшиё ибни Омўн подшоҳи Яҳудо ва то имрӯз, яъне бисту се сол боз, каломи Парвардигор бар ман нозил мешуд, ва ман онро ба шумо мегуфтам, ҳар рӯз аз субҳидам сухан мерондам, валекин шумо нашнидед.

4. Ва Парвардигор ҳамаи бандагони Худ – анбиёро назди шумо фиристод, ҳар рӯз аз субҳидам мефиристод, вале шумо нашнидед ва гӯши худро ҳам накардед, то бишнавед

5. Он чиро, ки ба шумо гуфта шуд: "Ҳар яке аз роҳи бади худ ва аз аъмоли шариронаи худ баргардед, ва ба заmine ки Парвардигор ба шумо ва падаронатон аз азал то абад додааст, сукунат кунед;

6. Ва аз қафои худоёни дигар наравед, то ки ба онҳо ибодат ва сачда намоед; ва Маро бо маснӯи дастҳои худ ба ғазаб наоваред, ва Ман ба шумо осебе нахоҳам расонид".

7. Валекин шумо Маро нашнидед, – мегӯяд Парвардигор, – балки бо маснӯи дастҳои худ Маро ба зарари худ ба ғазаб овардед.

8. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: азбаски шумо суханони Маро нашнидед,

9. Инак, Ман мефиристам ва ҳамаи қабилаҳои шимолро бо бандаи Худ Набукаднесар подшоҳи Бобил гирифта, онҳоро бар ин замин ва бар сокинонаш ва бар ҳамаи халқҳои гирду атрофи он меоварам; ва онҳоро талаф намуда, даҳшат ва масхара ва харобазори абадӣ мегардонам.

10. Ва аз миёни онҳо садои шодӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯс, садои дастос ва нури чароғро нест мекунам.

11. Ва тамоми ин замин вайрона ва биёбон хоҳад шуд; ва ин халқҳо ҳафтад сол ба подшоҳи Бобил бандагӣ хоҳанд кард.

12. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки баъд аз гузаштани ҳафтад сол Ман, – мегӯяд Парвардигор, – подшоҳи Бобил ва он қавм ва замини калдонӣро барои гуноҳашон гирифтори ҷазо хоҳам кард, ва онро биёбони абадӣ хоҳам гардонид.

13. Ва бар он замин Ман ҳамаи суханони Худро, ки дар бораи он гуфтаам, яъне ҳар чӣ дар ин китоб навишта шудааст, ки Ирмиё онро дар бораи ҳамаи халқҳо нубувват кардааст, ба амал хоҳам овард,

14. Зеро ки онҳоро низ халқҳои бисёр ва подшоҳони бузург гирифтори асорат хоҳанд кард; ва Ман подоши онҳоро мувофиқи кирдорашон ва бар тибқи амали дастҳои онҳо хоҳам дод».

Масал дар бораи косаи шароби ғазаб.

15. Зеро ки Парвардигор, Худои Исроил ба ман чунин гуфт: «Ин косаи шароби ғазабро аз дасти Ман бигир ва онро ба ҳамаи халқҳои ки туро назди онҳо мефиристам, бинӯшон,

16. То онҳо нӯшида, аз шамшере ки андаруни онҳо мефиристам, ба изтироб оянд ва девона шаванд».

17. Ва ман косаро аз дасти Парвардигор гирифтаам ва ба ҳамаи халқҳои ки Парвардигор маро назди онҳо фиристод, нӯшонидам:

18. Ба Ерусалим ва шаҳрҳои Яхудо, ва ба подшоҳонаш ва миронаш, то ки онҳоро вайронаю валангор ва мавриди масхараю лаънат гардонам, чунон ки имрӯз аст;
19. Ва ба фиръавн подшоҳи Миср ва бандагонаш ва миронаш ва тамоми қавмаш;
20. Ва ба тамоми халқи махлут, ва ба ҳамаи подшоҳони замини Ус, ва ба ҳамаи подшоҳони замини Фалиштӣ, ва ба Ашқалӯн ва Ғазза ва Эқрӯн ва бақияи Ашдӯд;
21. Ва ба Адӯм ва Мӯоб ва банӣ Аммуни;
22. Ва ба ҳамаи подшоҳони Сӯр, ва ба ҳамаи подшоҳони Сидӯн, ва ба ҳамаи подшоҳони қазираҳое ки дар он тарафи баҳр воқеанд;
23. Ва ба Дадон ва Темо ва Буз, ва ба ҳамаи онҳое ки мӯи чаккаи худро метарошанд;
24. Ва ба ҳамаи подшоҳони араб, ва ба ҳамаи подшоҳони халқҳои махлут, ки дар биёбон сокинанд;
25. Ва ба ҳамаи подшоҳони Зимрӣ, ва ба ҳамаи подшоҳони Элом, ва ба ҳамаи подшоҳони Модай;
26. Ва ба ҳамаи подшоҳони шимолии наздик ва дур яке аз паси дигаре, ва ба ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон, ки бар рӯи замин мебошанд; ва подшоҳи Шешак баъд аз онҳо хоҳад нӯшид.
27. Ва ба онҳо бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: бинӯшед, ва маст шавед ва қай кунед, ва биафтед, ва аз шамшере ки Ман ба миёни: шумо мефиристам, барнахезед".
28. Ва агар онҳо аз гирифтани коса аз дасти ту ва нӯшидани он шароб рӯй гардонанд, он гоҳ ба онҳо бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: ҳатман хоҳед нӯшид!
29. Зеро инак, Ман ба овардани мусибат бар шаҳре ки ба номи Ман номида шудааст, шурӯъ хоҳам кард, ва оё шумо бечазо хоҳед монд? Бечазо нахоҳед монд! Зеро Ман бар ҳамаи сокинони замин шамшерро хоҳам хонд, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо".
30. Пас ту дар ҳақи ҳамашон ҳамаи ин суханонро нубувват намо, ва ба онҳо бигӯй: "Парвардигор аз афроз ғуриш

мекунад, ва аз маскани поки Худ овози Худро мебарорад; бар чарогоҳи Худ бошиддат ғурриш мекунад; мисли онҳое ки ангур пахш мекунанд, бар ҳамаи сокинони замин бонг мезанад.

31. Ғулғулаи он то ақсои замин мерасад, зеро ки Парвардигор ба халқҳо даъво дорад: *Ў бар ҳар башар доварӣ менамояд, шариронро ба дами шамшер месупорад, – мегӯяд Парвардигор*".

32. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, мусибат аз халқе ба халқе мегузарад, ва тундбоди азиме аз ақсои замин бармехезад.

33. Ва дар он рӯз мақтулони Парвардигор аз як канори замин то канори дигари замин хоҳанд буд; барои онҳо мотам нахоҳанд гирифт, ва онҳоро чамъ нахоҳанд кард ва дафн нахоҳанд намуд: онҳо мисли ахлоте бар рӯи замин хоҳанд буд.

34. Нола кунед, эй чӯпонон! Фигон кашида, бар хокистар ғел занед, эй пешвоёни рама! Зеро ки айёми қатли шумо расидааст, ва Ман шуморо шикаста пора-пора хоҳам кард, ва мисли зарфи гаронбахое хоҳед афтод.

35. Ва паноҳгоҳе барои чӯпонон, ва наҷоте барои пешвоёни рама нахоҳад буд.

36. Садои фигони чӯпонон ва нолаи пешвоёни рама ба гӯш мерасад, зеро ки Парвардигор чарогоҳи онҳоро валангор кардааст.

37. Ва иқоматгоҳҳои осоиштагӣ аз шиддати ғазаби Парвардигор хароб шудааст.

38. *Ў мисли шери чавон лонаи Худро тарк кардааст; зеро ки замини онҳо аз хашми ситамгар ва аз оташи ғазаби Ў биёбон гардидааст».*

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ирмиё дар саҳни маъбад ба тавба даъват менамояд.

1. ДАР ибтидои подшоҳии Еҳўёқим ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо ин калом аз ҷониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:

2. «Парвардигор чунин мегӯяд: дар сахни хонаи Парвардигор биист ва ба ҳамаи шаҳрҳои Яхудо, ки ба хонаи Худо барои сачда кардан меоянд, ҳамаи суханонеро, ки ба ту амр фармудаам, ки ба онҳо бигӯй, бигӯй, ва калимае кам нақун.
3. Шояд онҳо бишнаванд ва ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, ва он гоҳ Ман мусибатеро, ки мехоҳам бар онҳо барои аъмоли бадашон биёрам, ботил хоҳам кард.
4. Ва ба онҳо бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: агар шумо Маро нашнавед дар бораи он ки бар тибқи шариати Ман, ки пеши шумо гузоштаам, рафтор намоед,
5. Ва ба суханони бандағони Ман, анбиёе ки назди шумо мефиристам, гӯш андозед, – ва ҳол он ки ҳар рӯз аз субҳи дам онҳоро мефиристам, вале шумо гӯш наандохтаед, –
6. Пас ин хонаро Ман мисли Шилӯ хоҳам гардонид, ва ин шаҳрро барои ҳамаи халқҳои замин рамзи лаънат хоҳам сохт"».
7. Ва коҳинон ва анбиё ва тамоми қавм ин суханонро, ки Ирмиё дар хонаи Парвардигор гуфт, шуниданд.
8. Ва чун Ирмиё гуфтани ҳар он чиро, ки Парвардигор амр фармуда буд, ки ба тамоми халқ бигӯяд, ба итмом расонид, коҳинон ва анбиё ва тамоми қавм ўро дастгир карда, гуфтанд: «Ту бояд бимири!»
9. Чаро ту ба номи Парвардигор нубувват карда гуфтӣ, ки ин хона мисли Шилӯ хоҳад шуд, ва ин шаҳр валангор ва ғайримаскун хоҳад гардид?» Ва тамоми қавм дар хонаи Парвардигор дар гирди Ирмиё чамъ омаданд.
10. Ва ҳангоме ки мирони Яхудо ин чизҳоро шуниданд, аз хонаи подшоҳ баромада, ба даҳани дарвозаи нави хонаи Парвардигор нишастанд.
11. Ва коҳинон ва анбиё ба мирон ва тамоми қавм рӯ оварда, гуфтанд: «Ин шахс сазовори ҳукми қатл аст, зеро ки дар ҳаққи ин шаҳр нубувват намуд, чунон ки ба гӯшҳои худ шунидед».
12. Валекин Ирмиё ба ҳамаи мирон ва тамоми қавм хитоб намуда, гуфт: «Парвардигор маро фиристодааст, то дар ҳаққи

ин хона ва ин шаҳр ҳамаи суханонеро, ки шунидед, нубувват намоям.

13. Ва акнун роҳҳои худ ва аъмоли худро ислоҳ намоед ва овози Парвардигор Худои худро бишнавед, ва он гоҳ Парвардигор аз мусибате ки дар бораи шумо фармудааст, пушаймон хоҳад шуд.

14. Дар хусуси ман бошад, инак, ман дар дасти шумо ҳастам: он чи ба назари шумо дуруст ва ҳаққонӣ намояд, бо ман бикунед.

15. Аммо яқинан бидонед, ки агар шумо маро ба қатл расонед, хуни бегуноҳеро шумо бар худатон ва бар ин шаҳр ва бар сокинони он хоҳед гузошт, зеро ки ба ростӣ Парвардигор маро фиристодааст, то ки ҳамаи ин суханонро ба гӯши шумо баён намоям».

16. Он гоҳ мирон ва тамоми қавм ба коҳинон ва анбиё гуфтанд: «Ин шахс сазовори ҳукми қатл нест, зеро ки ба номи Парвардигор Худои мо ба мо сухан рондааст».

17. Ва баъзе аз пирони замин бархостанд ва ба тамоми чамъомади қавм рӯ оварда, гуфтаанд:

18. «Михои Мӯраштӣ дар айёми Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо нубувват кард ва ба тамоми қавми Яҳудо хитоб намуда, гуфт: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Сион мисли саҳро шудгор карда хоҳад шуд, ва Ерусалим ба харобазор табдил хоҳад ёфт, ва кӯҳи хонаи Парвардигор – ба тепаҳои дарахтзор".

19. Оё Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо ва тамоми Яҳудо ўро қатл карданд? Не, вай аз Парвардигор тарсид ва пеши Парвардигор тазаррӯъ намуд, ва Парвардигор аз мусибате ки дар бораи онҳо фармуда буд, пушаймон шуд; валекин мо мусибати азиме бар ҷонҳои худ меоварем!»

Мамоти Уриёи набӣ.

20. Боз Уриё ибни Шамаёё ном шахси дигаре аз Қирят-Еорим буд, ки ба номи Парвардигор нубувват менамуд, ва дар бораи

ин шаҳр ва ин замин айнан мисли суханони Ирмиё нубувват кард.

21. Ва ҳангоме ки подшоҳ Ехӯёқим, ва тамоми акобираш, ва хамаи мирон суханони ўро шуниданд, подшоҳ хост ўро ба қатл расонад; ва Уриё инро шунида, тарсид ва гурехта, ба Миср рафт.

22. Ва подшоҳ Ехӯёқим ба Миср одам фиристод: Элнотон ибни Акбўр ва чанд касро бо вай ба Миср равона кард.

23. Ва онҳо Уриёро аз Миср бароварданд, ва ўро назди подшоҳ Ехӯёқим оварданд, ва ўро вай ба дами шамшер қатл кард, ва ҳасади ўро дар қабристонии мардуми оддӣ партофт.

24. Аммо дасти Аҳиқом ибни Шофон бо Ирмиё буд, то ки ўро ба дасти қавм барои куштан насупорад.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Масал дар бораи юғ.

1. ДАР ибтидои подшоҳии Ехӯёқим ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо ин калом бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:

2. Парвардигор ба ман чунин гуфт: «Бандҳо ва юғҳо барои худ бисоз, ва онҳоро бар гардани худ бимон.

3. Ва онҳоро назди подшоҳи Адўм, ва подшоҳи Мўоб, ва подшоҳи банӣ Аммуён, ва подшоҳи Сўр, ва подшоҳи Сидўн ба воситаи қосидоне ки ба Ерусалим назди Сидкиё подшоҳи Яҳудо меоянд, бифирист.

4. Ва ба онҳо амр фармо, ки ба хоҷаҳои худ бигўянд: "Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегўяд: ба хоҷаҳои худ чунин бигўед:

5. Ман замин, одамизод ва чорпоёнеро, ки бар рӯи заминанд, бо қудрати азими Худ ва бозуи тўлони Худ ба вучуд овардам, ва онро ба касе ки дар назари Ман писанд омад, додам.

6. Ва алҳол Ман ҳамаи ин заминҳоро ба дасти бандаи Худ Набукаднесар подшоҳи Бобил супурдам; ва ҳайвоноти саҳроро низ ба ӯ додам, то ки хизмати ӯро ба чо оваранд.

7. Ва ҳамаи халқҳо ба ӯ, ва ба писараш, ва ба писари писараш хизмат хоҳанд кард, то замоне ки навбати замини ӯ низ бирасад, ва он гоҳ халқҳои бисёр ва подшоҳони бузург ӯро бандаи худ хоҳанд гардонид.

8. Ва агар халқе ва мамлакате ба ӯ, яъне ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хизмат кардан нахоҳанд, ва гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил ҳам накунанд, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – он халқро бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо ҷазо хоҳам дод, то онҳоро бо дасти ӯ талаф намоям.

9. Ва шумо ба анбиёи худ, ва ба соҳирони худ, ва ба хобгузорони худ, ва ба фолбинони худ, ва ба ҷодугарони худ, ки ба шумо мегӯянд: "Ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳед кард", – гӯш надихед,

10. Зеро онҳо ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд, то ки шуморо аз заминатон дур созанд, ва Ман шуморо бадар ронам, ва шумо талаф шавед.

11. Валекин халқе ки гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил ҳам карда, ба ӯ хизмат мекунанд, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – онҳоро бар заминашон хоҳам гузошт, ва онҳо онро киштукор хоҳанд кард ва дар он сокин хоҳанд шуд"».

12. Ва ба Сидқие подшоҳи Яҳудо ман ҳамаи ин суханонро ба забон оварда, гуфтам: «Гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил ҳам кунед, ва ба ӯ ва қавми ӯ хизмат кунед, – ва зинда хоҳед монд.

13. Чаро ту ва қавми ту аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо бимиред, чунон ки Парвардигор дар бораи халқе ки ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳанд кард, гуфтааст?

14. Ва ба суханони анбиёе ки ба шумо мегӯянд: "Ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳед кард", гӯш надихед, чунки онҳо ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд.

15. Зеро Ман онҳоро нафиристоодаам, – мегӯяд Парвардигор, – балки онҳо ба номи Ман бардурӯғ нубувват мекунанд, то ки

Ман шуморо бадар ронам, ва шумо талаф шавед, – шумо ва анбиёе ки ба шумо нубувват мекунад».

16. Ва ба коҳнон ва тамоми ин қавм ман рӯ оварда, гуфтам: «Парвардигор чунин мегӯяд: ба суханони анбиёи худ, ки ба шумо нубувват карда, мегӯянд: "Инак, зарфҳои хонаи Парвардигор акнун ба зудӣ аз Бобил баргардонида хоҳад шуд", гӯш надихед, зеро ки онҳо ба шумо бардурӯғ нубувват мекунад.

17. Ба онҳо гӯш надихед, ба подшоҳи Бобил хизмат кунед ва зинда монед; чаро ин шаҳр харобазор шавад?

18. Ва агар онҳо анбиё бошанд, ва агар каломи Парвардигор бо онҳо бошад, бигзор пеши Парвардигори лашкарҳо шафоат намоянд, ки зарфҳои дар хонаи Парвардигор, ва дар хонаи подшоҳи Яҳудо, ва дар Ерусалим боқӣ мондааст, ба Бобил бурда нашавад.

19. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд дар бораи сутунҳо ва обанбор ва пояҳо ва дигар зарфҳои дар ин шаҳр боқӣ мондааст,

20. Ки онҳоро Набукаднесар подшоҳи Бобил нагирифтааст, хангоме ки Еконё ибни Ехӯёқим подшоҳи Яҳудо ва ҳамаи мирони Яҳудо ва Ерусалимро аз Ерусалим ба Бобил ба асирӣ бурдааст, –

21. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил дар бораи зарфҳои дар хонаи Парвардигор ва дар хонаи подшоҳи Яҳудо ва дар Ерусалим боқӣ мондааст, чунин мегӯяд:

22. Онҳо ба Бобил бурда хоҳад шуд ва то рӯзе ки Ман онҳоро тафаккуд намоям, дар он ҷо хоҳад монд, – мегӯяд Парвардигор; – ва он гоҳ онҳоро берун оварда, ба ин макон хоҳам баргардонид».

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Давоми масал дар бораи юг. Нубуввати дурӯғи Хананъё ва мамоти ӯ.

1. Ва дар ҳамон сол, – дар ибтидои подшоҳии Сидқиё подшоҳи Яхудо, дар соли чорум, дар моҳи панҷум, – Ҳананё ибни Азури набӣ, ки аз Цибъун буд, дар хонаи Парвардигор, дар пеши назари коҳинон ва тамоми қавм ба ман рӯ оварда, гуфт:
2. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: юғи подшоҳи Бобилро дарҳам хоҳам шикаст:
3. Баъд аз ду сол Ман ҳамаи зарфҳои хонаи Парвардигорро, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил аз ин макон гирифта ба Бобил бурд, ба ин макон хоҳам баргардонид.
4. Ва Еконё ибни Ехўёқим подшоҳи Яхудо ва ҳамаи асирони Яхудоро, ки ба Бобил рафтаанд, Ман ба ин макон хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки юғи подшоҳи Бобилро дарҳам хоҳам шикаст».
5. Ва Ирмиёи набӣ ба Ҳананёи набӣ дар пеши назари коҳинон ва дар пеши назари тамоми қавме ки дар хонаи Парвардигор истода буданд, гуфт –
6. Ва Ирмиёи набӣ гуфт: «Омин! Бигзор Парвардигор чунин бикунад! Бигзор Парвардигор суханони туро, ки бо онҳо нубувват кардӣ, ба амал оварда, зарфҳои хонаи Парвардигор ва ҳамаи асиронро аз Бобил ба ин макон баргардонад!
7. Аммо ин каломро, ки ман ба гӯши ту ва гӯши тамоми қавм мегӯям, бишнава:
8. Анбиёе ки аз қадимулайём, пеш аз ман ва пеш аз ту буданд, барои заминҳои бисёр ва мамлакатҳои бузург ҷанг ва мусибат ва ваборо нубувват кардаанд.
9. Аммо набие ки осоиштагиро нубувват мекунад, фақат баъд аз он ки каломи ин набӣ ба амал ояд, ӯ ҳамчун набие шинохта хоҳад шуд, ки ӯро ҳақиқатан Парвардигор фиристодааст».
10. Он гоҳ Ҳананёи набӣ юғро аз гардани Ирмиёи набӣ гирифт, ва онро дарҳам шикаст.
11. Ва Ҳананё дар пеши назари тамоми қавм хитоб намуда, гуфт: «Парвардигор чунин мегӯяд: юғи Набукаднесар подшоҳи Бобилро баъд аз ду сол аз гардани ҳамаи халқҳо

хамин тавр дарҳам хоҳам шикаст». Ва Ирмиё ба роҳи худ рафт.

12. Ва баъд аз он ки Ҳананёи набӣ юғро аз гардани Ирмиёи набӣ гирифта дарҳам шикаст, каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

13. «Бирав ва ба Ҳананё бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: юғҳои чӯбинро шикастӣ, вале ба ҷои онҳо юғҳои оҳанин хоҳӣ сохт.

14. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман юғи оҳанин бар гардани ҳамаи ин халқҳо гузоштам, то ки ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хизмат кунанд, ва онҳо хизмат хоҳанд кард; ва ҳайвоноти саҳроро низ ба ӯ додам"».

15. Ва Ирмиёи набӣ ба Ҳананёи набӣ гуфт: «Бишна, эй Ҳананё! Парвардигор туро нафиристодааст, ва ту қавро бардурӯғ умедвор мекуни.

16. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: "Инак, Ман туро аз рӯи замин дур меандозам! Имсол ту хоҳӣ мурд, зеро ки бар хилофи Парвардигор сухан рондай"».

17. Ва Ҳананёи набӣ ҳамон сол, дар моҳи ҳафтум мурд.

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Номаи Ирмиё ба бародароне ки дар асирии Бобил буданд.

1. ВА ин аст суханони номае ки Ирмиёи набӣ аз Ерусалим ба бақияи пириони асирон, ва ба қоҳинон ва анбиё ва тамоми қавме ки Набукаднесар аз Ерусалим ба Бобил ба асирӣ бурда буд, фиристод, –

2. Баъд аз он ки подшоҳ Еконё ва малика ва хочасароён, мирони Яҳудо ва Ерусалим, ва ҳунармандон ва оҳангарон аз Ерусалим берун омаданд, –

3. Ба воситаи Эльосо ибни Шофон ва Ҷамарё ибни Ҳилқие, ки онҳоро Сидқие подшоҳи Яҳудо назди Набукаднесар подшоҳи Бобил ба Бобил фиристода буд:

4. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил ба ҳамаи асироне ки Ман аз Ерусалим ба Бобил ба асирӣ фиристодам, чунин мегӯяд:
5. Хонаҳо бино карда, дар онҳо сокин шавед, ва боғҳо парвариш намуда, меваи онҳоро бихӯред.
6. Занон гирифта, писарон ва духтарон ба дунё оваред, ва занон барои писарони худ бигиред, ва духтарони худро ба шавҳар бидиҳед, то ки писарон ва духтарон ба дунё оваранд; ва дар он ҷо биафзоед ва кам нашавед.
7. Ва осоиштагии он шаҳро, ки Ман шуморо ба он ҷо ба асирӣ фиристодам, биталабед, ва барои он пеши Парвардигор дуо гӯед, зеро ки дар осоиштагии он барои шумо осоиштагӣ хоҳад буд.
8. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: бигзор анбиёи шумо, ки дар миёни шумо ҳастанд, ва соҳирони шумо шуморо фирефта накунад, ва ба хобгузори худ, ки ба дилхоҳи шумо хоб диданашонро мехоҳед, гӯш надихед,
9. Чунки онҳо барои шумо бардурӯғ ба номи Ман нубувват мекунад, дар сурате ки Ман онҳоро нафиристодам, – мегӯяд Парвардигор.
10. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: вақте ки ба Бобил ҳафтод сол пур шавад, Ман шуморо тафаққуд хоҳам кард, ва каломи неки Худо дар ҳақи шумо ба амал хоҳам овард, то ки шуморо ба ин макон баргардонам.
11. Зеро фикрҳоеро, ки Ман дар бораи шумо дорам, Ман медонам, – мегӯяд Парвардигор, – фикрҳои неки ба осоиштагӣ оид аст, на ба бадӣ, то ки ба шумо ояндаи нек ва умедворӣ бибахшам.
12. Ва шумо Маро хоҳед хонд, ва омада пеши Ман дуо хоҳед гуфт, ва Ман шуморо иҷобат хоҳам намуд.
13. Ва Маро хоҳед ҷуст, ва пайдо хоҳед кард, ба шарте ки бо тамоми дили худ Маро ҷустуҷӯ намоед.
14. Ва Ман барои шумо ёфт хоҳам шуд, – мегӯяд Парвардигор, – ва шуморо аз асирӣ хоҳам баргардонид, ва шуморо аз миёни

ҳамаи халқҳо ва аз ҳамаи маконҳое ки шуморо ба он ҷо бадар рондаам, чамъ хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор, – ва шуморо ба маконе ки аз он ҷо шуморо ба асирӣ фиристодаам, хоҳам баргардонид.

15. Шумо мегӯед: "Парвардигор барои мо дар Бобил анбиё ба майдон овардааст".

16. Парвардигор дар бораи подшоҳе ки бар тахти Довуд нишастааст, ва дар бораи тамоми қавме ки дар ин шаҳр сокинанд, яъне дар бораи бародарони шумо, ки ҳамроҳи шумо ба асирӣ бурда нашудаанд, чунин мегӯяд, –

17. Оре, Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, Ман бар онҳо шамшер ва қаҳтӣ ва вабо мефиристам, ва онҳоро мисли анҷирҳои баде ки ба сабаби бадии онҳо хӯрдан мумкин нест, мегардонам;

18. Ва онҳоро бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо таъқиб хоҳам намуд, ва онҳоро барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат, ва дар миёни ҳамаи халқҳое ки онҳоро ба он ҷо бадар рондаам, ба лаънат ва воҳима ва масхара ва нанг табдил хоҳам дод, –

19. Чунки онҳо суханони Маро нашниданд, – мегӯяд Парвардигор, – вақте ки бандагони Худ – анбиёро назди онҳо фиристодам, – ҳар рӯз аз субҳидам фиристодам, вале шумо нашнидед, – мегӯяд Парвардигор.

20. Ва шумо, эй ҳамаи асироне ки аз Ерусалим ба Бобил фиристодаам, каломии Парвардигорро бишнавед!

21. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил дар бораи Аҳъоб ибни Қўлоё ва дар бораи Сидқиё ибни Маасиё, ки ба номи Ман ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд, чунин мегӯяд: инак, Ман онҳоро ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил хоҳам супурд, ва ӯ онҳоро дар пеши назари шумо хоҳад кушт.

22. Ва номи онҳоро ҳамаи асирони Яҳудо, ки дар Бобил мебошанд, барои лаънат ба забон гирифта, хоҳанд гуфт: "Парвардигор туро мисли Сидқиё ва Аҳъоб гардонад, ки подшоҳи Бобил онҳоро дар оташ бирён карда буд".

23. Чунки онҳо дар Исроил кори зиште карданд: бо занони ёрони худ зино карданд ва ба номи Ман сухани дурӯғ гуфтанд,

ки онро Ман ба онҳо амр нафармудаам; ва Ман аз ин вукуф дорам ва шоҳид ҳастам, – мегӯяд Парвардигор.

24. Ва ба Шамаъи Нехеломӣ бигӯй:

25. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: азбаски ту аз номи худ ба тамоми қавме ки дар Ерусалим мебошанд, ва ба Сафанё ибни Маасиёи коҳин, ва ба ҳамаи коҳинон номаҳо фиристода, гуфтаӣ:

26. "Парвардигор туро ба ҷои Ехӯёдои коҳин ба коҳинӣ гузоштааст, то ғамхорӣ намой дар бораи он ки дар хонаи Парвардигор бар ҳар шахси маҷнун ва нубувваткунанда нозирон бошанд, ва ту вайро дар шиканчагоҳ ва дар ишкел андозӣ;

27. Пас чаро ту бар Ирмиёи Анотӯтӣ, ки назди шумо худро набӣ вонамуд мекунад, итоб нанамудаӣ?

28. Зеро ки ӯ назди мо низ ба Бобил фиристода, гуфтааст: асирӣ муддати дуру дароз давом хоҳад кард; хонаҳо бино карда, дар онҳо сокин шавед, ва боғҳо парвариш намуда, меваи онҳоро бихӯред"».

29. Ва Сафанёи коҳин ин номаро ба гӯши Ирмиёи набӣ хонд.

30. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

31. «Назди ҳамаи асирон фиристода, бигӯй: "Парвардигор дар бораи Шамаъи Нехеломӣ чунин мегӯяд: азбаски Шамаъё ба шумо нубувват мекунад, ва ҳол он ки Ман ӯро нафиристодаам, ва ӯ шуморо бардурӯғ умедвор менамояд, –

32. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман Шамаъи Нехеломӣ ва насли ӯро ҷазо хоҳам дод: ӯро касе нахоҳад буд, ки дар миёни ин қавм сокин бошад, ва он некиро, ки Ман барои қавми Худ мекунам, ӯ нахоҳад дид, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки ӯ бар хилофи Парвардигор сухан рондааст"».

БОБИ СИЮМ

Пешгӯӣ дар бораи халосӣ ёфтани Исроил ва Яҳудо.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз чониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:
2. «Парвардигор, Худои Исроил сухан ронда, чунин мегӯяд: хамаи суханонеро, ки Ман ба ту гуфтаам, барои худ дар тӯмори китобат бинавис.
3. Зеро инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман қавми Худ – Исроил ва Яҳудоро аз асирӣ хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор, – ва онҳоро ба заmine ки ба падаронашон додаам, хоҳам баргардонид, ва онҳо онро тасарруф хоҳанд кард».
4. Ва ин аст суханоне ки Парвардигор дар бораи Исроил ва Яҳудо гуфтааст:
5. «Парвардигор чунин мегӯяд: садои хавотирноке шунидем: тарсу ҳарос аст, ва осоиштагӣ нест.
6. Бипурсед ва бубинед, ки оё мард мезояд? Пас чаро ҳар мардро мебинам, ки мисли зани зоянда дастҳояш бар камараш мебошад, ва хамаи чеҳраҳо кабуд шудааст?
7. Оҳ, чӣ гуна азим аст он рӯз, ки мисл надорад! Ва ин барои Яъқуб замони тангист, вале аз он ӯ начот хоҳад ёфт.
8. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Ман, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, – юғи вайро, ки бар гардани туст, дарҳам хоҳам шикаст, ва бандҳои туро хоҳам барканд; ва дигар ба аҷнабиён хизмат нахоҳанд кард,
9. Балки ба Парвардигор Худои худ ва ба Довуд подшоҳи худ, ки барои онҳо аз нав барқарор хоҳам намуд, хизмат хоҳанд кард.
10. Вале ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, – мегӯяд Парвардигор, – ва эй Исроил, ҳаросон нашав, зеро инак, Ман туро аз ҷои дурдаст, ва насли туро аз замини асирии онҳо начот хоҳам дод; ва Яъқуб баргашта, дар амният ва осоиштагӣ хоҳад зист, ва касе ӯро нахоҳад тарсонид.
11. Зеро Ман бо ту ҳастам, – мегӯяд Парвардигор, – то ки туро начот диҳам; зеро Ман хамаи халқҳоро, ки дар миёнашон туро пароканда намудаам, талаф хоҳам кард, аммо туро талаф

нахоҳам кард, балки туро аз рӯи инсоф ҷазо хоҳам дод, вале туро тамоман бечазо нахоҳам монанд.

12. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: шикасти ту беилоҷ аст, зарбаи ту ҳалокатовар аст.

13. Касе нест, ки даъвои туро муҳокима намояд, то туро шифо диҳад; давоҳои шифобахш барои ту нест.

14. Ҳамаи дӯстдоронат туро фаромӯш кардаанд, аҳволатро наменурсанд, зеро ки Ман туро зарбаи душманона ва танбеҳи бераҳмона барои бисёрии маъсияти ту додаам, барои он ки гуноҳҳои ту афзудааст.

15. Чаро ту дар бораи шикасти худ, дар бораи дарди бедавои худ фиғон мекашӣ? Барои бисёрии маъсияти ту, барои он ки гуноҳҳои ту афзудааст, Ман ин корхоро ба ту кардаам.

16. Бинобар ин ҳамаи онҳое ки туро мехӯранд, хӯрда хоҳанд шуд,

ва ҳамаи бадхоҳони ту саросар ба асирӣ хоҳанд рафт, ва онҳое ки туро яғмо мекунанд, яғмо хоҳанд шуд, ва ҳамаи торочкунандагонатро гирифтори тороч хоҳам кард,

17. Зеро туро даво хоҳам кард, ва чароҳатҳои туро шифо хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор, – чунки туро мардуд номида, мегуфтанд: "Ин Сион аст, ки касе аҳволашро наменурсад".

18. Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман асирони Яъқубро ба хаймаҳашон хоҳам баргардонид, ва ба масканҳои ӯ раҳм хоҳам кард, ва шаҳр бар теппаи худ бино ёфта, маъбад дар макони худ барпо хоҳад шуд.

19. Ва шукргузорӣ ва овози шодкомон аз онҳо берун хоҳад омад; ва онҳоро афзун хоҳам кард, ва кам нахоҳанд шуд, ва онҳоро ҷалол хоҳам дод, ва беқадр нахоҳанд шуд.

20. Ва писарони ӯ мисли пештара хоҳанд буд, ва ҷамоати ӯ дар ҳузури Ман поянда хоҳанд шуд, ва Ман ҳамаи ҷабрпешаҳои ӯро ҷазо хоҳам дод.

21. Ва сарвари ӯ аз худи ӯ хоҳад буд, ва ҳокими ӯ аз даруни ӯ хоҳад баромад, ва Ман вайро муқарраби Худ хоҳам гардонид,

то ки вай ба Ман наздик ояд, зеро кист, ки чуръат намуда, ба Ман наздик ояд? – мегӯяд Парвардигор.

22. Ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд».

23. Инак, тундбодде бошиддат вазида, хашми Парвардигор берун омадааст, ва тундбод талотум намуда, бар сари шарирон фурӯд хоҳад омад.

24. Оташи ғазоби Парвардигор, то Ё муродоти дили Худо ба амал наоварад ва ичро накунад, фурӯ нахоҳад нишаст; дар оянда шумо инро фаҳм хоҳед кард.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Пешгӯӣ дар бораи наҷоти ояндаи Исроил ва Яҳудо ва дар бораи Паймони Навин.

1. «ДАР он замон – мегӯяд Парвардигор, – Ман Худои ҳамаи қабिलाҳои Исроил хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд».

2. Парвардигор чунин мегӯяд: «Қавме ки аз шамшер саломат монданд, дар биёбон лутф пайдо карданд; биравам, то Исроилро ором намоям.

3. Аз дурдаст Парвардигор ба ман зоҳир шуд: бо муҳаббати абадӣ туро дӯст доштам, бинобар ин туро бо марҳамат ба Худ чалб намудам.

4. Боз туро, эй бокираи Исроил, бино хоҳам кард, ва ту бино хоҳӣ ёфт; боз бо дафҳои худ зинат ёфта, бо дастаи раққасони шодком берун хоҳӣ омад;

5. Боз бар кӯҳҳои Сомария тоқҳо хоҳӣ шинонд; тоқдорон тоқ шинонда, худашон меваи онро хоҳанд хӯрд».

6. Зеро рузе фаро хоҳад расид, ки дидбонон бар кӯҳи Эфроим нидо хоҳанд кард: "Бархезед ва назди Парвардигор Худои худ ба Сион бароем!"

7. Зеро Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои Яъқуб бо шодмонӣ тараннум намоед, ва дар сари халқҳо ба вачд оед; нидо карда ва ҳамду сано хонда, бигӯед: "Қавми Худоро, эй Парвардигор, бақияи Исроилро наҷот деҳ!"

8. Инак, Ман онҳоро аз замини шимоли хоҳам овард, ва онҳоро аз ақсои замин чамъ хоҳам кард; дар миёни онҳо кӯр ва ланг, зани ҳомиладор ва зоянда бо ҳам хоҳанд буд; анбӯҳи бузурге ба ин ҷо хоҳанд баргашт.

9. Онҳо бо гиря хоҳанд омад, ва Ман онҳоро бо марҳамат хоҳам бурд; онҳоро сӯи чӯйҳои об бо роҳи рост хоҳам бурд, ки дар он пешпо нахоҳанд хӯрд; зеро ки Ман падари Исроил ҳастам, ва Эфроим нахустзодаи Ман аст.

10. Каломи Парвардигорро бишнавед, эй халқҳо, ва ба ҷазираҳои дурдаст эълон намоед, ва бигӯед: "Ҷ, ки Исроилро пароканда намуд, ӯро чамъ хоҳад овард, ва ӯро нигоҳдорӣ хоҳад кард, чунон ки ҷӯпон рамаи худро нигоҳдорӣ мекунад".

11. Зеро Парвардигор барои Яъқуб фидия хоҳад дод, ва ӯро аз дасти касе ки аз ӯ пурзӯртар аст, раҳо хоҳад кард.

12. Ва онҳо омада, бар баландии Сион тараннум хоҳанд кард; ва сӯи неъматии Парвардигор: сӯи гандум ва шароб ва рағғани зайтун, ва сӯи барраҳо ва гӯсолаҳо равон хоҳанд шуд; ва ҷони онҳо мисли боғи сероб хоҳад буд, ва онҳо дигар ғамгин нахоҳанд шуд.

13. Он гоҳ бокира дар дастаи раққосон шодӣ хоҳад кард, ва ҷавонон ва пирон – бо якҷоягӣ; ва Ман мотами онҳоро ба шодмонӣ табдил хоҳам дод, ва онҳоро аз кулфате ки кашидаанд, тасалли дода, шод хоҳам гардонид.

14. Ва ҷони қоҳинонро аз ҷарбу ба фаровонӣ ғизо хоҳам дод, ва қавми Ман аз неъматии Ман сер хоҳанд шуд», – мегӯяд Парвардигор.

15. Парвардигор чунин мегӯяд: «Овозе дар Ромо шунида шуд, садои нола ва гиряи талх: Роҳел барои фарзандони худ гиря мекунад; барои фарзандони худ наметавонад тасалли ёбад, зеро ки онҳо нестанд».

16. Парвардигор чунин мегӯяд: «Овози худро аз навҳа, ва ҷашмони худро аз ашк нигоҳ дор, зеро ки барои заҳмати худ подош хоҳӣ гирифт, – мегӯяд Парвардигор, – ва онҳо аз замини душман хоҳанд баргашт.

17. Ва барои ояндаи ту умеди ҳаст, – мегӯяд Парвардигор, – ва фарзандонат ба ҳудуди худ хоҳанд баргашт.
18. Овози Эфроимро шунидам, ки дар мотами худ сар чунбонда, мегуфт: "Ту маро ҷазо доӣ, ва ман мисли гӯсолаи ноозмуда ҷазо дидам; маро баргардон, ва ман хоҳам баргашт, зеро ки Ту Парвардигор Худои ман ҳастӣ;
19. Зеро, баъд аз он ки баргаштам, пушаймон шудам, ва баъд аз он ки фаҳм кардам, бар рони худ задам; хичил шудам, ва нангам низ омад, зеро ки расвоии ҷавонии худро бардошта мегаштам".
20. Оё Эфроим писари азизи Ман аст? Оё ӯ валади сурурангез аст?
- Зеро, ҳар бор, ки дар бораи ӯ сухан меронам, ӯро бисёр ёд мекунам; бинобар ин ба ӯ дилам месӯзад, ба ҳар ҳол ба ӯ раҳм хоҳам кард», – мегӯяд Парвардигор.
21. Нишонаҳо барои худ бимон, сутунҳо барои худ барпо бикун, ба ҷодда ва роҳе ки рафтаӣ, диққат намо; баргард, эй бокираи Исроил, ба ин шаҳрҳои худ баргард!
22. То ба кай рӯ хоҳӣ тофт, эй духтари муртад? Зеро Парвардигор бар замин таомули наве офаридааст: зан гирди мард хоҳад гашт.
23. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Боз дар замини Яҳудо ва шаҳрҳояш, вақте ки асирони онҳоро баргардонам, ин каломро хоҳанд гуфт: "Эй маскани адолат ва эй кӯҳи пок, Парвардигор туро муборак созад!"
24. Ва Яҳудо бо якҷоягии ҳамаи шаҳрҳояш, зироаткорон ва онҳое ки бо рама мегарданд, дар он сокин хоҳанд шуд.
25. Зеро ки Ман ҷони ташнаро хоҳам нӯшонид, ва ҳар ҷони ғамгинро сер хоҳам кард».
26. Дар айни ҳол ман бедор шудам ва ба гирду пешам назар андохтам, ва хобам барои ман хуш буд.
27. «Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман хонадони Исроил ва хонадони Яҳудоро бо тухми одам ва тухми чорпоён кишт хоҳам кард.

28. Ва воқеъ хоҳад шуд: чунон ки Ман бар онҳо барои аз беҳу бор кандан, ва вожгун сохтан, ва хароб кардан, ва барҳам задан, ва осеб расондан диққат намудаам, ончунон бар онҳо барои бино кардан ва ниҳол шинондан диққат хоҳам намуд, – мегӯяд Парвардигор.

29. Дар он рӯзҳо дигар нахоҳанд гуфт: "Падарон ғӯра хӯрданд, ва дандони писарон кунд шуд",

30. Балки ҳар кас ба гуноҳи худ хоҳад мурд: ҳар одаме ки ғӯра хӯрад, дандонаш кунд хоҳад шуд.

31. Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо паймони нав хоҳам баст, –

32. На мисли он паймоне ки бо падарони онҳо бастам, дар рӯзе ки дасташонро гирифтаам, то ки онҳоро аз замини Миср берун оварам; онҳо он паймони Маро поймол карданд, гарчанде ки Ман хочаи онҳо будам, – мегӯяд Парвардигор.

33. Чунин паймоне Ман бо хонадони Исроил баъд аз он айём хоҳам баст, – мегӯяд Парвардигор: – шариати Худо дар ботини онҳо ҷойгир хоҳам кард, ва онро бар дили онҳо хоҳам навишт, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми ман хоҳанд буд,

34. Ва касе ба ёри худ ва касе ба бародари худ дигар таълим дода нахоҳад гуфт: "Парвардигорро бишносед", зеро ки ҳамашон, аз хурд то калон, Маро хоҳанд шинохт, – мегӯяд Парвардигор, – чунки Ман маъсияти онҳоро хоҳам омурзид ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард».

35. Чунин мегӯяд Парвардигоре ки офтобро барои рӯшноии рӯз, ва қонунҳои моҳ ва ситорагонро барои рӯшноии шаб додааст, ва баҳрро тавре ба шур меоварад, ки мавҷҳояш хурӯш бардорад; номи Ӯ Парвардигори лашкарҳост.

36. «Агар ин қонунҳо аз ҳузури Ман барҳам хӯрад, – мегӯяд Парвардигор, – он гоҳ насли Исроил низ дигар дар ҳузури Ман ба таври доимӣ халқ нахоҳанд буд».

37. Парвардигор чунин мегӯяд: «Агар дар боло чен кардани осмон ва дар поён тадқиқ намудани асосҳои замин

имконпазир бошад, он гоҳ Ман низ аз тамоми насли Исроил аз боиси ҳар он чи онҳо карданд, безор хоҳам шуд», – мегӯяд Парвардигор.

38. «Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки ин шаҳр, аз бурчи Ҳананъил то дарвозаи кунҷакӣ барои Парвардигор бино хоҳад ёфт.

39. Ва боз ресмони андоза дар рӯ ба рӯи он то теппаи Қороб берун рафта, сӯи Қӯот давр хоҳад зад.

40. Ва тамоми водии лошаҳо ва хокистар, ва тамоми саҳро то наҳри Қидрӯн, то гӯшаи дарвозаи аспон ба тарафи шарқ, барои Парвардигор пок хоҳад буд; дигар ҳаргиз решақан ва хароб нахоҳад шуд».

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Ирмиё киштзореро ҳамчун аломати баргаштани асирон мехарад.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор дар соли даҳуми Сидкиё подшоҳи Яҳудо нозил шуд, ки ин сол соли ҳаждаҳуми Набукаднесар буд.

2. Ва он вақт лашкари подшоҳи Бобил Ерусалимро муҳосира карда буд, ва Ирмиёи набӣ дар саҳни посгоҳи назди хонаи подшоҳи Яҳудо маҳбус буд,

3. Ки ўро Сидкиё подшоҳи Яҳудо дар он ҷо ҳабс карда, гуфта буд: «Чаро ту нубувват карда, мегӯӣ: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ин шаҳрро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳам супурд, ва ў онро мусаххар хоҳад кард;

4. Ва Сидкиё подшоҳи Яҳудо аз дасти калдониён раҳо нахоҳад шуд, зеро ки ў ҳатман ба дасти подшоҳи Бобил супурда хоҳад шуд, ва даҳони ў бо даҳони вай сухан хоҳад ронд, ва чашмони ў чашмони вайро хоҳад дид;

5. Ва Сидкиёро вай ба Бобил хоҳад бурд, ва ў то вақте ки Ман ўро тафакқуд намоям, дар он ҷо хоҳад буд, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки агар бо калдониён ҷанг кунед, муваффақият нахоҳед ёфт"».

6. Ва Ирмиё гуфт: «Каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

7. Инак Ҳанамъил ибни Шаллуми тағоят назди ту меояд, то бигӯяд: "Киштзори маро, ки дар Анотӯт аст, бихар, зеро ки мувофиқи ҳаққи фидияи хешовандӣ ту бояд бихарӣ".

8. Ва Ҳанамъил писари тағоям бар тибқи каломи Парвардигор назди ман ба саҳни посгоҳ омада, ба ман гуфт: "Лутфан, киштзори маро, ки дар Анотӯт, дар замини Бинёмин аст, бихар, зеро ки ҳаққи меросгирӣ аз они туст ва ҳаққи фидияи хешовандӣ аз они туст, пас онро барои худ бихар". Ва ман дониستم, ки ин каломи Парвардигор аст.

9. Ва киштзорро, ки дар Анотӯт буд, аз Ҳанамъил писари тағоям харидам; ва баҳои онро ба ӯ баркашида додам, ки ҳабдаҳ сикл нуқра буд.

10. Ва васиқа навиштам, ва мӯҳр задам, ва шоҳидонро барои шаҳодат даъват намудам, ва нуқраро бо тарозу баркашидам.

11. Ва васиқаи харидро, ҳам онро, ки бар тибқи аҳком ва фароиз баста мӯҳр зада шуда буд, ва ҳам онро, ки яла буд, гирифтам, –

12. Ва ин васиқаи харидро ба Борух ибни Нериё ибни Маҳсеё дар пеши назари Ҳанамъил писари тағоям ва дар пеши назари шоҳидоне ки васиқаи харидро имзо карда буданд, дар пеши назари ҳамаи яҳудиёне ки дар саҳни посгоҳ нишаста буданд, супурдам.

13. Ва ба Борух дар пеши назари онҳо супориш дода, гуфтам:

14. "Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: ин васиқаҳоро, яъне васиқаи ин харидро: ҳам онро, ки баста мӯҳр зада шудааст, ва ҳам ин васиқаи яларо бигир, ва онҳоро дар зарфи сафолин бимон, то ки рӯзҳои бисёр биистад.

15. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: боз хонаҳо ва киштзорҳо ва токзорҳо дар ин замин харида хоҳад шуд".

Дуои Ирмиё.

16. Ва баъд аз он ки васикаи харидро ба Борух ибни Нериё супурдам, пеши Парвардигор чунин дуо гуфтам:

17. "Ё Худоё Парвардигоро! Инак, Ту осмон ва заминро бо куввати бузурги Худ ва бо бозуи тӯлонии Худ ба вучуд овардӣ; барои Ту чизи мушкиле нест.

18. Ту ба ҳазорҳо марҳамат менамоӣ, ва подоши маъсияти падаронро ба оғӯши фарзандонашон баъд аз онҳо мерасонӣ, эй Худои бузурги ҷаббор, ки номи Ту Парвардигори лашкарҳост!

19. Ту дар рой бузург ва дар аъмол қавӣ ҳастӣ; чашмони Ту бар ҳамаи роҳҳои банӣ одам воз аст, то ки ба ҳар кас мувофиқи роҳҳояш ва бар тибқи самараи аъмолаш подош диҳӣ.

20. Ту аломот ва мӯъҷизот дар замини Миср, ва то имрӯз дар Исроил ва дар миёни мардумон ба амал овардӣ, ва барои Худ, чунон ки имрӯз аст, ном пайдо кардӣ.

21. Ту қавми Худ – Исроилро бо аломот ва мӯъҷизот, ва бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ, ва бо ҳайбати азим аз замини Миср берун овардӣ;

22. Ва ин заминро, ки ба падаронашон қасам хӯрдӣ, ки ба онҳо бидиҳӣ, ба онҳо додӣ, – заmine ки шир ва асал дар он чорист.

23. Ва онҳо омада, онро ба тасарруфи худ дароварданд, вале овози Туро нашиданд, бар тибқи шариати Ту рафтор накарданд ва он чиро, ки Ту амр фармудӣ, ки ба ҷо оваранд, ба ҷо наоварданд; ба ин сабаб Ту тамоми ин мусибатро бар онҳо овардӣ.

24. Инак, хокрезҳо ба шаҳр расидааст, то ки онро забт кунанд; ва шаҳр ба дасти калдониёне ки ба зидди он ҷанг мекунанд, аз боиси шамшер ва қаҳтӣ ва вабо таслим мешавад; ва он чи Ту гуфта будӣ, ба амал меояд, ва инак, Ту инро мебинӣ.

25. Ва Ту, эй Парвардигор Худо, ба ман мегӯӣ: ин киштзорро барои худ ба нуқра бихар ва шоҳидонро барои шаҳодат даъват намо, ва ҳол он ки шаҳр ба дасти калдониён супурда мешавад"».

Ҷавоби Парвардигор.

26. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:
27. «Инак, Ман – Парвардигор – Худои тамоми башар ҳастам; оё барои Ман чизи мушкиле ҳаст?
28. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ин шаҳрро ба дасти калдониён ва ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил месупорам, ва ӯ онро хоҳад гирифт.
29. Ва калдониёне ки ба зидди ин шаҳр ҷанг мекунанд, дохил шуда, ба ин шаҳр оташ хоҳанд зад ва онро бо хонаҳое ки бар бомҳои онҳо барои Баал бухур месӯзониданд ва ҳадияҳои рехтанӣ барои худоёни бегона рехта, Маро ба ғазаб меоварданд, хоҳанд сӯзонид,
30. Зеро ки банӣ Исроил ва банӣ Яҳудо аз наврасии худ фақат он чиро, ки дар назари Ман бад буд, ба амал меоварданд; зеро ки банӣ Исроил ҳамеша Маро бо амали дастҳои худ ба ғазаб меоварданд, – мегӯяд Парвардигор.
31. Зеро ки ин шаҳр аз рӯзе ки онро бино карданд, то имрӯз сабаби ҳашм ва ғазаби Ман гардидааст, то ки онро аз ҳузури Худ дур андозам
32. Аз боиси тамоми шарорате ки банӣ Исроил ва банӣ Яҳудо ба амал оварданд, то ки Маро ба ғазаб оваранд, – худи онҳо, подшоҳони онҳо, мирони онҳо, коҳинони онҳо ва анбиёи онҳо, ва мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим.
33. Ва онҳо пушти худро ба Ман гардонданд, на рӯи худро; ва Ман онҳоро таълим додам, ҳар рӯз таълим додам, вале онҳо нашонданд, то панде бипазиранд.
34. Ва дар хонае ки ба номи Ман номида шудааст, чизҳои зишти худро гузоштанд, то ки онро палид созанд.
35. Ва минбарҳои Баалро дар водии Бен-Ҳиннӯм бино карданд, то ки писарон ва духтарони худро барои Мӯлик аз оташ гузаронанд, ки инро Ман нафармудаам ва ин ба ҳаёлам наомадааст, ки чунин кори зиште карда, Яҳудоро гумроҳ созанд.
36. Бинобар ин алҳол Парвардигор, Худои Исроил дар ҳаққи ин шаҳр, ки шумо дар бораи он мегӯед: "Он ба дасти подшоҳи

Бобил ба василаи шамшер ва қаҳтӣ ва вабо таслим шудааст",
чунин мегӯяд:

37. Инак, Ман онҳоро аз ҳамаи заминҳое ки дар ғазаб ва хашм
ва қаҳри бузурги Худ онҳоро ба он чо бадар ронда будам,
чамъ хоҳам овард, ва онҳоро ба ин макон баргардонида, дар
амният сокин хоҳам кард.

38. Ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам
буд.

39. Ва Ман ба онҳо як дил ва як роҳ хоҳам дод, то ки ба
манфиати худашон ва фарзандонашон, ки баъд аз онҳо хоҳанд
буд, ҳамеша аз Ман битарсанд.

40. Ва паймони ҷовидонӣ бо онҳо хоҳам баст, ки бар тибқи он
аз онҳо рӯ нахоҳам гардонид, то ки ба онҳо некӣ кунам; ва
тарси Худро дар дили онҳо ҷойгир хоҳам кард, то ки онҳо аз
Ман дур нашаванд.

41. Ва аз некӣ кардан ба онҳо шод хоҳам шуд, ва онҳоро ба
ростӣ, бо тамоми дили Худ ва бо тамоми ҷони Худ дар ин
замин мисли ниҳоле хоҳам шинонид.

42. Зеро Парвардигор чунин мегӯяд: чунон ки тамоми ин
мусибати азимро бар ин қавм овардам, ончунон Ман тамоми
некиеро, ки Ман дар бораи онҳо гуфтаам, бар онҳо хоҳам
овард.

43. Ва дар ин замин, ки шумо дар бораи он мегӯед: "Ин
биёбони бе одам ва бе чорво аст, ки ба дасти калдониён
супурда шудааст", киштзорҳо харида хоҳад шуд;

44. Киштзорҳоро ба нуқра харида, васиқаҳо хоҳанд навишт ва
баста мӯҳр хоҳанд зад, ва шоҳидонро барои шаҳодат даъват
хоҳанд намуд – дар замини Бинёмин ва дар атрофи Ерусалим,
ва дар шаҳрҳои Яхудо ва дар шаҳрҳои кӯҳистон, ва дар
шаҳрҳои пастӣ ва дар шаҳрҳои чанубӣ; зеро ки асирони
онҳоро хоҳам баргардонид», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

*Нубувват дар бораи Подшоҳии Масех, ва иттифоқи
ҷовидонӣ бо Худо.*

1. Ва Ирмиё ҳанӯз дар сахни посгоҳ маҳбус буд, ки каломи Парвардигор бори дуум бар ӯ нозил шуда, гуфт:
2. «Парвардигоре ки ин корро мекунад, Парвардигоре ки инро ба вучуд оварда, мустаҳкам менамояд, ва номи Ӯ Парвардигор аст, чунин мегӯяд:
3. Маро бихон, ва Ман туро иҷобат хоҳам намуд, ва ба ту чизҳои бузург ва ниҳониеро, ки намедонӣ, баён хоҳам кард.
4. Зеро чунин мегӯяд Парвардигор, Худои Исроил дар бораи хонаҳои ин шаҳр ва дар бораи хонаҳои подшоҳони Яҳудо, ки барои хокрезҳо ва барои ҳарбу зарб валангор карда шудааст
5. Ба воситаи онҳое ки омадаанд, то бар зидди калдониён чангида, он хонаҳоро аз лошаҳои одамоне пур кунанд, ки Ман онҳоро дар хашм ва ғазаби Худ зарба задаам, ва ба сабаби тамоми шарорати онҳо рӯи Худро аз ин шаҳр пинҳон кардаам:
6. Инак, Ман ба он марҳам ва даво хоҳам бахшид, ва онҳоро шифо хоҳам дод, ва фаровонии осоиштагӣ ва ростиро ба онҳо зоҳир хоҳам сохт.
7. Ва асирони Яҳудо ва асирони Исроилро хоҳам баргардонид, ва онҳоро мисли пештара бино хоҳам кард.
8. Ва онҳоро аз тамоми гуноҳе ки пеши Ман ба амал овардаанд, пок хоҳам кард, ва ҳамаи гуноҳҳои онҳоро, ки пеши Ман ба амал овардаанд, ва ба василаи онҳо бар зидди Ман исён кардаанд, хоҳам омурзид.
9. Ва он барои Ман номи шодмонӣ, ҷалол ва шукӯҳ пеши ҳамаи халқҳои замин хоҳад буд, ки онҳо тамоми некиеро, ки Ман ба он мекунам, хоҳанд шунид, ва аз боиси тамоми он некӣ ва тамоми он осоиштагӣе ки Ман ба он мебахшам, тарсида, ба ларза хоҳанд афтод.
10. Парвардигор чунин мегӯяд: дар ин макон, ки шумо дар бораи он мегӯед: "Он вайрона аст: на одам дорад ва на чорво", яъне дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим, ки валангор гардида, на одаме доранд, на сокине ва на чорвое,
11. Боз садои шодмонӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯс шунда хоҳад шуд, овози онҳое ки мегӯянд:

"Парвардигори лашкархоро ҳамд гӯед, зеро Парвардигор некӯст, ва эҳсони ӯ то абад аст", овози онҳое ки қурбонии шукрона ба хонаи Парвардигор меоваранд; зеро ки Ман асирони ин заминро мисли пештара хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор.

12. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: дар ин макон, ки вайро на ба одам ва ба чорво гардидааст, ва дар ҳамаи шаҳрҳои он боз чарогоҳҳои ҷӯпонон хоҳад буд, ки онҳо рамаҳои худро бемалол хоҳанд хобонид.

13. Дар шаҳрҳои кӯҳистон, дар шаҳрҳои пасти ва дар шаҳрҳои чанубӣ, ва дар замини Бинемин ва дар атрофи Ерусалим ва дар шаҳрҳои Яҳудо боз рамаҳо аз зери дасти шуморандагон хоҳанд гузашт, – мегӯяд Парвардигор.

14. Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман он каломи некро, ки дар бораи хонадони Исроил ва дар бораи хонадони Яҳудо баён намудаам, ба ҷо хоҳам овард.

15. Дар он айём ва дар он замон Ман Шоҳаи одиле барои Довуд хоҳам рӯенд, ва ӯ инсофу адолатро дар замин ба амал хоҳад овард.

16. Дар он айём Яҳудо наҷот хоҳад ёфт, ва Ерусалим дар амният сокин хоҳад шуд; ва ин аст номе ки бо он хонда хоҳад шуд: "Парвардигор – адолати мо".

17. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: аз Довуд касе ки бар тахти хонадони Исроил биншинад, кам нахоҳад шуд,

18. Ва аз қоҳинони левизода касе ки ҳар рӯз қурбонии сӯхтанӣ бароварад ва ҳадияҳои ордӣ бисӯзонад ва забҳҳо ба амал оварад, аз ҳузури Ман кам нахоҳад шуд».

19. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

20. «Парвардигор чунин мегӯяд: агар шумо тавонед паймони Маро, ки бо рӯз бастаам, ва паймони Маро, ки бо шаб бастаам, ботил намоед, ба тавре ки рӯз ва шаб дар вақти худ фаро нарасад,

21. Он гоҳ паймоне низ, ки бо банди Худ Довуд бастаам, ботил хоҳад шуд, ба тавре ки ӯро писаре набошад, ки бар

тахти ӯ подшоҳӣ кунад, ҳамчунин паймоне ки бо коҳинони левизода, ки хизматгузори Мананд, бастаам.

22. Чунон ки лашкари осмон сонун шумор надорад, ва реги дарё аз андоза берун аст, ончунон насли бандаи Худ Довуд ва левизодагонро, ки ба Ман хизматгузори менамоянд, афзун хоҳам кард».

23. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

24. «Оё намебинӣ, ки ин қавм чӣ мегӯянд: "Он ду хонадоне ки Парвардигор баргузида буд, ӯ аз онҳо безор шудааст", ва аз қавми Ман нафрат мекунанд, гӯё ки дигар дар назари онҳо халқе набошанд?

25. Парвардигор чунин мегӯяд: агар паймони Худро бо рӯз ва шаб намебастам, ва қонунҳои осмон ва заминро барқарор намекардам,

26. Он гоҳ аз насли Яъқуб ва бандаи Худ Довуд низ безор мешудам, то ки аз насли ӯ ҳокимонро барои насли Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб нагирам; зеро ки асирони онҳоро хоҳам баргардонид ва бар онҳо раҳм хоҳам кард».

БОБИ СИҶО ЧОРУМ

Ба Сидқие пешгӯӣ карда шуд, ки ба зудӣ ба асирӣ меафтад.

1. КАЛОМЕ ки аз ҷониби Парвардигор дар замоне ки Набукаднесар подшоҳи Бобил ва тамоми лашкари ӯ, ва ҳамаи мамлакатҳои замин, ки зердасти ӯ буданд, ва ҳамаи қавмҳо бар зидди Ерусалим ва бар зидди ҳамаи шаҳрҳои он мечангиданд, бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

2. «Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: бирав ва Сидқие подшоҳи Яҳудоро хитоб намо ва ба ӯ бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ин шаҳро ба дасти подшоҳи Бобил месупорам, ва ӯ онро ба оташ хоҳад сӯзонид;

3. Ва Ту аз дасти ӯ раҳо нахоҳӣ шуд, балки дастгир гардида, ба дасти ӯ супурда хоҳӣ шуд, ва чашмони ту чашмони подшоҳи Бобилро хоҳад дид, ва даҳони ӯ бо даҳони ту гуфтугӯ хоҳад кард, ва ту ба Бобил хоҳӣ рафт".

4. Аммо каломи Парвардигорро бишнава, эй Сидкиё подшоҳи Яҳудо! Парвардигор дар бораи ту чунин мегӯяд: ту ба дами шамшер нахоҳӣ мурд;
5. Ту дар осоиштагӣ хоҳӣ мурд, ва чунон ки барои падарони ту, – барои подшоҳоне ки пеш аз ту буданд, – моддаҳои хушбӯӣ сӯзонидаанд, ончунон барои ту хоҳанд сӯзонид ва барои ту навҳа карда, хоҳанд гуфт: "Э вой хоҷа!", зеро ки ин суханро Ман гуфтам, – мегӯяд Парвардигор».
6. Ва Ирмиёи набӣ ҳамаи ин суханонро ба Сидкиё подшоҳи Яҳудо дар Ерусалим гуфт.
7. Дар ин миён лашкари подшоҳи Бобил бар зидди Ерусалим ва бар зидди ҳамаи шаҳрҳои боқимондаи Яҳудо, яъне бар зидди Локиш ва Азеқо мечангиданд, зеро ки аз шаҳрҳои хисордори Яҳудо фақат ҳамин шаҳрҳо боқӣ монда буданд.
8. Каломе ки аз ҷониби Парвардигор бар Ирмиё нозил шуд, баъд аз он ки подшоҳ Сидкиё бо тамоми қавме ки дар Ерусалим буданд, паймон баст, ки озодӣ эълон намоянд,
9. То ки ҳар кас ғуломи ибрии худ ва ҳар кас канизи ибрияи худро ба озодӣ ҷавоб диҳад, ва ҳеч кас барои яҳудии бародари худ ғулом набошад.
10. Ва ҳамаи мирон ва тамоми қавме ки ба ин паймон шарик шуданд, итоат карданд ба он ки ҳар кас ғуломи худ ва ҳар кас канизи худро ба озодӣ ҷавоб диҳад, ва дигар ғуломе надошта бошад, – ва онҳо итоат карданд ва ҷавоб доданд.
11. Валекин баъд аз ин онҳо аз фикри худ гашта, ғуломон ва канизонеро, ки ба озодӣ ҷавоб дода буданд, баргардонида, зердаст карданд, то ки ғулом ва каниз бошанд.
12. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:
13. «Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман бо падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овардам, паймон баста, гуфтам:
14. "Дар соли ҳафтум, ки соли охирин аст, ҳар яке аз шумо бародари ибрии худро, ки худро ба ту фурӯхта бошад, ҷавоб диҳед: бигзор ӯ назди ту шаш сол ғулом бошад, ва баъд аз он

ӯро аз пеши худ ба озодӣ ҷавоб деҳ"; вале падарони шумо Маро нашниданд, ва гӯши худро ҳам накарданд.

15. Ва алҳол шумо рӯчӯъ намуда, он чиро, ки дар назари Ман ҳаққонист, ба амал овардед: ҳар кас барои ёри худ озодӣ эълон намуд, ва дар ҳузури Ман, дар хонае ки ба номи Ман номида шудааст, паймон бастед;

16. Вале аз фикри худ гашта, номи Маро хор доштед, ва ҳар кас ғуломи худ ва ҳар кас канизи худро, ки ба дилхоҳи онҳо ба озодӣ ҷавоб дода будед, баргардонида, онҳоро зердаст кардед, то ки барои шумо ғулом ва каниз бошанд.

17. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: шумо Маро нашнидед дар бораи он ки ҳар кас барои бародари худ ва ҳар кас барои ёри худ озодӣ эълон намояд; пас, инак Ман, – мегӯяд Парвардигор, – барои шумо озодиро сӯи шамшер, вабо ва қаҳтӣ эълон хоҳам кард, ва шуморо барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат табдил хоҳам дод;

18. Ва таслим хоҳам намуд касонеро, ки паймони Маро поймол карданд ва ба ҷо наоварданд суҳанони паймонеро, ки ба ҳузури Ман ба василаи гӯсолае бастанд, ки онро ду пора карданд ва аз миёни пораҳои он гузаштанд,

19. Яъне мирони Яҳудо ва мирони Ерусалим, ҳоҷасароён ва коҳинон ва тамоми қавми заминро, ки аз миёни пораҳои гӯсола гузаштанд, –

20. Онҳоро ба дасти душманонашон ва ба дасти толибони ҷонашон таслим хоҳам намуд, ва ҷасадҳои хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад шуд.

21. Ва Сидкиё подшоҳи Яҳудо ва мирони ӯро ба дасти душманонашон ва толибони ҷонашон, ва ба дасти лашкари подшоҳи Бобил, ки аз назди шумо ақиб нишастаанд, таслим хоҳам намуд.

22. Инак, Ман амр мефармоям, – мегӯяд Парвардигор, – ва онҳоро сӯи ин шаҳр бармегардонам, ва онҳо ба муқобили он ҷангида, онро забт хоҳанд кард, ва онро ба оташ хоҳанд сӯзонид; ва шаҳрҳои Яҳудоро биёбони ғайримаскун хоҳам гардонид».

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Итоати Рекобиён ҳамчун намунаи ибрат барои яҳудиён оварда мешавад.

1. КАЛОМЕ ки аз чониби Парвардигор дар айёми Еҳӯёким ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:
2. «Ба хонаи Рекобиён бирав ва бо онҳо гуфтугӯ намо, ва онҳоро ба хонаи Парвардигор, ба яке аз ҳучраҳои он биёр, ва ба онҳо шароб бинӯшон».
3. Ва ман Еазанё ибни Ирмиё ибни Ҳавасинё, ва бародаронаш, ва ҳамаи писаронаш, ва тамоми аҳли хонаводаи Рекобиёро гирифтаам,
4. Ва онҳоро ба хонаи Парвардигор, ба ҳучраи писарони Ҳонон ибни Йигдалёи марди Худо овардам, ки он назди ҳучраи мирон, болои ҳучраи Маасеё ибни Шаллуми посбони даромадгоҳ мебошад;
5. Ва пеши писарони хонаводаи Рекобиён кӯзаҳои пур аз шароб ва косахоро монда, ба онҳо гуфтаам: «Шароб нӯшед».
6. Вале онҳо гуфтанд: «Мо шароб наменӯшем, зеро ки падарамон Йӯнодоб ибни Рекоб ба мо амр фармуда, гуфтааст: "Шумо ва писарони шумо то абад шароб нанӯшед,
7. Ва хонаҳо бино накунад, ва тухм кишт нанамоед, ва ток нашинонед, ва соҳиби он чизҳо набошед, балки тамоми айёми худ хайманишин шавед, то бар рӯи заmine ки шумо дар он мусофират менамоед, рӯзҳои бисёр зиндагӣ кунед".
8. Ва мо ба овози падарамон Йӯнодоб ибни Рекоб, дар ҳар чӣ ба мо амр фармудааст, итоат намуда, тамоми айёми худ шароб нанӯшидем, — худамон, занонамон, писаронамон ва духтаронамон,
9. Ва хонаҳо барои иқомати худ бино накардем, ва мо токзор ва киштгоҳ ва зироат надорем,
10. Ва дар хаймаҳо сукунат дорем, ва ҳар он чӣ падарамон Йӯнодоб ба мо амр фармудааст, ба он итоат менамоем ва мувофиқи он амал мекунем.

11. Ва хангоме ки Набукаднесар подшоҳи Бобил ба ин замин омад, мо ба худ гуфтем: "Биёед, аз дасти лашкари калдониён ва аз дасти лашкари арамиён ба Ерусалим биравем", – ва инак мо дар Ерусалим сокин шудаем».

12. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

13. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: бирав ва ба мардони Яҳудо ва ба сокинони Ерусалим бигӯй: оё шумо сабақ намегиред, то ки ба суханони Ман гӯш диҳед? – мегӯяд Парвардигор.

14. Суханони Йўнодоб ибни Рекоб, ки ба писаронаш амр фармуд, ки шароб нанўшанд, ба ҷо оварда мешавад, ва онҳо то имрӯз наменўшанд, зеро ки ба амри падари худ гӯш мекунанд; вале Ман ба шумо гуфтам, ҳар рӯз аз субҳидам сухан рондам, ва шумо ба Ман гӯш надодед.

15. Ва ҳамаи бандагони Худ – анбиёро назди шумо фиристодам, ҳар рӯз аз субҳидам фиристода, гуфтам: "Лутфан, ҳар яке аз шумо аз роҳи бади худ гашта, аъмоли худро ислоҳ намоед, ва аз пайи худоёни бегона рафта, онҳоро ибодат накунед, то бар заминне ки ба шумо ва падаронатон додаам, сукунат кунед", вале шумо гӯши худро ҳам накардед ва Маро нашнидед.

16. Зеро писарони Йўнодоб ибни Рекоб амри падари худро, ки ба онҳо фармудааст, ба ҷо меоваранд, вале ин қавм ба Ман гӯш намедиханд.

17. Бинобар ин Парвардигор, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман бар Яҳудо ва бар ҳамаи сокинони Ерусалим тамоми он мусибатро, ки дар ҳаққи онҳо баён намудаам, хоҳам овард, чунки Ман ба онҳо гуфтам, вале онҳо нашниданд, ва Ман онҳоро хондам, вале онҳо ҷавоб надоданд».

18. Ва Ирмиё ба аҳли хонаводаи Рекобиён гуфт: «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: азбаски шумо ба амри падари худ Йўнодоб гӯш додед ва тамоми аҳкоми ўро риоя кардед, ва ҳар он чи ў фармудааст, ба ҷо овардед,

19. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: аз Йӯнодоб ибни Рекоб касе ки ҳамеша ба ҳузури Ман меистода бошад, кам нахоҳад шуд».

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Тӯмор бо суханони Ирмиё ба ҳузури подшоҳ, Ехӯёқим нобуд карда шуд.

1. ВА дар соли чоруми Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо воқеъ шуд, ки ин калом аз ҷониби Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

2. «Тӯмори китобат барои худ бигир ва ҳамаи суханонеро, ки Ман дар бораи Исроил ва дар бораи ҳамаи халқҳо ба ту гуфтаам, аз рӯзе ки ба ту сухан рондаам, яъне аз айёми Йӯшиё то имрӯз, дар он бинавис.

3. Шояд, хонадони Яҳудо тамоми мусибатеро, ки Ман мехоҳам бар онҳо оварам, бишнаванд, то ки ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, ва Ман маъсият ва гуноҳи онҳоро биомурзам».

4. Ва Ирмиё Борух ибни Нериёро даъват намуд, ва Борух аз забони Ирмиё ҳамаи суханони Парвардигорро, ки ба ӯ гуфта буд, дар тӯмори китобат бинавишт.

5. Ва Ирмиё ба Борух амр фармуда, гуфт: «Ман маҳбус ҳастам ва наметавонам ба хонаи Парвардигор биёям;

6. Пас, ту бирав ва суханони Парвардигорро, ки аз забони ман дар тӯмор навиштаӣ, дар хонаи Парвардигор дар рӯзи рӯзадорӣ дар гӯши тамоми қавм бихон, ҳамчунин дар гӯши ҳамаи яҳудиёне ки аз шаҳрҳои худ омадаанд, онҳоро бихон;

7. Шояд, онҳо ба ҳузури Парвардигор истиғоса баранд ва ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, зеро хашму ғазабе ки Парвардигор дар бораи ин қавм баён намудааст, бузург аст».

8. Ва Борух ибни Нериё ҳар он чиро, ки Ирмиёи набӣ ба ӯ фармуда буд, то ки суханони Парвардигорро аз он тӯмор дар хонаи Парвардигор бихонад, ба ҷо овард.

9. Ва дар соли панҷуми Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо воқеъ шуд, ки дар моҳи нӯҳум тамоми қавме ки дар Ерусалим буданд, ва тамоми қавме ки аз шаҳрҳои Яҳудо ба Ерусалим омаданд, ба ҳузури Парвардигор рӯза эълон карданд.
10. Ва Борух суханони Ирмиёро аз он тӯмор дар хонаи Парвардигор, дар ҳучраи Чамарё ибни Шофони котиб, дар саҳни боло, дар даҳани дарвозаи нави хонаи Парвардигор, дар гӯши тамоми қавм хонд.
11. Ва Михой ибни Чамарё ибни Шофон ҳамаи суханони Парвардигорро аз он тӯмор шунид,
12. Ва ба хонаи подшоҳ, ба ҳучраи котиб фурӯд омад, ва инак, дар он ҷо ҳамаи мирон нишаста буданд: Элишомои котиб, ва Далоё ибни Шамаё, ва Элнотон ибни Ахбӯр, ва Чамарё ибни Шофон, ва Сидқиё ибни Ҳананё, ва ҳамаи мирон;
13. Ва Михой ҳамаи суханонро, ки шунида буд, вақте ки Борух тӯморро дар гӯши қавм хонд, ба онҳо ҳикоят кард.
14. Ва ҳамаи мирон Яҳудӣ ибни Натанё ибни Шамаё ибни Ҳабаширо назди Борух фиристоданд, ки бигӯяд: «Он тӯморро, ки дар гӯши қавм хондӣ, ба дасти худ гирифта, биё». Ва Борух ибни Нерие он тӯморро ба дасти худ гирифта, назди онҳо омад.
15. Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Бинишин ва онро дар гӯши мо бихон». Ва Борух дар гӯши онҳо хонд.
16. Ва ҳангоме ки онҳо ҳамаи он суханонро шуниданд, бо ҳарос ба ҳамдигар нигаристанд, ва ба Борух гуфтанд: «Мо ҳамаи ин суханонро албатта ба подшоҳ нақл хоҳем намуд».
17. Ва ба Борух савол дода, гуфтанд: «Ба мо бигӯй, ки ҳамаи ин суханонро чӣ гуна аз забони ӯ навиштӣ?»
18. Ва Борух ба онҳо гуфт: «Ӯ аз забони худ ба ман ҳамаи ин суханонро хонд, ва ман бо сиёҳӣ дар тӯмор навиштам».
19. Ва мирон ба Борух гуфтанд: «Рафта, ту ва Ирмиё пинҳон шавед, то касе надонад, ки шумо кучод».
20. Ва тӯморро дар ҳучраи Элишомои котиб гузошта, ба қасри подшоҳ рафтанд ва ҳамаи он суханонро дар гӯши подшоҳ нақл карданд.

21. Ва подшоҳ Яҳудиро фиристод, ки тӯморро биёрад, ва ӯ онро аз хучраи Элишомои котиб овард, ва онро Яҳудӣ дар гӯши подшоҳ ва дар гӯши ҳамаи мироне ки назди подшоҳ истода буданд, хонд.

22. Ва подшоҳ дар моҳи нӯҳум дар хонаи зимистонӣ нишаста буд, ва дар пеши ӯ манқали оташ месӯхт.

23. Ва чун Яҳудӣ се-чор сутунро хонда тамои мекард, подшоҳ бо кордчаи китобат онро бурида мегирифт дар оташи манқал меандохт, то даме ки тамои он тӯмор дар оташи манқал сӯзонида шуд.

24. Вале подшоҳ ва ҳамаи бандагонаш, ки ҳамаи ин суханонро шуниданд, натарсиданд ва чомаҳои худро чок назаданд,

25. Ва ҳарчанд Элнотон ва Далоё ва Қамарё аз подшоҳ илтимос карданд, ки тӯморро насӯзонад, ӯ ба онҳо гӯш надод.

26. Ва подшоҳ ба Ераҳмеили шоҳзода ва Сароё ибни Азриил ва Шелем ё ибни Абдаил амр фармуд, ки Боруҳи котиб ва Ирмиёи набиро дастгир кунанд, вале Парвардигор онҳоро пинҳон кард.

Тӯмор аз нав навишта шуд.

27. Ва баъд аз он ки подшоҳ тӯмор ва суханонро, ки Боруҳ аз забони Ирмиё навишта буд, сӯзонид, каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

28. «Барои худ аз нав тӯмори дигаре бигир ва ҳамаи суханони пештараро, ки дар тӯмори яқум буд, ва онро Еҳӯёқим подшоҳи Яҳудо сӯзонид, дар он бинавис.

29. Ва ба Еҳӯёқим подшоҳи Яҳудо бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: ту ин тӯморро сӯзонида, гуфтӣ: чаро ту дар он чунин навиштӣ: "Подшоҳи Бобил ҳатман хоҳад омад ва ин замиро валангор карда, одамон ва ҳайвонотро аз он барҳам хоҳад зад" ?

30. Бинобар ин Парвардигор дар бораи Еҳӯёқим подшоҳи Яҳудо чунин мегӯяд: ӯро касе нахоҳад буд, ки бар тахти

Довуд биншинад, ва часади ӯ дар гармои рӯз ва сармои шаб партофта хоҳад шуд.

31. Ва ӯ ва насли ӯ ва бандагони ӯро Ман барои гуноҳашон чазо хоҳам дод, ва бар онҳо ва бар сокиноки Ерусалим ва бар мардони Яҳудо тамоми он мусибатро, ки дар ҳаққи онҳо баён намудаам, хоҳам овард, чунки онҳо гӯш надоданд».

32. Ва Ирмиё тӯмори дигаре гирифта, ба Борух ибни Нериёи котиб дод, ва ӯ ҳамаи суханони тӯмореро, ки Еҳўёким подшоҳи Яҳудо ба оташ сӯзонида буд, аз забони Ирмиё дар он бинавишт, ва боз бар онҳо суханони бисёре монанди онҳо илова карда шуд.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Ирмиё дар замони подшоҳ Сидқиё дар бандихона андохта шуд.

1. Ва ба ҷои Конё ибни Еҳўёким подшоҳ Сидқиё ибни Йўшиё, ки ӯро Набукаднесар подшоҳи Бобил бар замини Яҳудо ба подшоҳӣ бардошта буд, подшоҳӣ кард.

2. Ва ӯ ва бандагони ӯ ва қавми замин ба суханони Парвардигор, ки ба воситаи Ирмиёи набӣ гуфта буд, гӯш надоданд.

3. Ва подшоҳ Сидқиё Еҳукал ибни Шелемё ва Сафанё ибни Маасёеи коҳинро назди Ирмиёи набӣ фиристод, ки бигӯянд: «Лутфан, барои мо пеши Парвардигор Худои мо дуо бигӯй».

4. Ва Ирмиё дар миёни қавм даробаро дошт, чунки ӯро ҳанӯз дар зиндон наандохта буданд.

5. Ва лашкари фиръавн аз Миср берун омаданд, ва калдониёне ки Ерусалимро мусаххар карда буданд, овозаи омад-омади онҳоро шунида, аз Ерусалим ақиб нишастанд.

6. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиёи набӣ нозил шуда, гуфт:

7. «Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: ба подшоҳи Яҳудо, ки шуморо назди ман фиристодааст, то аз ман илтимос кунед, чунин бигӯед: инак, лашкари фиръавн, ки ба ёрман дии

шумо берун омадаанд, ба замини худ, ба Миср хоҳанд баргашт.

8. Ва калдониён бозгашта, бар зидди ин шаҳр ҷанг хоҳанд кард, ва онро забт намуда, ба оташ хоҳанд сӯзонид.

9. Парвардигор чунин мегӯяд: худро фирефта карда, нагӯед, ки "калдониён аз пеши мо ҳатман хоҳанд рафт", зеро ки онҳо нахоҳанд рафт.

10. Агар шумо ҳатто тамоми лашкари калдониёнро, ки бар зидди шумо мечанганд, торумор мекардед, ба тавре ки аз онҳо фақат маҷрӯҳон боқӣ мемонданд, дар он сурат ҳам онҳо ҳар яке аз хаймаҳои худ бархоста, ин шаҳрро ба оташ месӯзониданд».

11. Ва воқеъ шуд вақте ки лашкари калдониён аз боиси лашкари фиръавн ақиб менишастанд,

12. Ирмиё аз Ерусалим берун омад, то ки ба замини Бин ёмин биравад ва дар он ҷо ҳиссаи худро аз миёни қавм бигирад.

13. Ва ҳангоме ки ӯ ба дарвозаи Бинёмин расид, дар он ҷо сардори посбонон, ки Ирӣиё ибни Шелем ё ном дошт, Ирмиёи набиро дастгир карда, гуфт: «Ту мехоҳӣ ба калдониён таслим шавӣ!»

14. Ва Ирмиё гуфт: «Дурӯғ мегӯӣ! Ман намехоҳам ба калдониён таслим шавам!» Вале вай ба ӯ гӯш надод; ва Ирӣиё Ирмиёро дастгир карда, назди мирон овард.

15. Ва мирон бар Ирмиё хашм гирифта, ӯро заданд; ва ӯро дар хонаи Еҳўнотони котиб ба бандихона андохтанд, зеро ки онро ба ҳабсхона табдил дода буданд.

16. Ва Ирмиё дар зиндони зеризаминӣ ба яке аз хучраҳо дохил шуд, ва дар он ҷо Ирмиё рӯзҳои бисёр нишаст.

17. Ва подшоҳ Сидқӣе кас фиристода, ӯро овард, ва подшоҳ дар хонаи худ ба таври ниҳонӣ аз ӯ пурсида, гуфт: «Оё каломе аз ҷониби Парвардигор ҳаст?» Ва Ирмиё гуфт: «Ҳаст», ва гуфт: «Ту ба дасти подшоҳи Бобил супурда хоҳӣ шуд».

18. Ва Ирмиё ба подшоҳ Сидқӣе гуфт: «Ман пеши ту, ва пеши бандағони ту, ва пеши ин қавм чӣ гуноҳ кардам, ки маро дар зиндон андохтед?»

19. Ва анбиёи шумо кучоянд, ки ба шумо нубувват намуда гуфта буданд: "Подшоҳи Бобил ба муқобили шумо ва ба муқобили ин замин нахоҳад омад"?

20. Ва акнун, эй хоҷаам подшоҳ, бишнав: бигзор истифосаи ман пеши ту мақбул афтад, ва ту маро ба хонаи Ехӯнотони котиб барнагардон, то ки ман дар он чо намирам».

21. Ва подшоҳ Сидкиё амр фармуд, ва Ирмиёро дар сахни посгоҳ бандӣ карданд, ва ҳар рӯз ба ӯ аз растаи нонвоён якто нон медоданд, то вақте ки тамоми нон аз шаҳр тамои шуд. Ва Ирмиё дар сахни посгоҳ монд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Ирмиё дар чоҳ. Ӯ ба подшоҳ машварат медиҳад, ки ба душман муқобилият накунад.

1. Ва Шафат ё ибни Маттон ва Чадал ё ибни Пашҳур ва Юхал ибни Шелем ё ва Пашҳур ибни Малкиё суханони Ирмиёро шуниданд, ки ба тамоми қавм рӯ оварда, мегуфт:

2. «Парвардигор чунин мегӯяд: касе ки дар ин шаҳр бимонад, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳад мурд; ва ҳар кӣ назди калдонӣён биравад, хоҳад зист, ва қонаш барои вай ғанимат гардида, зинда хоҳад монд.

3. Парвардигор чунин мегӯяд: ин шаҳр ҳатман ба дасти лашкари подшоҳи Бобил супурда хоҳад шуд, ва ӯ онро забт хоҳад кард».

4. Ва мирон ба подшоҳ гуфтанд: «Бигзор ин шахс ба қатл расонида шавад, зеро дастҳои чанговаронеро, ки дар ин шаҳр боқӣ мондаанд, ва дастҳои тамоми қавмро суи мекунад, чунки чунин суханро ба онҳо мегӯяд; зеро ин шахс барои ин қавм осоиштагиро не, балки мусибатро металабад».

5. Ва подшоҳ Сидкиё гуфт: «Инак, ӯ дар дасти шумост, зеро ки подшоҳ бар хилофи шумо наметавонад коре кунад».

6. Ва Ирмиёро гирифта, дар чоҳи Малкиёи писари подшоҳ, ки дар сахни посгоҳ буд, андохтанд, ва Ирмиёро бо таноб фуруд

оварданд, ва дар чоҳ об набуд, балки лӯш буд, ва Ирмиё дар лӯш ғӯтид.

7. Ва Абдумалики Ҳабашӣ, ки дар хонаи подшоҳ хочасарой буд, шунид, ки Ирмиёро дар чоҳ андохтаанд; ва подшоҳ назди дарвозаи Бинёмин нишаста буд.

8. Ва Абдумалик аз хонаи подшоҳ берун омад ва ба подшоҳ рӯ оварда, гуфт:

9. «Эй хочаам подшоҳ! Ин одамон бо ҳар чи дар ҳаққи Ирмиёи набӣ карда, ўро дар чоҳ андохтаанд, шарирона амал намудаанд, ва ў он чо аз гуруснагӣ хоҳад мурд, зеро ки дар шаҳр дигар нон нест».

10. Ва подшоҳ ба Абдумалики Ҳабашӣ амр фармуда, гуфт: «Сӣ нафар аз ин чо ҳамроҳи худ бигир ва Ирмиёи набиро, пеш аз он ки бимирад, аз чоҳ берун овар».

11. Ва Абдумалик одамонро ҳамроҳи худ гирифт, ва дар хонаи подшоҳ ба таҳхонаи хазина даромад, ва аз он чо латтапораҳо ва либосҳои кӯҳнаро гирифт, ва бо таноб онҳоро назди Ирмиё дар чоҳ фурӯд овард.

12. Ва Абдумалики Ҳабашӣ ба Ирмиё гуфт: «Ин латтапораҳо ва либоси кӯҳнаро зеро қўлтуқат аз таги таноб бимон». Ва Ирмиё ҳамин тавр кард.

13. Ва Ирмиёро бо таноб кашиданд, ва ўро аз чоҳ берун оварданд, ва Ирмиё дар сахни посгоҳ монд.

14. Ва подшоҳ Сидкиё кас фиристода, Ирмиёи набиро ба воситаи даромадгоҳи сеюме ки дар хонаи Худо буд, назди худ оваронид; ва подшоҳ ба Ирмиё гуфт: «Ман аз ту чизе мепурсам, аз ман ҳеч чизро пинҳон надор».

15. Ва Ирмиё ба Сидкиё гуфт: «Агар ба ту бигӯям, ту, охир, маро хоҳӣ кушт, ва агар машварате ба ту бидиҳам, ту, охир, маро нахоҳӣ шунид!»

16. Ва подшоҳ Сидкиё ба таври ниҳонӣ ба Ирмиё қасам хӯрда, гуфт: «Ба ҳаёти Парвардигоре ки барои мо ин ҷонро офаридааст, қасам ки ман туро нахоҳам кушт ва ба дасти ин одамоне ки толиби ҷони ту ҳастанд, нахоҳам супурд».

17. Ва Ирмиё ба Сидқиё гуфт: «Парвардигор, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: агар ту назди мирони подшоҳи Бобил берун оӣ, чони ту зинда хоҳад монд, ва ин шаҳр ба оташ сӯзонида нахоҳад шуд, ва ту ва аҳли хонаи ту хоҳед зист;

18. Ва агар назди мирони подшоҳи Бобил берун наоӣ, ин шаҳр ба дасти калдониён супурда хоҳад шуд, ва онҳо онро ба оташ хоҳанд сӯзонид, ва ту аз дасти онҳо раҳо нахоҳӣ шуд».

19. Ва подшоҳ Сидқиё ба Ирмиё гуфт: «Ман аз яҳудиёне ки назди калдониён гурехтаанд, метарсам: мабодо маро ба дасти онҳо супоранд, ва онҳо маро таҳқир намоянд».

20. Ва Ирмиё гуфт: «Нахоҳанд супурд; дар он чи ман ба ту мегӯям, овози Парвардигорро бишнава, ва барои ту некӯ хоҳад буд, ва ҷонат зинда хоҳад монд.

21. Вале агар ту аз берун омадан сар тобӣ, ин аст каломе ки Парвардигор ба ман зоҳир намуд:

22. "Инак, ҳамаи заноне ки дар хонаи подшоҳи Яҳудо боқӣ мондаанд, назди мирони подшоҳи Бобил бурда хоҳанд шуд, ва онҳо хоҳанд гуфт: дӯстонат туро иғво андохта, бар ту ғолиб омаданд; пойҳои ту дар ботлоқ ғӯтидааст, онҳо ақиб рафтаанд.

23. Ва ҳамаи занонат ва фарзандонатро назди калдониён хоҳанд баровард, ва ту аз дасти онҳо халосӣ нахоҳӣ ёфт, зеро ки ба дасти подшоҳи Бобил хоҳӣ афтод, ва ин шаҳр ба оташ сӯзонида хоҳад шуд"».

24. Ва Сидқиё ба Ирмиё гуфт: «Бигзор ҳеч кас аз ин суханон воқиф нашавад, ва он гоҳ ту нахоҳӣ мурд;

25. Вале агар мирон бишнавад, ки бо ту гуфтугӯ кардаам, ва назди ту омада, ба ту бигӯянд: "Лутфан, он чиро, ки ба подшоҳ гуфтӣ, ва он чиро, ки подшоҳ ба ту гуфт, ба мо бигӯй, онро аз мо пинҳон надор, то ки туро ба қатл нарасонем", –

26. Пас ба онҳо бигӯй: "Ман истиғосаи худро ба ҳузури подшоҳ баён намудам, то ки маро ба хонаи Еҳўнотон бар нагардонад, ки дар он ҷо бимирам"».

27. Ва ҳамаи мирон назди Ирмиё омада, аз ӯ пурсиданд, ва ӯ бар тибқи ҳамаи ин суханоне ки подшоҳ амр фармуда буд, ба

онҳо гуфт, ва онҳо дигар чизе нагуфта, ўро ба ҳоли худ гузоштанд, чунки аз мусоҳибаи ў вуқуф наёфтанд.

28. Ва Ирмиё то рӯзи забт гардидани Ерусалим дар сахни посгоҳ монд. Ва Ерусалим забт гардид.

БОБИ СИЮ НҲҲУМ

Ба таври қатъӣ ба асирӣ рафтани Яҳудо.

Сидқиё кӯр карда, ба асирӣ бурда шуд.

1. ДАР соли нӯҳуми Сидқиё подшоҳи Яҳудо, дар моҳи даҳум, Набукаднесар подшоҳи Бобил ва тамоми лашкари ў назди Ерусалим омада, онро муҳосира карданд.

2. Дар соли ёздаҳуми Сидқиё, дар моҳи чорум, дар рӯзи нӯҳуми моҳ, ҳисори шаҳр раҳна карда шуд.

3. Ва ҳамаи мирони подшоҳи Бобил омада, дар дарвозаи миёна ҷойгир шуданд, чунончи: Нерчал Саръэсер, Самҷар-Небу, сардори хочасароён Сарсеким, сардори маҷусиён Нерчал Саръэсер ва ҳамаи мирони дигари подшоҳи Бобил.

4. Ва ҳангоме ки Сидқиё подшоҳи Яҳудо ва ҳамаи чанговарон онҳоро диданд, гурехта, бо роҳи боғи подшоҳ аз дарвозае ки дар миёни ду ҳисор буд, шабона аз шаҳр берун рафтанд; ва ў ба роҳи биёбон баромад.

5. Ва лашкари калдониён онҳоро таъқиб карданд; ва дар ҷӯли Ерихӯ ба Сидқиё расида гирифтанд; ва ўро дастгир намуда, назди Набукаднесар подшоҳи Бобил ба Рибло, ки дар замини Ҳамот аст, оварданд; ва дар ҳаққи ў ҳукми худро эълон кард.

6. Ва подшоҳи Бобил писарони Сидқиёро дар Рибло дар пеши назари ў қатл кард; ва ҳамаи мирони Яҳудоро подшоҳи Бобил ба қатл расонид;

7. Ва чашмони Сидқиёро кӯр кард; ва ўро занҷирбанд намуд, то ки ўро ба Бобил барад.

8. Ва хонаи подшоҳ ва хонаҳои қавро калдониён ба оташ сӯзониданд, ва ҳисорҳои Ерусалимро хароб карданд.

9. Ва бақияи қавро, ки дар шаҳр монда буданд, ва гурезпоёнро, ки ба тарафи ў гузашта буданд, ва бақияи

қавмро, ки монда буданд, сардори посбонони шахсии ӯ – Набузаръадон – ба Бобил ба асирӣ бурд.

10. Вале бенавоёни қавмро, ки ҳеҷ чиз надоштанд, сардори посбонон Набузаръадон дар замини Яҳудо воғузошт, ва ҳамон рӯз ба онҳо тоқзорҳо ва киштзорҳо дод.

11. Ва дар бораи Ирмиё Набукаднесар подшоҳи Бобил ба сардори посбонон Набузаръадон амр фармуда, гуфт:

12. «Ҷӯро бигир, ва бар ӯ назари некӯ бикун, ва ба ӯ ҳеҷ осебе нарасон, балки ҳар чи ба ту бигӯяд, барояш ба амал овар».

13. Ва сардори посбонон Набузаръадон, ва сардори ҳочасароён Набушазбон, ва сардори маҷусиён Нерчал Саръэсер, ва тамоми акобири подшоҳи Бобил кас фиристоданд,

14. Ва фиристода, Ирмиёро аз саҳни посгоҳ гирифтанд, ва ӯро ба Чадалё ибни Аҳиқом ибни Шофон супурданд, то ки ба хонааш барад; ва ӯ дар миёни қавм сокин шуд.

15. Ва бар Ирмиё, ҳангоме ки ӯ дар саҳни посгоҳ маҳбус буд, каломи Парвардигор нозил шуда, гуфт:

16. «Бирав ва ба Абдумалики Ҳабашӣ бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман суҳанони Худро дар бораи ин шаҳр ба бадӣ иҷро менамоем ва на ба некӣ; ва онҳо дар он рӯз дар пеши назари ту ба амал хоҳад омад;

17. Вале туро дар он рӯз раҳо хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор, – ва ба дасти касоне ки ту аз онҳо метарсӣ, супурда нахоҳӣ шуд,

18. Зеро ки туро ҳатман халосӣ хоҳам дод, ва ту ба дами шамшер нахоҳӣ афтод, ва ҷонат барои ту ғанимат хоҳад гардид, чунки ту ба Ман таваккал кардӣ, – мегӯяд Парвардигор"».

БОБИ ЧИЛУМ

Ирмиё дар Яҳудо назди Чадалёи воли мемонад.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз чониби Парвардигор нозил шуд, баъд аз он ки сардори посбонон Набузаръадон ўро аз Ромо озод кард, хангоме ки ўро дар ҳолате гирифт, ки дар миёни хамаи асирони Ерусалим ва Яҳудо, ки ба Бобил ронда мешуданд, бо занчирҳо баста шуда буд.
2. Ва сардори посбонон Ирмиёро гирифта, ба ў гуфт: «Парвардигор Худои ту ин мусибатро дар бораи ин макон баён намудааст,
3. Ва Парвардигор онро оварда, гуфтаи Худро ичро кардааст, чунки шумо ба ҳузури Парвардигор гуноҳ кардаед ва ба овози Ў гўш надодаед, ба ин сабаб ин мусибат бар шумо омадааст.
4. Пас инак, ман туро имрӯз аз занчирҳое ки бар дастҳои туст, озод мекунам: агар хоҳӣ, ки бо ман ба Бобил биёӣ, – биё, ва ман дар ҳақиқи ту ғамхорӣ хоҳам кард; ва агар нахоҳӣ, ки бо ман ба Бобил биёӣ, ин ҷо бимон. Инак, тамоми замин пеши туст: ҳар кучо, ки бихоҳӣ, ва ҳар кучо, ки ба ту маъқул бошад биравӣ, – ба он ҷо бирав».
5. Ва ҳанӯз ў ҷавобе нагардонда буд, ки вай гуфт: «Назди Чадалё ибни Аҳиқом ибни Шофон, ки ўро подшоҳи Бобил бар шаҳрҳои Яҳудо воли таъин намудааст, баргард ва бо ў дар миёни қавм сокин шав, ё ҳар кучо, ки ба ту маъқул бошад биравӣ, – бирав». Ва сардори посбонон ба ў хўрокворӣ ва инъом дода, ўро ҷавоб дод.
6. Ва Ирмиё назди Чадал ё ибни Аҳиқом ба Мисфо омада, бо ў дар миёни қавме ки дар мамлакат боқӣ монда буданд, сокин шуд.
7. Ва чун хамаи лашкарбошиҳое ки дар саҳро буданд, – худашон ва одамонашон, – шуниданд, ки подшоҳи Бобил Чадалё ибни Аҳиқомро дар мамлакат воли таъин намудааст, ва мардону занону кўдакон, яъне бенавоёни мамлакатро аз байни онҳое ки ба Бобил бурда нашудаанд, ба ў супурдааст, –
8. Онҳо назди Чадал ё ба Мисфо омаданд, чунончи: Исмоил ибни Натанё, ва Йўҳонон ва Йўнотон писарони Қореаҳ, ва Сароё ибни Танҳумет, ва писарони Эйфои Натўфотӣ, ва Езанё ибни Маахотӣ, – худашон ва одамонашон.

9. Ва Чадал ё ибни Аҳиқом ибни Шофон ба онҳо ва одамонашон қасам хӯрда гуфт: «Аз бандагӣ кардан ба калдониён натарсед, дар замин сокин шавед, ва ба подшоҳи Бобил бандагӣ намоед, ва барои шумо хуб хоҳад шуд;

10. Ва ман инак дар Мисфо хоҳам буд, то ба хузури калдониёне ки назди мо меоянд, биистам; вале шумо шароб ва мевачот ва равған чамъ оварда, дар зарфҳои худ захира кунед, ва дар шаҳрҳои худ, ки онҳоро ишғол намудаед, сокин шавед».

11. Ва чун ҳамаи яҳудиёне ки дар Мӯоб ва дар миёни банӣ Аммуън ва дар Адӯм ва дар ҳамаи кишварҳо буданд, шуниданд, ки подшоҳи Бобил як қисми Яҳудоро вогузоштааст ва бар онҳо Чадал ё ибни Аҳиқом ибни Шофонро воли таъин намудааст,

12. Ҳамаи яҳудиён аз ҳамаи маконҳои ки пароканда шуда буданд, баргаштанд ва ба замини Яҳудо назди Чадал ё ба Мисфо омаданд, ва шароб ва мевачоти бағоят зиёде чамъ оварданд.

13. Ва Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳои ки дар саҳро буданд, назди Чадал ё ба Мисфо омаданд,

14. Ва ба ӯ гуфтанд: «Оё ту медонӣ, ки Баалис подшоҳи банӣ Аммуън Исмоил ибни Натан ёро фиристодааст, то ки туро бидушад?» Вале Чадал ё ибни Аҳиқом ба гапи онҳо бовар накард.

15. Ва Йӯҳонон ибни Қореаҳ ба Чадал ё дар Мисфо ба таври ниҳонӣ сухан ронда, гуфт: «Лутфан, маро бигзор, ки рафта, Исмоил ибни Натан ёро бидушам, ва касе хабардор нахоҳад шуд; чаро ӯ туро бидушад, ва ҳамаи яҳудиёне ки назди ту чамъ омадаанд, пароканда шаванд, ва бақияи Яҳудо талаф гардад?»

16. Валекин Чадалё ибни Аҳиқом ба Йӯҳонон ибни Қореаҳ гуфт: «Ин корро накун, зеро ки ту дар бораи Исмоил дурӯғ мегӯӣ».

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Нубуввати Ирмиё барои онҳое ки дар Яхудо монда буданд.

1. Ва дар моҳи ҳафтум воқеъ шуд, ки Исмоил ибни Натанё ибни Элишомоъ, ки аз насли шоҳон ва аз акобири подшоҳ буд, ва ҳамроҳаш даҳ одам назди Чадалё ибни Аҳиқом ба Мисфо омаданд, ва дар ин чо дар Мисфо бо ҳам нон хӯрданд.
2. Ва Исмоил ибни Натанё бархост, ва он даҳ нафар, ки ҳамроҳаш буданд, Чадал ё ибни Аҳиқом ибни Шофонро бо шамшер заданд; ва ўро, ки подшоҳи Бобил бар мамлакат волӣ таъин карда буд, кушт.
3. Ва Исмоил ҳамаи яҳудиёнеро, ки бо ў, яъне бо Чадалё, дар Мисфо буданд, ва чанговарони калдониро, ки дар он чо ёфт шуданд, кушт.
4. Ва дар рӯзи дуюм, баъд аз он ки Чадалё кушта шуда буд, ва ҳеҷ кас аз ин хабар нашофт,
5. Ҳаштод нафар одамони ришхошон тарошида, либосҳо шон чокзада ва баданхошон харошида аз Шакем, Шилӯ ва Сомария омаданд, ва дар дасташон ҳадияҳо ва лебӯно буд, ки онро мехостанд ба хонаи Парвардигор биёранд.
6. Ва Исмоил ибни Натан ё аз Мисфо ба пешвози онҳо баромад, дар ҳолате ки роҳ мерафт ва мегирист; ва ҳангоме ки бо онҳо вохӯрд, ба онҳо гуфт: «Назди Чадалё ибни Аҳиқом биравед».
7. Ва ҳамин ки онҳо андаруни шаҳр дохил шуданд, Исмоил ибни Натанё ва одамоне ки ҳамроҳи ў буданд, онҳоро кушта, ба даруни чоҳ андохтанд.
8. Вале дар миёни онҳо даҳ нафар ёфт шуданд, ки ба Исмоил гуфтанд: «Моро накуш, зеро ки мо дар саҳро захираҳои ниҳонии гандум, ва чав, ва равған, ва асал дорем», Ва ў онҳоро вогузошта, дар миёни бародаронашон накушт.
9. Ва чоҳе ки Исмоил ҳамаи часадҳои одамони аз барои Чадалё куштаи худро дар он андохт, ҳамон буд, ки подшоҳ Осо аз тарси Баъшо подшоҳи Исроил сохта буд; онро Исмоил ибни Натан ё аз кушташудагон пур кард.

10. Ва Исмоил тамоми бақияи қавмро, ки дар Мисфо буданд: духтарони подшоҳ ва тамоми қавмеро, ки дар Мисфо боқӣ монда буданд, ва сардори посбонон Набузаръадон онҳоро ба Чадал ё ибни Аҳиқом супурда буд, ба асирӣ гирифт, ва Исмоил ибни Натанё онҳоро ба асирӣ гирифта, равона шуд, то ки ба тарафи банӣ Аммуън бигзарад.

11. Валекин Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳое ки бо ӯ буданд, аз тамоми шарорате ки Исмоил ибни Натанё ба амал оварда буд, хабар ёфтанд,

12. Ва ҳамаи одамони худро гирифта, равона шуданд, то ки ба муқобили Исмоил ибни Натанё ҷанг кунанд; ва ӯро назди обанбори бузурге ки дар Цибуън аст, ёфтанд.

13. Ва чун тамоми қавме ки бо Исмоил буданд, Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳои бо ӯ бударо диданд, шод шуданд;

14. Ва тамоми қавме ки Исмоил аз Мисфо ба асири гирифта буд, аз вай рӯй гардонда баргаштанд ва назди Йӯҳонон ибни Қореаҳ омаданд.

15. Ва Исмоил ибни Натанё бо ҳашт нафар аз дасти Йӯҳонон ибни Қореаҳ гурехта, назди банӣ Аммуън рафт.

16. Ва Йӯҳонон ибни Қореаҳ бо ҳамаи лашкарбошиҳое ки бо ӯ буданд, тамоми бақияи қавмро, ки аз дасти Исмоил ибни Натанё аз Мисфо баъд аз қатли Чадалё ибни Аҳиқом озод карда буд, гирифт, яъне мардон, ҷанговарон ва занон ва кӯдакон ва хочасароёнро, ки дар Цибуън озод карда буд,

17. Ва онҳо рафта, дар деҳаи Кимҳом, ки дар наздикии Байт-Лаҳм аст, манзил гирифтанд, то ки ба Миср бираванд

18. Аз дасти калдониён, чунки аз онҳо метарсиданд, зеро Исмоил ибни Натан ё Чадалё ибни Аҳиқомро, ки подшоҳи Бобил ӯро бар мамлакат волиъ таъин намуда буд, кушта буд.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Ирмиё ба Йӯҳонон ва дигарон ба Миср рафтавро манъ мекунад.

1. Ва ҳамаи лашкарбошиҳо, ва Йӯҳонон ибни Қореах, ва Езанё ибни Хӯшаъё, ва тамоми қавм аз хурд то калон пеш омаданд
2. Ва ба Ирмиёи набӣ гуфтанд: «Бигзор истиғосаи мо ба хузури ту мақбул афтад, ва ту барои мо, барои тамоми ин бақия назди Парвардигор Худои худ дуо гӯй, зеро ки мо каме аз бис ёр боқӣ мондаем, чунон ки чашмонат моро мебинад;
3. Ва бигзор Парвардигор Худои ту роҳеро, ки бояд бо он биравем, ва кореро, ки бояд бикунем, ба мо нишон диҳад».
4. Ва Ирмиёи набӣ ба онҳо гуфт: «Шунидам; инак, ман назди Парвардигор Худои шумо бар тибқи гуфтори шумо дуо хоҳам гуфт, ва ҳар чи Парвардигор дар ҷавоби шумо бигӯяд, ба шумо эълон хоҳам намуд, ва ҳеҷ чизе аз шумо пинҳон нахоҳам дошт».
5. Ва онҳо ба Ирмиё гуфтанд: «Бигзор Парвардигор дар миёни мо шоҳиди рост ва амин бошад, ки мо бар тибқи ҳар он чи Парвардигор Худои ту ба воситаи ту назди мо бифиристанд, амал хоҳем кард:
6. Хоҳ некӯ бошад ва хоҳ бад, лекин ба овози Парвардигор Худои мо, ки мо туро назди Ё мефиристам, гӯш хоҳем дод, то ки барои мо некӯ бишавад, вақте ки ба овози Парвардигор Худои мо гӯш диҳем».
7. Ва пас аз даҳ рӯз воқеъ шуд, ки каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуд.
8. Ва ӯ Йӯҳонон ибни Қореах ва ҳамаи лашкарбошиҳое ки бо ӯ буданд, ва тамоми қавмро аз хурд то калон даъват намуд,
9. Ва ба онҳо гуфт: «Парвардигор, Худои Исроил, ки маро назди Ё фиристанд, то истиғосаи шуморо ба Ё бирасонам, чунин мегӯяд:
10. Агар шумо дар ин замин бимонед, Ман шуморо бино намуда, хароб нахоҳам кард, ва шуморо мисли ниҳоле шинонда, решақан нахоҳам кард, зеро аз мусибате ки бар шумо овардам, таассуф менамоям.
11. Аз подшоҳи Бобил, ки аз ӯ бим доред, натарсед; аз ӯ наҳаросед, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки Ман бо шумо

ҳастам, то ки шуморо наҷот диҳам ва шуморо аз дасти ӯ раҳо намоям.

12. Ва Ман ба шумо раҳм хоҳам кард, то ки ӯ ба шумо марҳамат намояд, ва шуморо ба заминатон баргардонад.

13. Вале агар шумо гӯед: "Дар ин замин нахоҳем монд", ва ба овози Парвардигор Худои худ гӯш надода,

14. Бигӯед: "Не, мо ба замини Миср хоҳем рафт, ки дар он ҷо рӯи ҷангро нахоҳем дид, ва садои шохро нахоҳем шунид, ва аз қаҳтии нон азоб нахоҳем кашид, ва дар он ҷо хоҳем зист", –

15. Пас бинобар ин акнун, эй бақияи Яҳудо, каломи Парвардигорро бишнавед: Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: агар шумо ба рафтан ба Миср азм дошта бошед, ва рафта дар он ҷо сокин мешуда бошед,

16. Пас шамшере ки шумо аз он метарсед, он ҷо, дар замини Миср, шуморо хоҳад ёфт, ва қаҳтиёе ки шумо аз он хавотир доред, он ҷо, дар Миср, шуморо таъкиб хоҳад кард, ва дар он ҷо хоҳед мурд.

17. Ва ҳамаи одамоне ки ба рафтан ба Миср азм доранд, то ки дар он ҷо сокин шаванд, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳанд мурд, ва ҳеч яке аз онҳо аз мусибате ки Ман бар онҳо хоҳам овард, боқӣ нахоҳад монд ва раҳо нахоҳад шуд.

18. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: чунон ки хашми Ман ва ғазаби Ман бар сокинони Ерусалим фурӯ рехтааст, ончунон хашми Ман бар шумо, вақте ки ба Миср оед, фурӯ хоҳад рехт, ва шумо мавриди лаънат ва даҳшат ва нафрин ва нанг хоҳед шуд, ва ин маконро дигар нахоҳед дид.

19. Парвардигор дар бораи шумо, эй бақияи Яҳудо, гуфт: "Ба Миср наравед! Яқин бидонед, ки Ман имрӯз шуморо таъкид намудам".

20. Зеро шумо ҷонҳои худро дар иштибоҳ андохтед: шумо маро назди Парвардигор Худои худ фиристода, гуфтед: "Барои мо назди Парвардигор Худои мо дуо гӯй, ва ҳар чи Парвардигор Худои мо бигӯяд, ба мо эълон намо, ва мо бар тибқи он амал хоҳем кард".

21. Ва ман имрӯз ба шумо эълон намудам, вале шумо ба овози Парвардигор Худои худ ва ба ҳар чи Ё ба воситаи ман ба шумо фиристод, гӯш надодед.

22. Пас акнун бидонед, ки шумо дар маконе ки мехоҳед биравед ва дар он чо сокин шавед, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳед мурд».

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Ирмиё бо зӯрӣ ба Миср бурда шуд.

1. ВА чун Ирмиё ба тамоми қавм гуфтани ҳамаи суханони Парвардигор Худои онҳоро, ки ба воситаи ё Парвардигор Худои онҳо ба онҳо фиристода буд, яъне гуфтани ҳамаи он суханонро ба анҷом расонид,

2. Он гоҳ Азар ё ибни Хӯшаъё, ва Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи одамони густох ба Ирмиё гуфтанд: «Ту дурӯғ мегӯӣ; Парвардигор Худои мо туро нафиристодааст, ки бигӯӣ: "Ба Миср наравед, то ки дар он чо сокин шавед";

3. Балки Борух ибни Нериё туро ба муқобили мо иғво андохтаахт, то ки моро ба дасти калдониён таслим намой, ва онҳо моро бикушанд, ва моро ба Бобил ба асирӣ бибаранд».

4. Пас Йӯҳонон ибни Қореаҳ, ва ҳамаи лашкарбошиҳо, ва тамоми қавм ба овози Парвардигор гӯш надоданд, то ки дар замини Яҳудо бимонанд,

5. Балки Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳо тамоми бақияи Яҳудоро, ки аз миёни ҳамаи халқҳое ки дар байнашон пароканда шуда буданд, баргашта, дар замини Яҳудо сокин шуда буданд,

6. Яъне мардон ва занон ва кӯдакон ва духтарони подшоҳ ва ҳамаи онҳоеро, ки сардори посбонон Набузаръадон назди Чадал ё ибни Аҳиқом ибни Шофон боқӣ гузошта буд, ва Ирмиёи набӣ ва Борух ибни Нериёро гирифтанд,

7. Ва ба замини Миср рафтанд, зеро ки ба овози Парвардигор гӯш надоданд; ва ба Таҳфанҳес расиданд.

Масал дар бораи сангҳои пинҳон.

8. Ва каломи Парвардигор дар Таҳфанҳес бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

9. «Ба дасти худ сангҳои калоне бигир, ва онҳоро дар гили хиштрезӣ, ки назди дарвозаи хонаи фиръавн дар Таҳфанҳес аст, дар пеши назари мардуми яҳудӣ пинҳон кун,

10. Ва ба онҳо бигӯй: Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман фиристода, бандаи Худ Набукаднесар подшоҳи Бобилро хоҳам гирифт, ва тахти ӯро бар ин сангҳои ки Ман пинҳон кардам, хоҳам гузошт, ва у саропардаи худро бар онҳо хоҳад барафрошт;

11. Ва омада, замини Мисро зарба хоҳад зад: он ки маҳкум ба марг аст – ба марг, ва он ки маҳкум ба асирист – ба асирӣ, ва он ки маҳкум ба шамшер аст – ба шамшер дучор хоҳад шуд.

12. Ва дар хонаҳои худоёни Миср оташ хоҳам зад, ва ӯ онҳоро хоҳад сӯзонид ва ба асирӣ хоҳад бурд, ва ғанимати замини Мисро дар бар хоҳад кард, чунон ки ҷӯпон либоси худро дар бар мекунад, ва аз он ҷо ба саломатӣ берун хоҳад рафт.

13. Ва сутунҳои Байт-Шамсро, ки дар замини Миср аст, хароб хоҳад кард, ва хонаҳои худоёни Мисро ба оташ хоҳад сӯзонид».

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Муроҷиат ба онҳое ки дар Миср сокин шудаанд.

1. КАЛОМЕ ки дар бораи ҳамаи яҳудиёне ки дар замини Миср сукунат доштанд, яъне дар Мичдӯл ва Таҳфанҳес ва Нӯф ва замини Патрӯс сокин буданд, бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

2. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: шумо тамоми мусибатеро, ки Ман бар Ерусалим ва бар ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо овардам, дидед; ва инак, имрӯз хароб шудааст, ва сокине дар онҳо нест,

3. Аз сабаби шарорате ки онҳо ба амал оварданд, то Маро ба ғазаб оваранд, яъне рафта, барои худоёни дигар бухур

сӯзониданд ва ибодат карданд, ки онҳоро на худашон мешинохтанд, на шумо ва на падарони шумо.

4. Ва Ман ҳамаи бандагони Худ – анбиёро назди шумо фиристодам, ҳар рӯз аз субҳидам фиристода, гуфтам: "Ин кори зиштро, ки Ман аз он нафрат дорам, накунад".

5. Вале онҳо нашониданд ва гӯши худро ҳам накарданд, то ки аз шарорати худ баргарданд ва барои худоёни дигар бухур насӯзонанд.

6. Ва ҳашми Ман ва ғазаби Ман фурӯ рехта, дар шаҳрҳои Яҳудо ва кӯчаҳои Ерусалим аланга зад, ва онҳо вайрону валангор гардид, чунон ки имрӯз аст.

7. Ва акнун Парвардигор, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: чаро шумо шарорати азиме бар ҷонҳои худ ба амал меоваред, то ки дар миёни худ мард ва зан, кӯдак ва ширмакро аз Яҳудо талаф намоед, ва аз худ бақияе боқӣ нагузored,

8. Дар ҳолате ки Маро бо аъмоли дастҳои худ ба ғазаб оварда, дар замини Миср, ки барои сукунат ба он ҷо омадаед, барои худоёни дигар бухур месӯзонед, то ки худро талаф намоед ва дар миёни ҳамаи халқҳои замин мавриди лаънат ва нанг гардед?

9. Оё шароратҳои падарони худ ва шароратҳои подшоҳони Яҳудо ва шароратҳои занони онҳо ва шароратҳои худ ва шароратҳои занони худро, ки дар замини Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим ба амал оварданд, фаромӯш кардаед?

10. Онҳо то имрӯз гардан нафурувардаанд, ва натарсидаанд, ва бар тибқи шариати Ман ва фароизи Ман, ки пеши шумо ва пеши падарони шумо ниҳодаам, рафтор намекунанд.

11. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман рӯи Худро ба муқобили шумо барои ҳалокат мегардонам, то ки тамоми Яҳудоро талаф намоям;

12. Ва бақияи Яҳудоро, ки аз доранд ба замини Миср омада, дар он ҷо сокин шаванд, хоҳам гирифт, ва ҳамаи онҳо ба ҳалокат хоҳанд расид, дар замини Миср фурӯ хоҳанд ғалтид, аз шамшер ва қаҳтӣ талаф хоҳанд шуд, аз хурд то калон аз

шамшер ва қахтӣ хоҳанд мурд, ва мавриди лаънат ва даҳшат ва нафрин ва нанг хоҳанд гардид.

13. Ва чунон ки Ерусалимро чазо додам, ончунон онҳоеро, ки дар замини Миср сокин шудаанд, бо шамшер, қахтӣ ва вабо чазо хоҳам дод.

14. Ва аз бақияи Яҳудо, ки ба замини Миср меоянд, то дар он чо сокин шаванд, ҳеҷ яке боқӣ нахоҳад монд ва раҳо нахоҳад шуд, то ба замини Яҳудо баргардад, ба заmine ки қонашон орзуманди баргаштан ва дар он чо сокин шудан аст; зеро ҳеҷ яке нахоҳад баргашт, ғайр аз онҳое ки хоҳанд гурехт».

15. Ва ҳамаи мардоне ки медонистанд, ки занҳошон барои худоёни дигар бухур месӯзонанд, ва ҳамаи заноне ки бо издиҳоми бузурге истода буданд, ва тамоми қавме ки дар замини Миср, дар Патрӯс сокин буданд, ба Ирмиё ҷавоб дода, гуфтанд:

16. «Каломеро, ки ту ба номи Парвардигор ба мо гуфтӣ, аз ту нахоҳем шунид,

17. Балки ҳар чиро, ки аз даҳони мо баромадааст, ҳатман ба чо хоҳем овард: барои маликаи осмон бухур хоҳем сӯзонид ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай хоҳем рехт, чунон ки мо ва падарони мо, подшоҳони мо ва мирони мо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим мекардем; ва мо серона нон мехӯрдём, ва хушбахт будём, ва мусибате надидаем.

18. Вале аз замоне ки аз бухур сӯзонидан барои маликаи осмон ва аз рехтани ҳадияҳои рехтанӣ барои вай даст кашидём, мӯҳтоҷи ҳама чиз гаштем, ва аз шамшер ва қахтӣ талаф мешавем.

19. Ва ҳангоме ки мо барои маликаи осмон бухур месӯзонидём ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай мерехтем, оё бе розигии шавҳарони худ мо барои вай санбӯсаҳо бо тасвири вай мепухтем ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай мерехтем?»

20. Ва Ирмиё ба тамоми қавм, ба мардон ва занон ва тамоми қавме ки ба ӯ чунин ҷавоб гардонданд, гуфт:

21. «Оё ҳамон бухуре набуд, ки шумо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим сӯзондед, – шумо ва падарони шумо,

подшоҳони шумо ва мирони шумо ва қавми мамлакат? Онро Парвардигор ба ёд овард ва ба дили худ гирифт.

22. Ва Парвардигор дигар натавонист ба аъмоли бади шумо ва ба корҳои зиште ки кардед, тоқат оварад; ва замини шумо харобазор шуда, мавриди даҳшат ва лаънат ва ғайримаскун гардид, чунон ки имрӯз аст.

23. Азбаски шумо бухур сӯзондед ва пеши Парвардигор гуноҳ кардед, ва ба овози Парвардигор гӯш надодед, ва бар тибқи шарияти Ў ва фароизи Ў ва шаҳодоти Ў рафтор накардед, бинобар ин бар шумо ин мусибат омад, чунон ки имрӯз аст».

24. Ва Ирмиё ба тамоми қавм ва ба ҳамаи занон гуфт: «Каломи Парвардигорро бишнавед, эй тамоми Яҳудо, ки дар замини Миср мебошед!

25. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегуяд: шумо ва занони шумо он чи бо даҳони худ гуфтаед, бо дастҳои худ ба ҷо меоваред ва мегӯед: "Назрҳоеро, ки кардаем, албатта ба ҷо оварда, барои маликаи осмон бухур хоҳем сӯзонид ва ҳадияҳои рехтани барои вай хоҳем рехт"; шумо назрҳои худро албатта иҷро хоҳед кард, ва ба назрҳои худ вафо хоҳед намуд.

26. Бинобар ин каломи Парвардигорро бишнавед, эй тамоми Яҳудо, ки дар замини Миср сокин ҳастед: инак, Ман ба номи бузурги Худ қасам хӯрдаам, – мегӯяд Парвардигор, – ки номи Ман дигар ба даҳони ҳеч як марди Яҳудо дар тамоми замини Миср оварда нахоҳад шуд ва нахоҳанд гуфт: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор Худо!"

27. Инак, Ман бар онҳо ба бадӣ назар хоҳам кард, ва на ба некӣ; ва ҳамаи мардони Яҳудо, ки дар замини Миср мебошанд, аз шамшер ва қаҳтӣ нобуд хоҳанд шуд, то даме ки тамоман талаф гарданд.

28. Фақат адади каме аз шамшер раҳо шуда, аз замини Миср ба замини Яҳудо хоҳанд баргашт, ва тамоми бақияи Яҳудо, ки ба замини Миср омадаанд, то дар он ҷо сокин шаванд, хоҳанд донист, ки каломи кӣ ба амал хоҳад омад: аз они Ман ё аз они онҳо.

29. Ва ин аст аломат барои шумо, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман шуморо дар ин макон чазо хоҳам дод, то бидонед, ки суханони Ман дар ҳаққи шумо ба бадӣ ба амал хоҳад омад.

30. Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман фиръавн Ҳофраъ – подшоҳи Мисрро ба дасти душманони ӯ ва ба дасти толибони ҷони ӯ хоҳам супурд, чунон ки Сидқие подшоҳи Яҳудоро ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил, ки душмани ӯ ва толиби ҷони ӯ буд, супурдаам».

БОБИ ЧИЛУ ПАНЦУМ

Ирмиё Борухро тасаллӣ медиҳад.

1. КАЛОМЕ ки Ирмиёи набӣ ба Борух ибни Нериё гуфт, вақте ки ӯ ин суханонро аз даҳони Ирмиё дар соли чоруми Еҳӯёқим ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо дар тўмори китобат менавишт:

2. «Парвардигор, Худои Исроил дар ҳаққи ту, эй Борух, чунин мегӯяд:

3. Ту гуфтаӣ: "Вой бар ман! Зеро ки Парвардигор бар дарди ман андӯхе зам кардааст; аз оху воҳи худ лакот шудаам, ва оромӣ наёфтаам".

4. Ба ӯ чунин бигӯӣ: Парвардигор чунин мегӯяд: инак, он чи бино кардаам, Ман хароб менамоям, ва он чи мисли ниҳол шинондаам, Ман решақан мекунам, – ва тамоми замин чунин хоҳад шуд.

5. Ва оё ту барои худ чизҳои бузург талаб мекунӣ? Талаб накун; зеро инак, Ман бар тамоми башар мусибат хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор, – вале ҷони туро дар ҳар маконе ки биравӣ, барои ту ғанимат хоҳам гузошт».

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Нубуввати Ирмиё дар бораи халқҳои бутпараст.

1. КАЛОМИ Парвардигор, ки бар Ирмиёи набӣ дар бораи халқҳо нозил шуд:

1. *Дар бораи Миср.*

2. Дар бораи Миср, дар бораи лашкари фиръавн Накӯх – подшоҳи Миср, ки назди наҳри Фурут дар Каркамиш буданд, ва Набукаднесар подшоҳи Бобил дар соли чоруми Еҳӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо онҳоро шикаст дод.

3. «Сипар ва зирехро муҳайё намуда, барои чанг пеш оед,

4. Аспонро зин карда, савор шавед, эй саворон! Ва дар хӯдҳо хозир бошед, найзаҳоро тез кунед, чавшанҳоро бипӯшед.

5. Чаро онҳоро мебинам, ки ба ҳарос афтода, қафо мегарданд? Ва баҳодурони онҳо ба шикаст дучор мешаванд ва ба ақиб нигоҳ накарда мегурезанд: даҳшат аз ҳар тараф пайдост, – мегӯяд Парвардигор.

6. Тезрав нахоҳад гурехт, ва баҳодур раҳо нахоҳад шуд: дар шимол, назди наҳри Фурут пешпо хӯрда, фуру хоҳанд ғалтид.

7. Ин кист, ки мисли дар ё обхез мешавад, ва обҳояш мисли наҳрҳо талотум мекунад?

8. Миср мисли дар ё обхез мешавад, ва обҳояш мисли наҳрҳо талотум мекунад, ва мегӯяд: "Ман обхез шуда, заминро зер хоҳам кард, шаҳр ва сокинонашро ба ҳалокат хоҳам расонид".

9. Частухез намоед, эй аспон! Ва тунд бидавед, эй аробаҳо! Ва берун биравед, эй баҳодурон, эй Ҳабаш ва Фут, ки сипардоронед, ва эй лудиён, ки камондоронед!

10. Вале он рӯз барои Парвардигор Худои лашкарҳо рӯзи интиқом хоҳад буд, то ки аз душманони Худ интиқом гирад; ва шамшер онҳоро хӯрда сер хоҳад шуд ва аз хунашон маст хоҳад гардид, зеро ки барои Парвардигор Худои лашкарҳо дар замини шимолӣ, назди наҳри Фурут қурбонӣ оварда мешавад.

11. Ба Цильод баромада, баласон бигир, эй духтари бокираи Миср! Давоҳоро беҳуда зиёд мекуни: шифое барои ту нест.

12. Халқҳо расвоии туро шунидаанд, ва замин аз фиғони ту пур шудааст; зеро ки баҳодур ба баҳодур дучор омадааст, ва ҳар ду якҷоя фуру ғалтидаанд».

13. Каломе ки Парвардигор дар бораи омадани Набукаднесар подшоҳи Бобил барои мағлуб кардани замини Миср ба Ирмиёи набӣ гуфт:

14. «Дар Миср эълон намоед ва ар Мичдӯл хабар диҳед, ва дар Нӯф ва Таҳфанҳес хабар диҳед; бигӯед: "Бархез ва омода шав, зеро ки шамшер он чиро, ки дар гирду пеши туст, хӯрдааст".

15. Чаро неруманди ту вожгун шудааст ва натавонист истодагӣ намояд? Зеро ки Парвардигор вайро тела додааст.

16. Ё бис ёр касонро бемаҷол гардонидааст, ба тавре ки онҳо бар ҳамдигар меафтанд ва мегӯянд: "Бархезед, то ки аз шамшери ҳалокатовар назди қавми худ ва ба замини зодгоҳи худ баргардем".

17. Дар он чо дод мезананд: "Фиръавн подшоҳи Миср ҳарзагӯй аст, фурсатро аз даст додааст".

18. Ба ҳаёти Худам қасам ки, – мегӯяд Подшоҳе ки номаш Парвардигори лашкарҳост, – он ки хоҳад омад, мисли Тобӯр дар миёни кӯҳҳо ва мисли Кармил дар назди баҳр хоҳад буд.

19. Асбоби муҳочират барои худ муҳайё намо, эй духтари сокинаи Миср, зеро ки Нӯф валангор гардида, бодияи ғайрмаскуне хоҳад шуд.

20. Миср ғуночини хушлиқост, аммо хармагас аз шимол меояд.

21. Сарбозони зархариди дар миёни он буда низ мисли гӯсолаҳои охурӣ мебошанд, лекин онҳо низ якҷоя қафо гашта гурехтанд ва натавонистанд истодагӣ намоянд, зеро ки рӯзи ҳалокаташон, замони ҷазояшон бар онҳо омадааст.

22. Овози он мисли фишшоси мор ба гӯш мерасад; зеро ки онҳо бо қуввате меоянд, мисли дарахтбурҳо бо табарҳо бар он меоянд;

23. Ҷангали онро хоҳанд бурид, – мегӯяд Парвардигор, – агарчи дарахтонаш беҳадду ҳисобанд, агарчи онҳо аз малах бештаранд, ва сонун шумор надоранд.

24. Духтари Миср шармсор шудааст, ба дасти қавми шимолӣ таслим гардидааст».

25. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Инак, Ман Омӯнро, ки худои Нӯ мебошад, ва фиръавн ва Мисрро, ва худоёни он ва подшоҳони онро, ва фиръавн ва онҳоеро, ки ба ӯ таваккал менамоянд, гирифтори ҷазо хоҳам кард;

26. Ва онҳоро ба дасти толибони ҷонашон, ва ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил, ва ба дасти ғуломони вай таслим хоҳам кард; ва баъд аз он мисли айёми пеш маскун хоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор.

27. Вале ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, ва эй Исроил, ҳаросон нашав, зеро инак, Ман туро аз ҷои дурдаст, ва насли туро аз замини асирии онҳо наҷот хоҳам дод; ва Яъқуб баргашта, дар амният ва осоиштагӣ хоҳад зист, ва касе ӯро нахоҳад тарсонид.

28. Ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, – мегӯяд Парвардигор, – зеро Ман бо ту ҳастам; зеро Ман ҳамаи халқҳоеро, ки дар миёнашон туро пароканда намудаам, талаф хоҳам кард, аммо туро талаф нахоҳам кард, балки туро аз рӯи инсоф ҷазо хоҳам дод, вале туро тамоман бечазо нахоҳам монанд».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

2. Дар бораи замини Фалишти ва Сӯр.

1. КАЛОМИ Парвардигор дар бораи фалиштиён, ки бар Ирмиён набӣ нозил шуд, пеш аз он ки фиръавн Ғаззаро мағлуб намояд.

2. Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, обҳо аз шимол баланд шуда, мисли наҳре обҳез мешавад, ва заминро бо ҳар чизе ки дар он аст,

ва шаҳр ва сокинони онро зер мекунад, ва одамон фар ёд мезананд, ва ҳамаи сокинони замин навҳа мекунанд.

3. Аз садои сумҳои аспони пурзӯраш, аз тараққо-туруки аробаҳояш ва ғулғулаи чархҳояш падарон ба фарзандони худ назар намекунанд, чунки дастҳошон суст шудааст,

4. Ба сабаби рӯзе ки фаро мерасад, то ҳамаи фалиштиён ба толону тороч дучор гардида, Сӯр ва Сидӯн аз ҳар гуна ёрмандӣ маҳрум шаванд, зеро Парвардигор фалиштиёнро, ки бақияи ҷазираи Кафтӯр мебошанд, хонавайрон хоҳад кард.
5. Мардуми Ғазза мӯйсар тарошида мотам гирифтаанд, Ашқалӯн ва бақияи водии онҳо талаф шудаанд; то ба кай бадани худро харошида маҷрӯҳ хоҳӣ кард?
6. Эй шамшери Парвардигор, то ба кай ором нахоҳӣ шуд? Ба ғилофи худ баргашта, бозист ва ором шав.
7. Аммо чӣ гуна вай ором шавад, дар сурате ки Парвардигор ба вай бар зидди Ашқалӯн ва бар зидди соҳили баҳр амр фармудааст? Вайро Ё ба он ҷо равона кардааст».

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

3. Дар бораи Мӯоб.

1. ДАР бораи Мӯоб Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Эй вой бар Набӯ! Зеро ки он валангор шудааст; Қирётаим расво шуда, забт гардидааст; қалъа расво шуда, шикаст хӯрдааст.
2. Чалоли Мӯоб дигар вучуд надорад; дар Ҳешбӯн дар ҳаққи он бадихо андешидаанд: "Биравем ва онро нобуд намоем, то ки дигар халқ набошад". Ту низ, эй Мадмен, мотам хоҳӣ гирифт: шамшер туро таъкиб хоҳад кард.
3. Садои нола аз Ҳӯрӯнаим ба гӯш мерасад: "Тороч ва шикасти азиме рӯй додааст".
4. Мӯоб ба шикаст дучор шудааст; ҷавонони он доду фарёд мекунанд.
5. Ба фарози Луҳит гириякунон мебароянд, ва дар фуромадгоҳи Ҳӯрӯнаим душманон ғиғони шикастро мешунаванд.
6. Бигрезед, ҷонҳои худро халос кунед, то ки онҳо мисли дарахти аръар дар бодия бошанд.
7. Азбаски ту ба аъмоли худ ва ба ганҷҳои худ таваккал кардӣ, ту низ забт хоҳӣ шуд, ва Камӯш бо якҷоягии коҳинон ва мирони худ ба асирӣ хоҳад рафт.

8. Ва торочгар ба ҳар шаҳр хоҳад омад, ва ҳеч шаҳр раҳо нахоҳад шуд; ва водӣ ба ҳалокат хоҳад расид, ва дашт валангор хоҳад шуд, чунон ки Парвардигор гуфтааст.

9. Болҳо ба Мӯоб диҳед, то ки парида равад; шаҳрҳои он ба биёбон мубаддал хоҳад шуд, ва касе набошад, ки дар онҳо сокин шавад.

10. Малъун бод касе ки кори Парвардигорро мусоҳилакорона ба ҷо оварад, ва малъун бод касе ки шамшери худро аз хунрезӣ нигоҳ дорад!

11. Мӯоб аз ҷавонии худ осудаҳол буд, ва бар дурди худ менишаст, ва аз зарфе ба зарфе рехта нашудааст, ва ба асирӣ нарафтааст; бинобар ин таъмаш дар он мондааст, ва накҳаташ тағйир наёфтааст.

12. Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ва Ман резандагонро мефиристам, ки ўро бирезанд, ва онҳо зарфҳои ўро холӣ карда, машқҳои пора-пора хоҳанд намуд.

13. Ва Мӯоб аз боиси Камӯш хичил хоҳад шуд, чунон ки хонадони Исроил аз боиси Байт-Ил, ки пушту паноҳашон буд, хичил шудаанд.

14. Чӣ гуна шумо мегӯед: "Мо баҳодурон ва ҷанговарон барои корзор ҳастем"?

15. Мӯоб гирифтори тороч гардида, ба шаҳрҳои душман баромадааст, ва гузини ҷавононаш ба қатлгоҳ фуромадаанд, – мегӯяд Подшоҳ, ки номаш Парвардигори лашкархост.

16. Фаро расидани ҳалокати Мӯоб наздик аст, ва мусибаташ бағоят мешитобад.

17. Ба ҳоли ў таассуф намоед, эй ҳамаи ҳамсояғони ў ва ҳамаи онҳое ки номи ўро медонед! Бигӯед: "Асои қудрат ва ҷубдасти шавкат чӣ гуна шикаст хӯрдааст!"

18. Аз курсии кибриӣ худ фуруд омада, дар саҳрои хушк бинишин, эй духтари сокинаи Дибӯн! Зеро ки торочгари Мӯоб бар зидди ту бархостааст ва қалъаҳои туро хароб мекунад.

19. Дар сари роҳ биист ва бингар, эй сокинаи Арӯэр! Аз онҳое ки барои наҷот ёфтани рӯ ба гурез овардаанд, пурсучӯ намо ва бигӯй: "Чӣ воқеае рӯй додааст?"
20. Мӯоб шармсор шудааст, зеро ки торумор гардидааст; навҳа кунед ва фиғон кашед, дар Арнӯн эълон намоед, ки Мӯоб толону тороч шудааст.
21. Ва доварӣ бар замини даштрӯя расидааст, бар Ҳулӯн ва Яҳсо ва Мефоат,
22. Ва бар Дибӯн ва Набӯ ва Байт-Диблотаим,
23. Ва бар Қирётаим ва Байт-Ҷомул ва Байт-Меӯн,
24. Ва бар Қрийӯт ва Басра, ва бар ҳамаи шаҳрҳои дур ва наздики замини Мӯоб.
25. Шохи Мӯоб бурида шудааст, ва бозуи он шикастааст, – мегӯяд Парвардигор.
26. Ҷуро маст кунед, зеро ки ӯ пеши Парвардигор такаббур намудааст, ва бигзор Мӯоб дар қайи худ ғӯта занад, ва ӯ низ хандазор шавад.
27. Оё Исроил барои ту хандазор нашуда буд? Оё вай дар миёни дуздон ёфт шуда буд, ки ҳар бор ту дар бораи вай сухан мерондӣ, бо нафрат калла мечунбондӣ?
28. Шаҳрҳоро тарк карда, дар саҳра сокин шавед, эй сокинони Мӯоб, ва мисли кабӯтаре бошед, ки дар лаби ҷар лона месозад.
29. Мо дар бораи ғурури Мӯоб, ки бисёр мағрур аст, дар бораи кибри ӯ ва ғурури ӯ ва калонигарии ӯ ва ҳавобаландии ӯ шунидаем.
30. Ман густоҳии ҷуро медонам, – мегӯяд Парвардигор, – ва суханони ӯ нодуруст аст: онҳо нодуруст амал кардаанд.
31. Бинобар ин дар ҳаққи Мӯоб навҳа хоҳам кард, ва барои тамоми Мӯоб фиғон хоҳам кашид; барои мардони Қир-Ҷерес оҳу воҳ хоҳанд кард.
32. Барои ту, эй токи Сибмо, бештар аз гиряи Яъзир хоҳам гирифт; шоҳаҳои ту то баҳр паҳн шуда, ба кӯли Яъзир расида буд;
- торочгар бар меваҳои тобистонӣ ва бар ҳосили ангури ту хучум овардааст.

33. Шодӣ ва хурсандӣ аз боғистон ва аз замини Мӯоб барҳам хӯрдааст; ва Ман шаробро аз чархуштҳо нест кардаам; касе ангурро бо гулбонги сурур пахш нахоҳад кард: гулбонге ки барояд, гулбонги сурур нахоҳад буд.
34. Аз фиғони Ҳешбӯн, ки то Эльола мерасад, овози худро то Яҳас баланд хоҳанд кард, ва аз Сӯар то Ҳӯрӯнаим, ки Эглат Шлишиё мебошад, зеро ки обҳои Нимрим низ хушк хоҳад шуд.
35. Ва Ман дар Мӯоб, – мегӯяд Парвардигор, – ҳар киро, ки бар минбарҳо қурбонӣ меоварад ва барои худоёни худ бухур месӯзонад, нест хоҳам кард.
36. Бинобар ин дили ман барои Мӯоб мисли най оҳу воҳ мекунад, ва дили ман барои мардони Қир-Ҳерес мисли най оҳу воҳ мекунад, чунки сарвате ки онҳо андӯхта буданд, талаф шудааст.
37. Зеро ки ҳар калла бемӯй ва ҳар риш тарошида шудааст, ва ҳамаи дастҳо харошида ва бар камарҳо палос баста шудааст.
38. Бар ҳамаи бомҳои Мӯоб ва дар кӯчаҳои он саросар навҳахонист, зеро ки Ман Мӯобро мисли зарфи нодаркоре шикастаам, – мегӯяд Парвардигор.
39. Чӣ гуна вай торумор шудааст! Барои вай навҳа кунед! Чӣ сон Мӯоб пушт гардонда, шармсор шудааст! Ва Мӯоб барои ҳамаи атрофиёнаш хандахариш ва даҳшат гардидааст».
40. Зеро Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, ӯ мисли уқоб ҳамла оварда, болҳои худро бар Мӯоб паҳн хоҳад кард.
41. Шаҳрҳо забт ва қалъаҳо мусаххар карда хоҳад шуд, ва дили баҳодурони Мӯоб дар он рӯз мисли дили зане ки азоби зоиш дошта бошад, хоҳад шуд.
42. Ва Мӯоб барҳам хӯрда, дигар қавм нахоҳад буд, зеро ки пеши Парвардигор такаббур намудааст.
43. Тарс ва ҷоҳ ва дом барои туст, эй сокини Мӯоб, – мегӯяд Парвардигор.
44. Он ки аз тарс бигрезад, дар ҷоҳ хоҳад афтод, ва он ки аз ҷоҳ барояд, гирифтори дом хоҳад шуд, зеро Ман бар вай, бар Мӯоб соли ҷазои онҳоро хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор.

45. Гурезаҳои бемаҷол дар сояи Ҳешбӯн бозистодаанд, зеро ки оташ аз Ҳешбӯн, ва аланга аз миёни Сихӯн берун омадааст, ва чаккаи Мӯоб ва фарқи сари ғавғокунандагонро хоҳад хӯрд.

46. Вой бар ту, эй Муоб! Қавми Камӯш талаф шудаанд, зеро ки писарони ту ба асирӣ гирифта шудаанд, ва духтарони ту гирифтори асорат гардидаанд.

47. Вале дар рӯзҳои охир Ман асирони Мӯобро хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор». – Доварӣ дар бораи Мӯоб то ин ҷост.

БОБИ ЧИЛУ НҶҶУМ

4. Дар бораи банӣ Аммуён ва шаҳрҳои онҳо.

1. ДАР бораи банӣ Аммуён Парвардигор чунин мегӯяд: «Оё Исроил писарон надорад? Оё вайро ворисе нест? Чаро Малком Ҷодро тасарруф намудааст, ва қавми ӯ дар шаҳрҳои он сокин шудаанд?

2. Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ва Ман бонги ҷангро дар Раббаи банӣ Аммуён хоҳам шунавонид, ва он ба тали вайронае табдил хоҳад ёфт, ва қасабаҳояш ба оташ сӯзонида хоҳад шуд, ва Исроил тасарруфкунандагони худро тасарруф хоҳад кард, – мегӯяд Парвардигор.

3. Навҳа намо, эй Ҳешбӯн, зеро ки Ай толону тороҷ шудааст; фар ёд кунед, эй қасабаҳои Рабба, палос ба камар баста, мотам гиред ва дар миёни кӯраҳо овора шуда гардед, зеро ки Малком бо якҷоягии коҳинон ва мирони худ ба асирӣ меравад.

4. Чаро аз водихои худ, ки водихои баруманд аст, фаҳр менамоӣ, эй духтари муртад, ки ба ганҷҳои худ умед баста, мегӯӣ: "Кист, ки назди ман ояд?"

5. Инак, Мак бар ту аз ҷониби ҳамаи атрофиёнат тарсу бим хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо, – ва ҳар яке ба ҳар тараф пароканда хоҳад шуд, ва касе нахоҳад буд, ки парокандашудагонро ҷамъ оварад.

6. Вале баъд аз он Ман асирони банӣ Аммуноро хоҳам баргардонид, мегӯяд Парвардигор».

5. *Дар бораи Адӯм.*

7. Дар бораи Адӯм Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Оё дигар дар Темон ҳикмат нест? Оё машварат аз соҳибфаҳмон нест шуда, ҳикматашон барҳам хӯрдааст?

8. Бигрезед, пушт гардонед, дар мағораҳо пинҳон шавед, эй сокинони Дадон, зеро ҳалокати Эсовро бар он хоҳам овард, хангоме ки онро ба ҷазо мустаҳиқ намоям.

9. Агар ангурчинон назди ту оянд, оё баъзе шингилҳоро боқӣ намегузоранд? Агар дуздон шабона биёянд, оё фақат он қадар, ки ба онҳо лозим бошад, намедузданд?

10. Лекин Ман Эсовро тамоман луч кардаам, ҷойҳои ниҳокии ӯро ошкор намудаам, ва ӯ наметавонад пинҳон шавад; насли ӯ, ва бародарони ӯ, ва ҳамсояғони ӯ торумор гардидаанд, ва ӯ нест шудааст.

11. Ятимони худро тарк намо, Ман онҳоро зинда нигоҳ хоҳам дошт, ва бевазанони ту бигзор ба Ман таваккал кунанд».

12. Зеро Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, агар онҳое ҳам, ки нӯшидани ҷом насибашон нашудааст, онро ҳатман менӯшида бошанд, оё ту бечазо хоҳӣ монд? Не, бечазо нахоҳӣ монд, балки ҳатман хоҳӣ нӯшид.

13. Зеро ба Зоти Худ қасам меҳӯрам, – мегӯяд Парвардигор, – ки Басра мавриди даҳшат ва нанг ва харобӣ ва лаънат хоҳад шуд, ва ҳамаи шаҳрҳояш ба харобазори абадӣ табдил хоҳад ёфт».

14. Хабаре аз ҷониби Парвардигор шунидам, ки қосиде назди халқҳо фиристода шудааст, ки мегӯяд: "Ҷамъ шавед, ва бар вай тохт оваред, ва барои ҷанг бархезед".

15. «Зеро инак, Ман туро дар миёни халқҳо аз ҳама хурд, дар миёни одамон манфур гардонидаам.

16. Эй, ки дар шикофҳои сахра сокин ҳастӣ ва қуллаи теппаро ишғол намудай, ҳайбати ту ва шарорати дили ту туро фирефта

кардааст, лекин агарчи ту лонаи худро мисли уқобе баланд сохтай, Ман туро аз он чо фурӯд хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор.

17. Ва Адӯм мавриди даҳшат хоҳад шуд, ва ҳар кӣ аз он гузар кунад, аз дидани ҳамаи чароҳатҳои он мутаҳайир шуда, хуштак хоҳад зад.

18. Чунон ки Садӯм ва Амӯро ва ҳамсояҳошон вожгун гардида буданд, – мегӯяд Парвардигор, – ончунон касе дар он чо сокин нахоҳад шуд, ва писари одам дар он зиндагӣ нахоҳад кард.

19. Инак, ӯ мисли шер аз ҷангалистони анбӯҳи Ёрдун ба иқоматгоҳи мустаҳкам мебарояд, зеро ки Ман дар лаҳзае ӯро аз он чо хоҳам гурезонид, ва ҳар кӣ баргузида шуда бошад, Ман ӯро бар он таъин хоҳам кард. Зеро кист, ки мисли Ман бошад, ва кист, ки барои Ман мӯҳлате муқаррар намояд? Ва кист он ҷӯпоне ки бар зидди Ман тавонад истодагӣ кунад?

20. Бинобар ин қарори Парвардигорро, ки дар бораи Адӯм қабул кардааст, ва тадбирҳои ӯро, ки дар бораи сокинони Темон андешидааст, бишнавед: ба ростӣ, хурдтарини рамабонон онҳоро хоҳанд рабуд; ба ростӣ, ӯ масканҳои онҳоро бар онҳо валангор хоҳад кард.

21. Аз садои афтодани онҳо замин ба ларза хоҳад омад; овози фарёдашон дар баҳри Қулзум шунида хоҳад шуд.

22. Инак, ӯ мисли уқоб парвоз намуда, ҳамла хоҳад овард ва болҳои худро бар Басра паҳн хоҳад кард; ва дили баҳодурони Адӯм дар он рӯз мисли дили зане ки азоби зоиш дошта бошад, хоҳад шуд».

6. Дар бораи Димишқ.

23. Дар бораи Димишқ. – Ҳамот ва Арпод хичил шудаанд, зеро ки хабари бадро шунида, маъюс гардидаанд: «Баҳр ба изтироб омадааст, наметавонад сокит шавад.

24. Димишқ аз рӯҳ афтодааст, рӯ ба гурез овардааст, ва онро ларза гирифтааст; азобу дардҳо онро, мисли зане ки мезояд, дар бар гирифтааст.

25. Чӣ гуна ин шаҳри номдор, ин пойтахти шодмонӣ тарк карда шудааст!

26. Ба яқин ҷавонони он дар кӯчаҳои он хоҳанд афтод, ва хамаи ҷанговарон дар он рӯз талаф хоҳанд шуд, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

27. Ва Ман дар ҳисори Димишқ оташ хоҳам зад, ва қасрҳои Бин-Ҳададро нест хоҳам кард».

7. Дар бораи Қедор ва мамлакатҳои Ҳосӯр.

28. Дар бораи Қедор ва дар бораи мамлакатҳои Ҳосӯр, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил онҳоро зарба задааст, Парвардигор чунин мегӯяд: «Бархезед, ба Қедор ҳучум оваред ва писарони шарқро тороч кунед!

29. Хаймаҳои онҳо ва рамаҳои онҳоро хоҳанд гирифт; пардаҳои онҳо ва тамоми асбобу анҷоми онҳо ва шутурони онҳоро барои худ хоҳанд бурд, ва онҳоро аз ҳар ҷониб ба тарсу ҳарос хоҳанд андохт.

30. Бигрезед, дуртар биравед, дар мағораҳо пинҳон шавед, эй сокинони Ҳосӯр, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки Набукаднесар подшоҳи Бобил дар ҳаққи шумо қароре қабул кардааст ва бар зидди шумо тадбире андешидааст.

31. Бархезед, ба ҳалқе ки дар осоиштагӣ ва амният зиндагӣ мекунанд, ҳучум оваред, – мегӯяд Парвардигор. – Онҳо на дар доранд, на ғалақа; дар танҳои сукунат доранд.

32. Ва шутурони онҳо толону тороч карда ва анбӯҳи чорвои онҳо ба ғанимат гирифта хоҳад шуд; ва онҳоро, ки мӯи чаккаи худро метарошанд, ба ҳар боде ки мевазад, пароканда хоҳам кард, ва ҳалокати онҳоро аз ҳар ҷониби онҳо хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор.

33. Ва Ҳосӯр маскани шағолон, харобазори абадӣ хоҳад гардид; касе дар он ҷо сокин нахоҳад шуд, ва писари одам дар он ҷо зиндагӣ нахоҳад кард».

8. Дар бораи Элом.

34. Каломи Парвардигор дар бораи Элом, ки бар Ирмиёи набӣ дар ибтидои подшоҳии Сидқиё подшоҳи Яҳудо нозил шуда, гуфт:

35. «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, Ман камони Эломро, ки қуввати асосии онҳост, хоҳам шикаст;

36. Ва чор бодро аз чор канори осмон бар Элом хоҳам овард, ва онҳоро бо ҳамаи ин бодҳо пароканда хоҳам кард, ва халқе нахоҳад буд, ки рондашудагони Элом ба он чо наоянд;

37. Ва онҳоро пеши душманонашон ва пеши толибони ҷонашон ба шикаст дучор хоҳам кард, ва бар онҳо мусибат, яъне оташи ғазаби Худро хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор, – ва шамшерро аз пайи онҳо хоҳам фиристод, то даме ки онҳоро тамоман талаф намоям;

38. Ва тахти Худро дар Элом барқарор хоҳам намуд, ва подшоҳ ва миронро аз он чо нест хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор.

39. Вале дар рӯзҳои охир асирони Эломро хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор».

БОБИ ПАНЧОҲУМ

9. Дар бораи Бобил ва замини калдониён.

1. КАЛОМЕ ки Парвардигор дар бораи Бобил, дар бораи замини калдониён ба воситаи Ирмиёи набӣ гуфт:

2. «Дар миёни халқҳо баён намоед ва эълон кунед, ва ливое бардошта, эълон кунед, пинҳон надоред, бигӯед: "Бобил забт гардидааст, Бил шармсор шудааст, Мерӯдах шикаст хӯрдааст, санамҳояш расво шудааст, бутҳояш ба шикаст дучор омадааст".

3. Зеро ки халқе аз шимол бар зидди он бархостаанд, ки замини онро биёбон хоҳанд гардонид, ва касе дар он сокин нахоҳад шуд: аз инсон то ҳайвон онро тарк карда, хоҳанд рафт.

4. Дар он айём ва дар он замон, – мегӯяд Парвардигор, – банӣ Исроил хоҳанд омад, онҳо бо якҷоягии банӣ Яҳудо гириякунон равона хоҳанд шуд ва Парвардигор Худои худро чустучӯ хоҳанд кард.
5. Дар бораи Сион пурсучӯ хоҳанд намуд, рӯи худро сӯи роҳи он ниҳода, хоҳанд гуфт: "Биёед, бо паймони ҷовидонӣ, ки фаромӯш нахоҳад шуд, ба Парвардигор пайванд шавем".
6. Қавми Ман рамаи гумроҳе буданд: чӯпононашон онҳоро гумроҳ карда, бар кӯҳҳо бурданд; онҳо аз кӯҳ ба теппа овора шуда гашта, ҷои фароғати худро фаромӯш карданд.
7. Ҳар кӣ онҳоро меёфт, онҳоро мехӯрд, ва душманонашон мегуфтанд: "Мо гуноҳкор нестем; зеро ки онҳо пеши Парвардигор, ки маскани адолат аст, ва пеши Парвардигор, ки умеди падарони онҳо буд, гуноҳ кардаанд".
8. Аз даруни Бобил бигрезед, ва аз замини калдониён берун оед, ва мисли такаҳо пешопеши рама қадамгузор бошед.
9. Зеро ки инак, Ман анбӯҳи халқҳои бузургро аз замини шимолӣ барангехта, бар Бобил меоварам, ва онҳо бар зидди вай саф хоҳанд баст, ва аз он ҷо вай забт хоҳад шуд; тирҳои онҳо, мисли тирҳои баҳодури нишонгир, ҳолӣ нахоҳад баргашт.
10. Ва калдониён толону тороч хоҳанд гардид, ва ҳар кӣ онҳоро тороч кунад, сер хоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор.
11. Зеро ки шумо, эй ғораткунандагони мероси Ман, шодӣ ва хурсандӣ кардед, мисли ғуночине ки хирманро поймол кунад, рақсидед, ва мисли аспони зӯровар шеҳа кашидед.
12. Модари шумо бағоят хичил хоҳад гардид, волидаи шумо расво хоҳад шуд; инак оқибати халқҳо: биёбон, саҳрои хушк ва ҷӯли бедолу дарахт.
13. Аз ғазаби Парвардигор он ғайримаскун хоҳад шуд, ва саросар ба харобазор табдил хоҳад ёфт; ҳар кӣ аз Бобил гузар кунад, аз ҳамаи ҷароҳатҳои он дар ҳайрат афтада, хуштак хоҳад зад.

14. Гирдогирди Бобил саф бандед, эй ҳамаи камонкашон! Бар вай тирандозӣ кунед, тирҳоро дарег надоред, зеро ки вай пеши Парвардигор гуноҳ кардааст.

15. Аз ҳар тараф бар вай бонг занед; вай сари таслим ниҳодааст; бун ёдҳои вай фурӯ ғалтидааст, ҳисорҳои вай хароб шудааст, зеро ки ин интиқоми Парвардигор аст; аз вай интиқом гиред; чӣ тавре ки вай амал карда буд, ҳамон тавр бо вай амал кунед.

16. Аз Бобил коранда ва касеро, ки дар мавсими дарав бо дос кор мекунад, нобуд намоед; аз тарси шамшери ҳалокатовар бигзор ҳар кас ба қавми худ рӯ оварад, ва ҳар кас ба замини худ бигрезад.

17. Исроил рамаи пароканда шудааст; шерон онро ронданд; аввал подшоҳи Ашшур онро ба коми худ кашид, ва сонӣ ин Набукаднесар подшоҳи Бобил устухонҳои онро шикаст.

18. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман подшоҳи Бобил ва замини ӯро чазо хоҳам дод, чунон ки подшоҳи Ашшурро чазо додаам.

19. Ва Исроилро ба чарогоҳи худаш хоҳад баргардонид, ва ӯ дар Кармил ва Бошон хоҳад чарид, ва чони ӯ бар кӯҳи Цильод ва Эфроим сер хоҳад шуд.

20. Дар он айём ва дар он замон, – мегӯяд Парвардигор, – маъсияти Исроилро чустучӯ хоҳанд кард, вале нахоҳад буд, ва гуноҳҳои Яхудоро хоҳанд чуст, ва ёфт нахоҳад шуд; зеро онҳоеро, ки боқӣ мегузoram, хоҳам омурзид.

21. Бар замини Меротаим ва бар сокинони Пекӯд ҳучум овар, онҳоро қатл намо ва ҳар чиро, ки пас аз онҳо боқӣ монад, несту нобуд соз, – мегӯяд Парвардигор, – ва он чи ба ту амр фармудаам, ба амал овар.

22. Садои корзор бар замин аст, ва шикасти бузурге хувайдост.

23. Путки тамоми замин чӣ гуна вожгун ва торумор шудааст, ва Бобил дар миёни халқҳо мавриди даҳшат гардидааст!

24. Ман барои ту дом ниҳодам, ва ту ба он гирифтор шудӣ, эй Бобил, дар ҳолате ки беҳабар мондӣ; ту ёфт шудӣ ва ба даст афтодӣ, зеро ки бар зидди Парвардигор ис ён кардӣ.
25. Парвардигор кӯрхонаи Худро кушода, аслиҳаи ғзаби Худро берун овардааст, зеро ки Парвардигор Худои лашкарҳо бо замини калдониён коре дорад.
26. Аз ҳар тараф ба сари он биёед, анборҳои онро бикшоед, онро мисли ғарамҳо поймол кунед ва онро тамоман талаф намоед, то ки бақияе аз он намонад.
27. Ҳамаи барзаговони онро қатл кунед, бигзор гирифтори куштор шаванд; вой бар онҳо! Зеро ки рӯзи онҳо, замони ҷазои онҳо расидааст.
28. Овози гурезагон ва наҷот ёфтагон аз замини Бобил ба гӯш мерасад, то ки дар Сион аз интиқоми Парвардигор Худои мо, аз интиқоми маъбади Ё оғоҳӣ диҳад.
29. Тирандозонро бар зидди Бобил ҷамъ оваред! Эй ҳамаи камонкашон, гирдогирди он ўрду занед, то ки наҷоте барои он намонад; ба он мувофиқи аъмолаш подош диҳед; чӣ тавре ки рафтор карда буд, ҳамон тавр нисбат ба он рафтор намоед, зеро ки ба зидди Парвардигор, ба зидди Поки Исроил густоҳӣ намудааст.
30. Бинобар ин ҷавонони он дар кӯчаҳои он хоҳанд афтод, ва ҳамаи ҷанговаронаш дар он рӯз талаф хоҳанд шуд, – мегӯяд Парвардигор.
31. Инак, Ман зидди ту ҳастам, эй густоҳ, – мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо, – зеро ки рӯзи ту, замоне ки ту ба ҷазо мустаҳик намоям, расидааст.
32. Ва густоҳ пешпо хӯрда, фурӯ хоҳад ғалтид, ва касе набошад, ки ўро бархезонад; ва оташ дар шаҳрҳои ў хоҳам зад, ва он тамоми гирду пеши ўро хоҳад сӯзонид.
33. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: банӣ Исроил ва банӣ Яҳудо якҷоя мазлум ҳастанд, ва ҳамаи касоне ки онҳоро ба асирӣ бурданд, онҳоро маҳкам нигоҳ доштаанд ва намехоҳанд онҳоро ҷавоб диҳанд.

34. Лекин Раҳоқунандаи онҳо, ки номаш Парвардигори лашкархост, пуриктидор аст; Ў доди онҳоро хоҳад ситонид, то ки заминро ором созад ва сокинони Бобилро ба ларза андозад.
35. Шамшере бар калдониён аст, – мегӯяд Парвардигор, – ва бар сокинони Бобил, ва бар мирон ва ҳакимони он;
36. Шамшере бар козибон аст, ва беақлии онҳо зоҳир хоҳад шуд; шамшере бар баҳодурони ўст, ва онҳо ба изтироб хоҳанд афтод;
37. Шамшере бар аспони ўст ва бар аробаҳои ўст, ва бар тамоми мардуми гуногунқабиле ки андаруни ў ҳастанд, ва онҳо мисли занон хоҳанд буд; шамшере бар ҳазоини ўст, ва онҳо толону тороч хоҳанд шуд;
38. Хушкӣ бар обҳои ўст, ва онҳо хушк хоҳад шуд; зеро ки он замини санамхост, ва аз бими бутҳои девона хоҳанд шуд.
39. Бинобар ин дар он ҷо гурбаҳои ваҳшӣ бо рӯбоҳон сокин хоҳанд шуд, ва шутурмурғон маскан хоҳанд гирифт; ва он дигар то абад маскун нахоҳад гардид, ва то абадуддаҳр обод нахоҳад шуд.
40. Чунон ки Худо Садӯм ва Амӯро ва ҳамсояшонро вожгун намуд, – мегӯяд Парвардигор, – ончунон касе дар он ҷо сокин нахоҳад шуд, ва писари одам дар он зиндагӣ нахоҳад кард.
41. Инак, қавме аз шимол меоянд, ва халқи бузурге ва подшоҳони бис ёр аз ақсои замин бармехезанд;
42. Онҳо камон ва мизроқ дар дасташон доранд; сангдил ҳастанд ва раҳм намекунанд; овозашон мисли баҳр меҳурӯшад, ва бар аспон савор мешаванд; чун як тан барои ҷанг ба зидди ту, эй духтари Бобил, саф бастаанд.
43. Подшоҳи Бобил овозаи онҳоро шунид, ва дастҳояш суст шуд; азоб ва дард ўро мисли зане ки мезояд, дар бар гирифт.
44. Инак, ў мисли шер аз ҷангалистони анбӯҳи Урдун ба иқоматгоҳи мустаҳкам мебарояд, зеро ки Ман дар лаҳзае онҳоро аз он ҷо хоҳам гурезонид, ва ҳар кӣ баргузида шуда бошад, Ман ўро бар он таъин хоҳам кард. Зеро кист, ки мисли Ман бошад, ва кист, ки барои Ман мӯҳлате муқаррар намояд? Ва кист он ҷўпоне ки бар зидди Ман тавонад истодагӣ кунад?

45. Бинобар ин қарори Парвардигорро, ки дар бораи Бобил қабул кардааст, ва тадбирҳои Ӯро, ки дар бораи замини калдониён андешидааст, бишнавед: ба ростӣ, хурдтарини рамабонон онҳоро хоҳанд рабуд; ба ростӣ, ӯ маскани онҳоро бар онҳо валангор хоҳад кард.

46. Аз садои забти Бобил замин ба ларза хоҳад омад, ва фарёде дар миёни халқҳо шунда хоҳад шуд».

БОБИ ПАНЧОҲУ ЯКУМ

Давоми нубувват дар бораи Бобил ва дар бораи баргардонидани яҳудиён аз асирӣ.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Инак, Ман бар Бобил ва бар сокинони Лев-Қомой боди ҳалокатоваре бармехезонам,

2. Ва бар Бобил барбоддиҳандагонро мефиристам, ва онро барбод хоҳанд дод, ва замини онро ҳолӣ хоҳанд кард, зеро ки онҳо дар рӯзи мусибат онро аз ҳар тараф ихота хоҳанд намуд.

3. Бигзор камонкаш камонашро зеҳ накунад, ва аз зиреҳаш фахр нанамояд; ва бар ҷавонони он раҳм накунад, тамоми лашкари онро нобуд намоед.

4. Бигзор мақтулон бар замини калдониён ва маҷрӯҳон бар кӯчаҳои он биафтанд».

5. Зеро ки Исроил ва Яҳудо аз Худои худ, аз Парвардигори лашкаро матрук нашудаанд, ва ҳол он ки замини онҳо аз маъсият бар зидди Поки Исроил пур шудааст.

6. Аз даруни Бобил бигрезед, ва бигзор ҳар кас ҷони худро ҳалос кунад, то ки аз боиси гуноҳи он талаф нашавед; зеро ки ин замони интиқоми Парвардигор аст: Ӯ подоши онро хоҳад дод.

7. Бобил косаи тилло дар дасти Парвардигор буд, ки тамоми дун ёро маст мекард: халқҳо аз шароби он нӯшиданд, бинобар ин халқҳо девонагӣ карданд.

8. Ногаҳон Бобил фурӯ ғалтида, шикаст хӯрдааст; барои он навҳа намоед, баласон барои ҷароҳати он бигиред: шояд шифо ёбад.

9. Бобилро табобат кардем, вале шифо наёфт; онро тарк кунед, ва ҳар яке аз мо ба замини худ биравем; зеро ки довари он то ба афлок расидааст ва то абрҳо баланд шудааст.
10. Парвардигор адолати моро ба рӯи об баровард; биёед, аъмоли Парвардигор Худои моро дар Сион эълон намоем.
11. Тирҳоро тез кунед, сипарҳоро ба даст гиред! Парвардигор рӯҳи подшоҳони Модайро барангехтааст, чунки Ӯ қасде бар зидди Бобил дорад, то ки онро талаф намояд, зеро ин интиқоми Парвардигор аст, интиқоми маъбади Ӯст.
12. Бар зидди ҳисорҳои Бобил байрақ бардоред, нигоҳбониро пурзӯр намоед, посбонро таъин кунед, каминҳоро муҳайё созед! Зеро он чи Парвардигор қасд намудааст, ва он чи дар бораи сокинони Бобил гуфтааст, ба амал хоҳад овард.
13. Эй, ки назди обҳои фаровон сокин ҳастӣ ва ганҷҳои зиёде дорӣ! Фарҷоми ту, анҷоми тамаҷкори ту фаро расидааст.
14. Парвардигори лашкарҳо ба Зоти Худ қасам хӯрдааст: ба ростӣ, туро аз одамон мисли малах пур хоҳам кард, ва онҳо бар ту гулбонг хоҳанд зад.
15. Ӯ замиро бо қуввати Худ офарид, дун ёро бо ҳикмати Худ барқарор намуд, ва осмонро бо хиради Худ густаронид.
16. Ҳамин ки Ӯ овоз диҳад, обҳо дар осмон ғулғула меандозанд, ва Ӯ абрҳоро аз ақсои замин боло мебардорад, барқҳоро барои борон ба вучуд меоварад, ва бодро аз маҳзанҳои Худ берун меоварад.
17. Ҳар одам аз ақл бегона ва ҳар заргар аз санаме ки сохтааст, шармсор хоҳад шуд, зеро ки бутҳои вай чизи дурӯғ аст, ва ҳеч нафасе дар онҳо нест.
18. Онҳо ҳечу пуч аст, амали фиребгарист; чун ба доварӣ дучор ояд, нест хоҳад шуд.
19. Ӯ, ки насибаи Яъқуб аст, мисли онҳо нест, зеро ки Ӯ Офаринандаи тамоми мавҷудот аст, ва (Исроил) сибти мероси Ӯст; номи Ӯ Парвардигори лашкарҳост.
20. «Ту барои Ман путк, аслиҳаи ҷанг будӣ; ва Ман ба воситаи ту халқҳоро торумор кардам, ва ба воситаи ту мамлакатҳоро талаф намудам;

21. Ва ба воситаи ту асп ва саворашро торумор кардам, ва ба воситаи ту ароба ва саворашро торумор кардам;
22. Ва ба воситаи ту мард ва занро торумор кардам, ва ба воситаи ту пир ва кӯдакро торумор кардам, ва ба воситаи ту чавон ва дӯшизаро торумор кардам;
23. Ва ба воситаи ту чӯпон ва рамаашро торумор кардам, ва ба воситаи ту зироаткор ва чуфти барзаговонашро торумор кардам, ва ба воситаи ту волиён ва ҳокимонро торумор кардам.
24. Ва ба Бобил ва ҳамаи сокинони кишвари калдонӣён барои тамоми шарорате ки дар Сион ба амал овардаанд, дар пеши назари шумо подош хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор.
25. Инак, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – зидди ту ҳастам, эй кӯҳи ҳалокатовар, ки тамоми дун ёро ба ҳалокат расондаӣ! Ва Ман дасти Худро бар ту дароз хоҳам кард, ва туро аз болои сахраҳо фуру хоҳам ғалтонид, ва туро ба кӯҳи сӯхтае табдил хоҳам дод.
26. Ва аз ту санге барои сари гӯша ва санге барои таҳкурси нахоҳанд гирифт, зеро ки ту харобазори абадӣ хоҳӣ шуд», – мегӯяд Парвардигор.
27. Байраке бар замин бардоред, шохе дар миёни халқҳо бинавозед, халқҳоро бар зидди он даъват намоед, мамлакатҳои Аророт, Минӣ ва Ашканазро бар зидди он чамъ оваред, сипаҳсолоре бар зидди он таъин кунед, аспонро мисли малахи сихдоре бархезонед.
28. Халқҳоро бар зидди он даъват намоед: подшоҳони Модай, волиёнаш ва ҳамаи ҳокимонаш, ва тамоми замини қаламравашро.
29. Ва замин ба изтироб омада, меларзад, зеро тадбирҳои Парвардигор дар ҳаққи Бобил ба амал меояд, то ки замини Бобилро харобазори ғайримаскун гардонад.
30. Баҳодурони Бобил аз ҳарбу зарб даст кашида, дар истехкомҳои худ нишастаанд; қуввати онҳо адо шуда, мисли занон гардидаанд; масканҳои он сӯзонида, ғалақаҳои он шикаста шудааст.

31. Қосид ба пешвози қосид медавад, ва хабарбар ба пешвози хабарбар, то ба подшоҳи Бобил хабар диҳад, ки шаҳри ӯ аз ҳар тарафаш забт гардидааст,
32. Ва гузаргоҳҳо гирифта шудааст, ва қамишзорҳо ба оташ сӯхтааст, ва чанговарон ба ҳарос афтодаанд.
33. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: духтари Бобил мисли хирмангоҳест дар вақти поймол шудани он; баъд аз андак замон мавсими дарави он фаро хоҳад расид.
34. «Набукаднесар подшоҳи Бобил маро хӯрдааст, маро дарҳам-барҳам намудааст, маро зарфи холие гардонидааст, мисли тимсоҳе маро фурӯ бурдааст, шиками худро аз неъматҳои ман пур кардааст, маро бадар рондааст.
35. Осебе ки ба ман ва ба қисми ман расидааст, бар гардани Бобил бод!» – хоҳад гуфт сокинаи Сион. «Ва хуни ман бар гардани сокинони кишвари калдониён бод!» – хоҳад гуфт Ерусалим.
36. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, Ман доди туро хоҳам ситонид, ва интиқоми туро хоҳам гирифт: баҳри ӯро хоҳам хушконидам, ва чашмаашро хушк хоҳам кардам.
37. Ва Бобил ба сангтӯдаҳо, ба маъвои шағолон, ба мавриди даҳшат ва масҳара табдил ёфта, ғайримаскун хоҳад шуд.
38. Мисли шерон якҷоя наъра мезананд, мисли шербачаҳо ғурриш мекунанд.
39. Ҳамин ки гарм шаванд, барояшон базме барпо намуда, онҳоро маст хоҳам кардам, то ки дилхушӣ намоянд, ва ба хоби абадӣ бираванд, ва бедор нашаванд, – мегӯяд Парвардигор.
40. Онҳоро мисли мешони парворӣ, мисли қўчқорон ва такаҳо барои куштан фурӯд хоҳам овардам.
41. Чӣ сон Шешак мусаххар, ва чалоли тамоми дун ё зердаст карда шудааст! Чӣ сон Бобил дар миёни халқҳо мавриди даҳшат гардидааст!
42. Баҳр бар Бобил туғён намуда, бо анбӯҳи мавҷҳояш вай пӯшида шудааст.

43. Шаҳрҳои он хароб гардида, ба замини хушк ва чӯл табдил ёфтааст, ба заmine ки ҳеҷ кас дар он сокин нест, ва писари одам аз он гузар намекунад.

44. Ва Билро дар Бобил чазо хоҳам дод, ва он чи фурӯ бурдааст, аз даҳонаш берун хоҳам овард, ва халқҳо ба сӯи он дигар равон нахоҳанд шуд; ҳисори Бобил низ фурӯ хоҳад ғалтид.

45. Аз даруни он берун оед, эй қавми Ман, ва ҳар яке чони худро аз оташи ғазаби Парвардигор халос кунед!

46. Ва бигзор дили шумо суст нашавад, ва шумо аз овозае ки дар замин шунида хоҳад шуд, натарсед; он овоза дар як сол ба гӯш хоҳад расид, ва дар соли баъд аз он овозаи дигаре; ва зулм дар замин ҳукмфармо гардида, ҳокиме ба муқобили ҳокиме қиём хоҳад кард.

47. Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, ки Ман бар санамҳои Бобил доварӣ хоҳам намуд, ва тамоми замини он расво хоҳад шуд, ва ҳамаи мақтулони он андаруни он хоҳанд афтод.

48. Ва осмону замин ва ҳар чи дар онҳост, бар Бобил тараннум хоҳанд кард, зеро ки аз шимол торочгарон бар он хоҳанд омад», – мегӯяд Парвардигор.

49. Бобил низ ба сабаби мақтулони Исроил фурӯ хоҳад ғалтид, дар Бобил низ мақтулони тамоми замин фурӯ хоҳанд ғалтид.

50. Эй онҳое ки аз шамшер раҳо шудаед, биравед, наистед! Парвардигорро аз дурдаст ба хотир оваред, ва бигзор Ерусалим дар дили шумо бошад.

51. Мо хичил шудем, ҳангоме ки ҳақорат шунидем; нанг рӯи моро пӯшонид, ҳангоме ки ачнабиён ба қудсҳои хонаи Парвардигор дохил шуданд.

52. «Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман бар санамҳои он доварӣ хоҳам намуд, ва дар тамоми замини он маҷрӯҳон оҳу нола хоҳанд кард.

53. Ҳатто агар Бобил то ба афлок барояд, ва ҳатто агар иқтидори худро дар истехкоми баланд пурзӯр созад, аз

ҷониби Ман торочгарон бар он хоҳанд омад», – мегӯяд Парвардигор.

54. Садои нола аз Бобил ба гӯш мерасад, ва овози шикасти азиме аз замини калдониён,

55. Зеро Парвардигор Бобилро гирифтори тороч мегардонад ва садои бузургро аз даруни он нест мекунад; ва мавҷҳои онҳо мисли обҳои фаровон мехурӯшанд, ва садои гулгулаи онҳо ба гӯш мерасад.

56. Зеро ки бар он, бар Бобил торочгар меояд, ва баҳодурони он ба даст афтада, камонхошон мешиканад, зеро ки Парвардигор Худои мукофотхост, ва ҳатман подош хоҳад дод.

57. «Ва Ман мирони он ва ҳакимони онро, волиёни он ва ҳокимони он ва баҳодурони онро маст хоҳам кард, ва онҳо ба хоби абадӣ хоҳанд рафт ва бедор нахоҳанд шуд», – мегӯяд Подшоҳе ки номаш Парвардигори лашкархост.

58. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ҳисорҳои фарохи Бобил тамоман хароб хоҳад шуд, ва дарвозаҳои баландаш ба оташ хоҳад сӯхт: қавмҳо бар абас меҳнат кардаанд, ва қабिलाҳо аз барои оташ хаста шудаанд».

59. Каломе ки Ирмиё набӣ ба Сароё ибни Нериё ибни Маҳсеё амр фармуд, ҳангоме ки вай бо Сидқие подшоҳи Яҳудо дар соли чоруми подшоҳии ӯ ба Бобил мерафт; ва Сароё мири бор буд.

60. Ва Ирмиё тамоми мусибатеро, ки бояд бар Бобил биёяд, дар як тӯмори китобат бинавишт, яъне ҳамаи ин суҳанонро, ки дар бораи Бобил навишта шудааст.

61. Ва Ирмиё ба Сароё гуфт: «Ҳангоме ки ба Бобил дохил шавӣ, бубин ва ҳамаи ин суҳанонро бихон,

62. Ва бигӯй: "Парвардигоро! Ту дар бораи ин макон гуфтай, ки онро тавре талаф хоҳӣ кард, ки дар он на одаме ва на чорпое сокин нашавад, ва он ба биёбони абадӣ табдил ёбад".

63. Ва ҳангоме ки хондани ин тӯморро ба анҷом расонӣ, санге ба он бибанд, ва онро андаруни Фурот биандоз,

64. Ва бигӯй: "Бобил аз боиси мусибате ки Ман бар он хоҳам овард, ҳамин тавр ғарқ хоҳад шуд, ва онҳо хаста хоҳанд гардид"». То ин ҷост суҳанони Ирмиё.

БОБИ ПАНЧОҲУ ДУЮМ

Шарҳи мухтасари воқеаҳо.

1. СИДҚИЁ бисту яксола буд, ки ба подшоҳӣ шурӯъ намуд, ва ёздаҳ сол подшоҳӣ кард; ва номи модари ӯ Ҳамутал бинти Ирмиё аз Либно буд.
2. Ва ӯ он чи дар назари Парвардигор бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи Еҳўёқим ба амал оварда буд.
3. Зеро ба сабаби ғзаби Парвардигор ин дар Ерусалим ва Яҳудо воқеъ шуд, ба тавре ки ӯ онҳоро аз ҳузури Худ рад кард; ва Сидқиё ба подшоҳи Бобил осӣ шуд.
4. Ва дар соли нӯҳуми подшоҳии ӯ, дар моҳи даҳум, дар рӯзи даҳуми моҳ воқеъ шуд, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил, худаш ва тамоми лашкараш, назди Ерусалим омад, ва бар зидди он ўрду заданд, ва девори муҳосира гирдогирди он бино карданд.
5. Ва шаҳр то соли ёздаҳуми подшоҳ Сидқиё дар муҳосира буд.
6. Дар моҳи чорум, дар рӯзи нӯҳуми моҳ, қаҳтӣ дар шаҳр пурзӯр шуд, ва барои қавми замин нон набуд.
7. Ва шаҳр раҳна карда шуд, ва ҳамаи чанговарон гурехтанд, ва шабона ба воситаи дарвозае ки дар миёни ду ҳисор, дар наздикии боғи подшоҳ буд, аз шаҳр баромаданд, ва дар сурате ки калдониён гирдогирди шаҳр буданд, бо роҳи чӯл равона шуданд.
8. Ва лашкари калдониён подшоҳро таъқиб карданд, ва дар чӯли Ерихӯ ба Сидқиё расида гирифтанд, ва тамоми лашкараш аз пеши ӯ пароканда шуда рафтанд.
9. Ва подшоҳро дастгир карданд, ва ўро назди подшоҳи Бобил ба Рибло, ки дар замини Ҳамот аст, оварданд; ва дар ҳаққи ӯ ҳукми худро эълон кард.

10. Ва подшоҳи Бобил писарони Сидқиёро дар пеши назари ӯ қатл кард; ва ҳамаи мирони Яҳудоро низ дар Рибло ба қатл расонид.

11. Ва чашмони Сидқиёро кӯр кард; ва ӯро занҷирбанд намуд; ва подшоҳи Бобил ӯро ба Бобил овард, ва ӯро то рӯзи вафоташ дар зиндон андохт.

12. Ва дар моҳи панҷум дар рӯзи даҳуми моҳ, ки соли нӯздаҳуми подшоҳии Набукаднесар подшоҳи Бобил буд, сардори посбонон Набузаръадон, ки ба ҳузури подшоҳи Бобил меистод, ба Ерусалим омад.

13. Ва хонаи Парвардигор ва хонаи подшоҳро сӯзонид; ва ҳамаи хонаҳои Ерусалим ва ҳар хонаи бузургонро ба оташ сӯзонид.

14. Ва тамоми лашкари калдониён, ки ҳамроҳи сардори посбонон буданд, ҳамаи хисорҳои гирдогирди Ерусалимро хароб карданд.

15. Ва сардори посбонон Набузаръадон баъзе аз бенавоёни қавм ва бақияи қавмро, ки дар шаҳр монда буданд, ва гурезпоёнро, ки ба тарафи подшоҳи Бобил гузашта буданд, ва бақияи оммаро ба асирӣ бурд.

16. Вале сардори посбонон Набузаръадон баъзе аз бенавоёни заминро барои тоқдорӣ ва зироаткорӣ воғузошт.

17. Ва калдониён сутунҳои мисро, ки дар хонаи Парвардигор буд, ва пояҳо ва обанбори мисро, ки дар хонаи Парвардигор буд, шикастанд, ва тамоми миси онҳоро ба Бобил бурданд.

18. Ва дегҳо, ва хокандозҳо, ва кордҳо, ва косаҳо, ва қошукҳо, ва тамоми асбоби мисро, ки дар вақти ибодат кор мефармуданд, гирифта бурданд.

19. Ва сардори посбонон пиёлаҳо, ва мачмарҳо, ва косаҳо, ва дегҳо, ва чароғҳо, ва қошукҳо, ва дӯлчаҳоро, – хоҳ аз тилло буд, хоҳ аз нуқра, – гирифта бурд.

20. Сутунҳо дуто, обанбор якто ва барзаговҳои мисин дувоздаҳо буд, ки зери пояҳо буд, ва подшоҳ Сулаймон онҳоро барои хонаи Парвардигор сохта буд, – вазни миси тамоми ин асбоб аз ҳад зиёд буд.

21. Ва ин сутунҳо, яъне ҳар як сутун ҳаждаҳ зироъ баландӣ дошт, ва риштае ба дарозии дувоздаҳ зироъ онро дар бар мегирифт, ва он дарунхолӣ буда, ғафсии деворҳояш чор ангушт буд.

22. Ва тоҷе бар он аз мис буд; ва баландии як тоҷ панҷ зироъ буд; ва бар тоҷ гирдогирд шабака ва анорҳо буд, – ҳамааш аз мис; айнаи ҳамин чизҳо ва анорҳо бар сутуни дуҷум буд.

23. Ва наваду шаш анор рӯй ба берун буда, ҳамаи анорҳо гирдогирди шабака садто буд.

24. Ва сардори посбонон Сароёи саркоҳин ва Сафанёи коҳини дуҷум ва се посбони даромадгохро гирифт;

25. Ва аз шаҳр як хоҷасаройро, ки сардори чанговарон буд, ва ҳафт нафар муқаррабони подшоҳро, ки дар шаҳр буданд, ва мирзои сарлашкарро, ки бо сафарбарии қавми мамлакат машғул буд, ва шаст нафарро, ки аз қавми мамлакат дар шаҳр буданд, гирифт;

26. Ва сардори посбонон Набузаръадон онҳоро гирифта, назди подшоҳи Бобил ба Рибло бурд.

27. Ва подшоҳи Бобил онҳоро дар Рибло, ки дар замини Ҳамот аст, зада ба қатл расонид; ва аҳли Яҳудо аз замини худ ба асирий рафтанд.

28. Ин аст адади қавме ки Набукаднесар ба асирий бурд: дар соли ҳафтум се ҳазору бисту се нафар яҳудиён;

29. Дар соли ҳаждаҳуми Набукаднесар аз Ерусалим ҳаштсаду сию ду нафар;

30. Дар соли бисту сеюми Набукаднесар сардори посбонон Набузаръадон ҳафтсаду чилу панҷ нафар яҳудиёнро ба асирий бурд; чамъ чор ҳазору шашсад нафар.

Рӯзҳои охири Еҳӯёкин.

31. Ва дар соли сию ҳафтуми асирии Еҳӯёкин подшоҳи Яҳудо, дар моҳи дувоздахум, дар рӯзи бисту панҷуми моҳ воқеъ шуд, ки Эвил-Мерӯдах подшоҳи Бобил дар соли аввали подшоҳии

худ Ехӯёкин подшоҳи Яҳудоро сарафроз кард ва ӯро аз зиндон баровард.

32. Ва ба ӯ суханони нек гуфт, ва тахти ӯро аз тахти подшоҳоне ки бо вай дар Бобил буданд, болотар гузошт.

33. Ва либоси зиндонии ӯро иваз намуд, ва ӯ ҳамеша, тамоми айёми умраш, ба ҳузури вай нон мехӯрд.

34. Ва хӯроки ӯ, хӯроки доимӣ, ба ӯ аз ҷониби подшоҳи Бобил рӯз ба рӯз, то рӯзи вафоти ӯ, тамоми айёми умри ӯ дода мешуд.

КИТОБИ НАВҲАҲОИ ИРМИЁ БОБИ ЯКУМ

Андӯҳ дар бораи Ерусалими валангоршуда.

1. Чӣ гуна он шаҳре ки серодам буд, яккаву танҳо нишастааст, он шаҳре ки дар миёни халқҳо бузург буд, мисли бевазани шудааст, он шаҳре ки бар кишварҳо ҳукмфармо буд, хирочгузор гардидааст!
2. Шабонгоҳ вай зор-зор мегиряд, ва ашкҳои вай бар рухсораҳои вай аст. Аз байни ҳамаи ошиқонаш барои вай тасаллидиҳандае нест: ҳамаи ёронаш ба вай хиёнат кардаанд, ба вай душман шудаанд.
3. Яҳудо аз боиси мазаллат ва меҳнати саҳт ҷалои ватан шудааст; вай дар миёни бутпарастон нишаста, фароғат намеёбад; ҳамаи таъқибкунандагонаш дар миёни тангиҳо ба вай даррасидаанд.
4. Роҳҳои Сион мотам гирифтааст, чунки мардум дар идҳо ба зиёрат намеоянд; ҳамаи дарвозаҳояш хароб шудааст; коҳинонаш оҳу воҳ мекунанд, дӯшизагонаш ғамгинанд, ва худааш талхком аст.
5. Адуёнаш сарбаланд шудаанд, душманонаш комронӣ мекунанд, зеро ки Парвардигор вайро аз боиси гуноҳҳои бисёраш ғамгин кардааст; кӯдаконаш пешопеши аду ба асирӣ рафтаанд.
6. Ва аз духтари Сион тамоми ҳашамати вай нест шудааст; мирони вай, мисли ғизолоне ки чарогоҳ наёфта бошанд, бемаҷол гардида, пешопеши таъқибкунанда равона шудаанд.
7. Ерусалим дар айёми мусибатҳо ва уқубатҳои худ ҳамаи нозу неъматҳои худро, ки аз қадимулайём дошт, ба ёд меоварад, дар сурате ки қавми вай ба дасти душман афтодааст ва мададгоре барои вай нест; адуён ба вай нигариста, ба ҳоли харобиҳояш механданд.
8. Ерусалим гуноҳи азиме кардааст, аз ин сабаб кароҳатангез шудааст: ҳамаи онҳое ки вайро мӯхтарам медоштанд, ба вай

беътиной мекунанд, зеро ки урёнии вайро дидаанд; худаш низ оху воҳ мекунад ва рӯ ба қафо мегардонад.

9. Начосати вай бар домани вай буд, лекин ояндаи худро ба ёд намеовард; бинобар ин ба таври ҳайратангез ба залолат афтадааст, ва тасаллидихандае барои вай нест. «Парвардигоро! Мазаллати маро бубин, зеро ки душман мутакаббир шудааст».

10. Аду ба ҳамаи нозу неъматҳои вай дасти душманӣ дароз кардааст: вай дидааст, ки ба қудси вай ғайрияхудиён даромадаанд, ки дар бораи онҳо Ту амр фармудай, ки ба чамоати Ту дохил нашаванд.

11. Тамоми қавми вай оху воҳ карда, нон мечӯянд, нозу неъматҳои худро дар бадали хӯрок додаанд, то ки зинда бимонанд. «Парвардигоро! Назар андоз ва бубин, ки ман чӣ гуна залил шудаам».

12. «Бигзор ин ба шумо, эй ҳамаи роҳгузарон, рӯй надихад. Назар андозед ва бубинед, ки оё дарде мисли дарди ман ҳаст, ки он ба сари ман омадааст, ва Парвардигор дар рӯзи шиддати ғазаби Худ маро ғамгин кардааст?»

13. Аз афроз Ё оташе ба устухонҳоям фиристода, онҳоро бирён кардааст; доме барои пойҳоям ниҳода, маро ба қафо баргардонидааст; маро маъюс ва дардманди ҳаррӯза сохтааст.

14. Юғи гуноҳҳоям, ки бо дасти Ё ба ҳам барбаста бофта шудааст, бар гарданам баромада, маро бемаҷол кардааст; Парвардигор маро ба дастҳое таслим кардааст, ки наметавонам пеши онҳо истодагӣ намоям.

15. Ҳамаи баҳодурони маро Парвардигор андаруни ман вожгун кардааст: чамъомадеро бар зидди ман даъват намудааст, то ки чавонони маро несту нобуд кунанд; духтари бокираи Яҳудоро Парвардигор дар чархушт поймол кардааст.

16. Дар ҳаққи инҳо ман гиря мекунам: аз чашмам, аз чашмам об мерезад, зеро тасаллидихандае ки ҷонамро қувват меода бошад, аз ман дур шудааст; писаронам хонавайрон шудаанд, зеро ки душман зӯр баромадааст».

17. Сион дастҳои худро дароз мекунад, лекин тасаллидиҳандае барои вай нест: Парвардигор дар ҳақи Яъқуб амр фармудааст, ки ӯро адуёнаш ихота кунанд; Ерусалим дар миёни онҳо карохатангез шудааст.

18. «Парвардигор одил аст, зеро ки аз амри Ӯ саркашӣ кардам. Бишнавед, эй ҳамаи қавмҳо, ва дарди маро бубинед: дӯшизагонам ва ҷавононам ба асирӣ рафтаанд.

19. Дӯстдорони худро даъват намудам, лекин онҳо дар ҳақи ман хиёнат карданд; коҳинонам ва пиروнам дар шаҳр ҷон доданд, дар ҳолате ки барои худ хӯрок мечустанд, то ки зинда бимонанд.

20. Парвардигоро, назар андоз, зеро ки дар тангӣ ҳастам: амъоям ҷӯш мезанад, дилам андарунам чаппа шудааст, зеро ки бағоят саркашӣ кардам; аз берун шамшер нобуд мекард, чунон ки дар хона мамот ҳукмфармо буд.

21. Мешунаванд, ки ман оҳу воҳ мекунам, аммо тасаллидиҳандае барои ман нест; ҳамаи душманонам мусибати маро шунида шод шудаанд, ки Ту инро дар ҳақи ман кардай. Кошки он рӯзи эълонкардаи Худро меовардӣ, ва онҳо мисли ман мешуданд!

22. Бигзор тамоми шарорати онҳо пеши назари Ту биёяд, ва ба онҳо ончунон амал кунӣ, чунон ки ба ман барои ҳамаи гуноҳоям амал кардай; зеро ки оҳу фиғонам бисёр аст, ва дилам пурдard аст».

БОБИ ДУЮМ

Набӣ барои валангор шудани Яҳудо навҳа мекунад.

1. Чӣ гуна Парвардигор дар вақти ғзаби Худ духтари Сионро бо абрҳои тира пӯшонидаст, шукӯҳи Исроилро аз осмон ба замин афкандааст ва пойандози Худро дар рӯзи ғзаби Худ ба ёд наовардааст!

2. Парвардигор ҳамаи масканҳои Яъқубро талаф намуда, раҳме накардааст, қалъаҳои духтари Яҳудоро дар вақти ҳаши

Худ хароб намуда, ба замин яксон кардааст, давлат ва мирони онро поймол гардондааст;

3. Дар шиддати ғазаби Худ тамоми шохи Исроилро шикастааст, ямини Худро аз омадани душман баргардонидааст ва Яъқубро мисли забонаҳои оташе ки ҳамаи чизҳои давру пешро фурӯ мебарад, сӯзонидааст;

4. Камони Худро мисли душман зеҳ кардааст, бо ямини Худ мисли аду ба қиём бархостааст ва ҳамаи назаррабоёнро куштааст; бар хаймаи духтари Сион хашми Худро мисли оташ рехтааст.

5. Парвардигор мисли душман шуда, Исроилро талаф намудааст: ҳамаи қасрҳои онро талаф намуда, қалъаҳои онро хароб кардааст ва барои духтари Яҳудо нолаву фиғонро афзудааст;

6. Ва хаймаи Худро мисли боғ аз миён бардошта, чамъомадгоҳи Худро хароб кардааст. Парвардигор дар Сион рӯзҳои ид ва шанберо фаромӯш кунонидааст ва дар шиддати ғазаби Худ подшоҳ ва қоҳинро хорозор намудааст.

7. Парвардигор қурбонгоҳи Худро тарк карда, қудси Худро хор дидааст; ҳисорҳои қасрҳои онро ба дасти душманон таслим намудааст: онҳо дар хонаи Парвардигор, ба монанди рӯзи ид, овоз бардоштаанд.

8. Парвардигор қарор додааст, ки ҳисори духтари Сионро хароб кунад; шоқул кашида, дасти Худро аз талаф қардан бознадоштааст; ва истеҳком ва ҳисорро, ки якҷоя ба хок яксон шудаанд, қисвати сӯгворӣ пӯшононидааст.

9. Дарвозаҳои он ба замин фурӯ рафтааст; ғалақаҳои онро вайрон карда шикастааст; подшоҳи он ва мирони он дар миёни ғайрияхудиён мебошанд; шариате нест; анбиёи он низ рӯёе аз ҷониби Парвардигор намеёбанд.

10. Пирони духтари Сион бар замин хомӯш нишастаанд, бар сари худ хокистар пошида, палос пӯшидаанд; дӯшизағони Ерусалим сари худро сӯи замин ҳам кардаанд.

11. Чашмонам аз ашк очиз шудааст, амъоям ҷӯш мезанад, чигарам аз шикасти духтари қавми ман бар замин мерезад,

вакте ки кӯдакон ва ширмакон дар кӯчаҳои шаҳр беҳуш шуда мегалтанд.

12. Ба модарони худ мегӯянд: «Нон ва шароб кучост?» – дар ҳолате ки мисли маҷрӯҳон дар кӯчаҳои шаҳр аз ҳуш рафта, дар оғӯши модарони худ чон медиҳанд.

13. Чӣ шаҳодате барои ту бидиҳам, чӣ қиёсе барои ту биёварам, эй духтари Ерусалим? Чиро ба ту ташбеҳ намоям, то ки туро тасаллӣ диҳам, эй духтари бокираи Сион? Зеро ки шикасти ту мисли баҳр бузург аст, ва кист, ки туро тавонад шифо диҳад?

14. Анбиёи ту чизҳои ботил ва беаслро барои ту пешгӯӣ намудаанд ва гуноҳатро ошкор накардаанд, то ки хавфи асирии туро пешгирӣ намоянд, балки нубувватҳои ботил ва хаёлҳои хомро барои ту изҳор кардаанд.

15. Ҳамаи роҳгузарон дар ҳаққи ту даст бар ҳам месоянд, хуштак кашида, ба ҳоли духтари Ерусалим сар мечунбонанд: «Оё ҳамин аст шаҳре ки онро камоли зебӣ, шодии тамоми замин мегуфтанд?»

16. Ҳамаи душманонат даҳони худро бар ту кушодаанд, хуштак кашида ва дандон ғичиррос занонда, мегӯянд: «Онро талаф кардем! Ҳай-ҳай, ин ҳамон рӯз аст, ки дар интизораш будем ва ҳоло ба он ноил шудаем, онро ба чашми худ дидаем!»

17. Парвардигор он чи қарор дода буд, иҷро кардааст; амреро, ки аз қадимулайём фармуда буд, ба амал овардааст: хароб намуда, раҳме накардааст ва душманро бар ту шод гардонда, шохи адуёнатро баланд бардоштааст.

18. Дили онҳо сӯи Парвардигор фарёд мекунад: эй ҳисори духтари Сион! Рӯзу шаб мисли чӯйбор ашк рез, ба худат оромӣ надех, гавҳараки чашмат қарор наёбад.

19. Шабонгоҳ, дар аввали посҳо, бархоста фиғон бардор; ба ҳузури Парвардигор дили худро мисли об рехта холӣ кун; дастҳои худро дар бораи чони кӯдаконат, ки дар сари ҳар кӯча аз гуруснагӣ беҳуш мешаванд, сӯи Ӯ боло бардор:

20. Парвардигоро! Назар андоз ва бубин, ки чунин амалро ба кӣ кардаӣ? Оё равост, ки занон меваи батни худро, – кӯдаконеро, ки ба сад ноз парварда буданд, – бихӯранд? Оё равост, ки коҳин ва набӣ дар қудси Парвардигор кушта шаванд?

21. Наврасон ва пирон бар хоки кӯчаҳо хобиданд; дӯшизагонам ва ҷавононам аз дами шамшер афтаанд; Ту онҳоро дар рӯзи ғазаби худ куштаӣ, ба қатл расондаӣ ва раҳме накардаӣ;

22. Даҳшатҳои маро аз гирду атроф, ба монанди рӯзи ид, даъват намудаӣ; ва касе набуд, ки дар рӯзи ғазаби Парвардигор гурехта ва зинда монда бошад: онҳое, ки ба сад ноз парварда ва калон карда будам, душмани ман талаф намудааст".

БОБИ СЕЮМ

Ирмиё андӯҳгин аст, лекин дар андӯҳи худ тасалли меёбад.

1. МАН одаме ҳастам, ки аз асои ғазаби Ё мазаллат дидаам.
2. Ё маро бурда, ба торикӣ даровардааст, ва на ба рӯшноӣ;
3. Фақат ба зидди ман тамоми рӯз гашта-баргашта дасти Худро нигаронидааст;
4. Гӯшт ва пӯсти маро реш-реш карда, устухонҳои маро шикастааст;
5. Бар ман иморат сохта, маро бо заҳр ва мусибат ихота намудааст;
6. Маро дар зулмот сокин гардондааст, мисли онҳое ки аз қадим мурдаанд;
7. Гирдогирди ман тавора кашидааст, то ки натавонам берун равам; ишкели маро вазнин кардааст;
8. Агарчи фарёд ва истиғоса менамоям, дуои маро пешгирӣ кардааст;
9. Роҳҳои маро бо харсангҳо бандубаст намудааст, пайроҳаҳои маро қач кардааст.

10. Ў барои ман хирси каминвар аст, шерест, ки дар чои ниҳонӣ бошад;
11. Роҳҳои маро қач карда, маро даридааст, маро маъюс намудааст;
12. Камони Худро зеҳ карда, маро ҳадафе барои тир қарор додааст;
13. Тирҳои таркаши Худро ба гурдаҳои ман фурӯ фиристодааст.
14. Барои тамоми қавми худ хандахариш шудаам, калимаи тамасхури ҳаррӯзаи онҳо гардидаам.
15. Ў маро аз талхиҳо сер кардааст, маро аз явшон сероб намудааст;
16. Дандонҳоямро бо сангреса шикастааст, маро бо хокистар пӯшонидаст.
17. Ва чонам аз осоиштагӣ дур шудааст: некрӯзиро фаромӯш кардаам.
18. Ва гуфтам, ки қувватам ва умеди ки аз Парвардигор доштам, барбод рафтааст.
19. Мазаллат ва дилшикастагии маро, явшон ва захро ба ёд овар.
20. Нағз ба ёд меоварам, ва чонам андаруни ман маъюс шудааст.
21. Ба дили худ чунин ҷавоб хоҳам гардонд ва бинобар ин умедвор хоҳам буд:
22. Эҳсонҳои Парвардигор поён надорад, ва марҳаматҳои Ў беинтиҳост;
23. Онҳо ҳар субҳ аз нав зоҳир мешавад: вафои Ту бузург аст.
24. «Парвардигор насибаи ман аст, – мегӯяд чони ман, – бинобар ин ба Ў умедвор хоҳам буд».
25. Парвардигор барои умедворони худ, барои ҳар чоне ки толиби Ўст, нек аст:
26. Хуб мешавад, ки ба наҷоти Парвардигор сокитона умедвор бошанд.
27. Барои одамизод хуб аст, ки юғро дар ҷавонии худ бардошта бошад:

28. Вай танҳо нишаста, сукут хоҳад кард, зеро ки Парвардигор юғро бар вай ниҳодааст;
29. Даҳони худро бар хок хоҳад ниҳод: эҳтимол дорад, ки умеде бошад;
30. Ба касе ки вайро мезанад, рухсори худро хоҳад дошт ва аз нанг сер хоҳад шуд.
31. Зеро ки Парвардигор ба сурати абадӣ тарк нахоҳад кард,
32. Балки, агар ғамгин кунад, аз рӯи эҳсонкории бузурги Худ марҳамат хоҳад намуд,
33. Зеро ки Ё банӣ одамро на ба дилхоҳи Худ чазо дода ғамгин мекунад.
34. Вақте ки ҳамаи бандиёни заминро бо пойҳои худ пахш мекунанд,
35. Вақте ки одамро ба ҳузури Ҳаққи Таоло ноҳақ доварӣ менамоянд,
36. Вақте ки дар муҳокимаи даъвои одам қачқорӣ мекунанд, – магар инро Парвардигор намебинад?
37. Кист, ки чизе гуфта бошад он чиз иҷро шуда бошад, бе он ки Парвардигор амр фармояд?
38. Оё бадихо ва некихо аз амри Ҳаққи Таоло ба вуқӯъ намеояд?
39. Одами зинда чӣ ҳақ дорад гила кунад, вақте ки аз гуноҳҳои худаш чазо бинад?
40. Пас, роҳҳои худро бояд тафтиш ва таҳқиқ кунем ва сӯи Парвардигор баргардем,
41. Дилҳои худро сӯи Худое ки дар осмон аст, бо дастҳо боло кунем:
42. «Мо гуноҳ кардаем ва саркашӣ намудаем, Ту наомурзидай;
43. Худро бо ғазаб пӯшонида, моро таъқиб намудай, куштай, раҳме накардай;
44. Худро бо абр пӯшонидай, то ки дуо нагзарад;
45. Моро дар миёни қавмҳо хокрӯба ва ахлот гардондай.
46. Ҳамаи душманони мо даҳони худро бар мо кушодаанд.
47. Даҳшат ва дом, харобӣ ва шикаст насиби мо шудааст.

48. Аз шикасти духтари қавми ман аз чашмам чӯйбори об мерезад.
49. Чашмам ашкбор аст ва бас намекунад, бе он ки танаффусе намояд,
50. То даме ки Парвардигор аз осмон назар андозад ва бубинад.
51. Чашмам аз барои ҳамаи духтарони шаҳри ман чони маро ба дард меоварад.
52. Онҳое ки ноҳақ ба ман душманӣ доранд, маро мисли мурғе сайд карданӣ шуданд;
53. Ҳаётамро дар чоҳ нобуд карда, маро сангборон намуданд.
54. Об аз сарам гузашт; гуфтам: "Корам тамом шуд".
55. Аз даруни чоҳи чуқур номи Туро, эй Парвардигор, хондам.
56. Овози маро шунидӣ: "Пас, гӯши Худо аз фарёд ва истиғосаи ман напӯшон".
57. Дар рӯзе ки Туро хондам, наздик шуда гуфтӣ: "Натарс!"
58. Даъвоҳои чони маро Ту, эй Парвардигор, ҳимоят кардӣ, ҳаёти маро раҳонидӣ.
59. Ноинсофиеро, ки дар ҳаққи ман содир мешавад, Ту, эй Парвардигор, мебинӣ; пас, доди маро бидеҳ!
60. Тамоми интиқомҷӯии онҳоро, тамоми дасисакории онҳоро дар ҳаққи ман мебинӣ;
61. Таҳқири онҳоро, тамоми дасисакории онҳоро дар ҳаққи ман Ту, эй Парвардигор, мешунавӣ,
62. Низ суханони мухолифонам ва андешаҳоеро, ки онҳо ҳар рӯз ба муқобили ман доранд.
63. Шинухези онҳоро бубин, ки ман ашӯлаи онҳо гардидаам.
64. Сазояшонро, эй Парвардигор, мувофиқи аъмоли дастҳошон ба онҳо баргардон;
65. Ба онҳо маҳзунии дил бидеҳ; нафрини Ту бар онҳо бод.
66. Бо ғазаби Худ, эй Парвардигор, онҳоро таъқиб намо ва аз зери осмон нобуд кун».

БОБИ ЧОРУМ

Мусибат ва шармандагии Яҳудо.

1. Чӣ гуна тилло хира шудааст, зари холис тағйир ёфтааст, сангҳои гаронбаҳо дар сари ҳар кӯча партофта шудааст!
2. Чӣ гуна фарзандони азизи Сион, ки ба зари холис баробар буданд, мисли кӯзаи сафолине ки амали дасти кулол аст, ҳисоб шудаанд!
3. Шағолон низ пистон берун оварда, бачаҳои худро мемаконанд,
лекин духтари қавми ман, мисли шутурмурғҳо дар биёбон, бераҳм шудааст.
4. Забони бачаи ширмак аз ташнагӣ ба комаш часпидааст; кӯдакон нон мепурсанд, – касе ба онҳо намедихад.
5. Онҳое ки нуқлу наво мехӯрданд, дар кӯчаҳо бемаҷол шудаанд; онҳое ки бар бистари абрешимин парвариш меёфтанд, ахлоттӯдаҳоро ба оғӯш мекашанд.
6. Ва маъсияти духтари қавми ман аз гуноҳи Садӯм бузургтар аст, ки он дар як мижа задан вожгун шуд, бе он ки касе дастҳояшро ба он расонда бошад.
7. Сарварони вай аз барф тозатар ва аз шир сафедтар буданд; баданашон аз марҷон сурхтар, қаду қоматашон мисли ёқути кабуд буд;
8. Ва акнун чехраашон аз ангишт сиёҳтар шудааст, ба тавре ки дар кӯчаҳо онҳоро намешиносанд; пӯсташон ба устухонашон часпида, мисли чӯб хушк шудааст.
9. Куштаҳои шамшер назар ба куштаҳои гуруснагӣ хушбахттар буданд, чунки аз теғ хуншор шуда, зуд мурдаанд, назар ба онҳое ки аз камии маҳсулоти киштзор бо азоби бисёр чон додаанд.
10. Дастҳои занони раҳмдил бачаҳои худро пухтаанд, то ки дар вақти шикасти духтари қавми ман барояшон хӯрок шавад.
11. Парвардигор хашми Худро ба анҷом расондааст, шиддати ғазаби Худро фурӯ рехтааст ва оташе дар Сион афрӯхтааст, ки он асосҳои вайро хӯрдааст.

12. Подшоҳони замин ва ҳамаи сокинони дунё бовар намекарданд, ки аду ва душман ба дарвозаҳои Ерусалим дохил хоҳад шуд,
13. Аз боиси хатоҳои анбиёи он ва гуноҳҳои коҳинони он, ки хуни одилонро андаруни он мерехтанд;
14. Мисли кӯрон дар кӯчаҳо мегаштанд, дар ҳолате ки ба хун олуда буданд, ба тавре ки ба либосҳои онҳо касе наметавонист бирасад.
15. «Дур шавед! Палид аст!» – дод мегуфтанд дар ҳаққи онҳо, – «Дур шавед, дур шавед, нарасед!» Ва онҳо чунин сарсон ва овора шуда мегаштанд, ва дар миёни халқҳо дар бораи онҳо мегуфтанд: «Дигар дар ин ҷо сокин нахоҳанд шуд».
16. Ҳашми Парвардигор онҳоро пароканда хоҳад кард, дигар ба онҳо назари нек нахоҳад кард: дар он ҷо коҳинонро рӯихотир намекунанд ва ба пирон раҳм надоранд.
17. Чашмони мо ҳанӯз ба мадад беҳуда чор мешуд: дар чашмдошти худ ба халқе умедвор будем, ки вай наметавонист моро начот диҳад.
18. Қадамҳои моро камин мекарданд, ба дараҷае ки мо дар кӯчаҳои худ наметавонистем роҳ равем; охири мо наздик мешуд, рӯзҳои мо анҷом меёфт; ҳақиқатан охири мо фаро расида буд.
19. Таъқибкунандагони мо аз уқобҳои осмон тезравтар буданд: бар кӯҳҳо моро таъқиб мекарданд, дар биёбон барои мо камин месохтанд.
20. Масеҳи Парвардигор, ки рӯҳи ҳаёти мо буд, дар ҷоҳи онҳо афтод, ки дар бораи ӯ мегуфтем: «Ба зери сояи ӯ дар миёни халқҳо зиндагӣ хоҳем кард».
21. Шодӣ ва хурсандӣ намо, эй духтари Адӯм, ки дар замини Ус сокин ҳастӣ! Ин коса ба ту низ хоҳад расид: маст гардида, урён хоҳӣ шуд.
22. Эй духтари Сион! Маъсияти ту акнун тамом шудааст: Ӯ туро дигар ҷалои ватан нахоҳад кард. Аммо маъсияти туро, эй духтари Адӯм, Ӯ ба ҷазо мустаҳиқ намуда, гуноҳҳоятро ошкор хоҳад кард.

БОБИ ПАНЦУМ

Тазарруи қавми мазлум дар бораи марҳамат ва мадад.

1. ПАРВАРДИГОРО! Он чи ба мо рӯй додааст, ба ёд овар; назар андоз ва нанги моро бубин.
2. Мероси мо аз они ачнабиён, хонаҳои мо аз они бегонагон шудааст.
3. Ятим шудаем ва падар надорем; модарони мо мисли бевазанон шудаанд.
4. Оби худро ба нуқра харида менӯшем, ҳезуми мо дар бадали пул ба даст медарояд.
5. Моро бунигарданӣ зада пеш мекунанд, хаста мешавем, – фароғат кардан намомонанд.
6. Ба Миср ва Ашшур даст кафча кардем, то ки аз нон сер шавем.
7. Падарони мо гуноҳ кардаанд; онҳо аз дунё чашм пӯшидаанд, валекин мо аз барои маъсияташон гирифтори чазо шудаем.
8. Ғулумон бар мо ҳукмфармо шудаанд; касе нест, ки моро аз дасташон халосӣ диҳад.
9. Қони худро ба каф гирифта, ба зери хавфи шамшери аҳли биёбон нони худро пайдо мекунем.
10. Пӯсти мо аз тафси гуруснагӣ мисли танӯр сӯхтааст.
11. Занонро дар Сион беисмат мекунанд, дӯшизагонро – дар шаҳрҳои Яҳудо.
12. Мирон бо дасти онҳо ба дор кашида мешаванд, пирон эҳтиром надоранд.
13. Ҷавонон сангҳои осӣро мебардоранд, ва наврасон зери бори ҳезум беҳуш шуда меғалтанд.
14. Пирон дигар назди дарвоза наменишинанд; ҷавонон сурудгӯӣ намекунанд.
15. Дилхушии мо хотима ёфтааст; рақси мо ба мотам мубаддал шудааст.

16. Точи сари мо фурӯ ғалтидааст; вой бар ҳоли мо, ки гуноҳ кардаем!
17. Барои ин доим дили мо дард мекунад, барои инҳо чашмони мо хира шудааст:
18. Барои кӯҳи Сион, ки хароб шудааст, ва шағолон бар он гаштугузор мекунанд.
19. Лекин Ту, эй Парвардигор, то абад қоим ҳастӣ, ва тахти Ту то абадуддаҳр аст.
20. Чаро моро ба сурати абадӣ фаромӯш кардаӣ, ба муддати дуру дароз тарк намудай?
21. Парвардигоро! Моро сӯи Худ баргардон, ва мо хоҳем баргашт; рӯзҳои моро мисли пештара таҷдид намо.
22. Наход ки моро тамоман рад карда, бениҳоят бар мо хашмгин шуда бошӣ?

КИТОБИ ҲИЗҚИЁЛИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Сарсухан.

1. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли сиюм, дар рӯзи панҷуми моҳи чорум, вақте ки ман дар миёни ҷалои ватан шудагон назди наҳри Кабар будам, осмон кушода шуд, ва ман рӯъёҳои Худоро дидам.

Рӯъёи ҷалоли Парвардигор.

2. Дар рӯзи панҷуми моҳ, ки соли панҷуми ҷалои ватан шудани подшоҳ Ехӯёкин буд,

3. Каломи Парвардигор бар Ҳизқиёл ибни Бузии коҳин дар замини калдониён назди наҳри Кабар нозил шуд; ва дасти Парвардигор дар он ҷо барӯи ниҳода шуд.

4. Ва ман дидам, ва инак боди тунде аз шимол вазид, ва абри бузург ва оташи фурӯзон, ва дурахше гирдогирдаш буд; ва аз дарунаш, яъне аз даруни оташ, чизе мисли барқ дурахшон буд.

5. Ва аз дарунаш сурати чор ҳайвон ба назар менамуд; ва намудашон чунин буд: онҳо монанди одамизод буданд.

6. Ва ҳар якеро чор рӯй буд; ва ҳар яке аз онҳо чор бол дошт.

7. Ва пойҳошон пой мустақим буд; ва кафи пойҳошон мисли кафи пой гӯсола буд, ва мисли миси сайқалдор медурахшид.

8. Ва дастҳои одамӣ аз таҳти болҳошон дар чор тарафшон намудор буд; ва ҳар чорашон рӯйҳои худ ва болҳои худро доштанд.

9. Болҳошон ба якдигар пайваста буд; дар вақти роҳ рафтанишон ба ин самту он самт рӯй намегардониданд, балки ҳар яке ба самти рӯ ба рӯи худ мерафтанд.

10. Ва сурати рӯйҳошон чунин буд: рӯйҳои одамӣ аз тарафи пеш, ва рӯйҳои шер аз тарафи рост дар ҳар чорашон, ва рӯйҳои гов аз тарафи чап дар ҳар чорашон, ва рӯйҳои уқоб аз тарафи ақиб дар ҳар чорашон.

11. Рӯйхошон ҳамин гуна буд. Ва болхошон чунон аз боло паҳн шуда буд, ки ду боли ҳар яке ба якдигар мепайваст, ва ду боли дигар баданхошонро мепӯшонид.
12. Дар вақти роҳ рафтанишон рӯй намегардониданд, балки ҳар яке ба самти рӯ ба рӯи худ мерафтанд; ба ҳар чое ки рӯҳ мехост бираванд, мерафтанд.
13. Ва сурати ин ҳайвонҳо чунин буд: намудашон мисли аҳгарҳои оташи сӯзон, мисли намуди машъалҳо; ин оташ дар фазои байни ҳайвонҳо дар ҳаракат буд, ва дурахше дошт, ва аз даруни оташ барқ мебаромад.
14. Ва ҳайвонҳо ин сӯю он сӯ мисли намуди барқ дар давиш буданд.
15. Ва чун ба ҳайвонҳо назар кардам, инак як чарх назди ҳар ҳайвони соҳиби чор рӯй бар замин буд.
16. Намуди чархҳо ва сохташон монанди забарҷад буд, ва ҳар чорашон як сурат доштанд; ва намуду сохти онҳо мисли он буд, ки гӯё чархе тақотӯи чарх бошад.
17. Онҳо чун роҳ мерафтанд, метавонистанд ба чор самти худ бираванд, бе он ки дар вақти рафтанишон рӯй гардонанд.
18. Ва чанбархошон хеле баланд ва воҳиманок буд, ва чанбарҳои ҳар чорашон гирдогирд пур аз чашмон буд.
19. Ва ҳангоме ки ҳайвонҳо роҳ мерафтанд, чархҳо низ назди онҳо роҳ мерафт; ва ҳангоме ки ҳайвонҳо аз замин баланд мешуданд, чархҳо низ баланд мешуд.
20. Ба ҳар чое ки рӯҳ мехост бираванд, мерафтанд; ва чархҳо низ баробари онҳо баланд мешуд, зеро ки рӯҳи ҳайвонҳо дар чархҳо буд.
21. Ҳангоме ки онҳо мерафтанд, инҳо низ мерафт, ва ҳангоме ки онҳо меистоданд, инҳо низ меистод; ва ҳангоме ки онҳо аз болои замин баланд мешуданд, чархҳо низ баробари онҳо баланд мешуд, зеро ки рӯҳи ҳайвонҳо дар чархҳо буд.
22. Ва сурати фалак бар сари ҳайвонҳо чунин буд: мисли булӯри сахмгине бар сари онҳо аз боло паҳн шуда буд.

23. Ва зери фалак болҳои онҳо сӯи якдигар рост бардошта шуда буд; ҳар якеро ду бол аз он тараф мепӯшонид, ва ҳар якеро ду бол аз ин тарафи баданашон мепӯшонид.

24. Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, ман садои болҳои онҳоро, ки мисли садои обҳои бисёр, мисли садои Қодири Бечун, мисли садои ғалоғулаи лашкаргоҳ буд, шунидам; вақте ки онҳо меистоданд, болҳои худро мефуруварданд.

25. Ва аз болои фалак, ки бар сари онҳо буд, садое ба гӯш мерасид, вақте ки онҳо истода, болҳои худро мефуруварданд.

26. Ва дар фалаке ки бар сари онҳо буд, сурати тахте дида мешуд, ки намуди санги ёкути кабудро дошт; ва бар сурати тахт сурате мисли намуди одамизод бар болои он буд.

27. Ва чизе мисли барқ дурахшон дидам, ки доирае мисли намуди оташ гирдогирди он буд, – аз намуди камари ӯ ба тарафи боло; ва аз намуди камари ӯ ба тарафи поён мисли намуди оташ дидам, ва дурахше гирдогирдаш буд.

28. Чунон ки намуди рангинкамон дар абр дар рӯзи борон мешавад, намуди дурахш гирдогирдаш ончунон буд; ин – намуди сурати ҷалоли Парвардигор буд; ва ҳамин ки онро дидам, бар рӯи худ афтадам, ва овози Ӯро шунидам, ки сухан меронд.

БОБИ ДУЮМ

Даъват шудани набӣ ва аз Рӯҳ пур шудани ӯ.

1. ВА ба ман гуфт: «Эй писари одам! Бар пойҳои худ биист, ва Ман бо ту сухан хоҳам ронд».

2. Ва ҳангоме ки ба ман сухан меронд, Рӯҳи Худо ба ман дохил шуда, маро бар пойҳоям бархезонид, ва ман Ӯро, ки ба ман сухан меронд, шунидам.

Ба набӣ аз улув супориш дода шуд.

3. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Ман туро назди банӣ Исроил мефиристам, назди сибтҳои исёнгаре ки ба Ман осӣ

шудаанд; онҳо ва падаронашон пеши Ман то худи имрӯз гуноҳкор мебошанд,

4. Ва ин мардум рӯйнатан ва сахтдил ҳастанд, ва Ман туро назди онҳо мефиристам, то ки ба онҳо бигӯй: "Парвардигор Худо чунин мегӯяд!"

5. Ва онҳо хоҳ бишнаванд ва хоҳ аз шунидан рӯй тобанд, – зеро ки онҳо хонадони исёнгар мебошанд, – вале хоҳанд донист, ки набие дар миёни онҳо буд.

6. Ва ту, эй писари одам, аз онҳо натарс ва аз суханони онҳо ҳаросон нашав, зеро ки хорҳо ва нешҳо дар гирди ту ҳастанд, ва ту дар миёни каждумон нишастай; лекин аз суханони онҳо ҳаросон нашав ва аз рӯйҳои онҳо натарс, зеро ки онҳо хонадони исёнгар мебошанд.

7. Ва суханони Маро ба онҳо бигӯй, хоҳ бишнаванд ва хоҳ аз шунидан рӯй тобанд, зеро ки онҳо исёнгар мебошанд.

8. Вале ту, эй писари одам, он чиро, ки Ман ба ту мегӯям, бишна; мисли ин хонадони исёнгар осӣ нашав; даҳони худро бикшо ва он чиро, ки Ман ба ту медиҳам, бихӯр».

9. Ва ман назар кардам, ва инак дасте сӯи ман ёзонида шудааст, ва инак тӯморе дар он мебошад.

10. Ва онро пеши ман воз кард, ва рӯй ва пушти он навишта шуда буд, ва навҳа ва нола ва оҳу воҳ дар он навишта шуда буд.

БОБИ СЕЮМ

Ҳизқиёл ба вазифаи посбони хонадони Исроил гузошта шуд ва сазовори дидани ҷалоли Парвардигор гардид.

1. ВА ба ман гуфт: «Эй писари одам! Он чиро, ки меёбӣ, бихӯр; ин тӯморро бихӯр, ва рафта, ба хонадони Исроил бигӯй».

2. Ва ман даҳони худро кушодам, ва он тӯморро Ё ба ман хӯронид.

3. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Шиками худро бихӯрон ва амъои худро аз ин тӯморе ки Ман ба ту медиҳам, пур кун». Ва ман хӯрдм, ва дар даҳонам мисли асал ширин буд.
4. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Бархоста, назди хонадони Исроил бирав ва суханони Маро ба онҳо баён нам;»
5. Зеро назди қавме ки нутқаш муғлақ ва забонаш душворфаҳм бошад, фиристода намешавӣ, балки назди хонадони Исроил;
6. На назди қавмҳои бисёри нутқашон муғлақ ва забонашон душворфаҳм, ки суханонашонро наметавонӣ бифаҳмӣ; агар ҳатто назди онҳо туро мефиристодам, онҳо ба ту гӯш меандохтанд;
7. Валекин хонадони Исроил намехоҳанд ба ту гӯш андозанд, чунки намехоҳанд ба Ман гӯш андозанд, зеро ки тамоми хонадони Исроил пешонии саҳт ва дили сангин доранд.
8. Инак Ман рӯи туро ба муқобили руи онҳо саҳт, ва пешонии туро ба муқобили пешонии онҳо саҳт гардонидам.
9. Пешонии туро мисли алмосе ки аз санги хоро саҳттар аст, гардонидам; аз онҳо натарс ва аз рӯйхошон ҳаросон нашав, зеро ки онҳо хонадони исёнгар мебошанд».
10. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Ҳамаи суханони Маро, ки ба ту мегӯям, дар дили худ ҷой деҳ ва бо гӯшҳои худ бишнав,
11. Ва бархоста, назди ҷалои ватан шудагон, назди писарони қавми худ бирав, ва ба онҳо сухан ронда, бигӯӣ: "Парвардигор Худо чунин мегӯяд", – хоҳ бишнаванд ва хоҳ аз шунидан рӯй тобанд».
12. Ва маро Рӯҳи Худо боло бардошт, ва аз ақибии худ садои ғулғулаи азиме шунидам: "Муборак аст ҷалоли Парвардигор аз макони Ў!"
13. Ва садои болҳои ҳайвонҳоро, ки ба ҳамдигар бармехӯрд, ва садои чархҳоро, ки назди онҳо буд, ва садои ғулғулаи азиме.
14. Ва Рӯҳи Худо маро бардошта бурд, ва ман бо талҳӣ ва изтиробии рӯҳии худ мерафтам, ва дасти Парвардигор бар ман қавӣ буд.

15. Ва назди ҷалои ватан шудагони Тал-Абиб, ки дар соҳили наҳри Кабар сокин буданд, ва ба ҷойҳое ки онҳо менишастанд, омадам; ва он ҷо дар миёни онҳо ҳафт рӯз нишастам, дар ҳолате ки моту мабхут будам.

16. Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз гузаштани ҳафт рӯз каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

17. «Эй писари одам! Ман туро барои хонадони Исроил дидбон таъин намудаам, ва ту каломро аз даҳони Ман шунида, онҳоро аз Ман огоҳ хоҳӣ намуд.

18. Ҳангоме ки Ман ба шарире бигӯям: "Албатта хоҳӣ мурд!" – вале ту ўро огоҳ накуни, ва сухане нагӯӣ барои он ки шарирро аз роҳи шариронаи ў огоҳ намоӣ, то ки ў зинда монад, он шарир дар гуноҳи худ хоҳад мурд, аммо хуни ўро Ман аз дасти ту талаб хоҳам кард.

19. Валекин агар ту шариреро огоҳ намоӣ, ва ў аз шарорати худ ва аз роҳи шариронаи худ тавба накунад, ў дар гуноҳи худ хоҳад мурд, ва ту ҷони худро наҷот додай.

20. Ва агар одиле аз адолати худ даст кашида, ноинсофона амал намояд, ва Ман санги пешпое пеши ў бигузoram, то ки ў бимирад, – азбаски ту ўро огоҳ нанамудай, ў дар гуноҳи худ хоҳад мурд, ва аъмоли одилонае ки ў ба ҷо овардааст, ба ёд оварда нахоҳад шуд, валекин хуни ўро Ман аз дасти ту талаб хоҳам кард.

21. Ва ту агар одилеро огоҳ намоӣ, то ки он одил гуноҳ накунад, ва ў гуноҳ накарда бошад, ў албатта зинда хоҳад монд, чунки огоҳиро қабул кардааст, ва ту ҷони худро наҷот додай».

Рӯъёи дуҷуми ҷалоли Парвардигор.

22. Ва дар он ҷо дасти Парвардигор бар ман ниҳода шуд, ва Ў ба ман гуфт: «Бархоста, сӯи даштрӯя бирав, ва дар он ҷо Ман бо ту сухан хоҳам ронд».

23. Ва ман бархоста, сӯи даштрӯя равона шудам, ва инак дар он чо ҷалоли Парвардигор, мисли ҷалоле ки назди наҳри Кабар дида будам, истодааст, ва ман бар рӯи худ афтодам.

24. Ва Рӯҳи Худо дар ман дохил шуда, маро ба поҳоям бархезонид, ва бо ман сухан ронда, ба ман гуфт: «Рафта, худро андаруни хонаи худ бибанд.

25. Ва ту, эй писари одам, – инак танобҳо бар ту ниҳода, туро бо онҳо бандубаст хоҳанд кард, ва ту ба миёни онҳо нахоҳӣ рафт.

26. Ва Ман забони туро ба комат хоҳам часпонид, ва ту лол гардида, барои онҳо носеҳ нахоҳӣ буд, зеро ки онҳо хонадони исёнгар мебошанд.

27. Ва ҳангоме ки бо ту сухан ронам, даҳони туро воз хоҳам кард, ва ту ба онҳо хоҳӣ гуфт: "Парвардигор Худо чунин мегӯяд!" Ҳар кӣ шунидан хоҳад – бишнавад, ва ҳар кӣ рӯй тофтани хоҳад – рӯй тобад, зеро ки онҳо хонадони исёнгар мебошанд».

БОБИ ЧОРУМ

Масал дар бораи хишти хом; аломати муҳосираи Ерусалим.

1. «ВА ту, эй писари одам, барои худ хишти хоме бигир, ва онро пеши худ бимон, ва шаҳреро, ки Ерусалим бошад, бар он нақш каш;

2. Ва онро муҳосира намо, ва истеҳкомоте ба муқобили он бисоз, ва хокрезе назди он барпо кун, ва ўрдугоҳҳо бар зидди он барқарор намо, ва манҷаниқҳо дар гирди он ҷойгир кун.

3. Ва ту барои худ тобаи оҳанине бигир, ва онро чун девори оҳанине дар мобайни худат ва ин шаҳр бимон, ва рӯи худро ба сӯи он нигарон, ва он дар муҳосира хоҳад буд, ва ту онро муҳосира намо; ин аломате барои хонадони Исроил хоҳад буд.

4. Ва ту бар паҳлуи чапи худ бихоб, ва гуноҳи хонадони Исроилро бар он бимон: мувофиқи адади рӯзҳое ки бар он бихобӣ, гуноҳи онҳоро хоҳӣ бардошт.

5. Ва Ман солҳои гуноҳи онҳоро бо адади рӯзҳо барои ту муайян намудаам, ки сесаду навад рӯз хоҳад буд, ва ту гуноҳи онҳоро хоҳӣ бардошт.
6. Ва ҳангоме ки инро ба анҷом расонӣ, дубора бар паҳлуи ростии худ бихоб, ва гуноҳи хонадони Яҳудоро чил рӯз хоҳӣ бардошт: як рӯзро ба ҷои як сол, як рӯзро ба ҷои як сол Ман барои ту муқаррар намудаам.
7. Ва рӯи худро ба муҳосираи Ерусалим нигарон, дар ҳолате ки бозуи ту бараҳна бошад, ва дар бораи он нубувват намо.
8. Ва инак Ман бар ту танобҳо ниҳодаам, ва ту то даме ки рӯзҳои муҳосираи худро ба анҷом нарасонӣ, аз як паҳлуи худ ба паҳлуи дигарат нахоҳӣ гашт.
9. Ва ту гандум ва ҷав, ва лӯбиё ва адас, ва арзан ва ҷуворӣ барои худ бигир, ва онҳоро дар як зарф биомез, ва аз онҳо хӯроке барои худ бипаз, ва дар муддати рӯзҳои ки бояд бар паҳлуи худ бихобӣ, яъне сесаду навад рӯз, онро хоҳӣ хӯрд.
10. Ва хӯроке ки мехӯрӣ, мувофиқи вазн, яъне рӯзе бист сикл хоҳад буд; вақт-вақт онро хоҳӣ хӯрд.
11. Ва обро мувофиқи андоза хоҳӣ нӯшид, ки ба шашяки ҳин баробар бошад; вақт-вақт онро хоҳӣ нӯшид.
12. Ва курсҳои нони ҷав хоҳӣ хӯрд; ва онро дар пеши назари онҳо бар саргини одам хоҳӣ пухт».
13. Ва Парвардигор гуфт: «Банӣ Исроил нони наҷиси худро дар миёни халқҳои ки наздашон онҳоро пароканда мекунам, ҳамин тавр хоҳанд хӯрд».
14. Ва ман гуфтам: «Ё Худоё Парвардигоро! Ҷони ман ҳаргиз наҷис нашудааст, ва аз кӯдакии худ то алҳол лоша ва даридашударо нахӯрдам; ва гӯшти ганда ба даҳонам надаромадааст».
15. Ва ба ман гуфт: «Бидон, ки Ман ба ту саргини говро ба ҷои саргини одам иҷозат медиҳам; ва ту нони худро бар он хоҳӣ пухт».
16. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Инак Ман муттақои нонро дар Ерусалим дарҳам хоҳам шикаст, ва нонро мувофиқи

вазн ва бо ғами фардо хоҳанд хӯрд; ва обро мувофиқи андоза бо маъносӣ хоҳанд нӯшид.

17. Зеро ки нон ва оби онҳо камӣ хоҳад кард; ва онҳо бо навмедӣ ба ҳамдигар назар хоҳанд кард, ва дар гуноҳи худ талаф хоҳанд шуд».

БОБИ ПАНЧУМ

Масал дар бораи теги тез; аломати қаҳтӣ, вабо ва ҷанг.

1. «ВА ту, эй писари одам, теги тезе барои худ бигир, покуи сартарошонро барои худ бигир, ва онро бар сари худ ва бар риши худ бирон; ва тарозуе барои худ гирифта, мӯйҳоро тақсим намо.

2. Сеякашро андаруни шаҳр ба оташ бисӯзон, вақте ки рӯзҳои муҳосира ба анҷом расад; ва сеякашро гирифта, дар атрофи он бо теғ бизан, ва сеякашро ба бод пароканда намо, ва Ман аз ақиби онҳо шамшер хоҳам кашид.

3. Ва адади каме аз он мӯйҳо гирифта, онҳоро дар домани худ бибанд.

4. Ва аз онҳо боз бигир, ва онҳоро ба даруни оташ биандоз, ва онҳоро дар оташ бисӯзон; оташе аз он ба сӯи тамоми хонадони Исроил берун хоҳад омад.

5. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ин Ерусалим аст, ки Ман онро дар миёни халқҳо ҷойгир кардам, ва дар гирди он – кишварҳоро.

6. Валекин он ба зидди дастурҳои Ман бадтар аз халқҳо, ва ба зидди фароизи Ман бадтар аз кишварҳое ки дар гирди он мебошанд, исён кард; зеро ки онҳо аз дастурҳои Ман нафрат карданд, ва фароизи Маро пайравӣ нанамуданд.

7. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски шумо назар ба халқҳое ки дар гирди шумо мебошанд, зиёдтар бетартибӣ кардед, ва аз дастурҳои Ман нафрат намудед, ва фароизи Маро пайравӣ накардед, ва ҳатто бар тибқи дастурҳои халқҳое ки дар гирди шумо мебошанд, амал нанамудед,

8. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман низ ба ту зид ҳастам, ва андаруни ту дар пеши назари халқҳо довариҳо хоҳам намуд;

9. Ва бар ту, ба сабаби тамоми аъмоли зишти ту, корҳое хоҳам кард, ки ҳаргиз накардаам, ва мисли онҳо дигар нахоҳам кард.

10. Бинобар ин падарон андаруни ту писаронро хоҳанд хӯрд, ва писарон падарони худро хоҳанд хӯрд, ва Ман бар ту довариҳо хоҳам намуд, ва тамоми бақияи туро ба сӯи ҳар бод пароканда хоҳам кард.

11. Бинобар ин ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, азбаски ту хонаи поки Маро бо тамоми қабохати худ ва бо тамоми аъмоли зишти худ палид кардаӣ, Ман низ эътино нахоҳам кард, ва чашмам рикқат нахоҳад овард, Ман низ раҳм нахоҳам кард.

12. Сеяки мардумонат андаруни ту аз вабо хоҳанд мурд ва аз қаҳтӣ ба ҳалокат хоҳанд расид; ва сеяки дигар дар гирди ту аз шамшер хоҳанд афтод; ва сеяки боқиро Ман ба сӯи ҳар бод пароканда намуда, аз ақиби онҳо шамшер хоҳам кашид.

13. Ва чун ғазабам ба итмом расад, ва ҳашми Худо бар онҳо фурӯ резам, он гоҳ Ман тасаллӣ хоҳам ёфт, ва онҳо, баъд аз он ки ҳашми Худо бар онҳо фурӯ рехта ба итмом расонам, хоҳанд донист, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, дар қаҳри Худ сухан рондаам.

14. Ва туро дар миёни халқҳое ки дар гирди ту мебошанд, дар назари ҳар роҳгузар ба харобӣ ва шармандагӣ гирифтадор хоҳам кард.

15. Ва ҳангоме ки бар ту бо ҳашм ва ғазаб ва мазамматҳои сахт довариҳо намоям, ин барои халқҳое ки дар гирди ту мебошанд, сабаби нанг ва дашном, ва ибрат ва даҳшат хоҳад буд; Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам.

16. Ҳангоме ки Ман тирҳои шадиди қаҳтиро, ки барои ҳалокат мебошанд, бифиристам, Ман онҳоро барои талаф кардани шумо хоҳам фиристонд, ва қаҳтиро бар шумо торафт сахт хоҳам кард, ва муттақои нони шуморо дарҳам хоҳам шикаст;

17. Ва бар шумо қаҳтӣ ва ҳайвони даррандаро хоҳам фиристод, то ки туро бефарзанд гардонанд, ва вабо ва хун андаруни ту гузар хоҳанд кард, ва шамшере бар ту равона хоҳам намуд; Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам».

БОБИ ШАШУМ

Муроҷиат ба кӯҳҳои Исроил.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Рӯи худро ба кӯҳҳои Исроил нигаронида, дар бораи онҳо нубувват намо,
3. Ва бигӯй: эй кӯҳҳои Исроил, каломи Парвардигор Худоро бишнавед! Парвардигор Худо ба кӯҳҳо ва теппаҳо, ба водиҳо ва дараҳо чунин мегӯяд: инак Ман шамшере бар шумо меоварам, ва баландиҳои шуморо нест хоҳам кард.
4. Ва қурбонгоҳҳои шумо валангор гардида, ҳайкалҳои шамсии шумо шикаста хоҳад шуд, ва мақтулони шуморо пеши бутҳои шумо хоҳам партофт.
5. Ва лошаҳои банӣ Исроилро пеши бутҳои онҳо хоҳам гузошт; ва устухонҳои шуморо дар гирди қурбонгоҳҳои шумо пош хоҳам дод.
6. Дар ҳамаи иқоматгоҳҳои шумо шаҳрҳо хароб, ва баландиҳо валангор хоҳад шуд, то ки қурбонгоҳҳои шумо хароб ва валангор шавад, ва бутҳои шумо шикаста nobуд гардад, ва ҳайкалҳои шамсии шумо нест шавад, ва аъмоли шумо nobуд гардад.
7. Ва андаруни шумо мақтулон хоҳанд афтод, ва шумо хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

Парвардигор бақияро маҳфуз хоҳад дошт.

8. Валекин бақияе нигоҳ хоҳам дошт, ва ҳангоме ки шумо дар кишварҳо пароканда гардед, аз шумо дар миёни халқҳо растагорони шамшер хоҳанд буд.

9. Ва растагорони шумо дар миёни халқҳо, дар ҷойҳое ки онҳоро ба асирӣ бурдаанд, Маро ба ёд хоҳанд овард, ки Ман дили зиннокори онҳоро, ки аз Ман дур шуда буд, ва чашмони онҳоро, ки аз паси бутҳашон зино мекард, дарҳам шикастаам, ва онҳо барои бадихое ки илова ба тамоми аъмоли зишти худ кардаанд, аз худашон нафрат хоҳанд дошт,
10. Ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, ва Ман беҳуда нагуфтаам, ки бар онҳо ин мусибатро хоҳам овард».

Мамлакат ба харобӣ дучор гардидааст.

11. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Каф ба каф бизан ва бо пой худ заминро бикӯб, ва бигӯй: эй вой аз тамоми аъмоли зишти хонадони Исроил, ки аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳанд афтод!

12. Касе ки дур бошад, аз вабо хоҳад мурд, ва касе ки наздик бошад, аз шамшер хоҳад афтод, ва касе ки дар муҳосира боқӣ монда бошад, аз қаҳтӣ хоҳад мурд; ва Ман ғазаби Худо бар онҳо ба итмом хоҳам расонид.

13. Ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, вақте ки мақтулони онҳо дар миёни бутҳои онҳо, дар гирди қурбонгоҳҳои онҳо, бар ҳар теппаи баланд, бар ҳамаи қуллаҳои кӯҳҳо, ва зери ҳар дарахти сабзу хуррам, ва зери ҳар дарахти pistaи сершоха, дар ҷое ки барои ҳамаи бутҳои худ атри гуворо меоварданд, биафтанд.

14. Ва Ман дасти Худо бар онҳо дароз карда, заминро дар ҳамаи иқоматгоҳҳои онҳо бештар аз биёбони Диблото валангор ва харобазор хоҳам гардонид; ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

БОБИ ҲАФТУМ

Доварии саҳмгини Худо бар Исроил фаро расидааст.

1. ВА каломии Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Ва ту, эй писари одам! Парвардигор Худо ба замини Исроил чунин мегӯяд: интиҳост! Бар чор канори замин интиҳо омадааст!
3. Алҳол интиҳо бар туст, ва Ман ғазаби Худро бар ту мефиристам, ва туро бар тибқи рафторат доварӣ хоҳам намуд, ва мувофиқи тамоми аъмоли зиштат ба ту талофӣ хоҳам дод.
4. Ва чашмам бар ту риққат нахоҳад овард, ва Ман раҳм нахоҳам кард, балки ба ту бар тибқи рафтор ва аъмоли зишти ту, ки андаруни туст, подош хоҳам дод; ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».
5. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Фалокат, инак фалокати беназир меояд.
6. Интиҳо меояд, интиҳо меояд; он ба зидди ту қиём намудааст; инак, меояд.
7. Завол сӯи ту меояд, эй сокини замин! Вақт мерасад, он рӯз наздик аст, ки дар ивази нидоҳои шодиёна бар кӯҳҳо ҳарҷумарҷ барпо мешавад.
8. Алҳол хашми Худро ба зудӣ бар ту фурӯ хоҳам рехт, ва ғазаби Худро бар ту ба итмом хоҳам расонид, ва туро бар тибқи рафторат доварӣ хоҳам намуд, ва мукофоти тамоми аъмоли зиштатро ба ту хоҳам дод.
9. Ва чашмам риққат нахоҳад овард, ва Ман раҳм нахоҳам кард; ба ту бар тибқи рафтор ва аъмоли зишти ту, ки андаруни туст, подош хоҳам дод; ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигори ҷазодиҳанда ҳастам.
10. Инак он рӯз! Инак меояд: завол берун омадааст, чӯбдаст ғунча бастааст, бадқасдӣ гул кардааст.
11. Зулм қиём намуда, чӯбдасти шарорат гардидааст; на аз онҳо, ва на аз анбӯҳи онҳо, ва на аз ғулғулаи онҳо осоре нахоҳад монд, ва касе боқӣ нахоҳад монд, ки ба онҳо навҳа кунад.
12. Вақт расидааст, он рӯз омадааст; касе ки харида бошад, бигзор шодӣ накунад, ва касе ки фурӯхта бошад, бигзор мотам нагирад, зеро ки ғазаб бар тамоми анбӯҳи онҳост.

13. Зеро касе ки фурӯхта бошад, сӯи чизе ки фурӯхтааст, нахоҳад баргашт, гарчанде ки чони онҳо ҳанӯз дар қайди ҳаёт бошад; чунки рӯъё дар бораи тамоми анбӯҳи онҳост, ва касе нахоҳад баргашт, ва ҳар кас чонашро ба гуноҳи худаш барбод хоҳад дод, ва онҳо истодагӣ натавонанд кард.

14. Карнай навохтаанд, ва ҳама чизро муҳайё кардаанд, валекин касе ба ҷанг намеравад; зеро ки ғазаби Ман бар тамоми анбӯҳи онҳост.

15. Шамшер аз берун аст, ва вабо ва қаҳтӣ – аз дарун; касе ки дар саҳрост, аз шамшер хоҳад мурд, ва касе ки дар шаҳр аст, қаҳтӣ ва вабо кори вайро тамом хоҳанд кард.

16. Раस्ताгорони онҳо хоҳанд гурехт, ва бар кӯҳҳо мисли кабӯтарони дараҳо хоҳанд буд; ҳар яке аз онҳо ба сабаби гуноҳи худ оҳу нола хоҳанд кард.

17. Ҳамаи дастҳо бемаҷол, ва ҳамаи зонуҳо мисли об бе ҳол хоҳад шуд.

18. Ва палос дар бар хоҳанд кард, ва ларза онҳоро фаро хоҳад гирифт; ва бар ҳамаи рӯйҳо хиҷолат дида хоҳад шуд, ва мӯйсари ҳамашон тарошида хоҳад шуд.

19. Нуқраи худро онҳо ба кӯчаҳо хоҳанд партофт, ва тиллои онҳо чизи начисе ҳисоб хоҳад ёфт; нуқра ва тиллои онҳо дар рӯзи қаҳри Парвардигор онҳоро халосӣ натавонад дод; онҳо чони худро аз он сер, ва амъои худро пур натавонанд кард, зеро ки он ба гуноҳи онҳо сабаб шудааст.

20. Ва асбоби зебу зинати худро, ки аз он мебошад, онҳо боиси ифтихор гардонидаанд, ва бутҳои зишт ва қабеҳи худро аз он сохтаанд; барои ҳамин ҳам Ман онро барояшон ба чизи начисе табдил хоҳам дод.

21. Ва онро ба дасти бегонаҳо барои ғорат, ва ба шарирони замин барои тороч хоҳам супурд; ва онҳо онро палид хоҳанд кард.

22. Ва рӯи Худро аз онҳо хоҳам гардонид, ва ниҳонгоҳи Маро палид хоҳанд кард; ва торочгарон ба он дохил шуда, онро палид хоҳанд кард.

23. Занцир бисоз, зеро ки замин аз чиноятҳои хунин пур шудааст, ва шаҳр аз зулм мамлӯ аст.
24. Ва Ман шариртарини халқҳоро хоҳам овард, ва хонаҳои онҳоро соҳиб хоҳанд шуд; ва ба ғурури зӯроварон хотима хоҳам дод, ва ҷойҳои поки онҳо палид хоҳад шуд.
25. Таҳлука меояд; ва сулҳу осоиштагӣ талаб хоҳанд кард, вале ёфт нахоҳад шуд.
26. Фалокат бар фалокат меояд, ва овоза бар овоза ба гӯш мерасад; ва рӯёе аз набӣ талаб хоҳанд кард, вале дастур аз коҳин, ва машварат аз пирон барҳам хоҳад хӯрд.
27. Подшоҳ мотам хоҳад гирифт, ва раис перохани саргумӣ хоҳад пӯшид, ва дастҳои қавми замин ба ларза хоҳад омад; бар тибқи рафторашон бо онҳо амал хоҳам кард, ва мувофиқи чиноятҳои онҳоро доварӣ хоҳам намуд; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

БОБИ ҲАШТУМ

Рӯёи сеюми ҷалол.

1. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли шашум, дар рӯзи панҷуми моҳи шашум, ман дар хонаи худ нишаста будам, ва пирони Яҳудо пеши ман нишаста буданд, ва дар он ҷо дасти Парвардигор Худо бар ман фурӯд омад.
2. Ва ман дидам, ки инак сурате мисли намуди оташ буд; аз намуди камараш то поён – оташ, ва аз камараш то боло мисли намуди дурахше, мисли барқе буд.
3. Ва чизе мисли даст дароз карда, маро аз мӯи сарам қапид, ва Рӯҳи Худо маро дар мобайни замин ва осмон бардошт, ва маро дар рӯёҳои Худо ба Ерусалим, ба даҳани дарвозаи дохилӣ, ки рӯ ба ҷониби шимол буд, овард, ки дар он ҷо бути рашки рашкангез гузошта шуда буд.
4. Ва инак дар он ҷо ҷалоли Худои Исроил мисли он намуде буд, ки ман дар даштрӯя дида будам.
5. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Чашмонатро ба тарафи роҳи шимолӣ баланд кун». Ва ман чашмонамро ба тарафи

роҳи шимолӣ баланд кардам, ва инак ба тарафи шимолии дарвозаи қурбонгоҳ ин бути рашкро назди даромадгоҳ дидам.

6. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Оё ту он чиро, ки онҳо мекунанд, мебинӣ? Он корҳои зишти азимеро, ки хонадони Исроил дар ин ҷо мекунанд, то ки Ман аз хонаи поки Худ дур шавам? Валекин ту боз корҳои зишти азимтарро хоҳӣ дид».

7. Ва маро назди даромадгоҳи сахн овард, ва ман назар кардам, ва инак сӯрохе дар девор буд.

8. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Деворро бикан». Ва ман деворро кандам, ва инак даромадгоҳе пайдо шуд.

9. Ва ба ман гуфт: «Доҳил шав ва корҳои зишти нафратангезро, ки онҳо дар ин ҷо мекунанд, бубин».

10. Ва ман доҳил шуда, дидам, ва инак ҳар гуна нақшҳои хазандагон ва ҳайвонҳои наҷис, ва ҳамаи бутҳои хонадони Исроил бар девор гирдогирд ҳақ карда шудааст.

11. Ва ҳафтад нафар аз пирони хонадони Исроил пеши онҳо истодаанд, ва Язанё ибни Шофон дар миёни онҳо истодааст, ва ҳар яке маҷмари худро дар даст дорад, ва бӯи абри бухур боло мебарояд.

12. Ва ба ман гуфт: «Оё ту, эй писари одам, он чиро, ки пирони хонадони Исроил дар торикӣ, ҳар яке дар ҳучраҳои бутпарастии худ мекунанд, дидӣ? Зеро ки мегӯянд: "Парвардигор моро намебинад, Парвардигор ин заминро тарк кардааст"».

13. Ва ба ман гуфт: «Боз корҳои зишти азимтарро, ки онҳо мекунанд, хоҳӣ дид».

14. Ва маро ба даҳани дарвозаи хонаи Парвардигор, ки ба тарафи шимол буд, овард, ва инак дар он ҷо заноне нишастаанд, ки барои Таммуз* навҳагарӣ мекунанд.

15. Ва ба ман гуфт: «Оё дидӣ, эй писари одам? Боз корҳои зишти аз ин азимтарро хоҳӣ дид».

*14. *Таммуз* – худои бобили-шумерӣ, ки рамзи қуввати табиат ҳисоб меёфт, қуввате ки дар фасли зимистон хобида, баъд боз аз гармии офтоб бедор мешудааст.

16. Ва маро ба сахни дохилии хонаи Парвардигор овард, ва инак назди дари даромади толори маъбади Парвардигор, дар миёни равоқ ва қурбонгоҳ, тақрибан бисту панҷ кас истодаанд, ки пуштхошон ба толори маъбади Парвардигор ва рӯйхошон ба тарафи шарқ мебошад, ва онҳо ба тарафи шарқ ба офтоб сачда мекунанд.

17. Ва ба ман гуфт: «Оё дидӣ, эй писари одам? Оё барои хонадони Яхудо кардани чунин корҳои зишт, ки дар ин ҷо мекунанд, кам аст, ки боз онҳо заминро аз зулм пур мекунанд ва ба роҳи бутпарастӣ баргашта, Маро ба ғазаб меоваранд? Инак онҳо навдаеро ба биниҳои худ медоранд.

18. Бинобар ин Ман низ бо ғазаб амал хоҳам намуд: чашмам рикқат нахоҳад овард, ва Ман раҳм нахоҳам кард, ва ҳарчанд ба гӯшҳои Ман бо овози баланд бихонанд, онҳоро иҷобат нахоҳам намуд».

БОБИ НУҲУМ

Рӯъёи куштори бузург дар Ерусалим.

1. ВА бо овози баланде ба самъи ман хонда, гуфт: «Бигзор амалдорони шаҳр наздик шаванд, ва ҳар кас олати ҳалокатовари худро дар дасташ дошта бошад».

2. Ва инак шаш нафар аз роҳи дарвозаи боло, ки рӯ ба ҷониби шимол буд, омаданд, ва ҳар кадомро олати харобкунандаш дар дасташ буд, ва дар миёни онҳо як мард либоси катон дар тан дошт, ва дар камараш лавозимоти хатнависӣ буд; ва онҳо омада, назди қурбонгоҳи мисин истоданд.

3. Ва ҷалоли Худои Исроил аз болои каррубӣ, ки бар он буд, ба остонаи маъбад баромад; ва он мардро, ки либоси катон дар тан дошт, ва лавозимоти хатнависӣ дар камараш буд, даъват намуд.

4. Ва Парвардигор ба вай гуфт: «Аз миёнаи шаҳр, яъне аз миёнаи Ерусалим гузар намо, ва бар пешонии одамоне ки дар бораи ҳамаи корҳои зиште ки андаруни он карда мешавад, оҳу фиғон мекунанд, аломате бигузор».

5. Ва ба онҳо ба самъи ман гуфт: «Аз ақиби ин мард дар шаҳр гузар кунед ва зарба занед: бигзор чашмонатон рикқат наоварад, ва раҳм накунад.

6. Пирон, чавонон ва духтарон, ва кӯдакон ва занонро кушта нобуд кунед, валекин ба ҳар касе ки бар худ аломат дорад, наздик нашавед, ва аз хонаи поки Ман оғоз намоед». Ва онҳо аз пироне ки пеши хона буданд, оғоз карданд.

7. Ва ба онҳо гуфт: «Маъбадро палид кунед ва сахнҳоро аз мақтулон пур карда, берун равед». Ва онҳо берун рафтанд, ва дар шаҳр зарба задан гирифтанд.

8. Ва хангоме ки онҳо зарба мезаданд, ва ман боқи мондам, бар рӯи худ афтода, фарёд кашидам, ва гуфтам: «Ё Худоё Парвардигоро! Оё Ту, чун ғабатро бар Ерусалим фурӯ резӣ, тамоми бақияи Исроилро несту нобуд хоҳӣ кард?»

9. Ва ба ман гуфт: «Гуноҳи хонадони Исроил ва Яҳудо бағоят азим аст, ва ин замин аз хун пур шудааст, ва ин шаҳр аз беадолатӣ пур аст; зеро ки онҳо мегӯянд: "Парвардигор ин заминро тарк кардааст, ва Парвардигор намебинад".

10. Бинобар ин чашми ман низ рикқат нахоҳад овард, ва Ман раҳм нахоҳам кард: подоши рафторашонро бар сарашон хоҳам овард».

11. Ва инак марде ки либоси катон дар тан дошт, ва лавозимоти хатнависӣ дар камараш буд, чавоб гардонда, гуфт: «Ҳар он чи Ту амр фармудӣ, ба ҷо овардам».

БОБИ ДАҲУМ

Руъёи чархҳои иборат аз сангҳои ёқути кабуд бо каррубиён.

1. ВА ман дидам, ва инак бар фалаке ки болои сари каррубиён буд, чизе мисли санги ёқути кабуд, мисли намуди сурати тахт бар онҳо намудор шуд.

2. Ва Худо ба марде ки либоси катон дар тан дошт, мурочиат намуда, гуфт: «Дар миёни чархҳои зери каррубиён дохил шав ва муштҳоятро аз аҳгарҳои оташе ки дар миёни каррубиён аст,

пур карда, бар шаҳр парто». Ва ӯ дар пеши назари ман дохил шуд.

3. Ва ҳангоме ки он мард дохил шуд, каррубиён ба тарафи рости маъбад истода буданд, ва абр саҳни дохилиро пур кард.

4. Ва чалоли Парвардигор аз болои каррубӣ ба остонаи маъбад баромад, ва абр хонаро пур кард, ва саҳн аз дурахши чалоли Парвардигор пур шуд.

5. Ва садои болҳои каррубиён то саҳни берунӣ шунида шуд, ба монанди овози Худои Қодир, вақте ки ӯ сухан меронад.

6. Ва ҳангоме ки ӯ ба марди катонпӯш амр фармуда гуфт: «Оташро аз миёни чархҳо, аз миёни каррубиён бигир», он мард дохил шуда, назди чарх истод,

7. Ва каррубие дасти худро аз миёни каррубиён ба оташе ки дар миёни каррубиён буд, дароз кард, ва онро бардошта, ба хавучҳои марди катонпӯш дод, ва ӯ онро гирифта, берун рафт.

Тасвири намуди каррубиён.

8. Ва дидам, ки дар зери болҳои каррубиён тарҳи дасти одам намудор шуд.

9. Ва ман дидам, ва инак чор чарх назди каррубиён, яъне як чарх назди як каррубӣ, ва чархи дигар назди каррубии дигар намудор шуд, ва намуди чархҳо мисли санги забарҷад буд.

10. Ва намудашон тавре буд, ки ҳар чорашон як сурат доштанд, гӯё ки чархе тақотӯи чарх бошад.

11. Онҳо чун роҳ мерафтанд, ба чор самти худ мерафтанд, Дар вақти рафтанишон рӯй намегардониданд, зеро ба самте ки сар сӯи он менигарист, мерафтанд, ва дар вақти рафтанишон рӯй намегардониданд.

12. Ва тамоми ҷисмашон, ва пуштҳоишон, ва дастҳоишон, ва болҳоишон, ва чархҳо, – чархҳои ҳар чорашон, – гирдогирд пур аз чашмон буд.

13. Ин чархҳо, чунон ки ба гӯши ман расид, ғилдирак номида шуданд.

14. Ва ҳар якеро чор рӯй буд: як рӯяш – рӯи каррубӣ, ва рӯи дуюмаш – рӯи одам, ва сеюмаш – рӯи шер, ва чорумаш – рӯи уқоб.

15. Ва каррубӣён сууд карданд. Ин ҳамон ҳайвоне буд, ки назди наҳри Кабар дида будам.

16. Ва ҳангоме ки каррубӣён роҳ мерафтанд, чархҳо низ назди онҳо роҳ мерафтанд; ва ҳангоме ки каррубӣён болҳои худро бармеафроштанд, то аз болои замин сууд намоянд, чархҳо низ аз назди онҳо рӯй намегардониданд:

17. Ҳангоми истоданашон меистоданд, ва ҳангоми сууд карданашон бо онҳо сууд мекарданд, зеро ки рӯҳи ҳайвон дар онҳо буд.

18. Ва ҷалоли Парвардигор аз болои остонаи маъбад берун омад, ва бар каррубӣён истод,

19. Ва каррубӣён болҳои худро барафроштанд, ва дар пеши назари ман аз замин сууд карда, берун рафтанд, ва чархҳо назди онҳо буданд; ва дар даҳани дарвозаи шарқии хонаи Парвардигор истоданд, ва ҷалоли Худои Исроил аз боло бар онҳо буд.

20. Ин ҳамон ҳайвоне буд, ки зери пой Худои Исроил назди наҳри Кабар дида будам, ва ман донидам, ки инҳо каррубӣёнанд.

21. Ҳар якеро чор рӯй буд, ва ҳар яке чор бол дошт; ва сурати дастҳои одам зери болҳои онҳо буд.

22. Ва сурати рӯйҳои онҳо ҳамон рӯйҳои онҳо буд, ки назди наҳри Кабар дида будам; намуди онҳо аини ҳамон буд; ҳар кадомашон ба самти рӯи худ мерафтанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Рӯё дар бораи ҷазо додани сардорон.

1. ВА Рӯҳи Худо маро бардошта, назди дарвозаи шарқии хонаи Парвардигор, ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, овард, ва инан ба даҳани дарвоза бисту панҷ мард буданд; ва ман дар миёни

онҳо сарварони қавм – Язанё ибни Аззур ва Фалатё ибни Баноёро дидам.

2. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Эй писари одам! Инҳо касоне хастанд, ки тадбирҳои шарирона меандешанд, ва дар ин шаҳр машваратҳои бад медиханд,

3. Ва мегӯянд: "Вақти хонасозӣ наздик нест; ин шаҳр дег аст, ва мо – гӯшт".

4. Бинобар ин ба муқобили онҳо нубувват намо, эй писари одам, нубувват намо!»

5. Ва Рӯҳи Парвардигор бар ман нозил шуда, ба ман гуфт: «Бигӯй, ки Парвардигор чунин мегӯяд: шумо, эй хонадони Исроил, ин тавр сухан меронед, валекин андешаҳои дили шуморо Ман медонам.

6. Бисёр касонро шумо дар ин шаҳр куштаед, ва кӯчаҳои онро аз мақтулон пур кардаед.

7. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: мақтулони шумо, ки андаруни он гузоштаед, гӯшт мебошанд; ва он – дег аст; валекин шуморо ман аз даруни он берун хоҳам овард.

8. Шумо аз шамшер метарсед, вале Ман шамшерро бар шумо хоҳам овард, мегӯяд Парвардигор Худо.

9. Ва шуморо аз даруни он берун хоҳам овард, ва шуморо ба дасти бегонаҳо хоҳам супурд, ва бар шумо доварӣ хоҳам кард.

10. Аз шамшер хоҳед афтод; назди сарҳади Исроил бар шумо доварӣ хоҳам кард, ва шумо хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

11. Ин шаҳр барои шумо дег нахоҳад буд, ва шумо андаруни он гӯшт нахоҳед буд; назди сарҳади Исроил бар шумо доварӣ хоҳам кард.

12. Ва шумо хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, ки шумо бар тибқи фароизи Ман рафтор накардед ва дастурҳои Маро ба ҷо наовардед, балки бар тибқи дастурҳои халқҳои ки дар гирди шумо мебошанд, амал кардед».

13. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун нубувват менамудам, Фалатё ибни Баноё мурд; ва ман бар рӯи худ афтодам ва бо овози

баланд фарёд зада, гуфтам: «Ё Худоё Парвардигоро! Наход ки Ту бақияи Исроилро тамоман несту нобуд мекунӣ?»

Ваъдаи маҳфуз доштани бақия.

14. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

15. «Эй писари одам! Бародаронат, бародаронат, одамони наздикат, ва тамоми хонадони Исроил саросар касоне мебошанд, ки дар бораи онҳо сокинони Ерусалим мегӯянд: "Онҳо аз Парвардигор дур шудаанд; ин замин ба мо барои тасарруф дода шудааст".

16. Бинобар ин бигӯй: "Парвардигор Худо чунин мегӯяд: агарчи Ман онҳоро дур андохтаам, ва агарчи онҳоро дар кишварҳо пароканда кардаам, валекин Ман барои онҳо дар кишварҳое ки ба он чо омадаанд, андак замоне паноҳгоҳи поке будам".

17. Бинобар ин бигӯй: "Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ва Ман шуморо аз миёни қавмҳо чамъ хоҳам кард, ва шуморо аз кишварҳое ки дар онҳо пароканда шудаед, фароҳам хоҳам овард, ва замини Исроилро ба шумо хоҳам дод".

18. Ва ба он чо хоҳанд омад, ва тамоми бутҳои қабехи онро, ва тамоми санамҳои зишти онро аз он дур хоҳанд кард.

19. Ва Ман ба онҳо дили ягонае хоҳам дод, ва рӯҳи тозае андаруни онҳо хоҳам ниҳод, ва дили сангинро аз ҷисми онҳо дур хоҳам кард, ва дили гӯштӣ ба онҳо хоҳам бахшид,

20. То ки бар тибқи фароизи Ман рафтор намоянд ва дастурҳои Маро риоя кунанд ва онҳоро ба чо оваранд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.

21. Валекин дар ҳаққи онҳое ки дилашон ба бутҳои қабех ва зишташон моил мешавад, Ман подоши рафтори онҳоро бар сарашон хоҳам овард, мегӯяд Парвардигор Худо».

Ҷалоли Парвардигор Ерусалимро тарк мекунад.

22. Ва каррубиён болҳои худро барафроштанд, ва чархҳо назди онҳо буданд, ва ҷалоли Худои Исроил аз боло бар онҳо буд.

23. Ва ҷалоли Парвардигор аз даруни шаҳр сууд кард, ва бар кӯҳе ки ба тарафи шарқии шаҳр воқеъ аст, таваққуф намуд.

24. Ва дар рӯъё Рӯҳи Худо маро бардошт ва ба кишвари калдонии назди ҷалои ватан шудагон овард; ва рӯъёе ки ман дидам, аз ман ғоиб шуд;

25. Ва ман тамоми калимоти Парвардигорро, ки Ў ба ман зоҳир сохт, ба ҷалои ватан шудагон баён намудам.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Рӯъё дар бораи наздик будани асирӣ.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Эй писари одам! Ту андаруни хонадони исёнгар сукунат дорӣ, ки онҳо ҷашмон барои дидан доранд, вале намебинанд, ва онҳо гӯшҳо барои шунидан доранд, вале намешунаванд, зеро ки онҳо хонадони исёнгар мебошанд.

3. Ва ту, эй писари одам, барои худ бисоти ҷалои ватанро муҳайё намо, ва рӯзона дар пеши назари онҳо муҳочират кун, ва аз макони худ ба макони дигар дар пеши назари онҳо муҳочират кун; шояд инро дида, фаҳм кунанд, агарчи хонадони исёнгар мебошанд.

4. Ва бисоти худро, ҳамчун бисоти ҷалои ватан, рӯзона дар пеши назари онҳо берун овар, ва худат шомгоҳ дар пеши назари онҳо, ҳамчун касоне ки барои ҷалои ватан берун мераванд, берун рав.

5. Дар пеши назари онҳо барои худ рахнае дар девор карда, аз он берун овар.

6. Дар пеши назари онҳо бар китфат бимон, дар торикӣ берун овар, рӯи худро бипӯшон, то ки заминро набинӣ, зеро ки туро аломате барои хонадони Исроил гардонидам».

7. Ва ман тавре ки ба ман амр фармуда шуд, амал кардам: бисоти худро, ҳамчун бисоти ҷалои ватан, рӯзона берун

овардам, ва шомгоҳ барои худ бо даст рахнае дар девор кардам; дар торикӣ берун овардам, дар пеши назари онҳо бар китфам гузоштам.

8. Ва бомдодон каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

9. «Эй писари одам! Оё хонадони Исроил, ки хонадони исёнгар мебошанд, ба ту нагуфтанд: "Ин чӣ кор аст, ки мекунӣ?"

10. Ба онҳо бигӯй: "Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ин ваҳй дар бораи раисест, ки дар Ерусалим мебошад, ва дар бораи тамоми хонадони Исроил, ки андаруни он сокинанд".

11. Бигӯй: "Ман аломате барои шумо ҳастам; чунон ки амал кардам, ончунон ба онҳо амал карда хоҳад шуд: онҳо ҷалои ватан шуда, ба асирий хоҳанд рафт".

12. Ва раисе ки дар миёни онҳост, дар торикӣ бисоти худро бар китфаш гузошта, берун хоҳад рафт; рахнае дар девор хоҳанд кард, то ки ӯро аз он берун оваранд; ӯ рӯи худро хоҳад пӯшонид, то ки заминро бо чашми худ набинад.

13. Ва Ман доми Худро бар ӯ хоҳам афканд, ва ӯ дар тӯри Ман хоҳад афтод, ва ӯро ба Бобил, ба замини калдониён хоҳам овард, ва ӯ онро нахоҳад дид, ва дар он ҷо хоҳад мурд.

14. Ва ҳамаи онҳоеро, ки дар гирду пеши ӯ ҳастанд, мададгорони ӯ ва тамоми кӯшуни ӯро ба сӯи ҳар бод пароканда намуда, аз ақиби онҳо шамшер хоҳам кашид.

15. Ва ҳангоме ки онҳоро дар миёни халқҳо пароканда намоям ва онҳоро дар кишварҳо парешон созам, онҳо хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

16. Валекин адади камеро аз онҳо аз шамшер, аз қаҳтӣ ва аз вабо боқӣ хоҳам гузошт, то ҳамаи корҳои зишти худро дар миёни халқҳо ки ба он ҷо мераванд, ҳикоят кунанд, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

Асирии Исроил даранг нахоҳад кард.

17. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

18. «Эй писари одам! Нони худро бо ларза бихӯр, ва оби худро бо изтироб ва андӯҳ бинӯш.

19. Ва ба қавми ин замин бигӯй: Парвардигор Худо дар ҳаққи сокинони Ерусалим, дар ҳаққи замини Исроил чунин мегӯяд: онҳо нони худро бо андӯҳ хоҳанд хӯрд, ва оби худро бо яъс хоҳанд нӯшид, чунки замини онҳо аз боиси ситамгарии ҳамаи сокинонаш аз фаровонии он маҳрум хоҳад шуд.

20. Ва шахрҳои маскун хароб хоҳад гардид, ва ин замин валангор хоҳад шуд, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

21. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

22. «Эй писари одам! Шуморо дар замини Исроил ин зарбулмасал чист, ки мегӯед: "Айём тӯл мекашад, ва ҳар рӯё нест мешавад"?

23. Бинобар ин ба онҳо бигӯй: "Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Ман ин зарбулмасалро барҳам хоҳам дод, ва онро дигар дар Исроил истеъмол нахоҳанд кард"; лекин ба онҳо бигӯй: айём наздик аст, ва иҷрои ҳар рӯё қариб.

24. Зеро ки ҳеч рӯё ботил ва пешгӯии тамаллуқомез дар хонадони Исроил дигар нахоҳад буд.

25. Зеро Ман, ки Парвардигор ҳастам, сухан хоҳам гуфт, ва сухане ки Ман бигӯям, ба амал хоҳад омад, ва дигар даранг нахоҳад кард, зеро ки дар айёми шумо, эй хонадони исёнгар, сухане хоҳам гуфт ва онро ба ҷо хоҳам овард, мегӯяд Парвардигор Худо».

26. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

27. «Эй писари одам! Инак хонадони Исроил мегӯянд: "Рӯёе ки ӯ мебинад, барои айёми кашол аст, ва ӯ барои замони дур нубувват мекунад".

28. Бинобар ин ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ҳеч каломи Ман дигар даранг нахоҳад кард: сухане ки Ман бигӯям, ба амал хоҳад омад, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Фош кардани анбиёи козиб.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Дар бораи анбиёи Исроил, ки нубувват мекунад, нубувват намо, ва ба онҳое ки ба дилхоҳи худ нубувват мекунад, бигӯй: "Каломи Парвардигорро бишнавед!"
3. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Вой бар ҳоли анбиёи разиле ки рӯҳи худро пайравӣ менамоёнд, бе он ки рӯёе дида бошанд!
4. Анбиёи ту, эй Исроил, мисли рӯбоҳон дар харобазор мебошанд.
5. Шумо ба рахнаҳо набаромадед ва деворе барои хонадони Исроил барпо накардед, то ки онҳо дар рӯзи Парвардигор дар ҷанг истодагӣ намоёнд.
6. Рӯёи ботил мебинанд ва бардурӯғ фол кушода, мегӯянд: "Худо мегӯяд", ва ҳол он ки онҳоро Парвардигор нафиристодааст; ва умедвор мешаванд, ки суханашон ба амал хоҳад омад.
7. Оё шумо рӯёи ботил надидед, ва бардурӯғ фол кушода, нагуфтед: "Парвардигор мегӯяд", ва ҳол он ки Ман чизе нагуфтаам?»
8. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд. «Азбаски шумо суханони ботил гуфтаед ва рӯёи бардурӯғ дидаед, ба ин сабаб инанк Ман ба шумо зид ҳастам, мегӯяд Парвардигор Худо.
9. Ва дасти Ман бар анбиёе ки рӯёи ботил мебинанд ва бардурӯғ фол мекушоёнд, тӯло хоҳад буд; онҳо дар шӯрои қавми Ман дохил нахоҳанд буд, ва дар дафтари хонадони Исроил навишта нахоҳанд шуд, ва ба замини Исроил нахоҳанд омад; ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.
10. Азбаски онҳо қавми Маро дар иштибоҳ андохта, мегуфтанд: "Сулҳу осоиштагӣ", ва ҳол он ки сулҳу осоиштагӣ набуд, ва ҳангоме ки ин қавм таворае месохтанд, онҳо онро бо лойи нобоб андова мекарданд,

11. Пас ба онҳое ки бо лойи нобоб андова мекунанд, бигӯй, ки он тавора хоҳад афтод; борони сел хоҳад борид, ва шумо, эй сангҳои жола, фурӯ хоҳед рехт, ва боди сахт онро хоҳад шикофт.

12. Ва инак, ҳангоме ки он девор фурӯ ғалтад, оё ба шумо нахоҳанд гуфт: "Кучост он андовае ки андуда будед?"

13. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Ман дар ғазаби Худ боди сахтро ба шикофтан амр хоҳам кард, ва дар хашми Ман борони сел хоҳад борид, ва сангҳои жола низ дар ғазаби ҳалокатовар.

14. Ва Ман он деворро, ки шумо бо лойи нобоб андова кардаед, хароб намуда, бар замин фурӯ хоҳам ғалтонид, ба тавре ки таҳкурсии он намоён гардад, ва ҳангоме ки он фурӯ ғалтад, шумо андаруни он ба ҳалокат хоҳед расид, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

15. Ва Ман ғазаби Худро бар он девор ва бар онҳое ки онро бо лойи нобоб андова кардаанд, ба итмом расонида, ба шумо хоҳам гуфт: ин девор нест шуд, ва онҳое ки онро андова карда буданд, несту нобуд гардиданд,

16. Яъне он анбиёи Исроил, ки дар бораи Ерусалим нубувват мекунанд ва барояш рӯёи сулҳу осоиштагиро мебинанд, ва ҳол он ки сулҳу осоиштагӣ нест, мегӯяд Парвардигор Худо.

17. Ва ту, эй писари одам, рӯи худро ба тарафи духтарони қавми худ, ки ба дилхоҳи худ нубувват мекунанд, бигардон ва дар ҳаққи онҳо нубувват намо.

18. Ва бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: вой бар ҳоли оиҳое ки бозубандҳои чоду барои ҳар бозуе медӯзанд, ва чодирҳо барои сари ҳар қомате месозанд, то ки чонҳоро сайд кунанд! Оё шумо чонҳои қавми Маро сайд мекунед, то ки чонҳои худро зинда нигоҳ доред?

19. Ва Маро пеши қавми Ман барои як мушт чав ва як бурда нон беҳурмат мекунед, ва ба қавми Ман, ки ба суханони дурӯғ гӯш медиҳанд, дуруғ гуфта, чонҳоеро, ки набояд бимиранд, мемиронед, ва чонҳоеро, ки набояд зинда монанд, зинда мемононед.

20. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба бозубандҳои чодуи шумо зид ҳастам, ки ба воситаи онҳо чонҳоро мисли паррандагон сайд мекунад, ва Ман онҳоро аз болои бозухотон хоҳам канд, ва чонҳоеро, ки шумо сайд мекунад, раҳой хоҳам дод, то ки он чонҳо парида раванд.

21. Ва чодирҳои шуморо хоҳам дарронид, ва қавми Худро аз дасти шумо раҳо хоҳам кард, ва онҳо дар дастатон дигар мавриди сайд нахоҳанд буд, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

22. Азбаски шумо дили марди одилро ба воситаи дурӯғи худ ғамгин мекунад, – ва ҳол он ки Ман намехостам ғамгин намоям, – ва дастҳои марди шарирро тақвият медиҳед, бе он ки вай аз рафтори бади худ тавба карда, зинда монад,

23. Бинобар ин дигар рӯйёҳои ботил нахоҳед дид ва фол нахоҳед кушод, ва Ман қавми Худро аз дасти шумо раҳо хоҳам кард, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Дар бораи пирони Ерусалим.

1. ВА назди ман чанд нафар аз пирони Исроил омаданд, ва ба хузури ман нишастанд.

2. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

3. «Эй писари одам! Ин одамон бутҳои худро ба дили худ роҳ додаанд, ва васвасаи гуноҳи худро пеши рӯи худ гузоштаанд; оё месазад, ки Ман ба саволи онҳо ҷавоб гардонам?»

4. Бинобар ин бо онҳо сухан ронда, ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ҳар касе ки аз хонадони Исроил бутҳои худро ба дили худ роҳ диҳад, ва васвасаи гуноҳи худро пеши рӯи худ бигузорад, ва назди набӣ биёяд, – Ман, ки Парвардигор ҳастам, ба касе ки омадааст, бо вучуди бисёрии бутҳояш, ҷавоб хоҳам гардонид,

5. То хонадони Исроил бо дили худ фаҳм кунанд, ки ҳамаашон ба воситаи бутҳои худ аз Ман дур шудаанд.

6. Бинобар ин ба хонадони Исроил бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: тавба карда, аз бутҳои худ даст кашед, ва рӯйҳои худро аз ҳамаи корҳои зишти худ гардонед.

7. Зеро ҳар касе ки аз хонадони Исроил ва аз ғарибоне ки дар Исроил иқомат доранд, аз пайравии Ман дур шавад, ва бутҳои худро ба дили худ роҳ диҳад, ва васвасаи гуноҳи худро пеши рӯи худ бигузорад, ва назди набӣ омада, ба воситаи ӯ ба Ман савол диҳад, – Ман, ки Парвардигор ҳастам, Худам ба вай ҷавоб хоҳам гардонид.

8. Ва Ман рӯи Худо ба зидди он кас хоҳам нигаронид, ва ӯро вожгун хоҳад кард, то ки аломате ва зарбулмасале гардад, ва ӯро аз миёни қавми Худо нобуд хоҳам намуд, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

9. Ва агар набие фирефта шуда, сухане гӯяд, Ман, ки Парвардигор ҳастам, он набиро фирефта намудаам, ва дасти Худо бар ӯ дароз карда, ӯро аз миёни қавми Худо – Исроил – барҳам хоҳам дод.

10. Ва онҳо бори гуноҳи худро хоҳанд бардошт: гуноҳи саволдиҳанда чӣ гунае ки бошад, гуноҳи набӣ ҳамон гуна хоҳад буд,

11. То ки хонадони Исроил минбаъд аз пайравии Ман дур нашаванд, ва худро дигар бо ҳар навъ маъсиятҳои худ палид насозанд, балки қавми Ман бошанд, ва Ман Худои онҳо бошам, мегӯяд Парвардигор Худо».

Ерусалим амон нахоҳад ёфт.

12. Ва каломи Парвардигор бар Ман нозил шуда, гуфт:

13. «Эй писари одам! Агар заmine пеши Ман гуноҳ карда, ба дараҷаи хиёнат бирасад, ва Ман дасти Худо бар он дароз карда, муттақои нони онро бишканам, ва қаҳтӣ бар он фиристода, инсон ва ҳайвонро аз он нобуд намоям,

14. Ва агар ин се мард: Нӯх, Дониёл ва Айюб андаруни он бошанд, – онҳо бо адолати худ фақат ҷонҳои худро раҳо хоҳанд кард, мегӯяд Парвардигор Худо.

15. Ва агар ҳайвоноти даррандае ба он замин бифиристам, ки онро бефарзанд гардонанд, ва он ба харобазоре мубаддал шавад, ба тавре ки аз тарси он ҳайвонот касе аз он гузар накунад,

16. Гарчанде ки ин се мард андаруни он бошанд, ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, онҳо писарон ва духтарони худро раҳо нахоҳанд кард: танҳо худашон раҳой хоҳанд ёфт, ва он замин ба харобазоре мубаддал хоҳад шуд.

17. Ё агар шамшере ба сари он замин биёрам ва бигӯям: "Эй шамшер, аз ин замин убур намо!", ва инсонро ҳайвонро аз он нобуд намоям,

18. Гарчанде ки ин се мард андаруни он бошанд, ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, онҳо писарон ва духтаронро раҳо нахоҳанд кард, балки танҳо худашон раҳой хоҳанд ёфт.

19. Ё агар вабое ба он замин бифиристам, ва ғазаби Худо бар он бо хун фуру резам, то ки инсон ва ҳайвонро аз он нобуд намоям,

20. Гарчанде ки Нӯх, Дониёл ва Айюб андаруни он бошанд, ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, онҳо писаре ва духтареро раҳо нахоҳанд кард: онҳо бо адолати худ фақат чонҳои худро раҳо хоҳанд кард.

21. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ҳарчанд ки чор қасоси саҳти Худ: шамшер ва қаҳтӣ ва ҳайвоноти дарранда ва ваборо бар Ерусалим бифиристам, то ки инсон ва ҳайвонро аз он нобуд намоям,

22. Вале инак бақияе дар он иборат аз писарон ва духтароне ки берун оварда мешаванд, боқӣ хоҳанд монд; инак онҳо назди шумо берун хоҳанд омад, ва шумо рафтор ва кирдори онҳоро хоҳед дид, ва дар мусибате ки бар Ерусалим овардаам, яъне дар ҳар чизе ки Ман ба сари он овардаам, тасаллӣ хоҳед ёфт.

23. Ва онҳо шуморо тасаллӣ хоҳанд дод, зеро ки рафтор ва кирдори онҳоро хоҳед дид; ва хоҳед донист, ки ҳар он чи Ман дар он кардаам, беҳуда накардаам, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ ПОНЗДАХУМ

Рӯъё дар бораи токе ки дар оташ андохта шуд.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Дарахти ток аз ҳар дарахт чӣ бартарӣ дорад, ва навдаи он, ки дар миёни дарахтони ҷангал бошад?
3. Оё чӯбе аз он барои кардани коре гирифта мешавад? Оё меҳе аз он мегиранд, то ки чизе бар он биовезанд?
4. Инак, онро барои сӯзонидан дар оташ меандозанд, ва оташ ду нӯгашро месӯзонад, ва миёнаи он нимсӯз мешавад; оё он барои коре боб аст?
5. Инак, вақте ки он том буд, барои коре боб набуд, алалхусус баъд аз он ки оташ онро сӯзонидааст, ва он нимсӯз шудааст, оё он барои коре боб аст?
6. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: чунон ки дарахти токро дар миёни дарахтони ҷангал Ман барои сӯзонидан ба оташ гирифта кардам, ончунон сокинони Ерусалимро гирифта хоҳам кард.
7. Ва рӯи Худо ба зидди онҳо хоҳам нигаронид: онҳо аз як оташ берун омадаанд, вале оташи дигар онҳоро хоҳад сӯзонид. Ва чун рӯи Худо ба зидди онҳо нигаронам, хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.
8. Ва ба сабаби хиёнате ки онҳо кардаанд, Ман ин заминро харобазор хоҳам сохт, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ ШОНЗДАХУМ

Дар бораи қабоҳатҳо дар Ерусалим.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Ерусалимро аз корҳои зишташ огоҳ намо,
3. Ва бигӯй: Парвардигор Худо ба Ерусалим чунин мегӯяд: насаб ва зодгоҳи ту аз замини Канъон аст; падарат амӯрӣ ва модарат ҳиттӣ буд.

4. Ва таваллуди ту чунин аст: дар рӯзе ки зоида шудӣ, нофатро набуриданд, ва туро дар об барои татхир ғусл надоданд, ва намакоб намолиданд, ва парпеч накарданд.
5. Чашме бар ту нигоҳубин накард, то ки ба ту дилсӯзӣ намуда, яке аз ин корҳоро барои ту ба чо оварад; балки дар рӯзе ки ту зоида шудӣ, аз ҳаёти ту нафрат карда, туро бар рӯи саҳро партофтанд.
6. Ва Ман аз пешат гузар карда, туро дар хунҳоят чӯлида дидам, ва ба ту гуфтам: "Дар хунҳоят зинда бимон!" Ва ба ту гуфтам: "Дар хунҳоят зинда бимон!"
7. Ва туро мисли набототи саҳро бағоят афзун кардам, ва ту нумӯ ёфта, калон шудӣ ва ба камоли ҳусну адо расидӣ: пистонҳоят баданд ва мӯйҳоят дароз шуд, вале ҳанӯз бараҳна ва урён будӣ.
8. Ва Ман аз пешат гузар карда, туро дидам, ва инак, замони ту замони муҳаббат буд, ва Ман сояи Худро бар ту паҳн кардам, ва урёнии туро пӯшонидам, ва ба ту қасам хӯрдам, ва бо ту паймон бастам, мегӯяд Парвардигор Худо, ва ту аз они Ман шудӣ.
9. Ва туро дар об ғусл додам, ва хунҳоятро аз баданат шустам, ва туро бо равған тадҳин намудам.
10. Ва туро пероҳани гулдӯзӣ, ва кафши чармин, ва рӯймоли катони нозук, ва чомаи абрешимин пӯшонидам.
11. Ва туро бо асбоби зинат оро дода, дастпонаҳо бар дастҳоят ва тавқ бар гарданат ниҳодам.
12. Ва ҳалқа бар биният, ва гӯшвораҳо бар гӯшҳоят, ва афсари чалол бар сарат гузоштам.
13. Ва ту бо тилло ва нукра зинат ёфтӣ, ва либосат аз катони нозук ва абрешим ва матои гулдӯзӣ иборат буд; орди маҳин ва асал ва равған мехӯрдӣ, ва ҳусну адоят ниҳоятдараҷа афзуда, ту сазовори шавкати подшоҳӣ гардидӣ.
14. Ва номи ту ба сабаби ҳуснат дар миёни халқҳо шӯҳрат ёфт, зеро ки он ба хотири шавкате ки Ман ба ту бахшида будам, комил гардид, мегӯяд Парвардигор Худо.

15. Валекин ту бар ҳусни худ таваккал намудӣ, ва аз номи худ истифода бурда, зино кардӣ, ва зинои худро бар ҳар роҳгузаре фурӯ рехтӣ, ва ҳуснат аз они вай шуд.
16. Ва аз либосҳои худ гирифта, барои худ баландиҳои рангин сохтӣ, ва бар онҳо зино кардӣ, ки чунин ҳодиса ҳаргиз рӯй надодааст ва набояд рӯй диҳад.
17. Ва асбоби зинати худро аз тилло ва нуқраи Ман, ки ба ту дода будам, гирифта, бутҳои нарина барои худ сохтӣ, ва бо онҳо зино кардӣ.
18. Ва либосҳои гулдӯзии худро гирифта, бар он бутҳо пӯшондӣ, ва равған ва бухури Маро пеши онҳо гузоштӣ.
19. Ва нони Маро, ки ба ту дода будам, орди маҳин ва равған ва асалеро, ки хӯроки ту гардонида будам, ту пеши онҳо ҳамчун хушбӯии дилпазире гузоштӣ, ва чунин шуд, мегӯяд Парвардигор Худо.
20. Ва писарону духтаронатро, ки барои Ман зоида будӣ, гирифта, ба сифати хӯроки бутҳо забҳ кардӣ. Оё зинокории ту кам буд,
21. Ки писарони Маро кушта, ба онҳо додӣ, ба тавре ки барояшон онҳоро аз оташ гузарондӣ.
22. Ва дар тамоми аъмоли зишт ва зинокории худ ту айёми чавонии худро ба ёд наовардӣ, ки он вақт бараҳна ва урён буда, дар хунҳоят чӯлида мехобидӣ.
23. Ва Парвардигор Худо мегӯяд: эй вой бар ту, вой бар ту, ки баъд аз ҳамаи бадкирдориҳои худ
24. Ту теппаҳо барои худ сохтӣ, ва баландиҳо дар ҳар майдон барои худ барпо кардӣ.
25. Дар сари ҳар роҳ баландиҳои худро сохта, ҳусни худро нангин кардӣ, ва барои ҳар роҳгузаре пойҳои худро кушода, зиноҳоятро афзун намудӣ.
26. Ва бо ҳамсояғони худ – писарони Миср, ки узви бузургдоранд, зино кардӣ, ва зинокории худро афзуда, ҳашми Маро ба чӯш овардӣ.

27. Ва инак Ман дасти Худро бар ту ёзонида, насибаатро кам кардам, ва туро ба иштиёки бадхоҳонат – духтарони фалиштӣ, ки аз рафтори фоҳишонаи ту шарм доштанд, супурдам.
28. Ва азбаски сер нашудӣ, бо писарони Ашшур зино кардӣ; вале бо онҳо низ зино карда, сер нашудӣ.
29. Ва зинокории худро то замини тоҷирон, яъне калдониён, афзун кардӣ, вале бо ин низ сер нашудӣ.
30. Дили ту чӣ қадар бемаҷол шуда бошад – мегӯяд Парвардигор Худо, – ки тамоми ин аъмодро, ки аъмоли зани фоҳишаи худсар аст, ба ҷо овардаӣ!
31. Вақте ки ту тепаҳои худро дар сари ҳар роҳ сохтӣ, ва баландии худро дар ҳар майдон барпо кардӣ, мисли фоҳишаҳои дигар набудӣ, чунки музди зиноятро тамасхур менамудӣ,
32. Балки зани зинокоре будӣ, ки ба ҷои шавҳари худ бегонаҳоро мепазирад.
33. Ба ҳамаи фоҳишагон музди зино медиханд, валекин ту ба ҳамаи ошиқонат музди зиноятро медодӣ, ва онҳоро бо ришва мехаридӣ, то ки аз ҳар тараф назди ту барои зинокориҳоят биёянд.
34. Ва рафтори ту дар зинокорият бар акси занони дигар буд: касе толиби зинои ту набуд, аз ин рӯ ту музди зино медодӣ, вале касе ба ту музди зино намедод, ва рафторат ҳамин тавр бар акси дигарон буд.
35. Бинобар ин, эй фоҳиша, каломии Парвардигорро бишнава!
36. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: аз барои он ки аврати ту кушода шуд, ва урғии ту дар зинокориҳоят пеши ошиқони ту ва пеши ҳамаи бутҳои қабеҳи ту ошкор гардид, ва аз барои хуни писаронат, ки ба онҳо додӣ, –
37. Аз барои ҳамин, инак Ман ҳамаи ошиқонатро, ки бо онҳо кайфу сафо мекардӣ, ва ҳамаи онҳоро, ки дӯст медоштӣ, бо ҳамаи онҳое ки бад медидӣ, ҷамъ хоҳам кард; ва онҳоро аз ҳар тараф ба муқобили ту ҷамъ карда, урғии туро пеши онҳо ошкор хоҳам кард, то ки онҳо урғии туро бубинанд.

38. Ва бар ту чун бар заноне ки зино мекунанд ва хун мерезанд, доварӣ хоҳам намуд, ва хунатро бо ғазаб ва рашк хоҳам рехт.
39. Ва туро ба дасти ошиқонат хоҳам супурд, ва онҳо теппаҳоятро вайрон ва баландиҳоятро хароб хоҳанд кард, ва либосҳоятро аз ту хоҳанд кашид, ва асбоби зебу зинататро хоҳанд гирифт, ва туро бараҳна ва урён хоҳанд гузошт.
40. Ва издиҳоме ро ба зидди ту бархезонида, бо сангҳо туро сангсор хоҳанд намуд, ва бо шамшерҳои худ туро пора-пора хоҳанд кард.
41. Ва хонаҳоятро ба оташ хоҳанд сӯзонид, ва дар пеши назари занони бисёр бар ту доварӣ хоҳанд кард, ва Ман ба зинокории ту хотима хоҳам дод, ва ту дигар музди зино нахоҳӣ дод.
42. Ва хашми Худо бар ту фуру хоҳам нишонид, ва рашки Ман аз ту хоҳад баргашт, ва Ман ором шуда, дигар ғазаб нахоҳам кард.
43. Аз барои он ки айёми ҷавонии худро ба ёд наовардӣ, ва Маро бо ҳамаи ин хашмгин кардӣ, инак Ман низ подоши рафторатро бар сарат овардам, мегӯяд Парвардигор Худо. Оё ту ин фиску фучурро ба замми ҳамаи корҳои зишти худ ба амал наовардӣ?
44. Инак, ҳар кӣ масал мезанад, дар ҳақиқи ту масал зада, хоҳад гуфт: "Духтар чӣ гуна аст, модар намуна аст".
45. Ту духтари модари худ ҳастӣ, ки вай аз шавҳар ва писаронаш нафрат дошт; ва ту хоҳари хоҳарони худ ҳастӣ, ки онҳо аз шавҳарон ва писарони худ нафрат доштанд. Модари шумо ҳиттӣ буд, ва падари шумо – амӯрӣ.
46. Ва хоҳари калонии ту Сомария аст, ки бо духтаронаш дар шимоли ту сукунат дорад; ва хоҳари хурдии ту, ки дар ҷануби ту сокин аст, Садӯм бо духтаронаш мебошад.
47. Оё ту бо роҳҳои онҳо нарафтӣ ва мисли корҳои зишти онҳо амал накардӣ? Ин ба назари ту кам буд, ки дар тамоми рафтори худ аз онҳо зиёдтар ба фиску фучур дода шудӣ.

48. Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегуяд Парвардигор Худо, хоҳарат Садӯм, худаш ва духтаронаш, он корҳоро накардаанд, ки ту ва духтаронат кардаед.
49. Инак, гуноҳи хоҳарат Садӯм аз ин иборат буд: кибриё, фаровонии нон ва фароғати комил барои вай ва духтаронаш буд, вале мискину бенаворо вай дастгирӣ накард.
50. Ва онҳо гирифтори ғурур гардида, пеши Ман корҳои зишт карданд, ва инро дида, онҳоро набуд намудам.
51. Ва Сомария нисфи гуноҳҳои туро содир нанамудааст, ва ту корҳои зишти худро аз онҳо зиёд кардӣ, ва бо ҳамаи корҳои зишти худ, ки ба амал овардӣ, хоҳаронатро сафед намудӣ.
52. Пас ту низ, ки хоҳаронатро маҳкум менамудӣ, бори нанги худро бардор; назар ба гуноҳҳои ту, ки аз онҳо зиёдтар корҳои зишт кардӣ, онҳо аз ту сафедтар мебошанд; пас ту низ, ки хоҳаронатро сафед намудӣ, хичил шав ва бори нанги худро бардор.
53. Ва Ман асорати онҳоро: асорати Садӯм ва духтаронаш, ва асорати Сомария ва духтаронаш, ва дар миёни онҳо асорати асирони туро хоҳам баргардонид,
54. То ки ту бори нанги худро бардорӣ, ва аз ҳар чӣ кардаӣ, нангин шавӣ, чунки онҳоро тасаллӣ додай.
55. Ва хоҳаронат: Садӯм ва духтаронаш ба вазъияти пештараи худ хоҳанд баргашт; ва Сомария ва духтаронаш ба вазъияти пештараи худ хоҳанд баргашт; ва ту ва духтаронат ба вазъияти пештараи худ хоҳед баргашт.
56. Оё хоҳарат Садӯм дар айёми кибриёи ту вирди забони ту набуд,
57. Пеш аз он ки шарорати ту ошкор гардид, мисли он замоне ки духтарони Арам ва тамоми гирду атрофи он туро мазаммат мекарданд, ва духтарони фалиштиён, ки аз ҳар ҷониб аз ту нафрат доштанд?
58. Пас ҷазои фисқу фучур ва корҳои зишти худро ту акнун хоҳӣ кашид, мегӯяд Парвардигор.

59. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Ман бо ту ончунон амал хоҳам кард, ки ту амал кардаӣ, яъне савгандро хор дониста, паймонро шикастай.

60. Валекин Ман паймони Худро, ки дар айёми чавоният бо ту бастаам, ба ёд хоҳам овард, ва паймони ҷовидоние бо ту аз нав барқарор хоҳам кард.

61. Ва ту рафтори худро ба ёд оварда, хичил хоҳӣ шуд, вақте ки хоҳарони калонӣ ва хурдии худро қабул намоӣ, ва Ман онҳоро ба ту ҳамчун духтарон бидиҳам, вале на бар тибқи паймони ту,

62. Балки Ман паймони Худро бо ту аз нав барқарор хоҳам кард, ва ту хоҳӣ донист, ки Ман Парвардигор ҳастам,

63. То ки ту ба ёд оварда, хичил шавӣ, ва минбаъд ба сабаби нанги худ даҳонатро накушоӣ, вақте ки Ман ҳар чиро, ки ту кардаӣ, ба ту биомурзам, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Масал дар бораи уқоби бузург.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Эй писари одам! Муаммое бигӯӣ ва масале дар бораи хонадони Исроил бизан,

3. Ва бигӯӣ: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: уқоби бузург, ки болҳояш калон, дарозустухон ва пур аз парҳои рангин буд, ба Лубнон омад ва сари арзро гирифт.

4. Сари навдаҳои онро канда, ба замини тоҷирон овард, онро дар шаҳри савдогарон гузошт.

5. Ва аз тухми он замин гирифта, онро дар мазраи бороваре кошт, назди обҳои фаровон ҷойгир кард, чунон ки дарахти бедро мешинонанд.

6. Ва он нумӯ ёфта, токи васеи пастқомате шуд, ки навдаҳои сӯи вай моил буд, ва решаҳои дар зери вай буд, ва он ба токе мубаддал гардида, шоҳаҳо расонид ва навдаҳо дод.

7. Ва уқоби бузурги дигаре буд, ки болҳои калон ва парҳои бисёр дошт; ва инак, ин ток решаҳои бар вай печонид, ва

навдаҳояшро аз чӯякҳое ки дар онҳо ҷойгир шуда буд, сӯи вай равона кард, то ки вай онро об диҳад.

8. Он дар мазрааи хубе, назди обҳои фаровон шинонида шуда буд, то ки шоҳаҳо расонида, мева диҳад ва токи боҳашамате гардад.

9. Бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: оё он муваффақият хоҳад ёфт? Вай, охир, решаҳои онро хоҳад барканд, ва меваи онро пора-пора ва хушк хоҳад кард; ҳамаи баргҳои тару тозаи он хушк хоҳад шуд; ва он бе қуввати бузурге ва мардуми зиёде решакан карда хоҳад шуд.

10. Ва инак, агарчи он шинонида шуда бошад, оё муваффақият хоҳад ёфт? Охир, ҳамин ки боди шарқӣ ба он бирасад, он тамоман хушк хоҳад шуд, дар чӯякҳои нумӯи худ хоҳад хушкид».

Муроҷиат ба хонадони исёнгар.

11. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

12. «Ба хонадони исёнгар бигӯй: оё намедонед, ки инҳо чӣ маънӣ дорад? Бигӯй: инак подшоҳи Бобил ба Ерусалим омад, ва подшоҳи он ва сарварони онро гирифт, ва онҳоро назди худ ба Бобил овард.

13. Ва аз насли подшоҳ гирифт, ва бо ӯ паймон баст, ва ӯро қасам дод, ва зӯроварони заминро гирифта бурд,

14. То ки мамлакат сарпаст гардида, қомат баланд накунад, ва паймони вайро риоя намуда, дар он устувор бошад.

15. Валекин ӯ ба зидди вай исён карда, қосидони худро ба Миср фиристод, то ки ба ӯ аспон ва мардуми зиёде бидиҳанд, Оё ӯ муваффақият хоҳад ёфт? Оё касе ки ин корҳоро кардааст, метавонад ҷон ба саломат барад? Ва оё касе ки паймонро поймол намудааст, метавонад ҷон ба саломат барад?

16. Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, ӯ дар макони ҳамон подшоҳе ки ӯро подшоҳ таъин кардааст, ва ӯ қасами вайро хор дида, паймони вайро поймол намудааст, назди вай андаруни Бобил хоҳад мурд.

17. Ва фиръавн ўро дар чанг бо қуввати бузурге ва мардumi зиёде дастгирӣ нахоҳад кард, вақте ки хокрез барпо намоянд ва истехкомот бисозанд, то ки чонҳои бисёрро несту нобуд кунанд.

18. Ва ў қасамро хор дид, то ки паймонро поймол намояд; ва инак, агарчи дасти байат дода буд, ҳамаи ин корҳоро кард, пас чон ба саломат нахоҳад бурд.

19. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ба ҳаёти Худам қасам ки савганди Маро, ки ў хор дид, ва паймони Маро, ки ў поймол намуд, Ман бар сари ў хоҳам, овард.

20. Ва доми Худро бар ў хоҳам афканд, ва ў дар тӯри Ман хоҳад афтод; ва Ман ўро ба Бобил хоҳам овард, ва дар он ҷо барои хиёнате ки дар ҳаққи Ман кард, бар ў доварӣ хоҳам намуд.

21. Ва ҳамаи гурезаҳои ў дар ҳамаи фавҷҳояш аз шамшер хоҳанд афтод, ва боқимондагон ба сӯи ҳар бод пароканда хоҳанд шуд; ва хоҳед донист, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам».

22. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Ва Ман навдае аз сари арзи баланд гирифта, онро хоҳам шинонид: аз миёни шоҳаҳои сари он Ман навдаи тару тозае хоҳам барканд, ва онро бар кӯҳи баланди ростбаромадае хоҳам шинонид.

23. Бар кӯҳи сарбаланди Исроил онро хоҳам шинонид, ва он, шоҳаҳо расонида, мева хоҳад дод, ва арзи боҳашамате хоҳад шуд, ва ҳар навъ мурғон, ҳар гуна болдорон дар таги он сокин хоҳанд шуд, дар сояи навдаҳояш лона хоҳанд сохт.

24. Ва ҳамаи дарахтони саҳро хоҳанд донист, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, дарахти баландро паст мекунам, дарахти пастро баланд месозам, дарахти сабзро мехушконам, ва дарахти хушкро сабзу хуррам мегардонам. Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам ва ба амал хоҳам овард».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Дастурҳои гуногун ба Исроиле ки ба асирӣ рафтааст.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Чаро шумо ин масалро дар замини Исроил зада, мегӯед: "Падарон ғӯра хӯрдаанд, вале дандонҳои писарон кунд шудааст"»?
3. Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, минбаъд шуморо касе нахоҳад буд, ки ин масалро дар Исроил ба забон оварад.
4. Инак ҳамаи ҷонҳо аз они Ман аст; хоҳ ҷони падар ва хоҳ ҷони писар аз они Ман аст; ҷоне ки гуноҳ карда бошад, хоҳад мурд.
5. Ва касе агар одил бошад ва адлу инсофро ба амал оварад:
6. Бар кӯхҳо нахӯрад, ва чашмонашро сӯи бутҳои хонадони Исроил баланд накунад, ва зани ёри худро палид насозад, ва ба зани ҳоиза наздикӣ нанамояд,
7. Ва ҳеч касро ба танг наоварад, ба қарздор гарави вайро баргардонад, ғорат накунад, нони худро ба гуруснае бидиҳад ва бараҳнаро либосе бипӯшонад,
8. Пулашро ба фоида надихад ва суд нагирад, аз ноинсофӣ даст кашад, дар миёни одамон доварию ҳақиқиро ба ҷо оварад,
9. Бар тибқи фароизи Ман рафтор кунад ва дастурҳои Маро нигоҳ дошта, дар роҳи ростӣ амал намояд, чунин кас одил аст, ва ҳатман зинда хоҳад монд, мегӯяд Парвардигор Худо.
10. Аммо агар ӯ писари ҷафокор ва хунрезе ба дунё оварда бошад, ки вай яке аз ин корҳои бадро бикунанд,
11. Вале ҳамаи ин корҳои некро накунад, балки бар кӯхҳо низ бихӯрад, ва зани ёри худро палид созад,
12. Мискин ва бенаворо фиреб диҳад, ғорат намояд, гаравро барнагардонад, ва чашмонашро сӯи бутҳо баланд кунад, корҳои зиштро ба ҷо оварад,
13. Пулашро ба фоида диҳад ва суд гирад, оё вай зинда хоҳад монд? Вай зинда нахоҳад монд! Модоме ки вай ҳамаи ин корҳои зиштро ба ҷо овардааст, албатта хоҳад мурд, хунаш бар гарданаш хоҳад буд.

14. Ва агар \bar{y} писаре ба дунё оварда бошад, ки вай ҳамаи гуноҳро, ки падараш ба амал меоварад, дидааст, ва онҳоро дида, мисли онҳо амал накунад:

15. Бар кӯҳро нахӯрад, ва чашмонашро сӯи бутҳои хонадони Исроил баланд накунад, зани ёрашро палид насозад,

16. Ва касеро фиреб надихад, гарав нагирад, ғорат накунад, нони худро ба гуруснае бидихад ва бараҳнаро либосе бипӯшонад,

17. Ба мискин дасти душманӣ дароз накунад, ғоида ва суд нагирад, дастурҳои Маро ба ҷо оварад ва бар тибқи фароизи Ман рафтор намояд, вай барои гуноҳи падараш нахоҳад мурд, балки ҳатман зинда хоҳад монд.

18. Падари вай, азбаски бо истисмор машғул буд, бародарашро ғорат менамуд, ва андаруни қавми худ корҳои бад мекард, инак \bar{y} ба гуноҳи худ хоҳад мурд.

19. Вале шумо мегӯед: "Чаро писар гуноҳи падарро намебардорад?" Чунки писар адлу инсофро ба амал овардааст, тамоми фароизи Маро риоя намудааст, ва онҳоро ба ҷо меоварад, – вай ҳатман зинда хоҳад монд.

20. Ҷоне ки гуноҳ карда бошад, хоҳад мурд: писар бори гуноҳи падарро нахоҳад бардошт, ва падар бори гуноҳи писарро нахоҳад бардошт; адолати одил бар худаш хоҳад буд, ва шарорати шарир бар худаш хоҳад буд.

21. Ва агар шарир аз ҳамаи гуноҳро ки ба амал овардааст, тавба кунад, ва тамоми фароизи Маро риоя намояд ва адлу инсофро ба амал оварад, ҳатман зинда хоҳад монд, \bar{y} нахоҳад мурд.

22. Ҳамаи ҷиноятро ки \bar{y} ба амал овардааст, дар ҳақиқи \bar{y} ба ёд оварда нахоҳад шуд; \bar{y} бо адолате ки ба амал овардааст, зинда хоҳад монд.

23. Оё Ман мавти шарирро хоҳонам? – мегӯяд Парвардигор Худо. – Балки онро хоҳонам, ки \bar{y} аз рафтори худ тавба карда, зинда монад.

24. Ва агар одиле аз адолати худ даст кашида, ноинсофӣ кунад, яъне мисли ҳамаи корҳои зиште ки шарир мекунад,

амал намояд, оё ӯ зинда хоҳад монд? Тамоми аъмоли одилонае ки ӯ ба чо овардааст, ба ёд оварда нахоҳад шуд; ӯ дар хиёнати худ, ки ба амал овардааст, ва дар гуноҳи худ, ки кардааст, хоҳад мурд.

25. Вале шумо мегӯед: "Роҳи Парвардигор боинсоф нест!" Лутфан, эй хонадони Исроил, бишнавед! Оё роҳи Ман боинсоф нест? Роҳҳои шумо, охир, боинсоф нест.

26. Агар одил аз адолати худ даст кашада, ноинсофӣ кунад, аз боиси он хоҳад мурд; ӯ аз боиси ноинсофие ки кардааст, хоҳад мурд.

27. Ва агар шарир аз шарорате ки ба амал овардааст, тавба кунад, ва адлу инсофро ба чо оварад, ӯ чони худро зинда нигоҳ хоҳад дошт.

28. Ӯ, ки назар андохта, аз ҳамаи ҷиноятҳои худ, ки ба амал оварда буд, тавба кардааст, хатман зинда хоҳад монд, ӯ нахоҳад мурд.

29. Вале хонадони Исроил мегӯянд: "Роҳи Парвардигор боинсоф нест!" Оё роҳҳои Ман боинсоф нест, эй хонадони Исроил? Роҳҳои шумо, охир, боинсоф нест!

30. Бинобар ин Ман ҳар яке аз шуморо, эй хонадони Исроил, бар тибқи роҳҳои доварӣ хоҳам намуд, мегӯяд Парвардигор Худо; тавба карда, аз ҳамаи ҷиноятҳои худ даст кашед, то ки ин барои шумо васвасаи гуноҳ нашавад.

31. Ҳамаи ҷиноятҳои худро, ки ба амал овардаед, аз худ дур андозед, ва дили тоза ва рӯҳи тозае барои худ ба вучуд оваред; ва чаро шумо, эй хонадони Исроил, бимиред?

32. Зеро ки Ман мавти шахси мирандари хоҳон нестам, мегӯяд Парвардигор Худо; тавба кунед, ва зинда хоҳед монд!»

БОБИ НУЗДАҲУМ

Андӯҳ дар бораи сарварони Исроил.

1. ВА ту дар ҳаққи раисони Исроил навха намое, ва бигӯӣ:
2. Модарат чӣ модашере буд! Дар миёни шерон мехобид, андаруни шерони ҷавон бачаҳои шир мепарварид.

3. Ва яке аз бачаҳояшро калон кард, ки вай шери чавон шуд, ва даридани нахчирро ёд гирифт; одамонро мехӯрд.
4. Ва халқҳо овозаи вайро шуниданд; вай дар чоҳи онҳо афтод; ва дар бинияш ҳалқа зада, вайро ба замини Миср бурданд.
5. Ва модараш, ки дар интизор буд, чун дид, ки умедаш барбод рафт, як бачаи дигарашро гирифта, онро шери чавон гардонид.
6. Ва он андаруни шерон мегашт, шери чавоне шуд, ва даридани нахчирро ёд гирифт; одамонро мехӯрд.
7. Ва қасрҳои онҳоро хароб, ва шаҳрҳои онро вайрон мекард; ва замин ва ҳар чи дар он буд, аз овози наъраи он валангор гардид.
8. Ва халқҳо аз кишварҳои гирду атроф ба вай ҳучум карданд, ва тӯри худро бар вай партофтанд: вай дар чоҳи онҳо дастгир шуд;
9. Ва дар бинияш ҳалқа зада, онро дар қафас ҷойгир карданд, ва онро назди подшоҳи Бобил бурданд; онро дар тӯр андохта бурданд, то ки овозаш дигар бар кӯҳҳои Исроил шунда нашавад.
10. Модарат, ту барин, мисли тоқ назди обҳо шинонида шуда буд, аз обҳои фаровон сермева ва сершоха буд;
11. Ва шоҳҳои бақувват барои ҷӯбдастҳои султонон дошт, ва қашаи дар миёни наваҳои пурбарг бағоят баланд шуд, бо баландии худ ва бо шоҳҳои бисёри худ ба назар намоён буд.
12. Вале бо ғазаб решақан карда бар замин андохта шуд, ва боди шарқӣ онро хушконида; шоҳҳои бақуввати он шикаста, хушк шуд, ва оташ онҳоро сӯзонид.
13. Ва алҳол он дар биёбон, дар замини хушк ва ташна шинонида шудааст.
14. Ва аз танай наваҳояш оташ берун омада, меваи онро сӯзонид, ва як шоҳи бақувват барои ҷӯб дасти султон боқӣ намондааст. Ин суруди наваҳа аст, ва суруди наваҳа хоҳад буд.

БОБИ БИСТУМ

Парвардигор аз Исроил барои беитоати вай интиқом гирифт.

1. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли ҳафтум, дар рӯзи даҳуми моҳи панҷум, чанд нафар аз пирони Исроил барои талабидани Парвардигор омаданд, ва пеши ман нишастанд.
2. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
3. «Эй писари одам! Бо пирони Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: оё шумо барои талабидани Ман омадаед? Ба ҳаёти Худам қасам ки талабиши шуморо иҷобат нахоҳам кард, мегӯяд Парвардигор Худо.
4. Оё бар онҳо доварӣ хоҳӣ кард, доварӣ хоҳӣ кард, эй писари одам? Пас аъмоли зишти падарони онҳоро ба онҳо баён намо.
5. Ва ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: дар он рӯзе ки Исроилро баргузидам, ва дасти Худро барои насли хонадони Яъқуб боло бардоштам*, ва Худро ба онҳо дар замини Миср зоҳир сохтам, ва дасти Худро барои онҳо боло бардошта, гуфтам: "Ман Парвардигор Худои шумо ҳастам!" –
6. Дар он рӯз дасти Худро барои онҳо боло бардоштам, ки онҳоро аз замини Миср ба заминест ки барояшон хуш кардаам, берун оварам, ба заминест ки шир ва асал дар он ҷорист, ба заминест ки гузини ҳамаи заминҳост.
7. Ва ба онҳо гуфтам: ҳар кадоматон қабоҳатҳои пеши чашмони худро дур андозед ва бо бутҳои Миср худро палид насозед: Ман Парвардигор Худои шумо ҳастам.
8. Валекин онҳо ба зидди Ман исён карданд, ва нахостанд ба Ман гӯш диҳанд: ҳеч кадомашон қабоҳатҳои пеши чашмони худро дур наандохтанд, ва бутҳои Мисрро тарк накарданд; ва Ман гуфтам, ки ғазаби Худро бар онҳо фурӯ хоҳам рехт, ва хашии Худро андаруни замини Миср бар онҳо ба итмом хоҳам расонид.
9. Вале ба хотири номи Худ амал кардам, то ки он дар пеши назари халқҳо хор нашавад, – халқҳоест ки онҳо дар миёнашон буданд, ва Ман Худро дар пеши назарашон ба онҳо зоҳир сохтам, то ки онҳоро аз замини Миср берун оварам.

*5. Дастро боло бардоштан маънои қасам хӯрданро дорад.

10. Ва Ман онҳоро аз замини Миср берун овардам, ва онҳоро ба биёбон бурдам,
11. Ва фароизи Худро ба онҳо додам, ва дастурҳои Худро ба онҳо эълон намудам, ки ҳар кӣ онҳоро ба ҷо оварад, ба воситаи онҳо зинда хоҳад монд.
12. Ва шанбеҳои Худро низ ба онҳо бахшидам, то аломате дар миёни Ман ва онҳо бошад, ва онҳо бидонанд, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, онҳоро тақдис менамоям.
13. Валекин хонадони Исроил дар биёбон ба зидди Ман исён карданд: бар тибқи фароизи Ман рафтор нанамуданд ва аз дастурҳои Ман, ки ҳар кӣ онҳоро бо ҷо оварад, ба воситаи онҳо зинда хоҳад монд, нафрат карданд, ва шанбеҳои Маро бағоят хор шумурданд; ва Ман гуфтам, ки ғазаби Худро бар онҳо фурӯ рехта, онҳоро дар биёбон нобуд хоҳам кард.
14. Вале ба хотири номи Худ амал кардам, то ки он дар пеши назари халқҳо хор нашавад, – халқҳо ки онҳоро дар пеши назарашон берун овардам.
15. Ва низ дасти Худро барои онҳо дар биёбон боло бардоштам, ки онҳоро ба замин ки додаам, наоварам, ба замин ки шир ва асал дар он ҷорист, ба замин ки гузини хамаи заминҳост,
16. Чунки онҳо аз дастурҳои Ман нафрат карданд, ва бар тибқи фароизи Ман рафтор нанамуданд, ва шанбеҳои Маро хор шумурданд, зеро ки дили онҳо пайрави бутҳошон буд.
17. Вале чашми Ман бар онҳо рикқат оварда, аз нобуд карданашон даст кашидам, ва онҳоро дар биёбон нобуд накардам.
18. Ва ба писарони онҳо дар биёбон гуфтам: бар тибқи фароизи падарони худ рафтор накунед, ва дастурҳои онҳоро нигоҳ надоред, ва худро бо бутҳои онҳо палид насозед.
19. Ман Парвардигор Худои шумо ҳастам: бар тибқи фароизи Ман рафтор кунед, ва дастурҳои Маро нигоҳ доред ва онҳоро ба ҷо оваред;

20. Ва шанбеҳои Маро тақдис намоед, то ки аломате дар миёни Ман ва шумо бошад, ва бидонед, ки Ман Парвардигор Худои шумо ҳастам.

21. Вале писарон ба зидди Ман исён карданд: бар тибқи фароизи Ман рафтор нанамуданд, ва дастурҳои Маро нигоҳ надоштанд, то ки онҳоро ба ҷо оваранд, ва ҳол он ки ҳар кӣ онҳоро ба ҷо оварад, ба воситаи онҳо зинда хоҳад монд; шанбеҳои Маро хор шумурданд; ва Ман гуфтам, ки ғазаби Худро бар онҳо фурӯ рехта, хашми Худро бар онҳо дар биёбон ба итмом хоҳам расонид.

22. Валекин дасти Худро ақиб кашида, ба хотири номи Худ амал кардам, то ки он дар пеши назари халқҳо хор нашавад, – халқҳо ки онҳоро дар пеши назарашон берун овардам.

23. Ман низ дасти Худро барои онҳо дар биёбон боло бардоштам, ки онҳоро дар миёни халқҳо пароканда намоям ва онҳоро дар кишварҳо парешон созам,

24. Чунки онҳо дастурҳои Маро ба ҷо наоварданд, ва аз фароизи Ман нафрат карданд, ва шанбеҳои Маро хор шумурданд, ва чашмони онҳо ба сӯи бутҳои падаронашон нигарон буд.

25. Ва Ман низ ба онҳо фароизе додам, ки некӯ набуд, ва дастурҳои ки ба воситаи онҳо наметавонишанд зинда монанд.

26. Ва онҳоро вогузоштам, ки ба воситаи ҳадияҳои худашон, яъне ба воситаи аз оташ гузаронидани ҳар раҳимкушо, палид шаванд, то ки онҳоро хонавайрон созам, ва онҳо бидонанд, ки Ман Парвардигор ҳастам.

27. Бинобар ин, эй писари одам, бо хонадони Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: боз бо ин Маро падарони шумо таҳқир намуда, дар ҳаққи Ман хиёнат карданд:

28. Ҳангоме ки Ман онҳоро ба замин овардам, ки дасти Худро боло бардошта будам, то онро ба онҳо бидихам, онҳо ҳар теппаи баланд ва ҳар дарахти сершоҳаро дида, қурбониҳои худро дар он ҷо забҳ карданд, ва қурбониҳои ғазабангези

худро ба он чо оварданд, ва атри гуворои худро дар он чо гузоштанд, ва ҳадияҳои рехтании худро дар он чо рехтанд.

29. Ва Ман ба онҳо гуфтам: ин бома*, ки шумо ба он меравед, чист? Ба ин сабаб номи он то имрӯз Бома хонда мешавад.

30. Бинобар ин ба хонадони Исроил бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: дар сурате ки шумо худро бо рафтори падарони худ палид месозед, ва қабоҳати онҳоро пайравӣ намуда, зино мекунед,

31. Ва ба воситаи овардани ҳадияҳои худ ва аз оташ гузаронидани писарони худ шумо худро бо ҳамаи бутҳои худ то имрӯз палид месозед, оё Ман шуморо, эй хонадони Исроил, иҷобат намоям? Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, шуморо иҷобат нахоҳам намуд.

32. Ва он чи дилхоҳи шумост, яъне он чи шумо мегӯед: "Мисли халқҳо ва мисли қабилаҳои кишварҳо гардида, ба чӯбу санг ибодат хоҳем кард", он ҳаргиз иҷро нахоҳад шуд.

Дар бораи доварию оянда бар Исроил.

33. Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ ва хашми чӯшон бар шумо салтанат хоҳам ронд;

34. Ва шуморо аз миёни қавмҳо берун хоҳам овард, ва шуморо аз кишварҳои ки дар онҳо пароканда шудаед, бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ ва хашми чӯшон чамъ хоҳам кард;

35. Ва шуморо ба биёбони қавмҳо хоҳам овард, ва дар он чо бар шумо рӯ ба рӯ доварӣ хоҳам кард;

36. Чунон ки бар падарони шумо дар биёбони замини Миср доварӣ кардаам, ончунон бар шумо доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Парвардигор Худо.

37. Ва шуморо аз зери чӯбдаст хоҳам гузаронид, ва шуморо ба банди паймон дохил хоҳам кард.

29. *Бома* – баландӣ; макони баланд; минбар.

38. Ва онҳоро, ки осӣ шуда, ба зидди Ман чинойт кардаанд, аз миёни шумо ҷудо хоҳам намуд; онҳоро аз замини иқоматгоҳашон берун хоҳам овард, вале ба замини Исроил ворид нахоҳанд шуд, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

39. Валекин шумо, эй хонадони Исроил, – Парвардигор Худо чунин мегӯяд, – дар сурате ки ба Ман гӯш намедихед, пас ҳар кадоматон назди бутҳои худ рафта, онҳоро ибодат намоед, вале баъд аз ин номи поки Маро дигар бо ҳадияҳо ва бутҳои худ палид насозед,

40. Зеро ки бар кӯҳи поки Ман, бар кӯҳи баланди Исроил, – мегӯяд Парвардигор Худо, – тамоми хонадони Исроил, ҳамаи онҳое ки дар замин сокин бошанд, Маро дар он ҷо ибодат хоҳанд кард, ва Ман дар он ҷо ба онҳо таваҷҷӯҳ хоҳам намуд, ва дар он ҷо пешкашҳои шумо ва навбарҳои бахшишҳои шуморо бо ҳар чизе ки тақдис менамояд, хоҳам талабид.

41. Ҳангоме ки шуморо аз миёни қавмҳо берун оварам, ва шуморо аз кишварҳое ки дар онҳо пароканда шудаед, ҷамъ кунам, он гоҳ ба атри гуворои шумо таваҷҷӯҳ хоҳам намуд, ва ба воситаи шумо пеши назари халқҳо қудсият хоҳам ёфт.

42. Ва ҳангоме ки шуморо ба замини Исроил биёрам, ба заmine ки дасти Худо боло бардошта будам, то онро ба падарони шумо бидиҳам, он гоҳ хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

43. Ва дар он ҷо шумо роҳҳои худ ва тамоми аъмоли худро, ки ба воситаи онҳо палид шудаед, ба ёд хоҳед овард, ва барои ҳамаи қорҳои баде ки кардаед, аз худатон пеши назари худ нафрат хоҳед кард.

Масал дар бораи ҷангали саҳрои ҷануб.

44. Ва ҳангоме ки Ман бо шумо, эй хонадони Исроил, на бар тибқи рафтори бадатон ва аъмоли фосиконаатон, балки ба хотири номи Худо амал намоям, он гоҳ хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, мегӯяд Парвардигор Худо».

45. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
46. «Эй писари одам! Рӯи худро ба самти чануб бигардон, ва дар бораи чануб ваъз гӯй, ва дар бораи чангали сахрои чануб нубувват намо,
47. Ва ба чангали чануб бигӯй: каломи Парвардигорро бишнав! Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба ту оташ мезанам, ва он ҳар дарахти сабз ва ҳар дарахти хушки туро хоҳад сӯзонид, ва алангаи сӯзони он хомӯш нахоҳад шуд, ва ҳамаи рӯйҳо аз чануб то шимол аз он хоҳад сӯхт.
48. Ва тамоми башар хоҳанд дид, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, ба он оташ задаам, ва он хомӯш нахоҳад шуд».
49. Ва ман гуфтам: «Ё Худоё Парвардигоро! Онҳо дар ҳаққи ман мегӯянд: "Оё ӯ бо масалҳо ҳарф мезанад?"»

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Шамшери тез ба Яҳудо ва ба банӣ Амму́н таҳдид мекунад.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Рӯи худро ба самти Ерусалим бигардон, ва дар бораи хонаҳои пок ваъз гӯй, ва дар бораи замини Исроил нубувват намо.
3. Ва ба замини Исроил бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: инак Ман ба ту рӯ меоварам, ва шамшери Худо аз ғилофаш кашида, одил ва шарирро аз даруни ту нобуд хоҳам кард.
4. Азбаски одил ва шарирро аз даруни ту нобуд менамоям, шамшери Ман бар ҳар башар аз чануб то шимол аз ғилофаш берун хоҳад омад,
5. Ва тамоми башар хоҳанд донист, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, шамшери Худо аз ғилофаш баровардам, ва он дигар нахоҳад баргашт.
6. Ва ту, эй писари одам, ҳамчун шикастакамар оҳ каш, ва бо талхӣ пеши назари онҳо оҳ каш.
7. Ва чун ба ту гӯянд: "Аз чӣ сабаб оҳ мекашӣ?" – бигӯй: "Ба сабаби овозае ки меояд", ва он гоҳ ҳар дил обу адо шуда, ҳамаи дастҳо бемаҷол хоҳад гардид, ва ҳар рӯҳ андуҳгин

шуда, ҳамаи зонуҳо ба ларзиш хоҳад омад. Инак он меояд ва воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигор Худо».

8. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

9. «Эй писари одам, нубувват намуда, бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: бигӯй: шамшер, шамшер тез карда, сайқал зада шудааст; 10. Барои қатли беамон тез карда, барои барқ задан сайқал зада шудааст. Оё мо шодӣ кунем, ки асои писари Ман аз тамоми дарахт нафрат мекунад?

11. Ва Ӯ онро барои сайқал задан дод, то ки онро ба каф гирад; ва он, яъне шамшер, тез карда ва сайқал зада шудааст, то ки ба дасти қотил дода шавад.

12. Фарёд ва навҳа намо, эй писари одам! Зеро ки он бар қавми Ман, бар ҳамаи сарварони Исроил меояд; онҳо бо қавми Ман гирифтори шамшер хоҳанд шуд, бинобар ин дасти афсӯс бар рони худ бизан.

13. Зеро ки имтиҳон аст. Ва чӣ хоҳад буд, агар асои нафраткунанда низ наояд? – мегӯяд Парвардигор Худо.

14. Ва ту, эй писари одам, нубувват намо ва каф ба каф бизан; ва шамшер дуто ва сето мешавад: ин шамшер барои қатли шаҳидони бисёр аст, шамшери қатли азим аст, ки андаруни онҳо зада медарояд.

15. Барои он ки дилҳо обу адо, ва шумораи мақтулон зиёд шавад, Ман назди ҳар дарвозаи онҳо шамшери дудама хоҳам гузошт, – оҳ, шамшери барроқе ки барои куштор тез карда шуда бошад!

16. Тез гардида, рӯи худро ба тарафи рост бигардон, ба тарафи чап рӯй овар! Рухсорат ба кадом тараф нигаронида шудааст?

17. Ва Ман низ каф ба каф хоҳам зад, ва ғазаби Худро сокит хоҳам кард. Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам».

18. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

19. «Ва ту, эй писари одам, ду роҳ барои худ тасвир намо, ки аз онҳо шамшери подшоҳи Бобил бояд бигзарад, – ҳар дуяш аз як сарзамин берун меояд; ва нақши дастро бикаш; дар сари ҳар роҳ нақши шаҳро бикаш.

20. Роҳе тасвир намо, то ки шамшер сӯи Раббаи банӣ Амму́н ва сӯи Яҳудо ва Ерусалими истехкомдор биёяд.
21. Зеро ки подшоҳи Бобил бар дуруҳа, яъне дар сари ду роҳ истодааст, то ки фол кушояд: тирҳоро ба ҳад зада меомезад, ба бутҳо савол медиҳад, ба чигар нигоҳ мекунад.
22. Дар дасти ростӣ ӯ фоли "Ерусалим" аст, то ки манҷаниқҳо барпо намояд, барои куштор даҳон кушояд, дар гулбонг овоз баланд кунад, манҷаниқҳоро дар рӯ ба рӯи дарвозаҳо барпо намояд, хокрез созад, истехкомот бино кунад.
23. Аммо ин фол ба назари мардуми Ерусалим, ки барояшон бисе қасам хӯрда буданд, фоли ботил менамояд, вале ӯ гуноҳи онҳоро ба ёд меоварад, то ки ба дасташ афтанд.
24. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски худатон маъсияти худро ба ёд оварда, чиноятҳои худро ошкор кардед, то ки гуноҳҳои худро дар тамоми аъмоли худ ба назар намоён созед, азбаски худатон инро ёдоварӣ намудед, бинобар ин ба даст хоҳед афтод.
25. Ва ту, эй раиси Исроил, ки ба туфайли шарорати худ бадном шудай, ва ба сабаби авҷ гирифтани маъсияти ту рӯзи сазои ту расидааст!
26. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: аммома аз сарат дур карда ва тоҷат бардошта хоҳад шуд, ин ҳолат дигар давом нахоҳад кард: он чи паст аст, баланд хоҳад шуд, ва он чи баланд аст, паст хоҳад гардид.
27. Онро харобазор, харобазор хоҳам гардонид, ба дараҷае ки ҳаргиз воқеъ нашудааст, то вақти омадани он касе ки ҳақ аз онӣ ӯст, ва Ман онро ба ӯ хоҳам дод.
28. Ва ту, эй писари одам, нубувват намуда|, бигӯй: Парвардигор Худо дар бораи банӣ Амму́н ва дар бораи нанги онҳо чунин мегӯяд, яъне бигӯй: шамшер, шамшер барои куштор кашида шудааст, то интиҳои дараҷа сайқал дода шудааст, то ки барроқ бошад,
29. Дар сурате ки рӯъёҳои ботил барои ту дидаанд, ва фолҳои бардурӯғ барои ту задаанд, то ки туро бар гардани шарирони

бадноме бимонанд, ки ба сабаби авҷ гирифтани маъсияташон рӯзи сазои онҳо расидааст.

30. Онро ба ғилофаш баргардон! Дар маконе ки офарида шудай, дар замини зодгоҳи ту бар ту доварӣ хоҳам кард,

31. Ва хашми Худро бар ту фурӯ хоҳам рехт, оташи ғазаби Худро бар ту хоҳам дамид, ва туро ба дасти мардуми ваҳшиё ки ба куштан моҳиранд, хоҳам супурд,

32. Ва ту тӯъмаи оташ хоҳӣ шуд, ва хунат андаруни он замин хоҳад монд, ва зикр нахоҳӣ ёфт, зеро Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Як-як ном бурдани гуноҳҳои Исроил.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Ва ту, эй писари одам, оё доварӣ хоҳӣ кард, оё бар шаҳри хунрез доварӣ хоҳӣ кард? Пас тамоми аъмоли зишти онро ба он баён намо,

3. Ва бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: эй шаҳре ки андарунн худ хун мерезӣ, то ки замони сазои ту фаро расад; эй, ки бар худ бутҳо сохтай, то ки палид гардӣ!

4. Бо хуне ки рехтай, айбдор шудай, ва бо бутҳои ки сохтай, палид гардидай, ва рӯзҳои худро наздик овардай, ва ба фарҷоми солҳои худ расидай; бинобар ин туро мавриди нанг пеши халқҳо ва мавриди тамасхур пеши ҳамаи кишварҳо гардонидаам:

5. Онҳое ки ба ту наздиканд ва аз ту дуранд, туро тамасхур намуда, хоҳанд гуфт: "Эй, ки номи худро палид сохтай!", "Эй, ки аз низоъ пур шудай!"

6. Инак раисони Исроил, ҳар яке алоқадри қуввати худ, андаруни ту барои хунрезӣ ҷидду ҷаҳд менамуданд.

7. Падар ва модарро андаруни ту хорӣ медоданд, ғарибро андаруни ту ба танг меоварданд, ятим ва беваро андаруни ту ба ранҷу озор дучор мекарданд.

8. Чизҳои поки Маро ту хор мешумурдӣ, ва шанбеҳои Маро поймол менамудӣ.
9. Бӯхтонгӯён андаруни ту буданд, то ки хун бирезанд; андаруни ту бар кӯҳҳо хӯрок мехӯрданд, андаруни ту ба фиску фучур дода мешуданд.
10. Аврати падарро андаруни ту ошкор месохтанд, ба номӯси занони ҳоиза андаруни ту таҷовуз мекарданд.
11. Яке бо зани ёри худ кори зишт мекард, дигаре келини худро бо фиску фучур палид месохт, сеюмӣ ба номӯси хоҳари худ, яъне духтари падари худ, андаруни ту таҷовуз менамуд.
12. Андаруни ту ришва мехӯрданд, то ки хун бирезанд; ту фоида ва суд мехӯрдӣ, ва ба моли ёри худ бо ситам тамаъ менамудӣ, вале Маро фаромӯш кардӣ, мегӯяд Парвардигор Худо.
13. Ва инак, Ман дар бораи тамаъкорие ки кардаӣ, ва дар бораи хуне ки андаруни худат рехтаӣ, кафи Худо мезанам.
14. Оё дар айёме ки Ман подоши туро бидихам, дилат матин ва дастҳоят қавӣ хоҳад буд? Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам ва ба амал хоҳам овард.
15. Ва туро дар миёни халқҳо пароканда ва дар кишварҳо парешон хоҳам намуд, ва қабоҳати туро аз ту нест хоҳам кард.
16. Ва худро ту пеши назари халқҳо нафратангез хоҳӣ кард, ва хоҳӣ донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

Масал дар бораи кӯра.

17. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
18. «Эй писари одам! Хонадони Исроил барои Ман ғаш гардидаанд; ҳамаи инҳо – мис ва қалъагӣ ва оҳан ва кӯрғошим – андаруни кӯра ғашши нуқра шудаанд.
19. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски ҳамаатон ғаш гардидаед, бинобар ин Ман шуморо андаруни Ерусалим чамъ хоҳам кард.
20. Чунон ки нуқра ва мис ва оҳан ва кӯрғошим ва қалъагиرو андаруни кӯра чамъ карда, оташ бар онҳо медаманд, то ки

гудохта шаванд, ончунон Ман шуморо дар хашму ғазаби худ чамъ карда, дар он хоҳам гузошт ва шуморо хоҳам гудохт.

21. Ва шуморо чамъ карда, оташи ғазаби худро бар шумо хоҳам дамид, ва шумо андаруни он гудохта хоҳед шуд.

22. Чунон ки нуқра андаруни кӯра гудохта мешавад, ончунон шумо андаруни он гудохта хоҳед шуд, ва хоҳед донист, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, ғазаби Худро бар шумо фуру рехтаам».

23. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

24. «Эй писари одам! Ба вай бигӯй: ту заминест ҳастӣ, ки нопок шудай, ва дар рӯзи ғазаб бар ту борон нахоҳад борид.

25. Суиқасди анбиёи он андаруни он мисли шери ғурронест, ки нахҷирро медарад; онҳо ҷонҳоро меҳӯранд, молу мулк ва чизҳои гаронбаҳоро мегиранд, бевагонро андаруни он афзун мекунанд.

26. Коҳинони он шариати Маро поймол, ва чизҳои поки Маро палид месозанд, чизи покро аз ғайрипок ҷудо намекунанд, ва чизи палидро аз пок фарқ наменамоянд, ва аз шанбеҳои Ман чашми худро мепӯшанд, ва Ман андаруни онҳо беҳурмат шудаам.

27. Сарварони он андаруни он мисли гургоне мебошанд, ки нахҷирро медаранд; онҳо хун мерезанд, ҷонҳоро нобуд мекунанд, то ки ҳирси худро қонеъ гардонанд.

28. Ва анбиёи он барои онҳо бо лойи нобоб андова карда, рӯёҳои ботил мебинанд ва барои онҳо фоли дурӯғ зада, мегуянд: "Парвардигор Худо чунин мегуянд", ва ҳол он ки Парвардигор чизе ба онҳо нагуфтааст.

29. Қавми ин замин якдигарро беамон зулм ва тороч менамоянд, мискин ва бенаворо фиреб медиҳанд, ва дар ҳаққи ғариб ноинсофона ситам мекунанд.

30. Ва Ман дар миёни онҳо касеро ҷустам, ки деворро таъмир намояд ва дар раҳнаи он ба ҳузури Ман барои ин замин биистад, то ки онро хароб накунам, валекин чунин касро наёфтам.

31. Пас, хашми Худро бар онҳо фурӯ хоҳам рехт, бо оташи ғазаби Худ онҳоро несту нобуд хоҳам кард, подоши рафторашонро бар сарашон хоҳам овард, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Масал дар бораи Оҳола ва Оҳолиба.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Ду зан духтарони як модар буданд.
3. Ва онҳо дар Миср зинокор шуда, дар ҷавонии худ зино карданд; дар он ҷо синаҳои онҳоро молиш доданд, ва дар он ҷо пистонҳои бакорати онҳоро фишурданд.
4. Ва номҳои онҳо: калони Оҳола ва хоҳараш Оҳолиба буд; ва онҳо занони Ман буда, писарон ва духтарон зоиданд; ва номҳои онҳо: Оҳола – Сомария, ва Оҳолиба – Ерусалим буд.
5. Ва Оҳола зино кард, дар сурате ки ҳануз аз они Ман буд; ва ба хушдорони худ, ба сипоҳиёни Ашшур дил дод, –
6. Ба онҳое ки либоси лочвард мепӯшиданд; ба волиён ва сардорон, ки саросар ҷавонони дилпазир, форисони аспсавор буданд;
7. Ва бо онҳо, ки саросар баргузидагони бани Ашшур буданд, ба зинокории худ дода шуд, ва бо ҳамаи бутҳои касоне ки ба онҳо дил дода буд, худро палид сохт.
8. Вале аз зинокории худ, ки бо мисриён дошт, даст накашид, зеро ки онҳо бо ӯ дар айёми ҷавонии ӯ хуфтухоб доштанд, ва пистонҳои бакораташро мефишурданд, ва шаҳавоти худро бар ӯ фурӯ мерехтанд.
9. Бинобар ин Ман ӯро ба дасти хушдоронаш, яъне ба дасти бани Ашшур, ки ба онҳо дил дода буд, супурдам.
10. Онҳо аврати ӯро кушоданд, писарон ва духтаронашро гирифтанд, ва ӯро бо шамшер куштанд, ва номаш барои занон ибрат шуд, ва ӯро ба чазо мустаҳиқ карданд.

11. Ва хоҳараш Оҳолиба инро дид, ва дар шаҳватпарастии худ аз вай бештар фосид шуд, ва аз зинокорӣ хоҳараш зиёдтар зино кард.
12. Ба банӣ Ашшур дил дод, – ба волиён ва сардорони сипоҳиён, ки либоси зебо мепӯшиданд, форисони аспасавор ва саросар ҷавонони дилпазир буданд.
13. Ва дидам, ки ӯ палид гардид: роҳи ҳар дуяшон як буд.
14. Вале ӯ зинокорӣ худро боз ҳам зиёд кард; ва мардони бар девор ҳақ кардашударо, яъне суратҳои калдониёнро, ки бо ранги ҷӯша кашида шуда буд, дид,
15. Ки камарбандҳо бар камарашон ва аммомаҳои дарознӯг бар сарашон буд, ва ҳамаашон намуди саркардагонро доштанд, – суратҳои банӣ Бобил, ки замини калдониён зодгоҳашон буд.
16. Ва ҳамин ки чашмаш ба онҳо афтод, дил дод, ва назди онҳо ба замини калдониён қосидонашро фиристод.
17. Ва банӣ Бобил назди ӯ ба ҷоғаҳи ишқбозӣ дохил шуда, бо зинокорӣ худ ӯро палид сохтанд; ва чун аз онҳо палид шуд, ҷони ӯ аз онҳо нафрат пайдо кард.
18. Ва азбаски ошкоро ба зинокорӣ дода шуд, ва аврати худро кушод, ҷони Ман аз ӯ нафрат пайдо кард, чунон ки ҷони Ман аз хоҳараш нафрат пайдо карда буд.
19. Ва ӯ зинокорӣ худро афзун кард, дар ҳолате ки айёми ҷавонии худро ба ёд меовард, ки он вақт дар замини Миср ба зино дода шуда буд.
20. Ва ҳамчун сурриягон ба онҳо дил дод, ки узви онҳо мисли узви харон ва нутфарезии онҳо мисли нутфарезии аспон буд.
21. Ва ту фиску фучури айёми ҷавонии худро аз нав оғоз намудӣ, ки он вақт мисриён пистонҳои туро ба хотири синаҳои ҷавонии ту мефишурданд».
22. Бинобар ин, эй Оҳолиба, Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Инак Ман хушдоронатро, ки ҷонат аз онҳо нафрат пайдо кардааст, ба зидди ту барангехта, онҳоро аз ҳар тараф бар ту хоҳам овард,

23. Яъне банӣ Бобил ва ҳамаи калдониёнро аз қабилаҳои фақуд ва шуа ва куа, ва тамоми банӣ Ашшурро ҳамроҳи онҳо, ки ҳамашон ҷавонони дилпазир, волиён ва сардорон мебошанд, саросар саркардагон ва номдорони аспсаворанд.
24. Ва бо аслиҳа ва аспон ва аробаҳо ва анбӯҳи қавмҳо, бо ҷавшанҳо, сипарҳо ва хӯдҳо бар ту омада, туро ихота хоҳанд кард, ва Ман туро ба довариҳои онҳо хоҳам супурд, ва онҳо туро мувофиқи аҳкоми худ доварӣ хоҳанд намуд.
25. Ва Ман рашки Худро ба зидди ту хоҳам нигаронид, ва ба ту бо ғазаб амал хоҳанд кард: бинӣ ва гӯшҳоятро хоҳанд бурид, ва бақияи ту аз шамшер хоҳад афтод; онҳо писарон ва духтарони туро хоҳанд гирифт, ва бақияи ту ба оташ хоҳад сӯхт.
26. Ва либосҳои туро хоҳанд кашид, ва колои зебу зинати туро хоҳанд гирифт.
27. Ва фиску фучури ту ва зинокории туро, ки аз замини Миср овардаӣ, аз ту нест хоҳам кард; ва чашмони худро сӯи онҳо баланд нахоҳӣ кард, ва Мисрро дигар ба ёд нахоҳӣ овард.
28. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман туро ба дасти онҳое ки бад мебинӣ, ба дасти касоне ки ҷонат аз онҳо нафрат пайдо кардааст, хоҳам супурд.
29. Ва онҳо ба ту бо адоват амал намуда, тамоми молу мулки туро хоҳанд гирифт, ва туро дар ҳолати бараҳна ва урён тарк хоҳанд кард, ва аврати пурзинои ту ва фиску фучури ту ва зинокории ту кушода хоҳад шуд.
30. Ин амалҳо ба ту карда хоҳад шуд барои он ки ту бо халқҳо зино намуда, худро бо бутҳои онҳо палид сохтаӣ.
31. Ту бо роҳи хоҳари худ рафтаӣ, ва Ман косаи ўро ба дасти ту хоҳам дод.
32. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Ту косаи амиқу васеи хоҳари худро хоҳӣ нӯшид, ва мавриди истехзо ва тамасхур хоҳӣ гардид, чунки гунҷоиши он бузурғ аст.
33. Аз мастӣ ва андӯҳ пур хоҳӣ шуд: косаи даҳшат ва харобист, косаи хоҳарат Сомария!

34. Ва онро нӯшида, то охир холи хоҳ кард, ва шикастапораҳои онро хоҳ лесид, ва синаҳои худро чок хоҳ кард, зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Парвардигор Худо.

35. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски ту Маро фаромӯш кардӣ, ва пушти худро ба тарафи Ман гардондӣ, пас ту низ подоши фиску фучур ва зинокории худро бардор!»

36. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Эй писари одам! Оё мехоҳ бар Оҳола ва Оҳолиба доварӣ намой? Пас, аъмоли зишташонро ба онҳо баён намо.

37. Зеро ки онҳо зино карданд, ва дастҳошон хунолуд аст, ва бо бутҳои худ зино карданд, ва писарони худро низ, ки барои Ман зоида буданд, ба сифати хӯроки бутҳо аз оташ гузарониданд.

38. Боз ин корҳоро дар ҳақи Ман карданд: дар ҳамон рӯз хонаи поки Маро палид сохтанд, ва шанбеҳои Маро поймол карданд.

39. Ва ҳангоме ки писарони худро барои бутҳои худ забҳ карданд, дар ҳамон рӯз ба хонаи поки Ман омаданд, то ки онро палид созанд; ва инак андаруни хонаи Ман онҳо чунин амал карданд!

40. Ва ҳатто назди одамоне ки аз дур омада буданд, кас мефиристонданд; назди онҳо қосиде фиристода шуд, ва инак онҳо омаданд, ва ту худро барояшон шустушӯй менамудӣ, сурма ба чашмонат мекашидӣ, ва худро бо колои зебу зинат оро медодӣ,

41. Ва бар чоғаи боҳамашате менишастӣ, ки суфрае назди он ороста буд, ва бухур ва рағани Маро бар он мегузоштӣ.

42. Ва садои хуше назди он танинандоз буд, ва илова бар одамоне ки аз аҳолии мавзеҳои гуногун буданд, сабоиён аз биёбон оварда мешуданд, ва дастпонаҳо бар дастҳошон ва тоҷҳои зебо бар сарҳошон мегузоштанд.

43. Ва Ман гуфтам: оё ин зани фарсуда боз бо зинкорӣ машғул хоҳад шуд? Оё хушдоронаш алҳол бо ӯ зино хоҳанд кард? Вале ӯ зиннокории худро давом медод.

44. Ва назди \bar{y} меомаданд; чунон ки назди зани фоҳиша меоянд, ончунон назди ин занони пурфиску фучур, яъне назди Оҳола ва Оҳолиба меомаданд.

45. Ва мардони одил бар онҳо доварӣ хоҳанд кард, чунон ки бар занони зинокор ва хунрез доварӣ мекунанд, зеро ки онҳо зинокоранд, ва дастҳошон хунолуд аст.

46. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: чамоатро ба зидди онҳо барангез, ва онҳоро ба даҳшат ва тороч бисупор.

47. Ва чамоат онҳоро сангборон хоҳанд кард, ва бо шамшерҳои худ онҳоро пора-пора хоҳанд намуд, ва писарону духтарони онҳоро хоҳанд кушт, ва хонаҳои онҳоро ба оташ хоҳанд сӯзонид.

48. Ва Ман фиску фучурро аз ин замин барҳам хоҳам дод, ва ҳамаи занон дарси ибрат хоҳанд гирифт, ва мисли шумо ба фиску фучур машғул нахоҳанд шуд.

49. Ва сазои фиску фучури шуморо бар шумо бор хоҳанд кард, ва шумо барои гуноҳҳои бутпарастии худ ҷазо хоҳед кашид, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор Худо ҳастам».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Масал дар бораи деги ҷӯшон.

1. ВА дар соли нӯҳум, дар рӯзи даҳуми моҳи даҳум, каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Эй писари одам! Номи имрӯзро барои худ бинавис, номи ҳамин рӯзро: маҳз дар ҳамин рӯз подшоҳи Бобил Ерусалимро муҳосира кардааст.

3. Барои хонадони исёнгар масале бизан, ва ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: деге бимон, онро бимон ва об низ дар он бирез.

4. Порчаҳои онро, яъне ҳамаи порчаҳои хуби рон ва китфро дар он чамъ намо, бо устухонҳои беҳтарин онро пур кун.

5. Гӯсфандони беҳтаринро бигир, ва устухонҳоро низ дар таги он даргирон; онро тавре бичӯшон, ки устухонҳояш низ андаруни он бипазад.

6. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: вой бар ҳоли шаҳри хунрез! Вой бар ҳоли деге ки занги он андаруни он мебошад, ва занги он аз даруни он набаромадааст! Порчаҳояшро пайи ҳам берун овар, бе он ки бар онҳо куръа партой.

7. Зеро ки хуни вай андаруни вай буд: онро вай бар сахраи суфтае бимонд, онро бар замин нарехт, то ки бо хок пӯшонида шавад.

8. Барои он ки ғазабамро барафрӯхта, интиқом гирам, Ман хуни вайро бар сахраи суфта мондам, то ки пӯшонида нашавад.

9. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: вой бар ҳоли шаҳри хунрез! Ман низ гулханро бузург хоҳам кард.

10. Ҳезуми зиёде оварда ва оташ даргиронида, гӯштро ҳил-ҳил хоҳам пазонид, ва ин гӯштобро сахт чӯшонида, хоҳам сӯзонид, ба тавре ки устухонҳо низ сӯхта тамом шавад.

11. Ва онро бар ахгарҳояш холӣ хоҳам гузошт, то ки тафсида, миси он бисӯзад, ва палидии он андаруни он гудохта шавад, ва занги он нест гардад.

12. Зӯрзаниҳоро рад кард, ва занги бисёраш аз он берун наомад, пас занги он дар оташ нест хоҳад шуд.

13. Дар фиску фучур ту он қадар палид гаштӣ, ки ҳарчанд Ман туро тоза кардам, аз палидии худ тоза нашудӣ; то ҳашми Худро Ман бар ту ба итмом нарасонам, ту дигар тоза нахоҳӣ шуд.

14. Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам: ин фаро хоҳад расид, ва Ман инро ба амал хоҳам овард; ботил нахоҳам кард, ва риққат нахоҳам овард, ва пушаймон нахоҳам шуд; бар тибқи рафторат ва бар тибқи аъмолат бар ту доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Парвардигор Худо».

15. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

16. «Эй писари одам! Инак Ман ҳаловати чашмонатро бо вабое аз ту хоҳам гирифт, вале ту навҳа ва гирия накун, ва ашки ту бигзор чорӣ нашавад;

17. Хомӯшона оҳ каш, барои мурдагон мотам нагир: аммомаи худро бар сарат бипечон, пойафзоли худро ба пойҳоят бипӯш, ва ришу мӯйлабатро напӯшон, ва нони азодоронро нахӯр».
18. Ва бомдодон ман бо қавм сухан рондам, дар сурате ки занам шомгоҳ вафот карда буд; ва бомдодон он чиро, ки ба ман амр фармуда шуд, ба ҷо овардам.
19. Ва қавм ба ман гуфтанд: «Шояд ба мо бигӯй, ки он чи ту мекунӣ, барои мо чӣ маънӣ дорад?»
20. Ва ман ба онҳо гуфтам: «Каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
21. "Ба хонадони Исроил бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман хонаи поки Худро, ки ҷалоли қуввати шумо, ҳаловати чашмони шумо ва марҳами ҷони шумост, ба хорӣ таслим хоҳам намуд, ва писарону духтарони шумо, ки онҳоро дар Яхудо тарк кардаед, аз шамшер хоҳанд афтод.
22. Ва шумо ончунон ки ман амал намудаам, амал хоҳед намуд: ришу мӯйлаби худро нахоҳед пӯшонид, ва нони азодоронро нахоҳед хӯрд;
23. Ва аммомаи шумо бар саратон, ва пойафзоли шумо бар пойҳотон хоҳад буд, ва шумо навҳа ва гиря нахоҳед кард, балки ба сабаби гуноҳҳои худ обу адо гардида, пеши якдигар оҳ хоҳед кашид.
24. Ва Ҳизқиёл барои шумо аломате хоҳад буд: ҳар коре ки ӯ кардааст, шумо низ хоҳед кард; ҳангоме ки ин фаро расад, хоҳед донист, ки Ман Парвардигор Худо ҳастам.
25. Ва ту, эй писари одам! Охир, дар он рӯзе ки Ман аз онҳо истехкомашон, шодии шавкаташон, ҳаловати чашмонашон ва марҳами ҷонашон, яъне писарону духтаронашонро бигирам,
26. Дар он рӯз растагоре назди ту хоҳад омад, то хабаре ба гӯшат бирасонад;
27. Дар он рӯз ба ҳузури он растагор даҳонат воз хоҳад шуд, ва ту сухан хоҳӣ ронд, ва дигар лол нахоҳӣ шуд; ва барои онҳо аломате хоҳӣ буд, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам"».

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Нубувват дар бораи банӣ Аммуён.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Рӯи худро ба тарафи банӣ Аммуён бигардон ва дар ҳаққи онҳо нубувват намо;
3. Ва ба банӣ Аммуён бигӯй: каломи Парвардигор Худоро бишнавед! Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски ту дар бораи хонаи поки Ман, ҳангоме ки он ба хорӣ дучор шуд, ва дар бораи замини Исроил, ҳангоме ки он валангор шуд, ва дар бораи хонадони Яҳудо, ҳангоме ки онҳо ҷалои ватан гардиданд, "ҳай-ҳай!" гуфтӣ,
4. Бинобар ин, инак Ман туро ба тасарруфи мардumi шарк хоҳам дод, ва онҳо бошишгоҳҳои худро дар ту барпо хоҳанд намуд, ва масканҳои худро дар ту хоҳанд сохт, ва меваҳои туро хоҳанд хӯрд, ва шири туро хоҳанд нӯшид.
5. Ва Ман Раббаро ба чарогоҳи уштурон, ва замини банӣ Аммуёнро ба хобгоҳи рамаҳо табдил хоҳам дод, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.
6. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски ту чапак задӣ ва пой кӯфтӣ, ва бо тамоми нафрате ки аз замини Исроил дар дили худ дорӣ, шодӣ кардӣ,
7. Бинобар ин, инак Ман дасти Худо бар ту дароз хоҳам кард ва туро ба торочи халқҳо хоҳам супурд, ва туро аз миёни қавмҳо нобуд хоҳам. намуд, ва туро аз миёни кишварҳо барҳам хоҳам дод; туро несту нобуд хоҳам кард, ва хоҳӣ донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

Довариш оянда бар Муоб.

8. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски Муоб ва Сеир мегӯянд, ки "инак хонадони Яҳудо монанди ҳамаи халқҳо мебошанд!" –
9. Бинобар ин, инак Ман паҳлуи Муобро аз шаҳрҳо, яъне аз шаҳрҳои истехкомдори сарҳади он, ки ҷалоли ин кишваранд,

чунончи: Байт-Яшимут, Баал-Маӯн ва Қирётаим, воз хоҳам кард

10. Барои мардumi шарқ, илова бар замини банӣ Аммуён; Мӯобро ба тасарруфи онҳо хоҳам дод, то ки банӣ Аммуён дигар дар миёни халқҳо зикр наёбанд;

11. Ва бар Мӯоб доварӣ хоҳам намуд, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

Доварӣ бар Адӯм.

12. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски Адӯм аз хонадони Яҳудо саҳт интиқом гирифтааст ва аз онҳо интиқом гирифта, бағоят гуноҳкор шудааст,

13. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Ман дасти Худро бар Адӯм дароз хоҳам кард, ва одамону чорпоёнро аз он нобуд хоҳам соҳт, ва онро валангор хоҳам намуд; аз Темон то Дадон аз шамшер хоҳанд афтод.

14. Ва интиқоми Худро аз Адӯм бо дасти қавми Худ Исроил хоҳам гирифт, ва бар тибқи хашм ва ғазаби Ман ба Адӯм амал хоҳам кард, ва интиқоми Маро хоҳанд донист, мегӯяд Парвардигор Худо.

Доварӣ бар фалиштиён.

15. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски фалиштиён интиқом гирифтаанд ва бо нафрате ки дар дили худ доранд, саҳт интиқом гирифтаанд, то ки бо адовати доимӣ валангор кунанд,

16. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман дасти Худро бар фалиштиён дароз карда, критиёнро нобуд хоҳам соҳт, ва бақияи онҳоро аз соҳили баҳр нест хоҳам намуд;

17. Ва бо чазоҳои ғазаболуд аз онҳо интиқоми саҳт хоҳам гирифт, ва ҳангоме ки интиқоми Худро аз онҳо бигирам, хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Доварии оянда бар Сӯр.

1. ВА дар соли ёздаҳум, дар рӯзи якуми моҳ, каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Азбаски Сӯр дар бораи Ерусалим гуфтааст: "Ҳай-ҳай! Дарвозаи қавмҳо шикаст хӯрд; ҳама чиз ба ман мегузарад; ман пур мешавам, чунки вай хароб шуд",
3. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман, эй Сӯр, ба ту зид ҳастам! Ва халқҳои бисёрро ба муқобили ту хоҳам бархезонид, чунон ки баҳр мавҷҳои ба бармеҳезонад.
4. Ва онҳо ҳисорҳои Сӯрро вайрон хоҳанд кард, ва бурҷҳои онро хароб хоҳанд намуд, ва Ман хоки онро аз он хоҳам рӯфт, ва онро ба саҳраи суфтае табдил хоҳам дод.
5. Он андаруни баҳр маконе барои паҳн кардани тӯрҳои моҳигирӣ хоҳад гардид; зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Парвардигор Худо; ва он тӯмаи торочи халқҳо хоҳад шуд.
6. Ва дехоти атрофи Сӯр, ки дар саҳро мебошанд, ба дами шамшер кушта хоҳанд шуд, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.
7. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман Набукаднесар подшоҳи Бобил, подшоҳи подшоҳонро аз шимол бар Сӯр бо аспон ва аробаҳо ва саворон ва бо ҷамоат ва қавми зиёде хоҳам овард.
8. Дехоти атрофи туро ӯ дар саҳро ба дами шамшер хоҳад кушт; ва истехкомот ба муқобили ту хоҳад сохт, ва хокрез ба муқобили ту барпо хоҳад кард, ва сипарҳо ба муқобили ту ба вучуд хоҳад овард;
9. Ва манҷаникҳои худро назди ҳисорҳои ту барқарор хоҳад намуд, ва бурҷҳои туро бо табарзинҳои худ вайрон хоҳад кард.
10. Аз бисёрии аспони ӯ туро ғубор хоҳад пушонид; ҳангоме ки ӯ ба дарвозаҳои дарояд, чунон ки ба шаҳри раҳнадор медароянд, аз садои саворон ва чархҳо ва аробаҳо ҳисорҳои ба ларза хоҳад омад.

11. Бо сумҳои аспонаш ҳамаи кӯчаҳоятро поймол хоҳад кард; қавматро ба дами шамшер хоҳад кушт, ва биноҳои ёдгории чалони ту бо замин яксон хоҳад шуд.

12. Ва дороии туро тороч хоҳанд кард, ва молҳои туро ба яғмо хоҳанд бурд, ва ҳисорҳои туро вайрон хоҳанд намуд, ва хонаҳои дилпазири туро хароб хоҳанд кард, ва сангҳо ва чӯб ва хоки туро андаруни об хоҳанд андохт.

13. Ва Ман ба ғулғулаи сурудҳоят хотима хоҳам дод; ва садои барбатҳоят дигар шунида нахоҳад шуд.

14. Ва туро ба саҳраи суфтае табдил хоҳам дод; маконе барои паҳн кардани тӯрҳои моҳигирӣ хоҳӣ шуд; дигар бино нахоҳӣ ёфт; зеро Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам, мегӯяд Парвардигор Худо.

15. Парвардигор Худо ба Сӯр чунин мегӯяд: охир, аз садои фурӯ ғалтидани ту, вақте ки андаруни ту маҷрӯҳон оху нола кунанд, ва куштори азиме ба амал ояд, қазираҳо ба ларза хоҳад омад.

16. Ва ҳамаи ҳокимони баҳр аз тахтҳои худ фурӯд хоҳанд омад, ва чомаҳои зебои худро дур хоҳанд кард, ва либосҳои гулдӯзии худро хоҳанд кашид; тарсу бим дар бар хоҳанд кард, бар замин хоҳанд нишаст, ва ҳар лаҳза хоҳанд ларзид, ва аз боиси ту моту мабхут хоҳанд шуд;

17. Ва дар ҳақиқи ту навҳа хоҳанд кард, ва ба ту хоҳанд гуфт: "Эй, ки аз баҳрҳо маскун будӣ, чӣ гуна ба ҳалокат расидай, – ин шаҳри шӯҳратманде ки дар баҳр пурзӯр буд, ва худаш ва сокинонаш ҳайбати худро бар ҳамаи сокинони баҳр ҷорӣ карда буданд!

18. Акнун, дар рӯзи фурӯ ғалтидани ту, қазираҳо ба ларза хоҳад омад, ва қазираҳое ки дар баҳр мебошад, аз рихлати ту ба даҳшат хоҳад афтод".

19. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: чун туро монанди шаҳрҳои ғайримаскун ба шаҳри вайронае табдил диҳам, ва вартаро бар ту барорам, то ки обҳои бисёр туро бипӯшонанд,

20. Он гоҳ туро бо ҳамаи онҳое ки дар гӯр фурӯд меоянд, назди қавми қадимӣ фурӯд хоҳам овард, ва туро дар асфалҳои замин, дар вайронаҳои абадӣ, бо онҳое ки дар гӯр фурӯд омадаанд, ҷойгир хоҳам кард, то ки дигар маскун нашавӣ; ва ҷалолро бар замини зиндагон зоҳир хоҳам сохт.

21. Туро рамзи даҳшат хоҳам гардонид, ва ба олами адам хоҳӣ рафт; ва туро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, вале дигар то абад ёфт нахоҳӣ шуд, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Навҳа дар бораи Сӯр.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Ва ту, эй писари одам, дар ҳақи Сӯр навҳа намо,
3. Ва ба Сӯр бигӯй: эй, ки назди бандарҳои баҳр сокин шудай, ва бар ҷазираҳои бисёр бо қавмҳо тиҷорат мекуни! Парвардигор Худо чунин мегӯяд: эй Сӯр! Ту гуфтай: "Ман камоли зебой ҳастам!"
4. Худуди ту дар дили баҳр аст; бинокоронат зебоии туро мукамал кардаанд:
5. Ҳамаи тахтаҳоятро аз сарви Санир тайёр кардаанд; арзи Лубнонро гирифтаанд, то ки дагале бар ту бисозанд.
6. Белҳоятро аз булутҳои Бошон сохтаанд; тахтаҳои рӯйбастатро аз дарахти шамшоди ҷазираҳои Киттим сохта, бо оч мурассаъ кардаанд;
7. Катони гулдӯзии Миср бодбони ту буд, то ки ливое барои ту бошад. Матои лочвард ва арғувон аз ҷазираҳои Алишо ҷодирӣ ту буд.
8. Сокинони Сидун ва Арвад белкашҳои ту буданд; донишмандони ту, эй Сӯр, ки дар ту буданд, суккондорони ту буданд.
9. Пирони Ҷабал ва донишмандони он дар ту буданд, рахнаҳои туро таъмир мекарданд; ҳама гуна киштиҳои баҳр ва маллоҳонашон дар ту буданд, то бо ту додугирифт намоянд.

10. Форс ва Луд ва Фут дар кӯшуни ту чанговарони ту буда, сипар ва хӯд бар ту меовехтанд; онҳо туро шавкат мебахшиданд.
11. Банӣ Арвад бо кӯшуни ту бар ҳисорҳоят гирдогирд меистоданд, ва чаммодон дар бурҷҳои ту буданд; онҳо сипарҳои худро бар ҳисорҳоят гирдогирд овехта, зебоии туро мукаммал мекарданд.
12. Таршиш ба сабаби фаровонии ҳар навъ дороии он бо ту тиҷорат мекард ва дар ивази молҳоят нуқра, оҳан, қалъагӣ ва кӯрғошим медод.
13. Ёвон, Тубол ва Мошак тоҷирони ту буда, дар ивази молҳоят ҷонҳои одам ва колои мисин медоданд.
14. Аз хонадони Туҷармо дар ивази молҳоят аспони ёбу ва саворӣ ва ҳачирон медоданд.
15. Банӣ Дадон тоҷирони ту буданд; аз ҷазираҳои бисёр молҳо ба дасти ту мебаромад; дандонҳои ашкии фил ва обнус ба ту инъом мекарданд.
16. Аҳли Арам бо ту, ба сабаби фаровонии маснӯотат, тиҷорат менамуданд; дар ивази молҳоят санги баҳрамон, матоъҳои арғувон, гулдӯзӣ ва катони нозук, ва марҷон ва ёқути руммонӣ медоданд.
17. Яҳудо ва замини Исроил бо ту тиҷорат мекарданд; дар ивази молҳоят гандуми Минит ва ҳалво ва асал ва равған ва баласон медоданд.
18. Димишк, ба сабаби фаровонии маснӯотат ва аз бисёрии ҳар гуна дорой, бо ту бо шароби Ҳалбун ва пашми сафед тиҷорат мекард.
19. Ва Дон ва Ёвон дар ивази молҳоят калоба медоданд; оҳани сайқалдор, пӯсти дарахти хушбӯй ва найи атрогин дар миёни молҳоят буд.
20. Дадон бо ту бо зинпӯшҳои зебо барои маркабҳо тиҷорат менамуд.
21. Араб ва ҳамаи раисони Қедор бо ту додугирифт доштанд; бо гӯсфандони парворӣ ва кӯчқорҳо ва нарбузҳо бо ту тиҷорат мекарданд.

22. Тоҷирони Шабо ва Раъмо бо ту тичорат доштанд; ҳар атриёти бехтарин ва ҳар навъ сангҳои гаронбаҳо ва тилло дар ивази молҳоят меоданд.
23. Ҳорон ва Канна ва Адан, ва тоҷирони Шабо, ва Ашшур ва Килмод бо ту додугирифт доштанд.
24. Онҳо бо либосҳои зебо, ва ҷомаҳои лочвард ва гулдӯзӣ, ва сандукҳои пур аз матоъҳои рангин, ки бо танобҳо маҳкам баста шуда буд, дар бозорҳоят бо ту тичорат мекарданд.
25. Киштиҳои Таршиш қофилаҳои тичорати ту буданд, ва ту пур шуда, дар дили баҳрҳо бағоят гарон гардидӣ.
26. Белкашҳоят туро ба обҳои азим бурданд, боди шарқӣ туро дар дили баҳрҳо дарҳам шикаст.
27. Дороият ва молҳоят, тичоратат, маллоҳонат ва суккондоронат, онҳое ки рахнаҳоятро таъмир мекарданд, ва онҳое ки бо ту додугирифт доштанд, ва ҳамаи ҷанговароне ки дар ту буданд, ва тамоми ҷамоате ки андаруни ту буданд, дар рӯзи шикасти ту дар дили баҳрҳо меафтанд.
28. Аз садои фиғони суккондоронат ҷарогоҳҳои гирду атроф ба ларза меояд.
29. Ва ҳамаи белкашҳо, маллоҳон, ҳамаи суккондорони баҳр аз киштиҳои худ фуромада, дар замин меистанд.
30. Ва дар ҳаққи ту овози худро баланд карда, бо талхӣ фарёд мезананд, ва хок бар сари худ рехта, дар хокистар мегеланд;
31. Ва барои ту мӯйсари худро тамоман тарошида, палос мепӯшанд, ва бо талхии ҷон барои ту зор-зор гирифта, навҳа мекунанд;
32. Ва дар гирияи худ барои ту овозандозӣ мекунанд ва навҳа намуда, мегӯянд: "Кист мисли Сӯр, ки андаруни баҳр хомӯш гардидааст!
33. Ҳангоме ки молҳоят аз баҳрҳо берун меомад, қавмҳои бисёрро сер мекардӣ, бо фаровонии дорой ва тичорати худ подшоҳони заминро бой мегардондӣ.
34. Алҳол, ки дар баҳрҳо, дар умқиҳои обҳо шикаст хӯрдаӣ, молҳои ту ва тамоми ҷамоати ту андаруни ту фуру ғалтидаанд.

35. Ҳамаи сокинони ҷазираҳо дар бораи ту моту мабхут шудаанд,

ва подшоҳонашон бисёр ба ҳаяҷон омада, пажмурдарӯй гардидаанд.

36. Точирони қавмҳо дар бораи ту ҳайрон шуда ҳуштак мекашанд; ту мавриди даҳшат гардидаӣ, ва то абад дигар нахоҳӣ буд"».

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Набӣ подшоҳи Сӯрро мазаммат менамояд.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Эй писари одам! Ба раиси Сӯр бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски дили ту мағрур шудааст, ва ту мегӯӣ: "Ман Худо ҳастам, бар нишемангоҳи худоён нишастаам", ва ҳол он ки ту одамизод ҳастӣ ва на Худо, валекин дили худро мисли худоён пиндоштаӣ,

3. Инак, ту аз Дониёл ҳақимтар ҳастӣ, ва ҳеҷ сирре аз ту пӯшида нест;

4. Бо ҳикмат ва хиради худ сарват барои худ ғун кардаӣ, ва тиллову нуқра дар ганчинаҳои худ андӯхтаӣ;

5. Бо фаровонии ҳикмати худ, ба воситаи тиҷорати худ сарвати худро афзун кардаӣ, ва дили ту аз сарвати ту мағрур шудааст,

6. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски ту дили худро мисли дили худоён пиндоштаӣ,

7. Бинобар ин, инак Ман аҷнабиён, золимтарини халқҳоро бар ту хоҳам овард, ва онҳо шамшерҳои худро бар зебоии ҳикмати ту кашида, латофати туро поймол хоҳанд кард;

8. Туро дар гӯр фурӯд хоҳанд овард, ва ту бо мавти мақтулон дар дили баҳрҳо хоҳӣ мурд.

9. Оё ту ба ҳузури қотили худ хоҳӣ гуфт: "Ман Худо ҳастам?" Ва ҳол он ки ту дар дасти кушандаи худ одамизод хоҳӣ буд, ва на Худо.

10. Аз дасти ачнабиён бо мавти номахтунон хоҳӣ мурд, зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Парвардигор Худо».
11. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
12. «Эй писари одам! Дар ҳаққи подшоҳи Сӯр навҳа намо ва ба ӯ бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ту нигини мукаммал, пуррагии ҳикмат ва камоли ҳусн ҳастӣ.
13. Ту дар Адан, дар боғи Худо будӣ; либосҳои ту бо ҳар гуна санги гаронбаҳо: лаъл, ёқути зард ва алмос, забарҷад, ҷазъ ва яшм, ёқути кабуд, баҳрамон ва зумуррад мурассаъ буд, ва санъати дафҳо ва найҳоят барои ту аз тилло буд, ва ҳамааш дар рӯзи офариниши ту муҳайё шуда буд.
14. Ту каррубии бузургҷуссае ҳастӣ, ки бо болҳоят соя афкандаӣ, ва Ман туро бар кӯҳи пок ҷойгир кардам; мисли яке аз худоён будӣ, ва андаруни сангҳои оташин роҳ мепаймудӣ.
15. Ту аз рӯзи офариниши худ дар роҳҳоят комил будӣ, то вақте ки маъсияти ту ошкор гардид.
16. Дар баробари вусъат ёфтани тичорати ту ботинат аз ситам пур шуд, ва ту гуноҳ кардӣ, ва Ман туро аз кӯҳи Худо сарнагун сохтам, ва туро, эй каррубии сояафкан, аз даруни сангҳои оташин нест кардам.
17. Дили ту аз зебоии ту мағрур шуд, ту ҳикмати худро аз боиси латофати худ небуд кардӣ; Ман туро бар замин задам, пеши подшоҳон вожгун намудам, то ба ту бо нафрат назар андозанд.
18. Бо фаровонии гуноҳҳои худ, бо ноинсофии тичорати худ ту маконҳои поки худро палид кардӣ; ва Ман аз даруни ту оташе берун хоҳам овард, ки он туро хоҳад сӯзонид, ва Ман туро дар пеши назари ҳамаи бинандагонат бар рӯи замин хокистар хоҳам гардонид.
19. Ҳамаи онҳое ки дар миёни қавмҳо туро мешинохтанд, дар бораи ту моту мабхут хоҳанд шуд; ту мавриди даҳшат гардидаӣ, ва то абад дигар нахоҳӣ буд».

Доварӣ бар Сидӯн.

20. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
21. «Эй писари одам! Рӯи худро ба тарафи Сидӯн бигардон, ва дар ҳаққи он нубувват намо.
22. Ва бигӯй: "Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Инак Ман ба ту, эй Сидӯн, зид ҳастам, ва андаруни ту ҷалол хоҳам ёфт; ва чун бар он доварӣ намуда, ба воситаи он тақдис ёбам, хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.
23. Ва вабо бар он, ва хун бар кӯчаҳояш хоҳам фиристод, ва шаҳидон андаруни он аз шамшере ки аз ҳар ҷониб бар он меояд, хоҳанд афтод; ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.
24. Ва он дигар барои хонадони Исроил аз миёни ҳамаи атрофиёнашон, ки аз онҳо нафрат доранд, янтоқи халанда ва хори дардовар нахоҳад буд; ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор Худо ҳастам".

Парвардигор ваъда медиҳад, ки Исроилро аз парокандагӣ ҷамъ оварад.

25. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ҳангоме ки Ман хонадони Исроилро аз миёни қавмҳои ки андарунашон пароканда шудаанд, ҷамъ оварам ва ба воситаи онҳо дар назари халқҳо тақдис ёбам, онҳо дар замини худашон, ки ба бандаи худ Яъқуб додаам, сокин хоҳанд шуд;
26. Ва дар он дар амният сокин шуда, хонаҳо бино хоҳанд кард ва тоқҳо хоҳанд шинонид ва дар амният сокин хоҳанд шуд; ҳангоме ки бар ҳамаи атрофиёнашон, ки аз онҳо нафрат доранд, доварӣ намоям, хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор Худои онҳо ҳастам».

БОБИ БИСТУ НУҲУМ

Нубувват дар бораи Миср.

1. ДАР соли даҳум, дар рӯзи дувоздаҳуми моҳи даҳум, каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Рӯи худро ба тарафи фиръавн подшоҳи Миср бигардон, ва дар ҳаққи ӯ ва тамоми Миср нубувват намо.
3. Сухан ронда, бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба ту, эй фиръавн подшоҳи Миср, зид ҳастам! Эй тимсоҳи бузург, ки андаруни наҳрҳои худ хобида, мегӯй: "Наҳри ман аз они ман аст, ва ман онро ба вучуд овардаам".
4. Вале Ман чангакҳо дар чоғҳоят хоҳам андохт, ва моҳиёни наҳрҳоятро ба пулакчаҳоят хоҳам часпонид, ва туро аз даруни наҳрҳоят хоҳам баровард, бо ҳамаи моҳиёни наҳрҳоят, ки ба пулакчаҳои ту часпида бошанд.
5. Ва туро дар биёбон хоҳам партофт, туро бо ҳамаи моҳиёни наҳрҳоят; ту бар рӯи саҳро хоҳӣ афтод, ва дигар чамъ карда ва фароҳам оварда нахоҳӣ шуд; туро тӯъмаи ҳайвоноти замин ва мурғони ҳаво хоҳам гардонид.
6. Ва ҳамаи сокинони Миср хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, чунки онҳо барои хонадони Исроил асои найин буданд.
7. Вақте ки туро ба даст гирифтанд, ту пора шуда, тамоми китфашонро маҷрӯҳ сохтӣ; ва ҳангоме ки бар ту таъя карданд, ту шикаста, тамоми камари онҳоро бемаҷол гардондӣ.
8. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман бар ту шамшер хоҳам овард, ва аз миёни ту инсон ва ҳайвонро несту нобуд хоҳам кард.
9. Ва замини Миср валангор ва харобазор хоҳад гардид, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, чунки мегуфт: "Наҳр аз они ман аст, ва ман онро ба вучуд овардаам".
10. Бинобар ин, инак Ман ба ту ва ба наҳрҳоят зид ҳастам, ва замини Мисрро аз Мичдӯл то Асвон ва то сарҳади Ҳабаш тамоман харобу валангор хоҳам сохт.
11. Пои инсон аз он гузар нахоҳад кард, ва пои ҳайвон аз он гузар нахоҳад кард; ва он чил сол маскун нахоҳад шуд.

12. Ва замини Мисрро андаруни заминҳои вайронаю валангор валангор хоҳам кард, ва шаҳрҳои андаруни шаҳрҳои хароба чил сол вайронаю валангор хоҳад буд; ва аҳли Мисрро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам сохт, ва дар миёни кишварҳо парешон хоҳам кард.

13. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: баъд аз тамошудани чил сол аҳли Мисрро аз миёни қавмон, ки дар он ҷо пароканда шудаанд, чамъ хоҳам кард;

14. Ва асирони Мисрро хоҳам баргардонид, ва онҳоро ба замини Фатрус, ба замини зодгоҳашон хоҳам овард, ва дар он ҷо мамлақати заифе хоҳанд буд.

15. Он пасттарини мамлақатҳо хоҳад буд ва дигар бар халқҳо бартарӣ нахоҳад дошт; ва Ман онҳоро хурд хоҳам гардонид, то ки бар халқҳо ҳукмронӣ накунад.

16. Ва он дигар барои хонадони Исроил пушту паноҳе нахоҳад буд, ки маъсияташонро ба ёд меоварда бошад, ки он вақт онҳо ба он мурочиат карда буданд; ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор Худо ҳасташ.

17. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли бисту ҳафтум, дар рӯзи якуми моҳи якум, каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

18. «Эй писари одам! Набукаднесар подшоҳи Бобил лашкари худро назди Сӯр меҳнати азиме фармуд; ҳар калла бемӯй ва ҳар китф захмдор гардид, вале худаи ва лашкараш аз Сӯр барои меҳнате ки назди он ба ҷо оварданд, ҳеч музде пайдо накарданд.

19. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман замини Мисрро ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хоҳам дод, ва ӯ дороии онро хоҳад бурд, ва ғанимати онро ба ғанимат хоҳад гирифт ва торочкардаи онро тороч хоҳад кард, ва ин барои лашкараш музде хоҳад шуд.

20. Барои амалиёте ки ӯ назди он ба ҷо овардааст, Ман замини Мисрро ба ӯ хоҳам дод, чунки он корро барои Ман кардаанд, мегӯяд Парвардигор Худо.

21. Дар он рӯз Ман шохе барои хонадони Исроил хоҳам рӯёнид, ва даҳони туро андаруни онҳо хоҳам кушод, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

БОБИ СИЮМ

Дар бораи он ки Мисро дар рӯзи Парвардигор чӣ мусибатҳо дар пеш аст.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Нубувват намуда, бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: зор-зор гирифта, бигӯед: "Вой бар он рӯз!"
3. Зеро ки он рӯз наздик аст, ва рӯзи Парвардигор наздик аст; рӯзи тира, замони халқҳо фаро мерасад.
4. Ва шамшер бар Миср меояд, ва Ҳабашро тарсу бим фаро хоҳад гирифт, вақте ки дар Миср шаҳидон фурӯ ғалтанд, ва дороии онро бигиранд, ва асосҳои он хароб гардад.
5. Ҳабаш ва Фут ва Луд ва тамоми омезиши қабилаҳо ва Куб, ва аҳли замини паймон ҳамроҳи онҳо аз шамшер хоҳанд афтод.
6. Парвардигор чунин мегӯяд: ва мададгори Миср фурӯ хоҳанд ғалтид, ва кибриёи қуввати он аз Мичдӯл то Асвон паст хоҳад шуд; дар он аз шамшер хоҳанд афтод, мегӯяд Парвардигор Худо.
7. Ва он андаруни кишварҳои вайронаю валангор валангор хоҳад шуд, ва шаҳрҳои он андаруни шаҳрҳои хароба хоҳад буд.
8. Ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам; хангоме ки Ман бар Миср оташ занам, ҳамаи ёваронаш шикаст хоҳанд хӯрд.
9. Дар он рӯз аз ҳузури Ман қосидон бо киштиҳо берун хоҳанд рафт, то ки ҳабашӣни бепарворо ба ҳарос андозанд; ва онҳоро, мисли рӯзи Миср, тарсу бим фаро хоҳад гирифт, зеро ки инак он фаро мерасад.

10. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ва Ман ба анбӯҳи Миср ба воситаи Набукаднесар подшоҳи Бобил хотима хоҳам дод.

11. Ў ва қавми ӯ бо ӯ, золимтарини халқҳо, барои несту нобуд кардани ин замин оварда хоҳанд шуд, ва онҳо шамшери худро бар Миср кашида, заминро аз мақтулон пур хоҳанд кард.

12. Ва Ман наҳрҳоро хоҳам хушконидам, ва заминро ба дасти шарирон хоҳам супурд; ва заминро бо ҳар чи дар он аст, бо дасти ачнабиён валангор хоҳам кард; Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам.

13. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ва Ман бутҳоро нест хоҳам кард, ва санамҳоро аз Нӯф барҳам хоҳам дод, ва раисе аз замини Миср дигар нахоҳад буд, ва Ман замини Мисрро ба ҳарос хоҳам андохт.

14. Ва Фатрусро ба харобазор табдил хоҳам дод, ва оташ бар Суан хоҳам зад, ва доварӣ бар Нӯ хоҳам кард.

15. Ва ғазаби Худо бар Син, ки истехкоми Миср аст, фурӯ хоҳам рехт, ва анбӯҳи Нӯро нобуд хоҳам кард.

16. Ва ҳангоме ки бар Миср оташ занам, Син ба ларза хоҳад омад, ва Нӯ раҳнадор хоҳад шуд, ва Нӯф ҳамеша ба ҳучуми душманон дучор хоҳад гардид.

17. Қавонони Ўн ва Фибаст аз шамшер хоҳанд афтод, ва бақияи онҳо ба асирӣ хоҳанд рафт.

18. Ва дар Таҳфанаҳес рӯз торик хоҳад шуд, вақте ки Ман юғи Мисрро дарҳам шиканам, ва кибриёи қуввати он хотима ёбад; абрҳо онро хоҳад пӯшонид, ва деҳоти атрофи он ба асирӣ хоҳанд рафт.

19. Ва ҳангоме ки бар Миср доварӣ намоям, хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

Дар қанги Миср ва Бобил Парвардигор тарафдори Бобил аст.

20. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли ёздаҳум, дар рӯзи ҳафтуми моҳи якум, каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

21. «Эй писари одам! Ман бозуи фиръавн подшоҳи Мисрро дарҳам шикастаам; ва инак он ҷароҳатбандӣ карда нашудааст, то ки шифо ёбад, ва тахтабанде бар он гузошта нашудааст, то ки барои нигоҳ доштани шамшер пайванд ва қавӣ гардад.

22. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба фиръавн подшоҳи Миср зид ҳастам, ва бозуҳои ӯро, ҳам сиҳхаташ ва ҳам шикастаашро, дарҳам хоҳам шикаст, ва шамшерро аз дасти ӯ хоҳам ғалтонид.

23. Ва аҳли Мисрро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам сохт, ва онҳоро дар кишварҳо парешон хоҳам кард.

24. Ва бозуҳои подшоҳи Бобилро боқувват хоҳам кард, ва шамшери худро ба дасти ӯ хоҳам дод, ва бозуҳои фиръавнро дарҳам хоҳам шикаст, то ки ба ҳузури душман бо оҳу нолаи шаҳидон оҳу нола кунад.

25. Ва бозуҳои подшоҳи Бобилро тақвият хоҳам дод, вале бозуҳои фиръавн фурӯ хоҳад ғалтид; ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, вақте ки шамшери Худо ба дасти подшоҳи Бобил бидихам, ва ӯ онро бар замини Миср дароз кунад.

26. Ва аҳли Мисрро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам сохт, ва онҳоро дар кишварҳо парешон хоҳам кард; ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

БОБИ СИҮ ЯКУМ

Нубувват дар бораи фиръавн.

1. ВА чунин воқеъ шуд, ки дар соли ёздаҳум, дар рӯзи якуми моҳи сеюм, каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Эй писари одам! Ба фиръавн подшоҳи Миср ва ба анбӯҳи ӯ бигӯй: дар бузургии худ ту ба кӣ монандӣ дорӣ?

3. Инак, ашшур* арзест дар Лубнон, ки дорой шоҳаҳои зебост, ва мисли бешаи серсоя аст, ва қоматаш баланд аст, ва дар миёни анбӯҳи шоҳаҳо сар афрохтааст.

4. Обҳо онро сабзонидааст, варта онро баланд кардааст: вай нахрҳояшро гирдогирди киштзори худ чорӣ намудааст, ва чӯйҳояшро сӯи ҳамаи дарахтони саҳро фиристодааст.

5. Бинобар ин қомати он аз ҳамаи дарахтони саҳро баландтар шудааст, ва шоҳаҳои он афзудааст, ва навдаҳои теппаҳои он аз обҳои бисёр нашъунамо ёфта, дароз шудааст.

6. Дар миёни шоҳаҳои он ҳамаи мурғони ҳаво лона месохтанд, ва зери навдаҳояш тамоми ҳайвоноти саҳро бача меоварданд, ва дар сояи он ҳар навъ халқҳои сершумор сукунат доштанд.

7. Ва он бо бузургии худ, бо дарозии шоҳаҳои худ хушнамуд гардид, зеро ки решаҳояш назди обҳои бисёр буд.

8. Арзҳои боғи Худо онро наметавонист пинҳон созад; сарвҳо ба шоҳаҳои он

монандӣ надошт, ва қастонаҳо мисли навдаҳои он набуд; ҳеч як дарахти боғи Худо дар зебоии худ ба он монанд набуд.

9. Ман онро бо фаровонии шоҳаҳояш зебо гардонидам, ба тавре ки ҳамаи дарахтони Адан, ки дар боғи Худо мебошанд, аз он ҳасад мебурданд.

10. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски қомати ту баланд шудааст, ва ту дар миёни анбӯҳи шоҳаҳо сар афрохтай, ва дилат аз баландии қадат мағрур гардидааст,

11. Бинобар ин Ман онро ба дасти зӯровари халқҳо хоҳам супурд, то ки ба он бар тибқи шарорати он амал кунад; ва онро бадар хоҳам ронд.

12. Ва аҷнабиён, золимтарини халқҳо, онро бурида, фурӯ хоҳанд ғалтонид; шоҳаҳои он бар кӯҳҳо ва дар ҳамаи дараҳо хоҳад афтод, ва навдаҳои он дар ҳамаи рӯдхонаҳои замин

*3. *Аишшур* – дарахти теашшур (шамшод) дар назар дошта шудааст, ки яке аз навъҳои дарахти арз аст.

хоҳад шикаст, ва ҳамаи қавмҳои замин аз зери сояи он фурӯд омада, онро тарк хоҳанд кард.

13. Бар шикастапораҳои он ҳар навъ мурғони ҳаво сокин хоҳанд шуд, ва дар миёни навдаҳояш ҳар гуна ҳайвоноти саҳро хоҳанд буд,

14. То ки ҳеч яке аз дарахтони назди обҳо аз қади баланди худ мағрур нашавад, ва дар миёни анбӯҳи шохаҳо сар наафрозад, ва ҳамаи дарахтони обхӯр кибриёи худро ба сабаби баландии худ афзун накунад; зеро ки ҳамаи онҳо дар асфалуссофилин андаруни банӣ одаме ки дар гӯр фурӯд омадаанд, маҳкуми мамот мебошанд.

15. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: дар рӯзе ки вай дар гӯр фурӯд ояд, Ман вартаро сӯгдор гардонида, барои вай либоси мотамӣ хоҳам пӯшонид, ва ҷараёни наҳрҳояшро хоҳам боздошт, ва обҳои бисёр аз ҳаракат хоҳад монд; ва Лубнонро барои вай шикастадил хоҳам кард, ва ҳамаи дарахтони саҳро барояш пажмурда хоҳанд шуд.

16. Аз садои фурӯ ғалтиданаи халқҳоро ба ларза хоҳам овард, вақте ки вайро бо онҳое ки дар гӯр фурӯд меоянд, дар дӯзах фурӯд оварам, ва он гоҳ ҳамаи дарахтони Адан, ки гузину беҳтарини Лубнон мебошанд, яъне ҳамаи обхӯрон дар асфалуссофилин тасаллӣ хоҳанд ёфт.

17. Онҳо низ ҳамроҳи вай сӯи мақтулони шамшер дар дӯзах фурӯд хоҳанд омад; ва мададгори вай низ, ки дар сояи вай андаруни халқҳо сокин буданд.

18. Пас, ба кадоме аз дарахтони Адан ту дар ҷалол ва бузургии худ монандӣ доштӣ? Валекин бо дарахтони Адан дар асфалуссофилин фурӯд оварда хоҳӣ шуд, андаруни номахтунон бо мақтулони шамшер хоҳӣ хобид; ин фиръавн аст бо тамоми анбӯҳи вай, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Андӯҳ дар бораи тақдири фиръавн.

1. ВА чунин воқеъ шуд, ки дар соли дувоздахум, дар рӯзи якуми моҳи дувоздахум, каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Эй писари одам! Дар ҳаққи фиръавн подшоҳи Миср навҳа намо ва ба ӯ бигӯй: эй, ки худро шери жаёни халқҳо мепиндоштӣ! Вале ту мисли тимсоҳе дар баҳрҳо ҳастӣ, ва дар

наҳрҳои худ ҷавлон менамӯӣ, ва обҳоро бо пойҳои худ лӯй мекунӣ, ва наҳрҳои соноро лӯйқазор мегардонӣ.

3. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Ман тӯри Худо дар ҷамъомади қавмҳои бисёр бар ту хоҳам густурд, ва онҳо тӯро бо тӯри Ман хоҳанд баровард.

4. Ва тӯро бар замин хоҳам партофт, бар рӯи саҳро хоҳам андохт, ва ҳар навъ мурғони ҳаворо дар ту ҷойгир хоҳам кард, ва ҳайвоноти тамоми заминро аз ту сер хоҳам сохт.

5. Ва гӯшти тӯро бар кӯҳҳо хоҳам партофт, ва дараҳоро аз лошаҳоят пур хоҳам кард.

6. Ва замини обҳои тӯро бо хуни ту, ки аз кӯҳҳо ҷорӣ мешавад, обҳои хоҳам намуд; ва рӯдхонаҳо аз ту пур хоҳад шуд.

7. Ва ҳангоме ки ту хомӯш шавӣ, осмонро хоҳам пӯшонид, ва ситораҳои онро торик хоҳам кард; офтобро бо абр хоҳам, пӯшонид, ва моҳ рӯшноии худро нахоҳад дод.

8. Ҳамаи найирҳои нурафкани осмонро бар ту сиёҳ хоҳам гардонид, ва торикӣ бар замини ту хоҳам овард, мегӯяд Парвардигор Худо.

9. Ва дили қавмҳои бисёрро ба изтироб хоҳам андохт, вақте ки хабари шикасти тӯро ба халқҳо, ба заминҳое ки ту наменинохтӣ, бирасонам.

10. Ва қавмҳои бисёрро дар ҳаққи ту моту мабхут хоҳам сохт, ва подшоҳони онҳо дар ҳаққи ту бағоят ба ларза хоҳанд омад, вақте ки шамшери Худо пеши рӯяшон ҷавлон диҳам; ва онҳо дар рӯзи фурӯ ғалтидани ту ҳар яке барои ҷони худ ҳар лаҳза хоҳанд ларзид.

11. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: шамшери подшоҳи Бобил бар ту хоҳад омад.

12. Бо шамшери зӯроварон, ки ҳамашон золиитарини халқҳо мебошанд, анбӯҳи тӯро фурӯ хоҳам ғалтонид; ва онҳо кибриӣи Мисро несту нобуд хоҳанд кард, ва тамоми анбӯҳи он ба ҳалокат хоҳанд расид.

13. Ва ҳамаи чорпоёни онро назди обҳои фаровон нобуд хоҳам намуд, ва пой одамизод дигар онҳоро лой нахоҳад кард, ва суми чорпоён онҳоро лой нахоҳад кард.

14. Он гоҳ обҳои онҳоро софу зулол гардонида, нахрҳои онҳоро мисли равған чорӣ хоҳам намуд, мегӯяд Парвардигор Худо.

15. Ҳангоме ки замини Мисрро вайронаю валангор намоям, ва замин аз ҳар чи дар он аст, тикӣ гардад, ва ҳангоме ки ҳамаи сокинони онро ба ҳалокат бирасонам, он гоҳ хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

Суруди навҳагарӣ дар бораи Миср.

16. Навҳае ки хоҳанд хонд, ҳамин аст, ва духтарони халқҳо онро хоҳанд хонд; дар ҳаққи Миср ва дар ҳаққи анбӯҳаш онро хоҳанд хонд, мегӯяд Парвардигор Худо».

17. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли дувоздаҳум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, каломи Худо бар ман нозил шуда, гуфт:

18. «Эй писари одам! Дар ҳаққи анбуҳи Миср навҳа намо ва онро, – ҳам онро ва ҳам духтарони халқҳои кабирро, – ба асфалуссофилин фурӯд овар, то бо онҳое бошанд, ки дар гӯр фурӯд омадаанд.

19. "Ту аз кӣ хубтарӣ? Фурӯд ой ва бо номахтунон бихоб".

20. Андаруни мақтулони шамшер фурӯ хоҳанд ғалтид: шамшер супурда шудааст; ўро бо тамоми анбӯҳаш бикашед.

21. Гузини зӯроварон аз даруни дӯзах дар ҳаққи ў ва мададгоронаш хоҳанд гуфт: "Инак, ин номахтунон, ин мақтулони шамшер фурӯд омада, хобидаанд!"

22. Дар он ҷо Ашшур ва тамоми ҷамоати ў мебошанд, ки қабрҳои гирдогирди ўст; ҳамашон мақтулоне ҳастанд, ки аз шамшер афтадаанд.

23. Қабрҳои ў дар ақсои гӯристон ҷойгир шудааст, ва ҷамоати ў гирдогирди қабри ўст; ҳамашон мақтулоне ҳастанд, ки аз шамшер афтадаанд, дар сурате ки дар замини зиндагон ҳамаро дар даҳшат меандоختанд.

24. Дар он чо Элом аст, ва тамоми анбӯҳаш гирдогирди қабри ўст; ҳамаашон мақтулоне ҳастанд, ки аз шамшер афтодаанд, ва дар ҳолати номахтунӣ ба асфалуссофилин фурӯд омадаанд, дар сурате ки дар замини зиндагон ҳамаро дар даҳшат меандохтанд, ва алҳол бо онҳое ки дар гӯр фурӯд омадаанд, бори нанги худро мебардоранд.

25. Ба ў бо тамоми анбӯҳаш андаруни мақтулон ҷойхобе додаанд; қабрҳошон гирдогирди ўст; ҳамаашон номахтуноне ҳастанд, ки ба дами шамшер кушта шудаанд, дар сурате ки дар замини зиндагон дар даҳшат меандохтанд, ва алҳол бо онҳое ки дар гӯр фурӯд омадаанд, бори нанги худро мебардоранд, ва андаруни мақтулон ҷойгир шудаанд.

26. Дар он чо Мошак ва Тубол ва тамоми анбӯҳашон мебошанд, ки қабрҳошон гирдогирди онҳост; ҳамаашон номахтуноне ҳастанд, ки ба дами шамшер кушта шудаанд, дар сурате ки дар замини зиндагон ҳамаро дар даҳшат меандохтанд.

27. Ва онҳо, ки аз миёни номахтунон фурӯ ғалтидаанд, бо зӯровароне нахоҳанд ҳобид, ки бо аслиҳаи ҷангии худ дар дӯзах фурӯд омадаанд, ва шамшерҳои худро зери сарашон гузоштаанд. Гуноҳи онҳо бар устухонҳошон хоҳад буд, зеро ки дар замини зиндагон зӯроваронро дар даҳшат меандохтанд.

28. Ту низ андаруни номахтунон шикаст хоҳӣ хӯрд, ва бо мақтулони шамшер хоҳӣ ҳобид.

29. Дар он чо Адӯм, подшоҳонаш ва ҳамаи раисонаш мебошанд, ки бо вучуди зӯроварии худ бо мақтулони шамшер ҷойгир шудаанд; онҳо бо номахтунон ва бо онҳое ки дар гӯр фурӯд омадаанд, ҳобидаанд.

30. Дар он чо ҳокимони шимол ва ҳамаи сидӯниён мебошанд, ки бо вучуди даҳшати худ, аз зӯроварии худ хичил гардида, бо мақтулон фурӯд омадаанд, ва бо мақтулони шамшер дар ҳолати номахтунӣ ҳобидаанд, ва алҳол бо онҳое ки дар гӯр фурӯд омадаанд, бори нанги худро мебардоранд.

31. Фиръавн онҳоро дида, дар хусуси тамоми анбӯҳи худ тасаллӣ хоҳад ёфт; фиръавн ва тамоми лашкари ӯ мақтулони шамшер хоҳанд буд, мегӯяд Парвардигор Худо.

32. Зеро ки Ман ӯро вогузоштаам, ки дар замини зиндагон ҳамаро дар даҳшат андозад, ва ӯ, яъне фиръавн ва тамоми анбӯҳаш, андаруни номахтунон бо мақтулони шамшер хобонида хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Дастуру машваратҳо ба асироне ки дар Бобил мебошанд.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Бо писарони қавми худ сухан ронда, ба онҳо бигӯй: агар Ман бар заминеш шамшер оварам, ва қавми он замин касеро аз миёни худ гирифта, ӯро барои худ дидбон таъин кунанд,
3. Ва ӯ шамшерро, ки бар он замин меояд, бубинад, ва шох навохта, қавмро огоҳ намояд,
4. Ва агар касе садои шохро шунида, эҳтиёт нашавад, он гоҳ шамшер омада, ӯро гирифтор хоҳад кард, ва хуни ӯ бар гардани ӯ хоҳад буд.
5. Ӯ садои шохро шунид, вале эҳтиёт нашуд, хунаш бар гарданаш хоҳад буд; ва агар эҳтиёт мешуд, ҷони худро раҳо мекард.
6. Ва агар дидбон шамшерро, ки меояд, бубинад, вале шох нанавозад ва қавмро огоҳ нанамояд, ва шамшер омада, ҷонеро аз миёни онҳо гирифтор кунад, вай дар гуноҳи худ гирифтор шудааст, вале хуни вайро аз дасти дидбон талаб хоҳам кард.
7. Ва ту, эй писари одам! Ман туро барои хонадони Исроил дидбон таъин намудаам, ва ту каломро аз даҳони Ман шунида, онҳоро аз Ман огоҳ хоҳӣ намуд.
8. Ҳангоме ки Ман ба шарире бигӯям: "Эй шарир, албатта хоҳӣ мурд!" – вале ту сухане нагӯӣ барои он ки шарирро аз роҳи ӯ огоҳ намоӣ, он шарир дар гуноҳи худ хоҳад мурд, аммо хуни ӯро Ман аз дасти ту талаб хоҳам кард.

9. Валекин агар ту шариреро аз роҳи ӯ огоҳ намоӣ, то ки аз он тавба кунад, ва ӯ аз роҳи худ тавба накунад, ӯ дар гуноҳи худ хоҳад мурд, ва ту ҷони худро наҷот додай.

10. Ва ту, эй писари одам, ба хонадони Исроил бигӯй: "Шумо сухан ронда, чунин мегӯед: модоме ки маъсиятҳо ва гуноҳҳои мо бар гардани мост, ва мо дар онҳо обу адо шуда истодаем, пас чӣ тавр мо зинда хоҳем монд?"

11. Ба онҳо бигӯй: ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, Ман мурдани шарирро хоҳон нестам, балки онро, ки шарир аз роҳи худ тавба карда, зинда монад. Аз роҳҳои бади худ тавба кунед, тавба кунед, эй хонадони Исроил! Пас чаро бимиред?

12. Ва ту, эй писари одам, ба писарони қавми худ бигӯй: адолати одил ӯро дар рӯзе ки гуноҳкор шавад, раҳо нахоҳад кард, ва шарорати шарир дар рӯзе ки ӯ аз шарорати худ тавба кунад, сабаби ҳалокати ӯ нахоҳад шуд; ва одил дар рӯзе ки гуноҳ кунад, ба туфайли адолати худ зинда нахоҳад монд.

13. Ҳангоме ки Ман дар бораи одил гӯям: "Ӯ албатта зинда хоҳад монд", ва ӯ ба адолати худ эътимод намуда, ноинсофӣ кунад, тамоми адолати ӯ ба ёд оварда нахоҳад шуд, ва ӯ дар ноинсофие ки кардааст, хоҳад мурд.

14. Ва ҳангоме ки Ман ба шарир гӯям: "Албатта хоҳӣ мурд", ва ӯ аз гуноҳи худ тавба карда, аз рӯи адлу инсоф амал намояд,

15. Яъне ин шарир моли гавари баргардонад, баҳои он чиро, ки дуздидааст, адо кунад, бар тибқи фароизи ҳаёт рафтор намояд, бе он ки ноинсофие ба амал оварад, ӯ албатта зинда хоҳад монд ва нахоҳад мурд.

16. Ҳамаи гуноҳҳои ки ӯ кардааст, ба ёд оварда нахоҳад шуд; модоме ки ӯ аз рӯи адлу инсоф амал намудааст, албатта зинда хоҳад монд.

17. Валекин писарони қавми ту мегӯянд: "Роҳи Парвардигор дуруст нест", ва ҳол он ки роҳи худашон дуруст нест.

18. Агар одил аз адолати худ баргашта, ноинсофие ба амал оварад, ӯ аз боиси он хоҳад мурд.

19. Ва агар шарир аз шарорати худ тавба карда, аз рӯи адлу инсоф амал намояд, ӯ аз боиси он зинда хоҳад монд.

20. Валекин шумо мегӯед: "Роҳи Парвардигор дуруст нест". Ман бар ҳар яке аз шумо, эй хонадони Исроил, мувофиқи рафтору кирдораш доварӣ хоҳам намуд».

21. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли дувоздахуми ҷалои ватан шудани мо, дар рӯзи панҷуми моҳи даҳум, растагоре аз Ерусалим назди ман омада, гуфт: "Шаҳр мусаххар шуд".

22. Ва дасти Парвардигор шомгоҳ, пеш аз омадани он растагор, бар ман ниҳода шуда буд, ва ӯ даҳони маро пеш аз он ки вай бомдодон назди ман ояд, кушода буд; ва даҳонам кушода шуд, ва ман дигар лол набудам.

Дар бораи онҳое ки каломро мешунаванд, лекин бар тибқи он рафтор намекунанд.

23. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

24. «Эй писари одам! Сокинони ин вайронаҳои замини Исроил сухан ронда, мегӯянд: "Иброҳим як нафар буд ва ин заминро мерос гирифт; ва мо бисёр ҳастем, ба мо ин замин мерос дода шудааст".

25. Бинобар ин ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: гӯштро бо хуни он мехӯред, ва чашмони худро сӯи бутҳои худ баланд мекунед, ва хун мерезед, – оё ин заминро мерос хоҳед гирифт?

26. Бар шамшери худ така менамояд, корҳои зишт мекунед ва зани якдигарро палид месозед, – оё ин заминро мерос хоҳед гирифт?

27. Ба онҳо чунин бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ба ҳаёти Худам қасам ки онҳое ки дар вайронаҳо мебошанд, аз шамшер хоҳанд афтод; ва онҳоеро, ки дар саҳро ҳастанд, барои хӯрок ба ҳайвонот хоҳам дод; ва онҳое ки дар қалъаҳо ва мағораҳо мебошанд, аз вабо хоҳанд мурд.

28. Ва ин заминро вайронаю валангор хоҳам гардонид, ва кибриёи қувваташ хотима хоҳад ёфт; ва кӯҳҳои Исроил харобазор хоҳад шуд, ба тавре ки роҳгузаре нахоҳад буд.

29. Ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, вақте ки ин заминро барои ҳамаи қорҳои зиште ки кардаанд, вайронаю валангор гардонам.

30. Ва ту, эй писари одам, писарони қавми ту дар сояи деворҳо ва назди дарҳои хонаҳо дар бораи ту сухан меронанд, ва ҳар яке ба дигаре, ҳар кас ба бародараш, сухан ронда, мегӯяд: "Биёед ва бишнавед, ки чӣ каломе аз қониби Парвардигор берун омадааст".

31. Ва назди ту мисли чамъомади қавм меоянд, ва қавми Ман ба ҳузури ту нишаста, суханони туро мешунаванд, вале онҳоро ба ҷо намеоваранд; зеро ки онҳо бо даҳони худ ишқбозӣ мекунанд, аммо дилашон пайрави хирсашон мебошад.

32. Ва инак, ту барои онҳо мисли суруди ишқбозӣ ҳастӣ, ки овози хуше дорӣ ва ба хубӣ менавозӣ; ва суханонатро мешунаванд, вале онҳоро ба ҷо намеоваранд.

33. Валекин вақте ки фаро расад, – инак, фаро мерасад, – хоҳанд донист, ки набие андаруни онҳо буд».

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Нубувват дар бораи ҷӯпонони бевафои Исроил.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Эй писари одам! Дар бораи ҷӯпонони Исроил нубувват намо, ва нубувват намуда, ба онҳо, яъне ба ҷӯпонон, бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: вой бар ҳоли ҷӯпонони Исроил, ки худашонро мечарониданд! Ва ҳол он ки ҷӯпонон бояд рамаро чаронанд.

3. Шумо рағани дунба мехӯрдед ва либоси пашмин мепӯшидед, гӯсфанди парвориро мекуштед, аммо рамаро намечаронидед.

4. Камқувватонро қувват надодед, ва касалеро табобат накардед, ва шикастапойро тахтабанд накардед, ва рондашударо барнагардонидед, ва гумшударо начустед, ва онҳоро бо зӯроварӣ ва сангдилӣ идора намудед.

5. Ва онҳо бе чӯпон монда, пароканда шуданд, ва тӯъмае барои ҳар ҳайвони саҳро гардиданд, ва пароканда шуданд.

6. Гӯсфандони Ман бар ҳамаи кӯҳҳо ва бар ҳар теппа овора шуда гаштаанд; ва бар тамоми рӯи замин гӯсфандони Ман пароканда шудаанд, ва касе аҳволи онҳоро намерсад ва онҳоро ҷустуҷӯ намекунад.

7. Бинобар ин, эй чӯпонон, каломи Парвардигорро бишнавед.

8. Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, азбаски гӯсфандони Ман ба тороч дода шудаанд, ва гӯсфандони Ман бе чӯпон монда, тӯъмае барои ҳар ҳайвони саҳро гардидаанд, ва чӯпонони Ман аҳволи рамаи Маро напурсидаанд, ва чӯпонони Ман худашонро чаронидаанд, валекин рамаи Маро начаронидаанд,

9. Бинобар ин, эй чӯпонон, каломи Парвардигорро бишнавед.

10. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба чӯпонон зид ҳастам, ва рамаи Худро аз дасти онҳо хоҳам талабид, ва онҳоро аз чаронидани рама дур хоҳам кард, ва он чӯпонон худашонро дигар нахоҳанд чаронид; ва рамаи Худро аз даҳони онҳо раҳо хоҳам намуд, ва тӯъмае барои онҳо нахоҳанд буд.

Салтанати Исроил ва тахти Довуд аз нав бароқарор хоҳад шуд.

11. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман Худам гӯсфандони Худро хоҳам талабид ва аз аҳволашон хабар хоҳам гирифт;

12. Чунон ки чӯпон аз аҳволи рамаи худ хабар мегирад, дар он рӯзе ки дар миёни гӯсфандони парокандаи худ мебошад, ончунон Ман аз аҳволи гӯсфандони Худ хабар хоҳам гирифт, ва онҳоро аз ҳар ҷое ки дар рӯзи абру меғ пароканда шуда буданд, раҳо хоҳам кард.

13. Ва онҳоро аз миёни қавмҳо берун хоҳам овард, ва аз кишварҳо ҷамъ хоҳам кард, ва ба замини худашон хоҳам овард, ва бар кӯҳҳои Исроил, дар рӯдхонаҳо ва дар ҳамаи ободониҳои ин замин хоҳам чаронид.

14. Дар чарогоҳи хуб онҳоро хоҳам чаронид, ва қӯраи онҳо бар кӯҳҳои баланди Исроил хоҳад буд; он ҷо онҳо дар қӯраи хубе хоҳанд хобид, ва дар чарогоҳи сералаф бар кӯҳҳои Исроил хоҳанд чарид.

15. Ман гӯсфандони Худро хоҳам чаронид ва Ман онҳоро хоҳам хобонид, мегӯяд Парвардигор Худо.

16. Гумшударо хоҳам ҷуст, ва рондашударо хоҳам баргардонид, ва шикастапойро тахтабанд хоҳам кард, ва касалро қувват хоҳам дод, ва фарбеҳу зӯроварро нест хоҳам кард; аз рӯи инсоф хоҳам чаронид.

17. Ва ба шумо, эй гӯсфандони Ман, Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман дар миёни гӯсфанд ва гӯсфанд, бар кӯчқорон ва бар нарбузон доварӣ хоҳам намуд.

18. Оё барои шумо кам аст, ки бар чарогоҳи хуб чарида, бақияи чарогоҳи худро бо пойҳои худ поймол мекунед? Ва оби таҳнишиншударо нӯшида, бақияи онро бо пойҳои худ лой мекунед,

19. Ба тавре ки гӯсфандони Ман бар он чи зери пойҳои шумо поймол шудааст, мечаранд, ва он чиро, ки аз пойҳои шумо лой шудааст, менӯшанд?

20. Бинобар ин Парвардигор Худо ба онҳо чунин мегӯяд: инак Ман Худам дар миёни гӯсфанди фарбеҳ ва гӯсфанди лоғар доварӣ хоҳам намуд.

21. Азбаски шумо бо паҳлу ва китфи худ тела медиҳед, ва бо шоххотон ҳамаи камқувватонро мезанед, то даме ки онҳоро берун бароред,

22. Пас Ман гӯсфандони Худро начот хоҳам дод, ва онҳо дигар ба тороч дода нахоҳанд шуд; ва дар миёни гӯсфанд ва гӯсфанд доварӣ хоҳам намуд.

23. Ва як чӯпонро бар онҳо хоҳам гузошт, ва ӯ онҳоро хоҳад чаронид, яъне бандаи Худ Довудро; ӯ онҳоро хоҳад чаронид, ва ӯ чӯпони онҳо хоҳад шуд.

24. Ва Ман, ки Парвардигор ҳастам, Худои онҳо хоҳам буд, ва бандаи Ман Довуд андаруни онҳо раис хоҳад буд; Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам.

25. Ва барои онҳо паймони сулҳу осоиштагӣ хоҳам баст, ва ҳайвоноти даррандаро аз ин замин нест хоҳам кард, ва онҳо дар биёбон дар амният сокин хоҳанд шуд, ва дар ҷангалҳо хоҳанд хобид.

26. Ва ба онҳо ва ба атрофи теппаи Худ баракат хоҳам бахшид, ва боронро дар мавсимаш хоҳам боронид: боронҳои баракат хоҳад буд.

27. Ва дарахти саҳро бори худро хоҳад овард, ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва онҳо бар замини худ дар амният хоҳанд буд, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, вақте ки чӯбҳои юғи онҳоро дарҳам шиканам, ва онҳоро аз дасти ғуломкунандагонашон бираҳонам.

28. Ва онҳо дигар ба торочи халқҳо дода нахоҳанд шуд, ва ҳайвоноти замин онҳоро нахоҳанд хӯрд, ва дар амният сокин хоҳанд шуд, ва касе онҳоро ба ҳарос нахоҳад андохт.

29. Ва барои онҳо боғистони номие барпо хоҳам кард, ва дигар дар ин замин аз қаҳтӣ нобуд нахоҳанд шуд, ва дигар бори нанги халқҳоро нахоҳанд бардошт.

30. Ва хоҳанд донист, ки Ман – Парвардигор Худои онҳо – бо онҳо ҳастам, ва онҳо, хонадони Исроил, қавми Ман мебошанд, мегӯяд Парвардигор Худо.

31. Ва шумо рамаи Ман, гӯсфандони чарогоҳи Ман ҳастед, шумо одамизод ҳастед; Ман Худои шумо мебошам, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Нубувват дар бораи кӯҳи Сеир.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Эй писари одам! Рӯи худро ба самти кӯҳи Сеир бигардон ва дар ҳаққи он нубувват намо,
3. Ва ба он бигӯй: Парвардигор Худо чунид мегӯяд: инак Ман ба ту, эй кӯҳи Сеир, зид ҳастам, ва дасти Худо бар ту дароз карда, туро вайронаю валангор хоҳам сохт.
4. Шаҳрҳоятро ба харобазор табдил хоҳам дод, ва ту валангор хоҳӣ шуд, ва хоҳӣ донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.
5. Азбаски ту адовати доимӣ доштӣ, ва банӣ Исроилро дар вақти мусибаташон, дар ниҳояти гуноҳашон ба дами шамшер несту нобуд кардӣ,
6. Бинобар ин ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, туро ғарқи хун хоҳам кард, ва хун туро таъқиб хоҳад намуд; модоме ки адовати ту ташнаи хун буд, аз ин рӯ хун туро таъқиб хоҳад намуд.
7. Ва кӯҳи Сеирро вайронаю валангор хоҳам сохт, ва равандая ояндаро аз он нест хоҳам кард.
8. Ва кӯҳҳои онро аз мақтулони он пур хоҳам кард; дар теппаҳо ва дараҳо ва ҳамаи рӯдхонаҳои ту мақтулони шамшер хоҳанд афтод.
9. Туро ба харобазори абадӣ табдил хоҳам дод, ва шаҳрҳои ту маскун нахоҳад шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.
10. Азбаски ту гуфтӣ: "Ин ду халқ ва ин ду кишвар аз они ман хоҳад шуд, ва онро тасарруф хоҳем кард", ва ҳол он ки Парвардигор он ҷо буд,
11. Бинобар ин ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Парвардигор Худо, ба андозаи хашм ва ҳасаде ки ту дар адовати худ нисбат ба онҳо нишон додаӣ, бо ту амал хоҳам кард, ва Худо ба онҳо зоҳир хоҳам сохт, вақте ки бар ту доварӣ намоям,
12. Ва хоҳӣ донист, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, ҳамаи дашномҳои туро, ки дар ҳаққи кӯҳҳои Исроил ба забон рондӣ, шунидаам, яъне гуфтӣ: "Валангор шудааст! Барои хӯрдани мо дода шудааст!"

13. Ва шумо бо даҳони худ бар Ман такаббур намудед ва суханони худро бар зидди Ман мағрурона афзун кардед, ва Ман шунидаам.

14. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: дар сурате ки тамоми дунё шодӣ мекунад, Ман туро валангор хоҳам сохт.

15. Чунон ки ту бар мероси хонадони Исроил, вақте ки он валангор шуд, шодӣ кардӣ, ончунон Ман бо ту амал хоҳам намуд; кӯҳи Сеир ва тамоми Адӯм саросар валангор хоҳад шуд, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Муроҷиат ба кӯҳҳои Исроил; онҳо аз нав маскун хоҳанд шуд.

1. «ВА ту, эй писари одам, дар бораи кӯҳҳои Исроил нубуваат намо ва бигӯй: эй кӯҳҳои Исроил! Каломи Парвардигорро бишнавед.

2. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски душман дар ҳаққи шумо мегӯяд: "Ҳай-хай! Баландиҳои қадимӣ ҳам мероси мо шудааст",

3. Бинобар ин нубувват намо ва бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски шуморо валангор кардаанд ва аз ҳар чониб меҳоҳанд фурӯ баранд, то ки мероси бақияи халқҳо шуда, вирди забон ва мавриди бӯхтони мардум гардед,

4. Бинобар ин, эй кӯҳҳои Исроил, каломи Парвардигор Худоро бишнавед: Парвардигор Худо ба кӯҳҳо ва теппаҳо, ба рӯдхонаҳо ва дараҳо, ба вайронаҳои хало ва шаҳрҳои матрук, ки гирифтори тороч ва мавриди тамасхури бақияи халқҳои гирду атроф гардидаанд, чунин мегӯяд, –

5. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Ман бо оташи рашки Худ дар ҳаққи бақияи халқҳо ва дар ҳаққи тамоми Адӯм сухан рондаам, ки онҳо замини Маро бо шодии ҳар дил ва бо нафрати амиқ мероси худ гардониданд, то ки чарогоҳҳои онро ба тороч диҳанд.

6. Бинобар ин дар бораи замини Исроил нубувват намо, ва ба кӯҳҳо ва теппаҳо, ба рӯдхонаҳо ва дараҳо бигӯй: Парвардигор

Худо чунин мегӯяд: инак Ман дар рашк ва хашми Худ сухан рондаам, чунки шумо бори нанги халқхоро бардоштаед.

7. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Ман дасти Худро бардоштаам, ки халқхое ки дар гирду атрофи шумо хастанд, худашон бори нанги худро хоҳанд бардошт.

8. Ва шумо, эй кӯҳҳои Исроил, шоҳаҳои худро хоҳед рӯенид ва меваҳои худро барои қавми Ман – Исроил – хоҳед овард, зеро ки онҳо ба қарибӣ хоҳанд омад.

9. Зеро инак Ман сӯи шумо назар дӯхтаам, ва ба шумо рӯ меоварам, ва шумо шудгор ва кишт карда хоҳед шуд.

10. Ва Ман бар шумо мардуми бисёрро, – тамоми хонадони Исроилро саросар, – сокин хоҳам кард, ва шаҳрҳо маскун, ва харобаҳо обод хоҳад шуд.

11. Ва бар шумо одамон ва ҳайвонотро афзун хоҳам намуд, ва онҳо афзун ва боровар хоҳанд шуд; ва шуморо мисли айёми пештараатон маскун хоҳам кард, ва бар шумо бештар аз замони аввалаи шумо таваҷҷӯҳ хоҳам намуд, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

12. Ва одамонро, яъне қавми Худ – Исроилро, сӯи шумо равона хоҳам кард, ва онҳо туро тасарруф хоҳанд намуд, ва ту мероси онҳо хоҳӣ шуд, ва дигар ин фарзандони худро талаф нахоҳӣ кард.

13. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: азбаски ба шумо мегӯянд: "Ту мардумхӯр ҳастӣ ва халқҳои худро талаф мекардӣ",

14. Бинобар ин минбаъд мардумхӯр нахоҳӣ буд, ва халқҳои дигар талаф нахоҳӣ кард, мегӯяд Парвардигор Худо.

15. Ва Ман дигар таҳқири халқхоро ба ту нахоҳам шунавонид, ва бори нанги халқхоро ту дигар нахоҳӣ бардошт, ва халқҳои дигар талаф нахоҳӣ кард, мегӯяд Парвардигор Худо».

Дар бораи гуноҳҳои пештараи Исроил ва дар оянда аз нав барқарор шудани вай.

16. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
17. «Эй писари одам! Ҳангоме ки хонадони Исроил бар замини худ сокин буданд, онро бо рафтор ва кирдори худ палид сохтанд; рафтори онҳо дар назари Ман мисли палидии хайз буд.
18. Ва Ман аз боиси хуне ки онҳо бар замин рехтанд, ва онро бо бутҳои худ палид сохтанд, хашми Худо бар онҳо фурӯ рехтам.
19. Ва онҳоро дар миёни халқҳо пароканда кардам, ва онҳо дар кишварҳо парешон шуданд; бар тибқи рафтор ва кирдорашон Ман бар онҳо доварӣ намудам.
20. Ва ҳангоме ки онҳо назди халқҳое расиданд, ки ба он ҷо рафта буданд, номи поки Маро беҳурмат карданд, чунки дар ҳаққи онҳо мегуфтанд: "Инҳо қавми Парвардигор ҳастанд ва аз замини Ё берун омадаанд".
21. Ва Ман ба номи поки Худ афсӯс хӯрдам, ки онро хонадони Исроил дар миёни халқҳое ки наздашон омада буданд, беҳурмат карданд.
22. Бинобар ин ба хонадони Исроил бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: на ба хотири шумо, эй хонадони Исроил, инро ба амал меоварам, балки ба хотири номи поки Худ, ки онро дар миёни халқҳое ки наздашон омада будед, беҳурмат кардед.
23. Ва Ман номи бузурги дар миёни халқҳо беҳурматшудаи Худо, ки шумо онро андаруни онҳо беҳурмат кардед, тақдир хоҳам намуд, ва ҳангоме ки дар пеши назари халқҳо ба воситаи шумо тақдир ёбам, онҳо хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.
24. Ва шуморо аз миёни халқҳо хоҳам гирифт, ва шуморо аз ҳамаи кишварҳо ҷамъ хоҳам кард, ва шуморо ба замини шумо хоҳам овард.
25. Ва оби пок бар шумо хоҳам пошид, ва шумо пок хоҳед шуд; аз ҳамаи палидиҳотон ва аз ҳамаи бутҳотон шуморо пок хоҳам кард.

26. Ва дили тоза ба шумо хоҳам дод, ва рӯҳи тоза андаруни шумо хоҳам ниҳод; ва дили сангинро аз ҷисми шумо дур хоҳам кард, ва дили гӯштин ба шумо хоҳам бахшид.
27. Ва рӯҳи Худо андаруни шумо хоҳам ниҳод, ва шуморо водор хоҳам намуд, ки бар тибқи фароизи Ман рафтор кунед, ва дастурҳои Маро риоя намоед ва ба ҷо оваред.
28. Ва дар замине ки ба падарони шумо додаам, сукунат хоҳед дошт, ва қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд.
29. Ва шуморо аз ҳамаи палидиҳои шумо начот хоҳам дод; ва ғалладонаро хонда, онро фаровон хоҳам гардонид, ва шуморо ба қаҳтӣ гирифта нахоҳам кард.
30. Ва меваи дарахтон ва ҳосили саҳроро афзун хоҳам кард, то ки дигар дар миёни халқҳо бори нанги қаҳтиро набардоред.
31. Ва ҳангоме ки рафтори бади худ ва кирдори зишти худро ба ёд оваред, барои гуноҳҳо ва қасорихҳои худ аз худатон нафрат пайдо хоҳед кард.
32. Бидонед, ки Ман инро на ба хотири шумо ба амал меоварам, мегӯяд Парвардигор Худо; аз рафтори худ шарм кунед ва хичил шавед, эй хонадони Исроил!
33. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: дар рӯзе ки шуморо аз ҳамаи гуноҳотон пок намоям, Ман шаҳрҳоро маскун хоҳам гардонид, ва харобаҳо обод хоҳад шуд;
34. Ва замини харобае ки дар назари ҳар раҳгузар вайронаю валангор буд, кор карда хоҳад шуд;
35. Ва хоҳанд гуфт: "Ин замине ки хароба буд, мисли боғи Адан шудааст, ва ин шаҳрҳое ки хароба ва вайронаю валангор буд, ҳисордор ва маскун гардидааст".
36. Ва халқҳое ки дар гирду пеши шумо боқӣ мондаанд, хоҳанд донист, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, вайронаҳоро бино кардам, ва харобазорро дарахт шинонидам; Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам ва ба амал овардам.
37. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: боз инро хонадони Исроил аз Ман дархост хоҳанд кард, ки барояшон ба амал оварам: онҳоро мисли рамаи одамон афзун хоҳам кард, –

38. Мисли рамаи қурбонӣ, мисли рамаи Ерусалим дар рӯзҳои иди он; ҳамчунин шаҳрҳои хароба аз рамаи одамон пур хоҳад шуд, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Рӯъёи даштрӯяе ки аз устухонҳои мурдагон пур буд.

1. ДАСТИ Парвардигор бар ман ниҳода шуд, ва маро дар рӯҳи Парвардигор берун овард, ва маро андаруни даштрӯя гузошт, ва он аз устухонҳо пур буд.

2. Ва маро гирдогирди онҳо гардонид; ва инак онҳо бар рӯи даштрӯя бағоят бисёр буд, ва инак онҳо бағоят хушк буд.

3. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Оё ин устухонҳо зинда хоҳад шуд?» Ва ман гуфтам: «Худоё Парвардигоро! Инро Ту медонӣ»

4. Ва ба ман гуфт: «Дар бораи ин устухонҳо нубувват намо, ва ба онҳо бигӯй: эй устухонҳои хушк, каломи Парвардигорро бишнавед!

5. Парвардигор Худо ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: инак Ман рӯҳ дар шумо дохил мекунам, ва шумо зинда хоҳед шуд.

6. Ва пайҳо бар шумо ба вучуд меоварам, ва гӯшт бар шумо мерӯёнам, ва пӯст бар шумо мепӯшонам, ва рӯҳ дар шумо дохил мекунам, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

7. Ва ман нубувват намудам, чунон ки ба ман амр фармуда шуд; ва ҳангоме ки нубувват намудам, садое баромад, ва инак ғулғулае ба амал омад, ва устухонҳо ба ҳамдигар, яъне ҳар устухон ба устухони худаш, наздик омад.

8. Ва ман дидам, ва инак пайҳо бар онҳо пайдо шуд, ва гӯшт баромад, ва пӯст онҳоро аз боло пӯшонид, вале рӯҳ дар онҳо набуд.

9. Ва ба ман гуфт: «Ба рӯҳ нубувват намо, эй писари одам, нубувват намо, ва ба рӯҳ бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: аз ҷониби чор бод биё, эй рӯҳ, ва ба ин мақтулон бидам, ва онҳо зинда хоҳанд шуд».

Эзоҳи ин рӯъё.

10. Ва ман нубувват намудам, чунон ки ба ман амр фармуда шуд; ва рӯҳ дар онҳо дохил шуд, ва онҳо зинда шуданд, ва бар пойҳои худ истоданд, ба сони лашкари бағоят, бағоят бузург.

11. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Ин устухонҳо тамоми хонадони Исроил мебошанд. Инак, онҳо мегӯянд: "Устухонҳои мо хушк шуд, ва умеди мо барбод рафт; мо нобуд шудаем".

12. Бинобар ин нубувват намо ва ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман қабрҳои шуморо мекушоям, ва шуморо, эй қавми Ман, аз қабрҳотон мебарорам, ва шуморо ба замини Исроил меоварам,

13. Ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, вақте ки қабрҳои шуморо бикшоям ва шуморо, эй қавми Ман, аз қабрҳотон барорам.

14. Ва рӯҳи Худо дар шумо дохил хоҳам кард, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва шуморо дар заминатон ҷой хоҳам дод, ва хоҳед донист, ки Ман, ки Парвардигор ҳастам, гуфтам ва ба амал овардам, мегӯяд Парвардигор».

Рӯъёи ду чӯбдаст.

15. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

16. «Ва ту, эй писари одам, чӯбдасте барои худ бигир, ва бар он бинавис: "Барои Яҳудо ва барои бани Исроил, ки ба ӯ ҳамроҳ шудаанд". Ва чӯбдасти дигаре бигир, ва бар он бинавис: "Барои Юсуф"; ин чӯбдаст аз они Эфроим ва тамоми хонадони Исроил аст, ки ба ӯ ҳамроҳ шудаанд.

17. Ва онҳоро ба якдигар наздик кун, то ки барои ту мисли як чӯбдаст бошанд; ва онҳо дар дасти ту якто хоҳанд буд.

18. Ва ҳангоме ки писарони қавмат ба ту савол дода, гӯянд: "Шояд ба мо бигӯй, ки инҳо барои ту чӣ маъно дорад?" –

19. Ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман чӯбдасти Юсуфро, ки дар дасти Эфроим ва сибтҳои Исроили ҳамроҳонаш мебошад, хоҳам гирифт, ва онҳоро бар он, яъне бар чӯбдасти Яхудо хоҳам пайваст, ва онҳоро як чӯбдаст хоҳам гардонид, ва онҳо дар дасти Ман якто хоҳанд буд.

20. Ва чубдастҳо, ки бар онҳо хоҳӣ навишт, бигзор пеши назари онҳо дар дасти ту бошад.

21. Ва ба онҳо бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман банӣ Исроилро аз миёни халқҳое ки онҳо наздашон рафтаанд, хоҳам гирифт, ва онҳоро аз ҳар ҷо ҷамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба заминашон хоҳам овард.

22. Ва онҳоро дар ин замин, бар кӯҳҳои Исроил, ба як халқ табдил хоҳам дод, ва як подшоҳ барои ҳамаи онҳо подшоҳӣ хоҳад кард; ва онҳо дигар ду халқ нахоҳанд буд, ва дигар ба ду мамлакат тақсим нахоҳанд шуд.

23. Ва худро дигар бо бутҳоишон ва бо қабоҳатҳоишон ва бо ҳар гуна ҷиноятҳоишон палид нахоҳанд сохт, ва Ман онҳоро аз ҳамаи иқоматгоҳҳоишон, ки дар он ҷо гуноҳ кардаанд, начот хоҳам дод, ва онҳоро пок хоҳам кард, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.

24. Ва банди Ман Довуд подшоҳи онҳо хоҳад буд, ва як ҷӯпон барои ҳамаи онҳо хоҳад буд, ва бар тибқи дастурҳои Ман рафтор хоҳанд кард, ва фароизи Маро риоя хоҳанд намуд ва онҳоро ба ҷо хоҳанд овард.

25. Ва дар заминест ки Ман ба банди Худ Яъқуб додаам, ва падаронашон дар он сокин буданд, маскан хоҳанд гирифт; ва онҳо ва писаронашон ва писарони писаронашон дар он то абад сукунат хоҳанд дошт, ва банди Ман Довуд то абад раиси онҳо хоҳад буд.

26. Ва Ман бо онҳо паймони сулҳу осоиштагӣ хоҳам баст, ки бо онҳо паймони ҷовидонӣ хоҳад буд; ва онҳоро баракат дода, афзун хоҳам намуд, ва хонаи поки Худро андаруни онҳо то абад барқарор хоҳам кард.

27. Ва маскани Ман бар онҳо хоҳад буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

28. Ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Парвардигоре ҳастам, ки Исроилро тақдис менамоям, вақте ки хонаи поки Ман андаруни онҳо то абад барқарор гардад».

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Нубувват дар бораи Ҷуҷ.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
2. «Эй писари одам! Рӯи худро ба самти Ҷуҷ, ки дар замини Мочуҷ сарраиси Мошак ва Тубол аст, бигардон, ва дар бораи ӯ нубувват намо.
3. Ва бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба ту, эй Ҷуҷ, сарраиси Мошак ва Тубол, зид ҳастам.
4. Ва Ман туро густох хоҳам сохт, ва сӯлуқ дар ҷоғҳоят хоҳам андохт; ва туро бо тамоми лашкарат берун хоҳам овард, бо аспон ва савороне ки ҳамашон либосҳои зебо пӯшида бошанд, бо ҷамоати сершуморе ки ҳамашон ҷавшан ва сипар дошта, бо шамшерҳо мусаллаҳ бошанд;
5. Форс, Ҳабаш ва Фут бо онҳо буда, ҳамашон сипар ва хӯд дошта бошанд;
6. Ҷумар бо ҳамаи фавҷҳояш, хонадони Тучарма, ақсои шимол бо ҳамаи фавҷҳояш, – қавмҳои бисёр ҳамроҳи ту бошанд.
7. Омода ва тайёр бош, – ту ва тамоми ҷамоате ки назди ту чамъ шудаанд; ва онҳо туро посбонӣ хоҳанд кард.
8. Баъд аз айёми зиёде тафаққуд карда хоҳӣ шуд; дар солҳои охир ту ба замине хоҳӣ омад, ки он аз шамшер фориг гардида, аз миёни қавмҳои бисёр бар кӯҳҳои Исроил, ки ҳамеша харобазор буданд, чамъ карда шудааст, ва он аз миёни қавмҳо берун оварда шудааст, ва ҳамашон дар амният сукунат доранд.
9. Ва баромада, мисли тундбодде хоҳӣ омад, мисли абре ин заминро хоҳӣ пӯшонид, – ту ва ҳамаи фавҷҳоят, ва халқҳои бисёре ҳамроҳи ту.

10. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки фикрҳо дар дилат пайдо шуда, ту тадбири баде хоҳӣ андешид,

11. Ва хоҳӣ гуфт: "Ба замини беҳисоре мебароям, бар касони осоиштае ки дар амният сокин буда, ҳамаашон бе ҳисоре зиндагӣ мекунанд ва ғалақаю дарвоза надоранд", –

12. То ки толону тороч намой ва ғанимат бигирӣ, ва дасти худро ба харобаҳои аз нав ободшуда ва ба қавми аз миёни халқҳо чамъомадае ки соҳиби чорво ва молу мулк гардидаанд ва бар қуллаи замин сукунат доранд, дароз кунӣ.

13. Шабо ва Дадон ва тоҷирони Таршиш ва ҳамаи шерони ҷавони он ба ту хоҳанд гуфт: "Оё ту барои толону тороч омадаӣ, ва оё барои гирифтани ғанимат ҷамоати худро чамъ кардаӣ, то ки нукра ва тиллоро бирабой, чорво ва молу мулкро бигирӣ, ва ғанимати бузурге ба даст оварӣ?"

14. Бинобар ин, эй писари одам, нубувват намо, ва ба Ҷуҷ бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: дар он рӯз, охир, вақте ки қавми Ман – Исроил – дар амният сокин бошанд, ту инро хоҳӣ донист,

15. Ва аз макони худ, аз ақсои шимол хоҳӣ омад, – ту ва қавмҳои бисёр ҳамроҳи ту, ки ҳамаашон аспсавор, ҷамоати бузург ва лашкари сершумор мебошанд.

16. Ва бар қавми Ман – Исроил – мисли абре ки заминро мепӯшонад, хоҳӣ баромад; ин дар айёми охирин рӯй хоҳад дод, ва Ман туро ба замини Худ хоҳам овард, то ки халқҳо Маро бидонанд, вақте ки ба воситаи ту, эй Ҷуҷ, Худро дар пеши назари онҳо тақдис намоям.

17. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: оё ту он кас нестӣ, ки дар айёми қадим ман ба воситаи бандагони Худ, – анбиёи Исроил, ки дар он айём солҳои бисёр нубувват мекарданд, – дар хусуси ту гуфта будам, ки туро бар онҳо хоҳам овард?

18. Ва дар он рӯз, яъне дар рӯзе ки Ҷуҷ ба замини Исроил биёяд, чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигор Худо, ки ғазаби Ман дар ҳини қаҳри Ман аланга хоҳад гирифт.

19. Ва Ман дар рашки Худ ва дар оташи Худ гуфтаам, ки албатта дар он рӯз зилзилаи бузурге дар замини Исроил рӯй хоҳад дод.

20. Ва моҳиёни дарё ва мурғони ҳаво ва ҳайвоноти саҳро, ва ҳамаи хазандагоне ки бар замин меҳазанд, ва ҳар одаме ки бар рӯи замин аст, ба ҳузури Ман хоҳанд ларзид, ва кӯҳҳо хароб хоҳад шуд, ва сахраҳо фурӯ хоҳад ғалтид, ва ҳар ҳисор бар замин хоҳад афтод.

21. Ва шамшере ба зидди ӯ бар кӯҳҳои Худ хоҳам хонд, мегӯяд Парвардигор Худо; ва шамшери ҳар кас ба муқобили бародараш хоҳад буд.

22. Ва бо вабо ва хун ӯро сазо хоҳам дод, ва бар ӯ ва фавҷҳояш ва бар қавмҳои бисёре ки бо ӯ мебошанд, борони сел ва жолаи сангин ва оташ ва кибрит хоҳам боронид.

23. Ва Ман дар пеши назари халқҳои бисёр бузургӣ ва қудсият ва шӯҳрат пайдо хоҳам кард, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам».

БОБИ СИЮ НУҲУМ

Давоми он.

1. «ВА ту, эй писари одам, дар бораи Қуч нубувват намо ва бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба ту, эй сарраиси Мошак ва Тубол, зид ҳастам.

2. Ва Ман туро густох хоҳам сохт, ва туро ба чунбиш хоҳам овард, ва туро аз ақсои шимол бароварда, бар кӯҳҳои Исроил хоҳам овард.

3. Ва камони туро аз дасти чапат зада бароварда, тири туро аз дасти ростат хоҳам афтонид.

4. Бар кӯҳҳои Исроил фурӯ хоҳӣ ғалтид, – ту, ва ҳамаи фавҷҳоят, ва қавмҳое ки бо ту мебошанд; туро ба ҳар навъ мурғони соҳибчангол ва ҳайвоноти саҳро барои хӯрок хоҳам дод.

5. Бар рӯи саҳро фурӯ хоҳӣ ғалтид, зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Парвардигор Худо.

6. Ва бар Мочуч ва бар онҳое ки дар чазираҳо дар амният сукунат доранд, оташе хоҳам фиристод, ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор ҳастам.

7. Ва номи поки Худро андаруни қавми Худ – Исроил – зоҳир хоҳам сохт, ва дигар нахоҳам гузошт, ки номи поки Маро беҳурмат кунанд; ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Парвардигори Поки Исроил ҳастам.

8. Инак, ин фаро мерасад ва ба амал меояд, мегуяд Парвардигор Худо, ин ҳамон рӯз аст, ки дар бораи он Ман сухан рондаам.

9. Ва сокинони шаҳрҳои Исроил берун хоҳанд омад, ва оташ даргиронида, яроқро: сипарҳо, чавшанҳо, камонҳо, тирҳо, калтакҳо ва найзаҳоро хоҳанд сӯзонид, ва ҳафт сол оташро бо онҳо давом хоҳанд дод.

10. Ва аз сахро ҳезум нахоҳанд овард, ва аз ҷангалҳо нахоҳанд бурид, зеро ки бо яроқ оташро хоҳанд даргиронид; ва ғораткунандагони худро ғорат хоҳанд кард, ва торочкунандагони худро тороч хоҳанд кард, мегӯяд Парвардигор Худо.

11. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд: мавзее дар он ҷо барои қабр дар Исроил, яъне дараи Аборимро ба тарафи шарқии баҳр ба Ҷуч хоҳам дод, ва он барои раҳгузарон садди роҳ хоҳад шуд, ва дар он ҷо Ҷуч ва тамоми анбӯҳи ӯро дафн хоҳанд намуд, ва онро "Дараи анбӯҳи Ҷуч" хоҳанд номид.

12. Ва хонадони Исроил онҳоро дар давоми ҳафт моҳ дафн хоҳанд намуд, то ки заминро тоза кунанд.

13. Ва тамоми қавми замин онҳоро дафн хоҳанд намуд, ва он рӯзе ки Ман ҷалол ёбам, барояшон рӯзи тазаккур хоҳад буд.

14. Ва шахсони доимие таъин хоҳанд намуд, ки дар замин гардиш кунанд ва бо мадади раҳгузарон онҳоеро, ки бар рӯи замин боқӣ мондаанд, дафн намоянд, то ки онро тоза кунанд; баъд аз гузаштани ҳафт моҳ онҳо ба ҷустуҷӯ шурӯъ хоҳанд намуд.

15. Ва чун касе аз онҳое ки дар замин гардиш мекунанд, устухони одамро бинад, нишоне назди он хоҳад гузошт, то ки дафнкунандагон онро дар дараи анбӯҳи Чуҷ дафн намоянд.
16. Ва номи шаҳр низ Ҳамуна* хоҳад буд; пас заминро тоза хоҳанд кард.
17. Ва ту, эй писари одам, – Парвардигор Худо чунин мегӯяд: – ба ҳар навъ мурғон ва ба тамоми ҳайвоноти саҳро бигӯй: "Чамъ шуда биед, аз ҳар тараф назди қурбонии Ман, ки онро ҳамчун қурбонии бузурге барои шумо бар кӯҳҳои Исроил забҳ менамоям, гун шавед, то ки гӯшт бихӯред ва хун бинӯшед.
18. Гӯшти зӯроваронро хоҳед хӯрд ва хуни раисони заминро хоҳед нӯшид: кӯчқорон, баррагон, нарбузон ва говон, ки ҳамашон парвориёни Бошон мебошанд.
19. Ва аз қурбонии Ман, ки барои шумо забҳ менамоям, то серӣ рағани дунба хоҳед хӯрд ва то мастӣ хун хоҳед нӯшид.
20. Ва дар сари суфраи Ман аз аспон ва саворон, аз зӯроварон ва ҳар навъ мардони чангӣ сер хоҳед шуд", мегӯяд Парвардигор Худо.
21. Ва Ман ҷалоли Худо дар миёни халқҳо зоҳир хоҳам сохт, ва ҳамаи халқҳо довари Маро, ки ба амал овардам, ва дасти Маро, ки бар онҳо ниҳодаам, хоҳанд дид,
22. Ва хонадонн Исроил аз ҳамон рӯз ва минбаъд хоҳанд донист, ки Ман Парвардигори онҳо ҳастам.
23. Ва халқҳо хоҳанд донист, ки хонадони Исроил аз боиси гуноҳи худашон ҷалои ватан шуданд, аз боиси он ки дар ҳаққи Ман хиёнат карданд, ва Ман рӯи Худо аз онҳо пинҳон доштам, ва онҳоро ба дасти душманонашон супурдам, ва ҳамашон аз шамшер афтоданд.
24. Мувофиқи нопокии онҳо ва мувофиқи ҷиноятҳои Ман ба онҳо амал намудам, ва рӯи Худо аз онҳо пинҳон доштам.

16. *Ҳамуна* – анбӯҳ.

25. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: акнун асирони Яъқубро хоҳам баргардонид, ва бар тамоми хонадони Исроил раҳм хоҳам кард, ва барои номи поки Худ рашк хоҳам намуд.

26. Ва онҳо нанги худро, ва тамоми хиёнати худро, ки дар ҳақи Ман кардаанд, фаромӯш хоҳанд намуд, вақте ки дар замини худ дар амният сокин шаванд, ва касе набошад, ки онҳоро ба ҳарос андозад,

27. Вақте ки Ман онҳоро аз миёни қавмҳо баргардонам, ва онҳоро аз кишварҳои душманонашон ҷамъ оварам, ва Худро ба воситаи онҳо дар пеши назари халқҳои бисёр тақдир намоям,

28. Ва хоҳанд донист, ки Ман Парвардигор Худои онҳо ҳастам, ки онҳоро дар миёни халқҳо ҷалои ватан кардам, ва онҳоро ба замини худашон ҷамъ овардам, ва касеро аз онҳо дигар дар он ҷо боқӣ нахоҳам гузошт,

29. Ва рӯи Худро дигар аз онҳо пинҳон нахоҳам дошт, зеро ки рӯи Худро бар хонадони Исроил фурӯ рехтаам, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ ЧИЛУМ

Руъёи марде бо найе барои андоза.

1. ДАР соли бисту панҷуми ҷалои ватан шудани мо, дар ибтидои сол, дар рӯзи даҳуми моҳ, дар соли чордахум баъд аз хароб шудани шаҳр, дар худи ҳамон рӯз дасти Парвардигор бар ман ниҳода шуд, ва Ё маро ба он ҷо бурд.

2. Дар рӯёҳои Худо маро ба замини Исроил овард, ва маро бар кӯҳи бағоят баланде гузошт, ки бар он аз ҷануб мисли биноҳои шаҳр намоён буд.

3. Ва маро ба он ҷо овард, ва инак марде намоён шуд, ки намудаш мисли намуди мис буд, ва дар дасташ ресмоне аз катон, ва найе барои андоза кардан буд, ва ӯ назди дарвоза меистод.

4. Ва он мард ба ман гуфт: «Эй писари одам! Бо чашмони худ бубин ва бо гӯшҳои худ бишнав, ва дили худро ба ҳар чизе ки ба ту нишон диҳам, равона намо, зеро ту ба ин ҷо барои он оварда шудай, ки ба ту нишон диҳам; ҳар он чи ту мебинӣ, ба хонадони Исроил маълум намо».

Рӯъёи маъбади оянда.

5. Ва инак, берун аз маъбад ҳисоре гирдогирд буд; ва дар дасти он мард найи андозаи шашзирой буд, ки ҳар зироаш аз як зироъ* ва як қабза иборат буд; ва ӯ фароҳии биноро як най** ва қадашро як най андоза кард.

6. Ва назди дарвозае ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, омада, ба зинаҳояш баромад, ва остонаи дарвозаро андоза кард, ки фароҳияш як най буд, ва остонаи дигарро, ки фароҳияш як най буд.

7. Ва ҳар хучра як най дарозӣ ва як най фароҳи дошт, ва масофаи байни хучраҳо панҷ зироъ буд; ва остонаи дарвоза назди равоқи дарвоза аз дарун як най буд.

8. Ва равоқи дарвозаро аз дарун як най андоза кард.

9. Ва равоқи дарвозаро ҳашт зироъ, ва арконашро ду зироъ андоза кард, ва равоқи дарвоза аз дарун буд.

10. Ва хучраҳои ин дарвозаи шарқӣ сето аз ин тараф ва сето аз он тараф буд, ва ҳар се як хел андоза доштанд; ва аркони ҳар ду тараф як хел андоза доштанд.

11. Ва фароҳии даҳани дарвозаро даҳ зироъ, ва дарозии дарвозаро сздаҳ зироъ андоза кард.

*5. *Зироъ* – андозаи дарозии қадимӣ, ки аз 6 қабза (ҳар қабза – тақрибан 10 сантиметр) иборат буд. Ин – зирои хурд буд. Ғайр аз ин, зирои калон буд, ки аз 7 қабза иборат буд.

**5. *Най* – андозаи дарозии қадимӣ, ки аз 6 зирои калон (ё тақрибан 4 метр) иборат буд.

12. Ва девораи пеши ҳучраҳо як зироъ буд, ва як зироъ девора аз он тараф буд; ва ҳучра шаш зироъ аз ин тараф ва шаш зироъ аз он тараф андоза дошт.
13. Ва дарвозаро аз боми як ҳучра то боми дигараш андоза кард: фароҳии он бисту панҷ зироъ шуд; ҳар дари даромад рӯ ба рӯи дари дигар буд.
14. Ва арконро шаст зироъ сохт, ва ҳамчунин арконеро, ки дар саҳн ва назди дарвозаҳо гирдогирд мавҷуд буд.
15. Ва аз болои дарвозаи даромадгоҳ то пеши равоқи дарвозаи дохилӣ панҷоҳ зироъ буд.
16. Ва дар ҳучраҳо ва аркони даруни дарвозахона гирдогирд тирезаҳои шабакадор буд, ва ҳамчунин дар равоқҳо гирдогирд рӯ ба дарун тирезаҳо буд, ва бар аркон – нақши нахлҳо.
17. Ва ӯ маро ба саҳни берунӣ овард, ва инак – утоқҳо ва сангфарше гирдогирди саҳн сохта шудааст; сӣ утоқ бар он сангфарш буд.
18. Ва сангфарше дар паҳлуи дарвозаҳо мувофиқи дарозии дарвозаҳо буд; ин сангфарши поёнӣ буд.
19. Ва фароҳии саҳнро аз пеши дарвозаи поёнӣ то канори берунии саҳни дохилӣ сад зироъ андоза кард, – ҳам ба самти шарқӣ ва ҳам ба самти шимолӣ.
20. Ва дарозӣ ва фароҳии дарвозаи саҳни беруниро, ки рӯ ба ҷониби шимол буд, андоза кард.
21. Ва ҳучраҳояш сето аз ин тараф ва сето аз он тараф буд; ва арконаш ва равоқҳояш мисли андозаи дарвозаи яқум буд: дарозияш панҷоҳ зироъ, ва фароҳияш бисту панҷ зироъ.
22. Ва тирезаҳояш ва равоқҳояш ва нақши нахлҳояш мисли андозаи дарвозае буд, ки рӯ ба ҷониби шарқ буд; ва бо ҳафт зина ба он мебароманд, ва равоқҳояш пеши онҳо буд.
23. Ва саҳни дохилӣ дарвозаҳое дошт, ки рӯ ба рӯи дарвозаҳои шимолӣ ва шарқӣ буд; ва аз дарвоза то дарвоза сад зироъ андоза кард.
24. Ва маро ба тарафи ҷануб бурд, ва инак дарвозаи ҷанубӣ; ва арконаш ва равоқҳояшро андоза кард, ки мисли он андозаҳо буд.

25. Ва тирезаҳо дар он ва дар равоқҳояш гирдогирд мисли он тирезаҳо буд; дарозияш панҷоҳ зироъ ва фароҳияш бисту панҷ зироъ буд.
26. Ва зинапоёи он ҳафт зина дошт, ва равоқҳояш пеши онҳо буд; ва нақши нахлҳо бар арконаш яке аз ин тараф ва дигаре аз он тараф буд.
27. Ва саҳни дохилӣ дарвозаи ҷанубӣ дошт; ва аз он дарвоза то ин дарвозаи ҷанубӣ сад зироъ андоза кард.
28. Ва маро аз дарвозаи ҷанубӣ ба саҳни дохилӣ овард, ва дарвозаи ҷанубиро андоза кард, ки мисли он андозаҳо буд.
29. Ва ҳучраҳояш ва арконаш ва равоқҳояш мисли он андозаҳо буд, ва дар он ва дар равоқҳояш гирдогирд тирезаҳо буд; дарозияш панҷоҳ зироъ, ва фароҳияш бисту панҷ зироъ буд.
30. Ва равоқҳо гирдогирд буд; дарозияш бисту панҷ зироъ, ва фароҳияш панҷ зироъ буд.
31. Ва равоқҳояш рӯ ба ҷониби саҳни берунӣ буд, ва нақши нахлҳо бар арконаш буд; ва зинапоёи он ҳашт зина дошт.
32. Ва маро ба саҳни дохилӣ овард, ки ба самти шарқ буд; ва дарвозаро андоза кард, ки мисли он андозаҳо буд.
33. Ва ҳучраҳояш ва арконаш ва равоқҳояш мисли он андозаҳо буд, ва дар он ва дар равоқҳояш гирдогирд тирезаҳо буд; дарозияш панҷоҳ зироъ ва фароҳияш бисту панҷ зироъ буд.
34. Ва равоқҳояш рӯ ба ҷониби саҳни беруни буд, ва нақши нахлҳо бар арконаш аз ин тараф ва аз он тараф буд; ва зинапоёи он ҳашт зина дошт.
35. Ва маро ба дарвозаи шимолӣ овард; ва мисли он андозаҳо андоза кард.
36. Ҳучраҳояш, арконаш ва равоқҳояш буд, ва дар он гирдогирд тирезаҳо буд; дарозияш панҷоҳ зироъ, ва фароҳияш бисту панҷ зироъ буд.
37. Ва арконаш рӯ ба ҷониби саҳни берунӣ буд, ва нақши нахлҳо бар арконаш аз ин тараф ва аз он тараф буд; ва зинапоёи он ҳашт зина дошт.
38. Ва назди аркони дарвозаҳо утоқе буд, ки дари даромад дошт; дар он ҷо қурбониҳои сӯхтаниро мешустанд.

39. Ва дар равоқи дарвоза ду миз аз ин тараф ва ду миз аз он тараф буд, то ки бар онҳо қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои гуноҳ ва қурбониҳои ҷурмро забҳ кунанд.

40. Ва дар паҳлуи зинаи назди даҳани дарвозаи шимолӣ аз тарафи берун ду миз буд; ва дар паҳлуи дигар, ки назди равоқи дарвоза буд, ду миз меистод.

41. Чор миз аз ин тараф ва чор миз аз он тараф, дар паҳлуи дарвоза буд, чамъ ҳашт миз, ки бар онҳо забҳ мекарданд.

42. Ва чор миз аз сангҳои тарошида барои қурбониҳои сӯхтанӣ буд, ки якуним зироъ дарозӣ ва якуним зироъ фароҳӣ ва як зироъ баландӣ дошт, ва бар онҳо олатҳоеро мегузоштанд, ки қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои дигарро ба воситаи онҳо забҳ мекарданд.

43. Ва чангақҳо ба дарозии як қабза дар гирдогирди хона овезон буд, ва гӯшти қурбониҳо бар мизҳо буд.

Утоқҳо барои муғанниён ва коҳинон.

44. Ва аз беруни дарвозаи дохилӣ, дар сахни дохилие ки дар паҳлуи дарвозаи шимолӣ буд, утоқҳои муғанниён воқеъ буд, ва онҳо рӯ ба ҷониби ҷануб буд; яке аз онҳо дар паҳлуи дарвозаи шарқӣ рӯ ба ҷониби шимол буд.

45. Ва ӯ ба ман гуфт: ин утоқе ки рӯ ба ҷониби ҷануб аст, барои коҳинонест, ки ба тартиботи маъбад ниғаҳбонӣ мекунанд.

46. Ва утоқе ки ру ба ҷониби шимол аст, барои коҳинонест, ки ба тартиботи қурбонгоҳ ниғаҳбонӣ мекунанд; инҳо писарони Содӯқ, аз банӣ Левӣ мебошанд, ки ба Парвардигор наздик меоянд, то ба ӯ хизмат кунанд.

47. Ва ӯ сахнро андоза кард, ки дарозияш сад зироъ ва фароҳияш сад зироъ, яъне мураббаъ буд; ва қурбонгоҳ пеши маъбад буд.

Дар бораи равоқи маъбад.

48. Ва маро ба равоқи маъбад овард, ва аркони равоқро панҷ зироъ аз ин тараф ва панҷ зироъ аз он тараф андоза кард; ва фарохии дарвоза се зироъ аз ин тараф ва се зироъ аз он тараф буд.

49. Дарозии равоқ бист зироъ, ва фарохияш ёздаҳ зироъ буд, ва бо зинаҳо назди он мебаромаданд; ва танбаҳо назди аркон, якто аз ин тараф ва якто аз он тараф буд.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Тасвири маъбад.

1. ВА маро ба толори маъбад овард; ва арконро андоза кард, ки шаш зироъ фарохӣ аз ин тараф ва шаш зироъ фарохӣ аз он тараф дошт, ва ин фарохии хайма буд.

2. Ва фарохии дари даромад даҳ зироъ, ва паҳлуҳои дари даромад панҷ зироъ аз ин тараф ва панҷ зироъ аз он тараф буд; ва дарозияшро чил зироъ, ва фарохияшро бист зироъ андоза кард.

3. Ва ба хонаи дарун даромада, рукни дари даромадро ду зироъ андоза кард; ва дари даромад шаш зироъ, ва фарохии дари даромад ҳафт зироъ буд.

4. Ва дарозияшро бист зироъ, ва фарохияшро бист зироъ, рӯ ба ҷониби толори маъбад, андоза кард; ва ба ман гуфт: ин қудси қудсхост.

5. Ва девори маъбадро шаш зироъ андоза кард; ва фарохии хоначаҳое ки дар гирдогирди маъбад буданд, чор зироъ буд.

6. Ва хоначаҳо, – хонача бар хонача, – се қабат, ва дар ҳар қабат сӣ адад буд, ва дар деворе ки барои хоначаҳо гирдогирди маъбад буд, дохил мешуд, то ки дар он ҷойгир шавад, валекин дар девори худи маъбад ҷойгир нашавад.

7. Ва хоначаҳо болотар ва болотар торафт фарох мешуд, зеро ки сатҳи маъбад болотар ва болотар гирдогирди маъбад афзоиш меёфт, бинобар ин фарохии маъбад дар боло зиёд буд; ва ба ҳамин тариқ аз қабати поён ба қабати миёна ва аз он ба қабати боло мебаромаданд.

8. Ва гирдогирди маъбад суфаи баланде дидам; таҳкурсии хоначаҳо як найи пурра, яъне шаш зирои калон буд.
9. Фарохии деворе ки аз берун барои хоначаҳо буд, панҷ зироъ буд; ва ҳамчунин барои фосилае ки дар миёни хоначаҳои маъбад буд.
10. Ва дар миёни утоқҳо гирдогирди маъбад аз ҳар тараф бист зироъ масофат буд.
11. Ва дарҳои даромади хоначаҳо рӯ ба ҷониби он фосила буд, як дари даромад рӯ ба ҷониби шимол, ва дари дигар рӯ ба ҷониби ҷануб; ва фарохии он ҷои фосила гирдогирд панҷ зироъ буд.
12. Ва биное ки дар пеши ялангӣ аз ҷониби ғарб буд, ҳафтад зироъ фарохӣ дошт, ва девори бино гирдогирд панҷ зироъ фарохӣ дошт: ва дарозии он навад зироъ буд.
13. Ва маъбадро андоза кард, ки дарозияш сад зироъ буд, ва дарозии ялангӣ ва бино ва деворҳояш низ сад зироъ буд.
14. Ва фарохии тарафи шарқии маъбад бо ялангии назди он сад зироъ буд.
15. Ва дарозии биноро то пеши ялангии ки дар ақибаш буд, бо айвонҳояш аз ин тараф ва аз он тараф сад зироъ андоза кард; ва толори дохилии маъбад ва равоқҳои сахро низ.
16. Остонаҳо, ва тирезаҳои шабакадор, ва айвонҳо гирдогирд – дар се қисми маъбад дар рӯ ба рӯи остона – аз замин то тирезаҳо гирдогирд рӯйбасти ҷӯбин дошт; ва тирезаҳо тахтапӯш буд.
17. То болои дари даромад ва то маъбади дохилӣ ва берунӣ, ва бар ҳамаи деворҳо гирдогирд, аз дарун ва аз берун, тахтаҳои калон-калон буд.
18. Ва нақши каррубиён ва нахлҳо бар онҳо ҳақ карда шуда буд, ва дар мобайни ҳар ду каррубӣ нахле буд, ва ҳар каррубӣ ду рӯй дошт.
19. Ва рӯи одам ба ҷониби нахл аз ин тараф, ва рӯи шер ба ҷониби нахл аз он тараф буд; дар тамоми маъбад гирдогирд ҳамин тавр сохта шуда буд.

20. Аз замин то болои дари даромад каррубиён ва нахлҳо бар девори толори маъбад ҳақ карда шуда буд.

21. Паҳлударии толори маъбад мураббаъ буд, ва намуди даромадгоҳи қудс мисли намуди он буд.

22. Курбонгоҳи чӯбине буд, ки се зироъ баландӣ ва ду зироъ дарозӣ дошт; ва гӯшаҳояш, ва дарозияш ва деворҳояш аз чӯб буд. Ва ба ман гуфт: ин мизест, ки дар ҳузури Парвардигор мебошад.

23. Ва толори маъбад, ва қудс ду дар дошт.

24. Ва ҳар дар ду табақа дошт; ин ду табақа мутаҳаррик буд, дуто дар як дар, ва дуто дар дари дигар.

25. Ва бар онҳо, яъне бар дарҳои толори маъбад, каррубиён ва нахлҳо ҳақ карда шуда буд, ончунон ки бар деворҳо ҳақ карда шуда буд; ва соябони чӯбин дар пеши равоқ аз берун буд.

26. Ва тирезаҳои шабакадор, бо нақши нахлҳо аз ин тараф ва аз он тараф, бар паҳлуҳои равоқ буд, ва ҳамчунин бар хоначаҳои маъбад ва бар соябонҳо.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Давоми он.

1. ВА маро ба саҳни берунӣ бо роҳи самти шимолӣ баровард; ва маро назди утоқҳое ки дар рӯ ба рӯи ялангӣ ва дар рӯ ба рӯи бино ба тарафи шимол буд, овард, –

2. Ба тарафи пеши иморате ки сад зироъ дарозӣ дошта, дар ҷониби дари даромади шимолӣ воқеъ буд, ва панҷоҳ зироъ фароҳӣ дошт.

3. Рӯ ба рӯи бист зирое ки аз они саҳни дохилӣ буд, ва рӯ ба рӯи сангфарше ки аз они саҳни берунӣ буд, айвоне рӯ ба рӯи айвоне дар қабатҳои сеюм буд.

4. Ва дар пеши утоқҳо роҳе ба тарафи саҳни дарунӣ буд, ки даҳ зироъ фароҳӣ дошт, ва роҳраве ки як зироъ буд, ва дарҳои онҳо ба тарафи шимолӣ буд.

5. Ва утоқҳои боло тангтар буданд, зеро ки айвонҳо аз онҳо, назар ба утоқҳои поён ва миёнаи бино, бештар мегирифтанд.

6. Зеро ки онҳо сеқабата буданд, ва сутунҳо мисли сутунҳои сахнҳо надоштанд; бинобар ин аз заминашон, назар ба утокҳои поён ва миёна, бештар гирифта шуда буд.
7. Ва деворе ки ба берун рӯ ба рӯи утокҳо, сӯи сахни берунӣ, ба тарафи пеши утокҳо буд, панҷох зироъ дарозӣ дошт,
8. Зеро дарозии утокҳо ки дар сахни берунӣ буд, панҷох зироъ буд; ва инак тарафи пеши толори маъбад сад зироъ буд.
9. Ва дар поёни ин утокҳо аз тарафи шарқӣ даромадгоҳе буд, ки аз он ба онҳо аз сахни берунӣ омада дохил мешуданд;
10. Он баробари фароҳии девори сахн буда, аз пеши ялангӣ мегузашт ва пеши бинои утокҳо мерафт.
11. Ва роҳи тарафи пеши онҳо мисли намуди роҳи утокҳои самти шимолӣ буд, ҳам дарозияшон ва ҳам фароҳияшон; ва ҳамаи баромадгоҳҳои онҳо, ва соҳти онҳо, ва дарҳои даромади онҳо ҳамон хел буд.
12. Ва мисли дарҳои даромади утокҳои самти ҷанубӣ даре бар сари роҳ буд, бар сари роҳе ки пеши девори сарбастаи шарқӣ буд, ва мардум бо ин роҳ омада дохил мешуданд.
13. Ва ба ман гуфт: «Утокҳои шимолӣ ва утокҳои ҷанубӣ, ки пеши ялангӣ мебошанд, утокҳои поканд, ва коҳиноне ки ба Парвардигор наздик меоянд, қурбонҳои покро дар онҳо мехӯранд; қурбонҳои покро, яъне ҳадияи ордӣ, қурбонии гуноҳ ва қурбонии чурмро дар он ҷо мегузоранд, зеро ки ин макон пок аст.
14. Ҳангоме ки коҳинон меоянд, аз ин қудс ба сахни берунӣ намебароянд, балки либосҳои худро, ки бо онҳо хизмат мекунанд, дар он ҷо мегузоранд, зеро ки онҳо пок мебошанд; ва либосҳои дигар пӯшида, ба маконе ки аз он қавм аст, наздик мешавад».
15. Ва баъд аз он ки андоза кардани маъбад ва сахни дохилиро анҷом дод, маро аз дарвозае ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, берун овард, ва онро гирдогирд андоза кард.
16. Тарафи шарқиро бо найи андоза андоза кард; бо найи андоза панҷсад най гирдогирд андоза кард.

17. Тарафи шимолиро бо найи андоза панҷсад най гирдогирд андоза кард.
18. Тарафи чанубиро бо найи андоза панҷсад най андоза кард.
19. Ба тарафи ғарбӣ гашта, бо найи андоза панҷсад най андоза кард.
20. Ҳар чор тарафи онро андоза кард; ҳисоре гирдогирди он буд, ки дарозияш панҷсад ва фарохияш панҷсад най буд, то ки чизи покро аз ғайрипок чудо кунад.

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Давоми он.

1. ВА маро назди дарвоза овард, назди дарвозае ки рӯ ба ҷониби шарқ буд.

Рӯъёи ҷалоли Худо, ки маъбадро пур мекунад.

2. Ва инак, ҷалоли Худои Исроил аз тарафи шарқ омад, ва овози Ӯ мисли овози обҳои бисёр буд, ва замин аз ҷалоли Ӯ мунаввар шуд.
3. Ва мисли намуди он рӯъёе буд, ки ман дида будам, яъне мисли он рӯъёе ки дар вақти омаданам барои харобии ин шаҳр, дида будам, ва рӯъёҳо мисли он рӯъёе буд, ки назди наҳри Кабар дида будам; ва бар рӯи худ афтодам.
4. Ва ҷалоли Парвардигор аз дарвозае ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, ба маъбад даромад.
5. Ва Рӯҳи Худо маро бардошта, ба саҳни дохилӣ овард, ва инак ҷалоли Парвардигор маъбадро пур кард.
6. Ва касеро шунидам, ки ба ман аз даруни маъбад сухан меронд; ва марде назди ман истода буд.

Маъбад – макони тахти подшоҳии оянда.

7. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Ин аст макони тахти Ман ва макони кафи пойҳои Ман, ки дар он Ман дар миёни банӣ

Исроил то абад сокин хоҳам шуд; ва хонадони Исроил, ҳам худашон ва ҳам подшоҳонашон, дигар номи поки Маро бо зинокории худ ва бо лошаҳои подшоҳони худ ва бо баландиҳои худ палид нахоҳанд кард,

8. Дар сурате ки онҳо остонаи худро назди остонаи Ман ва паҳлударии худро назди паҳлударии Ман месохтанд, ва фақат деворе дар мобайни Ман ва онҳо буд, ва онҳо номи поки Маро бо корҳои зишти худ, ки ба ҷо меоварданд, палид карданд, ва Ман онҳоро дар хашми Худ ба ҳалокат расондам.

9. Акнун онҳо зиноҳои худ ва лошаҳои подшоҳони худро аз Ман дур хоҳанд кард, ва Ман дар миёни онҳо то абад сокин хоҳам шуд.

10. Ту, эй писари одам, хонадони Исроилро дар бораи ин маъбад огоҳӣ бидеҳ, то ки аз гуноҳҳои худ шарм намоянд ва тарҳи онро андоза кунанд.

11. Ва агар онҳо аз ҳар коре ин кардаанд, шарм намоянд, сурати маъбад ва тарҳи онро, ва баромадгоҳҳои ва даромадгоҳҳои ва ҳамаи тасвирҳои ва тамоми фароизаш ва ҳамаи тасвирҳои ва ҳамаи қонунҳои ба онҳо баён намо ва пеши назари онҳо бинавис, то ки тамоми сурати он ва тамоми фароизи онро риоя намоянд, ва бар тибқи онҳо амал кунанд.

12. Ин аст қонуни маъбад: бар сари кӯҳ тамоми ҳудуди он гирдогирд қудси қудсҳо мебошад; ана ҳамин аст қонуни маъбад.

Андозаҳои қурбонгоҳ.

13. Ва инҳост андозаҳои қурбонгоҳ ба ҳисоби зироҳо, ки он ҳам ҳар зиро аз як зиро ва як қабза иборат аст: доманаш – як зиро, ва фароҳияш – як зиро, ва ҳошияи гирдогирди лабаш – як ваҷаб, – ва ин пояи қурбонгоҳ аст;

14. Ва аз домане ки бар рӯи замин аст, то барҷастагии поён – ду зиро, ва фароҳияш – як зиро; ва аз ин барҷастагии хурд то барҷастагии калон – чор зиро, ва фароҳияш – як зиро;

15. Ва оташдонаш – чор зироъ, ва аз оташдон ба сӯи боло – чор шох.

16. Ва оташдон дувоздаҳ зироъ дарозӣ ва дувоздаҳ зироъ фарохӣ дошт; аз ҳар чор тарафаш мураббаъ буд.

17. Ва барчастагӣ чордаҳ зироъ дарозӣ ва чордаҳ зироъ фарохӣ аз ҳар чор тарафаш дошт; ва ҳошияи гирди он ним зироъ, ва домани он гирдогирд як зироъ, ва зинаҳои он рӯ ба чониби шарқ буд.

18. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ин аст фароизи қурбонгоҳ дар рӯзе ки сохтани он ба анҷом расад, то ки қурбонии сӯхтанӣ бар он биёранд ва хун бар он бипошанд.

Дар бораи овардани қурбониҳо.

19. Ва ба коҳинони левизодае ки аз насли Содӯқ буда, ба Ман наздик меоянд, то ба Ман хизмат кунанд, мегӯяд Парвардигор Худо, гӯсолаи наре барои қурбонии гуноҳ бидеҳ.

20. Ва аз хунаш гирифта, бар чор шохи он, ва бар чор гӯшаи барчастагӣ, ва бар ҳошияи гирди он бипош; ва онро аз гуноҳ пок намо, ва онро кафорат бикун.

21. Ва он гӯсоларо барои қурбонии гуноҳ бигир, ва онро дар макони муайяни маъбад, берун аз қудс бисӯзон.

22. Ва дар рӯзи дуҷум нарбузи беайбери барои қурбонии гуноҳ забҳ намо; ва бигзор қурбонгоҳро аз гуноҳ пок кунанд, чунон ки бо гӯсола пок карданд.

23. Ва ҳангоме ки сӯзонидани қурбониҳои гуноҳро ба анҷом расонӣ, гӯсолаи нари беайбе, ва қўчқори беайбе аз миёни рама қурбонӣ намо.

24. Ва онҳоро ба ҳузури Парвардигор қурбонӣ намо: ва бигзор коҳинон бар онҳо намак пошанд, ва онҳоро қурбонии сӯхтанӣ барои Парвардигор бароранд.

25. Ҳафт рӯз бузи наредро чун қурбонии гуноҳ барои ҳар рӯз забҳ намо; ва бигзор гӯсолаи наре ва қўчқореро аз рама, ки ҳар дуяш беайб бошад, қурбонӣ кунанд.

26. Бигзор ҳафт рӯз қурбонгохро кафорат кунанд, ва онро пок созанд, ва онро тақдис намоянд.

27. Ва ҳангоме ки ин рӯзҳо ба итмом расад, дар рӯзи ҳаштум ва баъд аз он коҳинон қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатии шуморо бар қурбонгоҳ бароранд ва Ман ба шумо таваҷҷӯҳ хоҳам намуд, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Дар бораи дарвозаи маъбад.

1. Ва маро назди дарвозаи саҳни берунии маъбад, ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, гардонда овард, вале он баста буд.

2. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Ин дарвоза баста хоҳад буд, кушода нахоҳад шуд, ва касе ба он нахоҳад даромад, зеро ки Парвардигор Худои Исроил ба он даромад, ва он баста хоҳад буд.

3. Аммо раис, азбаски вай раис аст, дар он хоҳад нишаст, то ки ба ҳузури Парвардигор нон бихӯрад; аз роҳи равоқи ин дарвоза хоҳад даромад, ва аз он роҳ хоҳад баромад».

Чалол хонаи Парвардигорро пур мекунад.

4. Ва маро аз роҳи дарвозаи шимолӣ пеши маъбад овард, ва назар кардам, ва инак, чалоли Парвардигор хонаи Парвардигорро пур карда буд, ва ман бар рӯи худ афтодам.

5. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Эй писари одам! Дикқат намо, ва бо чашмони худ бубин, ва ҳар он чи Ман дар бораи тамоми фариши хонаи Парвардигор ва ҳамаи қонунҳояш ба ту бигӯям, бо гӯшҳои худ бишнава; ва ба даромадгоҳи маъбад ва ба ҳамаи баромадгоҳҳои хонаи пок дикқат намо.

6. Ва ба ин исёнгарон, яъне ба хонадони Исроил бигӯй: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: бас аст шуморо, эй хонадони Исроил, тамоми он корҳои зиштатон,

7. Вақте ки аҷнабиёни дорои дили номаҳтун ва ҷисми номаҳтунро меовардед, то ки дар хонаи поки Ман истода,

хонаи Маро палид созанд, ва шумо ғизои Маро, яъне чарбу ва хунро бо ёрии онҳо қурбонӣ менамудед, ва онҳо, илова бар ҳамаи корҳои зишти шумо, паймони Маро поймол мекарданд; 8. Ва шумо хизмати навбатдориро назди чизҳои поки Ман ба ҷо наовардед, балки аҷнабиёро ба ҷои худ гузоштед, то ки хизмати Маро дар навбатдории хонаи поки Ман ба ҷо оваранд.

Дар бораи қоҳинон дар маъбади оянда.

9. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ҳеҷ як аҷнабӣ, ки дили номахтун ва қисми номахтун дорад, набояд ба хонаи поки Ман дохил шавад, ҳеҷ яке аз он аҷнабиёне низ, ки дар миёни банӣ Исроил ҳастанд,

10. Балки левизодагоне ки дар вақти гумроҳии Исроил аз Ман дур шудаанд, яъне онҳое ки Маро тарк карда, бутҳои худро пайравӣ намудаанд, ҷазои гуноҳи худро хоҳанд касид.

11. Ва онҳо дар хонаи поки Ман хизматгузор гардида, вазифаи дарвозабонҳои маъбад ва мулозимони маъбадро ба ҷо хоҳанд овард; онҳо қурбонҳои сӯхтанӣ ва қурбонҳои дигарро барои қавм забҳ хоҳанд кард, ва ба ҳузури онҳо барои иҷрои хизматашон хоҳанд истод.

12. Азбаски ба онҳо ба ҳузури бутҳошон хизмат мекарданд, ва барои хонадони Исроил васвасаи гуноҳ гардиданд, бинобар ин дасти Худо бардошта қасам хӯрдам, мегӯяд Парвардигор Худо, ки онҳо бори гуноҳи худро хоҳанд бардошт;

13. Ва ба Ман наздик нахоҳанд омад, то ки барои Ман қадонат намоянд ва ба ҳамаи чизҳои поки Ман, яъне ба қурбонҳои поктарин наздик оянд, балки бори нанги худ ва корҳои зишти худро, ки ба ҷо овардаанд, хоҳанд бардошт;

14. Ва Ман онҳоро ниғаҳбонони навбатдорӣ маъбад, барои ҳар хизмати он ва барои ҳар коре ки дар он ба ҷо оварда мешавад, таъин хоҳам намуд.

15. Валекин қоҳинони левизодаи банӣ Содӯк, ки дар вақти аз Ман дур шудани банӣ Исроил хизмати навбатдорӣ хонаи поки Маро ба ҷо меоварданд, – онҳо ба Ман наздик хоҳанд

омад, то ки ба Ман хизмат кунанд, ва онҳо ба ҳузури Ман хоҳанд истод, то ки чарбу ва хунро барои Ман қурбонӣ намоянд, мегӯяд Парвардигор Худо.

16. Онҳо ба хонаи поки Ман дохил хоҳанд шуд, ва онҳо ба мизи Ман наздик хоҳанд омад, то ки ба Ман хизмат кунанд; ва онҳо навбатдориро барои Ман ба ҷо хоҳанд овард.

17. Ва чун ба дарвозаи саҳни дохилӣ дароянд, либоси катон бояд бипӯшанд; ва ҳангоме ки назди дарвозаи саҳни дохилӣ ва дар маъбад хизмат кунанд, бар онҳо либоси пашмин набояд бошад.

18. Аммомаҳои катон бар сари онҳо бояд бошад, ва шалвори катон бар камарашон бояд бошад; бо чизе ки арақ оварад, камарро набояд банданд.

19. Ва ҳангоме ки ба саҳни берунӣ, ба саҳни берунӣ назди қавм берун оянд, либосҳои худро, ки бо онҳо хизмат мекунанд, бояд кашида, дар утоқҳои пок бимонанд, ва либосҳои дигар бипӯшанд, то ки бо либосҳои худ қавмро тақдис нанамоянд.

20. Ва бояд сари худро натарошанд, ва гесӯ намонанд, балки мӯйсари худро қайчӣ кунанд.

21. Ва ҳеҷ як коҳин, вақте ки ба саҳни дохилӣ мебарояд, набояд шароб нӯшад.

22. Ва зани бева ва талоқ додашударо набояд барои худ ба занӣ гиранд, балки бокираеро, ки аз насли хонадони Исроил бошад, ва беваеро, ки беваи коҳин бошад, бигиранд;

23. Ва фарқи байни чизи пок ва ғайрипокро бояд ба қавми Ман таълим диҳанд, ва фарқи байни чизи палид ва покро ба онҳо бифаҳмонанд;

24. Ва дар муруфиаҳо ба доварӣ истода, мувофиқи дастурҳои Ман доварӣ намоянд, ва қонунҳо ва фароизи Маро оид ба ҳамаи идҳои Ман риоя кунанд, ва шанбеҳои Маро тақдис намоянд.

25. Ва ҳеҷ яке аз онҳо набояд ба одами мурда наздик омада худро палид созад; фақат барои падар ва модар, писар ва

духтар, бародар ва хоҳаре ки шавҳар накарда бошад, метавонанд худро палид созанд.

26. Ва баъд аз он ки ӯ пок шавад, барои ӯ ҳафт рӯз шумурданашон лозим аст.

27. Ва дар рӯзе ки ӯ ба сахни дохилии қудс дарояд, то ки дар қудс хизмат кунад, ӯ бояд қурбонии гуноҳи худро биёрад, мегӯяд Парвардигор Худо.

28. Ва ин насибаи онҳо хоҳад буд: Ман насибаи онҳо хоҳам буд; ва мулке ба онҳо дар Исроил надихед: Ман мулки онҳо хоҳам буд.

29. Ҳадияи ордӣ ва қурбониҳои гуноҳ ва чурмро онҳо хоҳанд хӯрд; ва тамоми вақф дар Исроил аз они онҳо хоҳад буд.

30. Ва ибтидои тамоми навбарҳои ҳама чиз, ва ҳар пешкаши ҳар чиз аз тамоми пешкашҳои шумо аз они коҳинон хоҳад буд; ва ибтидои хаами худро ба коҳин бидихед, то ки баракат бар хонаи ту қарор ёбад.

31. Ҳеч як лоша ва даридашударо, хоҳ аз паррандагон бошад хоҳ аз чорпоён, коҳинон набояд бихӯранд».

БОБИ ЧИЛУ ПАНЧУМ

Тақсимоти қитъаҳои замин. Қисме ки ба Парвардигор бахшида шудааст.

1. «ВА ҳангоме ки заминро барои тасарруф бо қуръа тақсим кунед, қитъаи поке аз замин, ки бисту панҷ ҳазор зироъ дарозӣ ва даҳ ҳазор зироъ фароҳӣ дошта бошад, барои Парвардигор пешкаш намоед; он дар тамоми худудаш гирдогирд пок хоҳад буд.

2. Аз ин барои қудс мураббае ба андозаи панҷсад зироъ бар панҷсад зироъ гирдогирд хоҳад буд; ва майдоне гирдогирди он ба андозаи панҷоҳ зироъ.

3. Ва аз паҳлуи ин андоза дарозии бисту панҷ ҳазор зироъ ва фароҳии даҳ ҳазор зироъро андоза намо, ва дар он ҷо хонаи пок, қудси қудсҳо хоҳад буд.

4. Ин барои коҳиноне ки дар хонаи пок хизмат мекунанд ва барои хизмат кардан ба Парвардигор наздик меоянд, қитъаи поке аз замин хоҳад буд, ва маконе барои хонаҳои онҳо ва ҷои тақдирсӯфтае барои хонаи пок хоҳад буд.

5. Ва дарозии бисту панҷ ҳазор зироъ ва фароҳии даҳ ҳазор зироъ барои левизодагоне ки дар хонаи пок хизмат мекунанд, хоҳад буд, то ки мулки онҳо барои бист утоқ бошад.

6. Ва мулки шаҳрро, ки фароҳияш панҷ ҳазор зироъ ва дарозияш бисту панҷ ҳазор зироъ бошад, дар рӯ ба рӯи пешкаши пок бидиҳед; он аз онҳо тамоми хонадони Исроил хоҳад буд.

Ҳиссаи раис

7. Ва мулк барои раис аз ин тараф ва аз он тарафи пешкаши пок ва мулки шаҳр, аз паҳлуи пешкаши пок ва аз паҳлуи мулки шаҳр, аз ҷониби ғарбӣ ба сарҳади марзи ғарбӣ ва аз ҷониби шарқӣ ба сарҳади марзи шарқӣ хоҳад буд, ва дарозии он баробари ҳар ҳисса аз сарҳади ғарбӣ то сарҳади шарқӣ хоҳад буд.

8. Ин ҳиссаи замин мулки ӯ дар Исроил хоҳад буд, то ки раисони Ман қавми Маро дигар ба танг наоваранд, ва заминро ба хонадони Исроил бар тибқи сибтҳои онҳо бидиҳанд.

9. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: бас аст шуморо, эй раисони Исроил! Зулм ва ғоратро дур кунед, ва адлу инсоф ба амал оваред; бедодии худро аз сари қавми Ман бардоред, мегӯяд Парвардигор Худо.

10. Бигзор шуморо тарозуи дуруст ва эфай дуруст ва бати дуруст бошад.

11. Эфа ва бат бояд як гунҷоиш дошта бошанд: бат ба даҳяки хӯмер баробар бошад; ва эфа низ ба даҳяки хӯмер, – андозаи он мувофиқи хӯмер хоҳад буд.

12. Ва дар сикл бист черо* хоҳад буд; бист сикл, бисту панҷ сикл, даҳ ва панҷ сикл, – инҳо ба минои шумо ҳамроҳ хоҳад шуд.

13. Пешкаше ки шумо бояд бидиҳед, ин аст: шашяки эфа аз ҳар ҳӯмери гандум, ва шашяки эфа аз ҳар ҳӯмери чав.
14. Ва қарордод дар бораи равған: бат андозаи равған аст; даҳяки бат аз ҳар кӯр бидиҳанд; даҳ бат як ҳӯмер аст, зеро ки як ҳӯмер даҳ бат дорад.
15. Ва як гӯсфанд аз рамаи дорои дусад сар гӯсфанд аз чарогоҳи сероби Исроил, барои ҳадияи ордӣ ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ бидиҳанд, то ки барояшон кафорат гардад, мегӯяд Парвардигор Худо.
16. Тамоми қавми замин вазифадор мебошанд ин пешкашро ба раиси Исроил бидиҳанд.
17. Ва раис вазифадор аст қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтаниро дар идҳо ва навмоҳҳо ва шанбеҳо, дар ҳамаи мавсимҳои хонадони Исроил бидиҳад; ӯ қурбонии гуноҳ ва ҳадияи ордӣ ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатиро барои кафорати хонадони Исроил хоҳад овард.
18. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: дар рӯзи аввали моҳи якум гӯсолаи нари беайбе бигир, ва хонаи покро аз гуноҳ пок намо.
19. Ва бигзор коҳин аз хуни он қурбонии гуноҳ гирифта, бар паҳлударихи ин хона, ва бар чор гӯшаи барҷастагии қурбонгоҳ, ва бар паҳлударихи дарвозаи саҳни дохилӣ бипошад.
20. Ва дар рӯзи ҳафтуми моҳ барои ҳар касе ки саҳван ва ё аз рӯи соддадилӣ гуноҳ карда бошад, ҳамин тавр амал намо; ва хонаро кафорат кунед.
21. Дар рӯзи чордахуми моҳи якум барои шумо фисҳ, иди ҳафтрӯза, хоҳад буд, ки дар он бояд фатир бихӯранд.
22. Ва дар он рӯз раис бояд барои худаш ва барои қавми замин нарговеро ҳамчун қурбонии гуноҳ биёрад;

*12. *Черо* – пули майдаи қадимӣ, ки баробари аз бист як қисми сиқл (тақрибан 0,75 грамм) буд.

23. Ва дар ҳафт рӯзи ид, дар ҳар рӯзи ин ҳафт рӯз, ҳафт наргов ва ҳафт кӯчқори беайбро барои Парвардигор ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ биёрад: ва ҳар рӯз нарбузеро ҳамчун қурбонии гуноҳ биёрад;

24. Ва ҳадияи орди ро ба андозаи як эфа бо ҳар наргов ва як эфа бо ҳар кӯчқор, ва равғанро ба андозаи як ҳин бо ҳар эфа биёрад.

25. Дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум, дар ид, ӯ бояд ҳафт рӯз мисли инҳо, яъне: чунин қурбонии гуноҳ, чунин қурбонии сӯхтанӣ, чунин ҳадияи ордӣ ва чунин миқдори равған биёрад.

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Қурбониҳое ки раис ва қавм меоваранд.

1. ПАРВАРДИГОР Худо чунин мегӯяд: дарвозаи саҳни дохилӣ, ки рӯ ба ҷониби шарқ аст, бояд дар шаш рӯзи қор баста бошад, ва дар рӯзи шанбе кушода шавад, ва дар рӯзи навмоҳ кушода шавад.

2. Ва раис бо роҳи равоқи дарвоза аз саҳни берунӣ дохил шуда, назди паҳлудариҳои ин дарвоза меистад, ва коҳинон қурбонии сӯхтаниӣ ӯ ва қурбониҳои саломатии ӯро забҳ менамоянд, ва ӯ бар остонаи дарвоза сачда карда, берун меояд; ва дарвоза то шомгоҳ баста намешавад.

3. Ва қавми замин дар шанбеҳо ва навмоҳҳо дар даҳани он дарвоза ба ҳузури Парвардигор сачда хоҳанд кард.

4. Ва қурбонии сӯхтание ки раис барои Парвардигор дар рӯзи шанбе меоварад, шаш гӯсфанди беайб ва як кӯчқори беайб хоҳад буд;

5. Ва ҳадияи ордӣ як эфа бо кӯчқор бояд биёрад; ва ҳадияи ордӣ бо гӯсфандон ба андозае ки аз дасташ ояд; ва равған ба андозаи як ҳин бо ҳар эфа бояд биёрад.

6. Ва дар рӯзи навмоҳ гӯсолаи нари беайб, ва шаш гӯсфанд ва як кӯчқор, ки беайб бошанд, бояд қурбонӣ кунад.

7. Ва ҳадияи ордӣ як эфа бо наргов, ва як эфа бо кӯчқор бояд биёрад, ва бо гӯсфандон – ба андозае ки аз дасташ ояд; ва равған ба андозаи як ҳин бо ҳар эфа бояд биёрад.

8. Ва ҳангоме ки раис меояд, бо роҳи равоқи дарвоза бояд дохил шавад, ва бо ҳамон роҳ берун равад.

9. Ва ҳангоме ки қавми замин дар мавсимҳо ба ҳузури Парвардигор меоянд, ҳар кӣ аз дарвозаи шимолӣ барои ибодат дохил шуда бошад, бояд аз дарвозаи ҷанубӣ берун равад, ва ҳар кӣ аз дарвозаи ҷанубӣ дохил шуда бошад, бояд аз дарвозаи шимолӣ берун равад; набояд аз дарвозае ки дохил шудааст, баргардад, балки аз дарвозаи рӯ ба рӯи он бояд берун равад.

10. Ва раис андаруни онҳо бояд бошад: ҳангоме ки онҳо дохил мешаванд, ӯ низ дохил шавад, ва ҳангоме ки онҳо берун мераванд, ӯ низ берун равад.

11. Ва дар идҳо ва мавсимҳо ҳадияи ордӣ як эфа бо наргов ва як эфа бо кӯчқор бояд биёрад, ва бо гӯсфандон ба андозае ки аз дасташ ояд; ва равған як ҳин бо ҳар эфа бояд биёрад.

12. Ва ҳангоме ки раис қурбонии ихтиёрӣ мекунад, яъне барои Парвардигор ба таври ихтиёрӣ қурбонии сӯхтанӣ ё қурбониҳои саломатӣ меоварад, бигзор дарвозаеро, ки рӯ ба ҷониби шарқ аст, барои ӯ кушоянд, ва ӯ қурбонии сӯхтаниии худ ва қурбониҳои саломатии худро забҳ намояд, чунон ки дар рӯзи шанбе забҳ менамояд; ва ӯ берун равад, ва баъд аз рафтаниаш дарвозаро бибанданд.

13. Ва барраи яксолаи беайбери ҳар рӯз барои Парвардигор ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ биёр; ҳар субҳ онро қурбонӣ намо.

14. Ва ба замми он ҳар субҳ ҳадияи ордӣ ба андозаи шашяки эфа, ва равған ба андозаи сеяки ҳин биёр, то ки орд дар он омехта шавад; ин ҳадияи ордӣ барои Парвардигор бар тибқи фароизи абадӣ ба таври доимӣ хоҳад буд.

15. Бигзор барра ва ҳадияи ордӣ ва равғанро ҳар субҳ ҳамчун қурбонии сӯхтаниии доимӣ биёранд.

16. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: агар раис ба яке аз писарони худ бахшише диҳад, ин мероси вай ҳисоб ёфта, аз он писаронаш хоҳад шуд: ин мулки ирсии онҳо хоҳад буд.

17. Вале агар аз мулки ирсии худ ба яке аз ғуломонаш бахшише диҳад, то соли озодӣ аз они вай хоҳад буд, ва ба раис хоҳад баргашт; аммо мулки ирсие ки ӯ ба писаронаш дода бошад, аз они онҳо хоҳад буд.

18. Валекин раис ҳақ надорад аз насибаи қавм гирифта, онҳоро аз мулкашон маҳрум созад, балки фақат аз мулки худаш метавонад ба писаронаш мерос диҳад, то ки ҳеч кас аз қавми Ман аз мулки худ ронда нашавад».

Маконе ки дар он ҷо қурбониҳоро мепухтанд.

19. Ва маро аз даромадгоҳе ки дар паҳлуи дарвоза буд, ба утоқҳои поки қоҳинон, ки рӯ ба ҷониби шимол буд, овард, ва инак, дар он ҷо ба ҳар ду қанор ба самти ғарбӣ маконе буд.

20. Ва ба ман гуфт: «Ин маконест, ки қоҳинон дар он ҷо қурбонии ҷурм ва қурбонии гуноҳро мечӯшонанд, ва ҳадияи орди мепазанд, бе он ки онро ба саҳни берунӣ бароварда, қавро тақдис намоянд».

21. Ва маро ба саҳни берунӣ баровард, ва маро аз чор гӯшаи саҳн гузаронд; ва инак, саҳне дар гӯшаи саҳн, саҳне дар гӯшаи саҳн буд.

22. Дар ҳар чор гӯшаи саҳн саҳнҳои болокушодае буданд, ки чил зироъ дарозӣ ва сӣ зироъ фароҳӣ доштанд; ҳар чор саҳни гӯшаро андозаи баробар буд.

23. Ва дар гирди онҳо, дар гирди ҳар чорашон қаторҳои санг буд; ва дар зери он қаторҳо гирдогирд оташдонҳо сохта шуда буд.

24. Ва ба ман гуфт: «Инҳо хонаи пухтупаз аст, ки хизматгузори маъбад дар он ҷо қурбониҳои қавро мепазанд».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Дар бораи обе ки аз тағи маъбад ҷорӣ мешавад.

1. Ва маро назди даромадгоҳи маъбад овард, ва инак, аз таги остонаи маъбад об ба тарафи шарқ чори буд, зеро ки маъбад рӯ ба ҷониби шарқ буд; ва об аз таг, аз паҳлуи ҷанубии маъбад, аз тарафи ҷанубии қурбонгоҳ ҷараён дошт.
2. Ва маро аз дарвозаи шимолӣ берун овард, ва маро бо роҳи берунӣ ба сӯи дарвозаи берунӣ, бо роҳе ки рӯ ба ҷониби шарқ аст, давр занонд; ва инак, об аз паҳлуи ҷанубӣ ҷорӣ мешуд.
3. Ҳангоме ки он мард ба ҷониби шарқ берун омад, ресмон дар дасташ буд; ва ҳазор зироъ андоза кард, ва маро аз об гузаронд; об то бучулаки пой буд.
4. Ва ҳазор зироъ андоза кард, ва маро аз об гузаронд; об то сари зону буд. Ва ҳазор зироъ андоза кард, ва маро гузаронд; об то камар буд.
5. Ва ҳазор зироъ андоза кард, – наҳре буд, ки аз он наметавонистам убур намоям, зеро ки об бағоят баланд шуда буд, обе ки аз он фақат шино кардан мумкин буд, наҳре ки аз он қадам зада гузаштан ғайриимкон буд.
6. Ва ба ман гуфт: «Оё дидӣ, эй писари одам?» Ва маро бурда, ба соҳили наҳр баргардонид.
7. Ва ҳангоме ки баргаштам, инак дар соҳили наҳр, аз ин тараф ва аз он тараф, хеле бисёр дарахтон буд.
8. Ва ба ман гуфт: «Ин обҳо сӯи ноҳияи шарқӣ ҷорӣ мешавад, ва ба водии Урдун фурӯд омада, ба баҳри Намак медарояд; ҳамин ки ба баҳр дарояд, обҳои он солим мегардад.
9. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар ҷони зиндаи хазанда дар ҳар ҷое ки ҷараёни он наҳр дохил шавад, зинда хоҳад монд, ва моҳӣ бағоят фаровон хоҳад шуд, зеро ки ба он ҷо ин обҳо омада, он солим хоҳад шуд, ва ба ҳар ҷое ки ин наҳр дохил шавад, ҳар чиз зинда хоҳад монд.
10. Ва моҳигирон назди он хоҳанд истод; аз Айн-Қадӣ то Айн-Аҷлоим макони паҳн кардани тӯрҳои онҳо хоҳад шуд; моҳии онҳо аз ҷинсҳои гуногун ва мисли моҳии баҳри Кабир бағоят фаровон хоҳад буд.
11. Вале ботлоқҳо ва ҳавзҳои он солим нагардида, барои намак гузошта хоҳад шуд.

12. Ва бар соҳили наҳр, аз ин тараф ва аз он тараф, ҳар навъ дарахтони ғизоовар хоҳанд рӯид; баргҳои онҳо пажмурда нахоҳад шуд, ва меваи онҳо тамомият нахоҳад дошт: Ҳар моҳ меваи тоза пайдо хоҳад шуд, зеро ки оби он аз маъбад ҷорӣ мешавад; меваи онҳо барои хӯрок ва баргҳои онҳо барои даво хоҳад буд».

Дар бораи ҳудуди замин.

13. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Ин аст ҳудуде ки заминро мувофиқи он ба дувоздаҳ сибти Исроил ҳамчун мулки ирсӣ тақсим хоҳед кард: ба Юсуф ду ҳисса.

14. Ва шумо, ҳар яке баробари дигаре, онро тасарруф хоҳед намуд, чунки Ман дасти Худо бардошта қасам ёд кардаам, ки онро ба падарони шумо бидихам; ва ин замин насиби шумо хоҳад шуд.

15. Ва ҳудуди замин ин аст: дар канори шимолӣ аз баҳри Кабир бо роҳи Ҳатлун то даромадгоҳи Садад,

16. Ҳамот, Берута ва Сиброим, ки дар миёни сарҳади Димишқ ва сарҳади Ҳамот аст, ва Ҳасар-Ҳатихун, ки назди сарҳади Ҳаврон аст.

17. Ва сарҳад аз баҳр то Ҳасар-Энон, ҳудуди Димишқ, ва ба самти шимол ҳудуди Ҳамот хоҳад буд; ва ин аст канори шимолӣ.

18. Ва канори шарқӣ дар миёни Ҳаврон ва Димишқ ва дар миёни Ҷилъод ва замини Исроил Урдун хоҳад буд; аз ин сарҳад то баҳри Шарқӣ андоза намоед; ва ин аст канори шарқӣ.

19. Ва канори ҷанубӣ, ба тарафи ҷануб, аз Томор то обҳои Марибут-Қодеш ва наҳри сӯи баҳри Кабир хоҳад буд; ва ин аст канори ҷанубӣ ба тарафи ҷануб.

20. Ва канори ғарбӣ баҳри Кабир аз сарҳади ҷанубӣ то даромадгоҳи Ҳамот хоҳад буд; ин аст канори ғарбӣ.

21. Ва ин заминро барои худ бар тибқи сибтҳои Исроил тақсим кунед.

22. Ва чунин хоҳад шуд, ки онро ҳамчун мулки ирсӣ барои худатон ва барои ғарибоне ки андаруни шумо сукунат доранд ва андаруни шумо фарзандон ба дунё овардаанд, бо қуръа тақсим хоҳед кард; ва онҳо назди шумо, дар миёни банӣ Исроил, бояд мисли мардуми маҳаллӣ ба шумор раванд, ва бо шумо, андаруни сибтҳои Исроил, мулки ирсиро бо қуръа тақсим кунанд.

23. Ва чунин хоҳад шуд, ки дар кадом сибте ки ғариб сукунат дошта бошад, дар он ҷо мулки ирсии вайро хоҳед дод, мегӯяд Парвардигор Худо».

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Тақсимоти замин дар миёни сибтҳо.

1. «ВА ин аст номҳои сибтҳо: аз канори сарҳади шимолӣ ба дарозии роҳи Ҳатлун ва даромадгоҳи Ҳамот ва Ҳасар-Энон, аз он тарафи сарҳади шимолии Димишқ, назди Ҳамот, – аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ аз онӣ ӯ хоҳад буд, – барои Дон як ҳисса.

2. Ва назди сарҳади Дон, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Ошер як ҳисса.

3. Ва назди сарҳади Ошер, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Нафтолӣ як ҳисса.

4. Ва назди сарҳади Нафтолӣ, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Менашше як ҳисса.

5. Ва назди сарҳади Менашше, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Эфроим як ҳисса.

6. Ва назди сарҳади Эфроим, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Реубен як ҳисса.

7. Ва назди сарҳади Реубен, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Яҳудо як ҳисса.

8. Ва назди сарҳади Яҳудо, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, пешкаше ки медихед, хоҳад буд: фароҳии он бисту панҷ ҳазор зироъ ва дарозии он мисли яке аз ҳиссаҳо, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ; ва андаруни он хонаи пок хоҳад буд.

9. Пешкаше ки барои Парвардигор медихед, дарозияш бисту панҷ ҳазор зироъ ва фарохияш даҳ ҳазор зироъ хоҳад буд.

Қитъаи коҳинон.

10. Ва ин пешкаши пок барои инҳо хоҳад буд: барои коҳинон ба тарафи шимолӣ дарозияш бисту панҷ ҳазор зироъ, ва ба тарафи ғарбӣ фарохияш даҳ ҳазор зироъ, ва ба тарафи шарқӣ фарохияш даҳ ҳазор, ва ба тарафи ҷанубӣ дарозияш бисту панҷ ҳазор; ва хонаи поки Парвардигор андаруни он хоҳад буд.

11. Ин барои коҳинони тақдисёфтаи банӣ Содӯқ хоҳад буд, ки онҳо хизмати навбатдории Маро ба ҷо овардаанд ва дар вақти гумроҳ шудани банӣ Исроил гумроҳ нашудаанд, чунон ки левизодагон гумроҳ шуда буданд.

12. Ва ин барои онҳо пешкаши алоҳидае аз пешкаши замин, яъне поки покҳо, назди сарҳади левизодагон хоҳад буд.

13. Ва ҳиссаи левизодагон, дар рӯ ба рӯи сарҳади коҳинон, бисту панҷ ҳазор зироъ дарозӣ ва даҳ ҳазор зироъ фарохӣ хоҳад дошт; тамоми дарозии он бисту панҷ ҳазор ва фарохии он даҳ ҳазор хоҳад буд.

14. Ва чизе аз он нахоҳанд фурӯхт ва иваз нахоҳанд кард, ва ин навбари замин ба дигарон гузаронида нахоҳад шуд, зеро ки он барои Парвардигор пок аст.

15. Ва панҷ ҳазоре ки аз фарохии он ба дарозии бисту панҷ ҳазор боқӣ мемонад, сатҳи ғайрипок барои шаҳр, яъне барои истиқоматгоҳҳо ва барои майдонҳои холӣ хоҳад буд, ва шаҳр андаруни он вучуд хоҳад дошт.

16. Ва ин аст андозаҳои он: канори шимолӣ чор ҳазору панҷсад зироъ, ва канори ҷанубӣ чор ҳазору панҷсад, ва канори шарқӣ чор ҳазору панҷсад, ва канори ғарбӣ чор ҳазору панҷсад.

17. Ва майдони холӣ дар гирди шаҳр аз шимол дусаду панҷох зироъ, ва аз ҷануб дусаду панҷох, ва аз шарқ дусаду панҷох, ва аз ғарб дусаду панҷох хоҳад буд.

18. Ва он чи аз дарозии он дар рӯ ба рӯи пешкаши пок, – даҳ ҳазор зироъ аз шарқ ва даҳ ҳазор аз ғарб, – боқӣ мемонад, дар рӯ ба рӯи пешкаши пок мебошад, ва ҳосилоти он барои хӯроки коркунони шаҳр хоҳад буд.

19. Ва коркунони шаҳр аз ҳамаи сибтҳои Исроил буда, онро кишт хоҳанд кард.

20. Тамоми пешкашро, ки бисту панҷ ҳазор зироъ бар бисту панҷ ҳазор, яъне мураббаъ хоҳад буд, ҳамчун пешкаши пок бо якҷоягии мулки шаҳр чудо кунед.

Қитъаи раис.

21. Ва он чи аз ин тараф ва аз он тарафи пешкаши пок ва мулки шаҳр боқӣ мемонад, аз он раис хоҳад буд, яъне назди бисту панҷ ҳазори пешкаш то сарҳади шарқӣ, ва аз ғарб – назди бисту панҷ ҳазор то сарҳади ғарбӣ, дар рӯ ба рӯи ҳиссаҳо, аз он раис хоҳад буд; ва пешкаши пок, ва хонаи пок андаруни он хоҳад буд.

22. Ва он чи аз мулки левизодагон ва аз мулки шаҳр андаруни мулки раис аст, яъне он чи дар миёни сарҳади Яҳудо ва сарҳади Бинёмин мебошад, аз он раис хоҳад буд.

23. Ва барои сибтҳои боқӣ: аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Бинёмин як ҳисса.

24. Ва назди сарҳади Бинёмин, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Шимъун як ҳисса.

25. Ва назди сарҳади Шимъун, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Исокор як ҳисса.

26. Ва назди сарҳади Исокор, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Забулун як ҳисса.

27. Ва назди сарҳади Забулун, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, – барои Чод як ҳисса.

28. Ва назди сарҳади Чод, дар канори ҷанубӣ, ба тарафи ҷануб, аз Томор то обҳои Марибут-Қодеш ва наҳри сӯи баҳри Кабир сарҳад хоҳад буд.

29. Ин аст замине ки ба сибтҳои Исроил ҳамчун мулки ирсӣ тақсим хоҳед кард, ва ин аст ҳиссаҳои онҳо, мегӯяд Парвардигор Худо.

Дар бораи шаҳр ва дарвозаҳои он.

30. Ва ин аст баромадгоҳҳои шаҳр: дар канори шимолӣ чор ҳазору панҷсад зироъ масофа;

31. Ва дарвозаҳои шаҳр бо номҳои сибтҳои Исроил хонда хоҳад шуд; се дарвоза дар шимол: як дарвозаи Реубен, як дарвозаи Яхудо, як дарвозаи Левӣ.

32. Ва дар канори шарқӣ чор ҳазору панҷсад зироъ, ва се дарвоза: як дарвозаи Юсуф, як дарвозаи Бинёмин, як дарвозаи Дон.

33. Ва дар канори ҷанубӣ чор ҳазору панҷсад зироъ масофа, ва се дарвоза: як дарвозаи Шимъун, як дарвозаи Исокор, як дарвозаи Забулун.

34. Дар канори ғарбӣ чор ҳазору панҷсад зироъ; дарвозаҳо сеҳо: як дарвозаи Чод, як дарвозаи Ошер, як дарвозаи Нафтолӣ.

35. Гирдогирд ҳаҷдаҳ ҳазор зироъ; ва номи шаҳр аз он рӯз: "Парвардигор он ҷост" хоҳад буд».

КИТОБИ ДОНИЁЛИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Шарҳи ҳоли Дониёл.

1. ДАР соли сеюми подшоҳии Ехӯёқим, подшоҳи Яхудо, Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Ерусалим омад ва онро муҳосира кард.
2. Ва Парвардигор Ехӯёқим, подшоҳи Яхудоро бо як қисми зарфҳои хонаи Худо ба дасти ӯ таслим кард, ва ӯ онҳоро ба замини Шинъор, ба хонаи худои худ овард, ва зарфҳоро дар ганҷхонаи худои худ гузошт.
3. Ва подшоҳ ба Ашфаназ, сардори хочасароёни худ, амр фармуд, ки аз банӣ Исроил, аз насли шоҳон ва аъёну ашроф амрадонеро биёрад,
4. Ки ҳеч нуқсони ҷисмонӣ надошта бошанд, ва зеботалъат, ва дар ҳикмат моҳир, ва соҳиби дониш ва дар таълим хушфаҳм бошанд, ва барои хизмат дар қасри подшоҳ қувват дошта бошанд, – ва ба онҳо забон ва адабиёти калдониёнро таълим диҳад.
5. Ва подшоҳ барои онҳо хӯроки харрӯзаро аз суфраи подшоҳӣ ва аз шаробе ки худаш менӯшид, таъин намуд, ва амр фармуд, ки онҳоро се сол тарбият диҳанд, ва баъд аз гузаштани ин мӯҳлат онҳо дар ҳузури подшоҳ хоҳанд истод.
6. Ва дар миёни онҳо Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё буданд.
7. Ва сардори хочасароён ба онҳо номҳои дигар дод: Дониёлро Балтшасар, Ҳананёро Шадрок, Мишоилро Мешак ва Азарёро Абдначу ном ниҳод.
8. Вале Дониёл дар дили худ паймон кард, ки худро бо хӯроки суфраи подшоҳ ва бо шаробе ки ӯ менӯшад, палид накунад, бинобар ин аз сардори хочасароён иҷозат пурсид, то ки палид нашавад.
9. Ва Худо эҳсон ва марҳаматро дар ҳузури сардори хочасароён ба Дониёл ато намуд.

10. Ва сардори хочасароён ба Дониёл гуфт: «Ман аз хоҷаи худ, подшоҳ, ки хӯрок ва шароби шуморо худаш таъин намудааст, метарсам, ки шояд ӯ чехраҳои шуморо назар ба амрадони хамсолатон лоғартар бубинад, ва шумо сари маро ба ҳузури подшоҳ дар хатар хоҳед андохт».
11. Ва Дониёл ба пешхизмати дастархончӣ, ки ӯро сардори хочасароён бар Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё баргумошта буд, гуфт:
12. «Лутфан, бандагонатро даҳ рӯз озмоиш намо: ба мо сабзабот барои хӯрдан бидиҳанд, ва об барои нӯшидан;
13. Ва чехраҳои моро ба ҳузури ту бо чехраҳои амрадоне ки хӯроки суфраи подшоҳро меҳӯранд, муқоиса намоянд, ва чун бубинӣ, бар тибқи он бо бандагонат амал намо».
14. Ва ӯ дар ин хусус ба сухани онҳо гӯш андохт, ва даҳ рӯз онҳоро озмоиш кард.
15. Ва баъд аз гузаштани даҳ рӯз чехраҳои онҳо, назар ба амрадоне ки хӯроки суфраи подшоҳро меҳӯрданд, зеботар, ва баданҳошон фарбеҳтар шуда буд.
16. Ва пешхизмати дастархончӣ хӯрокашон ва шароберо, ки бояд бинӯшанд, гирифта, ба онҳо сабзабот меод.
17. Ва Худо ба ин чор амрадон дониш ва фаҳмиши ҳар адабиёт ва ҳикматро ато фармуд, ва Дониёл ба ҳар гуна рӯъёҳо ва хобҳо сарфаҳм мерафт.
18. Ва баъд аз итмоми айёме ки подшоҳ барои овардани онҳо муайян намуда буд, сардори хочасароён онҳоро ба ҳузури Набукаднесар овард.
19. Ва подшоҳ бо онҳо гуфтугӯ кард, ва аз миёни ҳамаи онҳо касе мисли Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё ёфт нашуд, ва онҳо ба ҳузури подшоҳ истоданд.
20. Ва дар ҳар масъалаи ҳикмат ва маърифат, ки подшоҳ аз онҳо пурсон мекард, онҳоро аз ҳамаи ғайбдонон ва афсунгароне ки дар тамоми мамлақати ӯ буданд, даҳчандон болотар ёфт.
21. Ва Дониёл то соли якуми подшоҳ Куруш буд.

БОБИ ДУЮМ

Рӯъёи Набукаднесар. Ҳакимон таъбири онро наметавонанд ошкор кунанд.

1. ВА дар соли дуюми подшоҳии Набукаднесар, Набукаднесар хобҳо мидид, ва рӯҳи ӯ музтариб шуд, ва хобаш аз ӯ дур шуд.
2. Ва подшоҳ амр фармуд, ки ғайбдонон ва афсунгарон ва дуохонон ва муначчимонро бихонанд, то ки онҳо ба подшоҳ хобҳои ӯро бигӯянд. Ва онҳо омада, ба ҳузури подшоҳ истоданд.
3. Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Хобе дидам, ва рӯҳи ман музтариб шуд – мехоҳам хобро бидонам».
4. Ва муначчимон ба подшоҳ ба забони арамай гуфтанд: «То абад зинда бош, эй подшоҳ! Хобро ба бандагони худ бигӯй, ва мо таъбири онро баён хоҳем кард».
5. Подшоҳ ба муначчимон ҷавоб гардонда, гуфт: «Аз ҷониби ман чунин қароре қабул шудааст, ки агар хоб ва таъбири онро ба ман ошкор накунед, пора-пора хоҳед шуд, ва хонаҳотон харобазор хоҳад гардид,
6. Вале агар хоб ва таъбири онро ошкор кунед, тӯҳфаҳо ва инъомҳо ва ҷалоли азиме аз ҷониби ман пайдо хоҳед кард; пас, хоб ва таъбири онро ба ман бигӯед».
7. Бори дигар онҳо ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Подшоҳ хобро ба бандагони худ бигӯяд, ва мо таъбири онро баён хоҳем кард».
8. Подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Ман яқин медонам, ки шумо фурсат мечӯед, чун мебинед, ки аз ҷониби ман чунин қароре қабул шудааст,
9. Ки агар хобро ба ман ошкор накунед, барои шумо фақат як хукмнома аст. Суханони дурӯғу ботилро шумо ният доштед ба ҳузури ман бигӯед, то ки вақт мурур намояд; пас, хобро ба ман бигӯед, ва ман хоҳам донист, ки таъбири онро метавонед ба ман ошкор кунед».
10. Муначчимон ба ҳузури подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Касе бар рӯи замин нест, ки инро тавонад ба подшоҳ ошкор

кунад, дар сурате ки ҳеҷ подшоҳи бузург ва пуриктидор чунин чизро аз ҳеҷ ғайбдон, афсунгар ва муначҷим талаб накардааст.

11. Ва он чи подшоҳ талаб мекунад, чунон мушкил аст, ки ғайр аз худоёне ки масканашон бо башар нест, ҳеҷ каси дигар наметавонад онро ба ҳузури подшоҳ ошкор кунад».

12. Аз ин сабаб подшоҳ ба ғазаб омада, бағоят хашмгин шуд ва амр фармуд, ки ҳамаи ҳакимони Бобилро несту нобуд кунанд.

13. Ва фармон дода шуд, ки ҳакимон бояд кушта шаванд; ва Дониёл ва рафиқонашро ҷустуҷӯ мекарданд, то он шахсонро ба қатл расонанд.

14. Он гоҳ Дониёл ба сардори посбонони подшоҳ – Арюк, ки барои куштани ҳакимони Бобил берун омада буд, бо машварат ва ҳикмат муроҷиат намуд;

15. Ба Арюк, ки мансабдоре ба ҳузури подшоҳ буд, рӯ оварда, гуфт: «Чаро аз ҷониби подшоҳ чунин фармони сахт дода шудааст?» Он гоҳ Арюк асли масъаларо ба Дониёл баён намуд.

16. Ва Дониёл омада, аз подшоҳ илтимос кард, ки ба ӯ мӯҳлат бидиҳад, то таъбири хобро ба подшоҳ ошкор намояд.

17. Он гоҳ Дониёл ба хонаи худ рафта, ба рафиқонаш Ҳананё, Мишоил ва Азарё дар ин бобат хабар дод,

18. То аз Худои осмон дар бораи ин роз марҳамат талаб кунанд, то ки Дониёл ва рафиқонаш бо дигар ҳакимони Бобил несту нобуд нашаванд.

Роз ба Дониёл ошкор шуд.

19. Дар он шаб ин роз ба Дониёл дар рӯъё ошкор шуд, ва Дониёл Худои осмонро муборак хонд,

20. Ва Дониёл сухан ронда, гуфт: «Номи Худо аз азал то абад муборак бод, ки ҳикмат ва қудрат аз они Ёст!

21. Ва Ё вақтҳо ва замонҳоро тағйир медиҳад, подшоҳонро сарнагун мекунад ва подшоҳонро барқарор менамояд, ба ҳакимон ҳикмат ва ба оқилон дониш мебахшад.

22. Ү чизҳои амиқ ва ниҳонро ошкор мекунад, он чиро, ки дар зулмот аст, медонад, ва нур бо Ү сокин аст.
23. Ман туро, эй Худои падаронам, шукрона ва ҳамд мегӯям, барои он ки ҳикмат ва қудрат ба ман бахшидаӣ, ва алҳол он чиро, ки аз ту илтимос намудем, ба ман ошкор кардӣ, зеро ки масъалаи подшоҳро ба мо ошкор кардӣ».
24. Баъд аз ин, Дониёл назди Арюк, ки подшоҳ қатли ҳакимони Бобилро ба вай супурда буд, рафт; ва омада, ба вай гуфт: «Ҳакимони Бобилро ба қатл нарасон; маро ба ҳузури подшоҳ бибар, ва ман таъбири хобро ба ӯ баён хоҳам кард».
25. Он гоҳ Арюк фавран Дониёлро ба ҳузури подшоҳ овард, ва ба ӯ чунин гуфт: «Ман шахсеро аз асирони Яҳудия пайдо кардам, ки вай метавонад таъбири хобро ба подшоҳ бигӯяд».
26. Дар ҷавоб подшоҳ ба Дониёл, ки Балтшасар ном дошт, гуфт: «Оё ту метавонӣ хоберо, ки ман дидаам, бо таъбири он ба ман бигӯӣ?»
27. Дониёл ба ҳузури подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Розеро, ки подшоҳ пурсидааст, ҳакимон, афсунгарон, ғайбдонон ва чодугарон наметавонанд ба подшоҳ баён намоянд.
28. Аммо Худое дар осмон ҳаст, ки Ошкоркунандаи розҳост, ва Ү подшоҳ Набукаднесарро аз он чи дар айёми охир ба вуқӯъ хоҳад омад, огоҳ кардааст. Хоби ту ва рӯъёи сари ту бар бистари ту ин буд:
29. Ту, эй подшоҳ, бар бистари худ дар он хусус фикру хаёл кардаӣ, ки баъд аз ин чиҳо ба вуқӯъ хоҳад омад, – ва Ошкоркунандаи розҳо туро аз он чи ба вуқӯъ хоҳад омад, огоҳ кардааст.
30. Валекин ба ман на аз сабаби ҳикмате ки бештар аз ҳамаи зиндаҳо дорам, ин роз ошкор шудааст, балки аз барои он ки таъбири хоб ба подшоҳ маълум шавад, ва ту фикру хаёли дили худро бидонӣ.

Хоби фаромӯшгардида ба ёди подшоҳ оварда шуд.

31. Ту, эй подшоҳ, чунин рӯъёе дидаї: инак, як ҳайкали бузург; ин ҳайкали бузург, ки бисёр дурахшон буд, дар рӯ ба рӯи ту меистод, ва намуди сахмгине дошт.

32. Сари ин ҳайкал аз тиллои холис, сина ва бозуҳояш аз нуқра, шикам ва ронҳояш аз мис буд;

33. Соқҳояш аз оҳан, пойҳояш қисман аз оҳан ва қисман аз гил буд.

34. Ту дидаї, ки санге канда шуд, бе он ки дасте расида бошад, ва пойҳои оҳанин ва гилини ҳайкалро зад ва онҳоро гард-гард кард.

35. Он гоҳ оҳан, гил, мис, нуқра ва тилло якбора гард-гард шуда, мисли коҳрезаи хирмангоҳи тобистон гардид, ва бод онҳоро гирифта бурд, ва ному нишоне аз онҳо боқӣ намонд; ва он санг, ки ҳайкалро зада буд, ба кӯҳи бузурге табдил ёфта, тамоми заминро пур кард.

Хобро таъбир кардани Дониёл.

36. Хоб ҳамин аст, ва таъбири онро ба ҳузури подшоҳ хоҳем гуфт.

37. Ту, эй подшоҳ, шоҳаншоҳе ҳастӣ, ки Худои осмон ба ту салтанат, кудрат, тавоной ва чалол бахшидааст;

38. Ва дар ҳар чое ки банӣ одам, ҳайвоноти сахро ва мурғони ҳаво сукунат доранд, онҳоро ба дасти ту супурда, туро бар ҳамаи онҳо ҳукмраво гардонидааст, – он сари тилло ту ҳастӣ.

39. Баъд аз ту салтанати дигаре барпо хоҳад шуд, ки аз салтанати ту пасттар бошад, ва салтанати сеюми дигаре, – салтанати мисин, – ки он бар тамоми замин ҳукмфармо хоҳад шуд.

40. Ва салтанати чорум мисли оҳан қавӣ хоҳад буд; чунон ки оҳан ҳама чизро пора-пора ва гард-гард мекунад, он низ, мисли ҳамин оҳани шикананда, ҳамаи ин чизҳоро пора-пора хоҳад кард ва хоҳад шикаст.

41. Ва ин ки ту пойҳо ва ангуштонро дидаї, ки қисман аз гили кулолгар ва қисман аз оҳан буд, ин яъне мамлақати

таксимшудаест, ки қадаре аз қуввати оҳан дар он хоҳад буд, чунон ки ту оҳани бо гили кулолӣ омехтаро дидаӣ.

42. Ва чунон ки ангуштони пойҳо қисман аз оҳан ва қисман аз гил буд, ончунон ин салтанат қисман қавӣ ва қисман зудшикан хоҳад буд.

43. Ва ин ки ту оҳани бо гили кулолӣ омехтаро дидаӣ, ин яъне онҳо бо насли одам омезиш хоҳанд ёфт, валекин бо ҳамдигар пайванд нахоҳанд шуд, чунон ки оҳан бо гил пайванд намешавад.

44. Ва дар айёми он подшоҳон Худои осмон салтанате барпо хоҳад кард, ки он то абад барҳам нахоҳад хӯрд; ва ин салтанат ба қавми дигаре супурда нахоҳад шуд: он ҳамаи ин салтанатҳоро гард-гард ва несту нобуд хоҳад кард, вале худаш то абад хоҳад истод.

45. Чунон ки ту дидаӣ, ки санге аз кӯҳ канда шуд, бе он ки дасте расида бошад, ва оҳан, мис, гил, нуқра ва тиллоро пора-пора кард, ончунон Худои бузург подшоҳро аз он чи баъд аз ин ба вуқӯъ хоҳад омад, огоҳ кардааст. Пас, хоб дуруст ва таъбири он амин аст!»

Ба бузургӣ расидани Дониёл.

46. Он гоҳ подшоҳ Набукаднесар рӯйнокӣ афтода, ба Дониёл сачда бурд ва амр фармуд, ки барои ӯ ҳадияҳо ва бухур биёранд.

47. Подшоҳ ба Дониёл ҷавоб гардонда, гуфт: «Ба ростӣ Худои шумо Худои худоён ва Хукмфармои подшоҳон ва Ошкоркунандаи розҳо мебошад, зеро ки ту тавонистӣ ин розро ошкор намоӣ!»

48. Он гоҳ подшоҳ ба Дониёл бузургӣ бахшид ва инъомҳои сершумор ва гаранбаҳо ба ӯ дод, ва ӯро ҳоким бар тамоми вилояти Бобил, ва раиси сардорон бар ҳамаи ҳакимони Бобил таъин намуд.

49. Ва Дониёл аз подшоҳ илтимос кард, ва ӯ Шадрак, Мешак ва Абдначуро бар корҳои вилояти Бобил гузошт. Ва Дониёл дар боргоҳи подшоҳ буд.

БОБИ СЕЮМ

Фурури Набукаднесар ва подош барои он. Ҳайкали тилло.

1. ПОДШОҲ Набукаднесар ҳайкале аз тилло сохт, ки қадаш шаст зироъ ва бараш шаш зироъ буд; онро дар водии Дуро дар вилояти Бобил барқарор намуд.

2. Ва подшоҳ Набукаднесар фиристод, ки ҳокимон, сардорон ва волиён, мушовирон, хазинадорон, доварон, муваккалонии бошишгоҳҳо ва ҳамаи ҳукуматдорони вилоятҳоро чамъ кунанд, то онҳо ба расми кушоди ҳайкале ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намуда буд, биёянд.

3. Он гоҳ ҳокимон, сардорон ва волиён, мушовирон, хазинадорон, доварон, муваккалонии бошишгоҳҳо ва ҳамаи ҳукуматдорони вилоятҳо ба расми кушоди ҳайкале ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намуда буд, чамъ шуданд, ва дар рӯ ба рӯи ҳайкале ки Набукаднесар барқарор намуда буд, истоданд.

4. Ва чарчӣ бо овози баланд нидо кард: «Ба шумо, эй қавмон, умматҳо ва забонҳо, фармон медиҳем:

5. Чун садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг, қӯшнай ва дигар асбоби мусиқиро бишнавед, афтода, ба ҳайкали тилло ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намудааст, сачда баред.

6. Ва ҳар кӣ наафтад ва сачда набарад, дарҳол андаруни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳад шуд».

7. Бар тибқи ин, ҳамин ки ҳамаи қавмҳо садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг ва дигар асбоби мусиқиро шуниданд, — ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳо ба ҳайкали тилло ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намуда буд, сачда бурданд.

Се қавони яҳудӣ аз сачда бурдан ба ҳайкал сар тофтанд.

8. Дар айни замон баъзе калдониён дар ҳаққи яҳудиён чуғул карданд:

9. Онҳо ба подшоҳ Набукаднесар шикояткунон гуфтанд: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош!

10. Ту, эй подшоҳ, фармон додай, ки ҳар кӣ садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг, қӯшнай ва дигар асбоби мусиқиро бишнавад, афтода, ба ҳайкали тилло сачда барад.

11. Ва ҳар кӣ наафтад ва сачда набарад, андаруни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳад шуд.

12. Шахсони яҳудие ҳастанд, ки ту онҳоро бар корҳои вилояти Бобил таъин намудай, яъне Шадрок, Мешак ва Абдначу; ин шахсон туро, эй подшоҳ, писанд намекунанд, худоёни туро ибодат наменамоянд ва ба ҳайкали тилло ки ту барқарор кардай, сачда намебаранд».

13. Он гоҳ Набукаднесар бо хашм ва ғазаб фармон дод, ки Шадрок, Мешак ва Абдначуро биёранд; ин шахсонро ба ҳузури подшоҳ оварданд.

14. Набукаднесар ба онҳо хитоб намуда, гуфт: «Эй Шадрок, Мешак ва Абдначу, оё шумо қасдан худоёни маро ибодат намекунед ва ба ҳайкали тилло ки ман барқарор намудаам, сачда намебаред?

15. Алҳол, агар шумо тайёр бошед, пас чун садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг, қӯшнай ва дигар асбоби мусиқиро бишнавед, афтода, ба ҳайкали тилло ки ман сохтаам, сачда баред, хуб хоҳад буд; вале агар сачда набаред, дарҳол андаруни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳед шуд; ва кист он Худое ки шуморо тавонад аз дасти ман раҳо кунад?»

16. Шадрок, Мешак ва Абдначу ба подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Эй Набукаднесар! Моро ҳочати он нест, ки дар ин бора ба ту ҷавоб диҳем.

17. Моро Худое ҳаст, ки Ёро ибодат менамоем, ва Ё қодир аст моро аз кӯраи оташи сӯзон бираҳонад, ва аз дасти ту, эй подшоҳ, низ раҳо хоҳад кард.

18. Ва ҳатто агар на ин тавр аст, туро, эй подшоҳ, маълум бод, ки мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард ва ба ҳайкали тиллои ту, ки барқарор намудай, сачда нахоҳем бурд».

Кӯраи оташи сӯзон ба онҳо осебе нарасонд.

19. Он гоҳ Набукаднесар бар Шадрак, Мешак ва Абдначу пур аз ғазаб гардид, ва намуди рӯяш дигаргун шуд, ва хитоб намуда, амр фармуд, ки кӯраро аз оташи муқаррарӣ ҳафтчандон бештар оташ дардиханд.

20. Ва ба пурзӯртарин мардони лашкари худ фармон дод, ки Шадрак, Мешак ва Абдначуро бандубаст намуда, дар кӯраи оташи сӯзон биандозанд.

21. Он гоҳ ин шахсонро дар ҷомаҳо, кулоҳҳо, аммомаҳо ва либосҳои онҳо бандубаст карданд ва андаруни кӯраи оташи сӯзон андохтанд.

22. Азбаски фармони подшоҳ саҳт буд, ва кӯра ниҳоятдараҷа оташ дардода шуда буд, он касонро, ки Шадрак, Мешак ва Абдначуро дар оташ андохтанд, шарораи оташ кушт.

23. Ва он се шахс, яъне Шадрак, Мешак ва Абдначу, дар ҳолате ки бандубаст шуда буданд, андаруни кӯраи оташи сӯзон афтоданд.

24. Он гоҳ подшоҳ Набукаднесар мутаҳайир шуда, саросемавор барҳост ва ба мушовиронаш хитоб намуда, гуфт: «Оё мо се шахси бандубастшударо андаруни оташ наандохтем?» Онҳо ба подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Ҳақ асту рост, эй подшоҳ!»

25. Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ман, охир, чор мардро мебинам, ки бе бандубаст андаруни оташ гардиш мекунанд, ва ҳеҷ осебе ба онҳо нарасидааст; ва намуди марди чорум ба писари Худо монанд аст».

Набукаднесар Худои Исроилро муборак хонд ва Ӯро мадҳ намуд.

26. Он гоҳ Набукаднесар ба даҳани кӯраи оташи сӯзон наздик омад ва хитоб намуда, гуфт: «Эй Шадрак, Мешак ва Абдначу, эй бандагони Худои Таоло, берун омада, наздик шавед!» Он гоҳ Шадрак, Мешак ва Абдначу аз даруни оташ берун омаданд.

27. Ва ҳокимон, сардорон ва волиён ва мушовирони подшоҳ чамъ шуда, он мардонро диданд, ки оташ ба баданҳои онҳо таъсир накардааст, ва мӯи сарашон парт нашудааст, ва чомаҳошон тағйир наёфтааст, ва ҳатто бӯи оташ ба онҳо нарасидааст.

28. Набукаднесар хитоб намуда, гуфт: «Муборак аст Худои Шадрак, Мешак ва Абдначу, ки фариштаи Худро фиристода, бандагони Худро начот додааст, ки онҳо ба Ё таваккал доштанд, ва ба фармони подшоҳ муқобилият намуданд, ва баданҳои худро нисор карданд, то ки ба ҳеч худои дигар, чун Худои худашон, ибодат ва сачда нанамоянд.

29. Ва аз ҷониби ман фармон дода мешавад, ки аз ҳар қавм, уммат ва забон касе ки дар ҳаққи Худои Шадрак, Мешак ва Абдначу сухани носазое бигӯяд, пора-пора карда хоҳад шуд, ва хонаи вай харобазор хоҳад гардид, зеро худои дигаре нест, ки мисли Ё тавонад начот диҳад».

30. Он гоҳ подшоҳ ба Шадрак, Мешак ва Абдначу дар вилояти Бобил бузургӣ бахшид.

31. Подшоҳ Набукаднесар ба ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳое ки бар тамоми замин сокинанд: осоиштагии шумо афзун бод!

32. Аломот ва муъҷизотеро, ки Худои Таоло ба ман нишон додааст, ман салоҳ дониستم баён намоям.

33. Чӣ бузург аст аломоти Ё ва чӣ аҷоиб аст муъҷизоти Ё! Подшоҳии Ё подшоҳии ҷовидонист, ва салтанати Ё то абад аст!

БОБИ ЧОРУМ

Фармони подшоҳ.

1. МАН, ки Набукаднесар ҳастам, дар хонаи худ ором будам ва дар қасри худ зиндадил.
2. Хобе дидам, ки маро ҳаросон кард, ва андешаҳои болои бистарам ва рӯйёҳои сарам маро ба изтироб афканд.
3. Ва фармоне аз ҷониби ман дода шуд, ки ҳамаи ҳақимони Бобилро ба ҳузури ман биёранд, то ки онҳо таъбири хобро ба ман бигӯянд.

Се рӯйи Набукаднесар.

4. Он гоҳ ғайбдонон, афсунгарон, муначчимон ва ҷодугарон омаданд, ва ман хобро ба онҳо гуфтам, вале онҳо таъбири онро натавонистанд ба ман баён намоянд.
5. Ва ниҳоят Дониёл, ки номаш мисли номи худои ман Балтшасар аст, ва рӯҳи худоёни пок дар ўст, ба ҳузури ман омад, ва ман хобро ба ў гуфтам.
6. «Эй Балтшасар, ки раиси ғайбдонон ҳастӣ, чун медонам, ки рӯҳи худоёни пок дар туст, ва ҳеч розе аз ту пӯшида нест! Чунин аст рӯйёҳои хобе ки ман дидаам, ва таъбири онро ба ман бигӯй:
7. Дар рӯйёҳои сарам бар бистарам медидам, ва инак дарахте дар васати дунё мебошад, ва баландии азиме дорад.
8. Ин дарахт бузург ва мустаҳкам гардида, баландияш то ба осмон расид, ва то ақсои тамоми дунё намоён мешуд.
9. Баргҳояш зебо, ва мевааш фаровон, ва ғизо барои ҳама дар он буд; ҳайвоноти саҳро дар зери он паноҳ меёфтанд, ва мурғони ҳаво бар шоҳаҳояш лона месохтанд, ва тамоми башар аз он ғизо мегирифтанд.
10. Дар рӯйёҳои сарам бар бистарам медидам, ва инак фариштаи поке аз осмон фурӯд омад,
11. Ва бо овози баланд фарёд зада, гуфт: "Дарахтро бибуред ва шоҳаҳояшро бишканед, баргҳояшро биафшонед ва меваашро пароканда намоед; бигзор ҳайвонот аз зераш, ва мурғон аз шоҳаҳояш дур шаванд.

12. Аммо решаи асосиашро дар замин бимонед, ва бигзор \bar{u} бо бандҳои оҳан ва мис дар миёни сабзаи саҳро аз шабнами осмон тар шавад, ва бо ҳайвонот насиби \bar{u} алафи замин бошад;
13. Дили инсон аз \bar{u} кашида гирифта шавад, ва дили ҳайвон ба \bar{u} дода шавад, ва ҳафт замон бар \bar{u} бигзарад.
14. Ин гап аз рӯи қарордоди фариштагон аст, ва ин масъала аз рӯи ҳукми покон аст, то зиндагон бидонанд, ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоӣ, ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад, ва пасттарини одамонро бар он таъин мекунад".
15. Ин хобро ман, ки подшоҳ Набукаднесар ҳастам, дидаам, ва ту, эй Балтшасар, таъбири онро бигӯй, чунки ҳамаи ҳақимони Бобил натавонистанд таъбири онро ба ман бифаҳмонанд, валекин ту метавонӣ, зеро ки рӯҳи худоёни пок дар туст».

Таъбири ин се рӯё.

16. Он гоҳ Дониёл, ки Балтшасар ном дорад, ягон соат моту мабхут шуд, ва фикру хаёлаш \bar{u} ро ба ҳарос андохт. Подшоҳ хитоб намуда, гуфт: «Эй Балтшасар, хоб ва таъбири он бигзор туро ба ҳарос наандозад!» Балтшасар ҷавоб гардонда, гуфт: «Эй хоҷаи ман, ин хоб ба душманонат, ва таъбири он ба бадхоҳонат бошад!
17. Дарахте ки ту дидаӣ, ки бузург ва мустаҳкам гардида, баландияш то ба осмон расид, ва ба тамоми дунё намоён мешуд,
18. Ва баргҳояш зебо, ва мевааш фаровон, ва ғизо барои ҳама дар он буд, ва ҳайвоноти саҳро дар зери он сокин буданд, ва мурғони ҳаво бар шоҳаҳояш лона месохтанд, —
19. Ин ту ҳастӣ, эй подшоҳ, ки бузург ва мустаҳкам гардидаӣ, ва бузургии ту афзуда, то ба осмон расидааст, ва салтанати ту — то ба ақсои замин.
20. Ва ин ки подшоҳ фариштаи покро дидааст, ки вай аз осмон фуруд омада, гуфтааст: "Ин дарахтро бурида, несту нобуд кунед, аммо решаи асосиашро дар замин бимонед, ва бигзор \bar{u}

бо бандҳои оҳан ва мис дар миёни сабзаи саҳро аз шабнами осмон тар шавад, ва бо ҳайвоноти саҳро насиби ӯ бошад, то ки ҳафт замон бар ӯ бигзарад", –

21. Ҳамин аст таъбири он, эй подшоҳ, ва ҳамин аст қарордоди Ҳаққи Таоло, ки ба сари хоҷаам подшоҳ меояд.

22. Ва туро аз миёни одамон бадар хоҳанд ронд, ва маскани ту бо ҳайвоноти саҳро хоҳад буд, ва туро мисли говон алаф хоҳанд хӯронид, ва туро аз шабнами осмон тар хоҳанд кард, ва ҳафт замон бар ту хоҳад гузашт, то эътироф кунӣ, ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоист, ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад.

23. Ва ин ки амр фармудаанд, ки решаи асосии дарахтро бимонед, ин яъне салтанати ту боқӣ хоҳад монд, агар эътироф кунӣ, ки осмон ҳукмронӣ менамояд.

24. Аммо, эй подшоҳ, бигзор машварати ман ба ту писанд ояд, ва ту хатоҳои худро бо аъмоли нек, ва гуноҳҳои худро бо шафқат ба камбағалон қатъ намо, – бо ин роҳ оромии ту тӯл хоҳад ёфт».

25. Ҳамаи ин ба подшоҳ Набукаднесар рӯй дод.

26. Баъд аз гузаштани дувоздаҳ моҳ, бар қасри хисравӣ дар Бобил сайру гардиш карда,

27. Подшоҳ ба суҳан оғоз намуд ва гуфт: «Ин, охир, Бобили бузург аст, ки ман онро барои хонаи салтанат бо тавоноии кудрати худ ва ба шарафи ҷалоли худ бино кардаам!»

Се рӯё ба амал омад; беморӣ ва сиҳатёбии подшоҳ.

28. Ин суҳан ҳанӯз ба забони подшоҳ буд, ки овозе аз осмон баромад: «Дар ҳаққи ту, эй подшоҳ Набукаднесар, мегӯем: салтанат аз ту дур шудааст!

29. Ва туро аз миёни одамон бадар хоҳанд ронд, ва маскани ту бо ҳайвоноти саҳро хоҳад буд, ва туро мисли говон алаф хоҳанд хӯронид, ва ҳафт замон бар ту хоҳад гузашт, то эътироф кунӣ, ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоист, ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад».

30. Дар ҳамон соат ин чиз бар Набукаднесар ба амал омад, ва ӯ аз миёни одамон бадар ронда шуд, ва мисли говон алаф хӯрд, ва аз шабнами осмон баданаш тар шуд, ба тавре ки мӯйҳояш мисли парҳои уқоб, ва нохунҳояш мисли чанголи мурғон калон шуд.

31. Ва баъд аз итмоми он айём ман, ки Набукаднесар ҳастам, чашмонамро сӯи осмон бардоштам, ва ақлам ба ман баргашт, ва Ҳаққи Таолоро муборак хондам, ва Ҳайи Лоямутро ситоиш намудам ва ҳамд гуфтам, ки салтанати ӯ човидонист ва подшоҳии ӯ то абад аст.

32. Ва ҳамаи сокинони замин ҳеч ҳисоб меёбанд, ва ӯ ба лашкари осмон ва сокинони замин бар тибқи иродаи Ҳуд амал мекунад, ва касе нест, ки дасти ӯро рад намояд ва ба ӯ бигӯяд: «Чӣ мекуни?»

33. Дар ҳамон вақт ақлам ба ман баргашт, ва ба шарафи салтанати ман шукӯҳ ва шавкатам ба ман баргашт, ва маро мушовирон ва акобири ман талабиданд, ва бар салтанати худ аз нав барқарор гардидам, ва кибриёи ман афзунтар шуд.

34. Алҳол ман, ки Набукаднесар ҳастам, Подшоҳи осмонро ҳамд ва сано ва такбир мегӯям, ки тамоми аъмоли ӯ ростист, ва роҳҳои ӯ адолат аст, ва ӯ касонеро, ки бо ғурур роҳ мераванд, метавонад паст кунад.

БОБИ ПАНЧУМ

Тақдири Дониёл дар замони подшоҳии Балшасар ва Дорёвеш.

1. ПОДШОҲ Балшасар барои ҳазор нафар акобири худ базми бузурге орошт, ва дар ҳузури он ҳазор нафар шароб нӯшид.

2. Бо кайфи шароб Балшасар фармон дод, ки зарфҳои тилло ва нуқраеро, ки падараш Набукаднесар аз маъбади Ерусалим берун оварда буд, биёранд, то ки подшоҳ ва акобираш, манкӯҳаҳояш ва сурриягонаш аз онҳо бинӯшанд.

3. Он гоҳ зарфҳои тиллоро, ки аз қудси хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, гирифта шуда буд, оварданд, ва подшоҳ ва акобираш, манкӯҳаҳояш ва сурриягонаш аз онҳо нӯшиданд, –

4. Шароб менӯшиданд ва худоёнеро, ки аз тилло ва нукра, мис, оҳан, чӯб ва санг буд, ҳамд мегуфтанд.

Навиштае бар девор.

5. Дар ҳамон соат ангуштҳои дасти одам пайдо шуда, дар рӯ ба рӯи чароғдон, бар гачи девори қасри подшоҳ навишт, ва подшоҳ кафи дастро, ки менавишт, дид.

6. Он гоҳ ранги рӯи подшоҳ канд, ва фикру хаёлаш ўро ҳаросон кард, бандҳои камараш бемаҷол гардид, ва зонуҳояш ларзида, ба ҳам мехӯрд.

7. Подшоҳ бо овози баланд фарёд зад, ки афсунгарон, мунаҷҷимон ва ҷодугаронро биёранд. Подшоҳ ба ҳақимони Бобил хитоб намуда, гуфт, ки «ҳар касе ки ин навиштаро бихонад ва маънояшро ба ман бифаҳмонад, ҷомаи арғувон пӯшонида хоҳад шуд, ва тавқи заррин бар гарданаш овехта хоҳад шуд, ва ҳокими сеюм дар мамлакат таъин хоҳад гардид».

8. Он гоҳ ҳамаи ҳақимони Бобил омаданд, вале натавонистанд навиштаро бихонанд ва маънои онро ба подшоҳ бифаҳмонанд.

9. Подшоҳ бағоят ҳаросон шуд, ва ранги рӯяш канд, ва акобираш мушавваш гардиданд.

10. Малика суҳанони подшоҳ ва акобирашро шунида, ба базмгоҳ даромад; малика хитоб намуда, гуфт: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош! Бигзор фикру хаёлат туро ҳаросон накунад, ва ранги рӯят накунад».

11. Шахсе дар мамлақати ту ҳаст, ки рӯҳи худоёни пок дар ўст, ва дар айёми падарат рӯшноӣ ва хирад ва ҳикмат, ба монанди ҳикмати худоён дар ў ёфт шудааст, ва подшоҳ Набукаднесар, падарат, ўро раиси ғайбдонон, афсунгарон, мунаҷҷимон ва ҷодугарон таъин намудааст, – худи падарат, эй подшоҳ!

12. Азбаски рӯҳи олидарача ва дониш, ва лаёқати таъбир кардани хобҳо, ҳал намудани муаммоҳо ва кушодани гирехҳо дар ин Дониёл ёфт шудааст, ва подшоҳ ўро Балтшасар ном

ниҳодааст, пас бигзор алҳол Дониёлро бихонанд, ва ӯ таъбирро баён хоҳад кард».

13. Он гоҳ Дониёлро ба ҳузури подшоҳ оварданд, ва подшоҳ ба Дониёл хитоб намуда, гуфт: «Оё ту ҳамон Дониёл аз байни асирони Яҳудия ҳастӣ, ки падарам подшоҳ аз Яҳудия оварда буд?

14. Ва дар бораи ту шунидаам, ки рӯҳи худоён дар туст, ва рӯшноӣ ва хирад ва ҳикмати олидараҷа дар ту ёфт шудааст.

15. Ва алҳол, ҳакимон ва афсунгаронро ба ҳузури ман оварданд, то ки ин навиштаро бихонанд ва маънояшро ба ман бифаҳмонанд, валекин натавонистанд ин маъноро бигӯянд.

16. Ва ман дар бораи ту шунидам, ки ба ҳалли муаммоҳо ва кушодани гиреҳҳо қодир ҳастӣ. Пас, агар алҳол тавонӣ навиштаро бихонӣ ва маънои онро ба ман бифаҳмонӣ, чомаи арғувон хоҳӣ пӯшид, ва тавқи заррин бар гарданат овехта хоҳад шуд, ва ҳокими сеюм дар мамлакат таъин хоҳӣ гардид».

Таъбири навиштаи асроромез.

17. Он гоҳ Дониёл ба ҳузури подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Инъомҳои ту бигзор аз они ту бошад, ва муқофоти худро ба дигаре бидеҳ, аммо навиштаро ба подшоҳ хоҳам хонд ва маънояшро ба ӯ хоҳам фаҳмонд.

18. Эй подшоҳ! Худои Таоло ба падарат Набукаднесар салтанат ва бузургӣ ва ҷалол ва шавкат бахшид,

19. Ва аз боиси бузургии ки ба ӯ дода буд, ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳо аз ӯ дар тарсу ларз буданд: ҳар киро меҳост – мекушт, ва ҳар киро меҳост – зинда мемонанд, ҳар киро меҳост – баланд мебардошт, ва ҳар киро меҳост – ба залолат меандошт.

20. Вале вақте ки дилаш пурғурур ва рӯҳаш барои бадкорӣ саҳт шуд, ӯ аз тахти салтанати худ сарнагун гардида, ҷалолаш аз ӯ гирифта шуд,

21. Ва ӯ аз миёни банӣ одам бадар ронда шуд, ва дилаш мисли дили ҳайвон гардид, ва масканаш бо гӯрхарон шуд; ӯро мисли

говон алаф мехӯронданд, ва аз шабнами осмон баданаш тар мешуд, то эътироф кард, ки Худои Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармост, ва ҳар киро бихоҳад, бар он таъин мекунад.

22. Ва ту, эй писари ӯ Балшасар, дили худро ба тавозӯи моил накардӣ, гарчанде ки ҳамаи инро медонистӣ;

23. Ва худро бар Парвардигори осмон баланд гирифтӣ, ва зарфҳои хонаи ӯро ба ҳузури ту оварданд, ва ту ва ақобири ту, манкӯҳаҳоят ва сурриягонат аз онҳо шароб нӯшидед, ва худоёнеро, ки аз нуқра ва тилло, мис ва оҳан, чӯб ва санг ҳастанд, ва намебинанд, намешунаванд ва намедонанд, ҳамд гуфтӣ, вале Худоеро, ки ҷонат дар дасти ӯст, ва ҳамаи роҳҳоят пеши назари ӯст, ҷалол надодӣ.

24. Он гоҳ аз ҷониби ӯ кафи дасте фиристода шуд, ва ин навишта тасвир ёфт.

25. Ва ин аст навиштае ки тасвир ёфтааст: МНЭ, МНЭ, ТКЕЛ, ВУФАРСИН.

26. Чунин аст маънои ин суханон: МНЭ – Худо айёми салтанати туро ҳисоб карда, ба он хотима додааст;

27. ТКЕЛ – ту бар тарозу баркашида шудай, ва вазни ту бағоят сабук баромадааст;

28. ФРС – салтанати ту тақсим карда, ба Модай ва Форс дода шудааст».

29. Он гоҳ Балшасар фармон дод, ва Дониёлро ҷомаи арғувон пӯшонданд, ва тавқи заррин бар гарданаш овехтанд, ва дар ҳаққи ӯ эълон карданд, ки ҳокими сеюм дар мамлакат мешавад.

30. Дар ҳамон шаб Балшасар, подшоҳи калдониён, кушта шуд.

31. Ва Дорёвешӣ модаӣ соҳиби салтанат гардид, дар ҳолате ки шасту дусола буд.

БОБИ ШАШУМ

Соҳиби салтанат гардидани Дорёвешӣ, ва фармони ӯ.

1. ДОРЁВЕШ салоҳ донист, ки саду бист ҳоким бар мамлакат таъин намояд, то ки онҳо бар тамоми мамлакат бошанд.
2. Ва бар онҳо – се нозир, ки Дониёл яке аз онҳо буд, то ки он ҳокимон ба онҳо ҳисобот диҳанд, ва ҳеч зараре ба подшоҳ нарасад.
3. Дониёл дар миёни он нозирон ва ҳокимон мумтоз буд, чунки рӯҳи олидараҷае дошт, ва подшоҳ ният дошт, ки ӯро бар тамоми мамлакат таъин намояд.
4. Нозирон ва ҳокимон баҳона мечустанд, то ки аз ҷиҳати идораи мамлакат айбе ба гардани Дониёл бор кунанд, вале ҳеч айбе ва фасоде натавонистанд пайдо кунанд, зеро ки ӯ амин буд, ва ҳеч хато ва фасоде дар ӯ ёфт нашуд.
5. Пас он шахсон гуфтанд: «Дар ҳаққи ин Дониёл ҳеч айбе пайдо нахоҳем кард, магар ин ки дар шариати Худои ӯ ба муқобили ӯ чизе пайдо кунем».
6. Он нозирон ва ҳокимон назди подшоҳ чамъ омада, ба ӯ чунин гуфтанд: «Эй подшоҳ Дорёвеш, то абад зинда бош!»
7. Ҳамаи нозирони мамлакат, сардорон ва ҳокимон, мушовирон ва волиён маслиҳатро ба як ҷо монданд, ки ба ҳузури подшоҳ қасам ёд кунанд ва чунин фармони манъро дастгирӣ намоянд, ки ҳар кӣ то сӣ рӯз аз ягон худо ё одам, ҷуз аз ту, эй подшоҳ, илтимосе кунад, дар ҷоҳи шерон андохта шавад.
8. Алҳол, эй подшоҳ, ин манъро тасдиқ кун ва фармонero имзо намо, ки тағйирнопазир бошад, мувофиқи шариати Модай ва Форс, ки мансух намешавад».
9. Ва подшоҳ Дорёвеш он фармон ва он манъро имзо намуд.
10. Чун Дониёл фаҳмид, ки чунин фармон имзо шудааст, ба хонаи худ омад; тирезаҳои болохонаи ӯ ба самти Ерусалим кушода буд, ва ӯ рӯзе се карат зону зада, дуо мегуфт ва Худои худро ҳамд мехонд, чунон ки ӯ пеш аз ин ҳам мекард.
11. Он гоҳ ин шахсон бо ғавғо омада, Дониёлро дар ҳолате ёфтанд, ки назди Худои худ дуо гуфта, марҳамат металабид.
12. Ва онҳо назди подшоҳ омада, дар бораи фармони манъи подшоҳ суҳан ронданд: «Ту, охир, фармонero имзо намудӣ, ки

хар кӣ то сӣ рӯз аз ягон худо ё одам, чуз аз ту, эй подшоҳ, илтимосе кунад, дар чоҳи шерон андохта шавад?» Подшоҳ чавоб гардонда, гуфт: «Ин сухан дуруст аст, мувофиқи шариати Модай ва Форс, ки мансух намешавад».

13. Пас онҳо ба подшоҳ чавоб гардонда, гуфтанд: «Ин Дониёл, ки аз асирони Яҳудия аст, ба ту, эй подшоҳ, ва ба фармони манъе ки имзо намудай, эътино намекунад, балки рӯзе се карат дуои худро мегӯяд».

14. Вақте ки подшоҳ ин суханро шунид, аз худаш бисёр норозӣ шуд, ва дар дили худ паймон кард, ки Дониёлро бираҳонад, ва то ғуруби офтоб барои раҳонидани ӯ саъю кӯшиш намуд.

15. Лекин он шахсон назди подшоҳ чамъ омада, ба подшоҳ гуфтанд: «Бидон, эй подшоҳ, ки қонуни Модай ва Форс ин аст, ки ҳеҷ манъ ва фармонро, ки подшоҳ муқаррар намудааст, тағйир додан мумкин нест».

16. Он гоҳ подшоҳ фармон дод, ва Дониёлро оварда, дар чоҳи шерон андохтанд. Подшоҳ ба Дониёл хитоб намуда, гуфт: «Худои ту, ки Ёро ҳамеша ибодат менамоӣ, туро халос хоҳад кард».

17. Ва санге оварда, онро дар даҳани чоҳ гузоштанд, ва подшоҳ онро бо нигини худ ва бо нигини акобири худ мӯҳр зад, то фармоне ки дар бораи Дониёл дода шудааст, тағйир дода нашавад.

18. Сонӣ подшоҳ ба қасри худ рафта, шабро бо рӯзадорӣ гузаронд, ва асбоби ишрати ёро ба хузури ӯ наоварданд, ва хобаш аз ӯ гурехт.

19. Бомдодон, баробари кафидани чашми рӯз, подшоҳ бархоста, шитобон сӯи чоҳи шерон рафт.

20. Ва ҳангоме ки ба чоҳ наздик шуд, бо овози маҳзунона сӯи Дониёл фарёд зад, ва подшоҳ ба Дониёл хитоб намуда, гуфт: «Эй Дониёл, бандаи Худои Ҳай! Худои ту, ки Ёро ҳамеша ибодат менамоӣ, оё тавонист туро аз шерон халос кунад?»

21. Он гоҳ Дониёл ба подшоҳ гуфт: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош!»

22. Худои ман фариштаи Худои фиристода, даҳони шеронро баст, ва онҳо ба ман осебе нарасонданд, чунки ба хузури ӯ дар ман гуноҳе ёфт нашуд, пеши ту низ, эй подшоҳ, ман чинояте накардаам».

23. Он гоҳ подшоҳ бағоят шод шуда, амр фармуд, ки Дониёлро аз чоҳ берун оваранд; ва Дониёлро аз чоҳ берун оварданд, дар ҳолате ки ба ӯ ҳеч осебе нарасида буд, зеро ки ӯ ба Худои худ имон дошт.

Фармони Дорёвеш.

24. Ва подшоҳ амр фармуд, ва он шахсонро, ки дар ҳаққи Дониёл чуғул карда буданд, оварда, дар чоҳи шерон андохтанд, – ҳам худашонро, ҳам бачагон ва занонашонро; ва ханӯз ба тағи чоҳ нарасида буданд, ки шерон ба онҳо ҳамла оварда, ҳамаи устухонҳои онро пора-пора карданд.

25. Баъд аз ин, подшоҳ Дорёвеш ба ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳои ки дар тамоми мамлакат сокин буданд, навишт: «Саломатии шумо афзун бод!

26. Аз ҷониби ман фармон дода мешавад, ки дар тамоми салтанати мамлақати ман ба хузури Худои Дониёл ларзон ва тарсон бошанд; зеро ки ӯ Худои Ҳай ва Қайюми Ҷовидвучуд аст, ва подшоҳии ӯ безавол аст, ва салтанати ӯ беинтиҳост.

27. ӯ халос мекунад ва наҷот медиҳад, ва бар осмон ва замин аломот ва мӯъҷизот ба амал меоварад, ва ӯ Дониёлро аз панҷаи шерон раҳой додааст».

28. Ва ин Дониёл дар салтанати Дорёвеш ва дар салтанати Куруши форсӣ комёб гардид.

БОБИ ҲАФТУМ

Рӯёҳои Дониёл: дар рӯёи надидаи омадани ҳайвонҳо.

1. ДАР соли якуми Балшасар, подшоҳи Бобил, Дониёл бар бистари худ хобе ва рӯёҳои сари худро дид; он гоҳ хобро навишта, асли масъаларо баён кард.

2. Дониёл ба сухан оғоз намуда, гуфт: «Шабона дар рӯёи худ дидам, ва инак, чор боди осмон бар баҳри бузург ҳамла оварданд,

3. Ва чор ҳайвони калон, ки аз ҳамдигар фарқ доштанд, аз баҳр берун омаданд.

Ҳайвони якум – салтанати Набукаднесар.

4. Якуми онҳо мисли шер буд, вале болҳои уқобро дошт; ва дидам, ки болҳои он канда шуд, ва он аз замин бардошта шуд, ва мисли одамизод бар пойҳояш гузошта шуд, ва дили одамі ба он дода шуд.

Ҳайвони дуюм – салтанати Форс.

5. Ва инак, ҳайвони дигари дуюм, ки мисли хирс буд, ва дар як тараф меистод, ва дар даҳони он, дар миёни дандонҳояш, се дандони ашкӣ буд, ва ба он чунин гуфтанд: "Бархез ва гӯшти бисёре бихӯр!"

Ҳайвони сеюм – салтанати Мақдуния.

6. Баъд аз он дидам, ва инак, ҳайвони дигаре ки мисли паланг буд, ва бар тахтапушташ чор боли мурғро дошт; ва ин ҳайвон чор калла дошт, ва салтанат ба он дода шуда буд.

Ҳайвони чорум – салтанати Рум.

7. Баъд аз он дар рӯёҳои шаб дидам, ва инак, ҳайвони чорум, ки сахмгин ва даҳшатангез ва бисёр бақувват буд, ва дандонҳои калони оҳанин дошт; вай меҳӯрд ва пора-пора мекард, ва боқимондаро бо пойҳои худ поймол менамуд, ва аз ҳамаи ҳайвонҳои ки пеш аз вай буданд, фарқ дошт, ва шохаш даҳто буд.

Салтанатҳои даҳ подшоҳ ва шохи майда.

8. Ба он шохҳо менигаристам, ва инак, як шохи дигари майдае аз миёни онҳо баромад, ва сето аз шохҳои пештара пеши он решақан гардид, ва инак, дар ин шох чашмоне буд мисли чашмони одамизод, ва даҳоне буд, ки густохона сухан меронд.

Атиқулайём ва Писар.

9. Ва дидам, ки тахтҳо барқарор гардид; ва Атиқулайём нишаста буд; либоси ӯ мисли барф сафед, ва мӯйсари ӯ мисли пашм пок буд; тахти ӯ – шарораҳои оташ, чархҳои он – оташи сӯзон;

10. Наҳри оташ аз пеши ӯ қорӣ шуда, берун меомад; ҳазорон-ҳазор ба ӯ хизмат мекарданд, ва беварҳо-бевар ба ҳузури ӯ меистоданд; доварӣ ба муҳокима нишаст, ва дафтарҳо кушода шуд.

11. Он гоҳ ман дидам, ки аз боиси садои суханони густохонае ки он шох мегуфт, дар пеши назарам он ҳайвон кушта шуд, ва часадаш нобуд гардида, дар оташ андохта шуд.

12. Ва ҳайвонҳои боқӣ аз салтанаташон дур карда шуданд, валекин дарозии умр то замоне ва муддате ба онҳо дода шуд.

13. Дар рӯйёҳои шаб ман дидам, ва инак, мисли Писари одам бо абрҳои осмон меомад, ва то Атиқулайём расид, ва ба ҳузури ӯ наздик оварданд.

14. Ва салтанат ва ҷалол ва подшоҳӣ ба ӯ дода шуд, то ки ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳо ӯро ибодат намоянд; салтанати ӯ салтанати ҷовидонист, ки завол нахоҳад ёфт, ва подшоҳии ӯ нест нахоҳад шуд.

Таъбири падид омадани ҳайвонҳо.

15. Рӯхи ман, Дониёл, андаруни ҷасадам мушавваш гардид, ва рӯйёҳои сарам маро ҳаросон кард.

16. Ман ба яке аз истодагон наздик шуда, ҳақиқатро дар бораи ҳамаи ин аз ӯ пурсидам, ва ӯ ба ман сухан ронда, асли масъаларо ба ман фаҳмонд:

17. "Ин ҳайвонҳои калон, ки чорто ҳастанд, чор подшоҳанд, ки аз замин хоҳанд бархост.

18. Ва покони Ҳаққи Таоло салтанатро хоҳанд пазируфт, ва салтанатро то абад ва то абадулобод мерос хоҳанд гирифт".

19. Он гоҳ ман хостам ҳақиқатро дар бораи ҳайвони чорум бидонам, ки он аз ҳамаи дигарон фарқ дошта, бағоят сахмгин буд: дандонҳояш оҳанин ва чанголаш мисин буд, вай меҳӯрд ва пора-пора мекард ва боқимондаро бо пойҳои худ поймол менамуд;

20. Ва дар бораи даҳ шохе ки бар сари он буд, ва дар бораи шохи дигаре ки баромад, ва се шох пеши он решакан гардид, — дар бораи ҳамон шохе ки чашмон ва даҳоне дошт, ки густохона сухан меронд, ва намуди он аз дигарон калонтар буд.

21. Ва ман дидам, ки он шох бо покони чангида, бар онҳо ғолиб меомад,

22. То даме ки Атикулайём омад, ва доварӣ ба покони Ҳаққи Таоло супурда шуд, ва замоне фаро расид, ва подшоҳиро покони мерос гирифтанд.

23. Чунин гуфт: "Ҳайвони чорум салтанати чорум бар замин хоҳад буд, ки он аз ҳамаи салтанатҳо фарқ хоҳад дошт, ва тамоми заминро хоҳад хӯрд, ва онро поймол намуда, пора-пора хоҳад кард,

24. Ва даҳ шох, ин яъне аз он салтанат даҳ подшоҳ хоҳанд бархост, ва подшоҳи дигаре баъд аз онҳо хоҳад бархост, ва ӯ аз подшоҳони аввалин фарқ хоҳад дошт, ва се подшоҳро сарнагун хоҳад кард,

25. Ва суханон бар зидди Ҳаққи Таоло хоҳад гуфт, ва покони Ҳаққи Таолоро мазлум хоҳад кард, ва дар роҳи тағйир додани мӯҳлатҳо ва шариат хоҳад кӯшид, ва онҳо то замоне ва ду замон ва нисфи замон ба дасти ӯ супурда хоҳанд шуд.

26. Ва доварӣ ба муҳокима хоҳад нишаст, ва салтанати ӯро аз ӯ гирифта, то охир несту нобуд хоҳанд кард.

27. Ва подшоҳӣ ва салтанат ва кибриёи подшоҳӣҳо дар таҳти тамоми осмон ба покон, яъне ба қавми Ҳаққи Таоло дода хоҳад шуд, ки подшоҳии ӯ подшоҳии ҷовидонист, ва ҳамаи салтанатҳо ба ӯ хизмат ва итоат хоҳанд кард".

28. Фарҷоми сухан то ин ҷост. Фикрҳои ман, Дониёл, маро бағоят мушавваш намуд, ва ранги рӯям дигаргун шуд, вале ин гапро дар дили худ нигоҳ доштам».

БОБИ ҲАШТУМ

Дар рӯё надидаи омадани қўчқоре назди наҳр ва нарбузе.

1. ДАР соли сеюми салтанати подшоҳ Балшасар, ба ман, Дониёл, рӯёе зоҳир шуд, баъд аз он ки бори аввал ба ман зоҳир шуда буд.

2. Ва дар рӯёи дидам, – ман худро дар Шушани пойтахт, ки дар вилояти Элом воқеъ аст, дидам; – ва дар рӯёи дидам, ки ман назди наҳри Улой мебошам.

3. Ва чашмонамро боло бардошта, дидам, ки инак, қўчқоре назди наҳр истодааст, ва он ду шох дорад, ва шохҳояш баланд аст, вале яке аз дигаре баландтар аст, ва баландтараш дертар баромад.

4. Дидам, ки ин қўчқор ба самти ғарб ва шимол ва ҷануб шох мезанад, ва ҳеҷ ҳайвоне наметавонад пеши он истодагӣ намояд, ва касе нест, ки аз дасти он халос кунад; ва он ҳар чи мехост, мекард, ва бузург мешуд.

5. Ва ман назар мекардам, ва инак, нарбузе аз ғарб бар рӯи тамоми замин меояд; пойҳояш ба замин намерасид; ва шохе дар мобайни чашмони нарбуз намоён буд.

6. Ва ба тарафи он қўчқори соҳиби ду шох, ки дида будам назди наҳр истодааст, равона шуд ва бо шиддати ҳаши худ сӯи он давид.

7. Ва онро дидам, ки ба қўчқор наздик шуда, бо ғазаб ба он ҳамла овард, ва қўчқорро зада, ду шохи онро шикаст; ва

кӯчқорро маҷоле набуд, ки пеши он истодагӣ намояд, ва он вайро бар замин афканда, поймол намуд, – ва касе набуд, ки кӯчқорро аз дасташ халос кунад.

8. Ва нарбуз ниҳоятдараҷа бузург шуд, ва ҳангоме ки пурзӯр гардид, шохи калонаш шикаст, ва дар ҷои он чор шох пайдо шуд, ки сӯи чор боди осмон нигаронида шуда буд.

9. Ва аз яке аз онҳо як шохи майдае баромад, ки ба самти чануб ва ба самти шарқ ва ба самти замини дилписанд бағоят бузург шуд.

10. Ва ин шох то лашкари осмон бузург шуд, ва як қисми лашкар ва ситорагонро бар замин афканда, поймол намуд.

11. Ва он то Сарвари лашкар бузург шуд, ва қурбонии доимӣ аз ӯ гирифта шуд, ва макони поки ӯ тарк карда шуд;

12. Ва ба қурбонии доимӣ ба василаи маъсият хотима дода хоҳад шуд; ва ростӣ бар замин афканда хоҳад шуд; ва ин шох дар тамоми кораш комёб гардид.

13. Ва ман покеро шунидам, ки сухан мегуфт, ва ин пок ба фалонӣ сухан ронда, гуфт: «Рӯёе дар бораи қурбонии доимӣ ва дар бораи маъсияти харобиовар, ки қудс ва лашкарро поймол намудааст, то ба кай хоҳад буд?»

14. Ва ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад шом ва субҳ; ва он гоҳ адл дар қудс барқарор хоҳад шуд».

15. Ва воқеъ шуд вақте ки ман, Дониёл, ин рӯёро дидам, ва маънои онро меҷустам, – инак, дар рӯ ба рӯям мисли қиёфаи марде намудор шуд.

16. Ва ман аз даруни Улой овози одамиро шунидам, ки хитоб намуда, мегуфт: «Эй Ҷаброил! Ба вай ин рӯёро бифаҳмон».

17. Ва ӯ ба он ҷо, ки ман истода будам, омад, ва чун омад, ман харосон шуда, бар рӯи худ афтадам; ва ӯ ба ман гуфт: «Бидон, эй писари одам, ки ин рӯёе ба замони охир тааллуқ дорад».

18. Ва ҳангоме ки ӯ ба ман сухан мегуфт, ман рӯй бар замин мадхуш будам; вале ӯ ба ман даст расонд, ва маро дар ҷое ки истода будам, ба по хезонд.

19. Ва гуфт: «Инак, ман туро аз он чи дар охири ғазаб рӯй хоҳад дод, огоҳ менамоям, чунки ин замон ба охир хоҳад расид.

20. Қўчқори соҳиби ду шох, ки ту дидай, подшоҳони Модай ва Форс мебошанд.

21. Ва он нарбуз подшоҳи Юнон аст, ва шоҳи калоне ки дар мобайни чашмони ӯ буд, подшоҳи аввалин аст.

22. Ва ин ки он шох шикаст ва дар ҷояш ҷортои дигар баромад, ин яъне аз он халқ ҷор салтанат барпо хоҳанд шуд, вале қувваташон мисли қуввати ӯ нахоҳад буд.

23. Ва дар охири салтанати онҳо, вақте ки осӣён бадкории худро ба анҷом мерасонанд, подшоҳи бешарм ва дасисакоре хоҳад бархост;

24. Ва қувваташ бузург хоҳад буд, вале на ба сабаби қуввати худи ӯ; ва харобиҳои аҷиб ба амал хоҳад овард, ва дар аъмолаш комёб хоҳад шуд, ва зӯроварон ва қавми покнро ба ҳалокат хоҳад расонд;

25. Ва ба тӯфайли ақлашдар дасисакорӣ муваффақият ба даст хоҳад овард, ва дар дили худ мағрур хоҳад шуд, ва бисёр осоиштагонро ба ҳалокат хоҳад расонд, ва бар зидди Сарвари сарварон қиём хоҳад кард, ва бе он ки дасте расида бошад, шикаст хоҳад хӯрд.

26. Ва рӯъёи оид ба шом ва субҳ, ки дар бораи он сухан рафт, дуруст аст, валекин ту ин рӯъёро пинҳон намо, зеро ки он баъд аз айёми зиёде ба вуқӯъ хоҳад омад».

27. Ва ман, Дониёл, музтариб шуда, якчанд рӯз бемор хобидам; ва чун бархостам, ба корҳои подшоҳ машғул шудам; ва аз рӯъё дар ҳайрат будам, вале касе инро пай набурд.

БОБИ НҶҶУМ

Рӯъё дар бораи ҳафтод ҳафтсола.

1. ДАР соли аввали Дорёвеш ибни Аҳашверӯш аз насли Модай, ки бар мамлакати калдониён подшоҳ шуда буд, –

2. Дар соли аввали подшоҳии ӯ ман, Дониёл, дар китобҳо ба шумораи солҳо диққат додам, ки каломи Парвардигор дар бораи он ба Ирмиёи набӣ нозил шуда буд, ки ба харобии Ерусалим ҳафтад сол пур хоҳад шуд.

Дуо дар бораи қавми Исроил.

3. Ва ман рӯи худро сӯи Парвардигор Худо нигаронидам, то ки бо дуо ва тазарруъҳо, ба василаи рӯзадорӣ ва палос ва хокистар илтимос намоям.

4. Ва пеши Парвардигор Худои худ дуо гуфта ва эътироф намуда, гуфтам: «Лутфан, эй Парвардигор, Худои бузург ва сахмгин, ки паймон ва марҳаматро ба дӯстдорони Худ ва ба риоякунандагони аҳкоми Худ нигоҳ медорӣ!

5. Мо гуноҳ кардаем ва гумроҳ шудаем, шарирона рафтор намудаем ва осӣ гардидаем, аз аҳкоми Ту ва аз дастурҳои Ту рӯй гардондаем,

6. Ва ба бандагонат анбиё, ки ба номи Ту ба подшоҳони мо, ба сарварон ва падарони мо ва ба тамоми қавми мамлакат сухан меронданд, гӯш надодаем.

7. Адолат аз они Туст, эй Парвардигор, ва хиҷолат аз они мост, чунон ки имрӯз низ ҳамин тавр аст, – аз они мардони Яхудо ва сокинони Ерусалим ва ҳамаи исроилиёни наздик ва дур, дар ҳамаи кишварҳои ки Ту онҳоро барои хиёнате ки дар ҳаққи Ту кардаанд, ба он ҷо пароканда намудай.

8. Парвардигоро! Хиҷолат аз они мост, – аз они подшоҳони мо ва сарварони мо ва падарони мо, чунки ҳамаи мо пеши Ту гуноҳ кардаем.

9. Аммо Парвардигор Худои мо дорои раҳм ва омурзишҳост, гарчанде ки ба Ӯ осӣ шудаем,

10. Ва ба овози Парвардигор Худои мо гӯш надодаем, то бар тибқи таълимоти Ӯ, ки ба воситаи бандагонаш анбиё ба мо пешниҳод кардааст, рафтор намоем.

11. Ва тамоми Исроил Тавротии Туро вайрон кардаанд ва аз он рӯй гардондаанд, то ки ба овози Ту гӯш надиханд, ва аз ин

сабаб лаънат ва савганде ки дар Тавроти Мусои бандаи Худо навишта шудааст, бар мо рехта шуд, зеро ки мо пеши Ё гуноҳ кардаем.

12. Ва Ё каломи Худро, ки дар ҳаққи мо ва дар ҳаққи доварони мо, ки бар мо доварӣ мекарданд, гуфта буд, иҷро намуда, бар мо мусибати бузурге овард, ки мисли он зери тамоми осмон ба амал наомадааст, чунон ки дар Ерусалим ба амал омадааст;

13. Тамоми ин мусибат, чунон ки дар Тавроти Мусо навишта шудааст, бар мо омадааст; валекин мо пеши Парвардигор Худои мо тазаррӯъ накардаем, то ки аз маъсиятҳои худ даст кашем ва ростии Туро дарк намоем.

14. Ва Парвардигор бар ин мусибат исрор намуда, онро бар мо овард, зеро ки Парвардигор Худои мо дар ҳамаи корҳои ки мекунад, одил аст, вале мо ба овози ӯ гӯш надодаем.

15. Ва алҳол, эй Парвардигор Худои мо, ки қавми Худро аз замини Миср бо дасти қавӣ берун оварда, барои Худ, чунон ки имрӯз аст, ном пайдо кардаӣ, – мо гуноҳ кардаем, шарирона рафтор намудаем.

16. Парвардигоро! Лутфан, бар ҳасби тамоми адолати Ту, бигзор хашми Ту ва ғазаби Ту аз шаҳри Ту Ерусалим, аз кӯҳи поки Ту баргардад, зеро ки аз боиси гуноҳҳои мо ва маъсиятҳои падарони мо Ерусалим ва қавми Ту дар назари ҳамаи онҳое ки дар гирду пеши мо ҳастанд, шармсор гардидааст.

17. Ва алҳол, эй Худои мо, дуои бандаи Худ ва тазаррӯъҳои ӯро бишнав, ва рӯи Худро бар қудси вайронаи Худ, ба хоҳири Парвардигор, мунаввар намо.

18. Гӯши Худро, эй Худои ман, ҳам намо ва бишнав, ва чашмони Худро бикшо ва бар вайронаҳои мо ва бар шаҳре ки ба номи Ту хонда шудааст, бингар; зеро ки мо на ба сабаби адолати худ, балки ба сабаби марҳаматҳои зиёди Ту тазаррӯъҳои худро пеши пой Ту меандозем.

19. Парвардигоро, бишнав! Парвардигоро, биомурз! Парвардигоро, гӯш дода, ба амал овар! Ба хоҳири Худат, эй

Худои ман, даранг накун, зеро ки шаҳри Ту ва қавми Ту ба номи Ту хонда шудаанд».

Ҷаброил маънои ҳафтсолаҳоро таъбир мекунад.

20. Ва ҳанӯз ман сухан мерондам, ва дуо мегуфтам, ва гуноҳи худам ва гуноҳи қавми ман Исроилро эътироф менамудам, ва тазарруи худро пеши пои Парвардигор Худои ман, бар кӯҳи поки Худои ман меандохтам, –

21. Ва ҳанӯз ман дар дуо сухан мерондам, он мард Ҷаброил, ки ўро дар рӯъёи аввал дида будам, зуд парвоз намуда, қариби вақти ҳадияи шом ба ман расид,

22. Ва зехни маро равшан карда, гуфт: «Эй Дониёл! Алҳол берун омадам, то туро фаҳмиш биомӯзам.

23. Дар аввали тазарруъҳоят каломе баромад, ва ман омадам, ки хабар диҳам, зеро ки ту дилхоҳ ҳастӣ; пас, ба он калом диққат намо ва рӯъёро бифаҳм.

24. Ҳафтод ҳафтсола барои қавми ту ва барои шаҳри поки ту муқаррар карда шудааст, то ки чиноят хотима ёбад, ва гуноҳ нест шавад, ва маъсият кафورات шавад, ва адолати ҷовидонӣ барқарор шавад, ва рӯъёи набӣ мучассам гардад, ва поки покҳо тадҳин карда шавад.

25. Пас бидон ва бифаҳм, ки аз вақти баромадани калом дар бораи аз нав барқарор ва бино кардани Ерусалим то вақти Масеҳи Раис ҳафт ҳафтсола хоҳад гузашт; ва шасту ду ҳафтсола кӯчаҳо ва хандақҳо аз нав барқарор ва бино хоҳад шуд, ва ин дар замонҳои тангӣ хоҳад буд.

26. Ва баъд аз шасту ду ҳафтсола Масеҳ талаф хоҳад шуд, ва нахоҳад буд; ва қавми раиси оянда шаҳр ва қудсро хароб хоҳад кард, вале охири ў зуд фаро хоҳад расид, ва то охири ҷанг вайронаҳо насиб шудааст.

27. Ва ў паймонро бо мардуми бисёр як ҳафтсола мустаҳкам хоҳад кард, ва қурбонию ҳадияро дар нисфи ин ҳафтсола барҳам хоҳад дод; ва харобкунанда дар сояи қабоҳатҳо вучуд

хоҳад дошт, то даме ки ҳалокати қатъӣ ба сари харобкунанда биёяд».

БОБИ ДАҲУМ

Рӯъёи чалоли Худо.

1. ДАР соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс, ба Дониёл, ки Балтшасар ном дошт, ваҳй омад, – ваҳйе ки ҳақиқӣ буд ва чанги калоне дошт; ва ӯ ваҳйро фаҳмид ва ба рӯъё сарфаҳм рафт.
2. Дар он айём ман, Дониёл, се ҳафта мотам доштам.
3. Нони болаззат нахӯрдам, ва гӯшту шароб ба даҳонам надаромадааст, ва равғане ба баданам намолидаам, то даме ки он се ҳафта пур шуд.
4. Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи якум ман дар канори наҳри бузурги Дачла будам.
5. Ва чашмони худро боло бардошта, дидам: инак, марде ки чомаи катон дар бар, ва камарбанде аз тиллои Уфоз бар камар дошт.
6. Ва часади ӯ мисли забарҷад буд, ва чехрааш мисли барқи дурахшон, ва чашмонаш мисли машъалҳои сӯзон, ва дасту пойҳояш монанди миси сайқалдор, ва садои гуфторааш мисли ғулғулаи селоб.
7. Ва танҳо ман, Дониёл, ин рӯъёро дидам, ва касоне ки бо ман буданд, ин рӯъёро надидаанд, аммо ларзаи азиме онҳоро фаро гирифт, ва онҳо гурехтанд, то ки пинҳон шаванд.
8. Ва ман танҳо мондам, ва ин рӯъёи бузургро медидам, вале маҷолам намонд, ва ранги рӯям канда, дигаргун шуд, ва ман тамоман беқувват гаштам.
9. Ва садои гуфтораашро шунидам; ва чун садои гуфтораашро шунидам, ман дар ҳолати мадҳушӣ рӯйнокӣ афтада, рӯй бар замин хобидам.
10. Ва инак дасте ба ман расида, маро бар зонӯҳо ва кафи дастҳоям ларзон-ларзон бархезонд.

11. Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй Дониёл, марди дилписанд! Суханонеро, ки ман ба ту мегӯям, бифаҳм, ва бар пойҳои худ биист, зеро ки алҳол назди ту фиристода шудаам». Ва чун ин суханонро ба ман гуфт, ман бархостам, дар ҳолате ки ларзон будам.

12. Ва ӯ ба ман гуфт: «Натарс, эй Дониёл, зеро аз рӯзи аввале ки дили худро ба он ниҳодӣ, ки бифаҳмӣ ва пеши Худои худ рӯзадор бошӣ, суханони ту мустақоб шуд, ва ман барои он суханони ту омадаам.

13. Валекин малаки салтанати Форс бисту як рӯз ба ман муқобилат намуд, ва инак Микоил, ки яке аз малакҳои аввалин аст, ба мадади ман расид, ва ман дар он ҷо, назди подшоҳони Форс мондам.

14. Ва омадаам, то туро аз он чи дар айёми охир ба қавми ту воқеъ хоҳад шуд, хабардор намоям, зеро ки боз рӯъёе барои он айём ҳаст».

15. Ва чун ба ман чунин суханонро гуфт, бар рӯи худ ба замин афтодам ва лол шудам.

16. Ва инак махлуқе ба сурати банӣ одам ба лабҳоям даст расонд, ва ман даҳон кушода, ба сухан даромадам, ва ба махлуқе ки пеши ман истода буд, гуфтам: «Эй хоҷаам! Аз ин рӯъё банд аз бандам чудо шуд, ва ман тамоман беқувват гаштаам.

17. Пас чӣ гуна бандаи ин хоҷаам бо ин хоҷаам тавонад сухан ронад? Ман, охир, ҳанӯз қуввате надорам, ва рамаке дар ман намондааст».

18. Ва махлуқи одаммонанд боз ба ман даст расонда, маро таквият намуд,

19. Ва гуфт: «Натарс, эй марди дилписанд! Салом бар ту бод! Қавидил ва далер бош!» Ва чун инро гуфт, қувват гирифтам ва гуфтам: «Бигӯ, эй хоҷаам, зеро ки ту маро таквият намудай».

20. Ва ӯ гуфт: «Оё ту медонӣ, барои чӣ назди ту омадаам? Алҳол бармегардам, то ки бо малаки Форс чанг кунам; ва ман чун берун равам, малаки Юнон хоҳад омад.

21. Аммо туро аз он чи дар китоби ҳақиқат навишта шудааст, хабардор хоҳам кард; ва касе нест, ки маро ба зидди инҳо тақвият намояд, магар ки малаки шумо Микоил.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Нубувватҳо дар бораи подшоҳони замони баъдина.

1. ВА дар соли якуми Дорёвешӣ модаӣ ман низ истода будам, то ки ӯро тақвият ва дастгирӣ намоям.
2. Ва алҳол ҳақиқатро ба ту огоҳ менамоям: инак, боз се подшоҳ дар Форс хоҳанд бархост, ва чорумин бо сарвати бузург аз ҳама бартарӣ хоҳад дошт, ва чун бо давлати худ қавӣ гардад, ҳамаро ба муқобили салтанати Юнон ба по хоҳад бархезонд.
3. Ва подшоҳи пуриктидоре хоҳад бархост, ва бо қуввати азиме салтанат хоҳад ронд, ва бар тибқи иродаи худ амал хоҳад кард.
4. Ва чун қомат рост кунад, салтанаташ шикаст хоҳад хӯрд, ва ба чор боди осмон тақсим хоҳад шуд, вале на ба ворисони ӯ ва на монанди ҳокимияте ки ӯ дошт; зеро ки салтанати ӯ решақан хоҳад гардид, ва ба дигарон низ, ғайр аз инҳо, насиб хоҳад шуд.
5. Ва подшоҳи Қануб қавӣ хоҳад шуд, ва яке аз миронаш бар ӯ ғолиб омада, салтанат хоҳад ронд, ва салтанаташ салтанати азиме хоҳад буд.
6. Ва баъд аз якчанд сол онҳо ба ҳамдигар наздик хоҳанд шуд, ва духтари подшоҳи Қануб назди подшоҳи Шимол хоҳад омад, то сулҳ намояд; вале вай қуввати бозуи худро натавонад нигоҳ дошт, ва ӯ ва бозуи ӯ низ натавонад истодагӣ кард, балки вай ва ҳамроҳонаш ва падараш ва ёвараш дар он замон таслим карда хоҳанд шуд.
7. Ва навдае аз решаҳои вай дар ҷои ӯ хоҳад бархост, ва сӯи лашкар омада, ба қалъаи подшоҳи Шимол дохил хоҳад шуд, ва сазои онҳоро хоҳад дод, ва қавӣ хоҳад шуд.

8. Ва худоён ва бутҳои рехтаи онҳоро низ бо зарфҳои гаронбаҳои нуқра ва тиллои онҳо ба Миср ба асирий хоҳад бурд, ва якчанд сол ӯ аз подшоҳи Шимол болотар хоҳад истод.
9. Ва ҳарчанд вай ба мамлақати подшоҳи Ҷануб биёяд ҳам, ба замини худ хоҳад баргашт.
10. Ва писарони вай ҷангҷӯӣ намуда ва қӯшуни сершуморе ҷамъ карда, дохил хоҳанд шуд ва мисли селобе зер карда, убур хоҳанд намуд, ва баргашта, то ба ҳадди қалъаи ӯ ҷанг хоҳанд кард.
11. Ва подшоҳи Ҷануб дарғазаб хоҳад шуд, ва берун омада, бо вай, яъне бо подшоҳи Шимол, ҷанг хоҳад кард, вале вай лашкари бузурге барпо хоҳад намуд, ва ин лашкар ба дасти ӯ таслим хоҳад шуд.
12. Ва ҳангоме ки ин лашкар барбод равад, дили ӯ мағрур хоҳад шуд, ва ҳарчанд ӯ беварҳоро талаф намояд, ғолиб нахоҳад шуд.
13. Зеро ки подшоҳи Шимол баргашта, лашкари аз аввала бузургтаре барпо хоҳад намуд, ва баъд аз муддати ҷандинсола бо қӯшуни бузург ва асбобу анҷоми зиёде дохил хоҳад шуд.
14. Ва дар он замон бисёрҳо ба зидди подшоҳи Ҷануб қиём хоҳанд кард, ва баъзе аз осийни қавми ту сар хоҳанд бардошт, то рӯйё ба амал ояд, вале мағлуб хоҳанд шуд.
15. Ва подшоҳи Шимол хоҳад омад, ва сангаргоҳ барпо намуда, шаҳри истехкомдорро забт хоҳад кард; ва ғавҷҳои Ҷануб, ва сипоҳи баргузидагонаш истодагӣ натавонанд кард, — ӯ қуввате барои истодагӣ нахоҳад дошт.
16. Ва он ки назди ӯ биёяд, бар тибқи иродаи худ амал хоҳад кард, ва қасе нахоҳад буд, ки тавонад пеши вай истодагӣ намояд; вай дар замини дилписанд ҷойгир хоҳад шуд, ва амнияти он комилан дар дасти вай хоҳад буд.
17. Ва рӯи худро вай ба он хоҳад нигаронид, ки ба авҷи қамоли салтанати худ бирасад, ва бо ӯ сулҳ бандад, ва духтарашро ба ӯ ба занӣ бидиҳад, то ки ӯро ба ҳалокат бирасонад, вале ин қасд ба амал нахоҳад омад, ва ӯ аз он вай нахоҳад шуд.

18. Ва рӯи худро вай сӯи чазираҳо хоҳад нигаронид, ва бисёреро аз онҳо забт хоҳад намуд, вале сарваре ба забти вай хотима дода, вайро нангин хоҳад кард, бе он ки вай қасоси нанги худро тавонад аз ӯ бигирад.

19. Пас рӯи худро вай сӯи қалъаҳои замини худ хоҳад баргардонид, валекин шикаст хоҳад хӯрд ва фуру ғалтида, нест хоҳад шуд.

20. Ва бар тахти вай шахсе хоҳад бархост, ки золимеро бар хазинаи салтанат таъин хоҳад кард, вале дар зарфи якчанд рӯз шикаст хоҳад хӯрд, аммо на дар талоши рӯ ба рӯ ва на дар корзор.

Рӯъёи шохи майда.

21. Ва бар тахти вай манфуре хоҳад бархост, вале шавкати подшоҳиро ба ӯ нахоҳанд дод, ва ӯ хомӯшона омада, салтанатро бо тамаллуқ ба даст хоҳад овард.

22. Ва фавҷҳое ки мисли селоб бошанд, аз пеши ӯ нест шуда, шикаст хоҳанд хӯрд, ва раиси аҳду паймон низ.

23. Ва бо онҳое ки ба ӯ шарик шуда бошанд, бо фиреб рафтор хоҳад кард, ва бо ёрии мардуми камшумор дастболо ва пурзӯр хоҳад шуд.

24. Хомӯшона ба маконҳои пурсарвати мамлакат омада, он чиро, ки падаронаш ва падарони падаронаш накарда буданд, ба амал хоҳад овард; тороч ва ғанимат ва молу мулкро ба онҳо тақсим хоҳад кард, ва дар бораи қалъаҳо тадбирҳо хоҳад андешид, вале то расидани фурсат.

25. Ва қуввати худро афзун карда, ба лашкари бузурге табдил хоҳад дод, ва дили худро ба зидди подшоҳи Қануб хоҳад нигаронид, ва подшоҳи Қануб бо лашкари бузург ва бағоят қавӣ ба чанг шурӯъ хоҳад намуд, валекин истодагӣ нахоҳад кард, зеро ки ба зидди ӯ дасисаҳо хоҳанд андешид,

26. Ва онҳое ки аз суфраи ӯ нон мехӯранд, ӯро ба шикаст дучор хоҳанд кард, ва лашкари ӯ талаф хоҳад шуд, ва шахидони зиёде хоҳанд афтод.

27. Ва ҳар ду подшоҳ дар дилхoшон ниятҳои бад хоҳанд дошт, ва дар сари як суфра дурӯғ хоҳанд гуфт, вале дасисаи онҳо муваффақият нахоҳад ёфт, зеро ки анҷоми ӯ то вақти муайяне ақиб андохта хоҳад шуд.

28. Ва ӯ бо молу мулки зиёде ба замини худ хоҳад баргашт, ва дилаш ба паймони пок зид хоҳад буд; ва инро ба амал оварда, ба замини худ хоҳад баргашт.

29. Дар мӯҳлати муайян боз ба Ҷануб хоҳад омад, вале охираш мисли аввалаш нахоҳад буд.

30. Ва киштиҳои Киттим ба зидди ӯ хоҳанд омад, ва ӯ ноумед гардида, хоҳад баргашт, ва аз паймони пок дарғазаб шуда, ба зидди он амал хоҳад кард; ва баргашта, бо онҳое ки паймони покро тарк кардаанд, иттифоқ хоҳад шуд.

31. Ва фавҷҳои ӯ бархоста, қудси истеҳкомро палид хоҳанд кард, ва қурбонии доимиро ботил хоҳанд намуд, ва қабоҳати харобкунандаро хоҳанд гузошт.

32. Ва ӯ онҳоеро, ки ба паймон хиёнат кардаанд, бо тамаллук ба худ ҷалб хоҳад намуд; вале қавме ки Худои худро мешиносанд, қавӣ шуда, амал хоҳанд кард.

33. Ва хирадмандони қавм бисёреро панд хоҳанд дод, вале як айёми муайян онҳо аз шамшер ва оташ ва асирӣ ва тороч азият хоҳанд кашид;

34. Ва дар ин азияти худ андаке кӯмак хоҳанд ёфт, ва бисёр касон бо тамаллуққорӣ ба онҳо ҳамроҳ хоҳанд шуд.

35. Ва баъзе аз хирадмандон пешпо хоҳанд хурд, то ки онҳо то фаро расидани замони охир аз гудозиш гузашта, покиза ва сафед шаванд, зеро ки мӯҳлат ҳанӯз нарасидааст.

Дар бораи замонаҳои охир.

36. Ва он подшоҳ бар тибқи иродаи худ амал хоҳад кард, ва худро аз ҳар худо баландтар ва бузургтар хоҳад донист, ва дар ҳаққи Худои худоён куфр хоҳад гуфт, ва комёб хоҳад шуд, то даме ки ғазаб ба анҷом расад, зеро ки он чи насиб шудааст, ба амал хоҳад омад.

37. Ва ӯ худои падарони худро нахоҳад шинохт, ва худои дилхоҳи занон ва ҳеч як худоро писанд нахоҳад кард, зеро ки худро аз ҳама бузургтар хоҳад донист.

38. Вале худои истеҳкомотро бар тахти вай иззат хоҳад кард, ва ин худоро, ки падарони ӯ намешинохтанд, бо тилло ва нуқра ва сангҳои гаранбаҳо ва хилъатҳои фохир иззат хоҳад кард.

39. Ва қалъаҳои мустаҳкаме ба номи худои бегона бино хоҳад кард, ва ба онҳое ки онро ибодат намоянд, шавкати зиёде хоҳад бахшид, ва онҳоро бар касони бисёр ҳукмрон хоҳад сохт, ва заминро ҳамчун музд ба онҳо тақсим хоҳад намуд.

40. Ва баъд аз муддате подшоҳи Ҷануб бо ӯ муҳориба хоҳад кард, ва подшоҳи Шимол бо аробаҳо ва саворон ва киштиҳои сершумор монанди тундбоде ба вай ҳамла хоҳад овард, ва кишварҳоро мисли селобе зер карда, аз онҳо убур хоҳад намуд.

41. Ва ба замини дилписанд дохил хоҳад шуд, ва кишварҳои зиёде азият хоҳанд кашид, вале инҳо аз дасти ӯ халос хоҳанд шуд: Адӯм, Мӯоб ва сарварони банӣ Аммуън.

42. Ва дасти худро ба кишварҳо дароз хоҳад кард, ва замини Миср раҳо нахоҳад шуд.

43. Ва ҳазоини тилло ва нуқра ва ҳамаи неъматҳои гаранбаҳои Мисрро тасарруф хоҳад намуд; ва лубиёну ҳабашиён ӯро пайравӣ хоҳанд кард.

44. Валекин овозаҳо аз шарқ ва шимол ӯро ба ҳарос хоҳад андохт, ва ӯ бо хашми азиме берун омада, бисёреро несту нобуд хоҳад кард.

45. Ва хаймаҳои шоҳонаи худро дар миёни баҳр ва кӯҳи қудси дилпазир барпо хоҳад намуд, вале ба заволи худ хоҳад расид, ва касе нахоҳад буд, ки ӯро дастгирӣ намояд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи айёми андӯҳи бузург.

1. Ва дар он замон Микоил, ин малаки бузурге ки ба муҳофизати писарони қавми ту истодааст, хоҳад бархост; ва чунон замони тангӣ хоҳад буд, ки аз вақти пайдоиши халқе то ин вақт мисли он дида нашуда бошад; ва дар он замон қавми ту, ҳамаи онҳое ки дар дафтар навишта шуда бошанд, халосӣ хоҳанд ёфт.

2. Ва бисёре аз онҳое ки дар хоки замин хобиданд, бедор хоҳанд шуд: баъзеҳо барои ҳаёти ҷовидонӣ, ва баъзеҳо барои нанг ва хичолати ҷовидонӣ.

3. Ва хирадмандон мисли дурахши афлок хоҳанд дурахшид, ва онҳое ки бисёро ба адолат ҳидоят намудаанд, – мисли ситорагон хоҳанд буд то абад.

Рӯёи охирини Дониёл.

4. Аммо ту, эй Дониёл, ин суханонро пинҳон намо, ва ин китобро то замони охир мӯҳр зан; бисёре ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва дониш афзоиш хоҳад ёфт».

5. Ва ман, Дониёл, назар кардам, ва инак, ду нафари дигар истодаанд: яке дар ин канори наҳр, дигаре дар он канори наҳр.

6. Ва яке аз онҳо ба марди ҷомаи катон дар бар, ки болои обҳои наҳр истода буд, гуфт: «Анҷоми ин аҷоибот кай хоҳад буд?»

7. Ва он марди ҷомаи катон дар барро, ки болои обҳои наҳр истода буд, шунидам, ки дасти рост ва дасти чапи худро сӯи осмон бардошта, ба Ҳайи Лоямут қасам хӯрд, ки то замоне ва ду замон ва нисфи замон хоҳад буд, ва ҳамин ки пора-пора кардани қуввати қавми пок тамом шавад, ҳамаи инҳо анҷом хоҳад ёфт.

8. Ва ман шунидам, вале нафаҳмидам, ва гуфтам: «Эй хоҷаам! Фарҷоми инҳо чӣ хоҳад буд?»

9. Ва гуфт: «Бирав, эй Дониёл, зеро ки ин суханон бояд то замони охир пинҳон ва сарбамӯҳр бошад.

10. Бисёре покиза ва сафед хоҳанд шуд ва аз гудозиш хоҳанд гузашт, вале шарирон ба шарорат машғул хоҳанд шуд, ва

хамаи шарирон фаҳм нахоҳанд кард; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид.

11. Ва аз замони ботил кардани қурбонии доимӣ ва гузоштани қабоҳати харобкунанда ҳазору дусаду навад рӯз хоҳад гузашт.

12. Хушо касе ки интизорӣ бикашад ва ба ҳазору сесаду сиву панҷ рӯз бирасад!

13. Вале ту то охири умрат амин бош, ва баъд фароғат хоҳӣ кард, ва дар охирзамон барои гирифтани насибаи худ қиём хоҳӣ намуд».

КИТОБИ ҲУШАИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Маъсияти Исроил ва ҷазои вай.

1. КАЛОМИ Парвардигор, ки дар айёми Узиё, Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо, ва дар айёми Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, бар Ҳушаъ ибни Баэри нозил шуд.

Никоҳи рамзӣ; таваллуд ёфтани Изреъил.

2. Ибтидои каломи Парвардигор ба Ҳушаъ. Ва Парвардигор ба Ҳушаъ гуфт: «Бирав, зани зинокор ва фарзандони зиноро барои худ бигир; зеро ки ин замин дар ҳаққи Парвардигор хиёнат намуда, бениҳоят саргарми зино шудааст».

3. Ва ӯ рафта, духтари Диблоим – Ҷумарро гирифт, ки вай ҳомила шуда, писаре барои ӯ зоид.

4. Ва Парвардигор ба ӯ гуфт: «Насли ӯро Изреъил бихон, зеро ки пас аз муддати каме Ман интиқоми хуни Изреъилро аз хонадони Еҳу хоҳам гирифт ва ба подшоҳии хонадони Исроил хотима хоҳам дод;

5. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман камони Исроилро дар водии Изреъил хоҳам шикаст».

6. Ва боз вай ҳомила шуда, духтаре зоид, ва Парвардигор гуфт: «Номи вайро Лӯ-Руҳома* бихон, зеро ки Ман бар хонадони Исроил дигар марҳамат нахоҳам кард ва онҳоро нахоҳам омурзид;

7. Валекин бар хонадони Яҳудо марҳамат хоҳам кард, ва онҳоро бо қудрати Парвардигор Худои онҳо начот хоҳам дод, ва онҳоро ба воситаи камон ва шамшер ва корзор ва аспон ва саворон начот нахоҳам дод».

8. Ва ҳангоме ки вай Лӯ-Руҳомаро аз сина ҷудо кард, ҳомила шуда, писаре зоид.

*6. *Лӯ-Руҳома* – Марҳаматнопазир.

9. Ва Ў гуфт: «Номи ўро Лӯ-Аммӣ* бихон, зеро ки шумо қавми Ман нестед, ва Ман барои шумо нахоҳам буд.

10. Вале шумораи банӣ Исроил мисли реги дарё хоҳад буд, ки онро на чен кардан мумкин аст ва на шумурдан; ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ба ҷои он ки ба онҳо гуфта мешуд: «Шумо қавми Ман нестед», ба онҳо гуфта хоҳад шуд: «Писарони Худои Ҳай ҳастед».

11. Ва банӣ Яҳудо ва банӣ Исроил бо ҳам чамъ хоҳанд шуд, ва як сардорро барои худ таъин намуда, аз он замин хоҳанд баромад; зеро ки рӯзи Изреъил бузург аст.

БОБИ ДУЮМ

Таҷдиди ояндаи Исроил ва баракат ёфтани вай. Исроил барои зинокориҳои худ ҷазо ёфт.

1. БА бародарони худ бигӯед: «Аммӣ*», ва ба хоҳарони худ: «Руҳома**».

2. Бо модари худ мучодила кунед, мучодила, зеро ки вай зани Ман нест, ва Ман шавҳари вай нестам, ва бигзор вай зинои худро аз чеҳрааш ва фаҳши худро аз миёни пистонҳояш нест кунад,

3. Мабодо либосашро кашида, луб-луч намоям, ва мисли он ки дар рӯзи таваллудаш буд, гардонам, ва монанди биёбоне вайро валангор созам, ва ба замини хушкидае вайро табдил диҳам, ва аз ташнагӣ вайро бикушам.

4. Ва бар фарзандони вай марҳамат нахоҳам кард, зеро ки онҳо фарзандони зино мебошанд,

5. Зеро ки модари онҳо саргарми зино шудааст, онҳоро ҳомила гардида, худро расво кардааст, чунки гуфтааст: "Аз пайи хушдоронам, ки нон ва об, пашм ва катон, равған ва машрубот ба ман медиҳанд, хоҳам рафт".

*9. *Лӯ-Аммӣ* – На-Қавми-Ман.

*1. *Аммӣ* – Қавми-Ман.

**1. *Руҳома* – Марҳаматпазир.

6. Бинобар ин Ман роҳи туро бо хорҳо хоҳам баст, ва таворае пеши вай барпо хоҳам кард, ва ҷоддаҳои худро вай нахоҳад ёфт.

7. Ва ҳарчанд вай аз пайи хушдорони худ афтад, ба онҳо нахоҳад расид, ва ҳарчанд онҳоро ҷустуҷӯ намояд, нахоҳад ёфт, ва хоҳад гуфт: "Рафта, назди шавҳари якуми худ бармегардам, зеро ки дар он вақт, назар ба ҳозира, барои ман беҳтар буд".

8. Валекин вай намедонист, ки Ман будам, ки ғалла ва шароб ва равғанро ба вай меодам, ва нукра ва тиллоро барои вай афзун мекардам, ки Баалро аз он месохтанд.

9. Бинобар ин Ман ғаллаи Худро дар вақташ ва шароби худро дар мавсимаш гашта хоҳам гирифт, ва пашм ва катони Худро, ки урӯнии вай бо он пӯшонида шудааст, кашида хоҳам гирифт.

10. Ва алҳол аврати вайро пеши чашми хушдоронаш ошкор хоҳам сохт, ва касе вайро аз дасти Ман раҳо нахоҳад кард.

11. Ва ба тамоми хурсандии вай: ба идҳо, навмоҳҳо, шанбеҳо ва ҳамаи мавсимҳои вай хотима хоҳам дод.

12. Ва тоқҳо ва дарахтони анҷири вайро, ки гуфта буд: "Инҳо музди ман аст, ки хушдоронам ба ман додаанд", валангор хоҳам кард, ва онҳоро ба ҷангал табдил хоҳам дод, ва ҳайвоноти саҳро онҳоро хоҳанд хӯрд.

13. Ва аз боиси айёми Баалҳо вайро ҷазо хоҳам дод, ки он вақт вай барояшон бухур месӯзонид, ва худро бо ҳалқаҳои гӯшу бинӣ ва бо гарданбандҳо оро меод, ва аз пайи хушдоронаш мерафт, вале Маро фаромӯш карда буд, мегӯяд Парвардигор.

Исроил, – зани зинокор, – ислоҳ хоҳад шуд.

14. Бинобар ин, инак Ман вайро мафтун намуда, ба биёбон хоҳам овард, ва суханони дилпазир ба вай хоҳам гуфт.

15. Ва тоқҳои вайро аз он ҷо ба вай хоҳам дод, ва водии Охӯрро* дарвозаи умед хоҳам гардонид; ва дар он ҷо вай, чун

дар айёми ҷавониаш ва чун дар рӯзи баромаданааш аз замини Миср, суруд хоҳад хонд.

16. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигор, ки ту Маро хоҳӣ хонд: "Ишӣ"* , ва дигар Маро нахоҳӣ хонд: "Баалӣ"**.

17. Ва номҳои Баалҳоро аз даҳони вай дур хоҳам кард, ва онҳо дигар бо номҳои худ зикр нахоҳанд ёфт.

18. Ва дар он рӯз Ман барои онҳо* бо ҳайвоноти саҳро ва мурғони ҳаво ва ҳашароти замин паймон хоҳам баст, ва камон ва шамшер ва корзорро аз замин барҳам хоҳам дод, ва онҳоро дар амният хоҳам хобонид.

19. Ва туро то абад номзади Худ хоҳам гардонид, ва туро бо адолат ва инсоф ва эҳсон ва марҳамат номзади Худ хоҳам гардонид;

20. Ва туро бо садоқат номзади Худ хоҳам гардонид, ва ту Парвардигорро хоҳӣ шинохт.

21. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман иҷобат хоҳам намуд, мегӯяд Парвардигор, Ман осмонро иҷобат хоҳам намуд, ва он заминро иҷобат хоҳад намуд,

22. Ва замин ғалла ва шароб ва равғанро иҷобат хоҳад намуд, ва онҳо Изреџилро иҷобат хоҳанд намуд.

23. Ва барои Худам вайро дар замин зироат хоҳам кард, ва бар Лӯ-Руҳома марҳамат хоҳам намуд, ва ба Лӯ-Аммӣ хоҳам гуфт: "Ту қавми Ман ҳастӣ", ва ӯ хоҳад гуфт: "Ту Худои ман ҳастӣ"».

БОБИ СЕЮМ

Муҳаббати беинтиҳои Худо шароратро мағлуб хоҳад кард.

*15. *Охӯр* – андӯх.

*16. *Ишӣ* – шавҳари ман.

**16. *Баалӣ* – хоҷаи ман.

*18. Банӣ Исроил дар назар дошта шудаанд.

1. ВА Парвардигор ба ман гуфт: «Бори дигар рафта, занеро, ки махбубаи ёрест ва зинокорӣ мекунад, дӯст бидор, мисли он ки Парвардигор банӣ Исроилро дӯст медорад, ва ҳол он ки онҳо ба худоёни дигар рӯ меоваранд ва кулчаҳои мавизиро дӯст медоранд».
2. Ва ман вайро ба понздаҳ сикл нуқра ва як ҳӯмер ҷав ва як летех* ҷав барои худ харидам.
3. Ва ба вай гуфтам: «Рӯзҳои бисёр маро интизор шав, зино накун ва аз они марди дигар набош, ва ман низ барои ту хоҳам буд».
4. Зеро ки банӣ Исроил айёми зиёде бе подшоҳ ва бе сарвар, ва бе қурбонӣ ва бе сутуни назди қурбонгоҳ, ва бе эфӯд* ва трофим** хоҳанд буд.
5. Баъд аз он банӣ Исроил тавба намуда, Парвардигор Худои худ ва Довуд подшоҳи худро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва дар айёми охир бо тарс сӯи Парвардигор ва эҳсони Ӯ хоҳанд шитофт.

БОБИ ЧОРУМ

Фош кардани гуноҳҳои Исроил.

1. КАЛОМИ Парвардигорро бишнавед, эй банӣ Исроил! Зеро ки Парвардигор бо сокинони ин замин мучодила дорад, чунки на ростӣ ҳаст, ва на марҳамат, ва на шинохтани Худо бар ин замин.
2. Қасам хӯрдан ва қасамро шикастан, ва қатл ва дуздӣ ва зино кардан бағоят паҳн шудааст, ва ҷараёни хун бо ҷараёни хун мепайвандад.

*2. *Летех* – андозаи вази ғалладона, ки ба нисфи ҳӯмер ё кӯр, яъне ба дусад литр баробар буд.

*4. *Эфӯд* – пӯшоки саркоҳин.

**4. *Трофим* – бутҳои қадимӣ, ки парастиишкунандагонашон ба онҳо савол дода, ояндаро мепурсиданд.

3. Бинобар ин замин мотам мегирад, ва ҳар сокини он, бо ҳайвоноти саҳро ва мурғони ҳаво, бемаҷол мегардад, ва моҳиёни баҳр низ нобуд мешаванд.
4. Аммо бигзор ҳеч кас мучодила нанамояд, ва ҳеч кас мазаммат накунад; зеро ки қавми ту мисли касоне мебошанд, ки бо коҳин мучодила доранд.
5. Ва ту рӯзона пешпо хоҳӣ хӯрд, ва набӣ низ бо ту шабона пешпо хоҳад хӯрд, ва Ман модари туро нобуд хоҳам кард.
6. Қавми Ман аз камии дониш нобуд шудаанд; азбаски ту аз дониш нафрат кардӣ, Ман низ аз ту нафрат кардам, то ки дигар барои Ман қаҳонат нанамой; ва азбаски ту шарияти Худои худро фаромӯш кардӣ, Ман низ писарони туро фаромӯш хоҳам кард.
7. Ҳар қадар онҳо сершумор гардиданд, ҳамон қадар бештар пеши Ман гуноҳ карданд; пас чалоли онҳоро ба нанг табдил хоҳам дод.
8. Гуноҳи қавми Ман ризку рӯзии онҳост, ва ҷонашон ба маъсияти онҳо иштиёқманд аст.
9. Ва қисмати коҳин мисли қавм хоҳад буд; ва ўро мувофиқи роҳояш чазо хоҳам дод, ва подоши онҳоро бар тибқи аъмолашон хоҳам баргардонид.
10. Ва хоҳанд хӯрд, вале сер нахоҳанд шуд; зино хоҳанд кард, вале афзун нахоҳанд гардид, зеро ки риояи паймони Парвардигорро тарк кардаанд.
11. Зино ва шароб ва машрубот дилҳоро рабудааст.

Бутпарастии Исроил.

12. Қавми Ман ба дарахти худ савол медиҳанд, ва асояшон ба онҳо ҷавоб мегардонад, зеро ки рӯҳи зинокорӣ онҳоро дар иштибоҳ андохтааст, ва онҳо дар ҳаққи Худои худ хиёнат кардаанд.
13. Бар қуллаҳои кӯҳҳо онҳо қурбонӣ мекунанд, ва бар талҳо, зери дарахтони булут ва сафедор ва писта, ки сояи хуб дорад,

бухур месӯзонанд; бинобар ин духтарони шумо зино мекунанд, ва келинҳои шумо саргарми фаҳш мешаванд.

14. Ман духтарони шуморо, ки зино мекунанд, ва келинҳои шуморо, ки саргарми фаҳш мешаванд, чазо нахоҳам дод, зеро ки худи мардҳои онҳо бо фоҳишаҳо хилват мегузинанд, ва бо зинокорон қурбонӣ мекунанд, ва қавми нофаҳм гумроҳ мешаванд.

15. Агар ту, эй Исроил, зино мекуни, бигзор Яхудо гуноҳкор нашавад; ва шумо ба Қилқол наравед, ва ба Байт-Овин набароед, ва ба ҳаёти Парвардигор қасам ёд накунед.

16. Зеро ки Исроил мисли гови саркаш қиём намудааст; оё ҳоло Парвардигор онҳоро мисли гӯсфанде дар чарогоҳи васеъ хоҳад чаронид?

17. Эфроим ба бутҳо часпидааст; ўро ба ҳоли худ вогузор!

18. Вақте ки шаробнӯшии онҳо ба анҷом расад, онҳо саргарми зино мешаванд; сарварони онҳо расвоиро бисёр дӯст медоранд.

19. Бод онҳоро бо болҳояш фаро хоҳад гирифт, ва онҳо аз қурбониҳои худ хичил хоҳанд шуд.

БОБИ ПАНЦУМ

Парвардигор таҳдид менамояд, ки газоби Худро бар ҳар ду мамлакат фуру резад.

1. ИНРО бишнавед, эй коҳинон, ва диққат диҳед, эй хонадони Исроил, ва гӯш андозед, эй хонадони подшоҳ, зеро ки доварӣ бар шумост, чунки шумо доме барои Мисфо будед, ва тӯре ки бар Тобӯр паҳн карда шуда буд.

2. Ва гумроҳон чоҳро чуқур канданд, вале Ман ҳамашонро чазо хоҳам дод.

3. Ман Эфроимро мешиносам, ва Исроил аз Ман ниҳон нест; зеро ки ҳоло ту, эй Эфроим, саргарми зино шудай, ва Исроил палид гардидааст.

4. Кирдорхошон намегузорад, ки онҳо сӯи Худои худ рӯчӯ намоянд, зеро ки рӯҳи зинокорӣ андаруни онҳост, ва онҳо Парвардигорро намешиносанд.
5. Ва ифтихори Исроил пеши назари Ҷ сарпаст шудааст, ва Исроил ва Эфроим дар гуноҳи худ пешпо мехӯранд, Яҳудо низ бо онҳо пешпо хоҳад хӯрд.
6. Бо гӯсфандон ва говони худ ба чустуҷӯи Парвардигор хоҳанд омад, вале Ҷро нахоҳанд ёфт: Ҷ аз онҳо дур шудааст.
7. Онҳо дар ҳаққи Парвардигор хиёнат кардаанд, чунки фарзандони бегона ба дунё овардаанд; алҳол онҳоро бо молу мулкашон дар зарфи як моҳ фуру хоҳад бурд.
8. Дар Ҷабъа шох навозед, дар Ромо – карнай; дар Байт-Овин бонг занед: «Дар ақиби туст, эй Бинёмин!»
9. Эфроим дар рӯзи чазо валангор хоҳад шуд; дар миёни сибтҳои Исроил Ман ба таври яқин эълон намудам.
10. Сарварони Исроил монанди дуркунандагони ҳудуд мебошанд: ғазаби Худо бар онҳо мисли об фуру хоҳам рехт.
11. Эфроим мазлум гардида, дар доварӣ шикаст хӯрдааст, зеро хост, ки амри беҳударо пайравӣ намояд.
12. Ва Ман мисли куя барои Эфроим ва мисли фасод барои хонадони Яҳудо шудаам.
13. Ва Эфроим бемории худро, ва Яҳудо чароҳати худро дид, ва Эфроим назди Ашшур рафт, ва назди подшоҳ Ёриб* кас фиристод, вале вай наметавонад шуморо шифо диҳад, ва чароҳати шуморо муолиҷа намояд.
14. Зеро ки Ман мисли шер барои Эфроим ва мисли шербача барои хонадони Яҳудо хоҳам буд; Ман, Ман медам ва меравам, бардошта мебарам, ва халоскунандае нахоҳад буд.
15. Ман рафта, ба макони Худ бармегардам, то даме ки онҳо ба гуноҳи худ иқрор шаванд, ва толиби рӯи Ман гарданд; дар тангии худ онҳо бо зудӣ ба Ман рӯ хоҳанд овард.

*13. *Подшоҳ Ёриб* – подшоҳи Ашшур дар назар дошта шудааст.

БОБИ ШАШУМ

Ғазаби Худо ба тавба кардан водор менамояд.

1. «БИЁЕД, сӯи Парвардигор ручӯъ намоем, зеро ки ӯ даридааст, ва моро шифо хоҳад бахшид, ӯ зарба задааст, ва моро чароҳатбандӣ хоҳад кард;
2. Баъд аз ду рӯз моро зинда хоҳад кард; дар рӯзи сеюм моро ба по хоҳад бархезонид, ва мо дар хузури ӯ зиндагӣ хоҳем кард;
3. Ва Парвардигорро хоҳем шинохт ва барои шинохтани ӯ чидду чаҳд хоҳем кард; зуҳури ӯ мисли шафақи субҳ аст, ва ӯ назди мо мисли борон, мисли борони охири баҳор, ки заминро сероб мекунад, хоҳад омад».
4. Бо ту чӣ кунам, эй Эфроим? Бо ту чӣ кунам, эй Яҳудо? Тақвои шумо, охир, мисли абри субҳ ва мисли шабнамест, ки бо зудӣ ғоиб мешавад.
5. Бинобар ин Ман онҳоро ба воситаи анбиё зарба задам, бо суханони даҳони Худ онҳоро куштам, ва доварӣ дар ҳаққи ту мисли нур равшан хоҳад шуд.
6. Зеро ки Ман марҳаматро хоҳон ҳастам ва на забҳро, ва шинохтани Худоро бештар аз қурбониҳои сӯхтанӣ.
7. Валекин онҳо, мисли Одам, паймонро шикастанд: дар он чо ба Ман хиёнат карданд.
8. Цильод, шаҳри бадкирдорон, хунолуд аст.
9. Ва чунон ки дастаи роҳзанон дар сари роҳи касе камин мегирад, ончунон гурӯҳи коҳинон дар роҳи Шакем одамкушӣ мекунанд, зеро ки қасди бади худро ба амал меоваранд.
10. Дар хонадони Исроил Ман корҳои зиштро дидаам; дар он чо Эфроим саргарми зино шудааст, Исроил палид гардидааст.
11. Барои ту низ, эй Яҳудо, дарав насиб шудааст, хангоме ки Ман асирони қавми Худро баргардонам.

БОБИ ҲАФТУМ

Парвардигор ба Исроил эълон менамояд, ки вайро ҷазо дар пеш аст.

1. ЧУН Исроилро шифо доданӣ шавам, гуноҳи Эфроим ва бадкориҳои Сомария ошкор хоҳад гардид, зеро ки рафторашон козибона аст; ва дуддон медароянд, ва дастаи роҳзанон дар берун ҳучум мекунанд.
2. Ва дар дили худ намеғӯянд, ки Ман тамоми шарорати онҳоро дар хотир нигоҳ доштаам; алҳол қорҳои бадашон онҳоро ихота намудааст, онҳо ба ҳузури Ман ошкор аст.
3. Бо шарорати худ онҳо подшоҳро, ва бо суҳанони козибонаи худ сарваронро хурсанд мекунанд.
4. Ҳамаи онҳо саргарми зино мебошанд, мисли танӯре ки нонпаз онро оташ медиҳад, ва аз вақти хамир кардан то вақти расидани он аз оташ додан бозмеистад.
5. Дар "рӯзи подшоҳи мо" сарварон аз гармии шароб бемор шуданд, ва ӯ дасти худро ба ин масхарабозон дароз кард.
6. Зеро ки онҳо дар камингарии худ дили худро монанди танӯр мегардонанд: тамоми шаб нонпазашон мехобад, бомдодон вай мисли оташи аланганок дармегирад.
7. Ҳамаи онҳо мисли танӯр тафсида, доварони худро фурӯ мебаранд; ҳамаи подшоҳони онҳо фурӯ меғалтанд, ва дар миёни онҳо касе нест, ки Маро бихонад.
8. Эфроим бо қавмҳо аралаш шуда рафтааст; Эфроим ноне гардидааст, ки рӯи дигараш ба оташ баргардонида нашудааст.
9. Бегонаҳо қуввати ӯро хӯрдаанд, ва ӯ намедонад; мӯйсараш низ сафед шудааст, ва ӯ намедонад.
10. Ва ифтихори Исроил пеши назари ӯ сарпаست шудааст, вале онҳо бо ин ҳама сӯи Парвардигор Худои худ рӯчӯъ намекунанд ва ӯро толиб намешаванд.
11. Ва Эфроим мисли қабӯтари соддадили нофаҳме гардидааст: Мисрро мехонанд, сӯи Ашшур мераванд.
12. Ҳангоме ки онҳо мераванд, Ман тӯри Худро бар онҳо хоҳам андохт, мисли мурғони ҳаво онҳоро фурӯд хоҳам овард; чунон ки ба ҷамоаташон шунавонидаам, онҳоро азият хоҳам дод.

13. Вой бар ҳоли онҳо, зеро ки аз Ман дур шуданд; хонавайронӣ бар онҳо бод, зеро ки дар ҳаққи Ман чиноят карданд. Ва оё мумкин аст, ки Ман онҳоро раҳо кунам? Ва ҳол он ки онҳо бар зидди Ман суханони дурӯғ гуфтанд!

14. Ва онҳо бо дили худ сӯи Ман истиғоса набурданд, ҳангоме ки бар бистарҳои худ фиғон мекашиданд; барои ғалла ва шароб чамъ шуда, бар зидди Ман исён мекунанд.

15. Ва Ман онҳоро адаб омӯхта, бозуҳошонро тақвият додам, вале онҳо дар ҳаққи Ман андешаҳои бад карданд.

16. Онҳо рӯчӯ намоянд ҳам, на ба сӯи Худои Таолост; онҳо мисли камони ҳилагар мебошанд; сарваронашон аз боиси забони густохонаи худ ба дами шамшер хоҳанд афтод; ба ин сабаб онҳо дар замини Миср хандахариш хоҳанд шуд.

БОБИ ҲАШТУМ

Душманон Исроилро барои бутпарастӣ таъқиб мекунанд.

1. ШОХРО ба даҳонат бигир! Вай мисли уқоб бар хонаи Парвардигор ҳучум хоҳад кард, зеро ки онҳо паймони Маро шикастанд, ва бар зидди шариати Ман чиноят карданд.

2. Онҳо сӯи Ман истиғоса хоҳанд бурд: «Эй Худои ман! Мо, Исроил, Туро мешиносем».

3. Исроил некиро тарк кардааст, пас душман вайро таъқиб хоҳад кард.

4. Онҳо подшоҳонро таъин карданд, вале на аз ҷониби Ман; сарваронро таъин карданд, вале бе розигии Ман; аз нукра ва тиллои худ бутҳо барои худ сохтанд, то ки ба ҳалокат дучор шаванд.

5. Гӯсолаи ту вожгун шудааст, эй Сомария! Ғазаби Ман бар онҳо аланга гирифтааст; то ба кай онҳо наметавонанд пок шаванд?

6. Зеро ки он аз Исроил аст, ва ҳунарманде онро сохтааст, ва он – худо нест; зеро ки гӯсолаи Сомария шикаста, пора-пора хоҳад шуд.

7. Азбаски онҳо бодро кошанд, бинобар ин тундбодро хоҳанд даравид; онро ҳосиле нест: хӯшаҳояш орд нахоҳад дод, агар диҳад ҳам, бегонаҳо онро хоҳанд хӯрд.
8. Исроил фуру бурда шудааст; алҳол онҳо дар миёни халқҳо мисли зарфи нодаркоре мебошанд.
9. Зеро ки онҳо мисли гӯрхари танҳое назди Ашшур рафтаанд; Эфроим ба воситаи тӯҳфаҳо ошиқонро пайдо кардааст.
10. Гарчанде ки ба халқҳо тӯҳфа медиҳанд, алҳол Ман онҳоро чамъ хоҳам кард, ва дере нагузашта аз юғи подшоҳи сарварон ба ларза хоҳанд омад.
11. Зеро ки Эфроим қурбонгоҳҳои бисёре барои кафорати гуноҳ сохт, – ин қурбонгоҳҳо барои ӯ сабаби гуноҳ гардид.
12. Муҳимтарин аҳкоми шариати Худро барои ӯ навиштам, дар назараш чизи бегонае ба шумор рафт.
13. Дар хусуси қурбонҳои сӯхтани Ман бошад, беҳтар аст, ки забҳ карда, гӯшташро бихӯранд: Парвардигор онро хоҳон нест. Бинобар ин Ӯ гуноҳи онҳоро ба ёд хоҳад овард ва барои маъсияташон чазо хоҳад дод: онҳо ба Миср хоҳанд баргашт.
14. Ва Исроил Холиқи худро фаромӯш карда, қасрҳо бино намудааст, ва Яҳудо бисёр шаҳрҳои ҳисордор сохтааст; валекин Ман ба шаҳрҳои вай оташ хоҳам фиристод, то ки кӯшкҳои вайро бисӯзонад.

БОБИ НУҲУМ

Шодиҳо тамои шудааст; вақти подои фаро расидааст.

1. ЭИ Исроил, мисли қавмҳо то ба дараҷаи вачд шодӣ нақун, зеро ки ту зино намуда аз Худои худ дур шудӣ: болои ҳар хирман музди зиноро дӯст доштӣ.
2. Хирман ва чархушт онҳоро ғизо нахоҳад дод, ва шаробе ки дар он ҳаст, дилхуш нахоҳад кард.
3. Дар замини Парвардигор сокин нахоҳанд шуд: Эфроим ба Миср хоҳад баргашт, ва дар Ашшур онҳо хӯроки палид хоҳанд хӯрд.

4. Барои Парвардигор шароб нахоҳанд рехт, Ва қурбониҳошон писандидаи Ё нахоҳад буд, балки барои худашон мисли нони мотамдорон хоҳад буд: ҳар кӣ аз онҳо бихӯрад, палид хоҳад шуд, зеро ки нони онҳо барои шикамсерии худашон мебошад, ба хонаи Парвардигор он дохил нахоҳад шуд.
5. Пас шумо дар рӯзи мавсим ва дар рӯзи иди Парвардигор чӣ хоҳед кард?
6. Зеро ки инак, онҳо ба сабаби хонавайронӣ рафтаанд; Миср онҳоро чамъ хоҳад овард, Муф онҳоро қабр хоҳад кард; ганчинаҳои нуқраи онҳоро газна пахш хоҳад кард, дар хаймаҳои онҳо мушхор хоҳад рӯид.
7. Айёми чазо наздик меояд, айёми подош фаро мерасад, – Исроил хоҳанд донист, ки оё набӣ беақл буд ва оё соҳиби рӯх девона буд, – ба сабаби гуноҳи бисёр ва адовати бузурги ту.
8. Дидбони Эфроим аз ҷониби Худои ман набӣ буд, ки дар сари ҳамаи роҳхояш доми сайёд ниҳода шуд, ва адоват дар хонаи Худои ӯ ҳукмфармост.
9. Онҳо, мисли айёми Чабъа, ба умқи бадкирдорӣ расидаанд; Ё гуноҳи онҳоро ба ёд хоҳад овард, барои маъсияташон чазо хоҳад дод.
10. Исроилро мисли ангуре дар биёбон пайдо кардам; падарони шуморо мисли навбари анҷир дар ибтидои он дидам; лекин онҳо ба Баал-Фаӯр омаданд, ва саргарми расвой шуданд, ва монанди маъшуқаҳошон нафратангез гардиданд.
11. Ҷалоли Эфроим мисли мурғе парида хоҳад рафт: зоидаи, ҳомиладорӣ ва бордоршавӣ нахоҳад буд.
12. Ҳатто агар фарзандони худро калон кунанд ҳам, онҳоро нобуд хоҳам кард, ба тавре ки одаме боқӣ нахоҳад монд; зеро ки вой бар ҳоли онҳо, вақте ки аз онҳо низ дур шавам.
13. Эфроим, вақте ки дидам, мисли Сӯр дар мавзеи зебое ҷойгир шудааст; вале Эфроим писаронашро барои қотил берун хоҳад овард.
14. Парвардигоро, ба онҳо ҳар чи медиҳӣ, бидех: раҳими бачапарту ва пистонҳои хушк ба онҳо бидех.

15. Тамоми шарорати онҳо дар Қилчол аст, ки дар он ҷо Ман аз онҳо барои кирдорҳои бадашон нафрат намудаам; аз хонаи Худ онҳоро бадар хоҳам ронд; онҳоро дигар дӯст нахоҳам дошт; ҳамаи сарварони онҳо фитнагар мебошанд.

16. Эфроим шикаст хӯрдааст; решаи онҳо хушк шудааст, – онҳо мева нахоҳанд дод; ҳатто агар зоянд ҳам, самари марғуби батни онҳоро хоҳам кушт.

17. Худои ман онҳоро тарк хоҳад кард, чунки Ёро нашниданд; пас дар миёни халқҳо овора хоҳанд шуд.

БОБИ ДАҲУМ

Бе адолат наҷот нест.

1. ИСРОИЛ токи сершохаест, ки меваи ба худаш муносибе меоварад; ба андозаи фаровонии меваи худ қурбонгоҳҳои зиёде сохтааст; баробари афзудани нозу неъматии заминаш сутунҳоро хубтар зебу зинат додаанд.

2. Дили онҳо пур аз тамаллуқ аст, акнун гирифтори ҷазо хоҳанд шуд: Ё қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон, ва сутунҳои онҳоро вожгун хоҳад кард.

3. Зеро ки онҳо алҳол мегӯянд: «Мо подшоҳ надорем, чунки мо аз Парвардигор натарсидем, ва ин подшоҳ чӣ метавонад ба мо бикунанд?»

4. Сухан мегӯянд, қасамҳои дурӯғ ёд мекунанд, паймон мебанданд; ва доварӣ мисли гиёҳи захрдор бар оғардҳои сахро гул мекунад.

5. Аз боиси гӯсолаи Байт-Овин сокинони Сомария ба ҳарос хоҳанд афтод, зеро ки қавмаш барои он мотам мегиранд, ва қоҳинонаш барои ҷалоли он, ки аз он гирифта шудааст, ба ларза меоянд.

6. Худи он низ ба Ашшур ҳамчун ҳадия ба подшоҳ бурда хоҳад шуд; Эфроим хичолат хоҳад кашид, ва Исроил аз дасисаҳояш шарманда хоҳад гардид.

7. Сомария ва подшоҳаш мисли кафе бар рӯи об нест хоҳанд шуд.
8. Ва баландиҳои Овин – ҷои гуноҳи Исроил – нобуд хоҳанд шуд; хору хас бар қурбонгоҳҳои онҳо хоҳад рӯид, ва онҳо ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт: «Моро бипӯшонед», ва ба талҳо: «Бар мо биафтед».
9. Аз айёми Ҷабъа гуноҳ кардаӣ, эй Исроил; дар он ҷо онҳо истодагӣ карданд: ҷанг дар Ҷабъа ба муқобили ноинсофон ба онҳо нарасид.
10. Бар тибқи иштиёқи Худ онҳоро ҷазо хоҳам дод, ва қавмҳо ба муқобили онҳо ҷамъ хоҳанд омад, ва онҳоро ба ду ҳалқаи юғ хоҳанд баст.
11. Ва Эфроим ғуночини омӯхташудаест, ки хирманкӯбиро дӯст медорад, ва Ман юғро бар гардани зебои вай баста, бар Эфроим низ гузоштам, то ки Яхудо шудгор кунад, ва Яқуб барои худ мола намояд.
12. Барои худ аз рӯи инсоф кишт кунед, ва бар тибқи марҳамат дарав намоед; киштзорро барои худ шудгор кунед, ва он гоҳ вақти он аст, ки Парвардигорро толиб шавед, то ки Ё омада, борони адолат бар шумо биборонад.
13. Аммо шумо шароратро кишт кардед, ноинсофиро дарав намудед, меваи кизбро хӯрдед; зеро ки ту ба роҳи худ, ба анбӯҳи баҳодурони худ таваккал намудӣ.
14. Ва ошӯбе дар миёни қавми ту хоҳад бархост, ва ҳамаи қалъаҳоят валангор хоҳад шуд, мисли он ки Шалмон Байт-Арбилро дар рӯзи ҷанг валангор кардааст; модар бо фарзандонаш кушта пора-пора карда шудааст.
15. Байт-Ил, ба сабаби шарорати бузурги шумо, ба шумо ҳамин тавр амал хоҳад кард; дар вақти шафақи субҳ подшоҳи Исроил ба ҳалокат хоҳад расид.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи марҳамати бузурги Худо.

1. ВАҚТЕ ки Исроил навчавоне буд, Ман ӯро дӯст доштам; ва писари Худро аз Миср даъват намудам.
2. Ҳар қадар бештар онҳоро даъват мекарданд, ҳамон қадар бештар аз пеши онҳо дур мерафтанд: барои Баалҳо қурбонӣ мекарданд, ва барои санамҳо бухур месӯзониданд.
3. Ва ҳол он ки Ман Эфроимро ба по хезонида ба роҳравӣ одат кунондам, бар бозуҳоям ӯро бардоштам, вале онҳо надонистанд, ки Ман онҳоро шифо додаам.
4. Бо риштаҳои инсонӣ, бо танобҳои муҳаббат онҳоро пеш кашидам; ва барояшон мисли касоне будам, ки юғро аз ҷоғашон боло мебардоранд; ва навозишкоруна ба вай хӯрок меодам.
5. Ба замини Миср нахоҳад баргашт, вале Ашшур подшоҳи ӯст; зеро ки онҳо нахостанд ручӯъ намоянд.
6. Ва шамшер дар шаҳрҳояш чарх зад, ва деҳоти вайро нобуд кард, ва онҳоро ба сабаби дасисаҳои фурӯ бурд.
7. Ва қавми Ман ҳанӯз моиланд, ки ба Ман осӣ шаванд; ва хангоме ки онҳоро ба сӯи Худои Таоло даъват менамоянд, онҳо бо якҷоягӣ баланд намешаванд.
8. Чӣ гуна туро таслим кунам, эй Эфроим? Чӣ гуна туро бисупорам, эй Исроил? Чӣ гуна туро мисли Адмо таслим кунам, мисли Сабӯим вожгун созам? Дили Ман андаруни Ман вайрон шудааст, рикқатҳои Ман якбора ба ҷӯш омадааст.
9. Бар ҳасби оташи ғазаби Худ амал нахоҳам кард, ба нобуд кардани Эфроим шурӯъ нахоҳам намуд; зеро ки Ман Худо ҳастам ва на одамизод; дар миёни ту Пок ҳастам; ва дар авҷи ғазаб назди ту нахоҳам омад.
10. Парвардигорро онҳо пайравӣ хоҳанд кард; Ӯ мисли шер наъра хоҳад зад; вақте ки Ӯ наъра занад, фарзандон аз он тарафи баҳр хоҳанд шитофт.
11. Мисли мурғон аз Миср, ва мисли кабӯтарон аз замини Ашшур хоҳанд шитофт; ва онҳоро дар хонаҳои ҷойгир хоҳам намуд, мегӯяд Парвардигор.
12. Маро Эфроим бо кизб, ва Исроил бо макр ихота кардааст; ва Яхудо ҳанӯз бо Худо, бо Поки амин саркашӣ мекунад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Яъқуби сарқабилла ба қавми худ намунаи ибрати ҳаётро нишон додааст.

1. ЭФРОИМ бод мепаймояд ва аз пайи боди шарқӣ медавад, тамоми рӯз кизб ва ситамро афзун мекунад; ва онҳо бо Ашшур паймон мебанданд, ва равған ба Миср бурда мешавад.
2. Ва Парвардигор бо Яхудо низ талош хоҳад кард, ва Яъқубро бар тибқи роҳхояш ба ҷазо мустаҳиқ хоҳад кард: ба ӯ мувофиқи аъмолаш подош хоҳад дод.
3. Дар шиками модар ӯ пошнаи бародари худро қапид; ва дар авҷи қувваташ бо Худо гӯштин гирифт.
4. Ва ӯ бо фаришта гӯштин гирифта, ғолиб омад; ӯ гирифта, пеши Худо тазарруъ намуд; дар Байт-Ил низ Худо ӯро ёфт, ва дар он ҷо бо ӯ гуфтугӯ кард.
5. Ва Парвардигор Худои лашкархост: Парвардигор номи Ӯст.
6. «Ту низ сӯи Худои худ рӯчӯъ намо, марҳамат ва инсофро риоят бикун, ва ҳамеша ба Худои худ таваккал намо».
7. Вай савдогарест, ки дар дасташ тарозуи макр мебошад, ва ситамро дӯст медорад.
8. Вале Эфорим мегӯяд: «Дуруст аст, ки ман сарватдор шудаам, барои худ молу мулк пайдо кардам; дар тамоми дороии ман ноинсофие ки гуноҳ бошад, назди ман нахоҳанд ёфт».
9. Валекин Ман Парвардигор Худои ту аз замини Миср ҳастам; боз туро мисли айёми ид дар хаймаҳо ҷойгир хоҳам кард.
10. Ва Ман ба анбиё сухан рондам, ва рӯъёҳоро афзун кардам, ва ба воситаи анбиё масалҳоро ба кор бурдам.
11. Модоме ки Чильод пур аз ҷафо гардидааст, пас инҳо бар абас будааст; дар Чилҷол онҳо говҳоро қурбонӣ мекарданд, ва қурбонгоҳҳои онҳо мисли сангтӯдаҳои назди оғардҳои сахро буд.

12. Ва Яъқуб ба сахрои Арам гурехт, ва Исроил барои зан хизмат кард, ва барои зан чӯпонӣ намуд.

13. Ва Парвардигор ба воситаи набӣ Исроилро аз Миср берун овард, ва ба воситаи набӣ ӯро ниғаҳбонӣ намуд.

14. Эфроим хашми бағоят сахте ба вучуд овард, пас Парвардигораш хуни вайро бар вай боқӣ хоҳад гузошт, ва нанги вайро ба вай хоҳад баргардонид.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи ҳалокатовариш гуноҳ ва халосӣ ёфтан аз мамот.

1. ВАҚТЕ ки Эфроим сухан меронд, ҳама меларзиданд; ӯ дар Исроил сарбаланд буд; валекин аз боиси Баал гуноҳкор шуд, ва ба ҳалокат расид.

2. Ва алҳол онҳо гуноҳҳои худро афзун мекунанд, ва аз нукраи худ барои худ бутҳо ва санамҳоро мувофиқи фаҳмиши худ сохтаанд, ки ҳамааш амали санъаткорон аст; дар бораи онҳо мегӯянд: «Одамоне ки қурбонӣ мекунанд, гӯсолаҳоро мебӯсанд».

3. Бинобар ин онҳо мисли абри субҳ хоҳад буд, ва мисли шабнаме ки зуд нест мешавад, ва мисли коҳе ки бод аз хирман мебарад, ва мисли дуде ки аз дудбаро баромада пароканда мегардад.

4. Валекин Ман Парвардигор Худои ту аз замини Миср ҳастам, ва ту ғайр аз Ман худои дигарро шинохтаӣ, ва ғайр аз Ман начотдиҳандае нест.

5. Ман туро дар биёбон, дар замини аз офтоб сӯхтае шинохтам.

6. Онҳо ба хубӣ чарида, сер шуданд; ва чун сер шуданд, дилашон мағрур гардид, ва ба ин сабаб Маро фаромӯш карданд.

7. Пас Ман барояшон мисли шер хоҳам буд, мисли паланг дар сари роҳашон камин хоҳам гирифт.

8. Мисли хирсе ки аз бачаҳояш маҳрум шуда бошад, ба онҳо ҳамла хоҳам кард, ва сандуқи синаи онҳоро хоҳам дарид, ва

мисли шер онҳоро дар он чо хоҳам хӯрд; ҳайвоноти сахро онҳоро хоҳанд дарид.

9. Худро ба ҳалокат расондай, эй Исроил, зеро ки такягоҳи ту фақат дар Ман аст.

10. Пас кучост подшоҳи ту, то ки туро дар тамоми шаҳрҳоят начот диҳад, ва доварони ту, ки дар бораи онҳо гуфта будӣ: «Подшоҳ ва сарварон ба ман бидех»?

11. Дар хашми худ подшоҳе ба ту додам, ва дар ғазаби Худ ўро гирифтаам.

12. Гуноҳи Эфроим гирех баста шудааст, маъсияти ў маҳфуз мондааст.

13. Азоби зане ки мезояд, ба сари ў хоҳад омад; ў писари бохирад нест, вагарна дар вақти таваллуди тифлон бисёр даранг намекард.

14. Оё Ман онҳоро аз дӯзах раҳо хоҳам кард? Ва онҳоро аз марг халосӣ хоҳам дод? Вабоҳоят кучост, эй марг? Тоунҳоят кучост, эй дӯзах? Пушаймонӣ аз чашмони Ман ниҳон шудааст.

15. Агарчи ў дар миёни найзор мева медод, боди шарқӣ хоҳад вазид, яъне боди Парвардигор аз биёбон баланд хоҳад шуд,— ва манбаи ў хоҳад хушкид, ва сарчашмаи ў валангор хоҳад гардид; вай ганчинаи тамоми асбоби гаронбаҳоро тороч хоҳад кард.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Ба Худо ручӯъ кардани Исроил ва дар оянда ба бузургӣ расидани вай.

1. СОМАРИЯ маҳкум хоҳад шуд, зеро ки ба муқобили Худои худ қиём кардааст: онҳо ба дами шамшер хоҳанд афтод. тифлҳшон ба сахра зада кушта хоҳанд шуд, ва ҳомиладоронашон шикамчок хоҳанд гардид.

2. Эй Исроил, сӯи Парвардигор Худои худ ручӯъ намо, зеро ки ба сабаби гуноҳи худ пешпо хӯрдаӣ.

3. Сухани тавбаро бо худ гирифта, сӯи Парвардигор рӯчӯ намоед; ба ӯ бигӯед: «Ҳамаи гуноҳоро биомурз, ва он чи некӯст, қабул намо; ва мо, ба ҷои говҳо, тазаррӯи лабони худро қурбонӣ мекунем.
4. Ашшур моро начот нахоҳад дод; бар аспон савор нахоҳем шуд, ва дигар ба амали дастҳои худ "худои мо" нахоҳем гуфт, зеро ки ятим фақат дар Ту марҳамат хоҳад ёфт».
5. Муртадии онҳоро шифо хоҳам дод, аз рӯи марҳамат онҳоро дӯст хоҳам дошт, зеро ки ғазаби Ман аз онҳо дур шудааст.
6. Барои Исроил мисли шабнам хоҳам буд; вай мисли савсан гул хоҳад кард, ва мисли арзи Лубнон решаҳои худро хоҳад давонид.
7. Навдаҳояш вусъат ёфта, зебоии вай мисли дарахти зайтун, ва нахати вай мисли ҷангали Лубнон хоҳад шуд.
8. Онҳое ки зери сояи вай сокин буданд, баргашта, гандумзорро аз нав зинда хоҳанд кард, ва худашон мисли тоқ гул-гул хоҳанд шукуфт, ва таърифашон мисли бӯи шароби Лубнон паҳн хоҳад шуд.
9. Эфроим хоҳад гуфт: «Маро дигар бо бутҳо чӣ кор аст?» – Ман ӯро – иҷобат намуда, ба ӯ назари нек хоҳам кард; Ман барояш мисли сарви сабзу хуррам хоҳам буд: меваи ту аз Ман ёфт хоҳад шуд.
10. Касе ки ҳақим аст, бигзор ин чизҳоро фаҳм кунад, касе ки оқил аст, бигзор онҳоро дарк намояд, зеро ки роҳҳои Парвардигор дуруст аст, ва одилон дар онҳо қадамгузор мебошанд, валекин гуноҳкорон дар онҳо пешпо мехӯранд.

КИТОБИ ЮИЛИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Ҳашарот мамлакатро валангор мекунад.

1. КАЛОМИ Парвардигор, ки бар Юил ибни Фатуил нозил шуд.
2. Инро бишнавед, эй пирон, ва гӯш андозед, эй ҳамаи сокинони замин! Оё дар айёми шумо ва ё дар айёми падаронатон чизе мисли ин рӯй додааст?
3. Дар бораи он ба писарони худ ҳикоят кунед, ва писарони шумо – ба писарони худашон, ва писарони онҳо – ба насли дигар.
4. Он чи аз гозом* боқӣ монда буд, малах хӯрд, ва он чи аз малах боқӣ монда буд, елек* хӯрд, ва он чи аз елек боқӣ монда буд, ҳасил* хӯрд.
5. Бедор шавед, эй мастон, ва гиря кунед, ва фиғон кашед, эй ҳамаи майнӯшон, дар бораи шираи ангур, ки аз даҳонатон кашида гирифта шудааст!
6. Зеро ки халқи зӯровар ва бешуморе ба замини ман хучум карданд; дандонҳои онҳо дандонҳои шер аст, ва дандонҳои осиеи онҳо – аз они модашер.
7. Токи маро валангор, ва анчири маро нобуд карданд; пӯсти онро тамоман канда партофтанд; шоҳаҳои он сафед шудааст.
8. Мисли дӯшизае ки барои шавҳари ҷавонии худ палос пӯшида бошад, навҳа намо.
9. Ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтанӣ аз хонаи Парвардигор барҳам хӯрдааст; коҳинони хизматгузори Парвардигор мотам гирифтаанд.
10. Сахро тороч гардидааст, замин мотам гирифтааст, зеро ки гандум талаф шудааст, шираи ангур хушкидааст, зайтун пажмурда шудааст.

* 4. *Гозом; елек; ҳасил* – номҳои кирмаки малах дар давраҳои гуногуни тараққӣ карда ба малахи калон табдил ёфтани он.

11. Зироаткорон ошуфта гардидаанд, токдорон навҳа карданд дар бораи гандум ва ҷав, зеро ки ҳосили саҳро нобуд шудааст.
12. Ток хушкидааст, ва анҷир пажмурда шудааст; анор ва хурмо ва себ, ҳамаи дарахтони саҳро хушкидааст, зеро ки шодмонӣ аз банӣ одам ғоиб гардидааст.
13. Палос пӯшида гиря кунед, эй коҳинон, навҳа намоед, эй хизматгузори курбонгоҳ, омада дар палос шабро гузаронед, эй хизматгузори Худои ман! Зеро ки ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтанӣ аз хонаи Худои шумо барҳам хӯрдааст.
14. Рӯза эълон кунед, маҷлис даъват намоед, пирон ва ҳамаи сокинони ин заминро ба хонаи Парвардигор Худои худ ҷамъ оваред, ва сӯи Парвардигор истиғоса баред.

Валангор шудани мамлакат – тимсоли рӯзи Парвардигор.

15. Вой бар он рӯз! Зеро ки рӯзи Парвардигор наздик аст, ва мисли таҳлукае аз ҷониби Қодир хоҳад омад.
16. Оё озуқа дар пеши назари мо нобуд нашуд, ва шодию хурсандӣ – аз хонаи Худои мо?
17. Донаҳо дар таҳти кулӯхҳо пӯсид, маҳзанҳо холӣ ва анборҳо хароб гардид, зеро ки гандум нобуд шудааст.
18. Чорпоён ҷӣ гуна фарёд мезананд, ва рамаҳои говон ҷӣ гуна бетоқатӣ мекунанд, зеро ки чарогоҳе барояшон нест; рамаҳои гӯсфандон низ ба ҳоли табоҳ афтадаанд.
19. Сӯи Ту, эй Парвардигор, мехонам, зеро ки оташ чарогоҳҳоро сӯзонидааст, ва аланга ҳамаи дарахтони саҳроро фурӯ бурдааст.
20. Чорпоёни саҳро низ сӯи Ту нола мекунанд, зеро ки ҷӯйҳои об хушкидааст, ва оташ чарогоҳҳоро сӯзонидааст.

БОБИ ДУЮМ

Таҷовузи душманон аз шимол.

1. ДАР Сион шох навозед, ва дар кӯҳи поки Ман гулбонг занед, то ки ҳамаи сокинони ин замин ба ларза оянд, чунки рӯзи Парвардигор меояд, зеро ки наздик аст, –
2. Рӯзи торикӣ ва зулмот, рӯзи абр ва меғ, мисли шафақи субҳ, ки бар кӯҳҳо паҳн шуда бошад: қавми сершумор ва зӯровар, ки мисли онҳо аз азал набуд, ва баъд аз онҳо то абад нахоҳад буд.
3. Пеш аз онҳо оташ месӯзонад, ва баъд аз онҳо аланга фурӯ мебарад; пеш аз онҳо боғи Адан аст, ва баъд аз онҳо – биёбони хароба; ва назди онҳо чизе боқӣ наместонад.
4. Намуди онҳо мисли намуди аспон аст, ва онҳо мисли савораҳо метозанд.
5. Мисли гулдур-гулдури аробаҳо бар қуллаи кӯҳҳо мерақсанд, мисли чарс-чарси алангаи оташе ки коҳро месӯзонад, мисли қавми зӯроваре ки барои чанг саф кашида бошанд.
6. Аз дидори онҳо қавмҳо ба ларза меоянд; ранги ҳамаи рӯйҳо мепарад.
7. Мисли паҳлавонон тохт меоваранд, мисли мардони чангӣ ба ҳисор мебароянд, ва ҳар яке бо роҳҳои худ равона мешаванд, ва ҷоддаҳои худро тағйир намедиханд.
8. Ва якдигарро фишор намедиханд, ҳар яке бо роҳи худ равона мешаванд, ва бар найзаҳо меафтанд, лекин осебе намебинанд.
9. Ба шахр ҳамла мекунанд, ба ҳисор тохт меоваранд, ба хонаҳо мебароянд, аз тирезаҳо мисли дузд дохил мешаванд.
10. Пеш аз омаданашон замин ба ларза меояд, осмон ба ҳаяҷон меафтад, офтоб ва моҳ тира мешаванд, ва ситорагон дурахшонии худро гум мекунанд.
11. Ва Парвардигор овози Худои пеши лашкари Худ баланд мекунад, зеро ки ӯрдугоҳи ӯ бағоят азим аст, зеро ки иҷрокунандаи каломи ӯ пуриқтидор аст; зеро ки рӯзи Парвардигор бузург ва бағоят сахмгин аст; ва кист, ки ба он тоб оварда тавонад?

Онҳое ки дар мамлакат боқӣ мондаанд, ба тавба даъват карда мешаванд.

12. Вале алҳол низ Парвардигор мегӯяд: «Бо тамоми дили худ, бо рӯза ва гирия ва навҳа сӯи Ман рӯчӯъ намоед,

13. Ва дилҳои худро чок кунед ва на либосҳои худро». Ва сӯи Парвардигор Худои худ рӯчӯъ намоед; зеро ки Ӯ карим ва раҳим, собир ва пур аз эҳсон аст, ва аз бадӣ пушаймон мешавад.

14. Эҳтимол дорад, ки Ӯ боз пушаймон шавад, ва пас аз он баракате боқӣ бигузорад, яъне ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтанӣ барои Парвардигор Худои шумо.

15. Дар Сион шох навозед, рӯза эълон кунед, маҷлис даъват намоед.

16. Қавро чамъ кунед, чамоатро даъват намоед, пиронро фароҳам оваред, кӯдакон ва ширмаконро чамъ кунед; бигзор домод аз хучраи худ, ва арӯс аз чимилиқи худ берун ояд.

17. Бигзор коҳинон, хизматгузорони Парвардигор, дар миёни равоқ, ва қурбонгоҳ гирия кунанд ва бигӯянд: «Бар қавми Худ, эй Парвардигор, шафқат намо, ва мероси Худро ба нанг насупор, мабодо онҳо мавриди истеҳзои халқҳо гарданд; чаро дар миёни халқҳо бигӯянд, ки Худои онҳо кучост?»

Парвардигор ваъда медиҳад, ки аз мусибатҳо озод кунад.

18. Ва он гоҳ рашки Парвардигор барои замини Ӯ хоҳад омад, ва Ӯ бар қавми Худ шафқат хоҳад кард.

19. Ва Парвардигор иҷобат намуда, ба қавми Худ хоҳад гуфт: «Инак, Ман ба шумо гандум ва шираи ангур ва рағғани зайтун мефиристам, то ки аз он сер шавед; ва дигар шуморо дар миёни халқҳо нангин нахоҳам кард.

20. Ва душманеро, ки аз шимол омадааст, аз шумо дур карда, ба замини хушк ва хароба хоҳам ронд: сафҳои пеши он рӯ ба баҳри шарқӣ, ва сафҳои охири он рӯ ба баҳри ғарбӣ хоҳад буд,

ва бӯи бади он хоҳад баромад, ва тааффуни он баланд хоҳад шуд, зеро ки бисёр бадӣ кардааст.

21. Натарс, эй замин, шодӣ ва хурсандӣ намо, зеро ки Парвардигор бисёр некӣ кардааст.

22. Натарсед, эй чорпоёни саҳро, зеро ки чарогоҳҳо месабзад, дарахт меваи худро меоварад, анҷир ва ток қуввати худро нишон медиҳанд.

23. Ва шумо, эй писарони Сион, дар Парвардигор Худои худ хурсандӣ ва шодӣ кунед, зеро ки Ӯ борони аввалинро ба шумо ба қадри даркорӣ медиҳад, ва борони аввалин ва охириро барои шумо мисли пештара меборонад.

24. Ва хирманҳо аз ғалла пур хоҳад шуд, ва чархуштҳо аз шираи ангур ва рағғани зайтун лабрез хоҳад гардид.

25. Ва барои солҳое ки малах, елеқ ва ҳасил ва гозом, яъне ӯрдуи азими Ман, ки бар шумо фиристода будам, хӯрдааст, ба шумо подош хоҳам дод.

26. Ва шумо хӯроки фаровон хӯрда, сер хоҳед шуд, ва номи Парвардигор Худои худро, ки барои шумо корҳои аҷоиб кардааст, мадҳ хоҳед гуфт, ва қавми Ман то абад хичил нахоҳанд шуд.

27. Ва хоҳед донист, ки Ман андаруни Исроил мебошам, ва Ман Парвардигор Худои шумо ҳастам, ва дигаре нест, ва қавми Ман то абад хичил нахоҳанд шуд.

Ваъдаи Рӯҳулқудс ва аломатҳои омадани дуюм.

28. Ва баъд аз он чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман Рӯҳи Худро бар тамоми башар хоҳам рехт, ва писарони шумо ва духтарони шумо

нубувват хоҳанд намуд; пирони шумо хобҳо хоҳанд дид, ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид.

29. Ва дар он айём бар ғуломон ва канизони шумо низ Рӯҳи Худро хоҳам рехт.

30. Ва дар осмон ва замин аломот зоҳир хоҳам кард: хун ва оташ ва сутунҳои дуд.

31. Офтоб ба торикӣ ва моҳ ба хун табдил хоҳад ёфт, пеш аз он ки рӯзи азим ва сахмгини Парвардигор фаро расад.

32. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ номи Парвардигорро бихонад, наҷот хоҳад ёфт, зеро ки дар кӯҳи Сион ва дар Ерусалим, чунон ки Парвардигор гуфтааст, наҷотёфтагон хоҳанд буд, ва дар миёни боқимондагон касоне ки Парвардигор онҳоро хондааст.

БОБИ СЕЮМ

Аз нав барқарор кардани Исроил ва доварӣ дар водии Еҳӯшофот.

1. ЗЕРО кн инак, дар он айём ва дар он замон, ҳангоме ки асирони Яҳудо ва Ерусалимро баргардонида бошам,

2. Ман ҳамаи халқҳоро чамъ карда, ба водии Еҳӯшофот хоҳам овард, ва дар он ҷо бар онҳо барои қавми Худ ва мероси Худ – Исроил доварӣ хоҳам намуд, ки вайро онҳо дар миёни халқҳо пароканда сохта, замини Маро тақсим кардаанд,

3. Ва бар қавми Ман қуръа партофтаанд, ва писареро дар ивази фоҳиша додаанд, ва духтареро дар ивази шароб фурӯхтаанд, то ки бинӯшанд.

4. Ва шумо низ, эй Сӯр ва Сидӯн ва ҳамаи ноҳияҳои Фалиштӣ, дар ҳақиқи Ман чӣҳо кардед? Оё шумо мехоҳед Маро ба ҷазо мустаҳиқ намоед? Ва агар шумо Маро ба ҷазо мустаҳиқ намоед, Ман бо осонӣ ва ба зудӣ ҷазои шуморо ба саратон хоҳам баргардонид.

5. Азбаски шумо нукра ва тиллои Маро гирифтед, ва беҳтарин колои гаронбаҳои Маро ба қасрҳои худ даровардед,

6. Ва писарони Яҳудо ва писарони Ерусалимро ба писарони юнониён фурӯхтед, то ки онҳоро аз худудашон дур кунед, –

7. Инак, Ман онҳоро аз маконе ки онҳоро ба он ҷо фурӯхтед, хоҳам бархезонид, ва ҷазои шуморо ба саратон хоҳам баргардонид,

8. Ва писарону духтарони шуморо ба дасти писарони Яҳудо хоҳам фурӯхт, то ки онҳоро ба шабоиён, ба халқи дурдасте бифрӯшанд, зеро ки Парвардигор гуфтааст.

9. Инро дар миёни халқҳо эълон кунед, омодаи чанг шавед, паҳлавонро бархезонед; бигзор ҳамаи мардони чангӣ бархоста, наздик оянд.

10. Позаҳои худро барои шамшерҳо, ва досколаҳои худро барои найзаҳо бишканед; бигзор камқувват гӯяд: "Ман паҳлавон ҳастам".

11. Шитоб намоед ва биёед, эй ҳамаи халқҳои гирду атроф, ва чамъ шавед; паҳлавонони Худро, эй Парвардигор, ба он ҷо фурӯд овар.

12. Бигзор халқҳо бархоста, ба водии Еҳӯшофот биёянд, зеро ки Ман дар он ҷо хоҳам нишаст, то ки бар ҳамаи халқҳои гирду атроф доварӣ намоям.

13. Досро ба кор андозед, зеро ки ҳосил расидааст; биёед, пахш кунед, зеро ки ангурдон пур шудааст, чархуштҳо лабрез гардидааст, зеро ки шарорати онҳо азим аст.

14. Издиҳомҳо, издиҳомҳо дар водии доварӣ; зеро ки рӯзи Парвардигор дар водии доварӣ наздик аст.

15. Офтоб ва моҳ тира мешаванд, ва ситорагон дурахшонии худро гум мекунанд.

16. Ва Парвардигор аз Сион наъра мезанад, ва аз Ерусалим овози Худро мебарорад, ва осмону замин ба ларза меоянд; вале Парвардигор паноҳгоҳ барои қавми Худ, ва истехком барои банӣ Исроил хоҳад буд.

Яҳудо то абад маскун хоҳад шуд.

17. Ва хоҳед донист, ки Ман Парвардигор Худои шумо ҳастам, ки дар кӯҳи поки Худ – Сион сукунат дорам; ва Ерусалим пок хоҳад буд, ва бегонагон дигар аз он гузар нахоҳанд кард.

18. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки аз кӯҳҳо оби ангур хоҳад чакид, ва бар талҳо шир ҷорӣ хоҳад шуд, ва ҳамаи

рӯдхонаҳои Яҳудо пуроб хоҳанд гардид, ва чашмае аз хонаи Парвардигор берун омада, водии Шиттимро сероб хоҳад кард.

19. Миср вайрона хоҳад шуд, ва Адӯм ба биёбони хароба табдил хоҳад ёфт, аз боиси зулме ки дар ҳаққи банӣ Яҳудо карданд, яъне хуни бегуноҳонро дар замини онҳо рехтанд.

20. Валекин Яҳудо то абад маскун хоҳад шуд, ва Ерусалим – то абадуддаҳр.

21. Ва Ман интиқоми хуни онҳоро, ки ҳанӯз нагирифтаам, хоҳам гирифт, ва Парвардигор дар Сион сукунат хоҳад дошт».

КИТОБИ ОМУСИ НАБИ БОБИ ЯКУМ

Доварӣ бар халқҳои ҳамсоя.

1. СУХАНОНИ Омӯс, ки аз чӯпонони Тақӯо буд, ва дар айёми Узиё, подшоҳи Яҳудо, ва дар айёми Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, ду сол пеш аз заминчунбӣ, онҳоро дар бораи Исроил дар рӯё дид.
2. Ва гуфт: Парвардигор аз Сион наъра мезанад, ва аз Ерусалим овози Худо мешунавад, ва чарогоҳҳои чӯпонон мотам мегиранд, ва қуллаи Кармил хушк мешавад.
3. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Димишқ, ва барои чор ҷинойташ ғзабамо аз он нахоҳам баргардонид, чунки Ҷилбодро бо ғаллакӯбакҳои оҳанин кӯфтанд.
4. Ва оташе ба хонадони Ҳазоил хоҳам фиристод, ва қасрҳои Бин-Ҳададро фурӯ хоҳад бурд.
5. Ва ғалакаи Димишқро хоҳам шикаст, ва сокинонро аз водии Овин, ва дорандаи чӯбдасти салтанатро аз Байт-Адан нобуд хоҳам кард, ва қавми Арам ба Қир ба асирий хоҳанд рафт», мегӯяд Парвардигор.
6. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Ғазза, ва барои чор ҷинойташ ғзабамо аз он нахоҳам баргардонид, чунки тамоми ҷамоатро ба асирий бурданд, то ки ба Адӯм таслим кунанд.
7. Ва оташе ба ҳисори Ғазза хоҳам фиристод, ва қасрҳои онро фурӯ хоҳад бурд.
8. Ва сокинонро аз Ашдӯд, ва дорандаи чӯбдасти салтанатро аз Ашқалӯн нобуд хоҳам кард, ва дасти Худо бар Экрӯн хоҳам баргардонид, ва бақияи фалиштиён нест хоҳанд шуд», мегӯяд Парвардигор Худо.
9. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Сӯр, ва барои чор ҷинойташ ғзабамо аз он нахоҳам баргардонид, чунки тамоми ҷамоати асиронро ба Адӯм таслим карданд, ва паймони бародариро ба ёд наоварданд.

10. Ва оташе ба ҳисори Сӯр хоҳам фиристод, ва қасрҳои онро фурӯ хоҳад бурд».

11. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Адӯм, ва барои чор ҷинойташ ғзабабро аз он нахоҳам баргардонид, чунки бародари худро бо шамшер таъқиб кард, ва раҳму шафқати худро барҳам дод, ва хашмаш доимо шиддат меёфт, ва ғзаби худро ҳамеша нигоҳ медошт.

12. Ва оташе ба Темон хоҳам фиристод, ва қасрҳои Басраро фурӯ хоҳад бурд».

13. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти банӣ Аммуън, ва барои чор ҷинойташон ғзабабро аз онҳо нахоҳам баргардонид, чунки занони ҳомилаи Ҷилъодро шикамчок карданд, то ки худуди худро васеъ гардонанд.

14. Ва оташе дар ҳисори Рабба хоҳам дардод, ва қасрҳои онро дар миёни нидоҳои рӯзи корзор, дар тундбоди рӯзи тӯфон фурӯ хоҳад бурд.

15. Ва подшоҳи онҳо ба асирӣ хоҳад рафт, – вай, ва миронаш ҳамроҳи вай», мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ДУЮМ

Давоми он.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Мӯоб, ва барои чор ҷинойташ ғзабабро аз он нахоҳам баргардонид, чунки устухонҳои подшоҳи Адӯмро сӯзонида оҳак гардонид.

2. Ва оташе ба Мӯоб хоҳам фиристод, ки қасрҳои Қариютро фурӯ хоҳад бурд, ва Мӯоб дар миёни ғавғо ва нидоҳо ва садои шох хоҳад мурд.

3. Ва доварро аз даруни он нобуд хоҳам кард, ва ҳамаи миронашро ҳамроҳи вай хоҳам кушт», мегӯяд Парвардигор.

Доварӣ бар Яҳудо ва Исроил.

4. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Яҳудо, ва барои чор ҷинойташ ғзабабро аз он нахоҳам баргардонид,

чунки шариати Парвардигорро тарк карданд, ва фароизи Ёро
риоя нанамуданд, ва бутҳои онҳо, ки падаронашон пайравӣ
мекарданд, онҳоро дар иштибоҳ андохт.

5. Ва оташе ба Яхудо хоҳам фиристод, ки қасрҳои Ерусалимро
фурӯ хоҳад бурд».

6. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Исроил, ва
барои чор ҷинойташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид,
чунки одилро ба нукра, ва камбағалро дар ивази як ҷуфт кафш
мефурӯшанд;

7. Муштоқи онанд, ки ғубори замин бар сари мискинон бошад,
ва бенавоёнро аз роҳ мезананд; ва мард ва падараш назди як
зан мераванд, то ки номи поки Маро беҳурмат кунанд;

8. Ва бар либосҳои гаравӣ назди ҳар қурбонгоҳ меёзанд, ва
шароби ҷазоёфтагонро дар хонаи Худои худ менӯшанд.

9. Ва ҳол он ки Ман амӯриёнро, ки мисли арзҳо баландқомат
ва мисли булутҳо бақувват буданд, пеши онҳо нобуд намудам;
ва меваи онҳоро аз боло ва решаҳои онҳоро аз поён нест
кардам.

10. Ва Ман шуморо аз замини Миср берун овардам, ва шуморо
дар биёбон чил сол бурдам, то ки замини амӯриёнро тасарруф
намоед.

11. Ва аз писарони шумо анбиёро, ва аз ҷавонони шумо
назиронро ба миён овардам. Оё ҳамин тавр нест, эй банӣ
Исроил?» – мегӯяд Парвардигор.

12. «Валекин шумо назиронро шароб нӯшонидед, ва ба анбиё
фармон дода, гуфтед, ки "нубувват накунед".

13. Инак, Ман шуморо дар ҷое ки мебошед, фишор хоҳам дод,
чунон ки аробаи пур аз бандҳои гандум фишор медиҳад.

14. Ва барои тезрав ҷои гурез нахоҳад буд, ва зӯровар бо
қуввати худ ғолиб нахоҳад шуд, ва паҳлавон ҷонашро ба
саломат нахоҳад бурд.

15. Ва камондор истодагӣ нахоҳад кард, ва тезпо раҳо нахоҳад
ёфт, ва аспсавор ҷонашро ба саломат нахоҳад бурд.

16. Ва касе ки часуртарини паҳлавонон бошад, дар он рӯз
бараҳна хоҳад гурехт», мегӯяд Парвардигор.

БОБИ СЕЮМ

Каломи Парвардигор дар ҳаққи тамоми хонадони Яъқуб.

1. ИН каломро бишнавед, ки Парвардигор дар ҳаққи шумо, эй банӣ Исроил, дар ҳаққи ҳар қабилае ки аз замини Миср берун овардаам, ба забон ронда, гуфтааст:
2. «Фақат шуморо Ман аз ҳамаи қабилаҳои замин шинохтам, бинобар ин шуморо барои ҳамаи гуноҳотон ба ҷазо мустаҳик хоҳам кард.
3. Оё ду кас якҷоя роҳ мераванд, бе он ки маслиҳатро ба як ҷо монда бошанд?
4. Оё шер дар ҷангал наъра мезанад, агар нахчире пеши вай набошад? Оё шербача садояшро аз лонаи худ мебарорад, агар сайде ба даст наоварда бошад?
5. Оё мурғ ба доми рӯи замин меафтад, агар тузоке барои вай набошад? Оё дом аз рӯи замин бардошта мешавад, агар чизе дар он наафтада бошад?
6. Агар дар шаҳр шох навохта шавад, оё қавм ба изтироб намеоянд? Агар бар шаҳр мусибате ояд, оё онро Парвардигор ба амал наовардааст?
7. Оре, Парвардигор Худо коре намекунад, бе он ки сирри Худо ба бандагонаш анбиё ошкор созад.
8. Шер наъра задааст, – кист, ки ҳаросон нашавад? Парвардигор Худо сухан рондааст, – кист, ки нубувват накунад?»
9. Бар қасрҳои Ашдӯд ва бар қасрҳои замини Миср эълон намоед ва бигӯед: «Бар кӯҳҳои Сомария ҷамъ шавед, ва бетартибҳои зиёдеро, ки андаруни он аст, ва ситамҳоеро, ки дар миёни он аст, бубинед».
10. «Ва онҳо росткориро намедонанд», мегӯяд Парвардигор, «самарайи зулм ва торочро дар қасрҳои худ захира мекунад».
- 1.1. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Душман омада, дар гирдогирди замин ҷойгир хоҳад шуд; ва шукӯҳи

туро аз ту фурӯд хоҳад овард, ва қасрҳои ту гирифтори тороч хоҳад шуд».

12. Парвардигор чунин мегӯяд: «Чунон ки чӯпон ду соқи по ё нармаи гӯшро аз даҳони шер раҳо мекунад, ончунон банӣ Исроил, ки дар Сомария бар гӯшаи бистар ва бар чоғаи димишқӣ нишастаанд, раҳо хоҳанд шуд».

13. «Бишнавед ва ба хонадони Яъқуб шаҳодат диҳед», мегӯяд Парвардигор Худо, Худои лашкарҳо,

14. «Зеро дар рӯзе ки Ман Исроилро барои ҷинойтҳои ба ҷазо мустаҳиқ намоям, барои қурбонгоҳҳои Байт-Ил низ ба ҷазо мустаҳиқ хоҳам намуд, ва шохҳои қурбонгоҳ шикаста, бар замин хоҳад афтод.

15. Ва хонаи зимистониро бо якҷоягии хонаи тобистонӣ хароб хоҳам кард, ва хонаҳои оч талаф хоҳад шуд, ва хонаҳои бисёр нест хоҳад гардид», мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ЧОРУМ

Қурбонҳои дар Байт-Ил овардашуда сабаби ғазаби Парвардигор гардидааст.

1. «ИН каломро бишнавед, эй модаговони Бошон, ки бар кӯҳи Сомария буда, бенавоёнро зулм мекунад, камбағалонро ба танг меоваред ва ба хоҷаҳои худ мегӯед: "Биёред, то ки бинӯшем!"

2. Парвардигор Худо бо қудсияти Худо қасам хӯрдааст, ки инак, айёме бар шумо меояд, ки шуморо бо чангчаҳо хоҳанд кашид, ва бақияи шуморо – бо қалмоқҳои моҳигирӣ.

3. Ва ҳар яке аз шумо аз раҳнаи рӯ ба рӯяш берун хоҳад рафт, ва ҳарамсарои худро тарк хоҳад кард», мегӯяд Парвардигор.

4. «Ба Байт-Ил биёед ва ҷинойт кунед, ба Ҷилчол омада, ҷинойтро афзун намоед, ва бомдодон қурбонҳои худро биёред, ва дар ҳар се рӯз – ушрҳои худро.

5. Ва аз хаамири туруш ҳадияи шукрона биёред, ва ҳадияҳои ихтиёро нидокунон эълон намоед, зеро ки инро шумо, эй банӣ Исроил, дӯст медоред», мегӯяд Парвардигор Худо.

6. «Ва Ман низ тозагии дандонхоро дар ҳамаи шаҳрхотон, ва камии нонро дар ҳамаи маконхотон ба шумо додам, валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор.

7. «Ва Ман низ, вақте ки то дарав се моҳ монда буд, боронро аз шумо боздоштам, ва бар як шаҳр боронидам, ва бар шаҳри дигар наборонидам; як қитъаи саҳро шодоб гардид, ва қитъаи дигар, ки борон бар он наборид, хушк шуд.

8. Ва аҳли ду-се шаҳр сӯи як шаҳр барои нӯшидани об равона шуданд, вале сер нашуданд; валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор.

9. «Шуморо бо боди самум ва хушкӣ зарба задам; аксари боғҳо ва тоқҳо ва дарахтони анҷир ва зайтуни шуморо малах хӯрд; валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор.

10. «Ваборо аз қабиле он ки дар Миср воқеъ шудааст, бар шумо фиристодам; ҷавонони шуморо ба дами шамшер куштам, дар сурате ки аспхотон ба асирӣ афтод; ва тааффуни ӯрдуҳои шумо баромада, ба димоғатон зад; валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор.

11. «Андаруни шумо харобӣ ба амал овардам, монанди харобие ки Худо дар Садӯм ва Амӯро ба амал овардааст, ва шумо мисли кундаи нимсӯхтае будед, ки аз миёни оташ бароварда шуда бошад; валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор,

12. «Бинобар ин бо ту, эй Исроил, чунин амал хоҳам кард; ва азбаски бо ту чунин амал хоҳам кард, ту, эй Исроил, худро омода намо, ки бо Худои худ рӯ ба рӯ шавӣ».

13. Зеро, инак Ӯ, ки кӯҳхоро ба вучуд овардааст ва бодро офаридааст, ва ба одамизод фикрҳои Худо хабар медиҳад, рӯшноӣ ва зулмотро ба амал меоварад, ва бар баландиҳои замин қадамгузор мешавад, – Парвардигор Худои лашкарҳои Ӯст.

БОБИ ПАНЧУМ

Андӯҳи Парвардигор дар бораи Исроил.

1. ИН каломро, ки ман дар ҳаққи шумо, эй хонадони Исроил, хамчун марсия ба забон меронам, бишнавед:
2. Душизаи Исроил фурӯ ғалтидааст ва дигар нахоҳад бархост; бар замини худаш партофта шудааст, ва касе нест, ки вайро бархезонад.
3. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Аз шаҳре ки бо ҳазор нафар берун меояд, сад нафар барои хонадони Исроил боқӣ хоҳанд монд, ва аз шаҳре ки бо сад нафар берун меояд, даҳ нафар боқӣ хоҳанд монд».
4. Зеро ки Парвардигор ба хонадони Исроил чунин мегӯяд: «Маро толиб бошед, ва хоҳед зист.
5. Вале Байт-Илро толиб набошед, ва ба Қилчол наоед, ва ба Беэр-Шобаъ нагузаред, зеро ки Қилчол ба асирӣ хоҳад рафт, ва Байт-Ил ба ҳечу пуч мубаддал хоҳад шуд».
6. Парвардигорро толиб бошед, ва хоҳед зист; мабодо ғазаби Ӯ мисли оташ дар хонадони Юсуф даргирифта, вайро фурӯ барад, ва касе набошад, ки онро дар Байт-Ил хомӯш кунад.
7. Эй, ки инсофро ба явшон мубаддал менамояд, ва адолатро бар замин мепартосад!
8. Ӯ, ки Парвин ва Қабборро офаридааст, ва зулмотро ба субҳ табдил медиҳад, ва рӯзро шаби торик мегардонад, ва обҳои баҳрро даъват менамояд, ва онҳоро бар рӯи замин мерезад, – Парвардигор номи Ӯст.
9. Ӯ ҳалокатро бар зидди зӯровар қувват медиҳад, ва ҳалокат ба қалъа дохил мешавад.
10. Аз касе ки дар маҳкама далел меоварад, кароҳат доранд, ва аз шахси ростгӯӣ нафрат мекунанд.
11. Бинобар ин, азбаски бенаворо поймол кардед, ва аз ғаллаи вай хироч гирифтед, – хонаҳо аз санги тарошида хоҳед сохт, вале дар онҳо сокин нахоҳед шуд; тоқҳои дилпазир хоҳед парварид, вале шароби онҳоро нахоҳед нӯшид,
12. Зеро медонам, ки ҷинойтҳои шумо чӣ қадар бисёр, ва гуноҳҳои шумо чӣ қадар азим аст: шахси одилро ба танг меоваред, ришва мегиред, ва нисбат ба камбағалон дар маҳкама қачқорӣ мекунед.

13. Бинобар ин шахси бохирад дар ин замон хомӯш мемонад, зеро ки замони бад аст.

14. Некиро толиб бошед, на бадиरो, то ки зист кунед; ва он гоҳ Парвардигор Худои лашкарҳо бо шумо хоҳад буд, чунон ки мегӯед.

15. Аз бадӣ нафрат кунед ва некиро дӯст доред, ва инсофро дар маҳкама аз нав барқарор намоед; шояд Парвардигор Худои лашкарҳо бар бақияи Юсуф марҳамат кунад.

Рӯзи Парвардигор.

16. Бинобар ин Парвардигор Худо, Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: «Дар ҳамаи майдонҳо навҳа хоҳад буд, ва дар ҳамаи кӯчаҳо хоҳанд гуфт: "Ҳайҳот! Ҳайҳот!" Ва зироаткорро барои мотам гирифтанд, ва навҳагаронро барои навҳа кардан хоҳанд хонд.

17. Ва дар ҳамаи тоқзорҳо навҳа хоҳад буд, зеро ки Ман андаруни ту хоҳам гузашт», мегӯяд Парвардигор.

18. Вой ба ҳоли муштоқони рӯзи Парвардигор! Ин рӯзи Парвардигор ба шумо барои чӣ лозим аст? Он торикист ва на рӯшноӣ.

19. Мисли ин ки касе аз шер гурехта, ба хирс дучор шавад, ва ба хона даромада, дасташро ба девор бимонад, ва море ўро бигазад.

20. Охир, рӯзи Парвардигор торикист ва на рӯшноӣ, ва тирагист, ва дурахше дар он нест.

Қурбониҳо бидуни адолати ҳақиқӣ – қабохат аст пеши Парвардигор.

21. «Ман аз идҳои шумо карохат ва нафрат дорам, ва қурбониҳои шуморо дар маҷлисҳои қавматон қабул нахоҳам кард.

22. Ҳатто агар қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордии худро барои Ман биёред, онҳо дилхоҳи Ман нахоҳад буд, ва ба

қурбонии шукронаи говони парвории шумо назар нахоҳам андохт.

23. Ғавғои сурудҳои худро аз Ман дур кун, ва навозиши барбатҳои туро Ман гӯш нахоҳам кард.

24. Бигзор инсоф мисли об, ва адолат мисли наҳри бепоён чӯш зада чорӣ гардад!

25. Оё шумо, эй хонадони Исроил, дар биёбон дар зарфи чил сол қурбониҳо ва ҳадияҳо барои Ман овардед?

26. Балки Сиккути малики худ ва Кийюни бути худ, яъне кавкаби худоёни худро, ки барои худ сохта будед, бардошта гаштед.

27. Ва шуморо Ман ҷалои ватан карда, ба он тарафи Димишқ хоҳам ронд», мегӯяд Парвардигор, ки Худои лашкаро номи Ёст.

БОБИ ШАШУМ

Вой ба ҳоли онҳое ки дар Сион бепарво мебошанд.

1. ВОЙ ба ҳоли онҳое ки дар Сион бепарво ва дар кӯҳи Сомария дилпур мебошанд, – ин нақибони халқи хучиста, ки хонадони Исроил назди онҳо меоянд!

2. Ба Кална убур намоед ва бубинед, ва аз он ҷо ба Ҳамоти бузург биравед, ва ба Ҷати фалиштиён фуруд оед: оё онҳо аз ин мамлакатҳо беҳтаранд? Оё ҳудуди инҳо аз ҳудуди шумо зиёдтар аст?

3. Онҳое ки рӯзи бадро дур меандозанд, ва ҳокимияти ситамро наздик меоваранд;

4. Онҳое ки бар ҷоғаҳои оҷ мехобанд, ва бар бистарҳои худ меёзанд, ва барраҳои фарбеҳро аз миёни рама ва гӯсолаҳоро аз пеши охур гирифта мехӯранд;

5. Онҳое ки бо навозиши барбат месароянд, ба гумони он ки мисли Довуд барои худ асбоби мусиқӣ ихтироъ мекунанд;

6. Онҳое ки аз косоҳо шароб менӯшанд, ва худро бо рағбанҳои беҳтарин тадҳин менамоянд, ва дар бораи шикасти Юсуф афсӯс намехӯранд, –

7. Бинобар ин онҳо акнун дар сари асирон ба асири хоҳанд рафт, ва шавқуни айёшон хотима хоҳад ёфт.

8. Парвардигор Худо ба Зоти Худ қасам мехӯрад, ва Парвардигор Худои лашкарҳо мегӯяд: «Ман аз ифтихори Яъқуб кароҳат дорам, ва аз қасрҳои ӯ нафрат менамоям, ва шаҳрро бо ҳар чи дар он аст, таслим хоҳам кард».

9. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар даҳ одам дар як хона боқӣ монда бошанд, онҳо низ хоҳанд мурд.

10. Ва ҳангоме ки вайро хешованди вай ва сӯзонандаи вай бардорад, то ки устухонҳоро аз хона берун оварад, ва ба касе ки дар як гӯшаи хона бошад, бигӯяд: «Оё боз касе бо ту ҳаст?», вай ҷавоб хоҳад дод: «Ҳеҷ кас нест»; ва ӯ хоҳад гуфт: «Хомӯш бош! – то ки номи Парвардигор зикр карда нашавад».

11. Зеро инак, Парвардигор амр мефармояд, ва хонаи калон гард-гард мешавад, ва хонаи хурд – пора-пора.

12. Оё аспон бар сахра метозанд? Оё онро бо говҳо шудгор кардан мумкин аст? Зеро ки шумо инсофро ба гиёҳи заҳрдор табдил додаед, ва самари адолатро – ба явшон.

13. Шумо, ки аз ночизе шод мешавед ва мегӯед: «Оё бо қуввати худ шохҳо барои худ ба даст наовардем?» –

14. «Инак Ман», мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо, «халқеро бар зидди шумо, эй хонадони Исроил, бармеангезам, ва шуморо аз даромадгоҳи Ҳамот то наҳри Аробо ба танг хоҳанд овард».

БОБИ ҲАФТУМ

Се рӯё дар бораи довари оянда бар Исроил.

1. ПАРВАРДИГОР Худо ба ман чунин рӯёро намоён кард, ва инак, дар ибтидои рӯидани алафи бевақтӣ Ӯ малахро ба вучуд овард, ва ин алафе буд баъд аз даравидани алафи подшоҳ.

2. Ва ҳангоме ки вай алафи заминро хӯрда тамои кард, ман гуфтам: «Худоё Парвардигоро! Лутфан, марҳамат намо! Чӣ гуна Яъқуб қомат рост кунад? Вай бағоят хурд аст».

3. Парвардигор аз ин пушаймон гардид. «Ин тавр нахоҳад шуд!» – гуфт Парвардигор.
4. Парвардигор Худо ба ман чунин рӯъёро намоён кард, ва инак Парвардигор Худо оташро хонд, ки доварӣ намояд, ва вартаи азимро фурӯ бурд, ва китъаи сахроро сӯзонид.
5. Ва ман гуфтам: «Худоё Парвардигоро! Лутфан, боздор! Чӣ гуна Яъқуб қомат рост кунад? Вай бағоят хурд аст».
6. Парвардигор аз ин пушаймон гардид. «Ин тавр низ нахоҳад шуд!» – гуфт Парвардигор Худо.
7. Ба ман чунин рӯъёро намоён кард, ва инак Парвардигор бар девори амӯдӣ истода буд, ва шокуле дар дасташ буд.
8. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Эй Омӯс, чӣ мебинӣ?» Гуфтам: «Шокуле». Ва Парвардигор гуфт: «Инак, шокуле дар миёни қавми Худ Исроил мегузoram, ва дигар аз гуноҳашон гузарой нахоҳам кард.
9. Ва баландиҳои Исҳоқ валангор, ва қудсҳои Исроил хароб хоҳад шуд, ва бар хонадони Ёробъом бо шамшер қиём хоҳам кард».

Коҳини Байт-Ил Омусро пеши подшоҳ айбдор мекунад.

10. Ва Амасё, коҳини Байт-Ил, назди Ёробъом, подшоҳи Исроил, кас фиристод, то бигӯяд: «Омӯс дар миёни хонадони Исроил бар зидди ту ошӯб меандозад; замин наметавонад ҳамаи суханони ўро гунҷоиш диҳад;
11. Зеро ки Омӯс чунин мегӯяд: "Ёробъом ба дами шамшер хоҳад мурд, ва Исроил аз замини худ ба асирӣ бурда хоҳад шуд"».
12. Ва Амасё ба Омӯс гуфт: «Эй вали! Рафта ба замини Яҳудо бигрез, ва дар он ҷо нон бихӯр, ва дар он ҷо нубувват намо;
13. Валекин дар Байт-Ил дигар нубувват накун, зеро ки қудси подшоҳ аст он, ва хонаи салтанат аст он».
14. Ва Омӯс ҷавоб гардонда, ба Амасё гуфт: «Ман на набӣ ҳастам ва на писари набӣ, балки рамабон будам ва дарахтони чумизро мечустам.

15. Ва Парвардигор маро аз хизмати гӯсфандон гирифт, ва Парвардигор ба ман гуфт: "Рафта, ба қавми Ман Исроил нубувват намо".

16. Ва акнун каломи Парвардигорро бишнавар: ту мегӯӣ: "Дар ҳаққи Исроил нубувват нақун ва дар ҳаққи хонадони Исҳоқ суҳан нарон".

17. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: "Зани ту дар шаҳр гирифтори зино хоҳад шуд, ва писарону духтарони ту ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва замини ту бо риштаи андоза тақсим карда хоҳад шуд, ва ту бар замини нопок хоҳӣ мурд, ва Исроил аз замини худ ба асирий бурда хоҳанд шуд"».

БОБИ ҲАШТУМ

Сабади пур аз мевачот – аломати заволи наздики Исроил.

1. ПАРВАРДИГОР Худо ба ман чунин рӯёро намоён кард, ва инак, сабаде пур аз мевачот.

2. Ва ӯ гуфт: «Эй Омӯс, ту чӣ мебинӣ?» Гуфтам: «Сабаде пур аз мевачот». Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Заволи қавми Ман Исроил фаро расидааст; дигар аз гуноҳашон гузарой нахоҳам кард.

3. Ва сурудҳои қаср дар он рӯз ба навҳа табдил хоҳад ёфт», мегӯяд Парвардигор Худо, «лошаҳо бисёр хоҳад шуд, ва дар ҳар ҷо онҳоро хомӯшона берун хоҳанд партофт».

4. Инро бишнавар, эй муштоқони поймол кардани мискинон ва нобуд сохтани бенавоёни замин,

5. Ки мегӯед: «Навмоҳ кай мегузарад, то ки ғалларо бифрӯшем; ва шанбе кай мегузарад, то ки анборҳои ғалларо бикшоем, вазро кам ва қиматро зиёд кунем, ва бо тарозуи нодуруст фиреб диҳем,

6. Бенавоёнро ба нуқра, ва мискинонро дар ивази як ҷуфт кафш бихарем, ва пасмондаи ғалларо бифрӯшем».

7. Парвардигор ба ифтихори Яъқуб қасам хӯрдааст: «Ҳеч яке аз аъмоли онҳоро ҳаргиз фаромӯш нахоҳам кард!

8. Оё ба ин сабаб замин ба ҷунбиш нахоҳад омад, ва ҳар сокини он мотам нахоҳад гирифт? Ва он сар то сараш мисли наҳр баланд хоҳад шуд, ва мисли дарёи Нили Миср тугён хоҳад кард ва фурӯ хоҳад нишаст».

9. «Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд», мегӯяд Парвардигор Худо, «ки ғуруби офтобро дар нисфи рӯз ба амал хоҳам овард, ва заминро дар айни рӯзи равшан торик хоҳам кард.

10. Ва идҳои шуморо ба мотам, ва ҳамаи сурудҳои шуморо ба навҳа табдил хоҳам дод, ва бар ҳар камар палос, ва бар ҳар сар бемӯӣ хоҳам овард, ва инро мисли мотами фарзанди ягона, ва охирашро мисли рӯзи талх хоҳам гардонид.

11. Инак айёме меояд», мегӯяд Парвардигор Худо, «ки гуруснагӣ бар замин хоҳам фиристонд, – аммо на гуруснагӣ аз нон ва на ташнагӣ аз об, балки аз шунидани суханони Парвардигор.

12. Ва аз баҳр то баҳр, ва аз шимол то шарқ ҳаракат хоҳанд кард: гаштугузор намуда, каломи Парвардигорро чустуҷӯ хоҳанд кард, вале онро нахоҳанд ёфт.

13. Дар он рӯз дӯшизағони соҳибҷамол ва ҷавонон аз ташнагӣ беҳуш хоҳанд шуд;

14. Онҳое ки ба гуноҳи Сомария қасам хӯрда, мегӯянд: "Ба ҳаёти худои ту, эй Дон!" ва "Ба ҳаёти худои Беэр-Шобаъ!", – фурӯ хоҳанд ғалтид ва дигар нахоҳанд бархост».

БОБИ НҶҲУМ

Нубуввати охирин дар бораи парокандагӣ.

1. ПАРВАРДИГОРРО дидам, ки назди қурбонгоҳ истода буд, ва гуфт: «Сарҳои сутунҳоро бизан, то ки остонаҳо ба ларза ояд, ва онҳоро бар сари ҳама бишкан, ва боқимондагонро Ман ба дами шамшер хоҳам кушт: гурезпое аз онҳо нахоҳад гурехт, ва наҷотталабе аз онҳо наҷот нахоҳад ёфт.

2. Агар дӯзахро рахна карда фурӯд оянд, дасти Ман онҳоро аз он чо хоҳад гирифт; ва агар ба осмон сууд кунанд, онҳоро аз он чо фурӯд хоҳам овард.
3. Ва агар дар қуллаи Кармил пинҳон шаванд, онҳоро аз он чо чустучӯ намуда, хоҳам гирифт; ва агар аз пеши назарам дар қаъри баҳр руст шаванд, дар он чо морро амр хоҳам фармуд, ки онҳоро бигазад.
4. Ва агар пешопеши душманони худ ба асирӣ бираванд, дар он чо шамшерро амр хоҳам фармуд, ки онҳоро бикушад, ва Ман чашми Худро бар онҳо барои бадӣ хоҳам нигаронид, ва на барои некӣ».
5. Ва Парвардигор Худои лашкарҳо чун ба замин бирасад, он гудохта мешавад, ва ҳамаи сокинонаш мотам мегиранд, ва он сар то сараш мисли наҳр баланд мешавад, ва мисли дарёи Нили Миср фурӯ менишинад.
6. Ё кӯшкҳои Худро дар осмон бино кардааст, ва гунбази Худро бар замин барпо намудааст; Ё обҳои баҳро даъват мекунад, ва онҳоро бар рӯи замин фурӯ мерезад; номи Ё Парвардигор аст.
7. «Оё шумо, эй банӣ Исроил, барои Ман мисли писарони ҳабашӣён нестед?» – мегӯяд Парвардигор. – «Оё Исроилро аз замини Миср, ва фалиштиёнро аз Кафтӯр, ва арамиёнро аз Қир берун наовардам?»
8. Инак, чашмони Парвардигор Худо бар мамлакати гуноҳкор аст, ва Ман онро аз рӯи замин нобуд хоҳам кард; аммо хонадони Яъкубро қуллиятан талаф нахоҳам кард», мегӯяд Парвардигор.
9. «Зеро инак, Ман амр хоҳам фармуд, ва хонадони Исроилро дар миёни ҳамаи халқҳо хоҳам бехт, чунон ки ғалла дар ғалбер бехта мешавад, ва сангчае бар замин намеафтад.
10. Ҳамаи гуноҳкорони қавми Ман ба дами шамшер хоҳанд мурд,
яъне онҳое ки мегӯянд: "Ин офат ба мо нахоҳад расид ва ба сари мо нахоҳад омад".

Аз нав барқарор кардани салтанати Довуд.

11. Дар он рӯз Ман хаймаи Довудро, ки фурӯ ғалтидааст, аз нав барпо хоҳам намуд, ва рахнаҳояшро таъмир хоҳам кард, ва харобиҳояшро аз нав барқарор хоҳам намуд, ва онро мисли айёми қадим бино хоҳам кард,

12. То ки онҳо бақияи Адӯм ва ҳамаи халқҳоеро, ки номи Ман бар онҳо ниҳода шудааст, тасарруф намоянд», мегӯяд Парвардигор, ки инро ба амал меоварад.

13. «Инак, айёме меояд», мегӯяд Парвардигор, «ки шудгоркунанда ба даравгар дучор хоҳад омад, ва пахшкунандаи ангур – ба коранда; ва кӯҳҳо шираи ангурро хоҳад чаконид, ва бар ҳамаи теппаҳо шир чорӣ хоҳад шуд.

14. Ва асирони қавми Худ Исроилро хоҳам баргардонид, ва онҳо шаҳрҳои валангоршударо бино карда, дар онҳо сокин хоҳанд шуд, ва токҳо шинонда, шароби онҳоро хоҳанд нӯшид, ва боғҳо парвариш намуда, меваи онҳоро хоҳанд хӯрд,

15. Ва Ман онҳоро дар заминашон хоҳам шинонд, ва онҳо дигар аз заминашон, ки ба онҳо додаам, канда нахоҳанд шуд», мегӯяд Парвардигор Худои ту.

КИТОБИ УБАДЌИ НАБЌИ БОБИ ЯКУМ

Зиллати Адӯм.

1. РӯЪЌИ Убадѐ. Парвардигор Худо дар бораи Адӯм чуни мегӯяд: «Хабаре аз ҷониби Парвардигор шунидам, ки қосиде назди халқҳо фиристода шудааст: "Бархезед, ва бар зидди вай барои ҷанг бархезем".
2. Инак, Ман туро дар миѐни халқҳо аз ҳама хурд гардонидам, ва ту бағоят манфур ҳастӣ.
3. Такаббури дилат туро фирефта кардааст; ту, ки дар шикофҳои сахра сокин ҳастӣ, ва масканат дар макони баланд аст, дар дили худ мегӯӣ: "Кист, ки маро ба замин фурӯд оварад?"
4. Агарчи ту худро мисли уқобе баланд мекунӣ, ва лонаи худро дар миѐни ситорагон месозӣ, Ман туро аз он ҷо фурӯд хоҳам овард, мегӯяд Парвардигор.
5. Агар дуддон ѐ ғоратгарон шаб назди ту меоманд, – ту ҷӣ гуна валангор шудай! – онҳо, охир, фақат он қадар, ки барояшон кифоят бошад, медуздиданд; агар ангурчинон назди ту меоманд, онҳо, охир, баъзе шингилҳоро боқӣ мегузоштанд.
6. Неъматҳои Эсов ҷӣ гуна кофтуков, ва ганҷҳои ниҳонии ӯ ҷӣ гуна ошкор карда шудааст!
7. Ҳамаи иттифоқчиѐнат туро то сарҳад бадар ронданд; хайрхоҳонат туро дар иштибоҳ андохта, бар ту ғолиб омаданд; хӯрандагони нонат доме дар таги ту ниҳоданд, ва дар ҳаққи ту мегӯянд: "Хираде дар онҳо нест!"
8. Дар он рӯз, охир, мегӯяд Парвардигор, Ман ҳакимонро дар Адӯм, ва хирадро аз кӯҳи Эсов нобуд хоҳам кард.
9. Ва баҳодурони ту, эй Темон, ба ҳарос хоҳанд афтод, то ки ҳар яке аз кӯҳи Эсов аз куштор несту нобуд гардад.

Гуноҳи азими Адӯм.

10. Аз боиси зулме ки ту дар ҳаққи бародарат Яъқуб кардай, хиҷолат туро хоҳад пӯшонид, ва ту ба сурати абадӣ нобуд хоҳӣ шуд.

11. Дар он рӯзе ки ту дар рӯ ба рӯ меистодӣ, дар он рӯзе ки бегонагон дороии ӯро тороҷ мекарданд, ва ачнабиён ба дарвозаҳои ӯ дохил мешуданд, ва дар ҳаққи Ерусалим қуръа мепартофтанд, ту низ мисли яке аз онҳо будӣ.

12. Рӯзи бародари худро, рӯзи шикасти ӯро тамошо накун, ва дар ҳаққи банӣ Яҳудо дар рӯзи ҳалокати онҳо шодӣ нанамо, ва дар рӯзи мусибат даҳон ба лоф накушо.

13. Ба дарвозаи қавми Ман дар рӯзи ҳалокаташон дохил нашав, ту низ дар рӯзи ҳалокаташон бадбахтии онҳоро тамошо накун, ва дар рӯзи ҳалокаташон ба дороии онҳо даст дароз накун.

14. Ва дар сари чорраҳа наист, то ки гурезаҳои онҳоро несту нобуд кунӣ; ва боқимондагони онҳоро дар рӯзи мусибат таслим накун.

Адӯм дар рӯзи Парвардигор.

15. Зеро ки рӯзи Парвардигор бар ҳамаи халқҳо наздик аст: чунон ки ту амал кардай, ончунон ба ту амал карда хоҳад шуд; подоши ту бар сарат хоҳад баргашт.

16. Зеро, чунон ки бар кӯҳи поки Ман нӯшидаед, ончунон ҳамаи халқҳо ҳамеша хоҳанд нӯшид, ва нӯшида, фуру хоҳанд бурд, ва тавре хоҳанд шуд, ки гӯё мутлақо мавҷуд набуданд.

Наҷот бар кӯҳи Сион.

17. Вале бар кӯҳи Сион наҷот хоҳад буд, ва он пок хоҳад шуд; ва хонадони Яъқуб мероси худро тасарруф хоҳанд кард.

18. Ва хонадони Яъқуб оташ, ва хонадони Юсуф аланга, ва хонадони Эсов коҳ хоҳанд буд, ва дар дохили онҳо даргирифта, онҳоро хоҳанд сӯзонид, ва бақияе аз хонадони Эсов нахоҳад монд, зеро ки инро Парвардигор гуфтааст.

19. Ва аҳли чануб кӯҳи Эсовро, ва аҳли пастӣ замини фалиштиёнро тасарруф хоҳанд кард; ва саҳрои Эфроим ва саҳрои Сомарияро тасарруф хоҳанд кард; ва Бинёмин – Цильодро.

20. Ва асирони ин лашкари банӣ Исроил замини канъониёнро то Сорфат тасарруф хоҳанд кард, ва асирони Ерусалим, ки дар Сефорад мебошанд, шаҳрҳои чанубиро тасарруф хоҳанд кард.

21. Ва начотдиҳандагон ба кӯҳи Сион хоҳанд баромад, то ки бар кӯҳи Эсов доварӣ кунанд; ва подшоҳӣ аз они Парвардигор хоҳад шуд».

КИТОБИ ЮНУСИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Даъват шудани Юнус.

1. Ва каломи Парвардигор ба самъи Юнус ибни Амитаи расид, ки мегуфт:
2. «Бархез, ба Нинве – шаҳри бузург – бирав ва дар он мавъиза намо, зеро ки бадкории онҳо то ба пеши Ман баромадааст».

Гурехтани Юнус. Тӯфони бузурге бар баҳр.

3. Ва Юнус бархост, то ки аз пеши Парвардигор ба Таршиш бигрезад; ва ба Ёфӯ омада, киштие ёфт, ки ба Таршиш рафтани буд, ва киропулии онро дода, савор шуд, то ки хамроҳи онҳо аз пеши Парвардигор ба Таршиш биравад.
4. Вале Парвардигор боди тунде бар баҳр бархезонд, ва тӯфони бузурге дар баҳр ба амал омад, ва киштӣ ба шикастан наздик буд.
5. Ва маллоҳон ба ҳарос афтода, ҳар яке ба худои худ истиғоса менамуданд, ва асбобу анчомеро, ки дар киштӣ буд, дар баҳр мепартофтанд, то ки бори худро сабук кунанд; аммо Юнус ба таҳхонаи сафина фууромада, дароз кашид, ва хоби сахташ бурд.
6. Ва сардори киштӣ назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Туро чӣ шудааст, ки хобидай? Бархез, Худои худро бихон; шояд, Худо моро ёд кунад, ва мо ба ҳалокат нарасем».
7. Ва ба якдигар гуфтанд: «Биёед, қуръа партоем, то бидонем, ки аз боиси кӣ ин офат ба мо расидааст». Ва қуръа партофтанд, ва қуръа ба номи Юнус афтод.
8. Он гоҳ ба ӯ гуфтанд: «Ба мо бигӯ, ки аз боиси кӣ ин офат ба мо расидааст? Қасбу кори ту чист, ва аз кучо меоӣ? Диёри ту кучост, ва аз кадом қавм ҳастӣ?»
9. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Ман ибрӣ ҳастам, ва аз Парвардигор Худои осмон, ки баҳр ва хушкіро офаридааст, метарсам».

10. Ва он одамон сахт ҳаросон шуда, ба ӯ гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки кардӣ?» Зеро он одамон донистанд, ки ӯ аз пеши Парвардигор гурехтааст, чунон ки худаш ба онҳо баён намуд.

11. Ва ба ӯ гуфтанд: «Бо ту чӣ кунем, то ки баҳр барои мо сокит шавад?» Зеро ки баҳр беш аз пеш мехурӯшид.

Юнус дар баҳри хурӯшон андохта шуд.

12. Он гоҳ ӯ ба онҳо гуфт: «Маро бардошта, дар баҳр андозед, – ва баҳр барои шумо сокит хоҳад шуд, зеро ман медонам, ки аз боиси ман ин тӯфони бузург ба сари шумо омадааст».

13. Лекин он одамон бошиддат бел задан гирифтанд, то киштиро ба хушкӣ баргардонанд, аммо натавонистанд, зеро ки баҳр беш аз пеш бар зидди онҳо мехурӯшид.

14. Он гоҳ сӯи Парвардигор нидо карда, гуфтанд: «Лутфан, эй Парвардигор, аз боиси ҷони ин одам ба ҳалокат нарасем, ва хуни бегуноҳро ба гардани мо намон; зеро ки Ту, эй Парвардигор, он чи бихостӣ, бикардӣ».

15. Ва Юнусро бардошта, дар баҳр андохтанд; ва баҳр аз талотумаш бозистод.

16. Ва он одамон аз Парвардигор сахт тарсиданд, ва барои Парвардигор қурбонӣ карданд, ва назрҳо бастанд.

БОБИ ДУЮМ

Моҳии бузург Юнусро фурӯ бурд. Дуои Юнус.

1. Ва Парвардигор ба моҳии бузурге фармуд, ки Юнусро фурӯ барад; ва Юнус се шабонарӯз дар шиками моҳӣ буд.

2. Ва Юнус аз шиками моҳӣ сӯи Парвардигор Худои худ дуо кард,

3. Ва гуфт: «Дар тангии худ сӯи Парвардигор хондам, ва маро иҷобат намуд; аз батни дӯзах истиғоса бурдам, ва Ту овози маро шунидӣ.

4. Ту маро дар қаър, дар дили баҳрҳо андохтӣ, ва селоб маро иҳота намуд; ҳамаи тугёнҳо ва мавҷҳои Ту бар ман гузашт.

5. Ва ман гуфтам: "Аз назари Ту ронда шудаам; вале қасри қудси Туро боз хоҳам дид".
6. Обҳо маро то ба чонам фаро гирифт; варта маро ихота намуд; обсабза ба сарам печид.
7. То беҳи кӯҳҳо нузул кардам; замин бо ғалақаҳои худ то ба абад пеши роҳамро гирифт; лекин Ту, эй Парвардигор Худои ман, ҳаётамро аз дӯзах баровардӣ.
8. Вақте ки чонам дар ман аз ҳол мерафт, Парвардигорро ба ёд овардам, ва дуои ман ба даргоҳи Ту, ба қасри қудси Ту расид.
9. Пайравони бутҳои бекора Эҳсонкунандаи худро тарк мекунанд,
10. Лекин ман бо овози шукрона барои Ту қурбонӣ хоҳам кард; он чи назр намудаам, адо хоҳам кард. Начот дар дасти Парвардигор аст!»
11. Ва Парвардигор ба моҳӣ бигуфт, ва Юнусро ба хушкӣ қай кард.

БОБИ СЕЮМ

Пушаймониш Юнус ва мавъизаи муборак дар Нинве.

1. ВА каломии Парвардигор бори дуюм ба гӯши Юнус расид, ки мегуфт:
2. «Бархез, ба Нинве – шаҳри бузург – бирав ва он чиро, ки Ман ба ту фармудам, дар он мавъиза намо».
3. Ва Юнус бархоста, бар тибқи каломии Парвардигор ба Нинве рафт; ва Нинве шаҳри бузурги Худо буд, ки дар се рӯз давр мезаданд.
4. Ва Юнус ба даврзании шаҳр сар карда, як рӯз гашт, ва мавъиза намуда, мегуфт: «Баъд аз чил рӯз Нинве хароб хоҳад шуд!»
5. Ва мардуми Нинве ба Худо имон оварданд, ва рӯза эълон карданд, ва аз калонашон то хурдашон палос пӯшиданд.
6. Ва ин гап ба гӯши подшоҳи Нинве расид, ва ӯ аз тахти худ бархоста, чомаи салтанатро аз худ дур кард, ва палос пӯшида, бар хокистар нишаст,

7. Ва амр фармуд, ки дар Нинве аз номи подшоҳ ва акобири вай чор зада, гӯянд, ки «одамон ва ҳайвонот, говон ва гӯсфандон чизе нахӯранд, ба чарогоҳ нараванд ва об нанӯшанд;

8. Ва одамон ва ҳайвонот палоспӯш шаванд, ва бошиддат сӯи Худо бихонанд, ва ҳар кас аз роҳи бади худ ва аз зулми дастҳои худ тавба кунад;

9. Шояд, Худо рӯчӯъ намуда, пушаймон шавад, ва аз ғазаби Худо баргардад, ва мо ба ҳалокат нарасем».

10. Ва Худо аъмоли онҳоро дид, ки аз роҳи бади худ тавба кардаанд; ва Худо аз он офате ки гуфта буд ба онҳо бирасонад, пушаймон шуд, ва нарасонд.

БОБИ ЧОРУМ

Маҳзун шудани Юнус. Канадона— рамзи гамхориши хирадмандонаи Худо.

1. ЮНУС хеле маҳзун шуд, ва қаҳраш омад,

2. Ва сӯи Парвардигор дуо кард ва гуфт: «Эй Парвардигор! Оё сухани ман ҳамин набуд, вақте ки ҳанӯз дар диёри худ будам? Барои ҳамин ҳам ба гурехтан ба Таршиш шитоб кардам, зеро медонистам, ки Ту Худои бахшанда ва раҳим, собир ва пур аз эҳсон ҳастӣ, ва аз офат пушаймон мешавӣ.

3. Ва акнун, эй Парвардигор, чони маро аз ман бигир, зеро ки мурданам аз зистанам беҳтар аст».

4. Ва Парвардигор гуфт: «Оё хуб аст, ки дар қаҳр шавӣ?»

5. Ва Юнус аз шаҳр баромада, аз тарафи шарқии шаҳр нишаст, ва дар он ҷо барои худ хаймае сохта, зери он дар соя нишаст, то бубинад, ки дар шаҳр чӣ воқеа мешавад.

6. Ва Парвардигор Худо канадонае рӯёнид, ва он ба болои Юнус қад кашид, то ки бар сари ӯ соя афканда, ӯро аз маҳзуниаш раҳо кунад; ва Юнус аз канадона бисёр шод шуд.

7. Ва фардои он, ҳангоми тулӯи шафақи субҳ, Худо ба кирме фармуд, ки канадонро занад, ва он хушк шуд.

8. Вақте ки офтоб баромад, Худо боди шарқии тафсоне вазонид, ва офтоб сари Юнусро зад, ва ӯ беҳол шуд ва ба худ марг талабида, гуфт: «Мурданам аз зистанам беҳтар аст».

9. Ва Худо ба Юнус гуфт: «Оё хуб аст, ки барои канадона дар қаҳр шавӣ?» Вай гуфт: «Хуб аст, ки то ба дараҷаи марг дар қаҳр шавам».

10. Он гоҳ Парвардигор гуфт: «Ту канадонро дарег медорӣ, ки барои он меҳнат накардаӣ ва онро наруёнидаӣ, ки он дар як шаб пайдо шуд ва дар як шаб нобуд шуд:

11. Ва оё Ман Нинверо – ин шаҳри бузургро – дарег надорам, ки дар он бештар аз дувоздаҳ бевар одамоне ки дасти рости чапи худро наметавонанд фарқ кунанд, ва ҳайвоноти бисёре низ ҳастанд?»

КИТОБИ МИКОИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Чинояти ҳар ду мамлакат боиси газаби Худо гардид.

1. КАЛОМИ Парвардигор, ки бар Микои мӯраштӣ дар айёми Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо, нозил шуд, ва ӯ онро дар бораи Сомария ва Ерусалим дар рӯъё дид.
2. Бишнавед, эй ҳамаи қавмҳо, гӯш андоз, эй замин ва ҳар чи дар он аст! Ва Парвардигор Худо ба муқобили шумо шоҳид бошад, яъне Парвардигор аз қасри қудси Худ!
3. Зеро инак, Парвардигор аз макони Худ берун меояд, ва фурӯд омада, бар баландиҳои замин қадамгузор мешавад.
4. Ва кӯҳҳо дар тахти Ӯ гудохта мешавад, ва водиҳо мекафад, мисли мум пеши оташ, мисли обе ки ба нишебӣ мерезад.
5. Ҳамаи ин аз боиси чинояти Яъқуб аст, ва аз боиси гуноҳҳои хонадони Исроил. Кист сабабгори чинояти Яъқуб? Оё Сомария нест? Ва кист маркази бутпарастӣ дар Яҳудо? Оё Ерусалим нест?
6. Ва Сомарияро ба харобазори саҳро, ба макони тоқшинонӣ табдил хоҳам дод; ва сангҳои онро ба дара андохта, таҳкурсии онро намоён хоҳам кард.
7. Ва ҳамаи санамҳои он пора-пора хоҳад шуд, ва ҳамаи муздҳои зинои он ба оташ хоҳад сӯхт; ва ҳамаи бутҳои онро валангор хоҳам кард, зеро ки онҳоро аз музди зино чамъ овардааст, ва онҳо ба музди зино хоҳад баргашт.
8. Дар ин бора навҳаю вовайло хоҳам кард, маҷнунвор ва урён роҳ хоҳам рафт, мисли шағолҳо нула хоҳам кашид, ва мисли шутурмурғҳо оху воҳ хоҳам кард.
9. Зеро ки шикасти он илочнопазир аст, чунки то Яҳудо омада, ба дарвозаи қавми ман, ба Ерусалим расидааст.
10. Дар Қат хабар надихед, сахт гирия накунед; дар хонаи Афра худро ба хок бифелон.
11. Бо аврати бараҳна гузар кун, эй сокинаи Шофир; сокинаи Саанон берун намеояд; дар Байт-Эсел навҳагарист; барои ӯрду заданаш аз шумо макон мегирад.

12. Зеро ки сокинаи Морут аз барои дороии худ дар андӯх меафтад, чунки мусибате аз ҷониби Парвардигор ба дарвозаи Ерусалим фурӯд омадааст.

13. Аспи давандро ба ароба бибанд, эй сокинаи Локиш; вай ибтидои гуноҳи духтари Сион буд, зеро ки ҷиноятҳои Исроил дар ту ёфт шудааст.

14. Бинобар ин ту ҷиҳозе ба Мӯрашти Ҷат хоҳӣ дод; хонаҳои Акзиб чашмаи яъсовар барои подшоҳони Исроил хоҳад буд.

15. Боз ворисе назди ту хоҳам овард, эй сокинаи Морешо; ҷалони Исроил то Адулом хоҳад омад.

16. Барои писарони нозпарварди худ мӯи саратро битарош ва бикан; бемӯи саратро мисли уқоб васеътар бикун, чунки онҳо аз пеши ту ба асирӣ хоҳанд рафт.

БОБИ ДУЮМ

Парвардигор ба Исроил зид шудааст.

1. ВОЙ ба ҳоли онҳое ки бар бистарҳои худ хабосат меандешанд ва ниятҳои бад доранд, ва ҳамин ки рӯшноии сахари фаро расад, онро ба амал меоваранд, чунки қувват дар дасти онҳост.

2. Ва чун сахроҳоро тамаъ кунанд, – зер карда мегиранд, ва хонаҳоро тамаъ кунанд, – бо зӯрӣ тасарруф менамоянд; ва дар ҳақи марде ва хонаи вай, ва шахсе ва мероси вай ситам мекунанд.

3. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, Ман бар зидди ин қабила мусибате меандешам, ки шумо гардани худро аз он натавонед берун овард, ва қомат рост карда мағрурона роҳ нахоҳед рафт, зеро ки ин замони мусибат аст.

4. Дар он рӯз дар ҳақи шумо масале ба забон хоҳанд ронд, ва зор-зор гирифта навҳа хоҳанд кард, ва хоҳанд гуфт: "Мо тамоман тороч гардидаем; насибаи қавми ман бадал шудааст. Чӣ гуна маро аз он дур мекунад?! Сахроҳои моро ба шарирон тақсим карда медиҳад".

5. Бинобар ин барои ту касе нахоҳад буд, ки дар ҷамоати Парвардигор қуръа барои андоза кардан партояд.
6. "Нубувват накунед!" Нубувват мекунанд: "Ба инҳо нубувват накунанд, расвоиҳо дур нахоҳад шуд".
7. Эй, ки номат хонадони Яъқуб аст! Оё Рӯҳи Парвардигор ношикеб гардидааст? Оё инҳо аъмоли Ёст? Суханони Ман, охир, ба ҳар касе ки бо роҳи рост равон аст, некӣ меоварад.
8. Ва онҳое ки дирӯз қавми Ман ба шумор мерафтанд, алҳол ҳамчун душман қиём кардаанд; шумо аз китфи роҳгузаре курта ва ҷомаро кашида мегиред; касонеро, ки оромона мегузаранд, тавре ба қалам медихед, ки гӯё аз ҷанг гашта омада бошанд.
9. Занони қавми Маро аз хонаҳои дилписандашон бадар меронед; аз кӯдакони онҳо зинати Маро ба сурати абадӣ мегиред.
10. Бархезед ва биравед, зеро ки ин ҷо оромгоҳи шумо нест; ба сабаби палид шуданаш он шуморо ба ҳалокат хоҳад расонид, ва ин ҳалокати сахте хоҳад буд.
11. Агар шахси бодии дурӯғгӯе козибона мегуфт: "Барои ту дар бораи шароб ва арақ нубувват хоҳам кард", – вай наби дилхоҳе барои ин қавм мебуд.

Ваъда ба бақия.

12. Тамоми туро, эй Яъқуб, ҷамъ хоҳам кард, бақияи Исроилро фароҳам хоҳам овард, онҳоро мисли гӯсфандони дохили кӯра якҷоя хоҳам гузошт; онҳо мисли рамае ки андаруни ҷарогоҳаш бошад, аз бисёрии одамон ғалоғула хоҳанд бардошт.
13. Рахнакунанда пешопеши онҳо баромад; онҳо низ рахна карда, гузаштанд, дарвозаро рахна карда, аз он берун омаданд; ва подшоҳашон пешопеши онҳо гузашта рафт, ва Парвардигор – дар сари онҳо».

БОБИ СЕЮМ

Доварии оянда бар сарварони қавм.

1. ВА ман гуфтам: бишнавед, эй сарварони Яъқуб ва доварони хонадони Исроил! Шумо, охир, вазифадор ҳастед, ки адлу инсофро бидонед.
2. Аммо шумо аз некӣ нафрат мекунад ва бадиरो дӯст медоред; пӯсти онҳоро аз баданашон ва гӯшти онҳоро аз устухонҳошон меканед.
3. Ҳамон касоне ҳастед, ки гӯшти қавми Маро хӯрдаанд, ва пӯсти онҳоро аз баданашон кандаанд, ва устухонҳои онҳоро шикастаанд, ва гӯё ки ба дег меандохта бошанд, яъне мисли гӯште ки андаруни потила мепазанд, пора-пора кардаанд.
4. Он гоҳ сӯи Парвардигор истиғоса хоҳанд бурд, вале Ӯ онҳоро иҷобат нахоҳад кард, ва рӯи Худро дар он замон аз онҳо хоҳад пӯшонид, чунки ба аъмоли бад дода шудаанд.
5. Парвардигор дар бораи анбиёе ки қавми маро дар иштибоҳ меандозанд, яъне вақте ки бо дандонҳои худ чизе мехоянд, – сулҳу осоиштагиро мехонанд, вале вақте ки касе ба даҳони онҳо чизе намегузорад, – бар зидди вай чанг эълон мекунанд, чунин мегӯяд:
6. «Бинобар ин шаб барои шумо ба ҷои рӯё, ва торикӣ барои шумо ба ҷои фолгирӣ хоҳад буд; ва офтоб бар анбиё ғуруб хоҳад кард, ва рӯз барояшон торик хоҳад шуд.
7. Ва пешгӯйҳо расво, ва фолгирҳо хичил гардида, ҳамаашон ришу мӯйлаби худро хоҳанд пӯшонид, чунки аз ҷониби Парвардигор ҷавобе нахоҳад буд».
8. Валекин ман ба воситаи Рӯҳи Парвардигор аз қувват ва инсоф ва мардонагӣ пур шудаам, то ки ба Яъқуб дар бораи ҷинойташ ва ба Исроил дар бораи гуноҳаш сухан ронам.
9. Пас инро бишнавед, эй сарварони хонадони Яъқуб ва эй доварони хонадони Исроил, ки аз инсоф нафрат доред ва ҳар чизи ростро қач мекунад,
10. Сионро бо хун ва Ерусалимро бо ноинсофӣ бино мекунад!
11. Сарваронаш ба бадали ришва доварӣ менамоянд, ва қоҳинонаш ба бадали музд таълим медиҳанд, ва анбиёяш ба

бадали нукра фол мегиранд, ва ба Парвардигор таваккал намуда, мегӯянд: «Парвардигор, охир, андаруни мост, – мусибате бар мо нахоҳад омад!»

12. Бинобар ин, аз боиси шумо, Сион мисли сахро шудгор хоҳад шуд, ва Ерусалим ба харобазор, ва кӯҳи Хона ба баландиҳои чангалзор мубаддал хоҳад гардид.

БОБИ ЧОРУМ

Подшоҳии ояндаи Масех: а) ҳамаро фаро мегирад, яъне умумичаҳонист.

1. Ва дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Парвардигор бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид, ва аз пуштаҳо баланд хоҳад шуд, ва қавмҳо сӯи он равона хоҳанд шуд.

2. Ва халқҳои бисёр роҳсипор шуда, хоҳанд гуфт: «Биёед, ба кӯҳи Парвардигор, ва ба хонаи Худои Яъқуб бароем, то ки Ӯ тариқҳои Худро ба мо таълим диҳад, ва мо бо роҳҳои Ӯ равона шавем». Зеро ки шариат аз Сион, ва каломи Парвардигор аз Ерусалим хоҳад баромад.

б) бар сулҳу осоиштагӣ асос меёбад.

3. Ва Ӯ дар миёни қавмҳои бисёр доварӣ хоҳад кард, ва ихтилофоти байни халқҳои азимро то ақсои дурдаст ҳал хоҳад намуд; ва онҳо шамшерҳои худро барои позаҳо, ва найзаҳои худро барои досколаҳо хоҳанд шикаст; ва халқе бар халқе шамшер нахоҳад кашид, ва ҷангро дигар таълим нахоҳанд гирифт.

в) ба ҳама осудаҳолро ваъда мекунад.

4. Ва ҳар яке зери токи худ ва зери дарахти анчири худ хоҳанд нишаст, ва касе онҳоро нахоҳад тарсонид, зеро ки даҳони Парвардигори лашкарҳо инро гуфтааст.

5. Зеро ки ҳамаи қавмҳо ҳар яке ба номи худои худ равона мешаванд, вале мо ба номи Парвардигор Худои худ то абад равона хоҳем шуд.

з) Исроил муттаҳид мешавад.

6. «Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигор, лангонро чамъ хоҳам кард, ва рондашудагонро фароҳам хоҳам овард, ва онҳоеро низ, ки ба сарашон мусибат овардаам.

7. Ва лангонро бақия, ва дуршудагонро халқи азим хоҳам гардонид; ва Парвардигор дар кӯҳи Сион бар онҳо аз ҳоло то абад подшоҳӣ хоҳад кард».

8. Ва ту, эй бурҷи рама, эй пуштаи духтари Сион! Салтанати аввала назди ту хоҳад баргашт, ва подшоҳӣ аз они духтари Ерусалим хоҳад шуд.

Таъхири он ба сабаби асири Бобил.

9. Пас чаро ту ҳоло чунин фарёд мезанӣ? Оё дар ту подшоҳ нест? Оё машваратчии ту нобуд шудааст, ки дард туро мисли зане ки мезояд, фаро гирифтааст?

10. Аз дард мисли зане ки мезояд, азият каш ва печутоб хӯр, эй духтари Сион, зеро ки алҳол аз шаҳр берун рафта, дар саҳро сокин хоҳӣ шуд, ва ба Бобил омада, дар он ҷо раҳой хоҳӣ ёфт: дар он ҷо Парвардигор туро аз дасти душманонат халосӣ хоҳад дод.

11. Ва алҳол халқҳои бисёр бар зидди ту чамъ омада, мегӯянд: «Сион палид хоҳад шуд, ва чашмони мо инро хоҳад дид!»

12. Вале онҳо фикрҳои Парвардигорро намедонанд, ва рои Ҷуро намефаҳманд, зеро ки Ҷ онҳоро мисли бандҳо дар хирмангоҳ чамъ кардааст.

13. Барҳез ва поймол кун, эй духтари Сион! Зеро ки Ман шохатро оҳанин, ва сумҳоятро мисин хоҳам гардонид, ва ту қавмҳои бисёрро торумор хоҳӣ кард, ва ғанимати онҳоро

барои Парвардигор, ва сарвати онҳоро барои Молики тамоми замин вақф хоҳӣ кард.

БОБИ ПАНЧУМ

Подшоҳи таваллудёфта рад гардид.

1. АЛҲОЛ дар фавҷо саф бибанд, эй духтари кӯшун! Моро муҳосира кардаанд; бари рӯи довари Исроилро бо асо хоҳанд зад.
2. Ва ту, эй Байт-Лаҳми Эфрот, ки дар миёни хонаводаҳои Яҳудо аз ҳама ҷавонтарӣ! Аз ту барои Ман Ҳокиме дар Исроил хоҳад баромад, ва баромади Ӯ аз қадим, аз айёми азал аст.
3. Бинобар ин Ӯ онҳоро то вақте ки зани ҳомила бизояд, таслим хоҳад кард; ва бақияи бародаронаш бо банӣ Исроил хоҳанд баргашт.

Подшоҳи ояндаи Худо.

4. Ва Ӯ хоҳад истод ва бо қудрати Парвардигор, бо кибриёи номи Парвардигор Худои Худ хоҳад чаронид, ва онҳо сокин хоҳанд шуд, зеро ки алҳол Ӯ то ақсои замин бузург хоҳад шуд.
5. Ва ин сулҳу осоиштагӣ хоҳад буд. Вақте ки Ашшур ба замини мо омада, қасрҳои моро поймол кунад, ҳафт чӯпон ва ҳашт ҳокими қавмро бар зидди вай хоҳем бархезонид.
6. Ва онҳо замини Ашшурро бо шамшер хоҳанд чаронид, ва замини Нимрӯдро – андаруни дарвозаҳои он; ва Ӯ аз Ашшур раҳой хоҳад дод, вақте ки вай ба замини мо омада, ҳудуди моро поймол кунад.
7. Ва бақияи Яъқуб дар миёни қавмҳои бисёр мисли шабнаме аз ҷониби Парвардигор, мисли борони фаровон бар алаф хоҳад буд, ва ба касе умедвор нахоҳад шуд, ва ба банӣ одам таваккал нахоҳад кард.
8. Ва бақияи Яъқуб дар миёни халқҳо, андаруни қавмҳои бисёр мисли шере дар миёни ҳайвоноти ҷангал, мисли шери

чавоне андаруни рамаҳои гӯсфандон хоҳад буд, ки он, агар бигзарад, поймол карда медарад, ва касе нест, ки раҳой диҳад.

9. Дасти ту бар душманонат боло хоҳад шуд, ва ҳамаи адуёнат нобуд хоҳанд гардид.

10. «Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигор, ки аспони туро аз андарунат нобуд, ва аробаҳои туро нест хоҳам кард;

11. Ва шаҳрҳои мамлақати туро нобуд, ва ҳамаи қалъаҳои туро валангор хоҳам кард;

12. Ва ҷодухоро аз дасти ту нобуд хоҳам кард, ва онҳое ки аз рӯи намуди абрҳо фол мегиранд, дигар дар ту нахоҳанд буд;

13. Ва санамҳо ва сутунҳои туро аз андаруни ту нобуд хоҳам кард; ва дигар ба амали дастҳои худ сачда нахоҳӣ кард;

14. Ва бутҳои Ашераи туро аз андаруни ту барҳам хоҳам дод, ва шаҳрҳои туро нест хоҳам кард.

15. Ва бо хашм ва ғазаб аз халқҳое ки намешунаванд, интиқом хоҳам гирифт».

БОБИ ШАШУМ

Мубоҳиса дар миёни Худо ва қавм: пештар ва алҳол.

1. ОН чи Парвардигор мегӯяд, бишнавед: «Барҳез, назди кӯҳҳо мубоҳиса намо, ва бигзор пуштаҳо овози туро бишнаванд».

2. Парвардигорро бишнавед, эй кӯҳҳо, ва шумо, эй асосҳои матини замин, зеро ки Парвардигор бо қавми Худ талош дорад, ва бо Исроил мубоҳиса хоҳад кард.

3. «Эй қавми Ман! Ба ту чӣ кардаам ва бар ту чӣ гароние овардаам? Ба зидди Ман шаҳодат бидех.

4. Ман туро, охир, аз замини Миср баровардам, ва туро аз хонаи бандагӣ фидия дода гирифтаам, ва пешопеши ту Мусо, Ҳорун ва Марямро фиристодам.

5. Эй қавми Ман, ба ёд овар, ки Болоқ подшоҳи Мӯоб чӣ машварате дод, ва Билъом ибни Баӯр ба вай чӣ ҷавобе дод, ва аз Шитгим то Цилчол чиҳо ба вуқӯъ омад, то ки марҳаматҳои Парвардигорро бидонӣ».

6. «Бо чӣ чиз ба ҳузури Парвардигор биёям ва пеши Худои Таоло таъзим намоям? Оё бо қурбониҳои сӯхтанӣ, бо гӯсолаҳои яксола ба ҳузури Ё биёям?»

7. Оё Парвардигор аз ҳазорҳо кӯчкор ва аз беварҳо наҳри равған розӣ хоҳад шуд? Оё писари нахустзодаи худро барои чиноятам, ва самари батни худро барои гуноҳи чонам бидиҳам?»

8. Ба ту, эй одамизод, гуфта шудааст, ки чӣ чиз некӯст, ва Парвардигор аз ту чӣ чизро талаб мекунад, яъне фақат инро, ки аз рӯи инсоф амал намой, ва марҳаматро дӯст дорӣ, ва дар ҳузури Худои худ бо фурӯтанӣ роҳ равӣ.

9. Овози Парвардигор ба шаҳр нидо медиҳад, ва соҳибҳикмат номи Туро мӯхтарам медорад: «Бишнавед, ки чӣ гуна асои мазаммат муҳайёст, ва кӣ онро таъин намудааст.

10. Оё ҳанӯз дар хонаи шарир ганҷҳои шарорат ва эфай ноқиси нафратангез мавҷуд нест?

11. Оё бо тарозуи нодуруст ва бо халтаи сангҳои фиребгарона сафед шудани кас мумкин аст?

12. Азбаски сарватдоронаш пур аз ситам мебошанд, ва сокинонаш дурӯғгӯӣ мекунанд, ва забонашон дар даҳонашон аз фиреб иборат аст,

13. Ман низ туро зарбаи ҳалокатовар зада, барои гуноҳҳои валангор хоҳам кард.

14. Ту хоҳӣ хӯрд, вале сер нахоҳӣ шуд, ва гуруснагии ту андаруни ту хоҳад монд; ва пинҳон хоҳӣ сохт, вале халос нахоҳӣ кард, ва он чиро, ки халос кунӣ, Ман ба шамшер хоҳам супурд.

15. Ту кишт хоҳӣ кард, вале нахоҳӣ даравид; ту зайтунро пахш хоҳӣ кард, вале ба баданат равған нахоҳӣ молид, ва шираи ангур ҳосил хоҳӣ кард, вале шароб нахоҳӣ нӯшид.

16. Ва фароизи Омрӣ ва тамоми аъмоли хонадони Аҳъоб нигоҳ дошта мешавад, ва шумо бар тибқи машваратҳои онҳо рафтор мекунед, то ки туро ба харобӣ, ва сокинонашро ба истехзо гирифтор намоям, ва нанги қавми Маро шумо хоҳед бардошт».

БОБИ ҲАФТУМ

Камшумори порсоён. Ваъдаи марҳамати Худо.

1. ВОЙ ба ҳоли ман! Зеро ки мисли анҷоми ғунучини меваҳои тобистон, мисли чидани шингилҳои охиринаи ангур гардидаам: на шингиле барои хӯрдан ҳаст, на навбари анҷир, ки чонам иштиёқманди он аст.
2. Порсо аз замин талаф шудааст, ва росткоре дар миёни одамон нест; ҳама барои хунрезӣ камин мегиранд, якдигарро ба дом медароранд.
3. Ҳар ду дасташонро ба бадӣ кардан нағз одат кунонидаанд: сарвар ришва металабад, ва довар ба бадали музд амал мекунад, ва шахси олиҷоҳ иштиёқи нафси худро баён менамояд, ва ҳама қачқорӣ мекунанд.
4. Беҳтарини онҳо мисли хор нешдор аст, росткори онҳо аз хорбаст бадтар; рӯзи дидбонони ту, яъне ҷазои ту фаро мерасад; акнун изтиробии онҳо пурзӯр хоҳад шуд.
5. Ба ёр имон наоваред, ба дӯст таваккал накунед; дари даҳонатро аз ҳамхобаи худ нигоҳдорӣ намо.
6. Зеро ки писар падарро таҳқир мекунад, духтар ба зидди модари худ, келин ба зидди модаршӯи худ қиём менамояд: душманони шахс аҳли хонаи ӯ мебошанд.

Овози бақияи қавм дар рӯзҳои охир.

7. Вале ман ба Парвардигор интизорӣ мекашам, ба Худои наҷоти худ таваккал мекунам: Худои ман маро иҷобат хоҳад намуд.
8. Ба аҳволи ман шодӣ накун, эй душмани ман! Зеро, агарчи фурӯ ғалтидаам, хоҳам бархост; зеро, агарчи дар ториқӣ нишастаам, Парвардигор нур аст барои ман.
9. Ғазаби Парвардигорро хоҳам бардошт, зеро ки пеши ӯ гуноҳ кардаам; то даме ки ӯ доди маро бигирад ва довари

маро ба амал оварад, маро ба рӯшноӣ хоҳад баровард, ва ман адолати Ёро хоҳам дид.

10. Ва душманам инро хоҳад дид, ва ёро хиҷолат фаро хоҳад гирифт, ки ё ба ман мегӯяд: «Парвардигор Худои ту кучост?» Чашмони ман ёро хоҳад дид, вақте ки ё мисли лойи кӯчаҳо поймол гардад.

11. Рӯзи бино кардани деворхоят, – он рӯз ханӯз бағоят дур аст.

12. Дар он рӯз аз Ашшур ва аз шаҳрҳои Миср, ва аз Миср то наҳри Фурот, ва аз баҳр то баҳр, ва аз кӯҳ то кӯҳ назди ту хоҳанд омад.

13. Ва он замин бо сокинонаш, дар натиҷаи аъмолашон, ба харобазор табдил хоҳад ёфт.

14. Қавми Худро бо асои Худ чӯпонӣ намо, яъне гӯсфандони мероси Худро, ки дар чангале андаруни Кармил ба танҳои сокин

мебошанд; бигзор онҳо мисли айёми қадим дар Бошон ва Чилёод бичаранд.

15. «Мисли айёме ки аз Миср берун омадӣ, корҳои аҷоиб ба вай нишон хоҳам дод».

16. Халқҳо инро дида, аз тамоми тавоноии худ хичил хоҳанд шуд; даст бар даҳон хоҳанд гузошт, ва гӯшҳои кар хоҳанд шуд;

17. Мисли мор хокро хоҳанд лесид, мисли хазандағони замин аз истехкоми худ бо ларза берун хоҳанд омад; сӯи Парвардигор Худои мо бо ҳарос хоҳанд омад, ва аз Ту хоҳанд тарсид.

18. Кист Худое мисли Ту, ки гуноҳро омурзад ва аз ҷинояти бақияи мероси Худ гузарой кунад? Ё ғазаби Худро то абад нигоҳ намедорад, зеро ки марҳаматро дӯст медорад.

19. Ё боз ба мо раҳм хоҳад кард, маъсиятҳои моро поймол хоҳад намуд. Ва Ту ҳамаи гуноҳҳои моро дар қабри баҳр хоҳӣ андохт;

20. Садоқатро ба Яъқуб, ва марҳаматро ба Иброҳим зоҳир
хоҳӣ намуд, чунон ки аз айёми қадим ба падарони мо қасам
хӯрдаӣ.

КИТОБИ НАҲУМИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Парвардигор пок аст.

1. ВАҲӢ дар бораи Нинве; китоби рӯъёи Наҳуми алқӯшӣ.
2. Парвардигор Худои ғаюр ва интиқомгир аст; Парвардигор интиқомгир ва пурхашм аст; Парвардигор аз адуёнаш интиқом мегирад, ва хашми Худо барои душманонаш нигоҳ медорад.
3. Парвардигор пурсабр ва бузургқувват аст, ва бечазо намегузорад; роҳи Парвардигор дар тундбод ва тӯфон аст, ва абрҳо ғубори пои Ӯст.
4. Бар баҳр итоб менамояд, ва онро хушк мекунад, ва ҳамаи наҳрҳоро хушконидааст; Бошон ва Кармил пажмурда гаштааст, ва гули Лубнон пажмурда гаштааст.
5. Кӯҳҳо аз Ӯ ба ларза омадааст, ва пуштаҳо гудохта шудааст; ва замин аз ҳузури Ӯ ҷунбиш кардааст, ва ҷаҳон ва ҳамаи сокинони он низ.
6. Пеши ғазаби Ӯ кист, ки тавонад истодагӣ кунад? Ва кист, ки ба хашми Ӯ тавонад тоб оварад? Қаҳри Ӯ мисли оташ забона мезанад, ва сахраҳо аз шиддати он пора-пора мешавад.
7. Парвардигор некӯст – дар рӯзи мусибат паноҳгоҳи мустаҳкам аст, ва паноҳбарони Худо мешиносад.
8. Ва бо селоби шадиде Ӯ макони онро* тамоман ба ҳалокат хоҳад расонид, ва торикӣ душманони Ӯро таъқиб хоҳад кард.
9. Дар бораи Парвардигор шумо чӣ андеша доред? Ӯ тамоман ба ҳалокат хоҳад расонид, ва мусибат бори дигар ба миён нахоҳад омад.
10. Зеро, азбаски мисли хорҳо ба ҳам печидаанд ва мисли майзадагон масту мадхуш шудаанд, онҳо мисли коҳи хушк комилан хоҳанд сӯхт.
11. Машваратчии шарире ки дар бораи Парвардигор андешаи бад дорад, аз ту берун омадааст.

*8. Шаҳри Нинве, ки пойтахти мамлакати Ашшур буд, дар назар дошта шудааст.

12. Парвардигор чунин мегӯяд: «Ҳарчанд онҳо пурзӯр ва сершумор бошанд ҳам, вале шикаст хӯрда, аз назар ғоиб хоҳанд шуд; ва туро, эй Яҳудо, ки ба азият дучор намудаам, дигар азият нахоҳам дод.

13. Ва алҳол юғи вайро аз гардани ту хоҳам шикаст, ва бандҳои туро хоҳам барканд».

14. Ва дар бораи ту* Парвардигор амр фармудааст: «Насле бо номи ту дигар нахоҳад буд; аз хонаи худоёнат санам ва бутро нобуд хоҳам кард, қабри туро дар он ҷо хоҳам сохт, зеро ки ту разил будӣ».

Башорати оянда.

15. Инак, бар кӯҳҳо пойҳои башоратдиҳандае ки аз сулҳу осоиштагӣ хабар медиҳад: идҳои худро, эй Яҳудо, ид намо, назрҳои худро ба ҷо биёр, зеро ки шарир дигар аз ту кадамгузор нахоҳад шуд: вай саросар нобуд гардидааст.

БОБИ ДУЮМ

Ҳароб шудани Нинве; ҳарбу зарб дар кӯчаҳои.

1. ХАРОБКУНАНДА ба муқобили ту баромадааст: ҳисорро муҳофизат намо, роҳро посбонӣ бикун, камарро маҳкам бибанд, қуввати зиёде фароҳам овар.

2. Зеро ки Парвардигор шавкати Яъқубро мисли шавкати Исроил аз нав барқарор месозад, чунки торочгарон онҳоро тороч намуда, навдаҳошонро несту нобуд кардаанд.

3. Сипари паҳлавонони вай суп-сурх аст, чанговарони вай либоси арғувонӣ пӯшидаанд; пӯлоди аробаҳояш дар рӯзи тайёрии вай мисли оташ барқ мезанад, ва найзаҳои вай дар ҷавлон аст.

*14. Подшоҳи Ашшур дар назар дошта шудааст.

4. Аробаҳо дар кӯчаҳо девонавор медавад, дар майдонҳо гулдур-гулдур мекунад; намуди онҳо мисли машъалҳост, мисли барқҳо ялт-ялт мекунад.
5. Вай зӯроваронашро ҷеғ мезанад, лекин онҳо дар вақти роҳ рафтани пешпо мехӯранд; онҳо сӯи ҳисор мешитобанд, вале сақфи муҳофизат аллакай тайёр шудааст.
6. Дарвозаҳои нахрҳо кушода шуд, ва қаср ба ҳарос афтод.
7. Ва малика бараҳна карда, ба асирӣ бурда шуд, ва канизонаш синазанон, мисли садои кабӯтарон оҳу воҳ мекунанд.
8. Ва Нинве аз аввали мавҷудияташ мисли ҳавзи пур аз об буд, ва ҳоло онҳо ру ба гурез овардаанд. «Биистед, биистед!» Валекин ҳеҷ кас ба ақибаш нигоҳ намекунад.
9. Нукраро тороч кунед, тиллоро тороч кунед! Захираҳои ҳар навъ колои гаронбаҳо интиҳое надорад.
10. Вай тороч, валангор ва хароб гардидааст, ва дилаш ҳаросон ва зонуҳояш ларзон шудааст, ва ҳамаи камарҳоро ларза гирифтааст, ва ранги рӯи ҳама паридааст.
11. Кучост он макони шерон, ва он чарогоҳи шерони ҷавон, ки шеро нар ва шеро мода бо шербаҷа дар он ҷо гаштугузор мекарданд, ва касе набуд, ки онҳоро безобита кунад?
12. Шеро нар басо барои шербаҷаҳои худ медарид, ва барои шерҳои модаи худ буғӣ менамуд, ва мағораҳои худро аз сайд, ва лонаҳои худро аз нахҷир пур мекард.
13. «Инак Ман, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ба ту зид ҳастам, ва аробаҳои туро дар дуд хоҳам сӯзонид, ва шамшер шерҳои ҷавони туро талаф хоҳад кард, ва шикори туро аз замин нобуд хоҳам сохт, ва овози элчиёнат дигар шунида нахоҳад шуд».

БОБИ СЕЮМ

Ҳар он чи кишт кунӣ – онро хоҳӣ даравид.

1. ВОЙ ба ҳоли шаҳри хунхор! Сар то сари он пур аз макр ва ситам аст, ва тороч аз он дур намешавад.

2. Садои тозиёнаҳо, ва овози гулдурроси чархҳо, ва аспони даванда, ва аробаҳои чархзананда ба гӯш мерасад.
3. Саворон бо шиддат асп меронанд, ва ялт-ялти шамшерҳо, ва барқзании найзаҳо, ва анбӯҳи кушташудагон, ва тӯда-тӯда часадҳои мурда ба назар мерасад, ва часадҳо интиҳое надорад, ва роҳгузарон ба он часадҳо пешпо мехӯранд.
4. Ин ҳама аз боиси зинокории зиёди фоҳишаи зеботалъати соҳиби ҷодуҳо ба амал омадааст, ки вай халқҳоро бо зиноҳои худ, ва қаблаҳоро бо ҷодуҳои худ мефурӯшад.
5. «Инак Ман, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ба ту зид ҳастам, ва доманатро бар рӯят хоҳам бардошт, ва аврати туро ба халқҳо, ва нанги туро ба мамлакатҳо нишон хоҳам дод.
6. Ва начосатҳо бар ту хоҳам рехт, ва туро нафратангез хоҳам гардонид, ва туро барои хандахариш ба тамошои мардум хоҳам гузошт».
7. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ туро бинад, худро аз ту канор гирифта, хоҳад гуфт: "Нинве валангор шудааст!" Кист, ки дар ҳаққи вай афсӯс хӯрад? Аз кучо барои ту таъзиякунандагонро пайдо кунам?
8. Оё ту аз Нӯ-Омун беҳтар ҳастӣ, ки бар наҳрҳо ҷойгир буда, онро об ихота мекард, баҳр қалъаи он буд, яъне ҳисораш аз баҳр иборат буд?
9. Ҳабаш иқтидори он буд, ва Миср низ, ки кӯшунаш сону шумор надошт; Фут ва Лубим мададгорони ту буданд.
10. Вай низ ҷалои ватан шуда, ба асирӣ рафтааст; кӯдаконаш низ дар сари ҳар кӯча ба сангҳо зада кушта шудаанд; ва бар ашрофи вай қуръа партофтаанд, ва тамоми акобираш бо занҷирҳо баста шудаанд.
11. Ту низ масту мадҳуш гардида, аз назар ғоиб хоҳӣ шуд; ту низ аз дасти душман паноҳгоҳ хоҳӣ ҷуст.
12. Ҳамаи қалъаҳоят ба дарахтони анцире монандӣ хоҳад дошт, ки навбарҳояш пухта расида бошад: ҳамин ки таконе дода шавад, меваи онҳо ба даҳони хӯранда меафтад.

13. Инак, қавми ту мисли занонанд андаруни ту; дарвозаҳои замини ту барои душманонат васеъ кушода мешавад; оташ ғалақаҳояшро сӯзондааст.

14. Барои замони муҳосираат об захира намо; қалъаҳоятро мустаҳкам кун; ба лой даро, ва гилро пой бизан, қолиби хиштро ба даст гир.

15. Дар он ҷо оташ туро хоҳад сӯзонид, шамшер туро нобуд хоҳад кард, туро мисли малах хоҳад хӯрд, агарчи ба сони кирми малах биафзой, яъне ба сони малах зиёд шавӣ.

16. Тоҷиронат аз ситорагони осмон зиёдтар шудаанд; мисли малах ҳучум карда, парида мераванд.

17. Миронат мисли малах, ва амалдоронат мисли анбӯҳи ҷарод мебошанд, ки дар рӯзи сармо бар деворҳо ҷойгир мешаванд, аммо ҳамин ки офтоб тулӯъ кунад, парида мераванд, ва маълум нест, ки ҷояшон кучост.

18. Чӯпонони ту, эй подшоҳи Ашшур, пинак рафтаанд, зӯроварони ту хобидаанд; қавми ту бар кӯҳҳо пароканда шудаанд, ва касе нест, ки онҳоро ҷамъ оварад.

19. Барои шикасти ту муолиҷае нест, зарбае ки ту хӯрдаӣ, даво надорад; ҳамаи онҳое ки ин хабарро дар бораи ту шунидаанд, ба ҳоли ту чапак заданд, зеро кист, ки бадии ту ба вай ҳамеша нарасида бошад?

КИТОБИ ҲАБАҚҚУКИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Дуои Ҳабакқуқ; мусибатҳои Исроил дар замони парокандагӣ.

1. ВАҲӢЕ ки Ҳабакқуқи набӣ дидааст.
2. То ба кай, эй Парвардигор, истиғоса намоям, – ва Ту иҷобат намекуни, сӯи Ту дар бораи ситам фарёд занам, – ва Ту наҷот намедиҳӣ?
3. Чаро ҷафоро ба ман нишон медиҳӣ, ва ба хабосат назар меандозӣ, дар сурате ки тороч ва ситам дар рӯ ба рӯи ман аст, ва ҷангу ҷидол ба миён меояд ва ситезакорӣ сар мебардорад?
4. Аз ин сабаб шариат беътибор мешавад, ва инсоф ҳаргиз ба амал намебарояд, зеро ки шарир одилро мулзам мекунад, бинобар ин инсоф ба роҳи қач меравад.

Овози Парвардигор ба қавме ки дар парокандагӣ мебошанд.

5. «Дар миёни халқҳо назар андозед ва бубинед, ва хело мутаҳайир хоҳед шуд, зеро дар айёми шумо Ман амале ба ҷо меоварам, ки агар ба шумо онро ҳикоят мекарданд, боваратон намеомад.
6. Зеро инак, Ман калдониёнро, ки халқи сангдил ва тундмизочанд, бармехезонам, ки онҳо дар фароҳиҳои замин мегарданд, то масканҳоеро, ки аз онҳо худашон нест, забт намоянд.
7. Онҳо мудҳиш ва сахмгин мебошанд: ҳукм ва шавкати онҳо аз худашон ба вучуд меояд.
8. Ва аспони онҳо аз палангон ҷобуктар, ва аз гургони шаб далертаранд, ва саворони онҳо сершуморанд, ва саворони онҳо аз дурдаст меоянд, мисли уқобе ки сӯи шикори худ мешитобад, парида меоянд.
9. Саросар барои ситам меоянд, дар ҳолате ки рӯяшон ба пеш нигаронида шудааст, ва асиронро мисли рег ҷамъ мекунанд.

10. Ва онҳо подшоҳонро масхара медоранд, ва сарварон барои онҳо асбоби бозӣ мебошанд; онҳо бар ҳар қалъа механданд, ва хоктӯдае барпо карда, онро забт менамоянд.

11. Он гоҳ мисли боде вазида ба макони дигар мегузаранд ва гуноҳкор мешаванд, чунки ин қуввати худро ба худои худ нисбат медиҳанд».

Набӣ Парвардигорро мадҳ мегӯяд.

12. Ту, охир, аз азал вучуд дорӣ, эй Парвардигор Худои ман, эй Поки ман! Пас мо нахоҳем мурд. Ту, эй Парвардигор, онҳоро барои доварӣ таъин намудай, ва Ту, эй саҳраи ман, онҳоро барои ҷазо додан ба вучуд овардай.

13. Чашмони Ту он қадар пок аст, ки наметавонӣ шароратро бубинӣ ва ба хабосат назар андозӣ; пас чаро ба ғаддoron назар меандозӣ, ва ҳангоме ки шарир шаҳси аз худаш одилтарро фурӯ мебарад, хомӯш мемонӣ?

14. Ва одамонро мисли моҳиёни баҳр, мисли хазандагоне ки ҳокиме надоранд, мегардонӣ?

15. Вай ҳамаи онҳоро бо шаст мекашад, ба тӯри худ медарорад ва дар доми худ ҷамъ мекунад, аз ин сабаб шод ва хурсанд мешавад.

16. Бинобар ин барои тӯри худ қурбонӣ мекунад, ва барои доми худ бухур месӯзонад, зеро ки насибаи вай аз онҳо рағанин, ва хӯроки вай болаззат гардидааст.

17. Оё аз ин сабаб нест, ки вай тӯри худро холӣ карда меистад ва ҳамеша халқҳоро бераҳмона мекушад?

БОБИ ДУЮМ

Парвардигор ба Хабаққуқ дар рӯъё ҷавоб мегардонад.

1. ДАР дидбонгоҳи худ бармехезам, ва дар бурҷи рост меистам, ва интизорӣ мекашам, то бубинам, ки Ё ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ман дар бораи шикояти худ чӣ ҷавоб хоҳам дод.

2. Ва Парвардигор ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Рӯъёро бинавис ва бар лавҳҳо ҳақ намо, то ки хонанда онро бо тезӣ бихонад.
3. Зеро ки рӯъё барои мӯҳлати муайян аст, ва аз фарҷом шаҳодат медиҳад, ва дурӯғ намеғӯяд; агар даранг кунад, онро мунтазир шав, зеро ки ҳатман ба амал хоҳад омад, таъхир нахоҳад кард.
4. Инак, качдил мағрур шудааст, валекин одил бо имони худ хоҳад зист.
5. Дуруст аст, ки майзада ғаддор аст, ва ин марди мағрур оромӣ надорад; хирсаширо мисли дӯзах калон мекунад, ва мисли марг сериро намедонад, ва ҳамаи халқҳоро пеши худ чамъ мекунад, ва ҳамаи қавмҳоро пеши худ фароҳам меоварад».
6. Ҳамаи инҳо, охир, дар ҳаққи вай масале хоҳанд зад, ва муаммои истехзоомезе ба забон ронда, хоҳанд гуфт: «Вой ба ҳоли касе ки он чиро, ки аз он худаш нест, афзун мекунад, – то ба кай? – ва худро зеро бори гаравҳо мегузорад!»
7. Даъвогарони ту, охир, баногоҳ қиём хоҳанд кард, ва ташвишдиҳандагони ту бедор хоҳанд шуд, ва ту ба торочи онҳо дучор хоҳӣ омад.
8. Азбаски ту халқҳои зиёдро ғорат кардӣ, тамоми бақияи қавмҳо туро ғорат хоҳанд кард, аз барои хуни одамон, ки рехтӣ, ва ситаме ки дар ҳаққи замин, ва шаҳр ва ҳамаи сокинони он ба амал овардӣ.
9. Вой ба ҳоли касе ки барои хонаи худ бо роҳи бадӣ дорой меандӯзад, то ки лонаи худро дар баландӣ барпо намуда, худро аз дасти шарорат раҳо кунад!
10. Расвоиро барои хонаи худ салоҳ дидӣ, вақте ки қавмҳои зиёдро несту нобуд кардӣ, – ва чони худро дар роҳи гуноҳ андохтӣ.
11. Зеро ки санг аз девор фарёд мезанад, ва ғӯлаи чӯб ба он ҷавоб мегардонад.
12. Вой ба ҳоли касе ки шаҳрро бо хун бино мекунад, ва қасабаро бо беинсофӣ бунёд менамояд!

13. Ин, охир, аз ҷониби Парвардигори лашкарҳост! Ва қавмҳо аз барои оташ меҳнат мекунад, ва қабилаҳо бар абас хаста мешаванд.

14. Зеро ки замин аз шинохтани ҷалоли Парвардигор пур хоҳад шуд, чунон ки об баҳрро пур мекунад.

15. Вой ба ҳоли касе ки ёрони худро шароб менӯшонад, ва ту захри худро ба он илова намуда, онҳоро маст мегардонӣ, то ки аврати онҳоро бубинӣ!

16. Ту ба ҷои ҷалол аз нанг сер шудай, пас ту низ нӯшида, захролуд шав: косаи ямини Парвардигор бар ту фурӯд хоҳад омад, ва расвой – бар ҷалоли ту.

17. Зеро ситаме ки дар ҳақи Лубнон кардӣ, ба сари худат хоҳад омад, ва ҳалокате ки бар чорпоён овардӣ, боиси шикасти ту хоҳад шуд, аз барои хуни одамон, ки рехтӣ, ва ситаме ки дар ҳақи замин, ва шаҳр ва ҳамаи сокинони он ба амал овардӣ.

18. Чӣ фоида аст аз санаме ки санамсозаш онро ба вучуд овардааст, дар сурате ки он фақат бут ва муаллими козиб аст, агарчи соней ин маснӯъ ба он таваккал карда, бутҳои гунг сохтааст?

19. Вой ба ҳоли касе ки ба чӯб бигӯяд: "Бедор шав!" ва ба санги безабон: "Барҳез!" Оё он метавонад таълим диҳад? Инак, он бо тилло ва нукра пӯшида шудааст, вале рӯҳе андарунаш нест.

20. Валекин Парвардигор дар қасри қудси Худ сокин аст, – бигзор ба ҳузури Ё тамоми замин хомӯш бошад!

БОБИ СЕЮМ

Дуои набӣ пур аз умедвориҳои шодиёна аст.

1. ДУОИ ҲАБАҚҚУКИ НАБӢ БАР УСЛУБИ СУРУДИ ҶОНСӢЗ.

2. Парвардигоро! Овозатро шунидам – ҳаросон шудам. Парвардигоро! Амали Худро дар солҳои наздик зинда намо, дар солҳои наздик онро зоҳир бисоз; дар вақти ғазаб раҳмро ба ёд овар.

3. Худо аз Темон меояд, ва Пок – аз Форон. Село. Шукӯҳи ӯ осмонро фаро гирифтааст, ва ҷалоли ӯ заминро пур кардааст.
4. Ва дурахши ӯ мисли найир аст, шуоъҳо аз дасти ӯст, ва ниҳонгоҳи ҷалоли ӯ дар он ҷост.
5. Пешопеши ӯ вабо равон аст, ва аз паси қадамҳояш аланга берун меояд.
6. Чун биистад – заминро ба чунбиш меоварад; чун назар афканад – халқҳоро ба ларза меандозад; ва кӯҳҳои азали метаркад, пуштаҳои абадӣ паст мешавад; тариқҳои ӯ ҷовидонист.
7. Хаймаҳои Кушонро зери бори мусибат дидам; чодирҳои замини Мидёнро ларза гирифтааст.
8. Оё бар наҳрҳо ғзаби Парвардигор аланга гирифтааст? Оё ҳаши Ту ба наҳрҳо, ва қаҳри Ту ба баҳрҳо нигаронида шудааст, ки Ту бар аспони Худ, бар аробаҳои начотбахши Худ савор шудай?
9. Камони Худро аз ғилофаш бараҳна намуда, анбӯҳи тирҳоро ба парвоз овардаӣ. Ҷумер село*. Заминро бо наҳрҳо чок-чок кардаӣ.
10. Кӯҳҳо Туро дида, ба ларза омад, селобҳо ҷорӣ шуд, варта овозашро баровард, мавҷҳояшро боло бардошт.
11. Офтоб ва моҳ аз нури тирҳои паррони Ту, аз дурахши найзаҳои барроқи Ту дар масканҳои худ истоданд.
12. Ту бо ғзаб бар замин қадам мезанӣ, бо ҳашм халқҳоро поймол мекунӣ.
13. Барои начот додани қавми Худ, барои начот додани Масеҳи Худ берун омадӣ; бурҷи хонаи шарирро зада вайрон кардӣ, онро аз бунёдаш то бомаш хароб намудӣ. Село.
14. Сари ҳокимони вайро бо тирҳои худӣ вай маҷрӯҳ кардӣ, вақте ки онҳо мисли тундбодде ҳамла оварданд, то ки маро пароканда намоянд, дар айни ҳол шодии онҳо мисли он буд, ки мискинеро ба таври пинҳонӣ фуру мебурда бошанд.

*9. *Ҷумер село* – ин ибора, аз афташ, ишораи мусиқияст, ки тағйири оҳангро мефаҳмонад.

15. Бо аспонат дар баҳр аз даруни гирдоби обҳои бисёр барои
Худ роҳ кушодӣ.

16. Чун шунидам, ботинамро ларза гирифт, аз он садо лабҳоям
ба раъша омад, заъф то мағзи устухонҳоям ҷойгир шуд, ва ман
дар ҷои нишастии худ ба ларзиш омадам; ва ҳол он ки дар
интизори рӯзи тангӣ, вақте ки қавме бо фавҷҳои худ бар мо
хучум оваранд, ман бояд ором бошам:

17. Агарчи дарахти анҷир гул накунад, ва тоқҳо бор наоваранд,
ва меваи зайтун мувофиқи чашмдошт набошад, ва киштзорҳо
ҳосил надиханд, ва гӯсфандон аз қӯра талаф шаванд, ва говҳо
дар офил мавҷуд набошанд, –

18. Вале ман дар Парвардигор шод хоҳам буд, ва дар Худои
наҷоти худ ба вачд хоҳам омад.

19. Парвардигор Худо қуввати ман аст: Ё пойҳои маро, мисли
пойҳои оҳуён мегардонад, ва маро бар баландиҳоям хидоят
менамояд. Барои сардори муғанниён бар созҳои торнок.

КИТОБИ САФАНЁИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Доварӣ бар Яҳудо – тимсоли рӯзи ояндаи Парвардигор.

1. КАЛЮМИ Парвардигор, ки бар Сафанё ибни Кушӣ, ибни Чадалё, ибни Амарё, ибни Ҳизқиё, дар айёми Йӯшиё ибни Омӯн, подшоҳи Яҳудо, нозил шуд.
2. «Ҳамаро аз рӯи замин тамоман нобуд мекунам», мегӯяд Парвардигор.
3. «Одамизод ва чорпоёнро нобуд мекунам, мурғони ҳаво ва моҳиёни баҳр, ва асбоби васвасаро бо якҷоягии шарирон нобуд мекунам; ва одамизодро аз рӯи замин нест мекунам», мегӯяд Парвардигор.
4. «Ва дасти Худро бар Яҳудо ва бар ҳамаи сокинони Ерусалим дароз мекунам, ва бақияи Баал, ва номҳои пешвоёни бутпарастонашро бо якҷоягии коҳинонаш нест мекунам;
5. Ва онҳоеро низ, ки бар бомҳо ба лашкари осмон сачда мекунанд, ва онҳоеро, ки сачда карда, ба Парвардигор қасам мехӯранд ва ба Милкум* қасам мехӯранд,
6. Ва онҳоеро низ, ки аз Парвардигор гаштаанд, яъне Парвардигорро намеҷӯянд ва Ӯро наметалабанд».
7. Ба ҳузури Парвардигор Худо хомӯш бош! Зеро ки рӯзи Парвардигор наздик аст; зеро ки Парвардигор қурбоние тайёр кардааст, даъватшудагони Худо тақдис намудааст.
8. «Ва дар рӯзи қурбонии Парвардигор чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман сарварон, ва писарони подшоҳ, ва ҳамаи онҳоеро, ки либоси бегона мепӯшанд, муҷозот хоҳам намуд.
9. Ва дар он рӯз ҳамаи онҳоеро, ки аз остона ҷаста мегузаранд, ва хонаи хоҷаи худро аз ситам ва макр пур мекунанд, муҷозот хоҳам намуд».

*5. *Милкум* – номи худои Аммуни, ки онро Мулеҳ ҳам мегуфтанд.

10. «Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд», мегӯяд Парвардигор, «ки садои фиғон аз дарвозаи моҳиён, ва вовайло аз маҳаллаи дуҷум, ва шикастагии бузурге аз болои пуштаҳо ба гӯш хоҳад расид.

11. Вовайло кунед, эй сокинони Мактеш, зеро ки тамоми кавми тоҷир нобуд гардидаанд, ҳамаи нуқраандӯзон нест шудаанд.

12. Ва дар он вақт чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман Ерусалимро бо чароғҳо тафтиш хоҳам кард, ва шахсонеро, ки бар дурди худ нишаста, дар дили худ мегӯянд: "Парвардигор на некӣ мекунад ва на бадӣ", муҷозот хоҳам намуд.

13. Ва дороии онҳо ба ғанимат гирифта ва хонаҳои онҳо валангор хоҳад шуд; ва хонаҳо бино хоҳанд кард, вале дар онҳо сокин нахоҳанд шуд, ва тоқҳо хоҳанд шинонид, вале шароби онҳоро нахоҳанд нӯшид».

14. Рӯзи бузурги Парвардигор наздик аст, он наздик аст ва хело мешитобад: садои рӯзи Парвардигор ба гӯш мерасад! Он гоҳ баҳодур ҳам фиғони талх хоҳад бардошт.

15. Он рӯз рӯзи ғазаб аст, рӯзи тангӣ ва мусибат, рӯзи вайронӣ ва харобӣ, рӯзи торикӣ ва зулмот, рӯзи абр ва меғ,

16. Рӯзи шох ва нидоҳо бар шаҳрҳои ҳисордор ва бар бурҷҳои баланд.

17. Ва Ман одамонро ба танг меоварам, ва онҳо мисли кӯрон роҳ хоҳанд рафт, зеро ки пеши Парвардигор гуноҳ кардаанд; ва хунашон мисли ғубор, ва гӯшташон мисли саргин рехта хоҳад шуд.

18. На нуқраи онҳо, на тиллои онҳо дар рӯзи ғазаби Парвардигор онҳоро наметавонад начот диҳад, ва бо оташи рашки Ё тамоми замин фурӯ бурда хоҳад шуд, зеро ки ҳалокате, он ҳам ҳалокати ногаҳоние, Ё бар ҳамаи сокинони замин хоҳад овард.

БОБИ ДУЮМ

Мууроҷиат ба бақия бо даъват, ки тавба кунанд.

1. БАРОИ тавба чамъ шавед ва фароҳам оед, эй халқи беҳаё,
2. Пеш аз он ки ҳукми чазо ба амал ояд, – чунки рӯз мисли пари коҳ зуд гузашта меравад, – пеш аз он ки шиддати хашми Парвардигор бар шумо фурӯд ояд, пеш аз он ки рӯзи ғазаби Парвардигор бар шумо фурӯд ояд.
3. Парвардигорро биталабед, эй ҳамаи ҳалимони замин, ки аҳкоми Ҷуро ба чо меоваред; адолатро биталабед, фурутаниро биталабед, – шояд, ки дар рӯзи хашми Парвардигор тавонед пинҳон шавед.

Доварӣ бар халқҳо.

4. Зеро ки Ғазза тарк карда хоҳад шуд, ва Ашқалӯн ба харобазор табдил хоҳад ёфт; аҳли Ашдӯд нимирӯзӣ бадар ронда хоҳанд шуд, ва Эқрӯн решақан хоҳад гардид.
5. Вой ба ҳоли халқи критиён, ки сокинони минтақаи баҳр мебошанд! Каломи Парвардигор дар ҳаққи шумост, эй Канъон, замини фалиштиён! Ва Ман туро нест хоҳам кард, ба дараҷае ки сокине дар ту боқӣ нахоҳад монд.
6. Ва минтақаи баҳр мавзеи чоҳҳои чӯпонон ва кӯраҳои гӯсфандон хоҳад шуд.
7. Ва ин минтақа барои бақияи хонадони Яҳудо хоҳад буд, то ки дар он чо чаро кунанд; шабонгоҳ дар хонаҳои Ашқалӯн хоҳанд хобид, зеро ки Парвардигор Худояшон онҳоро тафакқуд намуда, асиронашонро хоҳад баргардонид.
8. «Дашноми Мӯоб ва ҳақоратҳои банӣ Аммуноро шунидаам, ки қавми Маро таҳқир намуда, дар худуди онҳо калонигарӣ мекарданд.
9. Бинобар ин ба ҳаёти Худам қасам», мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил, «ки замини Мӯоб мисли Садӯм ва замини банӣ Аммуно мисли Амуро хоҳад шуд, мавзеи хорҳо, ва кони намак, ва харобазори абадӣ хоҳад гардид; бақияи қавми Ман онҳоро тороҷ хоҳанд кард, ва боқимондагони халқи Ман онҳоро ба тасарруфи худ хоҳанд даровард».

10. Ин ба сари онҳо аз боиси кибрашон хоҳад омад, зеро ки дар ҳаққи қавми Парвардигори лашкарҳо таҳқир ва калонигарӣ карданд.

11. Парвардигор бар онҳо саҳмгин хоҳад буд, зеро ки ӯ ҳамаи худоёни заминро нобуд хоҳад кард, ва ҳамаи халқҳои сокини ҷазираҳо, ҳар яке аз макони худ, ба ӯ сачда хоҳанд кард.

12. «Шумо низ, эй ҳабашиён, бо шамшери Ман кушта хоҳед шуд».

13. Ва ӯ дасти Худо бар шимол дароз карда, Ашшурро нобуд хоҳад намуд, ва Нинверо ба харобазоре, ба саҳрои хушке ки мисли биёбон бошад, табдил хоҳад дод.

14. Ва андаруни он галаҳои сершумори ҳар навъ ҳайвонот хоҳанд хобид, ва мурғи саққо, ва хорпушт бар болодариҳои он ҷойгир хоҳанд шуд; садои хониши паррандагон аз тирезаҳояш ба гӯш хоҳад расид, ва харобӣ бар остонаҳояш намоён хоҳад буд, зеро ки ҷӯбҳои арзи рӯйбасти онҳо вайрон шудааст.

15. Ин шаҳри пурсурур, ки бепарвоёна умр ба сар бурда, дар дили худ мегуфт: «Ман ҳастам, ва ғайр аз ман дигаре нест», ҷӣ гуна хароб гардида, ба маскани ҳайвонот табдил ёфтааст! Ҳар касе ки аз пеши он бигзарад, ба ҳоли он хуштак зада, даст хоҳад афшонид.

БОБИ СЕЮМ

Таназзули ахлоқ дар Ерусалим дар айёми набӣ.

1. ВОЙ ба ҳоли шаҳри палид ва начиси ситампеша!

2. Вай овозро намешунавад, пандро намепазирад, ба Парвардигор таваккал намекунад, ба Худои худ наздик намешавад.

3. Сарваронаш андаруни вай шерони ғурранда, доваронаш гургони шабгард мебошанд, ки то субҳ устухонеро боқӣ намегузоранд.

4. Анбиёяш шахсони сабукмағз ва ғаддор ҳастанд; коҳинонаш кудсро палид, ва шариатро хор мекунанд.

5. Парвардигор андаруни вай одил аст, ноинсофӣ намекунад; ҳар субҳ доварию Худро ошкоро зоҳир месозад, пайдарҳам амал мекунад, вале шахси ноинсоф шармро намедонад.

6. «Ман халқҳоро нобуд намудаам, ба дараҷае ки бурҷҳошон вайрон гардидааст; кӯчаҳошонро чунон хароб кардаам, ки касе аз онҳо намегузарад; шаҳрҳошон тавре валангор шудааст, ки касе дар онҳо нест, сокине боқӣ намондааст.

7. Гуфтам: "Кошки аз Ман метарсидӣ, ва пандро қабул мекардӣ";

ва дар он сурат маскани вай нобуд намешуд, ва ҳар он чи дар ҳақиқи вай амр фармуда будам, ба амал намеомад; лекин онҳо барои бад кардани тамоми амалиёти худ шитофтанд.

8. «Бинобар ин Маро», мегӯяд Парвардигор, «интизор бошед, то рӯзе ки барои шохидӣ бархезам, зеро ҳукми Ман ин аст, ки халқҳоро чамъ кунам, ва мамлакатҳоро фароҳам, оварам, то ки ғазаби Худро, тамоми шиддати хашми Худро бар онҳо бирезам, зеро ки тамоми замин бо оташи рашки Ман фурӯ бурда хоҳад шуд.

9. Зеро ки он вақт ба қавмон забони поке хоҳам бахшид, то ки ҳамашон номи Парвардигорро бихонанд, ва Ёро якдилона ибодат намоянд.

10. Аз он тарафи наҳрҳои Ҳабаш парастиишкунандагони Ман, фарзандоне ки Ман пароканда кардаам, ҳадияе барои Ман хоҳанд овард.

11. Дар он рӯз ту аз тамоми амалиёти худ, ки бо он пеши Ман гуноҳ кардаӣ, хичил нахоҳӣ шуд, зеро ки он вақт Ман мутакаббирони пурсурури туро аз даруни ту дур хоҳам кард, ва ту дигар дар кӯҳи поки Ман такаббур нахоҳӣ намуд.

12. Ва ман андаруни ту қавми фурӯтан ва бенаворо боқӣ хоҳам гузошт, ва онҳо ба номи Парвардигор паноҳ хоҳанд бурд.

13. Бақияи Исроил ноинсофӣ нахоҳанд кард, ва дурӯғ нахоҳанд гуфт, ва дар даҳонашон забони фиребгарона ёфт нахоҳад шуд, зеро ки худашон чаро карда, хоҳанд хобид, ва касе онҳоро безобита нахоҳад кард».

Парвардигор бар Ерусалим марҳамат намуд.

14. Тараннум намо, эй духтари Сион! Ниδοҳои шодмонӣ бидех, эй Исроил! Аз тамоми дил шодӣ ва хурсандӣ бикун, эй духтари Ерусалим!

15. Парвардигор азиятҳои туро дур карда, душманонатро аз миён бардоштааст; Парвардигор, ки подшоҳи Исроил аст, андаруни туст, ва ту дигар бадӣ нахоҳӣ дид.

16. Дар он рӯз ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: «Натарс!» ва ба Сион: «Бигзор дастҳоят сусти нашавад!»

17. Парвардигор Худои ту андаруни туст, ӯ чаббор аст, ва начот хоҳад дод; дар ҳаққи ту бо шодмонӣ дилхуш хоҳад шуд, дар муҳаббати Худ хомӯш хоҳад монд, дар ҳаққи ту бо тараннум шодӣ хоҳад кард.

18. «Онҳоеро, ки аз ҷиҳати идҳо ғамгинанд, Ман ҷамъ хоҳам кард, – онҳо аз ту дур буданд, ва бори нанги ту насибашон гардида буд.

19. Инак, Ман дар он замон ҳамаи онҳоеро, ки бар ту ситам мекарданд, ба танг хоҳам овард, ва лангонро начот хоҳам дод, ва рондашудагонро фароҳам хоҳам овард, ва онҳоро дар ҳар кишваре ки гирифтори нанг буданд, соҳиби иззат ва шӯҳрат хоҳам гардонид.

20. Дар он замон шуморо хоҳам овард, ва дар он замон шуморо ҷамъ хоҳам кард, зеро ки шуморо дар миёни ҳамаи қавмони замин соҳиби шӯҳрат ва иззат хоҳам гардонид, вақте ки асирони шуморо пеши назари шумо баргардонам», мегӯяд Парвардигор.

КИТОБИ ҲАЧҶАИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Сабаб ва мавзӯи нубувват.

1. ДАР соли дуҷуми подшоҳ Дорёвеш, дар рӯзи якуми моҳи шашум, каломи Парвардигор ба воситаи Ҳаҷҷаи набӣ нозил шуда, ба волии Яҳудо Зарубобил ибни Шаалтиил ва ба саркоҳин Еҳушаъ ибни Еҳӯсодоқ гуфт:

2. Парвардигори лашкарҳо сухан ронда, чунин гуфт: «Ин қавм мегӯянд: "Ҳанӯз вақти он нест, яъне вақти бино кардани хонаи Парвардигор нарасидааст"».

Парвардигор барои сушти суръати сохтмони маъбад мазаммат менамояд.

3. Ва каломи Парвардигор ба воситаи Ҳаҷҷаи набӣ нозил шуда, гуфт:

4. «Оё барои шумо вақти он аст, ки худатон дар хонаҳои болопӯшидаи худ сокин шавед, валекин ин хона хароб бошад?

5. Ва акнун Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: дилҳои худро бар роҳҳои худ нигаронед.

6. Бисёр кишт мекунад, вале ҳосили кам мебардоред; меҳӯред, вале сер намешавед; менӯшед, вале на ба қадри кофӣ; либос мепӯшед, вале он гармӣ надорад; ва ҳар кӣ муздурӣ мекунад, музди худро гӯё дар ҳамёни сӯроҳдор мегузорад.

7. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: ба пешомади зиндагии худ хуб таваҷҷӯҳ кунед.

8. Ба кӯҳ баромада, чӯб биёред ва хонаро бино кунед; ва Ман ба он таваҷҷӯҳ намуда, ҷалол хоҳам ёфт, мегӯяд Парвардигор.

9. Бисёрро мунтазир мешавед, ва инак кам аст, ва онро ба хона меоваред – Ман онро барбод медиҳам. Аз барои чӣ? – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. – Аз барои хонаи Ман, ки хароб аст, ва ҳол он ки шумо ҳар яке ба кори хонаи худ машғулед.

10. Бинобар ин осмон бар шумо шабнамро бас кардааст, ва замин ҳосилашро бас кардааст.

11. Ва Ман бар замин ва кӯҳҳо, ва бар ғалла ва шираи ангур ва равғани зайтун, ва бар ҳар он чи замин мерӯёнад, ва бар одамизод ва чорпоён, ва бар ҳар он чи аз меҳнати дастҳо хосил мешавад, хушксолиро хондаам».

Корҳои сохтмон аз нав оғоз ёфт.

12. Ва Зарубобил ибни Шаалтиил, ва саркоҳин Еҳушаъ ибни Еҳӯсодоқ, ва тамоми бақияи қавм ба овози Парвардигор Худои худ ва ба суханони Ҳаччай набӣ, ки ўро Парвардигор Худои онҳо фиристода буд, гӯш андохтанд, ва қавм аз Парвардигор тарсиданд.

13. Ва Ҳаччай, қосиди Парвардигор, ки аз ҷониби Парвардигор фиристода шуда буд, ба қавм сухан ронда, гуфт: «Ман бо шумо ҳастам, мегӯяд Парвардигор».

14. Ва Парвардигор рӯҳи волии Яҳудо Зарубобил ибни Шаалтиил, ва рӯҳи саркоҳин Еҳушаъ ибни Еҳӯсодоқ, ва рӯҳи бақияи қавмро барангехт, ва онҳо омада, дар хонаи Парвардигори лашкарҳо, Худои худ, ба кор шурӯъ карданд.

15. Дар рӯзи бисту чоруми моҳи шашум, дар соли дуюми подшоҳ Дорёвеш ин ба вуқӯъ омад.

БОБИ ДУЮМ

Нубувват дар бораи ҷалони ояндаи маъбади Худо ва дар бораи Масеҳ.

1. ДАР рӯзи бисту якуми моҳи ҳафтум каломи Парвардигор ба воситаи Ҳаччай набӣ нозил шуда, гуфт:

2. «Лутфан, ба волии Яҳудо Зарубобил ибни Шаалтиил, ва ба саркоҳин Еҳушаъ ибни Еҳӯсодоқ, ва ба бақияи қавм сухан ронда, бигӯй:

3. "Кист, ки дар миёни шумо боқӣ мондааст, ва ин хонаро дар ҷалони аввалаи он дидааст? Ва он алҳол дар назари шумо чӣ гуна аст? Оё он дар назари шумо ночиз нест?"

4. Валекин алҳол устувор бош, эй Зарубобил, мегӯяд Парвардигор, ва устувор бош, эй саркоҳин Еҳушаъ ибни Еҳӯсодок, ва устувор бошед, эй тамоми қавми замин, мегӯяд Парвардигор, ва кор кунед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо,
5. Бар тибқи каломи паймоне ки дар вақти берун омаданатон аз Миср бо шумо баста будам, ҳангоме ки Рӯҳи Ман андаруни шумо буд. Ҳаросон набошед!
6. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: боз як бори дигар, он ҳам баъд аз андак вақт, воқеъ хоҳад шуд, ва Ман осмон ва замин ва баҳр ва хушкиро ба ларза хоҳам андохт.
7. Ва ҳамаи халқҳоро ба ларза хоҳам овард, ва неъматҳои ҳамаи халқҳо оварда хоҳад шуд, ва Ман ин хонаро аз ҷалол пур хоҳам кард, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
8. Нукра барои Ман аст, ва тилло барои Ман аст, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
9. Ҷалоли ин хонаи охири назар ба аввалинаш бузургтар хоҳад буд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо; ва дар ин макон Ман сулҳу осоиштагиро барқарор хоҳам намуд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо"».

Парвардигор бевичдонии коҳинонро мазаммат менамояд.

10. Дар рӯзи бисту чоруми моҳи нӯҳум, дар соли дуюми Дорёвеш, каломи Парвардигор ба воситаи Ҳачҷаи набӣ нозил шуда, гуфт:
11. «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: лутфан, аз коҳинон дастуре пурсида, бигӯй:
12. "Агар касе гӯшти покро дар домани ҷомаи худ бардорад, ва бо доманаш ба нон, ё ош, ё шароб, ё равған ва ё ба ҳар хӯрок бирасад, оё он пок мешавад?"» Ва коҳинон ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Не».
13. Ва Ҳачҷай гуфт: «Агар касе ки ба ҷасади мурда расида наҷис шуда бошад, ба ҳар яке аз инҳо бирасад, оё он наҷис

мешавад?» Ва коҳинон ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Начис мешавад».

14. Ва Ҳаччай ҷавоб гардонда, гуфт: «Чунинад ин қавм ва чунинад ин халқ ба ҳузури Ман, мегӯяд Парвардигор, ва чунин аст ҳар амали дастҳои онҳо; ва ҳар он чи дар он ҷо қурбонӣ кунанд, начис аст.

15. Ва акнун, лутфан, аз имрӯз ва минбаъд хуб таваҷҷӯҳ кунед, яъне аз вақте ки ҳанӯз санге бар санге дар қасри Парвардигор гузошта нашуда буд.

16. Баъзан мешуд, ки касе назди хирмани дорои бист андоза меомад, вале фақат даҳ андоза буд; ё назди чархушт меомад, то ки панҷоҳ андоза бигирад, вале фақат бист андоза буд.

17. Шуморо дар ҳар амали дастҳои шумо бо боди самум ва хушкӣ ва жола зарба задам, вале шумо сӯи Ман рӯчӯё накардед, мегӯяд Парвардигор.

18. Лутфан, аз имрӯз минбаъд хуб таваҷҷӯҳ кунед, яъне аз рӯзи бисту чоруми моҳи нӯҳум, аз рӯзе ки бунёди қасри Парвардигор ниҳода шуд, хуб таваҷҷӯҳ кунед.

19. Оё ҳанӯз тухмӣ дар анбор аст, ва ҳанӯз тоқ, ва анҷир, ва анор, ва дарахти зайтун бор наовардааст? Ман аз имрӯз баракат хоҳам дод».

20. Ва каломӣ Парвардигор бори дуҷум дар рӯзи бисту чоруми моҳ бар Ҳаччай нозил шуда, гуфт:

21. «Ба волии Яҳудо Зарубобил суҳан ронда, бигӯй: Ман осмон ва заминро ба ларза хоҳам андохт;

22. Ва таҳти мамлакатҳоро сарнагун хоҳам сохт, ва қуввати мамлакатҳои халқҳоро нобуд хоҳам намуд, ва аробаро бо саворонаш чаппа хоҳам кард, ва аспон бо саворонашон аз шамшери якдигар фурӯ хоҳанд ғалтид.

23. Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, Ман туро, эй бандаи Ман Зарубобил ибни Шаалтиил, хоҳам гирифт, мегӯяд Парвардигор, ва туро мисли мӯҳре хоҳам гузошт, зеро ки Ман туро баргузидаам, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо».

КИТОБИ ЗАКАРӢИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Даъват ба тавба; зуҳури фариштаи Парвардигор.

1. ДАР моҳи хаштум, дар соли дуюми Дорёвеш, каломи Парвардигор бар Закарёи набии ибни Баракё, ибни Идду нозил шуда, гуфт:
2. «Парвардигор бар падарони шумо бағоят хашмгин буд,
3. Ва ту ба онҳо бигӯй: Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: сӯи Ман баргардед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ва Ман сӯи шумо хоҳам баргашт, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
4. Мисли падарони худ набошед, ки анбиёи пешина онҳоро хонда, гуфтанд: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: аз роҳҳои бади худ ва аз корҳои бади худ баргардед", вале онҳо нашонданд ва ба Ман гӯш надоданд, мегӯяд Парвардигор.
5. Падарони шумо – кучоянд онҳо? Ва анбиё – магар онҳо ба таври абадӣ зиндагӣ мекунанд?
6. Аммо суҳанони Ман ва фароизи Ман, ки ба бандагони Худ анбиё амр фармуда будам, магар ба сари падарони шумо наомад? Ва онҳо баргаштанд ва гуфтанд: "Чунон ки Парвардигори лашкарҳо қарор дода буд, ки бо мо мувофиқи роҳоямон ва короямон амал намояд, ончунон бо мо амал намуд"».

Дидани марде бар аспи ҷиранд.

7. Дар рӯзи бисту чоруми моҳи ёздаҳум, ки моҳи шебот бошад, дар соли дуюми Дорёвеш, каломи Парвардигор бар Закарёи набии ибни Баракё, ибни Идду нозил шуда, чунин гуфт:
8. «Имшаб дидам, ва инак марде бар аспи ҷиранд савор буд, ва ӯ дар миёни дарахтони ос, ки дар водӣ буданд, меистод, ва дар ақиби ӯ аспони ҷиранд, тӯруқ ва сафед буданд.

9. Ва ман гуфтам: "Инҳо чист, эй хоҷаам?" Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, ба ман гуфт: "Ман ба ту нишон медиҳам, ки инҳо чист".

10. Ва марде ки дар миёни дарахтони ос меистод, ҷавоб гардонда, гуфт: "Инҳо касоне ҳастанд, ки Парвардигор фиристодааст, то ки бар замин гаштугузор кунанд".

11. Ва онҳо ба фариштаи Парвардигор, ки дар миёни дарахтони ос меистод, ҷавоб гардонда, гуфтанд: "Мо бар замин гаштугузор кардем, ва инак, тамоми замин дар оромӣ сокин аст".

Парвардигор ба халқҳо таваҷҷӯҳ намекунад.

12. Ва фариштаи Парвардигор ҷавоб гардонда, гуфт: "Эй Парвардигори лашкарҳо! То ба кай бар Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо, ки ҳафтад сол боз Ту ба онҳо хашм менамояӣ, марҳамат нахоҳӣ кард?"

13. Ва Парвардигор ба фариштае ки бо ман сухан меронд, бо суханони хуб, бо суханони тасаллибахш ҷавоб гардонд.

14. Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, ба ман гуфт: "Нидо намуда, бигӯй: Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман дар бораи Ерусалим ва дар бораи Сион бо рашки бузурге рашк кардам.

15. Ва бар халқҳои бепарво бағоят хашмгин ҳастам: вақте ки хашми Ман андак буд, онҳо бадириро афзун карданд.

16. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: ба Ерусалим бо марҳамат хоҳам баргашт; хонаи Ман дар он бино хоҳад ёфт, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ва ресмони андоза бар Ерусалим кашида хоҳад шуд.

17. Боз нидо намуда, бигӯй: Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: боз шаҳрҳои Ман аз нозу неъмат лабрез хоҳад шуд, ва Парвардигор боз Сионро тасаллӣ хоҳад дод, ва боз Ерусалимро хоҳад баргузид"».

Дидани чор шох ва чор оҳангар.

18. Ва ман чашмони худро боло карда, дидам, ва инак чор шох буд.

19. Ва ба фариштае ки бо ман сухан меронд, гуфтам: «Инҳо чист?» Ва ӯ ба ман гуфт: «Инҳо шохҳоест, ки Яҳудо ва Исроил ва Ерусалимро пароканда кардааст».

20. Ва Парвардигор чор оҳангарро ба ман нишон дод.

21. Ва ман гуфтам: «Инҳо барои чӣ гуна коре омадаанд?» Ва ӯ ба ҷавоб гуфт: «Ин шохҳо Яҳудоро чунон пароканда кардааст, ки касе сари худро наметавонад бардорад; вале инҳо омадаанд, то ки бар онҳо дахшат оваранд, шохҳои халқҳоеро шикаста партоянд, ки бар замини Яҳудо шох бардоштаанд, то ки онро пароканда намоянд».

БОБИ ДУЮМ

Дидани марде бо ресмони андоза.

1. Ва ман чашмони худро боло карда, дидам, ва инак марде буд, ва ресмони андоза дар дасти худ дошт.

2. Ва ман гуфтам: «Ту кучо меравӣ?» Ва ӯ ба ман гуфт: «Барои андоза кардани Ерусалим, то бубинам, ки бараш чӣ қадар аст ва дарозияш чӣ қадар».

3. Ва инак фариштае ки бо ман сухан меронд, берун рафт, ва фариштаи дигаре ба пешвози ӯ баромад,

4. Ва ба ӯ гуфт: «Шитоб намо ва ба ин ҷавон бигӯй: "Ерусалим аз бисёрии одамон ва чорпоёне ки андарунаш хоҳанд буд, берун аз ҳисор маскун хоҳад гардид.

5. Ва Ман барои он, мегӯяд Парвардигор, девори оташине гирдогирдаш хоҳам буд, ва барои ҷалоли он андаруни он хоҳам буд"».

6. «Ҳой, ҳой, аз замини шимол бигрезед, мегӯяд Парвардигор; зеро ки Ман шуморо мисли чор самти осмон пароканда кардаам, мегӯяд Парвардигор».

7. Ҳой, Сион, ки назди духтари Бобил сокин мебошӣ, гурехта худро раҳо намо!

8. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд. Барои чалолӣ шумо Ӯ маро назди халқҳое ки шуморо тороч карданд, фиристодааст; зеро ҳар кӣ ба шумо даст расонад, ба мардумакӣ чашми Ӯ даст расонда бошад.

9. «Зеро ки инак Ман дасти Худро бар онҳо хоҳам бардошт, ва онҳо ғанимати ғуломони худ хоҳанд шуд». Ва шумо хоҳед донист, ки Парвардигори лашкарҳо маро фиристодааст.

10. Тараннум ва шодӣ намо, эй духтари Сион! «Зеро инак, Ман меоям ва андаруни ту сокин хоҳам шуд», мегӯяд Парвардигор.

11. «Ва дар он рӯз халқҳои бисёр ба Парвардигор ҳамроҳ хоҳанд шуд, ва қавми Ман хоҳанд гардид, ва Ман андаруни ту сокин хоҳам шуд». Ва хоҳӣ донист, ки Парвардигори лашкарҳо маро назди ту фиристодааст.

12. Ва Парвардигор Яхудоро тасарруф намуда, насибаи Худ бар замини пок хоҳад гардонид, ва аз нав Ерусалимро хоҳад баргузид.

13. Ба ҳузури Парвардигор хомӯш бошед, эй тамоми башар! Зеро ки Ӯ аз маскани поки Худ бархостааст.

БОБИ СЕЮМ

Дидани Еҳушаи саркоҳин.

1. Ва Еҳушаи саркоҳинро ба ман нишон дод, ки ба ҳузури фариштаи Парвардигор истода буд, ва шайтон ба тарафи ростӣ ӯ меистод, то ки ӯро айбдор кунад.

2. Ва Парвардигор ба шайтон гуфт: «Парвардигор ба ту, эй шайтон, итоб менамояд, ва Парвардигор, ки Ерусалимро баргузидааст, ба ту итоб менамояд; ин, охир, кундаи нимсӯхтаест, ки аз оташ раҳонида шудааст».

3. Ва Еҳушаъ либоси ифлос дар тан дошт, ва ба ҳузури фаришта меистод,

4. Ки вай ба онҳое ки ба ҳузураш истода буданд, сухан ронда, гуфт: «Либоси ифлосро аз тани ӯ дур кунед». Ва ба ӯ гуфт:

«Бубин, гуноҳатро аз ту дур кардам, ва туро либоси фохира пӯшонидам».

5. Ва ман гуфтам: «Бигзор аммомаи тозае бар сараш бимонанд», – ва аммомаи тозае бар сараш гузоштанд, ва ўро либос пӯшониданд, дар сурате ки фариштаи Парвардигор меистод.

6. Ва фариштаи Парвардигор Еҳушаъро таъкид намуда, гуфт:

7. «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: агар бо роҳҳои Ман биравӣ, ва агар хизмати Маро ба ҷо оварӣ, ту низ дар хонаи Ман сардорӣ хоҳӣ намуд, ва сахҳои Маро ниғаҳбонӣ хоҳӣ кард, ва Ман туро дар миёни инҳое ки меистанд, роҳ хоҳам дод.

Бандаи Худо – Навда.

8. Пас бишнав, эй Еҳушаи саркоҳин, ту ва ёронат, ки ба ҳузури ту нишастаанд, зеро ки онҳо мардони хуҷаста ҳастанд: инак, Ман бандаи Худ – Навдаро ҳаҳам овард.

9. Зеро инак, он санге ки Ман ба ҳузури Еҳушаъ мегузорам; ба як санг бо ҳафт чашм менигарам; инак, Ман нақше бар он ҳақ менамоям, мегуяд Парвардигори лашкарҳо, ва гуноҳи ин заминро дар як рӯз дур мекунам.

10. Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, якдигарро зери тоқ ва зери дарахти анҷир даъват хоҳед намуд».

БОБИ ЧОРУМ

Дидани чароғдони тилло ва ду дарахти зайтун. Таъбири он.

1. ВА фариштае ки бо ман сухан меронд, баргашт, ва маро бедор кард, мисли касе ки аз хобаш бедор мешавад.

2. Ва ба ман гуфт: «Чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Мебинам, инак чароғдоне ки сар то сараш аз тиллост, ва равшандонаш бар сараш, ва ҳафт чароғаш бар он аст, ва ҳар чароғ, ки бар сараш мебошад, ҳафт нойча дорад.

3. Ва ду дарахти зайтун назди он аст, – яке аз тарафи рости равғандон ва дигаре аз тарафи чапаш».
4. Ва ман ба фариштае ки бо ман сухан меронд, ҷавоб гардонда, гуфтам: «Инҳо чист, эй хоҷаам?»
5. Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чист?» Ва ман гуфтам: «Не, эй хоҷаам».
6. Ва ӯ ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Ин каломи Парвардигор аст, ки барои Зарубобил гуфта шудааст: на бо часорат ва на бо қувват, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
7. Ту чистӣ, эй кӯҳи бузург? Ба ҳузури Зарубобил ту ҳамворие ҳастӣ, ва ӯ санги сари онро берун хоҳад овард, дар сурате ки нидоҳои хурсандӣ шунида хоҳад шуд: "Шукӯҳу шавкат бар он бод!"»
8. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
9. «Дастҳои Зарубобил бунёди ин хонаро ниҳодааст, ва дастҳои ӯ онро анҷом хоҳад дод, ва хоҳӣ донист, ки Парвардигори лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст.
10. Зеро касе ки он рӯзи корҳои майдари писанд накарда буд, алҳол шоқулро дар дасти Зарубобил дида, шод хоҳад шуд; ин ҳафт – чашмони Парвардигор ҳастанд, ки тамоми заминро бо нигоҳи худ фаро мегиранд».
11. Ва ман савол дода, ба ӯ гуфтам: «Ин ду дарахти зайтун, ки ба тарафи рости чароғдон ва ба тарафи чапи он мебошад, чист?»
12. Ва бори дуюм савол дода, ба ӯ гуфтам: «Он ду шоҳаи зайтун, ки назди ду нойчаи тилло моеи тиллоранге аз даруни худ мерезад, чист?»
13. Ва ӯ ба ман гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чист?» Ва ман гуфтам: «Не, эй хоҷаам».
14. Ва ӯ гуфт: «Ин ду – таъминкунандагони равғани зайтун ҳастанд, ки ба ҳузури Молики тамоми ҷаҳон истодаанд».

БОБИ ПАНЧУМ

Дидани тӯмори паррон ва сабад.

1. Ва боз чашмонамро боло карда, дидам, ва инак тӯмори парроне намоён аст.
2. Ва ӯ ба ман гуфт: «Чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Ман тӯмори парроне мебинам, ки дарозияш бист зироъ аст, ва бараш даҳ зироъ».
3. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин лаънатест, ки бар рӯи тамоми замин берун меравад, зеро ҳар кӣ дуздӣ мекунад, аз ин тарафаш, бар ҳасби он, нобуд хоҳад гардид, ва ҳар кӣ қасами дурӯғ мехӯрад, аз он тарафаш, бар ҳасби он, нобуд хоҳад гардид.
4. Ман онро берун овардам, мегуяд Парвардигори лашкарҳо, ва он ба хонаи дузд ва ба хонаи касе ки ба номи Ман қасами дурӯғ мехӯрад, дохил хоҳад шуд, ва андаруни хонаи вай ҷойгир шуда, сабаби хонавайронӣ хоҳад гардид, ҳам ҷӯбҳояш ва ҳам санғҳояшро нобуд хоҳад кард».
5. Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, берун омада, ба ман гуфт: «Лутфан, чашмонатро боло карда, бубин, ки он чи берун меояд, чист».
6. Ва ман гуфтам: «Он чист?» Ва ӯ гуфт: «Ин сабадест, ки берун меояд». Ва гуфт: «Ин чашми ҳариси онҳост дар тамоми замин».
7. Ва инак, гулӯлаи кӯрғошимие бардошта шуд, ва инак, як зан андаруни сабад нишастааст.
8. Ва ӯ гуфт: «Ин шарорат аст», ва онро андаруни сабад андохт, ва он санги кӯрғоширо ба даҳани он гузошт.
9. Ва ман чашмонамро боло карда, дидам, ва инак, ду зан берун меоянд, ва бод дар болҳои онҳост, ва болҳошон мисли болҳои лайлак аст; ва онҳо сабадро бардошта, дар миёни замин ва осмон парвоз карданд.
10. Ва ман ба фариштае ки бо ман сухан меронд, гуфтам: «Онҳо ин сабадро кучо мебаранд?»
11. Ва ӯ ба ман гуфт: «То ки барои вай дар замини Шинор хонае бино кунанд, ва ҳамин ки он тайёр шавад, вай дар он ҷо бар пояи худ гузошта хоҳад шуд».

БОБИ ШАШУМ

Дидани чор ароба.

1. ВА боз чашмони худро боло карда, дидам, ва инак, чор ароба аз миёни ду кӯҳ берун меравад, ва он кӯҳҳо кӯҳҳои мис аст.
2. Дар аробаи якум – аспони чиранд; ва дар аробаи дуум – аспони сиёҳмушкин;
3. Ва дар аробаи сеюм – аспони сафед; ва дар аробаи чорум – аспони абраши қавӣ.
4. Ва ба фариштае ки бо ман сухан меронд, савол дода, гуфтам: «Инҳо чист, эй хоҷаам?»
5. Ва фаришта ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Инҳо чор боди осмон мебошанд, ки баъд аз истодан ба ҳузури Молики тамоми ҷаҳон берун мераванд.
6. Он ки аспони сиёҳмушкин дорад, онҳо сӯи замини шимол берун мераванд, ва аспони сафед ба машриқзамин берун мераванд, ва аспони абраш сӯи замини ҷануб берун мераванд.
7. Ва аспони қавӣ берун рафтаанд, ва саъю кӯшиш доранд гардиш кунанд, то ки заминро тай намоянд». Ва ӯ гуфт: «Биравед, заминро тай намоед». Ва онҳо рафта, заминро тай карданд.
8. Ва ӯ маро фарёд карда, гуфт: «Бубин, онҳое ки суи замини шимол берун рафтанд, хашми Маро дар замини шимол фуру нишониданд».

Тоҷгузори рамзи Еҳушаъ.

9. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
10. «Аз миёни асироне ки аз Бобил омадаанд, Ҳелдай, Тубиё ва Едаёро бигир, ва бо онҳо дар ҳамон рӯз ба хонаи Йӯшиё ибни Сафанё биё,
11. Ва нукра ва тиллоро бигир ва тоҷҳо сохта, ба сари саркоҳин Еҳушаъ ибни Еҳӯсодоқ бигузор,

12. Ва ба ӯ сухан ронда, бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак марде ки Навда ном дорад, ва аз решааш хоҳад рӯид, ва қасри Парвардигорро бино хоҳад кард.

13. Ӯ қасри Парвардигорро бино хоҳад кард, ва соҳиби шавкат хоҳад шуд, ва бар тахти худ нишаста, салтанат хоҳад ронд; ва коҳин бар тахти худ хоҳад буд, ва машварати сулҳу осоиштагӣ дар миёни ҳар дуи онҳо хоҳад буд".

14. Ва он тоҷҳо барои Ҳелам ва Тубиё ва Едаёё ва Ҳен ибни Сафанё аз баҳри ёдгорӣ дар қасри Парвардигор хоҳад буд.

15. Ва онҳое ки дар ҷойҳои дур мебошанд, омада, дар қасри Парвардигор бино хоҳанд кард, ва хоҳед донист, ки Парвардигори лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст; ва ин ба вуқӯъ хоҳад омад, агар ба овози Парвардигор Худои худ бодикқат гӯш диҳед».

БОБИ ҲАФТУМ

На рӯзадорӣ, балки марҳамат барои Парвардигор мақбул аст.

1. ВА дар соли чоруми подшоҳ Дорёвеш чунин воқеъ шуд, ки каломи Парвардигор дар рӯзи чоруми моҳи нӯҳум, ки моҳи кислев бошад, бар Закарё нозил шуд,

2. Вақте ки сокинони Байт-Ил, Саресар ва Раҷам-Малик одамони худро фиристода буданд, то ки ба ҳузури Парвардигор тазаррӯъ намоянд,

3. Ва ба коҳиноне ки дар хонаи Парвардигори лашкарҳо буданд, ва ба анбиё сухан ронда, бипурсанд: «Оё ман дар моҳи панҷум бигирям ва рӯзадорӣ кунам, чунон ки чандин сол ин тавр кардаам?»

4. Ва каломи Парвардигори лашкарҳо бар ман нозил шуда, гуфт:

5. «Ба тамоми қавми ин замин ва ба коҳинон бигуй: вақте ки шумо, дар давоми ин ҳафтад сол, дар моҳи панҷум ва моҳи ҳафтум рӯза доштед ва навҳа кардед, оё барои Ман рӯза доштед?

6. Ва ҳангоме ки шумо мехӯрдед, ва ҳангоме ки шумо менӯшидед, оё барои худатон намехӯрдед ва оё барои худатон наменӯшидед?

7. Оё аз он суханон беҳабаред, ки Парвардигор ба воситаи анбиёи пешина эълон карда буд, вақте ки Ерусалим маскун ва дар амният буд, ва шаҳрҳояш гирдогирди он; ва Начаб ва Шефило низ маскун буд?»

8. Ва каломи Парвардигор бар Закарё нозил шуда, гуфт:

9. «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: аз рӯи адлу инсоф доварӣ кунед, ва ба якдигар эҳсон ва марҳамат зоҳир намоед;

10. Ва бева ва ятим, ва ғариб ва бенаворо ба танг наоваред, ва дар дили худ ба зидди якдигар бадӣ наандешед».

11. Вале онҳо аз гӯш додан рӯ тофтанд, ва саркашӣ карданд, ва гӯшҳои худро кар карданд, то ки нашнаванд.

12. Ва дили худро мисли алмос саҳт карданд, то ки шариат ва суханонро, ки Парвардигори лашкарҳо бо рӯҳи Худ ба воситаи анбиёи пешина фиристода буд, нашнаванд; аз ин рӯ хашми бузурге аз ҷониби Парвардигори лашкарҳо ба амал омад.

13. Ва чунин воқеъ шуд: «Вақте ки Ё даъват менамуд, онҳо намешуниданд; ончунон, вақте ки онҳо даъват менамуданд, Ман намешунидам», мегӯяд Парвардигори лашкарҳо,

14. «Ва Ман онҳоро дар миёни ҳамаи халқҳое ки намешинохтанд, пароканда кардам, ва ин замин баъд аз онҳо валангор шуд, ба тавре ки роҳгузаре дар он боқӣ намонд, ва онҳо замини дилпазирро ба биёбон табдил доданд».

БОБИ ҲАШТУМ

Азми Худо барои наҷот ва баракат додани Исроил тағйирнопазир аст.

1. Ва каломи Парвардигори лашкарҳо нозил шуда, гуфт:

2. «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман дар бораи Сион бо рашки бузурге рашк кардам, ва бо ғзаби бузурге дар бораи он рашк кардам.

3. Парвардигор чунин мегӯяд: Ман ба Сион хоҳам баргашт, ва андаруни Ерусалим сокин хоҳам шуд; ва Ерусалим шаҳри ҳақиқат, ва кӯҳи Парвардигори лашкарҳо кӯҳи пок номида хоҳад шуд.
4. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Боз пирон ва кампирон дар кӯчаҳои Ерусалим хоҳанд нишаст, ва ҳар яке ба сабаби дарозии умраш асои худро – дар дасташ нигоҳ хоҳад дошт.
5. Ва кӯчаҳои шаҳр аз писарон ва духтароне ки дар кӯчаҳои бозӣ мекунад, пур хоҳад шуд.
6. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: агар ин ба назари бақияи ин қавм дар он айём аҷиб намояд, оё ба назари Ман ҳам аҷиб хоҳад намуд? – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
7. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, Ман қавми Худро аз замини шарқ, ва аз замини ғуруби офтоб наҷот хоҳам дод;
8. Ва онҳоро хоҳам овард, ва онҳо андаруни Ерусалим сокин хоҳанд шуд, ва қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман бо ростӣ ва адолат Худои онҳо хоҳам буд.
9. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: қавӣ бод дастҳои шумо, эй касоне ки дар ин айём ин суханонро аз забони анбиё мешунавед, ки онҳо дар рӯзи ниҳодани бунёди хонаи Парвардигори лашкарҳо, барои бино кардани қаср нубувват намудаанд.
10. Зеро ки пеш аз он айём музде барои одам набуд, ва музде барои кори чорпоён набуд; ва барои онҳое ки даро-баро мекарданд, осоиштагӣ аз дасти душман набуд, ва Ман ҳамаи одамонро ба зидди якдигар бармеангехтам.
11. Вале алҳол Ман барои бақияи ин қавм мисли айёми пешина нахоҳам буд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
12. Зеро ки акнун дар сулҳу осоиштагӣ зироат ба амал хоҳад омад, тоқ меваи худро хоҳад овард, ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва осмон шабнами худро хоҳад бахшид, ва Ман ҳамаи инҳоро ба тасарруфи бақияи ин қавм хоҳам даровард.

13. Ва чуни воқеъ хоҳад шуд: чунон ки шумо, эй хонадони Яҳудо ва эй хонадони Исроил, дар миёни халқҳо рамзи лаънат будед, ончунон Ман шуморо наҷот хоҳам дод, ва шумо рамзи баракат хоҳед гардид. Натарсед! Қавӣ бод дастҳои шумо!

14. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо чуни мегӯяд: чунон ки Ман азм намудам, ки ба шумо бадӣ бикунам, вақте ки падарони шумо Маро ба ғазаб оварданд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ва аз он аزمи Худ нагаштам,

15. Ончунон Ман дар ин рӯзҳо аз нав азм намудаам, ки ба Ерусалим ва ба хонадони Яҳудо некӣ бикунам. Натарсед!

16. Ин аст корҳои ки шумо бояд ба ҷо оваред: ба якдигар рост гӯед; дар маҳкамаи худ бар тибқи ҳақиқат ва сулҳу осоиштагӣ доварӣ намоед;

17. Ва дар дили худ ба зидди якдигар бадӣ наандешед, ва қасами дурӯғро дӯст надоред; зеро ки Ман аз ҳамаи ин корҳо нафрат дорам, мегӯяд Парвардигор».

18. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

19. «Парвардигори лашкарҳо чуни мегӯяд: рӯзаи моҳи чорум ва рӯзаи моҳи панҷум, ва рӯзаи моҳи ҳафтум ва рӯзаи моҳи даҳум барои хонадони Яҳудо ба шодӣ ва хурсандӣ ва идҳои нек мубаддал хоҳад шуд; валекин ростӣ ва осоиштагиро дӯст доред.

Ерусалим пойтахти поки тамоми замин хоҳад буд.

20. Парвардигори лашкарҳо чуни мегӯяд: боз айёме фаро хоҳад расид, ки қавмҳо ва сокинони шаҳрҳои бисёр хоҳанд омад;

21. Ва сокинони як шаҳр ба шаҳри дигар рафта, хоҳанд гуфт: "Биёед, рафта ба хузури Парвардигор илтиҷо намоем, ва Парвардигори лашкарҳоро биталабем; ман низ хоҳам рафт".

22. Ва қавмҳои бисёр ва халқҳои азим хоҳанд омад, то ки Парвардигори лашкарҳоро дар Ерусалим биталабанд, ва ба хузури Парвардигор илтиҷо намоянд.

23. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: дар он айём даҳ нафар аз ҳамаи забонҳо ва халқҳо домани марди яхудиро гирифта ва онро сахт дошта, хоҳанд гуфт: "Бо шумо меравем, зеро шунидаем, ки Худо бо шумост"».

БОБИ НҶҲУМ

Ғазбаи Худо бар шаҳрҳои ҳамсоияи Фаластин.

1. ВАҲҶИИ каломи Парвардигор, ки он дар замини Ҳадроҳ ва дар Димишқ қарор хоҳад гирифт, зеро ки чашми Парвардигор бар одамизод ва бар ҳамаи сибтҳои Исроил аст;
2. Ва дар Ҳамот низ, ки ҳамхудуди вай аст, ва дар Сӯр ва Сидӯн, ки бағоят айёр мебошанд.
3. Ва Сӯр барои худ қалъае сохтааст, ва нукраро ба сони ғубор, ва тиллоро ба сони лойи кӯчаҳо андӯхтааст.
4. Инак Парвардигор онро бенаво хоҳад сохт, ва дороии онро дар баҳр талаф хоҳад кард, ва худи он бо оташ фурӯ бурда хоҳад шуд.
5. Ашқалун инро дида, ба даҳшат хоҳад афтод, ва Ғазза бисёр ба ларза хоҳад омад, ва Экрӯн низ, зеро ки аз умедаш хичил хоҳад шуд; ва подшоҳ аз Ғазза нест хоҳад гардид, ва Ашқалӯн ғайримаскун хоҳад шуд.
6. Ва ачнабӣ дар Ашдӯд маскан хоҳад гирифт, ва Ман кибри фалиштиёнро нобуд хоҳам намуд;
7. Ва хунҳояшро аз даҳонаш дур хоҳам кард, ва қабоҳатҳояшро аз миёни дандонҳояш; ва ӯ низ барои Худои мо боқӣ хоҳад монд, ва мисли мире дар Яҳудо хоҳад буд, ва сокини Экрӯн монанди ябусӣ хоҳад шуд.
8. Ва Ман гирдогирди хонаи Худ ба муқобили кӯшуни ғайр, ба муқобили онҳое ки ин сӯ – он сӯ рафтуой доранд, ўрду хоҳам зад, ва дигар бар онҳо ғосибе гузар нахоҳад кард, зеро ки алҳол инро бо чашмони Худ дидаам.

Тимсоли подшоҳи оянда; омадани якум.

9. Бағоят ба вачд ой, эй духтари Сион! Нидоҳои шодӣ бидех, эй духтари Ерусалим! Инак, Подшоҳи ту назди ту меояд, ки одил ва соҳиби наҷот ва ҳалим аст, ва бар харе, бар курраи бачаи модахар савор аст.

Халосии ояндаи Яҳудо ва Эфроим, ва барқарор гардидани Подшоҳии Худо дар тамоми ҷаҳон.

10. Ва Ман аробаҳоро аз Эфроим, ва аспонро аз Ерусалим нобуд хоҳам кард, ва камони ҷангӣ барҳам хоҳад хӯрд, ва Ё бо халқҳо аз сулҳу осоиштагӣ сухан хоҳад ронд, ва салтанаташ аз баҳр то баҳр ва аз наҳр то ақсои замин хоҳад буд.

11. Дар хусуси ту бошад, ба хотири хуни паймони ту Ман асирони туро аз ҷоҳе ки дар он об нест, озод мекунам.

12. Ба истехком баргардед, эй асирони умедвор! Имрӯз низ эълон менамоям: дучандон ба ту талофӣ хоҳам дод.

13. Зеро ки Яҳудоро барои Худ ҳамчун камон хоҳам кашид, ва онро бо тири Эфроим пур хоҳам кард, ва писарони туро, эй Сион, ба муқобили писарони ту, эй Юнон, хоҳам барангехт, ва туро мисли шамшери баҳодур хоҳам гардонид.

14. Ва Парвардигор бар онҳо зоҳир хоҳад шуд, ва тири Ё мисли барқ берун хоҳад омад; ва Парвардигор Худо шох навохта, дар тундбодҳои ҷанубӣ тохтутоз хоҳад кард.

15. Парвардигори лашкарҳо онҳоро муҳофизат хоҳад намуд, ва онҳо сангҳои фалохмонро нобуд ва поймол хоҳанд кард, ва нӯшида, мисли шаробнӯшидагон ғавғо хоҳанд бардошт, ва мисли тос, мисли гӯшаҳои қурбонгоҳ пур хоҳанд шуд.

16. Ва Парвардигор Худои онҳо дар он рӯз онҳоро наҷот хоҳад дод, қавми Худро мисли гӯсфандон хоҳад чаронид, – мисли ҷавохироти тоҷ, ки бар замини Ё медурахшад.

17. Зеро ҷӣ гуна азим аст ҳусни ӯ ва зебоии ӯ! Гандум ба ҷавонписарон ва шираи ангур ба ҷавондухтарон нашъунамо хоҳад бахшид.

БОБИ ДАҲУМ

Минбаъд мустаҳкам шудани Яҳудо ва Эфроим.

1. БОРОНРО аз Парвардигор дар мавсими борони охирин биталабед; Парвардигор, ки барқхоро ба вучуд меоварад, ба онҳо борони фаровон хоҳад дод, ва гиёҳ дар киштзори ҳар кас.
2. Зеро ки бутҳо суханони ҳечу пуч мегӯянд, ва чодугарон рӯёҳои дурӯғ мебинанд, ва хобҳои ботил ҳикоят мекунанд, бо гапҳои бекора тасалли медиҳанд; бинобар ин мисли рамае ки пароканда шуда бошад, овора шуда мегарданд, азобу укубат мекашанд, чунки чӯпон надоранд.
3. «Хашми Ман бар чӯпонон ба чӯш омадааст, ва сардоронро чазо хоҳам дод; зеро ки Парвардигори лашкарҳо рамаи Худо, яъне хонадони Яҳудоро тафакқуд хоҳад намуд, ва онҳоро мисли аспи шавкати Худ дар майдони корзор хоҳад гузошт.
4. Аз Яҳудо санги зовия, аз ӯ мех, аз ӯ камони ҷангӣ, аз ӯ ҳамаи ҳокимон бо якҷоягӣ мебароянд.
5. Ва онҳо, ҳамчун баҳодурон, душманро дар ҷанг мисли лойи кӯчаҳо поймол хоҳанд намуд, ва хоҳанд ҷангид, чунки Парвардигор бо онҳост, ва аспсаворонро хичил хоҳанд кард.
6. Ва Ман хонадони Яҳудоро тақвият хоҳам намуд, ва хонадони Юсуфро наҷот хоҳам дод, ва онҳоро хоҳам баргардонид, зеро ки бар онҳо марҳамат кардаам, ва онҳо тавре хоҳанд буд, ки гӯё онҳоро ҳаргиз тарк накарда бошам, зеро ки Ман Парвардигор Худои онҳо ҳастам, ва онҳоро иҷобат хоҳам намуд.
7. Ва банӣ Эфроим мисли баҳодурон хоҳанд буд, ва дили онҳо мисли шаробнӯшидагон шод хоҳад гардид; ва фарзандонашон инро дида, шодӣ хоҳанд кард, ва дили онҳо дар Парвардигор ба вачд хоҳад омад.
8. Ба онҳо хуштак хоҳам кашид, ва онҳоро ҷамъ хоҳам кард, зеро ки онҳоро фидия дода гирифтаам, ва афзоиш хоҳанд ёфт, чунон ки пештар афзуда буданд.

Дар бораи парокандагии ояндаи Исроил.

9. Ва онҳоро дар миёни қавмҳо хоҳам кошт, ва Маро дар ҷойҳои дурдаст ба ёд хоҳанд овард, ва бо фарзандони худ умр ба сар бурда, хоҳанд баргашт.

10. Ва онҳоро аз замини Миср хоҳам баргардонид, ва аз Ашшур ҷамъ хоҳам кард; ва онҳоро ба замини Ҷилъод ва ба Лубнон хоҳам овард, ва макон барояшон кифоят нахоҳад кард.

11. Ва аз баҳри мусибат убур хоҳанд намуд, ва мавҷоро дар баҳр зарба хоҳанд зад, ва ҳамаи умқиҳои наҳр хушк хоҳад шуд, ва кибри Ашшур ба залолат хоҳад афтод, ва ҷӯбдасти салтанати Миср нест хоҳад шуд.

12. Ва онҳоро дар Парвардигор тақвият хоҳам намуд, ва онҳо ба номи Ё рафтор хоҳанд кард», мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи омадани якуми Масеҳ ва рад карда шуданиаш.

1. ДАРҲОИ худро, эй Лубнон, воз кун, то ки оташ арзиҳои туро фуру барад.

2. Вовайло намо, эй сарв, зеро ки арз фуру ғалтидааст, зеро ки дарахтони боҳашамат валангор гардидааст; вовайло кунед, эй булутҳои Бошон, зеро ки ҷангалистони анбӯх ба залолат афтодааст.

3. Садои вовайлои ҷӯпонон ба гӯш мерасад, зеро ки шавкаташон валангор шудааст; садои наъраи шерони ҷавон мебарояд, зеро кибриёи Урдун валангор гардидааст.

4. Парвардигор Худои ман чунин мегӯяд: «Гӯсфандони забҳро бичарон,

5. Ки онҳоро харидоронашон мекушанд, ва айбдор дониста намешаванд; ва фурушандагонашон мегӯянд: "Муборак аст Парвардигор, ва ман сарватдор хоҳам шуд"; ва ҷӯпононашон ба онҳо раҳм намекунанд.

6. Зеро ки Ман ба сокинони ин замин дигар раҳм нахоҳам кард, мегӯяд Парвардигор; ва инак, Ман одамонро ба дасти якдигар ва ба дасти подшоҳашон таслим хоҳам намуд, ва онҳо

заминро торумор хоҳанд кард, ва Ман аз дасташон халосӣ нахоҳам дод».

7. Ва ман гӯсфандони забҳро барои гӯсфандчаллобон чаронидам; ва ду асо барои худ гирифтам, ки якеро неъмат номидам ва дигареро ваҳдат номидам, ва гӯсфандонро чаронидам.

Ғазали Ҳудо бар чӯпонони ғаддор.

8. Ва дар як моҳ се чӯпонро нест кардам; ва ҷони ман аз онҳо безор шуд, ва ҷони онҳо низ аз ман нафрат дошт;

9. Ва гуфтам: «Шуморо нахоҳам чаронид; он ки мурданист, бигзор бимирад, он ки гум шуданист, бигзор гум бишавад, ва боқимондагон бигзор гӯшти якдигарро бихӯранд».

10. Ва ман асои худ – неъматро гирифта, шикастам, то паймонеро, ки бо ҳамаи қавмҳо баста будам, ботил намоям.

11. Ва он дар он рӯз ботил гардид, ва гӯсфандчаллобон, ки ба ман менигаристанд, донистанд, ки ин каломи Парвардигор аст.

12. Ва ман ба онҳо гуфтам: «Агар ин дар назари шумо писанд ояд, музди маро бидиҳед, вагарна – надиҳед»; ва онҳо музди маро ба қадри сӣ сиқли нуқра баркашиданд.

13. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Онро барои кулолгар биандоз, он қимати гаронро, ки аз ҷониби онҳо баҳо дода шудай». Ва ман сӣ сиқли нуқраро гирифта, дар хонаи Парвардигор барои кулолгар андохтам.

14. Ва асои дуҷуми худ – ваҳдатро шикастам, то ки бародарии байни Яҳудо ва Исроилро ботил намоям.

15. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Боз асбоби чӯпони аҳмакоро барои худ бигир.

16. Зеро инан, Ман чӯпонеро дар ин замин хоҳам гузошт, ки даридашудагонро ба ёд нахоҳад овард, гумшудагонро ҷустуҷӯ нахоҳад кард ва маҷрӯҳонро муолиҷа нахоҳад намуд, ба по бархостагонро хӯрок нахоҳад дод, вале гӯшти фарбеҳонро хоҳад хӯрд, ва сумҳои онҳоро хоҳад шикаст.

17. Вой ба ҳоли чӯпони нобакор, ки гӯсфандонро тарк мекунад! Шамшер бар бозуяш ва бар чашми росташ зарба хоҳад зад; бозуяш тамоман хушк хоҳад шуд, ва чашми росташ тамоман хира хоҳад гардид».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ерусалим дар хатар аст, вале Парвардигор онро аз мусибатҳои азим муҳофизат менамояд.

1. ВАҲӢИ каломи Парвардигор дар бораи Исроил. Парвардигор, ки осмонро густурдааст, ва бунёди заминро ниҳодааст, ва рӯҳи одамизодро андаруни вай ба вучуд овардааст, чунин мегӯяд:

2. «Инак, Ман Ерусалимро барои ҳамаи қавмҳои гирду пеш косаи захр хоҳам гардонид, ва ин бар Яҳудо низ, вақте ки Ерусалимро муҳосира мекунад, ҷорӣ хоҳад шуд.

3. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ерусалимро барои ҳамаи қавмҳо санги гароне хоҳам гардонид, ва ҳамаи касоне ки онро бардоранд, саҳт захмдор хоҳанд шуд, зеро ки ба муқобили он ҳамаи халқҳои замин чамъ хоҳанд омад.

4. Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигор, Ман ҳар аспро ба даҳшат, ва савори онро ба чунун гирифтор хоҳам кард, ва бар хонадони Яҳудо чашмони худро хоҳам кушод, ва ҳар аспии қавмҳоро ба кӯрӣ гирифтор хоҳам сохт.

5. Ва мирони Яҳудо дар дили худ хоҳанд гуфт: "Сокинони Ерусалим дар Парвардигори лашкарҳо, Худои худ, қуввати ман мебошанд".

6. Дар он рӯз Ман мирони Яҳудоро мисли манқали оташ дар миёни ҳезум ва мисли машъали сӯзон дар миёни бандҳои гандум хоҳам гардонид, ва онҳо ҳамаи қавмҳои гирду пешро аз тарафи рост ва чап фурӯ хоҳанд бурд, ва Ерусалим боз дар макони худ, яъне дар Ерусалим, маскун хоҳад гардид.

7. Ва Парвардигор аввал хаймаҳои Яҳудоро начот хоҳад дод, то ки шавкати хонадони Довуд ва шавкати сокинони Ерусалим бар Яҳудо фахр накунад.

8. Дар он рӯз Парвардигор сокинони Ерусалимро муҳофизат хоҳад намуд, ва заифтарини онҳо дар он рӯз мисли Довуд хоҳад буд, ва хонадони Довуд мисли Худо, мисли фариштаи Парвардигор пешопеши онҳо хоҳанд буд.

9. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман ҳамаи халқҳоеро, ки ба муқобили Ерусалим меоянд, нобуд хоҳам намуд.

Фурӯ рехтани рӯҳи марҳамат ва риққат.

10. Ва бар хонадони Довуд ва бар сокинони Ерусалим рӯҳи марҳамат ва риққатро фурӯ хоҳам рехт, ва онҳо бар Ман, ки найза задаанд, назар хоҳанд дӯхт, ва мисли он ки барои писари ягона навҳа мекунанд, барои Ё навҳа хоҳанд кард, ва мисли он ки барои нахустзода мотам мегиранд, барои Ё мотам, хоҳанд гирифт.

11. Дар он рӯз навҳагари азиме дар Ерусалим хоҳад шуд, монанди навҳагари Ҳададримӯн, ки дар водии Мачидӯн шуда буд.

12. Ва аҳли кишвар навҳагарӣ хоҳанд кард, – ҳар оила алоҳида: оилаи хонадони Довуд алоҳида, ва занони онҳо алоҳида; оилаи хонадони Нотон алоҳида, ва занони онҳо алоҳида;

13. Оилаи хонадони Левӣ алоҳида, ва занони онҳо алоҳида; оилаи Шимъӣ алоҳида, ва занони онҳо алоҳида.

14. Ҳамаи оилаҳои боқимонда – ҳар оила алоҳида, ва занони онҳо алоҳида.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Файзи пурра дар Паймони Навин. Вафоти Чӯпони Бузург. Пароканда ва аз нав пайваст шудани Рамаи Ё.

1. ДАР он рӯз барои хонадони Довуд ва сокинони Ерусалим чашмае аз баҳри шустани гуноҳ ва начосат кушода хоҳад шуд.

2. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ки Ман номҳои бутҳоро аз рӯи замин нобуд хоҳам намуд, ва онҳоро дигар ба ёд нахоҳанд овард; ва анбиёи дорои рӯҳи палидро низ аз замин нест хоҳам кард.
3. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чун касе боз нубувват намояд, падар ва модараш, ки ӯро ба дунё овардаанд, ба ӯ хоҳанд гуфт: "Ту нахоӣ зист, зеро ки ба номи Парвардигор дурӯғ гуфтӣ"; ва падару модараш, ки ӯро ба дунё овардаанд, дар вақти нубувват карданаш ӯро теғ хоҳанд зад.
4. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки он анбиё ҳар яке аз рӯёи худ, дар вақти нубувват кардани худ, хичил хоҳанд шуд, ва ридои пашмин аз барои фиреб додан нахоҳанд пӯшид.
5. Ва ҳар яке хоҳад гуфт: "Ман набӣ нестам, балки шахсе ҳастам, ки заминро кор мекунам, зеро ки замин аз наврасиам насибаи ман аст".
6. Ва ба ӯ хоҳанд гуфт: "Ин доғҳои захм, ки дар миёни бозуҳои туст, чист?" Ва ӯ ҷавоб хоҳад дод: "Инҳо захмҳои, ки дар хонаи дӯстдоронам хӯрдаам"».
7. «Эй шамшер! Ба муқобили ҷӯпони Ман ва ба муқобили марде ки ҳамдами Ман аст, бархез, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо; Ҷӯпонро бизан, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд, ва Ман дасти Худро бар хурдон хоҳам нигаронид.
8. Ва дар тамоми замин чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигор, ки ду ҳиссаи он несту нобуд хоҳанд гардид, ва ҳиссаи сеюмаш дар он боқӣ хоҳад монд.
9. Ва ин ҳиссаи сеюмро ба оташ дохил хоҳам кард, ва онҳоро мисли гудозиши нуқра хоҳам гудохт, ва мисли санчиши тилло хоҳам санчид; онҳо номи Маро хоҳанд хонд, ва Ман онҳоро иҷобат намуда, хоҳам гуфт: "Ӯ қавми Ман аст!" Ва ӯ хоҳад гуфт: "Парвардигор Худои ман аст!"»

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Ҷамъбасти воқеаҳо дар вақти фаро расидани рӯзи Парвардигор.

1. ИНАК рӯзи Парвардигор фаро мерасад, ва ғанимати ту андаруни ту тақсим хоҳад шуд.
2. Ва ҳамаи халқҳоро ба муқобили Ерусалим барои ҷанг ҷамъ хоҳам кард, ва шаҳр забт хоҳад шуд, ва хонаҳо тороч хоҳад гардид, ва занон гирифтори беномӯсӣ хоҳанд шуд, ва нисфи аҳолии шаҳр ба асирӣ хоҳанд рафт, ва бақияи қавм аз шаҳр нобуд нахоҳанд шуд.
3. Ва Парвардигор берун омада, бо он халқҳо ҷанг хоҳад кард, мисли он рӯзе ки Ў, дар рӯзи ҳарбу зарб, ҷангида буд.

Зухури ба назар намоёни ҷалол.

4. Ва пойҳои Ў дар он рӯз бар кӯҳи Зайтун, ки аз тарафи шарқ рӯ ба рӯи Ерусалим аст, хоҳад истод; ва кӯҳи Зайтун аз миёнаш, аз шарқ то ғарб, ду тақсим шуда, дараи бисёр калоне ба вучуд хоҳад омад, ва нисфи кӯҳ ба тарафи шимол, ва нисфи дигараш ба тарафи ҷануб ақиб хоҳад рафт.
5. Ва шумо сӯи дараи кӯҳҳои Ман хоҳед гурехт, зеро ки дараи кӯҳҳо то Осал хоҳад расид; ва шумо хоҳед гурехт, чунон ки дар айёми Узиё, подшоҳи Яхудо, аз заминчунбӣ гурехта будед; ва Парвардигор Худои ман хоҳад омад, ва ҳамаи покон ҳамроҳи Ў.
6. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки рӯшноӣ нахоҳад буд: абрҳои серборон ях баста, осмонро торик хоҳад кард.
7. Ва он як рӯзи алоҳида хоҳад буд, ва ҳама хоҳанд донист, ки он – рӯзи Парвардигор аст, ки на рӯз дорад ва на шаб, ва фақат дар вақти шом рӯшноӣ пайдо хоҳад шуд.
8. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки обҳои зинда аз Ерусалим берун хоҳад омад: нисфи онҳо – сӯи баҳри шарқӣ, ва нисфи дигари онҳо – сӯи баҳри ғарбӣ; дар тобистон ва дар зимистон ҳамин тавр хоҳад шуд.

Парвардигор бар тамоми замин Подшоҳ хоҳад буд.

9. Ва Парвардигор бар тамоми замин Подшоҳ хоҳад буд; дар он рӯз Парвардигор Ягона хоҳад буд, ва номи Ӯ – Ягона.
10. Тамоми ин замин, аз Чабъ то Риммӯн, ки ба тарафи чануби Ерусалим аст, ба даштрӯяе табдил хоҳад ёфт, дар сурате ки Ерусалим боз ҳам баландтар шуда, дар макони худ аз дарвозаи Бинёмин то ҷои дарвозаи аввалин ва то дарвозаи кунҷакӣ, ва аз бурчи Ҳананъил то чархушти подшоҳ маскун хоҳад гардид.
11. Ва дар он сокин хоҳанд шуд, ва дигар таҳлука нахоҳад буд, ва Ерусалим дар амну амон хоҳад зист.
12. Ва чунин аст офате ки Парвардигор бар ҳамаи қавмҳое ки ба Ерусалим лашкар кашидаанд, фуруд хоҳад овард: гӯшти бадани ҳар яке, дар ҳолате ки вай ҳанӯз ба пойҳои худ истода бошад, хоҳад тосид, ва чашмонаш дар косахонаи он хоҳад пӯсид, ва забонаш дар даҳонаш фасод хоҳад кард.
13. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки даҳшати азиме аз ҷониби Парвардигор дар миёни онҳо ба вучуд хоҳад омад, ва дасти якдигарро хоҳанд дошт, ва дасти яке бар зидди дасти дигаре бардошта хоҳад шуд.
14. Ва Яхудо низ дар Ерусалим хоҳад ҷангид, ва сарвати ҳамаи халқҳои гирду пеш: тилло ва нуқра ва либос ба миқдори бағоят бисёр ҷамъ карда хоҳад шуд.
15. Ва ҳамчунин офати аспон, хачирон, шутурон ва харон, ва ҳамаи чорпоёне ки дар ўрдуҳои онҳо ҳаст, монанди ин офат ба амал хоҳад омад.
16. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳамаи боқимондагон аз ҳамаи халқҳое ки ба зидди Ерусалим омада буданд, ҳар сол хоҳанд омад, то ки ба Подшоҳ – Парвардигори лашкарҳо сачда баранд, ва иди хаймаҳоро ид кунанд.
17. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ягон қабила аз қабилаҳои рӯи замин ба Ерусалим барои сачда бурдан ба Подшоҳ – Парвардигори лашкарҳо наоянд, бар онҳо борон нахоҳад борид.
18. Ва агар қабилаи Миср наоянд ва ҳозир нашаванд, бар онҳо на ин чазо, балки офате хоҳад омад, ки Парвардигор онро бар

халқҳое ки барои ид кардани иди хаймаҳо намеоянд, фурӯд хоҳад овард.

19. Чунин аст сазои Миср ва сазои ҳамаи халқҳое ки барои ид кардани иди хаймаҳо намеоянд.

20. Дар он рӯз бар зангӯлаҳои аспон чунин нақше хоҳад буд: «Пок аст барои Парвардигор». Ва дегҳо дар хонаи Парвардигор мисли тосҳои назди қурбонгоҳ хоҳад буд.

21. Ва ҳар деге ки дар Ерусалим ва Яҳудо ҳаст, пок барои Парвардигори лашкарҳо хоҳад буд, ва ҳамаи онҳое ки қурбонӣ мекунанд, омада, аз онҳо хоҳанд гирифт ва дар онҳо таом хоҳанд пухт; ва дар он рӯз дигар ҳеч савдогаре дар хонаи Парвардигори лашкарҳо нахоҳад буд.

КИТОБИ МАЛОКИИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Муҳаббати Худо ба Исроил ва носипосии вай.

1. ВАҲӢИ каломи Парвардигор дар бораи Исроил ба воситаи Малоки.
2. «Ман шуморо дӯст доштаам, мегӯяд Парвардигор. Вале шумо мегӯед: "Муҳаббати Худо ба мо дар чӣ зоҳир намудай?" Оё Эсови бародари Яъқуб набуд? – мегӯяд Парвардигор. – Вале Ман Яъқубро дӯст доштам,
3. Ва аз Эсов нафрат кардам, ва кӯҳҳои вайро валангор намуда, амлокашро макони шағолҳои биёбон гардонидам».
4. Агар Адӯм бигӯяд: «Мо валангор гардидаем, вале харобазорро аз нав бино хоҳем кард», пас Парвардигори лашкаро чунин мегӯяд: «Онҳо бино хоҳанд кард, вале Ман вайрон хоҳам намуд, ва онҳоро ҳудуди шарорат ва қавме хоҳанд номид, ки Парвардигор бар онҳо то абад ғзаб кардааст».
5. Ва чашмони шумо инро хоҳад дид, ва шумо хоҳед гуфт: «Кибриёи Парвардигор берун аз ҳудуди Исроил афзудааст».
6. «Писар падарро иззат мекунад, ва ғулом – хоҷаи худро; пас агар Ман падар бошам, иззати Ман кучост? Ва агар Ман хоҷа бошам, ҳайбати Ман кучост? – мегӯяд Парвардигори лашкаро ба шумо, эй коҳинон, ки номи Маро беҳурмат месозед, ва мегӯед: "Бо чӣ мо номи Туро беҳурмат сохтаем?"
7. Бар қурбонгоҳи Ман нони палид меоваред, ва мегӯед: "Бо чӣ мо Туро беҳурмат сохтаем?" Бо ин ки дар дили худ мегӯед: "Суфраи Парвардигор сазовори ҳурмат нест".
8. Ва ҳангоме ки шумо ҳайвони кӯрро барои қурбонӣ меоваред, оё ин кор нодуруст нест? Ва ҳангоме ки ҳайвони ланг ва касалро меоваред, оё ин кор нодуруст нест? Агар онро ба волии худ пешкаш намой, оё вай аз ту розӣ шуда, ба ту тавачҷӯх хоҳад кард?» – мегӯяд Парвардигори лашкаро.
9. Ва акнун ба ҳузури Парвардигор илтиҷо намоед, то ки бар мо марҳамат кунад; модоме ки чунин кор аз дасти шумо

омадааст, оё Ў метавонад ба касе аз байни шумо таваччӯх намояд? – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

10. «Кошки касе низ аз байни шумо ёфт мешуд, ки дарҳоро бандад, то ки бар қурбонгоҳи Ман бар абас оташ дарнагиронанд! Ҳусни таваччӯҳи Ман бар шумо нест, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ва ҳадияро аз дасти шумо хоҳон нестам.

11. Зеро ки аз тулӯи офтоб то ғуруби он номи Ман дар миёни халқҳо бузург аст, ва дар ҳар ҷо ба номи Ман бухур ва ҳадияи поке оварда мешавад, зеро ки номи Ман дар миёни халқҳо бузург аст, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

12. Валекин шумо онро беҳурмат месозед бо ин ки дар дили худ мегӯед: "Суфраи Парвардигор палид аст, ва неъматаш, яъне таомаш сазовори ҳурмат нест".

13. Ва мегӯед: "Ин ҷӣ заҳмат аст!" Ва ба он безътиной мекунад, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ва ҳайвони даридашуда, ва ланг, ва касалро меоваред, ва инро барои ҳадия меоваред; оё Ман онро аз дасти шумо метавонам қабул кунам? – мегӯяд Парвардигор.

14. Ва малъун бод фиребгаре ки кӯчқори хубе дар рамаи худ дорад, ва назр намудааст, вале ҳайвони маъюберо барои Парвардигор қурбонӣ мекунад, зеро ки Ман, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, Подшоҳи бузург ҳастам, ва номи Ман дар миёни халқҳо саҳмгин аст».

БОБИ ДУЮМ

Мазаммат кардани гуноҳҳои коҳинон ва тамоми қавм.

1. «ВА акнун барои шумо, эй коҳинон, чунин ҳукме ҳаст:

2. Агар нашнавед, ва агар дар дили худ ҷо накунад, ки бояд номи Маро ҷалол диҳед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, Ман бар шумо лаънат хоҳам фиристод, ва баракоти шуморо лаънат хоҳам гуфт, ва аллакай лаънат гуфтаам, чунки шумо инро дар дили худ ҷо накардаед.

3. Инак, Ман аз боиси шумо зироатро лаънат хоҳам хонд, ва саргинро, яъне саргини идҳои шуморо бар рӯйҳои шумо хоҳам пошид, ва бо ахлот дур карда хоҳед шуд.
4. Ва хоҳед донист, ки Ман ин ҳукмро ба шумо фиристодаам, то ки паймони Ман бо Левӣ қоим бошад, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
5. Паймони Ман бо ӯ паймони ҳаёт ва осоиштагӣ буд, ва Ман онҳоро ба хотири тарси ӯ ба ӯ додам, ва ӯ аз Ман метарсид, ва аз номи Ман ларзон буд.
6. Шариати ҳақиқат дар даҳони ӯ буд, ва ноинсофӣ бар лабҳояш ёфт намешуд; дар осоиштагӣ ва ростӣ ба ҳузури Ман рафтор менамуд, ва касони бисёрро аз гуноҳ боздошт.
7. Зеро ки лабҳои қоҳин донишро маҳфуз медорад, ва шариатро аз даҳони ӯ металабанд, зеро ки ӯ элчии Парвардигори лашкарҳост.
8. Вале шумо аз роҳ дур шуда, касони бисёрро дар масъалаҳои шариат дар иштибоҳ андохтед, ва паймони Левиро шикастед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
9. Бинобар ин Ман низ шуморо пеши тамоми қавм мутанаффир ва залил хоҳам гардонид, чунон ки шумо роҳҳои Маро риоя накардед ва дар масъалаҳои шариат бо рӯбинӣ рафтор намудед».
10. Ҳамаи мо, охир, як падар дорем, ва ҳамаи моро, охир, як Худо офаридааст! Пас чаро дар ҳаққи якдигар хиёнат карда, паймони падарони худро беҳурмат созем?

Гуноҳи заносиҷӣ бо завҷаи аҷнабӣ; паймоншиканӣ нисбат ба Худо ва нисбат ба ёри худ.

11. Яҳудо хиёнат кардааст, ва дар Исроил ва Ерусалим қабоҳат ба амал омадааст, зеро ки Яҳудо қудси Парвардигорро, ки ӯ дӯст медошт, беҳурмат сохта, духтари худои бегонаро ба никоҳи худ даровардааст.
12. Худованд ҳар касро, ки чунин амал менамояд, ҳам касеро, ки дар посгоҳаш бедор истода нидо мекунад, ҳам, касеро, ки

ба он нидо ҷавоб мегардонад, ва ҳам касеро, ки барои Парвардигори лашкарҳо ҳадия меоварад, аз хаймаҳои Яқуб нобуд хоҳад кард.

13. Ва ин аст амали дуюме ки шумо кардаед: қурбонгоҳи Парвардигорро бо ашк ва гиря ва нола пӯшонидаед, дар сурате ки Ё дигар ба ҳадия назар намеандозад ва онро аз дасти шумо бо ҳусни тавачҷӯҳ қабул намекунад.

14. Ва мегӯед: «Аз чӣ сабаб?» Аз он сабаб, ки Парвардигор дар миёни ту ва завҷаи ҷавонии ту шоҳид буд, ва ту дар ҳаққи вай хиёнат кардаӣ, ва ҳол он ки вай дӯсти ту ва завҷаи ҳампаймони ту буд.

15. Ва оё онҳоро Худои Ягона, ки ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳ ба Ё тааллуқ дорад, наофаридааст? Ва Он Ягона чиро хоҳон аст? Насли Худоро хоҳон аст. Пас, рӯҳи худро нигоҳдорӣ намоед, ва зинҳор касе дар ҳаққи завҷаи ҷавонии худ хиёнат накунад.

16. «Зеро ки Ман аз талоқ нафрат дорам, мегӯяд Парвардигор Худои Исроил, ва аз касе низ, ки зулмро бар либоси худ мепӯшад, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо; пас, рӯҳи худро нигоҳдорӣ намоед ва хиёнат накунад».

17. Шумо Парвардигорро бо суханони худ заҳмат медихед, ва мегӯед: «Бо чӣ Ёро заҳмат додаем?» Бо ин ки шумо мегӯед: «Ҷар бадкирдор дар назари Парвардигор хуб аст, ва Ё ба онҳо тавачҷӯҳ мекунад», ё ки: «Худои адлу инсоф кучост?»

БОБИ СЕЮМ

Пешгӯӣ дар бораи Яҳёи Таъмиддиҳанда ва дар бораи омадани Масеҳ.

1. «ИНАК, Ман қосиди Худо мефиристам, ва ӯ роҳро пеши Ман холӣ хоҳад кард; ва ногаҳон Парвардигор, ки шумо толиби Ё ҳастед, ба қасри Худ хоҳад омад, ва қосиди паймон низ, ки шумо муштоқи Ё мебошед; инак, меояд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

2. Ва кист, ки ба рӯзи омадани Ё тавонад тоб оварад? Ва кист, ки дар вақти зуҳури Ё тавонад истодагӣ намояд? Зеро ки Ё

мисли оташи гудозанда ва мисли ишқори шустагарон хоҳад буд.

3. Ва ҳамчун гудозанда ва тозакунандаи нуқра нишаста, банӣ Левиро тоза хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра гудохта, беғаш хоҳад гардонид, то ки ҳадияро барои Парвардигор аз сидқи дил пешкаш намоянд.

4. Он гоҳ ҳадияи Яҳудо ва Ерусалим ба Парвардигор писанд хоҳад омад, чунон ки дар айёми қадим ва дар солҳои пешина буд.

5. Ва Ман барои доварӣ назди шумо хоҳам омад, ва ба зидди ҷодугарон ва зинокорон ва касоне ки қасами дурӯғ меҳӯранд, ва ба зидди онҳое ки музди муздур, бева ва یتимро намедиханд, ва нисбат ба ғарибе қачқорӣ мекунанд, ва аз Ман наметарсанд, бо зудӣ шаҳодат хоҳам дод, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

6. Зеро Ман, ки Парвардигор ҳастам, тағйир наёфтаам, ва аз ин рӯ шумо, эй банӣ Яъқуб, несту нобуд нашудаед.

Қавм Худоро ғорат мекунанд.

7. Шумо аз айёми падарони худ аз фароизи Ман дур шуда, онҳоро риоя накардаед. Сӯи Ман баргардед, ва Ман сӯи шумо хоҳам баргашт, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Шумо мегӯед: "Чӣ гуна баргардем?"

8. Оё равост, ки одамизод Худоро ғорат кунад? Ва ҳол он ки шумо Маро ғорат мекунед, ва мегӯед: "Дар чӣ бобат мо Туро ғорат кардаем?" Дар бобати ушр ва ионат.

9. Шумо гирифтори лаънати саҳт гардидаед, чунки шумо, яъне тамоми халқ Маро ғорат кардаед.

10. Тамоми ушрро ба хазинахона биёред, то ки дар хонаи Ман хӯроке бошад, ва бо ин Маро имтиҳон намоед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ки оё Ман равзанҳои осмонро барои шумо намекушоям, ва баракати аз ҳад зиёде бар шумо фуру намерезам?

11. Ва Ман барои шумо фурӯбарандаи ҳосилро манъ хоҳам намуд, ва самараи замини шуморо вай нобуд нахоҳад кард, ва ғӯраи токи шумо дар саҳро нобуд нахоҳад шуд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

12. Ва шуморо ҳамаи халқҳо хушбахт хоҳанд хонд, зеро ки шумо замини матлуб хоҳед буд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

13. Суханони шумо дар ҳаққи Ман сахт буд. Ва мегӯед: "Дар ҳаққи Ту чӣ гуфтаем?"

14. Шумо гуфтед: "Ибодати Худо бефоида аст; чӣ суде дошт, ки мо хизмати Ӯро ба чо овардем, ва ба хузури Парвардигори лашкарҳо маҳзунона рафтор намудем?"

15. Ва алҳол мо хушбахтии ноинсофонро мушоҳида менамоем, ки ба воситаи бадкорӣ ба некӯаҳволий ноил гардидаанд, ва Худоро озмуда, аз чазо раҳо шудаанд"».

Дар бораи бақияи пок.

16. Он вақт тарсгорони Парвардигор бо якдигар сухан меронданд, ва Парвардигор гӯш андохта, инро мешунид, ва ба хузури Ӯ ин дар китоби ёддошт, ки барои тарсгорони Парвардигор ва азиздорандагони номи Ӯ мебошад, навишта мешуд.

17. «Ва онҳо, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, дар он рӯзе ки Ман амал намоям, барои Ман ганчи гузин хоҳанд буд, ва Ман ба онҳо раҳм хоҳам намуд, чунон ки одам ба писари худ, ки барои ӯ хизмат мекунад, раҳм менамояд.

18. Ва шумо аз нав фарқи байни одил ва шарирро, байни касе ки ба Худо хизмат мекунад, ва касе ки ба Ӯ хизмат намекунад, хоҳед дид.

БОБИ ЧОРУМ

Дар бораи рӯзи Парвардигор ва омадани Масеҳ.

1. ЗЕРО инак, рӯзе ки мисли танӯр фурӯзон аст, меояд; ва ҳамаи ноинсофон ва ҳамаи бадкорон мисли хас хоҳанд буд, ва он рӯзе ки меояд, онҳоро хоҳад сӯзонид, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ба тавре ки барои онҳо решае ва шоҳае боқӣ нахоҳад гузошт.
2. Вале барои шумо, эй тарсгорони номи Ман, офтоби адолат тулӯъ хоҳад намуд, ва дар шуоъҳои он шифо хоҳад буд; ва шумо берун омада, мисли гӯсолаҳои охурӣ частухез хоҳед кард.
3. Ва шариронро поймол хоҳед кард, зеро дар он рӯзе ки Ман амал намоям, онҳо зери қафи пойҳои шумо мисли хокистар хоҳанд буд.
4. Тавроти бандаи Ман Мусоро, ки ба ӯ дар Ҳӯриб бо фароиз ва дастурҳо барои тамоми Исроил амр фармудаам, дар хотир нигоҳ доред.

Илёс аввал меояд.

5. Инак, Ман Илёси набиро пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва саҳмгини Парвардигор назди шумо мефиристам.
6. Ва ӯ дили падаронро сӯи писарон, ва дили писаронро сӯи падарон хоҳад баргардонид, мабодо биёям ва заминро ба таҳлука гирифта намоям».

ИНЧИЛИ МАТТО

БОБИ ЯКУМ

Насабномаи Исо.

1. Насабномаи Исои Масех, Писари Довуд, Писари Иброҳим.
2. Иброҳим Исҳоқро ба дунё овард; Исҳоқ Яъкубро ба дунё овард; ва Яъкуб Яҳудо ва бародарони ӯро ба дунё овард;
3. Ва Яҳудо Форас ва Зораҳро аз Томор ба дунё овард; ва Форас Ҳесрӯнро ба дунё овард ; ва Ҳесрӯн Ромро ба дунё овард;
4. Ва Ром Аминободро ба дунё овард; ва Аминобод Нахшӯнро ба дунё овард; ва Нахшӯн Салмӯнро ба дунё овард;
5. Ва Салмӯн Бӯазро аз Роҳоб ба дунё овард; ва Бӯаз Убридро аз Рут ба дунё овард; Убрид Йисойро ба дунё овард;
6. Ва Йисой подшоҳ Довудро ба дунё овард; ва подшоҳ Довуд Сулаймонро аз зани Уриё ба дунё овард;
7. Ва Сулаймон Раҳабъомро ба дунё овард; ва Раҳабъом Абиёро ба дунё овард; ва Абиё Осоро ба дунё овард;
8. Ва Осо Еҳӯшофотро ба дунё овард; ва Еҳӯшофот Еҳӯромро ба дунё овард; ва Еҳӯром Узиёро ба дунё овард;
9. Ва Узиё Ютомро ба дунё овард; ва Ютом Оҳозро ба дунё овард; ва Оҳоз Ҳизқиёро ба дунё овард;
10. Ва Ҳизқиё Менашшера ба дунё овард; ва Менашше Омӯнро ба дунё овард; ва Омӯн Йӯшиёро ба дунё овард;
11. Ва Йӯшиё Еконё ва бародарони ӯро дар замони чалои Бобил ба дунё овард;
12. Ва баъд аз чалои Бобил Еконё Шаалтиилро ба дунё овард; ва Шаалтиил Зарубобилро ба дунё овард;
13. Ва Зарубобил Абихудро ба дунё овард; ва Абихуд Элёкимро ба дунё овард; ва Элёким Озурро ба дунё овард;
14. Ва Озур Содӯқро ба дунё овард; ва Содӯқ Ёкинро ба дунё овард; ва Ёкин Элихудро ба дунё овард;
15. Ва Элихуд Эльзорро ба дунё овард; ва Эльзор Маттонро ба дунё овард; ва Маттон Яъкубро ба дунё овард;

16. Ва Яъқуб Юсуфро, шавҳари Марямро ба дунё овард, ва аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ номида мешавад.

17. Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордаҳ насл аст; ва аз Довуд то чалои Бобил чордаҳ насл аст; ва аз чалои Бобил то Масеҳ чордаҳ насл аст.

Ҳомилагии Марям ва таваллуди Исои Масеҳ.

18. Ва мавлуди Исои Масеҳ чунин буд: вақте ки модари Ӯ Марям ба ақди Юсуф даромад, пеш аз он ки ҳамбистар шаванд, маълум гардид, ки вай аз Рӯҳулқудс ҳомиладор аст.

19. Ва шавҳари вай Юсуф, ки марди одил буд ва намехост вайро нангин кунад, ба дили худ гуфт, ки вайро пинҳонӣ ҷавоб дода фиристонам.

20. Аммо вақте ки ӯ дар чунин андеша буд, фариштаи Худованд дар хоби ӯ зоҳир шуда гуфт: "Эй Юсуф, писари Довуд! Аз гирифтани зани худ Марям натарс; зеро ки он чи дар вай ба вучуд омадааст, аз Рӯҳулқудс аст;

21. Ва писаре хоҳад зоид, ва ту Ӯро Исо хоҳӣ номид; зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳхошон наҷот хоҳад дод".

22. Ва ҳамаи ин воқеъ шуд, то ба амал ояд сухане ки Худованд ба забони пайғамбар гуфтааст:

23. "Инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоид, ва Ӯро Имонуил хоҳанд номид, ки маънояш ин аст: Худо бо мо".

24. Ва Юсуф аз хоб бедор шуда, ончунон рафтор кард, ки фариштаи Худованд ба ӯ фармуда буд, ва зани худро қабул кард.

25. Ва бо вай ҳамбистар нашуд то даме ки вай Писари нахустини худро зоид, ва Ӯро Исо ном ниҳод.

БОБИ ДУЮМ

Омадани мунаҷҷимон.

1. Чун Исо дар айёми подшоҳ Ҳиродус дар Байт-Лаҳми Яҳудо таваллуд ёфт, аз ҷониби шарқ ба Уршалим мунаҷҷимон омада гуфтанд:
2. "Кучост он подшоҳи Яҳудиён, ки таваллуд ёфт? Зеро ки ситораи Ёро дар шарқ дидем ва омадем, ки Ёро парастииш кунем".
3. Чун подшоҳ Ҳиродус инро шунид, дар изтироб афтод, ва бо вай тамоми Уршалим ҳам.
4. Ва ҳамаи саркоҳинон ва китобдонони қавмро ҷамъ карда, аз онҳо пурсид, ки Масех дар кучо бояд таваллуд ёбад?
5. Ба вай гуфтанд: "Дар Байт-Лаҳми Яҳудо, зеро ки ба воситаи пайғамбар чунин навишта шудааст:
6. "Ва ту, эй Байт-Лаҳм, замини Яҳудо, аз дигар ноҳияҳои Яҳудо ҳеҷ камӣ надорӣ зеро ки аз ту Пешвое ба майдон хоҳад омад, ки Ё қавми Ман Исроилро ҷӯпони хоҳад кард".
7. Он гоҳ Ҳиродус мунаҷҷимонро пинҳонӣ даъват намуда, вақти пайдоиши ситораро аз онҳо фаҳмида гирифт,
8. Ва онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда, гуфт: "Биравед ва аз аҳволи Кӯдак дурустакак пурсучӯӣ кунед ва ҳамин ки Ёро ёфтед, ба ман хабар диҳед, то ки ман ҳам рафта Ёро парастииш кунам".
9. Онҳо суҳанони подшоҳро шуниданд, равона шуданд. Ва инак, ситорае ки дар шарқ дида буданд, пешопеши онҳо мерафт ва ба болои он ҷое ки Кӯдак буд, расида биистод.
10. Ва ситораро дида, беандоза шод ба хушҳол гардиданд,
11. Ва ба хона даромада, Кӯдакро бо модараш Марям диданд, ва ба зону зада, Ёро парастииш карданд, ва ганҷинаҳои худро кушода, инъомҳои тилло, лодан ба мур ба Ё тақим карданд.
12. Ва чун дар хоб ба онҳо ваҳй омад, ки ба назди Ҳиродус барнагарданд, онҳо аз роҳи дигар ба ватани худ равона шуданд.

Фирор ба Миср.

13. Вақте ки онҳо баромада рафтанд, фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф зоҳир шуда, гуфт: "Бархез ва Кӯдакро бо модараш гирифта, ба Миср фирор кун ба дар онҷо бош, то бақте ба ту гӯям; зеро ки Ҳиродус Кӯдакро чустучӯ хоҳад намуд, то ки Ӯро нобуд кунад".

14. Ва шабона бархоста, Кӯдакро бо модараш гирифта, сӯи Миср равона шуд,

15. Ва то вафоти Ҳиродус дар он ҷо бимонд, то ба амал ояд сухане ки Худованд бо забони пайғамбар гуфтааст: "Аз Миср Писари Худро хондам".

Қатли кӯдакон.

16. Чун Ҳиродус дид, ки муначҷимон ӯро фиреб доданд, бисёр хашмгин шуд ва фиристода, ҳамаи кӯдаконро дар Байт-Лаҳм ва тамоми худуди он, мувофиқи вақте ки аз муначҷимон фаҳмида гирифта буд, аз дусола ва камтар ба қатл расонд.

17. Он гоҳ ба амал омад сухане ки бо забони Ирмиёи пайғамбар гуфта шудааст:

18. "Овозе дар Ромо шунида шуд, овози гиря ва нола ва мотами азим; Роҳел барои фарзандони худ гиря мекунад ва тасаллӣ намеёбад, зеро ки нестанд".

Баргаштан ба Носира.

19. Чун Ҳиродус мурд, фариштаи Худованд дар Миср ба Юсуф дар хоб зоҳир шуд,

20. Ва гуфт: "Бархез, Кӯдакро бо модараш гирифта, ба сарзамини Исроил равона шав, зеро онҳое ки қасди ҷони Кӯдакро доштанд, мурданд".

21. Ва ӯ бархоста, Кӯдакро бо модараш гирифта ба сарзамини Исроил омад.

22. Лекин чун шунид, ки Аркилоус ба ҷои падари худ Ҳиродус дар Яҳудо подшоҳӣ мекунад, аз рафтан ба он ҷо тарсид; ва дар хоб ваҳй ёфта, ба ноҳияи Ҷалил рафт,

23. Ва чун расид, дар шаҳре ки Носира ном дорад, маскан гирифт, то ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст, ки Ў Носирӣ хонда хоҳад шуд.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузорию Яҳёи Таъмиддиҳанда; шаҳодати ӯ дар бораи Исо.

1. Дар он айём Яҳёи Таъмиддиҳанда зоҳир шуда, дар биёбони Яҳудо маъвиза мекард,
2. Ва мегуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малукути Осмон наздик аст».
3. Зеро ӯ ҳамон аст, ки Ишаъёи пайғамбар аз ӯ хабар дода, гуфтааст: "Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ўро рост кунед".
4. Ва ин Яҳё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт; ва хӯроки ӯ аз малах ва асали ёбӣ буд.
5. Он вақт аҳли Уршалим ва тамоми Яҳудо ва музофоти Урдун назди ӯ берун меомаданд,
6. Ва ба гуноҳҳои худ иқроӣ шуда, дар рӯди Урдун таъмид меёфтанд.
7. Чун бисёре аз фарисиён ва саддуқиёнро дид, ки назди ӯ барои таъмид меоянд, ба онҳо гуфт: "Эй афъизадагон! Кӣ, ба шумо талқин кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?"
8. Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад,
9. Ва дар дили худ нагӯед, ки "падари мо Иброҳим аст"; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;
10. Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки мевай нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд;
11. Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст; ман сазовори он нестам ки пояфзоли Ўро бардорам; Ў шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;

12. Ӯ ғалбери Худро дар даст дорад, ва Ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандуми Худро дар анбор гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд".

Таъмиди Исо.

13. Он гоҳ Исо аз Ҷалил ба Урдун назди Яҳё омад, то ки аз вай таъмид ёбад.

14. Лекин Яҳё Ӯро боздошта, гуфт: "Маро лозим аст, ки аз Ту таъмид ёбам, ва Ту назди ман меой?"

15. Исо дар ҷавоби вай гуфт: "Алҳол бигзор; зеро ки моро лозим аст ҳар навъ адолатро ин тавр ба ҷо оварем". Пас Яҳё Ӯро вогузошт.

16. Ва Исо таъмид ёфта, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба рӯи Ӯ кушода шуд, ва Рӯҳи Худоро дид, ки чун кабӯтаре нозил шуда, бар Ӯ қарор мегирад.

17. Ва инак, овозе аз осмон расид, ки мегуфт: "Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ман дар Ӯст".

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

1. Он гоҳ Рӯҳ Исоро ба биёбон бурд, то ки Ӯро иблис биозмояд,

2. Ва чил шабонарӯз рӯза дошта, ниҳоят гурусна монд.

3. Ва озмоишкунанда назди Ӯ омада, гуфт: "Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санғо бигӯй, ки нон шаванд".

4. Исо дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки "одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худо барояд"».

5. Пас иблис Ӯро ба шаҳри муқаддас гирифта бурд ва ба кунгураи маъбад гузошт,

6. Ва ба Ӯ гуфт: "Агар Ту Писари Худо боши, Худро ба зер андоз; зеро ки навишта шудааст: "Ба фариштагони Худ дар

бораи Ту амр хоҳад дод, ва Туро дар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой Худро ба санге бизанӣ"».

7. Исо ба вай гуфт: "Ҳамчун навишта шудааст: "Худованд Худои худро наозмой"».

8. Боз иблис Ӯро ба кӯҳи бисёр баланде бардошта бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро ба Ӯ нишон дод,

9. Ва ба Ӯ гӯфт: "Агар рӯй ба замин ниҳода, ба ман сачда кунӣ, ҳамаи онҳоро ба Ту медиҳам".

10. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: "Аз ман дур шав, эй шайтон; зеро ки навишта шудааст: "Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ӯро ибодат нам"».

11. Пас иблис Ӯро вогузошт, ва инак, фариштагон омада, Ӯро парасторӣ карданд.

Исо ба Кафарнаҳум омада, ба хизматгузориҳои ҷамъиятӣ шурӯ менамояд.

12. Чун Исо шунид, ки Яҳё дастгир шудааст, ба Ҷалил равона шуд.

13. Ва Носираро тарк карда, дар Кафарнаҳум ки дар канори баҳр аст, дар ҳудуди Забулун ва Нафтолӣ маскан гирифт,

14. То ба амал ояд суҳане ки бо забони Ишаъеи пайғамбар гуфта шудааст:

15. "Замини Забулун ва замини Нафтолӣ, дар роҳи канори баҳр, он тарафи Урдун, Ҷалили халқҳо,

16. Қавме ки дар торики мезистанд, нури азиме диданд, ва бар онҳое ки дар кишвари марг ва сояи он менишастанд, нуре дурахшид".

17. Аз ҳамон вақт Исо ба мавъиза оғоз намуд ва гуфт: "Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст".

Ба хизматгузорӣ даъват кардани Петрус ва Андриёс.

18. Ва чун аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, ду бародарро: Шимъӯнро, ки Петрус меномиданд, ва бародари ӯ Андриёсро

дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд; зеро ки сайёди моҳӣ буданд;

19. Ва ба онҳо гуфт: "Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам".

20. Дарҳол онҳон тӯрҳои худро монда, аз пайи Ӯ равона шуданд.

Даъват кардани Яъқуб ва Юҳанно. Фаъолияти Исо дар тамоми Ӯалил.

21. Чун аз он ҷо гузашт, ду бародари дигарро, Яъқуб ибни Забдой ва бародри вай Юҳанноро дид, ки дар қайқ бо падари худ Забдой тӯрҳои худро таъмир мекарданд, ва онҳоро даъват намуд.

22. Ва онҳо дарҳол қайқ ва падари худро гузошта аз пайи Ӯ равона шуданд.

23. Ва Исо дар тамоми Ӯалил мегашт ва дар куништҳои онҳо таълим дода, Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар дарди мардумро шифо мебахшид.

24. Ва овозаи Ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд; ва ҳамаи беморонро, ки ба дарду касалиҳои гуногун гирифта буданд, ҳам девонагон, ҳам масруён ва ҳам мафлуҷонро назди Ӯ меоварданд, ва Ӯ онҳоро шифо мебахшид.

25. Ва мардуми бисёре аз Ӯалил, Декаполис, Уршалим, Яҳудо ва он тарафи Урдун аз пайи Ӯ равона буданд.

БОБИ ПАНЧУМ

Мавъизаи болои кӯҳ.

Аҳкоми хушбахтӣ.

1. Чун мардумро дид, бар фарози кӯҳе баромад ва биншаст; ва шогирдонаш назди Ӯ ҳозир шуданд.

2. Он гоҳ Ӯ даҳони Худро кушода, онҳоро таълим дод ва гуфт:

3. «Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

4. Хушо мотамзадагон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.
5. Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.
6. Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд.
7. Хушо раҳимон, зеро ки онҳо раҳм хоҳанд ёфт.
8. Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид.
9. Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд.
10. Хушо таъқибшудагон дар роҳи адолат, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.
11. Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ ғайбат кунанд.
12. Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст: зеро ки пайғамбарони пеш аз шуморо низ ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

Вазифаи имондорон дар ҷаҳон.

13. Шумо намаки ҷаҳон ҳастед. Лекин агар намак қувваташро гум кунед, ба кадом чиз боз намакин шавад? Дигар ҳеҷ кор намеояд, ҷуз он ки ба берун партофта шавад ва поймоли мардум гардад.
14. Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре ки дар фарози кӯҳ воқеъ аст, наметавонад аз назар пинҳон шавад.
15. Шамъро низ даргиронда, на дар зери зарфе, балки бар шамъдон мегузоранд, ва он гоҳ ба ҳама касоне ки дар хонаанд, рӯшноӣ медиҳад.
16. Ҳамчунин бигзор нури шумо ба мардум битобад, то ки корҳои неки шуморо дида, ба Падари шумо, ки дар осмон аст, ҳамду сано хонанд.

Муносибати Исо ба Таврот.

17. Гумон накунед, ки барои байрон кардани Таврот ё суҳафи пайғамбарон омадаам; наомадаам, ки вайрон кунам, балки ба ҷо оварам.

18. Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин фано нашавад, ҳеч як ҳарфе ё нуқтае аз Таврот ба фано нахоҳад рафт, то даме ки ҳамааш иҷро шавад.

19. Пас, ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми хурдтаринро вайрон кунад ва ба мардум ҷуни таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон хурдтарин шумурда хоҳад шуд; вале ҳар кӣ ба амал оварад ва таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон бузург хонда хоҳад шуд.

20. Зеро ки ба шумо мегӯям: агар адолати шумо аз адолати китобдонон ва фарисиён бартарӣ надошта бошад, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

Ҳукми шашум.

21. Шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қатл нақун; ҳар кӣ қатл кунад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд".

22. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда ҳашм гирад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд; ҳар кӣ бародари худро "реқо" гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои пирон хоҳад буд; ва ҳар кӣ "аҳмақ" гӯяд, лоиқи оташи дӯзах хоҳад шуд.

23. Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ меоварӣ, ва дар он ҷо ба хотират ояд, ки бародарат аз ту норозист,

24. Қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ бимон, ва рафта, аввал бо бародари худ мувоҷиҳ кун, ва баъд омада, қурбонии худро тақдим кун.

25. Ҳанӯз ки бо даъвогари худ дар роҳ ҳастӣ, зуд бо вай ошти шав, то ки даъвогар туро ба қозӣ насупорад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва туро ба зиндон наандозанд;

26. Ба ростӣ ба ту мегӯям: то фулуси охириро адо нақунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт."

Ҳукми ҳафтум.

27. Шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Зино накун".
28. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане бо чашми шаҳватомез нигоҳ кунад, дар дили худ бо вай зино карда бошад.
29. Пас агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта нашавад.
30. Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта нашавад.

Исо дар бораи талоқ.

31. Ҳамчунин гуфта шудааст: "Ҳар кӣ аз зани худ ҷудо мешавад, бояд талоқномае ба вай диҳад".
32. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ аз зани худ, ғайр аз айби зино, ҷудо шавад, боиси зинокории вай мегардад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад."

Исо дар бораи қасам.

33. Боз шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами дурӯғ ёд накун ва ба қасами худ дар назди Худованд вафо кун".
34. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳаргиз қасам ёд накун: на ба осмон, зеро ки тахти Худост;
35. На ба замин, чунки пойандози Ёст; на ба Уршалим, чунки шаҳри Подшоҳи бузург аст;
36. Ва на ба сари худ қасам ёд кун, чунки қодир нестӣ як тори мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ.
37. Балки сухани шумо: "оре, оре" ва "не, не" бошад; он чи зиёда аз ин бошад, аз иблис аст.

Ғалаба бар адоват ба воситаи муҳаббат.

38. Шундаед, ки гуфта шудааст: "Чашме дар ивази чашме, дандоне дар ивази дандоне".

39. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат накунед. Балки агар касе ба руҳсораи ростии ту торсақӣ занад, дигарашро низ ба сӯи ӯ бигардон;

40. Ва агар касе ба та даъво карда, куртаатро гирифтани шавад, ҷомаи худро низ ба ӯ бидеҳ;

41. Ва ҳар кӣ туро ба тай қадани як фарсанг роҳ маҷбур кунад, ҳамроҳи ӯ ду фарсанг бирав.

42. Ба касе ки аз ту металабад, бидеҳ, аз касе ки меҳоҳад аз ту қарз гирад, рӯ нагардон.

43. Шундаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кун".

44. Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънатқунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафратқунандагони худ неқӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъқибқунандагони худ дуо гӯед,

45. То ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед; зеро Ӯ офтоби Худро бар бадону некони тулӯъ мекунонад ва борон бар одилону золимон меборонад.

46. Зеро ки агар дӯстдорандагони худро дӯст бидоред, чӣ муқофоте хоҳед ёфт? Оё боқгирон низ чунин намекунанд?

47. Ва агар танҳо ба бародарони худ салом гӯед, чӣ бартариё доред? Оё боқгирон низ чунин намекунанд?

48. Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

БОБИ ШАШУМ

Давоми маъвизаи болои кӯҳ. Маҳкум қардани намуди зоҳирӣ дар дин.

1. «Зинҳор, садакаи худро дар пеши мардум ба амал наоваред, то ки онҳо шуморо бубинанд; вагарна шумо аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт.»
2. Пас, вақте ки садакае медиҳӣ пешопеши худ каарнай нанавоз, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кучаҳо мекунанд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.
3. Аммо вақте ки ту садака медиҳӣ, бигзор дасти чапат аз он чи дасти ростат мекунад, хабардор нашавад,
4. То ки садакаи ту дар ниҳон бошад; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.
5. Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, монанди риёкорон набош, ки онҳо дӯст медоранд дар куништҳо ва бурҷакҳои кӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ки ба мардум худро нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.
6. Лекин ту, вақте ки меҳоҳӣ дуо гӯӣ, ба ҳучраи худ даро ва дарро баста, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯӣ; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.
7. Ва дар вақти дуо чун халқҳо пургӯӣ накунед; зеро ки онҳо гумон мекунанд, ки ба туфайли пургӯӣ дуояшон мустачоб мешавад;

Муносибати нав ба дуо.

8. Монанди онҳо набошед; зеро Падари шумо эҳтиёҷоти шуморо, пеш аз он ки талаб кунед, медонад.
9. Пас ба ин мазмун дуо гӯед: "Эй Падари мо, ки дар осмонӣ! номи Ту муқаддас бод;
10. Малакути Ту биёяд; иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд;
11. Ризқу рӯзии моро имрӯз ба мо бидеҳ;
12. Ва қарзҳои моро бубахш, чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем;

13. Ва моро ба озмоиш дучор накун, балки моро аз иблис раҳой дех; зеро ки Малакут ва қувват ва чалол то абад аз они Туст. Омин"».

14. Зеро, агар шумо ба мардум хатохошонро бубахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ хоҳад бахшид;

15. Ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари шумо низ хатоҳои шуморо ба шумо нахоҳад бахшид.

Дар бораи рӯзадорӣ.

16. Ҳамчунин, ҳангоме ки рӯза медоред, монанди риёкорон туршрӯ набошед; зеро ки онҳо қиёфаи худро дигаргун мекунанд, то ки рӯзадории худро ба мардум нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

17. Лекин ту, вақте ки рӯза медорӣ, ба сари худ равшан бимол ва рӯи худро бишӯй,

18. То ки на дар назари мардум, балки дар ҳузури Падари худ, ки ниҳон аст, рӯзадор бошӣ; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Қонуни Малакут дар хусуси сарват.

19. Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ғун накунед, ки дар ин ҷо куя ва занг мезанад, ва дуздон нақб канда, медузданд;

20. Балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо куя ва занг намезанад, ва дуздон нақб намекананд ва намедузданд;

21. Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

22. Чароғи бадан чашм аст. Ва агар чашмат солим бошад, тамоми баданат равшан хоҳад буд;

23. Лекин агар чашми ту хира бошад, тамоми баданат торик хоҳад буд. Пас, агар нуре ки дар туст, зулмот бошад, ҷӣ гуна азимест он зулмот!

24. Ҳеч кас ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст хоҳад дошт, ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно хизмат кунед.

Восита ба муқобили ғамхориҳо – умедворӣ ба Падаре ки дар осмон аст.

25. Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшед; низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт аз хӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар нест?

26. Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки на мекоранд ва на медараванд ва на дар анборҳо захира мекунанд; ва Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳо рӯзӣ мерасонад. Оё шумо аз онҳо хеле беҳтар нестед?

27. Ва кист аз шумо, ки бо ғамхории худ қоматашро як зироъ баланд карда тавонад?

28. Ва барои либос чаро ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд;

29. Лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми чалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст;

30. Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, магар шуморо эй сустимонҳо, аз он беҳтар пӯшонида наметавонад!

31. Аз ин рӯ ғамхорӣ накунед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё "Чӣ бинӯшем?" ё "Чӣ бипӯшем?"

32. Чунки халқҳо дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо мебошанд, лекин Падари шумо ки, дар осмон аст, медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред.

33. Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ёро бичӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо ба таври илова дода хоҳад шуд.

34. Пас, барои фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ хоҳад кард: захмати имрӯз барои имрӯз кофист».

БОБИ ҲАФТУМ

Давоми мавъзаи болои кӯҳ.

Ҳукм накардан дар ҳаққи диггарон.

1. «Ҳукм накунед, то ки ҳукм карда нашавед;
2. Зеро ба ҳар роҳ, ки ҳукм кунед, ба ҳамон роҳ шумо ҳукм карда хоҳед шуд; ва ба ҳар андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд.
3. Ва чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худ дар намеёбӣ?
4. Ё чӣ тавр ба бародари худ мегӯӣ: "Ичозат деҳ, ки хасро аз чашми ту дур кунам"; ва ҳол он ки чӯбе дар чашми туст?
5. Эй риёкор! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.
6. Он чи муқаддас аст, ба сагон надихед ва марвориди худро пеши хукон наандозед, то ки онҳоро поймол накунанд ва баргашта, шуморо надаранд.

Тарғиб барои дуо.

7. Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, он ба рӯятон кушода хоҳад шуд;
8. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад".
9. Ва кадом одамест аз шумо, ки писараш аз ӯ нон биталабад, ва санге ба вай бидихад?
10. Ё моҳие аз ӯ биталабад, ва море ба вай бидихад?
11. Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медонед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз ӯ металебанд, чанд маротиба зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод.
12. Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед; зеро ин аст Таврот ва суҳафи пайғамбарон".

Ду роҳ.

13. Аз дари танг дароед; зеро фарох аст он дар ва васеъ аст он роҳ ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки ба он дохил мешаванд, бисёранд;

14. Зеро танг аст он дар ва душвор аст он роҳе ки сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он кам ҳастанд".

Огоҳонидан аз муаллимони козиб.

Имтиҳон.

15. Аз пайғамбарони козиб ҳазар кунед, ки ба либоси меш назди шумо меоянд, лекин дар ботин гургони дарандаанд:

16. Онҳоро аз меваҳшон хоҳед шинохт. Оё аз бутай олуҷа ангур ва аз мушхор анҷир мечинанд?

17. Ҳамчунин ҳар дарахти нек меваи нек меоварад, лекин ҳар дарахти бад меваи бад меоварад;

18. Наметавонад дарахти нек меваи бад оварад, ва дарахти бад–меваи нек".

19. Ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.

20. Пас, онҳоро аз меваҳшон хоҳед шинохт.

Хатари эътирофи бе имон.

21. На ҳар касе ки ба Ман: "Худовандо! Худовандо!" мегӯяд, ба Малакути Осмони дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад.

22. Бисёр касон дар он рӯз ба Ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё ба номи Ту пайғамбарӣ накардем? Оё ба номи Ту девҳоро нарондем? Оё ба номи Ту мӯҷизоти зиёде нишон надодем?"

23. Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳам гуфт: "Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон!"

Ду асос.

24. Пас, ҳар кӣ ин суҳанони Маро бишнавад ва ба чо оварад, ўро ба Марди оқиле монанд мекунам, ки хонаи худро дар санг бино кард;

25. Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; лекин он фурӯ нарафт, чунки бар санг бино шуда буд.

26. Ва ҳар кӣ ин суҳанони Маро бишнавад ва онҳоро ба чо наоварад, ба Марди нодоне монанд аст, ки хонаи худро бар рег бино кард;

27. Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; ва он Хона фурӯ рафт, ва харобии он бузург буд».

Исо бо қудрати Худо таълим медод.

28. Вақте ки Исо ин суҳанонро ба поён расонд, мардум аз таълими Ў дар ҳайрат монданд,

29. Зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон ва фарисиён.

БОБИ ҲАШТУМ

Шифо ёфтани маҳавӣ.

1. Вақте ки Ў аз кӯҳ фурумад, мардуми бисёре аз пайи Ў равона шуданд.

2. Ва инак, маҳавие наздик омада, назди Ў зону зад ва гуфт: «Худовандо! Агар хоҳӣ метавонӣ маро пок кунӣ».

3. Ва Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав». Ва дарҳол вай аз маҳав пок шуд.

4. Ва Исо ба вай гуфт: «Зинҳор, ба касе мағӯ; балки рафта, худро ба коҳин нишон деҳ ва он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори мирисади Кофарнаҳум.

5. Чун Исо вориди Кафарнаҳум шуд, мирисаде назди Ӯ омад ва илтимос карда гуфт:
6. «Худовандо! Хизматгори ман гирифтори фалаҷ шуда, дар хона хобидааст ва азоби сахте дорад».
7. Исо ба вай гуфт: «Ман омада, ӯро шифо хоҳам дод».
8. Мирисад дар ҷавоб гуфт: «Худовандо! Ман лоиқи он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ; балки фақат сухане бигӯ, ва хизматгори ман шифо хоҳад ёфт;
9. Зеро ки ман як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам; ба яке мегӯям: "Бирав", меравад; ба дигаре мегӯям "Биё", меояд; ба ғуломи худ мегӯям: "Фалон корро бикун", мекунад».
10. Ва Исо ин суханонро шунида дар таачҷуб монд ва ба пайравони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: чунин имоне дар Исроил ҳам наёфтаам».
11. Ва ба шумо мегӯм, ки бисёр касон аз шарқ ва ғарб омада, дар Малакути Осмон бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб хоҳанд нишаст;
12. Лекин фарзандони малакут ба зулмоти берун бадар ронда хоҳанд шуд: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд».
13. Ва Исо ба мирисад гуфт: «Бирав, мувофиқи имонат ба ту ато шавад». Ва ҳамон соат хизматгори ӯ шифо ёфт.

Исо модарарӯси Петрусро шифо медиҳад.

14. Вақте Исо ба хонаи Петрус омад, модарарӯси ӯро дид, ки дар ҳолти табларза хобидааст,
15. Ва дасти ӯро ламс кард, ва табларзаи ӯ қатъ шуд; ва ӯ бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.
16. Чун шом шуд, бисёр девонагонро назди Ӯ оварданд, ва Ӯ бо сухане арвохро берун кард вва ҳамаи беморонро шифо дод,

17. То ба амал ояд сухане ки бо забони Ишаъи пайғамбар гуфта шудааст: "Ў заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт".

18. Чун Исо мардуми бисёрро дар гирди Худ дид, фармуд, ки ба соҳили дигар гузаранд.

Пайравӣ ба Исо.

19. Он гоҳ як китобдон назди Ў омада гуфт: «Устод! Ҳар чо равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард».

20. Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон лона ва мурғони ҳаво ошёна доранд; лекин Писари Одам ҷоё надорад, ки сар ниҳад».

21. Ва дигаре аз шогирдонаш ба Ў гуфт: «Худовандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам».

22. Лекин Исо ба вай гуфт: «Маро пайравӣ кун ва бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд».

Исо мавҷоро ором мекунад.

23. Чун ба қайқ савор шуд, шогирдонаш бо Ў ҳамроҳӣ карданд.

24. Ногоҳ ғалаёни бузургге дар баҳр ба амал омад, то ба ҳадде ки мавҷҳо қайқро фаро мегирифтанд; ва Ў хуфта буд.

25. Шогирдонаш пеш омада, Ўро бедор карданд ва гуфтанд: «Худовандо! Моро начот деҳ, ки ҳалок мешавем».

26. Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед?» Баъд барҳоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард, ва оромии комил барқарор шуд.

27. Ва мардум дар таачҷуб монда, гуфтанд: «Ин кист, ки бодҳо ва баҳр низ ба Ў итоат мекунанд?»

Исо девҳоро берун мекунад.

28. Ва чун дар соҳили дигар ба сарзамини ҷарҷасиён расид ду девона аз мағоки гӯрҳо берун омада, ба Ў рӯ ба рӯ шуданд, ва

чунон бадхашм буданд, ки ҳеҷ кас ҷуръат надошт аз он роҳ бигзарад.

29. Ва инак, онҳо фарёд зада, гуфтанд: «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худо? Ту ба инҷо омадай, то ки моро пеш аз вақт азоб диҳӣ!»

30. Ва дар ҷои аз онҳо дуртаре галаи бузурги хукон мечарид.

31. Ва девҳо аз Ё илтимос карда, гуфтанд: «Агар моро берун кунӣ, ба галаи хукон моро равона кун».

32. Ба онҳо гуфт: «Биравед». Ва онҳо берун шуда, ба галаи хукон дароманд. Ва инак, тамоми галаи хукон аз баландӣ ба баҳр ҷаста, дар об ғарқ шуд.

33. Ва хукбонҳо давида рафтанд ва ба шаҳр расида, тамоми ходисаро, низ он чиро ки ба девонагон рӯй дод, нақл карданд.

34. Ва инак, тамоми аҳли шаҳр ба пешвози Исо берун омаданд ва чун Ёро диданд, илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

БОБИ НҶҲУМ

Исо ба Кафарнаҳум бармегардад ва мафлуҷонро шифо медиҳад.

1. Пас ба қайқ савор шуда, убури кард ва ба шаҳри Худ омад.

2. Ва инак, мафлуҷеро, ки бар бистар хобида буд, назди Ё оварданд. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: «Далер бош, эй фарзанд! Гуноҳҳои ту омурида шуд».

3. Дар айни ҳол баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: «Ё куфр мегӯяд».

4. Лекин Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, гуфт: «Барои чӣ дар дили худ андешаҳои бад доред?»

5. Зеро кадомаш осонтар аст: гуфтани ин ки "гуноҳҳои ту омурида шуд", ё гуфтани он ки "барҳез ва равона шав"?

6. Лекин то бидонед, ки Писари Одаам дар рӯи замин қудрати омуридагии гуноҳҳо дорад», – он гоҳ ба мафлуҷ гуфт: "Барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав".

7. Дарҳол барҳоста, ба хонаи худ равона шуд.

8. Чун мардум инро даданд, ҳайрон шуданд ва Худоро, ки ба одамизод чунин қудрате бахшидааст, ҳамду сано хонданд.

Даъват кардани Матто.

9. Ва Исо аз он ҷо гузашта, Матто ном шахсеро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: "Аз пайи Ман биё". Вай бархоста аз пайи Ӯ равона шуд.

Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

10. Ва ҳангоме ки Исо дар хона дар сари дастархон нишаста буд, бисёре аз бочгирон ва гуноҳкорон омада, бо Ӯ ва шогирдонаш дар сари дастархон нишастанд.

11. Чун фарисиён инро диданд, ба шогирдони Ӯ гуфтанд: «Чаро Устои шумо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад?»

12. Исо чун шунид, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳочат доранд;

13. Ва шумо биравед ва маънои ин суханонро биомӯзед: "Марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ"; зеро Ман омадам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

14. Шогирдони Яҳё назди Ӯ омада, гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён бисёр рӯза медорем, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?»

15. Исо ба онҳо гуфт: «Оё аҳли кӯшкӣ никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, мотам дошта метавонанд? Лакин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ рӯза хоҳад дошт.

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

16. Ва ҳеч кас бар ҷомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад; зеро ямоқи нав аз ҷома ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад.

17. Ва шароби навро дар машки кӯҳна намеандозанд; вагарна машк дарида, шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав меандозанд, ва ҳар ду маҳфуз мемонанд».

Исо зани беморро шифо медиҳад ва духтари Ёирро зинда мекунад.

18. Ҳанӯз ин суханонро Ё ба онҳо мегуфт, ки сардоре омада, пеши Ё зону зад ва гуфт: «Духтари ман ҳозир мурд; лекин биё ва дасти Худро ба вай бигуздор, ва зинда хоҳад шуд».

19. Исо бархоста, бо шогидонаш аз пайи вай равона шуд.

20. Ба инак, зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд, аз қафо наздик шуда, домани Ёро ламс намуд.

21. Зеро ки ба дили худ гуфт: «Агар маҳз либоси Ёро ламс кунам, шифо меёбам».

22. Исо ба қафо нигоҳ карда, занро дид ва гуфт: «Далер бош, эй духтар! Имонат туро шифо бахшид». Ҳамон соат зан шифо ёфт.

23. Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи сардор омада, найнавозон ва мардуми навҳақунандаро дид,

24. Ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо бароед; зеро ки духтар намурдааст, балки хуфтааст». Онҳо бар Ё хандиданд.

25. Чун мардум берун рафтанд, Ё даромада, дасти вайро гирифт, ва духтар бархост.

26. Ва овозаи ин дар тамоми он сарзамин паҳн шуд.

Шифо ёфтани ду кӯр ва девонаи гунг.

27. Вақте ки Исо аз он ҷо мерафт, ду кӯр аз пайи Ё рафта, фарёд мезаданд: «Эй Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

28. Ва чун ба хона расид, кӯрон назди Ӯ даромаданд. Исо ба онҳо гуфт: «Оё имон доред, ки Ман ин корро карда метавонам?» Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Оре, Худовандо!»
29. Он гоҳ чашмони онҳоро ласм карда, гуфт: «Мувофиқи имонатон ба шумо бишавад».
30. Ва чашмони онҳо кушода шуд. Ва Исо онҳоро таъкид карда, гуфт: «Зинҳор, касе аз ин огоҳӣ наёбад».
31. Лекин онҳо берун рафта, овозаи Ӯро дар тамоми он сарзамин паҳн карданд.
32. Ва ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, касеро назди Ӯ оварданд, ки девонаи гунг буд.
33. Ва чун дев берун карда шуд, гунг ба гап даромад. Ва мардум дар ҳайрат монда, гуфтанд: «Чунин ҳодиса дар Исроил ҳаргиз дида нашудааст».
34. Лекин фарисиён гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи калони девҳо берун мекунад».

Илтимос дар бораи коргарон дар Малакути Худо.

35. Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод, ва Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва заъфи мардумро шифо медод.
36. Ва анбӯҳи мардумро дида, ба онҳо раҳмаш омадм зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон бе мадор ва пароканда буданд.
37. Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав бисёр аст, лекин коргарон кам;
38. Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргаронро фиристонад».

БОБИ ДАХУМ

Насиҳат додан ва фиристодани дувоздаҳ шогирдон.

1. Ва дувоздах шогирдашро назди Худ хонда, ба онҳо бар авроҳи палид қудрат дод, то ки онҳоро берун кунанд ва ҳар беморӣ ва бетобиро шифо диҳанд.
2. Ва номҳои дувоздах ҳавворӣ ин аст: аввал Шимъун, ки Петрус номида шуда буд, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ибни Забдой ва бародараш Юҳанно,
3. Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Маттои бочгир, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Лаббой, ки лақабаш Таддо буд,
4. Шимъӯни Канно ва Яҳудои Исқарют, ки Ӯро таслим кард.
5. Ин дувоздахро Исо фиристод ва ба онҳо ҳукм дода, гуфт: «Ба роҳи ғайрияҳудиён наравед ва ба шаҳри сомариён надароед;
6. Балки назди гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил биравед;
7. Ва чун меравед, мавъиза карда, гӯед, ки Малакути Осмон наздик аст;
8. Беморонро шифо диҳед, маҳавиёнро пок кунед, мурдагонро эҳё кунед, девҳоро берун кунед; муфт ёфтаед, муфт диҳед.
9. Дар камарбанди худ тилло ё нуқра ё мис захира накунад,
10. Ва барои сафар на тӯрбае дошта бошед, на пероҳан, на чорук ва на асо. Зеро ки меҳнаткаш сазовори хӯроки худ мебошад.
11. Ва дар ҳар шаҳр ё деҳа, ки медароед, суроғ кунед, ки дар он ҷо шахси шоиста кист, ва то вақти баромаданатон дар он ҷо бимонед;
12. Вақте ки ба хонае медароед, салом бигӯед;
13. Агар аҳли он хона лоиқ бошанд, саломи шумо бар онҳо қарор мегирад; ва агар лоиқ набошанд, саломатон сӯи шумо бармегардад.
14. Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад, ва ба сухани шумо гӯш надихад, аз он хона ва ё шаҳр берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед;
15. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати замини Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд".

16. Инак, Ман шуморо монади гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам. Пас, мисли морон зирак ва мисли кабӯтарон содда бошад".

17. Лекин аз мардум ҳазар кунед: зеро шуморо ба маҳкамаҳо хоҳанд супурд ва дар куништҳои худ шуморо қамчинкорӣ хоҳанд кард,

18. Ва ба хотири Ман шуморо назди ҳокимон ва подшоҳон хоҳанд бурд, то ки барои онҳо ва халқҳо шаҳодате шавад.

19. Лекин чун шуморо таслим кунанд, андеша накунад, ки чӣ гуна ва ё чӣ бояд бигӯед; зеро ки дар он соат ба шумо ато хоҳад шуд, ки чӣ бояд гуфт;

20. Зеро ки гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар шумо гӯянда аст.

21. Ва бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд;

22. Ва аз барои номи Ман тамоми мардум аз шумо нафрат хоҳанд кард; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

23. Агар дар шаҳре шуморо таъқиб кунанд, ба дигаре бигрезед. Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки ҳамаи шаҳрҳои Исроилро тай кунед, Писари Одам хоҳад омад.

24. Шогирд аз муаллими худ ва ғулом аз хоҷаи худ авло нест:

25. Басанда аст, ки шогирд чун муаллими худ бошад, ва ғулом чун хоҷаи худ бошад. Агар соҳиби хонаро Баал-Забул номида бошанд, аҳли хонаи вайро чӣ қадар зиёдтар хоҳанд номид;

26. Пас, аз онҳо натарсед: зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардар, ва ҳеч чизи маҳфие нест, ки маълум нашавад.

27. Он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯшноӣ бигӯед; ва он чи дар гӯш мешунавед, дар болои бомҳо мавъиза кунед.

28. Ва аз кушандагони ҷисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед; балки аз Ё ҳаросон бошад, ки қодир аст ҳам ҷисм ва ҳам рӯхро дар дӯзах нобуд кунад.

29. Оё ду гунҷишк ба як фулус фурухта намешавад? ва ҳол он ки ягонтои онҳо бе хости Падари шумо ба замин намеафтад;

- 30.Лекин ҳамаи мӯйҳои сари шумо низ шумурда шудааст;
- 31.Пас, натарсед: шумо аз бисёр гунчишкон бартарӣ доред.
- 32.Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ўро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард;
- 33.Лекин, ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ўро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.
- 34.Гумон накунад, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер;
35. Заро ки омадаам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз модаршӯяш чудо кунам.
36. Ва душмани одам аҳли хонаи ў хоҳанд буд.
37. Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест;
38. Ва ҳар кӣ салиби худро намебардорад ва Маро пайравӣ намекунад, лоиқи Ман нест.
39. Ҳар кӣ чони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод хоҳад дод; ва ҳар кӣ чони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро нигоҳдорӣ хоҳад кард.
40. Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул мекунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад;
41. Ҳар кӣ пайғамбарро ба номи пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт; ва ҳар ки одилро ба номи одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт.
42. Ва ҳар кӣ яке аз хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки номи шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.

Шаҳодати Исо дар бораи Таъмиддиҳанда.

1. Чун Исо насихатгӯиро ба дувоздаҳ шогирди Худ ба анҷом расонд, аз он чо равона шуд, то ки дар шахрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад.
2. Вақте ки Яҳё дар зиндон корҳои Масеҳро шунид, ду нафар аз шогидони худ фиристод,
3. То ки ба Ё бигӯянд: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?»
4. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи шундаед ва дидаед, ба Яҳё бигӯед:
5. Кӯрҳо мебинанд ва шалҳо роҳ маравад, махавиён пок мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд, ва ба мискинон башорат дода мешавад;
6. Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад».
7. Ва ҳагоме ки онҳо рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё сухан оғоз кард: «Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани найе ки аз бод меларзад?
8. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Онҳое ки сару либоси нарм дар бар доранд, дар қасрҳои подшоҳонанд.
9. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як пайғамбар? Оре, ба шумо мегӯям ки вай аз пайғамбар ҳам бузургтар аст.
10. Зеро вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст: "Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Ту ро пешу Ту муҳайё кунад".
11. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда барнахост; лекин он ки дар Малакути Осмон хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.
12. Ва аз айёми Яҳёи Таъмиддиҳанда то алҳол Малакути Осмон бо зӯрӣ ба даст оварда мешавад, ва зӯроварон онро марабоянд;
13. Зеро ки тамоми пайғамбарон ва Таврот то вақти зуҳури Яҳё пешгӯӣ караанд.
14. Ва агар қабул кардан хоҳед, вай Илос аст, ки бояд биёяд.

15. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!
16. Лекин ин наслро ба кӣ монанд кунам? Вай ба кӯдаконе монанд аст, ки дар кӯчаҳо нишаста ва ба рафиқони худ мурочиат карда,
17. Мегӯянд: "Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем нагиристеде".
18. Зеро ки Яҳё омад, намехӯрад ва наменӯшад; мегӯянд: "Дев дорад".
19. Писари Одам омад, мехӯрад ва менӯшад; мегӯянд: "Инак марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти бочгирон ва гуноҳкорон аст". Ва ҳикмат аз тарафи фарзандонаш тасдиқ карда мешавад».

Ба мункирон Исо довариро пешгӯӣ мекунад.

20. Он гоҳ Ё ба мазаммат кардани шахрҳое шурӯъ намуд, ки аксари мӯъчизоти Ё дар он ҷо зоҳир шуда буд, чунки тавба накарда буданд.
21. «Вой бар ҳоли ту, эй Кӯрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! Зеро агар мӯъчизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;
22. Лекин ба шумо мегӯям: дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз шумо сабуктар хоҳад буд.
23. Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтай, ба дӯзах сарнагун хоҳӣ шуд; зеро агар мӯъчизоте ки дар ту зоҳир шуд, дар Садӯм зоҳир мешуд, вай то имрӯз боқӣ мемонд;
24. Лекин ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ ҳолати сарзамини Садӯм аз ту сабуктар хоҳад буд».

Ситоиши Падар.

25. Дар он вақт Исо суханаширо давом дода, гуфт: «Туро, эй Падар, эй Худованди осмон ва замин, ситоиш мекунам, ки ин

чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ.

26. Оре, эй Падар! Зеро ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ту чунин буд.

27. Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст, ва ҳеҷ кас Писарро, чуз Падар, намешиносад; ва ҳеҷ кас Падарро намешиносад, чуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад.

Даъват кардани заҳматкашон ва гаранборон.

28. Назди Ман оед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаранборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам бахшид;

29. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман таълим ёбед, зеро ки Ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳад ёфт;

30. Зеро юғи Ман хуш ва бори Ман сабук аст».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Исо ва қоидаҳои яҳудиён дар бораи рӯзи шанбе.

1. Дар он вақт Исо рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш гурусна монда, ба чида ва хӯрдани хӯшаҳо сар карданд.

2. Фарисиён инро дида, ба Ӯ гуфтанд: «Инак, шогирдони Ту коре мекунанд, ки кардани он дар рӯзи шанбе раво нест».

3. Ба онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки ҳудаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?»

4. Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдимро хӯрд, ки хӯрдани он ба вай ва ҳамроҳонаш раво набуд, балки фақат ба коҳинон раво буд?

5. Ё дар Таврот нахондаед, ки коҳинон дар рӯзҳои шанбе дар маъбад оини шанbero риоя намекунанд ва бо вучуди он бегуноҳанд?

6. Лекин ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо Шахсе ҳаст, ки аз маъбад бузургтар аст;

7. Ва агар медонистед, ки "марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ" чӣ маъно дорад, бегуноҳонро маззамат намекардед;
8. Зеро ки Писари Одам хоҷаи рӯзи шанбе низ мебошад».

Шифо ёфтани одами дастхушк дар рӯзи шанбе.

9. Ва аз он ҷо рафта, ба куништи онҳо даромад.
10. Ва инак, дар онҷо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт. Аз Ё пурсида, гуфтанд: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст?» Қасдашон ин буд, ки Ёро айбдор кунанд.
11. Ба онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки як гӯсфанд дошта бошад, ва он дар рӯзи шанбе ба мағоке афтаду онро гирифта набарорад?
12. Пас чӣ қадар аз гӯсфанд одам азизтар аст! Бинобар ин дар рӯзҳои шанбе некӣ кардан ҷоиз аст».
13. Он гоҳ ба он одам гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай дароз кард; ва мисли дасти дигараш сиҳат шуд.
14. Фарисиён берун рафта, дар ҳаққи Ё машварат намуданд, ки чӣ тавр Ёро ҳалок кунанд.

Исои бандаи Худо дар хомӯшӣ амал мекунад.

15. Лекин Исо онро дарёфта, аз он ҷо дур шуд. Ва мардуми бисёре аз пайи Ё равона шуданд, ва Ё ҳамаи онҳоро шифо бахшид,
16. Ва ба онҳо фармоиш дод, ки овозаи Ёро паҳн накунанд,
17. То ба амал ояд сухане ки бо забони Ишаъи пайғамбар гуфта шудааст:
18. "Инак Бандаи Ман, ки Ёро баргузидаам, ва Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ёст; Рӯҳи Худо бар Ё хоҳам ниҳод, то ки довариро ба халқҳо эълон кунад;
19. Ситеза ва фиғоне нахоҳад кард, ва касе дар кӯчаҳо овози Ёро нахоҳад шунид;

20. Найи хамидаро нахоҳад шикаст ва фатилаи нимсӯхтаро хомӯш нахоҳад кард, то даме ки довариро ба ғалаба оварда расонад;

21. Ва халқҳо ба номи Ё умед хоҳанд баст".

Шифо ёфтани девона.

Куффри фарисиён.

22. Он гоҳ девонаеро назди Ё оварданд, ки кӯр ва гунг буд; Ё вайро шифо бахшид, ба тавре ки он кӯр ва гунг гӯё ва бино шуд.

23. Ва тамоми мардум дар ҳайрат афтода, гуфтанд: «Оё ин Шахс Писари Довуд нест?»

24. Лекин фарисиён инро шунида, гуфтанд: «Ё девҳоро фақат ба воситаи Баал-Забул, калони девҳо, берун мекунад».

25. Аммо Исо фикру хаёли онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар салтанете ки бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад; ва ҳар шаҳр ё хонае ки бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, устувор истода наметавонад.

26. Ва агар шайтон шайтонро берун кунад, вай бар зидди худ аз ҳам чудо шуда бошад: пас салтанати вай чӣ гуна устувор истода метавонад?

27. Ва агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.

28. Лекин агар Ман девҳоро ба воситаи бо Рӯҳи Худо берун мекарда, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

29. Ё касе чӣ гуна ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат карда метавонад, бе он ки аввал он зӯроварро бибандад, ва пас аз он хонаи вайро ғорат кунад?

30. Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман чамъ намекунад, вай пароканда мекунад.

Гуноҳе ки омурзида намешавад: ба шайтон нисбат додани қорҳои Рӯҳулқудс.

31. Аз ин сабаб ба шумо мегӯям: ҳар навъ гуноҳ ва куфр ба одамизод омурзида мешавад; лекин куфр бар зидди Рӯҳ ба одамизод омурзида нахоҳад шуд.

32. Ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухане гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд, на дар ин олам, ва на дар олами оянда.

Ҷавобгарӣ барои сухан.

33. Ё дарахтро нек гардонед ва меваашро нек; ё дарахтро бад гардонед ва меваашро бад; зеро ки дарахт аз мевааш шинохта мешавад.

34. Эй афъизадагон! Шумо чӣ тавр суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед? Зеро ки забон аз пурагии дил сухан мегӯяд.

35. Шахси нек аз ганчинаи нек чизи нек берун меоварад; ва шахси бад аз ганчинаи бад чизи бад берун меоварад.

36. Лекин ба шумо мегӯям, ки мардум барои ҳар сухани ботиле ки мегӯяд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳад дод:

37. Зеро ки аз суханони худ сафед хоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд.

Исо ба муқобили фарисиёне ки мӯъҷизот металабанд.

38. Он гоҳ баъзе аз китобдонон ва фарисиён ба ҷавоб гуфтанд: «Эй Устод! Меҳоҳем аломате аз Ту бубинем».

39. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Насли шарир ва зинокор аломате металабанд: ва ба вай, ҷуз аломати Юнуси пайғамбар, аломате дода нахоҳад шуд.

40. Зеро, чунон ки Юнус се шабинарӯз дар шиками моҳӣ буд, Писари Одам низ се шабонарӯз дар оғӯши замин хоҳад буд.

41. Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо бо мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Юнус бузургтар аст.

42. Маликаи Чануби дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омад; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Сулаймон бузургтар аст.

Баргаштани Рӯҳи палид.

43. Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва намеёбад;

44. Он гоҳ мегӯяд: "Ба хонаи худ, ки аз он берун омадаам, бармегардам". Ва гашта омада онро холи, ҷорӯбзада ва ороста меёбад;

45. Пас аз он рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда, дар он ҷо зиндагӣ мекунад; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад. Ҳоли ин насли шарир низ ҳамин тавр хоҳад шуд».

Хешовандони ҳақиқии Исо.

46. Ҳанӯз Ӯ бо мардум сухан мегуфт, ки модар ва бародаронаш омада, дар берун истоданд ва мехостанд бо Ӯ гуфтугӯ кунанд.

47. Ва шахсе ба Ӯ гуфт: «Инак, модарат ва бародаронат дар берун истодаанд ва мехоҳанд бо Ту гуфтугӯ кунанд».

48. Лекин Ӯ дар ҷавоби он шахс гуфт: «Кист модари Ман, ва бародарони Ман?»

49. Ва бо дасти Худ шогирдони Худро нишондода, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман; Зеро, ҳар кӣ хости Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ҳафт масал дар бораи Малакути Осмон.

Коранда.

1. Ва ҳамон рӯз Исо аз хона берун омада, дар канори баҳр нишаст.
2. Ва мардumi бисёре назди Ё чамъ омаданд, ба тавре ки Ё ба кайк даромада, нишаст, ва тамоми мардум дар канори баҳр меистоданд.
3. Ва бо масалҳо чизҳои бисёрро ба онҳо омӯхта, гуфт: «Инак, корандае барои пошидани тухм берун рафт;
4. Ва чун тухм мепошид, қадре дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онро, хӯрданд;
5. Қадре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисёр набуд, ва бо тезӣ сабзид, зеро ки хок умқ надошт;
6. Чун офтоб барома пажмурда шуд ва азбаски реша надошт, хушк шуд;
7. Қадре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд;
8. Қадре дар хоки нағз афтод ва бор овард: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ.
9. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!"
10. Ва шогирдонаш омада, ба Ё гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯӣ?»
11. Дар ҷавобашон гуфт: «Чунки ба шумо дониستاني асрори Малакути Осмон ато шудааст, лекин ба онҳо ато нашудааст;
12. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзун шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;
13. Аз он сабаб ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯям, ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд вале намешунаванд, ва намефаҳманд;
14. Ва дар ҳаққи онҳо нубуввати Ишаъё ба амал меояд, ки гуфтааст: "Бо гӯшҳои худ хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; бо чашмҳои худ нигоҳ хоҳед кард, вале нахоҳед дид;
15. Зеро ки дили ин мардум сангин ва гӯшҳоишон вазнин шудааст, ва чашмони худро бастаанд, мабодо бубинанд ва бо гӯшҳо бишнаванд ва бо дилҳо бифаҳманд ва ручӯъ кунанд, ва Ман онҳоро шифо диҳам".

16. Лекин хушо чашмони шумо, ки мебинанд, ва гӯшҳои шумо, ки мешунаванд;
17. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, басе пайғамбарон ва одилон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд ва нашуниданд.
18. Пас шумо маъноӣ масали корандаро бишнавед:
19. Ҳар кӣ сухани Малакутро бишнавад, ва нафаҳмад, иблис назди вай омада, он чиро, ки дар дили вай кошта шудааст, мерабояд: ин ҳамон аст, ки дар роҳ кошта шудааст.
20. Ва кошташуда дар санглох он кас аст, ки суханро мешунавад ва дарҳол бо шодӣ қабул мекунад;
21. Лекин дар худ реша надорад ва ноустувор аст, ва чун аз боиси сухан азияте ё таъкиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтад.
22. Ва кошташуда дар миёни хорҳо он кас аст, ки суханро мешунавад, лекин андешаҳои дунёӣ ва ҳирси сарват суханро пахш мекунад, ва он бесамар мегардад.
23. Ва кошташуда дар хоки нағз он кас аст, ки суханро мешунавад ва мефаҳмад ва бор ҳам меоварад: баъзе сад баробаар, баъзе шаст ва баъзе сӣ».

Сирри дуҷум: мастак дар миёни гандум.

24. Ва масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон монанди касест, ки дар киштзори худ тухми некӯ коштааст;
25. Лекин вақте ки мардум дар хоб буданд, душмани вай омада, дар миёни гандум мастак пошид ва рафт;
26. Чун киштзор сабзид, ва самараш ба назар намоён шуд, мастак ҳам пайдо шуд.
27. Ғулумони соҳиби киштзор омада, гуфтанд: "Эй хоҷа! Оё дар киштзори худ тухми некӯ нақоштай? Пас мастак аз кучо пайдо шуд?"

28. Вай ба онҳо гуфт: "Ин кори душман аст". Ғуломон ба вай гуфтанд: "Оё меҳоҳӣ биравем ва онро чида гирем?"

29. Вай гуфт: "Не, мабодо дар вақти чида гирифтани мастак гандумро ҳам аз реша биканед;

30. Бигзоред, ки то вақти дарав ҳар ду ҳам нумӯ кунад; ва дар мавсими дарав ба даравгарон хоҳам гуфт: аввал мастакро чида гиреду барои сӯзондан банд-банд кунед; лекин гандумро дар анбори ман захира кунед."

Сирри сеюм: донаи хардал.

31. Масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар киштзори худ коштааст,

32. Ва гарчанде ки хурдтарини тухмхост, чун нумӯ кунад, аз ҳамаи наботот бузургтар мешавад ва дарахт мегардад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шоҳаҳояш ошёна месозанд».

Сирри чорум: хамиртуруш.

33. Ва масали дигаре ба онҳо гуфт: «Малакути Осмон монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид».

34. Ҳамаи инҳоро Исо ба мардум бо масалҳо баён мекард, ва бе масал ба онҳо сухан намегуфт,

35. То ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст: "Даҳони Худро ба масалҳо мекушоям; чизҳоеро, ки аз офариниши олам пинҳон мондааст, баён менамоям".

Маънидоди сирри дуюм.

36. Он гоҳ Исо мадумро ҷавоб дода, ба хона даромад. Ва шогирдонаш назди ӯ омада, гуфтанд: «Масали мастаки киштзорро ба мо бифаҳмон».

37. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Корандаи тухми некӯ Писари Одам аст;
38. Киштзор ин ҷаҳон аст; ва тухми некӯ писарони Малакут хастанд, ва мастакҳо писарони иблис мебошанд;
39. Ва душмане ки онҳоро кошт, иблис аст; мавсими дарав анҷоми олам аст, ва даравгарҳо фариштагонанд.
40. Пас, чӣ тавре ки мастакҳоро чамъ карда, дар оташ месӯзонанд, анҷоми олам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:
41. Писари Одам фариштагони Худро хоҳад фиристод, ва онҳо аз Малакути Ё ҳамаи васвасакорон ва бадкоронро чамъ хоҳанд кард,
42. Ва онҳоро ба кӯраи оташ хоҳанд андохт; дар он ҷо гиря ва гичирроси дандон хоҳад буд.
43. Он гоҳ одилон дар Малакути Падари худ чун офтоб дурахшон хоҳанд шуд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

Сирри панҷум: ганҷи ниҳонӣ.

44. Боз Малакути Осмон монанди ганҷест, ки дар киштзор ниҳон бошад, ва онро касе ёфта, пинҳон карда, ва аз шодии он рафта, ҳар чи дошт, фурӯхт ва он киштзорро харид.

Сирри шашум: марворид.

45. Боз Малакути Осмон монанди тоҷирест, ки марворидҳои хуб меҷуст,
46. Ва чун як марбориди гаронбаҳо ёфт, рафта, ҳар чи дошт, фурӯхт ва онро харид.

Сирри ҳафтум: тӯр.

47. Боз Малакути Осмон монанди тӯрест, ки ба баҳр андохта шуд, ва ҳар навъ моҳӣ ба он даромад,

48. Ва чун пур шуд, онро ба соҳил кашиданд ва нишаста, хубхоро дар зарфҳо чамъ карданд, лекин бадхоро дур андохтанд.

49. Дар анчоми олам ҳамин тавр хоҳад шуд: фариштагон берун омада, бадкоронро аз миёни одилон чудо мекунанд,

50. Ва онҳоро ба кӯраи оташ меандозанд: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд.

51. Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инро фаҳмидед?» Ба Ё гуфтанд: «Оре, Худовандо!»

52. Ба онҳо гуфт: «Бинобар ин ҳар китобдоне ки дар Малакути Осмон таълим ёфтааст, монанди соҳиби хонаест, ки аз ганчи худ чизҳои нав ва кӯҳна берун меоварад».

Исо ба Носира бармегардад ва Ёро боз мункир мешаванд.

53. Вақте ки Исо ин масалҳоро ба охир расонд, аз он ҷо равона шуд,

54. Ва ба зодгоҳи Худ омада, онҳоро дар куништҳошон таълим дод, ба тавре ки онҳо дар ҳайрат монда, мегуфтанд: "Аз кучост дар Ё чунин ҳикмат ва мӯъҷизот?"

55. Оё Ё писари наҷор нест? Оё номи модараш Марям нест, ва бародаронаш Яъқуб, Йӯсе, Шимъӯн ва Яҳудо?

56. Ва ҳамаи хоҳаронаш дар байни мо намебошанд? Пас, аз кучост дар Ё ҳамаи ин чизҳо?

57. Ва дар ҳаққи Ё дар васваса меафтоданд. Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар хонаи худ».

58. Ва дар он ҷо ба сабаби беимонии онҳо мӯъҷизаи бисёр нишон надод.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Беқарории Хуродус.

Қатли Яҳёи Таъмиддиҳанда.

1. Дар он хангом овозаи Исо ба гӯши тетрарх Хиродус расид,

2. Ва ба хизматгузори худ гуфт: «Ин Яҳёи Таъмиддиҳанда аст; вай аз мурдагон эҳё шудааст, ва аз ин сабаб ин мӯъҷизот аз вай ба зуҳур меояд».
3. Зеро ки Ҳиродус Яҳёро дастгир карда ва баста, ба зиндон андохта буд, ба хотери Ҳиродия, зани Филиппус бародараш;
4. Зеро Яҳё ба вай гуфта буд: «Ба ту раво нест, ки вайро ба занӣ бигирӣ».
5. Ва меҳост ӯро ба қатл расонад, лекин аз мардум тарсид, чунки ӯро пайғамбар медонистанд.
6. Аммо вақте ки Ҳиродус рӯзи таваллуди худро чашн мегирифт, духтари Ҳиродия дар пеши аҳли базм рақсид, ва ин ба Ҳиродус бисёр писанд афтод;
7. Аз ин рӯ ба вай қасам ёд карда, ваъда дод, ки ҳар он чи хоҳад, ба вай медахад.
8. Пас вай, бо талқини модари худ, гуфт: «Каллаи Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар ҳамин ҷо дар табақе ба ман ҳадия бикун».
9. Подшоҳ ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотери ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, амр фармуд, ки дода шавад,
10. Ва ҷаллодеро фиристод, то дар зиндон каллаи Яҳёро аз танаш ҷудо кунанд.
11. Ва каллаи ӯро дар табақе оварда, ба духтар доданд, ва онро вай ба модари худ бурд.
12. Ва шогирдонаш омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд; ва рафта, ба Исо хабар доданд.
13. Чун Ӯ инро шунид, ба қайқ савор шуда, аз он ҷо танҳо ба ҷои хилвате рафт; ва мардум, чун шуниданд, аз ақиби Ӯ аз шаҳрҳо пиёда равон шуданд.
14. Ва Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад, ва беморони онҳоро шифо дод.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

15. Дар вақти аср шогирдонаш назди Ў омада, гуфанд: «Ин чо чои хилват аст, вақт ҳам дер шуд; мардумро ҷавоб деҳ то ки ба деҳот рафта, барои худ хӯроке бихаранд».
16. Ба онҳо гуфт: «Ҳоҷате нест, ки онҳо бираванд: шумо ба онҳо хӯрок диҳед».
17. Ба Ў гуфтанд: «Мо дар ин чо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем».
18. Гуфт: "Онҳоро ин чо назди Ман биёред».
19. Ва мардумро фармуд, ки бар сабза биншинад, ва панҷ нону ду моҳиро гирифта, ба осмон нигаристу баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдонаш дод, ва шогирдонаш ба мардум доданд.
20. Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;
21. Ва хӯрандагон, ба ғайр аз занону бачагон, тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

*Исо бар об қадам мезанад.
Сустимони Петрус.*

22. Дарҳол Исо шогирдони Ҳудро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ў ба соҳили дигар равона шаванд, то Ў мардумро ҷавоб диҳад.
23. Ва чун мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан танҳо бар фарози кӯҳе баромад; бегоҳирӯзӣ низ дар он чо танҳо буд.
24. Ва қайқ ҳанӯз дар миёни баҳр буд ва аз мавҷҳо лат меҳӯрд, зеро ки боди муҳолиф мевазид.
25. Ва дар поси чоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо омад.
26. Ва шогирдон чун Ўро диданд, ки бар барҳ қадам мезад, дар изтироб афтада, гуфтанд: «Ин шабаҳ аст!» Ва аз тарс фарёд заданд.
27. Лекин Исо дарҳол ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед».

28. Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: «Худовандо! Агар ин Туӣ, ба ман амр деҳ, то ки бар рӯи об назди Ту биёям».
29. Гуфт: «Биё». Ва Петрус аз қаик баромада, бар рӯи об равона шуд, то ки назди Исо биёяд;
30. Лекин чун боди шадидро дид, ҳаросон шуд ва дар ҳолате ки ғарқ мешуд, фарёд кашид: «Худовандо! Маро халос кун».
31. Исо фавран дасташро дароз карда, вайро нагоҳ дошт ва гуфт: «Эй сустимон! Чаро шубҳа кардӣ?»
32. Вақте ки ба қаик даромаданд, бод сокит шуд.
33. Онҳое ки дар қаик буданд, назди Ё омада, сачда карданд ва гуфтанд: «Ҳақиқатан Ту Писари Худо ҳастӣ».

Шифо ёфтани беморон дар Қинесор.

34. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Қинесор омаданд.
35. Ва сокинони он мавзеъ Ёро шинохтанд ва ба тамоми музофот қасонеро фиристода, ҳамаи беморонро назди Ё оварданд,
36. Ва аз Ё илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ёро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Аҳкоми Худо аз ривоятҳои инсонӣ болотар аст.

1. Он гоҳ китобдонон ва фарисиён, ки аз Уршалим буданд, назди Исо омада, гуфтанд:
2. «Чаро шогирдони Ту ривоятҳои мушридонро вайрон мекунанд? Зеро ки пеш аз хӯрдани нон дастҳои худро намешӯянд».
3. Ё ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Чаро шумо ҳам ба хотири ривоятҳои худ ҳукми Худоро вайрон мекунед?»
4. Зеро ки Худо ҳукм кардааст: "Падару модари худро иззат намо"; ва "Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад".

5. Лекин шумо мегӯед: "Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ бигӯяд: «Он чи аз ман нафъ ёбӣ, ҳадия барои Худост»,
6. Баъд аз он вай набояд падар ё модари худро ҳурмат кунад". Ба ҳамин тариқ шумо ҳукми Худоро бо ривояти худ баргараф намудаед.
7. Эй риёкорон! Ишаъё дар бораи шумо некӯ пайғом дода гуфтааст:
8. "Ин мардум бо забони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро парастӣш мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;
9. Пас Маро бар абас парастӣш мекунанд, зеро ки таълиму аҳкоми инсониро таълим медиҳанд"».

Одамро дар ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

10. Ва мардумро даъват намуда, гуфт: «Гӯш диҳед ва бифаҳмед:
11. На он чи ба даҳон медарояд, одамро палид мекунад; балки он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад».
12. Он гоҳ шогирдонаш назди Ё омада, гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён ин суханонро шунида, ба васваса афтоданд?»
13. Дар ҷавоб гуфт: «Ҳар ниҳоле ки Падари Ман, ки дар осмон аст, нашинонда бошад, решақан хоҳад шуд;
14. Онҳоро ба ҳоли худашон бигзоред; онҳо кӯроне ҳастанд, ки ба кӯрон роҳнамоӣ мекунанд; ва ҳар гоҳ кӯре ба кӯри дигаре роҳнамоӣ кунад, ҳар ду дар чоҳ хоҳанд афтод».
15. Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: «Ин масалро ба мо фаҳмонда деҳ».
16. Исо гуфт: «Оё шумо низ то ҳанӯз бефаҳм ҳастед?
17. Оё ҳанӯз дарк накардед, ки ҳар он чи ба даҳон медарояд, ба шикам меравад ва аз он хориҷ мешавад?
18. Лекин ҳар он чи аз даҳон мебарояд, аз дил пайдо мешавад; ва ин чизҳо одамро палид мекунад;
19. Зеро ки аз дил хаёлотӣ бад, қатл, зино, фисқ, дудӣ шаҳодати бардурӯғ ва куфр пайдо мешавад;

20. Ин чизҳо одамро палид мекунад; лекин бо дасти ношуста хӯрок хӯрдан одамро палид намекунад».

Шифо ёфтани духтари канъонӣ.

21. Ва Исо аз он ҷо берун шуда, ба худуди Сӯр ва Сидӯн рафт.

22. Ва инак, як зани канъонӣ дар он ҳудуд пеш омада, фарёдкунон ба Ӯ гуфт: «Худовандо, Писари Довуд, ба ман марҳамат кун! Зеро ки духтарам сахт дар чанги дев аст».

23. Лекин Ӯ ба вай ҳеҷ ҷавоб надод. Ва шогирдонаш назди Ӯ омада илтимос карданд: «Вайро ҷавоб деҳ, зеро ки аз ақби мо фарёд мезанад».

24. Дар ҷавоб гуфт: «Ман фақат барои гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил фиристода шудаам».

25. Лекин зан омада, ба Ӯ сачда кард ва гуфт: «Худовандо! Ба ман мадад кун».

26. Дар ҷавоб гуфт: «Нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест».

27. Зан гуфт: «Оре, Худовандо! Лекин сагон низ нонрезаҳое, ки аз дастархони хоҷахошон меафтад, мехӯранд».

28. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй зан! Имони ту бузург аст; пас он чи хостӣ, барои ту бишавад». Ва духтари вай ҳамон соат шифо ёфт.

Шифо ёфтани беморони бисёр.

29. Исо аз он ҷо ҳаракат карда, назди баҳри Ҷалил омад ва бар фарози кӯҳе баромада, дар он ҷо нишаст.

30. Ва мардumi бисёре назди Ӯ бо лангон, кӯрон, гунгон, маъубон ва хеле беморони дигар омада, онҳоро пеши пойҳои Исо гузоштанд; ва Ӯ онҳоро шифо дод,

31. Ба тавре ки мардум гунгонро гӯё, маъубонро солим, лангонро равон ва кӯронро бино дида, дар ҳайрат монданд. Ва Худои Исроилро ҳамду сано хонданд.

Сер шудани чор ҳазор мард.

32. Ва Исо шогирдони Худро пеш хонда, гуфт: «Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои хӯрдан чизе надоранд; намехоҳам онҳоро гурусна ҷавоб диҳам, ки мабодо дар роҳ бемадор шаванд».

33. Шогидонаш дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Аз кучо дар биёбон ин қадар нон ёбем, ки чунин анбӯхро сер кунем?»

34. Исо ба онҳо гуфт: «Чандто нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто, ва андак моҳии майда».

35. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин бинишинанд,

36. Ва ҳафт нон ва моҳиёро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдонаш ба мардум доданд.

37. Ва ҳама хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд;

38. Хӯрандагон, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор мард буданд.

39. Пас Ӯ мардумро ҷавоб дода, ба қайқ савор шуд ва ба худуди Мачдал омад.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Фарисиён аломати осмонӣ металабанд.

1. Фарисиён ва саддуқиён омаданд ва Ӯро озмуда, хоҳиш карданд, ки аломати осмонӣ ба онҳо нишон диҳад.

2. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шомгоҳон шумо мегӯед: "Ҳаво хуб хоҳад буд, чунки осмон сурх аст";

3. Бомдодон мегӯед: "Имрӯз ҳаво бад хоҳад шуд, чунки осмон арғувонӣ ва гирифта мебошад". Эй риёкорон! Қиёфаи осмонро фарқ карда метавонеду аломати замонҳоро наметавонед?

4. Насли шарир ва зинокор аломате металабад, ва ба вай ҷуз аломати Юнуси пайғамбар дода нахоҳад шуд». Ва онҳоро тарк карда, равона шуд.

Огоҳонидан аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён.

5. Ва чун шогирдон ба соҳили дигар убур карднд, нон гирифтандро фаромӯш карда буданд.
6. Исо ба онҳо гуфт: «Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед».
7. Онҳо дар дили худ андешида мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон нагирифтаем».
8. Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро дар дили худ андеша мекунед, ки нон нагирифтаед?»
9. Оё ҳанӯз намефаҳмед ва дар хотир надоред он панҷ нон ва панҷ ҳазор нафар ва чанд сабадро, пур карда бардоштед?
10. Ва он ҳафт нон ва чор ҳазор нафар ва чанд сабадро, ки пур карда бардоштед?
11. Чаро намефаҳмед, ки на дар бораи нон ба шумо гуфтам, ки аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед?»
12. Он гоҳ фаҳмиданд, ки Ҷ ба онҳо амр фармудааст на аз хамиртуруши нон, балки аз таълими фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунанд.

Эътирофи Петрус.

13. Вақте ки Исо ба музофоти Қайсарияи Филиппус омад, аз шогирдони Хид пурсид: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?»
14. Гуфтанд: «Баъзе мегӯянд, ки Яҳёи Таъмиддиҳандаӣ, баъзе мегӯянд, ки Илёсӣ, ва баъзе мегӯянд, ки Ирмиёӣ ё яке аз пайғамбаронӣ».
15. Ҷ ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?»
16. Шимъӯни Петрус ҷавоб дода гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

Башорати аввалин дар бораи калисо.

17. Ва Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯн писари Юнус, чунки башар инро ба ту зоҳир накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст.

18. Ва Ман ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худро бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳад шуд;

19. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту месупорам, ва он чи ту бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд».

20. Он гоҳ ба шогирдони Худ таъин кард, ки ба ҳеч кас нагӯянд, ки Ё Исои Масеҳ аст.

Исо ба шогирдон дар бораи марг ва эҳёи Худ эълон мекунад.

21. Аз ҳамон вақт Исо ба фаҳмондан ба шогирдони Худ оғоз намуд, ки Ё бояд ба Уршалим равад ва аз дасти пирон, ва саркоҳинон ва китобдонон бисёр азоб кашад, ва кушта шавад, ва пас аз се рӯз эҳё шавад.

22. Ва Петрус Ёро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан шурӯъ намуд: «Ҳошо Туро, эй Худованд! Ин ба Ту ҳаргиз руй нахоҳад дод!»

23. Аммо Ё баргашта ба Петрус гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур шав! Ту васвасакоре барои Ман ҳастӣ, зеро ту на дар бораи амру наҳии Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекуни».

24. Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

25. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро пайдо мекунад;

26. Ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад? Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ чӣ фидияе медиҳад?

27. Зеро ки Писари Одам дар ҷалоли Падари Худ бо фариштагони Худ хоҳад омад, ва он вақт ба ҳар кас мувофиқи корҳоаш подош хоҳад дод.

*Дигаргун шудани Худованд.
Симои Малакуте ки меояд.*

28. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин чо баъзе хастанд, ки то Писари Одамро, ки дар Малакути Худ меояд, набинанд, зоикаи маргро нахоҳанд чашид».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

1. Баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва бародари вай Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард,
2. Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд: чехрааш чун офтоб дурахшид, ва либосаш чун нур сафед гардид.
3. Ва инак, Мусо ва Илёс ба онҳо намоён шуданд, ки бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд.
4. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Худовандо! Дар ин чо будани мо некӯст; агар хоҳӣ, дар ин чо се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Илёс».
5. Ҳанӯз вай суҳан мегуфт ва инак абри дурахшандае бар онҳо соя андохт; ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ӯст; Ӯро бишнавед».
6. Чун шогирдон инро шуниданд, рӯй ба замин афтоданд ва бисёр тарсиданд.
7. Лекин Исо наздик омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: «Бархезед ва ҳаросон нашавад».
8. Ва онҳо чашмони худро кушода, чуз Исо касеро навиданд.
9. Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуда, гуфт: «То Писари Одам аз мурдагон эҳё нашавад, ин рӯёро ба касе нагӯед».
10. Ва шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Илёс бояд аввал биёяд?»

11. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Илёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад;
12. Лекин ба шумо мегӯям, ки Илёс аллакай омад, ва онҳо вайро нашинохтанд, ва бо вай он чи хостанд, карданд; Писари Одам низ аз дасти онҳо уқубат хоҳад кашид».
13. Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ё дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда ба онҳо суҳан мегуфт.

Шифо ёфтани девона.

14. Чун онҳо назди мардум омаданд, марде пеш омада, назди Ё зону зад,
15. Ва гуфт: «Худовандо! Ба писари ман марҳамат кун; вай масрӯъ аст ва саҳт азият мекашад, зеро ки худро дам ба дам дар оташ меандозад ва дам ба дам дар об;
16. Вайро ба шогирдони Ту овардам, онҳо шифо дода натавонистанд».
17. Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимон ва қачрафтор! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Вайро ин ҷо назди Ман биёред».
18. Ва Исо ба вай амр фармуд; ва дев аз вай берун рафт; ва он писар дарҳол шифо ёфт.
19. Шогирдонаш назди Исо омада, ба танҳой аз Ё пурсиданд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?»
20. Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ба андозаи донаи хардале имон дошта бошед ва ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун", он кӯч хоҳад кард; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд;
21. Лекин ин чинс фақат ба воситаи дуо ва рӯза берун меравад».

Исо аз нав дар бораи марг ва эҳёи Худ эълон мекунад.

22. Вақте ки онҳо дар Чалил мегаштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд,
23. Ва Ёро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм эҳё хоҳад шуд». Ва онҳо бисёр ғамгин шуданд.

Хироҷ барои маъбад.

24. Чун онҳо ба Кафарнаҳум расиданд, чамъкунандагони дудирҳам назди Петрус омада, гуфтанд: «Оё Устоди шумо дудирҳамро намедиҳад?»
25. Гуфт: «Оре». Ва чун ба хона даромад, пеш аз он ки чизе бигӯяд, Исо ба вай гуфт: «Эй Шимъӯн, фикри ту чист? Подшоҳони ҷаҳон боҷ ва хироҷ аз кихо мегиранд? Аз фарзандони худ ё аз бегонагон?»
26. Петрус ба Ё гуфт: «Аз бегонагон». Исо ба вай гуфт: «Пас фарзандон озодаанд;
27. Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, ба соҳили баҳр рафта, қалмоқе биандоз, ва аввалин моҳиро, ки банд шуд, бигир; ва даҳонашро кушода, истатир хоҳӣ ёфт; онро гирифта, барои Ман ва барои худат ба онҳо бидех».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо иззатталабии шогирдонро маззамат мекунад.

1. Дар он соат шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Дар Малакути Осмон кист бузургтар?»
2. Исо кӯдакero чеғ зада, дар миёни онҳо ба по гузошт,
3. Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ручӯъ накунед ва монанди кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон нахоҳед даромад.
4. Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, дар Малакути Осмон бузургтар аст;
5. Ва ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдаконро ба номи Ман қабул кунад, вай Маро қабул мекунад;

6. Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар қаъри баҳр ғарқ кунанд.

Мубориза ба муқобили васвасаҳо.

7. Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо, зеро ки вуқӯи васвасаҳо ногузир аст; лекин вой бар ҳоли касе ки сабаби васвасаҳо гардад.

8. Пас, агар дастат ё поят туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур андоз; барои ту беҳтар аст, ки ланг ва ё шал шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду даст ва бо ду по дар оташи ҷовидонӣ андохта шавӣ;

9. Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур андоз; барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ.

Гӯсфанди гумшуда. Худованд ҷустуҷӯ менамояд.

10. Зинҳор, ҳеч яке аз ин тифлонро хор нашуморед; зеро ба шумо мегӯям ки фариштаҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд.

11. Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо наҷот диҳад.

12. Фикри шумо чист? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад, ва яке аз онҳо гум шавад, оё вай наваду нӯҳро дар кӯҳсор гузошта, ба ҷустуҷӯи он як гумшуда намеравад?

13. Ва агар иттифоқан онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, барои он бештар шодӣ мекунад аз он наваду нӯҳ, ки гум нашудаанд.

14. Ба ҳамин тариқ, иродаи Падари шумо, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

Тартиб дар калисои оянда.

Дуои умумӣ.

15. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, рафта байни худат ва ӯ ба танҳой гуноҳашро фаҳмон: агар ба сухани ту гӯш диҳад, бародари худро дарёфтӣ;
16. Ва агар гӯш надихад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ бигир, то ки аз забони ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ шавад.
17. Ва агар ба онҳо гӯш надихад, ба калисо бигӯ; ва агар ба калисо низ гӯш надихад, бигзор ӯ барои ту чун халқҳо ва ё чун бочгир бошад.
18. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо бар замин бандед, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушод, дар осмон кушода хоҳад шуд.
19. Ҳамчунин ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар ду нафар аз шумо бар замин дар бораи талабидани ҳар чиз муттафиқ шаванд, аз тарафи Падари Ман, ки дар осмон аст, ба онҳо бахшида хоҳад шуд.
20. Зеро дар ҷое ки ду ё се кас ба номи Ман ҷамъ шаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам».

Муҳаббат афв менамояд.

Масал дар бораи хоҷаи раҳмдил ва хизматгори бераҳм.

21. Он гоҳ Петрус назди ӯ омада, гуфт: «Худовандо! Чанд бор ба бародари худ, ки нисбат ба ман гуноҳ карда бошад, авф намоям? Оё то ҳафт бор?»
22. Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям: "То ҳафт бор", балки то ҳафтод карат ҳафтод бор.
23. Аз ин рӯ Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки мехост бо ғуломони худ ҳисобӣ кунад.
24. Вақте ки ба ҳисобӣ шурӯъ намуд, якеро назди вай оварданд, ки даҳ ҳазор талант аз вай қарз дошт.
25. Чун чизе барои адои қарз надошт, хоҷааш амр фармуд, ки худаш, занаш, фарзандонаш ва ҳамаи дороияшро фурӯхта, қарзашро адо кунанд.

26. Ғулом рӯй ба замин ниҳода, ба вай сачда бурд ва гуфт: "Эй хоҷа! Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард".

27. Ва хоҷаи он ғулом, раҳмаш омада, вайро ҷавоб дод ва қарзашро ба вай бахшид.

28. Лекин чун он ғулом берун рафт, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз ӯ сад динар қарздор буд; вайро саҳт дошта ва гулӯяшро фишурда, гуфт: "Он қарзатро ба ман адо кун".

29. Он рафиқаш ба пойҳои ӯ афтада ва илтимос намуда, гуфт: "Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард".

30. Аммо ӯ розӣ нашуд, балки рафта, вайро дар зиндон андохт, то ки қарзашро адо кунад.

31. Чун рафиқонаш ин воқеаро диданд, бисёр ғамгин шуданд ва назди хоҷаи худ омада, ҳар он чи рӯй дода буд, ба вай нақл карданд.

32. Он гоҳ хоҷаашон ӯро назди худ даъват намуда, гуфт: "Эй ғуломи шарир! Тамоми қарзатро ман ба ту бахшидам, зеро ки ту аз ман илтимос кардӣ;

33. Оё туро низ лозим набуд, ки ба рафиқи худ раҳм кунӣ, чунон ки ман ба ту раҳм кардам?"

34. Ва хоҷааш ба ҳашм омада, ӯро ба шиканҷакунандагон супурд, то тамоми қарзашро адо кунад.

35. Ҳамин тавр Падари Ман, ки дар осмон аст, бо шумо низ амал хоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо гуноҳҳои бародари худро аз самими қалб авф накунад».

БОБИ НУЗДАҲУМ

1. Вақте ки Исо ин суҳанонро ба анҷом расонд, аз Ҷалил баромада, ба он сӯи Урдун, ба ҳудуди Яҳудия омад.

2. Мардуми бисёре аз ақиби ӯ омаданд, ва ӯ онҳоро шифо дод.

Исо дар бораи талоқ.

3. Ва фарисиён наздик омада ва Ёро озмуданӣ шуда, гуфтанд: «Оё чоиз аст, ки мард зани худро бо ҳар сабаб талоқ диҳад?»
4. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё нахондаед, ки Офаридгор дар ибтидо онҳоро марду зан офарид?»
5. Ва гуфт: "Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ва ҳарду як тан мешаванд",
6. Ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд. Пас, он чиро, ки Худо бо ҳам пайваस्ताаст, одам набояд ҷудо кунад».
7. Ба Ё гуфтанд: «Пас чаро Мусо амр фармудааст, ки мард талоқномае дода, аз зан ҷудо шавад?»
8. Ба онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсахтии шумо Мусо ба шумо иҷозат додааст, ки занони худро талоқ диҳед; лекин дар ибтидо чунин набуд;
9. Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ба ҷуз сабаби зино, талоқ диҳад ва дигареро никоҳ кунад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад.
10. Шогирдонаш ба Ё гуфтанд: «Агар аҳволи мард бо занаш чунин бошад, зан нагирифтад бехтар аст".
11. Ба онҳо гуфт: «На ҳама метавонанд ин суханро қабул кунанд, балки танҳо касоне ки ба онҳо ато шудааст;
12. Зеро ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модар чунин таваллуд шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки аз дасти одамон ахта шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки ба хотири Малакути Осмон худро ахта кардаанд. Ҳар кӣ қабул карда метавонад, қабул кунад».

Исо кӯдаконро мепазирад ва дуо мекунад.

13. Дар ин вақт кӯдаконро назди Ё оварданд, то ки дастҳои Худро бар онҳо ниҳода, дуо кунад; лекин шогирдон ба онҳо монеъ шуданд.
14. Исо гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Осмон ба чунин касон тааллуқ дорад».

15. Ва дастҳои Худо бар онҳо ниҳода, аз он ҷо равона шуд.

Исо ва ҷавони сарватдор.

16. Ва инак, яке назди ӯ омада, гуфт: «Эй Устоди Некӯ! Чӣ кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ ёбам?»

17. Ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеч кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона. Лекин агар меҳоҳӣ дохили ҳаёт шавӣ, аҳкомро нигоҳ дор».

18. Ба ӯ гуфт: «Қадам аҳкомро?» Исо гуфт: «Қатл нақун; зино нақун; дуздӣ нақун; шаҳодати бардурӯғ нақун;

19. Падару модаратро иззат намо; ва ёри худо мисли худ дӯст бидор».

20. Ҷавон ба ӯ гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдаки нигоҳ доштаам; дигар чӣ камбудӣ дорам?»

21. Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ комил шавӣ, рафта, ҳар он ҷи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ; ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада Маро пайравӣ кун».

22. Чун ҷавон ин суханонро шунид, ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисёр дошт.

23. Ва Исо ба шогирдони Худ гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Малакути Осмон даромадани сарватдор душвор аст;

24. Ва боз ба шумо мегӯям: аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

25. Чун шогирдон инро шуниданд, бағоят дар ҳайрат шуда, гуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?»

26. Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Мукофоти ҳаввориён.

27. Он гоҳ Петрус дар ҷавоби ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ кардем; подоши мо чӣ хоҳад буд?»

28. Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, шумо, ки Маро пайравӣ намудаед, дар умри дубора, вақте ки Писари Одам бар тахти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард;
29. Ва ҳар кӣ аз баҳри номи Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро тарк кунад, сад чандон хоҳад ёфт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд;
30. Лекин басо аввалин, ки охирин хоҳанд шуд, ва охирин – аввалин».

БОБИ БИСТУМ

Масал дар бораи коргарони тоқзор.

1. «Зеро Малакути Осмон монанди соҳиби хонаест, ки бомдодон берун рафт, то ки барои тоқзори худ коргарон киро кунад,
2. Ва бо коргарон рӯзе як динорӣ паймон карда, онҳоро ба тоқзори худ фиристод".
3. Ва қариби соати сеюм берун рафта, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд,
4. Ва ба онҳо гуфт: "Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод". Ва онҳо рафтанд.
5. Боз қариби соатҳои шашум в нӯҳум берун рафта, ҳамчунин кард.
6. Ва қариби соати ёздаҳум берун рафта, дигаронро дид, ки бекор истодаанд, ва ба онҳо гуфт: "Барои чӣ шумо тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?"
7. Ба вай гуфтанд: "Қасе моро киро накард". Ба онҳо гуфт: "Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод".
8. Чун шом расид, соҳиби тоқзор ба амалдори худ гуфт: "Коргаронро ҷеғ зада, муздашонро аз аввалин то охирин бидеҳ".

9. Онҳое ки қариби соати ёздаҳум омада буданд, ҳар яке диноре гирифтанд.

10. Онҳое ки аввалин шуда омада буданд, хаёл карданд, ки бештар хоҳанд гирифт; лекин онҳо низ ҳар яке диноре гирифтанд;

11. Ва чун гирифтанд, аз соҳиби хона шикоят карда,

12. Гуфтанд: "Ин охиромадагон як соат кор карданд, ва ту онҳоро бо мо, ки саҳтӣ ва гармии рӯзро аз сар гузаронидем, баробар донистӣ".

13. Лекин вай дар ҷавоби яке аз онҳо гуфт: "Эй рафиқ! Туро озор надодам; оё ту ба як динор бо ман паймон накардӣ?"

14. Музди худро гирифта, рав; мехоҳам ба ин охирин мисли ту диҳам;

15. Оё ҳақ надорам, ки бо чизи худ он чи хоҳам, бикунам? Оё аз он ки ман неқдил ҳастам, ту ҳасад мебарӣ?"

16. Ба ин тариқа охиринҳо аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо – охирин; зеро ки даъватшудагон бисёранд, аммо баргузидагон – кам».

Исо боз барои марг ва эҳёи Худ эълон мекунад.

17. Ва ҳангоме ки ба Уршалим мерафтанд, Исо дар аснои роҳ дувоздаҳ шогирдашро танҳо назди Худ хонда, ба онҳо гуфт:

18. «Инак, мо сӯи Уршалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ёро ба марг маҳкум хоҳанд кард;

19. Ва Ёро ба дасти ғайрияҳудиён таслим хоҳанд кард, то ки тамасхур намоянд, тозиёна зананд ва маслуб кунанд; ва дар рӯзи сеюм эҳё хоҳад шуд».

Хоҳиши иззатталабонаи Саломия дар бораи писаронаш.

20. Он гоҳ модари писарони Забдой бо ду писарони худ назди Ё омада ва сачда бурда, аз Ё чизе илтимос кард.

21. Исо ба вай гуфт: «Чӣ хоҳиш дорӣ?» Гуфт: «Бифармо, ки ду писари ман дар Малакути Ту яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат биншинанд».

22. Исо дар ҷавоб гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чӣ меҳоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва он таъмидеро, ки Ман меёбам, биёбед?» Ба Ӯ гуфтанд: «Метавонем».

23. Ба онҳо гуфт: «Косаи Маро хоҳед нӯшид, ва таъмидеро, ки Ман меёбам, хоҳед ёфт; лекин имконияти дар тарафи чапу рости Ман нишастан дар дасти Ман нест, ки бидихам; ҷуз онҳое ки барояшон аз ҷониби Падари Ман муҳайё шуда бошад».

24. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз он ду бародар норозӣ шуданд.

25. Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда, гуфт: «Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва акобирашон бар онҳо фармонраво мешаванд;

26. Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад.

27. Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи шумо шавад;

28. Чунки Писари Одам на барои он омад, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худо барои фидияи бисёр касон бидихад».

Шифо ёфтани ду кӯр дар наздикии Ериҳӯ.

29. Ва ҳангоме ки онҳо аз Ериҳӯ мебароманд, мардуми бисёре аз ақиби Ӯ мерафтанд.

30. Ва инак, ду кӯр, ки дар канори роҳ нишаста буданд, гузаштани Исоро шунида, фарёдкунон гуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

31. Мардум онҳоро ба хомӯш шудан водор мекарданд, лекин онҳо боз ҳам бештар фарёд мезаданд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

32. Исо истода, онҳоро назди Худ хонд ва гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки барои шумо бикунам?»

33. Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! Мехоҳем чашмони мо кушода шаванд».

34. Пас Исо ба онҳо раҳм карда, чашмхошонро ламс намуд; ва дарҳол бино гашта, аз ақби Ӯ равона шуданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ба Уршалим ворид шудани Исо.

1. Чун ба Уршалим наздик шуда, ба Байт-Фочии назди кӯхи Зайтун расиданд, Исо ду шогирди Худро фиристода,

2. Ба онҳо гуфт: «Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; ва дарҳол модахареро баста хоҳед ёфт, ки курааш назди вай аст; онҳоро воз карда, назди Ман биёред;

3. Ва агар касе ба шумо ҳарфе занад, бигӯед, ки Худованд ба инҳо эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онҳоро хоҳад фиристод».

4. Ин ҳама рӯй дод, то ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст:

5. "Ба духтари Сион бигӯед: «Инак Подшоҳи ту бар харе, бар курраи бачаи модахаре савор шуда, бо фурӯтанӣ назди ту меояд»".

6. Шогирдон рафтанд ва он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд:

7. Модахар ва курраро оварда, ҷомаҳои худро бар онҳо афканданд, ва Ӯ бар онҳо савор шуд.

8. Мардуми бисёре ҷомаҳои худро бар роҳ густурда, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд;

9. Ва мардуме ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд: «Хӯшаъно ба Писари Довуд! Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд! Хӯшаъно дар арши аъло!»

10. Ва ҳангоме ки Ӯ ба Уршалим ворид шуд, тамоми аҳли шаҳр ба ошӯб омада, мегуфтанд: «Ин кист?»

11. Мардум мегуфтанд: «Ин аст Исои Пайғамбар аз Носираи Чалил».

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

12. Ва Исо ба маъбади Худо даромада, ҳамаи онҳое ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, пеш кард, мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард.

13. Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки "хонаи Ман хонаи парастии номида хоҳад шуд"; аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед».

14. Дар маъбад назди Ҷ кӯрон ва лангон омаданд, ва Ҷ онҳоро шифо дод.

15. Чун саркоҳинон ва китобдонон диданд, ки Ҷ мӯъҷизаҳоро ба амал овард, ва кӯдакон дар маъбад "ҳӯшаъно ба Писари Довуд!" гӯён хитоб мекарданд, хашмгин шуданд,

16. Ва ба Ҷ гуфтанд: «Оё Ту мешунавӣ, ки онҳо чӣ мегӯянд?» Исо ба онҳо гуфт: «Оре! Магар нахондаед: "Аз даҳони кӯдакон ва ширмакон ҳамдро ба вучуд овардаӣ"?»

17. Ва онҳоро тарк карда, аз шаҳр сӯи Байт-Ҷинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Дарахти анҷири хушкшуда.

18. Бомдодон, вақте ки ба шаҳр бармегашт, гурусна монд;

19. Дар сари роҳ дарахти анҷире дида, назди он рафт ва ҷуз баргҳо, чизе бар он наёфта, ба он гуфт: «Пас аз ин то абад мевае аз ту нарӯяд». Ва ҳамон дам дарахти анҷир хушк шуд.

20. Шогирдон инро дида, дар таачҷуб монданд ва гуфтанд: «Чӣ гуна ин дарахти анҷир даррав хушк шуд?»

21. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа накунед, на танҳо онро, ки ба дарахти анҷир рӯй дод, ба амал хоҳед овард, балки агар ба ин кӯҳ гӯед, ки "бархоста, худро ба баҳр афкан", – чунин хоҳад шуд;

22. Ва ҳар он чи дар дуо бо имон талаб кунед, хоҳед ёфт».

Масъалаи қудрати Исо.

23. Ва ҳангоме ки ба маъбад омада таълим меод, саркоҳинон ва пирони қавм назди Ӯ омада, гуфтанд: «Бо кадом қудрат ин корхоро мекуни? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?»
24. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам; агар шумо онро ба Ман гӯед, Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корхоро мекунам;
25. Таъмиди Яҳё аз кучо буд: аз осмон ё аз инсон?» Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: «Агар гӯем, ки "аз осмон буд", Ӯ бигӯяд: "Пас чаро ба вай имон наовардед?"
26. Ва агар гӯем, ки "аз инсон буд" – мардум метарсем, зеро ки ҳама Яҳёро пайғамбар медонанд».
27. Ва дар ҷавоби Исо гуфтанд: «Намедонем». Ӯ низ ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корхоро мекунам».

Масал дар бораи ду писар.

28. Лекин фикри шумо чист? Марде ду писар дошт; ва назди нахустин омада гуфт: "Писарам! Имрӯз ба тоқзори ман рафта кор кун".
29. Дар ҷавоб гуфт "Намехоҳам"; аммо баъд пушаймон шуд ва рафт.
30. Назди дигаре омада, ҳамон гапро гуфт. Вай дар ҷавоб гуфт: «Меравам, хоҷа»; ва нарафт.
31. Кадом як аз ин ду нафар хоҳиши падарро ба ҷо овард?» Ба Ӯ гуфтанд: «Нахустин». Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки боҷгирон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Малакути Худо дохил хоҳанд шуд;
32. Зеро ки Яҳё назди шумо бо роҳи адолат омад, ва шумо ба ӯ имон наовардед, лекин боҷгирон ва фоҳишагон ба ӯ имон оварданд; ва шумо, инро дида, баъд аз он ҳам тавба накардед, то ки ба ӯ имон оваред.

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

33. Масали дигаре бишнавед. Соҳиби хонае буд, ки ток шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште дар он сохт, бурче барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.
34. Чун мавсими мева расид, хизматгорони худро назди тоқдорон фиристод, то ки меваи худро бигирад;
35. Лекин тоқдорон хизматгорони ўро гирифта, баъзеро заданд, баъзеро куштанд ва баъзеро сангборон карданд.
36. Боз ў хизматгорони дигарро фиристод, ки аз пештара зиёдтар буданд; ба онҳо низ ҳамон тавр амал карданд.
37. Дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: "Аз писарам шарм хоҳанд дошт".
38. Лекин тоқдорон чун писарро диданд, ба якдигар гуфтанд: "Ин ворис аст; биёед, вайро бикӯшем ва соҳиби мерос шавем".
39. Ва ўро гирифта, аз тоқзор берун бароварданд ва куштанд.
40. Пас, чун соҳиби тоқзор ояд, ба он тоқдорон чӣ хоҳад кард?»
41. Ба Ў гуфтанд: «Он бадкоронро ба марги шадид маҳкум карда, тоқзорро ба тоқдорони дигаре хоҳад супурд, ки меваро дар мавсимаш ба ў диҳанд».
42. Исо ба онҳо гуфт: «Магар ин Навиштаро ҳаргиз нахондаед: "Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид: ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст"»?
43. Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Малакути Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода хоҳад шуд, ки меваи онро биёрад;
44. Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро маҷақ кунад,
45. Саркоҳинон ва фарисиён масалҳои Ўро шунида, донистанд, ки Ў дар бораи онҳо сухан меронад,
46. Ва хостанд Ўро дастгир кунанд; лекин аз мардум тарсиданд, чунки Ўро пайғамбар медонистанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Масал дар бораи тӯи арӯсӣ дар хонаи подшоҳ.

1. Ва Исо суханаширо бо масалҳо давом дода, ба онҳо гуфт:
2. Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки барои писари худ тӯи арӯсӣ барпо кард,
3. Ва ғуломони худро фиристод, то ки даъватшудагонро ба тӯи арӯсӣ бохонанд; лекин онҳо нахостанд биёянд.
4. Боз ғуломони дигарро фиристод ва гуфт: "Ба даъватшудагон бигӯед, ки «инак, дастурхони худро орастаам, говҳо ва бўрдоқиҳои ман сар бурида шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба тӯи арӯсӣ биёед»".
5. Лекин онҳо безътиной карда, яке ба киштзори худ ва дигаре ба тичоратхонаи худ рафтанд;
6. Ва баъзеи дигарон ғуломони ўро гирифта, ҳақорат доданд ва куштанд.
7. Подшоҳ, чун шунид, хашмгин шуд ва аскарони худро фиристода, он қотилонро маҳв намуд ва шаҳрашонро оташ дода сӯзонд.
8. Он гоҳ ба ғуломони худ гуфт: "Тӯй тайёр аст, лекин даъватшудагон сазовори он набуданд;
9. Пас, ба сари гузар бароед ва ҳар киро биёбед, ба тӯи арӯсӣ даъват кунед".
10. Ва ғуломон ба сари роҳ баромада, ҳар киро ёфтанд, хоҳ нек буд хоҳ бад, чамъ карданд; ва тӯйхона аз меҳмонон пур шуд.
11. Подшоҳ барои дидани аҳли маҷлис даромада, шахсеро дид, ки чомаи тӯёна дар бар надорад,
12. Ва ба вай гуфт: "Эй рафик, чӣ тавр ба ин чо даромадӣ, дар ҳолате ки чомаи тӯёна дар бар надорӣ?" Лекин вай хомӯш монд.
13. Подшоҳ ба ходимони худ гуфт: "Дасту пой вайро баста, ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он чо гиря ва ғичирроси дандон хоҳад буд".
14. Зеро ки даъватшудагон бисёранд, аммо баргузидагон – кам».

Ҷавоби Исо ба ҳиродиён.

15. Он вақт фарисиён рафта, машварат карданд, ки чӣ тавр Ёро аз суханаш афтонанд.
16. Ва шогидони худро бо хиродиён назди Ё фиристода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва аз касе парвоя надорӣ, зеро ҳеҷ рӯбинӣ намекунӣ;
17. Пас ба мо бигӯ, ки фикри Ту чист? Оё ба қайсар қизя додан ҷоиз аст, ё не?
18. Аммо Исо макри онҳоро дарёфта, гуфт: «Эй риёкорон, ҷаро Маро меозмояд?
19. Сиккаи қизяро ба Ман нишон диҳед». Онҳо ба Ё диноре оварданд.
20. Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва рақам аз они кист?»
21. Ба Ё гуфтанд: «Аз они қайсар». Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост – ба Худо».
22. Чун инро шуниданд, дар ҳайрат монданд ва Ёро гузошта, рафтанд.

Дар бораи эҳёи мурдагон.

23. Ҳамон рӯз саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ё омада пурсиданд:
24. «Эй Устод! Мусо гуфтааст: "Агар касе бимирад ва фарзанде нашошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад".
25. Назди мо ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва чун фарзанд нашошт, занашро ба бародари худ гузошт;
26. Ҳамчунин дуҷум ва сеҷум, то ҳафтҷум;
27. Бад аз ҳама зан низ мурд.
28. Пас, дар эҳёи мурдагон вай зани кадоме аз он ҳафт нафар хоҳад буд? Зеро ки ҳама вайро ба занӣ гирифта буданд».

29. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Навиштаҳоро медонед, ва на қудрати Худоро;
30. Зеро ки дар эҳёи мурдагон на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагони Худо дар осмон мебошанд.
31. Аммо дар бораи эҳёи мурдагон оё суханеро, ки Худо ба шумо гуфтааст, нахондаед:
32. "Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб"? Худо на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон».
33. Ва мардум шунида, аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд.

Ҳукми муҳимтарин.

34. Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ӯ даҳони саддуқиёнро бастааст, бо ҳам ҷамъ омаданд.
35. Ва яке аз онҳо ки шариатдон буд, Ӯро озмуданӣ шуда, чунин савол дод:
36. «Эй Устод! Кадом ҳукм дар шариат бузургтар аст?»
37. Исо ба вай гуфт: «"Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор".
38. Ҳамин аст ҳукми аввалин ва бузургтарин;
39. Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".
40. Ба ин ду ҳукм тамоми Таврот ва суҳафи пайғамбарон асос ёфтааст.

Исо – писар ва Худованди Довуд.

41. Ҳангоме ки фарисиён бо ҳам ҷамъ омаданд, Исо ба онҳо саволе дода,
42. Гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? Ӯ писари кист?» Ба Ӯ гуфтанд: «Писари Довуд».
43. Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ тавр Довуд, аз рӯи илҳом, Ӯро Худованд хонда, чунин мегӯяд:

44. "Худованд ба Худованди ман гуфт: «Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту андозам»"?
45. Модоме ки Довуд Ёро Худованд мехонад, чӣ сон Ё писари вай будааст?
46. Ва ҳеч кас дар ҷавоби Ё сухане гуфта натавонист; ва пас аз он рӯз касе ҷуръат накард, ки аз Ё чизе пурсад.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Риёкори китобдонон ва фарисиён.

1. Он гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдони Худ хитоб кард
2. Ва гуфт: «Китобдонон ва фарисиён бар курсии Мусо нишастаанд;
3. Пас, он чи ба шумо гӯянд, ба ҷо оваред ва риоя кунед; лекин аз рӯи корҳои онҳо рафтор накунад, зеро ки мегӯянд ва намекунанд;
4. Борҳои гарон ва душворро баста, бар дӯши мардум мегузоранд, лекин худашон намехоҳанд онҳоро ҳатто бо як ангушт ҳаракат диҳанд;
5. Ҳамаи корҳои худро барои он мекунанд, ки ба мардум нишон диҳанд: дуо-қуттичаҳои худро васеътар мекунанд ва пӯпақҳои ридоҳои худро калонтар месозанд;
6. Ва дӯст медоранд, ки дар зиёфатҳо болонишин бошанд ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷойгир шаванд,
7. Ва дар кӯчаю бозорҳо мардум ба онҳо таъзим кунанд ва онҳоро "Устод! Устод!" гӯянд.
8. Лекин шумо набояд устод хонда шавед, зеро ки устоди шумо якест, яъне Масеҳ аст, ва ҳамаи шумо бародаронед;
9. Ва ҳеч касро дар замин падари худ нахонед, зеро ки Падари шумо якест, ки дар осмон аст;
10. Ва набояд роҳнамо хонда шавед, зеро ки Роҳнамои шумо якест, яъне Масеҳ аст.
11. Бузургтарини шумо хизматгори шумо бошад:
12. Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад; ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз гардад.

Исо ба китобдонон ва фарисиён «вой бар ҳоли шумо» мегӯяд.

13. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки Малакути Осмонро ба рӯи мардум мебандед; зеро ки худатон намедароед ва ба онҳое ки даромадан мехоҳанд монё мешавед.

14. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки хонаҳои бевазенонро фуру мебаред ва дуоро риёкорона тӯл медиҳед: ба ин сабаб саҳттар маҳкум хоҳед шуд.

15. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки баҳр ва хушкиро давр мезанед, то якеро ба дини худ гардонед; ва ҳангоме ки ин ба шумо муяссар шавад, вайро ду баробар аз худатон зиёдтар писари дӯзах мегардонед.

16. Вой бар ҳоли шумо, эй пешвоёни кӯр, ки мегӯед: "Ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ҳеҷ гап не; лекин ҳар кӣ ба тилло маъбад қасам хӯрад, ӯҳдадор хоҳад буд".

17. Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: тилло ё маъбад, ки тиллоро тақдис мекунад?

18. Ҳамчунин мегӯед: "Ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ҳеҷ гап не; лекин ҳар кӣ ба қурбоние ки бар он аст, қасам хӯрад, ӯҳдадор хоҳад буд".

19. Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: қурбонӣ ё қурбонгоҳ, ки қурбониро тақдис мекунад?

20. Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ба он ва ба ҳар чи бар он аст, қасам хӯрда бошад.

21. Ва ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ба он ва ба ӯ, ки сокини он аст, қасам хӯрда бошад.

22. Ва ҳар кӣ ба осмон қасам хӯрад, ба таҳти Худо ва ба ӯ, ки бар он нишастааст, қасам хӯрда бошад.

23. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки аз наъно, бодӣён ва зира урш медиҳед, лекин бузургтарин аҳкоми шариат, яъне доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.

24. Эй пешвоёни кӯр, ки пашшаро софӣ карда шутурро фурӯ мебаред!
25. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, дар сурате ки даруни онҳо аз дуздӣ ва ифроткорӣ пур аст.
26. Эй фарисии кӯр! Аввал даруни пиёла ва табақро тоза кун, то ки беруни он низ тоза бошад.
27. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиён, ки ба қабрҳои сафед карда шуда монанд мебошед, ки аз берун зебо менамоянд, лекин дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва ҳар хел наҷосат пур аст;
28. Ҳамчунин шумо низ ба зоҳир ба назари мардум одил менамояд, лекин дар ботин аз риёкорӣ ва шарорат пур ҳастед.
29. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки мақбараҳои пайғамбаронро бино мекунед ва биноҳои ёдгории одилонро зинат медиҳед,
30. Ва мегӯед: "Агар дар замони падарони худ мебудем, дар рехтани хуни пайғамбарон бо онҳо шарик намешудем".
31. Ба ҳамин тариқ худатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки фарзандони қотилони пайғамбарон ҳастед;
32. Пас, шумо ҳам зарфи падарони худро лабрез кунед.
33. Эй морон ва афъизадагон! Аз маҳкумияти дӯзах чӣ тавр гурехта метавонед?
34. Бинобар ин, инак, Ман назди шумо пайғамбарон ва ҳукамо ва китобдононро мефиристам; ва шумо баъзеро хоҳед кушт ва баъзеро маслуб хоҳед кард, ва баъзеро дар куништҳои худ тозиёна зада, аз шаҳр ба шаҳре хоҳед ронд;
35. То тамоми хуни одилон, ки бар замин рехта шуд, бар сари шумо фурӯд ояд, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закарё ибни Бакарё, ки вайро шумо дар миёни маъбад ва қурбонгоҳ куштед.
36. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин ҳама бар сари ин насл хоҳад омад.

Маҳзуни Исо дар бораи Уршалим.

37. Эй Уршалим, Уршалим, ки пайғамбаронро мекушӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро чамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯчаҳои худро зери болаш чамъ мекунад, ва шумо нахостед!

38. Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад.

39. Зеро ба шумо мегӯям: аз ин пас Маро нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: "Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд!"»

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Исо бар кӯҳи Зайтун.

1. Ва Исо аз маъбад баромада, мерафт. Ва шогирдонаш назди ӯ омаданд, то ки иморатҳои маъбадро ба ӯ нишон диҳанд.

2. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санге бар санге нахоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд».

Аломати омадани дуҷуми Худованд.

3. Вақте ки ӯ бар кӯҳи Зайтун нишаста буд, шогирдонаш ба танҳои назди ӯ омада, пурсиданд: «Моро огоҳ кун, ки кай воқеъ мешавад? Ва аломати омадани Ту ва охири замон чӣ гуна аст?»

4. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад;

5. Зеро бисёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки "ман Масеҳ ҳастам", ва мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард.

6. Ҷангҳо ва овозаи ҷангҳо хоҳед шунид. Зинҳор, натарсед; зеро ҳамаи ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест:

7. Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард, ва дар ҳар ҷо қаҳтиҳо, вабоҳо ва зилзилаҳо рӯй хоҳад дод;

8. Аммо ҳамаи инҳо ибтидои дардхост.

9. Он гоҳ шуморо ба шиканчаҳо таслим карда, хоҳанд кушт; ва ҳамаи қавмҳо аз барои номи Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт.
10. Дар он замон бисёр касон ба васваса хоҳанд афтод; ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд дошт.
11. Ва бисе пайғамбарони козиб ба майдон омада, мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард;
12. Ва ба сабаби афзудани шарорат, муҳаббати бисёр касон сард хоҳад шуд;
13. Лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, начот хоҳад ёфт.
14. Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми олам мавъиза хоҳад шуд, то ки барои ҳамаи халқҳо шаҳодате шавад; ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид.

Мусибати бузурги оянда.

15. Пас, чун кароҳати харобиро, ки Дониёли пайғамбар ба забон овардааст, дар ҷои муқаддас бар по бубинед, – ҳар кӣ хонад, дарк кунад, –
16. Он гоҳ онҳое ки дар Яхудо мебошанд, ба кӯхистон гурезанд;
17. Ва ҳар кӣ дар бом бошад, барои гирифтани чизе аз хонаи худ, поён нафурояд;
18. Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.
19. Лекин вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!
20. Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон ва ё рӯзи шанбе рӯй надихад;
21. Зеро дар он замон чунон мусибати бузурге хоҳад шуд, ки аз ибтидои олам то ҳол нашудааст, ва бори дигар нахоҳад шуд.
22. Ва агар он айём кӯтоҳ намешуд, ҳеч кас начот намеёфт; лекин аз барои баргузидагон он айём кӯтоҳ хоҳад шуд.

23. Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: "Инак Масеҳ дар ин ҷост" ё "дар он ҷост", бовар накунед;
24. Зеро ки масеҳиёни козиб ва пайғамбарони козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизоти бузурге нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.
25. Инак, Ман пешакӣ ба шумо гуфтам.
26. Пас, агар ба шумо гӯянд: "Инак, дар биёбон аст", – берун наравед; "инак дар ҳучра аст", – бовар накунед;

Бо ҷалол омадани Исои Худованд.

27. Зеро, чӣ тавре ки барқ дар шарқ зоҳир шуда, дар ғарб ҳам намудор мегардад, омадани Писари Одам низ чунин хоҳад шуд;
28. Ҳар ҷо, ки лошае бошад, каргасон дар он ҷо ҷамъ шаванд.
29. Ва февран, пас аз мусибати он айём, офтоб хира шавад, ва моҳ рӯшноии худро надихад, ва ситорагон аз осмон фуру резанд, ва қуваҳои афлок мутазалзил шаванд;
30. Он гоҳ аломати Посари Одам дар осмон намудор хоҳад гардид; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин навҳа кунанд ва Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд;
31. Ва фариштагони Худро бо карнаи баланднавоз хоҳад фиристод, ва баргузидагони Ёро аз чор ҷониб, аз як канори осмон то канори дигараш фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анҷир.

32. Акнун аз дарахти анҷир мисол гиред: чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;
33. Ҳамчунин шумо чун ҳамаи ин чизҳоро дидед, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.
34. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.

35. Осмон ва замин гузарон аст, лекин сухани Ман гузарон нест.

36. Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падари Ман, ҳеҷ кас, ҳатто фариштагони осмон ҳам намедонанд;

37. Чи тавре ки дар айёми Нӯҳ шуда буд, дар омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:

38. Зеро, чи тавре ки дар айёми пеш аз тӯфон, то он рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мерафтанд,

39. Ва чизе намефаҳмиданд, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро несту нобуд кард, – омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд;

40. Он вақт аз ду нафаре ки дар киштзор ҳастанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

41. Ва аз ду зане ки бо дастос машғуланд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд.

Дуруст интизор шудан ба омадани дуюм.

42. Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд.

43. Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист ки дар кадом поси шаб дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки ба хонааш нақб занад.

44. Бинобар ин шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд.

45. Пас он ғуломи мӯътамад ва доно кист, ки хоҷааш вайро бар хизматгорони худ таъин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хӯрок диҳад?

46. Хушо он ғулومه ки хоҷааш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;

47. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъин хоҳад кард.

48. Лекин агар он ғулом бадкирдор бошад ва дар дили худ гӯяд, ки "хоҷаи ман ба зудӣ намеояд",

49. Ва ба задани ғуломони дигар шурӯъ кунад ва бо бадмастон ба хӯрдан ва нӯшидан машғул шавад, –
50. Хоҷаи он ғулом дар он рӯзе ки вай мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳад омад,
51. Ва ўро ду пора карда, қисматашро бо риёкорон баробар хоҳад кард: дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандон хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Масал дар бораи даҳ бокира.

1. «Дар он замон Малакути Осмон монанди даҳ бокирае хоҳад буд, ки чароғҳои худро бардошта, ба пешвози домод берун рафтанд;
2. Аз онҳо панҷ нафар доно ва панҷ нафар нодон буданд;
3. Нодонон чароғҳои худро гирифтанд, вале бо худ равған нагирифтанд;
4. Лекин доноён бо чароғҳои худ дар зарфҳо низ равған гирифтанд;
5. Чун домод дер монд, ҳама пинак рафта, хуфтанд.
6. Ва дар нисфи шаб овозе баланд шуд: "Инак, домод меояд, ба пешвози вай берун оед".
7. Он гоҳ ҳамаи бокираҳо бархоста, чароғҳои худро тайёр карданд.
8. Ва нодонон ба доноён гуфтанд: "Аз равғани худ ба мо диҳед, зеро чароғҳои мо хомӯш мешавад".
9. Аммо доноён дар ҷавоб гуфтанд: "Не мабодо барои мо ва шумо камӣ кунад; беҳтар аст, ки шумо назди фурӯшандагон рафта, барои худ бихаред".
10. Ва хангоме ки онҳо барои харидан рафтанд, домод омада, ва онҳое ки тайёр буданд, бо вай ба тӯи арӯсӣ даромаданд, ва дар баста шуд.
11. Баъд аз он, бокираҳои дигар низ омада, гуфтанд: "Эй хоҷа! Эй хоҷа! Ба мо воз кун".
12. Лекин вай дар ҷавоби онҳо гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам".

13. Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Писари Одам дар кадом рӯз ва кадом соат меояд.

Масал дар бораи талантҳои амонатӣ.

14. Зеро монанди касест, ки ба сафари дур рафтани шуда, ғуломони худро талабид ва молу мулкашро ба онҳо супурд:

15. Ба яке панҷ талант, ба дигаре ду, ба сеюмӣ як, яъне ба ҳар кадом алоқадри ҳолаш дода, дарҳол ба сафар рафт.

16. Он ки панҷ талант гирифта буд, ба тичорат машғул шуд ва панҷ таланти дигар фоида кард;

17. Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, ду таланти дигар ба даст овард;

18. Лекин он ки як талант гирифта буд, рафта заминро канд ва пули хоҷаи худро пинҳон кард.

19. Пас аз муддати дуру дарозе хоҷаи он ғуломон омада, аз онҳо ҳисобот талаб кард.

20. Он ки панҷ талант гирифта буд, панҷ таланти дигарро ҳам оварда, гуфт: "Эй хоҷа! Ту ба ман панҷ талант дода будӣ; инак, бо онҳо панҷ таланти дигар ба даст овардам".

21. Хоҷааш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёр бигуморам; ба шодии хоҷаи худ шарик шав".

22. Ҳамчунон он ки ду талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй хоҷа! Ту ба ман ду талант дода будӣ, инак, бо онҳо ду таланти дигарро ба даст овардам".

23. Хоҷааш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёре бигуморам; ба шодии хоҷаи худ шарик шав".

24. Пас он ки як талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй хоҷа! Чун медонистам, ки ту Марди сахтгире ҳастӣ, аз чое ки нақоштаӣ, медаравӣ, ва аз чое ки наपोшидаӣ, чамъ мекунӣ,

25. Бинобар ин тарсидам ва рафта, таланти худро дар замин пинҳон кардам; инак, моли ту ин чост".

26. Хочааш дар ҷавоби вай гуфт: "Эй ғуломи шарир ва танбал! Ту медонистӣ, ки ман аз ҷое ки нақоштаам, медаравам, ва аз ҷое ки наपोшидаам ҷамъ мекунам;
27. Аз ин рӯ ту мебоист пули маро ба сароффон медодӣ, ва ман омада, пули худро бо ғоидааш мегирифтам;
28. Пас он талантро аз вай гирифта, ба касе ки даҳ талант дорад, бидиҳед.
29. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзун шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;
30. Ва он ғуломи нобакорро ба зулмоти беруна бароварда партоед: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд".

Доварии Исои Худованд бар халқҳо.

31. Лекин вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ бо ҳамаи ғариштагони муқаддас меояд, он гоҳ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст,
32. Ва ҳамаи халқҳо дар назди ӯ ҷамъ хоҳанд шуд; ва онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, мисли ҷӯпоне ки ғӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад;
33. Ва ғӯсфандонро дар тарафи рост ва бузҳоро дар тарафи чапи Худ ҷой хоҳад дод.
34. Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки ба тарафи ростии ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: "Биёед, эй баракатёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои офариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос гиред:
35. Зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок додед, ташна будам, ба Ман об додед; ғариб будам, Маро пазируфтед;
36. Бараҳна будам, Маро пӯшондед; бемор будам, Маро иёдат кардед; дар зиндон будам, ба дидани Ман омадед".
37. Он гоҳ одилон дар ҷавоб хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна дидему хӯрок додем? Ё ташна дидему об додем?
38. Кай Туро ғариб дидему пазируфтем? Ё бараҳна дидему пӯшондем?
39. Кай Туро бемор ё маҳбус дидему ба дидани Ту омадем?"

40. Ва Подшоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардед, ба Ман кардед".

41. Он гоҳ ба онҳое ки ба тарафи чапи Ё ҳастанд, хоҳад гуфт: "Эй малъунон, аз Ман дур шавед ва ба оташи ҷовидонае ки барои иблис ва фариштагони вай муҳайё шудааст, биравед:

42. Зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок надодед; ташна будам, ба Ман об надодед;

43. Ғариб будам, Маро напазируфтед; бараҳна будам, Маро напӯшондед; бемор ва маҳбус будам, ба иёдати Ман наомадед".

44. Онҳо низ дар ҷавоби Ё хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна, ё ташна, ё ғариб, ё бараҳна, ё бемор, ё маҳбус дидему ба Ту хизмат накардем?"

45. Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо ба яке аз ин хурдтаринҳо накардед, ба Ман накардед".

46. Ва онҳо ба азоби ҷовидонӣ хоҳанд рафт, вале одилон – ба ҳаёти ҷовидонӣ».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Қарори ҳукуматдорони яҳудӣ, ки Исоро бикишанд.

1. Чун Исо ҳамаи ин суҳанонро ба поён расонд, ба шогирдони Худ гуфт:

2. «Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди фисҳ аст, ва Писари Одам таслим карда хоҳад шуд, то ки маслуб гардад».

3. Он гоҳ саркоҳинон ва китобдонон ва пирони қавм дар ҳавлии саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, ҷамъ омаданд,

4. Ва машварат карданд, ки Исоро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд;

5. Лекин мегуфтанд: «На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй диҳад».

Марями сокини Байт-Ҳинӣ бар Исо равгани атрафшон мерезад.

6. Ва ҳангоме ки Исо дар Байт-Ҳинӣ дар хонаи Шимъӯни маҳавӣ буд,

7. Зане бо зарфи гачини равгани атрафшони гаронбаҳо назди Ё омад ва дар ҳолате ки Ё дар сари дастархон нишаста буд, бар сари Ё рехт.

8. Ва шогирдонаш, чун инро диданд, норозӣ шуда, гуфтанд: «Ин исрофкорӣ барои чист?

9. Зеро ки равгани атрафшонро ба қимати гарон фурӯхта, ба мискинон додан мумкин буд».

10. Лекин Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро занро хичил мекунад? Вай барои Ман кори некӯ кард;

11. Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам;

12. Вай ин равгани атрафшонро бар Бадани Ман рехта, Маро барои дафн тайёр кард;

13. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инчил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдоварии вай зикр хоҳад ёфт».

Яҳудои Исқарют Худовандро таслим мекунад.

14. Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқарют ном дошт, пеши саркоҳинон рафт

15. Ва гуфт: «Ба ман чӣ хоҳед дод, то ки Ёро ба шумо таслим кунам?» Онҳо ба вай сӣ сиккаи нуқра таклиф карданд;

16. Ва аз он дам вай фурсат мечуст, ки Ёро таслим кунад.

Омода кардани фисҳ.

17. Дар рӯзи аввали иди фатир шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Кучо мехоҳӣ фисҳро барои хӯрдани Ту тайёр кунем?»

18. Гуфт: «Ба шаҳр назди фалонӣ биравед ва бигӯед: "Устод мегӯяд: вақти Ман наздик аст, ва фисҳро бо шогирдони Худ дар хонаи ту мегузаронам"».

19. Ва шогирдон он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд, ва фисҳро омода карданд.

Таоми шоми охирин.

20. Бегоҳи рӯз Ӯ бо он дувоздаҳ дар сари дастархон нишаст;

21. Ва ҳангоме ки таом мехӯрданд, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён Маро таслим хоҳад кард».

22. Онҳо бисёр ғамгин шуданд ва паси ҳамдигар ба Ӯ мегуфтанд: «Худовандо, оё он манам?»

23. Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Он ки бо Ман даст дар табак меандозад, ҳамон кас Маро таслим хоҳад кард;

24. Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ӯ навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт».

25. Дар ҷавоб Яхудо, ки таслимкунандаи Ӯ буд гуфт: «Эй Устодам, оё ин манам?» Ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ».

Муқарар кардани Таоми шоми Худованд.

26. Ва ҳангоме ки онҳо таом мехӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба шогирдон доду гуфт: «Бигиред ва бихӯред, ки ин бадани Ман аст».

27. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дода, гуфт: «Ҳама аз ин бинӯшед;

28. Зеро ин аст Хуни Ман аз паймони навин, ки барои бисёр касон аз баҳри омурзиши гуноҳҳо рехта мешавад.

29. Аммо ба шумо мегӯям, ки минбаъд аз ин шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Падари Худ онро бо шумо тоза бинӯшам».

Исо инкори Петрусро пешгӯӣ мекунад.

30. Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

31. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод, зеро навишта шудааст: «Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд».

32. Аммо пас ас эҳё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт».

33. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Агар ҳама дар ҳаққи Ту ба васваса афтанд ҳам, ман ҳаргиз намеафтам».

34. Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».

35. Петрус ба Ӯ гуфт: «Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, Туро инкор намекунам». Ҳамаи шогирдон низ ҳамчунин гуфтанд.

Маҳзуни Исо дар Ҷатсамонӣ.

36. Баъд аз ин Исо бо онҳо ба мавзее ки Ҷатсамонӣ номдошт, омад, ва ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишинед, то дар он ҷо дуо гӯям».

37. Ва Петрус ва ҳарду писари Забдойро бо Худ бурд; ва хеле маҳзун ва дилтанг шуд.

38. Ва ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бо Ман бедор бошед».

Дуои якум.

39. Ва каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин бошад, ин коса аз Ман бигзарад; лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту».

40. Ва назди шогирдонаш омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Оё натавонистед соате бо Ман бедор бошед?»

41. Бедор бошед ва дуо гӯд, то ба озмоиш дучор нашавед: рӯх бардам аст, лекин ҷисм нотавон».

Дуои дуоюм.

42. Бори дигар рафта, боз дуо кард ва гуфт: «Эй Падари ман! Агар мумкин набошад, ки ин коса, бе он ки онро бинӯшам, аз ман бигзарад, пас он чи иродаи Туст, бишавад».

43. Ва омада, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд.

Дуои сеюм.

44. Ва онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм бо ҳамон суханон дуо гуфт.

45. Он гоҳ назди шогирдонаш омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунад? Инак, соат расидааст, ва Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

46. Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

47. Ва ҳанӯз ки Ӯ сухан мегуфт, инак, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисёре аз ҷониби саркоҳинон ва пирони қавм бо шамшеру таёқҳо омаданд.

48. Таслимкунандаи Ӯ ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, Ӯ Ҳамон аст, Ӯро дастгир кунед».

49. Ва дарҳол назди Исо омада, гуфт: «Ассалом, эй Устод!» Ва Ӯро бӯсид.

50. Лекин Исо ба вай гуфт: «Эй рафиқ, барои чӣ омадӣ?» Ва онҳо наздик омада, дастҳои худро бар Исо андохтанд, ва Ӯро гирифтанд.

51. Ва ногоҳ яке аз ҳамроҳони Исо даст оварда, шамшери худро аз ғилоф кашид ва ба ғуломи саркоҳин зада, гӯши вайро бурида партофт.

52. Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун, зеро ҳар кӣ шамшер кашад, ба шамшер кушта шавад.

53. Ё гумон мекунӣ, ки алҳол наметавонам аз Падари Худ хоҳиш намоям, ки барои Ман зиёда аз дувоздаҳ фавҷ фриштагонро равона кунад?

54. Лекин дар он сурат Навиштаҳо чӣ гуна ба амал меояд, ки ҳамин тавр бояд бишавад?

55. Лекин ҳамон соат Исо ба мардум гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед, ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад нишаста, таълим медодам, ва шумо Маро дастгир накардед.

56. Лекин ин ҳама шуд, то ки навиштаҳои пайғамбарон ба амал ояд». Он гоҳ ҳамаи шогирдон Ёро вогузошта, гурехтанд.

Исо ба ҳузури Қаёфо ва пирон.

57. Ва онҳое ки Исоро дастгир карданд, Ёро назди саркоҳин Қаёфо оварданд, ки дар он ҷо китобдонон ва пирон ҷамъ омада буданд.

58. Лекин Петрус аз дур, то ҳавлии саркоҳин, аз пайи Ё равона шуд; ва ба даруни он даромада, бо хизматгорон нишаст, то ки анҷоми корро бубинад.

59. Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодати бардурӯғе бар зидди Исо буданд, то Ёро ба қатл расонанд,

60. Лекин наёфтанд; бо вучуди он ки бисёр шоҳидони козиб омада буданд, ҳеч наёфтанд. Ниҳоят, ду шоҳиди козиб омада,

61. Гуфтанд: «Ё мегуфт: "Метавонам маъбади Худоро вайрон кунам ва дар зарфи се рӯз онро аз нав бино кунам"».

62. Ва саркоҳин бархоста, ба Ё гуфт: «Ҳеч ҷавоб намедихӣ? Ин чист ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

63. Аммо Исо хомӯш монд. Ва саркоҳин ба Ё гуфт: «Туро ба Худои Ҳай қасам медиҳам, ба мо бигӯ, ки оё Ту Масех, Писари Худо ҳастӣ?»

64. Исо ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ; аммо Ман ба шумо мегӯям: пас аз ин Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».

65. Он гоҳ саркоҳин чомаи худро даронда гуфт: «Ё куфр гуфт! Дигар ба шоҳидон чи хоҷат дорем? Инак, акнун шумо куфри Ёро шунидед!

66. Чӣ мулоҳиза доред?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Сазовори марг аст».

67. Он гоҳ ба сару рӯи Ё туф кардан гирифтанд, ва Ёро мезаданд; баъзеҳо Ёро торсақӣ мезаданд

68. Ва мегуфтанд: «Эй Масех, ба мо пайғамбарӣ кун, ки Туро кӣ задааст?»

Инкор кардани Петрус.

69. Аммо Петрус дар берун, дар рӯи ҳавлӣ нишаста буд. Ва канизе назди вай омада, гуфт: «Ту низ бо Исои Ҷалилӣ будӣ».

70. Лекин вай дар назди ҳама инкор карда, гуфт: «Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ».

71. Вақте ки аз дарвоза берун мерафт, канизи дигаре вайро дида, ба онҳое ки дар он ҷо буданд, гуфт: «Ин ҳам бо Исои Носирӣ буд».

72. Вай бори дигар инкор карда, қасам хӯрд, ки Он Одамро намешиносад.

73. Пас аз муддате ҳозирон наздик омада, ба Петрус гуфтанд: «Дар ҳақиқат ту низ яке онҳо мебошӣ, зеро ки лаҳҷаи ту ба ин шаҳодат медиҳад».

74. Он гоҳ вай ба савганду қасам хӯдан оғоз намуда, гуфт: «Он Одамро намешиносам». Ва дарҳол хурӯс бонг зад.

75. Ва Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва берун рафта, зор-зор гирифт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Пирони яҳудӣ Исоро назди Пилотус мебаранд.

1. Чун бомдод расид, ҳамаи саркоҳинон ва пирони қавм дар бораи Исо машварат карданд, ки Ёро ба қатл расонанд;
2. Ва Ёро баста бурданду ба ҳоким Понтијос Пилотус таслим карданд.

Пушаймони бесамари Яҳудо.

3. Таслимкунандаи Ё, Яҳудо, чун дид, ки Ёро маҳкум карданд, пушаймон шуд ва сӣ сиккаи нукраро ба саркоҳинон ва пирон гардонда дод,
4. Ва гуфт: «Ман гуноҳ кардам, ки Хуни бегуноҳро таслим кардам». Онҳо ба вай гуфтанд: «Ба мо чӣ? Худат медонӣ».
5. Ва сиккаҳои нукраро вай дар маъбад партофта, баромада рафт ва худро буғӣ карда кушт.
6. Лекин саркоҳинон сиккаҳои нукраро гирифта, гуфтанд: «Инро ба ганчинаи маъбад андохтан ҷоиз нест, чунки ин хунбаҳост».
7. Ва машварат карда, ба ин пул киштзори кулолгарро барои қабристони ғарибон харида гирифтанд;
8. Ба ин сабаб он киштзор то имрӯз "Мазрааи хун" номида мешавад.
9. Он гоҳ сухане ки бо забони Ирмиёи пайғамбар гуфта шудааст, ба амал омад: "Онҳо сӣ сиккаи нукраро гирифтанд, яъне баҳои Он Баҳомондашудае ки банӣ-Исроил ба Ё таъин карда буданд.
10. Ва онро барои киштзори кулолгар доданд, чунон ки Худованд ба ман гуфт".

Пилотус Исоро тергав мекунад.

11. Аммо Исо дар назди ҳоким истода буд. Ва ҳоким аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ? Исо ба вай гуфт: «Ту мегӯӣ».

12. Вақте ки саркоҳинон ва пирон Ӯро айбдор мекарданд, Ӯ ҳеҷ ҷавоб намедод.

13. Он гоҳ Пилотус ба Ӯ гуфт: «Оё намешунавӣ, чӣ қадар бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

14. Лекин дар ҷавоби вай як сухан ҳам нагуфт, ба тавре ки ҳоким бисёр дар ҳайрат монд.

Исо ё Бараббос?

15. Ҳоким одат дошт, ки дар ҳар ид як бандиро, ки меҳостанд, барои мардум озод мекард.

16. Дар он вақт дар он ҷо бандии шӯҳратноке буд ки Бараббос ном дошт.

17. Пас, вақте ки онҳо ҷамъ шуданд, Пилотус ба онҳо гуфт: «Киро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам: Бараббосро, ё Исоро, ки Масеҳ меноманд?»

18. Зеро медонист, ки Ӯро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.

19. Вақе ки вай бар курсии доварӣ нишаста буд, занаш кас фиристода, гуфт: «Бо Он Одил туро коре набошад, чунки имрӯз дар хоб аз боиси Ӯ заҳмати бисёре кашидам».

20. Лекин саркоҳинон ва пирон мардумро барангехта буданд, ки озодии Бараббос ва қатли Исоро талаб кунанд.

21. Пас ҳоким ба онҳо рӯоварда, гуфт: «Аз ин ду кадомашро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам?» Онҳо гуфтанд: «Бараббосро».

22. Пилотус ба онҳо гуфт: «Пас Исоро, ки Масеҳ меноманд, чӣ кунам?» Ҳама гуфтанд: «Ӯро маслуб кун!»

23. Ҳоким гуфт: «Ӯ чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтаар фарёд заданд: «Ӯро маслуб кун!»

24. Пилотус чун дид, ки ҳеҷ гап фоида надорад, балки ошӯб бештар мегардад, об талабида, дасти худро дар назди мардум

шуст ва гуфт: «Ман аз хуни Ин Одил барӣ ҳастам; шумо бидонед».

25. Тамоми қавм дар ҷавоб гуфтанд: «Хуни Ё бар гардани мо ва фарзандони мо бошад».

26. Пас Бараббосро барои онҳо озод кард, ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Таҳқир ва тамасхур кардани Исо.

27. Он гоҳ сарбозони ҳоким Исоро ба сарбозхона бурда, тамоми фавҷро гирди Ё ҷамъ оварданд,

28. Ва либоси Ёро кашида, ҷомаи арғувон ба Ё пӯшонданд;

29. Ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд ва қамише ба дасти рости Ё доданд; ва назди Ё зону зада, масхаракунон гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!»

30. Ва бар Ё туф карданд ва қамишро гирифта, бар сараш заданд.

31. Пас аз он ки Ёро басте истехзо карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва Ёро берун бурданд, то ки маслуб кунанд.

32. Чун берун рафтанд, касеро, ки Шимъӯн ном дошт ва аз Қурин буд, дида, маҷбур карданд, ки салиби Ёро бардорад.

Маслуб кардани Исо.

33. Ва чун ба ҷое ки Қолҷолто, яъне "Қои косахонаи сар" ном дошт, расиданд,

34. Сиркои бо захр омехтае барои нӯшонданааш доданд, лекин чун чашид, нахост, ки бинӯшад.

Таврот дар Исо ба амал омад.

35. Ононе ки Ёро маслуб карданд, либоси Ёро қуръа партофта тақсим карданд, то ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст: "Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд".

36. Ва дар он чо нишаста, Ёро посбонӣ карданд.
37. Ва айбномае навишта, болои сари Ё овехтанд, ки чунин буд: «Ин аст Исо, Подшоҳи Яҳудиён».
38. Бо Ё ду роҳзанро: яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш, маслуб карданд.
39. Ва роҳгузарон Ёро дашном дода ва сар чунбонда,
40. Мегуфтанд: «Эй! Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекунӣ! Худатро начот дех; агар Ту Писари Худо бошӣ, аз салиб фуруд ой».
41. Ҳамчунин саркоҳинон бо китибдонон ва пирон Ёро истехзо карда, мегуфтанд:
42. «Дигаронро начот медод, лекин Худашро начот дода наметавонад! Агар Ё Подшоҳи Исроил бошад, акнун аз салиб фуруд ояд, то ба Ё имон оварем;
43. Ба Худо таваккал карда буд: акнун Ёро раҳо кунад, агар дилхоҳаш бошад. Зеро Ё гуфта буд: "Ман Писари Худо ҳастам"».
44. Ҳамчунин роҳзаноне ки бо Ё маслуб шуда буданд, Ёро дашном медоданд.

Марги Исо.

45. Ва аз соати шашум тамоми рӯи заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт.
46. Ва наздик ба соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарёд зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Ламма сабактанӣ?» Яъне: «Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардаӣ?»
47. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Ё Илёсро мехонад».
48. Дарҳол яке аз онҳо исфанчоро гирифта, аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, наздики даҳони Ё бурд, то бинӯшад.
49. Лекин дигарон гуфтанд: «Биистед, бубинем, ки оё Илёс меояд, то ки Ёро начот диҳад».
50. Исо боз бо овози баланде фарёд зада, чон дод.

Замони Таврот тамом мешавад.

51. Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд: ва замин чунбид; ва сангҳо шикофта шуд;
52. Ва қабрҳо кушода шуд; ва бисёр ҷасадҳои муқаддасон, ки оромида буданд, эҳё шуданд,
53. Ва баъд аз эҳёи Ў аз қабрҳо баромада, ба шаҳри муқаддас рафтанд ва ба бисёр касон зоҳир шуданд.
54. Аммо мирисад ва онҳое ки бо вай Исоро посбонӣ мекарданд, чунбиши замин ва рӯйдодҳои дигарро дида, бағоят тарсиданд ва гуфтанд: «Ба ростӣ Ў Писари Худо буд».
55. Ҳамчунин занони бисёре ки аз Ҷалил аз ақиби Исо омада буданд, ва ба Ў хизмат мекарданд, дар он ҷо истода, аз дур менигаристанд;
56. Дар миёни онҳо Марями Маҷдалия ва Маряме ки модари Яъқуб ва Йӯсе буд, ва модари писарони Забдой низ буданд.

Дафни Исо.

57. Ва чун шом шуд, Юсуф ном давлатманде ки аз аҳли Ҳарофот ва ӯ низ аз шогирдони Исо буд, омад;
58. Ва назди Пилотус рафта, ҷасади Исоро талаб кард. Пилотус фармон дод, ки дода шавад.
59. Юсуф ҷасадро гирифта, ба катони тозае печонд.
60. Ва онро дар қабри наве ки аз санг барои худ тарошида буд, ниҳод ва санги калонеро бар дари қабр ғелонида, рафт.
61. Марями Маҷдалия ва он Марями дигар дар он ҷо, дар рӯ ба рӯи қабр нишаста буданд.

Посбонӣ кардани қабр.

62. Фардои он, ки пас аз рӯзи чумъа буд, саркоҳинон ва фарисиён назди Пилотус чамъ омаданд,

63. Ва гуфтанд: «Эй хоча! Дар хотир дорем, ки он фиребгар, вақте ки зинда буд, гуфта буд, ки "пас аз се рӯз эҳё хоҳам шуд";

64. Пас, бифармо, ки қабрро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, то шогирдонаш шабона Ёро дуздида, ба қавм нагӯянд, ки аз мурдагон эҳё шуд; ва фиреби охири аз аввалин бадтар шавад».

65. Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо посбонҳо доред; биравед ва, чунон ки медонед, пиосбонӣ кунед».

66. Онҳо рафта, дар назди қабр посбонро гузоштанд ва санги онро мӯҳр карданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Эҳёи Исои Масеҳ ва воқеаҳои ин рӯз.

1. Баъд аз гузаштани шанбе, субҳидами рӯзи якшанбе, Марями Мачдалия ва он Марями дигар барои дидани қабр омаданд.

2. Ногоҳ зилзилаи сахт рӯй дод; зеро фариштаи Худованд аз осмон фуромада, сангро аз дари қабр ғелонид ва бар он бинишаст;

3. Намуди вай монанди барқ ва либосаш чун барф сафед буд.

4. Посбонон аз вай тарсида, ба ларза афтоданд ва мисли мурда шуданд.

5. Аммо фаришта ба занон рӯ оварда, гуфт: "Натарсед, зеро медонам, ки Исои маслубро ҷустуҷӯ мекунад";

6. "Ё дар ин ҷо нест, зеро, чунон ки гуфта буд, эҳё шуд; биёед ва, ҷоеро, ки Ё хуфта буд, бубинед",

7. "Ва ба зудӣ рафта, ба шогирдонаш гӯед, ки Ё аз мурдагон эҳё шуд ва пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; дар он ҷо Ёро хоҳед дид; инак ба шумо гуфтам".

8. Ва онҳо шитобон аз қабр баромада, бо тарс ва шодии азим давида рафтанд, то ки ба шогирдони Ё хабар диҳанд.

9. Вақте ки барои огоҳ кардани шогирдони Ё мерафтанд, инак Исо ба онҳо вохӯрда, гуфт: "Салом бар шумо!" Онҳо наздик омада, ба пойҳояш часпиданд ва ба Ё сачда карданд.

10. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: "Натарсед; рафта, ба бародаронам хабар диҳед, ки ба Ҷалил раванд; ва дар он ҷо Маро хоҳанд дид".

Ба ришва харидани посбонони сари қабр.

11. Чун онҳо мерафтанд, баъзе аз посбонон ба шаҳр омада, ба саркоҳинон тамоми воқеаро хабар доданд.

12. Ва онҳо бо пирон ҷамъ омада ва машварат карда, ба сарбозон пули бисёре доданд.

13. Ва гуфтанд: "Бигӯед, ки шогирдони Ё шабона омада, вақте ки мо дар хоб будем, Ёро дуздиданд;

14. Ва агар ин сухан ба гӯши ҳоким расад, мо вайро бовар мекунонем ва шуморо аз хатар фориғ мегардонем".

15. Онҳо пулро гирифта, мувофиқи он дастур амал карданд. Ва ин овоза то имрӯз дар миёни яҳудиён паҳн шудааст.

Исо дар Ҷалил.

Вазифаи бузург.

16. Аммо ёздаҳ шогирд ба Ҷалил, ба кӯҳе ки Исо таъин карда буд, рафтанд,

17. Ва Ёро дида, ба Ё сачда карданд; лекин баъзе аз онҳо ба шубҳа афтоданд.

18. Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: "Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст"

19. "Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба номи Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед,

20. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охири замон бо шумо ҳастам". Омин.

ИНЧИЛИ МАРҚЎС

БОБИ ЯКУМ

*Хизматгузорию Яҳъёи Таъмиддиҳанда;
Шаҳодати ӯ дар бораи Исо.*

1. Ибтидои Инҷили Исои Масех, Писари Худо,
2. Чунон ки дар суҳафи анбиё навишта шудааст: “Инак, Ман қосиди Худо пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад”.
3. „Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ўро рост кунед“,
4. Яҳъёи Таъмиддиҳандад дар биёбон зоҳир шуд ва барои омуриши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард.
5. Тамоми мардуми сарзамини Яҳудо ва сокинони Ерусалим берун омада, назди вай мерафтанд ва ба гуноҳҳои худ иқро шуда, дар рӯди Ўрдун аз вай таъмид меёфтанд.

6. Яхъё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт, малах ва асали ёбой меҳурд.

7. Ва мавъиза карда, мегуфт: “Аз паси ман Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки хам шуда, даволи пойафзоли Ўро воз кунам;

8. „Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ў шуморо бо Рӯхулқудс таъмид хоҳад дод“.

Таъмиди Исо.

9. Дар он айём чунин воқе шуд, ки Исо аз Носираи Ҷалил омада, дар Ўрдун аз Яхъё таъмид ёфт.

10. Чун аз об баромад, дарҳол осмонро дид, ки шикофта аст, ва Рӯхро, ки монанди кабӯтаре бар Ў нозил мешавад.

11. Ва овозе аз осмон даррасид: “Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ, ҳусни тавачҷӯхи Ман бар Туст“.

Озмоиши Исо.

12. Пас аз он февран Рӯх Ўро ба биёбон бурд.

13. Ва Ў чихил рӯз дар биёбон буд, ва шайтон Ўро меозмуд; бо даррандагон рӯз мегузaronд, ва фариштагон Ўро парасторӣ мекарданд.

Исо ба мавъиза кардан шурӯ менамояд.

14. Пас аз он ки Яхъё таслим карда шуд, Исо ба Ҷалил омад ва Инчили Малакути Худоро мавъиза кард,

15. Ки вақт расидааст ва Малакути Худо наздик аст: “Тавба кунед. Ва ба Инчил имон оваред“.

Даъват кардани Петрус ва Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно.

16. Ва чун аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, Шимъун ва бародараш Андриёсро дид, ки дар баҳри тӯр меандохтанд, зеро ки сайёди моҳӣ буданд.

17. Ва Исо ба онҳо гуфт: “Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам”.

18. Дарҳол онҳо тӯри худро мода, аз паи Ё равона шуданд.

19. Чун аз он ҷо каме пеш рафт, Якуб ибни Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар қаиқ тӯрҳои худро таъмир мекунанд,

20. Ва дарҳол онҳоро даъват намуд. Онҳо падари худ Забдойро дар қаиқ бо коргарон гузошта, аз паи Ё равона шуданд.

Исо дар Кафарнаҳум девҳоро берун мекунад.

21. Ва онҳо ба Кафарнаҳум омаданд; ва дере нагузашта Ё дар рӯзи шанбе ба куништ даромада, ба таълим додан шурӯъ намуд.

22. Ҳама аз таълими Ё дар ҳайрат монданд, зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим меод, на ҳамчун китобдонон.

23. Дар куништи онҳо касе буд, ки рӯҳи палид дошт, ва якбора фаръёд зада, гуфт:

24. „Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман меонам, ки Ту кистӣ, эй Қудуси Худо!“

25. Исо вайро манъ карда, гуфт: “Хомӯш шав ва аз вай берун ой!“

26. Рӯҳи палид вайро ба ларза андохта, бо овози баланд фаръёд заду аз вай берун шуд.

27. Ҳама ба воҳима афтоданд, ба дараҷае ки аз якдигар мепурсиданд: “Ин чист? Ин чи таълимоти навест, ки Ё ба арвоҳи палид низ боқудратона амр мефармояд, ва онҳо ба Ё итоат мекунанд?“

28. Ва овозаи Ё зуд дар тамоми сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Шифо ёфтани модарарӯси Шимъун.

29. Ва аз куништ баромада, дарҳол бо Яъқуб ва Юҳнно ба хонаи Шимъун ва Андриёс омаданд.

30. Модарарӯси Шимъун дар ҳолати табларза хобида буд, ва дарҳол Ўро аз ин ҳолати вай хабардор карданд.

31. Ва Ў наздик шуда, аз дасти вай гирифтун бархезонд; табларзаи вай дарҳол нест шуду вай ба парастории онҳо машғул гашт.

Берун кардани девҳо ва шифо додани касони бисъёр.

32. Бегоҳӣ, ки офтоб фурӯ рафта буд, ҳамаи беморон ва девонагонро назди Ў оварданд.

33. Ва тамоми аҳли шаҳр пеши дари хона гирд омаданд.

34. Ва Ў бисъёр касонро, ки ба касалиҳои гуногун гирифтун буданд, шифо бахшид ва бисъёр девҳоро берун кард ва намонд, ки девҳо сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ўро медонистанд.

Мавъизаи Исо дар Ҷалил.

35. Пагоҳӣ, хеле бармаҳал хеста, берун рафт ва ба хилватгоҳе расида, дар он ҷо дуо гуфт.

36. Шимъун ва касоне ки наздаш буданд, аз паи Ў шитофтанд;

37. Чун Ўро ёфтанд, гуфтанд: “Ҳама Туро мечӯянд”.

38. Ў ба онҳо гуфт: “Ба деҳоту шаҳрҳои наздик биравем, то ки Ман дар он ҷо низ мавъиза кунам, зеро ки Ман барои ҳамин омадаам”.

39. Ва Ў дар тамоми Ҷалил дар куништҳои онҳо мавъиза менамуд ва девҳоро берун мекард.

Шифо ёфтани махавӣ.

40. Махавие назди Ў омада, зорӣ кард ва зону зада гуфт: “Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ”.

41. Исоро бар вай раҳм омад, дасти Худо дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: “Меҳоҳам, пок шав!”

42. Баъд аз ҳамин сухан маҳав дарҳол аз баданаш нест шуду вай пок гардид.

43. Ва ба вай чашм ало карда, дарҳол аз Худ дур намуд

44. Ва ба вай гуфт: “Зинҳор, ба касе чизе мағў, балки рафта худро ба қоҳин нишон деҳ ва ба бадали пок шудани худ он чи Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад”.

45. Лекин вай берун рафта, ин воқеаро овоза ва нақл кардан гирифт, ба дараҷае ки Ё дигар ошкоро ба шаҳр даромада наметавонист, балки берун аз шаҳр дар қойҳои хилват рӯз мегузаронд. Ва мардум аз ҳар сӯ назди Ё меоманд.

БОБИ ДУЮМ

Шифо ёфтани мафлӯч.

1. Пас аз чанд рӯз Ё боз ба Кафарнаҳум омад; овоза шуд, ки Ё дар хона аст.

2. Дарҳол мардуми бисёр чамъ омаданд, ба андозае ки назди дари хона низ дигар қой набуд; ва Ё ба онҳо сухан мегуфт.

3. Ва назди Ё бо мафлӯче омаданд, ки вайро чор кас бардошта буданд;

4. Ва чун ба сабаби бисёрии мардум ба Ё наздик омада натавонистанд, боми он қоеро, ки Ё буд, қушода шикоф карданд ва бистареро, ки мафлӯч дар болояш хобида буд, поён фуруварданд.

5. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлӯч гуфт: “Эй фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шуд”.

6. Баъзе китобдонон, ки дар он қо нишаста буданд, дар дили худ андеша доштанд,

7. Ки “ҷаро Ё ин тавр қуфр мекунад? Қуз Худои ягона кист, ки гуноҳҳоро омурзида тавонад?”

8. Исо дарҳол бар тибки рӯҳи Худ даръёфт, ки онҳо чунин андеша доранд, ва ба онҳо гуфт: “Барои чи дар дили худ ин тавр андеша доред?”

9. „Кадомаш осонтар аст: ба мафлуҷ гуфтани он ки “гуноҳҳои ту омурзида шуд”, ё гуфтани он ки”барҳез, бистари худро бардор ва равона шав”?”

10. „Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳкоро дорад“ - ба мафлуҷ гуфт:

11. „Ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав“.

12. Вай дарҳол барҳост ва бистари худро бардошта, дар пеши назари ҳама равона шуд, ба тавре ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худоро сипоскунон гуфтанд: “Мисли инро ҳаргиз надидаем“.

Даъват кардани Левӣ(Матто).

Исо бо бочғирон ва гуноҳкоро хӯрок мехӯрад.

13. Ва боз ба канори баҳр рафт; мардум ба назди Ӯ омаданд, ва Ӯ онҳоро таълим меод.

14. Ҳангоми рафтани Левӣ ибни Ҳалфойро дид, ки дар бочгоҳ нишастааст, ба вай гуфт: “Аз паи Ман бие” Вай барҳоста, аз паи Ӯ равона шуд.

15. Ва ҳангоме ки Ӯ дар хонаи вай нишаста буд, бисъёре аз бочғирон ва гуноҳкоро низ бо Исо ва шогирдонаш менишастанд; зеро ки бисъёр буданд, ва Ӯро пайравӣ менамуданд.

16. Чун китобдонон ва фарисиён диданд, ки Ӯ бо бочғирон ва гуноҳкоро хӯрок мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: “Чаро Ӯ бо бочғирон ва гуноҳкоро мехӯраду менӯшад?”

17. Исо ин гапро шунида, ба онҳо гуфт: “На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат дорад. Ман омадам, ки на одилонро, балки гуноҳкоро ба тавба даъват кунам“.

Масъалаи рӯзадорӣ.

18. Шогирдони Яхъё ва фарисиён рӯза медоштанд. Ва назди Ў омада гуфтанд: “Чаро шогирдони Яхъё ва фарисиён рӯза медоранду шогирдони Ту рӯза намедоранд?”

19. Исо ба онҳо гуфт: “Оё аҳли кӯшки никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, рӯза дошта метавонанд? То даме ки домод бо онҳост, наметавонанд рӯза доранд”;

20. „Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

21. „Ҳеч кас ба ҷомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад: зеро ямоқи нав аз чизи кӯҳна ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад“.

22. „Ва ҳеч кас шароби навро ба машки кӯҳна намеандозад: зеро шароби нав машкро медарад, шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст“.

Исо-Оғои рӯзи шанбе.

23. Ва чунин воқеъ шуд, ки Ў рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт, ва шогирдонаш дар аснои роҳ ба хўшачинӣ сар карданд.

24. Фарисиён ба Ў гуфтанд: “Бубин, онҳо дар рӯзи шанбе кореро чаро мекунанд, ки раво нест?”

25. Ў ба онҳо гуфт: “Магар ҳаргиз нахондаед, ки Довуд дар эҳтиёҷмандӣ чӣ кард, ҳангоме ки вай ва ёронаш гурусна буданд?”

26. Чӣ гуна вай дар айёми Абъёти саркоҳин ба хонаи Худо даромада, нони такдимро хўрд, ки хўрдани он, ҷуз коҳинон, ба касе раво набуд, ва ба ёрони худ низ дод?”

27. Ба онҳо гуфт: “Шанбе барои инсон муқарар шудааст, на инсон барои шанбе”;

28. „Бинобар ин Писари Одам оғои рӯзи шанбе низ мебошад“.

БОБИ СЕЮМ

Исо дар рӯзи шанбе дасти хушкшударо шифо медиҳад.

1. Ва боз ба куништ даромад; дар он чо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт.
2. Ва аз паи Ў мепойданд, ки шояд вайро дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки Ўро айбдор кунад.
3. Пас ба Марди дастхушк гуфт: “Дар миёнчо биист”
4. Ва ба онҳо гуфт: “Дар рӯзи шанбе кадом кор чоиз аст-некӣ кардан, ё бадӣ кардан? Чонеро начот додан, ё ҳалок кардан?” Лекин онҳо хомӯш монданд.
5. Ва ба онҳо бо ғазаб назар афканда ва аз сахтдилиашон маҳзун гашта, ба он одам гуфт: “Дасти худро дароз кун”. Чун дароз кард, дасташ шифо ёфт.
6. Фарисиён фавран берун рафта, бо ҳиродиён дар ҳаққи Ў машварат намуданд, ки чӣ тавр Ўро ҳалок кунанд.

Фаолияти Исо дар тамоми мамлакат вусъат меёбад.

7. Лекин Исо бо шогирдонаш сӯи баҳр омад, ва мардуми бисъёре аз Ҷалил ва Яҳудо аз паи Ў равона шуданд,
8. Ва аз Ерусалим, Адӯм ва он тарафи Ўрдун ва аз музофоти Сӯр ва Сидӯн издиҳоми бузурге, чун амалиёти Ўро шуниданд, назди Ў омаданд.
9. Ва ба шогирдони Худ фармуд, ки ба сабаби бузургии издиҳом қайқе барои Ў муҳайё бошад, то ки Ўро фишор надиханд.
10. Зеро бисъёр касонро Ў шифо дода буд, бинобар ин ҳар киро захме буд, назди Ў мешитофтанд, то Ўро ламс кунад.
11. Ва авроҳи палид, чун Ўро мездиданд, пешаш меафтиданд ва фаръёдзанон мегуфтанд: “Ту Писари Худо ҳастӣ”.
12. Лекин Ў онҳоро сахт таъкид мекард, ки Ўро шӯҳрат надиханд.

Интихоб шудани дувоздаҳ нафар.

13. Пас аз он бар фарози кўхе баромада, ҳар киро, ки хост, назди Худ даъват намуд; онҳо назди Ў омаданд.

14. Ва дувоздаҳ нафарро таъин кард, ки ҳамроҳи Ў бошанд, то ки онҳоро барои мавъиза фиристад,

15. Ва онҳоро қудрати он бошад, ки беморонро шифо диҳанд ва девҳоро берун кунанд.

16. Ва таъин кард Шимъўнро, ки Петрус ном ниҳод;

17. Ва Яъқуб ибни Забдой ва Юҳанно бародари Яъқубро, ки ба онҳо Бўнарчис, яъне „писарони раъд“ ном ниҳод;

18. Ва Яндриёс ва Филиппус ва Барталамо ва Матто ва Тумо ва Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъўни Қанно

19. Ва Яхудои Исқаръют, ки Ўро таслим кард.

Хешовандони Исо барои Ў хавотир доранд.

20. Ва чун ба хонае даромаданд, боз мардум фароҳам омаданд, ба дараҷае ки онҳо фурсати нон хўрдан ҳам надоштанд.

21. Ва хешовандони Ў, чун шуниданд, барои дастгир кардани Ў омаданд, зеро мегуфтанд, ки Ў беҳуд шудааст.

Китобдонон Исоро маломат мекунанд.

22. Китобдононе ки аз Ерусалим омада буданд, мегуфтанд, ки Ў Баал-Забул дорад ва ба воситаи калони девҳо девҳоро берун мекунад.

23. Пас онҳоро наздаш талабида, ба онҳо бо масалҳо суҳан гуфт: “Чи гуна метавонад шайтон шайтонро берун кунад?”

24. Агар салтанате бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, он салтанат устувор истода наметавонад“;

25. Ва агар хонае бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, он хона устувор истода наметавонад;

26. Ва агар шайтон бар зидди худ ба қиём бархоста, аз ҳам чудо шуда бошад, вай устувор истода наметавонад, балки халок мешавад.

27. Ҳеҷ кас наметавонад ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат кунад, бе он ки аввал он зӯроварро бибандад, ва пас аз он хонаи вайро ғорат мекунад.

28. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи гуноҳҳои фарзандони одам ва ҳар гуна куфр, ки гуфта бошад, омурзида мешавад;

29. Лекин ҳар ки ба Рӯҳулқудс куфр гӯяд, то абад омурзида нашавад, баалки ба азоби абадӣ маҳкум гардад.

30. Зеро ки гуфтанд: “Ў рӯҳи палид дорад”.

Хешовандии ҳақиқӣ дар Исо.

31. Модар ва бародарони Ў омада, дар берун истоданд ва ба Ў касеро фиристода, Ўро талаб намуданд.

32. Дар гирди Ў мардум нишаста буданд. Ва ба Ў гуфтанд: “Инак модари Ту ва бародарони Ту дар берун истода, Туро металабанд”.

33. Ва ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: “Кист модари Ман ва бародарони Ман?”

34. Ва ба онҳое ки гирди Ў нишаста буданд, назар афканда, гуфт: “Инак модари Ман ва бародарони Ман;

35. Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст”.

БОБИ ЧОРУМ

Масалҳо дар бораи Малакути Худо.

Дар бораи коранда.

1. Ва боз дар канори баҳр ба таълим додан шурӯъ намуд; ва мардуми бисёр назди Ў ҷамъ омаданд, ба тавре ки Ў ба қайқ даромада, дар баҳр қарор гирифт, ва тамоми мардум дар канори баҳр мистоданд.

2. Ва бо масалҳо онҳоро чизҳои бисъёр меомӯхт ва дар таълими Худ ба онҳо мегуфт:
3. „Гӯш диҳед, инак корандае барои пошидани тухм берун рафт;
4. Ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод, ва парандагон омада, онро барчиданд;
5. Қадаре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисъёр набуд, ва бо тези сабзид, зеро ки хок умқ надошт;
6. Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва аз баски реша надошт, хушк шуд;
7. Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида онро пахш карданд, ва самаре надод;
8. Қадаре дар хоки нағз афтод ва самара дод, ки он сабзид ва нашъунамо ёфт, ва бор овард, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад.“
9. Ва ба онҳо гуфт:“Ҳар ки гӯши шунаво дорад, бишнавад“.
10. Вақте ки танҳо монд, ҳозирон бо якҷоягии он дувоздаҳ нафар шарҳи ин масалро аз Ў пурсиданд.
11. Ва ба онҳо гуфт:“Ба шумо донишҷӯи асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масалҳо мешавад,
12. Ба тавре ки онҳо бо чашмҳои худ нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, бо гӯшҳои худ мешунаванд, вале намефаҳманд, мабодо ручӯӣ кунанд, ва гуноҳҳои онҳо омурзида шавад“.

Шарҳи масали коранда.

13. Ва ба онҳо гуфт:“Оё ин масалро намаҳмидед? Пас чӣ тавр дигар масалҳоро хоҳед фаҳмид?“
14. Коранда каломро мекорад.
15. Кошташудагон дар канори роҳ касоне мебошанд, ки дар онҳо калом кошта мешавад, ва чун шуниданд, дарҳол шайтон омада, каломи кошташударо аз дили онҳо мерабояд.
16. Ҳамчунин кошташудагон дар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, дарҳол онро қабул мекунанд,

17. Лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд, ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд.

18. Кошташудагон дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд,

19. Андешаҳои дунёӣ, ҳирси сарват ва ҳаваси чизҳои дигар дохил шуда, каломро паҳш мекунанд, ва он бесамар мегардад.

20. Ва кошташудагон дар ҳоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, қабул мекунанд, ва бор меоваранд, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад“.

Масал дар бораи шамъ.

21. Ва ба онҳо гуфт: “Оё шамъро меоваранд, то зери зарфе ё кате гузоранд? Оё на аз барои он ки ба шамъдон гузоранд?”

22. „Зеро чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад; ва ҳеч чизи махфие набошад, ки зухур наояд“.

23. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!“

24. Ва ба онҳо гуфт: “Пайҳас кунед, ки чӣ мешунавед: бо кадом андоза, ки чен кунед, ба шумо чен карда шавад ва ба шумо, ки мешунавед, боз ҳам биафзояд“.

25. „Зеро, ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад“.

Сабзиши нонамоён.

26. Ва гуфт: “Малакути Худо монанди касест, ки тухм бар замин пошад,“

27. „Ва шабу рӯз бихобаду бархезад, ва тухм чӣ гуна сабзаду нашъунамо ёбад, вай надонад;,,

28. „Зеро замин худ аз худ бор меоварад, аввал майса, баъд хӯша, пас аз он донаи пурра дар хӯша;,,

29. „Ва чун ҳосил расид, февран досро ба қор меандозад, зеро ки вақти дарав расидааст“.

Масал дар бораи донаи хардал.

30. Ва гуфт: “Малакути Худоро ба чӣ монанд кунем ва бо кадом масал онро тасвир намоем?”

31. Мисли донаи хардалест: вақте ки ба замин кошта мешавад, хурдтарини тухмҳои рӯи замин аст.

32. Лекин чун кошта шуд, месабзад ва аз ҳамаи наботот бузургтар мегардад ва шохаҳои калон мерасонад, ба тавре ки мурғони ҳаво зери сояи он метавонанд паноҳ баранд.

33. Ва бо ин гуна масалҳои бисёр, ба қадре ки тавонои шунидан доштан, каломро ба онҳо баён мекард;

34. Бе масал ба онҳо сухан намегуфт, лекин дар хилват ҳамаи маъноро ба шогирдони Худ мефаҳмонд.

Исо тундбодро ором мекунад.

35. Бегоҳии ҳамон рӯз ба онҳо гуфт: “Ба канори дигар бигзарем”.

36. Онҳо мардумро ҷавоб дода, Ӯро ҳамон тавре ки дар қайқ буд, гирифтанд, ва чанд қайқи дигар низ ҳамроҳи Ӯ буд.

37. Ва тундбоди шадида бархост, ва мавҷҳо ба қайқ бармехӯрд, ба тавре ки он пур аз об мешуд,

38. Ва Ӯ дар ақиб қайқ бар болине хуфта буд. Ӯро бедор карда, гуфтанд: “Эй Устод, оё Туро парвоя нест, ки мо ҳалок мешавем?”

39. Ӯ бархоста, бодро манъ кард ва ба баҳр гуфт: “Хомӯш шав ва ором бош” Бод хомӯш шуд, ва оромии том барқарор гардид.

40. Ва ба онҳо гуфт: “Барои чӣ шумо чунин ҳаросонед? Чаро имон надоред?”

41. Ва онҳо хеле ба ҳарос афтада, ба яқдигар гуфтанд: “Ин кист, ки боду баҳр ҳам ба Ӯ итоат мекунанд?”.

БОБИ ПАНЦУМ

Шифо ёфтани девона дар Чадар.

1. Пас ба он канори баҳр ба сарзамни чадариён расиданд.
2. Чун аз қайқ берун омад, дарҳол касе ки рӯҳи палид дошт, аз миёни гӯрҳо баромада, бо Ў рӯ ба рӯ шуд,
3. Ки бошишгоҳи вай мағоки гӯр буд, ва ҳеч кас наметавонист бо занҷир ҳам вайро бибандад;
4. Зеро ки борҳо вайро бо завлона ва занҷирҳо баста буданд, лекин занҷирҳоро канда ва завлонаҳоро шикаста буд, ва ҳеч кас наметавонист вайро ром кунад;
5. Ва ҳамеша, рӯзу шаб, дар кӯҳҳо ва дар миёни гӯрҳо фаръёд мекашид ва худро бо сангҳо мезад.
6. Чун Исоро аз дур дид, давон-давон омада, ба Ў сачда кард.
7. Ва бо овози баланд фаръёд зада, гуфт: “Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Туро ба Худо қасам медиҳам, ки маро азоб надихӣ!”
8. Зеро ки ба вай гуфта буд: “Эй рӯҳи палид, аз ин шахс берун шав”.
9. Ва аз вай пурсид: “Номи ту чист?” Вай ҷавоб дод: “Номи ман легион аст, чунки мо бисъерем”.
10. Ва аз Ў бисъер илтимос мекарданд, ки онҳоро аз он сарзамин берун накунад.
11. Ва дар чарогоҳи он кӯҳҳо галаи бузуги хукҳо мечарид.
12. Ва ҳамаи девҳо аз Ў илтимос карда, гуфтанд: “Моро ба хукҳо равона кун, то дар онҳо дохил шавем”.
13. Исо дарҳол ба онҳо иҷозат дод. Ва арвоҳи палид берун шуда, ба хукҳо даромаданд ва он гала аз баландӣ якбора ба баҳр ҷафт, ва онҳо қариб ду ҳазор буданд ва дар баҳр ғарқ шуданд.
14. Ва хукбонҳо давида рафтанду дар шаҳр ва дар деҳот онро нақл карданд. Ва мардуми барои дидани он мочаро берун шитофтанд.

15. Ва назди Исо омада, он девонаро нишаста диданд, ки дар вай легион буд, ва либос пӯшидааст ва ақлаш солим гаштааст; Ва ҳаросон шуданд.

16. Касоне ки дида буданд, саргузашти девонаро, ва он чиро, ки ба хукон рӯй дод, ба онҳо нақл карданд.

17. Ва аз Ў илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

18. Ва чун ба қайқ савор шуд, он ки девона буд, аз Ў иҷозат пурсид, ки бо Ў бошад.

19. Аммо Исо иҷозат наод, балки ба вай гуфт: “Ба хона назди хешу табори худ бирав ва хабар деҳ аз он чи, ки Худованд бо ту кардааст, ва чӣ гуна ба ту раҳм намудааст”.

20. Пас вай равона шуда, он чиро, ки Исо бо вай карда буд, дар Декаполис мавъиза кардан гирифт. Ва ҳама дар таҷҷуб мемонданд.

*Исо зани беморро шифо медиҳад
Ва духтари Ёирро зинда мекунад.*

21. Чун Исо боз бо қайқ ба он сӯи баҳр гузашт, мардуми бисъёре назди Ў чамъ омаданд, ва Ў дар канори баҳр буд.

22. Ва инак яке аз сардорони қуништ омад, ки Ёир ном дошт, ва чун Ўро дид, пеши пояш афтод,

23. Ва аз Ў хеле илтимос карда, гуфт: “Духтари ман дар ҳолати назъ аст; биё ва даст бар вай гузор, то шифо ёбад ва зиндагӣ кунад”.

24. Пас бо вай равона шуд, ва мардуми бисъёре аз паи Ў рафта, Ўро фишор медоданд.

25. Як зан ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд,

26. Ва азоби бисъёре аз табибони зиёд кашида ва ҳамаи дороиҳои худро сарф карда, ҳеч фоидае надида буд, балки аҳволаш торафт бадтар мешуд,

27. Чун овозаи Исоро шунид, дар миёни он гурӯҳ аз қафо омада, либоси Ўро ламс намуд;

28. Зеро гуфт: “Агар лоақал либоси Ўро ламс кунам, шифо меёбам”

29. Ва дарҳол чашмаи хуни вай хушк шуд, ва дар ҷисми худ ҳис кард, ки аз касалӣ шифо ёфтааст.
30. Дар айни замон Исо дар Худ ҳис кард, ки қуввае аз Ў берун рафт, ва ба мардум мурочиат карда гуфт: “Кист, ки либоси Маро ламс кард?”
31. Шогирдонаш ба Ў гуфтанд: “Мебинӣ, ки мардум Туро фишор медиҳанд, ва мегӯӣ” Кист, ки Маро ламс кард?”,,
32. Аммо Ў ба гирду пеш менигарист, то он занро, ки ин тавр амал кардааст, бубинад.
33. Он зан, чун донист, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй дод, тарсону ларзон омада, пеши Ў афтод ва тамоми ҳақиқатро ба Ў гуфт.
34. Ў ба вай гуфт: “Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав ва аз касалии худ дар амон бош”
35. Ў ҳанӯз сухан мегуфт, ки аз хонаи сардори куништ омада гуфтанд: “Духтарат мурд; боз барои чӣ Устодро заҳмат медиҳӣ?”
36. Аммо Исо ин суханонро шунида, ба сардори куништ гуфт: “Натарс, фақат имон овару бас”.
37. Ва, чуз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бародари Яъқуб, касеро иҷозат надод, ки аз паяш равад.
38. Чун ба хонаи сардори куништ расид, азодоронро дар ҳолати изтироб дид, ки гирья ва навҳаи бисъёр мекарданд.
39. Ва даромадан замон ба онҳо гуфт: “Чаро дар изтироб афтодаед ва гирья мекунед? Духтар намурдааст, балки хуфтааст”.
40. Ва онҳо бар Ў хандиданд, лекин Ў ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва бо рафиқонаш ба ҳучрае ки духтар хобида буд, даромад.
41. Ва дасти духтарро гирифта, гуфт: “Талито-куми”, ки маънояш ин аст: “Эй духтар, туро мегӯям, бархез”.
42. Дарҳол духтар бархоста, равон шуд, зеро ки дувоздаҳсола буд. Онҳо дар ҳайрат монданд.
43. Ва Ў онҳоро саҳт таъкид карда, фармуд, ки касе аз он огоҳ нашавад, ва гуфт, то хӯроке ба вай диҳанд.

БОБИ ШАШУМ

Исо аз нав дар Носира.

1. Аз он ҷо баромада, ба зодгоҳи Худ омад, ва шогирдонаш аз ақиби Ў омаданд.
2. Чун рӯзи шанбе расид, дар куништ ба таълим додан оғоз намуд, ва бисъёр шунавандагон дар ҳайрат монда, мегуфтанд: “Аз кучост дар Ў ин чизҳо? Чӣ ҳикматест, ки ба Ў ато шудааст ки чунин мӯъҷизот аз дасти Ў содир мегардад?”
3. „Оё ин ҳамон наҷор нест, ки писари Марьям ва бародари Яъқуб, Йўсе, Яҳудо ва Шимъун аст? Оё хоҳарони Ў ин ҷо дар байни мо намебошанд?” Ва дар ҳақиқати Ў ба васваса меафтоданд.
4. Лекин Исо ба онҳо гуфт: “Пайғамбар беқадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар байни хешовандон ва дар хонаи худ”.
5. Ва дар он ҷо ҳеч мӯъҷиза нишон дода натавонист, ҷуз он ки дастҳояшро бар чанд беморе ниҳода, онҳоро шифо дод.
6. Ва аз беимонии онҳо дар ҳайрат афтод. Дар деҳоти он музофот гашта, таълим меод.

Исо 12 шогирдонро мефиристад, то ки мавъиза намоянд ва шифо диҳанд.

7. Пас он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба ҷуфт-ҷуфт фиристондани онҳо оғоз намуд ва ба онҳо бар арвоҳи палид кураг дод.
8. Ва фармуд, ки барои роҳ ҳеч чизе бо худ, ҷуз асое, нагиранд: на тўрбае, на ноне, на пуле, на камарбанд,
9. Балки чоруке дар по кашанд ва ду пероҳан дар бар накунанд.
10. Ва ба онҳо гуфт: “Ҳар ҷо, ки ба хонае даромадед, то вақти сафар кардан дар он ҷо бимонед.
11. Ва ҳар ҷо, ки шуморо қабул накунанд ва ба суҳанони шумо гўш надиханд, аз он ҷо берун рафта, ғубори пойҳои худро бифшонед, то шаҳодате бар онҳо гардад. Ба ростӣ ба шумо

мегўям: ҳолати Садўм ва Амўро дар рўзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд“.

12. Онҳо равона шуда, ба мавъиза кардан оғоз намуданд, ки бояд тавба кард;

13. Бисъёр девҳоро берун карданд ва бисъёр беморонро равған молида шифо доданд.

Қатли Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

14. Чун подшоҳ Ҳиродус шунид, - зеро номи Ў шўҳрат ёфта буд,- гуфт, ки Яҳъёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳъё шудааст, ва аз ин сабаб мўъҷизот аз вай ба зуҳур меояд.

15. Баъзе мегуфтанд, ки ин Ильёс аст. Аммо баъзе мегуфтанд, ки ин пайғамбар аст, ё чун яке аз пайғамбарон.

16. Лекин Ҳиродус, чун шунид, гуфт: “Ин ҳамон Яҳъёст, ки ман сарашро аз танаш чудо кардам; вай аз мурдагон эҳъё шудааст“.

17. Зеро Ҳиродус одам фиристода, Яҳъёро дастгир карда ба зиндон андохта буд, ба хогири Ҳиродия зани Филиппус бародараш, ки вайро ба нокиҳи худ дароварда буд.

18. Зеро Яҳъё ба Ҳиродус гуфта буд: “Зани бародари худро ба никоҳ даровардани ту раво нест“.

19. Пас Ҳиродия ба Яҳъё кина баста буд ва мехост ўро ба қатл расонад, лекин наметавонист.

20. Зеро ки Ҳиродус аз Яҳъё метарсид, вайро Марди одилу муқаддас медонист ва рўйхотир мекард; ба гапаш гўш дода, бисъёр музтариб мешуд ва суханонашро ба хушӣ мешунид.

21. Фурсате расид, ки Ҳиродус ба муносибати рўзи таваллуди худ барои мансабдорони худ, ба мириҳазорон ва калонтарони Ҷалил базме орост,

22. Ва духтари Ҳиродия ба базм даромада рақсид, Ҳиродус ва ононеро, ки ҳамроҳаш нишаста буданд шод намуд. Подшоҳ ба духтар гуфт: “Ҳар чӣ мехоҳӣ, аз ман талаб кун, онро ба ту бидиҳам“.

23. Ва қасам ёд кард, ки “ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, ҳатто нисфи қаламрави ман бошад ҳам, ба ту медиҳам”.
24. Духтар берун рафта, аз модари худ пурсид, ки “чӣ талаб кунам?” Модараш ҷавоб дод: “Каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро”.
25. Вай дарҳол назди подшоҳ шитофт ва гуфт: “Меҳоҳам каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро ҳамин дам дар табақа ба ман ҳадия кунӣ”.
26. Подшоҳ бисе ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва барои ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, хоҳиши вайро рад кардан нахост.
27. Дарҳол подшоҳ ҷаллодеро фиристода, фармуд, ки каллаи вайро биёрад;
28. Ҷаллод рафта, дар зиндон каллаи вайро аз тан ҷудо кард ва бар табақа ниҳода овард ва ба духтар дод, ва духтар онро ба модари худ дод.
29. Чун шогирдонаш шуниданд, омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд.

Баргаштани 12 ҳаввориён.

30. Ҳаввориён назди Исо чамъ омада, ҳар он чиро, ки ба ҷо оварда ва таълим дода буданд, ба Ё нақл карданд.
31. Ё ба онҳо гуфт: “Шумо ба танҳой ба ягон ҷои хилват биравед ва каме истироҳат кунед” Зеро омаду рафт чунон бисъёр буд, ки фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

32. Пас ба танҳой бо қайқ ба ҷои хилват равона шуданд.
33. Чун мардум онҳоро диданд, бисъёре онҳоро шинохтанд, аз ҳамаи шаҳрҳо пиёда ба он сӯ шитофтанд ва аз онҳо пеш гузашта, назди Ё чамъ шуданд.

34. Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандоне буданд, ки чӯпон надоштанд; ва онҳоро бисъёр таълим додан гирифт.

35. Азбаски вақт хеле гузашта буд, шогирдонаш назди Ў омада гуфтанд: “Ин ҷо ҷои хилват аст, вақт ҳам дер шуд;,”

36. „Инҳоро ҷавоб деҳ, то ки ба қасабаю музофоти ин деҳот рафта, барои худ ноне бихаранд; зеро ки ҳеҷ хӯроке надоранд“.

37. Ў дар ҷавобашон гуфт: “Шумо ба онҳо хӯрок диҳед“. Ба Ў гуфтанд: “Магар мо рафта, ба дусад динор нон бихарем ва барои хӯрдани онҳо диҳем?”

38. Аз онҳо пурсид: “Чандто нон доред? Рафта бинед“. Онҳо даръёфта, гуфтанд: “Панҷ нон ва ду моҳӣ“.

39. Он гоҳ фармуд, ки ҳамаро даста-даста бар сабза шинонанд.

40. Пас қатор -қатор, саднафара ва панҷоҳнафара нишастанд.

41. Ў панҷ нону ду моҳиро гирифта ва ба осмон нигариста, баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд. Ду моҳиро низ ба ҳамаи онҳо тақсим кард.

42. Ҳама хӯрданду сер шуданд;

43. Ва аз пораҳои нон ва моҳӣ дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;

44. Хӯрандагони нон тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Исо бар баҳр қадам мезанад.

45. Дарҳол Ў шогирдонашро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ў ба он соҳил сӯи Байт-Сайдо равона шаванд, то Ў мардумро ҷавоб диҳад.

46. Ва чун онҳоро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан ба фарози кӯҳе баромад.

47. Шомгоҳон қайқ ба миёнаи баҳр расида буд, ва Ў танҳо бар хушкӣ буд.

48. Ва онҳоро дар рондани қайқ бемаҷол дид, зеро ки боди муҳолиф мевазид; наздикии поси чоруми шаб бар баҳр қадам зада назди онҳо омад, ва мехост аз онҳо бигзарад.

49. Онҳо чун Ўро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, гумон карданд, ки ин шабаҳ аст, ва фаръед заданд.

50. Зеро ки ҳама Ўро дида, ҳаросон шуданд. Дарҳол Ў ба онҳо хитоб карда, гуфт: “Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед”.

51. Ва назди онҳо ба қайқ даромад; бод низ сокит шуд. Ва онҳо бениҳоят дар ҳайрат афтоданд ва таачҷуб карданд.

52. Зеро ки мўъҷизаи нонро дарк накарда буданд, чунки дилашон саҳт буд.

Исо назди баҳри Қинесор шифо медиҳад.

53. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Қинесор омаданд ва лангар андохтанд.

54. Чун аз қайқ баромаданд, дарҳол мардум Ўро шинохтанд.

55. Ва сар то сари он музофот шитофтанд ва беморонро бар тахтаҳо ниҳода, ба ҳар ҷо, ки мешуниданд Ў он ҷост, меоварданд.

56. Ва ба ҳар ҷо, ки Ў ба қасабаҳо ё шаҳрҳо ё деҳқадаҳо меомад, беморонро дар сари гузар мегузоштанд ва аз Ў илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ўро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ҲАФТУМ

Аҳкоми Худо аз қоидаҳои инсонӣ болотар аст.

1. Фарисиён ва баъзе китобдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди Ў чамъ шуданд;

2. Ва чун диданд, ки баъзе шогардони Ў бо дастҳои нопок, яъне ношуста, нон мехўранд, сарзаниш карданд.

3. Зеро ки фарисиён ва ҳамаи яҳудиён ба ривоятҳои муршидон пайравӣ намуда, то дастҳои худро бодикқат нашўянд, хўрок намехўрданд;

4. Ва чун аз бозорҳо оянд, то нашўянд чизе намехўранд. Ва бисъёр расмҳои дигар ҳаст, ки нигоҳ медоранд; монанди шустанӣ пиёлаҳо, кўзаҳо ва курсиҳо.

5. Пас фарисиён ва китобдонон аз Ў пурсиданд: “Чаро шогирдонӣ Ту ба ривоятҳои муршидон пайрави намекунанд, балки бо дастҳои ношушта нон мехўранд?”

6. Ў ба онҳо ҷавоб дода гуфт: “Ишаъё дар бораи шумо, эй риёкорон, некў пайғом додааст, чунон ки навишта шудааст:” Ин мардум бо лабони худ Маро парастори мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;

7. Пас Маро бар абас парастӣш мекунанд, зеро ки таълиму аҳкоми инсониро таълим медиҳанд”.

8. Зеро шумо ҳукми Худоро як сў гузошта, ривоятҳои инсониро, монанди шустанӣ кўзаҳо ва пиёлаҳо, нигоҳ медоред ва бисъёр расмҳои дигарро ба ҷо меоваред”.

9. Ва ба онҳо гуфт: “Оё хуб аст, ки шумо ҳукми Худоро ботил мекунад, то ки ривояти худро риоя менамояд?”

10. Зеро Мусо гуфтааст: “Падару модари худро иззат намо” Ва: “Ҳар ки падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад”.

11. Лекин шумо мегӯед: “Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ гўяд: “Он чи аз ман нафъ ёбӣ, қурбон, яъне ҳадия барои Худост””

12. Ва баъд аз ин намегузореӣ, ки вай барои падар ё модари худ ягон чиз кунад,

13. Дар айни ҳол каломи Худоро бо ривояти худ, ки ҷори сохтаед, бартараф менамояд; ва бисъёр расмҳои монанди инро ба ҷо меоваред”.

Одамро ба ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

14. Ва он ҷамоатро назди Худ даъват намуда, гуфт: “Ҳама ба Ман гўш диҳед ва бифаҳмед”.

15., Чизе нест, ки аз берун ба даруни одам даромада, вайро палид карда тавонад; балки чизе ки аз дарунаш баромада бошад, одамро палид мекунад“.

16. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

17. Ва чун аз назди ҷамоат ба хона даромад, шогирдонаш маънии ин масалро аз Ў пурсиданд.

18. Ў ба онҳо гуфт: “Оё шумо низ бефаҳм ҳастед? Оё намедонед, ки ҳар чизе аз берун ба даруни одам дарояд, наметавонад вайро нопок кунад?”

19., Зеро ба даруни дилаш намедарояд, балки ба шикамаш меравад ва аз он хориҷ мешавад, ва ба ин сурат ҳар хӯрок пок мегардад“.

20. Баъд гуфт: “Он чи аз одам берун ояд, одамро нопок месозад;

21. Зеро ки аз даруни дили одам хаёлотӣ бад, зино, фиск, қатл,

22. Дуздӣ, тамаъ, кина, макр, хирс, чашми бад, куфр, ғурур ва ҷаҳолат пайдо мешавад.

23. Тамоми ин чизҳои бад аз дарун пайдо шуда, одамро палид мекунанд.

Исо ва зане ки аз Финиқияи Сурия буд.

24. Ва аз он ҷо равона шуда, ба ҳудуди Сўр ва Сидўн расид; ва ба хонае даромада, нахост, ки касе Ўро шиносад; лекин натавонист пинҳон монад.

25. Зеро зане ки духтараш рӯҳи палид дошт, хабари Ўро шунид ва ҳамон дам омада, пеши пойи Ў афтод;

26. Ва он зан юнонӣ, аз аҳли Финиқияи Сурия буд; ва аз Ў илтимос кард ки девро аз духтараш берун кунад.

27. Лекин Исо ба вай гуфт: ““Бигзор аввал бачагон сер шаванд, зеро нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофта хуб нест“.

28. Зан ҷавоб дода гуфт: “Оре, Худовандо; лекин сагон низ пасмондаҳои бачагонро зери сурфа мехӯранд“.

29. Ба вай гуфт: “Аз барои ин суханат бирам, ки дев аз духтарат берун шуд”.

30. Чун зан ба хонаи худ омад, девро беруншуда ва духтарро бар бистар хуфта ёфт.

Касе ки гӯши кар ва лакнати забон дошт шифо ёфт.

31. Боз аз худуди Сӯр ва Сидӯн баромада, Ё ба воситаи худуди Декаполис сӯи баҳри Цалил равона шуд.

32. Назди Ё якеро оварданд, ки гӯши кар ва лакнати забон дошт, ва илтимос карданд, ки даст бар вай гузорад.

33. Вайро аз миёни ҷамоат ба хилват бурда, ангушти Худро дар гӯшҳои вай ниҳод ва туф карда, забонашро ламс кард;

34. Ва ба осмон нигариста, оҳе кашид ва ба вай гуфт: “Ифатаҳ”, яъне „Воз шав”.

35. Дарҳол гӯшҳояш кушода ва гиреҳи забонаш яла шуда, ба дурустӣ сухан гуфт.

36. Ва ба онҳо таъин кард, ки ба касе хабар надиханд. Лекин харчанд ба онҳо таъин мекард, онҳо бештар овоза мекарданд.

37. Ва бағоят хайрон монда, мегуфтанд: “Ҳар корро нағз мекунад: карҳоро шунаво ва гунгҳоро гӯё мегардонад”.

БОБИ ҲАШТУМ

Сер шудани чор ҳазор нафар.

1. Дар он рӯзҳо, ки боз мардуми бисъёре чамъ омада буданд ва барои хӯрдан чизе надоштанд, Исо шогирдони Худро пеш хонда, гуфт:

2. Ба ин мардум дилам месўзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои хӯрдан чизе надоранд;

3. Агар онҳоро гурусна ба хонаҳшон ҷавоб диҳам, дар роҳ бемадор хоҳанд шуд, зеро ки баъзе аз онҳо аз роҳи дур омадаанд.

4. Шогирдонаш ба Ў ҷавоб доданд: “Аз кучо касе метавонад дар ин биёбон онҳоро аз нон сер кунад?”
5. Аз онҳо пурсид: “Чандто нон доред?” Гуфтанд: “Ҳафтто”
6. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин бинишинанд; ҳафт нонро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд; ва онҳо гузоштанд.
7. Ва чанд моҳии майда низ дошанд; онҳоро низ, баракат дода, фармуд, ки пеши ҷамоат гузоранд.
8. Онҳо хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд.
9. Хӯрандагон қариб чор ҳазор нафар буданд. Ва онҳоро ҷавоб дод.

Фарисиён аломат талаб мекунанд.

10. Дарҳол бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба худуди Далмонуро омад.
11. Фарисиён берун омада, бо Ў ба мунозира даромаданд ва Ўро озмуда, аломати осмонӣ аз Ў талаб карданд.
12. Ў, аз дил оҳе кашида, гуфт: “Чаро ин насл аломате талаб мекунанд? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аломате ба ин насл ато нахоҳад шуд”.
13. Пас онҳоро гузошта, боз ба қайқ савор шуд ва ба соҳили дигар гузашт.

Огоҳонидан аз хамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус.

14. Онҳо нон гирифтандро фаромӯш карданд ва бо худ дар қайқ ҷуз як нон надоштанд.
15. Ў онҳоро огоҳ карда, гуфт: “Боҳабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва аз хамиртуруши Ҳиродус ҳазар кунед”.
16. Онҳо бо якдигар муҳокима ронда, мегуфтанд: “Ин аз он сабаб аст, ки нон надорен”.

17. Исо инро даръёфта, ба онҳо гуфт: “Чаро муҳокима мекунад, ки нон надоред? Оё ҳанӯз нафаҳмидаед ва дарк накардаед? Оё то ҳол дили шумо саҳт аст?”

18. „Чашм дореду намебинед? Гӯш дореду намешунавед? Ва дар хотир надоред?“

19. „Ҳангоме ки панҷ нонро барои панҷ ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?“ Ба Ӯ гуфтанд: “Дувоздаҳ”.

20. „Ва ҳангоме ки ҳафт нонро барои чор ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?“ Гуфтанд: “ҳафт”.

21. Ба онҳо гуфт: “Пас чаро намефаҳмед?”

Шифо ёфтани кӯр дар наздикии Байт-Сайдо.

22. Чун ба Байт-Сайдо омад, кӯреро назди Ӯ оварда, зорӣ намуданд, ки вайро ламс кунад.

23. Ӯ дасти кӯрро гирифта, вайро аз қасаба берун бурд ва ба чашмони вай туф карда, дастҳои Худо бар вай гузошт ва пурсид: “Оё чизе мебинӣ?”

24. Вай назар афканда, гуфт: “Одамонро хиромон чун дарахтон мебинам”.

25. Он гоҳ дастҳояшро бори доғар бар чашмони вай гузошта, фармуд, ки назар афканад. Вай шифо ёфт ва ҳама чизро ба хубӣ бидид.

26. Пас вайро ба хонааш фиристода, гуфт: “Доҳили қасаба нашав ва дар он ҷо ба касе нақл накун”.

Эътирофи Петрус.

27. Ва Исо бо шогидонаш ба қасабаҳои Қайсарияи Филиппус рафт. Дар аснои роҳ аз шогирдонаш пурсид: “Мардум Маро кӣ мегӯянд?”

28. Онҳо ҷавоб доданд: “Мегўянд, ки Яхўи Таъмиддиҳандай; баъзе мегўянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегўянд, ки яке аз пайғамбаронӣ”.

29. Ў ба онҳо гуфт: “Шумо Маро кӣ мегўед?” Петрус ҷавоб дода, гуфт: “Ту Масеҳ ҳастӣ”.

30. Пас ба онҳо таъин кард, ки дар бораи Ў ба ҳеҷ кас гап назананд.

Исо бори аввал дар бораи уқубатҳои Худ эълон мекунад.

31. Он гоҳ ба таълими онҳо оғоз намуда, гуфт, ки “Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад ва пас аз се рӯз эҳёе шавад”.

32. Чун ин суханро ошкоро мегуфт, Петрус Ўро ба як сў бурда, ба эътироз кардан шурўъ намуд.

Хизматгузори ҳақиқӣ.

33. Лекин Ў баргашта, ба шогирдонаш нигарист ва Петрусро манъ карда, гуфт: “Эй шайтон, аз Ман дур шав, зеро ту на дар бораи амру наҳӣи Худо, Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекуни”.

34. Пас мардумро бо шогирдонаш назди Худ хонда, гуфт: “Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд:

35. „Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман ва Инчил барбод диҳад, онро мераҳонад”

36. „Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад?”

37. „Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ чӣ фидияе медиҳад?”

38. „Зеро, ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва осӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам низ, ҳангоме ки бо

фароштагони муқаддас дар ҷалоли Падари Худ меояд, аз вай шарм хоҳад кард“.

БОБИ НЎҲУМ

Дигаргун шудани Худованд.

1. Ва ба онҳо гуфт:“Ба ростӣ ба шум мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Малакути Худоро, ки бо қурат меояд, набинанд, зоиқан маргро нахоҳанд чашид“.
2. Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд:
3. Либосаш дурахшон ва чун барф бағоят сафед шуд, ки дар рӯи замин ҳеҷ шустагаре наметавонад чунин сафед кунад.
4. Ва Ильёс бо Мусо ба онҳо намоён шуда, бо Исо гуфтугӯ мекарданд.
5. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт:“Эй Устод! Дар ин ҷо будани мо некӯст; пас се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс“.
6. Зеро намедонист, чӣ гӯяд: чунки ҳаросон буданд.
7. Ва абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт, ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт:“Ин Писари Маҳбуби Ман аст; Ўро бишнавед“.
8. Баногоҳ, чун ба атрофи худ нигаристанд, касеро ҷуз Исо назди худ надиданд.
9. Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуд, ки то Писари Одам аз мурдагон эҳъё нашавад, он чи дидаанд, ба касе нагӯянд.
10. Ва онҳо ин суҳанонро дар ёд дошта, аз якдигар мепурсиданд, ки аз мурдагон эҳъё шудан чӣ маънӣ дорад?
11. Ва аз Ў пурсиданд:“Чаро китобдонон мегӯянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?“
12. Ў ба ҷавоби онҳо гуфт:“Дуруст аст, ки Ильёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад; ва Писари Одам, чунон ки дар

бораи Ў навишта шудааст, ранчи бисъёр бинад ва ҳақир шумурда шавад“,

13. „Лекин ба шумо мегӯям, ки Ильёс ҳам омад ва бо вай он чи хостанд, карданд, чунон ки дар бораи вай навишта шудааст“.

Шифо ёфтани девона.

14. Чун назди шогирдонаш омад, мардуми бисъёрро гирди онҳо дид, ва китобдонро, ки бо онҳо мувоҳида мекарданд.

15. Дарҳол тамоми мардум, чун Ўро диданд, дар ҳайрат монданд ва давон-давон омада, ба Ў салом доданд.

16. Ў аз китобдонон пурсид: “Бо инҳо чӣ мувоҳида мекунед?”

17. Яке аз байни мардум ба ҷавоб гуфт: “Эй Устод! писари худро назди Ту овардам, ки рӯҳи гунге дорад:”

18. „Ҳар ҷо, ки вайро бигирад, ба замин мезанад, вай кафк бароварда, дандонҳо бо ҳам месояд ва карахт мешавад; Ба шогирдони Ту гуфтам, ки онро берун кунанд, натавонистанд“.

19. Ў ба ҷавоби вай гуфт: “Эй насли беимон: То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Вайро назди Ман биёред“.

20. Вайро назди Ў оварданд. Чун Ўро дид, рӯҳ вайро ба ларза андохт; вай ба замин афтада ва ғел зада, кафк баровард.

21. Ва аз падари вай пурсид: “Кай боз ба ин ҳолат гирифта аст?” Гуфт: “Аз кӯдакӣ“

22. „Борҳо вайро дар оташ ва дар об афканд, то вайро ҳалок кунад; лекин, агар метавонӣ, ба мо раҳм кун ва ёрӣ расон“.

23. Исо ба вай гуфт: “Агар имон оварда тавонӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст“.

24. Дарҳол падари кӯдак фаръёд зада, гирьякунон гуфт: “Имон меоварам, эй Худованд! Ба беомонии ман мадад кун“.

25. Чун Исо дид, ки мардум сӯяш шитоб мекунанд, рӯҳи палидро мазаммат намуда, гуфт: “Эй рӯҳи гунг ва кар! Ба ту амр мефармоям, ки аз вай берун рав ва дигар дохили вай нашав“.

26. Пас бонг зада, вайро сахт ба ларза андохта, берун рафт; вай монанди мурда гашт, ба тавре ки бисъёр касон гуфтанд, ки вай мурдааст.

27. Лекин Исо дасташро гирифта бархезонд; вай ба по истод.

28. Ва чун ба хона даромад, шогирдонаш аз Ў ба танҳои пурсиданд: “Чаро мо онро берун карда натавонистем?”

29. Ба онҳо гуфт: “Ин чинс ба ҳеч вачҳ берун намеравад, чуз ба дуо ва рӯза”.

Исо бори дуюм мамот ва эҳёи Худро пешгӯӣ мекунад.

30. Ва аз он ҷо равона шуда, аз Ҷалил мегузаштанд; ва Ў намехост, ки касе Ўро бишносад.

31. Зеро шогирдони Худро таълим дода мегуфт, ки Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд, ва Ўро хоҳанд кушт; чун кушта шуд, пас аз се рӯз эҳё хоҳад шуд.

32. Лекин онҳо ин суханро нафаҳмиданд ва тарсиданд, ки аз Ў пурсанд.

Иззатталабии шогирдон.

33. Ба Кафарнаҳум омад; чун дар хона буд, аз онҳо пурсид: “Дар роҳ бо якдигар дар чӣ хусус муҳокима мекардед?”

34. Онҳо хомӯш монданд, чунки дар роҳ бо якдигар муҳокима мекарданд, ки кист бузургтар.

35. Ў нишаста, он дувоздаҳро наздаш хонд ва ба онҳо гуфт: “Ҳар кӣ мехоҳад нахустин бошад, вопасин ва хизматгори хама шавад”.

36. Пас кӯдакero гирифта, дар миёни онҳо ба по гузошт ва, дар оғӯш кашида, ба онҳо гуфт:

37. „Ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдакero ба исми Ман қабул кунад, вай Маро қабул кунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, вай на Маро, балки Фиристодаи Маро қабул мекунад”.

Раишки сохтаи шогирдон.

38. Он гоҳ Юҳанно гуфт: “Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми ТУ девҳоро берун мекард, лакин моро пайравӣ намекард, ва мо вайро манъ кардем, чунки моро пайравӣ намекард”.

39. Исо гуфт: “Вайро манъ накунад; зеро ҳеҷ касе нест, ки ба исми Ман мӯъҷиза бинамояду ба зудӣ дар ҳаққи Ман бад гуфта тавонад”.

40. „Зеро ҳар кӣ зидди мо нест, бо мост”.

41. „Ва ҳар кӣ ба исми Ман шуморо, аз он рӯ ки пайрави Масеҳ ҳастед, косаи обе бинӯшонад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро зоеъ нахоҳад кард”.

Огоҳонидан аз васваса.

42. Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар баҳр афкананд.

43. Ва агар дастат туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки маъюб шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду даст ба дӯзах равона шавӣ, дар оташе ки хомӯш нашаванда аст,

44. Ки дар он чо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

45. Ва агар поят туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки ланг шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду по дар дӯзах андохта шавӣ, дар оташе ки хомӯшнашаванда аст.

46. Ки дар он чо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

47. Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро бикан: барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба Малакути Худо дарой, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ,

48. Ки дар он чо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

49. Зеро ҳар кас бо оташ намакин хоҳад шуд, ва ҳар қурбон бо намак намакин хоҳад шуд.

50. Намак хуб аст; Лекин агар намак шӯр набошад, бо чӣ шумо онро ислоҳ мекунед? Пас дар худ намак бидоред, ва бо якдигар муросо кунед.

БОБИ ДАҲУМ

Қонуни Исо дар бораи талоқ.

1. Аз он чо баромада, ба он сӯи Ўрдун, ба худуди Яҳудо омад. Боз мардум назди Ў шитофтанд; ва Ў, аз рӯи одаташ, боз онҳоро таълим меод.

2. Фарисиён наздик омада ва Ўро озмуданӣ шуда, пурсиданд: “Оё чоиз аст, ки мард зани худро талоқ диҳад?”

3. Ба ҷавоби онҳо гуфт: “Мусо ба шумо чӣ фармудааст?”

4. Гуфтанд: “Мусо иҷозат додааст, ки талоқномае навишта ҷудо шаванд”.

5. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Ба сабаби дилсахтии шумо ин ҳукмро барои шумо навиштааст”;

6. Лекин дар ибтидои офариниш Худо онҳоро марду зан офарид.

7. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад.

8. Ва ҳар ду як тан мешаванд, ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд.

9. Пас он чиро, ки Худо ба ҳам пайваст, одам набояд ҷудо кунад.

10. Дар хона шогирдонаш боз дар ин бора аз Ў пурсиданд.

11. Ў ба онҳо гуфт: “Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро никоҳ кунад, дар ҳаққи вай зино карда бошад;

12. Ва агар зане аз шавҳари худ ҷудо шуда, ба никоҳи дигаре дарояд, низ зино карда бошад.

Исо кўдаконро дуои хайр мекунад.

13. Кўдаконро назди Ў меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; лекин шогирдон ба оварандагон монеъ мешуданд.

14. Чун Исо дид, дарғазаб шуда, гуфт: “Кўдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад”.

15. Ба ростӣ ба шумо мегўям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанади кўдак қабул накунад, ба он дохил намешвад.

16. Ва онҳоро ба оғўш кашид ва даст бар онҳо ниҳода дуои хайр кард.

Исо ва ҷавони сарватдор.

17. Вақте ки ба роҳ мебаромад, касе назди Ў шитофта, зону бар замин зад ва пурсид: “Эй Устоди некў, чи кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?”

18. Исо ба вай гуфт: “Чаро Маро некў мегўӣ? Ҳеч кас некў нест, чуз Худои ягона”.

19. Аҳкомро медонӣ: ”Зино накун; қатл накун; дуздӣ накун; шаҳодати бардурўғ надех; озор надех падару модаратро ҳурмат кун” „.

20. Вай ба ҷавоби Ў гуфт: “Эй Устод! Ҳамаи инро ман аз кўдаки нигоҳ доштаам”.

21. Исо ба вай нигариста, дўст дошт ва гуфт: “Туро як чиз намерасад: бирав, ҳар он чи дорӣ, бифурўш ва ба мискинон бидех, ва дар осмон ганче хоҳӣ ёфт; ва омада, салиб бардор ва Маро пайравӣ кун”.

22. Лекин вай аз ин сухан ошуфта ва ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисъёр дошт.

Ба Малакути Худо даромадани сарватдор душвор аст.

23. Исо ба гирду пеш нигариста, ба шогирдонаш гуфт: “Ба Малакути Худо даромадани сарватдор чӣ гуна душвор аст!”

24. Шогирдон аз суханони Ў дар ҳайрат шуданд. Исо боз ба ҷавоби онҳо гуфт: “Эй фарзандон! Ба онҳое ки умеди сарват доранд, даромадан ба Малакути Худо чӣ гуна душвор аст!”

25. Аз сӯрохии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.

26. Онҳо бағоят дар ҳайрат шуда, ба якдигар мегуфтанд: “Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?”

27. Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт: “Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин на ба Худо; зеро ки ба Худо ҳама чиз имконпазир аст”.

Мукофоти шогирдон.

28. Он гоҳ Петрус ба Ў гуфт: “Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем”.

29. Исо ба ҷавоб гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро аз баҳри Ман ва Инҷил тарк кунаду

30. Алҳол, дар ин замон, дар миёни таъқибот, сад чандон хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва падарон ва модарон ва фарзандон ва амлок ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад;

31. Лекин басо аввалин, охириин хоҳад шуд, ва охириин аввалин.

Исо бори сеюм мамот ва эҳё Худро пешгӯӣ мекунад.

32. Чун дар роҳи сӯи Ерусалим буданд, Исо пешопеши Онҳо мерафт, ва онҳо дар ҳайрат буданд, ва чун аз ақби Ў мерафтанд, ҳаросон мешуданд. Ва Ў он дувоздаҳро назди Худ хонда, боз ба гуфтани он чи ба сараш меояд, оғоз намуд:

33. „Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ўро ба марг маҳкум кунанду ба дасти ғайрияхудиён таслим кунанд;,,

34. Ва Ўро тамасхур кунанд, тозиёна зананд, туфборон кунанд, бидушанд; ва дар рӯзи сеюм эҳёе шавад.

Хоҳиши иззатталабонаи писарони Забдой.

35. Он гоҳ Яъқуб ва Юҳнно, ду писари Забдой, назди Ў омада, гуфтанд: “Эй Устод! Меҳоҳем, он чи аз Ту хоҳиш кунем, барои мо бидуни”.

36. Ба онҳо гуфт: “Чӣ меҳоҳед, ки барои шумо бидунам?”

37. Онҳо ба Ў гуфтанд: “Ба мо лутф намо, ки яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат дар ҷалоли Ту бишинем”

38. Исо ба онҳо гуфт: “Шумо намефаҳмед, ки чӣ меҳоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бидушед ва он таъмидеро ки Ман меёбам бидед?”

39. Онҳо ба ҷавоб гуфтанд: “Метавонем” Аммо Исо ба онҳо гуфт: “Косаеро, ки Ман менӯшам, хоҳед нӯшид ва таъмидеро, ки Ман меёбам хоҳед ёфт;

40. Лекин имконияти дар тарафи росту чапи Ман нишастанатон дар дасти Ман нест, ки бидиҳам, ҷуз онҳое ки барояшон муҳайё шуда бошад.

41. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз Яъқуб ва Юҳнно норозӣ шуданд.

42. Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда гуфт: “Шумо медонед, ононе ки мири халқҳо ба шумор мераванд, бар онҳо ҳукмрони мекунанд, ва ақобирашон бар онҳо фармонраво мешавад.

43. Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад;

44. Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи шумо шавад;

45. Зеро Писари Одам низ на барои он омада, ки ба Ў хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисёр касон бидиҳад”.

Бартимаи кӯр бино шуд.

46. Ба Ерихў омаданд. Вакте ки Ў бо шогирдонаш ва мардumi бисъёр аз Ерихў мебаромад, Бартимай ибни Тимай ном кўре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид.

47. Чун шунид, ки ин Исои Носирист, фаръёдкунон гуфт: “Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман раҳм кун”.

48. Бисъёр касон вайро ба хомўш шудан водор мекарданд; лекин вай боз ҳам бештар фаръёд мезад: “Эй Писари Довуд! Ба ман раҳм кун”.

49. Исо истода, фармуд, ки вайро бихонанд. Онҳо кўрро хонда, гуфтанд: “Осуда бош, бархез, ки туро мехонад”.

50. Вай чомаи худро кашида, бархосту назди Исо омад.

51. Исо ба вай ҷавоб гардонда, гуфт: “Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту бикунам?” Кўр ба Ў гуфт: “Эй Устод! Мехоҳам бино шавам”.

52. Исо ба вай гуфт: “Бирав, ки имонат туро шифо бахшид”. Вай дарҳол бино гашта, аз ақиби Исо дар роҳ равона шуд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

1. Чун наздики Ерусалим, ба Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, бар кўҳи Зайтун расиданд, Ў ду шогирди Худро фиристода,

2. Ба онҳо гуфт: “Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; чун даромадед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанўз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, ин ҷо биёред;

3. Ва агар касе ба шумо гўяд: “Чаро чунин мекунед?”, ба ҷавобаш бигўед, ки Худованд ба он эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онро ба ин ҷо мефиристад”

4. Онҳо рафта, курарро ёфтанд, ки дар кўча назди дарвоза бастагӣ буд; ва онро воз карданд.

5. Баъзе касоне ки дар он ҷо истода буданд, ба онҳо гуфтанд: “Чӣ кор доред, ки курраро воз мекунед?”

6. Ба ҷавоби онҳо он чиро гуфтанд, ки Исо ба фармуда буд; Ва онҳоро ба холи худашон гузоштанд.

7. Ва курраро назди Исо оварда, чомаҳои худро бар он афканданд, то бар он савор шуд.

8. Бисъёр касон касон чомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд.

9. Ва онҳое ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд; “Хўшаъно! Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!”

10. „Муборак аст малакути падари мо Довуд, ки ба исми Худованд меояд! Хўшаъно дар арши аъло!“

11. Ва Исо вориди Ерусалим шуда, ба маъбад даромад; ва ҳама чизро аз назар гузаронд, ва чун рӯз бевақт шуда буд, бо он дувоздаҳ ба Байт-Ҳинӣ рафт.

Дарахти анҷири бемева.

12. Рӯзи дигар чун аз Байт-Ҳинӣ берун омаданд, гурусна монд;

13. Ва аз дур дарахти анҷирро, ки барг дошт, дида, омад, то шояд чизе бар он биёбад; чун наздик шуд, чуз баргҳо чизе наёфт, зеро кли мавсими анҷир ҳанӯз нарасида буд.

14. Ва Исо ба он гуфт: “Пас аз ин то абад касе аз ту мева нахӯрад“. Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Пок кардани маъбад.

15. Ба Ерусалим омаданд. Исо ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳе ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд; мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард;

16. Ва нагузошт, ки касе чизеро аз миёни маъбад бардошта гузарад.

17. Ва онҳоро таълим дода, мегуфт: “Оё навишта нашудааст, ки “Хонаи Ман хонаи ибодати ҳамаи халқҳо номида хоҳад шуд”? Аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед“.

18. Чун китобдонон ва саркоҳионон шуниданд, дар тараддуи ин шуданд, ки чӣ тавр Ёро ба ҳалок расонанд; зеро аз Ё

метарсиданд, чунки тамоми мардум аз таълимоти Ў дар хайрат буданд.

19. Чун рӯз бевакт шуд, Ў аз шаҳр берун рафт.

20. Бомдодон, вақте ки мегузаштанд, дарахти анҷирро диданд, ки то реша хушк шудааст.

21. Ва Петрус ба ёд оварда, гуфт: “Эй Устод! Инак дарахти анҷире ки нафрин кардай, хушк шудааст”.

Дуои имон.

22. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт:

23. „Ба Худо имон оваред. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд: ’Бархоста, худро дар баҳр афкан’, ва дар дили худ шак надошта бошад, балки яқин донад, ки он чи гӯяд мешавад, -ҳар чи гӯяд ба вай ато хоҳад шуд“.

24. „Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар чӣ дар дуо хоҳиш мекунед, яқин бидонед, ки пайдо хоҳед кард, -ва ба шумо ато хоҳад шуд“.

25. „Ва ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе ранчу озоре кашида бошед, гуноҳи вайро авф намоед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад“;

26. „Аммо агар авф накунад, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад“

Масъалаи қудрати Исо.

27. Боз ба Ерусалим омаданд. Ва ҳангоми ки Ў дар маъбад мегашт, саркоҳинон, китобдонон ва пирон назди Ў омада,

28. Гуфтанд: “Бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ?” “Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст, то ин корҳоро кунӣ?”

29. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ба Ман ҷавоб диҳед; он гоҳ Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам;

30. Таъмиди Яҳъё аз осмон буд, ё аз инсон? Ба Ман ҷавоб диҳед“.

31. Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: “Агар гўем, ки аз осмон буд”, Ў бигўяд: “Пас чаро ба вай имон наовардед?”

32. Ва агар гўем, ки “аз инсон буд”, аз мардум метарсиданд; зеро ки ҳама Яҳёро наби барҳақ медонистанд.

33. Ба Исо ҷавоб дода гуфтанд: “Намедонем”. Исо ҳам ба ҷавоби онҳо гуфт: “Ман ҳам ба шумо намегўям, ки бо кадом кудрат ин корҳоро мекунам”.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

1. Пас бо масалҳо ба онҳо оғози суҳан намуда, гуфт: “Касе тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште сохт, бурче бино кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.

2. Чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то аз меваи тоқзор аз тоқдорон бигирад,

3. Лекин онҳо вайро дошта заданд ва тиҳидаст равона карданд.

4. Боз хизматгори дигарро назди онҳо фиристод; вайро низ сангборон карда, сарашро кафонданд ва дашном дода пеш кардан.

5. Боз як нафари дигарро фиристод: вайро куштанд; ва бисъёр касони дигарро- баъзеро заданд ва баъзеро куштанд.

6. Як писари азизаш буд, ва дар охир вайро низ назди онҳо фиристода, дар дили худ гуфт: “Аз писарам шарм хоҳанд дошт”.

7. Лекин тоқдорон ба якдигар гуфтанд: “Ин ворис аст; биёед, вайро бикушем, то мерос аз они мо гардад”.

8. Вайро дастгир карда, куштанд ва аз тоқзор берун бароварда партофтанд.

9. Пас соҳиби тоқзор чӣ хоҳад кард? Омада, тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд.

10. „Магар ин Навиштаро нахондаед:” Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гўшаи бино гардид:

11. Ин аз чониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст”?”“

12. Ва хостанд Ўро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд; зеро донистанд, ки ин масалро дар ҳаққи онҳо гуфта буд; пас Ўро вогузашта рафтанд.

Масъалаи хироч.

13. Ва чанд нафар аз фарисиён ва хиродиёнро назди Ў фиристоданд, то Ўро аз суханаш афтонанд.

14. Онҳо омада, ба Ў гуфтанд: “Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгўй ҳасти ва аз касе парвое надорӣ, зеро ҳеҷ рўбинӣ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ; оё ба қайсар чизья додан ҷоиз аст ё не? Бидиҳем ё надидиҳем?”

15. Аммо Ў риёкориҳои онҳоро даръёфта, гуфт: “Чаро Маро меозмояд? Диноре ба Ман биёред, то онро бубинам”

16. Онҳо оварданд. Онҳо ба онҳо гуфт: “Ин сурат ва рақам аз они кист?” Онҳо ба Ў гуфтанд: “Аз они қайсар”.

17. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост--ба Худо”. Ва аз ҷавоби Ў дар ҳайрат монданд.

Дар бораи эҳёи мурдагон.

18. Ва саддуққиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ў омада, пурсиданд:

19. „Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст:” Агар бародари касе бимирад ва зане аз худ гузошта ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад, ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад”.

20. Ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт;

21. Вайро дуюмин ба занї гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт; сеюмин низ ҳамчунин.
22. Хамаи он ҳафт вайро гирифтанд ва насле нагузоштанд. Баъд аз хама зан низ мурд.
23. Пас, дар қиёмат, ки хама эҳъё хоҳанд шуд, вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба занї гирифта буданд“.
24. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт:“Магар гумроҳ нестед аз он рӯ, ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро?”
25. Зеро, ҳангоме ки аз мурдагон эҳъё мешаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагон дар осмон мебошанд.
26. Аммо дар бораи мурдагон, ки эҳъё мешаванд, магар дар китоби Мусо нахондаед, ки чї сон Худо дар назди бутта ба вай гуфт:”Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб”?
27. Вай на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон. Пас шумо базе гумроҳ шудаед.

Аҳкоми бузургтарин.

28. Яке аз китобдонон, чун мубоҳисаи онҳоро шунида, дид, ки ба онҳо ҷавоби некӯ дод, пеш омада, аз Ў пурсид:“Аввалини хамаи аҳком кадом аст?”
29. Исо ба вай ҷавоб дод:“Аввалини аҳком ин аст:”Бишнав, эй Исроил! Худованд Худои мо Худованди ягона аст;
30. Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дўст бидор”;
31. Аввалин аҳком ҳамин аст!
31. Ва дуюмаш монанди он аст:”Ёри худро мисли худ дўст бидор”;
32. Хукми дигаре бузургтар аз инҳо нест”.
32. Китобдон ба Ў гуфт:“Офарин, эй Устод! Ту рост гуфтї, ки Худо ягона аст ва ҷуз Ў дигаре нест;

33. Ва Ўро бо тамоми дил ва ва бо тамоми идрок ва бо тамоми кувват дўст доштан ва ёри худро мисли худ дўст доштан аз хамаи кубониҳои сўхтанӣ ва ҳадияҳо афзалтар аст“.

34. Чун Исо дид, ки вай оқилона ҷавоб дод, ба вай гуфт: “Ту аз Малакути Худо дур нестӣ“. Пас аз он касе ҷуръат накард, ки аз Ў чизе пурсад.

Исо - ҳам писари Довуд ва ҳам Худованди Довуд.

35. Ва ҳангоме ки Исо дар маъбад таълим меод, савол дода, гуфт: “Чи сон китобдонон мегўянд, ки Масеҳ писари Довуд аст?”

36. Ва ҳол он ки худи Довуд бар тибқи Рӯҳулқудс мегўяд: “Худованд ба Худованди ман гуфт: „Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту андозам““.

37. „Инак, худи Довуд Ўро Худованд меномад: пас чӣ сон Ў писари вай будааст?“ Ва мардуми бисъёр каломии Ўро бо хушнўдӣ мешуниданд.

Риёкориҳои китобдонон.

38. Ва Ў ба онҳо таълим дода, мегуфт: “Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дўст медоранд ҷомаҳои дароз пўшида гарданд, ва дар бозорҳо табрик бишнаванд,

39. Ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷой бигиранд ва дар зиёфатҳо болонишин шаванд;

40. Онҳо ки хонаҳои бевазанонро фурӯ мебаранд ва барои намуд дуоро тўл медиҳанд, аз ҳама сахтар маҳкум хоҳанд шуд“.

Фулуси бевазан.

41. Ва Исо дар муқобили ганҷина нишаста нигоҳ мекард, ки чӣ сон мардум ба ганҷина пул меандозанд. Аксари сарватдорон бисъёр меандохтанд.

42. Ва бевазани камбағале омада, ду фулус андохт, ки ним тин мешавад.

43. Пас шогирдонашро пеши Худ хонда, гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи ононе ки ба ганчина андохтанд, бештар дод;

44. „Зеро ҳама аз зиёдатии худ доданд, лакин вай аз камбағалии худ ҳар чӣ дошт, андохт, яъне тамоми нафақаи худро дод“.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи омадани Исо.

Заволи маъбад.

1. Чун Исо аз маъбад мебаромад, яке аз шогирдонаш ба Ё гуфт: “Эй Устод! Бингар, чӣ навъ сангҳо ва чӣ навъ иморатҳост!”

2. Исо ба ҷавоби вай гуфт: “Ин иморатҳои бузургро мебинӣ? Ҳамаи ин хароб хоҳад шуд, ба дараҷае ки санге бар санге нахоҳад монд”.

3. Ва чун Ё бар кӯҳи Зайтун дар муқобили маъбад нишаста буд, Петрус, Яқуб Юҳанно ва Андриёс ба танҳои аз Ё пурсиданд:

4. „Моро огоҳ кун, ки ин кай воқеъ мешавад, ва аломати рӯй додани ҳамаи ин чӣ гуна аст?“

5. Он гоҳ дар ҷавоби онҳо ба гуфтан оғоз намуд: “Ҳушёр бошед, зеро бисёр касон шуморо гумроҳ накунад;

6. Зеро бисёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам, ва мардуми бисёре гумроҳ кунанд.

7. Аммо чун ҷангҳо ва овозаи ҷангҳо бишнавед, натарсед: зеро ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест.

8. Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҳар ҷо зилзилаҳо рӯй хоҳад дод, ва қаҳтиҳо ва ошӯбҳо падид хоҳад омад. Инҳо ибтидои дардҳост.

9. Лекин шумо худро эҳтиёт кунед; зеро шуморо ба маҳкумаҳо хоҳанд кашид, ва дар куништҳо тозиёна хоҳанд зад, ва шуморо назди ҳокимону подшоҳон ба хотири Ман хозир хоҳанд кард, то барои онҳо шаҳодате гардад.

10. Ва лозим аст, ки Инчил аввал дар байни тамоми халқҳо мавъиза карда шавад.

11. Чун шуморо барои таслим кардан гирифта баранд, пешакӣ ғамхорӣ ва андеша накунад, ки чӣ бояд бигӯед; балки он чи дар соат ба шумо ато шавад, онро бигӯед: зеро гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳулқудс аст.

12. Он гоҳ бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳанд кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд.

13. Ва ҳама аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт“.

Мусибати бузург.

14. Чун кароҳати харобиро, ки Дониёли набӣ ба забон овардааст, дар ҷое ки намебояд, бар по бубинед, - ҳар кӣ хонад, дарк кунад, - он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд.

15. Ва ҳар кӣ бар бом бошад, поён нафурояд ва барои гирифтани чизе ба хонаи худ надарояд;

16. Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.

17. Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

18. Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон рӯй надихад.

19. Зеро дар он айём чунон мусибате хоҳад шуд, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офарид, то ҳол нашудааст ва бори дигар нахоҳад шуд.

20. Ва агар Худованд он айёмро кӯтоҳ намекард, касе наҷот намеёфт; лекин аз барои баргузидагоне ки Ё интиҳоб намудааст, он айёмро кӯтоҳ кардааст.

21. Дар он хангом агар касе ба шумо гӯяд: ”Инак Масеҳ дар ин ҷост ё дар он ҷост,- бовар накунад.
22. Зеро масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизот нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.
23. Лекин шумо хушъёр бошед; инак, Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Писари Одам.

24. Лекин дар он айём, пас аз он мусибат, офтоб хира шавад ва моҳ рӯшноии худро надихад.
25. Ва ситорагон аз осмон фуруъ резанд, ва қувваҳои афлок мутазалзил шаванд.
26. Он гоҳ Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрӯ меояд.
27. Ва он гоҳ Ў фариштагони Худо фиристода, баргузидагони Худо аз чор ҷониб, аз канори замин то канори осмон фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анчир.

28. Акнун аз дархти анчир мисол гиред; чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;
29. Ҳамчунин шумо чун дидед, ки ин чизҳо воқеъ шудааст, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.
30. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.
31. Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.
32. Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падар, касе намедонад, на фариштагони осмон, на Писар.
33. Пас, барҳазар ва бедор бошед ва дуо гӯед; зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад.

Дар интизори омадани Худованд.

34. Монанди касе ки ба сафар рафта ва хонаи худро тарк карда, ба хизматгори худ ихтиёр дод ва барои ҳар яке шуғли хосе муқарар намуд ва дарбонро фармуд, ки бедор бошад.

35. Пас, бедор бошед; зеро намедонед, ки соҳиби хона кай меояд, дар шом, ё ними шаб, ё ҳангоми бонги хурӯс, ё бомдодон;

36. Мабодо ногаҳон омада, шуморо хуфта ёбад.

37. Аммо он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: “Бедор бошед”.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Суиқасд ба муқобили Исо.

1. То иди фисҳ ва фатир ду рӯз монда буд; саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуи он буданд, ки чӣ сон бо ҳила Ўро дастгир карда, ба қатл расонанд;

2. Лекин мегуфтанд: “На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй диҳад”.

Марьями сокини Байт - Ҳинӣ бар Исо равгани атрафшон мерезад.

3. Ва ҳангоме ки Ў дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯни маҳавӣ назди суфра нишаста буд, - зане бо зарфи гачини равгани атрафшони сунбули холиси гаронбаҳо омад ва зарфро шикаста, бар сари Ў рехт.

4. Баъзе касон норозӣ шуда, дар байни худ гуфтанд: “Чаро ин равгани атрафшон талаф шуд?”

5. Зеро онро ба зиёда аз сесад динар фурӯхта, ба мискинон тақсим карда додан мумкин буд“. Ва он занро сарзаниш карданд.

6. Лекин Исо гуфт: “Вайро ором гузоред; чаро вайро хичил мекунед? Вай барои Ман кори некӯ кард.

7. Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд ва ҳар гоҳ, ки бихоҳед, ба онҳо эҳсон карда метавонед; лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам.

8. Вай он чи метавонист, ба ҷо овард: Бадани Маро барои дафн пешакӣ тадҳин кард.

9. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инчил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдоварии вай зикр хоҳад ёфт“.

Паймони таслимкунанда бо саркоҳинон.

10. Ва Яҳудои Исқарьют, ки яке аз он дувоздаҳ буд, пеши саркоҳинон рафт, то ки Ўро ба онҳо таслим.

11. Онҳо чун сухани вайро шуниданд, шод гаштанд, ва ба вай пул доданӣ шуданд. Вай дар ҷустуҷӯи ғурсати мувофиқ буд, ки Ўро таслим кунад.

Фисҳи охирин.

12. Дар рӯзи аввали иди фатир, ки барои фисҳ қурбонӣ мекарданд, шогирдонаш ба Ў гуфтанд: “Кучо меҳоҳӣ, ки фисхро бихӯрӣ, то рафта тайёр кунем?”

13. Пас ду нафарро аз шогирдонаш фиристода, ба онҳо гуфт: “Ба шаҳр биравед; марде ба шумо рост хоҳад омад, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақби вай равона шавед,

14. Ба кучое ки дарояд, ба соҳиби хона гӯед: “Устод мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он ҷо фисхро бо шогирдони Худ бихӯрам?”

15. Вай ба шумо болохонаи калони мафрушу тайёрро нишон медиҳад; дар он ҷо барои мо тайёри бинед“.

16. Шогирдонаш равона шуда, ба шаҳр омаданд, ва чунон ки Ў гуфта буд, ёфтанд; ва фисхро омода карданд.

Фисҳ.

17. Бегоҳи рӯз Ў бо он дувоздаҳ омад.

18. Ва ҳангоме ки нишаста таом меҳӯрданд, Исо гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён, ки бо Ман таом меҳӯрад, Маро таслим хоҳад кард”.

19. Онҳо ғамгин шуда, паси ҳамдигар ба Ў гуфтанд: “Оё ин манам?” Ва дигаре: “Оё ин манам?”

20. Лекин Ў ба ҷавоби онҳо гуфт: “Яке аз дувоздаҳ, ки бо Ман даст дар табақ меандозад”.

21. Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ў навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт.

Таоми шони муқаддас.

22. Ва ҳангоме ки таом меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: “Бигиред ва бихӯред, ки ин Бадани Ман аст”.

23. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дод; ва ҳама аз он нӯшиданд.

24. Ва ба онҳо гуфт: “Ин аст Хуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисъёр касон рехта мешавад.

25. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Худо маи тоза бинӯшам”.

Имтиҳони имони шогирдон

26. Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

27. Ва Исо ба онҳо гуфт: “Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: “Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд”.

28. Аммо пас аз эҳъё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт.

29. Петрус ба Ў гуфт: “Агар ҳама ба васваса афтанд ҳам, ман намеафтам”.

30. Исо ба вай гуфт: “Ба рости ба ту мегӯям, ки ту холо, дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард”.

31. Лекин вай бо чидду ҷаҳди зиёдтар мегуфт: “Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, ҳам Туро ҳаргиз инкор накунам”. Дигарон низ ҳамчунон гуфтанд.

Исо дар Ҷатсамонӣ маҳзун мешавад ва дуо мегӯяд.

32. Ба мавзее омаданд, ки Ҷатсамонӣ ном дошт; ва Ў ба шогидонаш гуфт: “Дар ин ҷо бинишинед, то Ман дуо гӯям”.

33. Ва Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо Худ бурд; ва дар изтироб афтод ва дилтанг шуд.

34. Ва ба онҳо гуфт: “Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бедор бошед”.

Дуои якум.

35. Ва, каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо гуфт, ки агар мумкин бошад, он соатро аз Ў бигзарад;

36. Ва гуфт: “Аббо, Падарам! Ҳама чиз назди Ту мумкин аст; ин косаро аз Ман бигзарон, лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту”.

37. Ва омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: “Эй Шимъён! Ту хуфтай? Оё натавонисти соате бедор бошӣ?”

38. Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед; рӯҳ бардам аст, лакин ҷисм натавон”.

Дуои дуюм.

39. Ва боз рафта бо ҳамон суханон дуо гуфт.

40. Ва баргашта, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд; ва онҳо намедонистанд, ки ба Ў чӣ ҷавоб диҳанд.

Дуои сеюм.

41. Ва бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: “Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунед? Вассалом, соат расидааст, инак Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

42. Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад”.

Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

43. Ва дарҳол, ҳанӯз ки Ў сухан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай медуи бисъёре аз ҷониби саркоҳинон, китобдоднон ва пирон бо шамшеру таёқҳо омаданд.

44. Таслимкунандаи Ў ишорате ба онҳо дода, гуфт буд: “Ҳар киро бибўсам, Ў ҳамон аст; Ўро дастгир кунеду бо эҳтиёт баред”.

45. Ва чун омад, дарҳол ба Ў наздик шуда, гуфт: “Эй Устод! Эй Устод!” Ва Ўро бўсид.

46. Ва онҳо дастҳои худро бар Ў андохта, Ўро гирифтанд.

Исоро ҳама тарк карданд.

47. Аммо яке аз ҳозирон шамшери худро кашида, ба ғуломи саркоҳин заду як гўши вайро бурида партофт.

48. Исо ба онҳо рӯ оварда гуфт: “Гўё бар зидди роҳзана шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед;

49. Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам ва таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед; лекин бигзор Навиштаҳо ба амал ояд.

50. Он гоҳ ҳама Ўро вогузошта, гурехтанд.

51. Чавоне чисми бараҳнаи худро бо чодире печонда, аз ақиби Ў мерафт; ва сарбозон вайро дастгир карданд.

52. Лекин вай чодирро партофта, тани бараҳна аз дасти онҳо гурехт.

Исо ба ҳузури пирон.

53. Ва Исоро назди саркоҳин оварданд; ва тамоми саркоҳинон ва пирон ва китобдонон назди вай гирд омаданд.

54. Перус аз дур, то даруни ҳавлии саркоҳин аз паи Ў равона шуда, бо хизматгорон нишаст ва назди оташ худро гарм мекард.

55. Саркоҳинон ва тамоми шўрои пирон дар ҷустуҷўи шаҳодате бар зидди Исо буданд, то Ўро ба қатл расонанд, лекин наёфтанд.

56. Зеро бисъёр касон бар зидди Ў шаҳодати бардурўғ доданд, лекин ин шаҳодатҳо ба яқдига мувофиқ набуд.

57. Ва баъзе касон бархоста, бар зидди Ў шаҳодати бардурўғ дода, гуфтанд:

58. „Мо шунидем, ки Ў мегуфт” Ман ин маъбади бо дасти одам сохташударо вайрон мекунам ва дар се рўз дигареро бино мекунам, ки бо дасти одам сохта нашуда бошад” „

59. Лекин чунин шаҳодати онҳо низ мувофиқ набуд.

60. Пас саркоҳин бархост ва дар миёна истода, аз Исо пурсид: “Чаро Ту ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?”

61. Аммо Ў хомўш монд ва ҳеҷ ҷавоб надод. Боз саркоҳин аз Ў пурсида, гуфт: “Оё Ту Масеҳ Писари Худои Муборак ҳастӣ?”

62. Исо гуфт: “Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд”.

63. Он гоҳ саркоҳин чомаи худро дарронда, гуфт: “Дигар ба шоҳидон чӣ хоҷат дорем?”

64. „Шумо кифрро шунидед; чӣ мулоҳиза доред?” Пас ҳама Ўро айбдор карда, сазовори марг донистанд.

65. Ва баъзе касон ба сару рӯи Ў туф кардан гирифтанд ва рӯяшро пӯшида, Ўро мезаданд ва мегуфтанд, ки: “Нубавват кун”. Ва хизматгори Ўро торсаки мезаданд.

Петрус Худованди худро инкор мекунад.

66. Ҳангоме ки Петрус дар поён, дар рӯи ҳавли буд, яке аз канизони саркоҳин омад

67. Ва чун дид, ки Петрус худро гарм мекунад, ба вай нигоҳ карда, гуфт: “Ту низ бо Исои Носирӣ будӣ”.

68. Лекин вай инкор карда, гуфт: “Намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯӣ”. Ва ба ҳавлии берун рафта буд, ки хурӯс бонг зад.

69. Каниз бори дигар вайро дида, ба ҳозирон гуфт: “Ин яке аз онҳост”.

70. Вай бори дигар инкор кард. Пас аз муддате ҳозирон ба Петрус гуфтанд: “Дар ҳақиқат ту яке аз онҳо мебоши; зеро ки ту аз Ҷалил ҳастӣ ва лаҳҷаи ту ҳамон хел аст”.

71. Лекин вай ба савганду қасам хӯрдан оғоз намуда, гуфт: “Он Одамро, ки мегӯед, намешиносам”.

72. Ҳамон дам хурӯс бори дуюм бонг зад. Он гоҳ Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки Вай гуфта буд: “Пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард” Ва оғоз ба гиристан намуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

1. Бомдодон фавран саркоҳинон бо пирон ва китобдонон ва тамоми шӯрои пирон машварат карданд ва Исоро баста бурданду ба Пилотус таслим карданд.

2. Пилотус аз Ў пурсид: “Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?” Ў ҷавоб дода гуфт: “Ту мегӯӣ”.

3. Ва саркоҳинон Ўро бисъёр айбдор мекарданд.

4. Пилотус боз аз Ў пурсид: “Ту ҳеч ҷавобе намедиҳӣ? Бингар, ки чи қадар Туро айбдор мекунамд”.
5. Лекин Исо боз ҳеч ҷавоб надод, ба тавре ки Пилотус дар хайрат монд.

Исо не, балки Бараббос.

6. Дар ҳар ид вай як бандиро, ки мехостанд, барои онҳо озод мекард.
7. Бараббос ном касе бо шариконаш дар ҳабс буд, ки онҳо дар вақти исьён одам кушта буданд.
8. Ва мардум фаръёд зада, илтимос карданд, ки он чиро, ки ҳамеша барои онҳо мекард, ба ҷо оварад.
9. Вай ба ҷавоби онҳо гуфт: “Оё мехоҳед, Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?”
10. Зеро медонист, ки саркоҳинон Ўро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.
11. Лекин саркоҳинон мардумро барангехта буданд, ки Бараббосро барои онҳо озод кунад, беҳтар аст.
12. Пилотус боз ба ҷавоби онҳо гуфт: “Пас чӣ мехоҳед бикунам бо он Касе ки Ўро Подшоҳи Яҳудиён меномед?”
13. Онҳо боз фаръёд задана: “Ўро маслуб кун!”
14. Пилотус ба онҳо гуфт: “Ў чӣ бадӣ кардааст?” Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фаръёд заданд: “Ўро маслуб кун!”
15. Пас Пилотус, мардумро хушнӯд кардани шуда, Бараббосро барои онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Тамасхур ва таҳқири кардани Исо.

16. Ва сарбозон Ўро ба даруни ҳавлӣ, яъне ба сарбозхона бурданд ва тамоми фавҷро гирд оварданд;
17. Ва ҷомаи арғувон ба Ў пӯшонданд ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд;

18. Ва оғоз ба салом намуданд: “Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!”
19. Ва қамиш бар сараш заданд ва бар Ё туф карданд ва, зону зада, ба Ё таъзим карданд.
20. Пас аз он ки Ёро баче истехзо карданд, чомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва Ёро берун бурданд, то маслуб кунанд.
21. Ва роҳгузареро аз Қурин, ки Шимъун ном дошт ва падари Искандар ва Руфус буд ва аз сахро меомад, маҷбур карданд, ки салиби Ёро бардорад.
22. Ва Исоро ба чое бурданд, ки Қолқолто, яъне “Қои косахонаи сар” ном дошт.
23. Ва шароби бо мур омехтаро барои нӯшонданааш доданд; лекин Ё нанӯшид.

Маслуб кардани Исо ва мамоти Ё.

24. Ононе ки Ёро маслуб карданд, либоси Ёро қуръа партофта тақсим карданд, то ҳар кас чизе бигирад.
25. Ва соати сеюм буд, ки Ёро маслуб карданд.
26. Ва бар Ё чунин айбномае навишта шуда буд: “Подшоҳи Яҳудиён”.
27. Бо Ё ду роҳзанро, яке аз дасти росташ ва дигареро аз дасти чапаш, маслуб карданд.
28. Пас ба амал омад он Навиштае ки мегӯяд: “Аз чинояткорон шумурда шуд”.
29. Ва роҳгузарон Ёро дашном дода ва сар ҷунбонда, мегуфтанд: “Эй Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекуни!”
30. Худатро наҷот дода, аз салиб фурӯд ой”
31. Ҳамчунин саркоҳинон ва китобдонон Ёро истехзо карда, ба якдигар мегуфтанд: “Дигаронро наҷот меод, лекин Худашро наҷот дода наметавонад!”
32. Масех, Подшоҳи Исроил, бигзор акнун аз салиб фурӯд ояд, то бубинем ва имон оварем”. Ва онҳое ки бо Ё маслуб шуда буданд, Ёро дашном меоданд.

33. Чун соати шашум расид, тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт.

34. Ва дар соати нӯҳум Исо бо овози баланд фаръед зада, гуфт: “Элӯҳӣ, Элӯҳӣ! Лама сабақтанӣ?” яъне: “Худои Ман, Худои Ман! Чаро маро тарк кардаӣ?”.

35. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: “Инак Ильёсро мехонад”.

36. Пас шахсе шитоб карда, исфанчero аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, ба Ў нӯшонидани шуд ва гуфт: “Биистед, бубинем, ки оё Ильёс меояд, то Ўро фурӯд оварад?”

37. Лекин Исо садои баланде бароварда, ҷон дод.

38. Ва пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд.

39. Мирисаде ки рӯ ба рӯи Ў меистод, чун дид, ки Ў бо ҷунин садо ҷон дод, гуфт: “Ба ростӣ ин Одам Писари Худо буд”.

40. Якчанд зан низ буданд, ки аз дур нигоҳ мекарданд: аз он ҷумла Марьями Маҷдали ва Марьяме ки модари Яъкуби кўчак ва Йўсе буд, ва Салўмит,

41. Ки ҳангоми дар Ҷалил буданаш аз ақибӣ Ў мерафтанд ва ба Ў хизмат мекарданд, ва бисъёр занони дигар, ки ҳамроҳи Ў ба Ерусалим омада буданд.

Дафни Исо.

42. Ва чун шом шуд, зеро ки рӯзи ҷумъа, яъне бегоҳи шанбе буд,

43. Юсуф ном шахсе аз Ҳаромот, узви намоёни шӯро, ки худаш низ интизори Малакути Худо буд, омад ва ҷасорат карда назди Пилотус даромад ва Ҷасади Исоро талаб кард;

44. Пилотус дар хайрат афтод, ки Ў зуд фавтидааст; ва юзбоширо талабида, аз вай пурсид, ки оё фавтид?

45. Ва чун юзбошӣ фаҳмид, Ҷасадро ба Юсуф дод.

46. Вай катоне харида ва Ҷасадро аз салиб фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ки дар дохили санг тарошида буд, ниҳод; ва сангеро бар дари қабр ғелонд.

47. Ва Марьями Мацдалия ва Марьями модари Йўсе диданд, ки кучо гузошта шуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Эҳъёи Исо ва воқеаҳои ин рӯз

1. Баъд аз гузаштани шанбе, Марьями Мацдалия ва Марьяме ки модари Яъқуб буд, ва Салўмут ҳанут хариданд, то рафта Ўро тадҳин кунад.
2. Ва сахариин рӯзи якшанбе, чун офтоб тулў кард, онҳо ба сари қабр омаданд,
3. Ва ба ҳамдигар мегуфтанд: “Сангро аз дари қабр барои мо кӣ меғелонад?”
4. Чун нигаристанд, диданд, ки санг ғелонда шудааст; ва ҳол он ки он бисъёр бузург буд.
5. Ва чун ба қабр даромаданд, ҷавонеро дар тарафи рост нишаста диданд, ки либоси сафед дар бар дошт; ва ҳайрон шуданд.
6. Вай ба онҳо гуфт: “Ҳайрон нашавед. Исои Носирии маслубро ҷустуҷў мекунад; Ў эҳъё шуд ва дар ин ҷо нест. Инак ҷое ки Ўро ниҳода буданд.
7. Лекин рафта, ба шогидони Ў ва ба Петрус гўед, ки Ў пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; Ўро, чунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо хоҳед дид”.
8. Ва зуд баромада, тозон аз пеши қабр рафтанд; онҳоро ларза ва даҳшат фаро гирифта буд, ва ба касе чизе нагуфтанд, зеро ки метарсиданд.
9. Сахариин рӯзи якшанбе эҳъё шуда, аввал ба Марьями Мацдалия, ки аз вай ҳафт девро берун карда буд, зоҳир шуд.
10. Вай рафта, ба ҳамроҳони Ў, ки гириёну нолон буданд, хабар дод;
11. Лекин онҳо чун шуниданд, ки Ў зинда аст, ва Ўро вай дидааст, бовар накарданд.

12. Баъд аз он ба сурати дигар ба ду нафари онҳо, ки ба деҳа мерафтанд, дар роҳ зоҳир шуд.

13. Ва онҳо баргашта, ба дигарон хабар доданд' лекин ба онҳо низ бовар накарданд.

14. Ниҳоят ба он ёздаҳ, ки дар сари суфра нишаста буданд, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва дилсахтиашон сарзаниш кард, зеро ба онҳо ки Ёро эҳъё шуда дида буданд, бовар накарданд.

15. Ва ба онҳо гуфт:“Ба тамоми олам биравед ва Инчилро ба ҳамаи махлуқот мавъиза кунед.

16. Ҳар кӣ имон оварда, таъмид ёбад, начот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.

17. Ва ин аломот ҳамроҳи имондорон хоҳад буд: ба исми Ман девҳоро берун кунанд ва ба забонҳои нав сухан гӯянд;

18. Ва морҳоро гиранд; ва агар заҳри қотиле бихӯранд, ба онҳо осеб нарасонад; ва даст бар беморон ниҳанд, онҳо шифо ёбанд“.

Сууди Исо.

19. Ва Худованд, пас аз он ки ба онҳо сухан гуфт, ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишаст.

20. Ва онҳо берун рафта, дар ҳар ҷо мавъиза мекарданд, ва Худованд ба онҳо мадад мерасонд ва бо аломати баъдина каломро собит мегардонд.

ИНЦИЛИ ЛУҚО

БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1. Азбаски бисъёр касон ба тартиб додани нақли воқеаҳое шуруъ карданд, ки рӯй доданашон дар миёни мо пурра маълум аст,
2. Чунон ки аз ибтидо ба василаи шоҳидон ва ходимони Калом ба мо расондаанд,
3. Ман низ салоҳ дониستم, ки ҳама чизро аз худи аввал бодикқат тадқиқ намуда, пай дар ҳам барои ту, эй Теофилуси мӯхтарам, бинависам,
4. То ки ту боэътимодии таълимотеро, ки дар он тарбия ёфтаӣ, бидонӣ.

Пешгӯи таваллуди Яҳъи Таъмиддиҳанда.

5. Дар айёми Ҳиродус, подшоҳи Яҳудо, Закарьё ном коҳине аз навбати Абиё буд, ва зани ӯ аз духтарони Ҳорун буда, Элисабаъ ном дошт.

6. Ҳар дуи онҳо пеши Худо одил буданд ва аз рӯи тамоми аҳком ва фароизи Худованд бекаму кост рафтор мекарданд.
7. Онҳо фарзанд надоштанд, зеро ки Элисабаъ нозой буд, ва ҳар ду ба пиронсолагӣ расида буданд.
8. Боре, вақте ки ӯ бо навбати худ пеши Худо қаҳонат мекард,
9. Мувофиқи таомули қаҳонат, қуръа ба номи ӯ баромад, ки ба маъбади Худованд даромада, бухур кунад;
10. Ва дар вақти бухур карданаш тамоми ҷамоат дар берун дуо мегуфт.
11. Баногоҳ фариштаи Худованд бар ӯ зоҳир гардида, дар тарафи рости қурбонгоҳи бухур истод.
12. Закаръё аз ин рӯъё музтариб шуда, ба ҳарос афтод.
13. Аммо фаришта ба ӯ гуфт: “Эй Закаръё, натарс, зеро ки дуои ту мустаҷоб шудааст, ва зани ту Элисабаъ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Яҳъё хоҳӣ номид”.
14. Ва туро шодмонӣ ва хурсандӣ насиб хоҳад шуд, ва бисъёр касон ба таваллуди ӯ шодӣ хоҳанд кард.
15. Зеро ки ӯ дар назди Худованд бузург хоҳад буд, ва шароб ва арақ нахоҳид нӯшид, ва аз шиками модари худ аз Рӯхулққудс пур хоҳад буд,
16. Ва бисъёр касонро аз банӣ-Исроил ба Худованд Худои онҳо рӯчуъ хоҳад кунанд.
17. Ва пешопеши ӯ бо рӯҳ ва қувваи Ильёс қадам хоҳад зад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандон ва номутеонро ба ҳикмати одилон баргардонад ва халқи дурусте барои Худованд муҳайё созад”.
18. Закаръё ба фаришта гуфт: “Инро аз рӯи чӣ бидонам? Зеро ки ман пир ҳастам, ва зани ман низ ба пиронсолагӣ расидааст”.
19. Фаришта дар ҷавоби ӯ гуфт: “Ман Ҷаброил ҳастам, ки ба ҳузури Худо меистам, ва фиристода шудаам барои он ки бо ту сухан ронам ва ин муждари ба ту бирасонам.
20. Ва инак, забонат лол шуда, то рӯзи ба амал ордани ин ту имконияти гап задан нахоҳи дошт, аз барои он ки ба суханони ман, ки дар вақти худ ба иҷро хоҳанд расид, имон наовардӣ”.

21. Дар ин миён чамоат мунтазири Закаръё буданд ва тааччуб менамуданд, ки ў дар маъбад даранг мекунад.
22. Ва ҳангоме ки берун омад, ба онҳо гап зада натавонист, ва онҳо фаҳмиданд, ки ў дар маъбад рўёе дидааст; ва ў ба онҳо имову ишора мекард, ва забонаш лол шуда буд.
23. Вақте ки рўзҳои хизматаш ба анҷом расид, ба хонаи худ рафт.
24. Ва баъд аз он рўзҳо зани ў, Элисобаъ. ҳомила шуда, панҷ моҳ худро аз ҳама пинҳон дошт, ва гуфт:
25. „Дар ин рўзҳо Худованд назар карда, ба ман чунин амал кард, то ки нанги маро аз миёни мардум бардорад“.

Хушхабар.

26. Ва дар моҳи шашум Қабраили фаришта аз ҷониби Худо ба Носира ном шаҳри Қалил фиристода шуд.
27. Назди бокирае ки номзади Юсуф ном марде аз хонадони Довуд буд; ва номи он бокира Марьям буд.
28. Ва фаришта назди вай омада, гуфт:“Салом бар ту, эй пурфайз! Худованд бо туст; ту дар миёни занон муборак ҳастӣ“.
29. Аммо вай ўро дида, аз суханонаш музтариб шуд ва дар дили худ гуфт, ки ин чӣ саломе бошад.
30. Ва фаришта ба вай гуфт:“Эй Марьям, натарс, зеро ки ту назди Худо файз ёфтай;
31. Ва инак, ҳомила шуда, Писаре хоҳӣ зоид, ва Ўро Исо хоҳӣ номид;
32. Ва Ў бузург хоҳад буд ва Писари Ҳаққи Таоло номида хоҳад шуд; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро ба Ў хоҳад дод;
33. Ва Ў ба хонадони Яъқуб то абад салтанат хоҳад ронд, ва салтанати Ў интиҳо нахоҳад дошт“
34. Марьям ба фаришта гуфт:“Ин чӣ гуна мешавад, дар сурате ки ман бокира ҳастам?“

35. Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: “Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад, ва қуввати Ҳаққи Таоло бар ту соя хоҳад афканд; бинобар ин он мавлуди Муқаддас ҳам Писари Худо номида хоҳад шуд;

36. Инак, хеши ту, Элисобаъ, ки ўро нозой меноманд, ў низ дар шиками худ писаре дорад, ва ҳоло моҳи шашуми ўст;

37. Зеро ки назди Худо ҳеҷ каломе бе оқибат намемонад“.

38. Марьям гуфт: “Инак, канизии Худованд ҳастам; бигзор бо ман аз рӯи каломи ту бишавад“. Ва фаришта аз пеши вай рафт.

Марьям назди Элисобаъ меравад.

39. Дар он рӯзҳо Марьям роҳсипор шуда, бо шитоб ба шаҳре рафт, ки дар кӯҳистони Яҳудо воқеъ аст,

40. Ва ба хонаи Закарьё даромада, ба Элисобаъ салом гуфт.

41. Ва чун Элисобаъ саломи Марьямро шунид, бача дар шикамаш ба ҷунбиш омад; ва Элисобаъ аз Рӯҳулқудс пур шуд,

42. Ва бо овози баланд хитоб намуда, гуфт: “Ту дар миёни занон муборақ ҳастӣ, ва муборақ аст самари шиками ту!“.

43. „Ва ин ба ман аз кучост, ки модари Худованди ман назди ман омадааст?“

44. Зеро ки чун саломи ту ба гӯшам расид, бача аз шодӣ дар шикамам ба ҷунбиш омад;

45. Ва хушо вай, ки имон овардааст, ки он чи аз ҷониби Худованд ба вай гуфта шудааст, ба амал хоҳад омад“.

Таронаи Марьям.

46. Ва Марьям гуфт: “Ҷони ман Худовандро ситоиш мекунад,

47. Ва рӯҳи ман аз Худои Наҷотдиҳандаи ман ба вачд омад,

48. Ки Ў ба фурӯтаниии канизии Худ назар кардааст; зеро ки минбаъд ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд;

49. Зеро ки он Қодир чизии бузурге барои ман ба амал овард, ва исми Ў муқаддас аст,

50. Ва марҳамати Ў насл ба насл барои касонест, ки аз Ў метарсанд;
51. Қуввати бозуи Худро зоҳир сохт; онҳоеро, ки аз андешаҳои дилшон мағрур буданд, пароканда кард;
52. Зӯроваронро аз тахтҳо вожгун сохт ва фурӯтанонро сарафроз гардонд;
53. Гуруснагонро аз неъматҳо пур кард, ва сарватдоронро тижидаст фиристод;
54. Бандаи Худ Исроилро дасгирӣ кард, ба хотираи марҳамати Худ,-
55. Чунон ки ба падарони мо гуфта буд,-ба Иброҳим ва насли ӯ то абад“.
56. Ва Марьям қариб се моҳ назди ӯ монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яхъёи Таъмиддиҳанда.

57. Чун вақти зоидани Элисобаъ расид, ӯ писаре зоид.
58. Ва ҳамсояҳо ва хешу табори ӯ шуниданд, ки Худованд марҳамати Худро ба ӯ афзун кардааст, ва бо ӯ шод шуданд.
59. Ва дар рӯзи ҳаштум омаданд, ки кӯдакро хатна кунанд, ва мехостад ӯро, аз рӯи номи падараш, Закарьё ном монанд.
60. Лекин модараш дар ҷавоб гуфт:“Не, балки ӯ Яхъё номида хоҳад шуд“.
61. Ба вай гуфтанд:“Дар авлоди ту касе нест, ки чунин ном дошта бошад“.
62. Ва бо имову ишорат аз падараш пурсиданд, ки ӯро чӣ ном ниҳодан мехоҳад.
63. Ӯ тахтачае талабида, бар он навишт:“Номи ӯ Яхъёст“. Ва ҳама мутааҷҷиб шуданд.
64. Дарҳол даҳон ва забони ӯ кушода шуд, ва ӯ ба сухан даромада, Худоро ҳамду сано хонд.
65. Ва ҳамаи ҳамсояҳои онҳо ба ҳарос афтоданд; ва тамоми ин воқеаро дар сар то сари кӯҳистони Яҳудо нақл мекарданд.

66. Ва ҳар кӣ мешунавид, инро дар дили худ ҷо дода, мегуфт: “Ин кӯдак кӣ хоҳад шуд?” Ва дасти Худованд бо ӯ буд.

Таронаи Закаръё.

67. Падари ӯ, Закаръё аз Рӯҳулқудс пур шуд ва нубувват намуда гуфт:

68. „Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки қавми Худро парасторӣ намуда, ба вай халосӣ ато фармудааст,

69. Ва барои мо дар хонадони бандаи Худ Довуд шохи начот барпо кардааст,

70. Чунон ки аз қадим бо забони анбиёи муқаддаси Худ гуфтааст,

71. Ки моро аз душманони мо ва аз дасти ҳамаи онҳое ки аз мо нафрат доранд, начот хоҳад дод;

72. Ба падарони мо марҳамат намуда, аҳди муқаддаси Худро,

73. Қасамеро, ки ӯ ба падари мо Иброҳим ёд карда буд ба хотир хоҳад овард,

74. Ва ба мо имконият хоҳад дод, ки аз дасти душманони худ халос шуда, бе тарсу бим

75. Ба ӯ бо қудсият ва адолат хизмат кунем, дар ҳолате ки тамоми айёми умри худ пеши ӯ бошем.

76. Ва ту, эй кӯдак, набии Ҳаққи Таоло хонда хоҳӣ шуд, зеро ки пешопеши Худованд қадам хоҳӣ зад, то ки роҳҳои ӯро муҳайё кунӣ

77. Ва ба қавми ӯ бифаҳмонӣ, ки начот дар омурзиши гуноҳҳои онҳост,

78. Аз умқи марҳамати Худои мо, ки бо он моро Найири Толеъ аз олами боло парасторӣ намуд,

79. То ки касони дар торикӣ ва дар сояи марг нишастаро мунавар созад ва пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ равона кунад“.

80. Ва кӯдак калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт, ва то рӯзе ки бар Исроил зоҳир гардид, дар биёбонҳо буд.

БОБИ ДУЮМ

Таваллуди Исо. Исми Ў.

1. Дар он айём аз чониби қайсари Авғустус фармоне баромад, ки дар тамоми рӯи замин саршуморӣ гузаронданд.
2. Дар замоне ки Кириниус дар Сурия ҳукмронӣ мекард, ин саршуморӣ аввалин буд.
3. Ва ҳама барои нависондани худ, ҳар яке ба шаҳри худ мерафтанд.
4. Юсуф низ аз Ҷалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудо, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, равона шуд, чунки ў аз хонадон ва авлоди Довуд буд,
5. То худро бо Марьям, ки номзади ў буд ва ҳомиладор буд, нависонад.
6. Ва ҳангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, вақти зоидани вай расид;
7. Ва Писари нахустини худро зоид, ва Ўро парпеч кард, ва Ўро дар охуре хобонид, чунки дар мусофирхона ҷое барои онҳо набуд.

Парастии чўнон.

8. Дар он сарзамин чўноне буданд, ки шабона дар ҳавои кушод рамаи худро посбонӣ мекарданд.
9. Ва фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардид, ва чалоли Худованд дар гирду пешашон дурахшид, ва онҳо бағоят харосон шуданд.
10. Фаришта ба онҳо гуфт: “Натарсед; зеро ки муждаи бузурге ба шумо мерасонам, ки он барои тамоми қавм хоҳад буд:
11. „Имрӯз барои шумо дар шаҳри Довуд Начотдиҳанда таваллуд шуд, ки Ў Масеҳи Худованд аст;

12. Ва ин аст аломате барои шумо: Кўдакро парпечшуда ва дар охуре хобида хоҳед ёфт“.
13. Ногаҳон бо фаришта фавче аз лашкари осмон пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:
14. „Худоро чалол дар арши аъло, ва осоиштагӣ бар замин, ва хусни таваҷҷӯҳ дар миёни мардум бод“.
15. Вақте ки фариштагон аз пеши онҳо ба осмон сууд карданд, чўпонон ба якдигар гуфтанд:“Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он чиро, ки дар он чо воқеъ шудааст, ва Худованд онро ба мо хабар додааст, бубинем“.
16. Ва бо шитоб омаданд, ва Марьям ва Юсуф ва Кўдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд.
17. Ва чун диданд, он суханонеро, ки ба онҳо дар бораи Ин Кўдак гуфта шуда буд, нақл карданд.
18. Ва ҳамаи онҳое ки шуниданд, аз он чи чўпонон ба онҳо нақл карданд, мутааҷҷиб шуданд.
19. Ва Марьям ҳамаи ин суханонродар дили худ чо дода, нигоҳ медошт.
20. Ва чўпонон баргашта, Худоро ҳамду сано мехонданд ва ситоиш мекарданд барои ҳамаи он чизҳое ки шунида ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд.

*Қурбонӣ дар маъбад барои модар ва Кўдак.
Хатни Исо.*

21. Вақте ки дар ҳаштрўзагӣ Ўро хатна карданд, ба Ў Исо ном доданд, чунон ки фаришта Ўро, пеш аз он ки дар шикам пайдо шавад, номида буд.
22. Ва ҳангоме ки айёми татҳири онҳо мувофиқи шариати Мусо фаро расид, Ўро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешниҳод кунаднд,
23. Чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст:”Ҳар махлуқи наринае ки батни модарро мекушояд, муқаддаси Худованд хонда мешавад”;

24. Ва мувофиқи он чи дар шариати Худованд гуфта шудааст, ду фохта ё ду чўчай кабўтар кубонӣ кунанд.

Парастии ва нубуввати Шимъун.

25. Ва инак, дар Ерусалим Шимъун ном марде буд, ки Марди одил ва паҳрезгор ва мунтазири тасаллои Исроил буд, ва Рўхулқудс бар ӯ буд.

26. Ва аз Рўхулқудс ба ӯ маълум шуда буд, ки то Масеҳи Худовандро набинад, фавтро нахоҳад дид.

27. Ва ӯ ба ҳидояти Рўх ба маъбад омад. Ва ҳангоме ки Исои Кўдакро падару модараш оварданд, то ки маросими шариатро бар ӯ ба чо оваранд,

28. Ӯро ба дасти худ гирифта, Худоро муборак хонд ва гуфт:

29. „Акнун, Эй Парвардигор, бандаи Худо, мувофиқи ваъдаи Худ, ба саломатӣ ҷавоб медиҳӣ;

30. Зеро ки чашмони ман наҷоти Туро дид,

31. Ки онро Ту пеши ҳамаи қавмҳо муҳайё сохтай:

32. Нурест, ки чашми халқҳоро кушояд. Ва ҷалоли қавми Исроили Ту бошад“.

33. Ва Юсуф ва модари ӯ аз он чи дар бораи ӯ гуфта шуд, мутааҷҷиб гардиданд.

34. Ва Шимъун онҳоро баракат дода, ба Марьям, модари ӯ, гуфт:“Инак, ӯ барои ғалтидан ва бархостани бисъёр касон дар Исроил ва барои аломати муноқишот таъин шудааст,-

35. Дар ҷони ту низ шамшере фурӯ хоҳад рафт, то ки андешаҳои дилҳои бисъёр ошкор шавад“.

Парастии Ҳано.

36. Дар он чо низ набияе, Ҳано духтари Фануил, аз сибти Ошер буд, ки хеле солхўрда буд, ва аз давраи бакораташ ҳафт сол бо шавҳари худ зиндагӣ кардагӣ буд,

37. Ва то ҳаштоду чорсолагӣ бева буд. Вай аз маъбад дур нашуда, бо рўза ва дуо шабу рўз ба Худо ибодат мекард.

38. Вай низ дар ҳамон соат пеш омада, Худовандро ҳамду сано хонд ва ба ҳамаи онҳое ки мунтазири халосии Ерусалим буданд, дар бораи Ў суҳан ронд.

Баргаштан ба Носира. Солҳои соқит.

39. Баъд аз он ки тамоми маросимро мувофиқи шариати Худованд ба анҷом расонданд, ба Ҷалил, ба шаҳри худ Носира баргаштанд.

40. Ва Кўдак калон шуда, рўҳаш қавӣ мегашт ва аз ҳикмат пур мешуд, ва файзи Худо бар Ў буд.

Исои дувоздаҳсола дар маъбад.

41. Ҳар сол падару модари Ў барои иди фисҳ ба Ерусалим мерафтанд.

42. Инчунин вақте ки Ў дувоздаҳсола буд, онҳо аз рӯи таомули ид ба Ерусалим омаданд,

43. Ва ҳангоме ки баъд аз итмоми айёми ид гашта мерафтанд, Исои Наврас дар Ерусалим монд; ва инро Юсуф ва модари Ў пайхас нарафтанд,

44. Ба гумони он ки Ў бо аҳли қофила меояд; ва як рӯз роҳ паймуда, дар миёни хешон ва ошноён ба ҷустуҷӯи Ў шуруъ карданд;

45. Ва чун наёфтанд, барои кофта ёфтани Ў ба Ерусалим баргаштанд.

46. Баъд аз се рӯз Ўро дар маъбад ёфтанд, ки дар миёни муаллимон нишаста, суҳанони онҳоро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод;

47. Ва ҳамаи онҳое ки суҳанони Ўро мешуниданд, аз ақли Ў ва аз ҷавобҳои Ў мутаҷҷуб мешуданд.

48. Чун Ўро диданд, дар ҳайрат монданд; ва модари Ў ба Ў гуфт: “Эй Фарзандам! Чаро Ту бо мо чунон рафтор кардӣ? Инак, падарат ва ман хеле ғусса хӯрда, Туро ҷустуҷӯ кардем”.

49. Ба онҳо гуфт:Чаро Маро чустучў кардед? Магар намедонистед, ки Ман бояд дар ҳамон ҷое бошам, ки ба Падарам тааллуқ дорад?“

50. Вале онҳо ба суханоне ки Ў гуфт, сарфаҳм нарафтанд.

51. Ва Ў бо онҳо равона шуда, ба Носира омад; ва дар итоати онҳо буд. Ва модари Ў хамаи ин суханонро дар дили худ нигоҳ медошт.

52. Ва Исо дар ҳикмат ва дар камол ва дар илтифот назди Худо ва одамон тараққӣ мекард.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузорию Яхъёи Таъмиддиҳанда.

1. Дар соли понздаҳуми ҳукмронии қайсар Табаринус, вақте ки Понтиус Пилотус дар Яҳудо фармонравой мекард, ва Ҳиродус тетрархи Чалил, ва бародараш Филиппус тетрархи Итурия ва вилояти Тархонитус, ва Лисониус тетрархи Абилин буд,

2. Дар айёми саркоҳин Ҳонон ва Қиёфо, каломи Худо ба Яхъё ибни Зкаръё расид.

3. Ва ў тамоми кишвари атрофи Ўрдунро тай карда, таъмиди тавбаро барои омурзиши гиноҳҳо мавъиза менамуд,

4. Чунон ки дар китоби нутқҳои Ишаъёи набӣ навишта шудааст:“Овози нидоқунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ўро рост кунед;

5. Ҳар водӣ баланд, ва ҳар кўҳ ва теппа паст, ва ҳар қачӣ роҳи рост, ва ҳар роҳи ноҳамвор ҳамвор хоҳад шуд;

6. „Ва ҳар башар наҷоти Худоро хоҳад дид“

7. Ва ба мардуме ки берун меомаданд, то ки аз ў таъмид ёбанд, меғуф:“Эй афъизадагон! Кӣ ба шумо талқин кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?“

8. Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад, ва дар дили худ нағӯед, ки’’падари мо Иброҳим аст!’’,зеро ба шумо

мегўям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;

9. Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд“.

10. Мардум аз ў мепурсиданд:“Пас чӣ кунем?”

11. Дар ҷавоби онҳо мегуфт:“Касе ки ду курта дорад, ба касе ки надорад, бидихад; ва касе ки хўрок дорад, низ чунин амал кунад“.

12. Бочғирон низ барои таъмид омада, ба ў гуфтанд:“Эй устод, чӣ кунем?”.

13. Ба онҳо гуфт:“Бештар аз он чи барои шумо муқарар шудааст талаб накунад“.

14. Сарбозон низ аз ў пурсида, гуфтанд:“Пас мо чӣ кунем?” Ба онҳо гуфт:“Касеро озор надихед, дар ҳаққи касе тўхмат накунад, ва ба маоши худ қаноат намоед“.

15. Ва ҳангоме ки мардум интизор меистоданд, ва ҳама дар дили худ дар бораи Яҳъё андеша мекарданд, ки оё вай Масеҳ аст ё не,

16. Яҳъё дар ҷавоби ҳамаи онҳо мегуфт:“Ман бо об таъмид медиҳам, лекин Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ўро воз кунам; Ў шуморо бо Рўҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;

17. „Ў ғалбери Худро дар даст дорад, ва Ў хирмангоҳи Худро тоза карда, гандумро дар анбори Худ гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи хомўшнашаванда хоҳад сўзонд“.

18. Боз бисъёр чизҳои дигарро ба мардум башорат дода онҳоро насихат мекард.

Ҳабс шудани Таъмиддиҳанда.

19. Ва тетрарх Ҳиродус барои Ҳиродия, зани бародараш ва барои ҳамаи бадихое ки карда буд, ба мазамати ў дучор шуда,

20. Инро низ бар ҳамаи онҳо илова намуд, ки Яҳъёро ба зиндон андохт.

Таъмиди Исо.

21. Ҳангоме ки тамоми мардум таъмид меёфтанд, ва Исо низ таъмид ёфта, дуо мегуфт, осмон кушода шуд,
22. Ва Рӯхулқудс дар шакли ҷисмони, чун кабӯтаре, бар Ў нозил шуд, ва овозе омад, ки мегуфт: “Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ; ҳусни таваҷҷуҳи Ман бар Туст!”

Насабномаи Марьям, Модари Исо

23. Ва Исо, вақте ба хизмати Худо шурӯъ намуд, тақрибан сисола буд, ва, чунон ки гумон мекарданд, писари Юсуф ибни Элӣ,
24. Ибни Маттот, ибни Левӣ, ибни Малкӣ, ибни Яннай, ибни Юсуф,
25. Ибни Матитъё, ибни Омӯс, ибни Наҳум, ибни Ҳеслӣ, ибни Начҷой,
26. Ибни Маҳат, ибни Матитъё, ибни Шимъӣ, ибни Юсуф, ибни Йӯдо,
27. Ибни Йӯҳонон, ибни Ресо, ибни Зарубобил, ибни Шаалтиил, ибни Нерӣ,
28. Ибни Малкӣ, ибни Аддӣ, ибни Қўсом, ибни Элмадом, ибни Эр,
29. Ибни Йўсе ибни Элеэзер, ибни Йўрим, ибни Маттот, ибни Левӣ,
30. Ибни Шимъўн, ибни Яҳудо, ибни Юсуф, ибни Йўном, ибни Эльёқим,
31. Ибни Мальё, Ибни Мино, ибни Матато, ибни Нотон, ибни Довуд,
32. Ибни Йисой, ибни Ўбид, ибни Бўаз, ибни Салмўн, ибни Наҳшўн,
33. Ибни Аминобод, ибни Ром, ибни Ҳесрўн, ибни Форас, ибни Яҳудо,

34. Ибни Яъқуб, ибни Исҳоқ, ибни Иброҳим, ибни Торах, ибни Нохӯр,
35. Ибни Саруч, ибни Рау, ибни Фолач, ибни Эбар, ибни Шолах,
36. Ибни Қенон, ибни Арфакшад, ибни Сом, ибни Нӯҳ, ибни Ломак,
37. Ибни Матушолах, ибни Ҳанӯҳ, ибни Ёрад, ибни Маҳалалъил, ибни Қенон,
38. Ибни Анӯш, ибни Шет, ибни Одам, ибни Худо буд.

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

1. Ва Исо пур аз Рӯхулқудс аз Ўрдун баргашт, ва Рӯҳ Ўро ба биёбон бурд,
2. Ва чиҳил рӯз Ўро иблис меозмуд, ва дар он рӯзҳо Ў чизе нахӯрд; ва баъд аз тамом шудани онҳо гурусна монд.
3. Ва иблис ба Ў гуфт:“Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг бигӯй, ки нон шавад“
4. Исо ба вай ҷавоб дод:“Навишта шудааст, ки одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар каломи Худо“.
5. Ва Ўро ба кӯҳи баланде бардошта бароварда, ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро дар лаҳзае ба Ў нишон дод,
6. Ва иблис ба Ў гуфт:“Тамоми салтанати ва ҷалоли онҳоро ба Ту медиҳам, зеро ки он ба дасти ман супурда шудааст, ва ман, ба ҳар кӣ хоҳам, онро медиҳам;
7. „Пас, агар Ту ба ман сачда кунӣ, ҳамааш аз они Ту мешавад“.
8. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Аз Ман дур шав, эй шайтон; навишта шудааст, ки:”Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ўро ибодат намо” „
9. Ва Ўро ба Ерусалим бурда, бар кунгураи маъбад гузошт, ва ба Ў гуфт:“Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз ин ҷо Худро ба зер андоз;

10. „Зеро ки навишта шудааст:“Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ки Туро нигоҳдорӣ кунанд;
11. Ва Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой Худро ба санге бизанӣ“
12. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Гуфта шудааст, ки:”Худованд Худои хурдо наозмой”,,
13. Ва иблис тамоми озмоишро ба итмом расонда, то муддате аз Ў дур шуд.

Хизматгузори Исо дар Ҷалаил.

14. Ва Исо бо қуввати Рӯҳ ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ў дар тамоми кишвар паҳн шуд.
15. Ва Ў дар кунштҳои онҳо таълим меод, ва ҳама Ўро ситоиш мекарданд.

Исо дар куншти Носира.

16. Ва ба Носира, ки дар он ҷо тарбия ёфта буд, омад ва аз рӯи одати Худ, рӯзи шанбе ба куншт даромад ва барои кироат бархост.
17. Ба Ў китоби Ишаъи набиро доданд; ва Ў китобро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:
18. “Рӯҳи Худованд бар Ман аст; зеро ки Ў Маро татҳин намудааст, то ки ба мискинон башорат диҳам, ва Маро фиристодааст, то ки шикастадилонро шифо бахшам, озодиро ба асирон ва биноиро ба кӯрон мавъиза намоям, мазлумонро озод кунам”
19. “Ва соли тавачҷӯҳи Худовандро мавъиза намоям”.
20. Ва китобро пӯшонда, ба ходим дод ва нишаст; ва ҷашмони ҳама дар куншт ба Ў дӯхта шуда буд.
21. Ва Ў ба сухан оғоз намуда, ба онҳо гуфт:“Имрӯз ин навишта, ки шумо гӯш кардед, ба иҷро расидааст“.

22. Ва ҳама ба Ў шаҳодат меоданд, ва аз суҳанони файзбахше ки аз даҳонаш мебаромад, мутааҷчиб шуда, мегуфтанд:“Оё Ў писари Юсуф нест?”

23. Ба онҳо гуфт:“Албатта, шумо ба Ман ин мақолро хоҳед гуфт:”Эй табиб! Худатро шифо бидех; ҳар он чи шунидаем, ки дар Кафарнаҳум воқеъ шудааст, ин ҷо низ дар ватани Худ бикун’,,

24. Ва гуфт:“Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳеҷ пайғамбаре дар зодгоҳи худ мақбул нест“.

25. Аз рӯи ҳақиқат ба шумо мегӯям: бисъёр бевазанон дар Исроил дар айёми Ильёс буданд, ки он вақт осмон се солу шаш моҳ баста шуда буд, ба тавре ки дар тамоми рӯи замин қаҳтии сахте рӯй дод,

26. Вале Ильёс назди ҳеҷ яке аз онҳо фиристода нашуд, балки фақат назди бевазани ба Сорфатои Сидўн;

27. Ва бисъёр махавиён дар Исроил дар айёми Элишои набӣ буданд, вале ҳеҷ яке аз онҳо пок нашуд, балки фақат Наамони сурьёнӣ“;

28. Тамоми аҳли куништ инро шунида, пур аз ғазаб шуданд,

29. Ва бархоста, Ўро аз шаҳр бадар карданд ва бар қуллаи кўҳе ки шаҳрашон бар он сохта шуда буд, бурданд, то ки Ўро ба зер афкананд;

30. Аммо Ў аз миёни онҳо гузашта, ба роҳи Худ рафт.

Исо дар Кафарнаҳум.

31. Ва ба Кафарнаҳум, шаҳри Чалил, омад, ва дар рӯзҳои шанбе онҳоро таълим меод.

32. Ва онҳо аз таълими Ў дар ҳайрат монданд, зеро ки каломи Ў боқудрат буд.

33. Дар куништ касе буд, ки рӯҳи деви палид дошт, ва бо овози баланд фаръёд зада, гуфт:

34. „Ту ро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Қудусси Худо!“

35. Исо вайро манъ карда, гуфт:“Хомӯш шав ва аз вай берун ой!“ Ва дев ўро дар миёна афтонда, аз ў берун шуд, ва ҳеч осебе ба ў нарасонд.

36. Ҳама ба воҳима афтоданд, ва ба якдигар мегуфтанд:“Ин чӣ гапест, ки Ў бо қудрат ва қувват ба авроҳи палид амр мефармояд, ва онҳо берун меоянд?“

37. Ва овозаи Ў дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Исо модарарӯси Петрус ва бисъёр касони дигарро шифо медиҳад.

38. Ў аз куништ баромада, ба хонаи Шимъун омад; модарарӯси Шимъун ба табларзаи сахте гирифта буд; ва дар хусуси вай аз Ў илтимос карданд.

39. Ва Ў наздики вай омада, табларзаро манъ кард; ва он нест шуд. Вай дарҳол бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.

40. Дар вақти фурӯ рафтани офтоб ҳамаи онҳое ки беморони гирифтори касалиҳои гуногун доштанд, онҳоро назди Ў меоварданд, ва Ў ба ҳар яке аз онҳо даст гузошта, онҳоро шифо меод.

41. Девҳо низ аз бисъёр касон берун омада, бо фаръед мегуфтанд:“Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ“. Аммо Ў онҳоро манъ карда, намегузошт сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ўро медонистанд.

Исо дар тамоми Яҳудо мавъиза менамояд.

42. Чун субҳ дамид, Ў берун омада, ба хилватгоҳе рафт, вале мардум Ўро кофта ёфтанд ва назди Ў омаданд, ва Ўро нигоҳ медоштанд, ки аз пешашон наравад.

43. Ба онҳо гуфт:“Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ аз Малакути Худо башорат диҳам, чунки барои хамин фиристода шудаам“.

44. Ва дар куништҳои Ҷалил мавъиза мекард.

БОБИ ПАНЦУМ

Моҳигириши мӯъҷизаосо.

1. Боре, вақте ки мардуми бисъёре аз ҳар тараф Ўро фишор медоданд, то ки каломи Худоро гӯш кунанд, ва Ў дар канори кӯли Чинесор истода буд,
2. Ду қаикро дид, ки дар кӯл истода буданд, ва сайёрони моҳӣ аз онҳо берун омада, тӯрҳои худро шустушӯй мекарданд.
3. Ба яке аз қаикҳо, ки аз они Шимъун буд, савор шуда, аз вай хоҳиш кард, ки андаке аз соҳил дуртар ронад, ва Ў дар қаик нишаста, мардумро таълим медод.
4. Ва ҳангоме ки суҳанаш ба поён расид, ба Шимъун гуфт: “Ба чуқуроб бирон, ва тӯрҳои худро барои сайд андозед”.
5. Шимъун дар ҷавоби Ў гуфт: “Эй Устод! Тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтем; лекин аз рӯи суҳани Ту тӯрро меандозам”.
6. Ва онҳо чунин карданд, ва миқдори зиёди моҳиро сайд карданд, ва кам ммонда буд, ки тӯрашон кафида равад.
7. Ва ба рафиқони худ, ки дар қаики дигар буданд, ишорат карданд, ки ба ёрии онҳо биёянд; ва онҳо омада, ҳар ду қаикро пур карданд, ба тавре ки қариб буд ки зери об раванд.
8. Шимъуни Петрус, чун инро дид, пеши Исо зону зада, гуфт: “Худовандо! Аз пеши ман бирав, чунки ман шахси гуноҳкор ҳастам”.
9. Зеро ки вай ва ҳамаи ҳамроҳонаш аз ин сайди моҳиёне ки ба даст оварда буданд, дар даҳшат афтоданд.
10. Ва ҳамчунин Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой низ, ки шарикони Шимъун буданд. Ва Исо ба Шимъун гуфт: “Натарс; минбаъд одамонро сайд хоҳӣ кард”.
11. Ва ҳар ду қаикро ба соҳил бароварданд, ва ҳамаро тарк карда, аз ақиби Ў равона шуданд.

Исо махавиро шифо медиҳад.

12. Вақте ки Исо дар яке аз шахрҳо буд, марде пур аз махав омад, ва чун Исоро дид, рӯй ба замин ниҳода, аз Ў илтимос кард: “Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ”.

13. Ў дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: “Махоҳам, пок шав!” Ва дарҳол махав аз вай нест шуд.

14. Ва Ў ба вай таъин кард, ки ба ҳеч кас гап назанад, балки рафта худро ба коҳин нишон диҳад ва барои пок шудани худ он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кунад, то ба онҳо шаҳодате гардад.

15. Аммо овозаи Ў то рафт паҳн мешуд, ва шумораи зиёди мардум назди Ў чамъ- меомаданд, то ки каломашро гӯш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд.

16. Ва Ў ба ҷойои хилват мерафт ва дуо мегуфт.

Шифо ёфтани мафлӯч.

17. Рӯзе аз рӯзҳо, вақте ки Ў таълим меод, ва фарисиён ва муаллимони шариат аз тамоми деҳоти Ҷалил ва аз Яхудо ва Ерусалим омада, дар он ҷо нишаста буданд, ва қуввати Худованд дар шифо дар шифо доданааш зоҳир мешуд,

18. Инак, якчанд кас марди мафлӯчро бо бистараш бардошта оварданд, ва мехостанд вайро дароварда, пеши Ў бигуздоранд,

19. Вале ба сабаби бисъёрии мардум роҳе барои даровардани вай наёфта, болои бом баромаданд ва аз миёни сафолҳои он вайро бо бистараш ба миёни хона пеши Исо поён фуруварданд.

20. Ва Ў имони онҳоро дида, гуфт: “Эй одамизод, гуноҳҳои ту омурзида шуд”.

21. Китобдонон ва фарисиён дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: “Ин кист, ки куфр мегӯяд? Ҷуз Худои ягона кист, ки гуноҳоро омурзида тавонад?”

22. Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, дар ҷавоби онҳо гуфт: “шумо дар дили худ чӣ андешаҳо доред?”

23. Кадомаш осонтар аст: гуфтани он ки’’гуноҳҳои ту омурзида шуд’’, ё гуфтани он ки’’барҳез ва равона шав’’?

24. Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин кудрати омурзидани гуноҳхоро дорад“- ба мафлуҷ гуфт:“Ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав“.

25. Вай дарҳол дар пеши назари онҳо барҳост, бистари худро бардошт ва, Худоро сипоскунон, ба хонаи худ равона шуд.

26. Ва ҳама дар ҳайрат монданд, ва Худоро ҳамду сано мехонданд, ва дар ҳолате ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд:“Имрӯз чизҳои аҷоиб дидем“.

Даъват кардани Матто. Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

27. Баъд аз ин Ё берун рафта, Левӣ ном бочгиреро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт:“Аз паи Ман биё“.

28. Вай ҳама чизро тарк карда, барҳост ва аз паи Ё равона шуд.

29. Ва Левӣ дар хонаи худ барои Ё зиёфати калоне дод, ва шумораи зиёди бочгирон ва касони дигар дар он ҷо буданд, ва онҳо бо Ё назди суфра нишастанд.

30. Китобдонон ва фарисиён норозигӣ баён намуда, ба шогирдони Ё гутанд:“Чаро шумо бо бочгирон ва гуноҳкорон мехӯред ва менӯшед?“

31. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат доранд;

32. Ман омадам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам“.

Масъалаи Рӯзадорӣ.

33. Ба Ё гуфтанд:“Чаро шогирдони Яхъё бисъер рӯза медоранд ва дуо мегӯянд, ҳамчунин шогирдони фарисиён низ, лекин шогирдони Ту мехӯранд ва менӯшанд?“

34. Ба онҳо гуфт:“Оё метавонед аҳли кўшки никоҳро, модоме ки домод бо онҳост, ба рўздорӣ водор намоед?
35. Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ, дар он айём рўза хоҳанд дошт“.

Масалҳо дар бораи чома ва машк.

36. Дар айни ҳол ба онҳо ин масалро гуфт:“Ҳеч кас порчае аз чомаи нав гирифта, бар чомаи кўҳна ямоқ намемонад; вагар на, ҳам чомаи навро пора мекунад, ва ҳам ямоқи нав ба чомаи кўҳна мувофиқ намеояд“.
37. „Ва ҳеч кас шароби навро дар машки кўҳна намеандозад; вагар на шароби нав машкро дарида, ҳам худаш мерезад, ҳам машк талаф мешавад;
38. Лекин шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст; дар он сурат ҳар ду маҳфуз хоҳанд монд“.
39. „Ва ҳеч кас шароби кўҳнаро нўшида, дарҳол наваширо талаб намекунад, зеро ки мегўяд: шароби кўҳна хуб аст“.

БОБИ ШАШУМ

Исо ва қоидаҳои Яҳудиён дар бораи рўзи шанбе.

1. Як рўзи шанбе чунин воқеъ шуд, ки Ў аз миёни киштзор мегузашт, ва шогирдони Ў хўшаҳоро мечинданд ва ба каф молида, мехўрданд.
2. Ва баъзе аз фарисиён ба онҳо гуфтанд:“Чаро шумо коре мекунед, ки кардани он дар шанбе раво нест?”
3. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?
4. Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдирро гирифта хўрд, ва ба ҳамроҳони худ низ дод, ва ҳол он ки хўрдани он раво набуд, чуз барои коҳинон?”
5. Ва ба онҳо гуфт:“Писари Одам оғои шанбе низ мебошад“.

Шифо ёфтани дастхушк.

6. Як рӯзи шанбеи дигар Ў ба куништ даромада, таълим медод, ва дар он чо марде буд, ки дасти росташ хушк шуда буд.

7. Китобдонон ва фарисиён аз паи Ў мепоиданд, ки шояд дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки айбе ба гардани Ў бор кунанд.

8. Ва Ў андешаҳои онҳоро пай бурда, ба Марди дастхушк гуфт: “Бархез ва дар миёнчо биист”. Вай бархост ва истод.

9. Ва Исо ба онҳо гуфт: “Аз шумо мепурсам, ки дар рӯзи шанбе кадом кор чоиз аст: некӣ кардан, ё бадӣ кардан? чонеро начот додан, ё ҳалок кардан?”

10. Ва ба ҳамаи онҳо назар афканда, ба он мард гуфт: “Дасти худро дароз кун”. Вай чунин кард, ва дасташ мисли дасти дигараш сиҳат шуд.

11. Аммо онҳо бисёр дарғазаб шуда, бо ҳамдигар муҳокима мекарданд, ки ба Исо чӣ кунанд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ нафар ва номҳои онҳо.

12. Дар он айём Ў барои дуо гуфтан ба фарози кӯҳе баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо гуфт.

13. Вақте ки чашми рӯз кушода шуд, шогирдони Худо даъват намуда, аз онҳо дувоздаҳ нафарро интиҳоб кард, ва ба онҳо номи ҳавориёнро дод, ки инҳоянд:

14. Шимъён, ки ўро Петрус номид, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филипус ва Барталмо,

15. Матто ва Тумо, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъён, ки лақабаш Гаюр буд,

16. Яҳудо ибни Яъқуб ва Яҳудои Исқарьют, ки баъдтар таслимкунандаи Ў шуд.

Фаъолияти Исо то ҳудуди Яҳудо васъат меёбад.

17. Ва бо онҳо фурӯд омада, бар ҷои ҳамворие истод, ва шумораи зиёди шогирдонаш ва мардум бисъёре аз тамоми Яҳудо ва Ерусалим ва аз соҳили Сӯр ва Сидӯм ҷамъ омаданд,

18. То ки каломии Ўро гӯш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд; дар байнашон ҳамчунин гирифтори арвоҳи палид буданд; ва шифо меёфтанд.

19. Ва тамоми издиҳом саъю кӯшиш мекарданд, ки Ўро ламс намоянд, чунки қуввате аз Ў берун омада, ҳамаро шифо мебахшид.

Мавъизаи Исо:

1. Аҳкоми хушбахтӣ.

20. Ва Ў ба шогирдони Худ ҷашм андохта, гуфт: “Хушо шумо, эй мискинон, зеро ки Малакути Худо аз они шумост.”

21. „Хушо шумо, ки ҳоло гурусна ҳастед, зеро ки сер хоҳд шуд. Хушо шумо, ки ҳоло гириён ҳастед, зеро ки хандон хоҳед шуд.

22. Хушо шумо, вақте ки мардум ба хотири Писари Одам аз шумо нафрат намоянд, ва шуморо дур кунанд, ва дашном диҳанд, ва номи шуморо ба бадӣ бароварда, рад кунанд.

23. Дар он рӯз шодӣ кунеду ба ваҷд биёед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст. Падарони онҳо бо анбиё ҳамин тавр рафтор мекарданд“.

2. Эълон кардани: вай бар ҳоли шумо!

24. „Бар акси ин, вай бар ҳоли шумо, эй сарватдорон! Зеро ки шумо аллакай тасаллоии худро ёфтаед.

25. Вай бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло сер ҳастед! Зеро ки гурусна хоҳед монд. Вай бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло хандон ҳастед, зеро ки мотам хоҳед гирифт ва гирия хоҳед кард.

26. Вой бар ҳоли шумо, вақте ки тамоми мардум шуморо таъриф кунанд. Зеро ки падарони онҳо бо анбиёи козиб ҳамин тавр рафтор карда буданд“

3. Бартараф кардани бадӣ ба воситаи муҳаббат.

27. Лекин ба шумо, эй шунавандагон, мегӯям: “душманони худро дӯст бидоред, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед,

28. Барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед ва барои озордиҳандагони худ дуо гӯед“.

29. „Ҳар кӣ ба рухсораи ту торсаки занад, дигарашро низ сӯи вай бигардон; ва ҳар кӣ чомаи туро кашида гирад, дар гирифтани куртаат низ монёи нашав“.

30. Ҳар кӣ аз ту чизе талаб кунад, ба вай бидеҳ, ва ҳар кӣ чизи туро бигирад, гашта доданаширо талаб накун.

31. Ва чӣ тавре аз мардум мехоҳед, ки ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед“.

32. „Ва агар касонero дӯст доред, ки шуморо дӯст доранд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ дӯстдорони худро дӯст медоранд“.

33. „Ва агар ба касоне некӣ мекунед, ки ба шумо некӣ мекунанд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ чунин мекунанд“.

34. „Ва агар ба касоне қарз диҳед, ки ба гашта гирифтани аз онҳо умед доред, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ ба гуноҳкорон қарз медиҳанд, то ки аз онҳо ҳамон қадар гашта гиранд“.

35. „Лекин шумо душманони худро дӯст бидоред, ва некӣ кунед, ва қарз диҳед, бе он ки ба талофии он умедвор шавед; ва мукофоти шумо бузург хоҳад буд, ва Писарони Ҳаққи Таоло хоҳед буд; зеро ки Ё ба носипосон ва бадон меҳрубон аст“.

36. „Пас, раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст“.

4. Ба муқобили маҳкум кардани дигарон.

37. „Доварӣ накунед, ва ба доварӣ дучор нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд, бибехшед ва бахшида хоҳед шуд“;

38. „Бидихед, ва ба шумо дода хоҳад шуд: ба андозаи хуби чунбонидаю фишурдашуда ва лабрез ба домани шумо хоҳанд, рехт; зеро ба кадом андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд“.

39. Ва масале ба онҳо гуфт:“Оё метавонад кӯре ба кӯри дигар роҳнамоӣ кунад? Оё ҳар ду дар чоҳ намеафтанд?”

40. „Шогирд аз муаллими худ авло нест. Аммо, пас аз такмил ёфтани ҳам, ҳар кас чун муаллимаш хоҳад буд“.

41. „Чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худ дарнамеёбӣ?“

42. „Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ гӯӣ:”Эй бародар! иҷозат деҳ хасро аз чашми ту дур кунам”, дар сурате ки чӯбро дар чашми худ намебинӣ? Эй риёкор! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ“.

5. Дар бораи ба ҷо овардани иродаи Худо.

43. „Дарахти хубе нест, ки меваи бад меоварда бошад. Ва дарахти баде нест, ки меваи хуб меоварда бошад.

44. Зеро ки ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад; чунки аз буттаи олуҷа анҷир намегиранд, ва аз мушхор ангур намечинанд“.

45. „Шахси нек аз ганҷинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад, ва шахси бад аз ганҷинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад; зеро ки даҳони вай аз пурии дил сухан мегӯяд“.

6. Масал дар бораи хонае ки бар санг бино шудааст.

46. Чаро Маро’’Худованд! Худованд!’’ мегӯед, вале он чиро ки Ман мегӯям, ба чо намеоваред?’’

47. Ҳар кӣ назди Ман биёяд ва суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба чо оварад, ба шумо мефаҳмонам, ки вай ба кӣ монанд аст:

48. „Вай ба касе монанд аст, ки хонае месохт, ва заминро чуқур канда, таҳкурсиро бар санг гузошт, ва ҳагоме ки сел омада, оби наҳр он хонаро зер кард, онро аз чояш чунбонда натавонист, чунки бар санг бино шуда буд.

49. Лекин ҳар кӣ бишнавад ва ба чо наоварад, ба касе монанд аст, ки хонаашро бар рӯи хок бе таҳкурсий бино кард, ва ҳангоме ки оби наҳр онро зер кард, дарҳол фурӯ рафт, ва харобии он хона бузург буд“.

БОБИ ҲАФТУМ

Шифо ёфтани ғуломи мирисад.

1. Вақте ки Ё ҳамаи суханони худро ба самъи мардум расонда тамом кард, ба Кафарнаҳум ворид шуд.

2. Ғуломи як мирисад, ки барояш азиз буд, касал шуда, ба ҳолати назъ расида буд.

3. Вай овозаи Исоро шунида, пирони Яҳудиро назди Ё фиристод, то аз Ё илтимос кунанд, ки омада, ғуломи вайро шифо диҳад.

4. Ва онҳо назди Исо омаданд, ва аз ӯ бисъёр илтимос карда, гуфтанд:“Вай сазовори он аст, ки ин корро барояш бикунӣ,

5. Зеро ки вай қавми моро дӯст медорад ва барои мо куништ иморат кард“.

6. Исо бо онҳо рафт. Ва ҳангоме ки ба наздикиҳои хона расид, мирисад дӯстонашро назди Ё фиристод, то ки ба Ё гӯянд:“Оғо! Ташвиш накаш, зеро ман лоиқи он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ;

7. Ба ин сабаб худамро низ лоиқ надонистам ки назди Ту биёям; балки сухане бигӯ, ва ғуломи ман шифо хоҳад ёфт;

8. Зеро ки ман ҳам як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозон дорам; ба яке мегӯям :’’Бирав’’, меравад; ба дигаре мегӯям:’’Биё’’, меояд, ва ба ғуломи худ мегӯям:’’Фалон корро бикун’’, мекунад“.

9. Исо ин суҳанонро шунида, дар таачҷуб монд, ва ба мардуме ки аз ақиби Ё мерафтанд, рӯ гардонда гуфт:“Ба шумо мегӯям, ки Ман дар Исроил ҳам чунин имоне наёфтам“.

10. Ва фиристодагон ба хона баргашта, он ғуломи беморро тандуруст ёфтанд.

Исо писари бевазанро дар Ноин зинда мекунад.

11. Баъд аз он Ё ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дорад, ва бисъёр аз шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум ҳамроҳи Ё мерафтанд.

12. Вақте ки Ё ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, мурдаеро мебароварданд, ки писари ягонаи бевазани буд; ва мардуми бисъёре аз аҳли шаҳр бо вай равона буданд.

13. Ва Худованд вайро дида, дилаш ба вай сӯхт ва ба вай гуфт:“Гирья накун“.

14. Ва наздик омада, тобутро ламс намуд; тобутбардорон бозистоданд; ва Ё гуфт:“Эй ҷавон! Ба ту мегӯям, барҳез“.

15. Мурда сар бардошта, нишаст ва ба суҳан даромад; ва Ё вайро ба модараш супурд.

16. Ва ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт, ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:“Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст, ва Худо қавми Худро тафакқуд намудааст“.

17. Ин ақида дар бораи Ё дар тамоми Яҳудо ва дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

18. Ва шогирдони Яҳъё ҳамаи инро ба ӯ хабар доданд.

Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.

19. Ва Яҳъё ду нафарро аз шогирдони худ даъват намуда, назди Исо фиристод, то ки бипурсанд: “Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?”

20. Онҳо назди Ё омада, гуфтанд: “Яҳъёи Таъмиддиханда моро назди Ту фиристод, то ки бипурсем: ”Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?”,,

21. Дар ҳамон вақт Ё бисъёр касонро аз касалиҳо ва дардҳо ва аз арвоҳи палид шифо дода ва кӯрони бисъёрро биной бахшида буд.

22. Ва Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Биравед ва он чи дидед ва шунидед, ва Яҳъё бигӯед: кӯрҳо мебинанд, шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳъё мешаванд, ба мискинон башорат дода мешавад;

23. Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтанд“.

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳъё.

24. Ва ҳангоме ки фиристодагони Яҳъё баромада рафтанд, ба хама дар бораи Яҳъё ба сухан оғоз кард: “Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани қамише ки аз бод меларзад?

25. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Аммо онҳое ки сару либоси зебо дар бар доранд ва бо айшу нӯш зиндагӣ мекунанд, дар қасрҳои подшоҳонанд.

26. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як набӣ? Оре, ба шумо мегӯям, ки вай аз набӣ ҳам бузургтар аст“.

27. „Вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст:”Инак Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад”.

28. Зеро ки ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, ҳеҷ як набие бузургтар аз Яҳъёи Таъмиддиханда нест; лекин он ки дар Малакути Худо хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст“.

29. Вақте ки тамоми мардум ва бочгироне ки бо таъмиди Яхъё таъмид гирфта буданд, шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд.

Исо беақлии беимониро фош мекунад.

30. Аммо фарисиён ва шариатдонон иродаи Худоро дар ҳаққи худашон рад карданд, зеро аз вай таъмид нагирифтанд.

31. Ва Худованд гуфт: “Пас одамони ин наслро ба кӣ монанд кунам? Ва онҳо ба кӣ монандӣ доранд?”

32. „Онҳо ба кӯдаконе монандӣ доранд, ки дар кӯча нишаста ва якдигарро ҷеғ зада, мегӯянд:” Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагиристед” „

33. Зеро ки Яхъёи Таъмиддиханда омад, ки на нон мехӯрад ва на шароб менӯшад; ва шумо мегӯед:” Вай дев дорад”.

34. Писари Одам омад, ки мехӯрад ва менӯшад, ва шумо мегӯед: “Инак Марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти бочгирон ва гуноҳкорон аст”.

35. Ва ҳикмат аз тарафи ҳамаи фарзандони он тасдиқ карда шуд.

Зани гуноҳкор, ки гоноҳаш авф шуда буд, ба нишонаи миннатдорӣ Исоро бо равған татҳин мекунад.

36. Яке аз фарисиён аз Ё хоҳиш кард, ки бо вай хӯрок хӯрад; ва Ё ба хонаи фарисӣ даромада, назди суфра нишаст.

37. Ва инак, зане ки дар он шаҳр гуноҳкор буд, чун шунид, ки Ё дар хонаи фарисӣ назди суфра нишастааст, зарфи гачине бо равғани атрафшон овард;

38. Ва аз қафо назди пойҳои Ё истода, гирьякунон пойҳои Ёро бо ашки худ шуст ва бо мӯйҳои сари худ хушконида, ва пойҳои Ёро бўсида, бо равғани атрафшон татҳин кард.

39. Фарисие ки Ёро таклиф карда буд, чун инро дид, дар дили худ гуфт: “Агар Ё нибӣ мебуд, медонист, ки вай кист ва

чӣ гуна зан аст, ки Ўро ламс мекунад, зеро ки вай гуноҳкор аст“.

40. Исо ба ў рӯ оварда гуфт:“Эй Шимъун! ба ту чизе гуфтани хастам“ Гуфт:“Бигӯй, эй Устод“.

Масал дар бораи қарзхоҳ ва ду қарздор.

41. Исо гуфт:“Аз қарзхоҳе ду кас қарздор буданд: яке панҷсад динор ва дигаре панҷоҳ динор қарз дошт.

42. Азбаски барои адо кардан чизе надоштанд, ў ҳар ду ро бахшид. Бигӯ, ки кадоме аз онҳо ўро бештар дӯст хоҳанд дошт?“

43. Шимъун дар ҷавоб гуфт:“Ба гумони ман, ҳамон касе ки ба вай ў бештар бахшидааст“ . Ба ў гуфт:“Дуруст фикр кардӣ“.

44. Ва ба тарафи зан рӯ гардонда, ба Шимъун гуфт:“Оё ин занро мебинӣ? Ман ба хонаи ту омадам, ва ту об барои пойҳоям надодӣ; аммо вай пойҳои Маро бо ашк шуста, бо мӯйҳои сараш хушконид.

45. Ту Маро бўса накардӣ; аммо вай, аз вақти омаданим ин чониб, бўсидани пойҳои Маро бас намекунад.

46. Ту сари Маро бо рағани зайтун татҳин накардӣ; аммо вай пойҳои Маро бо рағани атрафшон татҳин кард.

47. Бинобар ин ба ту мегӯям: гуноҳҳои бисёри вай омурзида шудааст барои он ки вай муҳаббати бисёре зоҳир намуд; вале касе ки кам омурзида шуда бошад, муҳаббати кам зоҳир намудааст“.

48. Ва Ў ба вай гуфт:“Гуноҳҳои омурзида шудааст“.

49. Онҳое ки бо Ў назди суфра нишаста буданд, дар дили худ гуфтанд:“Ин кист, ки гуноҳҳоро низ меомурзад?“.

50. Ў ба зан гуфт:“Имонат туро наҷот дод; ба саломатӣ бирав“.

БОБИ ҲАШТУМ

Исо дар Ҷалил мавъиза мекунад ва шифо медиҳад.

1. Баъд аз ин Ў дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, мавъиза мекард ва Малакути Худоро башорат медод, ва бо Ў он дувоздаҳ буданд.
2. Ва ҳамчунин баъзе заноне ки Ў аз арвоҳи палид ва касалиҳо шифо дода буд: Марьям, ки Маҷдалия номида мешуд, ва аз вай ҳафт дев брун рафта буд,
3. Ва Юҳона, ҳамсари Кузо, ки девонбегии Хиродус буд, ва Сусан, ва бисъёр дигарон, ки бо дороии худ ба Ў хизмат мекарданд.

Масал дар бораи коранда.

4. Вақте ки мардуми бисъёр чамъ шуданд, ва аз ҳамаи шаҳрҳо назди Ў омадан гирифтанд, Ў масале оварда, гуфт:
5. „Корандае барои коридани тухм берун рафт; ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод ва поймол шуд, ва мурғони ҳаво онро хӯрданд;
6. „Қадаре бар санглоҳ афтод ва сабзида, хушк шуд, чунки рутубае набуд;„
7. „Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд“;
8. „Қадаре дар хоки нағз афтод ва сабзида, сад баробар бор овард“. Инро гуфта, нидо кард: „Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!“
9. Ва шогирдонаш аз Ў пурсиданд: „Маънои ин масал чист?“
10. Гуфт: „Ба шумо донишани асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба дигарон бо масалҳо сухан мегӯям, ба тавре ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд, вале намефаҳманд“.
11. „Инак маънои ин масал: тухм каломи Худост.
12. Афтода дар канори роҳ касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, лекин баъд иблис омада, онро аз дили онҳо мерабояд, мабодо онҳо имон оварда, начот ёбанд;

13. Афтода бар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, бо шодӣ қабул мекунанд, лекин реша надоранд, ва муддате имон доранд, ва дар вақти озмоиш ақиб мераванд;

14. Афтода дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале андешаҳо, сарват ва кайфу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад, ва онҳо самаре намеоваранд;

15. Ва афтода дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, дар дили нек ва пок нигоҳ медоранд ва бо сабр самар меоваранд“.

Масал дар бораи шамъе ки даргиронда шудааст.

16. „Ҳеч кас шамъро даргиронда, бо зарфе онро намепӯшад, ё зери кате намегузорад, балки бар шамъдон мемонад, то ҳар кӣ дарояд, рӯшноиро бубинад.

17. Зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизе махфие набошад, ки маълум ва зоҳир нашавад.

18. Пас, эҳтиёт кунед, ки чӣ тавр мешунавед; зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ, ки гумон мекунад дошта бошад, гирифта шавад“.

Хешовандони ҳақиқӣ бо Исо.

19. Ва модар ва бародаронаш назди Ё омаданд, вале ба сабаби бисъерии мардум ба Ё наздик шуда натавонистанд.

20. Ва ба Ё хабар дода, гуфтанд:“Модарат ва бародаронат дар берун истодаанд, ва мехоҳанд Туро бубинанд“.

21. Дар ҷавоби онҳо гуфт:“Модарам ва бародаронам он касонанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва ба ҷо меоваранд“.

Исо мавҷҳоро ором мекунад.

22. Рӯзе Ё бо шогирдони Худ ба қайқ савор шуд ва ба онҳо гуфт:“Ба он канори кӯл мегузарем“. Ва қайқро ронданд.

23. Дар аснои роҳ Ўро хоб бурд. Ва ногоҳ тундбоди шадиде бар кўл бархост, ва қайқи онҳо аз об пур мешуд, ва онҳо дар хатар буданд.

24. Ва пеш омада, Ўро бедор карданд ва гуфтанд:“Устод! Устод! Ҳалок мешавем“. Ў бархоста, бод ва ғалаёни обро манъ кард, ва онҳо қатъ гардиданд, ва оромӣ барқарор шуд.

25. Ба онҳо гуфт:“Имони шумо кучост?“ Онҳо бо тарсу ҳарос ва таачҷуб ба якдигар гуфтанд:“Ин кист, ки ба бодҳо ва ба об низ амр мефармояд, ва онҳо ба Ў итоат мекунанд?“

Исо дар сарзамини ҷадариён.

26. Ва онҳо ба сарзамини ҷадариён, ки дар рў ба рўи Ҷалил аст, расиданд.

27. Вақте ки Ў ба соҳил баромад, марде аз аҳли он шаҳр ба Ў рў ба рў шуд, ки гирифтори девҳо буд, дер вақт боз либосе намепўшид, ва на дар хона, балки дар миёни қабрҳо зидагӣ мекард.

28. Ҳамин ки Исоро дид, фаръёд зада, гуфт:“Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Аз Ту илтимос мекунам, ки маро азоб надихӣ!“

29. Зеро Ў ба рўҳи палид амр фармуда буд, ки аз ин мард берун равад; чунки вай муддати дуру дароз ўро азоб меод, ба тавре ки ўро бо завлона ва занҷирҳо баста, нигоҳ медоштанд, лекин ў он бандҳоро пора мекард, ва дев ўро ба биёбонҳо меронд.

30. Исо аз вай пурсид:“Номи ту чист?“ Гуфт:“Легион“, чунки девҳои бисъёр ба дарунаш дромада буданд.

31. Ва онҳо аз Ў илтимос карданд, ки онҳоро амр фармуда ба ҳовия нафиристад.

32. Дар ҳамон чо галаи бузурги хукҳо дар болои кўҳ мечарид; ва девҳо илтимос карданд, ки иҷозат диҳад ба даруни хукҳо дароянд. Ў ба онҳо иҷозат дод.

33. Ва девҳо аз он мард берун шуда, ба хукҳо даромаданд; ва он гала аз баландӣ якбора ба кўл часта, ғарқ шуд.

34. Хукбонон ин воқеаро дида, давида рафтанду дар шахр ва деҳот нақл карданд.

35. Мардум барои дидани ин воқеа берун рафтанд, ва назди Исо омада, он мардро, ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, диданд, ки либос дар тан ва ақлаш солим пеши пойҳои Исо нишастааст; ва ҳаросон шуданд.

36. Ва касоне ки воқеаро дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки он девона чӣ гуна шифо ёфт.

37. Ва тамоми мардуми сарзамини чадариён аз Ў илтимос карданд, ки аз пеши онҳо баромада равад, чунки тарсу ҳароси азиме онҳоро фаро гирифта буд. Ва Ў ба қайқ савор шуда, баргашт.

38. Он марде ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, аз Ў илтимос кард, ки бо Ў бошад. Лекин Ў вайро ба хонааш фиристода, гуфт:

39. „Ба хонаи худ баргард ва он чиро, ки Худо ба ту кардааст, нақл намо“ Вай равона шуда, он чиро, ки Исо ба вай карда буд, дар тамоми шахр мавъиза намуд.

Шифо ёфтани зан. Эҳъёи духтари Ёир.

40. Вақте ки Исо баргашт, мардум Ўро пазирой карданд, чунки ҳама мунтазири Ў буданд.

41. Ва инак, марде ки Ёир ном дошт ва сардори куништ буд, омада, пеши пойҳои Исо афтод ва аз Ў илтимос кард, ки ба хонаи вай биёяд.

42. Чунки духтари ягонаи вай, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, ба ҳолати назъ расида буд. Вақте ки Ў ба он чо мерафт, мардуми бисъёре аз ҳар тараф Ўро фишор медоданд.

43. Ва зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буда, тамоми дороии худро ба табибон сарф карда буд, лекин ҳеч яке вайро шифо дода натавониста буд,-

44. Аз қафо наздик шуда, домани Ўро ламс намуд, ва дарҳол хунравии вай қатъ шуд.

45. Ва Исо гуфт: “Кист, ки Маро ламс кард?” Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ва онҳое ки бо Ё буданд, гуфтанд: “Эй Устод, мардум Туро ихота намуда, аз ҳар тараф фишор медиҳад, - ва Ту мегӯӣ: “Кист, ки Маро ламс кард?”.
46. Аммо Исо гуфт: “Касе Маро ламс кардааст; зеро Ман ҳис кардам, ки қуввате аз Ман берун рафт”.
47. Он зан чун дид, ки натавонист пинҳон монад, тарсону ларзон омада, пеши Ё афтод ва дар ҳузури тамоми мардум гуфт, ки аз чӣ сабаб Ёро ламс намуд, ва чӣ гуна дарҳол шуфо ёфт.
48. Ба вай гуфт: “Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав”.
49. Ё ҳанӯз ин сухан мегуфт, ки касе аз хонаи сардори куништ омада, гуфт: “Духтарат мурд; Устодро дигар ташвиш надех”.
50. Аммо Исо инро шунида, ба вай гуфт: “Натарс, фақат имон овар, ва ё наҷот хоҳад ёфт”.
51. Ва ҳангоме ки ба хона расид, ҷуз Петрус, Юҳанно ва Яъқуб, ва падару модари духтар, ҳеҷ касро даромадан намонд.
52. Ҳама барои вай гирья ва навҳа мекарданд. Вале Ё гуфт: “Гирья накунед; вай намурдааст, балки хуфта аст”.
53. Бар Ё хандиданд, зеро медонистанд, ки мурдааст.
54. Аммо Ё ҳамаро берун карда ва дасти вайро гирифта, нидо кард: “Эй духтар! Барҳез”.
55. Ва рӯҳи вай баргашт; вай дарҳол барҳост; ва Ё фармуд, ки ба вай хӯроке диҳанд.
56. Падару модари вай дар ҳайрат монданд. Ва Ё ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба ҳеҷ кас нақл накунанд.

БОБИ НЎҲУМ

Исо дувоздаҳ шогирдонро мефиристад, то ки башорат диҳанд.

1. Он дувоздаҳро даъват намуда, бар ҳамаи девҳо, ва барои шифо додани касалиҳо ба онҳо қувват ва қудрат бахшид,

2. Ва онҳоро фиристод, то ки Малакути Худоро мавъиза намоянд ва беморонро шифо диҳанд.
3. Ба онҳо гуфт: “Барои роҳ чизе нагиред: на асое, на тўрбае, на ноне, на пуле; ва набояд ду пероҳан дошта бошед;
4. Ва ба ҳар хонае, ки даромадед, дар он ҷо бимонед ва аз он ҷо боз ба роҳ дароед;
5. Ва агар дар ягон ҷо шуморо қабул накунанд, вақте ки аз он шаҳр берун меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед, то ки шаҳодате бар онҳо гардад“.
6. Онҳо рафтанд ва деҳ ба деҳ гашта, дар ҳама ҷо башорат меоданд ва шифо мебахшиданд.

Беқарориҳои Ҳиродус аз боиси Исо.

7. Вақте ки тетрарх Ҳиродус овозаи тамоми амалиёти Ўро шунавид, дар хайрат афтод: зеро баъзе касон мегуфтанд, ки Яхъё аз мурдагон эҳъё шудааст;
8. Дигарон мегуфтанд, ки Ильёс зоҳир гардидааст; вале баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст.
9. Ва Ҳиродус гуфт: “Ман сари Яхъёро аз танаш чудо кардаам; пас, Ин кист, ки дар бораи Ў чунин гапҳоро мешунавам?” Ва мехост ки Ўро бубинад.

Ҳаввориён бармегарданд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

10. Ҳаввориён баргашта, қорҳои хуудро ба Ў нақл карданд; ва Ў онҳоро алоҳида ҳамроҳи Худ гирифта, ба ҷои хилвате рафт, ки дар қарибии Байт-Сайдо ном шаҳре буд.
11. Аммо мардум хабардор шуда, аз ақиби Ў рафтанд, ва Ў онҳоро пазирой карда, бо онҳо дар бораи Малакути Худо сўхбат кард ва касонро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.
12. Бегоҳирӯзӣ наздик буд. Он дувоздаҳ назди Ў омада, гуфтанд: “Мардумро ҷавоб деҳ, то ки ба қасаба ва деҳоти

атроф рафта, манзил ва хўрок барои худ пайдо кунанд, чунки ин ҷои мо як ҷои хилват аст“.

13. Ба онҳо гуфт:“Шумо ба онҳо хўрок диҳед“. Гуфтанд:“Мо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем; оё рафта, барои тамоми ин мардум хўроке бихарем?“

14. Зеро ки онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буданд. Лекин Ў ба шогирдони Худ гуфт:“Онҳоро даста - даста панҷоҳнафарӣ шинонед“.

15. Ва чунин карданд, ва ҳамаро шинонданд.

16. Ва Ў панҷ нон ва ду моҳиро гирифта ва ба осмон нигариста, онҳоро баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши мардум гузоранд.

17. Ҳама хўрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд.

Мардум ва шогирдон Исоро кӣ мегўянд.

18. Боре, вақте ки Ў дар ҷои хилвате дуо мегуфт, ва шогирдонаш бо Ў буданд, Ў аз онҳо пурсид:“Мардум Маро кӣ мегўянд?“

19. Дар ҷавоб гуфтанд:“Баъзе мегўянд, ки Яҳъёи Таъмиддиҳандай; баъзе мегўянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегўянд, ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст“.

20. Аз онҳо пурсид:“Шумо Маро кӣ мегўед?“ Петрус дар ҷавоб гуфт:“Масеҳи Худо“.

21. Ва Ў ба онҳо фармони қатъӣ дод, ки онро ба касе нагўянд;

Исо дар бораи мамоти Худ ва эҳъёи Худ сухан меронад.

22. Ва гуфт, ки Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, ва саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад, ва дар рўзи сеюм эҳъё шавад.

Исоро чӣ гуна пайравӣ бояд кард?

23. Ва ба ҳама гуфт: “Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

24. Зеро ҳар кӣ чони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ чони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро мераҳонад;

25. Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад, лекин худро талаф кунад, ё ки ба худ зиён расонад?

26. Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам, ҳангоме ки дар ҷалоли Худ ва дар ҷалоли Падар ва ғариштагони муқаддас меояд, аз вай шарм хоҳад кард“;

Дигаргун шудани Худованд.

27. „Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе, ки дар ин ҷо истодаанд, то Малакути Худоро набинанд, зоиқан маргро нахоҳанд чашид“.

28. Баъд аз ин гапҳо тақрибан ҳашт рӯз гузашта буд, ки Петрус, Юҳанно ва Яъқубро бо Худ гирифта, ба кӯҳе барои дуо гуфтан баромад.

29. Ва ҳангоме ки дуо мегуфт, чехраи Ӯ дигаргун шуд, ва либосаш сафеди дурахшон гардид.

30. Ва инак, ду мард бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд, ки Мусо ва Ильёс буданд:

31. Онҳо дар ҷалоле зоҳир гардида, дар бораи оқибати Ӯ, ки бояд дар Ерусалим ба амал ояд, сухан меронданд.

32. Аммо Петрус ва онҳоро ки бо Ӯ буданд, хоб рабуда буд; ва ҳангоме ки бедор шуданд, ҷалоли Ӯро, ва он ду мардро, ки бо Ӯ истода буданд, диданд.

33. Вақте ки Мусо ва Ильёс аз пеши Ӯ мерафтанд, Петрус ба Исо гуфт: “Эй Устод! Дар ин ҷо будани некӯст; пас се чодар

месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс“, ва намедонист, чӣ мегӯяд.

34. Ҳанӯз вай ин суханонро мегуфт, абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт; ва чун дохили абр шуданд, ба ҳарос афтоданд.

35. Ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт:“Ин аст Писари Маҳбуби Ман; Ўро бишнавед“.

36. Ва овоз баромадан замон, Исо танҳо монд. Ва онҳо лаб фурӯ бастанд ва он чи дида буданд, ба ҳеч кас дар он айём гап назаданд.

Шифо ёфтани девона.

37. Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ фуромаданд, мардуми бисъёре Ўро пешвоз гирифтанд.

38. Ва инак марде аз байни мардум фаръёд зада, гуфт:“Эй Устод! Аз Ту илтимос мекунам, ки ба писари ман як назар андозӣ, чунки вай фрзанди ягонаи ман аст:

39. Рӯхе ўро мегирад, ва ў ногаҳон наъра мазанад, ва саҳт печутоб мехӯрад, ба тавре ки кафк аз даҳонаш мебарояд; ва ўро тамоман беҳолу бемадор карда, базӯр аз ў даст мекашад;

40. Аз шогирдони Ту илтимос кардам, ки онро берун кунанд, лекин натавонистанд“.

41. Исо дар ҷавоб гуфт:“Эй насли беимон ва качрафтор, то ба кай бо шумо бошам ва шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биёр“.

42. Вақте ки вай наздик меомад, дев вайро ба замин ғалтонда, саҳт печутоб дод; аммо Исо рӯҳи палидро мазаммат намуд, ва писарро шифо дода, ба падараш супурд.

43. Ва ҳама аз бузургии Худо дар ҳайрат монданд. Ва ҳангоме ки ҳама аз ҳамаи кардаҳои Исо таачҷуб менамуданд, Ў ба шогидони Худ гуфт:

Исо бори дуюм дар бораи мамоти Худ сухан меронад.

44. Ин суҳанонро дар гӯши худ чо кунед: Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд“.

45. Лекин онҳо он суҳанонро нафаҳмиданд, ва он аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд; ва тарсиданд, ки дар бораи ин суҳан аз Ё бипурсанд.

Ба муқобили Иззатталабии шогирдон.

46. Ва дар майнаи онҳо фикре омад, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст.

47. Исо андешаи дили онҳоро дарёфта, кўдакero гирифтуну пеши Худ ба по гузошт.

48. Ва ба онҳо гуфт:“Ҳар кӣ ин кўдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул мекунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад; зеро ҳар кӣ дар байни шумо аз ҳама хурдтар аст, вай бузургтар хоҳад буд“.

Раишки сохтаи шогирдон.

49. Дар айнаи ҳол Юҳанно гуфт:“Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард, ва ўро манъ кардем, чунки ў ҳамроҳи мо намегардад“.

50. Исо ба вай гуфт:“Манъ накунад, зеро ҳар кӣ зидди шумо нест, вай тарафдори шумост“.

Сомариён Исоро пазирой намекунанд.

51. Ва чун айёми сууди Ё наздик мешуд, Ё азми сафари Ерусалим кард;

52. Ва қосидонро пешопеши Худ фиристод; ва онҳо рафта, воридаи як қасабаи сомариён шуданд, то ки барои Ё тадорук кунанд:

53. Аммо Ёро пазирой накарданд, зеро ки Ё рўй ба ҷониби Ерусалим ниҳода буд.

54. Шогирдони Ў Яъкуб ва Юҳанно инро дида, гуфтанд:“Худовандо! Оё мехоҳӣ бигӯем, ки оташе аз осмон омада, онҳоро маҳв намояд, чунон ки Ильёс карда буд?”

55. Аммо Ў рӯ гардонда, онҳоро манъ кард ва гуфт:“Намедонед, ки шумо ба кадом рӯҳ мансуб ҳастед”;

56. Зеро ки Писари Одам на барои нобуд кардани ҷонҳои одамон, балки барои начот додани онҳо омадааст“.Ва ба қасабаи дигаре рафтанд.

Ҷиддияти пайравӣ кардан ба Исо.

57. Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, шахсе ба Ў гуфт:“Худовандо! Ҳар ҷо ки равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард“.

58. Исо ба вай гуфт:“Рӯбоҳон лона ва мурғони ҳаво ошъёна доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сар ниҳад“.

59. Ба дигаре гуфт:“Маро пайравӣ кун“. Вай гуфт:“Худовандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам“.

60. Лекин Исо ба вай гуфт:“Бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд: аммо ту рафта, аз Малакути Худо башорат деҳ“.

61. Боз шахси дигаре гуфт:Худовандо! Туро пайравӣ хоҳам кард, лекин аввал ба ман иҷозат деҳ, ки бо аҳли хонаи худ хайрухуш кунам“.

62. Лекин Исо ба вай гуфт:“Касе ки дасташро болои амоч монда бошад ва ба ақиб нигоҳ кунад, ба Малакути Худо лоик нест“.

БОБИ ДАҲУМ

Исо ҳафтад шогирдонро мефиристад, то ки башорат диҳанд.

Нубувват дар бараи кори миссионерӣ.

1. Баъд аз ин, Худованд боз ҳафтод нафари дигарро баргузид, ва онҳоро чуфт - чуфт пешопеши Худ ба ҳар шаҳр ва ҷое ки Худаш рафтани буд, фиристод,
2. Ва ба онҳо гуфт:“Дарав бисъёр аст, лекин коргарон кам; пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад“.
3. „Биравед! Инак, шуморо монанди баррагон миёни гургон мефиристам.
4. Ҳеч ҳамъёне, тўрбае ва чоруке бо худ набаред, ва ба ҳеч кас дар роҳ салом нагўед.
5. Ба ҳар хонае ки медароед, аввал гўед:“Салом бар ин хона бод!“
6. Агар дар он ҷо писари осоиштагӣ бошад, саломи шумо бар вай қарор мегирад; вагарна, сўи шумо бармегардад;
7. Дар ҳамон хона бимонед ва аз он чи доранд, бихўред ва бинўшед; зеро ки меҳнаткаш сазовори музди худ аст. Аз хона ба хона нагузаред.
8. Агар дар шаҳре ки меоед, шуморо қабул кунанд, аз он чи пеши шумо мемонанд, бихўрд;
9. Ва беморонеро, ки дар он ҷо ҳастанд, шифо диҳед, ва ба онҳо бигўед:“Малакути Худо ба шумо наздик аст“.
10. Ва агар дар шаҳре ки меоед, шуморо қабул накунанд, ба кўчаҳои он баромада, гўед:
11. „Ҳатто ғубореро, ки аз шаҳри шумо бар мо нишастааст, бар шумо меафшонем; лекин бидонед, ки Малакути Худо ба шумо наздик аст“.
12. Ба шумо мегўям, ки ҳолати Садўм дар он рўз аз ҳолати он шаҳр сабуктар хоҳад буд“.

Исо дар шаҳрҳои доварӣ Эълон мекунад.

13. „Вой бар ҳоли ту, эй Кўрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт - Сайдо! Зеро, агар мўъҷизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар Сўр ва Сидўн зоҳир мешуд, кайҳо палоспўш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;

14. Лекин дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз ҳолати шумо сабуктар хоҳад шуд.

15. Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтай, ба дӯзах сарнагун хоҳӣ шуд“.

16. „Ҳар кӣ шуморо шунавад, Маро мешунавад, ва ҳар кӣ шуморо рад кунад, Маро рад мекунад; ва ҳар кӣ Маро рад кунад, Фиристодаи Маро рад мекунад“.

Баргаштани ҳафтод нафар.

17. Он ҳафтод бо шодмонӣ баргашта, гуфтанд:“Худовандо! Девҳо низ бо зикри исми Ту ба мо итоат мекунанд“.

18. Ба онҳо гуфт:“Ман шайтонро мисли барқ аз осмон афтонда дидам;

19. Инак, ба шумо қудрат медиҳам, ки морон ва каждумон ва тамоми қуввати душманро поймол кунед, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар нахоҳад расонд;

20. Аммо аз он шод нашавед, ки арвоҳ ба шумо итоат мекунанд; балки аз он шод бошед, ки номҳои шумо дар осмон навишта шудааст“.

Ҷалол додани Падар.

21. Дар ҳамон соат Исо аз Рӯҳулқудс ба вачд омада, гуфт:“Туро эй Падар, эй Худованди осмон ва замин ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ; оре, эй Падар! Зеро ки хусни тавачҷуҳи Ти чунин буд“.

22. Ва ба шогирдон рӯй оварда гуфт:“Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст; ва ҳеҷ кас ҷуз Падар намедонад, ки Писар кист; ва ҳеҷ кас намедонад, ки Падар кист, ҷуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад“

23. Ва алоҳида ба шогирдони Худ рӯй оварда, гуфт:“Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо дида истодаед, мебинад!“.

24. „Зеро ки ба шумо мегўям, ки базе анбиё ва подшоҳон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бинаванд, ва нашуниданд“.

Шариатдон Исоро Озмоиш мекунад.

25. Ва инак, як шариатдон бархост ва Ёро озмуданӣ шуда, гуфт:“Эй Устод! Чӣ кунам, ки вариси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?”

26. Ба вай гуфт:“Дар Таврот чӣ навишта шудааст? Ва ту чӣ тавр мехонӣ?”

27. Дар ҷавоб гуфт:“Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту ва бо тамоми хуши ту дўст бидор, ва ёри худро мисли худ дўст бидор“.

28. Ба вай гуфт:“Дуруст ҷавоб додӣ; чунин бикун ва хоҳӣ зист“.

29. Вале вай, ки мехост худро сафед кунад, ба Исо гуфт:“Пас ёри ман кист?”

Масал дар бораи сомари некдил.

30. Исо дар ҷавоб гуфт:“Як мард, ки аз Ерусалим ба Ерихў мерафт, ба дасти дуздон афтод; онҳо либосашро кашиданд, ёро мачрўҳ карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд.

31. Тасодуфан коҳине аз он роҳ равона буд, ва ёро дида, аз пешаш гузашта рафт.

32. Ҳамчунин марде аз сибти Левӣ, ки дар он ҷо роҳгузар буд, наздик омада, ёро дид ва аз пешаш гузашта рафт.

33. Аммо як шахси сомарӣ, ки аз он роҳ мегузашт, ба ӯ дучор шуда ва аҳволи ёро дида, дилаш сўхт,

34. Ва наздик омада, ба захмҳои ӯ равған ва шароб рехту ҷароҳатбандӣ кард, ва ёро ба маркаби худ савор карда, ба корвонсарое овард ва ба ӯ ғамхорӣ намуд;

35. Ва фардои он, пеш аз рафтаниаш, ду динор бароварда, ба соҳиби корвонсарой дод ва ба вай гуфт:“Ба ин мард нигохубин

бикун; ва агар аз ин зиёд харч кунӣ, ҳангоми баргаштанам ба ту хоҳам дод“.

36. Пас, ба фикри ту“ Кадоме аз ин се нафар ёри он марде буд, ки ба дасти дуздон афтод?“.

37. Гуфр:“Ҳамон ки ба ӯ марҳамат кард“. Исо ба вай гуфт:“Бирав, ва ту низ чунин букун“.

Хизматгузориҳои Марто ва Марьям.

38. Ва дар аснои роҳ Ӯ вориди қасабае шуд, ва зане ки Марто ном дошт, Ӯро дар хонаи худ пазирой намуд;

39. Вай Марьям ном хоҳаре дошт, ки пеши пойҳои Исо нишаста, каломи Ӯро гӯш мекард.

40. Лекин Марто ба хизматгузорӣ банд буд, ва наздик омада, гуфт:“Худовандо! Оё Ту ро парвое нест, ки хоҳарам маро во гузошааст, ки танҳо хизмат кунам? Ба вай бигӯй, ки ба ман ёрдам диҳад“.

41. Худованд дар ҷавоби вай гуфт:“Марто! Марто! Ту дар хусуси чизҳои бисёр ғамхори ва давутоз мекунӣ.

42. Аммо фақат як чиз лозим аст. Марьям қисмати некӯро баргузидааст, ки он аз вай кашада гирифта намешавад“.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Исо ба шогирдон дуо гуфтавро таълим медиҳад.

1. Рӯзе Ӯ дар ҷое дуо мегуфт, ва ҳангоме ки тамои кард, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт:“Худовандо! Дуо гуфтавро ба мо ёд деҳ, чунон ки Яҳёе низ ба шогирдонаш ёд додааст“.

2. Ба онҳо гуфт: „Вақте ки дуо мегӯед, чунон бигӯед:”Эй Падари мо, ки дар осмонӣ! Исми Ту муқаддас бод; Малакути Ту биёяд; иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд;

3. Ризку рӯзии моро ҳар рӯз ба мо бидеҳ;

4. Ва гуноҳҳои моро биомурз, зеро ки мо низ ба ҳар қарздори мо мебахшем; ва моро ба озмоиш дучор накун, балки моро аз иблис раҳой деҳ”.

Масал дар бораи дӯсти шилқин.

5. Ва ба онҳо гуфт:“Фаразан, яке аз шумо, ки дӯст дошта бошад, нисфи шаб пеши ӯ омада, гӯяд:”Эй дӯст! Ба ман се то нон қарз деҳ,

6. Зеро ки як дӯстам аз роҳ назди ман даромадааст, ва ман чизе надорам, ки пешаш бимонам”;

7. Ва ӯ аз дарун дар ҷавоби вай гӯяд:”Маро ташвиш надех; дари хонаам баста, ва бачаҳоям бо ман дар ҷогаҳ хобиданд; наметавонам бархоста, ба ту чизе диҳам”;

8. Ба шумо мегӯям, ки ҳар чанд аз рӯи дӯсти бархоста ба вай надихад ҳам, лекин ба сабаби шилқинии вай бархоста, ҳар қадар, ки пурсад, ба вай хоҳад дод“.

9. „Ва Ман ба шумо мегӯям: биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, он ба рӯятон кушода хоҳад шуд;

10. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад“.

Масал дар бораи падари некдил.

11. Ва кист аз шумо, ки падар бошад, ва писараш аз ӯ нон биталабад, ва санге ба вай бидихад? Ё моҳӣ биталабад, ва ӯ ва ҷои моҳӣ, море ба вай бидихад?

12. Ё, агар тухме биталабад, каждуме ба вай бидихад?

13. Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медониста бошед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, чанд маротиба зиёдтар ба онҳое ки аз ӯ металабанд, Рӯҳулқудсро хоҳад дод“.

Исоро айбдор намуда, мегўянд, ки Ў девҳоро ба воситаи Баал- Забул берун мекунад.

14. Боре Ў як девро, ки гунг буд, берун кард; ва хангоме ки дев берун шуд, гунг ба гап даромад, ва мардум дар ҳайрат монданд.

15. Лекин баъзе аз онҳо гуфтанд:“Ў девҳоро ба воситаи Баал- Забул, калони девҳо, берун мекунад“.

16. Ва дигарон, озмуданӣ шуда, аз Ў аломати осмонӣ талаб мекарданд.

17. Вале Ў фикру хаёли онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт:“Ҳар салтанате ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад, ва ҳар хонае ки аз ҳам ҷудо шавад, фурӯ меғалтад.

18. Ва агар шайтон низ аз ҳам ҷудо шавад, салтанати вай чӣ гуна устувор истода метавонад? Зеро шумо мегўед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал- Забул берун мекунам.

19. Агар Ман девҳоро ба воситаи Баал- Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.

20. Лекин агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун мекарда бошам, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

21. Вақте ки Марди пурзўр хонаи худро бо яроқ нигоҳбинӣ мекунад, дороии вай дар амон аст,

22. Вале вақте ки шахси аз вай пурзўртар ба вай ҳучум карда, ғолиб мебарояд, он гоҳ тамоми яроқи вайро ки ба он умед баста буд, кашида мегирад ва дороии вайро ба тороч медиҳад“.

23. „Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, вай пароканда мекунад“.

Баргаштани рӯҳи палид.

24. Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар чойҳои беоб гардиш мекунад ва, чун наёфт, мегўяд:“Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам“.

25. „Ва гашта омада, онро чорўбзада ва ораста меёбад;
26. Он гоҳ рафта, ҳафт рӯхи дигари аз худаш бадтарро хамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда дар он ҷо зиндагӣ мекунад; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад“.

Зан модари Исоро ҷалол медиҳад Ҷавоби Исо.

27. Ҳангоме ки Ў ин суҳанонро мегуфт, як зан аз байни мардум овозашро баланд карда, ба Ў гуфт:“Хушо шикаме ки Туро ҳамл кардааст, ва пистонҳое ки Туро шир додааст!“
28. Лекин Ў гуфт:“Хушо онҳое ки каломи Худоро мешунаванд ва онро риоя мекунад“.

Мардум аломати осмонӣ металабанд.

29. Вақте ки мардум бештар ҷамъ омадан гирифтанд, Ў ба суҳан оғоз карда, гуфт:“Ин насл насли шарир аст; вай аломате металабад, ва ба вай ҷуз аломати Юнуси набӣ, аломате дода нахоҳад шуд;
30. Зеро, чунон ки Юнус аломате барои мардуми Ниневе буд, ҳамчунин Писари Одам низ барои ин насл хоҳад буд“.
31. Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бо мардуми ин насл бархоста, онҳоро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омада буд; ва инак, дар ин ҷо аз Сулаймон бузургтар аст“.
32. „Мардуми Ниневе дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки онҳо аз мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо аз Юнус бузург аст“.

Масал дар бораи шамъе ки даргиронда шудааст.

33. „Ҳеҷ кас шамъро даргиронда, дар ҷои ниҳоне ё дар зери зарфе намегузорад, балки бар шамъдон мегузорад, то онҳое ки ба хона мадароянд, рӯшноиро бубинанд.

34. Чароғи бадан чашм аст; пас, агар чашмат солим бошад, тамоми баданат низ равшан хоҳад буд; аммо агар хира бошад, баданат низ торик хоҳад буд“.

35. Пас, ҳазар намо: мабодо нуре ки дар туст, зулмот бошад.

36. Вале агар баданат комилан равшан буда, ҳеҷ як қисми торики надоста бошад, он тамоман нуронӣ хоҳад буд, ба монанди он ки чароғе бо дурахши худ туро мунаввар карда бошад.

Исо фарисиёнро маҳкум мекунад.

37. Вақте ки Ў ин суханонро гуфт, як фарисӣ Ўро ба хонаи худ барои хӯрок таклиф кард; Ў омада, назди суфра нишаст.

38. Фарисӣ чун дид, ки Ў пеш аз хӯрок даст нашуст, мутааҷҷиб шуд.

39. Лекин Худованд ба вай гуфт: “Ҳоло шумо, эй фарисиён, беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, аммо даруни шумо аз дудӣ ва шарорат пур аст.

40. Эй беақлон! Оё Ҳамон ки берунро офаридааст, дарунро низ наофаридааст?

41. Беҳтар аст, ки аз он чи доред, садақа диҳед, он гоҳ ҳама чиз барои шумо тоза хоҳад буд.

42. Аммо вой баар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз наъно, садоб ва ҳар навъ сабзавот ушр медиҳед, вале ба адолат ва муҳаббати Худо беъътиной макунед; мебоист онҳоро ба чо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.

43. Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки дӯст медоред дар куништҳо болонишин бошед ва дар кўчаю бозорҳо салому тарикҳо бишнавед.

44. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фирисиёни риёкор, ки шумо ба қабрҳои аз назар пинҳон монанд ҳастед, ки мардум дар болои онҳо роҳ мераванд ва инро намедонанд“.

Исо шариатдонро маҳкум мекунад.

45. Дар ҷавоб яке аз шариатдонон ба Ў гуфт: “Эй Устод! Бо ин суханонат моро низ таҳқир мекуни”.

46. Аммо Ў гуфт: “Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки борҳои душворро бар дӯши мардум мегузored, лекин худатон як ангуштро ҳам ба он борҳо намерасонед.

47. Вой бар ҳоли шумо, ки мақбараҳои анбиёро бино мекуned, ва ҳол он ки падарони шумо онҳоро куштаанд;

48. Бо ҳамин шумо шоҳид ва шарикӣ аъмоли падарони худ мегардед, зеро ки онҳо анбиёро куштанд, ва шумо мақбараҳои онро бино мекуned”.

49. Барои ҳамин ҳам ҳикмати Худо гуфтааст: “Ба наздашон анбиё ва ҳаввориёро мефиристам, ва аз онҳо баъзеро хоҳанд кушт, ва баъзеро тақиб хоҳанд кард;

50. То ки хуни тамоми анбиё, ки аз аввали офариниши ҷаҳон рехта шудааст, ба гардани ин насл гузошта шавад:

51. Аз хуни Ҳобил то хуни Закарьё, ки дар миёни қурбонгоҳ ва маъбад кушта шудааст”. Оре, ба шумо мегӯям, ки он ба гардани ин насл гузошта хоҳад шуд.

52. „Вой бар ҳоли шумо, эй шариатдонон, ки шумо калиди донишро гирифтаед, худатон надаромадед, ва ба онҳое ки даромадан хостанд, монё шудед”

53. Вақте ки Ў ин суханонро ба онҳо мегуфт, китобдонон ва фирисиён бошиддат Ўро фишор дода, боз бисёр чизҳо аз Ў пурсидан гирифтанд.

54. Ва мунтазир буданд, то ки аз забонаш чизе бишнаванду Ўро айбдор кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Огоҳонидан аз риёкории фарисиён. Тарғиби эътирофи часуруна.

1. Дар ин миён, вақте ки ҳазорон одамон ҷамъ омаданд, ба тавре ки якдигарро фишор медоданд, Ў ба сухан оғоз намуда, аввал ба шогирдонии Худ гуфт: “Аз ҳамиртуруши фарисиён, ки риёкорист, ҳазар кунед”.

2. *Ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад.*
3. *Бинобар ин, он чи шумо дар торикӣ гуфтаед, дар рӯшноӣ шунида хоҳад шудм, ва он чи шумо дар хона ба гӯш гуфтаед, дар болои бомҳо эълон карда хоҳад шуд.*
4. *Ва Ман ба шумо эй дӯстонам, мегӯям: аз кушандагони ҷисм, ки қодир нестанд баъд аз он ягон кори дигаре бикунанд, натарсед.*
5. *Лекин ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ тарсидан лозим аст: аз Ў ҳаросон бошед, ки баъд аз куштан қодир аст ба дӯзах андозад; оре, ба шумо мегӯям, ки аз Ў тарсед.*
6. *Оё панҷ гунҷишк ба ду фулус фурӯхта намешавад? Ва ягонтои онҳо аз назари Худо намеафтад.*
7. *Ва ҳатто ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудааст. Пас, натарсед: шумо аз бисёр гунҷишкон бартарӣ доред.*
8. *Ва Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Писари Одам низ вайро дар назди фариштагони Худо эътироф хоҳад кард.*
9. *Лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардун инкор кунад, вай дар назди фариштагон инкор карда хоҳад шуд.*
10. *Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ ба зидди Рӯҳулқудс куфр гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд.*
11. *Ҳар гоҳ шуморо ба куништҳо ва назди сардорон ва ҳокимон баранд, андеша накунад, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавобе бояд бидиҳед ва ё чӣ сухане бояд бигӯед;*
12. *Зеро ки дар он соат Рӯҳулқудс шуморо таълим хоҳад дод, ки чӣ бояд гуфт “.*

Огоҳонидан аз тамаъкорӣ.

13. *Шахсе аз миёни мардум ба Ў гуфт: “Эй Устод! Ба бародарам бигӯй, ки меросро бо ман тақсим кунад “.*
14. *Ба вай гуфт: “Эй одамизод, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё ҳаким Кардааст? “*

15. Ва ба онҳо гуфт: “Зинҳор, аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам ба фаровониҳои дороиҳои вай вобаста нест”.

Масал дар бораи сарватдори беақл.

16. Ва масале ба онҳо гуфт: “Киштзори як марди сарватдор ҳосили фаровоне овард;

17. Ва дар дили худ андеша карда гуфт: “Чӣ кунам, модоме ки барои анбор кардани ҳосилоти худ ҷоё надорам?”

18. Ва гуфт: “Чунин мекунам: анборҳои худро вайрон карда, калонтараширо бино мекунам, ва дар он ҷо тамоми галладона ва тамоми дороиҳои худро ҷамъ меоварам.

19. Ва ба ҷони худ мегӯям: Эй ҷони ман! Дороиҳои бисъёре барои чандин сол дорӣ: фароғат кун, бихӯр, бинӯш ва димоғчоқӣ кун”.

20. Вале Худо ба вай гуфт: “Эй нодон! Худи имшаб ҷонатро аз ту талаб мекунад; пас, он чи захира кардӣ, насиби кӣ мешавад?”

21. „Чунин аст ҳоли касе ки барои худ ганҷҳо гун мекунад, вале пеши Худо сарвате надорад”.

Ғамхориҳои сохта ва дуруст.

22. Ва Ё ба шогирдонаш гуфт: “Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхори накунед, ки чӣ бихӯред, низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯшед:

23. Ҳаёт аз хӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар аст.

24. Ба зогон нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд; На ганҷинае доранд, на анборе, ва Худо ба онҳо рӯзӣ мерасонад; пас шумо аз парандагон чӣ қадар бештар арзанда ҳастед!”

25. Ва кист ки аз шумо, ки бо ғамхориҳои худ қоматаширо як зироъ баланд карда тавонад?

26. Пас, агар шумо аз ўҳдаи чунин кори хурдтарин баромада натавонед, чаро ба дигараш ғамхори мекунад?

27. Ба савсанҳо назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷаллоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст

28. Пас, агар Худо алафи сахроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, шуморо эй сустимонҳо, чӣ қадар аз он беҳтар пӯшонда метавонад.

29. Ва шумо дар ҷустуҷӯи он набошед, ки чӣ бихӯред ё чи бипӯшед, аз ғам осуда бошед.

30. Чунки қавми ҷаҳон дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо мебошанд; лекин Падари шумо медонад, ки шумо ба ин чизҳо эҳтиёҷ доред;

31. Балки Малакути Худоро биталабед, ва ҳамаи ин ба шумо илова хоҳад шуд.

32. Натарс, эй рамаи худр! Зеро ки Падари шумо таваҷҷӯҳ намудааст, ки Малакутро ба шумо ато кунад.

33. Дорои худро бифрӯшед ва садақа диҳед. Барои худ ҳамёнҳои кӯҳнанашаванда, ганҷи бепоён дар осмон муҳайё созед, ки дузд ба он наздик намешавад, ва куя онро намезанад;

34. Зеро ҳар ҷо, ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Дар бораи интизорӣ ба омадани Масеҳ.

35. Камарҳотон баста ва чароғҳотон фурузон бошад;

36. Ва худатон монанди касоне бошед, ки ба оғои худ интизорӣ доранд, то ки ҳангоми аз тӯи арӯси омада дарро кӯфтаниш дарҳол барояш воз кунанд.

37. Хушо ҳамон гуломе ки оғояшон, дар вақти омаданиш, онҳоро бедор меёбад; ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вай камари худро баста, онҳоро назди суфра хоҳад шинонд ва пеш омада, ба онҳо хизмат хоҳад кард.

38. Ва агар дар поси дуюм ва сеюми шаб омада, онҳоро чунин ёбад, хушо он гулом!

39.Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист ки дар кадом соат дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки ба хонааш нақб занад:

40.Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред,Писари Одам меояд.

41.Петрус гуфт: “Худовандо! Оё ин масалро барои мо гуфтӣ, ё барои ҳама?”

Масал дар бораи гумошта.

42.Худованд гуфт: “Кист он гумоштаи мўътамад ва доно, ки оғояш вайро бар хизматгорони худ таин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хўрок диҳад?”

43.Хушо он гуломе ки оғояш омада, вайро машгули ҳамин кор ёбад;

44.Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъин хоҳад кард.

45.Лекин агар он гулом дар дили худ гўяд, ки “оғои ман ба зудӣ намеояд”, ва ба задани гуломону канизон ва ба хўрдану нўшидану маст шудан шурўъ кунад,

46.Оғои он гулом, дар рўзе ки ў мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳадд омад, ва ўро ду пора карда, қисматаширо бо хоинон баробар хоҳад кард.

47.Ва он гулом, ки иродаи оғои худро медонист, вале тайёр нашуд ва мувофиқи иродаи вай амал накард, шаттаи бисъёр хоҳад хўрд;

48.Аммо он ки намедонист ва корҳои сазовори ҷазо кард, камтар шатта хоҳад хўрд. Ба ҳар касе ки бисъёр ато шуда бошад, аз вай бисъёр талаб карда мешавад; ва ба ҳар касе ки амонати бисъёр супурда шуда бошад, аз вай бисъёр талаб мекунад.

Исо ҷудоии одамонро пешгўӣ мекунад.

49. Ман омадаам, то ки оташе бар замин фуруд оварам, ва хеле иштиёқмандам, ки он ҳоло фурузон шавад!

50. Маро таъмиде дар пеш аст, таъмиде ки бояд биёбам; ва чӣ қадар дар изтироб ҳастам, то даме ки ин ба амал ояд!

51. Оё шумо гумон мекунед, ки Ман омадаам, то осоиштагӣ ба замин биёрам? Не, мегӯям ба шумо, балки барои он ки чудой биёрам;

52. Зеро ки минбаъд панҷ нафар дар як хона аз ҳам ҷудо хоҳанд буд: се аз ду, ва ду аз се;

53. Падар аз писар ва писар аз падар, модар аз духтар ва духтар аз модар, модаршӯ аз келин ва келин аз модаршӯ ҷудо хоҳад буд“.

Аломати замон наҷоти ҷонро ба хотир меоварад.

54. Ба мардум низ гуфт: “Вақте ки абри аз ғарб пайдошударо мебинед, дарҳол мегӯед:”Борон хоҳад борид””; ва чунин мешавад;

55. Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мевазад, мегӯед:”Гармо хоҳад омад””; ва меояд.

56. Эй риёкорон! Қиёфаи заминро осмонро шинохта метавонед, пас чӣ гуна ин замонро шинохта наметавонед?

57. Пас, чаро шумо аз пеши худ ҳукм намекунед, ки адолат чист?

58. Вақте ки ту бо даъвогари худ назди сардор меравӣ, дар аснои роҳ саъю кӯшиши намо, ки аз вай халос шавӣ, то ки вай туро назди қозӣ набарад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, мулозим туро ва ба зиндон наандозад;

59. Ба ту мегӯям, ки то фулуси охиринро адо накунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт“.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи тавба.

1. Дар ҳамин вақт баъзеҳо омада, ба Ў дар бораи ҷалалиёне нақл карданд, ки хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехтааст.
2. Исо дар ҷавоб онҳо гуфт: “Оё гумон мекунад, ки ин ҷалалиён аз ҳамаи ҷалалиён зиёдтар гуноҳкор буданд, ки чунин азоб кашиданд?”
3. Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунад, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд.
4. Ва оё гумон мекунад, ки он ҳаждаҳ одам, ки бурҷи Шилӯаҳ ба боляшон афтада, онҳоро нобуд карда буд, аз ҳамаи сокинони Ерусалим зиёдтар айбдор буданд?”
5. Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунад, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд”.

Масал дар бораи дарахти анҷири бемева.

6. Ва чунин масале гуфт : “Шахсе дар тоқзори худ дарахти анҷире шинонда буд, ва омад, то ки мевае аз он пайдо кунад, вале чизе наёфт.
7. Ва ба тоқдор гуфт: ”Инак, се сол боз ман меоям, то ки аз ин дарахти анҷир мевае пайдо кунам, вале чизе намеёбам; онро бибур: барои чӣ заминро беҳуда банд кунад?”
8. Аммо вай дар ҷавоб гуфт: ”Эй ого! Имсол ҳам онро бимон, то ки гирдаширо канда, нурӣ андозам:
9. Шояд, бор оварад; ва агар наоварад, соли оянда онро мебурӣ” ,..

Исо дар рӯзи шанбе шифо медиҳад.

10. Дар яке аз кунитҳо Ў рӯзи шанбе таълим меод;
11. Ва инак, зане ҳаждаҳ сол боз гирифтори рӯҳи заъф буд: вай қадҳамида буд, ва қоматаширо рост карда наметавонист.
12. Исо чун вайро дид, вайро садо карда, гуфт: “Эй зан! Аз ранҷурии худ халос мешавӣ”.

13. *Ва дастҳои Худро бар вай гузошт; вай дарҳол қомат рост кард ва Худоро ҳамду сано хонд.*

14. *Сардори куништ чун дид, ки Исо дар рӯзи шанбе шифо дод, даргазаб шуда, ба мардум гуфт: “Шаи рӯз ҳаст, ки дар онҳо кор бояд кард; дар ҳамон рӯзҳо омада, шифо ёбед, на ин ки дар рӯзи шанбе”*

15. *Худованд дар ҷавоби вай гуфт: “Эй риёкор! Оё ҳар яке аз шумо гов ё хари худро дар рӯзи шанбе аз охур воз карда, барои об додан намебаред?”*

16. *Ва ин духтари Иброҳимро, ки шайтон ҳаждаҳ сол боз баста буд, оё дар рӯзи шанбе аз он бандҳояш халос кардан лозим набуд?”*

17. *Вақте ки Ё ин суханонро гуфт, ҳамаи мухолифонаш дар хиҷолат монданд; ва тамоми мардум аз ҳамаи корҳои аҷоибӣ Ё шод буданд.*

Масал дар бораи донаи хардал.

18. *Ва Ё гуфт: “Малакути Худо ба чӣ монанд аст, ва онро ба чӣ монанд кунам?”*

19. *Он мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар боғи худ партофт: ва он нумӯ карда, дарахти калоне шуд, ва мурғони ҳаво дар шоҳаҳояш ошъёна сохтанд”.*

Масал дар бораи хамиртуруш.

20. *Боз гуфт: “Малакути Худоро ба чӣ монанд кунам?”*

21. *Он монанди хамиртурушест, ки зан онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид”.*

Ҷавоби Исо ба савол дар бораи он ки оё шумораи наҷотъёбандагон кам аст.

22. *Ва Ё дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, таълим меод, дар ҳолате ки роҳи Ерусалимро пеш гирифта буд.*

23. Касе ба Ў савол дода, гуфт: “Худовандо! Наход ки шумораи наҷотъёбандагон кам аст?” ба онҳо гуфт:

24. „Саъю кӯшиш кунед, ки аз дари танг дохил шавед, зеро ба шумо мегӯям, ки бисъёр касон ба дохил шудан ҷиду ҷаҳд хоҳанд кард, лекин нахоҳанд тавонист.

25. Вақте ки соҳби хона бархоста дарро бибандад, шумо дар берун истода, дарро мекӯбеду мегӯед: “Худовандо! Худовандо! Ба мо воз кун“. Вале Ў дар ҷавоби шумо хоҳад гуфт: “Шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед”.

26. Он гоҳ хоҳед гуфт: “Мо пеши Ту хӯрдем ва нӯшидем, ва дар кӯчаҳои мо Ту таълим медодӣ”.

27. Лекин Ў хоҳад гуфт: “Ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед; ҳама аз Ман дур шавед, эй бадкорон”.

28. Дар он ҷо гирья ва гичирроси дандон хоҳад буд, чун Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва тамоми анбиёро дар Малакути Худо бубинед, вале худатон бадар ронда шуда бошед.

29. Ва аз шарқ ва ғарб ва шимол ва ҷанубомада, дар Малакути Худо хоҳанд нишаст.

30. Ва инак, охириҳо ҳастанд, ки аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо ҳастанд, ки охири хоҳанд шуд”.

Нияти Ҳиродус ки Исоро бикӯшад.

31. Дар ҳамон рӯз баъзе аз фарисиён омада, ба Ў гуфтанд: “Баро ва аз ин ҷо бирав, зеро ки Ҳиродус мехоҳад Туро ба қатл расонад”.

32. Ба онҳо гуфт: “Биравед ва ба он рӯбоҳ бигӯед: “Инак, имрӯз ва фардо девҳоро берун мекунам ва беморонро шифо медиҳам, ва дар рӯзи сеюм саранҷом хоҳам ёфт”;

33. Лекин Маро лозим аст, ки имрӯз, фардо ва пасфардо роҳ равам, зеро мумкин нест, ки набӣ берун аз Ерусалим бимирад”.

Шикояти Исо дар бораи Ерусалим.

34. „Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро чамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯчаҳои худро зери болаш чамъ мекунад, ва шумо нахостед!

35. Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад. Ба шумо мегӯям, ки Маро дигар нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: „Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!“

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Исо дар рӯзи шанбе шифо медиҳад.

1. Як рӯзи шанбе Ў дар хонаи яке аз сардорони фарисиён барои хӯрок хӯрдан омад, ва онҳо Ўро мушохида мекарданд:
2. Ва инак, марде пеши Ў омад, ки гирифтори бемории истиско буд.
3. Исо ба шариатдонон ва фарисиён рӯ оварда, гуфт: “Оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст ё не?”
4. Онҳо хомӯш монданд. Ва Ў он мардро ламс намуда, шифо бахшид ва фиристод.
5. Ва ба онҳо гуфт: “Кист аз шумо, ки хараш ё говаш ба даруни ҷоҳе афтада бошад, дарҳол онро дар рӯзи шанбе берун наоварад?”
6. Ба ин гап эроде гирифта натавонистанд.

Масал дар бораи онҳое ки дӯст медоранд дар базм пешгоҳнишин бошанд

7. Чун Ў пайхас намуд, ки даъватшудагон барои нишастани худ пешгоҳро интихоб мекунанд, ба онҳо масале гуфт:
8. „Вақте ки касе туро ба тӯи арӯсӣ даъват менамояд, дар пешгоҳ нанишин: мабодо дар миёни даъватшудагон шахси аз ту мӯхтарамтаре бошад,

9. Ва он касе ки туро ва ўро даъват намудааст, назди ту биёяду гўяд:’’Чои худро ба ў бидех’’; ва он гоҳ бо хичолат дар поини хона чой гирифтанд лозим мешавад.

10. Балки, агар туро даъват карда бошанд, омада, дар поини хона бинишин, то он касе ки туро даъват намудааст, назди ту биёяду гўяд:’’Эй дўст! Болотар бинишин’’; он гоҳ туро пеши ҳамнишонат эҳтироме хоҳад буд,

11. Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад, ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз гардад“.

Порсои фарисиё не, балки раҳмдилӣ муҳим аст.

12. Ва ба он касе ки Ўро даъват намуда буд, гуфт:“Вақте ки хўроки пешинӣ ё хўроки бегоҳӣ ташкил мекуни, дўстон ё бародарон ё хешон ё ҳамсоғони сарватдори худро даъват накун: мабодо онҳо низ туро даъват намоянд, ва мукофоти ту дода шавад.

13. Балки, чун зиёфат медахӣ, мискинон, маъюбон, шалон ва кўронро даъват намо,

14. Ва ту хушбахт хоҳӣ буд, ки онҳо имконият надоранд мукофоте ба ту бидиҳанд; зеро ки дар рўзи эҳёи одилон мукофоте ба ту ато хоҳад шуд“.

15. Яке аз онҳое ки бо Ў назди суфра нишаста буданд, ин суханонро шунида, ба Ў гуфт:“Хушо касе ки дар Малакути Худо хўрок хўрад!“

Масал дар бораи онҳое ки ба зиёфат даъват шудаанд.

16. Ва Ў ба вай гуфт:“Шахсе зиёфати калоне ташкил карда, бисъёр касонро даъват намуд;

17. Чун вақти зиёфат расид, ғуломи худро фиристод, то ки ба даъватшудагон гўяд:’’Биед, зеро ки ҳама чиз тайёр аст’’.

18. Ва ҳама, гўё ки забон як карда бошанд, ба узрхоҳӣ сар карданд. Аввалин ба вай гуфт:’’Ман замин харидаам, ва рафта

онро диданам лозим аст; аз ту хошишмандам, ки маро маъзур дорӣ”.

19. Дигаре гуфт:”Ман панҷ чуфт барзагов харидаам ва меравам, ки онҳоро имтиҳон намоям; аз ту хошишмандам, ки маро маъзур дорӣ”.

20. Сеюмин гуфт:”Ман зан гирифтаам ва ба ин сабаб наметавонам биёям”.

21. Ва он ғулом омада, инро ба оғои худ хабар дод. Он гоҳ соҳиби хона дарғазаб шуда, ба ғуломи худ гуфт:”Зуд ба кўчаю паскўчаҳои шаҳр баро, ва мискинон, маъюбон, шалон ва кўронро ба ин ҷо биёр”;

22. Ва ғулом гуфт:”Эй оғо! Он чи гуфтӣ, ичро шуд, ва боз ҷой ҳаст”.

23. Ва оғо ба ғулом гфут:,,Ба сари роҳҳо ва кўчабоғҳо баромада, мардумро ба омадан ризо кун, то ки хонаи ман пур шавад;

24. Зеро ба шумо мегўям, ки ҳеҷ яке аз он шахсони даъватшуда хўроки маро нахоҳанд чашид: зеро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон- кам”,,

Исоро пайравӣ карда намешавад бе он ки кас ба таври қиддӣ тарки ҳама чиз кунад ва худро имтиҳон намояд.

25. Бо Ё мардуми бисъёре равона буданд; ва Ё ба онҳо рӯ оварда, гуфт:

26. ,,Агар касе назди Ман ояд ва аз падару модар, зану фарзандон, бародарону хоҳарон ва ҳамчунин аз ҷони худ нафрат накунад, вай наметавонад шогирди Ман бошад;

27. Ва ҳар ки салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намекунад, наметавонад шогирди Ман бошад;,,

Масал дар бораи касе ки бурҷе месозад.

28. „Зеро кист аз шумо, ки бурче сохтанӣ шуда, аввал нишаста харчи онро ҳисоб накунад, ки оё ӯ имконияти ба анҷом расонидани онро дорад,

29. Ки мабодо, баъд аз ниҳодани таҳкурсии он, ба тамои карданаи қуввати ӯ нарасад, ва ҳамаи касоне ки инро мебинанд, ӯро тамасхур кунанд,

30. Ва гӯянд: „Ин шахс ба сохтан шурӯъ намуд ва ба тамои кардан қувваташ нарасид?“ „

Масал дар бораи подшоҳе ки ба ҷанг мебарояд.

31. „Ё кадом подшоҳ аст, ки ба муқобили подшоҳи дигар ба ҷанг даромаданӣ шуда, аввал нишаста маслиҳат накунад, ки оё бо даҳ ҳазор аскар қодир аст ба касе муқовимат намояд, ки бо бист ҳазор аскар бар зидди ӯ меояд?

32. Вагар на, ҳанӯз ки вай дур аст, назди вай элҷи фиристода, сулҳ металабад“.

33. „Ҳамчунин ҳар яке аз шумо, агар аз тамои дороии худ даст накашад, наметавонад шогирди Ман бошад“.

Дар бораи намаке ки қувваташро гум карда бошад.

34. „Намак хуб аст; лекин агар намак қувваташро гум кунад, ба кадом чиз боз намакин шавад?

35. На барои замин қор меояд, на барои нурӣ; онро бароварда мепартоянд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!“

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Шикваи фарисиён ва китобдонон.

1. Ҳамаи бочгирон ва гуноҳкорон назди ӯ меоманд, то ки суханони ӯро гӯш кунанд.

2. Вале фарисиён ва китобдонон шиквакунон мегуфтанд: „ӯ гуноҳкоронро пазирой мекунад ва бо онҳо хӯрок мехӯрад“.

Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда.

3. Ва ӯ ба онҳо ин масалро гуфт:

4. „Кист аз шумо, ки сад гўсфанд дошта бошад ва яке аз онҳоро гум кунад, он наваду нўхро дар биёбон гузошта, аз ақиб он гумшуда намеравад, то даме ки онро биёбад?
5. Ва чун ёфт, бо шодӣ онро бар китфи худ мегузорад;
6. Ва ба хонаи худ омада, дўстон ва ҳамсоғонро ҷеғ мезанад ва ба онҳо мегўяд:”Бо ман шодӣ кунед, ки гўсфанди гумшудаи худро ёфтам” „.
7. „Ба шумо мегўям, ки дар осмон барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, шодӣ зиёдтар хоҳад буд, назар ба навадунўҳ одиле ки ба тавба эҳтиёҷ надорад“.

Масал дар бораи дирҳами гумшуда.

8. Ё кадом зан аст, ки даҳ дирҳам дошта бошад ва як дирҳамро гум карда, шамъе даргиронад ва хонаро рўфта, бодикқат ҷустуҷў накунад, то даме ки онро биёбад?
9. Ва чун ёфт, дўстон ва ҳамсоғони худро ҷеғ зада мегўяд:”Бо ман шодӣ кунед, ки дирҳами гумшудаи худро ёфтам” „.
10. „Ба шумо мегўям, ки дар миёни фариштагони Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, ҳамин тавр шодӣ мешавад“.

Масал дар бораи писари ноқобил.

11. Боз гуфт:“Шахсе ду писар дошт;
12. Ва хурдии онҳо ба падар гуфт:”Эй падар! Он қисми молу мулкро, ки бояд ба ман расад, ба ман бидеҳ”. Ва падар дороии худро ба онҳо тақсим кард.
13. Баъд аз чанд рўз писари хурдӣ ҳар он чи дошт, ҷамъ карда, ба кишвари дурдасте рафт ва дар он ҷо дороии худро дар айшу нўш исроф намуд.
14. Вақте ки ҳамаашро сарф кард, қахтии сахте дар он кишвар рўй дод, ва ў ба мўхтоҷӣ дучор шуд;
15. Ва рафта, хизматгори яке аз сокинони он кишвар шуд, ки вай ўро ба саҳрои худ фиристод, то ки хукбонӣ кунад;
16. Ва ў орзу дошт шиками худро аз харнубе ки хукон мехўранд, пур кунад, лекин ҳеҷ кас онро ба ў намедод.

17. Оқибат ў ба худ омада, гуфт: "Чӣ қадаре аз муздурони падарам нони фаровон доранд, аммо ман дар ин чо аз гуруснагӣ ва ҳалокат мерасам!

18. Бархоста, назди падарам меравам ва ба вай мегӯям: эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам,

19. Ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам; маро чун яке аз муздуронат қабул кун".

20. Ва ў бархоста, сӯи падараш равона шуд. Ва ҳанӯз ў хеле дур буд, ки падараш ўро дида, раҳмаш омад; ва тозон рафта, ўро ба оғӯш кашиду бўсид.

21. Ва писар ба вай гуфт: "Эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам, ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам".

22. Аммо падар ба ғуломони худ гуфт: "Либоси беҳтарине оварда, ба ў бипӯшонед, ва ангуштарин ба дасташ, ва мӯза ба пойҳояш бидихед;

23. Ва гӯсолаи охуриро оварда, сар бибуред: бихӯрем ва димоғчоқӣ кунем,

24. Зеро ки ин писарам мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд". Ва ба димоғчоқӣ шурӯъ карданд.

25. Лекин писари калонии вай дар сахро буд; ва ҳангоме ки баргашта, ба хона наздик шуд, садоҳои суруду сурур ба гӯшаш расид;

26. Ва яке аз хизматгоронро чеғ зада, пурсид, ки ин чӣ маъно дорад?

27. Вай ба ў пуфт: "Бародарат омад, ва падарат гӯсолаи охуриро сар бурид, чунки ўро сиҳат саломат дид".

28. Ў ба хашм омада, нахост ба хона дарояд. Ва падараш баромада ўро чеғ зад.

29. Аммо ў дар ҷавоби падараш гуфт: "Инак, чандин сол аст, ки ман ба ту хизмат мекунам ва ҳаргиз аз ғрмони ту гардан натофтаам; вале ту ҳаргиз ба ман як бузғолае ҳам надодаӣ, то ки бо дӯстони худ димоғчоқӣ кунам;

30. Ва чун ин писарат, ки дороии туро ба фоҳишаҳо барбод додааст, гашта омад, ту барои вай гӯсолаи охуриро сар буридаӣ”.

31. Ба ӯ гуфт:”Писарам! Ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, ва ҳар он чи ман дорам, аз они туст;

32. Аммо ба он мебоист шодӣ ва димоғчоқӣ мекардем, ки ин бародарат мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд”..

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Масал дар бораи амалдори ҳаким, вале ноинсоф.

1. Ба шогирдони Худ гуфт:“Як Марди сарватдор буд, ки амалдоре дошт, ва дар ҳаққи вай ба ӯ шикоят карданд, ки молу мулки ӯро исроф менамояд:

2. Вайро чеғ зада, гуфт:”Ин чист, ки дар ҳаққи ту шунидаам? Аз амалиёти худ ҳисоб деҳ, зеро ки дигар наметвонӣ амалдор бошӣ”.

3. Он амалдор дар дили худ гуфт:’Чӣ кунам? Оғоям маро аз вазифаам маҳрум месозад: аз ӯҳдаи каландзанӣ намебароям, аз гадоӣ шарм макунам;

4. Медонам, чӣ кунам, то ки мардум, ҳангоми аз вазифа маҳрум шуданам, маро дар хонаи худ пазирай кунам”.

5. Ва ҳар яке аз қарздорони оғои худро ба танҳои чеғ зада, ба якумин гуфт:”Ту аз оғои ман чӣ қадар қарздор ҳастӣ?”

6. Гуфт:”Сад ченак равған”. Ба вай гуфт:”Забонхати худро бигир ва зуд нишаста, панҷоҳ бинавис”.

7. Баъд ба дигаре гуфт:”Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?”. Дар ҷавоб гуфт:”Сад ченак гандум”. Ба вай гуфт:”забонхати худро бигир ва ҳаштод бинавис”.

8. Ва он оғо амалдори ноинсофро таъриф кард, ки оқилона рафтор кардааст; зеро ки писарони ин олам дар муомила бо мардуми насли худ аз писарони нур оқилтаранд“.

9. Ва Ман ба шумо мегӯям: бо сарвати ноинсофона барои худ дӯстон пайдо кунед, то ки онҳо дар вақти тамом шудани он шуморо дар масканҳои ҷовидонӣ пазирой кунанд.

10. Касе ки дар чизи андак мӯътамад бошад, дар чизи бисъёр низ мӯътамад аст, ва касе ки дар чизи андак ноинсофӣ кунад, дар чизи бисъёр низ ноинсоф аст.

11. Пас, модоме ки шумо дар сарвати ноинсофона мӯътамад набудед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо месупорда бошад?

12. Ва модоме ки дар чизи бегона мӯътамад набудед, кист, ки чизи худатонро ба шумо медода бошад?

13. Ҳеҷ ғулом ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст хоҳад дошт; ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно хизмат кунед“.

Дар бораи порсои сохтаи фарисиён ва аҳамияти Таврот.

14. Ва фарисиён, ки зарпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Ёро тамасхур карданд.

15. Ба онҳо гуфт: “Шумо худро пеши мардум одил вонамуд мекунед, вале Худо аз дилҳои шумо огоҳ аст: зеро он чи дар назари мардум олидараҷа аст, пеши Худо зишт аст“.

16. „Таврот ва суҳафи анбиё то Яҳъёст; аз он вақт ин ҷониб Малакути Худо башорат дода мешавад, ва ҳар ки бо ҷадду ҷаҳд ба он дохил мегардад.

17. Лекин фанои осмон ва замин осонтар аст аз он ки нуқтае аз таврот маҳв шавад“.

Исо дар бораи талоқ.

18. „Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, зани дигаре гирад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад“.

Сарватдор ва Лаъзор.

19. „Шахси сарватдоре буд, либосҳои арғувон ва катон дар бар мекард, ва ҳар рӯз базми боҳашамат барпо мекард.

20. Ва Лаъзор ном мискине назди дарвозаи ӯ меҳобид, ва баданаш пур аз захм буд;

21. Ва орзу дошт аз он чи аз дастархони он сарватдор меафтод, шиками худро сер кунад; ва сагон омада захмҳои ӯро мелесиданд.

22. Вақте ки он мискин мурд, фариштагон ӯро ба оғӯши Иброҳим бурданд; он сарватдор низ мурд, ва ӯро дафн карданд;

23. Ва дар дӯзах ӯ, дар ҳолате ки азобу уқубат мекашид, чашм андохта, аз дур Иброҳимро бо Лаъзор, ки дар оғӯшаш буд, дид.

24. Ва фаръед зада, гуфт: „Эй падарам Иброҳим! Ба ман марҳамат кун ва Лаъзорро бифирист, то ки нӯги ангушташро ба об тар карда, забони маро салқин гардонад, зеро ки ман дар аланга азият мекашам”.

25. Лекин Иброҳим гуфт: „Эй фарзандам! Ба хотир овар, ки дар зиндагиат чизҳои хуб насиби ту ва чизҳои бад насиби Лаъзор шуда буд; акнун вай дар ин ҷо фароғат меёбад, ва ту азоб мекашӣ;

26. Ва илова бар ҳамаи ин, дар миёни мо ва шумо вартаи бузурге воқеъ аст, ба тавре ки онҳое ки аз ин ҷо назди шумо гузаштан меҳоянд, наметавонанд, ҳамчунин аз он ҷо назди мо намегузаранд”;

27. Ва ӯ гуфт: „Пас, эй падар, аз ту илтимос мекунам, ки вайро ба хонаи ман бифирист.

28. Зеро ки ман панҷ бародар дорам: бигзор онҳоро таъкид кунад, ки онҳо ҳам ба ин макони азобу уқубат наоянд”.

29. Иброҳим ба ӯ гуфт: „Онҳо Мусо ва анбиё доранд; ба суҳанонашон гӯш кунанд”.

30. Аммо ӯ гуфт: „Не, падарам Иброҳим! Лекин агар яке аз мурдагон назди онҳо равад, тавба хоҳанд кард”.

31. Ба ӯ гуфт: ”Модоме ки ба Мусо ва анбиё гӯш намедиханд, хатто агар яке аз мурдагон эҳё шавад ҳам, бовар нахоҳанд кард” „.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дар бораи чидияти васвасаҳо, дар бораи муҳаббати авфкунанда ва қуввати имон.

1. Ва ӯ ба шогирдони Худ гуфт: “Ҳеҷ мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд, лекин вой бар ҳоли касе ки ба воситаи вай ба миён оянд:

2. Бар гардани вай санги осиее андохта, вайро дар баҳр афкананд, барои вай беҳтар аст аз он ки вай яке аз ин тифлонро ба васваса андозад.

3. Ба худ назорат кунед. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, ба ӯ гап зада, фаҳмон, ва агар тавба кунад, ӯро авф намо;

4. Ва агар рӯзе ҳафт карат ба ту гуноҳ кунад ва рӯзе ҳафт карат рӯчӯъ намуда, гӯяд: ”Тавба кардам”, ӯро авф намо.

5. Ва ҳаввориён ба Худованд гуфтанд: “Имони моро зиёд кун”.

6. Худованд гуфт: “Агар шумо ба андозаи донаи хардал имон медоштед ва ба ин дарахти тут мегуфтед: ”Решакан гардида, дар миёни баҳр ҷойгир шав”. Он ба шумо итоат мекард.

Масал дар бораи ғулومه ки аз саҳро бармегардад.

7. Кист аз шумо, ки ғуломаш ба шудгор ё ба ҷўпонӣ машғул бошад ва ҳангоме аз саҳро баргаиштанаш ба вай гӯяд: ”Зуд омада, назди суфра бинишин”?

8. Баръакс, оё ӯ ба вай намегӯяд: ”Барои ман хўроки бегоҳӣ тайёр кун ва камари худро баста, ба ман хизмат кун, то даме ки бихўрам ва бинўшам, ва баъд аз он худат бихўр ва бинўш”?

9. Оё ӯ ба ғулом барои он ки фармонҳои ӯро ба ҷо овард, миннатдорӣ баён мекунад? гумон намекунам.

10. Ҳамчунин шумо низ, вақте ки ҳамаи фармонҳои ба шумо додашударо ба ҷо овардед, бигӯед: "Мо гуломони ношоям ҳастем; чунки он чи карданамон лозим буд, кардем".

Шифо ёфтани даҳ шахси махавӣ.

11. Дар аснои роҳи Ерусалим Ў аз ҳудуди байни Сомария ва Ҷалил мегузаист.

12. Ва ҳангоме ки Ў ба қасабае дохил мешуд, даҳ шахси махавӣ аз пешаш баромаданд, ки аз дур истода,

13. Бо овози баланд мегуфтанд: "Эй Устод, ба мо марҳамат кун!"

14. Ва Ў, чун дид, ба онҳо гуфт: "Биравед ва худро ба коҳинон нишон диҳед". Ва онҳо дар вақти рафтанишон пок шуданд.

15. Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, баргашта, бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд,

16. Ва пеши пойҳои Ў рӯй ба замин афтада, ба Ў ташаккур гуфт; ва ӯ мардӣ сомари буд.

17. Исо гуфт: "Оё даҳ нафар пок нашуданд? Пас он нӯҳ нафар кучоянд?"

18. Оё, гайр аз ин аҷнабӣ, касе ёфт нашуд, ки баргашта Худоро ҳамду сано хонанд?"

19. Ва ба вай гуфт: "Бархоста, бирав; имонат туро наҷот дод".

Дар бораи омадани Малакути Худо.

20. Чун фарисиён ба Ў савол доданд, ки Малакути Худо кай меояд, дар ҷавоби онҳо гуфт: "Малакути Худо тавре намеояд, ки ба назар намоён шавад,

21. Ва намегӯянд: "Инак, он дар ин ҷост", ё: "Инак, дар ин ҷост"; зеро инак, Малакути Худо дар дохили шумост".

Исо дар бораи омадани дуёми Худ сухан меронад.

22. Ва ба шогирдон гуфт: “Айёме меояд, ки дидани фақат як рӯзи Писари Одамро орзу хоҳед кард, ва нахоҳед дид;
23. Ва ба шумо хоҳанд гуфт: “Инак, дар ин ҷост”, ё: “Инак дар он ҷост”, Наравед ва аз ақиби онҳо надавед;
24. Зеро, чӣ тавре ки барқ аз як канори осмон нур мепошад, Писари Одам дар рӯзи Худ ҳамин тавр хоҳад буд.
25. Лекин аввал Ёро лозим аст, ки бисъёр азоб кашад ва аз тарафи ин насл рад карда шавад”.
26. „Ва чӣ тавре ки дар айёми Нӯҳ буд, дар айёми Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд:
27. „Мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд, ба шавҳар мерафтанд - то рӯзе ки Нӯҳ ба кишти даромад, ва тӯфон омада, ҳамаро нобуд кард” „.
28. Ва чӣ тавре ки дар айёми Лут буд: мехӯраданд, менӯшаданд, мехариданд, мефурӯхтанд, мекоштанд, иморат мекарданд;
29. Лекин дар рӯзе ки Лут аз Садӯм баромад, оташ ва кибрит аз осмон борид ва ҳамаро маҳв кард.
30. Дар рӯзи зоҳир шудани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд”.
31. „Дар он рӯз ҳар кӣ бар бом бошад, чизҳояш дар хона бошад, барои гирифтани онҳо поён нафурояд; ва ҳар кӣ дар киштзор бошад, барнагардад:
32. “Зани Лутро ба хотир оваред” „.
33. „Ҳар кӣ ҷони худро нигоҳдорӣ мекунад, онро барбод хоҳад дод, ва ҳар кӣ онро барбод диҳад, онро зинда хоҳад кард.
34. Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре ки дар як ҷогаҳ бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;
35. Аз ду зане ки якҷоя бо дастоз машғул бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;
36. Аз ду нафаре ки дар киштзор бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд”.
37. Дар ҷавоби Ё гуфтанд: “Куҷо, эй Худованд?”. Ба онҳо гуфт: “Ҳар куҷо лоша бошад, каргасон дар он ҷо ҷамъ мешаванд”.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Масал дар бораи қозии ноинсоф.

1. *Ва ба онҳо масале дар бораи он гуфт, ки кас бояд ҳамеша дуо гӯяд ва маънос нашавад,*
2. *Ва гуфт: “Дар шаҳре қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошт ва на шарме аз мардум.*
3. *Дар он шаҳр бевазани буд, ки назди ӯ омада, мегуфт: “Маро аз душманонам муҳофизат намо”.*
4. *Мудати дурудароз қозӣ безътиной кард. Вале баъдтар дар дили худ гуфт: “гарчанде ки ман на тарсе аз Худо дорам ва на шарме аз мардум,*
5. *Лекин азбаски ин бевазан маро ором намегузорад, вайро муҳофизат хоҳам кард, то ки ҳар дам омада, маро безор накунад”.*
6. *Ва Худованд гуфт: “Шунидед, ки ин қозии ноинсоф чӣ мегӯяд?”*
7. *Магар Худо багузидагони Худо, ки рӯзу шаб ба даргоҳи Ӯ зорию интиҳо мекунад, муҳофизат намекунад, гарчанде ки дар муҳофизати онҳо таъхир менамояд?”.*
8. *„Ба шумо мегӯям, ки ба зудӣ онҳоро муҳофизат хоҳад кард. Лекин вақте ки Писари Одам биёяд, оё имоне бар замин хоҳад ёфт?”.*

Масал дар бораи фарисӣ ва боҷгир.

9. *Ҳамчунин барои касоне ки ба одил будани худ эътимод дошта, дигаронро хор мекунанд, чунин масале гуфт:*
10. *„Ду кас ба маъбад барои ибодат даромаданд, ки яке фарисӣ ва дигаре боҷгир буд.*
11. *Фарисӣ рост истода, дар дили худ чунин дуо мегуфт: “Худоё! Туро шуқр мегӯям, ки монанди касони дигар: тороҷгарон, золимон, зинокорон, ё монанди ин боҷгир нестам:*

12. *Ҳафтае ду карат рӯза медорам ва аз ҳар чизе ки ба даст меоварам, ури медиҳам*”.

13. *Аммо боҷгир, дуртар истода, ҳатто ҷуръат надошт, ки чашмонаширо сӯи осмон баланд кунад; балки синаи худро мезаду мегуфт: ”Худоё! Ба мани гуноҳкор раҳм кун”*.

14. *Ба шумо мегӯям, ки ин шахс назар ба он шахс бештар сафед шуда ба хонаи худ рафт: зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст мешавад, ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз мешавад*“.

Исо кӯдаконро дуо мекунад.

15. *Кӯдаконро низ назди Ў меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; шогирдон инро дида, ба онҳо монеъ мешуданд.*

16. *Аммо Исо онҳоро ҷегзада, гуфт: “Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро ки Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад;*

17. *Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад*“.

Исо ва ҷавони сарватдор.

18. *Ва сарватдоре аз Ў пурсид: “Эй Устоди некӯ! Чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?”*

19. *Исо ба вай гуфт: “Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеҷ кас накӯ нест, ҷуз Худои ягона.*

20. *Аҳконмро медони: Зино накун; қатл накун; дуздӣ накун; шаҳодати бардурӯғ наदेҳ; падару модаратро ҳурмат кун*“.

21. *Гуфт: “Ҳамаи инро ман аз кӯдаки нигоҳ доштаам*“.

22. *Исо инро шунида, ба вай гуфт: “Туро боз чизе намерасад: ҳар он чи дори, бифурӯш ва ба мисконон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе хоҳи ёфт; ва омада, Маро пайравӣ кун*“.

23. *Лекин вай, чун инро шунид, андӯҳгин шуд, зеро ки бағоят сарватдор буд.*

24. Исо андӯҳи вайро дида, гуфт: “Ба Малакути Худо даромадани сарватдор чӣ гуна душвор аст!

25. Зеро ки аз сӯроҳии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад“.

26. Шунавандагон гуфтанд: “Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?”

27. Гуфт: “Он чи барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст“.

Дар бораи мукофоти шогирдон.

28. Петрус гуфт: “Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем“.

29. Ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, ё падару модар, ё бародарон, ё хоҳарон, ё зан, ё фарзандонро аз баҳри Малакути Худо тарк кунаду

30. Дар ин замон хеле зиёдтар ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад“.

Исо бори сеюм дар бораи мамоти Худ ва эҳъи Худ сухан меронад.

31. Ва он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба онҳо гуфт: “Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва ҳар он чи бо забони анбиё дар бораи Писари Одам навишта шудааст, ба амал хоҳад омад:

32. Зеро ки Ё ба дасти ғайрияхудиён таслим карда хоҳад шуд, ва Ёро тамасхур кунанд, ҳақорат диҳанд, туфборон кунанд,

33. Ва тозиёна зананд, бикӯшанд; ва дар рӯзи сеюм Ё эҳъи шавад“.

34. Лекин онҳо чизе аз ин нафаҳмиданд; маънои ин суханон аз онҳо пӯшида буд, ва онҳо ба ин гуфтаҳо сарфаҳм нарафтанд.

Шифо ёфтани кӯр дар назди Ерихӯ.

35. Вақте ки Ё ба Ерихӯ наздик мешуд, кӯре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид;

36. Ва чун шунид, ки аз пешаш мардум мегузаранд, пурсид: “Ин чист?”

37. Ба вай гуфтанд, ки Исои Носирӣ меояд.

38. Дарҳол фаръёд карда, гуфт: “Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун”.

39. Онҳое ки дар пеш равона буданд, вайро ба хомӯш шудан водор карданд; лекин вай боз ҳам беиштар фаръёд мезад: “Эй Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун”.

40. Исо истода, фармуд, ки вайро назди Ё биёранд. Ва ҳангоме ки наздик омад, аз вай пурсид:

41., Чӣ меҳоҷӣ, ки барои ту бикунам?” Гуфт: “Худовандо! Меҳоҳам бино шавам”.

42. Исо ба вай гуфт: “Бино шав! Имонат туро шифо бахшид”.

43. Вай дарҳол бино гашт ва, Худоро ситоишкунон, аз ақиби Ё равона шуд. Ва тамоми мардум инро дида, Худоро ҳамду сано хонданд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Имон овардани Заккай.

1. Ва Ё ба Ерихӯ ворид шуда, аз он мегузашт.
2. Ва инак, Заккай ном шахс, ки сардори боҷгирон ва сарватдор буд,
3. Мехост Исоро бубинад, ки Ё кист, лекин ба сабаби бисъёрии мардум натавонист, чунки қадаш паст буд.
4. Ва давида пеш гузашту болои дарахти анцире баромад, то ки Ёро бубинад, чунки Ёро лозим буд ки аз пеши он бигзарад.
5. Вақте ки Исо ба он чо расид, назар афканда, вайро дид ва гуфт: “Эй Заккай! Зуд фуруд ой, зеро ки имрӯз Маро лозим аст дар хонаат бимонам”.
6. Вай зуд фуромада, Ёро бо хурсанди пазирой намуд.
7. Ва ҳама инро дида, шиквакунон гуфтанд, ки Ё дар хонаи шахси гуноҳкор меҳмон шудааст.
8. Аммо Заккай бархоста, ба Худованд гуфт: “Худовандо! Нисфи дороии худро ман ба мискинон медиҳам, ва агар чизи

касери ноинсофона гирифта бошам, чор баробар подош медихам“.

9. Исо ба вай гуфт: “Имрӯз ба ин хона начот омадааст, чунки вай низ Писари Иброҳим аст;

10. Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшудагонро пайдо кунад ва начот диҳад“.

Масал дар бораи даҳ минои амонатӣ.

11. Вақте ки онҳо инро гӯш мекарданд, Ё боз масале илова намуд: зеро ки Ё дар наздикии Ерусалим буд, ва онҳо гумон мекарданд, ки ба зудӣ бояд Малакути Худо ба зухур ояд.

12. Бинобар ин Ё гуфт: “Шахсе аз ашроф ба кишвари дурдаст мерафт, то ки салтанате ба даст оварда, баргардад;

13. Ва даҳ нафар ғуломонашро даъват намуда, ба онҳо даҳ мино дод ва ба онҳо гуфт: “Бо ин пул то вақти баргаштанам доду муомила кунед”.

14. Аммо аҳли шаҳраш ба вай адоват доштанд ва аз ақиб ба вай элчӣ фиристоданд, то бигӯяд: “Намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад”.

15. Ва ҳангоме ки вай салтанатро ба даст оварда, баргашт, фармуд, ки ҳамон ғуломонро, ки ба онҳо пул дода, буд, ҷеғ зананд, то фаҳмад, ки ҳар яке чӣ қадар фоида кардааст.

16. Якумин омада, гуфт: “Эй оғо! Як минои ту даҳ мино фоида овард”.

17. Ба ӯ гуфт: “Офарин, эй ғуломи нек! Азбаски ба чизи андак мўътамад будӣ, бар даҳ шаҳр ҳоким шав”.

18. Дуюмин омада, гуфт: “Эй оғо! Инак як минои ту панҷ мино фоида овард”.

19. Ба ӯ низ гуфт: “Ту ҳам ба панҷ шаҳр ҳоким шав”.

20. Сеюмин омада, гуфт: “Эй оғо! Инак як минои ту, ки онро ба рўймоле печонида, нигоҳ доштам;

21. Зеро ки ман аз ту тарсидам, чунки шахси сахтгир ҳастӣ: он чи нагузоштаӣ, мегирӣ, он чи нақоштаӣ, медаравӣ”.

22. Ба ӯ гуфт: ”Туро аз забони худат маҳкум мекунам, эй гуломи шарир! Ту медонистӣ, ки ман шахси сахтгир ҳастам, он чи нагузоштаам, мегирам, ва он чи накоштаам, медаравам;
23. Пас чаро пули маро ба саррофон надодӣ, то ки ман омада, онро бо фоидааш бигирам?”
24. Ва ба ҳозирон фармуд: ”Он миноро аз ӯ гирифта, ба он ки даҳ мино дорад бидиҳед”;
25. Ба ӯ гуфтанд: ”Эй оғо! Вай даҳ мино дорад”.
26. “Ба шумо мегӯям, ки ҳар ки дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар ки надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад.
27. Лекин он душманони маро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунанд, ба ин чо оварда, пеши ман ба қатл расонед” ,..

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

28. Ин суҳанонро гуфта, Ў боз ба роҳ даромад ва сӯи Ерусалим равона шуд.
29. Ва чун ба Байт- Фочӣ ва Байт- Ҳинӣ, ки бар кӯҳи Зайтун аст, наздик омад, ду шогирди Худро фиристода,
30. Ба онҳо гуфт: “Ба он деҳа, ки рӯ ба рӯи мост, биравед; ҳамин ки вориди он шудед, харкурраеро баста меёбед, ки ханӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, биёред;
31. Ва агар касе аз шумо пурсад: ”Чаро воз мекунед?” ба вай бигӯед: ”Худованд ба вай эҳтиёҷ дорад” ,..
32. Фиристодагон рафта, чунон ки Ў ба онҳо гуфта буд, ёфтанд.
33. Вақте ки онҳо курраро воз мекарданд, соҳибонаш ба онҳо гуфтанд: “Чаро курраро воз мекунед?”
34. Гуфтанд: “Худованд ба вай эҳтиёҷ дорад”.
35. Ва онро назди Исо оварданд; ва чомаҳои худро бар курра афканда, Исоро ба он савор карданд.
36. Ва хангоме ки Ў мерафт, чомаҳои худро бар роҳ мегустурданд.
37. Вақте ки Ў ба фуромадгоҳи кӯҳи Зайтун наздик шуд, тамоми тӯдаи шогирдонаш шодикунон бо овози баланд

Худовандро барои ҳамаи мўъчизаҳое ки дида буданд, ҳамду сано карда,

38. Мегуфтанд: “Муборак аст Подшоҳе ки ба исми Худованд меояд! Осоиштагӣ дар осмон ва чалол дар арши аъло бод!”

39. Баъзе фарисиён аз миёни мардум ба Ё гуфтанд: “Эй Устод! Шогирдони Худо манъ кун”.

40. Дар ҷавоб гуфт: “Ба шумо мегўям, ки агар онҳо хомўш монанд, сангҳо нидо хоҳанд кард”.

Маҳзуни Исо дар бораи Ерусалим.

41. Ва ҳангоме ки Ё ба шаҳр наздик омад, ба он назар андохта, ба ҳоли он гирён шуд,

42. Ва гуфт: “Оҳ, кошки ту низ ақаллан дар ҳамин рўзи худ медонистӣ, ки кадом чизҳо сўи осоиштагии ту мебарад! Аммо ин ҳоло аз чашмони ту ниҳон аст;

43. Зеро рўзҳое ба сарат меояд, ки душманонат ба муқобили ту сангарҳо хоҳанд сохт ва туро ихота намуда, аз ҳар тараф ба танг хоҳанд овард,

44. Ва туро, ва фрзандони туро дар доҳили ту, ба хок яксон хоҳанд кард, ва дар ту санге бар санге нахоҳанд гузошт, аз барои он ки вақти тафаққути худо надонистӣ”.

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

45. Ва ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳое ки дар он харидуфурўш мекарданд, оғоз намуд,

46. Ва ба онҳо гуфт: “Навишта шудааст, ки “хонаи Ман хонаи ибодат аст”, аммо шумо онро ба дуздхона мубадал кардаед”.

47. Ва ҳар рўз дар маъбад таълим медод. Аммо саркоҳинон ва китобнон ва пирони қавм қасд доштанд, ки Ёро нобуд кунанд,

48. Вале илоҷи ин корро ёфта наметавонистанд, зеро ки тамоми мардум пайваста ба суҳанони Ё гўш медоданд.

БОБИ БИСТУМ.

Масъалаи қудрати Исо.

1. Дар яке аз рӯзҳое ки Ў мардумро дар маъбад таълим ва башорат медод, саркоҳинон ва китобдонон бо пирон омада,
2. Ба Ў гуфтанд: “Ба мо бигӯй, ки бо кадом қудрат Ту ин корхоро мекунӣ, ё кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?”
3. Дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ва ба Ман бигӯед:
4. „Таъмиди Яҳъё аз осмон буд ё аз инсон?”
5. Онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: “Агар гӯем, ки “аз осмон”, Ў бигӯяд: ”Пас чаро ба вай имон наовардед?”
6. „Ва агар гӯем, ки “аз инсон буд”, тамоми қавм моро сангсор хоҳанд кард, зеро яқин доранд, ки Яҳъё набӣ буд”
7. Ва дар ҷавоб гуфтанд: “Намедонем аз кучо буд”.
8. Исо ба онҳо гуфт: “Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корхоро мекунам”.

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

9. Ва ба мардум чунин масалеро гуфт: “Шахсе тоқзоре шинонд, ва онро ба тоқдорон супурда, муддати дарозе сафар кард;
10. Ва чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то ки аз меваи тоқзор ба вай бидиҳанд; лекин тоқдорон вайро зада, тижидаст равона карданд.
11. Ва ӯ хизматгори дигарро фиристод; вале онҳо вайро низ зада ва дашном дода, тижидаст фиристоданд.
12. Ва ӯ боз сеюмашро фиристод; аммо вайро низ ярадор карда, бадар ронданд.
13. Он гоҳ соҳиби тоқзор гуфт: “Чӣ кунам? Писари маҳбуби худро мефиристам. Шояд ӯро дида, шарм кунанд?”.
14. Лекин тоқдорон чун ӯро диданд, бо ҳамдигар маслиҳат карда, гуфтанд: ”Ин ворис аст; биёед, вайро бикушем, то ки мерос аз они мо шавад”.

15. Ва ўро аз тоқзор бароварда, куштанд. Пас, соҳиби тоқзор ба онҳо чӣ хоҳад кард?

16. Вай омада, он тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд“. Онҳое ки ин суҳанонро шуниданд, гуфтанд: “Ҳошо ва калло!”

17. Аммо Ў ба онҳо назар андохта, гуфт: “Маънои ин суҳаноне ки навишта шудааст, чист:” Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари ғушаи бино гардид”?

18. Ҳар кӣ бар он санг афтад, пора - пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро мачақ кунад“.

Масалаи хироч.

19. Саркоҳинон ва китобдонон қасд доштанд, ки дар ҳамон дам Ўро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд, зеро донистанд, ки ин масалро Ў дар ҳаққи онҳо гуфта буд.

20. Ва Ўро дар зери назорат гирифта, айёронро фиристоданд, то ки онҳо худро одил нишон дода, Ўро аз суҳанаш афтонанд ва ба қудрат ва ихтиёри ҳоким таслим кунанд.

21. Ва онҳо ба Ў савол дода, гуфтанд: “Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳаққи гапро мегӯӣ ва меомӯзӣ, ва рӯбинӣ намекунӣ, балки тариқи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ;

22. Оё ба қайсар қизья додани мо ҷоиз аст, ё не?”

23. Вале Ў макри онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: “ҷаро Маро меозмояд?”

24. Диноре ба Ман нишон диҳед: сурат ва рақами рӯи он аз они кист?” Дар ҷавоб гуфтанд: “Аз они қайсар“.

25. Ба онҳо гуфт: “Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост- ба Худо“.

26. Ва Ўро пеши мардум аз суҳанаш афтонда натавонистанд ва аз ҷавоби Ў дар ҳайрат афтода, хомӯш монданд.

Исо ба саддуқиён дар бораи эҳё суҳан меронад.

27. Ва баъзе аз саддуқиён, мукири қиёмат ҳастанд, назди Ў омада, пурсиданд:

28. „Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст, ки агар бародари касе бимирад ва зандор буда, фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварда ва барои бародари худ насе ба вучуд оварад.

29. Ва инак, ҳафт бародар буданд: якумин зан гирифт ва фарзанд ба дунъё наоварда, мурд.

30. Ва он занро дуҷумин гирифт, вале ў низ фарзанд ба дунъё наоварда, мурд;

31. Баъд вайро сеҷумин гирифт, ва ҳамин тавр то ҳафтумин, ва ҳама фарзанде нагузошта, мурданд;

32. Баъд аз ҳама зан низ мурд.

33. Пас, дар эҳъёи мурдагон вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд“.

34. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: „Фарзандони ин дунъё зан мегиранд ва ба шавҳар мераванд;

35. Лекин онҳое ки сазовори расидан ба он дунъё ва эҳъёи мурдагон бишаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд,

36. Ва дигар бор наметавонанд бимиранд, зеро ки онҳо ба фариштагон баробаранд, ва азбаски писарони қаёмат ҳастанд, онҳо писарони Худо мебошанд.

37. Ин ки аз мурдагон эҳъё мешаванд, инро Мусо низ дар ҳикояти бутта нишон дода, Худовандро Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб хондааст.

38. Ва Ў на Худои мурадагон, балки Худои зиндгон аст, зеро ки пеши Ў ҳама зинда ҳастанд“.

Исо дар бораи китобдонон.

39. Баъзе аз китобдонон инро шунида, гуфтанд: „Эй Устод! Нағз суҳан рондӣ“.

40. Ва дигар онҳо чуръат надоштанд, ки аз Ў чизе бипурсанд. Ва Ў ба онҳо гуфт:

41. Чӣ сон мегӯянд, ки Масех Писари Довуд аст?
42. Ва ҳол он ки худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд: "Худованд ба Худои ман гуфт: ба ямини Ман бинишин,
43. То душманони Туро зери пои Ту андозам".
44. Инак, Довуд Ёро Худован мехонад; пас чӣ сон Ё писари вай будааст?".
45. Ва дар сурате ки тамоми мардум гӯш мекарданд, Ё ба шогирдони Худ гуфт:
46. „Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дӯст медоранд чомаҳои дароз пӯшида гарданд, ва меписанданд дар бозорҳо табрик шунаванд, ва дар курсиҳои аввали куништҳо чой гиранд ва дар зиёфтҳо болонишин бошанд;
47. Онҳо, ки хонаҳои бевазанонро фурӯ мебаранд ва барои намуд дуоро тӯл медиҳанд, аз ҳама саҳтар маҳкум хоҳанд шуд“.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Фулуси бавазан.

1. Ва Ё назар андохта, сарватдоронро дид, ки ҳадияҳои худро ба ганҷина меандохтанд;
2. Ва ҳамчунин бевазани камбағалеро дид, ки ду фулус дар он андохт.
3. Ва Ё гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳама бештар андохт;
4. Зеро ки ҳамаи онҳо аз зиёдтии худ ҳадия барои Худо андохтаанд, лекин вай аз камбағалии худ тамоми нафақаеро, ки дошт, андохт“;

Бар кӯҳи Зайтун.

5. Вақте ки баъзе касон дар бораи маъбад сухан ронда, гуфтанд, ки он бо сангҳо ва инъомҳои гаронбаҳо зебу оро дода шудааст, Ё гуфт:

6. Айёме меояд, ки аз он чи дар ин чо мебинед, санге бар санге нахоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд“.
7. Аз Ў пурсиданд:“Эй Устод! Ин кай воқеъ мешавад? Ва аломати ба вуқӯъ омадани ин чӣ гуна ат?”
8. Гуфт:“Ҳушъёр бошед, ки шуморо дар иштибоҳ наандозанд; зеро бисъёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам; ва он вақт наздик аст. Аз ақибӣ онҳо наравед.
9. Ва чун овозаи чангҳо ва ошӯбҳоро бишнавед, натарсед; зеро ин бояд аввал воқеъ шавад; лекин дарҳол интиҳо намеёбад“.
10. Он гоҳ ба онҳо гуфт:“Қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард;
11. Ва дар ҳар чо зилзилаҳои азим, ва қаҳтию вабоҳо, ва ходисоти пурдаҳшат ва аломати бузург аз осмон ба амал хоҳад омад.
12. Аммо пеш аз ҳамаи ин ба шумо дасти тааддӣ дароз хоҳанд кард ва шуморо таъқиб намуда, ба куништҳо ва зиндонҳо хоҳанд супурд ва хотири исми Ман назди подшоҳону ҳакимон хоҳанд бурд;,,
13. Ва ин ба шумо барои шаҳодат хоҳад буд.
14. Пас, дар дили худ аҳд кунед, ки пешакӣ андеша накунед, чӣ ҷавоб бояд бидиҳед.
15. Зеро ки Ман ба шумо забоне ва ҳикмате хоҳам дод, ки ҳамаи душманони шумо натавонанд на зидияте ба он нишон диҳанд ва на ба муқобили он чизе бигӯянд.
16. Ва шуморо падару модарон, ва бародарон, ва хешовандон, ва дӯстон таслим хоҳанд кард. Ва баъзеи шуморо ба қатл хоҳанд расонд“;
17. „Ва ҳама барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт“.
18. „Лекин мӯе аз сари шумо талаф нахоҳад шуд“.
19. „Ҷонҳои худро бо сабри худ начот хоҳед дод“.

Дар бораи хароб шудани Ерусалим.

20. „Ҳар гоҳ бубинед, ки аскарон Ерусалимро ихота кардаанд, бидонед, ки харобии он наздик шудааст.

21. Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд; ва ҳар кӣ дар шаҳр аст, аз он барояд; ва ҳар кӣ дар гирду атроф аст, ба он надарояд,

22. Чунки ин айёми интиқом аст, то ба амал ояд ҳар он чи навишта шудааст.

23. Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём; зеро ки мусибати бузурге бар замин рӯй дода, ин қавм гирифтори ғазаб хоҳад шуд:

24. „Ва ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва дар миёни ҳамаи халқҳо ба асирӣ хоҳанд рафт; ва Ерусалим поймоли ғайрияҳудиён хоҳад шуд, то даме ки даврони ғайрияҳудиён ба анҷом расад“.

Дар бораи бо ҷалол омадани Худованд.

25. Ва дар офтоб ва моҳ ва ситорагон аломатҳо зухур хоҳанд ёфт, ва бар замин халқҳо ба ноумедӣ афтода, аз хурӯши баҳр ва ғалаёни мавҷҳо моту мабҳут хоҳанд шуд;

26. Ва одамон аз тарсу ҳарос ва интизории он мусибатҳое ки ба сари ҷаҳон меояд аз ҳол хоҳанд рафт, зеро ки қувваҳои афлок мутазалзил хоҳанд шуд.

27. Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абре меояд.

28. Вақте ки ба амал омадани ин чизҳо оғоз шаванд, бархоста, сарҳои худро баланд кунед, чунки халосии шумо наздик меояд“.

29. Ва ба онҳо масале гуфт: “Ба дарахти анҷир ва ба ҳамаи дарахтон нигоҳ кунед:

30. Вақте ки шукуфтани онҳоро мебинед, медонед, ки тобистон наздик аст;

31. Ҳамчунин, вақте ки шумо ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст“.

32. „Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд;

33. Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

34. Пас, боҳабар бошед аз худатон, ки мабодо дилҳои шумо аз пурхӯрӣ ва мастӣ ва ғамхӯриҳои зиндагӣ саҳт шавад, ва он рӯз ба шумо ногаҳон ояд;

35. Зеро ки он, монанди доме, бар ҳамаи сокинони рӯи замин хоҳад омад;

36. Пас, ҳама вақт бедор бошед ва дуо гӯед, то ки сазовор бошед аз ҳамаи ин мусибатҳои оянда раҳо шавед ва дар пеши Писари Одам биистед“.

37. Рӯзҳо Ў дар маъбад таълим меод; ва шабҳо берун омада, дар кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, шабгузаронӣ мекард.

38. Ва тамоми мардум бомдодон назди Ў ба маъбад барои шунидани суханонаш меоманд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Яҳудо Исоро таслим мекунад.

1. Иди фатир ки фисҳ номида мешавад, наздик буд;
2. Саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуди он буданд, ки чӣ сон Ўро ба қатл расонанд, чунки аз мардум метарсиданд.
3. Ва ба дили Яҳудо, ки лақаби Исқарьют дошт ва аз ҷумлаи он дувоздаҳ буд, шайтон даромад.
4. Пас вай рафта, бо саркоҳинон ва сардорон гуфтугӯ кард, ки чӣ сон Ўро ба онҳо таслим кунад.
5. Онҳо шод гаштанд ва ба вай пул додани шуданд.
6. Вай ваъда кард, ва фурсат мечуст, то ки Ўро дур аз чашми мардум ба онҳо таслим кунад.

Омода карадни фисҳ.

7. Ва рӯзи иди фатир, ки барраи фисҳро қурбони кардан лозим буд, фаро расид.

8. Ва Ў Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: “Биравед ва фисхро барои хӯрдани мо тайёр кунед”.
9. Ба Ў гуфтанд: “Дар кучо мехохӣ ки тайёр кунем?”.
10. Ба онҳо гуфт: “Инак, вақте ки ба шаҳр медароед, марде ба шумо рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақибаш равона шавед то ба хонае ки медарояд,
11. Ва ба соҳиби хона бигӯед: ”Устод ба ту мегӯяд: меҳмохона кучост, ки он ҷо фисхро бо шогидони Худ бихӯрам?”.
12. Ва ба шумо болохонаи калони мафрушери нишон медиҳад; дар он ҷо тайёр кунед”.
13. Онҳо равона шуданд ва, чунон ки Ў гуфта буд ёфтанд, ва фисхро омода карданд.

Фисҳ.

14. Ва ҳангоме ки соат расид, Ў назди суфра нишаст, ва дувоздаҳ ҳаввориён бо Ў буданд.
15. Ба онҳо гуфт: “Хеле иштиёқманд будам, ки пеш аз укубати Худ ин фисхро бо шумо бихӯрам;
16. Зеро ба шумо мегӯям, ки аз он дигар нахоҳам хӯрд, то вақте ки дар Малакути Худо ба амал ояд”.
17. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва гуфт: “Инро бигиред ва дар миёни худ тақсим кунед.
18. Зеро ба шумо мегӯям, ки дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то вақте ки Малакути Худо биёяд”.

Муқарар кардани Таоми шомӣ Худованд.

19. Ва нонро гирифта, шукргузорӣ намуд ва пора карда ба онҳо доду гуфт: “Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо таслим карда мешавад; инро барои хотири Ман ба ҷо оваред”.
20. Ҳамчунӣ косаро баъд аз таоми шом гирифта, гуфт: “Ин косаи аҳди ҷадид аст дар Хуни Ман, ки барои шумо рехта мешавад”.

Исо дар бораи таслимкунанда сухан меронад.

21. „Ва инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари суфра аст.

22. Агар чи Писари Одам ончунон, ки пешакӣ муқарар шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он кас, ки ба воситаи вай Ў таслим карда шавад“.

23. Ва онҳо аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад?.

Баҳсу мунозира дар бораи бартарии шогирдон.

24. Дар миёни онҳо инчунин баҳсу мунозира шуд, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисоб ёбад.

25. Вале Ў ба онҳо гуфт: „Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва ҳокимони онҳо валинеъмат хонда мешаванд;

26. Аммо шумо ин тавр не: балки он ки дар байни шумо бузургтар аст, бояд монанди хурдтари бошад, ва сардор-монанди хизматгузор.

27. Зеро кадоме бузургтар аст: он ки назди суфра менишинад, ё он ки хизматгузор аст? Оё на он аст, ки назди суфра менишинад? Аммо Ман дар миёни шумо монанди хизматгузор ҳастам“.

Ҷои ҳаввориён дар малакути оянда.

28. Ва шумо касоне ҳастед, ки дар озмоишҳои Ман бо Ман будед,

29. Ва Ман ба шумо Малакуте месупорам, чунон ки Падарам ба Ман супурдааст,

30. То ки шумо дар Малакути Ман дар сари суфраи Ман бихӯред ва бинӯшед, ва шумо бар тахтҳо нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард“.

Исо дар бораи инкор кардани Петрус сухан меронад.

31. Ва Худованд гуфт: “Шимъун! Шимъун! Инак, шайтон талабгори он буд ки, шуморо мисли гандуме аз ғалбер гузаронад;

32. Аммо Ман барои ту дуо гуфтам, то ки имонат таназул накунад; ва ту як вақте, ручъ намуда, бародарони худро устувор гардон“.

33. Вай ба Ё гуфт: “Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба мамот биравам“.

34. Лекин Ё гуфт: “Ба ту, эй Петрус, мегӯям, ки имрӯз пеш аз он ки хурӯс бонг занад, ту се бор инкор кунон хоҳӣ гуфт, ки Маро намешиносӣ“.

Исо ба шогирдон дар бораи имтиҳоне ки Ёро дар пеш аст сухан меронад.

35. Ва ба онҳо гуфт: “Вақте ки Ман шуморо бе ҳамён, бе тӯрба ва бе пойафзон фиристодам, оё шумо ба чизе эҳтиёҷ доштед?“
Гуфтанд: “Ба ҳеҷ чиз“.

36. Ва Ё ба онҳо гуфт: “Лекин акнун касе ки ҳамён дорад, онро бигирад. ҳамчунин тӯрбаро; ва касе ки шамшер надорад, чомаи худро фурӯхта, бихарад.

37. Зеро ба шумо мегӯям, ки ин сухани Навиштаҳо низ дар ҳаққи Ман ба амал ояд: ”Аз чинояткорон шумурда шуд”. Зеро ҳар чи дар бораи Ман аст, интиҳо меёбад“.

38. Ва онҳо гуфтанд: “Худовандо! Инак, дар ин ҷо ду то шамшер ҳаст“. Ба онҳо гуфт: “Кифоя аст“.

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

39. Ва берун омада, аз рӯи одат, ба кӯҳи Зайтун рафт; шогирдон низ аз ақиб ба Ӯ рафтанд.

40. Вақте ки ба он мавзеъ расид, ба онҳо гуфт: “Дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед“.

41. Ва Худаш ба масофаи андохтани санге аз онҳо дур шуда, зону зад ва дуо карда, гуфт:

42. „Эй Падар! Агар бихоҳӣ, косаро аз Ман бигзарон; лекин на иродаи Ман, балки иродаи Ту бигзор ба амал ояд“.

43. Ва фариштае аз осмон бар Ё зоҳир гардида, Ёро тақвият меод.

44. Ва Ё дар изтироб афтада, бо чаҳди бештар дуо мегуфт; ва арақи Ё мисли қатраҳои хун буд, ки бар замин мечакид.

45. Баъд аз дуо бархоста, Ё назди шогирдон омад, ва онҳоро дид, ки аз ғусса хоб рафтаанд.

46. Ва ба онҳо гуфт: “Чаро хоб рафтаед? Бархоста, дуо ғӯед, то ки ба озмоиш дучор нашавед“.

Ҳабс шудани Исо.

47. Ханӯз ки Ё суҳан мегуфт, инак мардуми бисъёре пайдо шуданд, ва пешопеши онҳо яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудо ном дошт, равона буд, ва назди Исо омад, то ки Ёро бибӯсад. Зеро ки ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: “Ҳар киро бибӯсам, Ҳамон аст“.

48. Ва Исо ба вай гуфт: “Эй Яҳудо! Оё Писри Одамро бо бӯса таслим мекунӣ?”

49. Касоне ки бо Ё буданд, чун диданд, ки кор ба чӣ меанҷомад, ба Ё гуфтанд: “Худовандо! Оё ба шамшер бизанем?”

50. Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, ғӯши ростии вайро бурида партофт.

51. Исо дар ҷавоб гуфт: “Даст кашед, бас аст“. Ва ғӯши вайро ламс карда, шифо дод.

52. Ва Исо ба саркоҳинон ва сардорони маъбад ва пироне ки бар зидди Ё чамъ омада буданд, гуфт: “Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед!

53. Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам, ва шумо ба Ман дасти таҷовуз дароз накардед; аммо ҳоло соати шумост, ки зулмот ҳукмфармост“.

54. Ва Ёро дастгир карда бурданд, ва ба хонаи саркоҳин оварданд. Ва Петрус аз дур аз пай онҳо равона шуд.

Дар довариш саркоҳинон. Инкори Петрус.

55. Вақте ки онҳо дар рӯи ҳавлӣ оташ даргиронда, даври он якчоя нишастанд, Петрус низ дар миёни онҳо нишаст.

56. Ва канизе вайро назди оташ нишаста дид ва синчакунон ба вай нигоҳ карда, гуфт:“Ин ҳам бо Ё буд“.

57. Лекин вай инкор карда, ба зан гуфт:“Ман Ёро намешиносам“.

58. Пас аз мудате як одами дигар вайро дида, гуфт:“Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ“. Аммо Петрус ба он одам гуфт:“Ман аз онҳо нестам“.

59. Тахминан як соат гузаштан баъд, боз як каси дигар боисроп гуфт:“Дар ҳақиқат ин ҳам бо Ё буд, зеро ки вай чалилист“.

60. Аммо Петрус ба он кас гуфт:“Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ“. Ва ҳанӯз вай сухан меронд, ки дарҳол хурӯс бонг зад.

61. Ва Худованд рӯй гардонда, ба Петрус назар андохт; ва Петрус суханони Худовандро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд:“Имрӯз, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард“.

62. Ва берун рафта, зор-зор гирифт.

Исо аз шарирон таҳқирҳоро қабул мекунад.

63. Касоне ки Исоро дастгир карда буданд, Ёро тамасхур мекарданд ва мезаданд;

64. Ва рӯи Ёро пӯшида, торсақӣ мезаданд ва аз Ё мепурсиданд:“Нубувват кун, ки Туро задааст?“

65. Ва боз бисъёр ҳақоратҳои дигар дар ҳақиқи Ў ба забон меронданд.

Исо дар ҳузури шӯрои тирон.

66. Ҳамин ки чашми рӯз кушода шуд, пирони қавм, саркоҳонон ва китобдонон чамъ омада, Ўро ба шӯрои худ дароварданд,

67. Ва гуфтанд: “Оё Ту Масеҳ ҳастӣ? Ба мо бигӯй”. Ба онҳо гуфт: “Агар ба шумо гӯям бовар намекунед;

68. Ва агар ба шумо савол диҳам, ҷавоб намегрдонед ва Маро озод намекунед;

69. Минбаъд Писари Одам ба ямини қуввати Худо хоҳад нишаст”.

70. Ва ҳама гуфтанд: “Пас, Ту Писари Худо ҳастӣ?”. Ба онҳо гуфт: “Шумо мегӯед, ки Ман ҳастам”.

71. Ва онҳо гуфтанд: “Дигар ба мо чӣ шаҳодате лозим аст? Зеро ки худамон аз забони Ў шумидем!”.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

1. Ва тамоми аҳли маҷлисашон бархоста, Ўро назди Пилотус бурданд.

2. Ва ба айбдор кардани Ў шурӯъ намуда, гуфтанд: “Мо ёфтем, ки Ў қавми моро фосид мекунад, ба қайсар чизья додан наместонад ва Худо Подшоҳ Масеҳ меномад”.

3. Пилотус аз Ў пурсид: “Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?” Ў ҷавоб дода, гуфт: “Ту мегӯй”.

4. Пилотус ба саркоҳонин ва ба мардум гуфт: “Дар Ин Одам ҳеҷ айбе намеёбам”.

5. Лекин онҳо исрор намуда, мегуфтанд, ки Ў қавмро ба ошӯб меоварад ва дар тамоми Яҳудо, аз Ҷалил гирифта то ин ҷо, таълим медиҳад.

Исо дар тергави Ҳиродус.

6. Вақте ки Пилотус инро шунид, савол дод: “Магар Ў чаилист?”

7. Ва чун донист, ки Ў аз вилояти Ҳиродус аст, Ўро назди Ҳиродус равона кард, ки вай низ дар он рӯзҳо дар Ерусалим буд.

8. Ҳиродус Исоро дида, хеле хурсанд шуд, зеро ки кайҳо боз Ўро дидан мехост, чунки овозаи Ўро шунда буд ва орзу дошт, ки аз Ў мӯъҷизае бубинад.

9. Ва ба Ў саволҳои бисёре дод; аммо Ў ба вай ҳеҷ ҷавоб надод.

10. Саркоҳинон ва китобдонон истода, бо тамоми чидду ҷаҳд Ўро айбдор мекарданд.

11. Ва Ҳиродус бо сарбозони худ Ўро басо таҳқир ва тамасхур карда ва либоси дурахшоне бар Ў пӯшонда, назди Пилотус гардонда фиристод.

12. Дар ҳамон рӯз Пилотус ва Ҳиродус бо ҳамдигар дӯст шуданд, зеро ки пештар онҳо ба якдигар адоват доштанд.

Исо боз ба ҳузури Пилотус.

Бараббос озод шуд, Исо маҳкум гардид.

13. Пилотус саркоҳинон, сардорон ва мардумро хонда,

14. Ба онҳо гуфт: “Ин Одамро ҳамчун фосидкунандаи қавм пеши ман овардед; ва инак, ман дар пеши назари шумо тафтиш кардам ва дар Ин Одам он айбҳое ки шумо ба гардани Ў мепартоед, чизе наёфтам;

15. Ҳамчунин Ҳиродус наёфтааст: зеро ки ман Ўро назди вай фиристода будам, ва дар Ў ҳеҷ гуноҳе сазовори марг ёфт нашудааст;

16. Пас, Ўро ҷазо дода, озод мекунам”.

17. Ба вай лозим буд, ки ба муносибати ид, касеро барои он озод кунад.

18. Аммо мардум саросар фаръёд зада, гуфтанд: “Ўро қатл кун! Барои мо Бараббосро озод кун”.

19. Бараббос барои исьён ва қатле ки дар шаҳр рӯй дода буд, дар зиндон андохта шуда буд.

20. Боз Пилоту ба онҳо сухан ронд, зеро ки мехост Исоро озод кунад.

21. Лекин онҳо фръёд зада, гуфтанд: “Ўро маслуб кун, маслуб кун!”

22. Бори сеюм вай ба онҳо гуфт: “Ў чӣ бадӣ кардааст? Ҳеч гуноҳи сазовори марг дар Ў наёфтам; пас, Ўро чазо дода, озод мекунам”.

23. Вале онҳо бо фаръёди баланд исрор намуда, талаб карданд, ки Ў маслуб шавад; ва фаръёди онҳо ва саркоҳинон ғолиб омад.

24. Ва Пилотус қарор дод, ки аз рӯи талаби онҳо амал кунад,

25. Ва шахсеро, ки барои исьён ва қатл дар зиндон нишаста буд, мувофиқи хоҳиши онҳо озод кард; ва Исоро ба ихтиёри онҳо супурд.

26. Вақте ки Ўро бурданд, Шимъун ном шахсеро, ки аз Қурин буд ва аз саҳро меомад, даст гирифта, салибро бар китфаш гузоштанд, то ки аз ақиби Ў бардошта барад.

Исо маслуб шуд.

27. Ва шумораи азими мардум ва заноне ки барои Ў гирья ва навҳа мекарданд, аз ақиби Ў равона шуданд.

28. Ва Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: “Эй духтарони Ерусалим! Барои Ман гирья накунад, балки барои худатон ва фарзандонатон гирья кунед.

29. Зеро айёме меояд, ки хоҳанд гуфт: “Хушо назоён, ва шикамҳое ки назоидаанд, ва пистонҳое ки шир надодаанд!”

30. Он вақт ба кўҳҳо хоҳанд гуфт: “Бар мо биафтед!” ва ба теппаҳо: “Моро бипўшонед!”.

31. Зеро, агар бо дарахти сабзе чунин кунанд, бо дарахти хушк чиҳо хоҳанд кард?”

32. Ду чинойткорро низ бо Ў барои куштан мебурданд.
33. Ва чун ба чое ки Косахонаи сар ном дорад, расиданд, дар он чо Ўро, ва он чинойткоронро-яке аз дасти росташ ва дигарер аз дасти чапаш-маслуб карданд.
34. Исо гуфт: “Эй Падар! Инхоро биомурз, зеро ки намедонанд чӣ мекунанд“. Ва либоси Ўро куръа партофта, тақсим карданд.
35. Ва мардуми истода, тамошо мекарданд. Сардорон низ бо якчоягии онҳо масхаракунон мегуфтанд: “Дигаронро начот медод, бигзор Худро начот диҳад, агар Ў Масеҳи баргузидаи Худо бошад“.
36. Сарбозон низ Ўро истехзо мекарданд ва наздик омада, ба Ў сирко медоданд
37. Ва мегуфтанд: “Агар Ту Подшоҳ Яҳудиён бошӣ, Худро начот деҳ“.
38. Дар болои сари Ў бо забонҳо юнонӣ, румӣ ва ибронӣ чунин лавҳае навишта овехта буданд: “Ин аст Подшоҳи Яҳудиён“.

Имон овардани роҳзан.

39. Ва яке аз чинойткорони маслубшуда Ўро дашном дода мегуфт: “Агар Ту масеҳ бошӣ, Худро ва моро начот деҳ“.
40. Аммо дигаре, баръкс, вайро мазаммат намуда, гуфт: “Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки худат низ ба ҳамин ҷазо маҳкум шудай?”
41. Ҷазои мо аз рӯи инсоф аст, чунки мукофоти амали худро гирифтаем; лекин Ў ҳеч бадӣ накардааст“.
42. Ва ба Исо гуфт: “Эй Худованд, вақте ки ба Малакути Худ бирасӣ, маро ба ёд овар!“
43. Ва Исо ба вай гуфт: “Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо ман дар биҳишт хоҳӣ буд“.
44. Тақрибан соати шашуми рӯз буд, ки тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт:
45. Офтоб тира шуд, ва пардаи маъбад ду пора шуд.

Мамоти Исо.

46. Ва Исо бо овози баланд нидо карда, гуфт: “Эй Падар! Рӯҳи Худро ба дасти Ту месупорам“. Ва инро гуфта, чон дод.

47. Мирисад ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: “Ҳақиқатан Ин одам Одил буд“.

48. Ва тамоми мардуме ки барои ин тамошо чамъ омада буданд, пас аз дидани ин мочаро синазанон гашта рафтанд.

49. Вале ҳамаи шиносҳои Ё ва заноне ки аз Ҷалил Ёро пайравӣ намуда омада буданд, аз дур истода, инро медиданд.

Дафни Исо.

50. Ва инак, Юсуф ном шахс, узви шӯро, Марди нек ва одил,

51. Ки бо қарор ва кори онҳо розӣ набуд, ва аз Ҳаромот ном шахри Яҳудо буда, худаш низ интизори Малакути Худо буд,

52. Назди Пилотус омада, Ҷасади Исоро талаб кард;

53. Ва онро поён фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ниҳод, ки аз санг тарошида шуда буд, ва то ҳол ҳеҷ кас дар он гузошта нашуда буд.

54. Он рӯз рӯзи чумъа буд ва шанбе фаро мерасид.

55. Ва заноне ки ҳамроҳи Исо аз Ҷалил омада буданд, аз дунболи вай рафтанд ва қабрро, ва чӣ гуна дар он Ҷасади Ё гузошта шуд, диданд;

56. Ва чун баргаштанд, ҳанут ва равғани атрафшон тайёр карданд; ва рӯзи шанбе, мувофиқи ҳукми шариат, истироҳат карданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Эҳёи Исои Масеҳ.

1. Дар рӯзи якшанбе, субҳидам, ҳанутеро, ки тайёр карда буданд, бо худ гирифта, ба сари қабр омаданд, ва баъзе занони дигар ҳамроҳи онҳо буданд;

2. Вале диданд, ки санг аз қабр ғелтонда шудааст,

3. Ва чун дохил шуданд, Ҷасади Исои Худовандро наёфтанд.
4. Дар сурате ки аз ин ҳодиса дар ҳайрат буданд, баногоҳ дар пешашон ду марди чомаҳои дурахшанда дар бар пайдо шуданд.
5. Ва дар ҳолате ки ба ҳарос афтада, сарҳои худро ба зер афканда буданд, он ду ба онҳо гуфтанд: “Чаро шумо зиндаро дар миёни мурдгон ҷустуҷӯ мекунад?”
6. Дар ин ҷо нест: Ў эҳъё шуд; ба ёд оваред, ки ҷӣ гуна Ў, хангоме ки дар Ҷалил буд, ба шумо сухан ронда,
7. Гуфта буд, ки Писари Одам бояд ба дасти одамони гуноҳкор таслим карда шавад, ва маслуб гардида, ва дар рӯзи сеюм эҳъё шавад“.
8. Ва онҳо суханони Ўро ба ёд оварданд.
9. Ва аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ ва ба ҳамаи дигарон нақл карданд.
10. Инҳо Марями Маҷдалия, ва Юҳона, ва Марям, модари Яъқуб, ва бо онҳо занони дигар буданд, ки ба ҳаввориён ин чизҳоро гуфтанд.
11. Вале ин суханон ба назарашон сафсатае намуд, ва ба гапи онҳо бовар накарданд.
12. Аммо Петрус бархоста, сӯи қабр давид ва ҳам шуда, фақат кафанро дид, ки гузошта шудааст, ва аз ин ҳодиса дар ҳайрат монда, ба хонаи худ рафтанд.

Зоҳир шудани Исои эҳъёшуда ба шогирдон дар аснои роҳи Аммоус.

13. Дар ҳамон рӯз ду нафар аз онҳо ба деҳае мерафтанд, ки тақрибан шаст стадия аз Ерусалим дур буд, ва Аммоус ном дошт,
14. Ва бо ҳамдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯ мекарданд.
15. Ва хангоме ки онҳо гуфтугӯ ва мубоҳиса мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо равона шуд.

16. Лекин чашмони онҳо баста буд, ба тавре ки Ўро нашинохтанд.
17. Ба онҳо гуфт: “Аз чӣ хусус бо ҳамдигар дар роҳ гуфтугузор мекунед, ва чехраҳотон ғамгин аст?”
18. Яке аз онҳо, ки Клеюпос ном дошт, дар ҷавоби Ў гуфт: “Наход ки танҳо Ту аз онҳое ки ба Ерусалим омаданд, аз воқеае ки дар ин рӯзҳо рӯй додааст беҳабар ҳастӣ?”
19. Ба онҳо гуфт: “Аз кадом воқеа?” Ба Ў гуфтанд: “Аз он чи ба Исои Носирӣ рӯй додааст, ки Ў пайғамбаре буд тавонотар дар кирдор ва гуфтор дар пеши Худо ва тамоми қавм;
20. Чӣ гуна Ўро саркоҳинон ва сардорони мо таслим карданд, то ки ба қатл маҳкум шавад, ва Ўро маслуб карданд;
21. Лекин мо умед доштем, ки Ў Ҳамон аст, ки бояд Исроиро наҷот диҳад; аммо, бо ин ҳама, имрӯз рӯзи сеюм аст, ки ин ба вукӯъ омадааст;
22. Вале баъзе аз занони мо низ моро дар ҳайрат андохтанд: онҳо бомдодон бар сари қабр рафтаанд,
23. Ва Ҷасади Ўро наёфтаанд, ва омада гуфтанд, ки дар рӯёё фариштагонро низ дидаанд, ки мегӯянд: Ў зинда аст;
24. Ва баъзе аз рафиқони мо ба сари қабр рафта, ончунон ки закон гуфта буданд, ёфтаанд; лекин Ўро надидаанд”.
25. Ва Ў ба онҳо гуфт: “Эй бефаросатон ва сустдилон дар имоноварӣ ба он чи анбиё пешгӯӣ кардаанд!
26. Оё Масеҳро лозим набуд ҳамаи инро аз сар гузаронда, ба ҷалоли Худ бирасад?”
27. Ва аз Мусо ва аз тамоми анбиё сар карда, он чиро, ки дар ҳамаи Навиштаҳо дар бораи Ў гуфта шудааст, ба онҳо фаҳмонда дод.
28. Ва онҳо ба деҳае ки сӯяш мерафтанд, наздик омаданд, ва Ў чунин вонамуд карда, ки мехоҳад онсӯтар биравад;
29. Вале онҳо Ўро нигоҳ дошта, гуфтанд: “Бо мо бимон, чунки шом наздик аст, ва рӯз ба поён мерасад”. Ва Ў ворид шуда, бо онҳо монд.
30. Ва ҳангоме ки Ў бо онҳо назди суфра нишаст, нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо дод.

31. Он гоҳ чашмони онҳо кушода шуд, ва онҳо Ўро шинохтанд; вале Ў аз назарашон нопадид шуд.

32. Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: “Оё дили мо дар даруни мо намесўхт, вақте ки Ў дар роҳ бо мо сухан меронд ва Навиштаҳоро ба мо мефаҳмонд?”.

33. Ва ҳамон соат бархоста, ба Ерусалим баргаштанд ва он ёздаҳро ёфтанд, ки бо рафиқони худ чамъ шуда,

34. Мегуфтанд, ки Худованд ҳақиқатан эҳё шудааст ва ба Шимъўн зоҳир гардидааст.

35. Ва онҳо низ нақл карданд, ки дар аснои роҳ чӣ ходиса рўй дод, ва чӣ гуна Ўро дар вақти пора кардани нон шинохтанд.

Зоҳир шудани Исо ба ёздаҳ шогирдон.

36. Вақте ки онҳо дар ин хусус гап мезаданд, Худи Исо дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: “Салом ба шумо бод”.

37. Онҳо ба изтироб ва ҳарос афтада, гумон карданд, ки рўхе мебинанд;

38. Лекин Ў ба онҳо гуфт: “Чаро музтариб шудед, ва аз чӣ сабаб дар дили шумо чунин фикрҳо пайдо мешавад?”

39. Ба дастҳои Ман ва ба пойҳои Ман нигоҳ кунед: ин Худи Ман ҳастам; Маро ламс кунед ва бубинед; зеро рўҳ гўшт ва устухон надорад, чунон ки дар Ман мебинед”.

40. Ва инро гуфта, дастҳо ва пойҳои Худро ба онҳо нишон дод.

41. Ва чун онҳо аз шодӣ ҳанўз бовар намекарданд ва мутааччиб мешуданд, Ў ба онҳ гуфт: “Оё чизи хўрдание дар ин ҷо доред?”

42. Пеши Ў як порча моҳии бирён ва андак асали мумдор монданд;

43. Ва Ў гирифта, дар пеши назари онҳо хўрд.

44. Ва ба онҳо гуфт: “Ин аст он чизе ки, чун бо шумо будам, ба шумо мегуфтам, ки ҳар он чи дар Тавротии Мусо ва дар суҳафи анбиё ва Забур дар бораи Ман навишта шудааст, бояд ба амал ояд”.

45. Он гоҳ зеҳни онҳоро равшан кард, то ки Навиштаҳоро бифаҳманд.

Фармоиши охирин.

46. Ва ба онҳо гуфт: “Чунин навишта шудааст, ва чунин лозим буд, ки Масеҳ уқубат кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳъё шавад.

47. Ва ба исми Ў, аз Ерусалим сар карда, дар миёни ҳамаи халқҳо тавба ва омурзиши гуноҳҳо мавъиза карда шавад.

48. Ва шумо шоҳидони ин ҳастед;

49. Ва Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо равона мекунам; вале шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то вақте ки бо қуввате аз олами боло фаро гирифта шавед“.

Сууди Исои Масеҳ

50. Ва онҳоро берун оварда, то Байт-Ҳинӣ бурд ва дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод.

51. Ва ҳангоме ки онҳоро баракат меод, аз онҳо чудо шуда, ба осмон сууд кард.

52. Ва онҳо ба Ў сачда намуда, бо шодии бузурге ба Ерусалим баргаштанд,

53. Ва ҳамеша дар маъбад буда, Худоро ҳамду сано мегуфтанд ва муборақ мехонданд. Омин.

ИНЧИЛИ ЮХАННО БОБИ ЯКУМ

Каломи абадӣ қисм ба мубаддал шуд.

1. Ва дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.

2. Он дар ибтидо бо Худо буд.

3. Ҳама чиз ба воситаи Ў ба вучуд омад, ва ҳар он чи вучуд ёфт, бе Ў вучуд наёфт.
4. Дар Ў ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамиён буд.
5. Ва нур дар торикӣ медурахшид, ва торикӣ онро фаро нагирифт.
6. Шахсе аз чониби Худо фиристода шуда буд, ки Яҳъё ном дошт.
7. Вай барои шоҳидӣ омад, ки бар нур шаҳодат диҳад, то ки ҳама ба воситаи вай имон оваранд.
8. Вай он Нур набуд, балки омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад.

Исо Нури ҳақиқӣ.

9. Он Нури ҳақиқӣ, ки ҳар одамро мунаввар мегардонад, ба ҷаҳон омаданӣ буд.
10. Ў дар ҷаҳон буд, ва ҷаҳон ба воситаи Ў ба вучуд омад, ва ҷаҳон Ўро нашинохт.
11. Ў назди мансубони Худ омад, ва мансубонаш Ўро қабул накарданд.
12. Лекин онҳое ки Ўро қабул карданд ва ба исми Ў имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.
13. Ки на аз хун, ва на аз хоҳиши ҷасм, на аз хоҳиши марде, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.
14. Ва Қалом ҷисм гардид ва дар миёни мо сокин шуд, пур аз файз ва ростӣ; ва мо ҷалоли Ўро дидем, ки ҷалоли шоистаи Писари ягонаи Падар аст.

Шаҳодати Яҳъёи Таъмиддиҳанда дар бораи ҳудаи.

15. Ва Яҳъё бар Ў шаҳодат дод, ва нидо карда, мегуфт: “Ин аст Он ки дар бораи Ў гуфтам:” Он ки пас аз ман меояд, пеш аз ман будааст, зеро ки бар ман муқаддам буд”.
16. Ва аз пурагии Ў ҳамаи мо файз бар файз пайдо кардем;
17. Зеро ки шариат ба воситаи Мусо ато шуд, аммо файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад.

18. Худоро харгиз касе надидааст; Писари ягонае ки дар оғӯши Падар аст, Ўро зоҳир кард.
19. Ва ин аст шаҳодати Яҳъё дар вақте ки яҳудиён аз Ерусалим коҳинон ва левизодагонро фиристоданд, то аз вай пурсанд:“Ту кистӣ?”
20. Вай иқрор кард ва инкор накард, балки эътироф намуда, гуфт:“Ман Масеҳ нестам“.
21. Аз вай пурсиданд:“Пас кистӣ? Оё Иљёс ҳастӣ?”
- Гуфт:“Не“.“Оё он набӣ ҳастӣ?”. Ҷавоб дод: “НЕ“.
22. Он гоҳ ба вай гуфтанд:“Пас кистӣ? То ба он касоне ки моро фиристодаанд ҷавоб диҳем: дар бораи худ чӣ мегӯӣ?”.
23. Гуфт:“Ман овози нидокунандае дар биёбонам: роҳи Худовандро рост кунед, ҷнон ки Ишаъёи набӣ гуфтааст“.
24. Он фиристодагон аз фарисиён буданд.
25. Ва онҳо аз вай пурсиданд:“Агар ту на Масеҳа ҳастӣ, на Иљёс ва на он набӣ, пас барои чӣ таъмид медиҳӣ?”.
26. Яҳъё дар ҷавоби онҳо гуфт:“Ман бо об таъмид медиҳам; лекин дар миёни шумо Касе истодаст, ки шумо Ўро намешиносед:
27. „Ў Он аст, ки пас аз ман меояд, аммо пеш аз ман будааст; ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ўро воз кунам“.
28. Ин дар Байт-Абора, ки он тарафи Ўрдон аст, дар ҷое ки Яҳъё таъмид меод, воқеъ шуд.

*Шаҳодати Таъмиддиҳанда дар бораи Барраи Худо.
Таъмиди Исо.*

29. Фардои он, Яҳъё Исоро дид, ки ба ҷониби вай меояд, ва гуфт:“Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад;
30. Ин аст Он ки ман дар бораи Ў гуфтам, ки:”Пас аз ман Марде меояд, ки пеш аз ман будааст, зеро ки Ў бар ман муқадам буд”;

31. Ман Ёро намешинохтам; лекин барои он ки Ё ба Исроил зоҳир гардад, омадам ва бо об таъмид меодам“.

32. Ва Яхъё шаҳодат дода гуфт:“Ман Рӯхро дидам, ки чун кабӯтаре аз осмон нозил шуда, бар Ё қарор гирифт;

33. Ман Ёро намешинохтам; лекин Он ки маро фиристод, то бо об таъмид диҳам, ба ман гуфт:”Ба ҳар кас бубинӣ, ки Рӯх нозил шуда, бар Ё қарор гирифт, Ё Ҳамон аст, ки бо Рӯхулқудс таъмид медиҳад”.

34. Ва ман дида, шаҳодат додам, ки Ё Писари Худост“.

Исо ва шогирдони аввал.

35. Фардои он, боз Яхъё бо ду шогирди худ истода буд.

36. Чун дид, ки Исо аз он ҷо мегузарад, гуфт:“Инак, Барраи Худо“.

37. Он ду шогирд суханони вайро шунида, аз паи Исо равона шуданд.

38. Исо ба ақиб нигоҳ карда, дид, ки онҳо меоянд, гуфт:“Чӣ меҳаҳед?“ ба Ё гуфтанд:“Раббӣ“, яъне:“эй Устод, дар кучо истиқомат дорӣ?“

39. Ё гуфт:“Биед ва бубинед“. Онҳо омаданд ва диданд, ки дар кучо истиқомат дорад, ва он рӯз назди Ё бимонданд. Тақрибан соати даҳум буд.

40. Яке аз он ду нафар, ки сухани Яхъёро шунида, аз паи Ё омада буд, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус буд.

41. Вай аввал бародари худ Шимъӯнро ёфта, гуфт:“Мо Масехро, яъне Христосро ёфтем“.

42. Вайро назди Исо овард. Исо ба вай нигариста, гуфт:“Ту Шимъӯн, писари Юнус ҳастӣ; акнун номат Кифо хоҳад шуд, ки маънояш Петрус аст“.

43. Фардои он, Исо хост ба Ҷалил равад, ва Филиппусро ёфта, гуфт:“Аз ақби Ман бие“.

44. Филиппус аз Байд-Сайдо, ҳамшаҳрии Яндриёс ва Петрус буд.

45. Филиппус Натанъилро ёфта, гуфт: “Мо Он касеро, ки Мусо дар бораи Ў дар Таврот навиштааст, ва анбиё зикр кардаанд, ёфтаем, ки Исо, писари Юсуф, аз Носира аст”.
46. Вале Натанъил ба вай гуфт: “Магар мумкин аст, ки аз Носира чизи некӯе пайдо шавад”,. Филиппус ба вай гуфт: “Биё ва бубин”.
47. Исо чун дид, ки Натанъил сӯи Ў меояд, дар бораи вай гуфт: “Инак, исроилии ҳақиқӣ, ки дар вай макре нест”.
48. Натанъил ба Ў гуфт: “Маро аз кучо мешиносӣ?” Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Паш аз он ки Филиппус туро дъват кунад, хангоме ки дар зери дарахти анҷир будӣ, Ман туро дидам”.
49. Натанъил дар ҷавоби Ў гуфт: “Эй Устод! Ту Писари Худой, Ту Подшоҳи исроил ҳастӣ”.
50. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Ту имон овардӣ, зеро ба ту гуфтамд, ки: ”Ман туро дар зери дарахти анҷир дидам”; чизҳои бузургтар аз ин хоҳӣ дид”.
51. Ва ба вай гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: минбаъд осмонро кушода ва фриштағони Худоро, ки бар Писари Одам сууд ва нузул мекунанд, хоҳед дид”.

БОБИ ДУЮМ

Тӯи арӯсӣ дар Қонои Чалил ва мӯъҷизаи аввалин.

1. Дар рӯзи сеюм дар Қонои Чалил тӯи арӯсӣ буд, ва модри Исо дар он чо буд.
2. Исо ва шогирдонашро низ ба тӯй даъват карда буданд.
3. Чун шароб камӣ кард, модари Исо ба Ў гуфт: “Шароб надоранд”.
4. Исо ба вай гуфт: “Туро бо Ман чӣ кор аст, эй зан? Соати Ман ҳанӯз нарасидаст”.
5. Модараш ба хизматгорон гуфт: “Ҳар чи Ў ба шумо гӯяд, ба чо оваред”.
6. Дар он чо, мувифики оини татҳири яҳудиён, шаш кӯзаи сангин истода буд, ки ғунҷоиши ҳар яке ду ё се бат буд.

7. Исо ба онҳо гуфт: “Зарфҳоро аз об пур кунед“. Ва онҳоро лабрез карданд.
8. Ва гуфт: “Акнун кашида, ба сардори базм баред“. Ва онҳо бурданд.
9. Чун сардор оби ба шароб мубадалшударо чашид ва надонист, ки аз кучост, зеро фақат хизматгороне ки обро кашида буданд, медонистанд, ва сардор домодро хонда,
10. Ба вай гуфт: “Ҳар кас аввал шароби хубро медиҳад, ва чун маст шуданд, бадашро меоварад, лекин ту шароби хубро то ҳол нигоҳ доштаӣ“.
11. Ин ибтидои мӯъҷизоте ки Исо дар Қонои Қалил нишон дода, чалоли Худро зоҳир кард, ва шогирдонаш ба Ё имон оварданд.
12. Пас аз он Ё бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Кафарнаҳум омаданд, ва дар он ҷо айёми каме монданд.

Фисҳи аввалин ва пок кардани маъбад.

13. Ва чун иди фисҳи яҳудиён наздик буд, Исо ба Ерусалим рафт.
14. Ва дид, ки дар маъбад фурӯшандагони гову гӯсфанду кабӯтар ва саррофон нишастаанд.
15. Ва тозиёнае аз арғамчин сохта, ҳамаро бо гову гӯсфандон аз маъбад пеш кард, ва тангаҳои саррофонро пошида, мизҳошонро чаппа кард;
16. Ва ба кафтарфурӯшон гуфт: “Инҳоро аз инҷо гирифта баред ва хонаи Падари Маро хонаи савдогарӣ насозед“.
17. Ва шогирдони Ё ба хотир оварданд, ки навишта шудааст: “Рашки хонаи Ту Маро хӯрдааст“.
18. Он гоҳ яҳудиён ба Ё рӯ оварда, гуфтанд: “Ба мо чӣ аломате нишон медиҳӣ, ки ин корҳоро мекунӣ?“.
19. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ин маъбадро вайрон кунед, ва дар се рӯз Ман онро барпо хоҳам кард“.
20. Яҳудиён гуфтанд: “Ин маъбадро дар зарфи чулушаш сол бино кардаанд, ва Ту онро дар се рӯз барпо мекунӣ?“.

21. Лекин Ў дар бораи маъбади Бадани Худ сухан мегуфт.
22. Вақте ки Ў аз мурдагон эҳъё шуд, шогирдонаш ба хотир оварданд, ки Ў инро ба онҳо гуфта буд, ва ба Навиштаҳо ва ба суханоне ки Исо гуфта буд, имон оварданд.
23. Ва хангоме ки дар иди фисҳ дар Ерусалим буд, бисъёр касон мўъчизотеро, ки Ў нишон медод, дида, ба исми Ў имон оварданд.
24. Лекин Исо ба онҳо эътимод накард, зеро ки ҳамаро мешинохт,
25. Ва эҳтиёч надошт, ки касе дар бораи инсон шаҳодат диҳад, зеро ки он чи дар инсон аст, Худ медонист.

БОБИ СЕЮМ

Мусоҳибаи Исо бо Ниқудимус.

1. Дар байни фарисиён шахсе ки Ниқудимус номдошт, аз сардори яҳудиён буд,
2. Вай шабона назди Исо омада, гуфт:“Эй Устод! Мо медонем, ки Ту Устоде ҳастӣ, ки аз ҷониби Худо омадаӣ. Зеро мўъчизотеро, ки Ту нишон медиҳи, ҳеч кас наметавонад нишон диҳад, ҷуз ин ки Худо бо вай бошад“.
3. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегўям: кас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад“.
4. Ниқудимус ба Ў гуфт:“Чӣ гуна мумкин аст, ки одаме ки пир шуда бошад, таваллуд ёбад? Оё метавонад боз ба шиками модараш баргашта, таваллуд ёбад?“.
5. Исо ҷавоб дод:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегўям: кас агар аз об ва Рўҳ таваллуд наёбад, ба Малакути Худо даромада наметавонад:
6. Он чи аз ҷасм таваллуд меёбад, ҷисм аст, ва он чи аз рўҳ таваллуд меёбад, Рўҳ аст.
7. Аз он чи ба ту гуфтам, таачҷуб накун: бояд шумо аз олами боло таваллуд ёбед.

8. Бод ҳар чо ки хоҳад мевазад, ту овози онро мешунавӣ, лекин намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад: чунин аст ҳолати ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфта бошад“.

9. Ниқӯдимус дар ҷавоби Ў гуфт:“Чӣ тавр мумкин аст, ки чунин шавад?”

10. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Ту ки як устои Исроил ҳастӣ, инҳоро намедонӣ?”

11. „Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: Мо аз о чи медонем, сухан мегӯем ва бар он чи дидаем, шаҳодат медиҳем, лекин шумо шаҳодати Моро қабул намекунед;

12. Вақте ки ба шумо аз чизҳои заминӣ сухан гуфтам, бовар накардед, пас ҳар гоҳ аз чизҳои осмонӣ сухан ронам, чӣ сон имон хоҳед овард?

13. Ҳеҷ кас ба осмон сууд накардааст, магар фақат Он ки аз осмон нузул кардааст, яъне ки Писари Одам, ки ҷояш дар осмон аст;

14. Ва чунон ки Мусо дар биёбон морро боло бардошт, Писари Одам низ бояд ончунон боло бурда шавад,

15. То ҳар кӣ ба Ў имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

16. Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ў имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

17. Зеро Худо Писари Худо ба ҷаҳон барои он нафиристонд, ки бар ҷаҳон доварӣ кунад, балки ҷаҳон ба воситаи Ў начот ёбад.

18. Ҳар кӣ ба Ў имон варад, маҳкум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, чунки ба исми Писари ягонаи Худо имон овардааст.

19. Ва ҳукм ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад; вале мардум орикиро аз рӯшноӣ бештар дӯст доштанд, чунки аъмоли онҳо бад аст.

20. Зеро ҳар киро кирдор бад бошад, аз рӯшноӣ нафрат дорад ва пеши рӯшноӣ намеояд, то ки яъмолаш ошкор нашавад;

21. Лекин ҳар кӣ росткор аст, пеши рӯшноӣ меояд, то ошкор бошад, ки аъмолаш ба василаи Худо содир шудааст“.

Шаҳодати охирини Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

22. Пас аз он Исо бо шогирдонаш ба замини яҳудо омад ва дар он чо бо онҳо сокин шуда таъмид меод.

23. Ва Яҳъё низ дар Энӯн, ки дар наздикии Солим аст, таъмид меод, чунки дар он чо об бисъёр буд, ва мардум омада, таъмид меёфтанд.

24. Зеро ки Яҳъё ҳанӯз дар зиндон андохта нашуд буд.

25. Ва дар байни шогирдони Яҳъё ва яҳудиён дар масъалаи татҳир баҳсу мунозира рӯй дод;

26. Ва назди Яҳъё омада, гутанд:“Эй устод! Он Касе ки дар он тарафи Ўрдун бо ту буд, ва ту дар ҳққи Ў шаҳодат дода будӣ, ҳоло таъмид медиҳад, ва ҳама назди Ў меоянд“.

27. Яҳъё Дар ҷавоб гуфт:“Кас наметавонад чизе ба зиммаи худ бигирад, магар ин ки аз осмон ба вай дода шавад.

28. Шумо худ шоҳидони ман ҳастед, ки гуфтам:”Ман Масеҳ нестам, балки фақат пешопеши Ў фиристода шудаам”.

29. Касе ки арӯс дорад, домод аст; аммо дӯсти домод, ки истода, ба овози вай гӯш медиҳад, аз шунидани овози домод бисъёр шод мегардад: ҳамин шодии ман акнун комил шудааст;

30. Ў бояд нашъунамо ёбад, ва ман завоҷ ёбам.

31. Он ки аз боло меояд, аз ҳама болотар аст; ва он ки аз замин аст, заминӣ бошад ва чун заминӣ сухан гӯяд; Он ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст.

32. Ва он чи дидааст ва шундааст, бар он шаҳодат медиҳад, ва ҳеҷ кас шаҳодати Ўро қабул намекунад.

33. Ва касе ки шаҳодати Ўро қабул кард, тасдиқ кардааст, ки Худо рост аст.

34. Зеро Он Касе ки Худо фиристод, каломи Худоро мегӯяд; зеро Худо рӯхро бамизон ато намекунад.

35. Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ў додааст.

36. Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ меёбад. Ва ҳар кӣ ба Писар имон наоварад, ҳаётро нахоҳад дид, балки ғазаби Худо бар вай мемонад“.

БОБИ ЧОРУМ

Исо ва зани Сомарӣ.

1. Чун Исои Худованд дарёфт, ки ба гӯши фарисиён овозае расидааст, ки Ў назар ба Яҳъё, бештар шогирдон пайдо мекунад ва таъмид медиҳад,
2. Гарчанде ки Худи Исо не, балки шогирдонаш таъмид медоданд,
3. Яхудоро тарк карда, боз ба Ҷалил рафт.
4. Ва Ўро лозим буд аз Сомария гузашта равад.
5. Пас ба яке аз шаҳрҳои Сомария омад, ки Сухар ном дошта, дар наздикии қитъаи замин буд, ки Яъқуб ба писари худ Юсуф дода, буд;

Мусоҳибаи Исо бо зани Сомарӣ

6. Ва дар он ҷо ҷоҳи Яъқуб буд, ва Исо аз сафар монда шуда, бар сари он ҷоҳ нишаст, ва тақрибан соати шашум буд,
7. Ки зане аз сомариён барои об кашидан омад. Исо ба вай гуфт:“Ба Ман барои нӯшидан об деҳ“.
8. Зеро ки шогирдонаш барои харидани хӯрок ба шаҳр рафта буданд.
9. Зани сомарӣ ба Ў гуфт:“Чӣ тавр Ту, ки яҳуди ҳастӣ аз ман об мехоҳӣ, дар сурате ки ман зани сомариам? Зеро ки яҳудиён бо сомариён муошират надоранд“.
10. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Агар атои Худоро медонистӣ, ва кист, ки ба ту мегӯяд:”Ба Ман барои нӯшидан об деҳ“, холо худат аз Ў хоҳиш мекардӣ, ва Ў ба ту оби ҳаёт медод“.

11. Зан ба Ў гуфт:“Эй Оғо! Ту зарфе надорӣ, ки об кашӣ, ва чоҳ чуқур аст, пас, аз кучо оби ҳаёт дорӣ?
12. Магар Ту аз падари мо Яъқуб бузургтар ҳастӣ, ки ин чоҳро ба мо дод, ва худаш ва фарзандонаш ва чорвояш аз он менӯшиданд?”.
13. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Ҳар кӣ аз ин об нӯшад, боз ташна мемонад;
14. Лекин ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, нӯшад, абадан ташна намемонад, балки обе ки Ман ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе гардад, ки то ҳаёти ҷовидонӣ мечӯшад“.
15. Зан ба Ў гуфт:“Эй оғо! ба ман аз он об деҳ, то ки дигар ташна намонам ва ба ин ҷо барои об кашидан наоям“.
16. Исо ба вай гуфт:“Бирав, ва шавҳаратро бихон, ва ба ин ҷо биё“.
17. Зан дар ҷавоб гуфт:“Ман шавҳар надорам“. Исо ба вай гуфт:“Ту рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ;
18. Зеро ки панҷ шавҳар доштӣ, ва касе ки алҳол дорӣ, шавҳари ту нест; ин суханат рост аст“.
19. Зан ба Ў гуфт:“Эй оғо! Мебинам, ки Ту набӣ ҳастӣ;
20. Падарони мо дар болои ин кӯҳ парастииш мекарданд, вале шумо мегӯед, ки ҷое ки дар он бояд парастииш кард, дар Ерусалим мебошад“.
21. Исо ба вай гуфт:“Эй зан! Ба Ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар болои ин кӯҳ, ва на дар Ерусалим Падарро парастииш хоҳед кард;
22. Шумо он чиро, ки намедонед, парастииш мекунед, вале мо он чиро, ки медонем, парастииш мекунем, зеро ки наҷот аз яҳудиён аст;
23. Лекин соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро ба рӯҳ ва ростӣ парастииш хоҳанд кард, зеро ки Падар толиби ин гуна парастандагони Худ мебошад:
24. Худо Рӯҳ аст, ва онҳое ки Ўро парастииш мекунанд, бояд бо рӯҳ ва ростӣ парастииш кунанд“.

25. Зан ба Ў гуфт: “Медонам, ки Христос, яъне Масеҳ меояд: чун Ў ояд, аз ҳар чиз ба мо хабар хоҳад дод”.
26. Исо ба вай гуфт: “Ман, ки бо ту сухан мегӯям, Ҳамонам”.
27. Дар ҳамин вақт шогирдонаш омада, таачҷуб карданд, ки Ў бо зане гуфтугӯ мекунад; лекин ҳеч кас нагуфт, ки: “Чӣ металабӣ?” Ӯ ки: “Барои чӣ бо вай ҳарф мезанӣ?”
28. Зам кӯзаи худро монда, ба шаҳр рафт ва ба мардум гуфт:
29. „Биёед ва Касеро бубинед, ки ҳар он чи кардаам, ба ман гуфт; оё Ў Масеҳ нест?”
30. Онҳо аз шаҳр берун шуда, назди Ў меомаданд.

Киштзори Худо барои дарав пухтааст.

31. Дар ин миён шогирдон аз Ў илтимос карда, гуфтанд: “Эй Устод! Бихӯр!”
32. Ба онҳо гуфт: “Ман ғизое дорам, ки бихӯрам, ва шумо онро намедонед”.
33. Шогирдон ба якдигар гуфтанд: “Магар касе ба Ў хӯраданӣ овардааст?”
34. Исо ба онҳо гуфт: “Ғизои Ман ин аст, ки иродаи Фиристодаи Худо ба ҷо оварам ва кори Ўро ба анҷом расонам.
35. Оё шумо намегӯед, ки боз чор моҳ мондааст, ва дарав фаро хоҳад расид? Инак, Ман ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, киштзорро бубинед, ки барои дарав сафед шудааст.
36. Даравгар музди худро мегирад ва маҳсулуро барои ҳаёти ҷовидонӣ чамъ мекунад, то ки коранда ва даравгар бо ҳам шодӣ кунанд;
37. Зеро ки дар ин маврид чунин сухан ҳаққонист, ки: “Яке мекорад ва дигаре дарав мекунад”.
38. Ман шуморо барои даравидани маҳсуле фиристодаам, ки барои он шумо меҳнат накардаед: дигарон меҳнат карданд, ва шумо дар меҳнати онҳо дохил шудаед”.

39. Ва аз рӯи каломи он зан, ки шаҳодат дода буд:“Ҳарон чи кардаам, Ў ба ман гуфт“, аз он шахр бисъёр сомариён ба Ў имон оварданд.

40. Бинобар ин, чун сомариён пеши Ў омаданд, аз Ў хоҳиш карданд, ки назди онҳо бимонад; ва Ў ду рӯз назди онҳомонд.

41. Ва боз бисъёре аз рӯи каломи Ў имон оварданд.

42. Ва ба он зан гуфтанд:“Пас аз ин имони мо аз рӯи сухани ту нест, зеро ки худамон шунидем ва донистем, ки Ў дар ҳақиқат Начотдиҳанди олам аст, яъне Масеҳ аст“.

43. Пас аз ду рӯз Ў аз он ҷо берун омада, ба Ҷалил равона шуд;

44. Зеро Худи Исо шаҳодат додааст, ки пайғамбар дар зодгоҳи худ беқадр аст.

45. Чун Ў ба Ҷалил омад, аҳли Ҷалил Ўро пазируфтанд, зеро ки он чи дар Ерусалим дар ид карда буд, дида буданд, чунки онҳо низ ба ид рафта буданд.

Шифо ёфтани писари дарборӣ.

46. Ва Исо бори дигар ба Қонои Чаил омад, ки дар он ҷо обро шароб гардонда буд. Ва шахсе аз дарбориён буд, ки писараш дар Кафарнаҳум бемор буд.

47. Чун шунид, ки Исо аз Яҳудо ба Ҷалил омадааст, назди Ў рафта, илтимос кард, ки писарашро шифо диҳад, ки вай дар дами марг аст.

48. Исо ба вай гуфт:“Агар аломот ва мӯъҷизоте набинед, имон намеоваред“.

49. Дарборӣ ба Ў гуфт:“Эй Оғо! Пеш аз он ки писарам бимирад, биё“.

50. Исо ба вай гуфт:“Бирав писарат зинда аст“.Вай ба суханоне ки Исо гуфт, имон оварда, равона шуд.

51. Ва ҳангоме ки мерафт, навкаронаш вайро пешвоз гирифтанд, ва мужда дода, гуфтанд:“Писарат зинда аст“.

52. Аз онҳо пурсид: “Дар кадом соат аҳволаш беҳтар шуд?” Ба вай гуфтанд: “Дирӯз дар соати ҳафтум табларза вайри тарк кард”.

53. Ва падар донист, ки ин ҳамон соате буд, ки исо ба вай гуфт: “Писарат зинда аст”. Ва худаш ва тамоми аҳли байташ имон оварданд.

54. Ин мӯъҷизаи дуҷум буд, ки Исо баъд аз омаданааш аз Яҳудо ба Ҷалил нишон дод.

БОБИ ПАНЧУМ

Шифо дар рӯзи шанбе назди ҳавзи Байт-Ҳасдо.

1. Пас аз он яҳудиёноро иде буд, ва Исо ба Ерусалим омад.
2. Дар Ерусалим дар назди дарвозаи Меш ҳавзе ҳаст, ки ба ибронӣ Байт-Ҳасдо мегӯянд, ва он ҷо панҷ равоқ дорад:
3. Дар он ҷо шумораи зиёди беморон, кӯрон, лангон ва шалон хобида, мунтазири ҳаракати об буданд;
4. Зеро фариштаи Худо вақт-вақт ба ҳавз фурумада, обро ҳаракат меод, ва ҳар кӣ дар аснои ҳаракати об аввал ба ҳавз дарояд, аз ҳар касалие ки дошт, шифо меёфт.
5. Ва касе дар он ҷо буд, ки сию ҳашт сол боз гирифтори беморӣ буд.
6. Чун Исо вайро хобида дид ва донист, ки муддати дарозе бемор аст, ба ай гуфт: “Оё меҳохӣ шифо ёбӣ?”
7. Бемор ҷавоб дод: “Эй оғо! Касе надорам, ки чун об ба ҳаракат ояд, маро ба ҳавз андозад; пеш аз он ки ман оям, дигаре худро ба ҳавз меандозад”.
8. Исо ба вай гуфт: “Барҳез, бистаратро бардор ва бирав”.
9. Ҳамон дам бемор шифо ёфт ва бистарашро бардошта, ба роҳ доромад. Он рӯз рӯзи шанбе буд.
10. Яҳудиён ба касе ки шифо ёфта буд, гуфтанд: “Имрӯз шанбе аст, ва ҷоиз нест, ки бистари худро бардорӣ”.
11. Вай дар ҷавоби онҳо гуфт: “Он Кас, ки маро шифо дод, ба ман гуфт: ”Бистаратро бардор ва бирав” ,,.

12. Аз вай пурсиданд:“Кист Он Кас, ки ба ту гуфт:”Бистаратро бардор ва бирав”?”.

13. Лекин он ки шифо ёфта буд, намедонист, ки Ў кист; зеро ки дар он чо издиҳоми калоне буд, ва Исо нопадид шуда рафт.

14. Пас аз он Исо вайро дар маъбад ёфта, гуфт:“Инак, шидо ёфтай; дигар гуноҳе накун, то ки ба вазъияти бадтаре дучор нашавӣ”.

15. Он мард рафта, ба яҳудиён гуфт, ки шифодихандаи ман Исо мебошад.

16. Аз ин сабаб яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд ва Ўро мехостанд ба қатл расонанд, зеро ки ин корро дар рӯзи шанбе карда буд.

Исо аъмоли Худо ҳимоя мекунад ва аз ҷониби Падар фиристода шуданахро далел меоварад.

17. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Падари Ман кунун кор мекунад, ва Ман низ кор мекунам”.

18. Аз ин сабаб бештар қасд карданд, ки Ўро ба қатл расонанд, зеро ки натавонанд шанберо риоят намекард, балки Худоро низ Падари Худ гуфта, Худо бо Худо баробар медонист.

19. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям:Писар наметавонад аз Худ чизе ба амал оварад, магар он чи бубинад, ки Падар ба амал меоварад: зеро ки чи Ў мекунад, Писар низ мекунад.

20. Зеро ки Падар Писарро дӯст медорад ва ҳар он чи Худаш мекунад, ба Писар нишон медиҳад; ва корҳои бузургтар аз ин ҳам ба Ў нишон хоҳад дод, то ки шумо таҷҷуб намоед.

21. Зеро, ҳамчунон Падар мурдагонро эҳё мекунад ва зинда мегардонад, Писар низ он чунон ҳар киро, ки хоҳад зинда мегардонад.

22. Зеро ки Падар ба ҳеч кас доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супоридааст,

23. То ки ҳама Писаро эҳтиром кунанд, ончунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе ки Писарро эҳтиром накунад, Падарро, ки Фиристодаи Ўст, эҳтиром накардааст.

24. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва а Фиристодаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.

25. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: соате мерасад, ва аллақай раасидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро мешунаванд, ва ҳар кӣ бишнавад, зинда гардад.

26. Зеро, ҳамчунон ки Падар дар Худ ҳаёт дорад, ба Писар низ ончунон ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад;

27. Ва ба Ў кудрат бахшидааст, ки доварӣ кунад, зеро ки Ў Писари Одам аст“.

Қиёмати ҳаёт ва қаёмати доварӣ.

28. Ва аз ин таачҷуб накунад: зеро ки соате мерасад, ҳамаи онҳое ки дар қабр мебошанд, овози Ўро хоҳанд шунид,

29. Ва берун хоҳанд омад -неқӯкорон барои қиёмати ҳаёт ва бадкорон барои қиёмати доварӣ.

30. Ман аз Худ чизе ба амал оварда наметавонам. Ончунон ки мешунавам, доварӣ мекунам, ва доварию Ман одил аст, зеро ки толиби иродаи Худ не, балки иродаи Падаре ҳастам, ки маро фиристодааст.

Шоҳидии Исо дар бораи фиристода шудани Ў аз ҷониби Падар.

31. Агар Ман бар Худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман рост нест:

32. „Дигаре ҳаст, ки бар Ман шаҳодат медиҳад, ва Ман медонам, ки шаҳодте ки вай бар Ман медиҳад рост аст;

33. Шумо назди Яҳъё фиристодед; вай ба ростӣ шаҳодат дод.

34. Аммо Ман шаҳодати одамро қабул намекунам, вале ин суханонро мегӯям, то ки шумо начот ёбед.

35. Вай чароғе буд, ки месўхт ва медурахшид; ва шумо хостед, ки соате дар нури вай шодї кунед.
36. Лекин Ман шаҳодате дорам, ки аз шаҳодати Яхъё бузургтар аст: зеро корҳое ки Падар ба Ман ато кардааст, то анҷом диҳам, яъне ин корҳое ки Ман мекунам, бар Ман шаҳодат медиҳанд, ки Падар Маро фиристодааст.
37. Ва Худи Падар, ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат додааст, ва шумо ҳаргиз на овози Ёро шунидаед ва на сурати Ёро дидаед,
38. Ва каломи Ё дар дилҳои шумо ҷой надорад, чунки шумо ба Он Касе ки Ё фиристодааст, имон намеоваред.
39. Шумо навиштаҳоро тадқиқ мекунад, зеро гумон доред, ки ба воситаи онҳо ҳаёти ҷовидонӣ пайдо кунед, вале онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд.
40. Ва шумо намехоҳед назди Ман биёед, то ки ҳаёти ёбед.
41. Ҷалолро аз мардум қабул намекунам.
42. Лекин шуморо мешиносам: дар дили худ муҳаббати Худоро надоред.
43. Ман ба исми Падари Худ омадам, ва Маро қабул намекунад, ва агар дигаре ба исми худаш биёяд, вайро қабл хоҳед кард.
44. Шумо чӣ тавр метавонед имон оваред, дар сурате ки ҷалол аз якдигар металабед, лекин ҷалолеро, ки аз Худои ягона аст, толиб неастед?
45. Гумон накунад, ки Ман назди падар бар шумо даъвое хоҳам кард: даъвогар бар шумо Мусо мебошад, ки ба вай умед бастаед.
46. Зеро ки агар шумо ба Мусо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, чунки вай дар бораи Ман навиштааст.
47. Модоме ки шумон ба навиштаҳои вай имон надоред, ба суҳанони Ман чӣ гуна имон хоҳед овард?“.

БОБИ ШАШУМ

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

1. Пас аз он Исо ба он тарафи баҳри Ҷалил, ё баҳри Табария раҳсипор шуд;
2. Ва мардуми бисъёре аз ақибӣ Ӯ равона шуданд, зеро он мӯъҷизотеро, ки ба беморон нишон медод, медиданд.
3. Исо ба кӯҳе баромада, бо шогирдонӣ Худ дар он ҷо нишаст.
4. Иди фисҳи яҳудиён наздик буд.
5. Исо чаши андохта, дид, ки мардуми бисъёре назди Ӯ меоянд, ва ба Филиппус гуфт: “Аз кучо нон бихарем, ки инҳо бихӯранд?”
6. Лекин инро барои озмоиш ба вай гуфт; зеро Худ медонист, чӣ бояд кард.
7. Филиппус дар ҷавоби Ӯ гуфт: “Дусад динар барои онҳо кифоят намекунад, то ки ҳар яке андаке нон бихӯранд”.
8. Яке аз шогирдонаш, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус, ба Ӯ гуфт:
9. „Дар ин ҷо писаре ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад; лекин барои ин қадар одам чӣ мешавад?”
10. Исо гуфт: “Мардумро шинонед”. Дар он ҷо сабза бисъёр буд, ва мардум, ки қариб панҷ ҳазор мард буданд, нишастанд.
11. Исо нонҳоро гирифта, баракат дод ва пора карда ба шогирдон дод, ва шогирдон ба нишастагон доданд, ва ҳамчунин аз моҳиҳо низ ба қадре ки хоستانд.
12. Ва чун сер шуданд, Исо ба шогирдон гуфт: “Пораҳои боқимондари ҷамъ кунед, то ки чизе талаф нашавад”.
13. Ва ҷамъ карда, аз пораҳои панҷ нони ҷав, ки аз хӯрандагон зиёдатӣ монда буд, дувоздаҳ сабадро пур карданд.
14. Вақте ки мардум ин мӯъҷизаро, ки Исо нишон дод, диданд, гуфтанд: “Ин ҳақиқатан он Пайгамбар аст, ки бояд ба ҷаҳон биёяд”.

Исо бар баҳр қадам мезанад.

15. Лекин Исо чун даръёфт, ки мехоҳанд омада, Ӯро ба зӯрӣ баранд ва подшоҳ кунанд, боз танҳо ба кӯҳ баромад.

16. Шомгоҳон шогирдонаш ба лаби баҳр фуромаданд.
17. Ва ба қайқ савор шуда, ба он тарафи баҳр, сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Ва ҳаво торик шуд, ва Исо назди онҳо наомада буд.
18. Ва боди шадиде вазид, баҳр ба талотум омад.
19. Вақте ки ба дурии тақриба бисту панҷ ё сӣ стадия қайқ ронда буданд, Исоро диданд, ки бар баҳр қадам зада, ба қайқ наздик меояд, ва ҳаросон шуданд.
20. Лекин Ё ба онҳо гуфт: “Ин Манам, натарсед”.
21. Онҳо мехостанд Ёро ба қайқ дароваранд; ҳамон дам қайқ ба соҳиле ки сӯи он равона буданд, расид.

Исо-Нони ҳаёт.

22. Фардои он, мардуме ки дар он тарафи баҳр истода буданд, диданд, ки дар он ҷо ҳеҷ қайқе набуд, ҷуз он ки шогирдони Ё дохили он шуда буданд, ва Исо бо шогирдони Худ ба он надаромада буд, балки шогирдонаш танҳо рафта буданд;
23. Лекин қайқҳои дигаре ки аз Табария наздики ҳамон ҷое ки пас аз баракат додани Худованд нон хӯрада буданд, расиданд;
24. Ва чун мардум диданд, ки Исо ва шогирдонаш дар он ҷо нестанд, онҳо низ ба қайқҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи Исо бас Кафарнаҳум омаданд.
25. Ва Ёро дар он тарафи баҳр ёфта, ба Ё гуфтанд: “Эй Устод! Кай ба ин ҷо омадӣ?”
26. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо меғӯям: Маро на ба сабаби мӯъҷизоте ки дидед, балки ба он сабаб ҷустуҷӯ мекунед, ки нон хӯрда, сер шудед.
27. На аз барои гизои фонӣ, балки барои гизое саъю кӯшиш кунед, ки то ҳаёти ҷовидонӣ боқӣ монад, ва Писари Одам онро ба шумо хоҳад дод; зеро ки Худои Падар бар Ё мӯҳр задааст”.

28. Ба Ў гуфтанд: “Чӣ бояд кунем, ки аъмоли писандидаи Худоро ба ҷо оварда бошем?”.
29. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Амали писандидаи Худо ин аст, ки ба Он Касе ки Ў фиристод, имон оваред”.
30. Ба Ў гуфтанд: “Пас, чӣ аломате Ту нишон медиҳӣ, то ки дида, ба Ту имон оварем? Чӣ кор мекунӣ?”
31. Падарони мо дар биёбон манн хӯрданд, чунон ки навишта шудааст: “Аз осмон ба онҳо нон ато кард то бихӯранд” ..
32. Исо ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Мусо нонро ба шумо аз осмон надодааст, балки Падари Ман нони ҳақиқиро ба шумо аз осмон медиҳад;
33. Зеро нони Худо Он Касест, ки аз осмон нозил шуда ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад”.
34. Он гоҳ ба Ў гуфтанд: “Эй оғо! Ҳамеша ин нонро ба мо бидеҳ”
35. Исо ба онҳо гуфт: “Ман нони ҳаёт ҳастам; касе ки назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад монд, ва касе ки ба Мам имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.
36. Лекин Ман ба шумо гуфтам, ки Маро низ дидаед, ва имон намеоваред.
37. Ҳар он чи Падар ба Ман ато кунад, назди Ман хоҳад омад, ва ҳар кӣ назди Ман ояд, бадар нахоҳам ронд.
38. Зеро аз осмон нозил шудаам на аз барои он ки ба иродаи Худ амал кунам, балки ба иродаи Фиристодаи Худ.
39. Ва иродаи Падаре ки Маро фиристод, ин аст, ки аз он чи ба Ман ато шудааст, чизе талаф накунам, балки дар рӯзи воқасин онро эҳё кунам;
40. Ва иродаи Фиристодаи Ман ин аст, ки ҳар кӣ Писарро дид ва ба Ў имон овард, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад ва Ман дар рӯзи воқасин вайро эҳё хоҳам кард”.
41. Яҳудиён аз Ў шикоят карданд, зеро ки гуфта буд: “Манам он ноне ки аз осмон нозил шуд”.

42. *Ва гуфтанд: “Оё ин Исои писари Юсуф нест, ки мо падару модари Ёро мешиносем? Пас чӣ тавр мегӯяд, ки “Ман аз осмон нозил шудаам”?”*
43. *Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба якдигар шикоят накунад:*
44. *„Ҳеҷ кас наметавонад назди Ман ояд, магар ин ки Падаре ки Маро фиристод, вайро ҷалб кунад; ва Ман вайро дар рӯзи вопасин эҳё хоҳам кард.*
45. *Дар суҳафи анбиё навишта шудааст: ”Ва ҳама аз Худо таълим хоҳанд ёфт”. Ва ҳар кӣ аз Падар шунида ва таълим гирифта бошад, назди Ман меояд.*
46. *На ин ки касе Падарро дидааст, ҷуз Он ки аз ҷониби Худост: Ё Падарро дидааст.*
47. *Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад.*
48. *Ман нони ҳаёт ҳастам.*
49. *Падарони шумо дар биёбон манн хӯрданд ва мурданд;*
50. *Валекин ин ҷо нонест, ки аз осмон нозил шуд, то ҳар кӣ аз он бихӯрад, намирад.*
51. *Ман ҳастам он нони зинда, ки аз осмон нозил шуд: касе ки аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд; ва ноне ки Ман ато мекунам, Бадани Ман аст, ки онро барои ҳаёти ҷаҳон мебахшам“.*
52. *Яҳудиён бо ҳамдигар мубоҳиса карда, мегуфтанд: “Чӣ тавр Ин Шахс метавонад Бадани Худо бидиҳад, то мо бихӯрем?”*
53. *Исо ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар Бадани Писари Одамро нахӯред ва Хуни Ёро нанӯшед, дар худ ҳаёт надоред;*
54. *Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад, ва Ман дар рӯзи вопасин вайро эҳё хоҳам кард;*
55. *Зеро ки Бадани Ман гизои ҳақиқат, ва Хуни Ман нӯшокии ҳақиқист;*
56. *Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, дар Ман мемонад, ва Ман дар вай;*

57. Чунон ки Падари Ҳай Маро фиристод, ва Ман ба василаи Падар зинда ҳастам, ҳамчунин касе ки Маро бихӯрад, ба василаи Ман зинда хоҳад монд;

58. Ин аст ноне ки аз осмон нозил шуд; на ончунон ки падарони шумо ки манро хӯрданд ва мурданд; ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд“.

59. Ин суханонро, ҳангоме дар Кафарнаҳум таълим меодод, дар кунӣшт, гуфт.

Чудой дар миёни шогирдон.

60. Бисъёре аз шогирдони Ё, инро шунида, гуфтанд: “Ин сухани сахт аст; кӣ метавонад онро бишнавад? “

61. Чун Исо дар дили Худ донист, ки шогирдонаш дар ин бобат шикоят мекунад, ба онҳо гуфт: “Оё ин шуморо ба васваса меандозад?

62. Пас азгар Писари Одамро бинед, ки ба мақоми аввалааш сууд мекунад, чӣ хоҳед гуфт?

63. Рӯҳ аст, ки ҳаёт мебахшад, лекин аз ҷасм фоидае нест; суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, рӯҳ ва ҳаёт аст;

64. Лекин баъзе аз шумо ҳастанд, ки имон надоранд“. Зеро Исо аз ибтидо медонист, ки кихо имон надоранд ва кӣ Ёро таслим хоҳад кард.

65. Ва гуфт: “Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки ҳеҷ кас наметавонад назди Ман биёяд, магар ин ки Падари Ман инро ба вай ато кунад“.

66. Аз он вақт бисъёре аз шогирдонаш аз Ё дур шуда, дигар Ёро пайравӣ накарданд.

Эътирофи Петрус.

Яҳудо-таслимкунанда.

67. Ва Исо ба он дувоздаҳ гуфт: “Оё шумо ҳам мехоҳед Маро тарк кунед? “

68. Шимъўни Петрус дар ҷавоби Ў гуфт: “Худовандо! Назди кӣ биравем? Суханони ҳаёти ҷовидонӣ назди Туст,

69. Ва мо имон овардаем ва донистаем, ки Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ“.

70. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Оё Ман шумо дувоздаҳро интиҳоб накардаам? Ва ҳол он ки яке аз шумо иблис аст“.

71. Инро Ў дар бораи Яҳудо писари Шимъўни Исқарьют гуфт, зеро вай, ки яке аз дувоздаҳ буд, мехост Ўро таслим кунад.

БОБИ ҲАФТУМ

Бародарон Исоро ба иди хаймаҳо таклиф мекунанд.

1. Пас аз он Исо дар Ҷалил мегашт, зеро намехост дар Яҳудо бошад, чунки яҳудиён қасди куштани Ў доштанд.

2. Ва иди яҳудиён, ки иди хаймаҳо бошад, наздик буд.

3. Пас бародаронаш ба Ў гуфтанд: “Ин ҷоро тарк карда, ба Яҳудо равона шав, то шогирдонат низ он аъмољеро ки Ту ба ҷо меоварӣ, бубинанд;

4. Зеро касе ки мехоҳад машҳур бошад, дар пинҳонӣ амал намекунад; агар Ту чунин аъмољро ба ҷо меоварӣ, Худо ба ҷаҳон бинамо“.

5. Зеро бародаронаш низ ба Ў имон наоварда буданд.

6. Исо ба онҳо гуфт: “Вақти Ман ҳанӯз нарасидааст, лекин барои шумо ҳар вақт муносиб аст;

7. Ҷаҳон наметавонат ба шумо адоват дошта бошад, лекин ба Ман адоват дорад, чунки Ман бар он шаҳодат медиҳам, ки аъмолаш бад аст;

8. Шумо ба ин ид биравед, Аммо Ман ҳоло ба ин ид намерам, чунки вақти Ман ҳанӯз пур нашудааст“.

9. Инро ба онҳо гуфта, дар Ҷалил монд.

Исо Ҷалилро тарк мекунад.

10. Вақте ки бародаронаш ба ид омаданд, Ў низ омад, на ошкоро, балки пинҳонӣ.

11. Аммо яҳудиён Ўро дар ид ҷустуҷӯ намуда, мегуфтанд, ки: “Ў кучост?”.

12. Ва дар миёни мардум дар бораи Ў гуфтугӯи бисъёре буд. Баъзеҳо мегуфтанд: “Ў некӯст”, аммо дигарон мегуфтанд: “Не, Ў мардумро гумроҳ мекунад”.

13. Лекин, аз тарси яҳудиён, ҳеч кас дар бораи Ў ошкоро сухан намегуфт.

Исо дар иди хаймаҳо.

14. Чун нисфи ид гузаит, Исо ба маъбад омада, таълим дод.

15. Ва яҳудиён дар ҳайрат афтада, гуфтанд: “Ин шахс Навиштаҳоро чӣ гуна медонад, дар сурате ки ҳаргиз таълим наёфтааст?”.

16. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Таълими Ман аз они Ман нест, балки аз они Фиристодаи Ман аст;

17. Агар касе хоҳад иродаи Ўро ба амал оварад, дар бораи ин таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост, ё ки Ман аз Худ сухан мегӯям.

18. Ҳар кӣ аз худ сухан гӯяд, ҷалолои худро мечӯяд; вале ҳар кӣ ҷалолои Фиристодаи Худро мечӯяд, Ў ҳақиқист, ва дар Ў норостӣ нест.

19. Оё Мусо ба шумо шариат надод? Ва касе аз шумо аз рӯи шариат амал намекунад. Чаро мехоҳед Маро бикӯшед?”

20. Мардум дар ҷавоб гуфт: “Ту дев дорӣ. Кӣ мехоҳад Туро бикӯшад?”

21. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Як кор кардам, ва ҳамаи шумо дар ҳайрат мондед;

22. Мусо ба шумо хатнаро дод, ки он на аз Мусо, балки аз падарон буд, ва шумо писарони худро дар рӯзи шанбе хатна мекунед.

23. *Модме ки писаронро дар рӯзи шанбе хатна мекунанд, то ки шариасти Мусо вайрон нашавад, пас чаро бар Ман хашимин мешавед, ки дар рӯзи шанбе касеро шифои комил додаам?*
24. *Аз рӯи намуди зоҳирӣ доварӣ накунад, балки аз рӯи адолат доварӣ кунед“.*
25. *Он гоҳ баъзе аз аҳли Ерусалим гуфтанд: “Оё Ин Ҳамон Касе нест, ки Ўро мехоҳанд бидушанд?*
26. *Инак Ў ошкоро сухан мегӯяд, ва ба Ў чизе намегӯянд: оё сардорон яқин доништаанд, ки Ў дар ҳақиқат Масеҳ аст?*
27. *Лекин мо медонем, ки ин Шахс аз кучост, аммо чун Масеҳ ояд, касе нахоҳад донист, ки Ў аз кучост“.*
28. *Ва Исо вақте ки дар маъбад таълим меод, нодо карда гуфт: “Маро мешиносед, ва низ медонед, ки Ман аз кучо ҳастам; ва Ман аз Худ наомадаам, вале Фиристодаи Ман ҳақиқист, ки шумо Ўро намешиносед;*
29. *Аммо Ман Ўро мешиносам, чунки Ман аз ҷониби Ў ҳастам, ва Ў Маро фиристодааст“.*
30. *Он гоҳ хоستانд Ўро дастгир кунанд, вале касе даст бар Ў наандохт, чунки ҳанӯз соаташ нарасида буд.*
31. *Лекин бисъере аз мардум ба Ў имон оварданд ва гуфтанд: “Чун Масеҳ ояд, навод ки аз Ин Шахс бештар аломот нишон хоҳад дод?”.*
32. *Ва фарисиён шуниданд, ки мардум дар бораи Ў чунин мегӯянд, пас фарисиён ва саркоҳинон мулозимонро фиристоданд, то ки Ўро дастгир кунанд.*
33. *Ва Исо гуфт: “Боз муддати каме Ман назди шумо ҳастам, пас аз он назди Фиристодаи Худ меравам;*
34. *Шумо Маро хоҳед ҷуст ва нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед“.*
35. *Ва яҳудиён ба якдигар гуфтанд: “Ў ба кучо мехоҳад биравад, ки мо Ўро ёфта наметавонем? Оё мехоҳад назди онҳое биравад, ки дар байни юнониён пароканда ҳастанд, ва юнониёнтон таълим диҳад?*

36. *Чист маънои суханоне ки Ў гуфт: ”Маро хоҳед ҷуст ва нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед?”* „.

Исо дар боари қуввати Рӯҳулқудс сухан меронад.

37. *Ва дар рӯзи охир, ки рӯзи бузурги ид буд, Исо истода, нидо карда, гуфт: “Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман биёяд ва бинӯшад;*

38. *Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст, аз батни вай наҳрҳои оби ҳаёт ҷорӣ хоҳад шуд”.*

39. *Ин суханро Ў дар бораи Рӯҳ гуфт, ки ҳар кӣ ба Ў имон оварад, Онро хоҳад ёфт; зеро ки Рӯҳулқудс ҳанӯз ато нашуда буд, чунки Исо ҳанӯз ҷалол наёфта буд.*

Фикрҳои дигар-дигари яҳудиён дар бораи Исо.

40. *Басъёре аз мардум ин сиханонро шунида гуфтанд: “Дар ҳақиқат Ин Шахс ҳамон Пайгамбар аст”.*

41. *Баъзеҳо гуфтанд: “Ин Масеҳ аст” Лекин дигарон гуфтанд: “Магар Масеҳ аз Ҷалил меояд?”*

42. *Оё дар Навиштаҳо гуфта нашудааст, ки Масеҳ аз насли Довуд ва аз Байт-Лаҳм, ки Довуд буд, бояд ояд?”*

43. *Ба ҳамин тариқ, дар бораи Ў дар байни мардум ихтилоф афтод.*

44. *Баъзе аз онҳо хоستانд Ўро дастгир кунанд, лекин касе ба Ў даст наандохт.*

45. *Пас мулозимон назди саркоҳинон ва фарисиён баргаштанд, ва онҳо пурсиданд: “Чаро Ўро наовардед?”*

46. *Мулозимон ҷавоб доданд: “Касе ҳаргиз монанди Ин Шахс сухан нагуфтааст”.*

47. *Фарисиён ба онҳо гуфтанд: “„Оё шумо низ гумроҳ шудаед?”*

48. *Оё касе аз сардорон ё аз фарисиён ба Ў имон овардааст?”*

49. Аммо ин мардуме ки шариятро намедонанд, малъун мебошанд“.

50. Ниқудимус, ки шабона назди Ў омада буд ва яке аз онҳо буд, ба онҳо гуфт:

51. „Оё шарияти мо касеро маҳкум менамояд бе он ки аввал суханаширо бишнавад ва бидонад, ки вай чӣ кор кардааст?“

52. Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд:“Магар ту низ ҷалили ҳастӣ? Таҳқиқ кун ва бубин, зеро ки ҳеҷ пайгамбаре аз Ҷалил зуҳур накардааст“.

53. Пас ҳар кас ба хонаи худ рафт.

БОБИ ҲАШТУМ

Исо зани гуноҳкорро авф мекунад.

1. Лекин Исо ба кӯҳи Зайтун рафт,

2. Ва бомдодон боз ба маъбад омад, ва тамоми мардум назди Ў омаданд; ва Ў нишаста онҳоро таълим меод.

3. Дар ин вақт китобдонон ва фирисиён занеро, ки дар амали зино дастгир шуда буд, назди Ў оварданд, ва дар миёна ба по ниҳода,

4. Ба Ў гуфтанд:“Устод! Ин зан дар амали зино дастгир шуд;

5. Ва Мусо дар шарият ба мо гуфтааст, ки чунин закон бояд сангсор шаванд; аммо Ту чӣ мегӯӣ?“

6. Инро барои озмоиш ба Ў гуфтанд, то ки далеле ёфта, Ўро айбдор кунанд. Лекин Исо ҳам шуда, бо ангушташ бар рӯи замин чизе менавишт.

7. Чун дар савол исрор намуданд, Ў рост шуда, ба онҳо гуфт:“Он ки аз шумо бегуноҳ аст, аввалин касе бошад, ки ба вай санг андозад“.

8. Ва боз ҳам шуда, бар замин навиштан гирифт.

9. Чун шуниданд, виҷдонашон нороҳат шуд, ва аз тирон сар карда, то каси охирин паси якдигар баромада рафтанд; ва Исо танҳо монд, ва зан дар миёна ба по меистод.

10. Исо чун рост шуд ва гайр аз зан ҳеҷ касро надид, ба вай гуфт: “Эй зан! Даъвогарони ту куҷо шуданд? Оё касе туро маҳкум накард?”

11. Зан гуфт: “Ҳеҷ касе, эй ого!” Исо ба вай гуфт: “Ман низ туро маҳкум намекунам; бирав ва дигар гуноҳ нақун”.

Исо Нури ҷаҳон.

12. Ва Исо боз ба мардум гуфт: “Ман Нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ намепаёмояд, балки нури ҳаётро ёбад”.

13. Он гоҳ фарисиён ба Ё гуфтанд: “Ту бар Худ шаҳодат медиҳӣ, шаҳодати Ту рост нест”.

14. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “гарчанде ки Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, шаҳодати Ман рост аст, зеро ки Ман медонам, ки аз куҷо омадаам ва ба куҷо меравам; лекин шумо намедонед, ки Ман аз куҷо омадаам ва ба куҷо меравам;

15. Шумо аз рӯи ҷисм доварӣ мекунад, вале Ман ҳеҷ касро доварӣ намекунам;

16. Ва агар Ман доварӣ кунам, доварию Ман рост аст, чунки Ман танҳо нестам, балки Падаре ки Маро фиристод, бо Ман аст;

17. Ва низ дар шарриати шумо навишта шудааст, ки шаҳодати ду кас рост аст;

18. Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, ва низ Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат медиҳад”.

19. Ба Ё гуфтанд: “Падари Ту куҷост?” Исо ҷавоб дод: “Шумо на Маро мешиносед ва на Падари Маро; агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед”.

20. Ин суханонро Исо дар назди ганҷина, ҳангоме ки дар маъбад таълим медод, гуфт; ва ҳеҷ кас Ёро дастгир накард, чунки соати Ё ҳанӯз нарасида буд.

Исо дар бораи назди Падар рафтани Худ шаҳодат медиҳад.

21. Боз Исо ба онҳо гуфт: “Ман меравам, ва шумо Маро хоҳед чуст, ва дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед”.

22. Яҳудиён гуфтанд: “Наход ки Ё меҳоҳад Худро бидушад, ки мегӯяд:”Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед”?”.

23. Ба онҳо гуфт: “Шумо аз поин мебошед, Ман аз боло; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, лекин Ман аз ин ҷаҳон нестам;

24. Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; зеро агар имон наоваред, ки ин Ман ҳастам, дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд”.

25. Ба Ё гуфтанд: “Ту кистӣ?” Исо ба онҳо гуфт: “Ҳамонам, ки аз аввал ҳам ба шумо гуфтам;

26. Ман чизҳои бисёр дорам, ки дар ҳақиқи шумо бидуям ва доварӣ кунам; лекин Фиристодаи Ман ҳақиқист, ва Ман ҳар ҷи аз Ё шунидаам, ба ҷаҳон мегӯям”.

27. Онҳо нафаҳмиданд, ки Ё ба онҳо дар бораи Падар сухан мегӯяд.

28. Исо ба онҳо гуфт: “Вақте ки Писари Одамро баланд бардоштед, хоҳед фаҳмид, ки ин Ман ҳастам, ва ҳеҷ амалро аз Худ намекунам, балки он чиро, ки Падарам ба Ман таълим дод, мегӯям;

29. Фиристодаи Ман бо Ман аст; Падар Маро танҳо нагузоштааст, зеро ки Ман ҳамеша аъмоли писандидаи Ёро ба ҷо меоварам”.

30. Чун инро гуфт, бисёр касон ба Ё имон оварданд.

Дар бораи озодии ҳақиқӣ.

31. Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба Ё имон оварданд, гуфт: “Агар шумо дар каломе Ман бимонед, ҳақиқатан шогирдонии Ман хоҳед буд,

32. Ва ростиро хоҳед шинохт, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард”.

33. Ба Ў ҷавоб доданд: “Мо фарзандони Иброҳим ҳастем ва ҳеҷ гоҳ гуломи касе набудем; пас чӣ сон Ту мегӯӣ, ки ”озод хоҳед шуд”?”.

34. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ мекунад, гуломи гуноҳ аст;

35. Лекин гулом ҳамеша дар хона наместонад; писар ҳамеша мемонад;

36. Пас, агар Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд“

Дар бораи душманони ростӣ.

37. Медонам, ки фарзандони Иброҳим ҳастед; лекин мехоҳед Маро бидустанед, чунки каломи Ман дар шумо намегузашад;

38. Ман он чи назди падари Худо дидаам, мегӯям; ва шумо он чи назди падари худ дидаед, мекунед“.

39. Онҳо дар ҷавоби Ў гуфтанд: “Падри мо Иброҳим аст“. Исо ба онҳо гуфт: “Агар фарзандони Иброҳим мебудед, аъмоли Иброҳимро ба ҷо меовардед;

40. Валекин ҳоло мехоҳед Маро бидустанед, ва Ман Шахсе ҳастам, ки ростиро, ончунон ки аз Худо шунидаам, ба шумо мегӯям: Иброҳим чунин коре накардааст.

41. Шумо аъмоли падари худро мекунед“. Ба Ў гуфтанд: “Мо аз зино таваллуд наёфтаед; мо як Падар дорем, ки Худо бошад“.

42. Исо ба онҳо гуфт: “Агар Худо падари шумо мебуд, Маро дӯст медоштед, чунки Ман аз ҷониби Худо баромадам, назди шумо омадам; зеро ки Ман ба иродаи Худо наомадам, балки Ў Маро фиристод.

43. Чаро каломи Маро намефаҳмед? Чунки каломи Маро наметавонед бишнавед.

44. Падари шумо иблис аст, ва шумо мехоҳед орзуҳои падари худро ба амал оваред; вай аз абтудо қотил буд ва дар ростӣ собит намонд, зеро ки дар вай ростӣ нест; вақте ки

вай сухани дурӯғ мегӯяд, аз они худро мегӯяд, зеро ки вай дурӯғгӯй ва падари дурӯғ аст.

45. Лекин аз баски Ман сухани ростро ба шумо мегӯям, ба Ман имон намеоваред“.

Сирри Шахсияти Исо.

46. Кист аз шумо ки Маро ба гуноҳе таъна зада тавонад? Пас агар Ман сухани ростро гӯям, чаро ба Ман имон намеоваред?

47. Касе ки аз Худо бошад, ба каломи худо гӯш медиҳад; шумо ба он сабаб гӯш намедиҳед, ки аз Худо нестед.

48. Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоби Ё гуфтанд: “Оё дуруст нагуфтаем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?”

49. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ман дев надорам, балки Падари Худо ҳурмат мекунам, вале шумо ба Ман беҳурматӣ мекунад;

50. Ман ҷалоли Худо толиб нестам: Яке ҳаст, ки Толиб ва Довар мебошад;

51. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе ки каломи Маро роия кунад, то абад маргро нахоҳад дид“.

52. Яҳудиён ба Ё гуфтанд: “Акнун донистем, ки Ту дев дорӣ; Иброҳим ва анбиё мурданд, вале Ту мегӯӣ:”Касе ки каломи Маро роия кунад, то абад зоиқан маргро нахоҳад чашид”,,.

53. Оё Ту аз падари мо Иброҳим, ки мурд, ва аз анбиё, ки низ мурданд, бузургтар ҳастӣ? Ту Худо кӣ медонӣ?”

54. Исо ҷавоб дод: “Агар Ман Худо ҷалол диҳам, ҷалоли Ман ҳеч чизе набошад: Маро Падари Ман ҷалол медиҳад, ки дар ҳаққи Ё шумо мегӯед: ”Ё Худои мост”;

55. Ва Ёро нашинохтаед, лекин Ман Ёро мешиносам; ва агар бигӯям, ки Ёро намешиносам, мисли шумо дурӯғгӯй мешавам; лекин Ман Ёро мешиносам ва каломи Ёро роия мекунам;

56. Падари шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи Маро бубинад: ва дид ва шод гардид“.

57. Яҳудиён ба Ў гуфтанд: “Ҳанӯз панҷоҳсола ҳам нестӣ, ва Ту Иброҳимро дидаӣ?”

58. Исо ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки Иброҳим пайдо шуд, Ман ҳастам”.

59. Он гоҳ санг бардоштанд, то ки Ўро сангсор кунанд, лекин Исо пинҳон шуд ва аз миёни онҳо гузашта, аз маъбад берун шуд ва рафт.

БОБИ НҶҲУМ

Шифо ёфтани кӯри модарзод дар рӯзи шанбе.

1. Ва чун мерафт, як кӯри модарзодро дид.

2. Шогирдон аз Ў пурсида, гуфтанд: “Эй Устод! Ки гуноҳ кард: ин одам ё падару модараш, ки вай кӯр зоида шуд?”

3. Исо ҷавоб дод: “На ин одам гуноҳ кард ва на падару модараш, балки барои он ки дар вай аъмоли Худо ошкор гардад;

4. То вақте ки рӯз аст, Ман бояд аъмоли Фиристодаи Худо ба ҷо оварам; шаб ки ояд, ҳеҷ кас кас наметавонад коре бикунанд;

5. То вақте ки Ман дар ҷаҳон ҳастам, нури ҷаҳонам”.

6. Инро гуфта, оби даҳон бар замин андохт, ва бо он об гил сохт, ва он гилро бар чашмони кӯр молид,

7. Ва ба вай гуфт: “Бирав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ, ки маънояш ”Фиристода” мебошад, худро бишӯй”. Вай рафта, худро шуст, ва бино шуда омад.

8. Ҳамсоягон ва касоне ки пеш аз он вайро дар ҳолати кӯри дида буданд, гуфтанд: “Оё ин ҳамон нест, ки нишаста, гадоӣ мекард?”

9. Баъзе гуфтанд: “Ҳамон аст”. Ва баъзе гуфтанд: “Фақат ба вай монанд аст”. Вале худи вай гуфт: “Ман ҳамонам”.

10. Ба вай гуфтанд: “Пас чӣ тавр чашмони ту воз шуд?”

11. Вай дар ҷавоб гуфт: “Касе ки Исо номида мешавад, гил сохта, ба чашмонам молид ва гуфт: ”Бирав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ худро бишӯй”. Ман рафта шустам ва бино шудам”.

12. *Ва ба вай гуфтанд: “Ў кучост?” Гуфт: “Намедонам”.*
13. *Он одамро, ки пештар кўр буд, назди фарисиён бурданд.*
14. *Ва он рўзе ки Исо гил сохта, чашмони вайро воз кард, рўзи шанбе буд.*
15. *Фарисиён низ аз вай пурсиданд, ки чӣ тавр бино шуд.Ба онҳо гуфт: “Гил сохта, ба чашмонам гузошт, ва ман худро шуста, бино шудам”.*
16. *Баъзе аз фарисиён гуфтанд: “Он Шахс аз ҷониби Худо нест, чунки шанbero нигоҳ намедорад”. Дигарон гуфтанд: “Чӣ тавр як шахси гуноҳкор чунин мўъҷиза нишон дода метавонад?” Ва дар байни онҳо ихтилоф афтод.*
17. *Боз ба он кўр гуфтанд: “Дар бораи Ў, ки чашмони туро кушод чӣ мегўи?”. Гуфт: “Пайғамбар аст”.*
18. *Яҳудиён бовар накарданд, ки вай кўр буду бино шуд, то ин ки падару модари он биношударо даъват намуда,*
19. *Аз онҳо пурсиданд: “Оё ин аст писари шумо, ки мегўед: кўр зоида шудааст? Пас чӣ тавр вай алҳол бино шудааст?”.*
20. *Падару модари вай дар ҷавоби онҳо гуфт: “Мо медонед, ки ин писари мост, ва кўр зоида шудааст;*
21. *Лекин алҳол чӣ тавр бино шудааст, намедонем; ва чашмони вайро ки воз кардааст намедонем; вай болиғ аст, аз худаиш пурсед, то аҳволи худро баён кунад”.*
22. *Падару модараш чунин гуфтанд, чунки аз яҳудиён метарсиданд; зеро ки яҳудиён аллакай забон як карда буданд, ки ҳар кӣ Ўро чун Масеҳ эътироф намояд, аз куншиш биронанд;*
23. *Аз ин сабаб падару модараш гуфтанд, ки: “вай болиғ аст, аз худаиш пурсед”.*
24. *Он гоҳ бори дигар он одамро, ки кўр буд, талабида, гуфтанд: “Худоро сано гўй; мо медонем, ки Он Шахс гуноҳкор аст”*
25. *Дар ҷавобашон гуфт: “Оё гуноҳкор аст, ё не, намедонам; як чизро медонам, ки кўр будам ва ҳоло бино ҳастам”.*
26. *Боз ба вай гуфтанд: “Бо ту чӣ кор кард? чӣ тавр чашмони туро боз кард?”*

27. Ба онҳо ҷавоб дод: “Аллакай ба шумо гуфтам, ва гӯш надодед; чаро мехоҳед дубора бишнавед? Оё шумо низ мехоҳед шогирдони Ўшавед?”.
28. Вайро мазаммат намуда, гуфтанд: “Ту шогирди Ўҳастӣ, мо шогирдони Мусоем;
29. Мо медонем, ки Худо ба Мусо сухан гуфт; лекин Ин Шахсро намедонем, аз кучост”.
30. Он одам дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ин аҷиб аст, ки шумо аз кучо будани Ўро намедонед, ва ҳол он ки Ў чашмони маро воз кард.
31. Мо медонем, ки Худо дуои гуноҳкорронро намешунавад, лекин агар касе худотарс бошаду иродаи Ўро ба ҷо оварад, дуояширо мешунавад;
32. Ҳаргиз шунда нашудааст, ки касе чашмони кӯри модарзодро воз карда бошад;
33. Агар Ў аз ҷониби Худо намебуд, ҳеҷ кор карда наметавонист”.
34. Дар ҷавоби вай гуфтанд: “Ту, ки комилан дар гуноҳ таваллуд ёфтаӣ, моро таълим медиҳӣ?”. Пас вайро бадар ронданд.
35. Исо чун шунид, ки вайро бадар ронданд, вайро ёфта, гуфт: “Оё ту ба Писари Одам имон дорӣ?”
36. Дар ҷавоб гуфт: “Эй ого, Ў кист, то ба Ў имон оварам?”
37. Исо ба вай гуфт: “Ту Ўро дидаӣ, ва Ў ҳамон аст, ки ҳоло бо ту гуфтугӯ мекунад”.
38. Гуфт: “Имон дорам, Худовандо!” Ва ба Ў сачда кард.
39. Ва Исо гуфт: “Ман барои доварӣ ба ин ҷаҳон омадаам, то ки кӯрон бино ва биноён кӯр шаванд”.
40. Баъзе аз фарисиён, ки назди Ў буданд, чун шуниданд, ба Ў гуфтанд: “Наход ки мо ҳам кӯр бошем?”.
41. Исо ба онҳо гуфт: “Агар кӯр мебудед, гуноҳ намедоштед; аммо чун мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳи шумо мемонад”.

БОБИ ДАҲУМ

Масал дар бораи чўпон ва дар бораи каси бегона.

1. *Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегўям: ҳар кӣ ба огили гўсфанд аз дар надарояд, балки аз роҳи дигар дохил шавад, вай дузд ва роҳзан аст;*
2. *Лекин ҳар кӣ аз дар дарояд, вай чўпони гўсфандон аст;*
3. *Дарбон дарро барои вай мекушояд, гўсфандон ба овози вай гўш медиҳанд, вай гўсфандони худро ном ба ном мехонад ва берун мебарорад.*
4. *Чун гўсфандони худро баровард, пешпеши онҳо меравад; ва гўсфандон аз ақби вай мераванд, чунки овозаширо мешиносанд;*
5. *Лекин аз ақби бегона намераванд, балки аз вай мегурезанд, чунки овози бегонаро намешиносанд“.*
6. *Ҳамин масалро Исо ба онҳо гуфт. Лекин онҳо нафаҳмиданд, ки Ё ба онҳо чӣ гуфт.*

Исо дар бораи гўсфандон.

7. *Боз Исо ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегўям: Ман барои гўсфандон дар ҳастам.*
8. *Ҳамаи касоне ки пеш аз Ман омаданд, дузд ва роҳзан ҳастанд; лекин гўсфандон ба овози онҳо гўш надоданд.*
9. *Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дохил шавад, наҷот меёбад, ва ба берун меравад, ва чарогоҳ пайдо мекунад.*
10. *Дузд меояд, то ки бидуздад, бикӯшад ва талаф кунад; Ман омадам, то ки онҳо ҳаёт ёбанд ва онро ба фаровонӣ дошта бошанд“.*

Исо Чўпони некдил.

11. *Ман Чўпони некам: чўпони нек ҷони худро барои гўсфандон фидо мекунад;*
12. *Лекин муздуре ки чўпон нест, ва гўсфандон аз они худаиш нестанд, чун бубинад, ки гург меояд, гўсфандонро монда*

мегурезад, ва гург гўсфандонро мегирад ва пароканда мекунад;

13. Муздур мегурезад, чунки муздур аст, ва гами гўсфандонро намехўрад.

14. Ман чўпони некам, ва мансубони Худо мешиносам, ва мансубонмам Маро мешиносанд:

15. Чунони ки Падар Маро мешиносад, Ман ҳам Падарро мешиносам, ва ҷони Худо барои гўсфандон фидо мекунам.

16. Ман гўсфандони дигар низ дорам, ки аз ин огил нестанд, ва онҳоро низ бояд оварам, онҳо низ овози Маро хоҳанд шунид, ва як рамаю як чўпон хоҳанд шуд.

17. Аз ин сабаб Падар Маро дўст медорад, ки Ман ҷони Худо фидо мекунам, то ки онро боз ёбам.

18. Ҳеч кас онро аз Ман намегирад, балки Худи Ман онро фидо мекунам: қудрат дорам, ки онро фидо кунам, ва қудрат дорам, ки онро боз ёбам; ин ҳукмро аз Падари Худ гирифтаам“.

19. Ба сабаби ин суханоно боз дар байни яҳудиён ихтилоф афтод.

20. Бисъёре аз онҳо гуфтанд: “Ў дев дорад ва девона аст; чаро ба суханоанаи гўш медиҳед?”

21. Дигарон гуфтанд: “Ин девона нест; оё дев метавонад чашии кўронро воз кунад?”.

Исо дар Ерусалим дар иди таҷдид.

а) Худо Масеҳ эълон мекунад.

22. Дар Ерусалим иди таҷдид барпо шуд, ва зимистон буд.

23. Ва Исо дар маъбад, дар равоқи Сулаймон мегаишт.

24. Яҳудиён гирди Ёро гирифта, ба Ў гуфтанд: “То кай моро дар тардид мегузорӣ? Агар Ту Масеҳ бошӣ, ошкоро бигў“.

25. Исо ба онҳо ҷавоб дод: “Ман ба шумо гуфтам, ва имон наовардед; аъмоле ки Ман ба исми Падари Худ ба ҷо меоварам, бар Ман шаҳодат медиҳад;

26. Лекин шумо имон намеоваред, зеро ки аз гўсфандони Маннестед, чунон ки ба шумо гуфтам;
27. Гўсфандони Ман ба овози Ман гўш медиҳанд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд,
28. Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо то абад талаф нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Ман кашида гирад;
29. Падаре ки онҳоро ба Ман дод, аз ҳама бузургтар аст, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирад;
30. Ман ва падар як ҳастем“.

б)Адовати яҳудиён.

31. Боз яҳудиён санг бардоштанд, то ки Ўро сангсор кунанд.
32. Исо ба онҳо ҷавоб дод: “Аз ҷониби Падари Худ ба шумо бисъёр аъмоли нек нишон додаам; аз барои кадоми онҳо Маро сангсор мекунед?”
33. Яҳудиён дар ҷавоби Ў гуфтанд: “Туро барои амали нек сангсор намекунем, балки барои куфр, зеро Ту одам ҳастӣ, Худро Худо мехонӣ“.
34. Исо ба онҳо ҷавоб дод: “Оё дар шариати шумо навишта нашудааст: ”Ман гуфтам: шумо худоён ҳастед”?”
35. Агар онҳоеро ки каломи Худо сўяшон нозил шуд, худоён хондааст, ва Навишта наметавонад ботил шавад,
36. Пас ба Касе ки Падар Ўро тақдис карда, ба ҷаҳон фиристод, чӣ тавр шумо мегўед, ки: ”Куфр мегўӣ”, чунки гуфтам: ”Писари Худо ҳастам”?”
37. Агар аъмоли Падри худро ба ҷо намеоварам, ба Ман имон наоваред;
38. Ва агар ба ҷо меоварам, ҳарчанд шумо ба Ман имон намеоваред, пас ба аъмол имон оваред, то бидонед ва бовар кунед, ки Падар дар Ман аст, ва Ман дар Ў“.
39. Он гоҳ бори дигар хостанд Ўро дастгир кунанд; лекин Ў аз дасташон раҳо шуд.

40. Ва боз ба он тарафи Ўрдун, ба ҳамон ҷое ки пештар Яҳъё таъмид меод, рафт ва дар он ҷо монд.

41. Ва бисъёр касон назди Ў омаданд ва гуфтанд: “Яҳъё ҳеҷ мӯъҷизае нишон надод; лекин ҳар он чи Яҳъё дар бораи Ин Шахс гуфт, рост буд”.

42. Ва бисъё касон дар он ҷо ба Ў имон оварданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Эҳъёи Лаъзор.

1. Шахсе Лаъзор ном бемор буд аз аҳли Байт-Ҳинӣ, ки деҳаи Марьям ва хоҳараш Марто буд.

2. Марьям ҳамон буд, ки Худовандро бо равғани атрафшон тадҳин карда, пойҳои Ўро бо мӯи худ хушконида; Лаъзори бемор бародари вай буд.

3. Ва хоҳарон ба Ў кас фиристода, гуфтанд: “Худовандо! Инак, он касе ки дӯст медорӣ, бемор аст”.

4. Чун Исо шунид, гуфт: “Ин касалӣ барои мамот нест, балки барои ҷалоли Худост, то ки Писари Худо ба василаи он ҷалол ёбад”.

5. Исо Марто ва хоҳари вай ва Лаъзорро дӯст медошт.

6. Чун шунид ки вай бемор аст, дар ҷое ки буд, ду рӯз монд.

7. Пас аз он ба шогирдонаш гуфт: “Боз ба Яҳудо биравем”.

8. Шогирдонаш ба Ў гуфтанд: “Эй Устод! Бисъёр нагузаштааст, ки яҳудиён мехостанд Туро сангсор кунанд, ва Ту мехоҳӣ боз ба он ҷо биравӣ?”

9. Исо ҷавоб дод: “Оё рӯз дувоздаҳ соат нест? Касе ки рӯзона роҳ меравад, пешпо намехӯрад, чунки нури ин ҷаҳонро мебинад;

10. Лекин ҳар ки шабона роҳ меравад, пешпо мехӯрад, чунки дар вай нур нест”.

11. Инро ба забон ронд ва пас аз он ба онҳо гуфт: “Дӯсти мо Лаъзор хуфтааст, лекин Ман меравам, то ки вайро бедор кунам”.

12. Шогирдонаш гуфтанд:“Худовандо! Агар хуфта бошад, шифо хоҳад ёфт“.
13. Исо дар бораи вафоти вай сухан меронд, лекин онҳо гумон карданд, ки дар бораи хоби муқарарӣ сухан меронад.
14. Он гоҳ Исо ба онҳо ошкоро гуфт:“Лаъзор мурдааст;,,
15. Ва барои шумо шодам, ки дар он ҷо набудам, то ки имон оваред; вале акнун назди вай биравем“
16. Тумо, ки Экизак номида мешуд, ба шогирдон гуфт:“Биёед мо ҳам биравем, то ки бо Ў бимирем“.
17. Чун Исо омад, фаҳмид, ки вай чор рӯз боз дар қабр мебошад.
18. Байт-Ҷинӣ дар наздикии Ерусалим, ба масофаи тақрибан понздаҳ стадия воқеъ буд,
19. Ва бисъёре аз яҳудиён назди Марто ва Марьям омада буданд, то ки барои бародарашон онҳоро тасаллӣ диҳанд.
20. Чун Марто шунид, ки Исо меояд, ба пешвози Ў берун рафт; лекин Марьям дар хона монд.
21. Марто ба Исо гуфт:“Худовандо! Агар Ту ин дар ҷо мебудӣ, бародарам намерд.
22. Лекин ҳоло низ медонам, ки ҳар чи аз Худо талаб кунӣ, Худо онро ба Ту хоҳад дод“.
23. Исо ба вай гуфт:“Бародари ту эҳъё хоҳад шуд“.
24. Марто ба Ў гуфт:“Медонам, ки дар қиёмат, дар рӯзи воқасин эҳъё хоҳад шуд“.
25. Исо ба вай гуфт:“Ман қиёмат ва ҳаёт ҳастам, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад ҳам, зинда хоҳад шуд;
26. Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Оё ба ин имон дорӣ?“
27. Ба Ў гуфт:“Оре, Худованд! Ман имон дорам, ки Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ, Он Шахс, ки ба ҷаҳон меояд“.
28. Чун инро гуфт, рафта хоҳари худ Марьямро пинҳонӣ хонд ва гуфт:“Устод ин ҷост ва туро металабад“.
29. Инро шунида, вай зуд бархост ва назди Ў омад.
30. Исо ҳанӯз ба деҳа ворид нашуда буд, балки дар ҳамон ҷое буд, ки Марто Ўро пешвоз гирифт.

31. Яҳудиёне ки дар хона бо вай буданд ва тасалли медоданд, чун диданд, ки Марьям зуд бархоста, берун рафт, аз паи вай равона шуданд, ба гумоне он ки ба сари қабр меравад, то ки дар он ҷо гирья кунад.
32. Чун Марьям ба он ҷое ки Исо буд, омад, Ёро дида, ба пойҳои Ё афтод ва гуфт: “Агар Ту дар инҷо мебудӣ, бародарам наместурд”.
33. Исо, вақте ки вайро ашкрезон ва яҳудиёни бо вай омадаро низ гирён дид, аз дил охи аламноке кашиду музтариб шуд,
34. Ва гуфт: “Вайро кучо гузоштаед?” Ба Ё гуфтанд: “Худовандо! Биё ва бубин”.
35. Исо гирья кард.
36. Яҳудиён гуфтанд: “Бингаред, чӣ қадар вайро дӯст медошт!”.
37. Баъзе аз онҳо гуфтанд: “Оё Ин Шахс, ки чашмони кӯрро бино кард, наметавонист амале бикунанд, то ки ин ҳам намирад?”
38. Исо, дар ҳолате ки аз дил ох мекашид, ба сари қабр омад; ва он як ғоре буд, ки санге бар даҳонаш гузошта буданд.
39. Исо гуфт: “Сангро бардоред” Марто, хоҳари мурда, ба Ё гуфт: “Худовандо! Аллакай бадбӯй шудааст; зеро ки чор рӯз боз дар ин ҷост”.
40. Исо ба вай гуфт: “Оё ба ту нагуфтам, ки агар имон оварӣ, ҷалоли Худоро хоҳӣ дид?”.
41. Пас сангро аз он ҷое ки мурда гузошта шуда буд, бардоштанд. Исо чашмони Худро сӯи осмон боло карда гуфт: “Эй Падар! Туро шукр мекунам, ки сухани Маро шунидӣ;
42. Ва Ман медонистам, ки ҳамеша сухани Маро мешинавӣ; лекин барои мардуме ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то имон оваранд, ки Ту Маро фиристодаӣ”.
43. Чун инро гуфт, бо овози баланд нидо кард: “Эй Лаъзор, берун ой!”.

44. Ва мурда, ки дастҳо ва пойҳоаш ба кафан печида ва рӯяш бо рӯймоле пӯшида буд, берун омад. Исо ба онҳо гуфт: “Вайро воз кунед ва бигзоред биравад;
45. Бисёре аз яҳудиён, ки бо Марьям омада буданд, чун амали Исоро диданд, ба Ў имон оварданд;
46. Лекин баъзе аз онҳо назди фарисиён рафта, он чи Исо карда буд, ба онҳо гуфтанд.

Қарори саркоҳинон ва фарисиён, ки Исоро бидушанд.

47. Саркоҳинон ва фарисиён дар шӯрои пирон чамъ омаданд ва гуфтанд: “Чӣ бояд кард? Ин Шахс мўъҷизоти зиёде нишон медиҳад;
48. Агар Ўро чунин во гузорем, ҳама ба Ў имон хоҳанд овард, ва румиён омада, кишвар ва қавми моро хоҳанд гирифт”.
49. Яке аз онҳо, ки Қиёфо ном доштва дар он сол саркоҳин буд, гуфт: “Шумо чизе намедонед,
50. Ва фикр ҳам намекунед, ки барои мо беҳтар аст агар як кас ба хоҳири қавм бимирад, ва тамоми қавм нобуд нашавад”.
51. Лекин вай инро аз худ нагуфт, балки, чун дар он сол саркоҳин буд, нубувват кард, ки Исо бояд барои қавм бимирад,
52. Ва на танҳо барои қавм, балки низ барои он ки фарзандони Худоро, ки пароканда ҳастанд, якҷоя кунад.
53. Аз ҳамон рӯз маслиҳатро ба як ҷо монданд, ки Ўро бидушанд.
54. Бинобар ин Исо дигар дар миёни яҳудиён ошкоро намегашт, балки аз он ҷо ба мавзее ки наздики биёбон буд, ба шаҳре ки Эфроим ном дошт, равона шуд ва бо шогирдони Худ дар он ҷо монд.
55. Чун иди фисҳи яҳудиён наздик шуд, мардуми бисёре аз ҳар тарафи мамлакат пеш аз фисҳ ба Ерусалим омаданд, то ки худро татҳир намоянд.

56. Ва онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданд ва дар маъбад истода, ба якдигар мегуфтанд: “Фикри шумо чист? Оё Ў ба ид намеояд?”

57. Лекин саркоҳинон ва фирисиён фармоне дода буданд, ки агар касе донад, ки Ў кучост, бояд хабар диҳад, то ки Ўро дастгир кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Бо рағани атрафшон татҳин кардани Исо дар Байт-Ҳинӣ.

1. Шаш рӯз пеш аз иди фисҳ Исо ба Байт-Ҳинӣ омад, ба он ҷо ки Лаъзори мурдаро аз мурдагон эҳё карда буд.

2. Дар он ҷо барои Ў таоми шом ҳозир карданд, ва Марто хизмат мекард, ва Лаъзор яке аз онҳое буд, ки бо Ў бар сари сурфа менишастанд.

3. Он гоҳ Марьям ратле аз рағани атрафшони сунбули холиси гаронбахоро гирифта, пойҳои Исоро татҳин кард ва пойҳои Ўро бо мӯи худ хушконида; ва хона аз бӯи рағани атрафшон пур шуд.

4. Ва яке аз шогирдонаш, Яҳудо ибни Шимъӯни Исқаръют, ки мехост Ўро таслим кунад, гуфт:

5. „Чаро ин рағани атрафшон ба сесад динор фурӯхта нашуд, то ки ба мискинон тақсим карда дода шавад?“

6. Ва инро на аз барои он гуфт, ки ғамхори мискинон бошад, балки барои он ки дузд буд: ҳамёни пул дар дасташ буд, ва аз пуле ки дар он меандоختанд, барои худ мегирифт.

7. Исо гуфт: “Вайро ором гузор, вай инро барои рӯзи дафни Ман саришта карда нигоҳ доштааст;

8. Зеро ки мискинон ҳар вақт назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам“.

9. Бисъёре аз яҳудиён чун хабар ёфтанд, ки Ў дар он ҷост, омаданд, то ки на танҳо Исоро, балки низ Лаъзорро, ки Ў аз мурдагон эҳё карда буд, бубинанд.

10. Он гоҳ саркоҳинон қарор доданд, ки Лаъзорро низ бикушанд,
11. Чунки ба хотири вай бисъёре аз яҳудиён ба он чо меомаданд ва ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

12. Фардои он, мардуми бисъёре ки ба ид омада буданд, чун шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд,
13. Шоҳаҳои дарахти хурморо ба даст гирифта, ба пешвози Ў баромаданд ва фаръед мекарданд: “Хўшаъно! Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба исми Худованд меояд!”
14. Ва Исо харкуррае ёфта, бар он савор шуд, чунон ки навишта шудааст:
15. Натарс, эй духтари Сион! Инак, Подшоҳи ту бар куррае шуда, меояд“.
16. Шогирдонаш аввал чизҳоро нафаҳмиданд, лекин чун Исо чалол ёфт, он гоҳ ба хотир оварданд, ин чизҳо дар бораи Ў навишта шуда буд, ва ҳамчунон барои Ў ба чо оварда шуд.
17. Ва мардуме ки бо Ў буданд, шаҳодат доданд, ки Ў Лаъзорро аз қабр хонд ва аз мурдагон эҳё кард;
18. Ба ин сабаб низ мардум ба пешвози Ў баромаданд, зеро шунида буданд, ки Ў чунин мўъҷиза нишон додааст.
19. Лекин фарисиён ба якдигар гуфтанд: “Оё мебинед, ки ҳеҷ фоида намебаред? Инак, тамоми ҷаҳон аз паи Ў меравад“.
20. Дар байни онҳое ки дар ид барои ибодат омада буданд, баъзе юнониҳо буданд;
21. Онҳо назди Филиппус, ки аз Байт-Сайдои Ҷалил буд, омаданд, ва илтимос намуда, гуфтанд: “Эй оғо! Мо мехоҳем Исоро бубинем“.
22. Филиппус омада, ба Андриёс гуфт; баъд Андриёс бо Филиппус ба Исо гуфтанд.

Писари Худо аз ҷониби Худои Падар чалол дода мешавад.

23. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Соати он расидаст, ки Писари Одам ҷалол ёбад.
24. Ба ростӣ, ба ростӣ башумо мегӯям: агар донаи гандум дар хок афтада намирад, фақат худаш боқи мемонад; лекин агар бимирад, донаҳои фаровон меоварад.
25. Касе кӣ ҷони худро дӯст дорад, онро барбод медиҳад; ва касе ки аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат кунад, то ҳаёти ҷовадонӣ онро нигоҳ хоҳад дошт.
26. Ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, бояд Маро пайравӣ намояд; ва ҳар кучо ки бошам, ходими Ман низ он ҷо хоҳад буд; ва ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, Падар вайро мӯхтарам хоҳад дошт.
27. Алҳол ҷони Ман дар изтироб аст; чӣ бигӯям? эй Падар! Маро аз ин соат раҳо намо! Аммо маҳз барои ҳамин соат Ман омадам.
28. Эй Падар! Исми Худро ҷалол деҳ!“ Дарҳол садое аз осмон даррасид: “Ҷалол додаам, ва боз ҷалол хоҳам дод“.
29. Мардуме ки дар он ҷо истода буданд, инро шунида, гуфтанд: “Раъд ғуррид“. Дигарон гуфтанд: “Фариштае бо Ё суҳан гуфт“.
30. Исо дар ҷавоб гуфт: “Ис садо на аз барои Ман, балки барои шумо омад;
31. Алҳол доварӣ бар ин ҷаҳон аст; алҳол мири ин ҷаҳон бадар ронда мешавад;
32. Ва ҳангоме ки Ман аз замин боло бурда мешавам, ҳамаро сӯи Худ хоҳам кашид“.
33. Инро гуфт, то ишорат кунад, ки бо чӣ марг Ё бояд бимирад.

Беимони халқ.

34. Мардум дар ҷавоби Ё гуфтанд: “Мо аз Таврот шунидаем, ки Масеҳ то абад боқӣ хоҳад монд; пас чӣ сон мегӯӣ, ки Писари Одам бояд боло бурда шавад? Ин Писари Одам кист?“

35. Исо ба онҳо гуфт:“Боз муддати кўтоҳе нур бо шумост; то даме ки нур бо шумост, роҳ равед, то ки зулмот шуморо фаро нагирад, ва касе кӣ дар торокӣ роҳ меравад, намедонад, ки кучо меравад;

36. То даме ки нур бо шумост, ба нур имон оваред, то ки писарони нур гардед“. Ин суханонро гуфта, Исо аз пеши онҳо рафт ва пинҳон шуд.

37. Бо вучуди мўъчизоти бисъёре ки дар пеши назарашон нишон дод, онҳо ба Ў имон наоварданд,

38. То сухани Ишаъи набӣ ба амал ояд, ки гуфта буд:“Худовандо! Кӣ ба пайғоми мо бовар кард, ва бозуи Худованд ба кӣ ошкор грдид?“

39. Бинобар ин натавонистанд имон оваранд, чунон ки Ишаъё боз гуфтааст:

40. „Чашмони онҳоро нобино ва дилҳои онҳоро саҳт гардондааст, то бо чашмони худ набинанд ва бо дилҳои худ нафаҳманд ва ручўъ накунанд, то ки Ман онҳоро шифо диҳам“.

41. Чунин гуфт Ишаъё, ҳангоме ки ҷалоли Ўро дид ва дар бораи Ў сухан ронд.

42. Бо вучуди ин бисъёре аз сардорон ба Ў имон оварданд, аммо аз тарси фарисиён иқроп накарданд, ки мабодо аз куништ ронда шаванд;

43. Зеро ки ҷалоли мардумро бештар аз ҷалоли Худо дўст медоштанд.

Исо халқро бори охирин даъват менамояд ва огоҳ мекунад.

44. Лекин Исо нидо карда, гуфт:“Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ба Ман не, балки ба Фиристодаи Ман имон овардааст;

45. Ва ҳар кӣ маро бинад, Фиристодаи Маро дидааст.

46. Ман нур ҳастам, ки ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад.

47. Ва агар касе суханони Маро шунида, риоят накунад, Ман бар вай доварӣ нахоҳам кард: зеро наомадаам, ки бар ҷаҳон доварӣ кунам, балки ҷаҳонро наҷот бахшам.

48. Ҳар кӣ Маро рад карда, суханонамро қабул накунад, доваре бар худ дорад: каломе ки гуфтам, дар рӯзи вопасин бар вай доварӣ хоҳад кард;

49. Зеро ки Ман аз Худ нагуфтаам, балки Падаре ки Маро фиристод, ба Ман ҳукм дод, ки чӣ бигӯям ва чӣ гуна сухан ронам;

50. Ва Ман медонам, ки ҳукми Ё ҳаёти ҷовидонист. Пас, он чи Ман мегӯям, ҳамон аст, ки Падар фармудааст, то бигӯям“.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Шустани пойҳои шогидон.

1. Пеш аз иди фисҳ, чун Исо донист, ки соати Ё расидаст, то ки аз ин ҷаҳон назди Падар биравад, Ё, ки мансубони Худро дар ин ҷаҳон дӯст медошт, онҳоро то ба охир дӯст дошт.

2. Ва дар вақти таоми шом, ки иблис қасде дар дили Яҳудо ибни Шимъӯни Исқаръют андохта буд, ки Ёро таслим кунад,

3. Ва Исо медонист, ки падар ҳама чизро ба дасти Ё додааст, ва Ё аз ҷониби Худо омада буд ва ба сӯи Худо меравад,

4. Аз сари сурфа бархоста, либоси Худро кашид ва дастмоле гирифта, ба камар баст;

5. Баъд аз он ба тағорае об рехта, ба шустани пойҳои шогирдонаш ва хушконидаи онҳо бо дастмоле ки ба камараш баста буд, шурӯъ намуд.

6. Чун назди Шимъӯни Петрус омад, вай гуфт:“Худовандо! Ту пойҳои маро мешӯй?”

7. Исо дар ҷавоб вай гуфт:“Он чи Ман мекунам, алҳол намедонӣ, лекин баъд хоҳӣ фаҳмид“.

8. Петрус ба Ё гуфт:“Пойҳои маро ҳаргиз нахоҳӣ шуст“. Исо ба вай ҷавоб дод:“Агар туро нашӯям, туро бо Ман ҳиссае нест“.

9. Шимъўни Петрус ба Ў гуфт:“Худовандо! На танҳо пойҳои маро, балки низ дастҳо ва сари маро бишўй“.

10. Исо ба вай гуфт:“Қасе ки ғул кардааст, фақат ба шустанӣ пойҳо эҳтиёҷ дорад, ҷунки вай тамоман пок аст; ва шумо пок ҳастед, лекин на ҳама“.

11. Зеро ки таслимқунандаи Худро медонист, бинобар ин гуфт:“На ҳама пок ҳастед“.

12. Ҷун пойҳои онҳоро шуст, либоси Худро пўшида, боз нишаст ва ба онҳо гуфт:“Оё медонед, ки барои шумо ҷӣ кардам?”

13. Шумо Маро Устод ва Худованд мегўед ва рост мегўед, зеро ки Ман ҷунин ҳастам.

14. Пас агар ман, ки Устод ва Худованд ҳастам, пойҳои шуморо шустаам, шумо ҳам бояд пойҳои якдигарро бишўед:

15. Зеро ба шумо намунае нишон додам, то, ҷунон ки Ман бо шумо кардам, шумо низ бикунед.

16. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегўям: ғулом аз оғои худ бузургтар нест, ва расул бузургтар аз фиристодаи худ нест.

17. Ҳар гоҳ инро донистед, ҳушо шумо, агар инро ба амал оваред.

18. Дар бораи ҳамаи шумо намегўям: онҳоро ки баргузидаам, медонам. Лекин ин Навишта бояд ба амал ояд:”Он ки бо Ман нон меҳўрд, пошнаи худро бар Ман баланд кардааст”.

19. Алҳол, пеш аз вуқў, ба шумо мегўям, то ки ҳамгоми воқеъ шуданаш бовар кунед, ки Ман ҳастам.

20. Баростӣ, ба ростӣ ба шумо мегўям: ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад“.

Таслимқунанда аз миёни шогирдон берун карда шуд.

21. Ҷун Исо инро гуфт, дар рўҳ музтариб шуд, ва шаҳодат дода, гуфт:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегўям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард“.

22. Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат шуданд, ки инро дар бораи кӣ мегӯяд.
23. Яке аз шогирдонаш буд, ки дар сандуқи синаи Исо такъя мезад: Исо вайро дӯст медошт;
24. Шимъӯни Петрус вайро ишорат кард, то бипурсад: он кист, ки дар ҳаққаш чунин гуфт.
25. Вай ҳамчунон бар сандуқи синаи Исо такъя зада, пурсид: “Худовандо! Он кист?”
26. Исо ҷавоб дод: “Он аст, ки луқмаи нонро ғўтонда ба вай медиҳам”. Ва луқмаро ғўтонда, ба Яҳудо ибни Шимъӯни Исқарьют дод.
27. Пас аз он ки луқмаро гирифт, шайтон дар вай дохил шуд. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: “Он чи мекунӣ ба зудӣ бикун”.
28. Лекин аз нишастагон ҳеҷ кас нафаҳмид, ки чаро ба вай чунин гуфт.
29. Баъзеҳо гумон карданд, ки чун ҳамъён дар дасти Яҳудост, Исо ба вай фармуд, ки ҳар чи барои ид ба мо лозим аст, харид кунад ё ки чизе ба мискинон бидиҳад.
30. Вай луқмаро гирифта, дарҳол берун рафт; ва шаб буд.

Нутқи видеои Исо.

1. Вақти ҷалол ёфтан наздик аст.

31. Чун вай берун рафт, Исо гуфт: “Алҳол Писари Одам ҷалол ёфт, ва Худо дар Ў ҷалол ёфт;
32. Агар Худо дар Ў ҷалол ёфт, Худо низ Ўро дар Худ ҷалол хоҳад дод, ва ба зудӣ Ўро ҷалол хоҳад дод.
33. Эй фарзандон! Боз муддати каме бо шумо ҳастам: шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард, ва чунон ки ба яҳудиён гуфтам, акнун ба шумо низ мегӯям: ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед”.

2. Ҳукми нав.

34. „Ба шумо ҳукми тозае медиҳам, ки якдигарро дўст доред; чунон ки Ман шуморо дўст медорам, шумо низ якдигарро дўст доред.

35. Аз рӯи ҳамин ҳама хоҳанд донист, ки шогидони Ман хастед, агар якдигарро дўст доред“

3. Пешгӯи кардани инкори Петрус.

36. Шимъӯни Петрус ба Ў гуфт:“Худовандо! Кучо меравӣ?” Исо ба вай ҷавоб дод:“Ба ҷое ки ман меравам, алҳол наметавонӣ аз ақиби Ман биёӣ, лекин баъд аз он аз ақиби Ман хоҳӣ омад“.

37. Петрус ба Ў гуфт:“Худовандо! Чаро алҳол аз ақиби Ту наметавонам биёям? Ҷони худро барои Ту фидо хоҳам кард“.

38. Исо ба вай ҷавоб дод:“Ҷони худро барои Ман фидо хоҳӣ кард? Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард“.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4. Назди Падар рафтани Исо.

1. „Дили шумо музтариб нашавад; ба Худо имон оваред, ба Ман низ имон оваред.

2. Дар хонаи Падари Ман иқоматгоҳ бисъёр аст; ва агар чунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам:”Меравам, то ки барои шумо ҷой тайёр кунам”“?

3. Ва ҳангоме ки биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо бо Худ мебарам, то дар онҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.

4. Ҷое ки Ман меравам, шумо медонед, роҳро низ медонед“.

5. Тумо ба Ў гуфт:“Худовандо! Намедонем, ки Ту кучо меравӣ; пас чӣ гуна метавонем роҳро донем?”“.

6. Исо ба вай гуфт:“Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман;

7. Агар маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед; ва аз хамин дам Ўро мешиносед ва Ўро дидаед“.
8. Филиппус ба Ў гуфт:“Худовандо! Падарро ба мо нишон деҳ, ва ин барои мо кофист“.
9. Исо ба вай гуфт:“Ин қадар вақт Ман бо шумо будам, ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро бинад, Падарро дидааст; пас чӣ тавр мегӯӣ:”Падарро ба мо нишондеҳ”“?.
10. Оё бовар мекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман? Суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, аз Худ намегӯям; Падаре ки дар Ман сокин аст, Ў ин аъмолро мекунад.
11. Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман; вагар на, ба хотири он аъмол ба Ман имон оваред“

5. Дуо ба исми Исо.

12. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, аъмолеро, ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард ва ҳатто бузургтар аз он ҳам хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падар меравам.
13. Ва ҳар чиро, ки ба исми Ман биталабед, ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар писар ҷалол ёбад;
14. Агар чизе ба исми Ман биталабед, Ман онро ба ҷо хоҳам овард,
15. Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.

6. Ваъда кардани Рӯҳулқудс.

16. Ва Ман аз Падар илтомос хоҳам кард, ва Ў ба шумо Пуштибони дигаре ато хоҳад кард, то ки ҳамеша бо шумо бимонад,
17. Яъне Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон наметавонад Ўро бипазирад, зеро ки Ўро намебинад ва намешиносад, лекин шумо Ўро мешиносед, зеро ки Ў шумо мемонад ва дар шумо хоҳад буд.
18. Шуморо ятим намегузорам; назди шумо меоям.

19. Пас аз андак муддате чаҳон дигар Маро нахоҳад дид; лекин шумо Маро хоҳед, ва азбаски Ман зиндаам, шумо низ хоҳед зист.

20. Дар он рӯз шумо хоҳед донист, ки Ман дар Падар ҳастам, ва шумо дар Ман, ва Ман дар шумо.

21. Ҳар кӣ аҳкоми Маро дорад ва роият кунад, вай касест, ки Маро дӯст медорад; ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Ман вайро дӯст хоҳам дошт ва Худро ба вай зоҳир хоҳам сохт“.

22. Яҳудо, на он ки Яҳудои Исқарьют, ба Ё гуфт:“Худовандо! Ин чист, ки Ту мехоҳӣ Худро ба мо зоҳир созӣ ва на ба чаҳон?”.

23. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Мо назди вай омада, бо вай маскан хоҳем гирифт.

24. Касе ки Маро дӯст надорад, суханони Маро роият намекунад; ва каломи ки мешунавед, аз они Ман нест, балки аз они Падарест, ки Маро фиристод“.

7. Ваҳйи пурфайзи Рӯҳулқудс.

Омодагии Исо ба мамот.

25. Ин суханонро ба шумо гуфтам, вақте ки бо шумо будам.

26. Лекин Пуштибон, яъне Рӯҳулқудс, ки Падар Ёро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард.

Васият кардани осоиштагӣ.

27. Осоиштагиро ба шумо боқӣ мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки чаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Дили шумо музтариб нашавад ва ҳаросон набошад.

28. Шунидед, ки ба шумо гуфтам:”Меравам ва назди шумо бармегардам”. Агар Маро дўст медоштед, шод мешудед, ки гуфтам:”Назди Падар меравам”; зеро ки Падар аз Ман бузургтар аст.

29. Ва инак, пеш аз вуқўъ ба шумо гуфтам, то ки дар вақти воқеъ шуданаш имон оваред.

30. Баъд аз ин ба шумо бисёӣ гуфтугў нахоҳам кард, зеро ки мири ин ҷаҳон меояд, ва дар Ман вай чизе надорад.

31. Лекин то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дўст медорам, чунон ки Падар ба Ман ҳукм кард, амал мекунам: бархезед, аз ин ҷо биравем.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

8. Масеҳ - ток.

1. Ман токи ҳақиқӣ ҳастам, ва Падари Ман Токдор аст;

2. Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева наоварад, Ў бурида мепартояд; ва онро, ки мева меоварад, пок месозад, то ки бештар мева оварад.

3. Шумо алҳол ба воситаи каломе ки ба шумо гуфтам, пок ҳастед.

4. Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чӣ тавре ки навда наметавонад хух аз худ мева диҳад, агар дар ток намонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед.

5. Ман Ток ҳастам, ва шумо навдаҳо; касе ки дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон меоварад; зеро ки бе Ман ҳеч коре наметавонед кунед.

6. Касе ки дар Ман наметавонад, чун навдае бурида мешавад ва мехушқад; ва чунин навадаҳоро гирд оварда, ба оташ меандозанд, ва онҳо месўзанд.

7. Агар дар ман бимонед, ва сухани Ман дар шумо бимонад, ҳар он чи мехоҳед, талаб кунед, ва он ба шумо дода хоҳад шуд.

8. Ҷалоли Падари Ман дар ин аст, ки шумо меваи фаровон оваред, ва шогирдони Ман хоҳед буд.

9. Дар бораи мондан дар муҳаббати Исо.

9. Чунон ки Падар Маро дўст доштааст, Ман низ шуморо дўст доштаам; дар муҳаббати Ман бимонед.

10. Агар аҳкоми Маро риоят кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд, чунон ки Ман аҳкоми Падари худро риоят крдам, ва дар муҳаббати Ў мемонам.

11. Инро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад ва шодии шумо комил бошад.

12. Ҳукми Ман ин аст, ки якдигарро дўст доред, чунон ки Ман шуморо дўст доштам.

13. Касе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки ҷони худро барои дўстони худ фидо кунад.

14. Шумо дўстони Ман ҳастед, агар аҳкоми Маро ба ҷо оваред.

15. Дигар шуморо банда намехонам, зеро ки банда намедонад, ки оғояш чӣ мекунад; лекин шуморо дўст хондаам, чунки ҳар чи аз Падар шунидаам, ба шумо баён кардам.

16. На шумо Маро баргузидаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва шуморо таъин кардам, ки шумо биравед ва мева оваред, ва меваи шумо бимонад, то ки ҳар чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато кунад.

17. Ин чизҳоро ба шумо ҳукм мекунам, то ки якдигарро дўст доред.

10. Имондор ва ҷаҳон.

18. Агар ҷаҳон аз шумо нафат кунад, бидонед, ки пеш аз шумо аз Ман нафрат кардааст.

19. Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон мансубони худро дўст медошт; лекин шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, аз ин сабаб ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад.

20. Каломеро, ки ба шумо гуфтаам, дар хотир нигоҳ доред: ”Ғулом бузургтар аз оғои худ нест”. Агар Маро таъқиб карданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард; агар каломи Маро риоя карданд, каломи шуморо низ риоя хоҳанд кард;

21. Лекин ҳамаи инро барои исми Ман ба шумо хоҳанд кард, чунки Фиристодаи Маро намешинсанд.

22. Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, гуноҳе намедоштанг; лекин акнун барои гуноҳи худ узре надоранд.

23. Ҳар кӣ аз Ман нафрат кунад, аз Падари Ман низ нафрат мекунад.

24. Агар дар миёни онҳо аъмолеро намекардам, ки дигаре ҳаргиз накрдааст, гуноҳе намедоштанг; лекин акнун он аъмолро дида, ҳам аз Ман ва ҳам аз Падари Ман нафрат карданд,

25. То ба амал ояд каломе ки дар Тавроташон навишта шудааст: ”Бе сабаб аз Ман нафрат доранд”.

11. Имодор ва Рӯҳулқудс.

26. „Лекин чун Пуштибон, ки Ёро аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мегардад, Ё бар Ман шаҳодат хоҳад дод;

27. Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо Ман будаед“.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Дар бораи таъқиботи имондорон.

1. „Инро ба шумо гуфтам, то ки шумо ба васваса наафтед.

2. Шуморо аз куништҳо хоҳанд ронд; ва ҳатто соате мерасад, ки ҳар кӣ шуморо бидушад, гумон кунад, ки хизмате ба Худо мекунад.

3. Ва ин корҳоро бо шумо хоҳанд кард, чунки на Падарро шинохтанд ва на Маро.

4. Лекин инро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани он соат ба ёд оваред, ки Ман ба шумо гуфтаам ва инро аз аввал ба шумо нагуфтам, зеро ки бо шумо будам.
5. Аммо акнун Ман назди Фиристодаи Худ меравам, ва касе аз байни шумо аз Ман намепурсад: “Кучо меравӣ?”
6. Вале чун инро ба шумо гуфтам, дили шумо пур аз ғам шуд“.

Дар бораи таъсири Рӯҳулқудс.

7. „Лекин ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои шумо беҳтар аст; зеро ки агар Ман наравам, Пуштибон назди шумо нахоҳад омад; ва агар биравам, Ўро назди шумо мефиристам,
8. Ва чун Ў ояд, ҷаҳонро ба гуноҳ ва бар адолат ва бар доварӣ мулзам хоҳад кард.
9. Бар гуноҳ, зеро ки ба Ман имон намеоваранд;
10. Бар адолат, зеро ки назди Падари Худ меравам, ва дигар Маро нахоҳед дид;
11. Бар доварӣ, зеро ки мири ин ҷаҳон маҳкум шудааст.
12. Боз бисъер чизҳои дигар дорам, ки ба шумо бигӯям, лекин шумо алҳол онҳоро наметавонед бардоред.
13. Лекин чун Ў, яъне Рӯҳи ростӣ ояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард; зеро ки аз худ нахоҳад гуфт, балки ҳар чи мешунавад, онро хоҳад гуфт, ва аз воқеоти оянда ба шумо хабар хоҳад дод.
14. Ў Маро ҷалол хоҳад дод, чунки аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо хабар хоҳад дод.
15. Ҳар он чи Падар дорад, аз они Ман аст; бинобар ин гуфтам: аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шум хабар хоҳад дод.

Мамот ва омадаи Исо.

16. „Даре нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз дере нагузашта Маро хоҳед дид; зеро ки Ман назди Падар меравам“.

17. Баъзе аз шогирдонаш ба якдигар гуфтанд:“Чист, ки Ё ба мо мегӯяд:”Дере нагузашта Маро нахоҳед дид, ва дере нагузашта Маро хоҳед дид” ва: “Ман назди Падар меравам””?

18. Ва онҳо гуфтанд:“Ин чист, ки Ё мегӯяд:”Дере нагузашта”? Намедонем, чӣ мегӯяд“.

19. Исо чун донист, ки мехоҳанд аз Ё бапурсанд, ба онҳо гуфт:“Оё ба якдигар дар ин хусус савол медихед, ки Ман гуфтам:”Дере нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз дере нагузашта маро хоҳед дид””?

20. Баростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо гирья ва нола хоҳед кард, лекин ҷаҳон шод хоҳад шуд; шумо ғамгин хоҳед шуд, лекин ғами шумо ба шодӣ мубаддал хоҳад шуд.

21. Зан ҳангоми зоидаи ғамгин аст, чунки соати вай расидааст; лекин чун кӯдакero зоида, ғамашро фаромӯш мекунад ба сабаби шодии он ки одаме дар ҷаҳон таваллуд ёфт.

22. Шумо низ алҳол ғамгин ҳастед; лекин шуморо боз хоҳам дид, ва ҳеч кас наметавонад он шодиро аз шумо бигирад.

12. Дуо ба исми Исо.

Каломи охирини тасалибахши Исо ба шогирдон.

23. „Ва дар он рӯз аз Ман чизе нахоҳед пурсид. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар он ки аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато хоҳад кард.

24. То кунун ба исми ман чизе талаб накардаед; талаб кунед то бигиред, ва шодии шумо комил гардад.

25. Ин чизҳоро бо масалҳо бо шумо гуфтам; лекин соате мерасад, ки дигар ба шумо бо масалҳо ҳарф наметанам, балки аз Падар ба шумо кушоду равшан хабар хоҳам дод.

26. Дар он рӯз ба исми Ман талаб хоҳед кард, ва Ман ба шумо намегӯям, ки аз Падар барои шумо илтимос хоҳам кард:

27. Зеро ки Худи Падар шуморо дўст медорад, чунки шумо Маро дўст доштаед, ва шумо имон овардед, ки Ман аз ҷониби Худо омадам.

28. Ман аз ҷониби Падар омадам ва ба ҷаҳон ворид шудам; боз ҷаҳонро тарк мекунам ва назди Падар меравам“.

29. Шогирдонаш ба Ё гуфтанд:“Инак акнун кушоду равшан сухан мегўй, на бо масалҳо;

30. Акнун донистем, ки Ту ҳама чизро медонӣ, ва ҳочат нест, ки касе аз Ту чизе бипурсад; аз ин рӯ имон меоварем, ки Ту аз ҷониби Худо омадаӣ“.

31. Исо ба онҳо ҷавоб дод:“Алҳол имон меоваред?”

32. „Инак, соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки шумо пароканда шуда, ҳар яке сўи хонаи худ меравед ва Маро танҳо мегузored; лекин Ман танҳо нестам, зеро ки Падар бо Ман аст.

33. Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон ғаму кулфат хоҳед дид, лекин далер бошед: Ман бар ҷаҳон ғолиб шудаам“.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дуои саркоҳинии Исо.

1. Илтимоҷ дар бораи ҷалол додан.

1. Исо, чун инро гуфт, чашмони Худо сўи осмон боло карда, гуфт:“Эй Падар! Соат расидааст: Писари Худо ҷалол деҳ, то ки Писарат низ Туро ҷалол деҳад.

2. Зеро ки Ёро бар тамоми башар қудрат додай, то ки ба ҳар кӣ Ту ба Ё бахшидаӣ, ҳаёти ҷовидонӣ бидиҳад:

3. Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, ки Худои ягонаи ҳақиқӣ ҳастӣ, ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, бишносанд.

4. Ман Туро дар рӯи замин ҷалол додам ва кореро ки ба Ман супурда будӣ, то бикунам, ба анҷом расондам;

5. Ва акнун Ту, эй Падар, Маро назди Худ ҷалол деҳ ба ҳамон ҷалоле ки пеш аз ҳастии олам назди Ту доштам“.

2. Илтимос дар бораи ёздаҳ шогидон.

6. „Исми Туро ба одамоне ки аз ҷаҳон ба Ман ато кардӣ, шиносондам. Онҳо аз они Ту буданд, ва Ту онҳоро ба Ман ато кардӣ, ва онҳо каломи Туро риоя кардаанд;

7. Ва акнун донистанд, ки ҳар он чи ба Ман додай, аз ҷониби Туст;

8. Зеро каломеро, ки ба Ман додӣ, ба онҳо супурдам, ва онҳо қабул карданд ва ҳақиқатан донистанд, ки Ман аз ҷониби Ту омадам, ва имон оварданд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

9. Ман барои онҳо илтимос мекунам: на барои ҷаҳон, балки барои онҳое ки Ту ба Ман додай, зеро ки онҳо аз они Ту мебошанд;

10. Ва он чи аз они Ман аст, аз они Туст, ва он чи аз они Туст, аз они Ман аст; ва Ман дар онҳо ҷалол ёфтаам.

11. Ман дигар дар ҷаҳон нестам, лекин онҳо дар ҷаҳон ҳастанд, ва Ман назди Ту меоям. Эй Падари Муқаддас! Инҳоро, ки ба Ман додай, ба исми Худ нигоҳ дор, то ки як бошанд, чунон ки Мо ҳастем.

12. Вақте ки бо онҳо дар ҷаҳон будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам; онҳоеро, ки Ту ба Ман додӣ, нагоҳбонӣ кардам, ва ҳеч яке аз онҳо ҳалок нашуд, ҷуз аз писари ҳалокат, то ки Навишта ба амал ояд.

13. Вале акнун назди Ту меоям, ва инро дар ҷаҳон мегӯям, то ки шодии Ман дар онҳо комил бошад.

14. Ман каломи Туро ба онҳо супурдам, ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кард, чунки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам.

15. Илтимос намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, балки онҳоро аз шарорат муҳофизат намоӣ;

16. Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман аз низ аз ҷаҳон нестам.

17. Онҳоро ба ростии Худ тақдир кун: каломи Ту ростист.

18. Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодӣ, Ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодам;

19. Ва Худро барои онҳо тақдис мекунам, то ки онҳо низ бо ростӣ тақдис карда шаванд.

3. Дуо дар бораи имондорони ҳамаи замонҳо.

20. Танҳо барои онҳо илтимос намекунам, балки низ барои касоне ки ба василаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард:

21. То ки ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту, онҳо низ дар Мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодӣ.

22. Ва Ман ҷалолеро, ки ба Ман додай, ба онҳо додаам: то ки як бошанд, чунон ки Мо як ҳастем.

23. Ман дар онҳо ҳастам, ва Ту дар Ман; то ки онҳо дар ягонагӣ комил бошанд, ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодӣ ва онҳоро дӯст доштӣ, чунон ки Маро дӯст доштӣ.

24. Эй Падар! Меҳоҳам онҳое ки ба Ман додай, дар он ҷое ки мебошам, бо Ман бошанд, то ҷалоле ки ба Ман додай, бубинанд, чунки Маро пеш аз таъсиси ҷаҳон дӯст доштӣ.

25. Эй Падари Одил! Ҷаҳон Туро нашинохт; Лекин Ман Туро шинохтам, ва инҳо донистанд, ки Ту Маро фиристодӣ;

26. Ва Ман ба онҳо исми Туро шиносондам ва боз ҳам хоҳам шиносонид, то он муҳаббате ки Ту ба Ман дорӣ, дар онҳо бошад, ва Ман низ дар онҳо бошам“.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ.

1. Чун Исо инро гуфт, бо шогирдони Худ ба он тарафи водии Қидрӯн рафт, ки дар он ҷо боғе буд, ва Ў ва шогирдонаш ба он даромаданд.

Таслим кардани Яҳудо.

2. Ва Яҳудои таслимкунандаи Ў низ он ҷойро медонист, чунки Исо бо шогирдонаш борҳо дар он ҷо ҷамъ омада буд.

3. Пас Яҳудо як даста сар бозон ва мулозимонро аз саркоҳинон ва фирисиён гирифта, бо чароғҳо ва машғалҳо ва аслиҳа ба он чо омад.
4. Исо, ки огоҳ буд аз он чи бояд ба Ў рӯй диҳад, берун омада, ба онҳо гуфт: “Киро ҷустуҷӯ мекунед?”
5. Ба Ў ҷавоб доданд: “Исои Носириро”. Исо ба онҳо гуфт: “Ман ҳастам”. Яҳудои таслимкунандаи Ў низ бо онҳо истода буд.
6. Чун Исо ба онҳо гуфт: “Ман ҳастам”, онҳо ақиб-ақиб рафта, ба замин афтоданд.
7. Боз аз онҳо пурсид: “Киро ҷустуҷӯ мекунед?”. Гуфтанд: “Исои Носириро”.
8. Исо ҷавоб дод: “Ман ба шумо гуфтам, ки Ман ҳастам; пас, агар маро ҷустуҷӯ мекунед, бигзоред инҳо бираванд”.
9. То он суҳане ки Ў гуфта буд, ба амал ояд: “Аз онҳое ки ба Ман доӣ, якеро талаф накардаам”.
10. Он гоҳ Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро кашида, ба ғуломи саркоҳин, ки Малхус ном дошт, зад, ва гӯши рости вайро бурида партофт.
11. Исо ба Петрус гуфт: “Шамшери худро ғилоф кун; навод ки он косаеро ки Падар ба Ман додааст, нанӯшам?”

Исо ба ҳузури довари саркоҳин.

Инкори Петрус.

12. Он гоҳ дастаи сарбозон ва мириҳазорон ва мулозимони яҳудиён Исоро дастгир карда, бастанд,
13. Ва аввал Ўро назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо, ки ҳамон сол саркоҳин шуд, бурданд:
14. Ва ин ҳамон Қаёфо буд, ки ба яҳудиён маслиҳат дода буд, ки беҳтар аст, ки як кас барои қавм бимирад.
15. Шимъӯни Петрус ва як шогирди дигар аз ақби Исо рафтанд; азбаски он шогирд ба саркоҳин шинос буд, бо Исо ба даруни ҳавлии саркоҳин даромад;

16. Аммо Петрус дар берун, назди дар истод. Баъд он шогирди дигар, ки ба саркоҳин шинос буд, берун омада, ба дарбон чизе гуфт ва Петрусро ба дарун бурд.

17. Он канизе ки дар бон буд, ба Петрус гуфт: “Оё ту низ аз шогирдони Ин Шахс нестӣ?” Вай гуфт: “Нестам”.

18. Дар ин миён ғуломон ва мулозимон оташ афрӯхта буданд, зеро ки ҳаво сард буд, ва даври оташ истода, худро гарм мекарданд; Петрус низ бо онҳо истода, худро гарм мекард.

19. Саркоҳин аз Исо дар бораи шогирдонаш ва таълимаш пурсид.

20. Исо ба вай ҷавоб дод: “Ман ба ҷаҳон ошкоро сухан гуфтам; Ман ҳар вақт дар куништ ва дар маъбад, ки дар он ҷо яҳудиён ҳамеша ҷамъ меомаданд, таълим додаам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам;

21. Чаро аз Ман мепурсӣ? Аз онҳое ки шунидаанд, бипурс, ки Ман ба онҳо чӣ гуфтаам; инак, онҳо медонанд, ки Ман чӣ гуфтаам”.

22. Вақте ки инро гуфт, яке аз мулозимон, ки дар он ҷо истода буд, Исоро як торсақӣ зада, гуфт: “Ба саркоҳин ин тавр ҷавоб медиҳӣ?”

23. Исо ба вай ҷавоб дод: “Агар бад гуфтам, ба бадӣ шаҳодат деҳ; ва агар хуб гуфтам, барои чӣ Маро мезанӣ?”

24. Ҳоно Ёро дастбаста назди Қаёфои саркоҳин фиристод.

25. Ва Шимъӯни Петрус истода, худро гарм мекард. Ба вай гуфтанд: “Ту низ аз шогирдони Ё нестӣ?” Вай инкор карда, гуфт: “Нестам”.

26. Яке аз ғуломони саркоҳин, хеши он касе ки Петрус гӯшашро бурида буд, гуфт: “Магар ман туро дар боғ бо Ё надидам?”

27. Петрус боз инкор кард; ва ҳамон дам хурӯс бонг зад.

Исо ба ҳузури Пилотус.

28. Аз ҳавлии Қаёфо Исоро ба сарбозхона бурданд. Ва субҳ буд; ва онҳо ба сарбозхона надаромаданд, то ки начис нашаванд ва барраи фисхро бихӯранд.
29. Пилотус назди онҳо баромада, гуфт:“Чӣ даъвое бар ин Шахс доред?”
30. Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд:“Агар Ў бадкирдор намебуд, ба ту таслим намекардем”.
31. Пилотус ба онҳо гуфт:“Шумо Ўро бигиред ва мувофиқи шариати худ бар Ў доварӣ кунед”. Яҳудиён ба вай гуфтанд:“Ба мо ҷоиз нест, ки касеро бикӯшем”.
32. То он сухани Исо ба амал ояд, ки Ў дар бораи чигунагии мурдани Худ ишора карда гуфта буд.
33. Он гоҳ Пилотус боз ба сарбозхона даромада, Исоро хонд ва ба Ў гуфт:“Оё Ту Подшоҳи яҳудиён ҳастӣ?”.
34. Исо ба вай ҷавоб дод:“Оё ту инро аз худ мегӯӣ, ё ки дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтаанд?”
35. Пилотус ҷавоб дод:“Магар ман яҳудӣ ҳастам? Қавми Ту ва саркоҳинон Ту ба ман таслим кардаанд; чӣ кор кардаӣ?”
36. Исо ҷавоб дод:“Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест; агар Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, мулозимони Ман мечангиданд, то ки Ман ба яҳудиён таслим карда нашавам; лекин акнун Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест”.
37. Пилотус ба Ў гуфт:“Пас, Ту Подшоҳ ҳастӣ?” Исо ҷавоб дод:“Ту мегӯӣ, ки Ман Подшоҳ ҳастам; Ман барои он таваллуд ёфтаам ва барои он ба ҷаҳон омадаам, ки бар ростӣ шаҳодат диҳам; ва ҳар кӣ аз ростист, овози Маро мешунавад”.
38. Пилотус ба Ў гуфт:“Ростӣ чист?” Чун инро бигуфт, боз назди яҳудиён баромада ва ба онҳо гуфт:“Ман дар Ў ҳеч айбе намеёбам”;

Исо ва Бараббос.

39. Лекин шумо як одате доред, ки бандиеро дар иди фисх барои шумо озод кунам; оё мехоҳед, ки Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?”.

40. Онҳо боз фаръед зада, гуфтанд:“Ўро не, балки Бараббосро“. Бараббос як роҳзан буд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Исо бо тоҷи аз хор бофташуда.

1. Он гоҳ Пилотус Исоро гирифта, тозиёна зад.
2. Ва сарбозон тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд, ва чомаи арғувон ба Ў пӯшонданд.
3. Ва гуфтанд:“Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!“ Ва Ўро торсақӣ мезаданд.

Пилотус ва Исо ба ҳузури мардум.

4. Боз Пилотус баромада ба онҳо гуфт:“Инак, Ўро пеши шумо мебарорам, то бидонед, ки ман дар Ў ҳеч айбе намеёбам“.
5. Ва Исо, дар ҳолате ки тоҷи аз хор бофтае бар сар ва чомаи арғувон дар бар дошт, берун омад. Ва Пилотус гуфт:“Инак Он Одам!“
6. Чун саркоҳинон ва мулозимон Ўро диданд, фаръед зада гуфтанд:“Ўро маслуб кун, маслуб кун!“ Пилотус ба онҳо гуфт:“Шумо Ўро гирифта маслуб кунед, зеро ки ман дар Ў айбе намеёбам“.
7. Яҳудиён ба вай ҷавоб доданд:“Мо шариате дорем, ва мувофиқи шариати мо Ў бояд бимирад, чунки Худро Писари Худо кардааст“.
8. Чун Пилотус ин суханро шунид, беш аз пеш ҳаросон шуд.
9. Ва боз ба сарбозхона даромада, ба Исо гуфт:“Ту аз кучой?“ Лекин Исо ба вай ҷавоб надод.
10. Пилотус ба Ў гуфт:“Ба ман сухан намегӯй? Магар намедонӣ, ки қудрат дорам Туро маслуб кунам ва қудрат дорам Туро озод кунам?“

11. Исо ҷавоб дод: “Ҳеч қудрате ба Ман намедоштӣ, агар аз боло дода немешуд; аз ин рӯ он касе ки Маро ба ту таслим кард, гуноҳи бештар дорад”.

12. Ва аз он вақт Пилотус саъй дошт Ёро озод кунад, лекин яҳудиён фаръёд зада, гуфтанд: “Агар Ёро озод кунӣ, дӯсти қайсар нестӣ; ҳар кӣ даъвои подшоҳӣ кунад, душмани қайсар аст”.

13. Чун Пилотус инро шунид, Исоро берун овард ва дар он ҷое ки Сангфарш ва ба ибронӣ Ҷабто номида мешуд, бар курсии доварӣ нишаст.

14. Рӯзи чумъаи арафаи иди фисҳ буд, ки дар соати шашум ба яҳудиён гуфт: “Инак, Подшоҳи шумо!”

15. Лекин онҳо фаръёд заданд: “Ёро нест кун, нест кун, маслуб кун!”. Пилотус ба онҳо гуфт: “Оё Подшоҳи шуморо маслуб кунам?” Саркоҳинон ҷавоб доданд: “Ғайр аз қайсар подшоҳе надорем”.

Маслуб шудани Исо ва мамоти Ё.

16. Ниҳоят, Ёро ба дасти онҳо супурд, то ки маслуб кунанд. Ва онҳо Исоро гирифта бурданд.

17. Ва Ё салиби Худро бардошта, ба ҷое ки “Ҷои косахонаи сар” ва ба ибронӣ Ҷолҷолто ном дошт, равона шуд;

18. Ва дар он ҷо Ёро маслуб карданд ва бо Ё ду каси дарро, яке аз ин тарафаш ва дигаре аз он тарафаш, ва Исоро дар миёна.

19. Пилотус айбномае навишта, бар салиб овехт, ки чунин навишта шуда буд: “Исои Носирӣ, Подшоҳи яҳудиён”.

20. Бисъёре аз яҳудиён он айбномаро хонданд, зеро ҷое ки Исо маслуб шуда буд, ба шаҳр наздик буд, ва айбномаро ба забонҳои ибронӣ, юнонӣ ва румӣ навишта буданд.

21. Саркоҳинони яҳудӣ ба Пилотус гуфтанд: “Навис: ”Подшоҳи яҳудиён”, балки он чи Ё мегуфт: ”Манам Подшоҳи яҳудиён”, ..

22. Пилотус ҷавоб дод: “Он чи навиштам, навиштам”.

23. Ва сарбозон, чун Исоро маслуб карданд, либоси Ўро гирифта, ба чор ҳасса тақсим карданд, ба ҳар сарбоз як ҳисса; ва пероҳанро низ гирифтанд; лекин пероҳан дарз надошт, балки аз боло то поён бофта шуда буд.

24. Пас онҳо ба якдигар гуфтанд: “Онро пора накунем, балки қуръа партофта бинем, ки аз они кӣ мешавад”, то ки Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд: “Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд”. Ва сарбозон чунин карданд.

25. Дар назди салиби Исо модари Ў ва хоҳари модараш, Марьями завҷаи Қлўпос, ва Марьями Мачдалия истода буданд.

26. Чун Исо мадари Худро бо он шогирде ки дўст медошт, дар он ҷо истода дид, ба модари Худ гуфт: “Эй зан! инак писари ту”.

27. Ва баъд ба шогирди Худ гуфт: “Инак модари ту!”. Аз ҳамон соат он шогирд вайро ба хонаи худ бурд.

28. Пас аз он Исо чун дид, ки ҳама чиз ба анҷом расидааст, то ки Навишта ба амал ояд, гуфт: “Ташнаам”.

29. Дар он ҷо зарфе пур аз сирко истода буд. Пас исфанҷеро аз сирко пур карда, бар сари най ниҳоданд ва наздики даҳони Ў бурданд.

30. Чун Исо сиркоро чашид, гуфт: “Ичро шуд”. Ва сар фуру оварда, ҷон дод.

„Ҳеҷ як устухони Ў шикаста нахоҳад шуд“.

31. Лекин, аз баски рўзи ҷумъа буд, барои он ки ҷасадҳо бар салиб дар рўзи шанбе намонад, зеро ки он шанбеи бузург буд, бинобар ин яҳудиён аз Пилотус хоҳиш карданд, ки соқи пойҳои онҳоро бишкананд ва ба поён фуруваранд.

32. Сарбозон омада, соқи пойҳои он ду нафарро, ки бо Ў маслуб шуда буданд, шикастанд;

33. Чун назди Исо омаданд ва диданд, ки аллакак мурдааст, соқи пойҳои Ўро шикастанд;

34. Аммо яке аз сарбозон ба қабурғаи Ў найза зад, ва ҳамон дам хун ва об чорӣ шуд.

35. Ва он касе ки дид, шаҳодат дод, ва шаҳодати вай рост аст; вай медонад ки рост мегӯяд, то ки шумо низ имон оваред.

36. Зеро ин воқеъ шуд, то Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд: "Ҳеч як устухони Ў шикаста нахоҳад шуд".

37. Ва Навишта боз дар ҷои дигар мегӯяд: "Ба Он Касе ки найза задаанд, назар хоҳанд дӯхт".

Дафни Исо.

38. Пас аз он Юсуф, ки аз аҳли Ҳаромот ва, аз тарси яҳудиён, шогирди меҳфии Исо буд, аз Пилотус хоҳиш кард, ки Ҷасади Исоро бардорад; ва Пилотус ба вай иҷозат дод. Вай омада, Ҷасади Исоро бардошт.

39. Ва Никӯдимус, ки пештар шабона назди Исо омада буд, низ омад ва тақрибан сад ратл мур ва уди омехта бо худ овард.

40. Онҳо Ҷасади Исоро гирифтанд ва мувофиқи дафни яҳудиён, ҳанут пошида, ба кафан печонданд.

41. Дар он ҷое ки Ў маслуб шуд, боғе буд, ва дар боғ қабри наве ки дар он ҳанӯз ҳеҷ кас дафн нашуда буд:

42. Дар он ҷо Исоро дафн карданд, зеро ки арафаи шанбеи яҳудиён буд, ва он қабр наздик буд.

БОБИ БИСТУМ

Эҳъёи Исо.

1. Дар рӯзи якшанбе, бомдодон, ки ҳаво ҳанӯз торик буд, Марьями Маҷдаллия бар сари қабр омад ва дид, ки санг аз қабр бардошта шудааст;

2. Вай дартоз назди Шимӯни Петрус ва он шогирди дигаре ки Исо дӯст медошт, омада, ба онҳо гуфт: "Худовандро аз қабр бурдаанд, ва намедонем, ки Ўро кучо гузоштаанд".

3. Дархол Шимъўни Петрус ва он шогирди дигар берун омада чониби қабр рафтанд.
4. Ҳар ду бо ҳам медавиданд, вале он шогирди дигар зудтар давида, аз Петрус пеш гузашт ва аввал бар сари қабр омад,
5. Ва ҳам шуда, кафанро гузошта дид; лекин ба дарун надаромад.
6. Аз ақиби вай Шимъўни Петрус омада, ба қабр даромад ва кафанро гузошта дид
7. Ва рўймолеро, ки бар сари Ў буд, на бо кафан, балки дар гўшае алоҳида печида дид.
8. Он шогирди дигар, ки аввал бар сари қабр омада буд, низ ба дарун даромад, ва дид, ва имон овард.
9. Зеро онҳо ҳанўз Навиштаро нафаҳмида буданд, ки Ў бояд аз мурдагон эҳё шавад.
10. Ва шогирдон ба хонаи худ баргаштанд.

Зоҳир шудани Исои эҳёшуда ба Марьями Маҷдалия ва ба шогирдон.

11. Аммо Марьям дар беруни қабр истода, гирья мекард; ва чун мегирист, ҳам шуда, ба даруни қабр нигоҳ кард.
12. Ва ду ғариштаи сафедпўшро дид, ки дар он ҷое ки Ҷасади Исо гузошта шуда буд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой нишаста буданд.
13. Онҳо ба вай гуфтанд:“Эй зан! Чаро гирья мекуни?” Ба онҳо гуфт:“Худованди маро бурдаанд, ва намедонам, ки Ўро кучо гузоштаанд“.
14. Чун инро гуфт, ба ақиб рў овард ва Исоро истода дид; вале надонист, ки Ин Исост.
15. Исо ба вай гуфт:“Эй зан! Чаро гирья мекуни? Киро чустучў мекуни?” Вай ба гумони он ки ин боғбон аст, ба Ў гуфт:“Эй оғо! Агар ту Ўро бурда бошӣ, ба ман бигў, ки Ўро кучо гузоштаӣ, то ки ман Ўро гирифта барам“.
16. Исо ба вай гуфт:“Эй Марьям!” Вай рў оварда, ба Ў гуфт:“Раббунӣ!“ яъне:”Устод!”

17. Исо ба вай гуфт: “Ба Ман даст нарасон, зеро ки ҳанӯз назди Падари Худ сууд накардаам; лекин назди бародарони Ман рафата ба онҳо бигӯ: Ман назди Падари Худ ва Падари шумо, назди Худои Худ ва Худои шумо сууд мекунам”.
18. Марьями Мачдалия омада, ба шогирдон хабар дод, ки: “Ман Худовандро дидаам, ва ба ман чунин гуфт”.
19. Бегоҳии худи ҳамон рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон дар хонае чамъ омада, аз тарси яҳудиён дарҳои онро баста буданд, Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва ба онҳо гуфт: “Салом бар шумо бод!”
20. Чун инро гуфт, дастҳо ва қабурғаҳои Худро ба онҳо нишон дод. Шогирдон Худовандро дида, шод гардиданд.
21. Боз Исо ба онҳо гуфт: “Салом ба шумо бод! Чунон ки Падар Маро фиристод, Ман низ шуморо мефиристам”.
22. Чун инро гуфт, бар онҳо дамид ва гуфт: “Рӯҳулқудсро пайдо кунед:
23. Гуноҳи касеро, ки авф намоед, омурзида мешавад; ва касеро ки авф накунад, омурзида намешавад”.
24. Лекин Тумо, ки яке аз он дувоздаҳ буд ва Экизак номида мешуд, вақте ки Исо омад, бо онҳо набуд.
25. Шогирдони дигар ба вай гуфтанд: “Мо Худовандро дидаем”. Вай ба онҳо гуфт: “То дар дастҳои Ӯ чои меҳхоро набинам, ва ангушти худро дар чои меҳҳо нагузорам, ва дасти худро бар қабурғаи Ӯ наниҳам, бовар нахоҳам кард”.

Исо ва Тумо.

26. Баъд аз ҳашт рӯз боз шогирдони Ӯ дар хона буданд, ва Тумо низ бо онҳо буд, ва дарҳо баста. Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва гуфт: “Салом бар шумо бод!”
27. Пас аз он ба Тумо гуфт: “Ангушти худро ба ин чо биёр ва дастҳои Маро бубин; ва дасти худро биёр ва бар қабурғаи Ман бигуздор; ва беимон набош, балки имон дошта бош”.
28. Тумо дар ҷавоби Ӯ гуфт: “Эй Худованди ман ва эй Худои ман!”

29. Исо ба вай гуфт: “Ба хотири он ки Маро дидай, имон овардӣ: хушо касоне ки надида, имон меоваранд”.

30. Боз бисъёр мӯъҷизоти дигаре Исо дар назди шогирдонаш нишон дод, ки дар ин китоб навишта нашуд;

31. Аммо ин қадараш навишта шуд, то шумо имон оваред, ки Исои Масеҳ ва Писари Худост; ва имон оварда, ба исми Ў ҳаёт ёбед.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Исо назди кӯли Табария.

1. Баъд аз он боз Исо дар соҳили баҳри Табария ба шогирдон зоҳир шуд. Зоҳир шуданаш ин тавр буд:

2. Шимъӯни Петрус, Тумо, ки Экизак номида мешуд, Натанъил, ки аз Қонои Ҷалил буд, писарони Забдой ва ду нафар шогирдони Ў бо ҳам буданд.

3. Ва Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: “Меҳоҳам ба сайди моҳӣ биравам”. Ба вай гуфтанд: “Мо низ ҳамроҳи ту меравем”. Дарҳол рафта, ба қайқ савор шуданд, ва он шаб чизе сайд накарданд.

4. Вақте ки субҳ шуд, Исо дар соҳил истода буд, лекин шогирдон надонистанд, ки ин Исост.

5. Исо ба онҳо гуфт: “Эй фарзандон! Оё назди шумо хӯроке ҳаст?” Ба Ў ҷавоб доданд: “Не”.

6. Ў ба онҳо гуфт: “Тӯрро ба тарафи ростӣ қайқ биандозед, ва хоҳед ёфт”. Онҳо андохтанд, ва аз бисъёрии моҳӣ онро кашида натавонистанд.

7. Он шогирде ки Исо дӯст медошт, ба Петрус гуфт: “Ин Худованд аст”. Чун Шимъӯни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, чомаашро ба худ печон, чунки бараҳна буд, ва худро дар баҳр андохт;

8. Ва шогирдони дигар бо қайқ омаданд, зеро ки аз соҳил дур набуданд, балки қариб ба дусад зироъ, ва тӯри пур аз моҳиро кашиданд.

9. Ва чун ба хушкӣ баромаданд, оташи афрӯхта ва моҳии бар он гузошташуда ва нонро диданд.
10. Исо ба онҳо гуфт:“Аз он моҳие ки ҳозир сайд кардед, биёред“.
11. Шимъӯни Петрус рафта, тўрро пур аз моҳиёни бузург, ки саду панҷоҳу се адад буданд, ба хушкӣ кашид, ва бо вучуди бисъёрии моҳӣ тўр надарида.
12. Исо ба онҳо гуфт:“Биёед, хўрок бихўред“. Лекин аз шогирдон касе чуръат накард, ки аз Ў бипурсад:“Ту кистӣ?“ Зеро медонистанд, ки ин Худованд аст.
13. Ва Исо пеш омада, нонро гирифт ва ба онҳо дод, ва ҳамчунин моҳиро.
14. Ин бори сеюм буд, ки Исо, пас аз эҳъё шудандаш аз мурдагон, ба шогирдони Худ зохир шуд.

Имтиҳони Петрус ва ба вай баргардонидани хизматгузори ҳаввориғӣ.

15. Баъд аз хўрок хўрданашон, Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт:“Эй Шимъўн ибни Юнус! Оё Маро бештар аз инҳо дўст медорӣ?“ Ба Ў гуфт:“Оре, Худовандо! Ту медонӣ, ки Туро дўст медорам“ Ба вай гуфт:“Барраҳои Маро бичарон“.
16. Боз бори дигар ба вай гуфт:“Эй Шимъўн ибни Юнус! Оё Маро дўст медорӣ?“ Ба Ў гуфт:“Оре, Худованд! Ту медонӣ, ки Туро дўст медорам“.Ба вай гуфт:“Гўсфандони Маро чўпони намо“.
17. Ва бори сеюм ба вай гуфт:“Эй Шимъўн ибни Юнус! Оё Маро дўст медорӣ?“ Петрус ғамгин шуд, ки бори сеюм аз вай пурсид:”Оё Маро дўст медорӣ?“ ва ба Ў гуфт:“Худовандо! Ту аз ҳама чиз вофиқ ҳастӣ; Ту медонӣ ки Туро дўст медорам“. Исо ба вай гуфт:“Гўсфандони Маро бичарон;
18. Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегўям: вақте ки чавон будӣ, камаратро худат мебасти, ва ба ҳар чое ки мехостӣ, мерафти; лекин вақте ки пир шавӣ, дастҳоятро дароз хоҳӣ кард, ва дигаре туро баста, ба он чое ки намехоҳӣ, туро хоҳад бурд“.

19. Чунин гуфт, то ишорат кунад, ки бо чӣ гуна фавт вай бояд Худоро чалол диҳад. Ва чун инро гуфт, ба вай фармуд: “Аз ақиби Ман биё”.

20. Петрус ба атроф нигоҳ карда, дид, ки он шогирде ки Исоро дӯст медошт, аз ақиби онҳо меояд, ва ин ҳамон буд, ки дар вақти таоми шом ба сандуқи синаи Ӯ такья зада, гуфт: “Худовандо! Кист он ки Туро таслим мекунад?”

21. Чун Петрус вайро дид, ба Исо гуфт: “Худовандо! Оқибати ин чӣ хоҳад буд?”

22. Исо ба вай гуфт: “Агар хости Ман бошад, ки то вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад? Аз ақиби Ман биё”.

23. Бинобар дар миёни бародарон чунин сухан панҳ шуд, ки он шогирд нахоҳад мурд. Лекин Исо ба вай нагуфт, ки вай нахоҳад мурд, балки: “Агар Хости Ман ин бошад, ки то вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад?”.

24. Ва ин шогирдест, ки ба ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва инҳоро навишт; ва мо медонем, ки шаҳодати вай рост аст.

25. Боз бисёр аъмоли дигаре Исо ба ҷо овард, ки агар муфассал навишта шавад, ба гумонам, тамоми дунё ҳам он китобҳои навишташударо ғунҷоиш дода наметавонист. Омин.

АЪМОЛИ ҲАВВОРИЁН БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1. Номаи аввалро навиштам, эй Теофилус, дар бораи ҳар он чи Исо ба амал овард ва таълим дод аз ибтодо,
2. То ҳамон рӯзе ки ба василаи Рӯхулқудс ба ҳаввориёни баргузидаи Худ дастурҳо дода ва ба осмон бурда шуд;

Хизматгузориҳои Исои Масеҳ баъд аз эҳё шудан.

3. Ба онҳо низ, баъд аз азобу уқубаташ, бо далелҳои бисёр Худро зинда нишон дод ва дар давоми чихил рӯз ба онҳо зоҳир шуда, дар бораи Малакути Худо сухан гуфт,
4. Ва онҳоро чамъ карда, чунин амр фармуд: “Ерусалимро тарк накунед, балки мунтазири он ваъдаи Падар бошед, ки аз Ман шунидаед;
5. Зеро ки Яҳъё бо об таъмид меод, лекин шумо, баъд аз чанд рӯз, бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт”.
6. Пас, онҳое ки чамъ шуда буданд, ба Ӯ савол дода, гуфтанд: “Худовандо, оё дар ҳамин вақт салтанатро бар Исроил аз нав барқарор хоҳӣ кард?”
7. Ба онҳо гуфт: “Кори шумо нест, ки замонҳо ва мӯҳлатҳоеро, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар намудааст, бидонед;
8. Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои дунё шоҳидони Ман хоҳед буд”.

Ба осмон сууд кардани Исо.

9. Ҳамин ки инро гуфт, боло бурда шуд, ва онҳо менигаристанд, ва абре Ӯро аз пеши назари онҳо гирифта бурд.
10. Чун Ӯ боло мебаромад, ва онҳо ба осмон менигаристанд, ногоҳ ду Марди сафедпӯш назди онҳо пайдо шуданд
11. Ва гуфтанд: “Эй мардони Ҷалил! Чаро ин ҷо истода сӯи осмон нигаронед? Ҳамин Исо, ки аз пеши шумо ба осмон боло бурда шуд, ҷӣ тавре ки Ӯро сӯи осмон равона дидед, боз ҳамон тавр хоҳад баргашт”.

Интизорӣ ба Рӯҳулқудс.

12. Он гоҳ онҳо ба кӯҳи Зайтун, ки дар наздикии Ерусалим ба масофаи роҳравии рӯзи шанбе воқеъ аст, сӯи Ерусалим равона шуданд.

13. Ва, чун расиданд, ба болохонае баромаданд, ки дар он чо Петрус ва Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс, Филиппус ва Тумо, Барталамо ва Матто, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъўни Гаюр ва Яҳудо ибни Яъқуб иқомат доштанд;
14. Ҳамаи онҳо якдилона ба дуо машғул буданд, ва ҳамроҳашон занон ва Марьям модари Исо ва бародарони Ў низ буданд.

Интихоб шудани Матъёс.

15. Дар он рӯзҳо Петрус дар миёни шогирдон, ки дар чамъомад такрибан саду бист нафар буданд, бархоста, гуфт:
16. „Эй бародарон! Мебоист он Навишта иҷро мешуд, ки Рӯҳулқудс бо забони Довуд дар бораи Яҳудо пешгӯӣ кард, ки вай роҳнамо буд ба онҳое ки Исоро дастгир карданд;
17. Вай ба мо мансуб гардид, насибе дар хизмат ёфт;
18. Ва инак, вай ба музди бадкирдории худ марзае харид ва бар он рӯйнокӣ афтада, шикамаш кафид, ва тамоми амъояш берун шуд;
19. Хабар ин ба гӯши ҳамаи сокинони Ерусалим расид, ва он мазраа бо забони онҳо Ҳақалдамо, яъне ”Мазрааи хунин” номида шудааст.
20. Зеро дар китоби Забур навишта шудааст: “Манзили вай хароб гардад ва касе дар он сокин нашавад”; ва: ”Ҷоҳу чалоли варо дигаре бигирад”.
21. Бинобар ин аз касоне ки ҳароҳи мо буданд дар тамоми он муддате ки Исои Худованд бо мо рафтуомад дошт,
22. Яъне аз вақти таъмиди Яҳъё то рӯзе ки Ў аз пеши мо боло бурда шуд, яке аз онҳо бояд бо мо шоҳиди эҳъёи Ў бишаванд“.
23. Ва ду нафарро: Юсуфро, ки Барсаббо ном дошта, лақабаш Юстус буд, ва Матъёсро пешниҳод карданд,
24. Ва дуо карда, гуфтанд: “Ту, эй Худованд, ки Орифулқалб ҳастӣ, бинамо якеро, ки аз ин ду баргузидаӣ,

25. То ки вай насибаи ин хизмат ва ҳаввориятро пайдо кунад, ки Яҳудо аз он маҳрум шуда, ба макони худ рафтааст“.
26. Қуръае барои онҳо партофтанд, ва қуръа ба номи Матъёс баромад, ва ӯ ба ёздаҳ ҳаввориён мансуб гашт.

БОБИ ДУЮМ

Нозил шудани Рӯҳулқудс.

1. Вақте ки рӯзи Панतिकост фаро расид, ҳамаашон якдилона дар як ҷо ҷамъ омаданд;
2. Баногоҳ ғулғулае, мисли садои тундбод, аз осмон баромад ва тамоми хонаро пур кард,
3. Ва забонаҳои аз ҳам ҷудое, мисли забонаҳои оташ, ба онҳо зоҳир шуда, якто-якто бар ҳар яке аз онҳо қарор гирифт.
4. Ҳамаашон аз Рӯҳулқудс пур шуданд, ва чун Рӯҳ ба онҳо қудрати тақаллум бахшид, ба забонҳои дигар-дигар ба сухан гуфтан шурӯъ карданд.
5. Дар Ерусалим яҳудиён, одамони Худотарсе ки аз ҳар халқи зери осмон буданд, сукунат доштанд.
6. Ҳангоме ки он ғулғула баланд шуд, мардуми бисъёре ҷамъ омада, дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони худаш сухани онҳоро мешунид.
7. Ва ҳама моту мабхут ва мутааччиб шуда, ба якдигар мегуфтанд: “Оё ҳамаи инҳо, ки гап мезананд, ҷалилӣ нестанд?”
8. Пас чӣ гуна ҳар яке аз мо суханони онҳоро ба забони зодгоҳи худ мешунавем?
9. Мо, ки потиён ва модииён ва эломиён, ва сокинони байаннаҳрайн, Яҳудо ва Қаппадукия, Понтус ва вилояти Осиё,
10. Фриция ва Памфилия, Миср ва ноҳияи Либия, ки дар наздикии Қурин аст, ва зиёратчиёни румӣ, ҳам яҳудиён ва ҳам онҳое ки чанде пеш дини яҳудиро қабул кардаанд,

11. Ва аҳли Крит ва Арабистон ҳастем, суханони инҳоро аз кибриёи Худо ба забонҳои худ мешунавем“.
12. Ҳама мутаҷҷиб шуда ва дар ҳайрат афтада, ба якдигар мегуфтанд: “Ин чӣ маъно дорад?”
13. Вале баъзе қасон истеҳзоқунон мегуфтанд: “Инҳо май хӯрда, маст шудаанд“.

Мавъизаи Петрус.

14. Он гоҳ Петрус, бо он ёздаҳ нафар, бархоста ва овози худро баланд карда, ба онҳо гуфт: “Эй мардуми Яхудо ва ҳамаи соқинони Ерусалим! Инро бидонед, ва суханони маро гӯш кунед:

1. Ба амал омадани нубуввати Юил.

15. Инҳо маст нестанд, чунон ки шумо гумон мекунад, зеро ки ҳоло соати сеи рӯз аст,
16. Балки ин ҳамон чиз аст, ки Юили набӣ гуфтааст:
17. “Ва дар рӯзҳои охир, меғӯяд Худо, чунин хоҳам кард: Рӯҳи Худо бар тамоми башар хоҳам рехт, ва писарону духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва қавонони шумо рӯёҳо ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид;
18. Ва ҳатто бар ғуломону қанзони Худ дар он рӯзҳо Рӯи Худо хоҳам рехт, ва онҳо нубувват хоҳанд кард;
19. Ва аз боло дар осмон мӯъҷизот ва аз поён дар замин аломат: хун ва оташ бухороти дуд ва зухур хоҳам овард:
20. Пеш аз он ки рӯзи азиму пуршукӯҳи Худованд фаро расад, офтоб ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд;
21. Ва чунин хоҳад шуд, ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт”.

2. Аъмоли Исо исбот менамояд, ки Ӯ Худованд Худост.

22. Эй мардони Исроил! Ба ин суханон гўш диҳед: Исои Носирӣ Марде буд, ки назди шумо аз ҷониби Худо бо қувваҳо ва мўъҷизот ва аломоте ки Худо дар миёни шумо ба василаи Ў содир кард, ба субут расид, чунон ки худатон низ медонед;
23. Ўро, ки аз рӯи маслиҳати муайян ва огоҳии пешакии Худо таслим карда шуд, шумо бо дасти бадкирдорон бар салиб меҳкӯб карда куштед;
24. Вале Худо завлонаи маргро шикаста, Ўро эҳъё кард, зеро ғайроимкон буд, ки марг Ўро дар қайдаш нигоҳ дорад“.

3. Довуд пешгӯи кардааст, ки Масеҳ баъд аз эҳъё Подшоҳ хоҳад шуд.

25. Зеро ки Довуд дар ҳаққи Ў мегӯяд:”Худовандро ҳамеша пеши назари худ медидам, зеро ки Ў ба ямини ман аст, то ки фирӯ нағалтам;
26. Ба ин сабаб дилам шод шуд, ва забонам ба вачд омад; ҳатто ҷисмам дар умед сокин хоҳад шуд.
27. Зеро ки ҷони маро дар дўзах нахоҳӣ андохт, ва нахоҳӣ гузошт, ки ки қудусси Ту фаноро бубинад.
28. Тариқи ҳаётро ба ман омўхтаӣ ва бо ҳузури Худ маро аз шодӣ пур хоҳӣ кард”.
29. Эй бародарон! Изн меҳоҳам, то ки чуръат намуда, ба шумо дар бораи падари мо Довуд бигўям, ки ў вафот ёфта, дафн карда шудааст, ва қабраш то имрӯз дар миёни мо боқист;
30. Азбаски ў пайғамбар буд ва медонист, ки Худо барои ў қасам ёд кардааст, ки аз насли ў Масеҳро ба миён оварад, то ки дар тахти ў бинишонад.
31. Бинобар ин дар бораи эҳъёи Масеҳ пешбинӣ карда, гуфт, ки ҷони Ў дар дўзах намонад, ва ҷисми Ў фаноро надид“.

4. Исои маслушуда худованд ва Масеҳ аст.

32. Ҳамин Исоро Худо эҳъё кард, ва ҳамаи мо шоҳидони он ҳастем.
33. Акнун, ки Ў ба ямини Худо боло бурда шудааст, ваъдаи Рӯҳулқудсро аз Падар ёфта, он чиро, ки шумо дида ва шунида истодаед, фуру рехтааст.
34. Зеро ки Довуд ба осмон набаромад, вале худаш мегӯяд: ”Худованд ба Худованди ман гуфт: ба ямини Ман бинишин,
35. То ки душманонатро зери пой Ту андозам”.
36. Пас, эй тамоми хонадони Исроил, яқинан бидонед, ки Худо Ҳамин Исоро, ки шумо маслуб кардед, Худованд ва Масеҳ гардонидаст“.

Калисои нахустин.

37. Чун шуниданд далер шуда, ба Петрус ва ҳамаи ҳаввориёни дигар гуфтанд: “Эй бародарон, мо акнун чӣ кунем?”
38. Петрус ба онҳо гуфт: “Тавба кунед, ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт;
39. Зеро ки ин ваъда барои шумо ва фарзандони шумо ва барои ҳамаи онҳост, ки дур ҳастанд, яъне барои ҳар касе ки Худованд Худои мо ўро бихонад“.
40. Ў бо бисъёр суханони дигар ба онҳо шаҳодат медод ва мавъиза намуда, мегуфт: “Худро аз ин насли қачрав раҳо кунед!”
41. Пас онҳое ки каломи ўро бо рағбат қабул карданд, таъмид гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар ба онҳо ҳамроҳ шуданд,
42. Ва онҳо бо шунидани таълими ҳаввориён, бо мушоракати онҳо, бо шикастани нон ва бо дуо гуфтан машғул буданд.
43. Ҳама саросар ба ҳарос афтада буданд, ва бисъёр мўъҷизот ва аломот аз дасти ҳаввориён дар Ерусалим ба амал омад.
44. Ҳамаи имондорон бо ҳам муттаҳид ва дар ҳама чиз шарик буданд:

45. Молу мулки худро мефурӯхтанд ва ба ҳама, мувофиқи эҳтиёҷи ҳар кас, тақсим мекарданд;
46. Ҳар рӯз якдилона дар маъбад чамъ мешуданд ва дар хонаҳои худ нон шикаста, бо дилхушӣ ва самимият бо ҳам хӯрок мехӯраданд,
47. Худоро ҳамду сано мехонданд ва дар миёни тамоми мардум меҳру муҳаббат пайдо мекарданд, ва Худованд ҳар рӯз касонеро, ки наҷот меёфтанд, ба аҳли калисо меафзуд.

БОБИ СЕЮМ

Лангро шифо додани ҳаввориён.

1. Рӯзе дар соати нӯҳуми вақти ибодат Петрус ва Юҳанно ба маъбад мерафтанд.
2. Марди ланги модарзоде буд, ки ҳар рӯз ўро бардошта оварда, назди он дарвозаи маъбад, ки Чамил ном дошт, мегузаштанд, то аз касоне ки ба маъбад меомаданд, садақа бигирад.
3. Вақте ки ў Петрус ва Юҳанноро назди даромадгоҳи маъбад дид, аз онҳо садақа пурсид.
4. Петрус, ки бо Юҳанно буд, ба ў синчакунон нигариста, гуфт: “Ба мо нигоҳ кун”.
5. Ў ба онҳо назар дўхт, ба умеди он ки аз онҳо чизе бигирад.
6. Аммо Петрус гуфт: “Ман нуқта ва тилло надорам; лекин он чи дорам, ба ту медиҳам: ба исми Исо Масеҳи Носирӣ бархезу роҳ рав”.
7. Аз дасри росташ гирифта, ўро ба по хезонд; баногоҳ пойҳо ва шитолингҳои ў қувват гирифт,
8. Ва аз ҷои худ ҷаста хеста, ба роҳравӣ даромад ва роҳравону ҷастухезкунон ва Худоро ҳамдгӯён ҳамроҳи онҳо вориди маъбад шуд.
9. Тамоми мардум ўро роҳравон ва Худоро ҳамдгӯён диданд,

10. Ва ўро шинохтанд, ки ҳамон касест, ки назди дарвозаи Чамили маъбад нишаста, садақа мепурсид, ва аз он чи ба ў рўй дода буд, дар даҳшат ва дар ҳайрат афтоданд.
11. Азбаски ў ба Петрус ва Юҳанно часпида буд, тамоми мардум дар равоқи Сулаймон бо ҳайрат сўи онҳо шитофтанд.

Мавъизаи дуюми Петрус.

12. Перус, чун дид, ба он чамоат рў оварда гуфт: “Эй мардони Исроил! Чаро аз дидани ин дар ҳайрат афтодаед ва чаро ба мо чашм дўхтаед, гўё ки мо бо қувват ё парҳезгории худ сабаби роҳ рафтани ин шахс шуда бошем?”
13. Худои Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб, Худои падарони мо, Писари Худ Исоро чалолат бахшид. Шумо Ўро таслим кардед ва дар ҳузури Пилотус, ки мехост Ўро озод кунад, Ўро рад намудед;
14. Лекин шумо Қуддус ва Одилро рад намуда, хоҳиш кардед, ки як шахси одамкуш барои шумо озод карда шавад,
15. Вале Сарвари ҳаётро куштед, вале Худо Ўро аз мурдагон эҳё кард, ва мо шоҳидони он ҳастем.
16. Ба хотири имон ба исми Ў ин шахс ки мебинед ва мешиносед, қувват ёфтааст, бале, исми Ў ва имоне ки дар мо аз Ўст, дар ҳузури ҳамаи шумо ба вай ин шифоро бахшидааст.
17. Лекин, эй бародарон, медонам, ки шумо, мисли сардорони худ, ин корро аз рўи нодонӣ кардаед;
18. Аммо Худо он чиро, ки бо забони тамоми анбиёяш пешакӣ гуфта буд, ки Масеҳ бояд азобу уқубат кашад, ҳамин тавр анҷом дод.
19. Пас, тавба кунед ва ручўъ намоед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гардаад.
20. Ва айёми фароғат аз ҳузури Худо фаро расад, ва Ў Исои Масеҳро, ки бароятон аз аввал баргузида буд, бифиристад,

21. “То замони таҷдид кардани ҳама чиз мутобиқи он чи Худо бо забони анбиёи муқаддаси Худ аз азал гуфтааст, мебоист осмон Ўро қабул мекард.
22. Чунон, чи Мусо ба падарони мо гуфта буд:”Худованд Худои шумо Пайғамбаре мисли ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён хоҳад овард; бояд ба он чи Ў ба шумо мегӯяд, гӯш диҳед,
23. Ва ҳар кӣ ба суханони Он Пайғамбар гӯш надихад, бояд аз байни қавми худ решакан шавад”.
24. Ҳамчунин тамоми анбиё, аз Самуил гирифта то онҳое ки баъд аз ӯ нубувват кардаанд, ҳамашон ин айёмро пешгӯи кардаанд.
25. Шумо фарзандони он анбиё ҳастед ва дар он аҳде ки Худо бо падарон мо баст, насибе доред, чунон ки Ў ба Иброҳим гуфтааст:”Ҳамаи қабилаҳои рӯзи замин дар насли ту баракат хоҳанд хост”.
26. Худо Писари Худ Исоро муваккал карда, аввал назди шумо фиристод, то ки Ў ҳар якеро аз роҳҳои шароратомези шумо баргардонида, шуморо баракат диҳад“.

БОБИ ЧОРУМ

Таъқиботи аввалин ба муқобили ҳаввориён.

1. Ҳангоме ки онҳо ба мардум сухан мегуфтанд, коҳинон ва сардори посбонони маъбад ва саддуқиён бар сари онҳо тохтанд,
2. Зеро хеле нороҳат шуданд аз ин ки онҳо мардумро таълим медоданд ва дар шахси Исо эҳёи мурдагонро мавъиза менамуданд,
3. Ва дасти тааддӣ ба онҳо дароз карда, то фардо ба ҳабс гирифтанд, зеро ки шомгоҳ буд.
4. Аммо бисъере аз шунавандагони калом имон оварданд, ва шумораи онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буд.

Нутқи Петрус ба пирон.

5. Фардои он, сардорон ва пирон ва китобдонони онҳо дар Ерусалим чамъомаде барпо карданд,
6. Ва Ҳонои саркоҳин ва Қаёфо ва Юҳанно ва Искандар ва ҳамаи аъзоёни хонаводаи саркоҳин ҳузур доштанд,
7. Ва онҳоро дар миёнаҷо ба по хезонда, пурсиданд: “Ба кадом қувват ва ба кадом исм ин корро кардаед?”
8. Петрус аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба онҳо гуфт: “Эй сардорони қавм ва пирони Исроил!
9. Агар имрӯз барои некие ки ба марди нотавоне кардаем, моро тафтиш менамояд ва мехоҳед бидонед, ки вай ба чӣ васила шифо ёфтааст,
10. Пас ба ҳамаи шумо ва ба тамоми қавми Исроил маълум бод, ки ба исми Исои Масеҳи Носирӣ, ки Ёро шумо маслуб кардед, ва Худо Ёро аз мурдагон эҳё намуд, оре, ба исми Ё ин одам дар ҳузури шумо тандуруст истодааст:
11. Ё ҳамон аст, ки шумо, бинокорон, онро рад кардед, вале он ҳоло санги сари гӯшаи бино гардидааст.
12. Дар ҳеч каси дигаре наҷот нест, ва дар зери осмон ҳеч исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он наҷот ёбем“.

Мавъиза ба исми Исо манъ карда шудааст.

13. Вақте ки ҷасорати Петрус ва Юҳанноро диданд ва пай бурданд, ки одамони ноҳонда ва оддӣ ҳастанд, мутааҷҷиб шуданд ва онҳоро шинохтанд, ки аз ҳамроҳони Исо буданд;
14. Чун шахси шифоёфтаре диданд, ки назди онҳо истода буд, чизе ба муқобили онҳо гуфта натавонистанд.
15. Ба онҳо амр фармуд, ки аз шӯрои пирон берун бираванд; пас аз он бо якдигар машварат карданд,
16. Ва гуфтанд: “Бо ин одамон чӣ кунем? Инак ба ҳамаи сокинони Ерусалим маълум шудааст, ки онҳо мӯъҷизаи ба

назар намоёне ба амал овардаанд, ва мо онро наметавонем инкор кунем;

17. Аммо барои он ки бештар аз ин дар миёни мардум овоза нашавад, бояд онҳоро саҳт таҳдид кунем, ки дигар ба ҳеч кас дар бораи ин исм гап назананд“.
18. Онҳоро даъват намуда, фармон доданд, ки ба ҳеч вачҳ исми Исоро ба забон наоваранд ва таълим надиханд.
19. Вале Петрус ва Юҳанно ба ҷавоби онҳо гуфтанд:“Худатон ҳукм кунед, оё дар назари Худо дуруст аст, ки итоати шуморо аз итоати Худо авло донем?”
20. Мо наметавонем аз гуфтани он чи дидаем ва шунидаем, даст кашем“.
21. Онҳоро боз ҳам зиёдтар таҳдид карда, ҷавоб доданд, чунки ба сабаби мардум имконият наёфатанд ба онҳо ҷазо диҳанд, зеро ки ҳама Худоро барои он чи воқеъ шуда буд, ҳамду сано мегуфтанд;
22. Шахсе ки ин мўъҷизаи шифо ба вай рўй дод, бештар аз чихилсола буд.

Шогирдаон бори дуюм аз Рўҳулқудс пур мешаванд.

23. Баъд аз раҳо шуданашон назди ёрони худ омаданд ва он чиро, ки саркоҳинон ва пирон гуфта буданд, ба онҳо нақл каданд.
24. Чун инро шуниданд, овози худро якдилона сўи Худо баланд карда, гуфтанд:“Эй Парвардигор, эй Офаридагори осмон ва замин ва баҳр ва ҳар он чи дар онҳост!”
25. Ту бо забони падарони мо ва бандаи Худ Довуд ба василаи Рўҳулқудс гуфтай: “Чаро халқҳо шўриш менамоянд ва қавмҳо беҳуда қасд мекунанд?”
26. Подшоҳони замин қиём карданд ва мирон муттаҳид шудаанд бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ў”.
27. Дар воқеъ, бар зидди Писари Муқаддаси Ту Исо, ки Ўро тадҳин кардаӣ, Хиродус ва Понтиюс Пилотус бо ғайрияҳудиён ва қавми Исроил муттаҳид шуданд,

28. То он чиро, ки бозуи Ту ва раъи Ту пешакӣ муқарар карда буд, ба чо оваранд.
29. Ва алҳол, эй Худованд, ба таҳдидҳои онҳо назар андоз ва ба бандагони Худ ато фармо, то ки бо камоли часорат каломи Ту ро баён кунанд,
30. Дар сурате ки Ту дасти шифо бахшидан ва барои нишон додани аломоту мӯъҷизот ба исми писари Муқаддаси Худ Исо дароз бикунӣ“.
31. Ҳамин ки дуояшон ба охир расид, маконе ки дар он ҷамъ шуда буданд, ба ҷунбиш омад, ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.

Аҳволи калисои Ерусалим.

32. Ҳамаи имондорон аз ҷону дил муттаҳид шуда буданд, ва ҳеҷ касе молу мулки худро аз они худ намедонист, балки ҳама ҷизро онҳо муштарақ медоштанд.
33. Ҳаввориён бо қувваи бузург ба эҳёи Исои Худованд шаҳодат мебуданд, ва ғайри азиме бар ҳамаи онҳо буд.
34. Ҳеҷ эҳтиёҷманде дар байнашон набуд, зеро ҳар касе ки замин ё хонаи дошт, онро мефурӯхта ва пулашро оварда,
35. Дар ихтиёри ҳаввориён мегузошт, ва ба ҳар кас ба қадри эҳтиёҷаш дода мешуд.
36. Юсуф, ки ҳаввориён ба ӯ лақаби Барнаббо, яъне “Ибни тасаллӣ”-ро дода буданд, ва ӯ аз сибти Левӣ, аз аҳли Қаприс буд,
37. Замине дошт, ва онро фурӯхта ва пулашро оварда, дар ихтиёри ҳаввориён гузошт.

БОБИ ПАНЧУМ

Гуноҳ ва мамоти Ҳанониён ва Сапфира.

1. Аммо Ҳанониён ном шахсе, бо ҳамсараш Сапфира, мулки худро фурӯхта

2. Ва як қисми пули онро, бо огоҳии ҳамсараш, гирифта нигоҳ дошт ва боқии онро овард, дар ихтиёри ҳавориён гузошт.
3. Петрус гуфт: “Эй Ҳанониён! Чаро ин тавр ба дилат шайтон роҳ ёфтааст, то туро водор намояд, ки ба Рӯҳулқудс дурӯғ бугӯӣ ва як қисми пули заминро пинҳон кунӣ?”
4. Оё он чи доштӣ, аз они ту набуд? Чаро чунин фикрро дар дили худ ҷо додӣ? Ту на одамизод, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ”.
5. Ҳамин ки Ҳанониён ин суҳанонро шунид, ба замин афтод ва ҷон дод, ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.
6. Ҷавонон бархоста, ўро барои дафн тайёр карданд ва берун бурда, ба хок супурданд.
7. Тахминан баъд аз гузаштани се соат ҳамсараш омад, ки аз ин воқеа беҳабар буд.
8. Петрус аз вай пурсид: “Ба ман бигў, ки оё заминро ба ҳамин маблағ фурўхтед?” Зан гуфт: “Оре, ба ҳамин маблағ”.
9. Петрус ба вай гуфт: “Чаро ҳарду забон як кардед, ки Рўҳи Худовандро биозмояд? Онҳое ки шавҳаратро гўрониданд, бар остонаи дар ҳастанд; туро низ хоҳанд бурд”.
10. Ҳамон дам вай пеши пой ў афтода, ҷон дод; ва ҷавонон, чун дохил шуданд, вайро мурда ёфтанд ва берун бурда дар паҳлуи шавҳараш дафн карданд.
11. Тамоми аҳли калисо ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.

Тараққиш калисо.

12. Ҳаввориён аломату мўъҷизоти зиёде дар миёни қавм ба амал меоварданд ва ҳама якдилона дар равоқи Сулаймон ҷамъ мешуданд.
13. Ҳеҷ каси бегона ҷуръат намекард бо онҳо ҳамнишин шавад, лекин мардум онҳоро ситоиш мекарданд.
14. Мардону занони бисёре ба Худованд имон оварда, торафт ба онҳо ҳамроҳ мешуданд;

15. Кор ба ҷое расид, ки мардум беморонро ба кўчаҳо бароварда, болои бистарҳо ва катҳо мегузоштанд, то ки дар вақти гузашта рафтани Петрус ақаллан сояи ӯ бар баъзеи онҳо биафтад.
16. Ҳамчунин мардуми бисъёре аз шахрҳои атроф дар Ерусалим ҷамъ шуда, беморон ва гирифторони арвоҳи палидро меоварданд, ва ҳамаи онҳо шифо меёфтанд.

Таъқибӣ дуҷум.

17. Аммо саркоҳин ва бо вай ҳамаи онҳое ки аз фирқаи саддуқийён буданд, аз ҳасад пур шуда, бархостанд
18. Ва ба ҳавориён дастӣ тааддӣ дароз карда, онҳоро дар зиндони ом андохтанд.
19. Вале ҳамон шаб фариштаи Худованд дарҳои зиндонро кушода ва онҳоро берун оварда, гуфт:
20. „Биравед ва дар маъбад истода, ҳамаи суханони ҳаётро ба ин қавм бигўед“.
21. Чун инро шуниданд, субҳидам ба маъбад омаданд ва ба таълим додан шурӯъ карданд. Дар ин миён саркоҳин ва онҳое ки бо вай буданд, шӯрои пирон ва ҳамаи пирони банӣ-Исроилро даъват карданд ва ба зиндон кас фиристоданд, то ки онҳоро биёранд.
22. Аммо мулозимон рафта, онҳоро дар зиндон наёфтанд ва баргашта, хабар доданд
23. Ва гуфтанд: “Зиндонро бо эҳтиёти тамом баста дидем, ва посбонон дар пеши дар истода буданд, вале вақте ки дарро кушодем, касеро наёфтем“.
24. Чун саркоҳин ва сардори посбонони маъбад ва саркоҳинони дигар ин суханонро шуниданд, дар ҳайрат афтоданд, ки ин чӣ оқибате дошта бошад.
25. Дар ҳамин вақт касе омада, ба онҳо хабар дод ва гуфт: “Инак, он шахсоне ки дар зиндон андохта будед, дар маъбад истода, қавмро таълим медиҳанд“.

26. Он гоҳ сардорони посбонон бо мулозимонаш рафта, онҳоро овард, лекин на бо зўрӣ, зеро аз қавм тарсиданд, ки мабодо онҳоро сангсор кунанд;
27. Чун онҳоро оварда, назди шўрои пирон ба по хезонданд, саркоҳин ба онҳо савол дода гуфт:
28. „Оё шуморо ба таври қатъӣ амр нафармудаем, ки ба Ин исм таълим надихед? Ва инак, шумо Ерусалимро бо таълимоти худ пур кардаед ва мехоҳед хуни Он Одамро ба гардани мо бор кунед“.

Ҷавоби ҳаввориён.

29. Петрус ва ҳаввориён ба ҷавоб гуфтанд: “Ба Худо бояд итоат кард, на ба одамизод;
30. Худои падарони мо Исоро эҳъё кард, ки шумо Ёро ба дарахт овехта, кушта будед:
31. Худо Ёро ба ямини Худ боло бардошта, Сарвар ва Наҷотдиҳанда гардонд, то ки ба Исроил тавба ва омурзиши гуноҳхоро ато фармояд;
32. Мо шоҳидони Ё дар ин бобат ҳастем ва ҳамчунин Рӯҳулқудс аст, ки Онро Худо ба фармонбардорони Худ бахшидааст“.
33. Чун шуниданд, чунон дарғазаб шуданд, ки қасд карданд онҳоро ба қатл расонанд.

Огоҳонидани Ҷамлиил.

34. Аммо яке аз фарисиён, ки Ҷамлиил ном дошт ва муаллими шариат буд, ва тамоми қавм ёро мўхтарам медоштанд, дар шўрои пирон бархоста, амр кард, ки ҳаввориёнро ба муддати кўтоҳе берун баранд,
35. Ва ба ҳозирон гуфт: “Эй мардони Исроил! Эҳтиёт кунед аз он чи мехоҳед бо ин одамон бикунед:
36. Зеро ки чанде пеш аз ин айём шахсе Тавдо ном бархоста, худро чун шахси бузурге вонамуд кард, ва тақрибан чорсад

нафар бо вай ҳароҳ шуданд; вале вай кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда ва нест шуданд;

37. Баъд аз вай Яҳудои Чалилӣ дар замони саршумори бархост ва мардumi бисъёро аз ақиби худ кашид; вай низ кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда шуданд;
38. Ва алҳол ба шумо мегӯям, ки аз ин одамон даст кашед ва онҳоро ба ҳоли худ бигузored, зеро ки агар ин раъй ва амал аз одамизод бошад, худ аз худ барҳам хоҳад хӯрд,
39. Вале агар аз Худо бошад, шумо онро наметавонед барҳам диҳед, мабодо маълум шавад, ки бо Худо ситеза мекунед“.

Ҳаввориён сазовори беҳурмати гардидаанд.

40. Ба гапи вай даромаданд ва ҳаввориёнро ҷеғ зада оварданд, қамчинкорӣ карданд ва минбаъд ба исми Исо ҳарф заданро ба онҳо манъ карда, онҳоро озод намуданд.
41. Онҳо аз шӯрои пирон баромада, хурсанд шуданд, ки ба хотири исми Ё сазовори беҳурмати гардиданд.
42. Ва ҳар рӯз дар маъбад ва дар хонаҳо дар бораи Исои Масеҳ таълим ва башорат медоданд.

БОБИ ШАШУМ

Дяконҳои аввалин.

1. Дар он айём, ки шогирдон зиёд мешуданд, яҳудиёни юнонизабон аз яҳудиёни ибронизабон шикоят карданд, ки бевазанони онҳо дар тақсими ризки ҳаррӯза бе баҳра мемонанд.
2. Он дувоздаҳ нафар ҷамоати шогирдонро даъват намуда, гуфтанд: “Шоиста нест, ки мо каломи Худоро тарк карда, ба хизмати таъмини разку рӯзӣ машғул шавем;
3. Пас, эй бародарон, ҳафт одами некном ва пур аз Рӯхулқудс ва пурҳикматро аз миёни худ интихоб намоед, то ки онҳо ба хизмат таъин кунем;

4. Лекин мо бо дуо ва бо таълими каломи худо машғул хоҳем шуд“.
5. Ин таклиф ба тамоми чамомат маъқул шуд, ва Истефанусро, ки шахси пур аз имону Рӯхулқудс буд, ва Фиипус ва Прохорус ва Никонӯр ва Тимӯн ва Парминос ва Николосро, ки аз аҳли Антиёхия буда, чанде пеш дини яхудиरो қабул карда буд, интихоб карданд.
6. Инҳоро дар назди ҳаввориён ба по хезонданд, ва даст бар сарашон монда дуо карданд;
7. Каломи Худо торафт интишор меёфт, шумораи шогирдон дар Ерусалим бағоят меафзуд, ва бисъёре аз коҳинон низ ба имон тан доданд.

Таъқибӣ сеюм.

Айбдор кардани Истефанус.

8. Истефанус, ки пур аз имон ва қувват буд, дар миёни қавм аломату мӯъчизоти бузурге ба амал меовард.
9. Баъзе касон аз куништи ба ном либартиниён, қуриниён ва искандариён ва аҳли Қиликия ва Осиё бо Истефанус баҳсу мунозира карданд,
10. Лекин ба он ҳикмат ва Рӯхе ки дар суханонаш буд, ёрои мухолифат надоштанд.
11. Бинобар ин чанд касро водор карданд, ки бигӯянд: “Мо шунидем, ки ӯ дар ҳаққи Мусо ва Худо суханони куфромез мегуфт“.
12. Дар миёни қавм ва пирон ва китобдонон шӯр ангехта, ба ӯ ҳучум оварданд ва ўро дастгир карда, ба шӯрои пирон бурданд.
13. Шоҳидони козибро пеш оварданд, ва онҳо гуфтанд: “Ин шахс ҳамеша ба муқобили ин макони муқаддас ва ба муқобили Таврот суханони куфромез мегӯяд;
14. Зеро шунидем, ки ӯ мегуфт: ”Исои Носирӣ ин маконро хароб хоҳад кард ва русумеро, ки Мусо ба мо супурдааст, тағъир хоҳад дод” „.

15. Ҳамаи касоне ки дар шӯрои пирон нишаста буданд, бар ӯ назар андохта, диданд ки чехраи ӯ монанди чехраи фаришта буд.

БОБИ ҲАФТУМ

Нутқи Истефанус ба ҳузури шӯрои пирон.

1. Он гоҳ саркоҳин пурсид: “Оё инҳо рост мегӯнд ?”
2. Ба ҷавоб гуфт: “Эй бародарон ва эй падарон, гӯш кунед! Худои Зулҷалол ба падари мо Иброҳим, вақте ки ӯ дар Бананаҳрай буд, яъне пеш аз он ки ба Ҳоррон муҳочират кунад, зоҳир шуд
3. Ва ба ӯ гуфт: ”Замини худ ва ақрабони худро тарк намо ва сӯи замине ки ба ту нишон медиҳам, равона шав”.
4. Аз замини калдониён берун омада, дар Ҳоррон маскан гирифт; баъд аз вафоти падараш, Худо ӯро аз он ҷо ба замине ки шумо дар он иқомат доред, кӯчонид,
5. Ва аз он ба андозаи як кафи пой ҳам ба тасарруфи ӯ надод, вале дар ҳамон вақте ки ӯ ханӯз фарзанде надошт, ваъда кард, ки ӯро ва баъд аз ӯ нашлашро молики он гардонад.
6. Ва Худо ба ӯ гуфт, ки насли ӯ дар замини бегона монанди ғарибон зиндагӣ хоҳанд кард, ва муддати чорсадсол онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дошта, азоб хоҳанд дод.
7. “Аммо Ман”, гуфт Худо, “бар он халқе ки онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дорад, доварӣ хоҳам кард, ва баъд аз он онҳо берун омада, дар ин макон ба Ман ибодат хоҳанд кард”.
8. Ва аҳди хатнаро ба ӯ дод. Пас аз ин Иброҳим падари Исҳоқ шуда, дар рӯзи ҳаштум ӯро хатна кард; ва Исҳоқ падари Яъқуб ва Яъқуб падари дувоздаҳ сарқабилла гардид,
9. Сарқабиллаҳо аз Юсуф ҳасад бурда, ӯро ба Миср фурӯхтанд; лекин Худо бо ӯ буд.
10. Ва ӯро аз ҳамаи мусибатҳояш халосӣ дод, ва ба ӯ ҳикмат ва ҳусни тавачҷӯҳ дар назари фиръавн подшоҳи Миср бахшид, то ӯро бар Миср ва бар тамоми хонаи худ ҳукмфармо таъин кард.

11. Дар тамомми замини Миср ва Канъон қахтӣ рӯй дода, боиси кулфати бузурге гардид, ва падарони мо куте наёфтанд.
12. Чун Яъқуб шунид, ки дар Миср ғалла ёфт мешавад, бори аввал падарони моро ба он чо фиристод;
13. Дар сафари дуҷум Юсуф худро ба бародаронаш шиносонд, ва аслу насаби Юсуф ба фиръавн маълум шуд.
14. Юсуф кас фиристода, падари худ Яъқуб ва тамоми хешу таборашро, ки ҳафтаду панҷ нафар буданд, дъват намуд.
15. Яъқуб ба Миср омад, ва худаш ва падарони мо вафот ёфтанд;
16. Онҳоро ба Шакем бурда, дар мақбарае ки Иброҳим аз банӣ-Ҳамӯри шакеми ба нукраи худ харида буд, дафн карданд.
17. Баробари наздик омадани вақти ваъдае ки Худо дар бораи он ба Иброҳим қасам ёд карда буд, қавм дар Миср меафзуд ва бузург мешуд,
18. То даме ки подшоҳи дигаре ба тахт нишаст, ки Юсуфро намешинохт;
19. Ў бар зидди наҷоди мо найрангбозӣ карда, падарони моро ба танг овард ва амр фармуд, ки кӯдакони навзоди худро бароварда партоянд, то ки зинда намонанд.
20. Дар он вақт Мусо таваллуд шуд, ки дар назди Худо бағоят чамил буд, ва муддати се моҳ дар хонаи падари худ парвариш ёфт;
21. Ҳангоме ки ўро броварда партофтанд, духтари фиръавн ўро гирифта, ҳамчун фарзанди худ калон кард;
22. Мусо тамоми ҳикмати Мисрро таълим гирифта, дар суҳан ва амал қавӣ шуд.
23. Вақте ки ў чиҳилсола шуд, ба дилаш омад, ки бародарони худ, банӣ-Исроилро тафаққуди ҳол кунад;
24. Чун якеро мазлум дид, ўро ҳимоят кард ва интиқоми он ситамкашро гирифта, мисриро кушт.
25. Ў гумон мекард, ки бародаронаш хоҳанд фаҳмид, ки Худо ба василаи ў онҳоро начот медиҳад, аммо онҳо нафаҳмиданд.

26. Рӯзи дигар назди онҳо омада дид, ки муноқиша мекунанд, ва онҳоро оштӣ доданӣ шуда, гуфт: ”Эй мардумон, шумо бародар ҳастед, чаро якдигарро меранҷонед?”
27. Вале он касе ки ба ёри худ тааддӣ мекард, ўро тела дода, гуфт: “Кӣ туро бар мо ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?”
28. Оё меҳоҳӣ маро низ бидушӣ, чунон ки дирўз он мисриро куштӣ?”.
29. Мусо, ҳамин ки ин суҳанонро шунид, гурехта рафт ва дар замини Мидиён гурбат ихтиёр кард, ва дар он ҷо аз ў ду писар таваллуд шуд.
30. Чун чихил сол гузашт, дар биёбони атрофи кўҳи Сино фариштаи Худованд дар шўълаи буттаи фурўзон ба ў зоҳир шуд.
31. Мусо, чун дид, аз ин рўъё дар хайрат афтод, ва ҳамгоме ки наздик меомад, то ки назар андозад, садои Худованд ба гўшаш расид:
32. “Ман Худои падарони ту, Худои Иброҳим ва Худои Исҳок ва Худои Яъқуб ҳастам”. Мусо ба ларза даромада, чуръат накард, ки назар андозад.
33. Худованд ба ў гуфт: ”Кафшҳоятро аз пойҳоят бикаш, зеро ҷое ки дар он истодаӣ, замини муқаддас аст;
34. Ситамеро, ки қавми Ман дар Миср мекашад, дидаам ва оҳу нолаи онҳоро шунидаам ва барои начот додани онҳо фиромадаам; акнун биё, то ки туро ба Миср бифиристам”.
35. Ҳамон Мусоро, ки рад карда, гуфта буданд: ”Кӣ туро ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?”, Худо ба василаи фариштае ки дар бутта ба ў зоҳир шуд, ҳоким ва раҳокунанди таъин намуда, фиристод;
36. Ў онҳоро берун оварда, дар давоми чухил сол дар замини Миср ва дар баҳри Қулзум ва дар биёбон мўъҷизоту аломот ба амал овард.
37. Ин ҳамон Мусост, ки ба банӣ-Исроил гуфт: ”Худованд Худои шумо Пайғамбаре мисли ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён хоҳад овард; ба суҳанони Ў гўш диҳед”.

38. Ин ҳамон аст, ки дар чамоат дар биёбон бо фариштае ки дар кӯхи Сино бо ӯ сухан гуфт, ва бо падарони мо буд, ва калимоти зиндари қабул кард, то ки ба мо бирасонад,
39. Вале падарони мо нахостанд ба ӯ итоат кунанд, балки ӯро рад карданд, ва дилҳои онҳо сӯи Миср моил шуд
40. Ва ба Ҳорун гуфтанд: "Барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошад, зеро намедонем, бар сари Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, чӣ омадааст".
41. Дар он айём гӯсолае сохтанд ва ба он бут қурбониҳо карданд ва аз аъмоли дастҳои худ хеле шод гаштанд.
42. Аммо Худо аз онҳо рӯй гардонда, воғузур кард, ки сипоҳи осмонро парастӣш намоянд, чунон ки дар китоби анбиё навишта шудааст: "Эй хонадони Исроил! Оё дар давоми чихил сол дар биёбон барои Ман қурбониҳо ва ҳадияҳо тақдим кардед?"
43. Хаймаи Малук ва кавкаби худои худ Римфонро бардошта мегаштед, ки ин санамхоро барои парастӣш сохта будед; пас, шуморо ба он тарафи Бобил бадарға хоҳам кард".
44. Падарони мо дар биёбон хаймаи шаҳодат доштанд, чунон ки Худо ба Мусо амр фармуда гуфта буд, ки онро мувофиқи намунае ки дидааст, бисозад.
45. Онро падарони мо гирифта, ҳамроҳи Еҳушаъ ба мулки қавмҳо оварданд, вақте ки Худо онҳоро аз сари роҳи падарони мо бадар ронд, ва хайма то замони Довуд дар он ҷо монд.
46. Ки ӯ дар хузури Худо илтифот ёфт ва дархост намуд, ки маскане барои Худои Яъқуб омода кунад.
47. Вале Сулаймон барои Ӯ хонае сохт.
48. Аммо Ҳаққи Таоло дар маъбадҳои сохтаи дасти инсон маскан намегирад, чунон ки набӣ гуфтааст:
49. "Осмон", мағӯяд Худованд,"курсии Ман аст, ва замин пойандози Ман; чӣ гуна хонае барои Ман бино хоҳед кард ва чӣ гуна маконе барои оромиши Ман?"
50. Магар ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман наофаридааст?"

51. Эй гарданкашон! Эй соҳибони дилҳо ба гӯшҳои номахтун!
Шумо ҳамеша ба Рӯҳулқудс муқобилат мекунед, шумо низ
моманди падарони худ ҳастед:
52. Кист аз анбиё, ки падарони шумо ўро таъқиб накарда
бошанд? Онҳо касонеро куштанд, ки аз омадани Он Одил
пешакӣ хабар дода буданд, ва алҳол шумо Худи Ўро
таслим кардед ва ба қатл расондед,
53. Оре, шумо Тавротро, ки ба василаи фариштагон барқарор
шуд, қабул кардед, вале аз риояти он гардан тофтед“.

Риёзаткаши аввалин.

Қайди якум дар бораи Павлус.

54. Чун инро шуниданд, он қадар дарғазаб шуданд, ки
дандонҳои худро ба ҳам месайданд.
55. Аммо ў, ки пур аз Рӯҳулқудс буд, сӯи осмон нигариста,
чалони Худо ва Исоро, ки ба ямини Худо истода буд, дид.
56. Ва гуфт: “Инак, осмонро кушода ва Писари Одамро ба
ямини Худо истода мебинам“.
57. Вале онҳо бо овози баланд фаръёд зада ва гӯшҳои худро
маҳкам карда, якдилона ба ў ҳамла оварданд
58. Ва аз шаҳр берун бароварда, сангсор қаданд, ва шохидон
ҷомаҳои худро назди пойҳои ҷавоне ки Шоул ном дошт,
гузоштанд.
59. Вақте ки Истефанусро сангсор мекарданд, ў дуо мехонду
мегуфт: “Эй Исои Худованд! Рӯҳи маро қабул кун“
60. Сонӣ зону зада, бо овози баланд нидо кард: “Худовандо! Ин
гуноҳро ба ҳисоби онҳо дохил нақун“. Инро гуфта ҷон дод.

БОБИ ҲАШТУМ

Таъқиботи чорум.

Шоул-таъқиботкунандаи асосӣ.

1. Шоул низ ба қатли ў розӣ буд. Дар он рӯз таъқиботи шадиде бар зидди аҳли калисои Ерусалим ба амал омад, ва ҳама, ғайр аз ҳаввориён, ба ноҳияи Яҳудо ва Сомария пароканда шуданд;
2. Мардуми некӯкор Истефанусро дафн карда, барои ў молами азиме гирифтанд.
3. Аммо Шоул аҳли калисоро азоб меод ва хона ба хона гашта, мардон ва занонро кашола карда мебарду дар зиндон меандохт.
4. Дар ин миён онҳое ки пароканда шуда буданд, ҳар чое ки меофтанд, аз калом башорат меонанд.

*Хизматгузори Филиппус.
Инҷил дар Сомария.*

5. Чунончи Филиппус ба як шаҳри Сомария омада, ба онҳо Масехро мавъиза мекард;
6. Мардум ба суҳанони Филиппус якдилона гӯш меоданд ва мӯъҷизотеро, ки ба амал меовард, мешуниданд ва меоданд;
7. Зеро ки арвоҳи палид аз бисъёр мубталоён наъра кашада берун мешуданд, ва мафлуҷону ланғони бисъёре шифо меофтанд,
8. Ва шодии азиме дар он шаҳр падида омад.

Шимъӯни ҷодугар.

9. Шимъӯн ном мард дар он шаҳр буд, ки пештар ҷодугарӣ мекард ва мардуми Сомарияро дар ҳайрат меандохт ва ҳудро шахси бузурге вонамуд месохт.
10. Ҳама, аз хурд то калон, ба ў гӯш андохта, меофтанд: “Ин шахс қуввати азими Худост”.
11. Аз он сабаб ба ў гӯш меандохтанд, ки ў муддати дарозе онҳоро бо ҷодугарии худ ба ҳайрат меовард.

12. Лекин вақте ки ба башорати Филиппус дар бораи Малакути Худо ва исми Исои Масеҳ имон оварданд, мардон ва занон таъмид гирифтанд.
13. Худи Шимъун низ имон овард ва таъмид гирифт ва ҳамеша ҳамроҳ Филиппус буд; ва аз дидани аломот ва мўъчизоти азиме ки ба амал меомад, дар ҳайрат мемонд.
14. Ҳаввориёне ки дар Ерусалим буданд, чун шуниданд, ки аҳли Сомария каломи Худоро қабул карданд, Петрус ва Юҳанноро назди онҳо фиристоданд,
15. Ва чун омаданд, барои онҳо дуо гуфтанд, то ки Рӯҳулқудсро қабул кунанд:
16. Зеро ки Рӯҳ ҳанўз бар ҳеч кадоме аз онҳо нозил нашуда буд, балки фақат ба исми Исои Худованд таъмид ёфта буданд;
17. Пас, дастҳои худро бар сари онҳо гузоштанд, ва онҳо Рӯҳулқудсро қабул карданд.
18. Шимъун чун дид, ки бо дастгузориҳои ҳаввориён Рӯҳулқудс ато мешавад, ба онҳо пул овард,
19. Ва гуфт: “Ин қудратро ба ман низ бидиҳед, то ки ба ҳар кас даст гузорам, Рӯҳулқудсро қабул кунад”.
20. Аммо Петрус ба вай гуфт: “Бигзор пулат бо ту нест шавад, чунки ту гумон кардай, ки атои Худоро ба бадали пул бихарӣ;
21. Туро аз ин чиз насибе ва баҳрае нест, зеро ки дилат дар ҳузури Худо рост намебошад;
22. Акнун аз ин шарорати худ тавба кун ва ба Худо дуо гўй: шояд, ин қасди дилат омурзида шавад;
23. Зеро мебинам, ки пур аз захираи талх ва гирифтори қайди шарорат ҳастӣ”.
24. Шимъун дар ҷавоб гуфт: “Шумо барои ман ба Худованд дуо гўед, то ки чизе аз он чи гуфтед, ба ман рўй надихад”.
25. Онҳо, пас аз он ки шаҳодат доданд ва каломи Худовандро мавъиза карданд, ба Ерусалим баргаштанд ва дар бисъёре аз деҳоти Сомария аз Инчил башорат доданд.

Филиппус ва ҳабашиӣ.

26. Фариштаи Худованд ба Филиппус гуфт: “Бархез ва ба тарафи чануб, ба роҳе ки аз Ерусалим сӯи Ғазза меравад, ва роҳи биёбон аст, равона шав”.
27. Бархост ва равона шуд. Ва инак, шахси ҳабашиӣ, хочасаро ва кабири Кандока маликаи Ҳабаш, нигоҳбони тамоми хазинаи вай, ки ба Ерусалим барои ибодат омада буд,
28. Ба ватан бармегашт ва бар аробаи худ нишаста, китоби Ишаъёи набиро мехонд.
29. Рӯҳ ба Филиппус гуфт: “Наздик биё ва ба он ароба ҳамроҳа шав”.
30. Филиппус ба он чо давида, шунид, ки китоби Ишаъёи набиро мехонад. Гуфт: “Оё мефаҳмӣ он чиро, ки мехонӣ?”.
31. Гуфт: “Чӣ гуна фаҳмида метавонам, агар касе ба ман роҳнамоӣ накунад?” Ва аз Филиппус хоҳиш кард, ки ба ароба савор шуда, бо ӯ бишинад.
32. Порчае ки аз Навиштаҳо мехонд, ин буд: ”Мисли гӯсфанде Ўро ба забҳ мебурданд, ва мисли баррае ки назди пашмтарошон безабон аст, Ў ҳамчунон даҳони Худо ро воз накард;
33. Дар таҳқири Ў инсофро аз Ў гирифтанд, ва насли Ўро кӣ шаҳр хоҳад дод? Зеро ки ҳаёти Ў аз замин қатъ карда шуд”.
34. Он хочасарой ба Филиппус гуфт: “Аз ту саволе дорам, ки набӣ инро дар ҳаққи кӣ мегӯяд? Оё дар ҳаққи Худош ё дар ҳаққи дигаре?”.
35. Он гоҳ Филиппус даҳони худро кушод ва аз ҳамон Навишта сар карда, ба ӯ аз Исо башорат дод.
36. Дар ин миён, дар аснои роҳ, онҳо ба обе расиданд, ва хочасаро гуфт: “Инак, об; ба таъмид гирифтаним чӣ чиз монев мешавад?”
37. Филиппус гуфт: “Агар аз таҳти дил имон оварда бошӣ, чоиз аст” Вай дар ҷавоб гуфт: “Имон дорам ки Исои Масеҳ Писари Худост”.

38. Сонӣ фармон дод, ки аробаро нигоҳ дорад, ва ҳар ду, Филиппус ва хочасаро, ба об фуромаданд, ва ўро таъмид дод.
39. Вақте ки аз об баромаданд, Рўҳи Худованд Филиппусро даррабуд, ва хочасаро дигар ўро надида, роҳи худро бо хурсандӣ давом дод.
40. Аммо Филиппус дар Ашдўд пайдо шуд ва дар ҳамаи шаҳрҳо гашта, башорат меод, то даме ки ба Қайсария расид.

БОБИ НЎҲУМ

Имон овардани Шоул.

1. Шоул, ки ҳанўз таҳдид ва қатл бар шогирдони Худованд меангехт, назди саркоҳин рафт
2. Ва аз ў номаҳо барои куништҳои Димишқ пурсида гирифт, то ки агар марде ё занеро аз пайравони ин тариқат биёбад, бандӣ карда ба Ерусалим оварад.
3. Дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик омад, баногоҳ нуре аз осмон давродаври ў дурахшид;
4. Ў бар замин афтод ва овозе шунид, ки мегуфт: “Шоул, Шоул! Барои чӣ маро таъқиб мекуни?”.
5. Гуфт: “Худовандо, Ту Кистӣ?” Худованд гуфт: “Ман он Исо ҳастам, ки ту Ўро таъқиб мекуни; лағад задан ба сихак душвор аст”.
6. Ва ў ба ларза ва даҳшат афтода, гуфт: “Худовандо! Чӣ амр мефармой, то ки ба ҷо оварам?” Ва Худованд дар ҷавоб гуфт: “барҳез ва ба шаҳр бирав, ва дар он ҷо ба ту гуфта хоҳад шуд, ки чӣ бояд бикунӣ”.
7. Аммо онҳое ки ҳамсафари ў буданд, моту маҳбут меистоданд, зеро ки он садоро шуниданд, лекин ҳеҷ касро наиданд.

8. Шоул аз замин бархост, ва чашм кушода бошад ҳам, ҳеч касро намедид; аз дасташ гирифта, ўро ба Димишк бурданд;
9. Дар он чо се рўз нобино монд, ва чизе нахўрд ва нанўшид.
10. Дар Димишк Ҳанониё ном шогирде буд; Худованд дар рўё ба ў гуфт:“Эй Ҳананиё!“Чавоб дод:“Лаббай, Худовандо!“.
11. Худованд ба ў гуфт:“Бархез ва ба кўчае ки Рост ном дорад, бирав ва Шоул ном тарсусиро дар хонаи Яҳудо суроғ кун, ки ў ҳоло ба дуо машғул аст.
12. Ва Ҳанониё ном шахсеро дар рўё дидааст, ки омада, бар ў даст гузоштааст, то ки бино шавад“.
13. Ҳанониё дар чавоб гуфт:“Худовандо! дар бораи ин одам аз бисъёр касон шунидаам, ки дар Ерусалим ба муқаддасони Ту чӣ қадар бадихо кардааст;
14. Дар ин чо низ аз саркоҳинон изн дорад, ки ҳамаи касонеро, ки исми Туро мехонанд, бандӣ кунад“.
15. Аммо Худованд ба вай гуфт:“Ту бояд биравӣ, зеро ки ў зарфи баргузидаи Ман аст, то ки исми Маро пеши халқҳо ва подшоҳон ва банӣ-Исроил эълон намояд;
16. Зеро ки Ман ба ў нишон хоҳам дод, ки барои исми Ман ў чӣ қадар бояд азобу уқубат бикашад“.
17. Ҳанониё рафта, ба он хона даромад ва даст бар ў гузошта, гуфт:“Эй бародар Шоул! Исои Худованд, ки дар роҳе ки меомадӣ, бар ту зоҳир шуд, маро фиристод, то ки боз бино гардӣ ва аз Рўҳулқудс пур шавӣ“.
18. Дарҳол аз чашмони ў чизе монанди пулакча афтада, бино шуд, ва бархост, таъмид гирифт.
19. Ва хўрок хўрда, қувват гирифт. Якчанд рўз Шоул бо шогирдон дар Димишк монд;
20. Дарҳол дар куништҳо дар ҳаққи Исо мавъиза кардан гирифт ва гуфт, ки Ў Писари Худост.
21. Ҳар ки суҳанонашро мешунид, дар ҳайрат афтада, мегуфт:“Магар ин ҳамон касе нест, ки дар Ерусалим касонеро, ки ин исро ба забон меоварданд, несту нобуд

мекард? Оё ба ин чо низ ў барои он наомадааст, ки онҳоро бандӣ карда, назди саркоҳинон барад?“

22. Аммо Шоул дар мавъизаи худ торафт қувват мегирифт ва яҳудиёни сокини Димишқро дар хайрат андохта, исбот мекард, ки Ҳамин Исо Масеҳ аст.
23. Баъд аз гузаштани якчанд вақт яҳудиён қасд карданд, ки ўро бикушанд.
24. Шоул аз қасди онҳо хабардор шуд; вале онҳо шабу рӯз назди дарвозаи шаҳр поида меистоданд, то ки ўро бикушанд.
25. Шогирдон ўро шабона гирифта, дар сабаде гузоштанд ва аз девори шаҳр поён фуруварданд.

Павлус ба Ерусалим меояд.

26. Вақте ки Шоул ба Ерусалим расид, хост ба шогирдон ҳамроҳ шавад, лекин ҳама аз ў метарсиданд ва бовар намекарданд, ки ў шогирд аст.
27. Он гоҳ Барнаббо ўро гирифта, назди ҳаввориён овард ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худовандро дар роҳ дидааст, ва Худованд ба ў сухан гуфтааст, ва чӣ гуна ў дар Димишқ ба исми Исо далерона мавъиза намудааст.
28. Пас аз он ў дар Ерусалим бо онҳо омаду рафт мекард ва ба исми Исои Худованд далерона мавъиза менамуд.
29. Бо яҳудиёни юнонизабон низ гуфтугў ва мубоҳиса мекард, ва онҳо қасд карданд, ки ўро бикушанд.

Павлус ба Тарсус бармегардад.

30. Чун бародарон аз ин хабардор шуданд, ўро ба Қайсария фиристоданд ва аз он чо ба Тарсус гусел карданд.
31. Он вақт аҳли калисоҳо дар сар то сари Яҳудо, Чалил ва Сомария дар оромӣ буда, обод мешуданд ва модоме ки дар тарси Худованд ва тасаллои Рўҳулқудс рафтор мекарданд, меафзуданд.

Петрус дар Лидда. Шифо ёфтани Аниёс.

32. Ва воқеъ шуд, ки Петрус дар тамоми ноҳия гашта, назди муқаддасони сокини Лидда низ омад;
33. Дар он чо Аниёс ном шахсеро дид, ки ҳашт сол боз фалаҷ шуда, болои бистар хобида буд.
34. Петрус ба ӯ гуфт: “Эй Аниёс! Исои Масеҳ туро шифо медиҳад; аз бистарат баҳез”. Ӯ дарҳол барҳост,
35. Ва ҳамаи сокинони Лидда ва Сорӯн ӯро дида, ба Худованд рӯй оварданд.

Петрус дар Ёфо.

Тобито аз мурдагон эҳё шуд.

36. Дар Ёфо шогирде буд, зане ба номи Тобито, ки маънояш Ғизол аст, ва ӯ хеле некӯкор буд ва садақоти басъёре медод.
37. Ва воқеъ шуд дар он айём, ки ӯ касал шуда, мурд, ва ӯро ғусл дода, дар болохона гузоштанд.
38. Азбаски Лидда ба Ёфо наздик буд, ва шогирдон шунида буданд, ки Петрус дар он ҷост, ду касро назди ӯ фиристода, хоҳиш карданд, ки бо зудӣ назди онҳо биёяд.
39. Петрус баҳоста бо онҳо рафт, ва чун расид, ӯро ба он болохона бароварданд, ва ҳамаи бевазанон гиръякунон назди ӯ меистоданд ва куртаю чомаҳоеро, ки Ғизол дар зандагии худ дӯхта буд, ба ӯ нишон медоданд.
40. Петрус ҳамаро берун карда, зону зад ва дуо гуфт ва ба ҷасад рӯй оварда, гуфт: “Эй Тобито! Барҳез! Вай дарҳол чашмонашро кушод ва Петрусро дида, бинишаст.
41. Аз дасташ гирифта, ба по хезонд ва муқаддасону бевазанонро даъват намуда, ӯро ба онҳо супурд.
42. Ин ҳодиса дар тамоми Ёфо овоза шуд, ва бисъёр касон ба Худованд имон оварданд.
43. Чандин рӯз ӯ дар Ёфо назди Шимъӯн ном даббоғе монд.

БОБИ ДАХУМ

Аз ҷиҳати рӯҳӣ бедор шудани Корнилиуси мирисад.

1. Дар Қайсария Корнилиос ном марде мирисади фавчи ба ном Итолиявӣ буд
2. Ва бо тамоми аҳли байташ парҳезгор ва Худотарс буда, ба қавм садақоти бисъёре меод ва ҳамеша назди Худо дуо мегуфт.
3. Рӯзе, тақрибан соати нӯҳ, фариштаи Худоро ошкоро дар рӯё дид, ки назди ӯ омада, гуфт: “Эй Корнилиос!”.
4. Ӯ ба вай нигариста ва ба ҳарос афтада, гуфт: “Худовандо чӣ мефармой?” Ба ҷавоби ӯ гуфт: “Дуоҳои ту ва садақоти ту дар хузури Худо зикр ёфтаанд;
5. Акнун ба Ёфо кас фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо:
6. Ӯ назди Шимъунни даббоғе ки хонааш дар соҳили баҳр аст, меҳмон аст; ӯ ба ту хоҳад гуфт, ки туро чӣ бояд кард”.
7. Чун он фариштае ки бо Корнилиос сухан гуфт, нопадид шуд, ӯ ду нафар аз навкарони худ ва як сарбози парҳезгорро, аз онҳое ки дар хизматаш буданд, даъват намуд
8. Ва тамоми ҳодисаро ба онҳо нақл карда, онҳоро ба Ёфо фиристод.

Рӯёи Петрус.

9. Фардои он, ки онҳо роҳ паймуда, ба шаҳр наздик мешуданд, Петрус тақрибан соати шаш ба боми хона баромад, то ки дуо гӯяд.
10. Дар он ҷо гурусна монда, хост чизе бихӯрад, ва ҳангоме ки барои ӯ муҳайё мекарданд, ҳолати беҳудӣ ӯро фаро гирифт,
11. Ва осмонро кушода дид, ва инак зарфе сӯи ӯ нозил мешуд, монанди сурфаи калоне ки аз чор гӯшааш овезон ба замин мефуромада бошад;

12. Дар дохили он ҳар гуна чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва мурғони ҳаво буданд.
13. Хитобе ба гўшаш расид, ки мегуфт: “Эй Петрус, бархоста, забҳ кун ва бихўр!”
14. Аммо Петрус гуфт: “Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид нахўрдаам”.
15. Бори дигар хитобе ба гўшаш расид, ки мегуфт: “Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон”.
16. Ин ҳодиса се бор такрор ёфт, ва он зарф ба осмон баромад.

Фиристодагони Корнилиюс дар назди Петрус.

17. Чун Петрус бисъёр мутаҳайир шуда, фикр мекард, ки ин рўёе чӣ маънӣ дошта бошад, фиристодагони Корнилиюс хонаи Шимъўнро суроғ карда, назди дарвозаи он омаданд
18. Ва нидо карда, пурсиданд: “Оё Шимъўне ки лақабаш Петрус аст, дар ин ҷост?”
19. Дар сурате ки Петрус ханўз дар бораи рўёе андеша мекард, Рўҳ ба ў гуфт: “Инак, се мард туро суроғ мекунанд;
20. Пас, бархоста, фуруд ой ва ҳеч шубҳа накарда, ҳамроҳе онҳо бирав, зеро ки Ман онҳоро фиристодаам”.
21. Петрус назди одамоне ки аз ҷониби Корнилиюс сўи ў фиристода шуда буданд, фуномада, гуфт: “Манам он касе ки суроғ мекунад; ба чӣ кор омадаед?”
22. Гуфтанд: “Корнилиюси мирисад, ки Марди некўкор ва худотарс ва назди тамоми қавми яҳудӣ некном аст, аз фариштаи муқаддас фармон гирифтааст, ки туро ба хонаи худ даъват намояд ва суханонатро бишнавад”.

Петрус ба Қайсария меравад.

23. Онҳоро ба хона таклиф карда, зиёфат дод, ва рўзи дигар бархоста, ҳамроҳашон равона шуд, ва чанд нафар аз бародарон, ки аҳли Ёфо буданд, бо ў рафтанд.

24. Фардои он ба Қайсария расиданд. Конилиус, ки хешу табор ва дўстони наздикашро даъват карда буд, ба онҳо интизорӣ дошт.
25. Вақте ки Петрус дохили хона мешуд, Корнилиус ўро пешвоз гирифта ва бар пойҳояш афтада, таъзим кард.
26. Аммо Петрус ўро ба по хезонда, гуфт: “Бархез, зеро ки ман низ инсон ҳастам”.
27. Бо ў сўҳбаткунон ба хона даромада, дид, ки мардуми бисъёре чамъ омадаанд;
28. Ба онҳо гуфт: “Шумо хуб медонед, ки ба яҳудӣ бо шахси бегона муошират доштан ё наздик шудан мамнӯъ аст, вале Худо ба ман дастур дод, ки ҳеч касро палид ё начис надонам;
29. Бинобар ин, вақте ки даъват шудам, бечуну чаро омадам, ва акнун мепурсам: аз барои чӣ маро даъват намудаед?”
30. Корнилиус гуфт: “Чор рӯз пеш аз ин ман то ҳамин соат рӯза доштам ва дар соати нӯҳум дар хонаи худ дуо мегуфтам, ки ногоҳ шахсе бо либоси нуронӣ пеши ман пайдо шуд
31. Ва гуфт: ”Эй Корнолиус! Дуоҳои ту мустаҷоб шуд ва садақоти ту дар ҳузури Худо зикр ёфт;
32. Акнун ба Ёфо фиристода, Шимўнро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо: ў дар хонаи Шимўн ном даббоғе дар соҳили баҳр меҳмон аст; ў чун биёяд, бо ту сухан хоҳад ронд”.
33. Дарҳол назди ту фиристодам, ва ту хуб кардӣ, ки омадӣ; алҳол ҳамамон дар ҳузури Худо ҳозирем, то ҳар он чиро, ки Худо ба ту фармудааст, бишнавам”.

Петрус дар хонаи Корнилиус ба халқҳо мавъиза менамояд.

34. Петрус ба сухан оғоз карда, гуфт: “Акнун яқин дониستم, ки Худо рӯйбинӣ надорад.

35. Ва аз ҳар қавм ҳар кӣ аз Ў тарсад ва аз рӯи адолат рафтор кунад, дар ҳузури Ў мақбул аст.
36. Ў каломи Худо ба бани-Исроил фиристода, ба василаи Исои Масех, ки Худованди ҳама аст, башорати сулҳу осоиштагӣ дод.
37. Шумо аз воқеъ ки дар сар то дари Яҳудо рӯй дод хабардор ҳастед, ки он баъд аз таъмиде ки Яҳъё мавъиза намуд, аз Ҷалил оғоз шуда буд:
38. Исои Носириро Худо бо Рӯҳулқудс ва қуввати Худ татҳин кард, ва Ў ба ҳама ҷо рафта, корҳои нек мекард ва ба ҳамаи онҳое ки дар қайди иблис буданд, шифо мебахшид, зеро ки Худо бо Ў буд;
39. Мо шоҳидони ҳамаи он корҳое ҳастем, ки Ў дар кишвари яҳудиён ва дар Ерусалим ба ҷо овард, ва онҳо Ўро ба салиб овехта, куштанд.
40. Худо Ўро дар рӯзи сеюм, эҳъё кард, ва Ўро зоҳир сохт.
41. Аммо на бар тамоми қавм, балки ба шоҳидоне ки Худо пешакӣ баргузида буд, яъне ба моён, баъд аз эҳъё шудандаш аз мурдагон, бо Ў хӯрдаем ва нӯшидаем,
42. Ва Ў ба мо фармуд, ки ба мардум мавъиза намоем ва шаҳодат диҳем, ки Худо Ўро Довари зиндагон ва мурдагон таъин кардааст.
43. Тамоми анбиё бар Ў шаҳодат медиҳанд, ки ҳар кӣ ба Ў имон оварад, ба василаи исмин Ў гуноҳояш омурзида хоҳад шуд“.
44. Ин суханон ҳанӯз бар забони Петрус буд, ки Рӯҳулқудс бар ҳамаи шунавандагони калом нозил шуд,
45. Ва имондорони махтун, ки ҳамроҳи Петрус омада буданд, дар ҳайрат афтоданд, ки атои Рӯҳулқудс ба ғайрияхудиён низ ҷорӣ шудааст,
46. Зеро шуниданд, ки онҳо ба забонҳо сухан ронда, Худовандро ҳамду сано мехонданд. Он гоҳ Петрус гуфт:
47. „Оё касе метавонад ба онҳое ки Рӯҳулқудсро мисли мо низ ёфтаанд, бо об таъмид гирифтавро манъ кунад?“

48. Ва фармуд, ки онҳоро ба исми Исои Масеҳ таъмид диҳанд.
Ва аз ӯ хоҳиш карданд, ки якчанд рӯз назди онҳо бимонад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Петрус ба халқҳо хизматгузори намуданаширо сафед мекунад.

1. Ҳаввориён ва бародароне ки дар Яҳудо буданд, шуниданд, ки ғайрияҳудиён низ каломи Худоро қабул карданд.
2. Вақте ки Петрус ба Ерусалим омад, махтунон бар вай таъна зада,
3. Гуфтанд: “Назди мардуми номахтун рафта, бо онҳо хӯрок хӯрдаӣ”.
4. Вале Петрус ба ҳикояти муфассали ҳар он чи рӯй дода буд, шурӯъ намуда, гуфт:
5. „Ман дар шаҳри Ёфо дуо мегуфтам ва дар ҳолати беҳудӣ рӯъёе дидам: зарфе нозил мешуд, мисли суфраи калоне ки аз чор гӯшааш овезон аз осмон мефуномада бошад, ва инак он назди ман фуномад;
6. Чун ба он нигариста, дурустакак аз назар гузарондам, чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва мурғони ҳаворо дидам,
7. Ва овозе ба гӯшам расид, ки мегуфт: ”Эй Петрус, бархоста, забҳ кун, ва бихӯр”
8. Гуфтам: ”Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид ба даҳон набурдаам”.
9. Бори дигар хитобе аз осмон ба ҷавобам даррасид, ки мегуфт: ”Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон”.
10. Ин ҳодиса се бор такрор ёфт, ва ҳама чиз боз ба осмон баромад.
11. Ва инак, ҳамон лаҳза се марде аз Қайсария назди ман фиристода шуда буданд, ба хонае ки иқомат доштам, расиданд,

12. Ва Рӯҳ ба ман гуфт, ки ҳеч шубҳа накарда, бо онҳо биравам; ин шаш бародар низ ҳамроҳи ман рафтанд, ва мо ба хонаи он шахс даромадем.
13. Вай ба мо нақл кард, ки чӣ гуна дар хонаи худ фариштаро дидааст, ки истода ба вай гуфтааст: "Ба Ёфо фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо,
14. Ва ў ба ту суҳаноне бигӯяд, ки боиси наҷоти ту ва тамоми хонадони ту хоҳад шуд".
15. Вақте ки ба суҳан оғоз кардам, Рӯҳулқудс ба онҳо нозил шуд, мисли он ки дар ибтидо ба мо нозил шуда буд.
16. Он гоҳ ба ёд овардам, ки Худованд гуфта буд: "Яҳъё бо об таъмид меод, лекин шумо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт".
17. Пас, модоме ки Худо ба онҳо ҳамон бахшоишро ато кардааст, ки ба мо ато кард, вақте ки ба Исои Масеҳи Худованд имон овардем, ман кистам, ки тавонам ба Худо монё шавам?"
18. Вақте ки инро шуниданд, ором шуданд ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: "Дар ҳақиқат Худо ба ғайрияхудиён низ тавбаи ҳаётбахшро ато кардааст".

Калисо дар Антиёҳия.

19. Дар ин миён ба сабаби таъқиботе ки баъд аз Истефанус ба амал омад, бисъёр касон пароканда шуда, то Финиқия ва Қаприс ва Антиёҳия расиданд, ва онҳо каломро ба ҳеч кас, ғайр аз яҳудиён, мавъиза намекарданд.
20. Лекин баъзе аз онҳо ки аз аҳли Қаприс ва Қурин буданд, ба Антиёҳия расида, бо юнониён гуфтугӯй карданд ва аз Исо Худованд башорат доданд,
21. Ва дасти Худованд бар онҳо буд, ва шумораи бузурге имон оварда, ба Худованд ручӯ карданд.
22. Вақте ки овозаи ин ба гӯши аҳли калисои Ерусалим расид, Барнабборо ба Антиёҳия фиристоданд.

23. Чун расид, файзи Худоро дида, шод шуд, ва ҳамаро насихат кард, ки аз самими қалб ба Худованд бичаспанд;
24. Зеро ки ў Марди накўкор ва пур аз Рўҳулқудс ва имон буд; ва мардуми бисъёре ба Худованд имон оварданд.
25. Сонї Барнаббо ба чустучўИ Шоул ба Тарсус рафт ва ўро ёфта, ба Антиёхия овард.
26. Тамоми сол онҳо дар калисо чамъ мешуданд ва мардуми бисъёрро таълим медоданд, ва шогирдон аввалин бор дар Антиёхия масеҳї номида шуданд.

Калисои Антиёхия ба бародароне ки дар Ерусалим буданд, мадад мерасонанд.

27. Ва воқеъ шуд дар он айём, ки акчанд анбиё аз Ерусалим ба Антиёхия омаданд.
28. Яке аз онҳо, ки Оғобус ном дошт, бархоста аз Рўҳ илҳом ёфта, пешгўй кард, ки дар тамоми ҷаҳон қаҳтии сахте рўй хоҳад дод; он дар замони қайсар Клавдиус рўй дод;
29. Он гоҳ шогирдон қарор доданд ки ҳар яке алоқадри дороии худ ионате барои бародарони Яҳудо равона кунад;
30. Ҳамин тавр ҳам карданд, ва онро ба василаи Барнаббо ва Шоул ба пирон фиристоданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

*Таъқиботи панҷум дар подшоҳии Ҳиродуси Агрипоси 1.
Ҳабс шудани Петрус.*

1. Дар он замон подшоҳ Ҳиродус дасти тааддї бар баъзе аз аҳли калисо дароз кард, то ки онҳоро азоб диҳад.
2. Ва Яъқуб, бародари Юҳанноро ба шамшер кушт;
3. Чун дид, ки ин ба яҳудиён писанд афтод, Петрусро низ дастгир кард, ки ин дар айёми иди фатир буд,

4. Ва ўро гирифта, ба зиндон андохт ва ба чор дастаи чоргонаи сарбозон супурд, ки ўро посбонӣ кунанд, зеро ният дошт, ки баъд аз иди фисҳ ўро назди қавм берун оварад.

*Дуои калисо дар бораи Петрус.
Фариштаи Худо.*

5. Пас, Петрусро дар зиндон нигоҳ медоштанд, аммо аҳли калисо барои ў назди Худо пайваста дуо мегуфтанд.
6. Дар ҳамон шабе ки Ҳиродус қасди берун овардани ўро дошт, Петрус, бастаи ду занҷир, дар миёни ду сарбоз хобида буд, ва дарбонон зиндонро посбонӣ мекарданд.
7. Ва инак, фариштаи Худованд назди ў ҳозир шуд, ва рӯшноӣ дар он хона дурахшид; ба паҳлуи Петрус зада, ўро бедор кард ва гуфт: “Зуд бархез”. Дарҳол занҷирҳо аз дастҳояш афтод.
8. Фаришта ба ў гуфт: “Камари худро бибанд ва кафш бар пой кун”. Ва чунин кард. Сонӣ ба ў гуфт: “Қомаи худро бипӯш ва аз қафои ман биё”.
9. Берун омада, аз қафои вай равона шуд, ва надонист, ки он чи аз фаришта содир шуд, воқеист, балки гумон мекард, ки ин рӯъеест.
10. Аз пеши посбонони аввал ва дуом гузашта, ба дарвозаи оҳанине ки сӯи шаҳр мебурд, расиданд, ва он худ аз худ пеши рӯи онҳо кушода шуд; онҳо берун рафта, аз як кӯча гузаштанд, ки ногаҳон фаришта аз пеши ў нопадид шуд.
11. Петрус ба худ омада, гуфт: “Акнун яқин дониستم, ки Худованд фариштаи Худо фиристода, маро аз дасти Ҳиродус ва аз он чи қавми яҳудӣ чашм доштанд, раҳо кард”.
12. Инро аз фикри худ гузаронда, ба хонаи Марьям, мадари Юҳанно, ки лақабаш Марқӯс буд, омад, ки дар он чо касони бисъёре чамъ шуда, дуо мегуфтанд.
13. Вақте ки дарвозаро кӯфт, Рудо ном канизе баромад, то ки воз кунад,

14. Ва овози Петрусро шинохта, ба ҷои он ки дарвозаро кушояд, аз шодӣ ба хона давида даромад ва хабар дод, ки Петрус назди дарвоза истодааст.
15. Ба вай гуфтанд: “Магар девона шудай?” Аммо вай ба гапаш ирсор кард. Гуфтанд: “Ин фариштаи ӯст”.
16. Аммо Перус пайваста тақ-тақ мекард; вақте ки кушоданд, ӯро дида, дар ҳайрат афтоданд.
17. Ӯ бо дасташ ишора кард, ки хомӯш бошанд, ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худованд ӯро аз зиндон берун овард; ва гуфт: “Инро ба Яъқуб ва ба бародарон хабар диҳед”. Сонӣ берун баромада, ба ҷои дигар рафт.
18. Чун субҳ дамид, изтиробӣ бузурге дар байни сарбозон афтод, ки Петрусро чӣ шуд,
19. Ва Ҳиродус, чун ӯро талабид наёфт, посбононро истинтоқ карда, фармуд, ки онҳоро ба қатл расонанд, ва худаш аз Яҳудо ба Қайсария рафта, дар он ҷо иқомат кард.

Заволи Ҳиродус.

20. Ҳиродус ба мардуми Сӯр ва Сидӯн бисъёр хашмгин буд, ва онҳо, маслиҳатро ба як ҷо монда, назди ӯ омаданд ва Блостусро, ки нозирӣ хобгоҳи подшоҳ буд, ба тарафи худ кашида, талаби сулҳ карданд, чунки диёрашон аз кишвари подшоҳ асбоби маишат меёфт.
21. Дар рӯзи таъиншуда Ҳиродус либоси шоҳона дар бар кард ва бар маснади ҳукумат нишаста, ба онҳо нутқ кард,
22. Ва мардум нидо карда гуфтанд, ки ин овози худост, на овози инсон.
23. Лекин баногоҳ фариштаи Худованд ӯро зад, зеро ки ӯ Худоро ҷалол надод, ва кирмҳо ӯро хӯрданд, ва ӯ мурд.
24. Аммо каломи Худо торафт бештар интишор меёфт.
25. Барнаббо ва Шоул, баъд аз иҷрои хизматашон, аз Ерусалим баргаштанд, ва Юҳанно, ки лақабаш Марқӯс буд, ҳамроҳи худ оварданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Рӯҳулқудс Павлус ва Барнабборо даъват менамояд.

1. Дар калисои Антиёхия якчанд нафар анбиё ва муаллимон буданд, чунончи: Барнаббо ва Шимъун, ки лақабаш Ничар буд, ва Лукюси Қуринӣ ва Маноҳим, ки бо тетрарх Хиродус дар як чо тарбия ёфта калон шуда буд, ва Шоул.
2. Вақте ки онҳо ба ибодати Худованд ва рӯзадори машғул буданд, Рӯҳулқудс гуфт: “Барнаббо ва Шоулро аз баҳри коре ки барояш онҳоро даъват намудаам, ба Ман чудо кунед”.

Сафари якуми Павлус ба ҷазираи Қаприс.

3. Баъд аз рӯза гирифтани ва дуо гуфтани даст бар сари онҳо гузоштани ва онҳоро равона кардани.
4. Онҳо, ки фиристодагони Рӯҳулқудс буданд, ба Салукия омаданд ва аз он чо бо киштӣ ба Қаприс рафтанд.
5. Ва ворида Саломис шуда, дар куништҳои яҳудиён каломи Худоро мавъиза карданд; Юҳанно низ мулозими онҳо буд.

Муқобилияти Алимои ҷодугар.

6. Чун тамоми ҷазираро то ба Пофус тай карданд, як ҷодугари яҳудиё ёфтанд, ки набии козиб буд ва Барюшаъ ном дошт;
7. Ў бо воли Сарчинос Павлус ҳамнишин буд. Воли, ки Марди бофаҳм буд, Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, хост каломи Худоро бишнавад.
8. Аммо Алимои ҷодугар, ки тарчимаи номаш чунин аст, ба онҳо муҳолифат карда, хост волиро аз имон овардан боздорад.
9. Вале Шоул, ки Павлус низ ном дошт, аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба ӯ назар дӯхт

10. Ва гуфт: “Эй манбаи ҳар макру шарорат, эй фарзанди иблис ва душмани ҳама гуна адолат! Оё аз роҳи ростии Худованд баровардани мардумро бас мекуни?
11. Ҳоло дасти Худованд туро хоҳад зад, ва нобино гашта, нури офтобро то муддате нахоҳӣ дид“. Ногаҳон дунё дар назараш тираву тор шуд, ва ӯ ба ҳар сӯ рӯ оварда, асокаше меҷуст.
12. Чун воли ин ҳодисаро дид, аз таълими Худованд мутаҳайир шуда, имон овард.
13. Павлус ва ҳамроҳаш Пофусро тарк карда, бо кишти ба Пирчаи Памфилия омаданд, аммо Юҳанно аз онҳо ҷудо шуда, ба Ерусалим баргашт.

Мавъиза Петрус дар куништи Писидия.

14. Онҳо аз Пирча гузашта, ба Антиёхияи Писидия расиданд ва рӯзи шанбе ба куништ даромада, нишастанд.
15. Баъд аз кироати Таврот ва суҳафи анбиё, сардорони куништ назди онҳо кас фиристода, гуфтанд: “Эй бародарони азиз! Агар каломии насихатомезе барои қавм дошта бошед, бигӯед“.
16. Павлус бархоста ва бо дасташ ишора карда, гуфт: “Эй мардони Исроилӣ ва худотарсон! Гӯш диҳед:
17. “Худованд қавми Исроил падарони моро баргузид ва ин қавмро, ҳангоме ки дар ғурбати замини Миср буданд, сарафроз кард, ва онҳоро бо бозуи зӯрманд аз он ҷо берус овард;
18. Қариб чихил сол онҳоро дар биёбон ғизо дод;
19. Ҳафт қавмро дар замини Канъон несту нобуд карда, заминашонро ҳамчун мерос ба онҳо тақсим кард,
20. Дар давоми тақрибан чорсаду панҷоҳ сол. Пас аз он то замони Самуили набӣ, доваронро ба онҳо бахшид;
21. Сонӣ барои худ подшоҳ талабиданд, ва Худо Шоул ибни Кисро аз сибти Бинъёмин ба онҳо дод, ки муддати чихил сол салтанат ронд;

22. Вақте ки ўро аз миён бардошт, Довудро бар онҳо подшоҳ таъин кард ва дар ҳаққи ў шаҳодат дода, гуфт:’’Довуд ибни Ёисоро мувофиқи дили Худ ёфтам, ки ў тамоми хостаи Маро ба ҷо хоҳад овард’’.
23. Ин ҳамон касест, ки Худо аз насли ў, мувофиқи ваъдаи Худ, барои Исроил Начотдиҳандае, яъне Исоро ба миён овард;
24. Пеш аз омадани Ў Яҳъё ба тамоми қавми Исроил таъмиди тавбаро мавъиза кард.
25. Чун Яҳъё хизмати худро анҷом дод, гуфт:’’Ман он касе ки шумо гумон мекунед, нестам; лекин баъд аз ман Касе меояд, ки ман сазовори он нестам, ки банди пойафзоли Ўро воз кунам’’.
26. Эй бародарон, эй фарзандони насли Иброҳим ва касоне ки аз байни шумо Худотарс ҳастанд! Каломи ин начот ба шумо фиристода шудааст.
27. Зеро ки сокинони Ерусалим ва сардорони онҳо Ўро нашинохта ва маҳкум карда, гуфтаҳои анбиёро ки ҳар рӯзи шанбе қироат мешавад, ба иҷро расонданд,
28. Ва гарчанде ки аз Ў ҳеҷ айбе сазовори марг наёфта буданд, аз Пилотус хоҳиш карданд, ки Ўро бикӯшад;
29. Пас аз он ки ҳар чизи дар бораи Ў навишташударо ба иҷро расонданд, Ўро аз салиб фуруварда, ба қабр супурданд.
30. Лекин Худо Ўро аз мурдагон эҳъё кард,
31. Ва Ў рӯзҳои бисъёре ба касоне зоҳир шуд, ки ҳамроҳи Ў аз Ҷалил ба Ерусалим омада буданд ва ҳоло дар пеши қавм шоҳидони Ў мебошанд.
32. Мо ба шумо башорат медиҳем, ки Худо ваъдаеро, ки ба падарони мо дода, буд, барои мо, фарзандони онҳо, ба иҷро расонда, Исоро эҳъё кард.
33. Чунон ки дар тамоми таронаи дуҷуми Забур навишта шудааст:’’Ту Писари Ман ҳастӣ, Ман имрӯз Падари Ту шудаам’’.

34. Дар бораи он ки Ўро аз мурдагон эҳъё кард, то ки дигар ба фано дучор нашавад, чунин гуфт: "Марҳаматҳои боэътимоди Довудро ба шумо хоҳам бахшид".
35. Бинобар ин дар ҷои дигар низ мегӯяд: "Нахоҳӣ гузошт, ки Қуддуси Ту фаноро бубинад".
36. Довуд дар замони худ бо иродаи Худо хизмат карда, вафот ёфт ва ба падарони худ пайваст ва фаноро дид;
37. Аммо Он Касе ки Худо Ўро эҳъё кард, фаноро надид.
38. Пас, эй бародарон, ба шумо маълум бод, ки ба воситаи Ў ба шумо омурзиши гуноҳҳо эълон мешавад,
39. Ва аз ҳар чизе ки ба василаи шариати Мусо сафед шуда натавонистед, ҳар имондор ба василаи Ў сафед хоҳад шуд.
40. Пас эҳтиёт бошед, мабодо он чи дар суҳафи анбиё гуфта шудааст, ба шумо рӯй надихад:
41. "Эй мутанаффирон, бингаред ва таачҷуб намоед ва маҳв шавед, зеро ки Ман амалеро дар айёми шумо содир манамоям, амале ки агар касе онро ба шумо нақл мекард, бовар намекардед", ..
42. Вақте ки яҳудиён аз куништ баромаданд, ғайрияхудиён хоҳиш карданд, ки рӯзи шанбеи оянда низ ин суҳанонро ба онҳо бигӯянд;
43. Чун аҳли куништ пароканда шуданд, бисъёре аз яҳудиён ва онҳое ки чанде пеш дини яҳудиеро қабул карда буданд, аз паи Павлус ва Барнаббо рафтанд, ва ин ду нафар ба онҳо суҳан гуфта, тарғиб менамуданд, ки дар файзи Худо устувор бошанд.
44. Рӯзи шанбеи дигар қариб тамоми аҳли шаҳр ҷамъ омаданд, то ки каломи Худоро бишнаванд;
45. Вале чун яҳудиён издиҳоми мардумро диданд, аз ҳасад пур гаштанд ва куфр гуфта, ба суҳанони Павлус муҳолифат карданд.

Павлус ва Барнаббо назди халқҳо мераванд.

46. Он гоҳ Павлус ва Барнаббо далер шуда, гуфтанд: “Вочиб буд, ки каломи Худо аввал ба шумо мавъиза каарда шавад, лекин азбаски шумо онро рад кардед ва худро шоистаи ҳаёти ҷовидонӣ надонистед, бинобар ин мо ба ғайрияхудиён рӯ меоварем;
47. Зеро ки Худованд ба мо чунин амр фармудааст: ”Туро нури халқҳо гардондам, то ки Ту то ақсои замин василаи наҷот бошӣ” ,..
48. Вақте ки ғайрияхудиён инро шуниданд, шод шуда, каломи Худовандро ҳамду сано хонданд, ва ҳамаи онҳое ки барои ҳаёти ҷовидонӣ пешакӣ таъин шуда буданд, имон оварданд,
49. Ва каломи Худованд дар тамоми он сарзамин интишор ёфт.
50. Яҳудиён занони диндору иззатманд ва акобири шаҳро ба шӯр оварда, барои таъқиб кардани Павлус ва Барнаббо барангехтанд ва онҳоро аз он ноҳия ронданд.
51. Аммо ин ду нафар, ғубори пойҳои худро бар онҳо афшонда, ба Иқуния равона шуданд,
52. Ва шогирдон аз шодӣ ва Рӯхулқудс пур шуданд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Хизматгузори дар Иқуния.

1. Дар Иқуния бо ҳам ба куништи яҳудиён даромада, тавре сухан гуфтанд, ки шумораи зиёде аз яҳудиён ва юнониён имон оварданд.
2. Аммо яҳудиёне ки имон наоварда буданд, дилҳои ғайрияхудиёноро шӯронида, ба муқобили бародарон барангехтанд.
3. Муддати дарозе дар он ҷо монда, дар бораи Худованд далерона сухан мегуфтанд, ва Ў ба каломи файзи Худ шаҳодат дода, ба василаи онҳо аломоту мӯъҷизот ато мекард.

4. Дар ин миён мардуми шаҳр ду тақсим шуданд, ки як қисмашон тарафдори яҳудиён ва қисми дигарашон тарафдори ҳаввориён буданд.
5. Вақте ки ғайрияҳудиён ва яҳудиён бо сардорони худ ба онҳо ҷухум оварданд, то ки онҳоро тамасхур ва сангсор кунанд,

Хизматгузори дар Дарба ва Лустра.

6. Онҳо огоҳӣ ёфта, ба Лустра ва Дарба, шаҳрҳои Лекония ва атрофи он фирор карданд,
7. Ва дар он ҷо башорат меоданд.

Дар Лустра шифо ёфтани марде ки пойҳояш беҳаракат буд.

8. Дар Лустра марде нишаста буд, ки пойҳояш беҳаракат буд ва аз шиками модар ланг буда, ҳаргиз роҳ нарафта буд.
9. Вай сухани Павлусро мешунид; Павлус ба вай нигарист ва ҷун дид, ки имон ба шифо дорад,
10. Бо овози баланд ба вай гуфт: “Бар пойҳои худ рост биист”. Вай дарҳол ҷаста хесту ба роҳ рафта даромад.
11. Вақте ки мардум ин амали Павлусро диданд, овози худро баланд карда, бо забони леконӣ гуфтанд: “Худоён ба сурати инсонӣ назди мо фурумадаанд”.
12. Барнабборо Зевс ва Павлусро Ҳермес номиданд, зеро ки ӯ сарвари нотикон буд.
13. Коҳини маъбади Зевс, ки дар беруни шаҳр воқеъ буд, барзаговон ва тоҷҳои гул назди дарвозаи шаҳр овард ва мехост бо якҷоягии мардум қурбонӣ кунад.
14. Ҳамин ки ҳаввориён Барнаббо ва Павлус инро фаҳмиданд, ҷомаҳои худро даронида, ба миёни мардум давида даромаданд ва фаръёд зада гуфтанд:
15. „Эй мардон! Чаро ҷунин мекунед? Мо низ мисли шумо одамони ноқис ҳастем ва ба шумо башорат медиҳем, ки аз

- бутҳои худ гашта, ба Худои Ҳай рӯчӯъ намоед, ки Ў осмон ва замин ва баҳр ва он чиро, ки дар онҳост, офаридааст,
16. Ва дар наслҳои пешина ҳамаи халқҳоро гузоштааст, ки мувофиқи тариқати худ рафтор кунанд,
17. Гарчанде ки ҳамеша бо некиҳояш аз вучуди Худ шаҳодат дода, ба мо аз осмон борон меборонад, фаслҳои боровар мебахшад, ба мо ғизо медиҳад ва дилҳои моро аз шодмонӣ пур мекунад“.
18. Бо ин суханон мардумро аз қурбонӣ қардан барояшон базӯр боздоштанд.
19. Дар ин миён аз Антиёҳия ва Иқуния яҳудиён расида омаданд ва мардумро барангехта, Павлусро сангсор қарданд ва, ба гумони он ки мурдааст, аз шаҳр берун кашиданд.

Павлус дар Дарба.

Рафта дидани калисоҳои барпошуда.

20. Вақте ки шогидон дар гирди ӯ чамъ омаданд, бархоста, ба шаҳр даромад ва фардои он бо Барнаббо сӯи Дарба равона шуд.
21. Дар ин шаҳр низ башорат дода, шогирдони зиёде пайдо қарданд ва боз ба Лустра, Иқуния ва Антиёҳия ворид шуданд.
22. Ва дилҳои шогирдонро тавқият дода, панд мегуфтанд, ки “дар имон устувор бошед, зеро ки мо бояд бо мусибатҳои бисёр дохили Малакути Худо гардем”.

Таъин қардани пирон дар ҳар калисо.

Баргаиштан ба Антиёҳия.

23. Дар ҳар калисо барои онҳо пирон таъин қарданд ва бо дуо ва рӯза онҳоро ба Худованде ки ба Ў имон оварда буданд, супурданд.
24. Аз Писидия гузашта, ба Памфилия омаданд.

25. Ва дар Пирча каломи Худовандро мавъиза намуда, ба Атолия фуромаданд;
26. Боз ба киштӣ савор шуда, ба Антиёхия рафтанд, ки дар ҳамон ҷо онҳо, ба хотири хизмате ки ба ҷо оварданд, ба файзи Худо супурда шуда буданд.
27. Чун расиданд, аҳли калисоро ҷамъ оварда, аз он чи Худо ба онҳо ба амал оварда буд ва ҷӣ гуна Ў дарвозаи имонро ба рӯи ғайрияҳудиён кушода буд, нақл карданд;
28. Ва муддати дарозе дар он ҷо бо шогирдон монданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Ҷамъомад дар Ерусалим.

Масъалаи хатна.

1. Баъзе касон аз яҳудо омада ва бародаронро таълим дода, мегуфтанд: “Агар мувофиқи оини Мусо махтун нашавед, наҷот ёфта наметавонед”.
2. Пас аз он ки Павлус ва Барнаббо бо онҳо мунозира ва мубоҳисаи бисъёре карданд, қарор дода шуд, ки Павлус ва Барнаббо ва чанд нафари дигар аз онҳо барои ҳалли ин масъала назди ҳаввориён ва пирон ба Ерусалим бираванд.
3. Аҳли калисо онҳоро гуселонданд, ва ҳангоме ки онҳо аз Финиқия ва Сомария мегузаштанд, имон овардани ғайрияҳудиёнро ҳикоят карданд, ва ин хабар ҳамаи бародаронро бағоят шод гардонд.
4. Чун ба Ерусалим расиданд, аҳли калисо, ҳаввориён ва пирон онҳоро пазирой карданд, ва онҳо аз он чи Худо бо онҳо ба амал оварда буд, нақл карданд.
5. Баъзе аз фарисиён, ки имон оварда буданд, бархоста, гуфтанд, ки онҳоро бояд хатна карда, амр фармоянд, ки шарияти Мусоро риоя кунанд.
6. Ҳаввориён ва пирон ҷамъ шуданд, то ки ин масъаларо муҳокима намоянд.

7. Баъд аз муҳокимаи бисъёр Петрус бархоста, ба онҳо гуфт:“Эй бародарон! Шумо медонед, ки аз рӯзҳои аввал Худо аз миёни ҳамаи мо маро багузид, то ки ғайрияхудиён каломи Инчилро аз забони ман бишнаванд ва имон оваранд;
8. Худои Орифулқалб ба онҳо ба чунин васила шаҳодат дод, ки Рӯҳулқудсро ба онҳо низ бахшид, чунон ки ба мо бахшидааст,
9. Ва дар байни мо ва онҳо ҳеҷ фарқе нагузошта, дилҳои онҳоро бо имон пок сохт.
10. Пас чаро акнун Худоро озмуда, бар гардани шогирдон юғе меандозед, ки онро ҳам падарони мо ва ҳам мо бардошта натавониста будем?
11. Лекин мо ба файзи Исои Масеҳи Худованд эътиқот дорем ва наҷот меёбем, ҳамчунон ки онҳо низ“.
12. Он гоҳ тамоми аҳли маҷлис соқит шуда, ба ҳикояти Барнаббо ва Павлус дар бораи аломоту мӯъҷизоте ки Худо дар миёни ғайрияхудиён ба василаи онҳо ба амал оварда буд, гӯш доданд.
13. Ҳамин ки нутқи онҳо баохир расид, Яъқуб ба суҳан оғоз карда, гуфт:“Эй бародарон! Ба ман гӯш диҳед:
14. “Шимъун фаҳмонда дод, ки чӣ гуна Худо аввал ба ғайрияхудиён назар андохт, то ки аз миёни онҳо қавме ба исми Худ бигирад;
15. Гуфтаҳои анбиё низ ба ин мутобиқ аст, чунон ки навишта шудааст:”
16. “Баъд аз ин ручӯъ намуда, хаймаи Довудро, ки фурӯ ғалтдааст, аз нав барқарор мекунам ва харобаҳои онро обод мегардонам ва барпо менамоям,
17. То ки бақияи мардум ва ҳамаи халқҳои ки исми Ман дар байни онҳо хонда мешавад, толиби Худованд гарданд, мегӯяд Худованде ки ҳамаи инро ба амал меоварад”.
18. Ба Худо ҳамаи корҳои абадан маълум аст.

Халқҳо ба Таврот тобеъ настанд.

19. Пас, фикри ман ин аст, ки аз миёни халқҳо ба Худо ручўъ менамоанд, ба душворӣ наандозем,
20. Балки ба онҳо фақат дастуре бинависем, ки аз начосати бутҳо, аз зино, аз гўшти ҳайвоноти буғшуда ва аз хун парҳез кунанд;
21. Зеро ки Мусо аз наслҳои қадим дар ҳамаи шаҳрҳо воизони Худо дорад, ва дар куништҳо ҳар рӯзи шанбе қироат мешавад“.
22. Он гоҳ ҳаввориён ва пирон ва тамоми аҳли калисо ба қароре омаданд, ки чанд касро аз миёни худ интихоб карда, ҳамроҳи Павлус ва Барнаббо ба Антиёхия фиристонанд; онҳо Яҳудоро, ки лақабаш Барсаббо буд, ва Силоро интихоб карданд, ки ин ду нафар аз пешвоёни бародарон буданд;
23. Ва номае ба ин мазмун навишта, ба дасти онҳо супурданд: “Ҳаввориён ва пирон ва бародарон ба бародароне ки аз ғайрояхудиён дар Антиёхия, Сурия ва Қилиқия ҳастанд, салом мерасонанд.
24. Чун шунидем, ки аз миёни мо баъзе касон шуморо бо суханони худ мушавваш сохтаанд ва дилҳои шуморо ба шакку шубҳа андохтаанд ва гуфтаанд, ки “бояд хатна кунед ва шариатро риоят намоед”, ва ҳол он ки мо ба онҳо чунин дастуре надодаем,
25. Бинобар ин мо якдилона ба қароре омадем, ки чанд нафарро интихоб намуда, назди шумо равона кунем, ҳамроҳи азизони худ Барнаббо ва Павлус,
26. Ки ҷонҳои худро аз барои исми Худованди мо Исои Масеҳ нисор кардаанд.
27. Пас, Яҳудо ва Силоро фиристодаем, ки онҳо низ ҳамин чизҳоро ба шумо даҳанакӣ баён хоҳанд кард.
28. Зеро ки Рўхулқудс ва мо савоб дидем, ки ба зиммаи шумо боре нагузорем, ҷуз вочиботи зерин:

29. “Аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти ҳайвоноти буғишуда ва аз зино парҳез кунед; ҳар гоҳ аз ин чизҳо худро нигоҳ доред, кори хубе мекунад. Саломат бошед” „.
30. Вақте ки фиристодагон ба Антиёхия омаданд, мардумро чамъ карда, номаро супурданд.
31. Онро хонда, аз мазмуни тасалибахшаш шодмон шуданд.
32. Яҳудо ва Сило, ки низ набӣ буданд, бародаронро бо суханони бисъёре насиҳат ва тавқият доданд.
33. Баъд аз он ки муддате дар он ҷо монданд, бардарон онҳоро ба саломатӣ назди ҳаввориён равона карданд;
34. Вале Сило дар он ҷо монданӣ шуд.
35. Павлус ва Барнаббо дар Антиёхия иқомат намуда, бо ҳамроҳии бисъёр касони дигар каломи Худовандро таълим ва башорат меоданд.

Сафари дуҷуми Павлус.

Ҷудой аз Барнаббо.

36. Чун якчанд рӯз гузашт, Павлус ба Барнаббо гуфт: “Акнун гашта равем ва дар ҳар шаҳре ки каломи Худовандро мавъиза карда будем, бародарони худро бубинем, ки аҳволашон чӣ гуна аст”.
37. Барнаббо мехост Юҳанноро, ки лақабаш Марқўс буд, ҳамроҳашон бибаранд,
38. Аммо Павлус салоҳ надонист, ки шахсеро, ки дар Памфилия аз онҳо ҷудо шуда, дар корашон то ба охир ҳамроҳӣ накарда буд, бо худ бибаранд,
39. Ба ин сабаб низое ба миён омада, то ба ҳадде расид, ки онҳо аз якдигар ҷудо шуданд, ва Барнаббо Марқўсро ҳамроҳи худ гирифта, бо киштӣ ба Қаприс рафт,
40. Ва Павлус барои Худ Силоро интиҳоб кард, ва ҳамин ки бародарон ўро ба ғайби Худо супурданд, рӯ ба сафар ниҳод,
41. Ва ба Сурия ва Қилиқия гузашта, калисохоро тақвият мекард.

БОБИ ШОНДАҲУМ

Павлус дар Осиёи Сағир. Тимотиюс.

1. Ба Дарба ва Лустра омад. Ва инак, Тимотиюс ном шогирде дар он чо буд, ки модараш яҳудизани имондор, лекин падараш юнонӣ буд,
2. Ва бародарони сокинони Лустра ва Иқуния ўро таъриф мекарданд.
3. Павлус майл дошт ўро ҳамроҳи худ бибарад, ва ўро гирифта, ба хогири яҳудиёне ки дар он ноҳия буданд, хатна кард, зеро ки ҳама падарашро мешинохтанд, ки вай юнонӣ буд.
4. Онҳо дар ҳар шаҳре ки мегаштанд, дастурхоеро, ки ҳаввориён ва пирон дар Ерусалим қарор дода буданд, ба онҳо месупурданд, то ки аз рӯи дастурҳо амал кунанд.
5. Калисоҳо дар имон мустаҳакам мешуданд, ва шумораашон рӯз ба рӯз меафзуд.

Павлус дар Трўос.

Рўҳулқудс идора мекунад.

6. Вақте ки аз Фириция ва кишвари Ғалотия мегузаштанд, Рўҳулқудс онҳоро нагузошт, ки каломро дар вилояти Осиё мавъиза намоянд.
7. Ба Мисия расида, аз он чо ба Битуния рафтани шуданд, лекин Рўҳ ба онҳо иҷозат надод.
8. Он гоҳ аз Мисия гузашта, ба Трўос фуромаданд.
9. Ҳамон шаб ба Павлус рўъёе аён шуд, ки инак шахсе аз аҳли Мақдуния назди ў истода буд ва илтимос карда, мегуфт: “Ба Мақдуния омада, ба мо мадад расон”.
10. Ҳамин ки ў ин рўъёро дид, мо дарҳол ба Мақдуния рафтани шудем, зеро ки яқин донистем, ки Худованд моро даъват намудааст, ки дар он чо башорат диҳем.

11. Аз Трўос бо киштї рафта, рост ба Сомўтрокї расидем ва рўзи дигар ба Ниёпўлис равона шудем;

Павлус ва Сило дар Филиппї.

12. Аз он чо ба Филиппї рафтем, ки шаҳри аввали вилояти Макдуния, қасабаи муҳочирнишин буд; дар он шаҳр якчанд рўз истодем.

13. Рўзи шанбе аз шаҳр берун шуда, дар соҳили дарьё, ки дар он чо одатан ибодатгоҳ буд, нишастем ва бо заноне ки дар он чо чамъ омада буданд, гуфтугў кардем.

Имон овардани Лидия.

14. Лидия ном занакї худопарастї арғувонфурўш, ки аз шаҳри Тиётїра буд, гуфтугўи моро гўш мекард; Худованд дили ўро кушода буд, то ки суханони Павлусро бишнавад.

15. Вақте ки ў ва аҳли байташ таъмид гирифтанд, хоҳиш карда, гуфт: “Агар шумо яқин дониста бошед, ки ман ба Худованд имон овардаам, ба хонаи ман омада, иқомат кунед“. Ў он қадар исрор кард, ки мо розї шудем.

Берун кардани рўҳи ғайбгўй.

Задани Павлус ва Сило.

16. Як рўз, ки мо ба ибодатгоҳ мерафтем, ба мо канизе вохўрд, ки рўҳи ғайбгўй дошт ва аз ғайбгўй ба оғоёни худ даромади калоне меовард.

17. Вай аз қафои мо ва Павлус омада, фарьёд зад, ки ин одамон бандагони Худои Таолоянд ва роҳи начотро ба мо хабар медиҳанд.

18. Азбаски чандин рўз вай ҳамин тавр рафтор кард, павлус дарғазаб шуд ва ба вай рў гардонда, ба он рўҳ гуфт: “Ба исми Исои Масеҳ туро амр мефармоям, ки аз вай берун баро“. Ва дарҳол аз вай берун омад.

19. Чун оғоёни вай диданд, ки умеди даромадашон аз даст рафт, Павлус ва Силоро дастгир карда, ба майдони шаҳр назди сардорон кашида бурданд;
20. Вақте ки онҳоро назди волиён оварданд, гуфтанд: “Ин одамон, ки яҳудӣ ҳастанд, шаҳри моро ба шӯр овардаанд
21. Ва расму таомулери мавъиза мекунанд, ки қабул кардан ва ба ҷо овардан ба мо румиён, ҷоиз нест”.
22. Мардум низ ба онҳо қиём карданд, ва волиён ҷомаҳои онҳоро канда партофта, фармуданд, ки онҳоро калтаккорӣ кунанд;
23. Пас аз задани шаттаи бисъёр, онҳоро дар зиндон андохтанд ва ба зиндонбон амр фармуданд, ки онҳоро дурустакак нигоҳбонӣ кунад;
24. Чун вай ин тавр амре гирифт, онҳоро дар зиндон дохилӣ маҳбус кард ва ба пойхошон кунда зад.

Имон оварадани зиндонбон дар Филиппӣ.

25. Дар қарибии нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфта, Худоро ҳамду сано мехонданд, ва бандиён онҳоро мешуниданд.
26. Ногаҳон заминчунбии азиме рӯй дод, то ба ҳадде ки таҳкурсии зиндон ба ларза даромад; дарҳол ҳамаи дарҳо кушода шуд, ва ҳама завлонаҳо ба замин афтод.
27. Зиндонбон бедор шуда, дарҳои зиндонро кушода дид ва шамшери худро кашида, мехост худро бидушад, ба гумони он ки бандиён гурехта рафтаанд.
28. Аммо Павлус бо овози баланд гуфт: “Ба худ осебе нарасон, зеро ки ҳамаи мо дар ин ҷо ҳастем”.
29. Зиндонбон ҷароғе талаб карда, ба дарун давида даромад ва ларзон шуда, пеши пой Павлус ва Сило афтод;
30. Сонӣ онҳоро берун оварда, гуфт: “Эй оғоён! Чӣ бояд бидунам, то ки наҷот ёбам?”.
31. Гуфтанд: “Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту бо аҳли байти худ наҷот хоҳӣ ёфт”.

32. Он гоҳ каломи Худовандро ба вай ва тамоми аҳли байташ мавъиза карданд.
33. Дар ҳамон соати шаб зиндонбон онҳоро берун оварда, захмхашонро шуст, ва фавран худаш ва тамоми аҳли байташ таъмид гирифтанд,
34. Ва онҳоро ба хонаи худ оварда, дар пешашон хўрок монд, ва бо тамоми аҳли байти худ шод шуд, ки ба Худо имон овард.

Павлус намехоҳад пинҳонӣ биравад.

35. Вақте ки субҳ дамид, волиён мулозимонро фиристоданд, ки бигўянд: “Он шахсонро ҷавоб деҳ”.
36. Зиндонбон инро ба Павлус хабар дода, гуфт: “Волиён кас фиристоданд, ки шуморо ҷавоб диҳам; пас, берун омада, ба саломатӣ биравед”.
37. Вале павлус ба онҳо гуфт: “Моро, ки румӣ ҳастем, бе муҳокима дар пеши назари тамоми мардум калтаккорӣ карда, дар зиндон андохтанд, ва акнун мехоҳанд пинҳонӣ ҷавоб диҳанд? Не, бигзор худашон омада, моро берун оваранд”.
38. Мулозимон ин суҳанонро ба волиён расонданд, ва чун шуниданд, ки румӣ ҳастанд, ба ҳарос афтоданд.
39. Ва омада, аз онҳо узр пурсиданд ва берун оварда, хоҳиш карданд, ки аз шаҳр бираванд.
40. Онҳо аз зиндон берун омада, ба хонаи Лидия шитофтанд ва бо бародарон вохўрда ва онҳоро насиҳат карда, равона шуданд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Барпо шудани калисо дар Таслўникӣ.

1. Аз Амфипўлис ва Аполония гузашта, ба Таслўникӣ омаданд, ки дар он ҷо куништи яҳудиён буд.

2. Павлус, аз рӯи одати худ, назди онҳо дохил шуд, ва се рӯзи шанбе бо онҳо аз Навиштаҳо гуфтугӯ мекард,
3. Ва ошкор карда ва исбот намуда, мегуфт, ки лозим буд Масеҳ азобу укубат кашад ва аз мурдагон эҳъё шавад, ва Ҳамин Исо, ки ман Ўро ба шумо мавъиза мекунам, Масеҳ аст.
4. Баъзе аз онҳо ва ҳамчунин бисъёре аз юнониҳои худотарс ва шумораи зиёде аз занони ашроф имон оварданд ва ба Петрус ва Сило ҳамроҳ шуданд.

Ба шӯр омадани яҳудиён дар Таслӯникӣ.

5. Аммо яҳудиёне ки имон наоварда буданд, ҳасад бурданд ва чанд нафар нобакоронро аз бозор гирифта, издиҳоме чамъ карданд ва шаҳро ба шӯр оварданд ва ба хонаи Ёсӯн тохта, хостанд онҳоро назди чамомат берун оваранд.
6. Чун онҳоро наёфтанд, Ёсӯн ва чанд нафар бародаронро назди сардорони шаҳр кашиданд ва дод зада мегуфтанд, ки онҳое ки тамоми оламро зеру забар карданд, ба ин чо низ омадаанд,
7. Ва Ёсӯн онҳоро пазирай кардааст, ва ҳамаи онҳо бар хилофи фармоишоти қайсар амал мекунанд ва шахси дигарро, ки Исо ном дорад, подшоҳ медонанд.
8. Аз шунидани ин суханон мардум ва сардорони шаҳр ба ташвиш афтоданд,
9. Ва аз Ёсӯн ва дигарон замонат гирифта, онҳоро ҷавоб доданд.

Павлус ва Сило дар Бирия.

10. Бародарон фавран Павлус ва Силоро шабона ба Бирия равона карданд, ва онҳо ба он чо расида, ба куништи яҳудиён даромаданд.
11. Яҳудиёни он чо назар ба аҳли Таслӯникӣ равшанфикртар буданд: бо иштиёқи комил каломро гӯш мекарданд ва ҳар

- рӯз Навиштаҳоро санчида мебароманд, то ки бидонанд, ки оё дар ҳақиқат ҳамин тавр аст ё не;
12. Бисъёре аз онҳо, ҳам аз занони ашрофи юнонӣ ва ҳам шумораи зиёде аз мардон имон оварданд.
 13. Лекин чун яҳудиёни Таслўникӣ фаҳмиданд, ки Павлус дар Бирия низ каломи Худоро мавъиза намудааст, ба он чо омада, мардумро ба шўр оварданд.
 14. Дарҳол бародарон Павлусро сўи баҳр равона карданд, вале Сило ва Тимотиюсро дар он чо монданд.

Павлус дар Атино.

15. Ҳамроҳони Павлус ўро то Атино гуселониданд, ва ў ба онҳо фармуд, ки гашта рафта, ҳар чи зудтар Сило ва Тимотиюсро назди ў равона кунанд.
16. Ҳангоме ки Павлус дар Атино ба онҳо интизорӣ дошт, чун дид, ки ин шаҳр аз бутҳо пур аст, рўҳаш дар дарунаш музтариб шуд.
17. Бинобар ин дар куништ бо яҳудиён ва худотарсон ва дар бозор ҳар рӯз бо ҳар кӣ вомехўрд, гуфтугў мекард.
18. Баъзе аз файласуфони эпикурӣ ва истой бо ў мунозира мекарданд; як хелашон мегуфтанд: "Ин лаққӣ чӣ мехоҳад бигўяд?"; дигарҳо мегуфтанд: "Зоҳиран, ў худоҳои бегонаро мавъиза мекунад"; зеро ки ў ба онҳо аз Исо ва эҳъё башорат меод.
19. Ўро дасгир карда, ба Арьюпогус, ки кўҳи доварон аст, оварданд ва гуфтанд: "Оё мумкин аст ки мо бидонем, ки ин тариқати наве ки ту мавъиза менамоӣ, чист?"
20. Азбаски суханонат ба гўши мо аҷиб мерасад, бинобар ин мехоҳем бидонем, ки онҳо чӣ маъно доранд".
21. Зеро ки тамоми аҳли Атино ва аҷнабиёни сокини он чо вақти худро аз ҳама зиёдтар дар гуфтани шунидани ягон гапи тоза мегузаронданд.

Мавъизаи Павлус дар Арьюпогуси Атино.

22. Он гоҳ Павлус дар миёнҷои Арьюпогус истода, гуфт: “Эй мардони Атино! Шуморо аз ҳар чихат бисъёр диндор ёфтаам;
23. „Зеро ки, чун гаштугузор карда, ибодатгоҳҳои шуморо аз назар мегузарондам, мазбаҳе дидам, ки бар он навишта шудааст: ”Ба Худои ношинос”. Пас, Ҳамонро, ки шумо мепарастед, вале намешиносед, ман ба шумо мавъиза менамоям:
24. Худое ки олам ва тамоми мавҷудоти онро офаридааст, Худованди Осмону замин аст ва дар маъбадҳои сохтаи дасти инсон нест
25. Ва ба хизмати дастҳои одамӣ эҳтиёҷ надорад, зеро ки Худаш ҳаёт ва нафас ва ҳар чизро ба ҳама мебахшад;
26. Ҳамаи қавмҳои насли одамизодро Ў аз як хун ба вучуд овардааст, то ки бар тамоми рӯи замин сокин шаванд, ва барои сукунати онҳо мӯҳлатҳо ва худуди муайяне пешакӣ муқаррар кардааст,
27. То ки онҳо Худоро чувстучӯ кунанд ва, шояд Ўро ёбем гӯён, кӯр-кӯрона даст- даст карда нагарданд, гарчанде ки Ў аз ҳеч яке аз мо дур нест;
28. Зеро ки мо дар Ў зиндагӣ ва ҳаракат мекунем ва вучуд дорем, чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд: “Мо фарзандони Ў ҳастем”.
29. Пас, модоме ки ҳамаи мо фарзандони Худо ҳастем, набояд гумон кунем, ки Илоҳият монанд аст ба тилло ё нуқра ё санге ки аз санъат ва ҳаёли инсон сурате гирифтааст.
30. Хуллас, ҳоло Худо аз замони ҳақолат сафари назар карда, дар ҳар ҷо ба ҳамаи одамон амр мефармояд, ки тавба кунанд;
31. Зеро ки Ў рӯзеро муқаррар намудааст, ки аҳли ҳақонро ба василаи Марде ки баргузидаи Ўст, аз рӯи инсоф доварӣ кунад, ва барои он ки инро ба ҳама исбот намояд, Ўро аз мурдагон эҳё кард”.

32. Вақте ки зикри эҳъёи мурдагонро шуниданд, баъзе касон тамасхур карданд ва баъзеи дигарон гуфтанд: “Дар ин бора дафъаи дигар ба суханони ту гӯш хоҳем дод”.
33. Бо ҳамин, Павлус аз миёни онҳо берун омад.
34. Вале якчанд кас ба ӯ ҳаамроҳ шуда, имон оварданд; дар байни онҳо Диёнисиюси арьюпогӣ ва Домарис ном зане ва дигарон буданд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Павлус дар Қўринтус.

1. Баъд аз ин Павлус Атиноро тарк карда, ба Қўринтус омад.
2. Дар он ҷо Акило ном яҳудӣ, ки зодгоҳаш Понтус буда, ба қариби бо ҳамсараш Прискила аз Итолия омада буд, зеро Клавдиюс фармон дода, буд, ки ҳамаи яҳудиён аз Рум бираванд, ва Павлус бо онҳо шиносӣ пайдо кард ва назди онҳо омад,
3. Ва азбаски монанди онҳо хунари хаймадӯзӣ дошт, назди онҳо монда, ба кор машғул шуд.

Пайдо шудани калисо дар Қўринтус.

4. Ҳар рӯзи шанбе ӯ дар куништ сухан ронда, саъю кӯшиш менамуд, ки яҳудиён ва юнониёноро мўътақид гардонад.
5. Вақте ки Сило ва Тимотиюс аз Мақдуния омаданд, Павлус аз Рӯҳ илҳом ёфта, ба яҳудиён шаҳодат додан гирифт, ки Исо Масеҳ аст.
6. Аммо азбаски онҳо муҳолифат ва бадзабонӣ мекарданд, домани худро бар онҳо афшонда, гуфт: “Хунатон ба гарданатон; ман аз он мубарро ҳастам; минбаъд назди ғайрияҳудиён хоҳам рафт”.
7. Аз он ҷо рафта, назди Юстус ном шахси худотарсе омад, ки хонаи вай дар шафати куништ буд.

8. Криспус, ки сардори куништ буд, бо тамоми аҳли байташ ба Худованд имон овард, ва бисъёре аз қўринтиён, чун шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд.
9. Худованд як шаб дар рўё ба Павлус гуфт: “Натарс, балки сухан бигў ва хомўш набош,
10. Зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва ҳеч кас ба ту осебе нахоҳад расонд; чунки Ман дар ин шаҳр мардуми бисъёре дорам”.
11. Ба ин сабаб ў як солу шаш моҳ дар он ҷо монда, каломи Худоро ба онҳо таълим дод.

Ғолиюни бомулоҳиза.

12. Дар ин миён, вақте ки Ғолиюн волии Охоия буд, яҳудиён якдил шуда, ба Павлус ҳучум карданд ва ўро ба маҳкама кашида оварданд
13. Ва гуфтанд: “Ин шахс мардумро иғво медиҳад, ки ибодати Худоро бар хилофи шариат ба ҷо оваранд”.
14. Павлус ҳанўз ҳарфе назада буд, ки Ғолиюн ба яҳудиён гуфт: “Эй яҳудиён! Агар озоре ё кирдори баде ба вуқў меомад, барои ман асосе мебуд, ки арзи шуморо бишнавам;
15. Вале модоме ки сухан дар бораи калимот ва номҳо ва шариати шумо меравад, худатон бояд онро яктарафа кунед: ман дар ин бобат доварӣ нахоҳам кард”.
16. Ва онҳоро аз маҳкама пеш кард.
17. Ҳамаи юнониён сардори куништ Сўстинисро дастгир карда, дар назди маҳкама каллакўбак карданд, ва Ғолиюн ба ин ҳеч парво накард.

Павлус ба Антиёхия бармегардад ва мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад.

18. Павлус боз чандин рўз дар он ҷо истод, он вақт бо бародарон хайру маъзур кард ва бо киштӣ ба Сурия равона шуд ва Прискила ва Акиларо ҳамроҳи худ бурд ва дар Канхария мўйсар гирифт, чунки назр карда буд.

19. Вақте ки ба Эфсӯс расиданд, онҳоро дар он ҷо монда, худаш ба куништ даромад ва бо яҳудиён суханронӣ кард.
20. Аз ӯ хоҳиш карданд, ки муддате бо онҳо бимонад, лекин ӯ розӣ нашуд.
21. Ва бо онҳо хайру маъзур карда, гуфт: “Ман бояд иди дар пеш истодаро ҳатман дар Ерусалим гузаронам; баъд аз он, Худо хоҳад, боз назди шумо хоҳам баргашт“. Ва Эфсӯсро тарк кард.
22. Ба Қайсария расида, ба Ерусалим рафт ва аҳли калисоро табрик ва аҳволпурсӣ карда, ба Антиёхия равона шуд.

Сафари сеюми Павлус.

23. Муддате дар он ҷо истода, боз ба сафар рафт ва дар кишвари Галотия ва Фриция гашта, ҳамаи шогирдонро тақвият мекард.

Апўллўс дар Эфсӯс.

24. Апўллўс ном яҳудие аз аҳли Искандария, ки шахси суханвар ва аз Навиштаҳо хабардор буд, ба Эфсӯс расид;
25. Ӯ дар тариқи Худованд тарбият ёфта буд ва бо чўшу хурўши Рўҳ сухан ронда, дар бораи Исо ба хубӣ таълим метод, гарчанде ки фақат аз таъмиди Яҳъё огоҳӣ дошт.
26. Ӯ дар куништ далерона сухан рондан гирифт. Чун Акило ва Прискила суханонашро шуниданд, ӯро назди худ оварданд ва тариқи Худовандро ба ӯ дурустакак фаҳмонданд.
27. Вақте ки ӯ азми сафари Охоия кард, бародарон ба шогирдон навиштанд, ки ӯро пазирой кунанд; чун ба он ҷо расид, ба касоне ки ба файзи илоҳӣ имон оварда буданд, ёрдами бисъёр дод:
28. Зеро ки бо қуввати тамои дар пеши назари ҳама бо яҳудиён баҳсу мунозира карда, аз рӯи Навиштаҳо исбот менамуд, Исо Масеҳ аст.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Павлус дар Эфсӯс.

Шогирдони Яҳъё масеҳӣ мешаванд.

1. Дар он замоне ки Апўллўс дар Кўринт буд, Павлус дар кишварҳои боло гардиш карда, ба Эфсӯс расид ва дар он ҷо шогирдонро ёфт.
2. Ба онҳо гуфт: “Оё вақте имон овардед, Рўҳулқудсро қабул кардед?” Ба ӯ гуфтанд: “Ҳатто нашунидаем, ки Рўҳулқудс вучуд дорад”.
3. Ба онҳо гуфт: “Пас чӣ навъ таъмид гирифтед?” Гуфтанд: “Таъмиди Яҳъё”.
4. Павлус гуфт: “Таъмиде ки Яҳъё меод, таъмиди тавба буд, ва ӯ ба мардум мегуфт: ”Ба Он Касе ки баъд аз ман меояд, яъне ба Исои Мсеҳ имон оваред” ,,,
5. Чун инро шуниданд, ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд,
6. Ва ҳангоме ки Павлус дастҳои худро бар сари онҳо ниҳод, Рўҳулқудс бар онҳо нозил шуд, ва ба забонҳо сухан ронда, нубувват карданд.
7. Онҳо тақрибан дувоздаҳ нафар буданд.

Павлус дар куништ ва дар мадрасаи Тиронус дар Эфсӯс.

8. Муддати се моҳ ӯ ба куништ даромада, нотарс мавъиза менамуд ва дар бораи Малакути Худо мусоҳиба мекард ва далелҳо меовард.
9. Вале азбаски баъзе касон саҳтдил буданд ва имон намеоварданд ва дар ҳақиқи ин тариқат дар пеши мардум бадзабонӣ мекарданд, бинобар ин аз онҳо худро канор гирифта, шогирдонро ҷудо кард ва ҳар рӯз дар мадрасаи Тиронус ном шахсе мавъиза менамуд.
10. Ин тақрибан ду сол давом кард, ба тавре ки ҳамаи сокинони вилояти Осиё, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, каломи Исои Худовандро шуниданд.

Мўъцизоте ки Павлус ба амал овардааст.

11. Худо ба василаи Павлус мўъцизоти бузурге ба амал меовард,
12. То ба ҳадде ки дастмолҳо ва фўтаҳои ба бадани ӯ расидаро бурда, бар беморҳо мегузоштанд, ва бемории онҳо нест мешуд, ва авроҳи хабис аз онҳо берун мерафт.
13. Ҳатто баъзе аз азоимхонҳои оворагарди яҳудӣ ҳам бар онҳое ки мубталои рўҳи хабис буданд, исми Исои Худовандро зикр карда, мегуфтанд: “Шуморо ба Исое ки Павлус мавъиза менамояд, қасам медиҳем”.
14. Ҳафт нафар писарони Искиво ном шахсе ки яке аз саркоҳинони яҳудӣ буд, ҳамин тавр амал мекарданд.
15. Аммо рўҳи хабис дар ҷавоби онҳо гуфт: “Исоро мешиносам, Павлусро низ медонам, лекин шумо кистед?”
16. Марде ки рўҳи хабис дошт, бо чунон қуввате ба онҳо дарафтод, ки ҳама мағлуб шуданд ва дар ҳолате ки бараҳна ва маҷрўҳ буданд, аз хона гурехтанд.
17. Ин воқеа ба гўши ҳамаи яҳудиён ва юнониёни сокини Эфсўс расида, ҳамаро ба ҳарос андохт, ва исми Исои Худованд дар миёни онҳо бештар иззату икром пайдо кард;
18. Бисъёре аз имондорон омада, аъмоли худро иқро ва ошкор мекарданд;
19. Бисъёре аз онҳо ки ба ҷодигарӣ машғул буданд, китобҳои худро оварда, дар пеши назари ҳама сўзонданд; вақте ки арзиши онҳоро ҳисоб карданд, маълум шуд, ки баробари панҷоҳ ҳазор дирҳам аст.
20. Каломи Худо ҳамин тавр қувват мегирифт ва интишор меёфт.
21. Пас аз анҷоми ин чизҳо, Павлус дар дили худ азм кард, ки аз Мақдуния ва Охоия гузашта, ба Ерусалим биравад, ва гуфт: “Баъд аз рафтаниам ба он ҷо, Румро низ бояд бубинам”.

22. Аз мулозимонаш ду нафарро, яъне Тимотиюс ва Арагустро, ба Мақдуния равонакарда, худаш муддате дар вилояти Осиё бимонд.

Ба шӯр омадани нуқрагарон дар Эфсӯс.

23. Дар он замон исьёни азиме бар зидди тариқи Худованд рӯй дод;

24. Зеро ки Димитриюс ном нуқрагаре ки тасвирҳои нуқрагини маъбади Артамисро месохт ва ба ин васила ба санъатгарон фоидае калоне мерасонд,

25. Онҳоро, ҳамчунин ҳунармандони дигарро чамъ оварда, гуфт: “Эй мардумон! Шумо медонед, ки некӯаҳволии мо аз пушти ҳамин ҳунар аст,

26. Ва шумо дида ва шунида истодаед, ки на танҳо дар Эфсӯс, балки қариб дар тамоми вилояти Осиё ин Павлус мардуми бисъёрро иғво андохта, гумроҳ кардааст, ва мегӯяд: ”Чизҳои сохтаи дасти инсон худо нестанд”.

27. Пас, хавфи он аст, ки на танҳо ҳунари мо аз байн равад, балки ин маъбади олиҳаи мо Артамис низ безътибор шавад, ва ҳашамати вай, ки тамоми вилояти Осиё ва аҳли олам парастишаш мекунанд, беқурб гардад”.

28. Вақте ки ин суханонро шуниданд, онҳо хеле ба хашм омада, фаръёд заданд: “Бузург аст Артамиси эфсӯсийен!”.

29. Тамоми шаҳр ба шӯр омада, ҳама якдилона сӯи тамошохона тохтанд ва Гоюс ва Ористархусро, ки аз аҳли Мақдуния ва ҳамроҳони Павлус буданд, дастгир карда, бо худ кашида бурданд.

30. Павлус мехост, ки ба миёни мардум дарояд, аммо шогирдон ӯро намонданд;

31. Ҳамчуни баъзе аз сардорони вилояти Осиё, ки дӯстонаш буданд, назди ӯ кас фиристода, таъкид карданд, ки ба тамошохона набиёяд.

32. Дар ин миён баъзе касон дод зада, чизе мегуфтанд, касони дигар чизи дигаре; зеро ки чамоат ошуфтахол буданд ва аксари онҳо намедонистанд, ки барои чӣ чамъ шудаанд.
33. Аз миёни издиҳом Искандарро кашола карданд, чунки яҳудиён ўро пеш андохта буданд, ва Искандар бо дасташ ишора намуда, хост барои муҳофизати худ ба мардум сухане бигўяд.
34. Аммо, чун яҳудӣ буданаширо донистанд, ҳама бо як овоз дод заданд ва қариб ду соат нидо мекарданд: “Бузург аст Артими́си эфсўсиён!”.
35. Нозирӣ низом мардумро сокит карда, гуфт: “Эй мардуми Эфсўс! Кӣ намедонад, ки шаҳри Эфсўс парастандаи маъбади Артамиси олиҳаи бузург ва ҳайкали аз осмон нозилшудаи вай мебошад?”
36. Модоме ки ин баҳснопазир аст, шуморо лозим аст, ки ором бошед ва рафтори бемулоҳизае накунед;
37. Зеро ин шахсоне ки шумо овардаед, на торочкунандагони маъбаданд ва на дар ҳаққи олиҳаи шумо сухани куфромез гуфтаанд;
38. Агар Дмитриюс ва ҳамкоронаш даъвое бар касе дошта бошанд, инак дари маҳкамаҳо кушода, волиён низ ҳозиранд: бигзор ба онҳо шикоятҳои худро оварда супоранд;
39. Вале агар талаби дигаре дошта бошед, он бояд дар маҳкамаи шаръӣ яктарафа шавад;
40. Зеро хавфи он аст, ки мо барои рафтори имрӯза ба балвогарӣ айбдор шавем, ва мо ҳеч далеле надорем, ки барои чунин чамъомад онро сабаб нишон диҳем“. Инро гуфта, издиҳомро пароканда кард.

БОБИ БИСТУМ

Павлус дар Мақдауния ва Юнон.

1. Пас аз он ки ин шўру ғавфо хотима ёфт, Павлус шогирдонро даъват намуда, хайру маъзур кард ва ба Мақдуния равона шуд.
2. Дар он ноҳия гашта, бисъёр насиҳат дод ва ба Юнон омад;
3. Дар он ҷо се моҳ истод; азбаски яҳудиён ба муқобили ӯ ошўб бардоштанд, ӯ азми сафари Сурия кард ва ба фикре омад, ки бо роҳи Мақдуния гашта равад.
4. То ба вилояти Осиё ҳамроҳи ӯ инҳо рафтанд: Супотрус аз аҳли Бирия, Ористархус ва Секундус аз аҳли Таслўхикӣ, Ғоюс аз Дарба, Тимотиюс ва аз мардуми Осиё Тўхикўс ва Трофимус.
5. Инҳо аз мо пештар рафта, дар Трўос мунтазири мо шуданд.

Павлус дар Трўос.

6. Лекин мо пас аз айёми иди фатир аз Филиппӣ бо киштӣ рафтем ва баъд аз панҷ рўз ба Трўос назди онҳо расидем ва дар он ҷо ҳафт рўз истодем.
7. Рўзи якшанбе, вақте ки шогирдон барои ноншикастан чамъ шуданд, Павлус, ки фардош аз он ҷо рафтани буд, бо онҳо мусоҳиба намуд, ва суханаш то нисфи шаб давом кард.
8. Дар болохонае ки мо чамъ шуда будем, чароғҳои бисъёре месўхт.
9. Офтихўс ном чавоне ки бар остонаи тиреза нишаста буд, ба пинак рафт, ва ҳангоме ки мусоҳибаи Павлус тўл мекашид, хоби сахташ бурда, баногоҳ аз ошъёнаи сеюм ба зер афтод, ва чун ўро бардоштанд, мурда буд.
10. Павлус поён фуromaда, худро болои ӯ партофт ва ўро оғўш гирифта, гуфт: “Хавотир накашед, зеро ки ҷони ӯ дар ўст”.
11. Баъд боло баромад ва нонро шикаста, хўрд ва то субҳ гуфтугўи бисъёре карда, ба роҳи худ равона шуд.
12. Дар ин миён он чавонро зинда оварданд, ва хотирашон хел осуда шуд.

Аз Трўос ба Милитус.

13. Мо зуд ба киштӣ савор шуда, ба Асӯс рафтем, то ки аз он чо Павлусро ҳамроҳи худ бигирем, зеро ки ҳамин тавр амр фармуда буд, ва ӯ ният дошт ба он чо пиёда равад.
14. Вақте ки дар Асӯс ба мо вохӯрд, ӯро ҳамроҳи худ гирифта, ба Митилинӣ омадем.
15. Аз он чо бо киштӣ равона шуда, рӯзи дигар дар рӯ ба рӯи Хиюс бозистодем; рӯзи сеюм ба Сомӯс расидем ва дар Тручилиюн истода, фардои он вориди Милитӯс шудем,
16. Зеро ки Павлус ният дошт аз паҳлуи Эфсӯс гузашта равад, то ки дар вилояти Осиё даранг накунад, чунки ӯ таъчил менамуд, ки ба қадри имкон дар арафаи иди Панतिकост дар Ерусалим бошад.

Павлус дар Милитус.

Видоъ бо тирони калисои Эфсӯс.

17. Аз Милитус ба Эфсӯс кас фиристода, пирони калисоро даъват намуд,
18. Ва ҳангоме ки назди ӯ омаданд, ба онҳо гуфт: “Шумо медонед, ки аз рӯзи аввали ба Осиё қадам монданам, дар тамоми вақте ки бо шумо будам, ман чӣ гуна рафтор кардам,
19. Дар ҳолате ки бо каломи фурӯтанӣ, бо ашкҳои бисъер ва бо машаққатҳои ки ба туфайли дасисаҳои яҳудиён ба сарам меомад, ба Худованд хизмат кардам,
20. Ва чӣ гуна ман ҳар чизеро, ки фоиданок буд, аз шумо дарег надоштам, балки дар пеши тамоми мардум ва хона ба хона гашта, ба шумо мавъиза намудам ва таълим додам.
21. Ва ба яҳудиён ва юнониён хотирнишон мекардам, ки назди Худо тавба кунанд ва ба Худованди мо Исои Масеҳ имон оваранд.
22. Ва инак, ҳоло бо тақозои Рӯҳ ба Ерусалим меравам ва аз он чи дар он чо ба сарам хоҳад омад, чизе намедонам,

23. Чуз ин ки Рӯхулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат дода, мегӯяд, ки занҷирҳои асорат ва укубатҳо барои ман муҳайёст.
24. Лекин ба ин чизҳо нигоҳ намекунам ва ҷони худро азиз намедорам, балки муроди ман фақат ин аст, ки вазифаи худро ва он хизмате, ки Исои Худованд ба ман супурдааст, яъне мавъизаи Инҷили файзи Худоро ба хушӣ анҷом диҳам.
25. Ва алҳол инро медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар байнатон гашта, Малакути Худоро мавъиза намудаам, дигар рӯи маро нахоҳед дид.
26. Бинобар ин имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, ки ман аз хуни ҳамаатон мубарро ҳастам,
27. Зеро ки ҳеҷ як фурсатро аз даст намодаам, ки ба шумо тамоми иродаи Худоро бифаҳмонам.
28. Пас, нигоҳбони худатон ва нигоҳбони тамомион рамае бошед, ки Рӯхулқудс шуморо барои назорат кардани он таъин намудааст, то ки Калисои Худоро, ки Ў бо Хуни Худ харидааст, бачаронед.
29. Зеро ман медонам, ки баъд аз рафтани ман гургҳои дарранда ба миёни шумо хоҳанд омад, ки ба рама раҳме нахоҳанд кард;
30. Аз миёни худатон низ шахсоне пайдо хоҳанд шуд, ки суханони қач хоҳанд гуфт, то ки шогирдонро аз ақиби худ бикашанд.
31. Бинобар ин ҳушъёр бошед ва дар хотир нигоҳ доред, ки чӣ гуна ман дар давоми се сол, рӯзонаю шабона ашк рехта, ҳар яке аз шуморо таълим додам.
32. Акнун, эй бародарон, шуморо ба Худо ва ба каломи файзи Ў месупорам, ки қодир аст шуморо обод гардонад ва дар миёни ҳамаи муқаддасон ба шумо меросе бибахшад.
33. Ман ба симу зар ё перохани касе чашм надӯхтаам:
34. Худатон медонед, ки ҳамин дастҳои ман барои таъмини эҳтиёҷоти худам ва ҳамроҳонам хизмат кардааст.
35. Бо тамоми рафтори худ ман ба шумо нишон додаам, ки мо бояд ҳамин тавр меҳнат карда, нотаъвононро дастگیرӣ

намоем ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ дорем, ки Ў гуфтааст: ”Додан аз гирифтани беҳтар аст” „.

36. Баъд аз гуфтани ин суханон зону зада, бо ҳамашон дуо гуфт.
37. Ҳама гирияи бисёр карданд ва Павлусро оғӯш кашида, мебӯсиданд.
38. Алалхусус аз чунин суханони ӯ хеле ғамгин шуданд, ки гуфта буд: ”Рӯи маро дигар нахоҳед дид”. Ва ўро то кишти гуселонданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Аз Милитус ба Сўр.

1. Бо онҳо хайру маъзур карда, бо кишти равона шудем ва рост ба Кос омадем; рўзи дигар ба Русд ва аз он ҷо ба Потра расидем;
2. Дар он ҷо кишти ёфтем, ки ба Финикия рафтани буд, ва ба он савор шуда, ҳаракат кардем.
3. Қаприсро, ки аз дур намоён шуд, ба тарафи чап монда, сўи Сурия равона шудем ва дар Сўр лангар андохтем, зеро ки дар он ҷо мебоист бори киштиро мефуруварданд.

Рўҳулқудс Павлусро аз сафари Ерусалим нигоҳ медорад.

4. Дар он ҷо шогирдонро пайдо карда, ҳафт рўз истодем; онҳо аз рўҳ илҳом ёфта, ба Павлус гуфтанд, ки ба Ерусалим наравад.
5. Чун вақти мо ба охир расид, боз ба роҳ даромадем, ва ҳама бо занону бачаҳошон моро то беруни шаҳр гусел карданд; мо дар соҳили баҳр зону зада, дуо гуфтем,
6. Ва бо ҳамдигар хайру хуш карда, ба кишти даромадем, ва онҳо ба хонаҳои худ баргаштанд.

7. Аз Сўр сафари худро бо киштӣ давом додем, ба Птолимус расидем ва дар он ҷо бо бародарон мулоқот карда, як рӯз дар наздашон истодем.

Павлус дар Қайсария.

8. Рӯзи дигар Павлус ва мо, ки ҳамроҳаш будем, он чоро тарк карда, ба Қайсария омадем ва ба хонаи Филлипуси башоратдиҳанда, ки яке аз ҳафт нафар буд, даромада, назди ӯ мондем.
9. Ӯ чор духтари бокира дошт, ки нубувват мекарданд.
10. Баъд аз чандин рӯзре ки дар он ҷо будем, Оғобус ном набие аз яҳудо омад.
11. Ва назди мо даромада, камарбанди Павлусро гирифтудастҳо ва пойҳои худро баст ва гуфт: “Рӯҳулқудс мегӯяд, ки яҳудиён дар Ерусалим соҳиби ин камарбандро ҳамин тавр баста, ба дасти ғайрияҳудиён хоҳанд супурд”.
12. Вақте ки инро шунидем, мо ва аҳли он ҷо илтимос кардем, ки ӯ ба Ерусалим наравад.
13. Аммо Павлус дар ҷавоб гуфт: “Ин чӣ корест, ки шумо мекунед? Чаро бо гирьяи худ дили маро мешиканед? Зеро ки тайёр ҳастам на танҳо бандӣ шавам, балки дар Ерусалим ба хотири исми Исои Худованд бимирам”.

Павлус дар Ерусалим.

14. Чун ба гапи мо надаромад, ба ҷуз ин сухан: “Он чи хости Худованд аст, бишавад!” чизи дигаре нагуфтем.
15. Баъд аз он рӯзҳо мо тадоруки сафарро дида, сӯи Ерусалим равона шудем;
16. Баъзе аз шогирдони сокини Қайсария низ ҳамроҳи мо омада, моро ба хонаи Маносӯн ном шахсе ки аз аҳли Қаприс ва шогирди дерина буд, оварданд, то ки назди ӯ манзил кунем.

17.Вақте ки вориди Ерусалим шудем, бародарон моро бо хурсандӣ пазирой карданд.

Павлус мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад ва ҳадияи таҳоратро меоварад.

18.Рӯзи дигар Павлус ҳамроҳи мо назди Яъқуб омад; ҳамаи пирон низ ҳозир шуданд.

19.Пас аз салому аҳволпурсӣ аз он чи Худо ба василаи хизмати ӯ дар миёни ғайрияҳудиён ба амал оварда буд, муфассал нақл кард.

20.Чун шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд ва ба ӯ гуфтанд:“Эй бародар, чунон ки мебинӣ, чандин ҳазор яҳудиён имон овардаанд ва ҳамаашон ғаюри шариат мебошанд;

21.Онҳо дар бораи ту шундаанд, ки ба ҳамаи яҳудиёне ки дар миёни халқҳо умр ба сар мебаранд, таълим медиҳӣ, ки аз Мусо дур шаванд, ва мегӯӣ, ки писарони худро хатна накунад ва қоидаҳои шариатро ба ҷо наоваранд.

22.Пас, чӣ бояд кард? Албатта мардум ҷамъ хоҳанд шуд, зеро ки аз омаданат хабар хоҳанд ёфт.

23.Бинобар ин он чи ба ту мегӯем, ба ҷо овар: назди мо ҷор одам ҳастанд, ки назре кардаанд;

24.Онҳоро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намо ва харҷашонро ба гарданат бигир, то ки онҳо мӯйсари худро битарошанд, ва ҳама хоҳанд фаҳмид, ки он чи дар бораи ту шундаанд, асосе надорад, балки худат ҳам мувофиқи шариат рафтор мекунӣ.

25.Лекин дар хусуси онҳое ки аз байни ғайрияҳудиён имон овардаанд, мо навишта ва амр фармуда будем, ки ба чизе риоя накунад, балки фақат аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти буғишуда ва аз зино парҳез намоянд“.

26.Павлус он одамонро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намуд ва рӯзи дигар ба маъбад даромад ва анҷоми рӯзҳои

тахоратро, ки бояд барои ҳар яке аз онҳо ҳадияе пешкаш карда шавад, эълон кард.

Павлусро яҳудиён дар маъбад дастгир карданд.

27. Вақте ки ҳафт рӯз ба охир мерасид, яҳудиёни аҳли вилояти Осиё ўро дар маъбад дида, тамоми мардумро ба шўр оварданд ва ба ў дасти тааддӣ дароз карданд
28. Ва фаръёд зада, гуфтанд: “Эй мардони Исроил, мадад кунед! Ин ҳамон касест, ки ҳамаро дар ҳар ҷо бар зидди қавм ва шариат ва бар зидди ин макон таълим медиҳад, дар айни ҳол юнониҳоро низ ба маъбад дароварда, ин макони муқаддасро палид кардааст”.
29. Зеро ки пеш аз ин онҳо Трофимуси эфсўсиро бо ў дар шаҳр дида буданд ва гумон карданд, ки Павлус вайро ба маъбад овардааст.
30. Тамоми шаҳр ва ҷунбиш омад, мардуми бисъёре чамъ шуданд ва Павлусро дастгир карда, аз маъбад берун бароварданд ва дарҳол дарҳоро бастанд.
31. Вақте ки онҳо қастӣ ҷони ў мекарданд, ба мариҳазори сипоҳ хабар расид, ки тамоми Ерусалим ба ошўб омадааст;
32. Вай дарҳол сарбозон ва мирисадҳоро бо худ гирифта, сўи онҳо шитофтанд, ва ҳангоме ки онҳо мариҳазор ва сарбозонро диданд, аз задани Павлус даст кашиданд.

Павлусро бо ду занҷир мебанданд.

33. Мариҳазор наздик омада, ўро дастгир кард ва амр фармуд, ки ўро бо ду занҷир бибанданд, ва пурсид, ки ин кист ва ҷи гуноҳе кардардааст?
34. Аз байни издиҳом дод зада, баъзеҳо як чиз ва баъзеҳо чизи дигар мегуфтанд, ва азбаски вай аз боиси шўру ғавғо ҳақиқати ҳолро фаҳмида натавонист, фармон дод, ки ўро ба қалъа баранд.

35. Вақте ки ў ба зинапоя расид, сарбозонро лозим омад, ки ба сабаби хашми мардум ўро бардошта баранд.
36. Зеро ки мардуми бисъёре аз қафо омада, фаръёд мезаданд, ки’’ўро бидушед!’’
37. Пеш аз он ки вориди қалъа шаванд, Павлус ба мириҳазор гуфт:“Оё чоиз аст ба ту чизе бигўям?”. Гуфт:“Оё забони юнониро медонӣ?”.
38. „Оё ту ҳамон мисрие нестӣ, ки якчанд рўз пеш аз ин, фитнае барангехта, чор ҳазор одамкушро бо худ ба биёбон бурд?”.
39. Павлус гуфт:“Ман яҳудӣ ҳастам, аз Тарсус, табааи Қилиқия, ки шаҳри машҳур аст; хоҳишмадам иҷозат бидех, то ки ба мардум сухане гўям“.
40. Вақте ки иҷозат дод, Павлус дар болои зина истода, бо дасташ ба мардум ишора кард, ва ҳамин ки хомўшии том бақарор гашт, ба забони ибронӣ ба сухан шурўъ намуда чунин гуфт:

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ба ҳузури мардуми бисъёр худро ҳимоя кардани Павлус.

1. „Эй бародарон ва эй падарон! Он чиро, ки пеши шумо барои муҳофизати худ арз менамоям, гўш кунед“
2. Чун шуниданд, ки ба онҳо ба забони ибронӣ сухан мекунад, боз зиёдтар хомўш шуданд. Ў гуфт:
3. Ман яҳудӣ ҳастам, ки дар Тарсуси Қилиқия таваллуд шудаам ва дар ин шаҳр дар хизмати Чамлиил тарбият ёфтаам ва шариати падаронро бодикқат омўхатаам ва дар роҳи Худо ғаюр будам, чунон ки ҳамаи шумо имрўз ҳастед.
4. Ва ин тариқатро то ба дараҷаи марг тақиб менамудам ва мардону занонро побанд карда, дар зиндон меандохтам;
5. Дар бораи ман саркоҳин ва ҳамаи пирон низ шаҳодат хоҳанд дод, ки ман аз онҳо номаҳо гирифта, ба Димишк

- назди бародарон рафта будам, то ки дар он чо масеҳиёнро бандӣ карда, барои чазо ба Ерусалим биёрам;
6. Аммо дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик меомадам, қариби пешин баногоҳ нури азиме аз осмон давродаври ман дурахшид;
 7. Бар замин афтодам ва овозе шунида, ки ба ман мегуфт: "Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекунӣ?"
 8. Ба ҷавоб гуфтам: "Худовандо, Ту кистӣ?" Ё ба ман гуфт: "Ман Он Исои Носирӣ ҳастам, ки ту Ёро таъқиб мекунӣ".
 9. Онҳое ки ҳамроҳи ман буданд, нурро дида, ҳаросон шуданд, вале овози Он Касеро, ки бо ман сухан мегуфт, намешуниданд.
 10. Он гоҳ ман гуфтам: "Худовандо! Чӣ кунам!" Худованд ба ман гуфт: "Барҳез ва ба Димишқ биравм ва дар он чо ҳар коре ки бояд бикунӣ, ба ту гуфта хоҳад шуд".
 11. Азбаски ман аз дурахши он нур нобино шуда будам, ҳамроҳонам аз дастам гирифта, ба Димишқ бурданд.
 12. Ҳанониё ном Марди порсои шарият, ки дар миёни ҳамаи яҳудиёни сокини Димишқ некном буд,
 13. Назди ман омада, истоду ба ман гуфт: "Эй бародар Шоул! Бино шав". Дарҳол чашмонам кушода шуду ман ёро дидам.
 14. Ё гуфт: "Худои падарони мо туро баргузидааст, то ки иродаи Ёро дарк намоӣ ва Он Одилро бубинӣ ва аз забонаш сухане бишнавӣ,
 15. Чунки аз он чи дидаӣ ва шунидаӣ, дар пеши тамоми мардум шоҳиди Ё хоҳӣ шуд;
 16. Пас, чаро таъхир мекунӣ? Барҳез ва таъмид бигир ва исми Ёро хонда, аз гуноҳҳои худ пок шав"
 17. Вақте ки ба Ерусалим баргаштам, дар маъбад дуо мегуфтам, дар ҳолати беҳудӣ афтодам
 18. Ва Ёро дидам, ки мегуфт: "Шитоб намо ва аз Ерусалим зудтар равона шав, чунки шаҳодати туро дар ҳаққи Ман қабул нахоҳанд кард".

19. Гуфтам: ”Худовандо! Онҳо медонанд, ки ман мўъминони Туро дар зиндон меандохтам ва дар куништҳо шаллок мезадам,
20. Ва ҳангоме ки хуни шоҳиди Ту истефанусро мерехтанд, ман дар он чо истода, қатли ўро таҳсин менамудам ва либосҳои қотилони ўро посбонӣ мекардам”.
21. Аммо Ў ба ман гуфт: ”Равона шав, зеро ки Ман туро ба чойҳои дур сӯи ғайрияҳудиён хоҳам фирстод”.
22. То ҳамин суханаш ба ў гӯш доданд; сонӣ фаръед зада, гуфтанд: ”Чунин шахсро аз рӯи замин маҳв кунед! Зеро ки набояд ў зинда бимонад”.
23. Дар ҳамон вақте ки онҳо дод мезаданд, чомаҳои худро мепартофтанд ва чангу ғубор ба ҳаво мебардоштанд.
24. Мириҳазор амр фармуд, ки ўро ба қалъа дароварда, тозиёна зананд, то фаҳманд, ки аз чӣ сабаб бар ў инқадар фаръед мезананд.
25. Вақте ки ўро бо тасмаҳо мебастанд, ба мирисаде ки наздаш истода буд, гуфт: ”Оё бар шумо чоиз аст, ки табааи Румиро, бе он ки маҳкум шуда бошад, тозиёна занед?”
26. Чун мирисад инро шунид, назди мириҳазор рафта, хабар дод ва гуфт: ”Оё медонӣ, чӣ мекунӣ? Ин шахс табааи Рум аст”
27. Мириҳазор назди ў омада, пурсид: ”Ба ман бигӯй, ки оё ту табааи Рум ҳастӣ?” Гуфт: ”Оре”.
28. Мириҳазор гуфт: ”Ман ин табаиятроба бадали маблағи калоне ба даст овардаам”. Павлус гуфт: ”Аммо ман бо он ба дунё омадаам”.
29. Дарҳол онҳое ки ўро шиканча карданӣ буданд, аз ў даст кашиданд; мириҳазор низ румӣ будани ўро фаҳмида, ҳаросон шуд, ки ўро занҷир зада буд.
30. Рӯзи дигар, бо мақсади донишони он ки барои чӣ яҳудиён ўро айбдор мекунанд, ўро аз завлона озод кард ва амр фармуд, ки саркоҳинон ва тамоми шўрои пирон чамъ шаванд, ва Павлусро бароварда, назди онҳо ба по хезонд.

БОБИ БИСУ СЕЮМ

Павлус ба ҳузури шӯрои пирон.

1. Павлус ба шӯрои пирон назар дӯхта, гуфт: “Эй бародарон! Ман то имрӯз дар ҳузури Худо бо вичдони пок рафтор кардаам”.
2. Саркоҳин Ҳанониё ба онҳое ки назди ӯ истода буданд, фармон дод, ки ба даҳонаш як торсакӣ зананд.
3. Павлус ба вай гуфт: “Худо туро хоҳад зад, эй девори сафедшуда! Ту нишастай, ки маро аз рӯи шариат доварӣ кунӣ, вале бар хилофи шариат амр медиҳӣ, ки маро бизананд”.
4. Онҳое ки назди ӯ истода буданд, гуфтанд: “Саркоҳини Худоро дашном медиҳӣ?”.
5. Павлус гуфт: “Эй бародарон, ман надонистам, ки вай саркоҳин аст; зеро ки навишта шудааст: ”Ба пешвои қавми худ носазо нагӯй” ,,,
6. Вақте ки Павлус фаҳмид, ки як қисми онҳо саддуқиён ва қисми дигарашон фарисиён мебошанд, дар шӯрои пирон нидокунон гуфт: “Эй бародарон! Ман фарисӣ ва фарзанди фарисӣ ҳастам, ва аз умеди эҳёи мурдагон дар ин ҷо муҳокима карда мешавам”.
7. Ҳамин ки ин суханонро гуфт, дар миёни фарисиён ва саддуқиён низоъ афтод, ва аҳли чамъомад ду тақсим шуданд;
8. Зеро ки саддуқиён мегӯянд, ки на эҳё вучуд дорад, на фаришта ё рӯҳ, аммо фарисиён ин ҳар ду ро эътироф менамоянд.
9. Ғавғои азиме ба амал омад, ва китобдонони фирқаи фарисиён бархоста, баҳскунон гуфтанд: “Мо дар ин шахс ҳеч бадӣ намебинем; ва агар рӯҳе ё фариштае ба вай сухан гуфта бошад, ба Худо муқобилат нахоҳем кард”.
10. Аммо аз баски ихтилоф қувват гирифт, мириҳазор аз хавфи он ки Павлусро тикка-тикка кунанд, ба сарбозон фармон дод, ки ӯро аз миёни онҳо гирифта, ба қалъа дарорад.

11. Ҳамон шаб Ҳудованд ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: “Устувор бош, Павлус, ва чӣ тавре ки дар Ерусалим дар ҳаққи Ман шаҳодат додӣ, дар Рум низ бояд ҳамон тавр шаҳодат диҳӣ”.

Суиқастии яҳудиён ба муқобили Павлус.

12. Чун чашми рӯз кушода шуд, баъзе аз яҳудиён забон як карда, қасам хӯрданд, ки то Павлусро накушанд, ба ҳеч хӯрданӣ ва нӯшиданӣ лаб назананд;

13. Шумораи онҳое ки чунин аҳд карда буданд, бештар аз чихил нафар буд;

14. Онҳо назди саркоҳинон ва пирон рафта, гуфтанд: “Мо савганд ёд кардем, ки то Павлусро накушем, чизе начашем;

15. Акнун шумо ва шӯрои пирон ба мириҳазор хабар диҳед, ки фардо ӯро назди шумо бароварад, гӯё ки меҳоҳед кори ӯро аниқтар дида бароед; ва мо тайёр ҳастем, ки ӯро, пеш аз наздик омаданаш, бикушем”.

16. Аммо хоҳарзодаи Павлус аз қасди онҳо воқиф шуд ва рафта, ба қалъа даромад ва Павлусро хабардор кард.

17. Павлус яке аз мирисадҳоро даъват намуда, гуфт: “Ин ҷавонро назди мириҳазор бибар, зеро чизе дорад, ки ба ӯ бигӯяд”.

18. Вайро гирифта, назди мириҳазор бурд ва гуфт: “Павлуси бандӣ маро даъват намуда, хоҳиш кард, ки ин ҷавонро назди ту биёрам, зеро чизе дорад, ки ба ту бигӯяд”.

19. Мириҳазор дасти вайро гирифта, ба хилватгоҳе бурд, ва пурсид: “Чӣ чиз аст, ки меҳоҳӣ ба ман бигӯӣ?”.

20. Гуфт: “Яҳудиён маслиҳатро ба як ҷо мондаанд, ки аз ту хоҳиш кунанд, то Павлусро фардо назди шӯрои пирон барорӣ, гӯё ки онҳо меҳоҳанд кори ӯро аниқтар тафтиш намоянд;

21. Аммо ту ба онҳо гӯш надох, зеро ки бештар аз чихил нафарашон дар сари роҳи ӯ камин сохтаанд ва савганд ёд кардаанд, ки то ӯро накушанд чизе нахӯранд ва нанӯшанд;

ва ҳоло онҳо тайёр шуда, мунтазири фармоиши ту истодаанд“.

22. Мириҳазор ҷавонро ҷавоб дода, гуфт: “Ба ҳеҷ кас нагў, ки маро аз ин роз хабар кардаї“.

Павлус ба Қайсария назди Феликс фиристода шуд.

23. Сонї ду мирисадро даъват намуда, гуфт: “Дусад сарбоз ва ҳафтад савора ва дусад найзаандозро омода кунед, то ки имшаб соати сеюм ба Қайсария биравед.

24. Инчунин маркабҳо ҳозир кунед, то ки Павлусро савор карда, ба саломатї назди Феликси ҳоким равона намоед“.

25. Ў номае ба ин мазмун навишт:

26. „Клавдиюс Лисиёс ба мўхтарам Феликси ҳоким салом мерасонад;

27. Ин одамро яҳудиён дасргир карда буданд ва қасди куштани ўро доштанд; чун фаҳмидам, ки фуқарои Рум аст, бо сарбозон рафта, аз дасташон раҳонидам;

28. Азбаски хостам бидонам, ки бар ў чї даъво доранд, ўро ба шўрои пирони онҳо овардам

29. Ва донистам, ки ўро дар ақидаҳои баҳсноки оид ба шариаташон айбдор мекунанд, вале ў ҳеҷ коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад;

30. Чун ба гўшам расид, ки яҳудиён қасди чони ин одам доранд, февран ўро назди ту фиристодам ва ба даъвогаронаш низ амр фармудам, ки даъвоҳои худро дар ҳаққи ў дар ҳузури ту баён кунанд; вассалом“.

31. Сарбозон мувофиқи дастуре ки ба онҳо дода шуд, Павлусро гирифта, шабона ба Антипотрис бурданд.

32. Ва рўзи дигар ба саворон вогузор карданд, ки бо ў бираванд, ва худашон ба қалъа баргаштанд.

33. Ҳамин ки онҳо ба Қайсария расиданд, номаро ба дасти ҳоким супурда, Павлусро низ назди ў ҳозир сохтанд.

34. Ҳоким номаро хонда, пурсид, ки ў аз кадом вилоят аст, ва чун фаҳмид, ки аз Қилиқия аст, гуфт:

35. „Вақте ки даъвогарони ту ҳозир шаванд, сухани туро хоҳам шунид“. Ва амр фармуд, ки ўро дар сарбозхонаи Ҳиродус нигоҳ доранд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Павлус ба ҳузури Феликс.

1. Баъд аз панҷ рӯз саркоҳин Ҳанониё бо пирон ва Тартуллўс ном нотиқе омад, ва онҳо шикоятӣ худро дар ҳаққи Павлус ба ҳоким супурданд.
2. Вақте ки Павлусро даъват карданд, Тартуллўс ба айбдор кардани ў шурўъ намуда, гуфт:
3. „Эй Феликси мўҳтарам, мо ҳамеша ва дар ҳама ҷо бо каломи миннатдорӣ эътироф менамоем, ки дар сояи ту осоиши комил дорем, ва ба туфайли ғамхўрии ту ин қавм ба некўаҳволӣ расидааст;
4. Вале, барои он ки туро бисъёр заҳмат надихам, аз ту хоҳишмандам, ки илтифот намуда, мухтасаран арзи моро бишнавай:
5. Зеро ки ин одамро фасодангез ёфтаем, ки ў дар миёни ҳамаи яҳудиёни рӯи олам ошўб меандозад ва сардастаи бидъати носирӣ мебошад,
6. Ва ҳатто саъю кўшиш намудааст, ки маъбадро палид гардонад, ва мо ўро дастгир кардем, то ки аз рӯи шариати худ бар ў доварӣ намоем,
7. Аммо Лисиёси мириҳазор омада, ўро бо зўрӣ аз дасти мо гирифт.
8. Ва амр фармуд, ки даъвогарони ў назди ту биёянд; худат метавонӣ тафтиш намуда, ҳар он чиро, ки мо бар ў даъво дорем, аз худи ў бифаҳмӣ“.
9. Яҳудиён суханони ўро тасдиқ карда, гуфтанд, ки чунин аст.

Худро сафед кардани Павлус.

10. Чун ҳоким ба Павлус ишора кард, ки сухан гӯяд, ӯ ба ҷавоб гуфт: “Азбаски медонам, ки ту чандин сол боз довари ин қавм ҳастӣ, ман кори худро дилпуруна муҳофизат менамоям;
11. Ту метавонӣ бифаҳмӣ, ки дувоздаҳ рӯз зиёд нагузаштааст, ки ман барои ибодат ба Ерусалим рафта будам;
12. Ва маро ҳеч кас надидааст, ки дар маъбад, ё кунишҳо ва ё дар шаҳр бо касе мубоҳиса карда бошам ё ки дар байни мардум ошӯб андохта бошам;
13. Низ он чиро, ки ҳоло бар ман даъво менамоянд, исбот карда наметавонанд;
14. Лекин инро назди ту иқрор мекунам, ки аз рӯи тариқате ки онҳо бидъат меноманд, дар ҳолате ки ба ҳар чи дар Таврот ва дар суҳафи анбиё навишта шудааст, эътиқот дорам.
15. Ва аз Худо умед дорам, чунон ки инҳо низ интизорӣ доранд, ки ҳам барои одилон ва ҳам барои золимон эҳёи мурдагон дар пеш аст;
16. Бинобар ин худам низ саъю кӯшиш менамоям, ки вичдонам назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад;
17. Баъд аз чандин сол ман омадам, то ки ба халқи худ садақот биёрам ва ҳадия пешкаш бикунам,
18. Ва дар ҳолате ки таҳорат ёфта будам, ва дар гирду пешам на мардуме буд, на ғавғое, маро дар маъбад чанд нафар яҳудиёни вилояти Осиё диданд,
19. Ки онҳо низ мебоист дар ин ҷо назди ту меистоданд ва, агар чизе бар зидди ман дошта бошанд, даъво мекарданд;
20. Ё худи инҳо бигӯянд, ки аз ман, вақте ки назди шӯрои пирон истода будам, чӣ хатое дидаанд,
21. Чуз он як сухан, ки ман дар миёни онҳо истода, бо овози баланд гуфтам, ки аз барои эҳёи мурдагон имрӯз пеши шумо муҳокима карда мешавам“.
22. Феликс, ки аз ин тариқат ба хубӣ огоҳӣ дошт, муҳокимаро ба таъхир андохта, гуфт: “Вақте ки Лисиёси мириҳазор биёяд, кори шуморо тафтиш хоҳам кард“.

23. Ва ба мирисад амр фармуд, ки Павлусро дар бандихона нигоҳ дорад, лекин ба ӯ сабуки дихад ва ба ҳеҷ касе аз наздиконаш, ки барои хизмат ё мулоқоти ӯ меоянд, монёе нашавад.

Павлус бори дуюм ба ҳузури Феликс.

24. Баъд аз чанд рӯз Феликс бо ҳамсари худ Друсила, ки занани яҳудӣ буд, омад ва Павлусро даъват намуда, суханони ӯро дар бораи имон ба Масеҳ гӯш кард.

25. Аммо вақте ки ӯ дар бораи адолат, парҳезгорӣ ва довари оянда сухан меронд, Феликс ба ҳарос афтада, ҷавоб дод: “Алҳол бирав, ва ҳар гоҳ фурсат ёбам, боз туро даъват хоҳам кард”.

26. Дар айни ҳол вай умедвор буд, ки Павлус ба вай пул медиҳад, то ки ӯро озод кунад; бинобар ин ӯро дам ба дам даъват намуда, бо ӯ мусоҳиба мекард.

Ду соли оромӣ дар Қайсария.

27. Лекин баъд аз гузаштани ду сол Поркиюс Фестус ба ҷои Феликс таъин шуд, ва Феликс, ки мехост яҳудиёро хурсанд созад, Павлусро дар зиндон нигоҳ дошт.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Павлус дар ҳузури Фестус.

1. Чун Фестус ба вилоят омад, баъд аз се рӯз аз Қайсария ба Ерусалим рафт.
2. Саркоҳин ва бузургони яҳудиён даъвои худро нисбат ба Павлус ба вай фаҳмонданд ва гапи худро маъқул карданд.

3. Ва илимос карданд, ки ба онҳо илтифот намуда, ўро ба Ерусалим биёрад; онҳо қасд доштанд, ки ўро дар роҳ ба қатл расонанд.
4. Аммо Фестус ба ҷавоб гуфт:“Павлус дар Қайсария маҳбус аст, ва худи ман ба қарибӣ ба он ҷо бармегардам“.
5. „Бинобар ин“, гуфт вай,“онҳое ки аз шумо метавонанд, ҳамроҳи ман биёянд, ва агар ин шахс айбе дошта бошад, бар ў даъво кунанд“.
6. Дар миёни онҳо аз ҳашт ё даҳ рӯз зиёд намонда, ба Қайсария баргашт, ва рӯзи дигар бар курсии доварӣ нишаста, амр фармуд, ки Павлусро биёранд.
7. Вақте ки ў ҳозир шуд, яҳудиёне ки аз Ерусалим омада буданд, даври ўро гирифта, бисъёр айбҳои гаронро ба гардани ў бор карданд, ки онҳоро исбот карда наметавонистанд.
8. Вале ў худро муҳофизат намуда, гуфт:“Ман на бар зидди шариати яҳудиён, на бар зидди маъбад ва на бар зидди қайсар ҳеч ҷинояте накардаам“.
9. Фестус, ки мехост дили яҳудиёнро ёбад, дар ҷавоби Павлус гуфт:“Оё мехоҳӣ ба Ерусалим биравӣ, то ки ман туро дар он ҷо дар ин бобат доварӣ намоям?“.

Павлус довари қайсар талаб мекунад.

- 10.Павлус гуфт:“Ман дар маҳкамаи қайсар истодаам, ва муҳокимаи ман бояд дар ҳамин ҷо ба амал ояд; ман ба яҳудиён ҳеч бадӣ накардам, чунон ки худат ҳам инро ба хубӣ медонӣ;
- 11.Агар бадие ё ягон кори сазовори марг карда бошам, аз мурдан ибое надорам; лекин агар аз он айбҳои ки инҳо ба гардани ман мемонанд, дар ман ҳеч чизе набошад, касе ҳақ надорад маро ба дасти онҳо бисупорад; ман довари қайсарро талаб мекунам“.

12. Фестус бо мушовиронаш маслиҳат карда, дар ҷавоби ӯ гуфт: “Модоме ки довари қайсарро талаб мекуни, назди қайсар хоҳи рафт”.

Павлус ба ҳузури подшоҳ Агрипос.

Беайб донистаи Павлус.

13. Баъд аз чанд рӯз подшоҳ Агрипос ва Бернико ба Қайсария омаданд, то ки Фестусро муборакбод кунанд.

14. Чун рӯзҳои зиёде дар он ҷо истоданд, Фестус ба подшоҳ кори Павлусро ҳикоят карда, гуфт: “Шахсе ҳаст, ки Феликс ӯро дар зиндон нигоҳ доштааст,

15. Ва ҳангоме ки дар Ерусалим будам, саркоҳин ва пирони яҳудӣ дар бораи ӯ ба ман гап заданд ва маҳкумияти ӯро талаб карданд.

16. Дар ҷавоби онҳо гуфтам, ки расму русуми румиён ин нест, ки касеро ба марг таслим кунанд, бе он ки айбдорро бо даъвогаронаш рӯ ба рӯ карда, ба вай имконият диҳанд, ки худро аз айбҳо сафед кунад.

17. Бинобар ин, вақте ки онҳо ба ин ҷо омаданд, ман бе таъхир, фардои он, бар курсии доварӣ нишастам ва амр фармудам, ки он шахсро биёранд.

18. Аммо даъвогарон бархоста, аз он чи ман гумон доштам, ҳеч як айберо бар гардани ӯ монда натавонистанд,

19. Балки бо ӯ фақат дар бораи парастии Худои худ ва дар бораи Исо ном шахсе ки мурдааст, вале Павлус мегуфт, ки ӯ зинда аст, ихтилофи ақида доштанд.

20. Чун дар ҳалли ин масъала душворӣ кашидам, ман гуфтам: “Оё ӯ намехоҳад ба Ерусалим биравад, то ки муҳокимаи ӯ дар он ҷо ба амал ояд?”.

21. Аммо Павлус талаб кард, ки ӯро барои довари Августус маҳфуз дорам, бинобар ин ман амр фармудам, ки то вақте ки ӯро назди қайсар бифирсатм, ӯ дар ҳабс нигоҳ дошта шавад”.

22. Ағрипос ба Фестус гуфт: “Ман ҳам мехостам суханони ин шахсро бишнавам“. Дар ҷавоб гуфт: “Фардо хоҳӣ шунид“.
23. Рӯзи дигар, вақте ки Ағрипос ва Бернико бо ҳашамати бузурге омада, бо мириҳазорон ва бузургони шахр ба маҳкама дохил шуданд, бо фармони Фестус Павлусро оварданд.
24. Фестус гуфт: “Эй подшоҳ Ағрипос ва эй ҳамаи мардумоне ки дар ин ҷо ҳузур доред! Инак, шумо ҳамон шахсро мебинед, ки тамоми ҷамоати яҳудиён, чи дар Ерусалим ва чи дар ин ҷо, ба ман аз ӯ шикоят кардаанд ва фаръед зада гуфтаанд, ки ӯ набояд дигар зинда бимонад;
25. Лекин ман, чун дидам, ки ӯ ҳеҷ кори сазовори марг накардааст ва худаш низ довари Авғустусро талаб намуд, ба ин сабаб қарор додам, ки ӯро ба он ҷо бифиристам;
26. Азбаски ҳеҷ чизи дурусте надорам, ки дар ҳаққи ӯ ба олиҳазрат бинависам, бинобар ин ӯро назди шумо ва алалахусус назди ту, эй подшоҳ Ағрипос, овардам, то ки дар натиҷаи таҳқиқ чизе барои навиштанам пайдо кунам;
27. Зеро ба назарам хилофи ақл менамояд, ки бандиери фиристонаму айбҳои ба гарданаш монданашударо нишон надиҳам“.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ба ҳузури Ағрипос худро ҳимоят кардани Павлус.

1. Ағрипос ба Павлус гуфт: “Ба ту иҷозат дода мешавад, ки барои ҳимояти худ сухан гӯӣ“. Он гоҳ Павлус дасти худро дароз карда, барои муҳофизати худ гуфт:
2. „Эй подшоҳ Ағрипос! Барои худ камоли хушбахтӣ медонам, ки имрӯз имконият дорам дар ҳузури ту худро аз ҳамаи айбҳои ки яҳудиён ба гардани ман бастаанд, муҳофизат намоям,
3. Хусусан ки ту аз ҳамаи расму таомулҳо ва ихтилофоти байни яҳудиён ба хубӣ воқиф ҳастӣ. Бинобар ин аз ту хоҳишмандам, ки ҳиммат намуда, суханони маро бишнавай.

4. Зиндагии маро, ки аз аввали чавониам онро дар миёни қавми худ ва дар Ерусалим гузарондам, ҳамаи яҳудиён медонанд;
5. Онҳо аз рӯзҳои аввал маро мешиносанд ва, агар бихоҳанд, метавонанд гувоҳӣ диҳанд, ки ман мевофиқи порсотарин тариқати мазҳаби мо фарисӣ шуда рафтор мекардам.
6. Ва ҳоло барои умед бастанам ба он ваъдае, ки Худо ба падарони мо додааст, ман муҳофизат карда мешавам,
7. Дар сурате ки дувоздаҳ сибти мо шабу рӯз бо чидду чаҳд ибодат мекунам ба умеди он ки иҷроӣ ҳамон ваъдаро бубинанд: аз барои ҳамин умед, эй подшоҳ Агрипос, яҳудиён маро айбдор мекунам.
8. Чаро ба назари шумо аз ақл берун менамояд, ки Худо мурдагонро эҳё мекунад?
9. Оре, ман ҳам пештар барои худ вочиб медонистам, ки бар зидди исми Исои Носирӣ ҳар чӣ зиёдтар амал кунам,
10. Чӣ тавре ки дар Ерусалим мекардам: аз саркоҳинон изни гирифта, бисёре муқаддасонро дар зиндон мезндохтам, ва ҳангоме ки онҳоро мекушанд, бар зиддашон фатво медодам;
11. Дар ҳамаи кунистҳо ҳар дам онҳоро азоб медодам ва маҷбур мекардам, ки куфр бигӯянд, ва азбаски хашму ғазабам нисбат ба онҳо пурзӯр буд, ҳатто дар шаҳрҳои бегона онҳоро таъқиб менамудам.
12. Боре барои чунин амалиёт бо изни ва супориши саркоҳинон ба Димишқ мерафтам;
13. Ва инак, эй подшоҳ, дар нисфи рӯз дар роҳ нуреро аз осмон дидам, ки равшантар аз офтоб буд, ва давродаври ман ва ҳамроҳонам дурахшид.
14. Ҳамамон бар замин афтодем, ва ман овозеро шунидам, ки ба забони ибронӣ ба ман мегуфт: "Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекунӣ? Лагат заданат ба сихак душвор аст".
15. Ман гуфтам: "Худовандо, Ту кистӣ?" Гуфт: "Ман он Исо ҳастам, ки ту Ёро таъқиб мекунӣ;

16. Аммо бархез ва бар пой худ биист; зеро барои он ба ту зоҳир шудаам, ки туро ходим ва шоҳид таъин намоям бар он чи дидаӣ ва бар он чи ба ту ошкор хоҳам кард;
17. Ва туро раҳой хоҳам дод аз дасти ин қавм ва аз дасти халқҳое ки ҳоло туро назди онҳо мефиристам,
18. То ки чашмони онҳоро воз кунӣ, ва онҳо аз зулмот ба рӯшноӣ бароянд ва аз чанголи шайтон раҳо шуда, ба Худо ручӯъ намоянд ва ба василаи имоне ки ба Ман меоваранд, омурзиши гуноҳҳо ва насибае дар миёни муқаддасон пайдо кунанд”.
19. Бинобар ин эй подшоҳ Агрипос, ба рӯъёи осмонӣ беимонӣ накардам,
20. Балки дар навбати аввал ба сокинони Димишқ ва Ерусалим ва тамоми сарзамини Яҳудо ва низ ғайрияҳудиён мавъиза менамудам, ки тавба карда, ба Худо ручӯъ намоянд ва корҳое кунанд, ки сазовори тавба бошад.
21. Аз барои ҳамин маро яҳудиён дар маъбад дастгир карданд ва куштанӣ шуданд.
22. Аммо Худо ба ман ёр шуд, ва ман то имрӯз зинда мондаам ва ба хурду калон шаҳодат медиҳам ва гапе намезанам чун он чи анбиё ва Мусо гуфтаанд, ки бояд вуқӯъ ояд,
23. Яъне Масеҳ бояд азобу уқубат кашад ва аввалин касе бошад, ки аз мурдагон эҳё шуда, ба ин қавм ва ба халқҳо аз тулӯи нур хабар расонад“.
24. Чун ӯ ба ин тарз худро муҳофизат мекард, Фестус бо овози баланд гуфт:“Эй Павлус, ту аз ақл бегона шудай! Дониши бисъёр туро девона кардааст“.
25. Гуфт:“Эй Фестуси мӯҳтарам, ман аз ақл бегона нашудаам, балки суханони ҳақиқатро бо ақли солим баён менамоям:
26. Зеро подшоҳе ки дар хузураш далерона сухан меронам, аз ин воқиф аст; ман яқин дорам, ки чизе дар ин бора аз ӯ пӯшида нест, зеро ки ин дар хилватгоҳе воқеъ нашудааст;
27. Эй подшоҳ Агрипос, оё ба анбиё имон дорӣ? Медонам, ки имон дорӣ“.

28. Ағрипос ба Павлус гуфт: “Кам мондааст маро тарғиб намоӣ, ки масеҳӣ шавам”.
29. Павлус гуфт: “Аз Худо мехостам, ки ба андозаи кам ё зиёд на танҳо ту, балки ҳамаи онҳое ки суханони маро мешунаванд, мисли ман гарданд, чуз аз ин занҷирҳо”.
30. Чун инро гуфт, подшоҳ ва ҳоким, Бернико ва дигар касоне ки бо онҳо нишаста буданд, бархостанд.
31. Ва онсӯтар рафта, ба якдигар гуфтанд: “Ин одам ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад”.
32. Ағрипос ба Фестус гуфт: “Агар ин одам довари қайсарро талаб намекард, метавонист озод шавад”.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Павлус дар аснои роҳи Рум.

1. Роҳ то ба Крит.

1. Чун қарор доданд, ки бо киштӣ ба Итолия равем, Павлус ва чанд бандии дигарро ба мирисади кӯшуни Авғустус, ки Юлиус ном дошт, супурданд.
2. Ба киштии Адрамит савор шуда, ба роҳ даромадем, ки он ният дошт дар наздикии соҳили вилояти Осиё шино кунад; Ористархуси мақдунӣ аз аҳли Таслўникӣ ҳамроҳи мо буд.
3. Рўзи дигар ба Сидўн расидем; Юлиус ба Павлус илтифот намуда, ичозат дод, ки назди дўстони худ рафта, лавозимоти сафарашро аз онҳо бигирад.
4. Аз он ҷо равона шуда, дар қарибии Қаприс гузаштем, зеро ки боди муҳолиф мевазид;
5. Баҳрро дар рў ба рўи Қилиқия ва Памфилия тай намуда, ба Мирои Ликия расидем.
6. Дар он ҷо мирисади киштии Искандарияро, ки ба Итолия мерафт, пайдо карда, моро бар он савор кард.
7. Чандин рўз оҳисата-оҳисата шино карда, базўр ба Қнидўс наздик омадем, вале азбаски боди номусоид мевазид, сӯи Крит ба соҳили Салмўнӣ рондем.

8. Ва бо душворӣ аз пеши он гузашта, ба мавзее расидем, ки Бандари Нек ном дошт ва ба шаҳри Ласия наздик буд.
9. Баъд аз гузаштани муддати зиёд, ки сафари баҳр акнун хатарнок шуда буд, зеро ки айёми рӯзадорӣ ҳам гузашта буд, Павлус онҳоро таъкид намуда,
10. Гуфт: “Эй мардон! Мебинам, ки ин сафари мо на танҳо барои бор ва киштӣ, балки барои ҷони мо низ хеле душвор ва зарарнок хоҳад шуд”.
11. Аммо мирисад аз суханони Павлус дида, бештар ба гапи суккондор ва соҳиби киштӣ боварӣ дошт.
12. Азбаски он бандар барои зимистонгузарони мувофиқ набуд, бисъёр касон маслиҳат доданд, ки аз он ҷо бираванд, то ки, шояд, ба Финиқо расида, айёми зимистонро дар ин бандари Крит, ки рӯ ба самти ҷануби ғарбӣ ва шимоли ғарбӣ воқеъ аст, гузаронанд.
13. Чун боди ҷанубӣ вазид, ба гумони он ки муродашон ҳосил шуд, лангар бардошта, дар қарибии соҳили Крит равона шуданд.

2. Тундбод.

14. Вале дере нагузашта, боди саҳти муҳолифе барҳост, ки авриклидӯн ном дорад,
15. Ва чунон бошиддат ба киштӣ омада зад, ки он ба муқобили бод истода натавонист, ва мо идораи киштиро аз даст дода, беихтиёр ба ҷараёни об ронда шудем.
16. Ва ба ҷазирачае ки Клавдо ном дорад, бошиддат бархӯрда, қайқи киштиро базӯр нигоҳ дошта тавонистем.
17. Онро кашида бароварда, камари киштиро бо танобҳо маҳкам бастанд ва, аз тарси он ки дар ҷои пастобе фуру монанд, бодбонро фуруварданд, ва мо ҳамчунон ба ҷараёни об ронда шудем.
18. Рӯзи дигар, ба сабаби пурзӯр шудани тӯфон, бори киштиро ба об партофтан гирифтанд.

19. Дар рӯзи сеюм мо бо дастҳои худ асбобу анчоми киштиро бароварда партофтем.
20. Чандин рӯз на офтоб аён мешуд, на ситорагон; тӯфони шадид як зайл давом мекард, ва дигар ҳеҷ умеди барои халосии мо набуд.
21. Азбаски муддати дуру дароз чизе нахӯрда буданд, Павлус дар миёни онҳо истода гуфт: “Эй мардон! Кошки ба суханони ман даромада, аз Крит намебаромадем, ки дар он сурат аз ҳамаи ин мушкилот ва зиён амон меёфед;
22. Акнун низ шуморо насихат дода, мегӯям, ки қавидил бошед, чунки ҳеҷ осебе ба ҷони ҳеҷ яке аз шумо нахоҳад расид, фақат киштӣ талаф хоҳад шуд;
23. Зеро ки имшаб фариштаи Худоеро ки ман аз онӣ ӯ ҳастам ва ӯро ибодат мекунам, ба ман зоҳир шуд
24. Ва гуфт: “Эй Павлус, натарс! Ту бояд дар ҳузури қайсар ҳозир шавӣ, ва инак, Худо ҷони ҳамаи ҳамсафаронатро ба ту бахшидааст”.
25. Бинобар ин, эй мардон, қавдил бошед, зеро ки ман ба Худо имон дорам, ва ҳамон тавре ки ба ман гуфтааст, воқеъ хоҳад шуд:
26. Лекин бар яке аз қазираҳо хоҳем афтод“.

3. Киштӣ дар ҷои настобе фуру монд.

27. Чун шаби чордахум фаро расид, ва мо ҳанӯз дар баҳри Адриё ба ҳар сӯ ронда мешудем, дар қарибии нисфи шаб, моллоҳон пай бурданд, ки хушкие наздик аст,
28. Ва чуқурии обро чен карданд, бист қомат баромад, андаке пеш рафта, боз чен карданд, понздаҳ қомат баромад.
29. Аз бими он ки ба санглохе бахӯранд, аз думи киштӣ чор лангар андохтанд ва дами субҳро мунтазир шуданд.
30. Маллоҳон мехостанд киштиро тарк кунанд, ва бо ин мақсад қайқро ба об мефуроварданд, ба баҳонаи он ки гӯё мехоҳанд лангарҳоро аз бинии киштӣ биандозанд,

31. Аммо Павлус ва мирисад ва сарбозон гуфт:“Агар инҳо дар киштӣ намонанд, шумо начот нахоҳед ёфт“.
32. Он гоҳ сарбозон танобҳои қайқро буриданд, ва он афтод.
33. Пеш аз субҳидам Павлус аз ҳама хоҳиш кард, ки чизе бихӯранд; ӯ гуфт:“Имрӯз рӯзи чордахум аст, ки шумо интизорӣ кашида, чизе нахӯрдаед ва гурусна ҳастед.
34. Бинобар ин шуморо даъват менамоям, ки чизе бихӯред, зеро ки саломатии ҷони шумо ба ин вобаста аст: мӯе аз сари ҳеч яке аз шумо нахоҳад афтод“.
35. Бо ин суханон нонро гирифта, дар ҳузури ҳама Худоро шукргузорӣ кард ва онро шикаста, ба хӯрдан шурӯъ намуд.
36. Он гоҳ ҳама қавидил шуданд, ва онҳо низ нон хӯрданд.
37. Шумораи мо дар киштӣ чамъ дусаду ҳафтоду шаш нафар буд.
38. Чун аз хӯрок сер шуданд, гандумро ба об партофта, киштиро сабук карданд.
39. Вақте ки рӯз равшан шуд, заминро нашинохтанд, лекин халиҷе диданд, ки соҳили паст дошт, ва қарор доданд, ки агар мумкин шавад, киштиро сӯи он биронанд.
40. Лангархоро бурида, дар баҳр гузоштанд, бандҳои сукконро низ кушоданд ва бодбонро ба чараёни бод боло кашида, роҳи соҳилро пеш гирифтанд.
41. Ба димоғае дакка хӯрданд, ва киштӣ дар ҷои пасобе фурӯ монд: бинии он дармонда беҳаракат истод, лекин думаш аз шиддати мавҷҳо дарҳам шикаст.
42. Сарбозон қасди куштани бандиён карданд, ки мабодо касе шинокунон гурехта наравад.
43. Лекин мирисад ки мехост Павлусро раҳо кунад, ба ин қасди онҳо монёъ шуд ва фармуд, ки аввал касоне ки шино карда метавонанд, худро дар об андохта, ба соҳил бирасанд,
44. Ва дигарон, баъзе бар тахтаҳо ва баъзе бар шикастапораҳои киштӣ аз дунболи онҳо бираванд. Ба ҳамин тарз ҳамашон ба саломатӣ ба хушкӣ расиданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

4. Фурудой ба ҷазираи Малит.

Павлусро мор газид.

1. Вақте ки раҳо шудем, фаҳмидем, ки он ҷазира Малит ном дорад.
2. Сокинони ҷазира ба мо хеле меҳрубонӣ намуданд: азбаски борон меборид ва ҳаво хунук буд, онҳо оташ афрӯхта, ҳамамонро пазирой карданд.
3. Павлус як миқдор ҳезум чамъ карда буд, ва ҳангоме ки онро дар оташ меандохт, ба сабаби гармии оташ мори афъие берун омада, ба дасташ часпид.
4. Ҳамин ки сокинони ҷазира ҷонварро бар дасти ӯ овезон диданд, ба якдигар гуфтанд: “Бидуни шакку шубҳа, ин шахс қотил аст, ки бо вучуди аз баҳр раҳо шуданаш адолат намегузорад, ки ӯ зинда бимонад”.
5. Аммо ӯ ҷонварро дар оташ афканд ва ҳеч осебе надид.
6. Онҳо мунтазир буданд, ки баданаш варам мекунад ё ки ӯ баногоҳ афтода ҷон медиҳад; вале чун бисъёр интизорӣ кашиданд ва диданд, ки ҳеч офате ба ӯ нарасид, фикрашон дигаргун шуд, ва гуфтанд, ки ӯ Худое мебошад.

Муъҷизаи шифо ёфтани падари Публиус.

7. Дар наздикиҳои он мавзеъ амлоки сардори ҷазира буд, ки ӯ Публиус ном дошт; ӯ моро ба хонаи худ оварда, се рӯз бо меҳрубонӣ пазирой намуд.
8. Падари Публиус гирифтори табларза ва дарди шикам шуда хобида буд, ва Павлус назди вай омад ва дастҳои худро бар вай гузошта, вайро шифо дод.
9. Баъд аз ин воқеа дигар беморони ҷазира низ омада, шифо ёфтанд,
10. Ва моро хеле иззату ҳурмат карданд, ва ҳангоме ки аз он ҷо мерафтем, моро бо лавозимоти сафар таъмин намуданд.

11. Пас аз се моҳ ба киштии Искандария, ки аломати Чавзо дошт ва зимистонро дар ҷазира гузаронида буд, савор шудем.
12. Ва ба Саркузо расида, дар он ҷо се рӯз мондем;
13. Аз он ҷо равона шуда, ба Риғюн омадем; азбаски баъд аз як рӯз боди чанубӣ вазид, рӯзи дуҷум ғарби Пўтҷуль шудем;
14. Дар он ҷо бародаронро ёфта, мувофиқи хоҳишашон ҳафт рӯз назди онҳо мондем ва сонӣ роҳи Румро пеш гирифтём.
15. Бародарони он ҷо, чун аз одамони мо хабардор шуданд, то бозоргоҳи Опинос ва меҳмонсарое ки “Се майхона” ном дошт, ба истиқболи мо омаданд, ва Павлус онҳоро дида, ба Худо шукргузори кард ва қавидил гашт.

Павлус дар Рум ва хизматгузориш ӯ.

16. Вақте ки ба Рум расидем, мирисад бандиёро ба сипаҳсолор супурд, аммо ба Павлус иҷозат шуд, ки бо як сарбоз, ки ӯро посбонӣ мекард, дар хонаи ҷудоғонае иқомат кунад.
17. Баъд аз се рӯз Павлус бузургони яҳудиёро даъват намуд, ва ҳангоме ки онҳо ҷамъ омаданд, ба онҳо гуфт: “Эй бародарон! Гарчанде ки ман ҳеҷ амале бар зидди қавм ва расму таомули падарон накардаам, маро дар Ерусалим бандӣ карда, ба дасти румиён супориданд;
18. Онҳо, баъд аз тафтиш, меҳостанд маро озод кунанд, чунки ман ҳеҷ гуноҳе накардаам, ки сазовори марг бошам;
19. Аммо азбаски яҳудиён муҳолифат карданд, ман маҷбур шудам довари қайсарро талаб намоям, вале на аз барои он ки аз қавми худ шикоят кунам;
20. Ба ин сабаб ман шуморо даъват намудам, то ки бо шумо вохӯрда гуфтугӯ кунам, зеро ки аз барои умеди Исроил бо ин занҷир баста шудаам”.
21. Ба ӯ гуфтанд: “Мо ҳеҷ номае дар ҳаққи ту аз Яҳудо нагирифтаем, ва аз бародароне ки ба ин ҷо омада буданд,

ҳеч кас аз ту чизе хабар надодааст ва ё сухани баде нагуфтааст;

22. Лекин хоҳишмандем, ки фикру ақидаи туро аз худат бишнавам, зеро ба мо маълум аст, ки дар бораи ин фирқа дар ҳама ҷо ҷидол мекунанд“.
23. Рӯзеро барои ӯ муқарар карданд, ва мардуми бисъёре назди ӯ ба манзилаш омаданд, ва ӯ аз субҳ то шом ба онҳо аз Малакути Худо шаҳодат ва шарҳ меод ва аз Тавроти Мусо ва суҳафи анбиё далелҳо дар бораи Исо меовард.
24. Баъзе аз онҳо ба суханонаш имон оварданд, вале дигарон имон наоварданд.

Павлус ба халқҳо мавъиза мекунад.

25. Азбаски бо якдигар муҳолифат доштанд, Павлус пеш аз рафтани онҳо чунин сухане гуфт: “Рӯҳулқудс ба василаи Ишаъи набӣ ба падарони мо чӣ хуб гуфтааст:
26. “Назди ин қавм бирав ва бигӯ: бо гӯшҳои шунаво хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва бо чашмҳои бино хоҳед нигарист, вале нахоҳед дид;
27. Зеро ки дили ин қавм саҳт ва гӯшҳошон вазнин ва чашмҳошон баста шудааст, мабодо бо чашмҳо бубинанд ва бо гӯшҳо бишнаванд ва бо дил бифаҳманд ва рӯчӯ кунанд, то ки онҳоро шифо бахшам”.
28. Пас, бидонед, ки наҷоти Худо ба ғайрияхудиён фиристода шудааст, ва онҳо хоҳанд шунид“.
29. Чун инро гуфт, яҳудиён рафтанд, дар ҳолате ки бо якдигар бисъёр мубоҳиса мекарданд.
30. Павлус ду соли тамом дар хонаи иҷорагии худ истиқомат кард, ва ҳар киро, ки назди ӯ меомад, пазироӣ менамуд.
31. Ва Малакути Худоро мавъиза мекард ва бо тамоми далерӣ тариқати Исои Масеҳи Худовандро бемалол таълим меод.

**НОМАИ ҲАВОРИИ МУҚАДДАС ЯЪҚУБ
БОБИ ЯКУМ**

Имтиҳони имон.

1. Яъқуб, ки бандаи Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст, ба дувоздаҳ сибте ки пароканда мебошад, салом мерасонад.
2. Эй бародарони ман, вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро барои худ шодии бузурге ҳисоб кунед,
3. Чун медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вучуд меоварад;
4. Ва сабр бояд амали комил дошта бошад, то ки шумо комил ва солим буда, ҳеч камбудие надошта бошед.
5. Ва агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор талаб кунад аз Худое ки ба ҳама бо саховат ва бе сарзаниш ато менамояд, ва ба вай ато хоҳад шуд.
6. Валекин бигзор бо имон талаб кунад ва ҳеч шакку шубҳа надошта бошад, чунки шаккок ба мавҷи баҳр монанд аст, ки аз шамол баланд шуда, ҷавлон мекунад:
7. Бигзор чунин кас гумон накунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард.
8. Шахси дудила дар ҳамаи роҳҳои худ ноустувор аст.
9. Бигзор бародари залил бо сарбаландии худ фахр намояд,
10. Ва сарватдор бо залолати худ, чунки ӯ мисли гули алаф даргузар аст:
11. Офтоб бо гармо тулӯъ намуда, алафро мехушконад, ва гули он рехта, зебоии намуди он нест мешавад; сарватдор низ дар роҳҳои худ ҳамин тавр пажмурда хоҳад шуд.
12. Хушо касе ки дар озмоиш вафодор менамояд, зеро вақте ки вай имтиҳон медиҳад, тоҷи ҳаётро, ки Худованд ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст, ба даст хоҳад овард.

Озмоиш аз кучо ба амал меояд.

13. Дар озмоиш бигзор ҳеч кас набояд бигӯяд: “Маро Худо меозмояд”; чунки Худо бо бадӣ озмуда намешавад ва Худаш ҳеч касро намеозмояд,

14. Балки ҳар кас саргарм ва фирефтаи ҳаваси худ гардида, ба озмоиш дучор мешавад;
15. Баъд ҳавас, ҳомила шуда, гуноҳро ба дуньё меоварад, ва гуноҳ, ки ба амал омад, мамотро ба вучуд меоварад.
16. Эй бародарони маҳбуби ман, фирефта нашавед.
17. Ҳар як инъоми нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло, аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ё тағбироте ва ҳеҷ дигаргуние мавҷуд нест.
18. Ё, бар ҳасби хости Худ, моро ба василаи каломи ростӣ ба дуньё овард, то ки як навъ навбари офаридаҳои Ё бошем.

Огоҳнидан аз худфиребӣ дар вақти шунидани Каломи Худо.

19. Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар ҳашм оҳиста бошад;
20. Зеро ки ҳашми одамизод адолати Худоро ба амал намеоварад.
21. Бинобар ин ҳар нопокӣ ва бақияи бадиरो як сӯ гузошта, каломро ки дар шумо кошта шудааст, бо фурӯтанӣ қабул кунед, ки он метавонад ҷонҳои шуморо начот диҳад.

Хушо касе ки Каломи Худоро ба ҷо меоварад.

22. Пас иҷрокунандагони калом бошед, на фақат шунавандагоне ки худро фиреб медиҳанд,
23. Зеро, касе ки каломро мешунаваду иҷро намекунад, ба шахсе монанд аст, ки тарҳи рӯяшро дар оина мебинад:
24. Ба чехраи худ нигоҳ карду рафт, ва дарҳол фаромӯш кард, ки он чӣ гуна аст.
25. Аммо касе ки ба шариати комил, ва шариати озодӣ диққат мекунад ва дар он устувор мемонад, дар ҳолате ки на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор мебошад, хушо он кас дар амали худ.

26. Агар касе аз шумо гумон кунад, ки диндор аст, ва чилваи забони худро накашад, балки дили худро фирефта намояд, диндории вай бефоида аст.

27. Дини пок ва беайб ба хузури Худо ва Падар ин аст, ки یتимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо парасторӣ кунем ва худро аз олам олуда накарда нигоҳ дорем.

БОБИ ДУЮМ

Сарватдорони имон ворисони Малакути Худо.

1. Эй бародарони ман! Ба Исои Масеҳи Худованди мо, ки Худованди ҷалол аст, бе рӯйбинӣ имон дошта бошед.

2. Зеро, агар ба ҷамъомади шумо касе ангуштарини тилло дар даст ва либоси зебо дар тан биёяд, ва камбағале низ либоси чиркин дар тан биёяд,

3. Ва шумо ба соҳиби либоси зебо нигоҳ карда, гӯед: “Шумо марҳамат фармуда ин ҷо биншинед”, ва ба камбағал гӯед: “Ту ин ҷо биист” ё ки: “Ин ҷо, поини пои ман биншин”,

4. Оё шумо миёни худатон фарқ нагузоштаед ва оё доварони соҳиби афкори бад нестед?

5. Гӯш диҳед, эй бародарони маҳбуби ман: оё Худо камбағалони оламро интихоб накардааст, ки сарватдор дар имон ва ворисони Малакуте бошанд, ки онро Ё барои дӯстдорони Худ ваъда кардааст?

6. Валекин шумо аз камбағал нафрат кардаед. Оё сарватдорон шуморо ба танг намеоваранд, ва оё онҳо шуморо ба маҳкамаҳо намекашанд?.

7. Оё онҳо номи некро, ки бар шумост, беобрӯ намекунанд?

8. Агар шумо шариати шоҳонаро, бар тибқи Навиштаи: “Ёри худро мисли худ дӯст бидор” ба ҷо меоварда бошед, хуб мекунед;

9. Аммо агар рӯйбинӣ мекарда бошед, гуноҳ мекунед, ва шариат шуморо вайронкунанда ҳисоб мекунад.

10. Касе ки тамоми шариатро риоя намуда, валекин дар як чиз гуноҳ кунад, нисбат ба ҳама чиз айбдор мешавад.

11. Зеро Он ки “зино накун” гуфтааст, “қатл накун” ҳам гуфтааст; бинобар ин, агар ту зино накунӣ, вале қатл кунӣ, ба шариат хато кардаӣ.

12. Ҳамчун касе ки бар тибқи шариати озодӣ доварӣ карда хоҳанд шуд, чунин суҳан гӯед ва чунин амал кунед,

13. Зеро бар касе ки эҳсон накардааст, доварӣ бе марҳамат хоҳад буд; марҳамат бар доварӣ ғалаба меёбад.

Имони ҳақиқӣ наметавонад бе аъмол бошад.

14. Эй бародарони ман, чӣ фоидае ҳаст, агар касе гӯяд, ки имон дорад, дар сурате ки амал надорад? Оё чунин имон метавонад ўро начот диҳад?

15. Агар бародаре ё хоҳаре бараҳна буда, ризқу рӯзӣ надошта бошад,

16. Ва касе аз шумо ба онҳо гӯяд: “Ба саломатӣ рафта гарм ва сер шавед”, валкин он чи барои ҷасм лозим аст, ба онҳо надиҳад, чӣ фоидае ҳаст?

17. Ҳамчунин имон низ, агар аъмол надошта бошад, ба худии худ мурда аст.

18. Балки касе хоҳад гуфт: “Ту имон дорӣ, вале ман аъмол дорам, имони худро бе аъмол ба ман нишон бидеҳ, вале ман ба ту имони худро аз аъмоли худ нишон медиҳам”.

19. Ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст? Хуб мекунӣ; девҳо низ имон доранд ва меларзанд.

20. Аммо, эй одами бемағз, оё меҳоҳӣ бидонӣ, ки имон бе аъмол мурда аст?

Имон ба воситаи аъмол ба камол мерасад.

21. Оё падари мо Иброҳим, ки писари худ Исҳоқро ба қурбонгоҳ бароварда буд, бо аъмоли худ сафед нашуд?

22. Оё ту мебинӣ, ки имон ба аъмоли ӯ мадад кард, ва имони ӯ ба василаи аъмол ба камол расид?
23. Ва он Навишта ичро шуд, ки мегӯяд: “Иброҳим ба Худо имон овард, в ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд, ва ӯ дӯсти Худо номида шуд”.
24. Оё мебинед, ки одамизот ба василаи аъмол сафед мешавад, на фақат ба василаи имон?
25. Ба ҳамин тарз Роҳоби фоҳиша низ, ки ҷосусонро қабул карда, бо роҳи дигар фиристода буд, оё ба василаи аъмол сафед нашуд?
26. Зеро, чунон ки ҷисм бе рӯҳ мурда аст, ончунон имон низ бе аъмол мурда аст.

БОБИ СЕЮМ

Огоҳонидан аз гуноҳҳои забон.

1. Эй бародарони ман! Бисъёре аз шумо муаллим нашавед, чун медонед, ки мо ба маҳкумияти бештаре дучор хоҷем шуд,
2. Зеро ки ҳамаи мо бисъёр пешпо мехӯрем. Касе ки дар сухан пешпо намехӯрад, вай одами комил аст, ки метавонад ҷилави тамоми ҷисмро бикашад.
3. Инак, мо ба даҳони аспҳо лаҷом меандозем, то ки ба мо итоат кунанд, ва тамоми ҷисми онҳоро идора мекунем;
4. Инак, киштиҳо низ, ҳар чанд бузург бошанд ва ҳар чанд бо бодҳои пурзӯр ронда шаванд ҳам, ба воситаи суккони хурде, ба кучое ки суккон хоҳад, равона карда мешавад;
5. Ҳамчунин забон низ узви хурд аст, вале бисъёр лоф мезанад. Бубин, оташи хурде чӣ гуна ҷангали бузургро месӯзонад.
6. Забон низ оташ аст, шарорате дар миёни узвҳои мо мебошад. Тамоми ҷисмро палид мекунад ва доираи ҳаётро оташ медиҳад, дар сурате ки худаш аз ҷаҳаннам оташ мегирад.
7. Зеро ки ҳама гуна даррандагон ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳрӣ ба воситаи одамизод ром шудааст,

8. Валекин забонро ҳеч кас аз одамон ром карда наметавонад: он шароратест боздоштанашиаванда ва пур аз захри марговар.
9. Бо он мо Худо ва Падарро муборак мехонем, ва бо он мо ба одамон, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат мегӯем:
10. Аз айни як даҳон баракат ва лаънат мебарояд. Эй бародарони ман, набояд ин тавр шавад.
11. Оё аз як сӯрохи чашма ҳам оби ширин ва ҳам оби талх чорӣ мешавад?
12. Эй бародарони ман, дарахти анчир наметавонад зайтун оварад, ё токи ангур анчир: ҳамчунин як чашма наметавонад оби шӯр ва ширин ба вучуд оварад.

Ҳикмати ҳақиқӣ ба воситаи рафтор исбот меёбад.

13. Оё касе аз шумо ҳаким ва бохирад аст? Бигзор инро дар рафтори неки худ бо фурӯтани хирадмандона дар амал нишон диҳад.
14. Аммо агар шумо дар дили худ ҳасади талх ва худсарӣ доред, фахр накунед ва дар ҳаққи ростӣ дурӯғ нагӯед:
15. Ин ҳикмате нест, ки аз боло нозил шуда бошад, балки ҳикмати заминӣ, нафсонӣ ва шайтонӣ мебошад;
16. Зеро ҳар чое ки ҳасад ва худсарӣ бошад, он чо носозӣ ва ҳар кори бад ҳувайдост.
17. Валекин ҳикмате ки аз болост, аввалан, пок аст, сонӣ осоишта, боилтифот, фармонбардор, пур аз марҳамат ва самараи нек, беғараз ва бериё мебошад.
18. Ва самари адолат дар осоиштагӣ кошта мешавад барои онҳое ки осоиштагиро ба амал меоваранд.

БОБИ ЧОРУМ

Дӯсти бо дунёе душманӣ бо Худост.

1. Адоват ва чидолҳо дар миёни шумо аз кучост? Оё на аз ҳавасҳои шумост, ки дар андоматон мечанганд?

2. Ҳавас мекунед ва надоред; мекушед ва ҳасад мебаред ва наметавонед ба даст оваред; муноқиша ва адоват мекунед ва надоред, чунки илтимос намекунед;
3. Илтимос мекунед ва ба даст намеоваред, чунки на аз баҳри касди нек илтимос мекунед, балки аз баҳри он ки барои хавасҳои худ истифода намоед.
4. Эй зинокорон! Оё намедонед, ки дӯстӣ бо дунё душманӣ бо Худо аст? Пас, касе ки мехоҳад дӯсти дунё бошад, душмани Худо мегардад.
5. Оё шумо гумон мекунед, ки Навишта бар абас гуфтааст: “Рӯҳеро, ки дар мо сокин аст, то ба дараҷаи рашк дӯст медорад”?
6. Лекин файзи бештаре мебахшад; барои ҳамин ҳам гуфта шудааст: “Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад”.
7. Пас, ба Худо итоат намоед, ба иблис муқобилат кунед, ва ў аз шумо хоҳад гурехт.
8. Ба Худо наздик шавед, ва Ў ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро бишӯед, эй гуноҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудиладгон.
9. Андӯхгин шуда, гирья ва нола кунед. Бигзор хандаи шумо ба гирья ва шодии шумо ба ғусса мубадал шавад.
10. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ў шуморо сарафроз хоҳад кард.
11. Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯи накунед. Касе ки бародарашро бадгӯӣ кунад, ё бародарашро ҳукм намояд, вай шариатро бадгӯӣ мекунад ва шариатро ҳукм менамояд. Ва агар ту шариатро ҳукм намоӣ, пас иҷрокунандаи шариат нестӣ, балки довар ҳастӣ.
12. Шариатгузор ва Довар якест, ва Ў кодир аст наҷот диҳад ва талаф кунад. Вале ту кистӣ, ки дигареро ҳукм менамоӣ?

Ба муқобили нақшаҳои ки дилҳои Худо нест.

13. Акнун гўш кунед шумо, эй касоне ки мегўед: “Имрўз ё фардо ба фалон шахр рафта, дар он чо як сол зиндагонӣ мегузаронем, ва бо тичорат машғул шуда, фоида мекунем”,

14. Дар сурате ки шумо намедонед, ки фардо чӣ ходиса рӯй хоҳад дод: зеро ки чист зиндагии шумо? Бугест, ки ба муддати кўтоҳе зоҳир гардида, баъд нест мешавад.

15. Ба чоӣ он шумо бояд бигўед: “Агар Худо хоҳад, мо зинда мемонем ва чунин ё чунон мекунем”.

16. Лекин акнун шумо, ба сабаби ҳавобаландии худ, лоф мезанед: ҳар лофе монанди ин бад аст.

17. Пас, касе ки медонад, чӣ некӣ бояд, кард, ва намекунад, ба вай гуноҳ аст.

БОБИ ПАНЧУМ

Огоҳонидани сарватдорон.

1. Гўш кунед шумо, эй сарватдорон: дар бораи балоҳое ки ба сари шумо меояд, гирья ва нола кунед.

2. Сарвати шумо пўсидааст, ва либоси шуморо куя задааст.

3. Тилло ва нукраи шуморо занг задааст, ва занги онҳо исботе ба муқобили шумо гардида, мисли оташ ҷисми шуморо хоҳад хўрд: шумо барои айёми охирини худ ганҷ чамъ кардаед.

4. Инак, музди коргароне ки саҳроҳои шуморо даравидаанд, ва шумо онро надода нигоҳ доштаед, фиғон мекашед, ва доду фарьёди даравгарон ба гўши Худованди лашкарҳо расидааст.

5. Шумо дар рӯи замин бо ҳашамат ва дабдаба умр ба сар бурда, айшу ишрат менамудед, ва дилҳои худро гўё ки барои рўзи қатл фарбеҳ кардаед.

6. Шумо одилро маҳкум намуда, куштед; ў ба шумо муқобилат накард.

Омадани Худованд наздик аст.

7. Пас, эй бародарон, то вақти омадани Худованд пурсабр бошад. Инак, зироаткор самари гаронбаҳои заминро интизор мешавад ва барои ин бисъёр сабр мекунад, то даме ки борони аввалин ва охири биборад.

8. Шумо низ сабр кунед, дилҳои худро қавӣ гардонед, чунки омадани Худованд наздик аст.

9. Эй бародарон, аз якдигар шиква накунад, то даме ки маҳкум нагардед: инак, Довар назди дар истодааст.

10. Эй бародарон, аз укубат ва пурсабрии анбиё ибрат гиред, ки онҳо ба исми Худованд сухан меронданд.

11. Инак, мо онҳоеро, ки сабр кардаанд, хушбахт мешуморем: шумо дар бораи сабри Айюб шунидаед ва анҷоми кори Худовандро дидаед, зеро ки Худованд раҳмон ва бахшанда аст.

Дар бораи қасам.

12. Вале пеш аз ҳама, эй бародарони ман, на ба осмон қасам ёд кунед, на ба замин, на ба ягон қасами дигаре; балки бигзор дар шумо’’оре, оре’’ ва’’не, не’’ бошад, то ки ба маҳкумият дучор нашавед.

Дуо гӯед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.

13. Оё касе аз шумо укубат мекашад? Бигзор дуо гӯяд. Оё касе шодмон аст? Бигзор таронаи Забурро хонад.

14. Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор пирони калисоро назди худ даъват намояд, ва онҳо ўро ба исми Худованд рағбан молида, дар ҳаққи ў дуо гӯянд,

15. Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ўро ба по хоҳад хезонд; ва агар ў гуноҳ карда бошад, гуноҳхояш омурзида хоҳад шуд.

16. Ба гуноҳҳои худ назди якдигар иқрор намоед ва барои якдигар дуо ғӯед, то шифо ёбед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.

17. Ильёс шахсе буд монанди мо, ва дуо гуфт, ки борон наборад, ва се солу шаш моҳ дар рӯи замин борон набуд.

18. Ва боз дуо гуфт, ва осмон борон дод, ва замин самари худро ба вучуд овард.

Дар бораи муҳаббат нисбат ба бародарони гумроҳ.

19. Эй бародарон! Агар касе аз шумо аз ростӣ сар печад, ва касе ўро баргардонад,

20. Бигзор вай бидонад, ки шахсе ки гуноҳкорро аз роҳи ғалати вай гардонад, ҷони вайро аз мамот наҷот дода, гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш хоҳад кард.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПЕТРУС

БОБИ ЯКУМ

Уқубати масеҳиён имонро мустаҳакам мекунад ва сӯи наҷот мебарад.

1. Перус, ки ҳаввориИ Исои Масеҳ аст, ба ғарибоне ки дар вилоятҳои Понтус, Ғалотия, Каппадокия, Осиё ва Битуния пароканда мебошад,

2. Ва мувофиқи таъиноти пешакии Худои Падар, бо тақдиси Рӯҳ, барои итоат ва пошидани Хуни Исои Масеҳ интиҳоб шудаанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо фаровон бод.

Дар бораи умеди пур аз ҷалоли имондорон.

3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки бо марҳамати бузурги Худ, ба василаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон, моро аз нав ба вучуд овард барои умеди зинда,
4. Барои мероси бефано, пок ва пажмурданашаванда, ки дар осмон барои шумо маҳфуз аст,
5. Ки бо қуввати Худо ба воситаи имон нигоҳ дошта мешавад барои начоте ки муҳайё шудааст, то ки дар замони охир ба зухур ояд.
6. Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате ки ҳоло, агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун андаке андӯхгин мешавед.
7. Имони шумо аз тилло, ки бо вучуди озмуда шуданаш дар оташ ҳам фони мешавад, гаронбаҳотар аст. Ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат ва ҷалол дар вақти зуҳури Исои Масеҳ холис ба миён меояд.
8. Шумо Ёро надида дӯст медоред, ва агарчи Ёро ҳанӯз надидаед, ба Ё имон меоваред ва бо шодмонии молакаллом ва пур аз ҷалол шодӣ мекунад
9. Ва ба мақсади имони худ, яъне ба начоти ҷонҳотон ноил мешавед.
10. Тафтишот ва тадқиқоти анбиё ба ҳамин начот таалуқ дошт, ва онҳо файзеро, ки барои шумо таъин шуда буд, пешгӯӣ кардаанд.
11. Онҳо тадқиқ намудаанд, ки кадом ва чӣ гуна замонро Рӯҳи Масеҳе ки андаруни онҳо буд, нишон додааст, вақте ки Он аз уқубатҳои Масеҳ ва аз ҷалоле ки баъд аз он фаро хоҳад расид, пешакӣ хабар меод.
12. Ба онҳо ошкор шуда буд, ки на ба худашон, балки ба мо хизмат кардаанд дар хусуси он чи ҳоло ба шумо мавъиза шудааст ва воситаи онҳое ки Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда ба шумо башорат додаанд, яъне он чи, ки фариштагон мехоҳанд андарунаш назар андозанд.

Тақдиси имондорон ба воситаи хуни қурбони Масеҳ.

13. Бинобар ин, камари ақли худро маҳкам баста ва ҳушъёр шуда, ба файзе ки дар вақти зуҳури Исои Масеҳ ба шумо ато хоҳад шуд, комилан умедвор бошед.

14. Ҳамчун бачагони фармонбардор, ба ҳавасҳои пештарае ки дар вақти нодонии худ доштед, мувофиқат накунад,

15. Балки, чунон ки Даъваткунандаи шумо мақаддас аст, худатон низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед,

16. Зеро ки навишта шудааст: “Муқаддас бошед, чунки Ман муқаддас ҳастам”.

17. Ва агар шумо Ёро Падар мехонед, ки бе рӯйбинӣ ҳар касро аз рӯи аъмолаш доварӣ мекунад, пас замони ғурбати худро бо худотарсӣ бигзаронед,

18. Чун медонед, ки шумо на бо фидияи нуқра ё тилло харида шудаед аз ҳаёти ботиле ки аз падарони худ мерос гирифтаед,

19. Балки бо Хуни гаронбаҳои Масеҳ, ҳамчун барраи беайб ва пок,

20. Ки пеш аз таъсиси ҷаҳон пешакӣ таъин шуда буд, лекин дар замони охир барои шумо зоҳир шудааст,

21. Ки ба воситаи Масеҳ шумо ба Худое имон овардаед, ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард ва ба Ё ҷалол бахшид, то ки шумо ба Худо имон ва умед дошта бошед.

22. Чун ҷонҳои худро бо итоати ростӣ ба воситаи Рӯҳ барои бародардӯстии бериё пок кардаед, доимо якдигарро аз самими қалб дӯст бидоред,

23. Ҳамчун касоне ки аз нав ба вучуд омадаед на аз тухми фонӣ, балки аз тухми бефано, ба василаи каломи Худо, ки зинда аст ва то абад боқист.

24. Зеро ки ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва ҳар ҷалоли одамӣ мисли гули алаф; алаф хушк мешавад, ва гули он мерезад;

25. Аммо каломи Худованд то абад боқист. Ва ин аст он каломе ки ба шумо мавъиза шудааст.

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи нашъунамо ёфтан дар ҳолати масеҳӣ.

1. Пас, ҳар кина ва ҳар макр ва риё ва ҳасад ва ҳар бадгӯиро аз худ дур карда,
2. Чун кӯдакони навзод муштоқи шири поки калом бошед, то ки аз он барои наҷот нашъунамо ёбед,
3. Агар ҳақиқатан чашидаед, ки Худованд некӯст.

Қавми Худо бар ҳасби аҳди ҷадид.

4. Ва чун наздик мешавед ба Ё, яъне ба санги зиндае ки одамон рад кардаанд, вале Худованд онро баргузид ва гаронбаҳо мешуморад,
5. Худатон низ, ҳамчун сангҳои зинда, аз худ хонаи рӯҳонӣ, қаҳонати муқаддас барпо намоед, то ки қурбониҳои рӯҳонии мақбули Худоро ба василаи Исои Масеҳ тақдим кунед,
6. Зеро ки дар Навишта гуфта шудааст: "Инак, Ман дар Сион санги зовия мегузорам, ки баргузида ва гаронбаҳост; ва касе ки ба Он имон оварад, хичил нахоҳад шуд".
7. Пас, Он барои шумо, имондорон, чизи гаронбаҳост, аммо барои беимонон сангест, ки меъмрон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст,
8. Ва санги пешпо ва саҳраи васваса, зеро ки онҳо, ба калом итоат накарда, ба ин санг пешпо мехӯранд, ки барои ҳамин ҳам таъин шудаанд.
9. Лекин шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо доништа шудаед, то аз камолоти Ё, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибӣ Худ даъват намудааст, нақл кунед,
10. Шумо, ки як вақте қавм набудед, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; як вақте аз марҳамат маҳрум будед, вале ҳоло ба он ноил шудаед.

Муҳоҷирати имондорон ҳамчун ғарибон дар он дунё.

1. Муҳоҷират дар миёни халқҳо.

11. Эй маҳбубон! Аз шумо, ҳамчун ғарибон ва муҳочирон, хоҳишмандам, ки аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди ҷон қиём мекунанд, парҳез намоед.

12. Ва дар миёни халқҳо умри некӯкорона ба сар баред, ки онҳо ба ҷои он ки дар ҳақи шумо ҳамчун бадқирдорон бадгӯй кунанд, аъмоли некотонро дида, Худоро дар рӯзи тафакқуд ҳамду сано хонанд.

2. Ўҳдадорихо нисбат ба ҳукуматдорон.

13. Пас, ба хоҳири Худованд ба ҳар сарвари одамай итоат намоед: хоҳ ба подшоҳ, ҳамчун ҳокимияти олай,

14. Хоҳ ба ҳокимон, ҳамчун касоне ки аз ҷониби вай фиристода мешаванд, то ки ҷинояткоронро ҷазо диҳанд ва некӯкоронро тақдир кунанд,

15. Зеро чунин аст иродаи Худо, то ки мо бо некӯкориҳои худ даҳони ҷаҳолати мардуми беандешаро маҳкам кунем,

16. Ҳамчун касони озод, на ҳамчун касоне ки аз озодӣ барои рӯпӯш кардани бадӣ истифода мебаранд, балки ҳамчун бандагони Худо.

17. Ҳамаро ҳурмат кунед, бародариро дӯст доред, аз Худованд тасед, подшоҳро иззат кунед.

3. Сухане ба хизматгорон: намунаи ибрати Масеҳ дар андӯҳи ноҳақ.

18. Эй хизматгорон, бо камоли тарс ба оғоёни худ итоат намоед, на танҳо ба оғоёни нек ва фурӯтан, балки ба оғоёни саҳтгир низ.

19. Зеро савоб аст, ки кас аз рӯи вичдон ба хоҳири Худо андӯҳгин шуда, ноҳақ уқубат кашад.

20. Зеро чӣ фахре ҳаст агар шумо барои кирдори бад шаллок хӯрда тоқат кунед? Аммо агар барои некӯкорӣ уқубат кашида тоқат кунед, ин мақбули Худост.
21. Зеро ки шумо барои ҳамин даъват карда шудаед, чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз паи Ў равона шавед:
22. Ў гуноҳе накардааст, ва дар забонаш макре набуд.
23. Гирифтори бадгӯй гардида, Ў ҷавобан бадгӯй намекард; азоб кашида, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари Одил месупурд;
24. Ў шахсан гуноҳҳои моро дар Бадани Худ ба дор бардошт, то ки мо аз гуноҳҳо фориғ шуда, барои адолат зиндагӣ кунем: шумо аз ҷароҳатҳои Ў шифо ёфтед.
25. Зеро ки шумо мисли гӯсфандони гумшудае будед, лекин холо сӯи Чӯпон ва Нозири ҷонҳои худ баргаштед.

БОБИ СЕЮМ

4. Сухане ба занону шавҳарон.

1. Ҳамчунин шумо, эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, то ки, агар баъзе аз онҳо мутеи калом набошанд, ба воситаи рафтори занон бе калом тобеъ гарданд,
2. Вақте ки рафтори поки худотарсонаи шуморо мушоҳида кунанд.
3. Бигзор зебоии шумо на ороиши зоҳирӣ: гесӯ бофтани, зевари тилло бастан ё либосҳои зебо пӯшидан,
4. Балки одамияти ботинии самимӣ дар рӯҳи ҳалиму сокити бефано бошад, ки ин дар назари Худо гаронбаҳост,
5. Чунон ки як вақте занони муқаддас низ худро бо умед бастан ба Худо оро меоданд ва мутеи шавҳарони худ буданд.
6. Ба монанди Соро, ки ба Иброҳим итоат намуда, ўро ого меномид; шумо низ фарзандони вай ҳастед, модоме ки некӣ мекунед ва аз ҳеч тарсе музтариб намешавед.

7. Ҳамчунин шумо, эй шавҳарон, бо занон, ки зарфи заифтар хастанд, бомулоҳиза рафтор кунед, ва онҳоро ҳамчун ҳамирсонӣ файзи ҳаёт мӯҳтарам доред, то ки ба дуоҳои шумо мамонате нарасад.

5. Дар бораи муносибати бародарии аъзоёни калисо ва дар бораи уқубатҳо барои адолат.

8. Ниҳоят, ҳамаатон ҳамфикр, ҳамдард, бародардӯст, бошафқат, меҳрубон ва фурӯтан бошед;

9. Дар ивази бадӣ бадӣ накунад, ё дар ивази лаънат лаънат нагӯед; баръакс, баракат диҳед, чун медонед, ки шумо барои он даъват карда шудаед, ки вориси баракат гардед.

10. Зеро, касе ки ҳаётро дӯст медорад ва меҳоҳад рӯзҳои нек бинад, бигзор забонашро аз бадӣ ногоҳ дорад, ва лабҳошро аз гуфтори макромез,

11. Аз бадӣ дур шавад ва некӣ кунад, талабгори ошоштагӣ шавад ва дар пайи он бошад,

12. Чунки чашмони Худованд сӯи одилон нигаронда шудааст, ва гӯшҳои Ӯ сӯи дуои онҳо, аммо рӯи Худованд ба муқобили бадкорон аст.

13. Ва кист, ки ба шумо бадӣ кунад, агар шумо дар некӯорӣ ғаюр бошед?

14. Лекин агар барои адолат уқубат кашед, хушо шумо; аз воҳимаи онҳо натарсед ва музтариб нашвед.

15. Худованд Худоро дар дилҳои худ тақдир намоед; ҳамеша тайёр бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо дар бораи умедатон ҳисоб талаб кунад, бо фурӯтанӣ ва эҳтиром ҷавоб диҳед:

16. Бигзор вичдони шумо пок бошад, то онҳое ки рафтори некотанро дар Масеҳ мазаммат менамояд, бо он чи шуморо бадгӯӣ мекунанд, шарманда шаванд.

17. Зеро, агар мутобиқи иродаи Худо бошад, барои аъмоли нек уқубат кашадан беҳтар аст аз он ки барои аъмоли бад уқубат кашад,

6. Масеҳ бо уқубатҳои Худ, ки бар салиб кашидааст, имондоронро сӯи Худо мекашад.

18. Чунки Масеҳ низ барои он ки моро сӯи Худо оварад, як бор барои гуноҳҳои мо уқубат кашид, яъне одил барои золимон ба ҳасби ҷисм кушта шуд, аммо ба ҳасби рӯҳ зинда гардид.

19. Ва дар рӯҳ Ў рафта, ба арвоҳе ки дар зиндон буданд, мавъза намуд.

20. Онҳо пештар беитоат буданд, вақте ки Худо, дар айёми Нӯҳ, пурсаброна интизорӣ мекашид, ҳангоме ки кишти сохта мешуд, ки дар он мардуми каме, яъме ҳашт нафар, аз об наҷот ёфтанд.

21. Ва тимсоли он таъмид аст, ки на шустани нопокии ҷисм, балки ба зимма гирифтани вичдони пок аст ба ҳузури Худо, ки ҳоло моро низ ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ наҷот медиҳад,

22. Ки Ў ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишастааст ва фариштаҳо ва ҳукуматдорҳои ва қудратҳои мутеи Ў шудаанд.

БОБИ ЧОРУМ

Таъсири нурбаракати уқубатҳои ба ҳаёти имондорон.

1. Пас, чӣ тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашидааст, шумо низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ намекунад,

2. То ки боқии умри ҷисмониро на аз рӯи ҳавасҳои одамӣ, балки аз мувофиқи иродаи Худо ба сар барад.

3. Шумо дар замони гузашта ба андозаи кофӣ мисли халқҳои рафтор қадаед, ба нопокиҳои ва ҳавасҳои, ба мастигарӣ, ба ифроткорӣ дар хӯрдан ва нӯшидан ва ба бутпарастии зишт дода шудаед.

4. Ба ҳамин сабаб онҳо мутаҳайир мешаванд, ки шумо бо онҳо дар ҳамон фисқу фучур иштирок надоред, ва дар ҳаққи шумо бадгӯӣ мекунанд;

5. Онҳо ба Худое ки тайёр аст зиндагон ва мурдагонро доварӣ кунанд, ҳисобат хоҳанд дод.

6. Зеро барои ҳамин ба мурдагон низ башорат дода шудааст, то ки онҳо ба ҳасби ҷисм ба тириқи одамизод ба доварӣ дучор гардида, вале ба ҳасби рӯҳ ба тариқи Худо зиндагӣ кунанд.

Дар бораи ҳаёт дар калисои имондорон.

7. Аммо фарҷоми ҳама чиз наздик аст. Пас бомулоҳиза ва барои дуо ҳушъёр бошед.

8. Пеш аз ҳама чиз ба якдигар муҳаббати пурзӯр дошта бошед, чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш мекунад.

9. Якдигарро бешикҷаю шикоят меҳмоннавозӣ кунед;

10. Ба якдигар, ҳар яке аз рӯи бахшоише ки ёфтаед, ҳамчун муваккалонии неки ғайби гуногуни Худо хизмат кунед.

11. Касе агар сухане ба забон ронад, бигзор ҳамчун суханони Худо ба забон ронад; касе агар хизмат кунанд, бигзор мувофиқи қуввате ки Худо ба вай медиҳад, хизмат кунанд, то ки дар ҳама чиз Худо ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки Ўро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

Уқубатҳо барои ҷалоли оянда пок мекунанд.

12. Эй маҳбубон! Аз озмоиши оташе ки барои имтиҳони шумо фиристода мешавад, ҳайрон нашавед, ки гӯё воқеаи аҷиб ба шумо рӯй дода бошад,

13. Балки, модоме ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок доред, шодӣ кунед, то ки дар вақти зуҳури ҷалоли Ў низ ба вачд оед ва хурсандӣ кунед.

14. Агар дар ҳаққи шумо ба хоҳири исми Исои Масеҳ бадгӯӣ кунанд, ҳушо шумо, чунки Рӯҳи ҷалол, Рӯҳи Худо бар шумо қарор мегирад: онҳо Ўро хорӣ медиҳанд, лекин шумо ҷалол медиҳед.

15. Бигзор ҳеҷ яке аз шумо ҳамчун қотил, ё дузл, ё бадқирдор, ё фузул уқубат нақашад.

16. Аммо агар касе ҳамчун масеҳӣ уқубат кашад, бигзор хиҷил нашавад, балки барои чунин қисматаш Худоро ҳамду сано хонад.

17. Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар аввал аз мо оғоз шавад, пас фарҷоми онҳое ки ба Инҷилии Худо итоат намекунанд, чӣ гуна хоҳад буд?

18. Ва агар одил базӯр наҷот меёфта бошад, пас оқибати осийн ва гуноҳкорон чӣ гуна хоҳад буд?

19. Пас, онҳое ки бар тибқи иродаи Худо уқубат мекашанд, бигзор ҷонҳои худро ба Офаридагори амин супоранд ва некӣ кунанд.

БОБИ ПАНЧУМ

Худи Худо имондоронро мустаҳакам мекунад ва устувор мегардонад.

1. Аз пирони шумо хоҳишмандам ман, ки низ пир ва шоҳиди уқубатҳои Масеҳ ҳастам, ва шарикӣ ҷалоле хоҳам буд, ки бояд ба зуҳур ояд:

2. Рамаи Худоро, ки назди шумост, бичаронед ва ба он назорат кунед, на ба таври маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ, чунон ки мақбули Худост, ва на аз барои тамаи нангин, балки аз сидқи дил,

3. Ва на ҳамчун касоне ки бар мероси Худо ҳукмронӣ мекунанд, балки ба рама намунаи нишон диҳед,

4. Ва ҳангоме ки Сарвари ҷӯпон зоҳир шавад, шумо тоҷи ҷалолро, ки пажмурда намешавад, хоҳед ёфт.

5. Ҳамчунин шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат намоед; ва ҳамаатон, ба якдигар итоат намуда, фурутаниро дар бар кунед, чунки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурутанон файз мебахшад.

6. Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурутан бошед, то ки Ё шуморо дар замони Худ сарфароз кунад;

7. Ҳамаи ғамҳои худро ба Ў вогузор намоед, зеро ки Ў ба шумо ғамхорӣ мекунад.

8. Ҳушёр ва бедор бошед, чунки душмани шумо, иблис, мисли шери ғуррон гаштугузор карда, касеро меҷӯяд, то ба коми худ кашад;

9. Ба вай бо имони қавӣ муқобилат кунед, чун медонед, ки ин гуна уқубатҳо ба сари бародарони шумо низ, ки дар сар то сари ҷаҳон ҳастанд, меояд.

10. Ва Худои ҳар файз, ки моро ба ҷалоли абадии Худ дар Исои Масеҳ даъват намудааст, баъд аз уқубати кӯтоҳмуддати шумо, шуморо комил, устувор, қавӣ ва матин хоҳад кард.

11. Ўро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

12. Ба воситаи Силвонус, ки ба фикри ман бародари амин аст, ба шумо мухтасар навиштам, то шуморо насиҳат ва шаҳодат диҳам, ки ҳамин аст файзи ҳақиқии Худо, ки дар он шумо қоим ҳастед.

Саломҳо.

13. Калисое ки дар Бобил аст ва мисли шумо интиҳоб шудааст, ба шумо салом мерасонад, ҳамчунин писарам Маркӯс.

14. Ба якдигар бо бўсаи муҳаббат салом гӯед. Бар ҳамаи шумо, ки дар Исои Масеҳ ҳастед, осоиштагӣ бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАСИ ПЕТРУС

БОБИ ЯКУМ

Омода шудан ба анҷоми наҷот.

1. Шимбӯни Петрус, ки банда ва ҳаввориИ Исои Масеҳ аст, ба онҳое ки имони гаронбаҳоро мисли имони мо дар адолати Худои мо ва Исои Масеҳи Наҷотдиҳанда қабул кардаанд:

2. Файз ва осоиштагӣ дар шинохтани Худо ва Исои Худованди мо бар шумо фаровон бод.

3. Азбаски қуввати илоҳии Ў ҳамаи чизҳои барои ҳаёт ва парҳезгорӣ зарурро ба мо бахшидааст, ба воситаи шинохтани Ў, ки моро бо чалол ва камоли Худ даъват намудааст,
4. Ки бо онҳо ба мо ваъдаҳои бузург ва гаронбаҳо дода шудааст, то ки шумо ба воситаи онҳо шарики табиати илоҳӣ гардида, аз фасоди шахват, ки дар ҷаҳон ҳукмфармоӣ, дур шавед,
5. Бинобар ин шумо тамоми ҷадду ҷаҳди худро ба кор бурда, ба имони худ некӯкориро ба худ изофа намоед, ба некӯкорӣ хирадмандиро,
6. Ба хирадмандӣ порсоиро, ба порсой тоқатро, ба тоқат парҳезгориро,
7. Ба парҳезгорӣ бародардӯстиро ва ба бародардӯстӣ муҳаббатро.
8. Агар ин сифат дар шумо ёфт шавад ва афзоиш ёбад, шумо дар шинохтани Худованди мо Исои Масеҳ бе муваффақият ва бе самар нахоҳед монд;
9. Вале дар ҳар кӣ ин сифат ёфт нашавад, вай кӯр аст, яъне чашмонашро пӯшда, фаромӯш кардааст, ки гуноҳҳои пештараи ӯ татҳир шудаанд.
10. Аз ин рӯ, эй бародарон, беш аз пеш саъю кӯшиш намоед, ки даъват ва интиҳоби худро устувор гардонед ва агар ҳамин тавр рафтор кунед, ҳаргиз пешпо нахоҳед хӯрд,
11. Зеро ки бо ҷунин роҳ даромадгоҳи Малакути абадии Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ барои шумо бемалол кушода хоҳад буд.
12. Барои ҳамин ман ба ёди шумо овардани инро ҳаргиз бас намекунам, гарчанде ки шумо инро медонед ва дар ин ростӣ устувор ҳастед.
13. Аммо ман салоҳ медонам, то даме ки дар ин хайма ҳастам, шуморо ба ёдоварӣ таҳрик диҳам,
14. Ҷун медонам, ки ба қарибӣ бояд хаймаи худро тарк кунам, ҷунон ки Худованди мо Исои Масеҳ ба ман эълон намудааст.
15. Ва саъю кӯшиш хоҳам кард, ки шумо пас аз рихлатам низ ҳамеша инро ба ёд оваред.

Дигаргун шудани Исо пешгӯиест дар бораи бори дуҷум бо чалол омадани Ў.

16. Зеро, ҳангоме ки мо қувват ва омадани Худованди мо Исои Масеҳро ба шумо хабар додем, аз паи афсонаҳои фиребгарона нарафтаем, балки кибриёи Ўро бо чашмони худ дидаем,

17. Зеро ки Ў аз Худои Падар шавкат ва чалол ёфт, вақте ки аз ҷониби чалоли боазамат сӯи Ў чунин овоз расид: "Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ўст".

18. Ва ин овозро, аз осмон омада расид, мо шунидем, ҳангоме ки бо Ў дар кӯҳи муқаддас будем.

19. Ва каломи нубувват барои мо матонати бештаре дорад; шумо хуб мекунед, ки ба он рӯ меоваред, ҳамчун чароғе ки дар ҷои торик нур мепошад, то даме ки чашми рӯз кушода шуда, ситораи субҳ дар дилҳои шумо тулӯъ намояд;

20. Ва пеш аз ҳама чиз инро бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҳо тафсири шахси ро раво намедонад;

21. Зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳриқи Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд.

БОБИ ДУҶУМ

Дар бораи муаллимони козиби фосиқ ва доварӣ бар онҳо.

1. Аммо дар миёни қавм анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо ҳам муаллимони козиб хоҳанд буд, ки бидъатҳои ҳалокатоварро ҷорӣ хоҳанд кард ва Худовандеро, ки барои онҳо фидия дод, инкор намуда, ба зудӣ ба сари худ ҳалокат хоҳанд овард.

2. Ва бисёр касон фиску фучури онҳоро пайравӣ хоҳанд кард, ва ба василаи онҳо роҳи ростӣ гирифтори таҳқир хоҳад шуд.

3. Ва аз рӯи тамаъкорӣ бо суханони макромез шуморо ба дом хоҳанд даровард; ҳукми онҳо кайҳо муҳайёст, ва ҳалокати онҳо пинак нарафтааст.
4. Зеро, модоме ки Худо ба фариштаҳои гуноҳкор амон надод, балки онҳоро дар ҷаҳанам андохта, ба мағораҳои зулмот супурд, то ки барои доварӣ дар қайду банд нигоҳ дошта шаванд;
5. Ва ба дунъи қадим амон надод, балки фақат ҳашт нафар ва аз он ҷумла Нӯхро, ки воизи адолат буд, маҳфуз дошта, бар олами осӣн тӯфон овард;
6. Ва шаҳрҳои Садӯм ва Амӯроро ба ҳалокат маҳкум намуд ва, ҳамчун тимсоле барои осӣни оянда, ба хокистар табдил дод,
7. Ва Лути одолро, ки аз рафтори фосиқонаи шарирон ба танг омада буд, раҳо кард,
8. Зеро ки он одил дар миёни онҳо умр ба сар бурда ва корҳои бади онҳоро дида ва шунида, ҷони одилонаи худро ҳаррӯза меозурд,
9. Пас Худованд медонад, ки ҷӣ гуна парҳезгоронро аз озмоиш раҳо кунад ва шариронро барои ҷазо то рӯзи доварӣ дар қайди банд нигоҳ дорад,
10. Алалҳусус онҳоеро, ки аз паи ҳавасҳои қабехи ҷисм мераванд, ва аз сарварон нафратдоранд, ва густоҳӣ ва худсарӣ мекунанд ва аз бадгӯӣ дар ҳаққи мақомҳои осмонӣ наметарсанд,
11. Дар сурате ки ҳатто фариштагон, ки дар қудрат ва қувват аз онҳо бартарӣ доранд, ба ҳузури Худованд дар ҳаққи онҳо ҳукми мазамматкунандае ба забон намеронанд.
12. Аммо онҳо ҳамчун ҳайвоноти безабоне ки табиатан барои шикор ва талаф таваллуд ёфтаанд, ба он чи намефаҳманд, бӯхтон мезананд, ва онҳо дар фасоди худ талаф хоҳанд шуд,
13. Ва подоши шарорати худро хоҳанд ёфт, зеро ки айшу нӯши ҳаррӯзаро барои худ роҳат медонанд; онҳо, ки беҳаёе ва қабохаткор ҳастанд, аз ҳуққабозиҳои худ лаззат мебаранд, хангоме ки бо шумо айшу ишрат мекунанд.

14. Чашмони онҳо пур аз зино ва гуноҳи доимист; онҳо ҷонҳои ноустуворо ба дом медароваранд; дили онҳо ба тамаъкорӣ омӯхта шудааст; онҳо фарзандони лаънат ҳастанд.

Анбиёи козиб, мисли Билъом, роҳи ростро тарк мекунад.

15. Онҳо роҳи ростро тарк карда, гумроҳ шудаанд, аз паи Билъом ибни Баър рафтаанд, ки вай музди ноҳақро дӯст медошт.

16. Аммо дар шарорати худ мазаммат карда шуд: модахари безабон бо овози одамӣ сухан роида, девонагии набиро боздошт.

17. Онҳо чашмаҳои беоб ва абрҳое ҳастанд, ки бо тундборонда мешаванд: барои онҳо зулмоти торикии абадӣ муҳайё шудааст.

Муаллимони козиб бо қиёфаи олимонаи дабдабанок озодиро ваъда медиҳанд ва касони дар имон ноустувро ба дом медароваранд.

18. Зеро ки суханони беҳудаи дабдабанок гӯфта, онҳоеро, ки навақас аз гумроҳон халос шудаанд, ба доми ҳавасҳои ҷисм, ба доми фисқу фучур медароваранд;

19. Ба онҳо озодиро ваъда медиҳанд, дар сурате ки худашон ғулумони фасод ҳастанд; зеро ҳар кӣ касеро мағлуб карда бошад, ҳамон кас ғуломи ӯст.

20. Зеро, агар ба василаи шинохтани Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аз қабоҳатҳои дунё халосӣ ёфта, аз нав ба доми онҳо афтада мағлуб мешуда бошад, анҷоми онҳо бадтар аз аввалашон мешавад.

21. Барои онҳо надонистани роҳи адолат беҳтар мебуд аз он ки, баъд аз донистани он, аз ҳукми муқаддасе ки ба онҳо супурда шудааст, рӯй гардонданд.

22. Ба онҳо ҳамон чизе рӯй додааст, ки дар ин зарбулмасали дуруст гӯфта мешавад: "Саг ба қай худ баргашт, ва ҳук баъд аз шустушӯй рафт, ки дар лой ғел занад".

БОБИ СЕЮМ

1. Ин номаи дуом аст, ки ба шумо, эй маҳбубон, менависам; дар онҳо бо роҳи ёдоварӣ фикри поки шуморо таҳрик медиҳам,
2. То шумо ба хотир оваред суханонеро, ки пештар анбиёи муқаддас гуфтаанд, ва ҳукми Худованд ва Начотдиҳандаро, ки хаввориён ба шумо супурдаанд.

Масхарабозони беҳаё омадани дуюми Масеҳро мункир мешаванд; раддияи беимонии онҳо.

3. Пеш аз ҳама бидонед, ки дар рӯзҳои охир масхарабозони беҳаёе пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор намуда,
4. Хоҳанд гуфт: “Кучост ваъдаи омадани Ў? Зеро аз замоне ки падарон вафот кардаанд, ҳама чиз ончунон ки аз аввали офариниш буд, боқӣ мондааст”.
5. Онҳое ки чунин гумон мекунанд, намедонанд, ки дар ибтидо бо каломи Худо осмон ва замин аз об ва ба воситаи об таркиб ёфта буданд;
6. Бинобар ин дунёи онвақта дар об ғарқ шуда, ба ҳалокат расид.
7. Аммо осмон ва замини ҳозира низ бо ҳамон калом барои оташ нигоҳ дошта шудаанд ва то рӯзи доварӣ ва ҳалокати мардуми осӣ саришта карда мешаванд.

Чаро Худованд дар омадани Худ таъхир менамояд.

8. Аммо ҳамин як чиз аз шумо, эй маҳбубон, набояд пӯшида бошад, ки дар назари Худованд як рӯз мисли ҳазор сол аст, ва ҳазор сол мисли як рӯз.
9. Худованд дар иҷрои ваъда таъхир наменамояд, чунон ки баъзе касон инро таъхир ҳисоб мекунданд; балки ба шумо

пурсабрӣ зоҳир менамояд ва намехоҳад, ки касе нобуд шавад, балки ҳама ба тавба рӯ оваранд.

10. Валекин рӯзи Худованд, чунон ки дузд дар шаб, хоҳад омад, ва он гоҳ осмон бо ғулғулае хоҳад даргузашт, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт, ва замин ва тамоми аъмоле ки дар он аст, хоҳад сӯхт.

Ба таври бояду шояд омода шудан ба омадани Худованд.

11. Агар ҳамаи инҳо чунин нобуд мешуда бошанд, пас шумо дар рафтори муқаддасона ва парҳезгорӣ чӣ гуна бояд бошед,

12. Дар ҳолате ки омадани рӯзи Худоро орзу доред ва мешитобонед, ки дар он рӯз осмон аланга гирифта несту нобуд хоҳад шуд, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт?

13. Лекин мо, мувофиқи ваъдаи Ў, мунтазири осмон ва замини нав ҳастем, ки дар онҳо адолат сокин хоҳад буд.

14. Пас, эй маҳбубон, модоме ки инро интизорӣ доред, саъю кӯшиш намоед, ки назди Ў покиза ва беайб дар осоиштагӣ ҳозир шавед;

15. Ва пурсабрии Худованди моро начот ҳисоб кунед, чунон ки бародари маҳбуби мо Павлус низ, аз рӯи ҳикмате ки ба ӯ ато шудааст, ба шумо навиштааст,

16. Ва ҳамчунин дар ҳамаи номаҳои худ ӯ дар ин бора сухан меронад, ки дар онҳо кадом як чизи душворфаҳме ҳаст, ки онро нодонон ва ноустуворон мисли Навиштаҳои дигар ғалат таъбир менамоянд, ва анҷоми ин кор барои онҳо ҳалокат меоварад.

17. Пас шумо, эй маҳбубон, азбаски пешакӣ огоҳонида шудаед, эҳтиёт шавед, ки гирифтори иштибоҳи шарирон нагардед ва аз матонати худ маҳрум нашавед,

18. Балки дар файз ва шинохтани Худованд ва Начотдихандаи мо Исои Масеҳ нумӯ ёбед, ки Ўро аз ҳоло то абад ҷалол бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЮҲАННО БОБИ ЯКУМ

Шаҳодати ҳавворӣ дар бораи Каломи ҳаёт.

1. Дар бораи он чи аз ибтидо буд, ва мо онро шунидаем ва бо чашмони худ дидаем ва мувофиқа намудаем, ва онро дастҳои мо ламс кардааст, дар бораи Калми ҳаёт,
2. Зеро ки ҳаёт зоҳир шуд, ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем ва ба шумо аз ҳаёти ҷовидоние хабар медиҳем, ки бо Падар буд ва ба мо зоҳир шуд,
3. Дар бораи он чи мо дидаем ва шунидаем, ба шумо хабар медиҳем, то ки шумо низ бо мо мушоракат дошта бошед; валекин мушоракати мо бо Падар ва бо Писари Ё Исои Масеҳ аст.
4. Ва инро мо ба шумо менависем, то ки шодии шумо комил бошад.

Мушоракат бо Худо дар нур зистан ва эътироф кардани гуноҳхор металабад.

5. Ва ин аст паёме ки мо аз Ў шунидаем в ба шумо хабар медиҳем: Худо нур аст, ва дар Ў ҳеч зулмоте нест.

6. Агар мо гўем, ки бо Ў мушоракат дорем, вале дар зулмот мегардем, мо дурўғ мегўем ва бар тибқи ростӣ рафтор намекунем;

7. Аммо агар дар нур мегашта бошем, чунон ки Ў дар нур аст, бо якдигар мушоракат дорем, ва Хуни Пасари Ў Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд.

8. Агар гўем, ки мо гуноҳе надорем, худаморо фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест.

9. Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ў амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд.

10. Агар гўем, ки мо гуноҳе накардаем, Ўро дурўғгўй месозем, ва каломии Ў дар мо нест.

БОБИ ДУЮМ

Исо Шафоатгари мо ба ҳузури Падар аст.

1. Эй фарзандонам! Инро ба шумо менависам, то ки шумо гуноҳ накунед; ва агар касе гуноҳ кунад, мо ба ҳузури Падар Шафоатгаре дорем, ки Исои Масеҳи Одил аст.

2. Ва Ў кафорат аст барои гуноҳҳои мо, ва на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон низ.

Касе ки каломии Худоро роият мекунад, дар нур сокин аст.

3. Аз ин медонем, ки Ўро мешиносем, ки аҳкоми Ўро роият мекунем.

4. Касе ки гӯяд: “Ман Ўро мешиносам“, аммо аҳкоми Ўро риоят накунад, вай дурӯғгӯй аст, ва дар вай ростӣ нест.
5. Валекин касе ки каломи Ўро риоят мекунад, дар вай ба ростӣ муҳаббати Худо ба камол расидааст. Аз ин медонем, ки мо дар Ў ҳастем.
6. Касе гӯяд, ки дар Ў собит мемонад, вай бояд тавре рафтор кунад, ки Ў рафтор мекард.

Муҳаббати бародарӣ ҳукми тозае барои фарзандони нур.

7. Эй маҳбубон! Ба шумо ҳукми тозае наменависам, балки ҳукми қадимие ки шумо аз ибтидо доштед: ҳукми қадимӣ каломест, ки шумо аз ибтидо шунидаед.
8. Лекин дар айни ҳол ба шумо ҳукми тозае менависам, ки ростии он ҳам дар Ўст ва ҳам дар шумост, чунки зулмот гузарон аст, ва акнун нури ҳақиқӣ медурахшад.
9. Ҳар кӣ гӯяд, ки вай дар нур аст, валекин аз бародари худ нафрат дошта бошад, вай ҳанӯз дар зулмот аст.
10. Касе ки бародари худро дӯст медорад, вай дар нур сокин аст, ва дар вай васвасе нест.
11. Вале касе ки аз бародари худ нафрат дорад, вай дар зулмот аст, ва дар зулмот мегардад, ва намедонад, ки кучо меравад, чунки зулмот чашмонашро кӯр кардааст.
12. Ба шумо, эй фарзандон, менависам, чунки гуноҳҳои шумо ба хотири исми Ў омурзида шудааст.
13. Ба шумо, эй падарон, менависам, чунки шумо Ўро, ки аз ибтидост, шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, менависам, чунки шумо иблисро мағлуб кардаед. Ба шумо, эй бачагон, менависам, чунки шумо Падарро шинохтаед.
14. Ба шумо, эй падарон, навиштаам, чунки шумо Ўро, ки аз ибтидост шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, навиштаам, чунки шумо пурзӯр ҳастед, ва каломи Худо дар шумо сокин аст, ва шумо иблисро мағлуб кардаед.

Тарк кардани муҳаббати ҷаҳон.

15. Ҷаҳонро дӯст надоред, на он чиро, ки дар ҷаҳон аст: касе ки ҷаҳонро дӯст медорад, дар вай муҳаббати Падар нест;

16. Зеро ҳар чи дар ҷаҳон аст: шаҳвати ҷисм, ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагонӣ аз Падар нест, балки аз ин ҷаҳон аст.

17. Ва ҷаҳон бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо касе ки иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқист.

Ҷудо шудан аз зиддимасеҳ.

18. Эй фарзандон! Соати охирин аст, ва чунон ки шунидаед, зиддимасеҳ меояд, ва ҳоло зиддимасеҳони зиёде пайдо шудаанд, аз ин рӯ медонем, ки соати охирин аст.

19. Онҳо аз мо берун омадаанд, аммо аз они мо набуданд; зеро, агар онҳо аз они мо мебуданд, бо мо мемонданд; лекин онҳо берун омаданд, то ки маълум шавад ки ҳеҷ яке аз онҳо аз они мо нестанд.

20. Валекин шумо аз ҷониби Қуддус татҳин ёфтаед ва ҳамаи шумо ростиро медонед.

21. Ман ба шумо на аз он сабаб навиштаам, ки ростиро намедониста бошед, балки аз он сабаб, ки шомо онро медонед, ҳамчунин инро, ки ҳеҷ дурӯғ аз ростӣ нест.

22. Кист дурӯғгӯ, ғайр аз касе ки Масеҳ будани Исоро инкор мекунад? Вай зиддимасеҳ аст, ки Падар ва Писарро инкор мекунад.

23. Ҳар кӣ Писарро инкор мекунад, Падарро низ надорад; ҳар кӣ Писарро эътироф мекунад, Падарро низ дорад.

24. Пас, он чи шумо аз ибтидо шунидаед, бигзор дар шумо бимонад; агар он чи аз ибтидо шунидаед, дар шумо бимонад, шумо низ дар Писар ва дар Падар хоҳед монд.

25. Ва ваъдае ки Ё ба мо додааст, ҳаёти ҷовидонист.

26. Инро ба шумо дар бораи онҳое навиштаам, ки шуморо гумроҳ мекунанд.

27. Валекин тадҳине ки шумо аз Ў ёфтаед, дар шумо сокин аст, ва шумо эҳтиёче надоред, ки касе шуморо таълим диҳад; аммо азбаски тадҳини Ў ба шумо ҳар чизро таълим медиҳад, ва он рост аст ва дурӯғ нест, ва ҳамон тавр, ки шуморо таълим додааст, дар Ў бимонед.

28. Пас, эй фарзандон, дар Ў бимонед, то ки ҳангоми зоҳир шундани Ў мо ҷуръат дошта бошем ва ба ҳузурӣ Ў дар вақти омадани Ў хичил нашавем.

29. Агар донистаед, ки Ў одил аст, пас бидонед, ки ҳар кӣ адолатро ба амал меоварад. аз Ў таваллуд ёфтааст.

БОБИ СЕЮМ

Ҷалоли фарзандони Худо.

1. Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббат ато намудааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем, ва чунин ҳастем. Ҷаҳон моро аз он сабаб намениносад, ки Ўро нашинохт.

2. Эй маҳбубон! Мо акнун фарзандони Худо ҳастем, вале ҳанӯз маълум нашудааст он чи хоҳем буд. Фақат ҳамин қадарашро медонем, ки дар вақти зоҳир шуданаш монанди Ў хоҳем буд, зеро Ўро, чунон ки ҳаст, хоҳем дид.

3. Ва ҳар кӣ аз Ў чунин умед дорад, худро пок менамояд, чунон ки Ў пок аст.

4. Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, шариатро мешиканад, ва гуноҳ шикастани шариат аст.

5. Ва шумо медонед, ки Ў барои бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд, ва дар Ў гуноҳе нест.

6. Ҳар кӣ дар Ў бимонад, гуноҳ намекунад; ҳар кӣ гуноҳ мекунад, Ўро надидааст ва Ўро нашинохтааст.

7. Эй фарзандон! Бигзор ҳеҷ кас шуморо фирефта накунад. Касе ки адолатро ба амал меоварад, вай одил аст, чунон ки Ў одил аст.

8. Касе ки гуноҳ мекунад, вай аз иблис аст, чунки иблис аз ибтидо гуноҳ кардааст. Барои ҳамин ҳам Писари Худо зоҳир шуд, ки аъмоли иблисро вайрон кунад.

9. Ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, чунки зоти Ў дар вай сокин аст; вай гуноҳ намекунад, чунки аз Худо таваллуд ёфтааст.

10. Фарзандони Худо ва фарзандони иблис ин тавр шинохта мешаванд: ҳар кӣ адолатро ба амал намеоварад, аз Худо нест, ҳамчунин касе ки бародари худро дӯст намедорад.

Муҳаббат нишонаи фарзандони Худост.

11. Зеро паёме ки шумо аз ибтидо шунидаед, чунин аст, ки мо бояд акдигарро дӯст дорем,

12. На ҳамчун Қобил, ки аз иблис буд ва бародари худро кушт. Ва аз барои чӣ вайро кушт? Аз барои он ки аъмоли худаш бад буд, вале аъмоли бародараш одилона.

13. Ҳайрон нашавед, эй бародаронам, агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад.

14. Мо медонем, ки аз марг ба ҳаёт гузаштаем, чунки бародаронро дӯст медорем; касе ки бародарашро дӯст намедорад, ҳанӯз дар марг сокин аст.

15. Ҳар кӣ аз бародари худ нафрат дорад, қотил аст; ва шумо медонед, ки ҳеч як қотил ҳаёти ҷовидоние надорад, ки дар вай сокин бошад.

16. Мо муҳаббатро аз он донистем, ки Ў чони Худо барои мо фидо кард. Мо ҳам бояд ҷонҳои худро барои бародарон фидо кунем.

17. Ва агар касе ки дар ҷаҳон осудаҳол аст, бародари худро дар ҳолати мӯҳтоҷӣ дида, раҳмдилиии худро аз вай дарёғ медорад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар ӯ сокин аст?

18. Эй фарзандонам! На бо сухан ва забон, балки бо амал ва ростӣ дӯст бидоред.

Ҷуръати фарзандони Худо.

19. Ва аз ин хоҷем донист, ки мо аз ростӣ ҳастем, ва дили худро ба ҳузури Ў ором хоҷем кард,
20. Дар ҳар чизе ки дил моро маҳкум менамояд, чунки Худо аз дили мо бузургтар аст ва ҳар чизро медонад.
21. Эй маҳбубон! Агар дили мо моро маҳкум накунад, мо ба ҳузури Худо чуръат дорем,
22. Ва ҳар чӣ талаб кунем, аз Ў меёбем, чунки аҳкоми Ўро риоят мекунем ва он чи ба ҳузури Ў мақбул аст, ба амал меоварем.
23. Ва ҳукми Ў ин аст, ки мо ба исми Писари Ў Исои Масеҳ имон оварем ва якдигарро дӯст дорем, чунонки ки Ў ба мо ҳукм кардааст.
24. Ва касе ки аҳкоми Ўро нигоҳ медорад, вай дар Ў сокин аст, ва Ў дар вай. Ва ин ки Ў дар мо сокин аст, аз он Рӯҳе медонем, ки Ў ба мо ато намудааст.

БОБИ ЧОРУМ

Рӯҳи ростӣ ва рӯҳи иштибоҳ чӣ гуна бояд шинохт.

1. Эй маҳбубон! Ба ҳар рӯҳ эътимод накунад, балки рӯҳҳоро имтиҳон кунед, ки оё аз Худо ҳастанд, чунки бисъёр анбиёи козиб ба сар то сари дунё раафтаанд.
2. Рӯҳи Худоро шумо ин тавр хоҳед шинохт: ҳар рӯҳе ки эътироф кунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омад, аз Худост,
3. Ва ҳар рӯҳе ки инкор кунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омад, аз Худо нест, балки рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки дар бораи он шумо шунидаед, ки он меояд, ва он акнун дар ҷаҳон аст.
4. Шумо, эй фарзандон, аз Худо ҳастед, ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро Ў, ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.
5. Онҳо аз ҷаҳон ҳастанд, бинобар ин онҳо ба таври дунёӣ суҳан меронанд, ва ҷаҳон онҳоро мешунавад.

6. Мо аз Худо ҳастем: ҳар кӣ Худоро мешиносад, ба мо гӯш медиҳад; касе ки аз Худо нест, ба мо гӯш намедиҳад. Аз рӯи хамин мо рӯҳи ростӣ ва рӯҳи иштибоҳро мешиносем.

Муҳаббате ки Худо ба мо дорад, моро ба муҳаббати бародарӣ ўҳдадор мекунад.

7. Эй маҳбубон! Якдигарро дўст бидорем, чунки муҳаббат аз Худост, ва ҳар кӣ дўст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

8. Касе ки дўст намедорад, вай Худоро нашинохтааст, чунки Худо муҳаббат аст.

9. Муҳаббати Худо ба мо дар он зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ў ҳаёт ёбем.

10. Муҳаббат дар ин аст, ки на мо Худоро дўст доштаем, балки Ў моро дўст дошт ва Писари Худро барои кафорати гуноҳҳои мо фиристод.

11. Эй маҳбубон! Агар Худо моро ин гуна дўст дошта бошад, мо низ бояд якдигарро дўст бидорем.

12. Худоро ҳаргиз касе надидааст: агар мо якдигарро дўст дорем, Худо дар мо сокин аст, ва муҳаббати Ў дар мо комил аст.

13. Ин ки мо дар Ў сокин ҳастем ва Ў дар мо, аз он мешиносем, ки Ў аз Рӯҳи Худ ба мо ато намудааст.

14. Ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писарро фиристод, то ки Начотдиҳандаи ҷаҳон гардад.

15. Ҳар кӣ эътироф мекунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар ӯ сокин аст, ва ӯ дар Худо.

16. Ва мо муҳаббатеро ки Худо ба мо дорад, медонем ва ба он эътимод дорем. Худо муҳаббат аст, ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, вай дар Худо сокин аст ва Худо дар вай.

17. Муҳаббат дар мо чунон ба камол расидааст, ки мо дар рӯзи доварӣ ҷуръат дорем, зеро, чунон ки Ў дар ин ҷаҳон ҳаст, ончунон мо ҳастем.

18. Дар муҳаббат ҳаросе нест, балки муҳаббати комил ҳаросро бадар меронад, чунки ҳарос азоб дорад, ва касе ки меҳаросад, дар муҳаббат комил нест.

19. Мо Ўро дўст медорем, чунки аввал Ў моро дўст дошт.

20. Агар касе гўяд’ман Худоро дўст медорам’’, вале аз бародари худ нафрат кунад, вай дурўғгўй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дўст намедорад, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дўст бидорад?

21. Ва мо аз Ў чунин ҳукме дорем, ки ҳар кӣ Худоро дўст медорад, баодари худро низ дўст бидорад.

БОБИ ПАНЧУМ

Имон ба Исои Писари Худо ҷаҳонро мағлуб менамояд.

1. Ҳар кӣ имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, вай аз Худо таваллуд ёфтааст, ва ҳар кӣ Волидро дўст медорад, вай Мавллуи Ўро низ дўст медорад.

2. Аз ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дўст медорем, ки Худоро дўст дорем ва аҳкоми Ўро риоят кунем.

3. Зеро муҳаббат ба Худо ҳамин аст, ки мо аҳкоми Ўро риоят кунем; ва аҳкоми Ў гарон нест,

4. Зеро ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, ҷаҳонро мағлуб мекунад; ва ин ғалабае ки ҷаҳонро мағлуб кардааст, имони мост.

5. Кист, ки ҷаҳонро мағлуб мекунад, ҷуз касе ки имон дорад, ки Исо Писари Худост?

Касе ки ба Исо имон меоварад, ҳаёти абадӣ дорад.

6. Ў Исои Масеҳ аст, ки бо об ва хун ва Рӯҳ омадааст, на танҳо бо об, балки бо об ва хун; ва Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ростист.

7. Зеро се ҳастанд, ки дар осмон шаҳодат медиҳанд: Падар, Калом ва Рӯҳулқудс; ва Ин се як ҳастанд.

8. Ва се ҳастанд, ки дар замин шаҳодат медиҳанд: Рӯҳ, об ва хун; ва ин се мувофиқат мекунанд.

9. Агар мо шаҳодати одамиро қабул кунем, шаҳодати Худо бузургтар аст, зеро ин шаҳодати Худост, ки Ў дар бораи Писари Худо шаҳодат додааст.

Имондорон бар ҳасби дуо он чи аз Худо талаб кунанд, меёбад.

10. Касе ки ба Писари Худо имон дорад, дар худ шаҳодат дорад; касе ки ба Худо имон надорад, Ўро дурӯғгӯ донистааст, зеро ба шаҳодате ки Худо дар бораи Писари Худ додааст, имон надорад.

11. Ва ин шаҳодат аз он иборат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ ато намудааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ўст.

12. Касе ки Писарро дорад, ҳаёт дорад, касе ки Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад.

13. Ба шумо, ки ба исми Писари Худо имон доред, инро навиштаам, то донед, ки шумо ба Писари Худо имон дошта, ҳаёти ҷовидонӣ доред.

Суханони хотимаӣ.

14. Ва чуръате ки мо ба ҳузури Ў дорем, дар он аст, ки агар мо мувофиқи иродаи Ў чизеро талаб кунем, Ў моро мешунавад;

15. Ва агар донем, ки Ў моро дар ҳар чӣ талаб кунем, мешунавад, онро низ медонем, ки он чи аз Ў талаб кардаем, меёбем.

16. Агар касе бародари худро бинад, ки гуноҳе мекунад, ки анҷомаш мамот нест, бигзор дуо гӯяд, ва Худо Ўро ҳаёт хоҳад бахшид: дар бораи онҳое мегӯям, ки анҷоми гуноҳашон мамот нест. Гуноҳе ҳаст, ки анҷомаш мамот аст: дар бораи чунин гуноҳ намегӯям, ки дуо гӯед.

17. Ҳар ноинсофӣ гуноҳ аст, лекин гуноҳест, ки анҷомаш мамот нест.

18. Мо медонем, ки ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, балки Писари Худо варо муҳофизат мекунад, ва иблис ба вай даст намерасонад.

19. Мо медонем, ки мо аз Худо ҳастем, вале тамоми ҷаҳон дар зери ҳукми иблис аст.

20. Валекин мо медонем, ки Писари Худо омада, ба мо хирад бахшид, то ки ҳақро дарк кунем, ва мо дар ҳақ, дар Писар Ё Исои Масеҳ ҳастем. Ё Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ мебошад.

21. Эй фарзандон! Худо аз бутҳо нигоҳ доред. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАСИ ЮХАННО

Ростӣ ва муҳаббат ҷудонашавандаанд.

1. Пир ба хотуни баргузида ва фарзандони вай, ки ман онҳоро дар ростӣ дӯст медорам, ва на танҳо ман, балки низ ҳамаи онҳое ки ростиро дарк кардаанд,

2. Ба хоџири ростие ки дар мо сокин аст ва то абад бо мо хоҳад буд:

3. Файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд, ки Писари Падар аст, дар ростии ва муҳаббат бо шумо бод.

Калисо бояд дар ростӣ ва муҳаббат собит бимонад.

4. Ман бағоят хурсанд шудам, ки аз байни фарзандонат касонеро ёфтам, ки дар ростӣ рафтор мекунанд, ба ҳасби ҳукми ки мо аз Падар пазируфтаем.

5. Ва акнун аз ту, эй хотун, хоҳишмандам: на ҳамчун ҳукми тозае ба ту менависам, балки ҳамонро, ки мо аз ибтидо доштем, ки ба якдигар муҳаббат дошта бошем.

6. Ва муҳаббат аз он иборат аст, ки мо бар тибқи аҳкоми Ў рафтор кунем. Ин ҳамон ҳукмест, ки шумо аз ибтидо шунидаед, то ки бар тибқи он рафтор кунед.

Огоҳонидан аз таълимоти козибона.

7. Зеро бисёр фиребгарон дар дунё пайдо шудаанд, ки Исои Масеҳи ба ҳасби ҷисм омадаро эътироф намекунанд: чунин шахс фиребгар ва зиддимасеҳ аст.

8. Аз худ боҳабар бошед, ки мабодо он чиро, ки мо барояш меҳнат кардаем, барбод диҳед, балки мукофоти комил бигиред.

9. Ҳар кӣ аз таълимоти Масеҳ дур мешавад ва дар он сокин нест, Худо надорад; касе ки дар таълимоти Масеҳ сокин аст, ҳам Падарро дорад ва ҳам Писарро.

10. Касе ки назди шумо меояд ва ин таълимотро намеоварад, варо ба хонаи худ қабул накунед ва ба вай салом надихед;

11. Зеро касе ки ба вай салом диҳад, ба аъмоли шариронаи вай шарик мешавад.

12. Чизи бисёре дорам, ки ба шумо бинависам, аммо намехоҳам ба коғаз бо сиёҳӣ бинависам, балки умедворам, ки

назди шумо биёям ва даҳонакӣ бигўям, то ки хурсандии мо
комил бошад.

13. Фарзандони хоҳари баргузидаи ту ба ту салом
мерасонанд. Омин.

НОМАИ СЕЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАСИ ЮҲАННО
Дар ростӣ рафтор кардан шодмони бузург аст.

1. Пир ба Ғоюси маҳбуб, ки ўро ман дар ростӣ дўст медорам.
2. Эй маҳбуб! Дуо мегўям, ки ту саломат бошӣ ва дар ҳар чиз комъёб шавӣ, чунон ки чони ту комъёб аст.
3. Зеро ки ман бағоят хурсанд шудам, вақте ки бародарон омада, дар бораи ростии ту шаҳодат доданд, чунон ки ту дар ростӣ рафтор мекунӣ.
4. Барои ман хурсандии бештаре нест аз шунидани он ки фарзандони ман дар ростӣ рафтор мекунанд.

Пазироии меҳмоннавозонаи бародарони мусофир.

5. Эй маҳбуб! Дар ҳар коре ки барои бародарон, ҳатто барои ғарибон мекунӣ, рафтори ту амин аст.
6. Онҳо ба ҳузури калисо дар бораи муҳаббати ту шаҳодат додаанд; ва ту рафтори хубе мекунӣ, агар онҳоро гусел намоӣ, чунон ки ба ҳузури Худо шоиста аст,
7. Зеро ки онҳо ба хотири исми Ў сафар кардаанд, дар ҳолате ки аз халқҳо кўмак нагирифтаанд.
8. Пас мо бояд чунин касонро дастгирӣ намоем, то ки дар кори ростӣ шарик шавем.

Касе ки некӣ мекунад, аз Худост, ва касе ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст.

9. Ман ба калисо навиштам, аммо Диютрифас, ки калониро дар миёни онҳо дўст медорад, моро қабул намекунад.
10. Бинобар ин, агар биёям, корҳоеро, ки ў мекунад, хотирнишон хоҳам кард: ў дар ҳаққи мо суханони бад ба забон меронад, ва бо ин ҳам қонеъ нашуда, худааш бародаронро қабул намекунад ва ба касоне ки мехоҳанд, монеъ мешавад ва аз калисо бадар меронад.
11. Эй маҳбуб! Ба бадӣ тақлид накун, балки ба некӣ. Касе ки некӣ мекунад, аз Худост; ва касе ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст.

12. Дар бораи Димитриус ҳама ва худи ростӣ низ ба некии ӯ шаҳодат додааст; мо ҳам шаҳодат медиҳем, ва шумо медонед, ки шаҳодати мо рост аст.

13. Чизи бисъёре доштам, ки бинависам, валекин намехоҳам ба ту бо сиёҳӣ ва қалам бинависам,

14. Балки умедворам, ки ба қарибӣ туро бубинам, ва даҳонакӣ гуфтугузор кунем.

15. Осоиштагӣ бар ту бод. Дӯстон ба ту салом мерасонанд. Ба дӯстон ном ба ном салом бирасон. Омин.

НОМАИ ҲАВОРИИ МУҚАДДАС ЯҲУДО

Даъватшудагон дар Худои Падар тақдис ёфтаанд ва дар Исои Масеҳ маҳфузанд.

1. Яҳудо, ки бандаи Исои Масеҳ ва бародари Яъқуб аст, ба даъватшудагоне ки дар Худои Падар тақдис ёфтаанд ва дар Исои Масеҳ маҳфузанд:
2. Марҳамат ва осоиштагӣ ва муҳаббат бар шумо фаровон бод.

Доварии Худо бар муаллимони козиби фосид.

3. Эй маҳбубон! Азбаски чидду чаҳди комил дорам дар бораи начоти муштараки мо бинависам, зарур дониستم ба шумо насиҳате нависам, то шумо дар роҳи имоне ки як бор ба муқаддасон супурда шуд, чадал намоед.
4. Зеро баъзе касон пинҳонӣ даромадаанд, ки аз қадим ба ин маҳкумият таъин шуда буданд, ва ин осӣён файзи Худои моро ба фиску фучур табдил медиҳанд ва Парвардигори ягона ва Исои Масеҳи Худованди моро инкор мекунанд.
5. Ман он чиро, ки медонед, меҳоҳам ба шумо хотиррасон намоям, ки агарчи Худованд қавмро аз замини Миср халос кард, баъд беимонро ба ҳалокат расонд,
6. Ва фариштаҳоеро, ки мартабаи худро маҳфуз надоштанд, балки манзили худро тарк карданд, дар қайду банди абадӣ, дар зулмот, барои доварии рӯзи бузург нигоҳ дошт;
7. Ҳамчунин Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои атрофшон, ки ба ҳамин тарз ба зино дода шуда, аз паи инҳирофоти дигар афтода буданд, гирифтори ҷазои оташи абадӣ гардида, ҳамчун тимсоли муқаррар карда шуданд.
8. Ба ҳамин тарз ин гирифтронии хобу хаёл ҷисмро палид месозанд, сардоронро рад мекунанд ва дар ҳаққи олимақомот бӯхтон мегӯянд.

9. Вақте ки фариштаи муқарраб Микоил бо иблис суҳан ронда, дар бораи ҷасади Мусо баҳс мекард, ҷуръат накард, ки ҳукми мазамматкунандае ба забон ронад, балки гуфт: “Худованд туро ҷазо диҳад”.

10. Валекин инҳо ба ҳар чизе ки намефаҳманд, бӯхтон мезананд, ва бо ҳар чизе ки ҳамчун ҳайвоноти безабон табиатан медонанд, худро фосид мекунанд.

11. Вой бар ҳоли онҳо, чунки бо роҳи Қобил рафтаанд, ва мисли Бильом дар ивази музд тамоман ба иштибоҳ дода шудаанд, ва мисли Қўраҳ дар исьён ба ҳалокат расидаанд.

12. Инҳо олудагӣ дар зиёфатҳои муҳаббати шумо мебошанд, ҳангоме ки бо шумо бе ҳаросе айшу ишрат карда, шиками худро мепарваранд; инҳо абрҳои беобе ҳастанд, ки бо шамол ронда мешаванд; инҳо дарахтони тирамоҳ ҳастанд, ки бесамар буда, ду қарат мурдаанд ва решақан шудаанд;

13. Инҳо мавҷҳои пуртуғъени баҳр ҳастанд, ки кафки расвоиҳои худро боло мебароваранд; инҳо ситораҳои оворае ҳастанд, ки барояшон торикии зулмот то абад нигоҳ дошта шудааст.

14. Ҳанӯҳ низ, ки баъд аз Одам насли ҳафтум буд, дар бораи инҳо нубувват карда гуфтааст: “Инак, Худованд бо беварҳои муқаддасони Худ омад,

15. То ки бар ҳама доварӣ кунад ва ҳамаи осӣро маҳкум намояд дар тамоми аъмоле ки маъсияташон содир кардааст, ва дар ҳамаи суҳанони густохонае ки дар ҳаққи Ё гуноҳкорони осӣ ба забон рондаанд”

16. Инҳо шиквакунандагони аз ҳар чиз норозие ҳастанд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор мекунанд, суҳанони дабдабанок мегӯянд ва барои манфиат тамаллуқ менамоянд.

17. Аммо шумо, эй маҳбубон, суҳанонеро ба хотир оваред, ки пештар ҳаввориёни Исои Масеҳи Худованди мо гуфтаанд:

18. Онҳо ба шумо гуфтаанд, ки дар замони охир масхарабозоне пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои осӣнаи худ рафтор хоҳанд кард.

19. Инҳо касоне ҳастанд, ки ҷудоихо ба миён меоваранд;
инҳо касони нафсоние ҳастанд, ки рӯҳ надоранд.

20. Валекин шумо, эй маҳбубон, худро бо имони бағоят
муқаддасатон обод кунед, ва дар Рӯҳулқудс дуо гуфта,

21. Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доред ва марҳамати
Исои Масеҳи Худованди моро, ки ҳаёти ҷовидонӣ меоварад,
мунтазир бошед.

22. Ба баъзе касон, ки шубҳа мекунанд, мушфиқ бошед;

23. Баъзеи дигарро бо ваҳм наҷот дода, аз оташ берун
оваред; бо ваҳм раҳм карда, ҳатто аз либосе ки бо ҷисм палид
шудааст, нафрат намоед.

Ҷалол додани Худо.

24. Ва Ёро, ки қодир аст шуморо аз фурӯ ғалтидан нигоҳ
дорад ва дар шодӣ беайб ба ҳузури ҷалоли Худ биистонад,

25. Яъне Худои ҳақими якто ва Наҷотдиҳандаи моро, ба
воситаи Исои Масеҳи Худованди мо, ҷалол ва шавкат, қудрат
ва салтанат бод аз азал ва дар замони ҳозира ва то абад. Омин.

**НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА РУМИЁН
БОБИ ЯКУМ**

Павлуси ҳавворӣ калисои Румро табрик менамояд.

- 1. Павлус, бандаи Исои Масех, ҳаввории даъватшуда ва барои башорати Худо интихобгардида,**
- 2. Ки онро Худо пештар, ба воситаи анбиёи Худ, дар Навиштаҳои муқаддас ваъда карда буд**
- 3. Дар бораи Писари Худ, ки ба ҳасби чисм аз насли Довуд таваллуд шудааст,**
- 4. Ва ба ҳасби рӯҳи қудсият, ба воситаи эҳъё шуданаш аз мурдагон, чун Писари Худо маълум шудааст, яъне дар бораи Худованди мо Исои Масех,**
- 5. Ки ба воситаи Ў мо файз ва ҳаввориятро пайдо кардаем, то ки ба хоҳири исми Ў ҳамаи халқхоро ба итоати имон дароварем,**
- 6. Ки дар миёни онҳо шумо низ даъватшудагони Исои Масех ҳастед,**
- 7. Ба ҳамаи маҳбубони Худо, ки дар Рум ҳастед ва ба муқаддасӣ даъват шудаед, аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд файз ва осоиштагӣ бар шумо бод.**

Хоҳиши ҳавворӣ ба рафта дидани калисои Рум.

8. Пеш аз ҳама ба Худои худ ба воситаи Исои Масеҳ барои хамаи шумо шукр мегӯям, ки имони шумо дар тамоми ҷаҳон шўҳрат ёфтааст.

9. Худое ки Ёро дар башорати Писари Ё бо рўҳи худ ибодат мекунам, маро шоҳид аст, ки муттасил шуморо ба ёд меоварам.

10. Ва ҳамеша дар дуоҳои худ илтимос мекунам, ки иродаи Худо ягон вақт ба ман мусоидат намояд, ки назди шумо биёям.

11. Зеро ки хеле орзуманди дидани шумо мебошам, то ки як атои рўхоние, барои устувор шуданатон, ба шумо тақдим намоям,

12. Яъне бо якҷоягии шумо аз имони умумиамон, аз имони шумо ва худам, тасалли ёбам.

13. Эй бародарон, намехоҳам беҳабар бошед аз ин ки дафъаи бисъёр ният доштам назди шумо биёям, лекин то кунун чизе ба ман монёе мешуд, то ки дар миёни шумо низ, монанди халқҳои дигар, самаре ҳосил кунам.

14. Ман нисбат ба юнониён ва варвариён, нисбат ба оқилон ва ҷоҳилон, дайне ба гардан дорам;

15. Пас, роғиби онам, ки ба шумо низ, ки дар Рум ҳастед, башорат диҳам.

Эътирофи ҳаввори дар бораи башорати Масеҳ.

16. Зеро ки башорати Масеҳро ба худ ор намедонам, чунки он қуввати Худост барои начоти ҳар як имондор: ҳам аввалан, яҳудӣ ва ҳам юнонӣ.

17. Зеро ки адолати Худо дар он аз имон ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст:” Одил ба василаи имон хоҳад зист”.

Ҳамаи одамон ба начот эҳтиёҷ доранд.

Гуноҳи халқҳо ва довариҳои Худо бар онҳо.

18. Зеро ки ғазаби Худо аз осмон зоҳир мешавад бар ҳар гуна маъсият ва шарорати одамоне ки ростиро бо шарорат поймол мекунанд.
19. Зеро ки он чи дар бораи Худо доништан мумкин аст, ба онҳо маълум аст, чунки Худо ба онҳо маълум кардааст;
20. Зеро ки моҳияти намоёни Ё, яъне қуввати ҷовидонӣ ва Илоҳияти Ё, аз хилқати олам ба воситаи дидани офаридаҳояш ба назар намоён аст, бинобар ин онҳо ҳеч узре надоранд.
21. Агарчи онҳо Худоро шинохта бошанд, Ёро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд, балки ҳаёлотӣ онҳо ботил, ва дили бефаросаташон тира шуд:
22. Бо вучуди он ки худашонро оқил номиданд, ақли худро гум карда,
23. Ҷалоли Худои бефаноро ба сурате табдил доданд, ки ба одами фонӣ, ба мурғон, чорпоён ва хазандагон монанд аст,
24. Бинобар ин Худо онҳоро бо нафси шаҳвониашон ба нопокӣ гирифтӣ кард, ба тавре ки онҳо баданҳои худро бо ҳамдигар нангин карданд;
25. Онҳо ростии Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва парастӣшу ибодат карданд махлуқро ба ҷои Холиқе ки то абад муборак аст, омин.
26. Аз ин сабаб Худо онҳоро ба ҳавасҳои нангин гирифтӣ кард: занони онҳо ҷимои табииро ба ҷимои ғайритабиӣ иваз карданд;
27. Ҳамчунин мардон ҷимои табииро бо закон тарк карда, оташи шаҳваташон ба якдигар баланд шуд, ва мард бо мард ба кирдори нангин машғул шуда, сазои иштибоҳи худро дар вучуди худашон диданд.
28. Ва азбаски онҳо Худоро бо ақли худ шинохтан нахостанд, Худо онҳоро ба афкори фосид гирифтӣ кард, то ки корҳои носазо кунанд,

29. Бинобар ин онҳо аз ҳар гуна кизб, зино, макр, тамаъ ва кина, ҳамчунин аз ҳасад, қатл, чидол, фиреб ва бадхӯй пур ҳастанд,

30. Бадгап, тўхматчӣ, худобадбин, дилозор, худсито, мағрур ва бадандеша ҳастанд, ба падару модарон итоат намекунанд,

31. Беандеша, аҳдшикан, беилтифот, бадкина ва бераҳманд.

32. Агарчи доварию Худо меонанд, ки кунандагони чунин корҳо сазовори марганд, бо вучуди ин на фақат худашон ин корҳоро мекунанд, балки кунандагони дигарро низ таҳсин менамоянд.

БОБИ ДУЮМ

Гуноҳи яҳудиён ва ғазаби Худо бар онҳо.

1. Бинобар ин ту, эй одами маҳкумкунанда, ҳар кӣ бошӣ ҳам, узре надорӣ, чунки дигареро маҳум карда, худатро маҳкум менамой, зеро ки ту, эй маҳкумкунанда, айни ҳамон корҳоро содир мекунӣ.

2. Лекин мо медонем, ки доварию Худо бар кунандагони чунин коҳо баҳақ аст.

3. Наход ки ту, эй одамизод, гумон мекунӣ, ки бо маҳкум кардани кунандагони чунин корҳо ту аз доварию Худо халос хоҳӣ шуд, дар сурате ки худат айни ҳамон корҳоро содир менамой?

4. Ё ки ту ба фаровонии меҳрубонӣ, ҳилм ва пурсабрии Ё безътиной мекунӣ, беҳабар аз он ки меҳрубонии Худо туро ба роҳи тавба хидоят менамояд?

5. Аммо, аз боиси саркашӣ ва дили тавбанопазيري худ, ту ғазабро барои худ дар рӯзи ғазаб ба зухури доварию ҳаққонии Худо афзун мегардонӣ,

6. Ки Ё ба ҳар кас мувофиқи аъмоли вай подош хоҳад дод:

7. Ба онҳое ки доим кори нек карда, толиби чалол, шараф ва ҷовидӣ мешаванд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод;

8. Вале онҳоеро, ки саркашӣ карда, ростиро рад менамоянд, ва мутеи норостӣ мешаванд, ба хашму ғзаб гирифтадор хоҳад кард.

9. Андӯху фалокат ояд бар чони ҳар одаме ки кори бад мекунад: ҳам, аввалан, бар чони яҳудӣ ва ҳам бар чони юнонӣ!

10. Лекин чалол, шараф ва осоиштагӣ ояд ба ҳар касе ки кори нек мекунад: ҳам, аввалан, ба яҳудӣ ва ҳам ба юнонӣ!

Шариат ва хатна наҷот намедиханд.

11. Зеро ки Худо рӯйбинӣ надорад.

12. Онҳое ки дорои шариат набуда, гуноҳ кардаанд, берун аз шариат низ ҳалок хоҳанд шуд; вале онҳое ки дорои шариат буда, гуноҳ кардаанд, аз рӯи шариат маҳкум хоҳанд шуд,

13. Чунки на шунавандагони шариат пеши Худо одиланд, балки иҷрокунандагони шариат сафед карда хоҳанд шуд;

14. Зеро, ҳар гоҳ халқҳое ки шариат надоранд, табиатан фармудаҳои шариатро ба ҷо меоваранд, онҳо шариат надошта бошанд ҳам, худашон барои худ шариат ҳастанд;

15. Рафтагонан нишон медиҳад, ки амали шариат дар дилашон навишта шудааст; вичдон ва афкорашон низ, ки якдигарро гоҳе айбдор ва гоҳе сафед мекунанд, дар ин бобат гувоҳӣ медиҳанд,

16. Дар ҳамон рӯзе ки Худо, ба ҳасби башорати ман, асрори одамнро ба воситаи Исои Масеҳ доварӣ хоҳад кард.

17. Инак, ту яҳудӣ ном дорӣ, ва ба шариат такъя мекунӣ, ва аз шинохтани Худо меболӣ.

18. Ва иродаи Ӯро медонӣ, ва азбаски шариатро омӯхтаӣ, фарқи байни неку бадро мефаҳмӣ,

19. Ва яқин дорӣ, ки ту роҳнамои кӯрон, нуре барои бошандагони зулмот,

20. Носеҳи чоҳилон ва муаллими кўдакон ҳастӣ, ва дар шариат намунаи маърифат ва ростиро дорӣ,
21. Пас, чӣ гуна ту, ки дигаронро таълим медиҳӣ, худатро таълим намедиҳӣ?
22. Ваъз мегӯӣ, ки дуздӣ набояд кард, вале худат дуздӣ мекунӣ! Мегӯӣ, ки "зинокорӣ нақун", вале худат зинокорӣ мекунӣ! Аз бутҳо нафрат дорӣ, вале маъбадҳоро ғорат мекунӣ!
23. Бо шариат меболӣ, вале шариатро вайрон карда, обрӯи Худоро мерезонӣ!
24. Зеро ки ба туфайли шумо, чунон ки навишта шудааст, дар миёни халқҳо исми Худоро хор медоранд.
25. Хатна фоиданок аст, ба шарте ки шариатро риоя кунӣ; аммо агар шариатро вайрон кунӣ, махтунии ту ба номахтунӣ мебаддал шуд.
26. Пас, агар номахтуне фамудаҳои шариатро риоя кунад, оё номахтунии вай махтунӣ шумурда намешавад?
27. Ва номахтунӣ табиӣ, ки шариатро ба ҷо меоварад, оё турси махкум намекунад, ки дорои Навиштаҳо ва хатна ҳастию шариатро вайрон мекунӣ?
28. Зеро яҳудӣ на он қас аст, ки аз рӯи қиёфати зоҳири чунин бошад, ва хатна на он чиз аст, ки бар қисм намоён бошад,
29. Балки яҳудӣ он қас аст, ки дар ботин чунин бошад, ва хатна он чиз аст, ки дар дил ба ҳасби рӯҳ, на ин ки ба ҳасби ҳарф, ҷо дошта бошад; ва ҳамди чунин одам на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худост.

БОБИ СЕЮМ

Худо дар довариюи Худ амин ва одил аст.

1. Пас, яҳудӣ чӣ бартарӣ дорад, ё ки хатна чӣ фоида дорад?
2. Бартарии бузурге аз ҳар чихат, ва пеш аз ҳама аз он чихат, ки ба дасташон каломии Худо супурда шудааст.

3. Зеро ки чӣ гӯем? Агар баъзеашон бевафо бошанд, оё бевафогии онҳо вафои Худоро ботил мекунад?
4. Ба ҳеҷ вачҳ. Балки Худо барҳақ аст, агарчи ҳар одам козиб бошад, чунон ки навишта шудааст: "То ки Ту дар суханони Худ ҳақ бароӣ ва дар довари Худ ғолиб оӣ".
5. Лекин агар шарорати мо адолати Худоро зоҳир мекарда бошад, чӣ гӯем? Оё Худо, хангоме ки ба ғзаб меояд, беадолат аст? Инро ман ба таври муҳокимаи одами мегӯям.
6. Ба ҳеҷ вачҳ. Зеро ки дар он сурат Худо чӣ тавр метавонад олабро доварӣ кунад?
7. Зеро ки агар ба воситаи дурӯғи ман ростии Худо барои ҷалоли Ё афзун мешуда бошад, пас чаро ман боз ханчун гуноҳкоре маҳкум мешавам?
8. Ва чӣ гуна баъзеҳо ба мо бӯхтон зада, даъво мекунанд, ки гӯё мо мегуфта бошем: "Биёед бадӣ кунем, то ки некӣ ҳосил шавад"? Маҳкумияти чунин қасон ҳаққонист.

Ба гуноҳ гирифта будани ҳамаи одамон.

9. Пас чӣ гӯем? Оё мо бартарӣ дорем? Не, надорем, зеро ки мо аллақай исбот кардаем, ки ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, ҳама гирифтаи гуноҳ ҳастанд,
10. Чунон ки навишта шудааст: "Қасе одил нест, як нафар ҳам нест;
11. Қасе соҳибфаҳ нест; қасе толиби Худо нест;
12. Ҳама гумроҳ шудаанд, аз як сар ношояманд: некӯкоре нест, як нафар ҳам нест.
13. Гулӯяшон қабри кушода аст; бо забонашон фиреб медиҳанд; бар лабонашон заҳри мор аст;
14. Даҳонашон пур аз ғайбат ва ҳасрат аст;
15. Пойҳошон барои хунрезӣ шитобон аст;
16. Харобкорӣ ва ҳалокат дар роҳҳои онҳост;
17. Онҳо роҳи сулҳу осоиштагиро наредонанд.
18. Дар пеши чашмашон тарси Худо нест'.

19. Лекин мо медонем, ки ҳар чи шариат мегӯяд, ба аҳли шариат рӯ оварда мегӯяд, то ки ҳар даҳоне баста шавад ва тамоми олам пеши Худо айбдор гардад,

20. Чунки бо аъмоли шариат ҳеч одаме пеши Ў сафед нахоҳад шуд; зеро ки гуноҳ ба воситаи шариат дониста мешавад.

Гуноҳкор фақат ба хотири Масеҳ ба воситаи имон сафед мешавад.

21. Аммо алҳол, сарфи назар аз шариат, адолати Худо зоҳир шудааст, ки Таврот ва анбиё бар он шаҳодат медиҳанд,

22. Адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои хамаи имондорон; зеро ки ҳеч тафовуте нест,

23. Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.

24. Ва ройгон, бо файзи Ў, ба воситаи кафорате ки дар Исои Масеҳ аст, сафед карда мешавад,

25. Ки Ўро Худо пешниҳод кард, то ки дар Хуни Ў ба воситаи имон кафорате бошад, барои нишон додани адолати Ў дар омурзиши гуноҳхое ки пештар, дар замони пурсабрии Худо содир шудаан,

26. Ва барои нишон додани адолати Ў дар замони ҳозира, то ки Ў одил бошад ва ҳар киро, ки ба Исо имон меоварад, сафед кунад.

27. Пас, кучост он чи боиси болидан бошад? Он тамоман аз байн рафтааст. Ба кадом шариат? Оё ба шариати аъмол? На, балки ба шариати имон.

28. Зеро мо эътироф менамоем, ки одамизод, сарфи назар аз аъмоли шариат, ба воситаи имон сафед мешавад.

29. Ё ки Худо фақат Худои яҳудиён аст? Магар Хуоди халқҳо ҳам нест? Албатта Худои халқҳо ҳам мебошад;

30. Чунки Худо ягона аст, ва Ў маҳтунонро аз рӯи имон ва номаҳтунонро ба воситаи имон сафед мекунад.

**31. Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон ботил мекунем?
Ба ҳеч вачҳ, балки шариатро устувор мегардонем.**

БОБИ ЧОРУМ

Иброҳ ба воситаи имон сафед шудааст.

- 1. Пас, фарзан, падари мо Иброҳим ба ҳасби ҳисм чӣ чизе пайдо кард?**
- 2. Агар Иброҳим бо аъмоли худ сафед шуда бошад, ӯ шоёни таъриф аст, аммо на дар пеши Худо.**
- 3. Зеро ки дар Навиштаҳо чӣ гуфта шудааст: “Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд”.**
- 4. Барои касе амал мекунад, муздаш на аз рӯи эҳсон, балки аз рӯи ӯҳдадорӣ ҳисоб карда мешавад;**

Худо сарфи назар аз аъмол сафед мекунад.

- 5. Лекин барои касе ки амал намекунад, балки имон меоварад ба Он ки осийнро сафед мекунад, имонаш адолат ҳисоб карда мешавад.**
- 6. Чунон ки Довуд низ одамеро хушбахт меномад, ки Худо ба вай адолатро сарфи назар аз аъмолаш ато мекунад:**
- 7. “Хушо касоне ки чиноятҳошон омурзида ва хатоҳошон пӯшида шудааст;**
- 8. Хушо касе ки Худованд гуноҳи варо ба ҳисоб намегирад”.**

Барои Иброҳим имон пеш аз хатна адолат ҳисоб карда шуд.

- 9. Оё ин хушбахтӣ ба махтунон тааллуқ дорад ё ки ба номахтунон низ? Мо гуфтем, ки барои Иброҳим имонаш адолат ҳисоб карда шуд.**
- 10. Кай ҳисоб карда шуд? Баъд аз хатна ё ки пеш аз хатна? Баъд аз хатна не, балки пеш аз хатна буд.**

11. Ва аломати хатнаро ў, хамчун мўҳри адолат мувофиқи имоне ки дар ҳолати номахтуни худ дошт, пайдо кард, бинобар ин ў падари ҳамаи имондорони номахтун шуд, то ки ба онҳо низ адолат ато шавад,

12. Ва хамчунин падари махтунон шуд, ки онҳо на фақат хатна шудаанд, балки низ имонеро, ки Иброҳим дар ҳолати номахтунӣ дошт, пайравӣ кунанд.

Иброҳим падари ҳамаи имондорон.

13. Зеро ки ба Иброҳим, ё ба наслаш, ваъдаи он ки ў вориси ҷаҳон хоҳад буд, ба воситаи шариат не, балки ба воситаи адолати имон ато шудааст.

14. Зеро ки агар аҳли шариат ворис бошанд, дар он сурат имон пуч асту ваъда ботил;

15. Чунки шариат сабаби ғазаб мешавад, зеро ки дар чое ки шариат нест, вайронкунандагони он ҳам нест.

16. Бинобар ин мувофиқи имон аст, то ки мувофиқи файз бошад, барои он ки ваъда ба тамоми насли Иброҳим, на фақат ба насли мувофиқи шариат, балки ба насли мувофиқи имони ў низ таъмин шавад, ки ў падари ҳамаи мост,

17. Чунон ки навишта шудааст:”Ман туро падари халқҳои бисъёр гардонам”, дар пеши Худое ки Иброҳим ба Ў имон овард, дар пеши Худое ки мурдагонро зинда мекунад ва номавҷудро хамчун маҷуд мекунад.

18. Дар сурате ки ҳеч умеди набуд, Иброҳим умедвор шуда, имон овард, то ки падари халқҳои бисъёр шавад, аз рӯи он чи гуфта шудааст:”Насли ту чунин хоҳад буд”.

19. Ва имонаш суст нашуд, ва ба он ҳам назар накард, ки ҷисми ў, дар синни қариб садсолағӣ, аллакай пир шудааст, ва батни Соро низ аз кор баромадааст;

20. Ва ба ваъдаи Худо аз беимонӣ шубҳа накард, балки дар имонаш устувор истода, Худоро ҳамду сано хонд,

21. Ва боварии комил дошт, ки Ў ба ичрои ваъдаи Худ низ қодир аст.

На танҳо барои Иброҳим, балки низ барои ҳамаи онҳое ки ба Хуни кафорат ва ба эҳъи Масеҳ имон дорад, имон адолат ҳисоб карда шуд.

22. Аз ҳамин сабаб барои ў адолат ҳисоб карда шуд.

23. Аммо на фақат нисбат ба ў навишта шудааст, ки барои ў ҳисоб карда шуд,

24. Вале нисбат ба мо низ: барои мо низ ҳисоб карда хоҳад шуд, ки имон дорем ба Он ки Худованди мо Исоро аз мурдагон эҳъё кард,

25. Ки Ў ба сабаби гуноҳҳои мо таслим карда шуд ва аз барои сафед кардани мо эҳъё гардид.

БОБИ ПАНЧУМ

Маънои сафед шудан.

1. Сулҳу осоиштагӣ бо Худо ва боварӣ ба наҷоти оянда.

1. Пас, мо бо имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳу осоиштагӣ дорем,

2. Ки ба воситаи Ў мо бо имон сӯи ин файзе роҳ ёфтаем, ки дар он истодаем ва бо умеди чалоли Худо меболем.

3. Ва на фақат бо ин, балки бо мусибатҳо низ меболем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вучуд меоварад,

4. Ва сабр-ботачрибагиро, ва ботачрибагӣ-умедро,

5. Ва умед шарманда намекунад, чунки муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шуд, ҷорӣ шудааст.

6. Зеро ки Масеҳ, хангоме ки мо ханӯз суст будем, дар вақти муқараршуда барои осӣён мурд.

7. Зеро гумон намеравад, ки касе барои одиле бимирад, вале эҳтимол дорад, ки барои ягон некӯкоре касе ба мурдан ҷуръат кунад.

8. Лекин Худо мухаббати Худо нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳагоме ки ҳанӯз гуноҳкор будем, Масех барои мо мурд.

9. Пас, алалхусус алҳол, ки бо Хуни Ё сафед шудаем, ба воситаи Ё аз ғазаб начот хоҳем ёфт.

10. Зеро ки агар бо Худо, ҳангоми душман будани худ, ба воситаи мамоти Писари Ё мусолиҳа карда бошем, пас, алалхусус баъд аз мусолиҳа кардан, мо ба воситаи ҳаёти Ё начот хоҳем ёфт;

11. Ва на фақат ин, балки низ бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масех меболем, ки ба василаи Ё алҳол мусолиҳа ба даст овардем.

2. Ҳаёт ба воситаи Масех ба ҷои мамот ба воситаи Одам.

12. Пас, чунон ки ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон дохил шуд ва бо гуноҳ мамот омад, ончунон низ ба ҳамаи одамон гузашт, чунки ҳама гуноҳ карданд.

13. Зеро ки пеш аз шариат ҳам гуноҳ дар ҷаҳон буд, лекин вақте ки шариат нест, гуноҳ ҳисоб карда намешавад.

14. Бо ин ҳама, аз Одам то Мусо мамот бар онҳое низ ҳукмрон буд, ки гуноҳе монанди гуноҳи Одам накарда буданд, ки ӯ тимсоли Шахси оянда аст.

15. Лекин бахшоиши файз на ончунон аст, ки гуноҳ бошад. Зеро ки агар бо гуноҳи як кас бисъёр касон гирифтори мамот шуда бошанд, пас, алалхусус файзи Худо ва бахшоиши он барои бисъёр касон ба василаи файзи як Одам, яъне Исои Масех, фаровон мегардад.

16. Ва бахшоиш на ончунон аст, ки ба воситаи як гуноҳкор бошад; зеро ки доварӣ пас аз як гуноҳ сабаби маҳкумият мешавад, лекин бахшоиши файз пас аз гуноҳҳои бисъёр сафед мекунад.

17. Зеро ки агар бо гуноҳи як кас мамот ба воситаи ҳамин як кас ҳукмрон шуда бошад, пас, алалхусус онҳое ки файзи фаровон ва бахшоиши адолатро қабул мекунанд, дар ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳи ягона ҳукмрон хоҳанд шуд.
18. Бинобар ин, чунон ки ба воситаи гуноҳи як кас ҳамаи одамон маҳкум шуданд, ончунон ба воситаи адолати Як Кас ҳамаи одамон барои ҳаёт сафед шуданд.
19. Зеро, чунон ки ба воситаи беитоати як кас бисъёр касон гуноҳкор шуданд, ончунон ба воситаи итоати як кас бисъёр касон одил мешаванд.
20. Аммо шариат баъд ба майдон омад, то ки гуноҳ зиёд шавад; ва ҳангоме ки гуноҳ зиёд шуд, файз бағоят фаровон гардид,
21. То ки, чунон ки гуноҳ ба воситаи мамот ҳукмрон шуд, ончунон файз ҳам ба воситаи адолат барои ҳаёти ҷовидонӣ ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳукмрон шавад.

БОБИ ШАШУМ

3. Озод шудан аз қуввати гуноҳ ва мамот.

1. Пас чӣ гӯем? Оё дар гуноҳ бимонем, то ки файз зиёд шавад? Ба ҳеч вачҳ.
2. Мо, ки нисбат ба гуноҳ мурдаем, чӣ гуна метавонем дар он боз зиндагӣ кунем?
3. Оё наредонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид ёфтаем, дар мамоти Ў таъмид ёфтаем?
4. Пас мо, дар мамоташ таъмид ёфта, бо Ў дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав қадамгузор шавем.
5. Зеро ки агар мо дар мисоли мамоти Ў бо Ў пайванд шуда бошем, дар мисоли эҳёи Ў низ пайванд хоҳем буд.
6. Зеро медонем, ки инсони кӯҳнаи мо бо Ў маслуб шудааст, то ки ҷисми пургуноҳ ботил гардад, ва мо дигар бандагони гуноҳ набошем;
7. Чунки мурда аз гуноҳ фориг аст.

8. Агар мо бо Масех мурда бошем, боварӣ дорем, ки бо Ў низ хоҳем зист.
9. Зеро медонем, ки чун Масех аз мурдагон эҳъё шуд, дигар намемирад: мамот дигар бар Ў қудрат надорад.
10. Зеро, ин ки Ў мурд, як бор барои ҳамеша нисбат ба гуноҳ мурд, аммо ин ки зинда аст, барои Худо зинда аст.
11. Ҳамин тавр шумо низ худро барои гуноҳ кардан мурда, аммо барои Худо дар Худовандаи мо Исои Масех зинда ҳисоб кунед.
12. Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то ки ба ҳавасҳои он итоат намоед;
13. Ва андоми худро ба гуноҳ насупоред, то ки олати шарорат шавад, балки худро, ҳамчун касони аз мурдагон зиндашуда, ба Худо таслим кунед ва андоми худро дар ихтиёри Худо воғузур намоед, то ки олати адолат бошад.

4. Собит мондан дар мутеъ, қудсият ва хизматгорию абадӣ ба Худо.

14. Зеро ки гуноҳ дигар набояд бар шумо ҳукмронӣ кунад: шумо, охир, тобеи шарият не, балки тобеи файз ҳастед.
15. Пас чӣ кунем? Оё гуноҳ кардан гирем ба он сабаб ки тобеи шарият не, балки тобеи файз ҳастем? Ба ҳеч вачҳ.
16. Оё намедонед, ки ба ҳар кӣ шумо худро чун бандагон барои итоат таслим кунед, бандагони ҳамон кас гардида, ба вай мутеъ мешавед, хоҳ гуноҳе барои мамот бошад, хоҳ итоате барои адолат?
17. Аммо, Худоро шукр, ки агарчи пештар бандагони гуноҳ будед, холо аз самими қалб ба ҳамон тарзи таълим мутеъ шудаед, ки худро ба он таслим кардед.
18. Ва аз гуноҳ фориг шуда, бандагони адолат гардидаед.
19. Ба хотири сустии ҷисматон, ба таври муҳокимаронии одамӣ мегӯям: чунон ки шумо андоми худро ба бандагии нопокӣ ва шарорат таслим карда, ба шарорат афтода

будед, ончунон ҳоло андоми худро ба бандагии адолат барои қудсият воғузур намоед.

20. Зеро вақте ки шумо бандагони гуноҳ будед, аз адолат фориғ будед.

21. Пас он вақт чӣ самаре доштед? Корҳое мекардед, ки ҳоло аз онҳо шарм доред, чунки анҷоми онҳо мамот аст.

22. Лекин ҳоло, ки аз гуноҳ фориғ шуда, бандагони Худо гардидаед, самари шумо қудсият аст, ва анҷоми кор ҳаёти ҷовидонист.

23. Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо бахшоиши файзи Худо ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масех.

БОБИ ҲАФТУМ

5. Озодӣ аз шариат ва ҳалосӣ аз низои байни ҷисм ва рӯҳ.

1. Эй бародарон, магар намедонед, зеро ба воқиғони шариат сухан мегӯям, ки шариат бар одамизод дар айёми зиндагии вай қудрат дорад?

2. Зеро ки зани шавҳардор мувофиқи шариат ба шавҳари зинда вобаста аст, ва агар шавҳараш бимирад, вай аз шариати шавҳардорӣ фориғ мешавад.

3. Бинобар ин агар вай дар айёми зиндагии шавҳараш ба Марди дигар равад, зинокор номида мешавад; лекин агар шавҳараш бимирад, вай аз шариат фориғ мешавад ва ҳар гоҳ ба марди дигар бирасад, зинокор ҳисоб намеёбад.

4. Шумо низ, эй бародарон, ба воситаи Бадани Масех ба шариат мурдаем, то ки ба Дигаре, ба Он ки аз мурдагон эҳё шуд, тааллуқ дошта бошед, барои он ки мо ба Худо самаре оварем.

5. Зеро, вақте ки мо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекардем, ҳаваси гуноҳҳое ки ба воситаи шариат ошкор мешуд, дар андоми мо амал мекард, барои он ки мо ба мамот самаре оварем;

6. Лекин холо мо ба шариате ки моро баста буд, мурда, аз он фориф шудаем, то ки мувофиқи рӯҳи тоза бандагӣ кунем, на ин ки мувофиқи ҳарфи кӯҳна.
7. Пас чӣ гӯем? Оё шариат бо гуноҳ якест? Ба ҳеч вачҳ. Лекин ман гуноҳро ба воситаи шариат донистаам. Зеро агар шариат намегуфт, ки "тамаъ нақун", ман намедонистам, ки тамаъ чист.
8. Аммо гуноҳ, бо баҳонаи ҳукми шариат, дар дили ман ҳар гуна тамаъро ба вучуд овард, зеро ки бе шариат гуноҳ мурда аст.
9. Ман як вақте бе шариат зиндагӣ мекардам, аммо вақте ки ҳукми шариат ба майдон омад, гуноҳ ҷон гирифт,
10. Ва ман мурдам, ва он ҳукми ки барои ҳаёт дода шуда буд, сабаби мамоти ман шуд;
11. Чунки гуноҳ, баҳонаи ҳукми шариат, маро фиреб дод ва ба воситаи он кушт.
12. Бинобар ин шариат муқаддас аст, ҳукми он низ муқаддас, барҳақ ва нек аст.
13. Пас, оё чизи нек барои ман сабаби мамот шуд? Ба ҳеч вачҳ. Балки гуноҳ сабаби он шуд: барои он ки вай ҳамчун гуноҳ зоҳир шавад, ба воситаи чизи нек ба ман мамот овард, то ки гуноҳ ба воситаи ҳукми шариат ниҳоятдараҷа азим гардад.
14. Зеро мо медонем, ки шариат рӯҳонӣ мебошад, вале ман нафсонӣ ҳастам ва ба гуноҳ фурӯхта шудаам.
15. Ман, охир, он чи мекунам, намефаҳмам; чунки он чи мехоҳам, намекунам, балки он чи бад мебинам, мекунам,
16. Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, бо ҳамин эътироф менамоям, ки шариат нек аст.
17. Бинобар ин акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.
18. Зеро медонам, ки дар ман, яъне дар ҷисми ман, чизи нек мавҷуд нест; чунки майли қардани қори нек дар ман бошад ҳам, ёрои қардани он надорам.

19. Зеро он кори неке ки мехоҳам, намекунам, лекин кори баде ки намехоҳам, мекунам.

20. Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.

21. Хуллас, ман чунин қонун пайдо мекунам, ки ҳангоме ки ман мехоҳам кори нек кунам, аз ман кори бад сар мезанад.

22. Зеро ки ман ба ҳасби инсонӣ ботинӣ аз шариасти Худо лаззат мебарам,

23. Лекин дар андоми худ қонуни дигаре мебинам, ки он ба муқобили қонуни хиради ман мечангад ва маро асири он қонуни гуноҳ мегардонад, ки дар андоми ман мавҷуд аст.

24. Вой бар ҳоли ман, ки шахси мискин ҳастам! Кӣ маро аз ин ҷисми гирифтори мамот раҳой медихад?

25. Худоро ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегӯям. Пас, ман бо хиради худ шариасти Худоро бандагӣ мекунам, вале бо ҷисми худ қонуни гунохро.

БОБИ ҲАШТУМ

6. *Ҳаёт дар рӯҳ.*

1. Пас, ҳеч маҳкумияте нест барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд ва на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд,

2. Чунки қонуни рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот фориғ кардааст.

3. Зеро, азбаски шарият бо айби ҷисм суғуст шуда, ноилоҷ монда буд, Худо Писари Худо ба сурати ҷисми пургуноҳ ва барои гуноҳ фиристода, гунохро дар ҷисм маҳкум кард,

4. То ки аҳкоми одилонаи шарият дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунем, ба амал ояд.

5. Зеро онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, дар бораи ҷизи ҷисмонӣ фикр мекунанд, вале онҳое ки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд, дар бораи ҷизи рӯҳони фикр мекунанд.

6. Фикрҳои ҷисмонӣ мамот аст, аммо фикрҳои рӯхонӣ ҳаёт ва сулҳу осоиштагӣ,
7. Чунки фикрҳои ҷисмонӣ душманӣ ба Худост, зеро ки ба шариати Худо итоат намекунад ва наметавонад итоат кунад.
8. Бинобар ин онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, ба Худо писанд афтада наметавонанд.
9. Лекин шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯх зиндагӣ мекунед, агар ҳақиқатан Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Аммо агар касе дорои Рӯҳи Масеҳ набошад, вай аз он Ҷ нест.
10. Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, ҷисм ба воситаи гуноҳ мурда аст, вале рӯх ба воситаи адолат зинда аст.
11. Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масехро аз мурдагон эҳё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ бо Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.
12. Пас, эй бародарон, мо ӯҳдадори ҷисм нестем, ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунем;
13. Зеро ки агар шумо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунед, албатта хоҳед мурд; аммо агар аъмоли ҷисмониро ба воситаи Рӯх бикушед, зинда хоҳед монд.

Касе ки бо файзи Рӯҳулқудс имондор аст, фарзандхондагии Худоро қабул мекунад.

14. Зеро ҳамаи онҳое ки роҳнамояшон Рӯҳи Худост, фарзандони Худо ҳастанд;
15. Чунки шумо рӯҳи бандагиро қабул накардаед, ки боз харосон шавед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки ба Он мо нидо мекунем: “Эй Або, эй Падар”
16. Ҳамон Рӯх ба рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

Анҷоми наҷот фарзандхондагии Худост.

1. Интизории бесаброна ба чалоли оянда.

17. Ва агар фарзандонаш бошем, ворисонаш низ хастем: ворисони Худо ва ҳамирсони Масеҳ хастем, агар ҳақиқатан бо Ў азобу уқубат кашем, то ки бо Ў низ чалол ёбем.

18. Зеро, ба ақидаи ман, азобу уқубатҳои замони ҳозира назар ба он чалоле ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, ҳеч аст.

19. Зеро ки махлуқот бо умед ба зуҳури фарзандони Худо мунтазир аст,

20. Чунки махлуқот на бо ихтиёри худ, балки ба хотири мутеъкунандаи худ мутеи оворагӣ шудааст, ба умеди он ки

21. Худи махлуқот ҳам аз бандагии фано халосӣ ёфта, ба озодии чалоли фарзандони Худо шарик хоҳад шуд.

22. Зеро медонем, ки тамоми махлуқот бо якҷоягӣ то алҳол оху нола мекунанд ва азоб мекашанд;

23. Ва на фақат он, балки худи мо низ, ки соҳиби навбари Рӯҳ хастем, дарунаки оху нола мекунем ва мунтазири фарзандхондагӣ ва кафорати ҷисми худ мебошем.

24. Зеро ки бо умеди наҷот ёфтаем. Аммо умед, вақте ки онро мебинанд, дигар умед нест; зеро ки кас агар чизеро бинад, чаро боз дар умеди он бошад?

25. Аммо агар мо дар умеди чизе бошем, ки онро намебинем, бо сабр мунтазираш мешавем.

2. Рӯҳулқудс бо иродаи Худо барои имондорон шафоат мекунад.

26. Ҳамчунин Рӯҳ низ моро дар нотавониямон тақвият медиҳад; зеро ки мо намедонем дар чӣ хусу ба таври бояду шояд дуо гӯем, лекин Худи Рӯҳ барои мо бо оху нолаҳое шафоат мекунад, ки сухан аз баёнашон очиз аст.

27. Таҳқиқунандаи дилҳо аз андешаи Рӯҳ огоҳ аст, чунки Ў барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад.

28. Дар баробари ин мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи пешбини Ӯ даъват шудаанд, ҳама чиз бар нафъашон ёрдам медиҳад;

29. Зеро ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ шинохтааст, онҳоро низ пешакӣ муайн кардааст, ки ба сурати Писараш монанд шаванд, то ки Ӯ дар миёни бародарони бисъёр нахустзода бошанд;

30. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват намудааст; ва ҳар киро, ки даъват намудааст, онҳоро сафед кардааст, ва ҳар киро, ки сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

3. Боварии пур аз ҷалоли фарзандони Худо.

31. Пас мо ба ин чӣ гӯем? Агар Худо тарафгири мо бошад, зидди мо кист?

32. Он Худое ки Писари Худо дарёғ надоштааст, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кардааст, чӣ гуна бо якҷоягии Ӯ ҳама чизро ба мо намебахшад?

33. Кӣ баргузидагони Худоро айбдор мекунад? Оё Худое ки сафедкунанда аст?

34. Кӣ маҳкум мекунад? Оё Масеҳе ки мурдааст, вале боз эҳъё шудааст? Оё Ӯ, ки ба ямини Худо нишастааст? Оё Ӯ, ки дар ҳаққи мо шафоат мекунад?

35. Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё андӯҳ, ё фалокат, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё борахнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

36. Чунон ки навишта шудааст: “Ба хотири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем, мисли гӯсфандони забҳ ба шумор меравем”.

37. Аммо бар ҳамаи ин мо ба воситаи Дӯстдорамон пурра ғолиб меоем.

38. Зеро ман мӯътақидам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на маъбадҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда,

39. На баландӣ, на умқ, на ҳар гуна махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, чудо карда наметавонад.

БОБИ НЎҲУМ

Роҳҳои мӯъҷизаосои Худо бо Исроил.

1. Фарзанди Худо будан ба ваъдаҳои Худо асос меёбад, лекин на ба пайдоиши табиӣ.

1. Дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ намегӯям, вичдонам дар Рӯхулқудс бо ман шаҳодат медиҳад,

2. Ки ғуссаи бузургест барои ман, ва сӯзи дили ман поён надорад:

3. Зеро ман мехостам, ки ба хотири бародаронам, ки ба ҳасби ҷисм хешони мананд, худам аз Масеҳ маҳрум шавам.

4. Онҳо исроилиёнанд; фарзандхондагӣ ва чалол, аҳдҳо ва шарият, ибодат ва ваъдаҳо ба онҳо тааллуқ доранд;

5. Ва падарон аз онҳоянд, ва аз онҳо Масеҳ ба ҳасби ҷисм ба ҷаҳон омадааст, ки Худо бар ҳама ва то абад муборак аст, Омин.

2. Ваъдаҳои Худо фақат ба Исроилии ҳақиқӣ дахл дорад.

6. Аммо чунин нест, ки каломи Худо аз эътибор соқит шуда бошад. Зеро на ҳама исроилиянд, ки аз Исроил бошанд,

7. Ва на ҳама фарзандони Иброҳиманд, ки наслаш ҳастанд; балки’’насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳанд шуд’’.

8. Яъне на ҳамаи фарзандони ҷисм фарзандони Худо ҳастанд, балки фарзандони ваъда насл ҳисоб меёбанд.

9. Зеро ки каломи ваъда чунин аст: “Дар ҳамин вақт хоҳам баргашт, ва Сороро писаре хоҳад шуд”.

10. Ва на фақат ин, балки ба Ривқо низ ҳамин тавр шуд, вақте ки вай аз яке, яъне аз падарамон Исҳоқ ба як шикам ду писарро хомила буд.

11. Зеро ки пеш аз таваллуди онҳо, ки ҳанӯз ҳеч амали неке ё баде накарда буданд, барои он ки пешбини Худо дар интихобашон на аз аъмол, балки аз Даъваткунанда содир шавад,

12. Ба вай гуфта шуд: “Калонӣ ба хурдӣ хизмат кунад”.

13. Чунон ки навишта шудааст: “Яъқубро Ман дӯст доштам, аммо Эсовро бад дидам”.

3. Марҳамати Худо ба иродаи муқаддаси Ӯ вобаста аст.

14. Пас чӣ гӯем? Магар назди Худо беинсофӣ ҳаст? Ба ҳеч вачҳ.

15. Зеро ки Ӯ ба Мусо мегӯяд: “Ҳар киро марҳамат кардан хоҳам, марҳамат мекунам; ба ҳар кӣ раҳм кардан хоҳам, раҳм мекунам”.

16. Пас, гап на дар он кас аст, ки майл дорад ва саъю кӯшиш мекунад, балки дар марҳамати Худост.

17. Зеро ки Навиштаҳо ба фиръавн мегӯяд: “Барои он Ман туро ба по гузоштаам, ки қуввати Худо бар ту нишон диҳам, то ки исми Ман дар тамоми ҷаҳон интишор ёбад”.

18. Пас, Ӯ ҳар киро хоҳад, марҳамат мекунад, ва ҳар киро хоҳад, сангдил мегардонад.

19. Ту ба ман хоҳӣ гуфт: “Пас чаро Ӯ боз маззамат мекунад? Зеро кист, ки ба иродаи Ӯ муқобилат карда тавонад?”.

20. Аммо ту кистӣ, эй одамизод, ки бо Худо баҳсу мунозира мекунӣ? Оё маснӯъ ба сонё мегӯяд: “Чаро маро чунин сохтӣ?”

21. Оё кӯзагар ихтиёр надорад, ки аз айни як гил зарфе барои истеъмоли олій ва зарфи дигаре барои истеъмоли паст бисозад?

22. Пас, чӣ чои баҳс аст, ки агар Худо, бо мақсади нишон додани ғазаби Худ ва зоҳир сохтани иқтидори Худ,

зарфҳои ғазабро, ки барои ҳалокат сохта шудаанд, бо пурсабрии азиме таҳаммул карда бошад,

23. То ки фаровонии чалоли Худо бар зарфҳои марҳамат, ки Ў пешакӣ онҳоро барои чалол омода кардааст, зоҳир созад.

24. Ва он зарфҳои марҳамат моем, ки Ў моро на фақат аз байни яҳудиён, балки аз байни халқҳо ҳам даъват намудааст,

4. Мувофиқи пешгӯиҳои анбиё фақат „бақияи“ исроилиёни имондор наҷот хоҳанд ёфт.

25. Чунон ки дар Ҳушаъ низ мегӯяд: “Онҳоеро, ки қавми Ман нестанд, қавми Худ хоҳам хонд, ва онро, ки маҳбуба нестанд, маҳбуба хоҳам хонд;

26. Ва дар он ҷое ки ба онҳо гуфта шудааст: “Шумо қавми Ман нестед“, онҳо фарзандони Худои Ҳай номида хоҳанд шуд“.

27. Ва Ишаъё дар бораи Исроил нидо мекунад, ки: “Агар шумораи банӣ-Исроил мисли реги баҳр бошад ҳам, бақияе наҷот хоҳад ёфт;

28. Зеро ки Худованд коре ба итмом мерасонад ва ба зудӣ аз рӯи адолат ҳал мекунад, кори қатъие бар замин анҷом медиҳад.

29. Ва чунон ки Ишаъё пешгӯӣ кардааст: “Агар Худованди лашкарҳо барои мо насле боқӣ намегузошт, мо мисли Садум мешудем ва ба Амӯро монандӣ медоштем“.

5. Гуноҳи Исроил: вай мавъизаро дар бораи сафед шудан бо имон мункир шуд.

30. Пас чӣ гӯем? Халқҳое ки дар паи адолат набуданд, адолат ба даст оварданд: адолате ки аз имон аст;

31. Аммо Исроил, ки дар паи шариати адолат буд, ба шариати адолат нарасид.

32. Чаро? Чунки онро на дар имон, балки дар аъмол толиб шуданд. Онҳо ба санги пешное пешпо хӯрданд,

33. Чунон ки навишта шудааст: “Инак, дар Сион санги пешпо ва сахраи васваса мегузoram, ва хар кӣ ба Ё имон оварад, хичил нахоҳад шуд”.

БОБИ ДАҲУМ

Ҳар кӣ имон оварад ва Худовандро даъват намояд, наҷот хоҳад ёфт.

1. Эй бародарон! Орзуи дили ман ва дуои ман назди Худо барои Исроил ин аст, ки онҳо наҷот ёбанд.

2. Зеро дар бораи онҳо шаҳодат медиҳам, ки рашки Худоро доранд, аммо на аз рӯи фаҳм.

3. Зеро ки ба адолати Худо сарфаҳм нарафта, адолати худашонро барқарор карданӣ шуданд ва ба ин сабаб ба адолати Худо итоат накарданд;

4. Чунки Масеҳ анҷоми шариат аст барои адолати хар касе ки имон меоварад.

5. Мусо дар бораи адолате ки аз рӯи шариат аст, чунин менависад: “Ҳар кӣ онро ба ҷо оварад, ба воситаи он хоҳад зист”

6. Аммо адолате ки аз рӯи имон аст, чунин мегӯяд: “Дар дили худ нагӯ:” Кӣ ба осмон сууд мекунад?”,, барои он ки Масехро поён фурурад.

7. Ё: “Кӣ ба варта нузул мекунад?” барои он ки Масехро аз мурдагон боло барорад.

8. Аммо вай чӣ мегӯяд? Калом наздики туст, дар даҳони ту ва дар дили туст, яъне каломи имон, ки мо онро мавъиза мекунем.

9. Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ёро аз мурдагон эҳё кард, наҷот хоҳӣ ёфт;

10. Чунки одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ўст, ва бо дахони худ эътироф мекунад, ки ин барои начоти ўст.

11. Зеро Навиштахо мегўяд: “Хар кї ба Ў имон овард, хичил хоҳад шуд”

12. Ва дар ин бобат ҳеҷ тафовуте дар миёни яҳудиён ва юнониён нест, зеро ҳама Худованди Ягонае доранд, ки барои ҳамаи онҳое ки исми Ўро мехонанд, сарватманд аст.

13. Зеро “хар кї исми Худовандро бихонад, начот хоҳад ёфт”.

14. Аммо чї гуна онҳо бихонанд Онро, ки ба Ў имон наоварадаанд? Чї гуна онҳо имон оваранд ба Он ки дар бораи Ў чизе нашунудаанд? Чї гуна онҳо бидуни воизон чизе бишнаванд?

15. Ва чї гуна ба онҳо воизон мавъиза мекунад бе он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: “Чї гуна зебост пойҳои онҳое ки аз сулҳу осоиштагї башорат медиҳанд, аз некї башорат медиҳанд!”

16. Лекин на ҳама башоратро гўш карданд. Зеро Ишаёе Мегўяд: “Худовандо! Кї ба ваъзи мо имон овардааст?”

17. Пас, имон аз шунидани ваъз аст ва ваъз ба воситаи каломи Худост.

18. Аммо мегўям: оё онҳо нашунудаанд? Баръакс: “Садон онҳо дар тамоми замин паҳн шуд, ва каломашон то ақсон дунё расид”.

19. Аммо магўям: оё Исроил намедонист? Пеш аз ҳама Мусо мегўяд: “Ман ба воситаи он чи қавм нест, рашки шуморо ба вучуд хоҳам овард, ба воситаи мардуми бефаҳ шуморо ба хашм хоҳам овард”.

20. Ва Ишаёе далерона мегўяд: “Касоне Маро ёфтанд, ки толиби Ман набуданд, ба касоне Худро зоҳир сохтам, ки чўеи Ман набуданд”.

21. Аммо дар бораи Ў мегўяд: “Тамоми рўз дастҳои Худро сўи қавми беитоат ва гарданкаш дароз кардам”.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

На тамоми Исроил сангдил хоҳад шуд.

1. Пас, ман мегӯям: магар Худо қавми Худо рад кардааст? Ба ҳеч вачҳ. Зеро ки ман ҳам исроилӣ, аз насли Иброҳим, аз сабти Бинъёмин ҳастам.
2. Худо қавми Худо, ки пешакӣ шинохта буд, рад накардааст. Оё намедонед, ки Навиштаҳо дар ҳикояти Ильёс чӣ мегӯяд? Чӣ гуна ӯ ба Худо аз Исроил шикоят карда мегӯяд:
3. „Худовандо! Анбиёи Туро онҳо куштанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон карданд; танҳо ман мондаам, дар қасди чони ман низ мебошанд“
4. Аммо Худо ба ӯ чӣ ҷавобе дод? “Ҳафт ҳазор одамро, ки назди Баал зону назадаанд, барои Худ нигоҳ доштаам“.
5. Ҳамчунин дар замони ҳозира низ, мувофиқи интихоби файз, бақияе мондааст.
6. Аммо агар ин мувофиқи файз бошад, пас мувофиқи аъмол нест, вагарна файз дигар файз нашуда мемонад. Ва агар мувофиқи аъмол бошад, пас ин дигар файз нест, вагар на амал дигар амал нашуда мемонд.
7. Пас чӣ гӯем? Исроил он чиро, ки толиб буд, ба даст наовард. Аммо баргузидагон ба даст оварданд, ва касони боқӣ сангдил шуданд,
8. Чунон ки навишта шудааст:“Худо ба онҳо рӯхи хоби гарон дод, Ва чашмоне ки намебинанд, ва гӯшҳое ки то имрӯз намешунаванд“
9. Довуд низ мегӯяд:“Бигзор сурфаи онҳо барои сазояшон ба доме, капқоне ва тузоқе мубаддал гардад;
10. Бигзор чашмони онҳо хира шавад, то ки набинанд, ва тахтапушти онҳо ҳам шавад“.

Даъват шудани халқҳо тарғиб аст барои Исроил.

11. Пас, ман мегўям: оё онҳо то ба дарачае пешпо хўрдаанд, ки фуру ғалтиданд? Ба ҳеч вачҳ. Аммо аз пешпохўрии онҳо ба халқҳо наҷот омад, то ки рашки онҳоро ба вучуд оварад.

12. Ва агар пешпохўрии онҳо сарвати чаҳон ва шикасти онҳо сарвати халқҳо бошад, каломии онҳо чанд маротиба зиёдтар фоидабахш хоҳад буд.

Имондорон набояд мағрур шаванд, балки бо фурутанӣ бар ҳасби имон дар меҳрубонии Худо собит бимонанд.

13. Ба шумо, эй халқҳо, мегўям: ҳамчун ҳаввориҳои халқҳо ман хизмати худро ситоиш мекунам:

14. Ба умеди он ки рашки онҳоеро, ки ба ҳасби ҷисм ба ман наздиканд, ба вучуд оварам ва баъзеи онҳоро наҷот диҳам.

15. Зеро, агар радшавии онҳо мусолиҳаи чаҳон шуда бошад, пас қабулшавии онҳо, ба ҷуз эҳё аз мурдагон, чӣ хоҳад буд?

16. Агар ҳамирия муқаддас бошад, ҳамир низ муқаддас аст; ва агар реша муқаддас бошад, шоҳаҳо низ муқаддас аст.

Огоҳонидани халқҳо аз ҳавобаландӣ.

17. Аммо агар баъзе аз шоҳаҳо шикаста ҷудо шуда бошанд, ва ту, ки зайтуни ёбой будӣ, ба ҷои онҳо пайванд гашта, ба реша ва шираи зайтун шарик шуда бошӣ,

18. Пас назди он шоҳаҳо мағрур машав; ва агар мағрур шавӣ, бидон, ки ту решаро нигоҳ надоштаӣ, балки реша туро нигоҳ доштааст.

19. Ту хоҳӣ гуфт: “Шоҳаҳо шикаста ҷудо шудаанд, то ки ман пайванд шавам”.

20. Бале. Онҳо ба сабаби беимонӣ шикаста ҷудо шудаанд, аммо ту ба воситаи имон истодагӣ мекунӣ: фурур макун, балки битарс.

21. Зеро ки агар Худо шохаҳои табииро амон надода бошад, ту ро низ амон нахоҳад дод.

22. Пас, меҳрубонӣ ва саҳтгирии Худоро бубин: Ё саҳтгир аст ба онҳое ки афтада ҷудо шудаанд, ва меҳрубон аст ба ту, агар дар меҳрубонии Ё бимонӣ; вагар на ту низ бурида хоҳӣ шуд.

23. Лекин онҳо низ, агар дар беимонӣ намонанд, пайванд хоҳанд шуд, зеро Худо қодир аст, ки онҳоро боз пайванд кунад.

24. Зеро, агар ту аз зайтуни табиатан ёбой бурида шуда, бар хилофи табиат ба зайтуни хуб пайванд шуда боӣ пас алалхусус инҳо, ки шохаҳои табиӣ ҳастанд, ба зайтуни хуб пайванд хоҳанд шуд.

Начоти қатъии Исроил.

25. Зеро, эй бародарон, ман намехоҳам, ки шумо, худро доно пиндошта, аз чунин сир беҳабар монед, ки як қисми Исроил ба сангдилӣ гирифта шудааст то вақте ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён дохил шаванд.

Бахшоишҳои ва даъвати Худо тағъирнопазир аст, муқаддасоти Ё ақлнорас ва роҳҳои Ё таҳқиқнашаванда аст.

26. Ва он гоҳ тамоми Исроил начот хоҳад ёфт, чунон ки навишта шудааст: “Аз Сион Раҳокунанда хоҳад омад ва маъсиятро аз Яъқуб дафъ хоҳад кард;

27. Ва ин аст аҳди Ман бо онҳо дар замоне ки гуноҳхӯшонро аз миён бардорам”.

28. Ба сабаби Инчил, онҳо душманонанд ба хотири шумо, лекин ба сабаби интиҳоб, онҳо маҳбубанд ба хотири падарон;

29. Зеро ки бахшоишҳо ва даъвати Худо тағъирнопазир аст.

30. Зеро, чунон ки шумо низ як вақте ба Худо итоат накардед, вале алҳол, ба сабаби беитоатии онҳо, марҳамат ёфтаед,

31. Ҳамчуни онҳо низ ҳоло итоат накарданд, то ки худашон низ ба воситаи ҳамон марҳамате ки шумо ёфтаед, марҳамат ёбанд.

32. Зеро ки Худо ҳамаро ба беитоатӣ дучор овардааст, то ки ҳамаро марҳамат кунад.

Чалол додани роҳҳои мӯъҷизаосои Худо.

33. Зиҳӣ умқи сарват ва ҳикмат ва маърифати Худо! Чӣ қадар ақлнорас аст довари Ӯ ва таҳқиқнопазир аст роҳҳои Ӯ!

34. Зеро кист, ки афкори Худовандро дарк карда бошад? Ё кист, ки мушовири Ӯ шуда бошад?

35. Ё кист, ки ба Ӯ пешакӣ чизе дода бошад, то ки подошашро ба вай баргардонад?

36. Зеро ки хама чиз аз Ӯст, ба воситаи Ӯст ва барои Ӯст. Ӯро то абад чалол бод. Омин.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ҳаёти имондорон хизматгузрӣ ба Худост.

1. Пас, шуморо, эй бародарон, ба марҳамати Худо даъват менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед: ибодати оқилонаи шумо ҳамин хоҳад буд;

2. Худро ба ин дунё ҳамшакл насозед, балки ба воситаи таҷдиди ақлатон шакли тозае ба худ бигиред, то дарк кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Бахшоишҳои файзи Худо дар хизматгузори ба калисост.

3. Зеро ба ҳасби файзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям: дар ҳаққи худатон бештар аз он чи шоён аст, фикр накунад, балки хоксорона, ба андозаи имоне ки Худо ба ҳар кас насиб кардааст, фикр ронед.
4. Зеро, чунон ки дар як бадан андоми бисъёре дорем, лекин на ҳамаи андомҳо айнаи як корро ба ҷо меоваранд,
5. Ҳамчунин мо, ки бисъёрем, як баданро дар Масех ташкил мекунем, аммо ҳар яке ба танҳои андоми якдигарем;
6. Ва ба ҳасби файзе ки ба мо дода шудааст, атоҳои гуногун дорем; агар атои нубувват дошта бошӣ, ба андозаи имон нубувват кун;
7. Агар атои хизмат дошта бошӣ, бо хизматгузори машғул шав; агар касе муаллим бошад, бо таълим машғул шавад;
8. Агар касе воиз бошад, бо мавъиза машғул шавад; ҳар кӣ бахшандаи аст, бо саховат бахшиш диҳад; ҳар кӣ сардор аст, бо ҷудду ҷаҳд сардори кунад; ҳар кӣ эҳсонкор аст, бо меҳрубони некӣ кунад.

Мушоракати бародарӣ.

9. Муҳаббати шумо бе риёкори бошад; аз бадӣ нафрат кунед, ба некӣ бичаспед;
10. Якдигарро бо муҳаббати бародарӣ дӯст доред; ва ҳар яке каси дигарро зиёдтар сазовори эҳтиром ҳисоб кунед.
11. Ҷидду ҷаҳдро суст накунад, рӯхи пурхарорат дошта бошед; Худовандро бандагӣ намоед.
12. Аз умедвори тасалли ёбед; дар мусибат пуртоқат бошед; ҳамеша дуо гӯед.
13. Дар рафъи эҳтиёҷоти муқаддасон иштирок кунед; дар меҳмоннавозӣ бикӯшед.
14. Баракат бихоҳед барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат бихоҳед, вале лаънат нахоҳед.
15. Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунадагон гирья кунед.

16. Бо якдигар ҳамфикр бошед; ҳавобаландӣ накунед, балки бо ҳакирон муошират намоед; худро доно мапиндоред.

Муҳаббати масеҳӣ бадиро бо некӣ мағлуб мекунад.

17. Ба ҳеч кас дар ивази бадӣ бадӣ накунед; пеши тамоми мардум дар паи некӣ бошед.

18. Ба қадри имкон, то ҳадде ки ба шумо вобаста аст, бо ҳамаи одамон мувосо кунед.

19. Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаби илоҳӣ вогузор кунед; зеро ки навишта шудааст: “Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд”.

20. Пас, агар душманат гурусна бошад, шикамашро сер кун; агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ; зеро ки бо чунин рафторат бар сари ӯ оташпораҳо фурӯ хоҳӣ рехт.

21. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имон ва ҳукуматдорон.

1. Ҳар шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунад; зеро ҳеч ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад, ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шудаанд.

2. Бинобар ин ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо исъён кардааст; ва исъёнгарон гирифтори маҳкумият хоҳанд шуд.

3. Зеро ки ҳокимон на барои некӯкорон, балки барои бадкорон хавфноканд. Оё мехоҳӣ аз ҳокимият тарсе надошта бошӣ? Корҳои нек кун, ва сазовори таърифи вай хоҳӣ шуд;

4. Чунки вай хизматгузори Худост бар нафъи ту. Аммо агар корҳои бад кунӣ, битарс; зеро ки вай шамшерро

беҳуда бардошта нагаштааст; вай хизматгори Худост ва бо ғазаб аз бадкорон интиқом мегирад.

5. Бинобар ин на фақат аз тарси чазо, балки низ аз рӯи вичдон итоат кардан лозим аст.

6. Ба ҳамим сабаб шумо андоз ҳам медиҳед; зеро онҳо мулозимони Худо ҳастанд, ки доим бо ин кор машғуланд.

Имондор ба ёри ӯ.

7. Пас, ба ҳар кас он чиро, ки бар зиммаи шумо дайн аст, адо кунед; андозро ба касе ки андоз меситонад; хирочро ба касе ки хироч мегирад; тарсро ба касе ки лоиқи тарс аст; иззатро ба касе ки шоистаи иззат аст.

8. Аз касе чизе қарздор нашавед, чуз қарзи муҳаббат нисбат ба якдигар; зеро ҳар кӣ каси дигарро дӯст медорад, шариатро ба ҷо меовардааст.

9. Зеро ки аҳкоми:”Зино нақун”, “Қатл нақун”, “Дузди нақун”, “Шаҳодати дурӯғ надех”, “Тамаъ нақун”, Ва тамоми аҳкоми дигар дар ҳамин як калом, чунончи “Ёратро мисли худат дӯст дор” чамъбаст карда шудааст.

10. Муҳаббат ба ёр бадӣ намекунад; пас, муҳаббат иҷрои пурраи шариат аст.

Ҳаёти имондорон дар интизори ба зудӣ завол ёфтани ҷаҳон.

11. Дар айни ҳол вақтро медонед, ки аллакай соати аз хоб бедор шуданатон расидааст: зеро ки алҳол начоти мо назар ба он вақте ки имон овардаем, наздиктар аст.

12. Шаб гузашту рӯз наздик омад, пас, биёед, аъмоли зулмотро як сӯ монему аслиҳаи нурро дар бар кунем.

13. Мисли он ки рӯзона бошад, боодобона рафтор кунем: на бо айёшӣ, на бо мастигарӣ, на бо шахватпарастӣ ва фисқу фучур, на бо низоъ ва ҳасад.

14. Балки Худованди мо Исои Масехро дар бар кунед ва дар бораи ҳавасҳои шахвонии ҷисм ғамхорӣ нанамоед.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Дар бораи касони сустимон ва қавиимон.

1. Дар бораи лутфу марҳамат ба сустиҳои дигарон.

1. Касеро, ки дар имон суст аст, қабул кунед бе он ки дар бораи ақидаҳо мубоҳиса намоед.

2. Яке боварӣ дорад, ки хӯрдани ҳама чиз ҷоиз аст, вале он ки суст аст, фақат сабзавот меҳӯрад.

3. Касе ки меҳӯрад, набояд он касе, ки намехӯрад, хор шуморад; ва касе ки намехӯрад, набояд он касро, ки меҳӯрад, маҳкума кунад: чунки Худо ўро қабул кардааст.

4. Ту кистӣ, ки бандаи каси дигарро маҳкум мекуни? Пеши оғои худ ў меиствад ё меафтад; аммо ба по хоҳад истод, зеро ки Худо қодир аст ўро ба по бархезонад.

2. Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.

5. Як кас як рӯзро аз рӯзи дигар авло медонад; лекин каси дигар рӯзхоро баробар медонад. Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.

6. Он ки рӯзро авло медонад, барои Худованд чунин мекунад; ва он ки рӯзхоро баробар медонад, барои Худованд чунин мекунад. Он ки меҳӯрад, барои худованд меҳӯрад, зеро ки Худоро шукр мегӯяд. Ва он ки намехӯрад, барои Худованд намехӯрад ва Худоро шукр мегӯяд.

7. Зеро ки ҳеч яке аз мо барои худ зист намекунад, ва ҳеч яке барои худ намемирад.

8. Зеро ки агар зист кунем, барои Худованд зист мекунем, ва агар бимитрем, барои Худованд мемирем. Бинобар ин, хоҳ зист кунем, хоҳ бимирем, ба Худованд тааллуқ дорем.

9. Зеро Масеҳ барои он мурд ва аз нав зинда шуд, ки ҳам бар мурдагон ва ҳам бар зиндагон Худованд бошад.

10. Пас чаро ту бародаратро маҳкун мекуни? Ё ту низ чаро бародаратро хор мешумори? Охир ҳамаи мо пеши курсии доварию Худо ҳозир хоҳем шуд.

11. Зеро ки навишта шудааст: “Қасам ба ҳаёти Худам мегӯяд Худованд: пеши Ман ҳар зонуе ҳам хоҳад шуд, ва ҳар забоне Худоро ситоиш хоҳад кард”.

12. Пас, ҳар яке аз мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

3. Боиси васваса шудан лозим нест.

13. Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем; балки беҳтар аст дар он хусус муҳокима кунед, ки касе дар сари роҳи бародараш пешпое ё васвасае нагузорад.

14. Ман меоднам ва дар Исои Худованд яқин дорам, ки ҳеч як чиз ба худии худ наҷис нест; фақат барои касе ки чизеро наҷис мешуморад, он чи наҷис аст.

15. Ва агар бародарат аз барои хӯрок озурда шавад, ту дигар аз рӯи муҳаббат рафтор намекуни; бо хӯроки худ он касро, ки Масеҳ барои ӯ мурдааст, нобуд накун.

16. Пас эҳтиёт бошед, ки аз кори неки шумо бадгӯӣ накунанд.

17. Зеро ки Малакути Худо аз хӯрдан ва нӯшидан иборат нест, балки адолат, сулҳу осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст.

18. Ва ҳар кӣ ба ин тариқа Масеҳро бандагӣ мекунад, вай писандидаи Худо ва мақбули мардум аст.

19. Пас, дар роҳи сулҳу осоиштагӣ ва тақияти якдигар саъю кӯшиш кунем.

20. Аз барои хӯрок кори Худоро вайрон накун. Ҳама чиз пок аст, лекин агар ба сабаби хӯрдан касе ба васваса афтад, ин кор савоб надорад.

21. Бехтар аст, ки гушт нахӯрӣ, май нанӯшӣ ва коре накунӣ, ки боиси пешпо хӯрдан, ё ба васваса афтодан ё суст шудани бародарат мегардида бошад.

22. Имоне ки ту дорӣ, барои худат, дар пеши Худо дошта бош. Хушо касе ки худро барои он чи баргузидааст, маҳум накунад.

23. Аммо он ки шубҳа дорад, агар бихӯрад, маҳкум мегардад, чунки ин корро аз рӯи имон накард; ва ҳар коре ки мувофиқи имон нест, гуноҳ аст.

Чалол додани Худо.

24. Ба Ё, ки қодир аст шуморо устувор гардонад ва ҳасби башорати ман ва мавъизаи Исои Масеҳ, ба ҳасби кашфи он сирре ки аз замони азалӣ ниҳон буд,

25. Вале алҳол зоҳир шуда, ба воситаи навиштаҳои анбиё, бо амри Худои ҷовидонӣ ба ҳамаи халқҳо маълум шудааст, то ки ба итоати имон дароянд,

26. Ба Худои ҳақими якто, ба воситаи Исои Масеҳ, то абад чалол бод. Омин.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

4. Ҳар яке ба бародараш бар ҳасби намунаи Масеҳ мадад бирасонад.

1. Ва мо, ки тавоно ҳастем, бояд сустиҳои нотавонро брдорем ва толиби роҳати худ набошем.

2. Ҳар яке аз мо бигзор толиби роҳати ёри худ бошад дар он чи бар нафъи вай барои тақвияти вай аст.

3. Зеро ки Масеҳ низ толиби роҳати Худо набуд, балки чунон ки навишта шудааст: “Бадгӯиҳои бадгӯёни Ту бар Ман афтодааст”.

Имондороне ки аз байни халқҳо ва яҳудиён ҳастанд, калисои ягонаи Масеҳро ташкил мекунанд.

4. Зеро ҳар он чи пештар навишта шудааст, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо аз Навиштаҳо сабр ва тасалли пайдо карда, умедвор бошем.
5. Ва Худои сабру тасалли бигзор шуморо тақвият диҳад, ки бо ҳамдигар, мутобиқи Исои Масеҳ, ҳамфикр бошед.
6. То ки шумо якдилона, бо як забон Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано гӯед.
7. Пас, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ низ шуморо барои ҷалали Худо қабул кардааст.
8. Зеро ман мегӯям, ки Исои Масеҳ, ба хотири ростии Худо, барои махтунон хизматгузор шуд, то ки ваъдаҳои ба падарон додашударо ба иҷро расонад.
9. Ва барои он ки халқҳо Худоро ба хотири марҳамати Ў ҳамду сано гӯянд, чунон ки навишта шудааст: “Бинобар ин Туро дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт ва исми Туро тараннум хоҳам кард”
10. Ва боз гуфта шудааст: “Эй халқҳо, бо қавми Ў хушнӯд шавед”.
11. Ва боз: “Эй ҳамаи халқҳо, Худовандро ситоиш кунед ва, эй ҳамаи қавмҳо, Ўро ҳамду сано гӯед”.
12. Ишаъё низ мегӯяд: “Решаи Йисой хоҳад омад, ва Ў барои мутеъ кардани халқҳо хоҳад бархост; халқҳо ба Ў умед хоҳанд баст”
13. Пас, Худои умед бигзор шуморо дар имонатон аз ҳар гуна шодӣ ва сулҳу осоиштагӣ пур кунед, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад.

Хотимаи нома:

1. Ваколлати Павлус барои навиштани ин нома.

14. Худи ман ҳам, эй бародарон, бар шумо эътимод дорам, ки шумо низ пур аз файз ва саршор аз ҳар гуна дониш мебошед ва якдигарро насихат карда метавонед.

15.Лекин ман касе чуръат намуда, ба шумо баъзе чизхоро гӯё ки хотиррасон кардам, мувофиқи файзе ки Худо ба ман ато фармудааст.

16.Барои он ки дар миёни халқҳо хизматгузори Исои Масеҳ бошам ва каҳонати башорати Худоро ба чо оварам, то ки ҳадияи халқҳо аз Рӯҳулқудс муқаддас гардида, ба Худо мақбул афтад.

17.Пас, ман метавонам дар Исои Масеҳ пеши Худо ифтихор намоям;

18.Зеро чуръат намекунам чизе бигӯям чуз он чи Масеҳ ба воситаи ман дар бобати мутеъ кардани халқҳо бо сухан ва амал,

19.Бо қуввати аломоту мӯъҷизот, бо қуввати Рӯҳи Худо ба чо овардааст, ба тавре ки ман аз Ерусалим ва гирду атрофаш гирифта то Илурикӯн башорати Масеҳро интишор кардаам,

20.Дар айни ҳол ман саъю кӯшиш намудаам, на дар он чойҳое ки исми Масеҳ машхур аст, башорат бидихам, то ки бар таҳкурсии дигарон бино накунам,

21.Балки, чунон ки навишта шудааст:“Онҳое ки хабари Ёро наёфтаанд, хоҳанд дид, ва онҳое ки нашунидаанд, хоҳанд фаҳмид“.

2. Нақшаи сафар.

22.Ҳамин чиз буд, ки дафъаи бисъёр ба омадани ман назди шумо монёъ шуд.

23.Лекин алҳол, ки маро дар ин кишварҳо дигар коре нест, ва чандил сол боз орзурмандам, ки назди шумо биёям,

24.Ҳамин ки ба сафари Испония биравам, назди шумо хоҳам омад. Зеро умедворам, ки ҳангоми гузашта рафтанам бо шумо мулоқот кунам, ва шумо маро, баъд аз он ки аз дидоратон андаке сер шавам, ба он чо гусел намоед.

25.Аммо ҳоло ман ба Ерусалим меравам, то ки ба муқаддасон хизмат кунам,

26.Зеро ки аҳли Макдуния ва Охоия салоҳ донистанд ки хайроте барои камбағалони муқаддасони Ерусалим фиристонанд.

27.Инро салоҳ донистанд, вале нисбат ба онҳо ўҳдадор ҳам хастанд; зеро, модоме ки халқҳо ба онҳо аз чихати рўхонӣ шарик шудаанд, бояд ба онҳо аз чихати маишӣ низ хизмат кунанд.

28.Пас, ин корро анҷом дода ва ин маблағро ба дасти онҳо супурда, ман бо роҳи кишвари шумо ба Испония хоҳам рафт.

29.Ва яқин дарам, ки ҳар гоҳ назди шумо биёям, бо баракати пурраи башорати Масех хоҳам омад.

30.Пас, эй бародарон, ба хотири Худованди мо Исои Масех ва ба хотири муҳаббати Рўҳ аз шумо илтимос дарам, ки хамроҳи ман дар дуоҳои худ барои ман назди Худо чидду чаҳд намоед,

31.То ки аз беимонони Яҳудо раҳо шавам, ва хизмати ман дар Ерусалим мақбули муқаддасон афтад.

32.Ва ман, бо хости Худо, бо шодмонӣ назди шумо биёям ва бо шумо ором ёбам.

33.Ва Худои сулҳу осоиштагӣ бо ҳамаи шумоён бод. Омин.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

3. Маъруфӣ кардани Фубӣ.

1. Хоҳари мо Фубиро, ки ходимаи калисои Канхария аст, ба шумо маъруфӣ менамоям,

2. То ки вайро ба хотири Худованд, ба тавре ки шоистаи муқаддасон бошад, қабул кунед ва дар ҳар бобат, ки ба шумо эҳтиёҷ дошта бошад, ба вай мадад расонед; зеро ки вай ҳам ба бисъёр касон ва ба худи ман низ мадад буд.

4. Саломҳо ба имондорон.

3. Ба Прискила ва Акило, ки ҳамкорони ман дар Исои Масех буданд, салом гӯед;
4. Онҳо чони худро барои ман ба хатар андохтаанд, ва аз онҳо на фақат ман, балки ҳамаи калисоҳои халқҳо низ мамнун ҳастанд; ҳамчунин ба аҳли калисое ки дар хонаи онҳо чамъ мешаванд, салом гӯед.
5. Ба маҳбуби ман Апинтус, ки барои Масех навбари Охоия аст, салом гӯед.
6. Ба Масръям, ки барои мо бисъёр меҳнат кардааст, салом гӯед.
7. Ба хешони ман Андроникӯс ва Юниёс, ки бо ман бандӣ буданд, салом гӯед; онҳо дар миёни ҳаввориён машҳур ҳастанд ва аз ман пештар ба Масех имон овардаанд.
8. Ба Амплиёс, ки дар Худованд маҳбуби ман аст, салом гӯед.
9. Ба Урбонус, ки дар Масех ҳамкори мост, ва ба Истохис, ки маҳбуби ман аст, салом гӯед.
10. Ба Апалис, ки дар Масех озмуда шудааст, салом гӯед. Ба аҳли байти Аристоклус салом гӯед.
11. Ба хеши ман Хиродион салом гӯед. Ба онҳое ки аз аҳли байти Наркисус ба Худованд имон дорад, салом гӯед.
12. Ба Труфино ва Трифосо, ки дар қори Худованд фаъол ҳастанд, салом гӯед. Ба Парсиси маҳбуба, ки дар қори Худованд бисъёр фаъол аст, салом гӯед.
13. Ба Руфус, ки баргузидаи Худованд аст, ва ба модари ӯ, ки барои ман мисли модар аст, салом гӯед.
14. Ба Асункритус, Флигӯн, Хермос, Патрубос, Ермис ва бародароне ки бо онҳоянд, салом гӯед.
15. Ба Филлӯлгус ва Юлиё, Нирвас ва хоҳараш, ва Ўлумпос, ва ҳамаи муқаддасоне ки бо онҳоянд, салом гӯед.
16. Ба якдигар бо бўсаи муқаддасони салом гӯед. Ҳамаи калисоҳои Масех ба шумо салом мегӯянд.

5. Огоҳонидан аз таълимҳои козибона.

17. Шуморо, эй бародарон, даъват менамоям, ки аз касоне ки бар хилофи таълиме ки шумо ёфтаед, дар миён ҷудой ва васваса меандозанд, эҳтиёт бошед ва аз онҳо канорагирӣ кунед;

18. Зеро ки онҳо на ба Худованди мо Исои Масех, балки ба шиками худ хизмат мекунанд ва бо тамаллуқкорӣ ва суханорой дилҳои соддалавҳонро фиреб медиҳанд.

19. Итоати шумо ба ҳама маълум аст; ва ман низ аз шумо хурсандам, лекин орзумандам, ки шумо дар некӣ хирадманд ва дар бадӣ соддадил бошед.

20. Ва Худои сулҳу осоиштагӣ ба зудӣ шайтонро зери пойҳои шумо сарнагун хоҳад кард. Файзи Худованди мо Исои Масех бо шумо бод!

6. Саломҳо ба ҳамкорон.

21. Ҳамкорам Тимотиюс ва хешонам Лукюс, Ёсӯн ва Сўсипатрус ба шумо салом мегӯянд.

22. Ман Тартиюс низ, ки ин номаро навиштаам, ба шумо дар Худованд салом мегӯям.

23. Гоюс, ки мизбони ман ва тамоми аҳли калисо мебошад ба шумо салом мегӯяд. Ҳазинадори шаҳр Арастус ва бародари мо Квартус ба шумо салом мегӯянд,

24. Файзи Худованди мо Исои Масех бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА
ҚУРИНТИЁН
БОБИ ЯКУМ

Имондор файзи Худо ро ба воситаи Исои меёбад.

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории даъватшудаи Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Сўстинис,
2. Ба калисои Худо, ки дар Қуринтўс воқеъ аст, ба муқаддасони даъватшуда, ки дар Исои Масеҳ тақдис гардидаанд, бо ҳамаи онҳое ки дар ҳар ҷо исми Худованди мо Исои Масеҳро мехонанд, ки Ў Худованди онҳо ва мост,

3. Файз ва осоиштагӣ аз чониби падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Шукргузорӣ барои файзи Худо, ки ато шудааст.

4. Худои худро ҳамеша барои шумо шукр мегӯям, барои файзи Худо, ки ба шумо дар Исои Масеҳ ато шудааст,

5. Чунки дар Ў шумо аз ҳар чиз: аз ҳар сухан ва аз ҳар дониш бой шудаед,

6. Зеро шаҳодати Масеҳ дар шумо барқарор гардидааст,

7. Ба тавре ки шумо аз ҳеҷ лаёқат норасогӣ надоред, модоме ки мунтазири зуҳури Худованди мо Исои Масеҳ мебошед,

8. Ки Ў низ шуморо то ба охир устувор хоҳад кард, то ки дар рӯзи Худованди мо Исои Масеҳ беайб бошед.

9. Амин аст Худое ки шуморо ба ширкати Писари Худ Исои Масеҳи Худованди мо даъват намудааст.

Ба муқобили низоъ дар Кўринтўс.

1. Чудогихо дар калисо.

10. Аз шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ илтимос мекунам, ки ҳамаатон айни як суханро гӯед, ва дар байни шумо чудогие набошад, балки шумо дар як рӯҳ ва дар як фикр муттаҳид бошед.

11. Зеро ки аз аҳли байти Хлўо ба ман дар бораи шумо эй бародарон, маълум шудааст, ки дар байнатон баҳсу мунозира вучуд дорад.

12. Ман онро дар назар дорам, ки ҳар яке аз шумо мегӯяд: “Ман аз они Павлус ҳастам”; „Ман аз он Апўллўс“; „Ман аз они Кифо“; „Ман аз они Масеҳ“.

13. Оё Масеҳ аз ҳам чудо шудааст? Оё Павлус барои шумо маслуб гардидааст? Ё ки шумо ба исми Павлус таъмид ёфтаед?

14. Худоро шукр мегўям, ки ман ҳеч яке аз шуморо, ба ғайр аз Криспус ва ўоюс, таъмид надодаам,
15. То касе нагўяд, ки ман ўро ба исми худ таъмид додаам.
16. Ман инчунин аҳли байти Истефанусро таъмид додаам; чуз инҳо дар хотир надорам, ки каси дигареро таъмид дода бошам.
17. Зеро Масеҳ маро нафиристодааст, ки таъмид диҳам, балки башорат диҳам, на дар ҳикмати калом, то ки салиби Масеҳ ботил нашавад.

2. Ҳикмати ҷаҳон ҷаҳолат аст ба ҳузури Худо.

18. Зеро паёми салиб барои гирифторони ҳалокат ҷаҳолат аст, вале барои мо, ки дар роҳи наҷот ҳастем, қуввати Худост.
19. Зеро навишта шудааст: “Ҳикмати ҳакимонро ба ҳалокат хоҳам расонд ва ақли оқилонро нопадид хоҳам кард”.
20. Кучост ҳаким? Кучост китобдон? Кучост воизи ин ҷаҳон? Оё Худо ҳикмати ин ҷаҳонро ба ҷаҳолат табдил надодааст?
21. Зеро, дар ҳикмати Худо, модоме ки ҷаҳон бо ҳикмати худ Худоро нашинохт, Худо салоҳ донист, ки ба воситаи ҷаҳолати мавъиза имондоронро наҷот диҳад,
22. Зеро ки яҳудиён мўъҷизот металабанд, ва юнониён ҳикмат мечўянд;
23. Лекин мо Масеҳи маслубшударо мавъиза мекунем, ки барои яҳудиён васваса ва барои юнониён ҷаҳолат аст.
24. Аммо барои худи даъватшудагон, чи яҳудиён, чи юнониён, Масеҳро мавъиза мекунем, ки Ў қуввати Худост ва ҳикмати Худост;
25. Чунки ҷаҳолати Худо аз ҳикмати одамон пурҳикматтар аст, ва нотавонони Худо аз қуввати одамон тавонотар аст.
26. Зеро, эй бародарон, бингаред, ки шумо, вақте ки даъват шудед, чӣ будед: бисъёр ба ҳасби ҷисм ҳаким нестед, бисъёр тавоно нестед, бисъёр начиб нестед;

27. Лекин Худо чоҳилони чаҳонро баргузид, то ки ҳакимонро шарманда кунад, ва нотавонони чаҳонро баргузид, то ки тавонгаронро шарманда кунад;

28. Ва Худо бекасони чаҳон ва ҳақиронро, ва он чиро, ки номавҷуд аст, баргузид, то ки мавҷудро ботил кунад,

29. Барои он ки ҳеҷ қисме дар пеши Худо фахр накунад.

30. Ва аз Ё шумо дар Исои Масеҳ ҳастед, ки барои мо ҳикмате аз қониби Худо, яъне адолат ва қудсият ва кафорат шудааст,

31. То, чунон ки навишта шудааст, ”фахркунанда бигзор ба Худованд фахр кунад”.

БОБИ ДУЮМ

3. Мавъизаи одди ҳавворӣ дар бораи Салиби Масеҳ.

1. Ва ҳангоме ки ман, эй бародарон, назди шумо омадам, на бо фазилати калом ё ҳикмати одам, то шаҳодати Худоро ба шумо эълон намоям,

2. Зеро ман қарор додам, ки дар миёни шумо, ба ҷуз Исои Масеҳ, он ҳам Исои Масеҳи маслубшуда, чизе надонам;

3. Ва ман дар заъф ва дар тарсу ларзи бузурге назди шумо будам,

4. Ва калому мавъизаи ман на дар суҳанони исботкоронаи ҳикмати инсон, балки дар зуҳури рӯҳ ва қувват буд,

5. То ки имони шумо на бар ҳикмати инсон, балки бар қуввати Худо қарор ёбад.

4. Ҳикмати Худо фақат ба воситаи Рӯҳ доништа мешавад.

6. Аммо дар бораи ҳикмат мо дар миёни комилон суҳан меронем, вале на дар бораи ҳикмати ин чаҳон ва мирони чаҳон, ки фано хоҳанд шуд,

7. Балки дар бораи ҳикмати Худо маҳрамона сухан меронем, дар бораи ҳикмати ниҳоние ки Худо аз азал барои чалоли мо муқарар кардааст,

8. Ки онро ҳеҷ яке аз мирони ин ҷаҳон надонист; зеро, агар медонистанд, Худованди чалодро маслуб намекарданд.

9. Аммо, чунон ки навишта шудааст: “Он чиро, ки чашме надидааст, гӯше нашунидааст ва ба дили инсон наомадааст, Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё кардааст”.

10. Вале ба мо Худо онро ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор сохтааст; зеро ки Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқиҳои Худоро пай мебарад.

11. Зеро кист аз одамоне, ки ботини инсонро бидонад, ба ҷуз рӯҳи инсон, ки дар ӯст? Ҳамчунин он чиро, ки дар Худо ҳаст, ҳеҷ кас намедонад, ба ҷуз Рӯҳи Худо.

12. Лекин мо на рӯҳи ин ҷаҳонро, балки Рӯҳеро қабул кардаем, ки аз Худост, то он чиро, ки Худо ба мо ато кардааст, бидонем,

13. Ва инро на бо суханоне ки ҳикмати инсон таълим додааст бидонем, балки бо суханоне ки Рӯҳулқудс таълим додааст, мегӯем ва рӯҳиётро бар тибқи рӯҳ таъбир мекунем.

14. Аммо одами нафсонӣ он чиро, ки аз Рӯҳи Худост, қабул намекунад, чунки он дар назари ӯ ҷаҳолат аст; ва онро дарк карда наметавонад, чунки он ҳукми рӯҳониро металабад.

15. Лекин одами рӯҳонӣ дар бораи ҳама чиз ҳукм мекунад, вале касе наметавонад дар бораи ӯ дуруст ҳукм кунад.

16. Зеро кист, ки фикри Худовандро дониста бошад, то ки Ӯро таълим диҳад? Лекин мо фикри Масеҳро дорем.

БОБИ СЕЮМ

5. Ҷудоӣҳо дар бораи ҳолати ҷисмонӣ шаҳодат медиҳанд.

1. Ва ман, эй бародарон, натавонистам бо шумо, ҳамчун касони рӯҳонӣ, сухан ронам, балки ҳаҷун касони ҷисмонӣ, ё кӯдакон дар Масеҳ.

2. Ва шуморо шир хўрондам, на ғизои сахт, зеро ки шумо ханўз омодагӣ барои он надоштед ва ҳоло низ надоред,
3. Чунки шумо ханўз ҷисмонӣ ҳастед. Зеро, модоме ки дар миёни шумо ҳасад, баҳсу мунозира ва ихтилоф ҳаст, оё шумо ҷисмонӣ нестед ва оё ба таври инсонӣ рафтор намекунед?
4. Зеро, вақте ки яке: “Ман аз они Павлус ҳастам” ва дигаре: “Ман аз они Апўллўс” мегўяд, оё шумо ҷисмонӣ нестед?

6. Муаллимони масеҳӣ хизматгорони Худо ҳастанд, на хизматгорони инсонӣ.

5. Пас, Павлус кист? Ва Апўллўс кист? Онҳо фақат ходимоне ҳастанд, ки ба воситаи онҳо шумо имон овардаед, ва ҳар яке ба андозае ки Худованд ба вай ато кардааст.
6. Ман кишт кардам, Апўллўс об дод, лекин Худо сабзонид;
7. Бинобар ин на кишткунанда аҳамият дорад, на обдиҳанда, балки Худои сабзонанда.
8. Кишткунанда ва обдиҳанда баробаранд, лекин ҳар яке музди худро мувофиқи меҳнати худ хоҳад гирифт.
9. Зеро ки мо хизматгорони Худо ҳастем; шумо киштзори Худо, иморати Худо ҳастед.
10. Аз рӯи файзи Худо, ки ба ман ато шудааст, ман, чун меъмори доно, таҳкурсии ниҳодам, ва дигаре бар он иморат месозад; лекин ҳар кас бохабар бошад чӣ гуна месозад.
11. Зеро ҳеч кас таҳкурсии дигаре ниҳода наметавонад, чун он ки ниҳода шудааст, ки он Исои Масеҳ аст.
12. Ва агар касе бар ин таҳкурсии иморате аз тилло, нуқра, ҷавохирот, ё чўб, хасбеда, пахол бино кунад,
13. Амали ҳар кас зоҳир хоҳад шуд; зеро ки он рӯз нишон хоҳад дод, чунки дар оташ ошкор хоҳад шуд, ва оташ амали ҳар касро озмоиш хоҳад кард, ки он чӣ гуна аст.
14. Агар амали касе ки бар он сохтааст, пойдор бимонад, вай музд хоҳад гирифт.

15. Ва агар амали касе бисўзад, вай зиён хоҳад дид; валекин худаш начот хоҳад ёфт, аммо тавре ки гўё аз даруни оташ гузашта бошад.

7. Онҳое ки ба Исо имон доранд, маъбади Худоро ташкил мекунад.

16. Оё шумо намедонед, ки маъбади Худо ҳастед, ва Рўҳи Худо дар шумо сокин аст?.

17. Агар касе маъбади Худоро вайрон кунад, Худо ўро хонавайрон хоҳад кард, зеро ки хонаи Худо муқаддас аст, ва он шумо ҳатед.

18. Зинҳор касе худро фирефта накунад: агар касе аз шумо худро дар ин ҷаҳон ҳаким медониста бошад, бигзор ҷоҳил шавад, то ки ҳаким гардад.

19. Зеро ки ҳикмати ин ҷаҳон пеши Худо ҷаҳолат аст, чунон ки навишта шудааст: “Ҳакимонро ба макри худашон гирифтор мекунам”.

20. Ва боз: “Худованд афкори ҳакимонро медонад, ки ботил аст”.

21. Хуллас, ҳеч кас ба одамон фахр накунад, зеро ки ҳамааш аз они шумост:

22. Хоҳ Павлус, хоҳ Апўллўс, хоҳ Кифо, хоҳ ҷаҳон, хоҳ ҳаёт, хоҳ мамот, хоҳ ҳозира, хоҳ оянда ҳамааш аз они шумост;

23. Ва шумо аз они Масеҳ ҳастед, ва Масеҳ аз они Худо.

БОБИ ЧОРУМ

8. Хизматгузори Худо фақат ба ҳузури Худо ҷавобгаранд.

1. Пас, ҳар кас бояд моро ходимони Масеҳ ва муваккалонии асрори Худо ҳисобкунад;

2. Аз муваккалон талаб карда мешавад, ки ҳар яке амин барояд.

3. Барои ман хеле кам аҳамият дорад, ки шумо, ё одамони дигар, дар ҳаққи ман чӣ гуна ҳукм мекунед; худи ман ҳам ҳукме дар ҳаққи худ намекунам.

4. Зеро ки ман дар худ айбе намебинам, лекин бо ин худро сафед намекунам; ҳукмкунандаи ман Худованд аст.

5. Бинобар ин ба ҳеч ваҷҳ пеш аз вақт, яъне то даме ки Худованд биеяд, ҳукм накунад, ки маҳз Ў чизҳои дар ториқӣ пинҳонро равшан ва ниятҳои дилхоро ошкор хоҳад кард, ва он гоҳ ҳар кас аз ҷониби Худо таҳсин хоҳад ёфт.

9. Ба муқобили ҷавобаландии қўринтиён.

6. Ва инро, эй бародарон, ман ба хотири шумо ба худам ва ба Апўллўс нисбат додам, то шумо аз мо ёд гиред, ки касе бештар аз он чи навишта шудааст, оқилтарошӣ накунад, ва ҳеч яке аз шумо дар пеши дигаре бо худ наболад.

7. Зеро кист, ки туро бартарӣ додааст? Ва чӣ чизе дорӣ, ки нагирифта бошӣ? Ва агар гирифта бошӣ, чаро фахр мекунӣ, ки гўё нагирифта бошӣ?

8. Шумо аллакай сер шудаед, аллакай сарватдор шудаед ва бе мо салтанат меронед. Кошки салтанат мерондед, то ки мо низ бо шумо слтанат ронем!

Намунаи фурутанӣ ва сабурии ҳавворӣ.

9. Зеро гумон мекунам, ки Худо мо, ҳаввориёнро монанди касони охири саф, ки ба марг маҳкум шудаанд, намоён кардааст, чунки мо барои ҷаҳон, ҳам барои фариштагон ва ҳам барои одамон, ба тамошогоҳе мубаддал шудаем.

10. Мо ба хотири Масеҳ чоҳил ҳатем, лекин шумо дар Масеҳ ҳаким ҳатед; мо нотавонем, лекин шумо тавоно; шумо соҳиби ҷалолат, лекин мо дар залолат.

11. То ҳамин соат гурусна ва ташна, бараҳна ва шаллоқхўр ва сарсону саргардон ҳастем,

12. Ва заҳмат кашида, бо дастҳои худ кор мекунем. Моро дашном медиҳанд, мо баракат медиҳем; ба мо зулм мекунанд, мо тоқат меоварем;

13. Ба мо бӯхтон мезананд, мо зорию илтиҷо мекунем; мо мисли хасрӯбаи ҷаҳон ва ахлоқи ҳама то ҳамин вақт мебошем.

10. Павлус падари калисои Қўринтӯс аст.

14. Ин суҳанонро на аз барои он навиштаам, ки шуморо хичил кунам, балки шуморо чун фарзандони маҳбуби худ насиҳат медиҳам.

15. Зеро, агарчи шумо ҳазорон носеҳон дар Масеҳ доред, лекин падарони бисъёр надоред: ман шуморо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инчил ба дунё овардаам.

16. Бинобар ин аз шумо илтимос мекунам: ба ман тақлид намоед, чунони ки ман ба Масеҳ тақлид менамоем.

17. Барои ҳамин ҳам ман Тимотиюсро назди шумо фиристодам, ки ӯ фарзанди маҳбуб ва мӯътабари ман дар Худованд аст; ва ӯ роҳҳои маро дар Исои Масеҳ ба ёди шумо хоҳад овард, чунон ки ман дар ҳама ҷо дар ҳар калисо таълим медиҳам.

Нуфузи ҳавворӣ дар рӯҳи муҳаббат ва мулоимат.

18. Баъзе касон мағрур шудаанд, ба гумони он ки ман назди шумо намеоям;

19. Аммо ба қарибӣ, агар Худованд бихоҳад, назди шумо хоҳам омад, ва на сухани мағруронро, балки қуввати онҳоро хоҳам донист,

20. Зеро ки Малакути Худо на дар сухан, балки дар қувват аст.

21. Чиро афзал медонед? Оё бо таёқ назди шумо биёям, ё ки бо муҳаббат ва рӯҳи мулоимат?

БОБИ ПАНЧУМ

Павлусси ҳавворӣ дастур медиҳад, ки касони аз ҷиҳати маънавӣ фосидшударо аз калисо хориҷ кунанд.

1. Овозае ба гўшам расид, ки дар байни шумо зино пайдо шудааст, он ҳам чунон зино, ки ҳатто дар байни бутпарастон шунида нашудааст, яъне шахсе зани падари худро гирифтааст.
2. Ва шумо мағрур шудаед, ба ҷои он ки мотам гиред, то он касе ки чунин коре кардааст, аз миёни шумо бадар шавад.
3. Зеро ки ман, агарчи ҷисман ғоибам, лекин рўҳан ҳозирам, аллакай, гўё ки назди шумо бошам, дар ҳаққи шахсе ки чунин коре кардааст, ҳукм намудам:
4. Ба исми Худованди мо Исои Масех, вақте ки шумо бо якҷоягии рўҳи ман ва бо қуввати Худованди мо Исои Масех чамъ шавед,
5. Он шахс барои ҳалокати ҷисмаш ба шайтон супурда шавад, то ки рўҳаш дар рўзи Худованди мо Исои Масех наҷот ёбад.
6. Фаҳри шумо хуб нест. Оё наредонед, ки андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонед?
7. Пас, хамиртуруши кўҳнаро тоза кунед, то ки шумо хаамири нав бошед, чунки шумо бе хамиртуруш ҳастед, зеро ки Фисҳи мо, Масех, барои мо забҳ шудааст.
8. Бинобар ин идро на бо хамиртуруши кўҳна, на бо хамиртуруши шарорат ва макр, балки бо фатири покӣ ва ростӣ ба ҷо хоҳем овард.
9. Ба шумо дар нома навиштаам, ки бо зинокорон алоқа накунед;
10. Лекин на умуман бо зинокорони ин ҷаҳон, ё бо ҳаромрисқон, ё бо ғораткорон, ё бо бутпарастон, зеро дар ин сурат шуморо лозим меомад, ки аз ҷаҳон берун шавед;
11. Балки ба шумо навиштаам, ки бо касе алоқа накунед, ки худро бародар номида, зинокор, ё ҳаромрисқ, ё бутпараст, ё бадзабон, ё бадмаст, ё ғоратгар шуда мондан мегирад; бо чунин одам якҷоя хўрок ҳам нахўред.
12. Зеро ки чаро ман ба онҳое ки дар берунанд, доварӣ кунам? Оё шумо ба онҳо ки дар дохиланд, доварӣ намекунед?

13. Ба онҳое ки дар берунанд, Худо доварӣ мекунад. Пас шумо фосикро аз миёни худ бадар кунед.

БОБИ ШАШУМ

Мурофиаи худро назди гуноҳкорон бурдан ба имондорон манъ карда шудааст.

1. Касе аз шумо, вақте ки ба дигаре даъво дорад, оё чуръат мекунад, ки мурофиаи худро назди гуноҳкорон барад, на назди муқаддасон?
2. Магар намедонед, ки муқаддасон ҷаҳонро доварӣ хоҳанд кард? Ва агар шумо ҷаҳонро доварӣ мекарда бошед, навод ки сазовори он нестед, ки корҳои хурдтарро доварӣ кунед?
3. Магар намедонед, ки мо фариштагонро доварӣ хоҳем кард? Пас чӣ қадар зиёдтар корҳои маишатро!
4. Лекин шумо, вақте ки мурофиаи маишӣ доред, онҳоеро, ки дар калосо ҳеч эътиборе надоранд, ба доварӣ мешинонед.
5. Барои хичил шуданатон мегӯям: навод ки дар байни шумо як нафар ҳам бохираде нест, ки дар миёни бародарони худ доварӣ карда тавонад?
6. Аммо бародар бо бародар мурофиа мекунад, он ҳам дар пеши беимонон.
7. Худи ҳамин ҳам барои шумо зиллатовар аст, ки байни худ мурофиа доред. Чаро барои худ мазлумиятро афзал намедонед? Чаро ба маҳрумият тоб оварданро афзал намедонед?
8. Лекин худатон мазлум ва маҳрум мекунад, он ҳам бародарони худро.

Имондорон бояд худро аз гуноҳ нигоҳ дорад.

9. Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо намешаванд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на фосикон, на бачабозон, на ливотагарон,

10. На дуздон, на ҳаромризқон, на бадмастон, на бадзабонон, на ғоратгарон вориси Малакути Худо намешаванд.
11. Ва баъзе аз шумо чунин будед; аммо пок шудед, аммо кудсият пайдо кардед, аммо сафед шудед ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ва ба Рӯҳи Худои мо.
12. Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз ғоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин набояд ки чизе маро бандаи худ гардонад.
13. Хӯрок барои шикам аст, ва шикам барои хӯрок; аммо Худо инро ва онро нест мекунад; лекин ҷисм на барои зино, балки барои Худованд аст, ва Худованд барои ҷисм аст.
14. Чунон ки Худо Худовандро бо қуввати Худ эҳъё кард, моро низ эҳъё хоҳад кард.
15. Магар намедонед, ки ҷисмҳои шумо узвҳои Масеҳанд? Пас оё узвҳои Масеҳро мегирам, то ки онҳоро узвҳои ғоҳиша гардонам? Ҳошо калло!
16. Оё намедонед, ки ҳар кӣ бо ғоҳиша ҷимоъ кунад, бо вай як тан мешавад? Зеро ки гуфта шудааст: “Ҳар ду як ҷисм хоҳанд буд”.
17. Аммо ҳар кӣ бо Худованд пайванд шавад, бо Ў як рӯҳ аст.
18. Аз зино бигрезед. Ҳар гуноҳе ки одамизод мекунад, аз ҷисм берун аст, лекин зинокор бар зидди ҷисми худаш гуноҳ мекунад.
19. Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст, ва Онро шумо аз Худо ёфтаед, ва шумо аз он худатон нестед?
20. Зеро ки шумо ба нархи гарон харида шудаед. Пас, дар ҷисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд.

БОБИ ҲАФТУМ

Никоҳ ва муҷараддӣ.

1. Дар бораи он чи ба ман навишта будед, барои одам хуб аст, ки ба зан даст нарасонад.
2. Аммо, барои пешгирӣ кардани зино, бигзор ҳар мард завҷаи худро дошта бошад, ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад.
3. Бигзор шавҳар вазифаи занашро нисбат ба зани худ ба ҷо оварад; ҳамчунин завҷа ба шавҳари худ.
4. Завҷа бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он завҷа аст.
5. Аз якдигар канорагирӣ накунад, магар ба муддате, бо ризогии ҳар ду, то ки ба рӯзаву дуо машғул кунед ва аз нав якҷоя шавед, то ки шайтон шуморо, ба сабаби худдорӣ карда натавонистанатон, ба васваса наандозад.
6. Лекин инро ман ба тариқи маслиҳат мегӯям, на ба тариқи фармоиш.
7. Зеро мехоҳам, ки ҳамаи одамон мисли ман бошанд; аммо ҳар кас лаёқати ба худ хосе аз Худо дорад, яке ин тавр, дигаре ба таври дигар.
8. Лекин ба мучаррадон ва бевазанон мегӯям: барои онҳо хуб аст, ки мисли ман бимонанд;
9. Аммо агар худдорӣ карда натавонанд, бигзор никоҳ кунанд; зеро ки никоҳ қардан аз сӯхтани оташи шаҳват беҳтар аст.

Талоқ.

10. Ба онҳое ки никоҳ қарданд, на ман фармоиш медиҳам, балки Худованд: завҷа аз шавҳараш набарояд,
11. Ва агар барояд, бояд мучаррад бимонад, ё ки бо шавҳараш ошӣ шавад, ва шавҳар завҷаашро талоқ надиҳад.
12. Ба дигарон ман мегӯям, на Худованд: агар бародаре завҷаи беимон дошта бошад, ва он завҷа розӣ бошад бо ӯ зиндагӣ кунад, ӯ набояд аз вай ҷудо шавад.
13. Ва завҷае ки шавҳари беимон дошта бошад, ва он шавҳар розӣ бошад, бо вай зиндагӣ кунад, вай набояд аз ӯ ҷудо шавад;

14. Зеро ки шавҳари беимон ба воситаи завҷаи имондораш қудсият пайдо мекунад, ва завҷаи беимон ба воситаи шавҳари имондораш қудсият пайдо мекунад; вагарна фарзандони шумо нопок мебуданд, ва ҳол он ки дар асл онҳо муқаддас ҳастанд.

15. Аммо агар беимон чудо шудан хоҳад, бигзор чудо шавад; дар чунин вазъият бародар ё хоҳар дигар вобаста нест; Худованд моро ба осоиштагӣ даъват намудааст.

16. Зеро аз кучо ту донӣ, эй завҷа, ки шавҳаратро начот хоҳӣ дод? Ё аз кучо ту донӣ, эй шавҳар, ки забчаатро начот хоҳӣ дод?

Имондорон бояд бар ҳасби иродаи Худо рафтор кунанд ва дар ҳамон ҳолате ки даъват шудаанд, бимонанд.

17. Бигзор ҳар кас дар он ҳолате ки Худо ўро насиб кардааст, ва ҳар кас дар он вазъе ки Худованд ўро даъват намудааст, бимонад. Дар ҳамаи калосоҳо ман ҳамин тавр дастур медиҳам.

18. Агар шахси махтуне даъват шуда бошад, орзуи номахтунӣ накунад; ва агар номахтуне даъват шуда бошад, хатна накунад.

19. Хатна ҳеҷ аст, номахтунӣ ҳам ҳеҷ аст, балки аз ҳама муҳимтар риояи аҳкоми Худост.

20. Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, дар ҳамон бимонад.

21. Агар дар ҳолати ғуломӣ даъват шуда бошӣ, нороҳат нашав; балки агар озод шуда тавонӣ ҳам, аз фурсат истифода бар.

22. Зеро ғулومه ки дар Худованд даъват шудааст, озоди Худованд аст; инчунин шахси озод ки даъват шудааст, ғуломи Масеҳ аст.

23. Шумо ба нархи гарон харида шудаед: ғуломи одамон нагардед.

24. Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, эй бародарон, дар ҳамон назди Худо бимонад.

Машваратҳо ба имондорон дар бораи бакорат ва заносўй.

25. Дар хусуси бокираҳо аз Худованд фармоише надорам, лекин, ҳамчун шахсе ки аз Худованд марҳамат ёфтааст, ки амин бошад, маслиҳати худро баён мекунам.

26. Пас, ба сабаби тангии вазъияти ҳозира, ман онро беҳтар медонам, ки барои одам хуб аст, агар ҳамон тавр, ки ҳаст, бимонад.

27. Оё зандор ҳастӣ? толиби талоқ набош. Оё безан ҳастӣ? толиби зан набош.

28. Аммо агар зандор ҳам шавӣ, гуноҳе намекунӣ; ва агар бокирае ба шавҳар расад, гуноҳе намекунад. Лекин чунин касон дар ҷисм азобҳо хоҳанд дошт; ва ман ба шумо раҳмхўрӣ мекунам.

29. Ба шумо, эй бародарон, инро мегўям: вақт танг аст, ба тавре ки зандорон бояд мисли безанон бошанд;

30. Ва гириёнон мисли он ки гириён набошанд; ва шоддилон мисли он ки шоддил набошанд; ва харидорон мисли он ки хариде накарда бошанд;

31. Ва онҳое ки аз ин ҷаҳон фоида мебаранд, мисли он ки фоидабар набошанд; зеро ки сурати ин ҷаҳон гузарон аст.

32. Ман хоҳиш дорам, ки шумо беғам бошед. Марди безан дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад;

33. Аммо Марди зандор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба завҷааш писанд афтад. Дар миёни зани шавҳардор ва бокира ҳам фарқе ҳаст.

34. Зани бешавҳар дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад, то ки ҳам дар ҷисм ва ҳам дар рўҳ муқаддас бошад; аммо зани шавҳардор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба шавҳари худ писанд афтад.

35. Инро ман ба фоида шумо мегўям, на аз барои он ки банду боре бар шумо андозам, балки барои он ки шумо

боодобона ва пай дарҳам дар ибодати Худованд бошад, бе он ки чизе ба ин монёъ шавад.

36. Лекин агар касе рафторахро ба бокираи худ номуносиб донад, ки вай ба синни балоғат расида, бе шавҳар мемонад, бигзор ӯ он чи мехоҳад, бикунад, гуноҳе намекунад; бигзор онҳо ба шавҳар бирасанд.

37. Аммо касе ки дар дили худ бағоят матин аст ва эҳтиёче надорад, балки иродаи қавӣ дошта, дар дили худ азм кардааст, ки бокираи худро нигоҳ дорад, ӯ кори хуб мекунад.

38. Бинобар ин, касе ки бокираи худро ба шавҳар медиҳад, кори хуб мекунад, ва касе ки ба шавҳар намедиҳад, кори хубтар мекунад.

39. Зан, мувофиқи шариат, то даме ки шавҳараш зинда аст, ба ӯ тааллуқ дорад; пас аз вафоти шавҳараш вай озод шуда, ба ҳар касе ки хоҳад, никоҳ кунад, фақат дар Худованд бошад.

40. Лекин, ба фикри ман, вай хушбахттар аст, агар бева бимонад; ва ба гумонам, ман низ Рӯҳи Худоро дорам.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи истеъмоли қурбониҳои бутҳо.

1. Дар бораи қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки ҳамаамон соҳиби дониш ҳастем. Дониш мағрур мегардонад, аммо муҳаббат обод мекунад.

2. Агар касе гумон кунад, ки ягон чизро медонад, ӯ ханӯз ҳеч чизро ончунон ки доништанаш лозим аст, намедонад;

3. Аммо касе ки ба Худо муҳаббат дорад, вай ба воситаи Худо шинохта шудааст.

4. Пас, дар бораи хӯрдани қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки бут дар ҷаҳон вучуд надорад, ва ҷуз Худои Ягона худои дигаре нест.

5. Зеро, ҳар чанд ба ном худоён чи дар осмон, чи дар замин ҳастанд, чунки худоёни бисъёр ва худовандони бисъёр ҳастанд,

6. Лекин мо як Худо дорем, яъне Худои Падар, ки ҳама чиз аз Ўст, ва мо барои Ў ҳастем, ва як Худованд дорем, яъне Исои Масех, ки ҳама чиз ба воситаи Ўст, ва мо ба воситаи Ў ҳастем.
7. Аммо ҳама дорои ин дониш нестанд: баъзе касон то алҳол, аз рӯи одати деринаи будпарастӣ, ин хӯрокро чун қурбонии бут меҳӯранд, ва вичдони онҳо, ки нотавон аст, начис мешавад.
8. Хӯрок моро ба Худо наздик намекунад: зеро ки на аз хӯрдан манфиате мебинем, на аз нахӯрдан зиёне.
9. Аммо боҳабар бошед, ки ин озодии шумо сабаби васвасаи нотавонон нашавад.
10. Зеро, агар касе туро, ки соҳиби дониш ҳастӣ, бубинад, ки дар сари суфраи бутхона нишастай, оё вичдони ӯ, ки нотавон аст, ӯро низ ба хӯрдани қурбониҳои бутҳо моил намекунад?
11. Ва аз дониши ту он бародари нотавон, ки Масех барои ӯ мурд, нобуд мешавад.
12. Ва ба ин тариқа бар зидди бародарон гуноҳ карда ва ба вичдони нотавони онҳо осеб расонда, шумо бар зидди Масех гуноҳ мекунед.
13. Бинобар ин, агар хӯрок бародари маро ба васваса меандохта бошад, ҳаргиз гӯшт намехӯрам, то ки бародари худро ба васваса наандозам.

БОБИ НҶҲУМ

Намунаи Павлус дар тарккунӣ.

1. Оё ман ҳавворӣ нестам? Оё ман озод нестам? Оё ман Худованди мо Исои Масехро надидаам? Оё шумо амали ман дар Худованд нестед?
2. Агар барои дигарон ман ҳавворӣ набошам, барои шумо ҳастам, зеро ки мӯҳри ҳавворияти ман дар Худованд шумо ҳастед.
3. Ҳизфи ман ба муқобили онҳое ки маро маззамат мекунанд, ҳамин аст.

4. Оё мо ҳаққи хўрдан ва нўшидан надорем?
5. Оё ҳақ надорем, ки мисли ҳаввориёни дигар ва бародарони Худованд ва Кифо завҷаи имондорро ҳамроҳи худ бибарем?
6. Оё танҳо ман ва Барнаббо ҳақ надорем, ки кор накунем?

Онҳое ки Инчилро мавъиза менамоянд, бояд аз башорат додани Инчил зиндагӣ кунанд.

7. Кист, ки ягон вақт хизмати сарбозиро бо нафақаи ҳудаш ба чо оварда бошад? Кист, ки ток шинонда, аз ангураш намехўрда бошад? Кист, ки рамаро чаронда, аз шири рама намехўрда бошад?
8. Оё инро ман фақат ба таври инсонӣ мегўям? Оё шариат низ инро намегўяд?
9. Зеро ки дар Тавроти Мусо навишта шудааст: “Вақте ки барзагов хирман мекўбад, даҳонашро набанд”. Оё Худо дар бораи барзагов ғамхорӣ мекунад?
10. Ё ки, албатта, барои мо гуфта шудааст? Оре, ин барои мо навишта шудааст; зеро ки шудгоркунанда бояд бо умед шудгор кунад, ва хирманкўб бо умеди гирифтани саҳми худ хирман кўбад.
11. Модоме ки мо дар миёни шумо чизҳои рўхониро коштаем, оё ин як кори бузург аст, ки агар назди шумо чизҳои ҷисмониро дарав кунем?
12. Агар дигарон назди шумо ҳақ дошта бошанд, оё ҳаққи мо зиёдтар нест? Лекин мо аз ин ҳақ истофида набурдем, балки ҳар чизро тоқат мекунем, то ки ба башорати Масеҳ ҳеҷ мамониате нарасонем.
13. Магар намедонед, ки онҳое ки дар маъбад хизмат мекунанд, аз маъбад мехўранд? Ва ходимони қурбонгоҳ аз қурбонгоҳ ҳиссае мегирад?
14. Ҳамчунин Худованд фармудааст, ки воизони Инчил аз башорат додани Инчил зиндагӣ кунанд.

15. Лекин ман аз инҳо ҳеҷ якеро истифода накардам. Ва инро на аз барои он навиштаам, ки барои ман ҳамин тавр бошад; зеро барои ман мурдан беҳтар аст аз он ки касе ин фахри маро нест кунад.

16. Зеро, агар башорат диҳам, ин барои ман сабаби фахр нест, чунки ин барои ман як кори вочибист: вой бар ҳоли ман, агар башорат надихам!

17. Зеро, агар инро ба таври ихтиёри ба ҷо оварам, мукофот мегирам; лекин агар ба таври ғайриихтиёрӣ бошад, ин як вазифаи маъмуриест, ки ба зиммаи ман гузошта шудааст.

18. Пас мукофоти ман чист? Он аст, ки Инчилро мавъиза намуда, дар бораи Масеҳ бемузд башорат медиҳам ва аз ҳаққи башоратдиҳандагии худ истифода намебарам.

Намунаи хизматгузори ҳақиқӣ.

19. Зеро, бо вучуди он ки аз ҳама озод будам, худро ғуломи ҳама гардондам, то ки шумораи бештари одамонро ба Масеҳ ҷалб намоям;

20. Барои яҳудиён чун яҳудӣ шудам, то ки яҳудиёнро ҷалб намоям; барои аҳли шариат чун аҳли шариат шудам, то ки аҳли шариатро ҷалб намоям;

21. Барои бешариатон чун бешариат шудам, гарчанде ки ман пеши Худо бешариат нестам, балки аз аҳли шариати Масеҳам, то ки бешариатонро ҷалб намоям:

22. Барои нотавонон чун нотавонон шудам, то ки нотавононро ҷалб намоям. Барои ҳама кас ман ҳама чиз шудам, то ки бо ҳар роҳ баъзе касонро начот диҳам.

23. Инро ман барои Инчил мекунам, то ки шарикӣ баракоти он бошам.

24. Оё намедонед, ки давандагони майдони мусобиқа ҳама медаванд, аммо фақат як нафар мукофт мегирад? Ҳамин тавр бидавед, то ки соҳиби он гардед.

25. Ҳамаи риёзаткашон аз ҳар чиз худдорӣ мекунанд: онҳо барои гирифтани тоҷи фонӣ, лекин мо барои гирифтани тоҷи ғайрифонӣ.

26. Бинобар ин ман медавам на он тавре ки бар абас бошад, ва мушт мезанам на он тавре ки фақат барои задани ҳаво бошад;

27. Балки қисми худро азоб медиҳам ва ғулом мегардонам, то ки ба дигарон мавъиза намуда, худам маҳрум набошам.

БОБИ ДАҲУМ

Исроил дар биёбон огоҳие барои имондорон аст.

1. Ман намехоҳам, эй бародарон, ки шумо беҳабар бошед аз он ки падарони мо ҳама дар зери абр буданд, ва ҳама аз баҳр убур карданд;

2. Ва ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид ёфтанд;

3. Ва ҳама айни як ғизои рӯҳониро мехӯрданд;

4. Ва ҳама айни як нӯшокии рӯҳониро менӯшиданд, зеро аз сахраи рӯҳоние менӯшиданд, ки аз ақибашон меомад; ва он сахра Масеҳ буд.

5. Лекин бар аксари онҳо ҳусни тавачҷӯҳи Худо набуд; зеро ки онҳо дар биёбон ба ҳалокат расиданд.

6. Ва инҳо барои мо тимсоле буданд, то ки мо бадиро орзу накунем, чунон ки онҳо орзу мекарданд.

7. Ҳамчунин, монанди баъзеи онҳо, бутпараст набошед, чунон ки навишта шудааст: “Қавм ба хӯрдану нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд”.

8. Зинокорӣ накунем, чунон ки баъзеи онҳо зинокорӣ карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор нафарашон nobуд шуданд.

9. Масеҳро наозмоем, чунон ки баъзеи онҳо озмуданд ва аз неши морҳо ба ҳалокат расиданд.

10. Шиква накунед, чунон ки баъзеи онҳо шиква карданд ва аз дасти қиркунанда nobуд шуданд.

11. Ҳамаи ин ба онҳо чун тимсоле рӯй дод, ва барои тарбияти мо навишта шуд, ки охирзамон насиби мо гардидааст.

12. Бинобар ин ҳар ки гумон мекунад, ки рост истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад.

13. Озмоише ки ба сари шумо омадааст, чуз озмоиши оддии инсонӣ чизи доғаре нест; ва Худо амин аст, ва Ў намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабуқӣ ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед.

14. Хуллас, эй маҳбубонам, аз бутпарастӣ бигрезед.

15. Ба мулоҳизакорон сухан мегӯям: дар бораи он чи мегӯям, худатон мулоҳиза кунед;

Иштирок дар суфраи Худованд тарки суфраи девҳоро талаб мекунад.

16. Оё косаи баракат, ки онро баракат медиҳем, шарик шудан ба Хуни Масеҳ нест? Оё ноне ки пора мекунем, шарик шудан ба Бадани Масеҳ нест?

17. Чунон ки нон яктост, мо низ ки бисъёрем, як тан ҳастем, зеро ки ҳамамон аз як нон ҳиссае мегирем.

18. Ба Исроил ба ҳасби қисм нигоҳ кунед: оё онҳое ки қурбониҳоро меҳӯранд, шарикӣ қурбонгоҳ нестанд?

19. Пас ман чӣ бигӯям? Оё ин ки дар қурбонии бут ё худи бут чизе ҳаст?

20. Не, балки он чи онҳо қурбонӣ мекунанд, ба девҳо қурбонӣ мекунанд, на ба Худо; лекин ман намехоҳам, ки шумо бо девҳо шарик бошед.

21. Шумо наметавонед ҳам косаи Худовандро бинӯшед, ҳам косаи девҳоро; наметавонед ҳам дар суфраи Худованд иштирок кунед, ҳам дар суфраи девҳо.

22. Наход ки мо Худовандро ба хашм меоварем? Магар мо аз Ў пурзӯртарем?

Дигаронро бо хўрок ба васваса андохтан лозим нест.

23. Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз ғоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз обод мекунад.

24. Ҳеч кас нафъи худро толиб набошад, балки нафъи дигаронро.

25. Ҳар он чи дар бозор фурӯхта мешавад, бихўред ва ба хоитири вичдон ҳеч тафтиш накунад;

26. Зеро ки замин ва ҳар он чи дар он аст, аз они Худованд аст.

27. Агар касе аз беимонон шуморо даъват намояд, ва шумо меҳоҳед бираваед, аз ҳар чизе ки пешатон монданд, бихўред ва ба хоитири вичдон ҳеч тафтиш накунад.

28. Лекин агар касе ба шумо гўяд, ки’’ ин қурбонии бут аст’’, ба хоитири касе ки хабар дод, ва ба хоитири вичдон нахўред; зеро ки замин ва ҳар чи дар он аст, аз они Худованд аст.

29. Аммо на вичдони худро, балки вичдони он каси догарро дар назар дорам; зеро чаро вичдони каси дигар бар озодии ман доварӣ кунад?

30. Агар ман бо шукргузорӣ меҳўрда бошам, чаро маро барои он чизе ки барояш шукргузорӣ мекунам, маззамат намоянд?

31. Хуллас, хоҳ меҳўред, хоҳ менўшед, ё кори дигаре мекунад, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред.

32. На яҳудиёнро ба васваса андозед, на юниёнро, на калисои Худоро,

33. Чунки ман низ дар ҳар бобат дили ҳамаро меёбам, ва толиби нафъи худ не, балки нафъи касони бисъёр ҳастам, то ки онҳо начот ёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Тартиби масеҳӣ дар ҷамъомадҳо.

1. Ба ман тақлиб кунед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид мекунам.
2. Шуморо, эй бародарон, барои он таҳсин менамоям, ки дар ҳар хусус маро дар хотир доред ва ривоятҳоро, ончунон ки ба шумо супурдаам, нигоҳ доштаед.
3. Ҳамчунин мехоҳам бидонед, ки сардори ҳар мард Масеҳ аст, сардори зан шавҳари ӯст, ва сардори Масеҳ Худост.
4. Ҳар марде ки сари пӯшида дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад;
5. Ва ҳар зане ки сари луч дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад, зеро ин мисли он аст, ки мӯйсараш тарошида шуда бошад;
6. Зеро, агар зан нахоҳад, ки сари худро пӯшонад, бигзор мӯяшро қайчӣ кунад; ва агар зан аз қайчӣ кардан ё тарошидани мӯяш шарм дошта бошад, бигзор сари худро пӯшонад.
7. Хуллас, мард набояд сари худро пӯшонад, чунки ӯ сурат ва чалоли Худост; аммо зан чалоли мард аст.
8. Зеро ки на мард аз зан аст, балки зан аз мард;
9. Ва на мард барои зан офарида шудааст, балки зан барои мард.
10. Бинобар ин зан бояд бар сараш нишонаи ихтиёрро ба хотири фариштагон дошта бошад.
11. Лекин дар Худованд на мард бе зан аст, на зан бе мард аст:
12. Зеро, чунон ки зан аз мард аст, ончунон мард низ ба воситаи зан аст; ва ҳамаи ин аз Худост.
13. Худатон мулоҳиза кунед, ки оё аз рӯи одоб аст, ки зан сари нопӯшида пеши Худо дуо гӯяд?
14. Оё худи табиат шуморо таълим намедихад, ки агар мард мӯяшро дароз кунад, ин барои ӯ нанг аст,
15. Аммо агар зан мӯяшро дароз кунад, ин барои вай шаъну шараф аст, чунки мӯй ба вай ба ҷои ҳичоб дода шудааст?

16. Ва агар касе мунозира карданӣ бошад, мо ва калисоҳои Худо чунин одат надорем.

Дар бораи бояду шояд ид кардани томи шои Худованд.

17. Лекин, ин дастурро дода, шуморо барои он таҳсин намекунам, ки на аз барои некӣ, балки аз барои бадӣ чамъ мешавед.

18. Зеро, аввалан, шундаам, ки дар миёни шумо, вақте ки дар калисо чамъ мешавед, ихтилофот рӯй медиҳад, ки ба ин ман як қадар бовар мекунам.

19. Зеро ки дар миёни шумо гуногунии ақидаҳо низ бояд бошад, то ки корозмудагон дар миёни шумо зоҳир гарданд.

20. Сонӣ, дар як ҷо чамъ шуданатон барои хӯрдани таоми шои Худованд нест;

21. Зеро ҳар кас аз дигарон пештар хӯроки худро гирифта меҳӯрад, ва яке гурусна мемонад, ва дигаре маст мешавад.

22. Магар шумо хона надоред, ки дар он бихӯред ва бинӯшед? Ё ки ба калисои Худо безътиноӣ мекунад ва нодоронро хичолат медиҳад? Ба шумо чӣ гӯям? Оё барои ин шуморо таҳсин кунам? Таҳсин намекунам.

23. Зеро ман аз Худованд чунин қабул кардам ва ба шумо низ супурдаам, ки Исои Худованд дар он шабе ки Ёро таслим карданд, нонро гирифт

24. Ва баракат дода, пора кард ва гуфт: “Бигиред, бихӯред, ин Бадани Ман аст, ки барои шумо пора мешавад; инро ба ёдгории Ман ба ҷо оваред”.

25. Ҳамчунин косаро пас аз таоми шом гирифта, гуфт: “Ин косаи аҳди ҷадид аст дар Хуни Ман; инро, ҳар боре ки менӯшед, ба ёдгории Ман ба ҷо оваред”.

26. Зеро ҳар боре ки ин нонро меҳӯред ва ин косаро менӯшед, мамоти Худовандро эълон мекунад, то даме ки Ё биёяд.

27. Бинобар ин ҳар кӣ ба таври ношоиста ин нонро бихӯрад ё косаи Худовандро бинӯшад, бар зидди Бадан ва Хуни Худованд айбдор хоҳад шуд.
28. Пас, одамизод бояд худро имтиҳон кунад, ва ба ин тариқа аз он нон бихӯрад ва аз он коса бинӯшад.
29. Зеро, кас агар дар бораи Бадани Худоанд мулоҳиза накарда, ба таври ношоиста бихӯрад ва бинӯшад, вай ба маҳкумияти худ маҳӯрад ва манӯшад.
30. Ба ҳамин сабаб бисъёре аз шумо очиз ва бемор ҳастанд, ва бисъёре мурдаанд.
31. Зеро, агар худамон худро доварӣ мекардем, ба доварӣ дучор намешудем.
32. Модоме ки ба доварӣ дучор шудаем, аз ҷониби Худованд ҷазо мебинем, то ки бо аҳли ҷаҳон маҳкум нагардем.
33. Бинобар ин, эй бародарон, вақте ки барои таоми шом ҷамъ мешавед, мунтазири якдигар бошед.
34. Ва агар касе гурусна бошад, дар хонааш бихӯрад, то ки ҷамъ шуданатон сабаби маҳкумияти шумо нагардад. Чизҳои дигарро пас аз омадани дуруст хоҳам кард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи бахшоишҳои рӯҳонӣ.

1. Бахшоишҳои рӯҳонӣ дар шаклҳои гуногуни худ бояд фақат ба калосо хизмат кунад.

1. Дар хусуси бахшоишҳои рӯҳонӣ бошад, намехоҳам, ки шумо, эй бародарон, беҳабар монед.
2. Медонед, ки шумо, вақте ки бутпараст будед, назди бутҳои безабон тавре мерафтед, ки гӯё шуморо кашида мебурданд.
3. Бинобар ин шуморо огоҳ менамоям, ки ҳеҷ кас, ки бар тибқи Рӯҳи Худо сухан меронад, наметавонад лаънат бар Исо бигӯяд, ва ҳеҷ кас наметавонад Исоро Худованд бихонад, магар бар тибқи Рӯҳулқудс.
4. Бахшоишҳо гунгун аст, лекин Рӯҳ ҳамон як аст;

5. Ва хизматҳо гуногун аст, аммо Худованд ҳамон як аст;
6. Ва амалҳо гуногун аст, аммо Худо ҳамон як аст, ки ҳама чизро дар ҳама ба амал меоварад.
7. Лекин ба ҳар кас зуҳуроти Рӯҳ барои манфиати ҳамачониба бахшида мешвад:
8. Зеро ки ба яке ба воситаи Рӯҳ каломи ҳикмат бахшида мешавад, ба дигаре каломи дониш, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;
9. Ба яке имон, бар тибқи ҳамон Рӯҳ; ба дигаре бахшоиши шифо додан, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;
10. Ба яке қудрати мўъҷизанамо, ба дигаре нубувват; ба яке ташхиси арвоҳ, ба дигаре забонҳои гуногун ва ба сеюмӣ тафсири забонҳо.
11. Ҳамаи инро ҳамон як Рӯҳ ба амал меоварад, ки ба ҳар кас махсусан, мувофиқи хости Худ, тақсим мекуанд.

2. Ҳар як имондор узви бадани Масеҳ аст, ки дорои бахшоиши муайяни хизматгузори мебошад.

12. Зеро, чунон ки бадан як аст, лекин узвҳои бисъёр дорад, ва ҳамаи узвҳои як бадан, агарчи бисъёранд, як баданро ташкил мекунанд, ончунон Масеҳ низ.
13. Зеро ки ҳамаи мо хоҳ яҳудиён, хоҳ юнониён, хоҳ ғуломон, хоҳ озодон бар тибқи як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем, ва ҳама аз як Рӯҳ нўшидаем.
14. Лекин бадан на аз як увз, балки аз узвҳои бисъёр иборат аст.
15. Агар по бигўяд: “Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман даст нестам” навод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?
16. Ва агар гўш бигўяд: “Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман чашм нестам”, навод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?
17. Агар тамоми бадан чашм бошад, сомеа кучост? Агар ҳамааш сомеа бошад, шомма кучост?

18. Аммо Худо ба узвҳо, ба ҳар яке аз онҳо, дар бадан, мувофиқи хости Худ, чой додааст.
19. Ва агар ҳама як узв мебуданд, бадан кучост?
20. Ва инак узвҳо бисъёр аст, лекин бадан як аст.
21. Чашм наметавонад ба даст бигӯяд: “Ту ба ман даркор нестӣ”; ё ки сар низ ба пойҳо бигӯяд: “Шумо ба ман даркор нестед”.
22. Баръакс, он узвҳои бадан, ки ба назар заифтар менамоянд, заруртаранд,
23. Ва дар бораи узвҳои ки начобаташон дар бадан ба назари мо камтар аст, бештар ғамхорӣ мекунем.
24. Ва узвҳои бадсурати мо хушнамултар пӯшонда мешаванд, вале узвҳои хушсурати мо ба ин эҳтиёҷ надоранд. Лекин Худо баданро тавре ба соз овардааст, ки дар бораи узви номукамалтар ғамхории бештар талқин намудааст,
25. То ки дар бадан носозӣ пайдо нашавад, балки узвҳо ба якдигар як хел ғамхорӣ кунанд.
26. Ва агар як узв дард кунад, бо он ҳамаи узвҳо дард мекунад; ва агар як узв сазовори таҳсин гардад, бо он ҳамаи узвҳо хурсанд мешаванд.
27. Шумо бадани Масеҳ ҳастед, вале чудо-чудо узвҳои Ӯ мебошед.
28. Ва Худо баъзеро дар Калисо аввалан ҳавворӣ, сониян набӣ, солисан муаллим таъин кардааст; баъд қувватҳои мӯъҷизакор, ҳамчунин бахшоишҳои шифо додан, мадад расондан, идора кардан ва забонҳои гуногунро бахшидааст.
29. Оё ҳама ҳавворианд? Оё ҳама набианд? Оё ҳама муаллиманд? Оё ҳама мӯъҷизакоранд?
30. Оё ҳама бахшоиши шифодиҳӣ доранд? Оё ҳама ба забонҳо сухан меронанд? Оё ҳама тафсир мекунанд?
31. Иштиёқманди бахшоишҳои бузургтар бошед, ва ман ба шумо роҳи боз ҳам хубтарро нишон хоҳам дод.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

3. Муҳаббат аҷоибтарин бахшоиши рӯҳонист.

1. Агар ба забонҳои одамон ва фариштагон сухан ронам, лекин муҳаббат надошта бошам, ман миси чарангосзанандае ё санҷи садодиҳандае гардидаам.
2. Агар бахшоиши нубувват дошта бошам, ва тамоми асрорро донам, ва дорои ҳар гуна дониш ва тамоми имон бошам, ба тавре ки кўҳхоро кўчонида тавонам, лекин муҳаббат надошта бошам, ман ҳеч ҳастам.
3. Ва агар тамоми дороии худро тақсим кунам ва ҷисми худро ба сўхтан диҳам, лекин муҳаббат надошта бошам, ҳеч манфиате намебинам.
4. Муҳаббат пуртоқат ва бошафақат аст, муҳаббат ҳасад намебарад, муҳаббат бо худ намеболад, мағрур намешавад.
5. Бадкирдорӣ намекунад, нафъи худро толиб нест, ба хашм намеояд, ба дил кина намегирад,
6. Аз зулм шод намешвад, балки аз ростӣ хурсанд мешавад;
7. Ҳама чизро рўпўш мекунад, ба ҳама чиз боварӣ дорад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меоварад.
8. Муҳаббат ҳаргиз хотима намеёбад, гарчанде ки нубувватҳо хотима хоҳад ёфт, забонҳо хомӯш хоҳад шуд ва дониш ботил хоҳад гашт.
9. Зеро ки мо ба таври ҷузъӣ медонем ва ба таври ҷузъӣ нубувват мекунем;
10. Аммо вақте ки камол меояд, он чи ҷузъӣ буд, хотима меёбад.
11. Вақте ки кўдак будам, кўдаквор гап мезадам, кўдаквор фикр мекардам, кўдаквор муҳокима мерондам; аммо вақте ки мард шудам, кўдакиро тарк кардам.
12. Зеро ки мо ҳоло дар оина, ба таври муаммо мебонем, лекин он вақт рў ба рў хоҳем, дид; ҳоло ман ба таври ҷузъӣ медонам, лекин он вақт хоҳам донист ба монанди он ки худам низ дониста шудаам.

13. Аммо ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед, муҳаббат; вале муҳаббат калонтарини онҳост.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4.Бахшоишҳои нубувват ва забонҳо.

1. Дар паи муҳаббат бошед; иштиёқманди бахшоишҳои рӯҳонӣ, аллалхусус нубувват бошед.
2. Зеро касе ки ба забоне сухан меронад, вай на ба одамон, балки ба Худо сухан меронад, чунки ҳеч кас намефаҳмад: вай бар тибқи рӯҳ асрорро ба забон меоварад;
3. Аммо касе ки нубувват мекунад, вай ба одамон барои обод кардан ва насихату тассаллӣ додан сухан меронад.
4. Касе ки ба забоне сухан меронад, вай худаширо обод мекунад; аммо касе ки нубувват мекунад, вай калисоро обод мекунад.
5. Мехоҳам, ки ҳамаатон ба забонҳо сухан ронед; лекин беҳтар аст, ки нубуват кунед, зеро касе ки нубувват мекунад, бузургтар аст аз касе ки ба забонҳо сухан меронад, магар ки вай дар айни ҳол маънидод ҳам кунад, то калисо обод шавад.
6. Ва акнун, эй бародарон, агар назди шумо биёям ва ба забонҳо сухан ронам, чӣ нафъе ба шумо мерасонам, магар ин ки бо ваҳйе, ё донише, ё нубуввате, ё таълиме ба шумо сухан ронам?
7. Аммо агар асбоби бечони садодиҳанда, най ё чанг, садоҳои аз ҳам чудо набарорад, кас чӣ тавр мефаҳмад, ки бо най ё чанг чӣ оҳанге менавозанд?
8. Ва агар карнай садои номуайяне барорад, кӣ ба ҳарбу зарб омода мешавад?
9. Ҳамчунин агар шумо суханони норавшане ба забон ронед, чӣ тавр мефаҳманд, ки шумо чӣ мегӯед? Шумо ба ҳаво сухан хоҳед ронд.
10. Масалан, дар дунё чӣ қадар калимаҳои гуногун ҳаст, ва ҳеч яке аз онҳо бе маъно нест;

11. Аммо, агар ман маъноӣ калимаҳоро надонам, ман барои гӯянда аҷнабӣ ҳастам, ва гӯянда барои ман аҷнабист.
12. Ҳамчунин шумо, ки иштиёқманди бахшоишҳои рӯҳонӣ ҳастед, саъю кӯшиш намоед, ки аз онҳо барои ободии калисо бой шавед.
13. Бинобар ин касе ки ба забоне сухан меронад, бигзор дар бораи тафсири он тақозо кунад.
14. Зеро, вақте ки ман ба забоне дуо мегӯям, рӯҳам дуо мегӯяд, лекин ақлам бе самар мемонад.
15. Пас чӣ бояд кард? Бо рӯҳ дуо хоҳам гуфт, бо ақл низ дуо хоҳам гуфт; бо рӯҳ суруд хоҳам хонд, бо ақл низ суруд хоҳан хонд.
16. Зеро, агар ту бо рӯҳ баракат диҳӣ, беҳабаре ки дар он ҷо истода бошад, дар вақти шукргузории ту чӣ тавр “омин” гӯяд? Зеро ӯ он чиро, ки ту мегӯӣ, намефаҳмад.
17. Ту нағз шукргузорӣ мекунӣ, лекин каси дигар обод намешавад.
18. Худоямро шукр мегӯям, ки ман бештар аз ҳамаи шумо бо забонҳо сухан меронам;
19. Лекин дар калисо гуфтани панҷ калимаро бо ақли худ, то ки дигаронро насиҳат кунам, афзал медонам аз он ки як олам калимаро ба забон бигӯям.
20. Эй бародарон! Дар ақл мисли кӯдакон набошед; нисбат ба шарорат чун навзодон рофтор кунед, лекин дар ақл болиғ бошед.
21. Дар Таврот навишта шудааст: “Бо забонҳои дигар ва бо лабҳои дигар ба ин қавм сухан хоҳам ронд, лекин дар он вақт ҳам Маро нахоҳанд шунид, мегӯяд Худованд”,
22. Пас забонҳо аломат аст на барои имондорон, балки барои беимонон; аммо нубувват на барои беимонон, балки барои имндорон аст.

5. Дар ҷамъомадҳои имондорон ҳама чиз бояд шоиста ва боадабона бошад.

23. Агар тамоми аҳли калисо дар як чо чамъ шаванд, ва ҳама ба забонҳо сухан ронад, ва беҳабарон ё беимонон дароянд, оё онҳо намегӯянд, ки шумо девона шудаед?
24. Аммо вақте ки ҳама нубувват мекунанд, ва каси беимоне ё беҳабаре медарояд, вай ба воситаи ҳама маҳкум мешавад, ба воситаи ҳама доварӣ карда мешавад.
25. Ва асрори дилаш ошкор мегардад; бинобар ин ӯ рӯй ба замин ниҳода, ба Худо сачда мекунаду мегӯяд: “Ҳақиқатан Худо бо шумост”.
26. Пас, эй бародарон, чӣ бояд кард? Вақте ки шумо чамъ мешавед, ва ҳар яке аз шумо таронае аз Забур, ё насихате, ё забоне, ё ваҳйе, ё тафсире дорад, бигзор ҳамааш барои обод кардан бошад.
27. Агар касе ба забоне сухан меронда бошад, ду нафар, ё бисъёраш се нафар, он ҳам чудо-чудо, сухан ронед, ва касе тафсир кунад.
28. Ва агар тафсиркунанда набошад, бигзор соҳиби сухан дар калисо хомӯш монад, ё ба худаш ва ба Худо сухан гӯяд.
29. Ва аз анбиё бигзор ду ё се нафар сухан ронанд, ва дигарон муҳокима кунанд;
30. Аммо агар ба каси дигаре аз нишастагон ваҳй ояд, бигзор аввалин хомӯш шавад.
31. Зеро ҳама паи ҳам метавонед нубувват кунед, то ки ҳама таълим гиранд ва ҳама тасаллӣ ёбанд.
32. Ва арвоҳи анбиё ба фармони анбиё мебошад,
33. Чунки Худо Худои харчумарч нест, балки Худои осоиштагист. Дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон ҳамин тавр аст.
34. Бигзор занони шумо дар калисоҳо хомӯш бошанд; зеро чоиз нест, ки сухан ронанд, балки бояд мутеъ бошанд, чунон ки Таврот низ мегӯяд.
35. Лекин агар онҳо хоҳанд чизе ёд гиранд, бигзор дар хона аз шавҳари худ бипурсанд; зеро ки дар калисо сухан рондани зан аз рӯи одоб нест.

36. Магар каломи Худо аз шумо баромадааст? Ё ки он танҳо ба шумо расидааст?
37. Агар касе худро набӣ ё рӯҳонӣ ҳисоб кунад, вай бигзор бифаҳмад, ки он чи ман ба шумо менависам, аҳкоми Худованд аст;
38. Ва агар касе намефаҳмад, бигзор нафаҳмад.
39. Худдлас, эй бародарон, иштиёқманди он бошад, ки нубувват кунед, ва ба забонҳо сухан ронданро манъ макунед;
40. Лекин ҳамааш бояд бо тартибу интизом ба амал ояд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Эҳъёи мурдагон.

1. Ҳақиқӣ будани эҳъёи Масеҳ.

1. Ва ман, эй бародарон, ба шумо Инчилро хотиррасон мекунам, ки онро ба шумо башорат додаам, ва шумо онро қабул кардаед, ва дар он устувор ҳастед,
2. Ва дар он наҷот меёбем, ба шарте ки он чиро, ки ба шумо башорат додаам, риоя кунед, ба шарте ки имонатон бар абас набошад.
3. Зеро ки дар аввал он чиро, ки низ қабул кардаам, ба шумо супурдаам, ки яъне Масеҳ, мувофиқи Навиштаҳо, барои гуноҳҳои мо мурд,
4. Ва Ё дафн карда шуд ва, мувофиқи Навиштаҳо, дар рӯзи сеюм эҳъё шуд,
5. Ва ба Кифо ва баъд ба он дувоздаҳ нафар зоҳир шуд;
6. Пас аз он ба зиёда аз панҷсад нафар бародарон дар як вақт зоҳир шуд, ки қисми зиёди онҳо то ҳол зиндаанд, вале баъзе вафот кардаанд,
7. Пас аз он ба Яъқуб, инчунин ба ҳамаи ҳаввориён зоҳир шуд;
8. Ва пас аз ҳама ба ман низ, ки гӯё тифли хоме будам, зоҳир шуд.

9. Зеро ки ман хурдтарини ҳаввориёнам, ва сазовори он нестам, ки ҳавворӣ номида шавам, чунки калисои Худовандро таъқиб мекардам.

10. Аммо ба файзи Худо он чи ҳастам, ҳастам; ва файзи Ў дар ман бар абас набуд, лекин ман аз ҳамаи онҳо зиёдтар меҳнат кардам; аммо на ман, балки файзи Худо, ки бо ман аст.

11. Хуллас, хоҳ ман ва хоҳ онҳо, ҳамин тавр мавъиза мекунем, ва шумо ҳамин тавр имон овардед.

2. Ба муқобили раддияи эҳё.

12. Лекин агар дар бораи Масеҳ мавъиза карда мешаванд, ки Ў аз мурдагон эҳё шуд, пас чӣ тавр баъзе аз шумо мағӯянд, ки эҳёи мурдагон нест?

13. Агар эҳёи мурдагон нашуда бошад, Масеҳ низ эҳё нашудааст.

14. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, мавъиза мо низ бар абас аст, имони шумо низ барабас аст.

15. Дар айни ҳол мо низ шоҳидони козибе дар ҳаққи Худо мебудем, чунки дар ҳаққи Худо шаҳодат медедем, ки Ў Масеҳро эҳё кардааст, ва ҳол он ки, агар ҳақиқатан мурдагон эҳё нашаванд, Ўро эҳё накардааст;

16. Зеро, агар мурдагон эҳё нашаванд, Масеҳ низ эҳё нашудааст;

17. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, имони шумо бар абас аст; шумо ҳанӯз дар гуноҳҳои худ мебошед;

18. Бинобар ин онҳое ҳам, ки дар Масеҳ мурдаанд, нобуд шуданд.

19. Ва агар мо фақат дар ҳамин ҳаёт ба Масеҳ умед мебаства бошем, мо аз ҳамаи одамон бадбахттарем.

20. Аммо Масеҳ аз мурдагон эҳё шуда, навбари мурдагон гардид.

21. Зеро, чунон ки мамот ба воситаи инсон омад, эҳёи мурдагон низ ба воситаи инсон омад.

22. Чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масех ҳама зинда мешаванд.
23. Ҳар яке бо навбати худ: аввал Масех, баъд онҳое ки аз они Масеханд дар вақти омадани Ў.
24. Баъд охират фаро мерасад, ки он вақт Ў Малакутро ба Худо ва Падар месупорад ва ҳар гуна раёсат ва ҳар гуна кудрат ва қувватро барҳам медиҳад;
25. Зеро Ў бояд салтанат ронад то даме ки ҳамаи душманонро зери пойҳои Худ сарнагун созад.
26. Душмани охирине ки маҳв карда хоҳад шуд, мамот аст,
27. Чунки ҳама чизро зери пойҳои Ў мутеъ кардааст; вақте ки мегӯяд: ҳама чиз ба Ў мутеъ карда шуд, равшан аст, ки ин ба истиснои Он аст, ки ҳама чизро ба Ў мутеъ кардааст.
28. Ҳангоме ки ҳама чиз ба Ў мутеъ карда шуд, он гоҳ Худо Писар ҳам ба Он ки ҳама чизро ба Ў мутеъ кард, мутеъ хоҳад шуд, то ки Худо кулл дар кулл бошад.
29. Вагар на, онҳое ки барои мурдагон таъмид меёбанд, чӣ хоҳанд кард? Агар мурдагон мутлақо эҳё намешуда бошанд, чаро барои мурдагон таъмид меёбанд?
30. Чаро мо низ ҳар соат ба мусибатҳо дучор мешавем?
31. Эй бародарон, қасам ёд мекунам, ки ман ҳар рӯз бо марг рӯ ва рӯ мешавам ва дар Худованди мо Исои Масех ба шумо фахр дорам.
32. Вақте ки ман, ба таври инсонӣ, дар Эфсӯс бо ҳайвоноти дарранда чанг кардам, ба ман чӣ нафъ, агар мурдагон эҳё намешуда бошанд? Дар он сурат бихўрем ва бинўшем, зеро ки фардо хоҳем мурд!
33. Фирефта нашавед: “Ёрони бад ахлоқи некро фосид мекунанд”.
34. Ба таври бояду шояд хушёр шавед ва гуноҳ накунед; зеро, барои хичил шуданатон мегўям, ки баъзеҳо Худоро намешиносанд.

3. Чисми эҳё.

35. Лекин касе мегўяд:“Мурдагон чї гуна эхъё мешаванд? Ва дар чї гуна чисм меоянд?”.
36. Эй беақл! Он чи ту мекорї, агар намирад, зинда намешавад;
37. Ва ҳангоме ки ту мекорї, на чисми ояндаро мекорї, балки донаи урьёни гандум ё ягон гиёҳи дигарро;
38. Лекин Худо ба он, аз рўи хости Худ, чисм медихад, ва ба ҳар як тухм чисми ба он хосе.
39. На ҳар гуна гўшт айни ҳамон гўшт аст, балки гўшти одамон дигар аст, гўшти чорпоён дигар, гўшти моҳиён дигар, гўшти мурғон дигар.
40. Чисмҳои осмонӣ ва чисмҳои заминӣ ҳаст, лекин ҷалоли чисмҳои осмонӣ дигар аст, ҷалоли чисмҳои заминӣ дигар;
41. Ҷалоли офтоб дигар, ҷалоли моҳ дигар, ҷалоли ситораҳо дигар; ва ситора аз ситора дар ҷалолаш фарқ дорад.
42. Дар эҳъёи мурдагон низ ҳамин тавр аст: дар фано кошта мешавад, дар бефаной бармехезад;
43. Дар зиллат кошта мешавад, дар ҷалол бармехезад; дар заъф кошта мешавад, дар қувват бармехезад;
44. Чисми нафсонӣ кошта мешавад, ҷисми рўҳонӣ бармехезад. Чисми нафсонӣ ҳаст, ҷисми рўҳонӣ низ ҳаст.
45. Чунин навишта шудааст:”Одами аввалин, яъне Одам, ҷони зинда гашт”. Одами охирин рўҳи ҳаётбахш аст.
46. Лекин рўҳонӣ пештар нест, балки нафсонӣ ва баъд рўҳонӣ.
47. Одами яқум аз замин аст. Яъне хокист; одами дуҷум Худованд аст аз осмон.
48. Хокӣ чї гунае ки бошад, хокиён ҳамон гунаанд; осмонӣ чї гунае ки бошад, осмониён ҳамон гунаанд;
49. Ва чї гунае ки мо сурати одами хокиро ба худ гирифтаем, сурати одами осмониро низ ба худ хоҳем гирифт.

4. Дигаргун шудани имондорон.

Ғалабаи охирин.

50. Лекин, эй бародарон, ҳаминро ба шумо мегӯям, ки гӯшт ва хун наметавонанд вориси Малакути Худо шаванд, ва фано вориси бефаной намешавад.

51. Ба шумо сирре мегӯям: хамаи мо нахоҳем мурд, балки хама тағбир хоҳем ёфт,

52. Баногоҳ, дар як мижа задан, баробари садои карнаи охирин; зеро карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон ба таври бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо тағбир хоҳе, ёфт.

53. Зеро он чи фонист, бояд либоси бефаной бипӯшад, ва он чи миранда аст, либоси ҷовидонӣ бипӯшад.

Ғалабаи қатъӣ бар мамот.

54. Ва ҳар гоҳ ин фонӣ либоси бефаной бипӯшад, ва ин миранда либоси ҷовидонӣ бипӯшад, он гоҳ ин каломе ки навишта шудааст, ба амал хоҳад омад: "Ғалаба маргро фурӯ бурд".

55. Эй марг! Неши ту кучост? Эй дўзах! Ғалабаи ту кучост?

56. Неши марг гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ шарият аст.

57. Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба бахшидааст!

58. Хуллас, эй бародарони маҳбуби ман, матину устувор бошед, ҳамеша дар кори Худованд ҷадал намоед, ва бидонед, ки меҳнати шумо пеши Худованд бар абас нест.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Пандҳои хотимагии ҳавворӣ.

1. Чамъ кардани пул барои калисои Ерусалим.

1. Дар бобати чамъ кардани ионот барои муқаддасон шумо ончунон рафтор кунед, чунон ки ман ба калисоҳои Ғалотия дастур додаам:

2. Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад, то ки дар вақти омаданам ба чамъ кардан ҳочат наафтад.

3. Ва ҳангоме ки биёям, онҳоро, ки шумо муносиб донед, бо мактубҳо хоҳам фиристонд, то ки хайроти шуморо ба Ерусалим бибаранд.

4. Ва агар рафтани ман ҳам салоҳ доништа шавад, онҳо ҳамроҳи ман хоҳанд рафт.

2. Нақшаҳои сафар. Насихатҳо.

5. Пас аз он ки аз Макдуния бигзарам, назди шумо хоҳам омад, зеро аз Макдуния хоҳам гузашт.

6. Лекин эҳтимол дорад, ки муддате назди шумо бошам ё ҳатто зимистонро гузаронам, то ба ҳар чое ки равам, шумо маро гусел намоед.

7. Зеро намехоҳам, ки бо шумо ҳоло фақат дар сари роҳ дидорбинӣ кунам, балки умедворам, ки агар Худованд изн диҳад, якчанд вақт назди шумо бимонам.

8. Аммо то иди пантикост ман дар Эфсӯс хоҳам монд.

9. Зеро ки дарвозаи бузургу фароҳе барои ман кушода аст, ва муҳолифон бисъёранд.

10. Агар Тимотиюс ояд, боҳабар бошад, ки ӯ назди шумо аз хатар эмин бошад, зеро ки ӯ кори Худовандро ба чо меоварад, чунон ки ман низ;

11. Бинобар ин ҳеч кас ба ӯ безътиной накунад, балки ӯро ба саломатӣ гусел кунед, то ки назди ман биёяд, зеро ки ӯро бо бародарон мунтазираам.

12. Дар хусуси бародари мо Апўллўс бошад, ман аз ӯ бисъёр хоҳиш кардам, ки бо бародарон назди шумо биёяд, вале ӯ ҳеч розигӣ надод, ки алҳол биёяд, балки ҳар гоҳ фурсат ёбад хоҳад омад.

13. Ҳушьёр бошад, дар имон устувор бошад, мардвор ва матин бошад;

14. Бигзор ҳамаи корҳои шумо бо муҳаббат ба ҷо оварда шавад.
15. Аз шумо, эй бародарон, илтимос дорам: шумо хонаводаи Истефанусро мешиносед, ки навбари Охоия ҳастанд ва ҳудро ба хизмати муқаддасон супурдаанд;
16. Шумо низ нисбат ба ин гуна шахсон ва нисбат ба ҳар касе ки ба онҳо кўмак мерасонад ва меҳнат мекунад, эҳтиромкор бошед.
17. Аз омадани Истефанус, Фортунатус ва Охойқўс хурсандам: онҳо камии шуморо барои ман пур кардаанд,
18. Зеро ки рўҳи ману шуморо ором карданд. Чунин одамонро иззату ҳурмат кунед.

3. Саломҳо.

19. Калисоҳои вилояти Осиё ба шумо салом мерасонанд; Акило ва Прискила бо калисое ки дар хонаи онҳост, ба шумо саломи бисъёре дар Худованд мерасонанд.
20. Ҳамаи бародарон ба шумо салом мерасонанд. Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед.
21. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам.
22. Ҳар кӣ Исои Масеҳи Худовандро дўст надорад, малъун бод; мороното.
23. Файзи Исои Масеҳи Худованд бо шумо бод,
24. Ва муҳаббати ман бо ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ҚЎРИНТИЁН

БОБИ ЯКУМ

Худо Падари марҳамат ва ҳар тасалло.

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс, ки ба калисои Худо, ки дар Қўринтўс воқеъ аст, ба ҳамаи муқаддасоне ки дар тамоми Охоия мебошанд:
2. Файз ва осоиштагӣ аз чониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳаматҳо ва Худои ҳар тасалло,
4. Ки моро дар ҳар андўҳи мо тасалло медиҳад, то ки мо андўҳгинонро дар ҳар андўҳашон тасалло дода тавонем бо ҳамон тасалло ки худамон аз Худо меёбем.
5. Зеро ба андозае ки уқубатҳои Масеҳ дар мо зиёд мешавад, тасаллои мо низ ба воситаи Масеҳ меафзояд.
6. Агар андўҳгин шавем, ин барои тасалло ва начоти шумост, ки он ба воситаи дидани ҳамон уқубатҳои ба амал меояд, ки мо ҳам онҳоро аз сар мегузаронем; ва агар тасалло ёбем, ин ҳам барои тасалло ва начоти шумост;
7. Ва умеди мо дар бораи шумо устувор аст, зеро медонем, ки ҳам дар уқубатҳо ва ҳам дар тасалло шумо шарик ҳастед.
8. Зеро намехоҳем, ки шумо, эй бародарон, аз андўҳе ки дар вилояти Осиё ба сари мо афтод, беҳабар бошед, ки он бар мо аз ҳад зиёд, ба андозаи аз қувва берун гарон омад, ба тавре ки аз зиндагӣ ҳам умеди худро кандем;

9. Ва мо дар дили худ ҳукмномаи мамотро доштем, то ки ба худамон таваккал накунем, балки ба Худои эҳъёкунандаи мурдагон,

10. Ки Ў моро аз чунин мамот халос кард ва ханӯз халос мекунад, ва ба Ў умед мебандем, ки боз ҳам халос хоҳад кард,

11. Бо мадади дуое ки шумо низ барои мо мегӯед, то ки барои он эҳсонӣ ки бо шафоати касони бисъёр ба мо ато шудааст, касони бисъёр барои мо шукргузор бошанд.

12. Зеро фаҳри мо ин аст, ки вичдони мо шаҳодат медиҳад, ки нисбат ба ҷаҳон, алалхусус ба шумо дар беайбӣ ва самимияти илоҳӣ рафтор кардаем, ва ин ба воситаи ҳикмати ҷисмонӣ набуд, балки аз файзи Худо буд.

Ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Исои Масеҳ аст.

13. Ва мо маҳз онро барои шумо менависем, ки шумо мехонед ва мефаҳмед, ва умедворам, ки то ба охир хоҳед фаҳмид,

14. Чунон ки ҳоло қисман фаҳмидаед, ки мо барои шумо мавриди фаҳр хоҳем буд, чунон ки шумо низ барои мо дар рӯзи Масеҳи Худованди мо.

15. Ва бо ҳамин эътимод ман ният доштам аввал назди шумо биёям, то ки дубора файз ёбед,

16. Ва аз мавзеи шумо ба Мақдуния гузашта равам ва боз аз Мақдуния назди шумо биёям, ва шумо маро ба Яҳудо гусел кунед.

17. Пас, модоме ки чунин ният доштам, оё бемулоҳиза рафтор кардам? Ё ки он чи ман иқдом менамоям, оё ба ҳасби ҷисм иқдом менамоям, ба таре ки дар ман гоҳ’’оре, оре’’, гоҳ’’не, не’’, мешавад?

18. Худо амин аст, ки сухани мо ба шумо гоҳ ‘’оре’’, гоҳ ‘’не’’ набуд.

19. Зеро Пасари Худо Исои Масеҳ, ки мо, яъне ман ва Силвонус ва Тимотиюс, дар миёни шумо Ўро мавъиза намудаем,’’оре’’, ва’’не’’ набуд, балки дар Ў фақат’’оре’’ буд,

20. Зеро ки ҳамаи ваъдаҳои Хидо дар Ў’’оре’’ буд ва дар Ў’’омин’’ буд, барои ҷалоли Худо, ба воситаи мо.
21. Ва Он ки мову шуморо дар Масех устувор мегардонад ва моро тадҳин намудааст, Худост,
22. Ки Ў низ моро мӯҳр задааст ва гавари Рӯхро дар дилҳои мо андохтааст.
23. Ман Худоро ба шоҳидӣ бар ҷони худ даъват менамоям, ки шуморо амон дода, то ҳол ба Қўринтўс наомадам,
24. На ба он сабаб ки гӯё мо бар имони шумо ҳукмфармо мешуда бошем; балки мо ба шодмонии шумо мадад мерасонем, зеро ки шумо ба василаи имон устувор ҳастед.

БОБИ ДУЮМ

Тавбакунандаро авф намудан лозим аст, то ки тасаллӣ ёбад.

1. Ва ман дар дили худ қарор додам, ки назди шумо боз бо ғаму ғусса наоям.
2. Зеро, агар ман шуморо ғамгин гардонам, кист, ки маро шод мекарда бошад, ҷуз касе ки аз дасти ман ғамгин шудааст?
3. Маҳз ҳаминро ба шумо навишта будам, ки мабодо дар омаданам ғамгин шавам аз онҳое ки бояд боиси шодии ман бошанд; зеро бар ҳамаатон эътимод дорам, ки шодии ман шодии ҳамаи шумост.
4. Зеро ки аз бисъерии андӯҳ ва дилтангӣ ба шумо бо ашки фаровон навишта будам, на аз барои он ки шуморо ғамгин гардонам, балки барои он ки муҳаббати зиёдеро, ки нисбат ба шумо дорам, дарк намоед.
5. Ва агар касе сабаби ғамгинӣ шуда бошад, маро ғамгин накардааст, балки қисман, то муболиға нашавад, ҳамаи шуморо ғамгин кардааст.
6. Барои чунин шахс басанда аст ин танбеҳе ки аз касони бисъёр дидааст,

7. Ва акнун, баръакс, шумо ўро авф намоед ва тасалло диҳед, то ки ғуссаи аз ҳад зиёд ўро фуру набарад;
8. Бинобар ин аз шумо хоҳишмандам, ки ба ў муҳаббати худро зоҳир намоед.
9. Зеро маҳз барои ҳамин ҳам навишта будам, то дар амал бидонам, ки оё шумо дар ҳар бобат фармонбардор ҳастед.
10. Ва касеро шумо авф намоед, ман низ ўро авф хоҳам кард; зеро ки ман низ, агар касеро дар чизе авф карда бошам, ба хотири шумо ба ҳузури Масеҳ авф кардаам,
11. То ки шайтон моро фирефта накунад; зеро ки аз дасисаҳои вай беҳабар нетем.
12. Ва ҳангоме ки ман ба Трўос омадам, то аз Масеҳ башорат диҳам, агарчи дарвоза барои ман дар Худованд воз шуда буд,
13. Барои рўҳи худ оромӣ надоштам, чунки бародари худ Титусро наёфтам; ва бо онҳо хайру маъзур намуда, ба Макдуния равона шудам.

Худо ба имондорон қувват мебахшад, то ки дар Масеҳ тантана намояд.

14. Аммо Худоро шукр, ки Ў ҳамеша ба мо дар Масеҳ зафар мебахшад ва нақҳати дониши Худо ба воситаи мо дар ҳар ҷо паҳн мекунад.
15. Зеро ки мо барои Худо нақҳати Масеҳ ҳастем, ҳам дар миёни начотъёбандагон ва ҳам дар миёни нобудшавандагон:
16. Он барои баъзе касон нақҳати мамот аст, ки мамот меоварад, ва барои касони дигар нақҳати ҳаёт аст, ки ҳаёт меоварад. Ва кист, ки ба ин лоиқ бошад?
17. Зеро мо мисли бисъер касон нестем, ки каломи Худоро харидуфурўш мекунамд, балки аз самими қалб ва аз ҷониби Худо, ба ҳузури Худо, дар Масеҳ мавъиза менамоем.

БОБИ СЕЮМ

Қўринтиён номаи муаррифӣ ҳавворӣ мебошанд; ў ба ҳеч номаи дигаре эҳтиёҷ надорад.

1. Наход ки мо боз худро муаррифӣ намоем? Наход ки мо, мисли баъзе касон, ба номаҳои муаррифӣ ба шумо ё аз шумо эҳтиёҷ дошта бошем?
2. Шумо номаи мо ҳастед, ки он дар дили мо навишта шудааст, ва онро ҳамаи одамон мешиносанд ва мехонанд;
3. Зеро ба ҳама маълум аст, ки шумо номаи Масеҳ ҳастед, ки он ба воситаи хизмати мо на бо сиёҳӣ, балки бо Рӯҳи Худои Ҳай, на бар лавҳаҳои сангин, балки бар лавҳаҳои гӯшти дил навишта шудааст.
4. Чунин аст эътимоди мо ба Худо ба василаи Масеҳ,
5. На ба он сабаб ки мо лаёқат дорем чизеро аз худ фикр кунем, ки он гӯё аз мо бошад, балки лаёқати мо аз Худост,

Хизматгузори Аҳди Қадид аз ҳарфи мурдаи шариаат иборат нест.

6. Ки Ў ба мо лаёқат бахшидааст, ки хизматгузори Аҳди Қадид бошем, на бар тибқи ҳарф, балки бар тибқи Рӯҳ, зеро ки ҳарф мекушад, аммо Рӯҳ зинда мекунад.
7. Лекин агар хизмати мамот, ки дар ҳарфҳо бар санг нақш баста буд, он қадар ҷалол дошта бошад, ки банӣ-Исроил наметавонишанд ба рӯи Мусо нигоҳ кунанд, ба сабаби ҷалоли рӯи ў, ки фонӣ буд,
8. Пас оё хизмати Рӯҳ ҷалоли зиёдтаре надорад?
9. Зеро, агар хизмати маҳкумкунӣ ҷалол дошта бошад, пас хизмати сафедкунӣ хеле зиёдтар ҷалол дорад.
10. Зеро ки ҳатто он чи соҳиби ҷалол доништа шудааст, ба сабаби ин ҷалоли афзалиятнок, ҷалоле нахоҳад дошт.
11. Зеро, агар чизи фонӣ ҷалол дошта бошад, пас чизи бақодор хеле зиёдтар ҷалол дорад.

12. Бинобар ин мо, чунин умед дорем, бо камоли часорат амал мекунем,
13. Ва ма монанди Мусо, ки ба рӯи худ парда мепӯшид, то ки банӣ-Исроил ба анҷоми чизи фонӣ назар наандозанд.
14. Аммо зеҳни онҳо кунд шудааст: зеро ки то имрӯз хангоми хондани Аҳди қадим ҳамон парда боқӣ мондааст ва бардошта нашудааст, чунки он фақат дар Масеҳ ботил мешавад.
15. То имрӯз, вақте ки онҳо Мусоро мехонанд, парда бар дилашон гузошта шудааст;
16. Аммо вақте ки ба Худованд рӯ меоваранд, парда бардошта мешавад.
17. Худованд Рӯҳ аст, ва ҳар кучо Рӯҳи Худованд аст, он чо озодист.
18. Аммо ҳамаи мо, бо рӯи кушода, мисли он ки дар оина бошад, ба ҷалоли Худованд нигариста, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил меёбем, ва ин аз Худованд, яъне аз Рӯҳ аст.

БОБИ ЧОРУМ

Хизмаргузори масеҳӣ аз он иборат аст, ки одамонро бо дониши ҷалоли Худо ба воситаи Исои Масеҳ равшан намоем.

1. Бинобар ин мо, ки дорои чунин хизмат ҳастем, ки он аз рӯи марҳамат ба мо ато шудааст, ноумед намешавем;
2. Аммо чизҳои махфии нангинро рад карда, макрро ба кор намебарем ва каломи Худоро таҳриф намекунем, балки ростиро ошкор карда, худро ба вичдони ҳар кас ба хузури Худо вогузор менамоем.
3. Вале агар башорати мо пӯшида бошад, он барои нобудшавандагон пӯшида аст,

4. Барои беимонхое ки худои ин дунъё зехнашонро кунд кардааст, токи нури башорати чалоли Масеҳ, ки Ў сурати Худост, барои онҳо надурахшад.

5. Зеро ки мо на худро, балки Исои Масеҳро мавъиза менамоем, ки Ў Худованд аст, ва мо ғуломони шумоем ба хотири Масеҳ,

6. Зеро Худое ки гуфт:“Аз зулмот нур бидурахшад“, Ҳамон аст, ки дар дилҳои мо бидурахшид, то ки бо дониши чалоли Худо др шахси Исои Масеҳ моро мунаввар созад.

7. Лекин мо ин ганҷро дар зарфҳои гилин дорем, то маълум шавад, ки бартарии қувват аз они Худо бошад, на аз ҷониби мо;

Таъқибот, уқубатҳо ва мамоте ки имондорон ба хотири Масеҳ аз сар мегузаронанд, ҷалоли абадиро ба вучуд меоварад.

8. Мо аз ҳар ҷиҳат ба фишор дучор мешавем, вале дар тангӣ нестем; ҳайронем, вале маънос намешавем;

9. Гирифтори таъқиботем, вале партофта нашудаем; сарнагун гардидаем, вале нобуд нашудаем;

10. Ҳамеша мамоти Исои Худовандро дар бадани худ бардошта мегардем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мирандаи мо зоҳир шавад,

11. Зеро ки мо, зиндаҳо, доимо ба хотири Исои ба мамот супурда мешавем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мо зоҳир шавад.

12. Бинобар ин мамот дар мо амал мекунад, вале ҳаёт дар шумо.

13. Аммо азбаски ҳамон рӯҳи имон дорем, чунон ки навишта шудааст:“Имон доштам, бинобар ин мегуфтам“, мо низ имон дорем, бинобар ин мегӯем,

14. Чун медонем, ки Эҳъёкунандаи Исои Худованд моро низ ба василаи Исо эҳъё намуда, бо шумо ба по хоҳад хезонд.

15. Зеро ҳама чиз барои шумост, то файз ки дар бисъёр касон фаровон шудааст, шукргузори боз ҳам зиёдтарро барои чалоли Худо ба амал оварад.

16. Бинобар ин мо ноумед намешавем, ва агар одами зоҳирӣ дар мо фано шавад, одами ботинӣ рӯз ба рӯз нав мешавад.

17. Зеро уқубати сабуки мо, ки кӯтоҳмуддат аст, чалоли абадиро барои мо ба андозаи бениҳоят бузург ба вучуд меоварад,

18. Ҳангоме ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён нигоҳ мекунем: зеро ки он чи намоён аст, муваққатист, аммо он чи нонамоён аст, абадист.

БОБИ ПАНЧУМ

Ҳама бояд ба ҳузури довари Масеҳ ҳозир шаванд.

1. Зеро медонем, ки агар хонаи заминии мо, ин хайма, хароб шавад, мо иморате аз ҷониби Худо дорем, хонаи бо дасти одамон сохта нашудаи абадӣ, ки дар осмон аст.

2. Аз ин рӯ мо оҳ мекашем, дар орзуи он ки хонаи худро, ки дар осмон аст, дар бар кунем:

3. То ки мо, либосе дар бар дошта бошем ҳам, бараҳна ёфт нашавем.

4. Зеро мо, ки дар ин хайма мебошем, дар тахти боре оҳ мекашем, чунки намехоҳем либос кашем, балки дар бар кунем, то ки чизи миранда ба воситаи ҳаёт фурӯ бурда шавад.

5. Худо моро маҳз барои ҳамин ба вучуд оварда, ба мо гарави Рӯхро додааст.

6. Бинобар ин мо ҳамеша зиндадил ҳастем; чун медонем, ки то даме ки дар ҷисм макон гирифтаем, мо аз Худованд дур мебошем,

7. Зеро ки бо имон рафтор мекунем, на бо дидор

8. Пас зиндадил ҳастем ва афзал медонем, ки аз ҷисм берун рафта, назди Худованд макон гирем,

9. Ва ба ин сабаб саъю кӯшиш менамоем, ки хоҳ дар ин макон бошем ва хоҳ набошем, ба Ў мақбул афтем;
10. Зеро ҳамаи мо бояд пеши курсии доварию Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар яке ба бадали амале ки дар ҳаёти ҷисми худ кардааст, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад, бигирад.
11. Пас, мо, ки тарси Худовандро медонем, ба мардум насиҳат медиҳем; мо ба Худо ошкор ҳастем, ва умедворем, ки ба вичдонҳои шумо низ ошкорем.
12. Худо ба шумо аз нав муаррифӣ намекунем, балки ба шумо асосе медиҳем барои он ки бо мо фахр намоед, то шумо ҷавобе дошта бошед барои онҳое ки бо чизи зоҳирӣ фахр менамоянд, на бо он чи дар дил аст.
13. Зеро, агар мо беҳуд шуда бошем, ин барои Худост; ва агар солимфикр бошем, ин барои шумост.

Худо дар Масеҳ аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод.

14. Зеро муҳаббати Масеҳ моро водор менамояд, ки чунин муҳокима ронем: Яке барои ҳама мурд, пас ҳама мурданд.
15. Ва Ў барои ҳама мурд, то ки зиндаҳо акнун на аз барои худашон зиндагӣ кунанд, балки барои Ў, ки аз барои онҳо мурд ва эҳъё шуд.
16. Бинобар ин мо манбаъд ҳеҷ касро ба ҳасби ҷисм намениносем. Ва агар Масеҳро ба ҳасби ҷисм шинохта бошем, алҳол дигар намениносем.
17. Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштанд, ва инак ҳама чиз нав шудааст.
18. Ва ҳама чиз аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд.
19. Чунки Худо дар Масеҳ буда, аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод, ҷинойтҳои онҳоро ба ҳисобашон надаровард ва каломи мусолиҳаро ба мо супурд.

20. Пас, мо элчиёни Масеҳ ҳастем, гўё ки Худо ба воситаи мо хоҳишманд аст. Мо аз тарафи Масеҳ илтимос мекунем: бо Худо мусолиҳа намоед.

21. Зеро Ўро, ки аз гуноҳ беҳабар буд, барои мо қурбони гуноҳ сохт, то ки мо дар Ў адолати Худо шавем.

БОБИ ШАШУМ

Қуввати хизматгузори ба Худо аз каломи ростӣ иборат аст.

1. Мо, ки мададгори Ў ҳастем, аз шумо илтимос мекунем, ки файзи Худоро бефоида қабул накунад.

2. Зеро ки Ў мегӯяд: “Дар вақти мусоид туро иҷобат намудам ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад кардам”. Инак алҳол вақти мусоид аст, инак алҳол рӯзи наҷот аст.

3. Дар ҳеҷ чиз мо мамониат намерасонем, то ки хизмати мо ба мазаммат дучор нашавад,

4. Балки дар ҳар чиз худро ҳамчун хизматгори Худо зоҳир месозем: дар сабри бисъёр, дар мусибатҳо, дар мўҳточиҳо, дар тангиҳо,

5. Дар зери зарбаҳо, дар зиндонҳо, дар ошўбҳо, дар меҳнатҳо, дар беҳобиҳо, дар рўзадориҳо,

6. Дар покӣ, дар дониш, дар сабр, дар меҳрубонӣ, дар Рўхулқудс, дар муҳаббати бериё,

7. Дар каломи ростӣ, дар қуввати Худо, бо аслиҳаи адолат дар дасти рост ва чап,

8. Дар шараф ва бешрафӣ, дар бадномӣ ва некномӣ; моро фиребгар мешуморанд, лекин мо амин ҳастем;

9. Мисли номашҳур, лекин мо ба ҳама машҳур ҳастем; мисли мурдагон, вале инак, мо зинда ҳастем; чазо мебинем, лекин мо намемирим;

10. Мисли ғамгин, лекин мо ҳамеша шодӣ мекунем; бенаво, вале мо бисъёр касонро сарватдор мегардонем; тамоман нодор, лекин мо дорои ҳама чиз ҳастем.

Имондорон аз палид шудан ба воситаи гуноҳкорон худро нигоҳ доранд.

11. Даҳони мо, эй кўринтиён, сўи шумо кушода шудааст, дили мо фарох аст.

12. Барои шумо дар мо чой танг нест, лекин андаруни худатон чой танг аст.

13. Дар ивази ин, чун ба фарзандони худ мегўям, шумо низ бояд фарохдил бошед.

14. Зери юғи бегона бо якҷоягии беимонон сар хам накунад. Зеро ки адолат бо шарорат чӣ алоқае дорад? Ва нур бо зулмот чӣ умумияте дорад?

15. Масех бо блиял чӣ созгорӣ дорад? Ё имондор бо беимон чӣ ширкате дорад?

16. Ва маъбади Худо бо бутҳо чӣ мувофиқат дорад? Зеро ки шумо маъбади Худои Ҳай ҳастед, чунон ки Худо гуфтааст: “Андаруни онҳо сокин шуда, дар миёни онҳо роҳ хоҳам рафт; ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

17. Бинобар ин аз миёни онҳо берун оед ва ҷудо шавед, мегўяд Худованд, ва ба чизи нопок нарасед, ва Ман шуморо қабул хоҳам кард;

18. Ва Падари шумо хоҳам буд, ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд, мегўяд Худованди Қодири Мутлақ“.

БОБИ ҲАФТУМ

Ғами дунёвӣ мамотро ба амал меоварад, вале ғаме ки Худо додааст, тавбаро дар роҳи наҷот ба амал меоварад.

1. Пас, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем, худамонро аз ҳар гуна начосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти худро дар тарси Худо мукамал намоем.
2. Дар дилҳои худ ба мо ҷой диҳед: мо касеро наранҷондаем, ба касе осеб нарасондаем, аз касе истифода набурдаем.
3. На аз барои мазаммат мегӯям: зеро пештар гуфта будам, ки шумо дар дили мо ҳастед, то ки бо ҳам бимирем ва бо ҳам зист кунем.
4. Умеди ман аз шумо бисёр аст, фаҳри ман аз шумо бузург аст; бо вучуди тамоми андӯҳи мо, пур аз тасалло ҳастам ва шодии фаровон дорам.
5. Зеро, вақте ки ба Мақдуния ҳам омадем, ҷисми мо оромӣ надошт, балки аз ҳар сӯ ба фишор дучор шудем: аз берун ҷидолҳо, аз дарун ҳаросҳо буд.
6. Аммо Худое ки ба фурӯтанон тасалло мебахшад, бо омадани Титус моро тасалло дод,
7. Ва на танҳо бо омадани ӯ, балки бо он тасалло низ, ки ӯ дар шумо ёфта буд, вақте ки аз иштиёқмандии шумо, аз навҳаи шумо ва аз рашке ки шумо дар ҳаққи ман доред, ба мо нақл кард, ба тавре ки ман боз зиёдтар шод шудам.
8. Бинобар ин, агар шуморо бо нома ғамгин карда бошам, пушаймон нестам, гарчанде ки пештар пушаймон шуда будам; зеро дидам, ки он нома шуморо ба соате бошад ҳам, ғамгин кард.
9. Алҳол ман шодам на аз он ки шумо ғамгин шудаед, балки аз он ки ғами шумо боиси тавба гардидааст, зеро ки ғами шумо аз тарафи Худо буд, ба тавре ки аз мо ҳеҷ зиёне надидаед.
10. Зеро ғаме ки Худо додааст, табваро дар роҳи наҷот ба амал меоварад, ки аз он пушаймонӣ нест, лекин ғами дунёвӣ мамотро ба амал меоварад.
11. Зеро бубинед, ки ғами Худо додари хӯрданатон ҷӣ гуна ҷидду ҷаҳдро, ҷӣ гуна узрхоҳиро, ҷӣ гуна тарсро, ҷӣ гуна шавқро, ҷӣ гуна рашкро, ҷӣ гуна қасосро дар шумо ба амал

овард! Ва дар ҳамааш шумо нишон додед, ки дар ин кор пок хастед.

12. Хуллас, агарчи ман ба шумо навишта будам, ин на аз барои золим ва на аз барои мазлум, балки барои он буд, ки чидду чаҳди мо дар ҳаққи шумо ба ҳузури Худо ба шумо ошкор гардад.

13. Ба ин сабаб мо аз тасаллоӣ шумо тасалло ёфтем; лекин боз ҳам зиёдтар мо аз шодии Титус шод шудем, чунки ҳамаатон рӯҳи ўро ором кардаед.

14. Зеро, агар ман дар бораи шумо пеши ў аз чизе фахр карда бошам, хичил нашудам, балки, чунон ки мо ҳар гапро дар хусуси шумо ба ростӣ гуфта будем, фаҳри мо низ ончунон пеши Титус рост баромад.

15. Ва дили ў боз ҳам зиёдтар сўи шумо моил мешавад, вақте ки фармонбардории ҳамаатонро ба ёд меоварам, ки чӣ гуна шумо ўро бо тарсу ларз пазиroy намудаед.

16. Пас шодмонам, ки дар ҳар бобат метавонам аз шумо дилпур бошам.

БОБИ ҲАШТУМ

Меҳмоннавозӣ ва ионатҳо далели муҳаббати масеҳӣ мебошанд.

1. Шуморо, эй бародарон, дар бораи файзи Худо, ки ба калисоҳои Мақдуния ато шудааст, огоҳ менамоям;

2. Зеро ки дар миёни имтиҳони бузурги андўхҳо фаровонии шодии онҳо ва бенавоии саҳти онҳо дар ҳиммати баландашон пурра зоҳир шуд;

3. Зеро ман шоҳиди онам, ки онҳо алоқадри қувваташон ва берун аз қувваташон саҳӣ буданд:

4. Онҳо бо камоли исрор аз мо илтимос карданд, ки дар кори хайр ба мадади муқаддасон шарикӣ мо бошанд;

5. Ва на фақат ба тавре ки мо чашм доштем, балки худашонро пешкаш карданд, аввалан ба Худованд ва сонниян ба мо низ мувофиқи иродаи Худо;
6. Бинобар ин мо аз Титус хоҳиш намудаем, ки ӯ, чӣ тавре сар кардааст, ҳамон тавр кори хайрро ҳам дар миёни шумо ба анҷом расонад.
7. Аммо, чун ки шумо дар ҳар чиз: дар имон ва калом, дар дониш ва ҳар гуна чидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ нисбат ба мо афзунӣ доред, ончунон дар ин кори хайр ҳам афзунӣ зоҳир намоед.
8. Инро ба таври фармон намегӯям, балки ба воситаи чидду ҷаҳди дигарон самимияти муҳаббати шуморо низ меозмоям.
9. Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки Ӯ сарватдор буда, барои шумо бенаво шуд, то ки шумо ба воситаи бенавоии Ӯ сарватдор шавед.
10. Дар ин хусус ман фикри худро баён мекунам; зеро ки ин ба шумо ғоиданок аст, чунки на танҳо ба ин кор шурӯъ намудаед, балки соли гузашта онро орзу ҳам карда будед.
11. Ва акнун худӣ корро низ ба охир расонед, то ки он чи шумо орзуи ба амал овардан доштед, алоқадри ҳолатон анҷом ёбад.
12. Зеро, кас агар ҳиммат дошта бошад, аз рӯи он чи ӯ дорад, мақбул меафтад, на аз рӯи он чи ӯ надорад.
13. На он тавр, ки ба дигарон сабук ва ба шумо гарон афтад, балки ба таври баробарӣ:
14. Алҳол зиёдтии шумо камии онҳоро пур мекунад, то ки баъд зиёдании онҳо низ камии шуморо пур кунад, ва баробарӣ ба амал ояд,
15. Чунон ки навишта шудааст: “Касе ки бисъёр ҷамъ карда буд, зиёдати надошт, ва касе ки кам ҷамъ карда буд, камӣ надошт”.
16. Худоро шукр, ки чунин чидду ҷаҳдро нисбат ба шумо дар дили Титус ҷо кардааст,
17. Зеро ки ӯ ва илтимоси мо гӯш андохт ва, азбаски чидду ҷаҳди зиёде дошт, бо ихтиёри худ сӯи шумо равона шуд.

18. Бо ў мо бародареро равона крдем, ки дар ҳамин калисоҳо барои башорат лоиқи таҳсин гардидааст,
19. Ва ғайр аз ин, аз ҷониби калисоҳо таъин шудааст, ки дар ин кори хайр ба мо ҳамроҳӣ кунад, ки хизмати онро мо барои ҷалоли Худованд ва мувофиқи ҷидду ҷаҳди шумо ба ҷо меоварем,
20. Ва эҳтиёт мекунем аз он ки касе дар ҳаққи мо бўҳтоне нагӯяд, оид ба ин ионати фаровоне ки бо хизмати мо ба даст оварда мешавад;
21. Зеро ки мо кори некро на танҳо ба ҳузури Худованд, балки пеши мардум низ пешбинӣ мекунем.
22. Бо онҳо мо бародари худро низ фиристодем, ки ҷидду ҷаҳди ўро дар бисъёр ҷизҳо дафъаи бисъёр интиҳон намудаем, ва алҳол ҷидду ҷаҳдаш, азбаски ў ба шумо эътимоди бузург дорад, боз ҳам зиёд шудааст.
23. Дар хусуси Титус бошад, ў рафиқ ва ҳамкори ман аст назди шумо; дар хусуси бародарони мо бошад, онҳо фиристодагони калисоҳо ва ҷалоли Масеҳ мебошанд.
24. Пас, муҳаббати худро, ва он фахреро, ки мо аз шумо дорем, пеши калисоҳо ба онҳо исбот кунед.

БОБИ НЎҲУМ

Калисои Кўринтӯс дар ҷамъ кардани ионатҳо ҷидду ҷаҳди зиёде мекард.

1. Дар бораи хизмате ки ба мадади муқаддасон аст, ба шумо навиштанам зиёдтист,
2. Зеро ҷидду ҷаҳди шуморо медонам ва аз шумо пеши аҳли Мақдуния фахр менамоям, ки Охоия аз соли гузашта тайёр шудааст; ва иштиёқи шумо аксарияти онҳоро ба шавқ овард.
3. Бародаронро барои он фиристодам, ки фахре ки мо аз шумо дорем, беҳуда набарояд, то ки шумо, чунон ки гуфтаам, тайёр бошед,

4. То ки, агар аз аҳли Макдуния бо ман омада, шуморо нотайёр ёбанд, мо, намегӯем, ки’’шумо’’, аз чунин эътимоде ки бо он фахр кардаем, хичил нашавем.

5. Бинобар ин лозим дониستم аз бародарон илтимос кунам, ки аз ман пештар назди шумо рафта, хайроти ваъдагии шуморо пешакӣ муҳайё кунанд, то ки он ҳамчун хайроте тайёр бошад, на ҳамчун хироче.

Худо он касро дӯст медорад, ки сахӣ бошад.

6. Хуллас, касе ки хасисона меорад, вай хасисона дарав мекунад, ва касе ки саховатмандона меорад, вай саховатмандона дарав мекунад.

7. Бигзор ҳар кас ба дилхоҳи худ бидиҳад, на бо ғамгинӣ ва на бо таври маҷбурӣ; зеро Худо он касро дӯст медорад, ки сахӣ бошад.

8. Ва Худо қодир аст ки ҳар гуна файзо дар шумо афзун кунад, то ки шумо ҳамеша аз ҳар чихат ба қадри кофӣ қонеъ буда, барои ҳар кори хайр афзунӣ зоҳир намоед,

9. Чунон ки навишта шудааст:’’Исроф намудааст: ба мискинон тақсим карда додааст; кори хайраш то абад қоим аст’’.

10. Ва Он ки барои коранда тухм ва барои хўранда нон муҳайё менамояд, кишти шуморо фаровон ва самари кори хайри шуморо афзун хоҳад кард,

11. То ки шумо дар ҳар чиз барои ҳар гуна саховат бой гардед, ки он ба воситаи мо шукри Худоро ба амал меоварад.

12. Зеро ба ҷо овардани ин хизмат, на танҳо норасогии муқаддасонро пур мекунад, балки шукри Худоро низ бениҳоят афзун мегардонад;

13. Зеро ки, дар натиҷаи ин хизмат, онҳо Худоро ҳамду сано мехонанд барои итоати шумо ба Инчиле ки пайравӣ манамоед, ва барои ҳиммати шумо дар ширкате ки бо онҳо ва бо ҳама доред,

14. Ва онҳо дар дуое ки дар ҳаққи шумо мегӯянд, барои
файзи Худо, ки дар шумо фаровон аст, иштиёқманди шумо
мебошанд.

15. Худоро шукр бод барои бахшоиши молакаломи Ў!

БОБИ ДАҲУМ

Ҳар кӣ фаҳр мекунад, бигзор бо Худованд фаҳр кунад.

1. Лекин ман, Павлус, ки шахсан дар миёни шумо хоксорам,
вале ғойбона бар шумо часорат дорам, шуморо бо фурӯтанӣ ва
меҳрубонии Масеҳ даъват менамоям,

2. Ва илтимос мекунам, ки дар омадани худ он часорати
қатъиро ба кор набарам, ки ният дорам ба муқобили баъзе
касоне зоҳир созам, ки ба гумонашон мо ба ҳасби қисм рафтор
менамоём.

3. Зеро ки мо, агарчи дар қисм зиндагӣ мекунем, ба ҳасби
қисм намеҷангем;

4. Зеро аслиҳаи ҷанги мо қисмонӣ нест, балки назди Худо
боиктидор аст барои хароб кардани қалъаҳо;

5. Мо дасисаҳо ва ҳар баландгириро, ки бар зидди дониши
Худо қиём мекунад, сарнагун месозем ва ҳар фикрро ба
итоати Масеҳ асир мекунем,

6. Ва тайёр ҳастем ҳар беитоатиҳо чазо диҳем, вақте ки итоати
шумо комил гардад.

7. Оё аз рӯи қиёфа ҳукм мекунед? Агар касе ба худаш эътимод
дорад, ки ў аз он Масеҳ аст, бигзор вай боз ҳам аз худаш қиёс
гирад, ки чунон ки вай аз он Масеҳ аст, ончунон мо низ аз
он Масеҳ ҳастем.

8. Зеро, агар ман як қадар зиёдтар фаҳр намоям аз ихтиёре ки
Худованд барои бунёдкорӣ, на барои харобкориҳои шумо, ба
мо додааст, хичил хоҳам шуд,

9. То ба назар чунин нанамояд, ки гӯё ман шуморо бо номаҳо
тарсонда истодаам,

10. Чунки мегўянд:“Дар номаҳо ў чиддӣ ва зўровар аст, аммо ҳузури шахсии ў зайф, ва нутқаш ночиз аст“,
11. Чунин шахс бидонад ки мо дар каломи номаҳои ғоибона чӣ гунае ки бошем, амалан, дар ҳузури шахсӣ низ ҳамон гунаем.
12. Зеро ки мо чуръат намекуем худро бо касони худсито муқоиса намоем ё баробар кунем: онҳое ки худро бо худ андоза мекунад ва худро бо худ муқоиса менамоянд, хирад надоранд.
13. Лекин мо берун аз андоза фахр нахоҳем кард, балки ба андозаи он ҳадде ки Худо барои мо муайян кардааст, то ки ба шумо ҳам бирасем.
14. Мо аз ҳадди худ намегузарем, ки гўё ба шумо нарасида бошем, зеро ки бо Инҷили Масеҳ ба шумо ҳам расидаем.
15. Мо берун аз андоза бо меҳнатҳои дигарон фахр намекунем, лекин умед дорем, ки ҳар қадар имонатон зиёдтар шавад, ҳадди кори мо низ дар миёни шумо афзоиш хоҳад ёфт,
16. То ки дар ҷойҳои аз шумо дуртар ҳам Инҷилро мавъиза намоем ва бо он чи дар ҳадди кори дигарон муҳайё шудааст, фахр накунем.
17. Ва ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор бо Худованд фахр кунад.
18. Зеро на он кас арзанда аст, ки худро ситоиш мекунад, балки он кас, ки Худованд ўро ситоиш мекунад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Бо Худованд фахр кардан кашида гирифта намешавад.

1. Кошки беақлии маро як қадар таҳаммул кунед! Лекин маро таҳаммул ҳам мекунад.
2. Зеро ман дар ҳаққи шумо бо рашки Худо рашк менамоям, чунки шуморо ба Марди ягонае номзад сохтаам, то ки чун бокираи поке ба Масеҳ пешниҳод намоям.

3. Аммо тарси он дорам, ки чӣ тавре ки мор бо макри худ Ҳавворо фирефта намуд, ҳамон тавр афкори шумо фосид шуда, аз самимияте ки дар Масеҳ аст, рӯ хоҳад тофт.

4. Зеро, агар касе омада, Исои дигареро мавъиза намояд, ғайр аз Он, ки мо Ўро мавъиза кардем, ё рӯҳи дигаре гиред, ғайр аз он ки гирифтаед, ё башорати дигаре, ғайр аз он чи қабул кардед, шумо онро ба хубӣ таҳаммул менамояд.

5. Аммо ман гумон мекунам, ки аз он ҳаввориёни олий ҳеч камӣ надорам:

6. Агарчи дар нутқ моҳир нестам, аммо на дар дониш. Лекин мо аз ҳар хусус ба шумо комилан маълум ҳастем.

Беғаразии ҳавворӣ дар башорати Инчил.

7. Оё ман гуноҳ кардам, ки худро ҳақир сохтам, то ки шуморо сарбаланд гардонам, чунки Инчили Худоро ба шумо муфт мавъиза намудам?

8. Ман боиси харчи калисоҳои дигар гардида, аз онҳо музд гирифтам, то ки хизмати шуморо ба ҷо оварам; ва ҳангоме ки назди шумо будам, мӯҳтоҷӣ кашида бошам ҳам, ба касе гаронӣ накардам,

9. Зеро бародароне ки аз Мақдуния омаданд, норасогии маро пур карданд; худам низ саъю кӯшиш намудам ва хоҳам намуд, ки дар ҳеч чиз ба шумо гаронӣ накунам.

10. Ба ростии Масеҳ, ки дар ман аст, мегӯям: ин фахр дар кишварҳои Охоия аз ман кашида гирифта намешавад.

11. Аз чӣ сабаб? Оё аз он сабаб ки ман шуморо дӯст намедорам? Худо медонад!

12. Аммо он чи мекунам, боз ҳам хоҳам кард, то баҳонаи одамонро беасос кунам, ки баҳона мечӯянд, то дар он чи фахр мекунанд, худро бо мо баробар созанд.

Павлус, назар ба душманонаш, бештар уқубат кашидааст.

13. Зеро ки онҳо ҳаввориёни козиб ва арбобни маккор ҳастанд, ки шакли ҳаввориёни Масеҳро мегиранд.
14. Ва ин таачҷубовар нест: зеро ки худӣ шайтон шакли фариштаи нурро мегирад.
15. Бинобар ин кори бузург нест, ки агар хизматгузори вай низ шакли хизматгузори адолатро бигиранд; лекин фарҷомашон аз рӯи аъмолашон хоҳад буд.
16. Боз мегӯям: касе маро беақл надонад; ва агар ин тавр набошад, пас маро лоақал ҳамчун беақле қабул кунед, то ки ман ҳам андаке фахр наоям.
17. Он чи мегӯям, на аз рӯи тариқи Худованд мегӯям, балки гӯё аз рӯи беақлӣ, бо чунин эътимод ки дар фахр аст.
18. Чӣ тавре ки бисъёр касон ба ҳасби ҳисм фахр мекунанд, ман низ фахр хоҳам кард.
19. Зеро шумо, ки оқил ҳастед, беақлоро бо майли тамои таҳаммул менамод.
20. Зеро, агар касе шуморо ғулом гардонад, агар касе ҳаққи шуморо хӯрад, агар касе шуморо ғорат кунад, агар касе худро баланд гирад, агар касе шуморо торсақӣ занад, шумо ўро таҳаммул менамод.
21. Бо ҳиҷолат мегӯям, ки гӯё қуввати мо ба ин корҳо нарасидааст. Лекин агар касе дар чизе чуръат дошта бошад, аз рӯи беақли мегӯям, ки ман низ чуръат дорам.
22. Онҳо ибронӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Исроилӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Насли Иброҳим ҳастанд? Ман низ ҳастам.
23. Хизматгузори Масеҳ ҳастанд? Мисли касе ки ҳолати чунун дорад, мегӯям, ки ман боз ҳам бештар ҳастам: дар меҳнатҳо бештар, дар зери зарбаҳо аз андозаи берун, дар зиндонҳо бештар, дар чанголи аҷал дафъаи бисъёр.
24. Панҷ маротиба аз дасти яҳудиён як кам чилтағӣ тозиёна хӯрдам;
25. Се бор маро калтаккорӣ карданд, як карат сангсор карданд, се карат киштии ман ғарқ шуда, шабу рӯзро дар қаъри баҳр гузарондам;

26. Дафъаи бисъёр дар сафарҳо будам, дар хатарҳои даръёҳо, дар хатарҳои роҳзанон, дар хатарҳо аз ҷониби қавми худ, дар хатарҳо аз ҷониби халқҳо, дар хатарҳо дар шаҳр, дар хатарҳо дар биёбон, дар хатарҳо дар баҳр, дар хатарҳо дар миёни бародарони козиб,
27. Дар меҳнат ва дар аҷз, аксар вақт бе хоб, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, аксар вақт дар рӯзадорӣ, дар сармо ва дар бараҳнагӣ.
28. Ғайр аз чизҳои дигар, шабу рӯз ғамхорӣ дар бораи ҳамаи калисоҳо бар зиммаи ман аст.
29. Касе беҳол шавад, ман беҳол намешавам? Касе ба васваса афтад, ман намесўзам?
30. Агар фахр кардан лозим бошад, аз заъфи худ фахр мекунам.
31. Худо ва Падари Худовандимо Исои Масеҳ, ки то абад муборак аст, медонад, ки дурӯғ намегўям.
32. Дар Димишқ волии подшоҳ Аретас шаҳри димишқӣро посбонӣ мекард, то ки маро дастгир намояд; ва маро аз тиреза дар сабад аз болои қалъа фуруварданд, ва ман аз дасти вай халос шудам.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Қуввати ғайзи Масеҳ дар заъфи имондорон ба амал меояд.

1. Агарчи фахр карданам ғоида надорад, ба рўъёҳо ва ваҳйҳои Худованд меоям.
2. Шахсро дар Масеҳ мешиносам, ки чордах сол пеш аз ин оё дар ҷисм буд, намедонам; оё берун аз ҷисм буд, намедонам, Худо медонад, то осмони сеюм бурда шуд.
3. Ва ин шахсро мешиносам, оё дар ҷисм буд, намедонам; оё берун аз ҷисм буд, намедонам, Худо медонад,
4. КИ ба бихишт бурда шуд ва суханони малокаломе шунид, ки ба одамизод ҷоиз нест онҳоро ифода намояд.

5. Аз чунин шахс фахр хоҳам кард; лекин аз худам, чуз аз заъфҳоям, фахр намекунам.

6. Зеро, агар фахр кардан хоҳам, беақл намешавам, чунки рости гапро мегӯям; лекин худдорӣ менамоям, то касе дар ҳаққи ман аз он чи дар ман мебинад ё аз ман мешунавад, зиёдтар гумон накунад.

7. Ва барои он ки ман ба сабаби фавқулодагии ин ваҳйҳо худро баланд нагирам, неше дар қисми ман ҷой дода шудааст, яъне қосиди шайтон барои нихта задани ман, то ки худро баланд нагирам.

8. Се маротиба ман ба Худованд тазарруъ намудам, ки онро аз ман дур кунад,

9. Вале ба ман гуфт: “Барои ту файзи Ман басанда аст, зеро ки қуввати Ман дар заъф комил мешавад“. Ба ин сабаб ман бо рағбати бештар аз заъфҳои худ фахр менамоям, то ки қуввати Масеҳ дар ман сокин гардад.

10. Бинобар ин ман аз заъфҳо, озорҳо, мӯхточихо, таъқиботҳо ва ситамҳое ки ба хотири Масеҳ мебинам, дилшодам, зеро ки дар ҳолати заъф боқуваатам.

11. Бо фахр карданам то ба дараҷаи беақлӣ расидам: шумо маро маҷбур сохтед. Шуморо лозим буд маро маҷҳ менамудед, зеро ки ман аз ҳаввориёни олий дар ҳеч бобат камӣ надорам, гарчанде ки ҳечам:

12. Нишонаҳои ҳавворӣ дар миёни шумо бо камоли сабр дар аломот, мӯъҷизот ва қувваҳо нишон дода шуд.

13. Зеро дар чӣ шумо аз калисоҳои дигар камӣ доред? Магар фақат дар он ки ман ба шумо гаронӣ накардам? Ин гуноҳи маро авф намоед!

Павлуси ҳавворӣ барои ибрат гирифтани имондорон нома менависад.

14. Инак, дафъаи сеюм аст, ки ман тайёрам назди шумо биёям, ва ба шумо гаронӣ нахоҳам кард, чунки на чизу чораи шуморо, балки худатонро талабгорам. Зеро ки на фарзандон

бояд барои падарону модарони худ саришта кунанд, балки падарону модарон барои фарзандон.

15. Ман бо майли тамом барои чонҳои шумо моли худро сарф намуда, чони худро хоҳам дод, қатъи назар аз он ки ба бадали муҳаббати зиёде ки ба шумо дорам, аз чониби шумо ба худам муҳаббати камтаре мебинам.

16. Фарз кунем, ки ман ба шумо гаронӣ накардаам, лекин, ҳамчун шахси муғамбир, шуморо бо макр ба дом даровардаам.

17. Оё ба воситаи яке аз онҳое ки назди шумо фиристодам, фоидае аз шумо ба даст овардам?

18. Аз Титус илтимос намуда, бародареро бо ӯ равона кардам: магар Титус аз шумо фоидае ба даст овард? Оё мо дар як рӯҳ рафтор накрдаем?

19. Оё гумон доред, ки мо худро пеши шумо сафед карда истодаем? Мо ба хузури Худо, дар Масеҳ сухан меронем, ва ҳамаи ин, эй маҳбубонам, барои ибрат гирифтаи шумост.

20. Зеро метарсам, ки дар омаданам мабодо шуморо, ончунон ки мехоҳам, наёбам, шумо низ маро, ончунон ки мехоҳед, наёбед; мабодо низоъ, ҳасад, ҳашм, ҷанҷол, бўҳтон, ғайбат, ғурур ва бетартибиҳо мавҷуд бошад;

21. Мабодо боз, вақте ки оям, Худои ман маро назди шумо ҳақир созад, ва ман азо гирам барои бисъёр касоне ки пештар гуноҳ кардаанд ва аз нопокӣ, зино ва фиску фучуре ки ба амал овардаанд, тавба накардаанд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имондоронро лозим аст, ки худро дар қувати файзи Масеҳ тафтиш ва имтиҳон кунанд.

1. Дафъаи сеюм аст, ки назди шумо меоям: бо гувоҳии ду ё се шоҳид ҳар сухан исбот хоҳад шуд.

2. Онҳоеро, ки пештар гуноҳ кардаанд, ва ҳамаи дигаронро, ҳам он вақт, ки дафъаи дуум омада будам, ва ҳам ҳоло ки

ғоиб ҳастам, таъкид намудаам ва таъкид менамоям, ки агар боз оям, амон нахоҳам дод.

3. Шумо далели онро меҷӯед, ки оё Масеҳ дар ман сухан меронад: Ў барои шумо очиз нест, балки дар миёни шумо боиктидор аст.

4. Зеро, агарчи Ў дар ҳолати заъф маслуб шуд, лекин бо қуввати Худо зинда аст; мо низ дар Ў заиф ҳастем, лекин ҳамроҳи Ў бо қувати Худо, ки дар шумост, зиндагӣ хоҳем кард.

5. Худро тафтиш намоед, ки оё дар имон ҳастед? Худро имтиҳон кунед. Ё шумо худро намешиносед, ки Исои Масеҳ дар шумост? Магар ин ки шумо на ончунон ҳастед, ки бояд бошед.

6. Дар хусуси мо, умедворам, шумо хоҳед донист, ки мо ончунон ҳастем, ки бояд бошем.

7. Мо ба Худо тазарруъ менамоем, ки шумо ҳеч бадӣ накунед, на аз барои он ки мо худро ончунон нишон диҳем, ки бояд бошем; балки аз барои он ки шумо некӣ кунед, агарчи мо на ончунон ба назар намоем, ки бояд бошем.

8. Зеро ки мо на бар зидди ростӣ, балки фақат барои ростӣ қувват дорем.

9. Зеро шодӣ мекунем, вақте ки мо заиф ҳастем, вале шумо боқувват; ва барои ҳамин, яъне дар хусуси комил шуданатон, мо дуо мегӯем.

10. Аз он сабаб ман инро дар вақти набуданам навиштаам, ки дар омаданам саҳтгирӣ накунам аз рӯи он ихтиёре ки Худованд ба ман, на аз барои харобкорӣ, балки барои бунъёдкорӣ додааст.

Насиҳатҳои хотимаӣ.

Саломҳо.

11. Хуллас, эй бародарон, шод бошед! Комил шавед, тасалло ёбед, якдил бошед, осоиштагиро ҳизф намоед, ва Худои муҳаббат ва осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

12. Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед. Ҳамаи муқаддасон ба шумо салом мерасонанд.

13. Файзи Исои Масеҳи Худованд, ва муҳаббати Худо, ва ширкати Рӯҳулқудс бо ҳамаатон бод. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ҒАЛОТИЁН

БОБИ ЯКУМ

Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худо.

1. Павлуси ҳавворӣ, ки на аз ҷониби одамон ва на ба воситаи одамизод аст, балки ба василаи Исои Масеҳ ва Худои Падар, ки Ўро аз мурдагон эҳё кардааст,

2. Ва ҳамаи бародароне ки бо ман мебошанд, ба калисоҳои Ғалотия:

3. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бар шумо бод,

4. Ки Худро барои гуноҳҳои мо дод, то ки моро аз ин олами шарир, мувофиқи иродаи Падари мо, халос кунад,

5. Ки Ўро то абад ҷалол бод, омин.

Одамоне ки ба изтироб меандозанд.

6. Тааччуб менамоям, ки ин қадар зуд шумо аз Он ки шуморо ба файзи Масеҳ даъват намудааст, баргашта, ба башорати дигаре мегузаред,
7. Ки он на дигарест, балки фақат баъзе касон ҳастанд, ки шуморо ба изтироб меандозанд ва башорати Масеҳро таҳриф кардан мецоҳанд.
8. Лекин агар ҳатто мо ё фариштае аз осмон Инциле бар хилофи он чи мо ба шумо башорат додаем, ба шумо башорат диҳад, малъун бод.
9. Чунон ки мо пештар гуфта будем, ҳозир ҳам боз мегӯям: агар касе бар хилофи он чи қабул кардаед, ба шумо башорат диҳад, малъун бод.
10. Оё ман алҳол назди одамон хусни тавачҷӯх мечӯям, ё назди Худо? Оё саъю кӯшиш менамоям дили одамонро ёбам? Агар ман ҳанӯз дили одамонро меёфтам, бандаи Масеҳ намебудам.

Павлус на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худо ба ҳавворигӣ даъват шудааст.

11. Ба шумо, эй бародарон, эълон мекунам: Инциле ки ман башорат додаам, аз они одамизод нест;
12. Зеро ки ман онро на аз одамизод қабул кардаам ва таълим гирифтаам, балки ба василаи ваҳйи Исои Масеҳ.
13. Зеро шумо тарзи ҳаёти пештараи маро дар миёни яҳудиён шунидаед, ки ман Калисои Худоро аз ҳад зиёд таъқиб менамудам, ва онро несту нобуд мекардам,
14. Ва дар дини яҳудӣ дар авлодам назар ба бисъёр ҳамсолони худ бештар комъёб будам, дар ҳолате ки барои ривоятҳои падаронам ниҳоятдараҷа ғайрат мекардам.
15. Аммо ҳангоме ки Худо, ки маро аз батни модарам баргузида, бо файзи Худ даъват кардааст, тавачҷӯх намуд,
16. Ки Писари Худо дар ман ошкор созад, то ки Ёро дар миёни халқҳо башорат диҳам, ман он вақт бо ҷисми худ машварат накардам,

17. Ва ба Ерусалим назди онҳое ки пеш аз ман ҳавворӣ буданд, нарафтам, балки ба Арабистон равона шудам ва боз ба Димишқ баргаштам.

18. Сонӣ, пас аз се сол, ба Ерусалим барои дидани Петрус рафтам ва понздаҳ рӯз назди ӯ истодам.

19. Аз ҳаввориён, ғайр аз Яъқуби бародари Худованд, каси дигарро надидам.

20. Ва он чи ба шумо менависам, инак, ба ҳузури Худо, дурӯғ намегӯям.

21. Пас аз он ман ба кишварҳои Сурия ва Қилиқия равона шудам.

22. Аммо калисоҳои Масеҳ дар Яҳудо маро шахсан намешинохтанд,

23. Балки фақат шунида буданд, ки ҳамон шахсе ки як вақте онҳоро таъқиб менамуд, ҳоло имонеро башорат медиҳад, ки пештар онро несту нобуд мекард,

24. Ва Худоро ба хотири ман маҳд мегуфтанд.

БОБИ ДУЮМ

Ба халқҳо башорат додани Павлусро ҳаввориёни дигар эътироф кардаанд.

1. Сонӣ ман, пас аз чордаҳ сол, бо Барнаббо боз ба Ерусалим рафтам, Титусро низ бо худ бурдам.

2. Ба он чо аз рӯи ваҳй равона шудам ва ба онҳо ва алоҳида ба шахсоне ки соҳибэътибор буданд, он башоратро, ки дар миёни халқҳо мавъиза менамудам, баён кардам: мабодо бар абас бидавам ё давида бошам.

3. Аммо Титус низ, ки ҳамроҳи ман буд, бо вучуди юнонӣ будабнаш, маҷбур нашуд, ки махтун гардад:

4. Аз боиси бародарони козиби ба миёни мо сар даровардае ки барои дидани озодие ки мо дар Масеҳ дорем, ба таври пинҳонӣ омада буданд, то ки моро ғулом гардонанд:

5. Мо ба онҳо як соат ҳам гузашт накардем ва итоат нанамудем, то ки ростии башорат дар шумо маҳфуз дошта шавад.

6. Ва онҳое ки ба назари касе соҳибэътибор буданд, онҳо ягон вақт ҳар чӣ хел бошанд ҳам, барои ман аҳамияте надорад; Худо ба рӯи кас нигоҳ намекунад, ин соҳибэътиборон ба зиммаи ман ҳеҷ чизе нагузоштанд;

7. Балки, баръкс, чун диданд, ки башорат барои номахтунон ба ман супурда шудааст, чунон ки барои махтунон ба Петрус,

8. Зеро Он ки ба Петрус дар ҳавворияташ назди махтунон мадад карда буд, ба ман низ назди халқҳо мадад кардааст,

9. Ва чун Яъқуб ва Кифо ва Юҳанно, ки эътибори арконро доштанд, аз ғайзе ки ба ман ато шудааст, вуқуф ёфтанд, дасти ширкат ба ман ва Барнаббо доданд, то ки мо назди халқҳо биравем, ва онҳо назди махтунон;

10. Фақат ин ки мо бенавоёнро дар хотир нигоҳ дорем, ва ман иштиёқманд будам, ки маҳз ҳаминро ба ҷо оварам.

Павлус “бо имон сафед шудан”-ро дар Антиёҳия аз Петрус ҳимоят мекунад.

11. Аммо вақе ки Петрус ба Антиёҳия омад, ман шахсан ба ӯ муҳолифат кардам, чунки ӯ айбдор буд.

12. Зеро, пеш аз он ки баъзе касон аз ҷониби Яъқуб биёянд, ӯ бо ғайрияҳудиён хӯрок мехӯрд; лекин вақте ки онҳо омаданд, аз тарси махтунон худро дур кашид ва канорагирӣ кард.

13. Бо якҷоягии ӯ яҳудиёни дигар ҳам риёкорӣ карданд, ба тавре ки Барнаббо низ саргарми риёкории онҳо шуд.

14. Аммо, чун дидам, ки онҳо мувофиқи ростии Инчил рафтори рост намекунанд, дар ҳузури ҳама ба Кифо гуфтам: ”Агар ту яҳудӣ ҳастӣ, на ба тариқи яҳудиён балки ба тариқи ғайрияҳудиён зиндагӣ мекунӣ, чаро ғайрияҳудиёнро маҷбур менамой, ки ба тариқи яҳудиён рафтор кунанд?”

15. Мо табиатан яҳудӣ ҳастем, на ин ки гуноҳкороне аз байни ғайрияҳудиён;

16. Лекин, чун донистем, ки одамизод на бо аъмоли шариат сафед мешавад, балки фақат бо имон ба Исои Масеҳ, мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на ин ки бо аъмоли шариат; зеро ки бо аъмоли шариат ҳеҷ қисме сафед нахоҳад шуд.

17. Аммо агар, дар Масеҳ сафед шудан хоста, худамон ҳам гуноҳкор бароем, наҳод ки Масеҳ хизматгори гуноҳ бошад? Ба ҳеҷ сурат!

18. Зеро, агар ман он чиро, ки хароб кардаам, аз нав ба вучуд оварам, ман худро қинояткор мегардонам”.

Масеҳӣ бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунад.

19. “Зеро ки ман ба воситаи шариат ба шариат мурдаам, то ки барои Худо зиндагӣ кунам.

20. Ман бо Масеҳ маслуб шудаам. Ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ва ин ки ҳоло дар қисм зиндагӣ мекунам, ин яъне бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунам, ки Ў маро дӯст дошт ва Худро барои ман таслим кард.

21. Файзи Худоро ботил намекунам; зеро, агар сафед шудан ба воситаи шариат бошад, Масеҳ бар абас мурдааст”.

БОБИ СЕЮМ

Бахшоиши Рӯҳулқусро бо имон ёфтаи аст, на бо аъмоли шариат.

1. Эй ғалотиёни бефаҳм! Кӣ шуморо ба васваса андохт, ки аз ростӣ сар тобед, дар сурате ки пеши назари шумо Исои Масеҳи маслуб тасвир ёфтааст?

2. Фақат инро аз шумо фаҳмидан мехоҳам: оё шумо Рӯҳро аз аъмоли шариат қабул кардаед, ё ки аз мавъизаи имон?

3. Оё он қадар шумо нофаҳм ҳастед, ки бо Рӯҳ сар карда, алҳол бо қисм анҷом медиҳед?

4. Оё бар абас ин қадар заҳмат кашидаед? Тасаввур намекунам.
5. Пас, Он ки Рӯхро ба шумо мебахшад ва дар миёни шумо мӯъчизот ба амал меоварад, оё инро ба воситаи аъмоли шариат мекунад ё ки ба воситаи мавъизаи имон?
6. Чунончи, Иброҳим ба Худо имон овар, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.
7. Пас бидонед, ки аҳли имон фарзандони Иброҳим ҳастанд.
8. Ва Навиштаҳо чун пешбинӣ намуд, ки Худо халқҳоро ба воситаи имон сафед мекунад, пешакӣ ба Иброҳим башорат дода гуфт:” Дар ту ҳамаи халқҳо баракат хоҳанд хост”.
9. Бинобар ин аҳли имон бо Иброҳими имондор баракат меҳоҳанд,
10. Лекин тамоми аҳли аъмоли шариат зери дасти лаънат мебошанд; зеро ки навишта шудааст:“Маълун аст ҳар касе ки ҳар чизи дар китоби шариат навишташударо доимо ба ҷо намеоварад”.
11. Ва ин ки ҳеҷ кас ба воситаи шариат ба ҳузури Худо сафед намешавад, ин равшан аст, чунки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард.
12. Аммо шариат аз имон нест, вале касе ки онро ба ҷо меоварад, бо он зиндагӣ хоҳад кард.
13. Масеҳ моро аз лаънати шариат фидия дода гирифта, барои мо лаънат гардид, зеро ки навишта шудааст:“Малъун аст ҳар касе ки ба дор овехта шудааст”.
14. То ки баракати Иброҳим ба василаи Исои Масеҳ ба ғайрияҳудиён татбиқ шавад, барои он ки ваъдаи Рӯхро мо ба воситаи имон пайдо кунем.

Ваъдаҳои ба Иброҳим додашударо шариат ботил накардааст; шариат асокаши мо сӯи Масеҳ гардид.

15. Эй бародарон! Ба тариқи одамизод сухан меронам: ҳатто васиятеро, ки одамизод тартиб дода бошад, ҳеҷ кас ботил намекунад ва чизе ба он илова наменаояд.

16. Лекин ваъдаҳо ба Иброҳим ва ба насли ӯ дода шудааст. Нагуфтааст: ”Ва ба наслҳои ту”, гӯё ки дар бораи бисъёре, балки дар бораи яке: ”Ва ба насли ту”, ки он Масеҳ аст.
17. Ва ман чунин мегӯям: аҳдиро, ки Худо пештар дар бораи Масеҳ муқарар намудааст, шариат, ки баъд аз чорсаду сӣ соли он пайдо шуд, ботил намекунад, ба тавре ки ваъда аз байн равад.
18. Зеро, агар мерос аз рӯи шариат бошад, он дигар аз рӯи ваъда нахоҳад буд; аммо Худо онро аз рӯи ваъда ба Иброҳим ато намудааст.
19. Пас, шариат барои чист? Он баъдтар аз боиси ҷиноятҳо дода шудааст, то вақти омадани насли ки ваъда ба Ӯ дахл дорад, ва он ба воситаи фариштаҳо бо дасти миёнарав фармоиш карда шудааст.
20. Аммо миёнарав назди як намешавад, вале Худо як аст.
21. Пас, оё шариат ба ваъдаҳои Худо муҳолиф аст? Ба ҳеч сурат! Зеро, агар шариате дода мешуд, ки қобили ҳаётбахшӣ бошад, адолат ҳақиқатан аз шариат мебуд;
22. Аммо Навиштаҳо ҳама чизро зеро дасти гуноҳ банд кардааст, то ки ба воситаи Исои Масеҳ ваъда ба имондорон ато шавад.
23. Аммо пеш аз омадани имон зеро дасти посбонии шариат банд будем, то даме ки имон мебоист зоҳир мешуд.
24. Пас, шариат асокаши мо сӯи Масеҳ гардид, то ки ба воситаи имон сафед шавем;
25. Аммо вақте ки имон омад, мо дигар зеро дасти асокаш нестем.
26. Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ писарони Худо ҳастед;
27. Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид ёфтаре, Масеҳро дар бар кардаед.
28. Дигар на яҳудӣ ҳаст, на юнонӣ; на ғулом ҳаст, на озод; на мард ҳаст, на зан; зеро ки ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ як ҳастед.

29. Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ҳастед, ворисони мувофиқи ваъда.

БОБИ ЧОРУМ

Масеҳ моро аз таҳти васояти шариат раҳо кард; ба воситаи Ӯ мо фарзандони озоди Худо шудаем.

1. Аммо мегӯям: ворис то даме ки кӯдак аст, аз ғулом ҳеч фарқ надорад, гарчанде ки оғои ҳама аст:
2. Балки зери дасти васиён ва амалдорон аст, то мӯхлате ки падараш муайн намудааст.
3. Ҳамчунин мо, то даме ки кӯдак будем, ғуломи аносири чаҳон будем;
4. Вале ҳамин ки пуррагии замон даррасид, Худо Писари Худо фиристод, ки Ӯ аз зан таваллуд ёфта, зери дасти шариат буд,
5. То барои онҳое ки зери дасти шариат буданд, фидия диҳад, то ки мо ба писарӣ қабул шавем.
6. Ва азбаски шумо писар ҳастед, Худо ба дилҳои шумо Рӯхи Писари Худо фиристодааст, ки нидо мекунад: “Або, эй Падар!”.
7. Бинобар ин ту дигар ғулом нестӣ, балки писарӣ; ва агар писар бошӣ, вориси Худо низ ба василаи Масеҳ ҳастӣ.

Маҳзунии Павлус дар бораи он ки ғалотиён чудо шуда, сӯи шариати халқҳо ва яҳудиён рафтаанд.

8. Лекин дар он замон, ки Худоро наменинохтед, шумо онҳоеро ибодат мекардед, ки аслан худо набуданд;
9. Аммо алҳол, ки Худоро мешиносед, ва илова бар он, Худо шуморо мешиносад, чӣ гуна сӯи он аносири заифу фақир баргашта, худро боз ба онҳо ғулом кардан мехоҳед?
10. Рӯзҳо, моҳҳо, фаслҳо ва солҳоро риоя мекунед.

11. Аз шумо хавотир дорам, ки мабодо дар миёни шумо беҳуда меҳнат карда бошам.
12. Эй бародарон, аз шумо хоҳишмандам, ки мисли ман бошед, чунки ман ҳам мисли шумо ҳастам; шумо маро ҳеҷ озор наодоад:
13. Шумо медонед, ки ман дар заъфи ҷисм ба шумо дафъаи аввал башорат додам;
14. Ва шумо аз озмоиши ман, ки дар ҷисми ман аст, нафрат накардед ва қаҳорат надоштед, балки маро мисли фариштаи Худо, мисли Исои Масеҳ пазирой намудед.
15. Пас кучост он саодати шумо? Зеро ба шумо гувоҳӣ медиҳам, ки агар имконпазир мебуд, чашмони худро канда гирифта, ба ман медодед.
16. Пас, наҳод ки ба шумо ростӣ гапро гуфта, душмани шумо шуда бошам?
17. Онҳо барои шумо ба некӣ ғайрат намекунанд, балки шуморо ҷудо кардан мехоҳанд, ки шумо барои онҳо ғайрат кунед.
18. Дар кори хайр ҳамеша ғайрат кардан хуб аст, на танҳо вақте ки ман назди шумо бошам.
19. Эй фарзандони ман, ки барои таваллудатон ман аз нав азоб мекашам, тод аме ки дар шумо Масеҳ сурат бандад!
20. Хоҳиш доштаам, ки ҳоло назди шумо бошам ва овози худро тағйир диҳам, зеро ки дар хусуси шумо дар ҳайрат мондаам.

Ғуломи зери дасти шариат ва озодии имон дар писарони Иброҳим тасвир ёфтааст.

21. Шумо, ки мехоҳед зери дасти шариат бошед, ба ман бигӯед, ки магар шумо ба шариат гӯш наменамоед?
22. Зеро ки навишта шудааст: "Иброҳим ду писар дошт, яке аз каниз ва дигаре аз зани озод".
23. Лекин он ки аз каниз буд, ба ҳасби ҷисм таваллуд ёфтааст, ва он ки аз зани озод буд, ба ҳасби ваъда.

24. Ин кинояомез аст, зеро ки ин ду аҳд аст: яке аз кўҳи Сино, ки барои ғуломӣ мезояд, ва ин Ҳочар аст,
25. Зеро ки Ҳочар кўҳи Сино дар Арабистон аст ва ба Ерусалими ҳозира мувофиқ меояд, зеро ки он бо фарзандони худ дар ғуломӣ мебошад;
26. Аммо Ерусалими арши аъло озод аст, ки он модари ҳамаи мост;
27. Зеро ки навишта шудааст: "Шод бош, эй нозой, ки назоидаӣ; хурсандӣ ва нидо бикун, ки дарди зоиш накашидаӣ; зеро фарзандони зане ки партофта шудааст, назар ба шавҳардор зиёдтаранд".
28. Вале мо, эй бародарон, мисли Исҳоқ, фарзандони ваъда ҳастем.
29. Аммо чӣ тавре ки он вақт ба ҳасби ҷисм таваллуд ёфта ба ҳасби Рўҳ таваллуд ёфтаре пеш мекард, алҳол низ ҳамин тавр аст.
30. Аммо Навиштаҳо чӣ мегўяд? "Каниз ва писари ўро пеш кун, зеро писари каниз бо писари зани озод мерос нахоҳад гирифт".
31. Хуллас, эй бародарон, мо фарзандони каниз нестем, балки фарзандони зани озодем.

БОБИ ПАНЧУМ

Насиҳат дар бораи он ки аз юғи ғуломии шариат озод бимонем.

1. Пас, дар озодие ки Масеҳ моро барои он озод кардааст, устувор истед ва аз нав гирифтори юғи ғуломӣ нашавед.
2. Инак, ман, Павлус, ба шумо мегўям: агар махтун мешуда бошед, Масеҳ ба шумо ҳеч нафъ намебахшад.
3. Ва ман боз ба ҳар каси махтуншабанда шаҳодат медиҳам, ки ў бояд тамоми шариатро ба ҷо оварад.
4. Шумо ки худро ба шариат сафед мекунед, аз Масеҳ ҷудо шудаед, аз файз маҳрум гардидаед.

5. Зеро ки мо ба воситаи Рӯҳ аз имон мунтазири ҳамон адолатем, ки онро умедворем.
6. Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна аҳамият дорад ва на номахтунӣ, балки имоне ки бо муҳаббат амал мекунад.
7. Нағз медавидед: кӣ шуморо аз итоати ростӣ боздошт?
8. Ин таъсир аз чониби Даъваткунандаи шумо нест.
9. Андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонад.
10. Ман ба шумо да Худованд эътимод дорам, ки ҳеҷ фикри дигаре нахоҳед дошт, ва касе ки шуморо ба изтироб меандозад, ҳар кӣ бошад ҳам, маҳкум хоҳад шуд.
11. Валекин, эй бародарон, агар ман ҳозир ҳам хатнаро мавъиза мекарда бошам, чаро ҳанӯз гирифтори таъкибот мешавам? дар он сурат васвасаи салиб ботил мешуд-ку!
12. Кошки онҳое ки шуморо ба изтироб меандозанд, аз байн бурда мешуданд!

*Озодии ҳақиқӣ ба воситаи муҳаббат ва дар рӯҳ зистан
исбот карда мешавад.*

13. Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед, фақат ин ки озодӣ баҳонае барои ҳавасҳои ҷисм нашавад, балки ба якдигар бо муҳаббат хизмат кунед.
14. Зеро ки тамоми шариат аз як калима иборат аст, чунончи: "Ёратро мисли худат дӯст бидор".
15. Аммо агар шумо якдигарро газида, меҳӯрда бошед, эҳтиёт шавед, ки мабодо аз дасти якдигар несту нобуд гардед.
16. Вале ман мегӯям: бар тибки Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисро ба амал нахоҳед овард:
17. Зеро ки ҷисм хилофи Рӯхро хоҳон аст, ва Рӯҳ хилофи ҷисро: онҳо зидди якдигаранд, ба тавре ки шумо он чи мехостед, намекунед.
18. Лекин агар роҳнамоятон Рӯҳ бошад, зери дасти шариат нестед.
19. Корҳои ҷисм маълум аст, ки инҳост: фиск, зино, нопокӣ, фучур,

20. Бутпарастӣ, чодугарӣ, адоват, хархаша, ҳасад, хашм, чидол, ихтилоф, бидъатҳо,
21. Нафрат, қатлҳо, бадмастӣ, бетартибӣ ва монанди ин; шуморо пешкӣ огоҳ менамоям, чунон ки пештар ҳам огоҳ намудаам, ки кунандагони чунин корҳо Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт.
22. Аммо самари Рӯҳ инҳост: муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон,
23. Фурутанӣ, парҳезгорӣ. Ба инҳо шариат муқобил нест.
24. Лекин онҳое ки ба Масеҳ тааллуқ доранд, ҷисмро бо хирсҳо ва ҳавасҳояш маслуб кардаанд.
25. Агар мо бар тибқи Рӯҳ зиндагӣ мекарда бошем, бояд бар тибқи Рӯҳ рафтор ҳам кунем:
26. Ҳавобаланд нашавем, якдигарро асабонӣ накунем, аз якдигар ҳасад набарем.

БОБИ ШАШУМ

Ба иҷро кардани шариати Масеҳ, борҳои якдигарро бардоштан лозим аст.

1. Эй бародаарон, агар касе гирифтори хатое шавад, шумо, рӯҳониён, ўро дар рӯҳи фурутанӣ ислоҳ кунед, ва ҳар кас аз худаш боҳабар бошад, ки мабодо ба озмоиш дучор шавад.
2. Борҳои якдигарро бардоред, ва ба ҳамин тариқ шариати Масеҳро иҷро хоҳед кард.
3. Зеро касе ки худро чизе ҳисоб мекунад, дар сурате ки ҳеч аст, вай худро фиреб медиҳад.
4. Бигзор ҳар кас амали худро имтиҳон намояд, ва он гоҳ фақат дар худ фахр хоҳад дошт, на дар дигаре;
5. Зеро ҳар кас бори худро хоҳад бардошт.
6. Он ки бо каломи Худо насиҳат дода мешавад, бигзор насиҳатдиҳандаро дар ҳар нозу неъмат шарик созад.

7. Фирефта нашавед: Худо намегузорад, ки Ўро тамасхур кунад. Зеро ки он чи одамизод мекорад, ҳамонро хоҳад даравид:

8. Касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, ва касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро хоҳад даравид.

9. Ва мо некӣ карда, ноумед нашавем; зеро ки дар вақташ хоҳем даравид, агар сустӣ накунем.

10. Аз ин рӯ, то даме ки фурсат дорем, ба ҳама некӣ кунем, алалхусус ба аҳли имони худ.

Салиби Масеҳ ҷалоли ягонаи ҳавворӣ мебошад.

11. Бубинед, чӣ гуна калон аст мактубе ки ба шумо бо дасти худ навиштаам.

12. Онҳое ки ба ҳасби ҷисм фахр намудан мехоҳанд, шуморо ба махтун шудан водор менамоянд, фақат барои он ки аз боиси салиби Масеҳ ба таъқибот гирифта нашаванд;

13. Зеро ки худи махтуншавандагон ҳам шариятро риоя намекунанд, лекин мехоҳанд, ки шумо махтун шавед, то ки бо ҷисми шумо фахр намоянд.

14. Ва ман, ҳошо ва калло, ки фахр намоям, магар ин ки фақат бо салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи он ҷаҳон барои ман маслуб шудааст, ва ман барои ҷаҳон.

15. Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна аҳамияте дорад ва на номахтунӣ, балки махлуқи нав.

16. Ва онҳое ки мувофиқи ҳамин қоида рафтор мекунанд, ошоштагӣ ва марҳамат бар онҳо бод, ва бар Исроили Худо!

17. Минбаъд бигзор ҳеҷ кас маро укубат надихад, зеро ки ман ҷароҳатҳои Исои Худовандро дар бадани худ дорам.

18. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод, эй бародарон, омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ЭФСҶСИЁН

БОБИ ЯКУМ

*Чалол додани Худо барои сирри нақшаи абади наҷоти Ў,
ки дар Масеҳ ба амал омадааст.*

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории Масеҳ аст, ба муқаддасоне ки дар Эфсӯс мебошанд ва дар Исои Масеҳ аминанд:
2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро бо ҳар баракати рӯҳоние ки дар афлок аст, дар Масеҳ баракат додааст,
4. Чунон ки моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ў баргузидааст, то ки ба ҳузури Ў дар муҳаббати муқаддас ва беайб бошем.
5. Моро пешакӣ муайян намудааст, ки ба василаи Исои Масеҳ бар тибқи салоҳиди иродаи Худ, ба фарзандӣ қабул кунад,
6. Барои ҳамду санои ҷалоли файзи Худ, ки ба мо дар Маҳбуби Худ бо саховатмандӣ бахшидааст.
7. Дар Ў мо бо Хуни Ў фидияе ва омурзиши гуноҳоро бар ҳасби сарвати файзи Ў пайдо кардаем,
8. Ки онро Ў ба мо ба фаровонӣ ато намуда, ҳамроҳи ҳар ҳикмат ва хирадӣ
9. Сирри иродаи Худро ба мо маълум кардааст, бар тибқи салоҳиди Худ, ки пештар дар Ў барқарор намуд.
10. Вақте ки пурагии замонҳо муяссар гардад, Худо ҳама чизро, хоҳ дар осмон бошад, хоҳ дар зами, зери сардории Масеҳ, яъне дар Ў ҷамъ хоҳад кард.

11. Мо низ дар Ў, ки ҳама чизро бар тибқи азми иродаи Худ ба амал меоварад, мувофиқи таъиноти Ў пешакӣ муайян шуда будем.

12. То мо, ки пештар ба Масеҳ умед бастаем, барои ҳамду сано чалоли Ў вучуд дошта бошем.

13. Дар Ў шумо низ, чун каломи ростиро, яъне башорати начоти худро шунидаед ва ба Ў имон овардаед, бо Рӯҳулқудси мавъуд мӯҳр зада шудаед,

14. Ва то замоне ки мулки Худо боз харида шавад, Он гарави мероси мост барои ҳамду санои чалоли Ў.

Сарвати беҳадди мероси пур аз чалоли Худо барои имондорон.

15. Бинобар ин ман низ, вақте ки аз имони шумо ба Исои Масеҳ ва аз муҳаббати шумо ба ҳамаи муқаддасон хабардор шудам,

16. Шукргузори барои шумо бас намекунам ва шуморо дар дуоҳои худ ёд мекунам.

17. То ки Худои Исои Масеҳи Худованди мо, Падари чалол рӯҳи ҳикмат ва ваҳйро барои шинохтани Ў ба шумо ато намояд,

18. Ва чашмони дили шуморо равшан созад, то шумо бидонед, ки умеди даъвати Ў аз чӣ иборат аст, ва сарвари чалоли мероси Ў барои муқаддасон чӣ гуна аст,

19. Ва бузургии қудрати Ў дар мо, ки имон дорем, чӣ гуна аз ҳад барун аст. Он қудрат аз рӯи амали қуввати азими Ўст,

20. Ки дар Масеҳ амал кардааст, вақте ки Ўро аз мурдагон эҳё намуд ва ба ямини Худ дар афлок шинонд.

21. Болотар аз ҳар сарварӣ, ва ҳукуматдорӣ, ва қудрат, ва салтанат, ва ҳар номе ки на танҳо дар ин олам балки дар олами оянда низ хонда мешавд,

22. Ва ҳама чизро зери пойҳои Ў тобеъ намуд, ва Ўро чун сари ҳама чиз ба Калисо дод,

23. Ки он Бадани Ўст, пуррагии Ўст, ки ҳама чизро дар ҳама пур мекунад.

БОБИ ДУЮМ

Худо бар ҳасби муҳаббати бузурги Худ имондоронро ба воситаи Хуни Масеҳ наҷот медиҳад.

1. Шумо ба сабаби хатоҳо ва гуноҳҳои худ як вақте мурда будед.
2. Дар онҳо шумо муофиқи давраи ин олам ва иродаи мире ки дар ҳаво ҳукмрон аст, яъне он рӯҳе ки ҳоло дар писарони исьён амал мекунад, зиндагӣ мекардед.
3. Дар миёни онҳо ҳамаи мо низ як вақте аз рӯи шаҳвати ҷисми худ зиндагӣ карда, ҳавасҳои ҷисм ва ҳаёлотро ба ҷо меовардем ва табиатан, мисли дигарон, фарзандони ғазаб будем.
4. Аммо Худои пур аз марҳамат, бар тибқи муҳаббати бузурге ки ба мо дорад,
5. Моро, агарчи аз рӯи хатоҳо мурда будем, бо Масеҳ зинда кард, бо файз шумо наҷот ёфтаед,
6. Ва бо Ў моро барҳезонд ва дар афлок дар Исои Масеҳ шинонд,
7. То ки дар асрҳои оянда сарвари беҳадди файзи Худро дар меҳрубоние ки ба мо дар Исои Масеҳ дорад, зоҳир намояд.
8. Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост,
9. Ва аз аъмол нест, то ки ҳеч кас фахр накунад.
10. Зеро ки мо офаридаи Ў ҳастем ва дар Исои масеҳ барои аъмоли нек, ки иҷрои онҳоро Худо пешакӣ барои мо таъин намудааст, ба вучуд оварда шудаем.
11. Пас, дар хотир дошта бошед, ки як вақте ба ҳаби ҷисм шумо халқҳо будед, ва касоне ки махтун номида мешаванд, шуморо номахтун меномиданд, вале хатнаи онҳо ҷисмонист ва бо даси инсон ба амал оварда шудааст;

12. Дар он замон шумо бе Масех, аз ҷамоати Исроил ҷудо ва нисбат ва аҳдҳои ваъда бегона будед, дар олами бе умед ва бе Худо будед.

13. Аммо акнун, дар Исои Масех, шумо, ки як вақте дур будед, бо Хуни Масех наздик шудаед.

Ба воситаи Исо яҳудиён ва халқҳо иҷозат доранд, ки ба Падаре ки дар осмон аст, наздик шаванд.

14. Зеро ки Ў соиштагии мост, ки ҳар дуру як гардонд ва девори ҷудогиро, яъне адоватро дар Бадани Худ хароб кард,

15. Ва шариати аҳкомро, ки аз амрҳо иборат буд, ботил намуд, то ки дар Худ аз ҳар ду як одами навро ба вучуд оварда, соиштагӣ барқарор намояд,

16. Ва ба воситаи салиб дар як ҷисм ҳар дуру бо Худо оштии диҳад ва адоватро бидушад.

17. Ў ба шумо, ки дур будед, ва ба онҳое ки наздик буданд, омад, ва соиштагиро башорат дод,

18. Зеро ба воситаи Ў ҳар дуи мо иҷозат дорем, ки дар як Рӯҳ ба Падар наздик шавем.

19. Пас, шумо акнун на ғайр ҳастед ва на бегона, балки ҳамватани муқаддасонед ва аҳли хонаи Худо,

20. Ва бар асоси ҳаввориён ва анбиё барқарор гардидаед, ки Худи Исои Масех санги зовия аст.

21. Бар Ў тамоми иморат маҳкам пайваस्त шуда, ба маъбади муқаддасе дар Худованд табдил меёбад,

22. Ва бар Ў шумо низ бино меёбед, то ки дар Рӯҳ маскани Худо бошед.

БОБИ СЕЮМ

Ваколоти сирри Худо ба воситаи Калисои Масех маълум мешавад.

1. Барои ҳамин ҳам ман, Павлус, ба хотири шумо, халқҳо, бандии Исои Масеҳ ҳастам.
2. Ҳамаи шумо дар бораи ваколати файзи Худо, ки ба ман барои шумо ато шудааст, шундаед,
3. Яъне чӣ тавр ба василаи ваҳй сире ба ман маълум шудааст, ки дар бораи он мухтасаран дар боло навиштаам,
4. Ва шумо онро хонда, метавонед бифаҳмед, ки ман аз сирри Масеҳ чӣ қадар воқиф ҳастам.
5. Он дар наслҳои пешина ба бани-одам маълум нашуда буд, чунон ки ҳоло ба ҳаввориёни муқаддаси Ў ва ба анбиё ба василаи Рӯҳ ошкор шудааст,
6. Ки халқҳо ҳамирси Исроил ва андоми ҳамон қисм ва шарикони ваъдаи онҳо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инҷил ҳастанд.
7. Ман бар тибқи бахшоиши файзи Худо, ки ба ҳасби амали қуввати Ў ба ман ато шудааст, хизматгузори он гардидам.
8. Агарчи ман хурдтарини ҳамаи муқаддасонам, ин файз ба ман ато шудааст, ки сарвати беқиёси Масеҳро ба халқҳо башорат диҳам.
9. Ва ба ҳама равшан намоям, ки чист ваколати сирре ки аз азал ниҳон буд дар Худое ки ҳама чизро ба василаи Исои Масеҳ ба вучуд овард,
10. То ки ҳоло ба воситаи Калисо ба сарварон ва ҳукуматдороне ки дар афлоканд, ҳикмати гуногуншакли Худо маълум гардад,
11. Мувофиқи табиоти азали, ки онро Ў дар Худованди мо Исои Масеҳ ба амал овардааст,
12. Ки ба василаи Ў ва ба воситаи имони мо ба Ў иҷозат дорем бо ҷасорату эътимод наздик шавем.
13. Ба ин сабаб хоҳишмандам, ки аз боиси азобе ки ман аз барои шумо дорам, маъюс нашавед, ки он фахри шумост.

Дуои ҳавворӣ дар бораи калисо ба хотири файзи фаровони Худо.

14. Биноабр ин ман зону мезанам назди Падари Худованди мо Исои Масеҳ,
15. Ки аз Ў ҳар хонавода дар осмон ва бар замин ном мегирад,
16. Ва илтимос мекунам, ки Худо бар тибқи сарвати ҷалоли Худ ато фармояд, ки шумо бо Рӯҳи Ў дар одами ботин қавӣ ва мустаҳакам шавед,
17. Ба тавре ки Масеҳ ба василаи имон дар дилҳои шумо сокин гардад,
18. То ки шумо дар муҳаббат реша давонда ва устувор шуда, битавонед бо ҳамаи муқаддасон пай бурда дарк намоед, ки чист арзу тӯл ва умқи баландии
19. Муҳаббати Масеҳ, ки аз идрок болотар аст, то ки бо тамоми пурагии Худо пур шавед.
20. Ўро, ки бо қуввате ки дар мо амал мекунад, қодир аст аз ҳар он чи мо мехоҳем ё фикр мекунем, беандоза зиёдтар бикунед,
21. Ўро дар Калисо ва дар Исои Масеҳ аз насл ба насл то абад ҷалол бод, омин.

БОБИ ЧОРУМ

Онҳое ки ба Исо имон доранд, осоиштагӣ ва ягонагиро нигоҳ дошта, Калисоро ташиқил мекунанд.

1. Пас, ман, ки дар Худованд бандӣ ҳастам, аз шумо хоҳишмандам, ки муносиби мақома ки ба он хонда шудаед, рафтор кунед,
2. Бо тамоми мулоимат ва фурӯтанӣ ва пурсабрӣ якдигарро дар муҳаббат таҳаммул намоед,
3. Ва саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯхро дар иттифоқи осоиштагӣ нигоҳ доред:
4. Як Бадан ҳаст ва як Рӯҳ, чунон ки шумо низ ба як умеди муайян даъват шудаед;
5. Як Худованд ҳаст, як имон, як таъмид,

6. Як Худо ва Падари ҳама, ки Ўро бар болои ҳама, ва ба воситаи ҳама, ва дар ҳама мебошад.

Хизматгузорию гуногун дар калисо барои такмили он дар таҳти Сари он, ки Масеҳ аст, мебошад.

7. Аммо ба ҳар яке аз мо файз ба андозаи атои Масеҳ бахшида шудааст.

8. Бинобаар ин гуфта шудааст: "Ба афроз сууд намуда, асиронро ба асирӣ бурд ва ба одамон бахшоишҳо дод"

9. Ва "сууд намуд" гуфтан чист, ҷуз ин ки Ў пештар ба асфали замин нузул ҳам карда буд?

10. Он ки нузул карда буд, Ҳамон аст, ки болотар аз тамоми афлок сууд ҳам намуд, то ки ҳама чизро пур кунад.

11. Ў баъзеро ҳавворӣ, баъзеро анбиё, баъзеро башоратдиҳанда, баъзеро шубон ва муаллим таъин намуд,

12. Барои такмили муқаддасон ба кори ибодат, ба бинои Бадани Масеҳ,

13. То даме ки ҳамаамон ба ягонагии имон ва шиносоии Писари Худо, ба дараҷаи шахси комил, ба андозаи бузургии пурраи Масеҳ бирасем,

14. То ки мо дигар кўдаконе набошем, ки бо боди ҳар таълим калавонида ва ронда мешаванд, аз найрангбозии одамон, ки бо талбис дар иштибоҳ андохта, гумроҳ мекунанд,

15. Балки дар муҳаббат ростиро баён намуда, мо дар ҳар чиз ба Он ки Сар аст, яъне ба Масеҳ нумўё ёбем.

16. Аз Ў тамоми Бадан, ба воситаи ҳар навъ пайвандҳои тавқияткунанда мустаҳакам ва пайваст шуда, бо амали ҳар андоми ҷудогона ба андозаи хоси он, афзоиш меёбад, то ки худро дар муҳаббат бино кунад.

Дар бораи ҳаёти нави онҳое ки ба Масеҳ тааллуқ доранд.

17. Пас, чунин мегўям ва дар Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо дигар он тавр рафтор накунед, ки бутпарастон аз рӯи ҳаёлотӣ ҳечу пучи худ рафтор мекунанд.
18. Ақлашон тира гардида, онҳо аз ҳаёти Худо бегона шудаанд, ба сабаби ҷаҳолат ба дилсахтиё ки ба онҳо хос аст.
19. Онҳо то ба дараҷаи лоуболи расида, ба фисқи фучур моил шудаанд, ба тавре ки ҳар кори зиштро бо рағбати тамоми ба ҷо меоваранд.
20. Вале шумо Масеҳро ин тавр ёд нагирифтаед,
21. Дар сурате ки дар бораи Ў шунидаед ва дар Ў таълим гирифтаед, ба ҳасби ростие ки дар Исост,
22. Пас рафтори пештараи одами кўхнаро, ки дар шаҳавоти дилфиреб фосид мешавад, аз худ дур кунед.
23. Ва хиради шумо бояд дар Рўҳ тоза шавад,
24. Ва одами навро, ки ба шабоҳати Худо дар асолат ва қудсияти ростӣ офарида шудааст, дар бар кунед.
25. Бинбоар ин, кизбро аз худ дур карда, ҳар яке ба ёри худ рост гўед, чунки мо андоми якдигарем.
26. Агар хашмгин шуда бошед, хато накунед ва нагузоред, ки ғазаби шумо то ғуруби офтоб боқӣ бимонад;
27. Ва ба иблис ҷой надихед.
28. Касе ки дуздӣ кардааст, дигар дуздӣ накунад, балки меҳнат карда, бо дастҳои худ кори ғоиданоке ба ҷо оварад, то чизе дошта бошад, ки ба эҳтиёҷманде бибахшад.
29. Ҳеҷ як сухани қабехе аз даҳонатон набарояд, балки фақат сухани нек, ки дар вақти эҳтиёҷот барои обод кардан бошад, то ки ба шунавандагонаш файз бахшад.
30. Ва Рўҳулқудси Худоро, ки бо Он ба интизори рўзи озодӣ мўҳр зада шудаед, андўҳгин накунед.
31. Ҳар гуна қудрат ва қаҳр, ва ғазаб ба фарьёд, ва бадгўй бизгзор аз шумо бо ҳар навъ шарорат дур шавад;
32. Балки ба якдигар меҳрубон ва дилсўз бошед ва якдигарро авф намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ авф намудааст.

БОБИ ПАНЧУМ

1. Пас, чу фарзандони маҳбуб, ба Худо тақлид намоед,
2. Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ ба мо муҳаббат дошт ва Худо барои мо, ҳамчун ҳадия қурбонӣ ба Худо, ҳамчун бӯи муаттар таслим намуд.
3. Лекин зино ва ҳар гуна нопокӣ ва тамаъкорӣ набояд дар байни шумо ҳатто зикр ёбад, чунон ки ба муқаддасон муносиб аст;
4. Ҳамчунин алфози қабех ва жожхой ва масхарабозӣ, ки аз рӯи одоб нест, набояд бошад, балки шукргузорӣ лозим аст;
5. Зеро инро яқин бидонед, ки ҳеҷ як зинокор, ё нопок, ё тамаъкор ки вай бутпараст аст, дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад.
6. Бигзор ҳеҷ кас шуморо бо суханони ботил фирефта накунад, зеро ки барои ин ғазаби Худо бар писарони исьён меояд.
7. Пас, шарикӣ онҳо нашавед.
8. Зеро ки шумо як вақте зулмот будед, вале ҳоло нуре дар Худованд ҳастед: чун фарзандони нур рафтор кунед,
9. Чунки самари нур аз ҳар меҳрубонӣ, адолат ва ростӣ иборат аст;
10. Ва таҳқиқ кунед, то бидонед он чи, ки Худо меписандад, чист.
11. Ва дар аъмоли бесамари зулмот иштирок накунед, балки онҳоро фош намоед.
12. Зеро дар бораи корҳое ки онҳо пинҳонӣ мекунанд, сухан рондан ҳам нанговар аст.
13. Аммо ҳамаи ин фош гардида, дар рӯшноӣ зоҳир мешавад, зеро ҳар он чи зоҳир мешавад, нур аст;
14. Бинобар ин гуфта шудааст: "Эй ту, ки хоб рафтаӣ, барҳез ва аз мурдагон эҳё шав, ва Масеҳ бар ту нур хоҳад пошид".
15. Пас, бодикқат назар кунед, ки чӣ гуна рафтор менамояд, на чун беҳирадон, балки чун хирадмандон,
16. Ва фурсатро ғанимат донед, чунки ин рӯзҳо шарир аст.

17. Бинобар ин нодон набошед, балки дарк кунед, ки иродаи Худо чист.

18. Ва масти шароб нашавед, ки аз он фиску фучур ба амал меояд; балки аз Рӯҳ пур шуда,

19. Ба якдигар бо таронаҳои Забур, мадхияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед ва дар дилҳои худ барои Худованд бисароед ва тараннум намоед,

20. Ҳамеша барои ҳама чиз Худои Падарро ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед.

21. Дар тарси Худо мутеи якдигар шавед.

Қоидаҳои ҳаёти оилавии масеҳиён.

22. Эй занон, мутеи шавҳарони худ шавед, мисли он ки ба Худованд бошад,

23. Чунки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сари Калисо ва Начотдихандаи бадан аст;

24. Аммо, чӣ тавре ки Калисо ба Масеҳ тобеъ аст, ҳамон тавр зан низ бояд аз ҳар чихат ба шавҳарони худ тобеъ бошанд.

25. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ ба Калисо муҳаббат дошт ва Худоро аз барои он таслим намуд,

26. То ки онро ба ғусли об пок карда, ба воситаи калом тақдир намояд,

27. Ва ба ҳузури Худ Калисоро дар ҷалоле тақдим кунад, ки на доғе дошта бошад, на нуқсон, на чизе монанди ин, балки муқаддас ва беай бошад.

28. Ҳамин тавр бояд шавҳарон занони худро мисли ҷисми худ дӯстдоранд: он ки зани худро дӯст медошта бошад, худро дӯст медорад.

29. Зеро ки ҳеҷ кас ҳаргиз ҷисми худро бад намебинад, балки онро ғизо медиҳад ва гарм мекунад, чунон ки Худованд низ Калисоро;

30. Чунки мо андоми Бадани Ё ҳастем, аз гӯшти Ё ва аз устухонҳои Ё.

31. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва ҳар ду як тан хоҳанд буд.

32. Ин сир бузург аст вале ман нисбат ба Масеҳ ва Калисо сухан меронам.

33. Пас, бигзор ҳар яке аз шумо зани худро мисли худ дӯст дорад, ва зан аз шавҳари худ битарсад.

БОБИ ШАШУМ

1. Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат намоед, зеро ки ин аз рӯи инсоф аст.

2. “Падар ва модари худро иззат намो”, ин аст ҳукми аввалин бо чунин ваъда:

3. “То ки неқӯаҳвол бошӣ ва бар замин умри дароз бинӣ”.

4. Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар таълимот ва насихати Худованд тарбия кунед.

5. Эй ғуломон, ба оғоёни башарии худ бо тарсу ларз ва бо соддадилӣ, мисли он ки ба Масеҳ бошад, итоат намоед,

6. На бо ҳозирхизмати зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки ҳамчун ғуломони Масеҳ, ки иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд.

7. Ғайратмандона хизмат кунед, мисли он ки ба Масеҳ бошад, на ба одамон,

8. Зеро медонед, ки ҳар кас, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, ба андозаи кори неке ки кардааст, аз Худованд мукофот хоҳад гирифт.

9. Ва шумо, эй оғоён, ба онҳо низ ҳамин тавр рафтор кунед, ва аз таҳдид даст кашед, ва бидонед, ки бар сари шумо ҳам дар осмон Оғое ҳаст, ва Ё рӯйбинӣ надорад.

Зиреҳи куллии рӯҳонӣ.

10. Ниҳоят, эй бародаронам, дар Худованд ва дар тавоноии кудрати Ў неруманд шавед.

11. Зиреҳи куллии Худоро дар бар кунед, то ки битавонед ба дасисаҳои иблис муқобилат намоед.

12. Чунки муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки бар зидди сарварон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди фармонравоёни ин олами зулмот аст, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарорат, ки дар афлок аст.

13. Бинобар ин, зиреҳи куллии Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад муқобилат намуда ва ҳама корҳоро анҷом дода, истодагӣ карда тавонед.

14. Пас, бо ростӣ камар баста ва ҷавшани адолатро дар бар карда, биистед,

15. Ва пойафзоли омодагиро барои додани башорати осоиштагӣ ба пой худ бипӯшед,

16. Дар айни ҳол сипари имонро бигиред, ки бо он ҳамаи тирҳои тафсонаи шарирро хомӯш карда метавонед;

17. Ва ҳӯди начотро бигиред, ба шамшери Рӯхро, ки каломи Худост;

18. Дар ҳар вақт дар Рӯҳ бо ҳар дуо ва илтимос дуо гӯед, ва хушӯр ва босабот буда, ҳамеша дар бораи ҳамаи муқаддасон илтимос кунед,

19. Барои ман низ дуо гӯед, то ба ман калом ато шавад, ки даҳон кушода, сирри башоратро бочуръат баён намоям,

20. Ки барои он ман дар занҷирҳо вазифаи сафирро ба ҷо меоварам, то ки далерона ва ба таври бояду шояд сухан гӯям.

Сухани хотимаӣ.

21. Ва барои он ки шумо низ аз вазъиятам ва корҳоям воқиф шавед, Тӯхикӯс, ки бародари маҳбуб ва хизматгузори амин дар Худованд аст, шуморо аз ҳар хусус хабардор хоҳад кард,

22. Ки ўро барои ҳамин назди шумо фиристодам, то ки аз вазъияти мо огоҳ бошед, ва ў дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад.

23. Бародаронро осоиштагӣ ва муҳаббат бо имон аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд бод.

24. Бо ҳамаи онҳое ки ба Худованди мо Исои Масеҳ муҳаббати бефано доранд, файз бод, омин.

**НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДАС ПАВЛУС БА
ФИЛИППИЁН
БОБИ ЯКУМ**

Масеҳ ҳаёти имондор аст.

1. Павлус ва Тимотиюс, ғуломи Исои Масеҳ, ба ҳама муқаддасон дар Исои Масеҳ, ки дар Филиппӣ мебошанд, бо ускуфон ва ходимон:

2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

3. Дар ҳар боре ки шуморо ёд мекунам, Худои худро шукр мегӯям,

4. Ҳамеша дар ҳар дуои худ барои ҳамаи шумо бо шодӣ дуо мегӯям,

5. Барои иштироки шумо дар башорат аз рӯзи аввал то алҳол,

6. Ва яқин дорам, ки Ў, ки дар шумо ба кори хайр шурӯъ намудааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом хоҳад расонд,

7. Чунон ки маро лозим аст дар бораи ҳамаи шумо ҳамин тавр фикр кунам, чунки шумо дар дили ман ҷойгир шудаед, ки ҳам дар занҷирҳоям ва ҳам дар муҳофизат ва барқарор кардани башорат ҳамаатон шарики ман дар файз ҳастед.

Шодие ки уқубатро мағлуб мекунад, ба башорат мадад мерасонад.

8. Зеро Худо маро шоҳид аст, ки ман бо муҳаббати Исои Масеҳ иштиёқманди ҳамаи шумо ҳастам;
9. Ва дар он хусус дуо мегӯям, ки муҳаббати шумо дар дониш ва мулоҳизакорӣ торафт афзунтар гардад,
10. То шумо дарк намоед, ки чӣ беҳтар аст, барои он ки дар рӯзи Масеҳ пок ва беайб бошед,
11. Ва аз самари адолат пур шавед, ки он ба василаи Исои Масеҳ барои ҷалол ва ҳамду санои Худост.
12. Эй бародарон, мехоҳам шумо бидонед, ки саргузашти ман боиси пешрафти зиёдтари башорат гардидааст,
13. Ба тавре ки занҷирҳои ман дар Исо ба тамоми сарбозхона ва ба ҳамаи дигарон машҳур шудааст,
14. Ва аксарияти бародарон аз занҷирҳои ман дар Худованд устувор гардида, ба андозаи бештар часорат мекуананд, ки каломи Худоро нотарс мавъиза намоянд.
15. Дуруст аст, ки баъзе касон аз рӯи ҳасад ва рақобат, ва баъзеи дигарон аз рӯи хайрхоҳӣ Масеҳро мавъиза менамоянд,
16. Баъзеҳо аз рӯи рақобат, на бо дили соф Масеҳро мавъиза менамоянд, ба гунони он ки гаронии занҷирҳои маро афзун мекуананд,
17. Вале дигарон аз рӯи муҳаббат, чун медонанд, ки ман барои муҳофизат кардани башорат дар ин ҷо гузошта шудаам.
18. Хайр, чӣ мешавад? Масеҳро ба ҳар тарз, риёкорона ё самимона, мавъиза намоянд ҳам, ман аз ин шодам, ва шодӣ хоҳам кард,
19. Зеро медонам, ки ин боиси начоти ман хоҳад шуд, мувофиқи дуои шумо ва бо мадади Рӯҳи Исои Масеҳ,
20. Ва ман яқин дорам ва умедворам, ки дар ҳеҷ хусус шарманда нахоҳам шуд, балки бо камоли ҷуръат ҳозир ҳам, чунон ки ҳамеша буд, Масеҳ дар ҷисми ман бузургӣ хоҳад ёфт, хоҳ дар ҳаёт бошад, хоҳ дар мамот.
21. Зеро ки барои ман ҳаёт Масеҳ аст, ва мамот фоида аст.
22. Аммо агар ба ҳасби ҷисм дар ҳаёт буданам ба кори ман самаре мебахшида бошад, пас намедонам, ки кадомашро интихоб намоям.

23. Ҳар дуяш ҳам маро ҷазб мекунад: орзу дорам, ки баромада равам ва ҳамроҳи Масеҳ бошам, чунки ин беандоза беҳтар аст;
24. Валекин дар ҷисм монднам барои шумо заруртар аст.
25. Ва ман аниқ медонам, ки хоҳам монд ва барои пешрафт ва шодии имони шумо бо ҳамаи шумо хоҳам буд,
26. То ки ҳамду санои шумо дар Исои Масеҳ ба воситаи ман афзунтар шавад, чун бори дигар назди шумо биёям.

Даъват ба ҷидду ҷаҳди якдилона барои имони Инчил.

27. Фақат ин ки муносиби башорати Масеҳ умр гузаронед, то ки ман хоҳ омада шуморо бинам, хоҳ аз шумо дур ошам дар бораи шумо бишнавам, ки шумо дар як рӯҳ қоим буда, якдилона барои имони Инчил ҷидду ҷаҳд менамояд,
28. Ва дар ҳеҷ хусус аз душманон наметарсам, ки ин барои онҳо аломати ҳалокат аст, вале барои шумо аломати наҷот аст, ва ин аз ҷониби Худост,
29. Зеро ба шумо ба хоҳири Масеҳ ато шудааст, ки ба Ў на танҳо имон оваред, балки барои Ў уқубат ҳам кашед,
30. Бо ҳамон корномае ки шумо дар ман дидаед ва ҳоло дар бораи ман мешунавед.

БОБИ ДУЮМ

Даъват ба ягонагӣ ва фармонбардорӣ.

1. Пас, агар тасаллое дар Масеҳ бошад, агар хушнӯдӣ муҳаббат бошад, агар алоқаи рӯҳ бошад, агар марҳамат ва дилсӯзӣ бошад,
2. Пас шодии маро пурра кунед, ба тавре ки дорой як фикр бошед, дорой як муҳаббат буда, якдил ва ҳамфикр бошед,
3. Аз рӯи рақобат ё шӯҳратпарастӣ ҳеҷ коре накунед, балки бо фурӯтани якдигарро аз худ авло донед,

4. Ва ҳар яке на танҳо дар бораи худаш, балки дар бораи дигарон низ ғамхорӣ намояд.
5. Зеро дар шумо низ бояд айни ҳамон ҳиссиёт бошад, ки дар Исои Масеҳ буд,
6. Ки Ё, бо вучуди он ки дар сурати Худо буд, бо Худо баробар буданро ҳарисона барои Худ нигоҳ надошт,
7. Балки Худро кам доништа, ба сурати ғуломи даромад ва ба одамон монандӣ пайдо карда, ба зоҳир мисли одамизод шуд,
8. Ва Худро фурӯтан сохта, то вақти мамот, то дами мавти салиб фармонбардор буд.
9. Бонобар ин Худо низ Ёро сарфароз кард ва ба Ё номе дод, ки аз ҳар ном болотар аст.
10. То ки ба исми Исо ҳар зоне ки дар осмон ва бар замин ва зери замин аст, ҳам шавад,
11. Ва ҳар забон эътироф намояд, ки Исои Масеҳ Худованд аст барои ҷалоли Худои Падар.

Ғамхорӣ дар бораи начоти ҷон.

12. Пас, эй маҳбубонам, модоме ки шумо ҳамеша фармонбардор будед, аз ин рӯ на танҳо дар ҳузури ман, балки боз ҳам зиёдтар алҳол дар вақти набудани ман, бо тарсу ларз начоти худро ба амал оваред,
13. Зеро ки Худо дар шумо, бо ҳусни тавачҷӯҳи Худ, ҳам хоҳиш ва ҳам амалро ба вучуд меоварад.
14. Ҳар корро бе шиква ва шубҳа ба ҷо оваред,
15. То ки бенуқсон ва пок, фарзандони беайби Худо бошед, дар миёни насли саркаш ва фосид, ки дар он шумо мисли найирҳо дар ҷаҳон медурахшед,
16. Ва каломи ҳаётро нигоҳ доред, то ки ман дар рӯзи Масеҳ фахр намоям, ки ман бар абас надавидаам ва бар абас меҳнат накардаам.
17. Лекин, агар ман қурбонии рехтание бар қурбонӣ ва ибодати имони шумо шавам ҳам, аз ин шодам ва бо ҳамаи шумо шодӣ мекунам;

18. Шумо низ аз ин шод бошед ва бо ман шодӣ кунед.

Ба зуддӣ фиристодани Тимотиюс ва фавран баргардонидани Эпафрӯдитус.

19. Ва дар Масеҳи Худованд умедворам, ки Тимотиюсро ба зуддӣ назди шумо фиристонам, то ки ман низ аз аҳволатон хабар ёфта, рӯҳбаланд шавам.

20. Зеро каси дигаре мисли ӯ надорам, ки дар бораи шумо аз самими қалб ғамхорӣ мекарда бошад;

21. Чунки ҳама нафъи худро толибанд, на он чиро, ки ба Исои Масеҳ тааллуқ дорад.

22. Вале шумо бовафоии ӯро медонед, чунки ӯ ба ман, мисли писар ба падар, дар башорат хизмат кардааст.

23. Пас, умедворам, ки ӯро дарҳол равона кунам, чун бубинам, ки аҳволи ман чӣ мешавад;

24. Вале дар Худованд боварӣ дорам, ки худам низ ба зудӣ биёям.

25. Аммо лозим дониستم, ки Эпафрӯдитусро назди шумо баргардонам. Ӯ бародар ва ҳамкор ва ҳамсафари ман аст, ва шумо ӯро чун элчӣ ва хизматгузор дар мӯҳтоҷии ман фиристоад будед.

26. Чунки ӯ иштиёқманди дидори ҳамаи шумо буд ва бисъёр андӯҳгин шуд аз он ки овозаи бемории ӯ ба гӯши шумо расидааст.

27. Ҳақиқатан бемории ӯ марговар буд; лекин Худо ба ӯ марҳамат кард, ва нафақат ба ӯ, балки ба ман низ, то ки бар ғуссаи ман ғуссае зам нашавад.

28. Бинобар ин ба фиристодани ӯ шитоб намудам, то ки шумо ӯро аз нав дида, хурсанд шавед, ва ғуссаи ман низ сабук гардад.

29. Пас ӯро дар Худованд бо камоли хурсандӣ пазироӣ намоед, ва чунин одамонро кадрдонӣ кунед.

30. Зеро ки ӯ барои кори Масеҳ ба мурдан наздик буд ва
чонашро дар зери хатар монд, то ки камии хизмати шуморо
барои ман пур кунад.

БОБИ СЕЮМ

*Огоҳонидан аз баргаштан ба ақидаи яҳудиён дар бораи
сафедшавӣ ба воситаи аъмол. Бузургии беҳади дониши
Исо.*

1. Пас, эй бародаронам, дар Худованд шод бошед. Айни
хамон нуқтаро ба шумо навишта нам барои ман гарон нест,
лекин барои шумо қувватбахш аст.
2. Аз сагон эҳтиёт шавед, аз коркунони бад эҳтиёт шавед, аз
хатна эҳтиёт шавед;
3. Зеро аҳли хатна моем, ки Худоро дар Рӯҳ ибодат менамоем,
ва бо Исои Масеҳ фахр мекунем, ва ба ҷисм эътимод надорем,
4. Гарчанде ки маро асосе ҳаст ба ҷисм ҳам эътимод дошта
бошам. Агар каси дигар гумон кунад, ки метавонад ба ҷисм
эътимод дошта бошад, ман бештар,
5. Ки ман дар рӯзи ҳаштум махтун шудам, аз насли Исроил
ҳастам, аз сибти Бинъёмин, ибронӣ аз ибронӣён, аз ҷиҳати
шариат фарисӣ,
6. Аз ҷиҳати ғайрат таъқибкунандаи Калисо, аз ҷиҳати
адолати шаръӣ беайб.
7. Лекин он чи барои ман бартарӣ буд, ба хоҳири Масеҳ
нуқсон дониستم.
8. Ва ханӯз ҳамаашро ба хоҳири афзалияти дониши
Худованди ман Исои Масеҳ нуқсон медонам, ки барои Ӯ ман
аз ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки
Масеҳро пайдо кунам.
9. Ва дар Ӯ пайдо шавам, на бо адолати худ, ки аз шариат аст,
балки бо он чи ба воситаи имон ба Масеҳ аст, яъне бо адолате
ки аз Худо бар ҳасби имон аст,

10. То ки Ўро, ба қуввати эҳъёи Ўро, ва ширкати уқубатҳои Ўро дарк намоям ва дар мамоти Ў ба Ў монанд шавам,
11. Ба умеди он ки ба эҳъёи мурдагон бирасам.
12. На ин ки аллақай расида бошам, ё комил шуда бошам, балки саяю қўшиш менамоям, ки шояд ман ҳам бирасам, чунон ки Исои Масеҳ ба ман расидааст.
13. Эй бародарон, гумон намекунам, ки ман аллақай расида бошам, балки фақат як чизро мегўям: он чиро, ки дар қафост, аз хотир бароварда ва ба пеш ҳаракат карда,
14. Ман сўи мақсаде шитоб менамоям, ки фарҷоми ғолбонаи даъвати Худост аз арши аъло дар Исои Масеҳ.
15. Пас, ҳар касе аз мо, ки комил бошад, бояд ҳамин тавр фикр ронад; вале агар шумо фикри дигаре дошта бошед, Худо инро ҳам ба шумо ошкор хоҳад сохт.
16. Аммо ба ҳар чи мо расидаем, аз рўи он бояд рафтор кунем.

Онҳое ки ба таври дунъёвӣ фикр мекунанд ва табааи осмон мебошанд.

17. Эй бародарон, ба ман тақлид намоед ва ба касоне нигоҳ кунед, ки онҳо мувофиқи намунае ки дар мо доред, рафтор мекунанд.
18. Зеро бисъёр касон, ки дар бораи онҳо ба шумо борҳо гуфтаам, ва ҳоло низ бо гирья мегўям, ҳамчун душманони салиби Масеҳ рафтор мекунанд;
19. Фарҷоми онҳо ҳалокат аст, худои онҳо шикам аст, ва чалоли онҳо дар нанг аст: онҳо дар бораи чизҳои заминӣ фикр мекунанд.
20. Лекин иқоматгоҳи мо акнун дар осмон аст, ки аз он ҷо Исои Масеҳи Худовандро, ҳамчун Начотдиханда, интизор дорем,
21. Ки Ў қисми залили моро ба шабоҳати қисми чалили Ў бо амали ҳамон қуввате дигаргун хоҳад кард, ки бо он Ў ҳама чизро ба Худ тобеъ намуда метавонад.

БОБИ ЧОРУМ

Машваратҳои хотимаӣ.

1. Пас, эй бародарони маҳбуб ва матлуби ман, эй шодмонӣ ва тоҷи сари ман, дар Худованд ҳамин тавр истодагӣ намоед, эй маҳбубон.
2. Аз Авҳӯдия илтимос мекунам ва аз Сунтиҳӣ илтимос мекунам, ки дар Худованд ҳамфикр бошанд.
3. Аз ту низ, эй ҳамкори самимӣ, хоҳишмандам, ки ба ин занон кӯмак бирасонӣ, ки онҳо дар роҳи башорат бо ман ва бо Қлимис ва бо ҳамроҳони дигарам, ки номашон дар дафтари ҳаёт аст, чидду чаҳд кардаанд.
4. Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегӯям: шод бошед.
5. Бигзор фурӯтании шумо ба ҳамаи одамон машҳур гардад; Худованд наздик аст.
6. Ҳеч ғам нахӯред, аммо ҳамеша дар дуо ва илтимос бо шукргузори хоҳишҳои худро ба Худо ошкор намоед,
7. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шумо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.
8. Хуллас, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ва ҳалол аст, ва боинсоф аст, ва пок аст, ва хушоянд аст, ва шоёни таҳсин аст, ва ҳар эҳсон ва ҳамде ки бошад, дар бораи онҳо фикр кунед.
9. Он чи шумо дар ман омӯхтаед, ва қабул кардаед, ва шунидаед, ва дидаед, онҳоро ба ҷо оваред, ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

Минатдори ҳаввори барои саддақае ки ба ӯ фиристода шудааст.

10. Ва ман дар Худованд бағоят шод шудам, ки аҳлол шумо ғамхори худро дар ҳаққи ман аз нав ривоч додаед; пештар ҳам шумо ғамхорӣ менамудед, вале вазъият мусоидат намекард.

11. На ин ки ба сабаби мўхтоҷӣ мегуфта бошам; зеро ман ёд гирифтаам, ки бо он чи дорам, қаноат намоям:
12. Дар камбағалӣ ҳам зиста метавонам, дар фаровонӣ ҳам; дар ҳар чиз ва дар ҳар ҷо аз сар гузаронидани серӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва камиро ёд гирифтаам;
13. Ҳамааш аз дастам меояд, бо мадади Масеҳ, ки моро қувват мебахшад.
14. Лекин хуб кардед, ки дар андўҳи ман шарик шудед.
15. Ва шумо, эй филиппиён, медонед, ки дар ибтидои башорат, вақте ки аз Мақдуния баромадам, ҳеч як калисо дар кори додану гирифтани бо ман шарикӣ накард, ба ғайр аз шумо;
16. Ҳатто ба Таслўникӣ шумо як-ду карат барои эҳтиёҷоти ман фиристодед.
17. На ин ки ман талабгори ҳадия бошам, балки толиби самаре ҳастам, ки ба фоидаи шумо биафзояд.
18. Ман ҳамаашро гирифтаам ва ба қадри барзиёд дорам; ва ман аз ҳар чиз пур гаштам, вақте ки ҳадияи фиристодаи шуморо, ҳамчун бӯи муаттар, ҳамчун қурбонии хуши писандидаи Худо, аз дасти Эпафрўдитус гирифтаам.
19. Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷи шуморо ба ҳасби сарвати чалоли Худ дар Исои Масеҳ пур хоҳад кард.
20. Худо, Падари моро то абад ҷалол бод, омин.

Саломҳо.

21. Ба ҳар як муқаддас дар Исои Масеҳ салом гўед. Бародароне ки бо ман мебошанд, ба шумо салом мегўянд.
22. Ҳамаи муқаддасон, алалхусус аз хонаи қайсар ба шумо салом мегўянд.
23. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод, омин.

**НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА
ҚЎЛАССИЁН
БОБИ ЯКУМ**

Салом ва дуои ҳавворӣ

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс
2. Ба муқаддасон ва бародарони амин дар Исои Масеҳ, ки дар Қўлассо мебошанд: файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
3. Худо, Падари Худованди мо Исои Масеҳро шукргузорӣ мекунам дар ҳар вақте ки дар ҳаққи шумо дуо мегўем,
4. Баъд аз шунмидани овозаи он имоне ки шумо ба Исои Масеҳ ва он муҳаббате ки ба ҳамаи муқаддасон доред.
5. Ба хотири умеди ки бароятон дар осмон муҳайёст, ки дар бораи он шумо пештар дар каломи ростӣ, яъне дар башорат шунидаед,
6. Ки он ба шумо, чунон ки ба тамоми ҷаҳон низ расидааст, ва он самаре мебахшад ва афзоиш меёбад, чунон ки дар миёни

шумо низ аз он рӯзе ки файзи Худоро дар ростӣ шунидаед ва доништаед,

7. Чӣ тавре ки аз Эпафрос таълим гирифтаед, ки ӯ ҳамкори маҳбуби мо ва хизматгузори амине барои шумо дар Масеҳ аст,

8. Ва ӯ моро аз муҳаббати шумо, ки дар Рӯҳ аст, огоҳ кардааст.

9. Бинобар ин мо низ аз он рӯзе ки инро шунидаем, дар ҳақиқи шумо дуо ва илтимосро бас намекунем, то ки шумо аз дониши иродаи Ӯ дар ҳар ҳикмат ва фаҳми рӯҳонӣ пур шавед,

10. Ба тавре ки муносиби Худованд рафтор намуда, аз ҳар чихат ба Ӯ писанд оед, ва дар ҳар кори нек самара диҳед, ва дар дониши Худо нашъунамо ёбед,

11. Ва бар тибқи иқтидори ҷалоли Ӯ бо тамоми қувват мустаҳакам шавед, то ки бо шодӣ дорои ҳар сабот ва сабр бошед,

12. Ва Падарро шукргузорӣ намоед, ки Ӯ моро ба мероси муқаддасон дар нур шарик гардонидаст,

13. Ва Ӯ моро аз салтанати зулмот халосӣ дода, ба Малакути Писари маҳбуби Худо дохил кардааст,

14. Ки дар Ӯ мо фидияе ба воситаи Худни Ӯ ва омуриши гуноҳҳо пайдо кардаем,

Ҷалоли беқийёси шахсият ва корнамоии Масеҳ.

15. Ки Ӯ сурати Худои нонамоён ва нахустзодаи тамоми махлуқот аст,

16. Чунки ҳама чиз дар осмон ва бар замин, ҳар чизи намоён ва нонамоён, дар Ӯ офарида шудааст: хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ сарварҳо ва хоҳ ҳукуматдориҳо, ҳамааш ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ ба вучуд оварда шудааст;

17. Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ вучуд дорад.

18. Ва Ӯ сари бадан, яъне Калисост; Ӯ навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз Ӯ аввалин бошад,

19. Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар Ӯ сокин бошад,

20. Ва ба воситаи Ў ҳама чизро бо Худ оштӣ дода, бо Хуни салиби Ў осоиштагиرو барқарор намояд, яъне он чиро, ки бар замин аст, ва он чиро, ки дар осмон аст, ба василаи Ў оштӣ диҳад.

21. Ва шуморо, ки як вақте, ба сабаби майл доштанатон ба аъмоли бад, бегона ва душман будед,

22. Ҳоло дар қисми башарии Ў ба воситаи мамоти Ў оштӣ додааст, то ки шуморо назди Худ муқаддас ва бе айбу нуқсон ҳозир кунад,

23. Фақат ба шарте ки шумо дар имон матин ва устувор бошед ва аз умеди башорате ки шунидаед, ҷудо нашавед, ки он ба тамоми махлуқоти зери осмон мавъиза карда шудааст, ва ман, Павлус, хизматгузори он гардидаам.

Вазифаи мубораки ҳавворӣ дар бобати ба халқҳо мавъиза карани сирри таъиноти Худо.

24. Алҳол дар уқубатҳои худ барои шумо шодмонам ва камии андӯхҳои Масеҳро дар қисми худ барои Бадани Ў, ки Калисост, пур мекунам,

25. Ки ман хизматгузори он гардидаам мувофиқи ваколати Худо, ки барои шумо ба ман ато шудааст, то ки мавъизаи каломи Худоро ба ҷо оварам,

26. Яъне он сирри, ки асрҳои аст аз наслҳо ниҳон буд ва ҳоло ба муқаддасони Ў ошкор шудааст,

27. Ки ба онҳо Худо тавачҷӯҳ намуда огоҳӣ дод, ки сарвати ҷалоли ин сирро барои халқҳо огоҳӣ диҳам, ва он сир ин аст, ки Масеҳ дар шумо умеди ҷалол аст,

28. Ва Ўро мо мавъиза намуда, ба ҳар кас мефаҳмонем ва ба ҳар кас ҳар ҳикматро ёд медиҳем, то ки ҳар касро дар Исои Масеҳ комил гардонда ҳозир кунем;

29. Барои ҳамин ҳам ман меҳнат мекунам ва бо таъсири қуввати Ў, ки дар ман қодирона амал мекунад, ҷидду ҷаҳд менамоям.

БОБИ ДУЮМ

Имондор файзи комилро ба воситаи Писари муҷассамашудаи Худо меёбад.

1. Зеро мехоҳам шумо бидонед, ки ман чӣ гуна заҳмат кашидам барои шумо ва барои касоне ки дар Лудкия мебошанд, ва барои ҳамаи онҳое ки қиёфаи маро ба ҳасби ҳисм надидаанд,
2. То ки дилҳои онҳо тасалли ёфта, дар муҳаббат пайванд шаванд, барои ҳар сарвати фаҳми комил, то сирри Худо ва Падар ва Масеҳро бидонанд,
3. Ки дар Ў ҳамаи ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

Огоҳонидан аз фалсафаи халқҳо ва таълимоти козибонаи яҳудиён.

4. Инро ман барои он мегӯям, ки ҳеҷ кас шуморо бо суҳанони дилфиреб дар иштибоҳ наандозад;
5. Зеро, агарчи ҳисман ғоибам, рӯҳан бо шумо мебошам, ва саранҷоми хуби шумо ва матонати имони шуморо дар Масеҳ дида, шодӣ мекунам.
6. Пас, чӣ тавре ки Исои Масеҳро ба унвони Худованд қабул кардаед, ҳамон тавр дар Ў рафтор намоед,
7. Ки дар Ў реша давонда ва бино ёфта, дар имон мустаҳакам шудаед, чунон ки таълим гирифтаед ва шукри зиёде дар он мегӯед.
8. Боҳабар бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва фитнаи ботиле ки бар тибқи ривояти инсонӣ, бар тибқи аносири ҷаҳон, на бар тибқи Масеҳ аст, ҷазб накунад.
9. Зеро ки дар Ў тамоми пуррагии Илоҳият ҳисман сокин аст,
10. Шумо низ дар Ў пуррагӣ доред, ки Ў сари ҳар сарварӣ ва ҳукуматдорист;

11. Ва дар Ў шумо махтун шудаед, вале на ба хатнае ки бо дасти одамизод сохта шудааст, балки ба хатнаи Масеҳ, ки чисми башариро канор мегузорад,
12. Ки бо Ў дар таъмид дафн шудаед ва дар Ў эҳъё шудаед ба василаи имон ба қуввати Худо, ки Ўро аз мурдагон эҳъё кард,
13. Ва шуморо, ки дар гуноҳҳо ва дар номахтунии чисми худ мурда будед, бо Ў зинда карда, ҳамаи гуноҳхотонро омурзид.
14. Ва он дастнависро, ки бо фароизаш моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, Ў хат зада, аз миён бардошт ва бар салиб меҳкӯб кард,
15. Ва сарварону ҳукуматдоронро аз қувваташон маҳрум сохта, гирифтори шармандагӣ кард ва бар онҳо дастболо шуд.
16. Пас, бигзор касе шуморо барои хӯрок ва нӯшокӣ, ё дар масъалаи ид, ё навмоҳ, ё шанбе маҳкум накунад:
17. Инҳо сояи чизҳои оянда аст, аммо ҷисм аз они Масеҳ аст.
18. Касе шуморо ба воситаи хоксорӣ ва ибодати фариштагон аз подош маҳрум накунад, дар сурате ки вай ба чизҳои ки надидааст, мудохила менамояд, аз ақли ҷисмонии худ беҳуда меболад.
19. Инҳо робитаи худро аз сари бадан буридаанд, аз саре ки тамоми бадан ба воситаи буғумҳо ва баданҳо қуввати ҳаётбахш гирифта ва пайваст гардида, нашъунамо меёбад ба нашъунамое ки аз Худост.
20. Агар шумо бо Масеҳ нисбат ба аносири ҷаҳон мурда бошед, пас чаро, мисли онҳое ки дар ҷаҳон зиндагӣ мекунанд, фароизи:
21. “Нарас”, “начаш”, “даст наков”-ро пайравӣ менамояд,
22. Дар сурате ки онҳо аз истеъмол фано мешвад, зеро бар аҳком ва таълимоти инсонӣ бино шудааст?
23. Ҳамаи ин дар ибодати худсарона, хоксорӣ ва озори ҷисм ба назар ҳикмат менамояд, лекин дар ҷилавгарӣ кардани ҷисм фоида надорад.

БОБИ СЕЮМ

Ҳаёти масеҳӣ хизматгузорист ба Исои Худованд.

1. Пас, модоме ки шумо бо Масеҳ эҳъё шудаед, он чиро, ки дар афроз аст, бичӯед, ки он чо Масеҳ ба ямини Худо нишастааст;
2. Дар бораи он чи дар афроз аст, фикр кунед, на дар бораи он чи бар замин аст.
3. Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст:
4. Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти шумост, зоҳир шавад, шумо низ бо Ӯ дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд.
5. Пас, андоми заминии худро: зино, нопокӣ, хирс, ҳаваси бад ва тамаъкориро, ки он бутпарастист, бикушед,
6. Ки барои онҳо ғазаби Худо бар писарони исьён меояд,
7. Ки шумо низ як вақте дар онҳо рафтор мекардед, ҳангоме ки дар миёни онҳо мезистед.
8. Аммо акнун шумо ҳамаи инҳоро: хашм, ғазаб, кина, бадгӯӣ, ва алфози қабехи забонатонро тарк намоед;
9. Ба якдигар дурӯғ нагӯед, дар ҳолате ки одами кӯҳнаро бо аъмоли вай аз худ дур кардаед
10. Ва одами навро дар бар кардаед, ки вай дар дониш ба шабоҳати Офарандаи худ нав мешавад,
11. Ки дар он чо на юнонӣ ҳаст, на яҳудӣ, на хатна, на хомахтунӣ, на варварӣ, на скиф, на ғулом ва на озод, балки ҳама чиз ва дар ҳама чиз Масеҳ аст.
12. Пас, ҳамчун баргузидагони муқаддас ва маҳбуби Худо, марҳамат, меҳрубонӣ, хоксорӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед,
13. Ва ба ҳамдигар илтифот намуда, якдигарро авф кунед, агар касе аз дигаре ранчида бошад: чӣ тавре ки Масеҳ шуморо омурзидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед;
14. Ба замми ҳамаи ин шумо муҳабатро дар бар кунед, ки он маҷмӯи камолот аст;

15. Бигзор дар дилҳои шумо осоиштагии Худо ҳукмфармо бошад, ки шумо ба он дар як Бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед.

16. Бигзор каломии Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ сокин шавад, ва якдигарро бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва бо файз дар дилҳои худ барои Худованд бисароед.

17. Ва ҳар он чи бо сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба Исои Масеҳи Худованд ба ҷо оварда, ба василаи Ў Худои Падарро шукр гӯед.

Мушоракат дар хонаи имондорон.

18. Эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, чунон ки дар Худованд муносиб аст.

19. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред ва ба онҳо саҳтгир набошед.

20. Эй фарзандон, ба падару модарони худ дар ҳар бобат итоат намоед, зеро ки ин писандидаи Худованд аст.

21. Эй падарон, фарзандони худро ба ҳашм наоваред, ки мабодо онҳо маънос шаванд.

22. Эй ғуломом, ба оғоёне ки ба ҳасби ҷисм доред, дар ҳар бобат итоат намоед, на бо хизматгузориҳои зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки бо соддадилӣ ва бо тарси Худо.

23. Ҳар он чи мекунед, аз ҷону дил ба ҷо оваред, мисли он ки барои Худованд бошад, на барои одамон,

24. Чун медонед, ки аз Худованд меросро мукофот хоҳед гирит, зеро ки ба Масеҳи Худованд хизмат макунед,

25. Ҳар кӣ ноинсофона рафтор мекунад, мувофиқи ноинсофии худ подош хоҳад гирифт: Ў рӯйбинӣ надорад.

БОБИ ЧОРУМ

Дар бораи дуо, илтимос ва ҳикмати масеҳӣ.

1. Эй оғоён, ба ғуломони худ он чи лозим аст ва он чи ҳақ доранд, бидиҳед, ва бидонед, ки шумо низ Оғое дар осмон доред.
2. Доимо бо дуо машғул буда, дар он бо шукргузорӣ бедор бошед;
3. Дар ҳаққи мо низ дуо гӯед, то Худо дари каломро ба мо воз кунад, ки сирри Масеҳро, ки ман барояш бандӣ ҳастам, баён намоем,
4. То ки ман онро ончунон зоҳир созам, чунон ки баён карданам лозим аст.
5. Фурсатро ғанимат дониста, бо онҳое ки дар берунанд, оқилона рафтор кунед
6. Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намакин бошад, то шумо бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб диҳед.
7. Аз тамоми саргузашти ман шуморо Тўҳиқўс хабардор хоҳад кард. Ў бародари маҳбуб ва хизматгузори амин ва ҳамкори ман дар Худованд аст.
8. Ва ўро маҳз барои он назди шумо фиристодам, ки аз аҳволи шумо хабар гирад ва дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад,
9. Бо якҷоягии бародари амин ва маҳбуб Онисимус, ки аз байни шумост: онҳо шуморо аз ҳамаи корҳои ин ҷо хабардор хоҳанд кард.

Саломҳо.

10. Ористархус, ки ҳамроҳи ман дар ҳабс аст, ба шумо салом мерасонад, ва Марқўс, ҷияни Барнаббо, ки шумо дар бораи ў фармон гирифтаед: агар наздатон биёяд ўро пазироӣ кунед,
11. Ҳамчунин Ешуа, ки лақабаш Юстус аст; ҳар ду аз махтунонанд, ва танҳо онҳо ҳамкоронанд барои Малакути Худо, ки сабаби тасаллои ман шудаанд.
12. Эпафрос ба шумо салом мерасонад, ки ў аз байни шумо ва бандаи Исои Масеҳ аст, ва ҳамеша барои шумо дар дуоҳои худ чидду чаҳд менамояд, то ки шумо комил буда ва аз ҳар чизи писандидаи Худо вукуф дошта, истодагӣ кунед.

13. Ва ман дар бораи ӯ шаҳодат медиҳам, ки ӯ барои шумо ва барои онҳое ки дар Лудкия ва дар Ҳирапӯлис мебошанд, бисъёр меҳнат мекунад.

14. Лукос, табиби маҳбуб, ва Димос ба шумо салом мерасонанд.

15. Ба бародароне ки дар Лудкия мебошанд, ба Нумфос ва ба аҳли калисое ки дар хонаи ӯст, салом бирасонед.

16. Баъд аз он ки ин нома дар миёни шумо хонда шуд, коре кунед, ки он дар калисои Лудкия низ хонда шавад; ва номаеро, ки аз Лудкия аст, шумо низ бихонед.

17. Ба Архипус бигӯед: "Бохабар бош, то он хизматеро, ки дар Худованд ба зиммаи худ гирифтаӣ, ба ҷо оварӣ",

18. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам. Занҷирҳои маро дар хотир дошта бошед. Файз бо шумо бод, омин.

**НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА
ТАСЛҶНИКИЁН
БОБИ ЯКУМ**

*Ҳавворӣ барои ҳаёти намунавии имони таслҶникиён
шукргузорӣ менамояд.*

1. Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои ТаслҶникӣ, ки дар Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд аст: файз ва осоиштагӣ аз ҷоноби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

2. Ҳамеша Худоро барои ҳамаи шумо шукргузорӣ намуда, дар дуоҳои худ шуморо зикр мекунем,

3. Ва доимо кори имон ва меҳанти муҳаббат ва сабри умеди шуморо, ки ба Худованди мо Исои Масеҳ доред, ба ҳузури Худо ва Падари мо ба ёд меоварем,

4. Чун медонем, ки шумо, эй бародарон ва эй маҳбубони Худо, баргузида шудаед;

5. Зеро ки башорати мо назди шумо на танҳо дар суҳан балки низ дар қувват ва дар Рӯҳулқудс ва дар эътимоди бузурге буд;

ва шумо медонед, ки мо дар миёни шумо барои шумо чӣ гуна
будем.

6. Ва шумо тақлидкунандагони мо ва Худованд гардида,
каломеро дар ранҷу заҳмати азиме бо шодии Рӯҳулқудс қабул
кардед,

7. Ба тавре ки барои ҳамаи имондорони Мақдуния ва Оҳоия
намунаи ибрат шудед.

8. Зеро ки аз шумо каломи Худованд на танҳо дар Мақдуния
ва Оҳоия шунида шуд, балки имоне ки шумо ба Худо доред,
дар ҳама ҷо овоза шуд, ба дараҷае ки моро ҳоҷат нест чизе
бигӯем.

9. Зеро вақте ки худи онҳо дар бораи мо ҳикоят мекунанд,
мегӯянд, ки чӣ гуна мо ба миёни шумо дохил шудем, ва чӣ
гуна шумо аз бутҳо гашта ба Худо ручӯъ намудед, то ки
Худои Ҳай ва ҳақиқиро бандагӣ кунед

10. Ва Писари Ёро аз осмон мунтазир шавед, ки Худо Ёро аз
мурдагон эҳё кард, яъне Исоро, ки моро аз ғазаби оянда
халосӣ медихад.

БОБИ ДУЮМ

*Ҳаввориёни Масеҳ ҷалолро барои худашон не, балки барои
Худо толибанд.*

1. Худи шумо, эй бародарон, медонед, омадани мо назди
шумо бе натиҷа набуд;

2. Мо пеш аз он дар Филиппӣ, чунон ки медонед, азобу уқубат
кашида, гирифтори таҳқир шуда будем, вале дар Худои худ
кавӣ гардидем, то ки дар миёни муҳолифатҳои бузурге
башорати Худоро ба шумо мавъиза намоем.

3. Зеро ки исрори мо аз рӯи иштибоҳ ё нопокӣ ё макр нест,

4. Балки, чӣ тавре ки Худо моро лоиқ донист, ки башорат ба
мо супурда шавад, ҳамон тавр мо сухан меронем ва толиби он
нестем, ки ба одамон писанд оем, балки ба Худое ки дилҳои
моро имтиҳон мекунад.

5. Зеро ки мо ҳаргиз, чунон ки медонед, бо тамаллуқ гап назадаем ва ба чизе тамаъ накардаем Худо шоҳид аст!
6. Ва чалолро аз одамизод толиб нашудаем, на аз шумо ва на аз дигарон.
7. Мо, ҳамчун ҳаввориёни Масеҳ, метавонистем бо ихтиёру кудрат рафтор кунем, аммо дар миёни шумо мулоим будем, монанди дояе ки кӯдакони худро навозиш мекунад.
8. Мо чунон ба шумо дил бастем, ки хостем ба шумо на танҳо башорати Худоро бидиҳем, балки ҷонҳои худро низ дар роҳи шумо фидо созем, азбаски шумо ба мо азиз будед.
9. Зеро ки шумо, эй бародарон, заҳмат ва ранҷи моро дар хотир доред: шабу рӯз кор кардем, бе он ки ба касе аз шумо гаронӣ кунем, мо башорати Худоро ба шумо мавъиза менамудем.
10. Шумо шоҳид ҳастед ва Худо низ ки чӣ гуна пеши шумо, имондорон, мо муқаддасона ва одилона ва бенуқсон рафтор кардем,
11. Ва шумо медонед, ки чӣ гуна ҳар яке аз шуморо, мисли падар фарзандони худро,
12. Насиҳат медедем, дилдорӣ мекардем ва вазифадор менамудем, ки муносиби Худо, ки шуморо ба Малакут ва ҷалоли Худ даъват менамояд, рафтор кунед.
13. Ба ин сабаб мо низ пайваста Худоро шукргузорӣ мекунем, ки чун шумо каломи Худоро аз мо шунида қабул кардед, онро на ҳамчун каломи одамизод қабул кардед, балки ҳамчун каломи Худо, ки он дар ҳақиқат чунин аст ва он дар шумо, имондорон, амал мекунад.
14. Зеро ки шумо, эй бародарон, ба калисоҳои Худо, ки дар Яҳудо дар Исои Масеҳ мебошанд, тақлид намудед, чунки шумо аз дасти ҳамватанони худ ҳамон укубатро дидаед, ки онҳо низ аз дасти яҳудиён дидаанд,
15. Ки Исои Худованд ва анбиёро куштанд, ва моро гирифтори таъқиботе карданд, ва дар назари Худо писанд намеоянд, ва ба хамаи одамон муқобиланд,

16.Ва ба мо монё мешаванд ба халқхо бигўем, ки начот ёбанд, ва ба ин васила ҳамеша зарфи гуноҳхои худро лабрес мекунанд; аммо, ниҳоят, ба ғазаб гирифта шуданд.

Пазмонии Павлус ба таслўникиён.

17.Лекин мо, эй баодарон, баъд аз он ки ба муддати кўтоҳе чисман, на қалбан, аз шумо чудо шудем, бо иштиёқи зиёдтар саъю кўшиш намудем, ки рўи шуморо бубинем,

18.Ва ба ин сабаб мо, яъне ман, Павлус, як-ду маротиба хостем назди шумо биёем, вале шайтон ба мо монё шуд.

19.Зеро кист умеди мо, ё шодмони мо, ё тоҷи фаҳри мо дар хузури Худованди мо Исои Масеҳ дар вақти омадани Ў оё шумо нестед?

20.Оре, шумо ҷалол ва шодмони мо ҳастед.

БОБИ СЕЮМ

Фиристодани Тимотиюс.

1. Бинобар ин мо дигар сабр карда натавонистем ва розӣ шудем дар Атино танҳо монем,

2. Ва Тимотиюсро, ки бародари мо ва хизматгори Худованд ва ҳамкори мо дар башорати Масеҳ аст, фиристодем, то ки шуморо дар имонатон устувор гардонад ва асалӣ диҳад.

3. То ки ҳеч кас дар ин азобу уқубатҳо дудила нашавад, зеро худи шумо медонед, ки чунин аст насиби мо.

4. Зеро ки мо ҳамон вақт ҳам, ки назди шумо будем, ба шумо пешгўй кардем, ки моро азобу уқубат дар пеш аст, чунон ки низ ба вуқўъ омад, ва шумо медонед.

5. Аз ин рў ман ҳам дигар сабр карда натавонистам ва ўро фиристодам, ки имони шуморо бифаҳмам, ки мабодо озмоянда шуморо озмуда бошад ва меҳнати мо бенатича шуда бошад.

*Шодмониш ҳавворӣ дар бобати хабарҳои хуш ва дуои ӯ
барои таслӯникиён.*

6. Аммо акнун, ки Тимотиюс аз пеши шумо назди мо омад ва
муждаи имон ва муҳаббати шуморо ба мо расонд, ва ин ки
шумо ҳамеша моро ба некӣ ёд мекунед ва муштоқи дидори мо
ҳастед, чунон ки мо низ муштоқи дидори шумо ҳастем,

7. Пас мо, эй бародарон, бо вучуди тамоми андӯҳ ва азобу
уқбати худ, аз имони шумо тасаллӣ ёфтем,

8. Чунки акнун мо зинда ҳастем, модоме ки шумо дар
Худованд қоим мебошед.

9. Зеро чӣ гуна мо метавонем ба Худо барои шуммо
шукргузорӣ кунем, барои тамоми шодмоние ки дар бораи
шумо ба ҳузури Худои мо дорем,

10. Ки шабу рӯз бо тамоми чидду ҷаҳд дуо мегӯем, ки бо шумо
рӯ ба рӯ шавем ва камии имони шуморо пур кунем?

11. Худи Худо ва Падари мо ва Худованди мо Исои Масеҳ
роҳи моро сӯи шумо рост овард.

12. Ва Худованд муҳаббати шуморо ба якдигар ва ба ҳар кас
афзун ва фаровон гардонад, чунон ки мо низ ба шумо
муҳаббат дорем,

13. Ва дилҳои шуморо устувор гардонад, то ки дар вақти
омадани Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи муқаддасони Ӯ
дар қудсият ба ҳузури Худо ва Падари мо беайб бошед. Омин.

БОБИ ЧОРУМ

Даъват ба қудсият.

1. Ва боз, эй бародарон, аз шумо дар Исои Масеҳ хоҳиш ва
илтимос мекунам, ки чӣ тарзе ки аз мо пазируфтаед, ки чӣ
гуна бояд рафтор кунед ва дар назари Худо писанд оед, ба
ҳамон тарз боз ҳам зиёдтар муваффақият ба даст оваред;

2. Зеро медонед, ки чӣ гуна аҳкме аз ҷониби Исои Худованд
ба шумо додаем.

3. Зеро иродаи Худост, ки шумо пок бошед ва аз зино парҳез кунед;
4. Ва ҳар яке аз шумо битавонад бадани худро дар покӣ ва шараф нигоҳ дорад,
5. На дар оташи шаҳват монанди халқҳое ки Худоро намешиносанд;
6. Ва касе дар ҳеч бобат ва бародари худ таҷовуз ё суиистифода накунад, чунки Худованд барои ҳамаи ин корҳо интиқом мегирад, чунон ки пештар низ ба шумо гуфтем ва шаҳодат додем.
7. Зеро ки Худо моро на ба нопокӣ балки ба қудсият даъват кардааст.
8. Бинобар ин, ҳар кӣ саркашӣ мекунад, на ба одамизод, балки ба Худо саркашӣ мекунад, ки Ў Рӯҳулқудси Худро ба мо ато намудааст.
9. Аммо дар хусуси бародардӯстӣ ба шумо навиштан ҳочат надорад, зеро ки худи шумо аз Худо омӯхтаед, ки ба якдигар муҳаббат дошта бошед;
10. Ва шумо бо ҳамаи бародарон дар ҳамаи Мақдуния ҳамин тавр рафтор мекунад. Лекин мо, эй бародарон, шуморо даъват мекунем, ки боз ҳам зиёдтар муваффақият ба даст оваред
11. Ва сазю кӯшиш намоед, ки сокитона зиндагӣ кунед ва кори худро бо амали дастҳои худ ба ҷо оваред, чунон ки ба шумо дастур додаем,
12. То назди онҳое ки дар берунанд, боодобона рафтор кунед ва ба ҳеч чиз мӯҳтоҷ набошед.

Тасалло дар хусуси қисмати имондороне ки то омадани дуёми Худованд мемиранд.

13. Лекин мо, эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи мурдагон беҳабар бошед, ки мабодо мисли дигарон, ки умед надоранд андӯҳгин шавед.

14. Зеро, агар мо имон дорем, ки Исои мурд ва эҳъё шуд, ба хамин тарз низ Худо онҳоро ки дар Исои мурдаанд, бо Ў хоҳад овард,

15. Зеро инро ба шумо бо каломи Худованд мегӯем, ки мо, зиндаҳо, ки то омадани Худованд боқӣ мондаем, аз мурдагон пешдастӣ нахоҳем кард,

16. Чунки Худи Худованд бо бонги даъват, бо садои фириштаи муқарраб ва карнаи Худо, аз осмон нузул хоҳад кард, ва онҳое ки дар Масеҳ мурдаанд, аввал эҳъё хоҳанд шуд.

17. Баъд мо, зиндаҳо, ки боқӣ мондаем, бо якҷоягии онҳо бар абрҳо бурда хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем, ва хамин тавр ҳамеша бо Худованд хоҳем буд.

18. Пас ҳамдигарро бо ин суханон тасаллӣ диҳед.

БОБИ ПАНЧУМ

Имондорон бояд дар интизори рӯзи Худованд бедор бошанд.

1. Аммо дар бораи замонаҳо ва мӯҳлатҳо ба шумо, эй бародарон, навиштан ҳоҷат надорад,

2. Зеро худи шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд ончунон меояд, чуно ки дузд дар шаб.

3. Чун бигӯянд: ”Осоиштагӣ ва амният”, он гоҳ ногаҳон ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд, мисли он ки зани ҳомиладор ба дарди зоиш дучор мешавад, ва ба ҳеч вачҳ ҳалос нахоҳанд шуд.

4. Лекин шумо, эй бародарон, дар зулмот нестед, ки он рӯз бар шумо чун дузд ояд;

5. Зеро ки ҳамаи шумо писарони нур ва писарони рӯз ҳастед. Мо на писарони шаб ҳастем ва на писарони зулмот.

6. Пас, набояд мисли дигарон дар хоб бошем, балки бедор ва хушъёр бошем.

7. Зеро ки хобидагон шабона мехобанд, ва мастон шабона маст мешаванд;

8. Вале мо, ки писарони рӯз ҳастем, бояд хушъёр бошем ва зиреҳи имон ва муҳаббат ва хӯди умдеди начотро дар бар кунем,

9. Чунки Худо моро на баро ғазаб таъин кардааст, балки барои ёфтани начот ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ,

10. Ки барои мо мурд, то ки мо, хоҳ бедор бошем, хоҳ хобида, бо якҷоягии Ў зист кунем.

11. Бинобар ин ҳамдигарро тасаллӣ диҳед ва якдигарро обод кунед, чунон ки низ мекунед.

Насихат. Саломҳо.

12. Аммо аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки он касонро қадрдонӣ намоед, ки дар миёни шумо меҳнат мекунанд, ва саварони шумо дар Худованд буда, шуморо насихат медиҳанд,

13. Ва онҳоро барои фаъолиятшон бо камоли муҳаббат иззат кунед; бо якдигар дар сулҳ зист кунед.

14. Инчунин аз шумо, эй бародарон, хоҳишмандем, ки танбалонро насихат кунед, бечуръатонро тасаллӣ диҳед, сустонро дастгирӣ намоед, бо ҳар кас пурсабр бошед.

15. Боҳабар бошед, ки касе ба касе дар ивази бадӣ бадӣ накунад, балки ҳамеша барои якдигар ва барои ҳама дар паи некӣ бошед.

16. Ҳамеша шод бошед.

17. Пайваста дуо гӯед.

18. Барои ҳама чиз шукр гӯед, зеро ки чунин аст иродаи Худо дар ҳаққи шумо дар Исои Масеҳ.

19. Рӯхро хомӯш накунед.

20. Нубувватҳоро хор нашуморед.

21. Ҳама чизро озмоиш кунед, чизи хубро нигоҳ доред.

22. Аз ҳар гуна бадӣ худдорӣ кунед.

23. Худи Худои осоиштагӣ бигзор шуморо ба кулӣ пок гардонад ва рӯҳу ҷону ҷисми шуморо дар вақти омадани Худованди мо Исои Масеҳ комилан беайб нигоҳ дорад.

24. Даъваткунандаи шумо амин аст, ва инро низ ба амал меоварад.
25. Эй бародарон, барои мо дуо гӯед.
26. Ба ҳамаи бародарон бо бӯсаи муқаддас салом расонед.
27. Шуморо ба исми Худованд вазифадор менамоям, ки ин номаро ба ҳамаи бародарони муқаддас бихонед.
28. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАСИ ПАВЛУС БА ТАСЛҶНИКИЁН

БОБИ ЯКУМ

Саломи ҳавворӣ ба имондорон.

1. Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои ТаслҶникӣ, ки дар Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст:
2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

*Шукргузори барои устувори иммони таслҶникиён.
Дар бораи омадани дуюми Масеҳ.*

3. Ҳамеша мо бояд Худоро барои шумо, эй бародарон, чунон ки сазовор аст, шукргузори намоем, чунки имони шумо афзоиш меёбад ва дар миёни ҳамаи шумо муҳаббати ҳар яке ба ҳамдигар зиёд мешавад,

4. Ба тавре ки худи мо дар калисоҳои Худо аз шумо фахр мекунем, дар хусуси сабр ва имони шумо дар ҳамаи таъқибот ва азобҳои ки аз сар мегузаронед.
5. Ин гувоҳиест бар довари одилонаи Худо, то ки шумо сазовори Малакути Худо ҳисоб ёбед, ки барои он низ уқубат мекашед.
6. Зеро ба назари Худо одилона аст, ки уқубатдиҳандагони шуморо уқубат диҳад,
7. Ва шуморо, ки уқубат мекашед, бо якҷоягии мо фароғат бахшад, хангоме ки Исои Худованд аз осмон бо фариштаҳои қуввати Худ
8. Дар оташи фурӯзон зухур намуда, аз онҳое ки Худоро намешиносанд ва ба башорати Худованди мо Исои Масеҳ итоат намекунанд, интиқом гирид.
9. Онҳо гирифтори ҷазои ҳалокати абадӣ гардида, аз ҳузури Худованд ва ҷалоли қудрати Ў маҳрум хоҳанд шуд.
10. Дар он рӯзе ки Ў омада, дар муқаддасони Худ ҷалол ёбад ва ҳамаи имондоронро бо таачҷуб оварад, чунки шумо ба шаҳодати мо имон овардед.
11. Барои ҳамин ҳам мо ҳамеша барои шумо дуо мегӯем, то ки Худои мо шуморо сазовори даъваташ гардонад ва ҳар салоҳдиди некӣ ва кори имонро бо қуввати Худ ба амал оварад,
12. То ки исми Худованди мо Исои Масеҳ дар шумо ҷалол ёбад, ва шумо дар Ў ҷалол ёбед, ба ҳасби файзи Худои мо ва Исои Масеҳи Худованд.

БОБИ ДУЮМ

Зоҳир шудани муртади олиҷоҳ пеш аз омадани дуюми Масеҳ.

1. Валекин аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки дар хусуси омадани Худованди мо Исои Масеҳ ва пайвастании мо бо Ў

2. Нагузored ки фикри шумо зуд ба шубҳа афтад, ва харосон нашавед на аз нубуввати рӯх, на аз калом ва на аз номаи ки гӯё мо фиристода бошем дар бораи он ки рӯзи Масех фаро расидааст.

3. Ҳеч кас ба ҳеч ваҷҳ набояд шуморо фиреб кунад, зеро аввал бояд исьён ба вуқӯъ биёяд ва шахси пур аз шарорат, яъне писари ҳалокат зоҳир шавад.

4. Вай ба ҳар чизе ки Худо ё маъбад ном дорад, муқобилият нишон медиҳад ва худро аз он баланд мегирад, ба тавре ки дар маъбади Худо нишаста, худро Худо эълон мекунад.

5. Оё дар хотир надоред, ки вақте ки назди шумо будам, инро ба шумо мегуфтам?

6. Ва алҳол шумо медонед он чист, ки ба вай монёъ мешавад, то дар вақти муайян зоҳир гардад.

7. Зеро ки сирри шарорат акнун амал мекунад, вале ҳоло махфиёна аст, то даме ки он чи монёъ мешавад, аз миён бардошта шавад,

8. Он гоҳ шарии зоҳир мегардад, ҳамон ки Исои Худованд варо ба нафаси даҳонаш мекушад ва бо зуҳури омадани Худ несту нобуд мекунад.

9. Омадани ин шарир бо ҳар гуна қувват ва аломот ва мӯъҷизоти сохта аз рӯи амали шайтон аст,

10. Ва бо ҳар навъ талбиси ноҳаққӣ дар вучуди нобушавандагон барои он ки онҳо муҳаббати ростиро қабул накардаанд, то ки начот ёбанд.

11. Ва ба ин сабаб Худо ба онҳо неруи гумроҳкунандаро мефиритад, то ки ба дурӯғ имон оваранд,

12. То ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки ноҳаққиро дӯст доштанд, маҳкум гарданд.

Худованд тасаллои имондорон аст.

13. Валекин мо бояд ҳамеша Худоро барои шумо, эй бародарони маҳбуи Худованд, шукргузорӣ намоем, ки Худо

аз ибтидо, ба василаи тақдиси Рӯҳ ва имон ба ростӣ, шуморо барои наҷот баргузидааст.

14. Ва барои он шуморо ба воситаи башорати мо даъват намудааст, то ки ба чалоли Худовандимо Исои Масеҳ ноил шавед.

15. Пас, эй бародарон, истодагӣ кунед ва ривоятҳоеро, ки ё аз калом, ё аз номаи мо гирифтаед, нигоҳ доред.

16. Валекин Худи Худованди мо Исои Масеҳ ва Худо, Падари мо, ки моро дӯст доштааст ва тасаллии абадӣ ва умеди некро бо файз ато намудааст,

17. Бигзор дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад ва шуморо дар ҳар сухан ва амали нек устувор гардонад.

БОБИ СЕЮМ

Имондорон бояд барои башорати Каломи Худо дуо гӯянд.

1. Ба ҳар ҳол, эй бародарон, дар ҳаққи мо дуо гӯед, то ки каломи Худованд паҳн шавад ва ҷалол ёбад, чунон ки дар миёни шумо шудааст,

2. Ва барои он ки мо аз одамони гумроҳ ва шарир халос шавем; зеро ки на ҳар кас имон дорад.

3. Лекин Худованд амин аст, ки шуморо устувор гардонад ва аз он шарир нигоҳ дорад.

4. Ва мо ба шумо дар Худованд эътимод дорем, ки он чи ба шумо амр фармоем, ба ҷо меоваред ва ба ҷо хоҳед овард.

5. Ва Худованд бигзор дилҳои шуморо ба муҳаббати Худо ва ба сабри Масеҳ ҳидоят намояд.

Калисо бояд ба танбалӣ ва касони бекоргард муқобил баромада, тартибро таълим диҳад.

6. Валекин ба шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ дастур медиҳем, ки аз ҳар бародаре ки бекоргардӣ

мекунад ва на мувофиқи ровояте ки аз мо қабул кардаед, дур шавед,

7. Зеро худи шумо медонед, ки чӣ гуна бояд ба мо тақлид намоед; зеро ки мо дар миёни шумо бекоргард набудем;

8. Нони касеро муфт нахӯрдем, балки шабу рӯз ба меҳнат ва кор машғул шудем, то ки ба касе аз шумо гаронӣ накунем,

9. На аз он сабаб ки ҳақ надоштем, балки барои он ки худамонро ба шумо намунаи ибрат гардонем, то ки ба мо тақлид намоед.

10. Зеро, вақте ки назди шумо будем, ба шумо чунин дастур додем: агар касе нахоҳад кор кунад, бигзор хӯрок ҳам нахӯрад.

11. Зеро шунидем, ки баъзе касон дар миёни шумо бекоргардӣ мекунанд, яъне ҳеҷ коре накарда, давуғечи барзиёд мекунанд;

12. Ба чунин шахсон дар худованди мо Исои Масеҳ амр мефармоем ва насиҳат медиҳем, ки сокитона кор карда, нони худро бихӯранд.

13. Валекин шумо, эй борадарон, аз некӯкорӣ монда нашавед.

14. Ва агар касе ба суҳаноне ки мо дар ин нома навиштаем, гӯш надихад, ўро дар хотири худ гирифта монед ва бо ў муошират накунед, то ки хичил шавад;

15. Аммо ўро душман ҳисоб накунед, балки ҳамчун бародар насиҳат диҳед.

Салом бо дасти худ ба ҳамаи имондорон.

16. Валекин Худи Худованди осоиштагӣ бигзор ҳамеша дар ҳама чиз осоиштагӣ ба шумо ато намояд. Худованд бо ҳамаи шумо бод!

17. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам, ки ин аломате дар ҳар нома аст; ман чунин менависам:

18. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА
ТИМОТИЮС
БОБИ ЯКУМ

Файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худо.

1. Павлус, ҳаввориИ Исои Масеҳ бо амри Худое ки Начотдиҳандаи мост, ва Исои Масеҳи Худованд, ки умеди мост,
2. Ба Тимотиюс, ки фарзанди ҳақиқӣ дар имон аст: файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Падри мо Худо ва Худованди мо Исои Масеҳ бод.

Насиҳат дар бораи муқобилат кардан ба воизони козиби шариат.

3. Вақте ки ба Мақдуния равона шудам, аз ту хоҳиш кардам, ки дар Эфсӯс бимонӣ, то баъзе касонро насихат диҳӣ, ки таълимоти дигарро паҳн накунанд
4. Ва бо қиссаҳо на ба насабномаҳои бепоён машғул наашаванд, ки ин чизҳо на барои ободии хонаи Худо, ки дар имон аст, балки бетар ба мубоҳисот оварда мерасонад.
5. Мақсади ин насихат муҳаббат аст, ки аз дили соф ва вичдони нек ва имони бериё падида меояд,
6. Ки баъзе ксон аз он баргашта, ба ёвагӯӣ моил шудаанд,
7. Дар ҳолате ки мехоҳанд муаллимони шариат бошанд, аммо намефаҳманд на он чиро, ки мегӯянд, на он чиро, ки даъво мекунанд.
8. Лекин мо медонем, ки шариат нек аст, кас агар онро ба таври шаръӣ ба кор барад,
9. Ва инро бидонед, ки шариат на барои одил дар миён гузошта шудааст, балки барои шарирон ва беитоатон, осӣён ва

гуноҳкорон, фосиқон ва палидон, барои таҳқиркунандагони падар ва модар, барои одамкушон,

10. Барои зинокорон, ливотагарон, одамдуздон, дурӯғгӯён, савгандшиканон ва барои ҳар амале ки бар хилофи таълимоти солим аст,

11. Ба ҳасби башорати пурчалोли Худои таборак, ки ба ман супурда шудааст.

Сазовори марҳамат шудни ҳавворӣ мисоли тасаллибахш аст барои вичдони ғамгин.

12. Исои Масеҳи Худованди моро шукргузорӣ мекунам, ки Ў ба ман қувват бахшид ва маро амин дониста, ба хизматгузорӣ таъин намуд,

13. Маро, ки пештар куфргӯ таъқибкунанда ва озордеҳ будам, лекин сазовори марҳамат гардидам, чунки аз рӯи нодонӣ, дар беимонӣ амал мекардам;

14. Аммо ғайзи Худованди мо бо имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, дар ман ниҳоятдараҷа зоҳир шуд.

15. Ин сухан дуруст аст ва сазовори қабули куллӣ, ки Исои Масеҳ ба дунё омад, то гуноҳкоронро наҷот диҳад, ва ман бадтарини онҳо ҳастам.

16. Лекин ман барои он сазовори марҳамат шудам, ки Исои Масеҳ тамоми пурсабриро аввал дар ман нишон диҳад, то ба онҳое ки барои ҳаёти ҷовидонӣ ба Ў имон хоҳанд овард, намунаи ибрат бошам.

17. Ба Подшоҳи ҷовид, ба Худои ғайрифонӣ, нонамоён ва якто то абад шавкат ва ҷалол бод. Омин.

18. Туро, эй фарзандам Тимотиюс, мувофиқи нубувватҳое ки пештар дар ҳаққи ту шуд, чунин насихат медиҳам, ки ту мутобиқӣ онҳо амал намуда, ҳамчун сарбози нек ҷанг кунӣ,

19. Ва имон ва вичдони нек дошта бошӣ, ки баъзе касон онро рад карданд, ва киштии имонашон ғарқ шуд;

20. Аз он ҷумла Хумниюс ва Искандар, ки онҳоро ба шайтон супурдам, то таълим диҳам, ки куфр нагӯянд.

БОБИ ДУЮМ

Дастурҳо барои ҷамъомадҳои ибодати Худо.

1. Дуо барои ҳамаи одамон.

1. Пас, дар навбати аввал хоҳишмандем, ки дуоҳо, илтимосҳо, тазарруъҳо ва шукронаҳо ба ҷо оварем барои ҳамаи одамон,
2. Барои подшоҳон ва барои ҳамаи ҳукуматдорон, то ки ором ва сокит, бо камоли парҳезгорӣ ва покӣ умр гузаронем;
3. Зеро ин дар назари Худо, ки Начотдиҳандаи мост, хуб ва писандида аст,
4. Ки Ё меҳодад, ки ҳамаи одамон начот ёбанд ва ба дониши ростӣ бирасанд.
5. Зеро ки Худо ягона аст, ва воситачии байни Худо ва одамон низ ягона аст, ки Исои Масеҳи одамизод аст,
6. Ки Худро ҳамчун фидияе барои ҳама дод: ин шаҳодатест, ки дар замони муайян дода шудааст,
7. Ва барои ин ман воиз ва ҳавворӣ ва муаллими халқҳо дар имон ва ростӣ таъин шудаам, дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ не.

2. Рафтори мардон ва занон.

8. Пас хоҳиш дорам, ки мардон дастҳои муқаддасро бе ғзаб ва шубҳа боло бардошта, дар ҳар ҷо дуо гӯянд;
9. Ва занон низ дар сару либоси шоиста маҳҷубона ва боисмат бошанд ва худро на бо мӯйбофӣ, на бо тилло, на бо марворид ва на бо либосҳои гаронбаҳо оро диҳанд,
10. Балки бо аъмоли нек, чунон ки ба занони парҳезгор муносиб аст.
11. Бигзор зан дар хомӯшӣ бо камоли итоат таълим гирад;
12. Ва ба зан иҷозат намедиҳам, ки таълим диҳад ва бат мард ҳукмрон шавад, балки хомӯш бошад.
13. Зеро ки аввал Одам офарида шудааст, ва баъд аз ӯ Ҳавво;

14. Ва Одам фирефта нашудааст, балки зан фиреб хӯрда, ба гуноҳ дучор шудааст;

15. Лекин вай ба воситаи бачазой наҷот хоҳад ёфт, агар дар имон ва муҳаббат ва қудсият бо исмат қоим бошад.

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи мансабҳои калисо.

1. Дар бораи усқуфҳо.

1. Чунин сухан амин аст, ки агар касе усқуфиро орзу кунад, кори хубе орзу макунад.

2. Аммо усқуф бояд беайб, соҳиби як зан, ҳушёр, боисмат, боодоб, меҳмоннавоз ва омӯзгор бошад;

3. На моили шаробнӯшӣ, на чангара, на тамаъкор, балки сокит ва сулҳчӯ, на зарпараст;

4. Хонаву ҷои худро ба хубӣ идора кунад, фарзандонашро бо камоли ҳалолкорӣ дар итоат нигоҳ дорад;

5. Зеро агар кас хонаву ҷои худро идора карда натавонад, оё вай дар бораи Калисои Худо ғамхорӣ карда метавонад?

6. Аз ҷумлаи навимонон набошад, мабодо мағрур шуда, зери ҳукми иблис афтад.

7. Ва ҳамчунин аз ҷониби онҳое ки дар берунанд, ӯ бояд, шаҳодати нек дошта бошад, то ки ба мазаммат ва доми иблис гирифтور нашавад.

2. Дар бораи дъконҳо.

8. Лозим аст, ки дъконҳо низ ҳалолкор бошанд, на дузабон, на шавқманди шаробнӯшӣ, на тамаъкор,

9. Балки сирри имонро дар вичдони пок нигоҳ доранд.

10. Валекин онҳо ҳам бигзор аввал озмуда шаванд ва баъд, агар беайб бошанд, хизмат кунанд,

11. Ҳамчунин занонашон бояд ҳалолкор бошанд, на ғайбаткунанда, балки ҳушёр ва аз ҳар ҷиҳат мўътамад.

12. Дьяконҳо бояд соҳиби як зан бошанд, фарзандон ва хонаву
чоӣ худро ба хубӣ идора кунанд;

13. Зеро онҳое ки нағз хизмат карда бошанд, барои худ
мартабаи олий ва чуръати азим дар имоне ки дар Исои Масеҳ
аст, муҳайё мекунанд.

3. Калисо бунъеди ростист.

14. Инро ба ту менависам ба умеди он ки ба қарибӣ назди ту
биёям.

15. Аммо агар даранг кунам, туро лозим аст бидонӣ, ки чӣ гуна
дар хонаи Худо рафтор намой, ки он Калисои Худои Ҳай,
рукн ва бунъеди ростист.

16. Ва бечуну чаро бузург аст сирри диндорӣ: Худо дар ҳисм
зоҳир шуд, дар Рӯҳ тасдиқ гардид, ба василаи фариштаҳо дида
шуд, дар миёни халқҳо мавъиза карда шуд, дар ҷаҳон бо имон
пазируфта шуд, дар ҷалол боло бароварда шуд.

БОБИ ЧОРУМ

Огоҳонидан аз парҳези риёкорона.

1. Аммо Рӯҳ кушоду равшан мегӯяд, ки дар замонҳои охир
баъзе касон аз имон баргашта, ба арвоҳи фиребанда ва
таълимоти шаётин гӯш хоҳанд андохт,

2. Ба воситаи риёкории дурӯғгӯёне ки вичдонашон гӯё бо доғе
беҳис шудааст,

3. Никоҳро манъ мекунанд ва аз ҳар навъ хӯрок парҳез
мефармоянд, ки онро Худо офаридааст, то ки имондорон ва
орифони ростӣ бо шукргузорӣ бихӯранд.

4. Зеро ки ҳар офаридаи Худо хуб аст, ва ҳеч чиз набояд рад
карда шавад, агар онро бо шукргузорӣ бихӯранд.

5. Чунки он бо каломи Худо ва бо дуо тақдис мегардад.

Дар бораи диндорӣ ва баракоти он.

6. Агар инро ба бародарон талқин намоӣ, хизматгузори неки Исои Масеҳ хоҳӣ буд, ки аз суханони имон ва таълимоти неке ки пайравӣ кардаӣ, ғизо мегирӣ.

7. Аммо аз қиссаҳои нолоиқи ачузаҳо рӯй гардон, балки худро дар диндорӣ машқ деҳ;

8. Зеро ки машқи ҷисмони кам ғоида дорад, вале диндорӣ барои ҳама чиз ғоиданок аст, ки ваъдаи ҳаёти ҳозира ва ояндаро дорад.

9. Дуруст аст ин сухан ва сазовори қабули кулӣ.

10. Зеро барои ҳамин ҳам мо меҳнат мекунем ва заҳмат мекашем, ки ба Худои Ҳай умед бастаем, ки Ў Начотдиҳандаи ҳамаи одамон, алалхусус имондорон аст.

11. Ҳаминро мавъиза намо ва таълим деҳ.

12. Бигзор ҳеҷ кас ба ҷавонии ту безътиной накунад; балки барои имондорон дар сухан, дар рафтор, дар муҳаббат, дар рӯҳ, дар имон, дар покӣ намунаи ибрат бош.

13. То вақти омадани ба қироат, насихат ва таълим машғул шав.

14. Ба бахшоиши Рӯҳ, ки дар туст, безътиной нақун, ки он ба ту ба василаи нубувват бо гузоштани дастҳои пирон дода шудааст.

15. Ба ин ғамхорӣ намо ва инро тарк нақун, то ки мувофақияти ту ба ҳама намоён шавад.

16. Ба худат ва ба таълим диққат деҳ, доимо ба ин машғул бош; зеро, агар ҳамин тавр рафтор кунӣ, ҳам худатро начот медиҳӣ ва ҳам шунавандагонатро.

БОБИ ПАНЧУМ

Дар бораи унвонҳо дар Калисо.

1. Дар бораи пирамардон ва ҷавонон.

1. Пирамардонро мазаммат нақун, балки чун падар насихат деҳ; ҷавононро чун бародарон;

2. Пиразанонро чун модарон; чавонзанонро чун хоҳарон, бо камоли покӣ.
3. Бевазанонро, агар бевазанони ҳақиқӣ бошанд, эҳтиром намо.
4. Вале агар бевазани соҳиби фарзандон ва ё набераҳо бошад, бигзор онҳо авал вазифаи динии худро нисбат ба оила таълим гиранд ва падару модаронро қадрдонӣ кунанд, зеро ки ин писандидаи Худост.
5. Бевазани ҳақиқӣ ва бекас ва Худо умед мебандад ва шабу рӯз ба тазарруъ ва дуо машғул аст,
6. Лекин бевазани ки дар айшу ишрат умр мегузаронад, зинда ба зинда мурдааст.
7. Ана ҳаминро ба онҳо талқин намо, то ки беайб бошанд.
8. Аммо агар касе ба хешу табораш ва алаҳусус ба аҳли хонааш ғамхорӣ накунад, вай тарки имон кардааст ва аз беимонон бадтар аст.
9. Ба рӯйхат номи бевазани сабт шавад, ки синну солаш аз шаст кам набошад ва як шавҳар карда бошад.
10. Ва дар бораи аъмоли некаш шаҳодате дошта бошад: фарзандонро тарбият дода, ғарибонро меҳмондорӣ карда, пойҳои муқаддасонро шушта, аламзадагонро дастгирӣ намуда ва ҳар амали некро пайравӣ карда бошад.
11. Лекин бевазанони чавонро қабул накун, зеро вақте ки шавҳат онҳоро аз Масеҳ дур месозад, меҳроҳанд никоҳ кунанд;
12. Бинобар ин маҳкум хоҳанд шуд, чунки имони пештараро рад кардаанд;
13. Илова бар ин, азбаски бекоранд, хона ба хона мегарданд, ва на танҳо бекоранд, балки низ лаққӣ ва кунҷков буда, суҳаноне мегӯянд, ки шоиста нест.
14. Пас, хоҳиши ман ин аст, ки чавонзанон никоҳ кунанд, бача зоянд, бо рӯзгори хона машғул шаванд ва ба душман ҳеҷ як асосе надиханд, ки бадгӯӣ кунанд:
15. Зеро ки баъзе аз онҳо аз паи шайтон рафта, гумроҳ шудаанд.

16. Агар мард ё зани имондоре бевазанон дошта бошад, бигзор ба онҳо мадад расонад ва бар Калио гаронӣ накунад, то ки Калисо ба бевазанони ҳақиқӣ мадад расонда тавонад.

2. Дар бораи пирон.

17. Пироне ки нағз сардорӣ мекунанд, эҳтироми дучандро сазоворанд, алалхусус онҳое ки дар ваъз ва таълим меҳнат мекунанд,

18. Зеро ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст: "вақте ки барзагов хирман мекӯбад, даҳонашро набанд"; ва боз "Меҳнаткаш музди худро сазовор аст".

19. Шикоятро дар ҳаққи пире, бе он ки ду ё се шоҳид бошад, қабул накун.

20. Хатокоронро дар ҳузури ҳама танбеҳ намо, то ки дигарон низ битарсанд.

21. Дар пеши Худо ва Исои Масеҳи Худованд ва фариштаҳои баргузида туро қасам медиҳам, ки инро бе ғаразе риоя намоӣ ва ҳеҷ коре бо рӯйбинӣ накунӣ.

22. Дастҳоро бар ҳеҷ кас шитобкорона нагузор ва ба гуноҳҳои дигарон шарик нашав; худро пок нигоҳ дор.

23. Минбаъд оби танҳо нанӯш, балки барои меъдаат ав нотобихои зиёде ки дорӣ, каме шароб ба кор бар.

24. Гуноҳҳои баъзе қасон ошкор аст ва рост сӯи маҳкумият мебарад, лекин гуноҳҳои баъзеи дигарон баъдтар ошкор мешавад.

25. Ҳамчунин аъмоли нек ошкор аст, ва агар ин тавр набошад ҳам, пинҳон монда наметавонад.

БОБИ ШАШУМ

3. Дар бораи ғуломон.

1. Гуломоне ки зери юғ мебошанд, бояд оғоёни худро сазовори ҳар иззату икром донанд, то ки исми Худо ва таълимоти мо гирифтори мазаммат нашавад.

2. Вале онҳое ки оғоёни имондор доранд, набояд ба онҳо беъътиной кунанд, чунки онҳо бародаронанд; балки бояд бо чидду ҷаҳд боз ҳам зиёдтар ба онҳо хизмат кунанд, зеро онҳое ки аз инҳо баҳрае мебинанд, имондор ва маҳбубанд. Инро таълим деҳ ва насиҳат намо.

Оқибатҳои ҷудошавӣ аз таълимоти солим.

Насиҳат барои мӯътадилӣ.

3. Агар касе таълимоти дигарро паҳн кунад ва ба суханони солими Худованди мо Исои Масеҳ ва ба таълимоти диндорӣ пайравӣ накунад,

4. Вай мағрур аст, ҳеч чизро намедонад, балки ба бемории мучодилот ва мубоҳисот дучор шудааст, ки аз онҳо ҳасад, ҷанҷол, бадзабониҳо, гуноҳҳои шарирона

5. Ва мунозираҳои бекора ба амал меояд дар миёни шахсони ақлрамида ва аз ҳақиқат бегонае ки мувофиқи пиндошташон диндорӣ манбаи ғайриқонун аст. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо.

6. Аммо диндорӣ бо қаноатмандӣ манфиати зиёде дорад.

7. Зеро ки мо ба дунёе чизе наовардаем, ва равшан аст, ки наметавонем чизе аз он низ бибарем.

8. Бинобар ин, модоме ки хӯрок ва либос дорем, аз он қонун хоҳем буд.

9. Лекин онҳое ки мехоҳанд сарватманд шаванд, гирифтори озмоиш ва дом ва бисъёр ҳавасҳои беақлона ва зарарнок мешаванд, ки онҳо мардумро дар хонавайронӣ ва ҳалокат меғўтонанд.

10. Зеро ки решаи ҳамаи бадихо зарпарастист, ки баъзе касон ба он орзуманд шуда, аз имон баргаштаанд ва худро гирифтори андӯхҳои зиёде кардаанд.

Павлус Тимотиюсро ба талош дар роҳи имон даъват манамояд.

11. Аммо ту, эй одами Худо, аз ин ҳазар намо ва аз паи адолат, диндорӣ, имон, муҳаббат, сабр ва фурӯтанӣ бирав;

12. Дар роҳи имон ба таври нек талош намо, ҳаёти ҷовидониро аз они худ бисоз, ки барои он ту даъват гардидаӣ ва дар пеши шоҳидони бисъёр эътирофи нек кардаӣ.

13. Ба ҳузури Худое ки ҳамаро ҷон мебахшад, ва ба ҳузури Исои Масеҳ, ки дар пеши Понтиус Пилотиус эътирофи нек кардааст, ба ту амр мефармоям,

14. Ки ҳукмро то вақти зуҳури Худованди мо Исои Масеҳ беайб ва бенуқсон риоя намоӣ,

15. Ки онро Фармонгузори таборак ва ягона, Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон дар вақти худ нишон хоҳад дод.

16. Ки танҳо Ё Ҳайй лоямут буда, дар нури дастнорас сокин аст, ва Ёро як нафар ҳам аз одамон надидааст ва дида наметавонад. Ёро то абад шавкат ва қудрат бод! Омин.

17. Сарватдорони ин дунёро амр фармой, ки ҳавобаландӣ накунанад ва ба сарвати бебақо умед набанданд, балки ба Худои Ҳай, ки ҳама чизро барои маишати мо ба фаровонӣ ато мекунад;

18. Бигзор онҳо некӣ кунанд ва аз аъмоли нек сарватманд шаванд, валинеъмат ва одамдӯст бошанд

19. Ва барои худ ганҷе ғун кунанд, ки барои оянда асоси нек гардад, то ки ҳаёти ҷовидониро аз они худ созанд.

Огоҳонии хотимаӣ.

Салом.

20. Эй Тимотиус! Он чиро, ки ба ту амонат гузошта шудааст, муҳофизат намо ва аз ёвағӣи ношоам ва мубоҳисоте ки бардурӯғ дониш номида мешавад, рӯй гардон,

21. Ки баъзе касон ба он часпида, аз имон баргаштаанд. Файз бо ту бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ТИМОТИЮС

БОБИ ЯКУМ

Худо имондорро дар қувват, муҳаббат ва парҳезгорӣ мустаҳакам мекунад.

1. Павлус, ҳаввориИ Исои Масеҳ бо иродаи Худо, ба ҳасби ваъдаи ҳаёт, ки дар Исои Масеҳ аст,
2. Ба Тимотиюс, фарзанди маҳбубам: файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бод.
3. Шукргузорӣ менамоям Худоеро, ки чун аҷдоди худ бо вичдони пок ба Ў ибодат макунам, барои он ки ҳамеша туро дар дуоҳоям шабу рӯз ба ёд меоварам.
4. Шавқманди дидори ту ҳастам, дар ҳолате ки ашкҳои туро дар хотир дорам, то аз шодӣ пур шавам,
5. Зеро ки имони бериёи туро, ки пештар дар модаркалонат Лӯид ва модарат Авниқо сокин буд, ба хотир меоварам ва яқин медонам, ки он дар ту низ сокин аст.
6. Ба ин сабаб ба ту хотиррасон мекунам, ки он бахшоиши Худоро, ки ба василаи гузоштани дастҳои ман дар туст, авҷ гиронӣ;
7. Зероки Худо ба мо на рӯҳи тарсу ҳаросро, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва парҳезгорӣ додааст.

8. Пас, на аз шаҳодат додан ба Худованди мо ва на аз ман, ки бандии Ў ҳастам, ор дор, балки барои башорат ба ҳасби қуввати Худо уқубат бикаш,
9. Ки Ў моро начот додааст ва ба даъвати муқаддас хондааст, на бар тибқи аъмоли мо, балки ба ҳасби таъиноти Худ ва ба ҳасби он файзе ки ба мо аз азал дар Исои Масеҳ ато шудааст,
10. Вале алҳол ба василаи зуҳури Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ошкор гардидааст, ки Ў мамотро ботил намуд ва ҳаёт ва бефаноиро ба воситаи башорат дурахшон кард,
11. Ки барои он ман воиз ва ҳавворӣ ва муаллими халқҳо таъин шудаам.
12. Ба ин сабаб ман чунин уқубат мекашам, лекин ор намедорам, зеро медонам, ки ба Кӣ имон овардаам, ва ман яқин дорам, ки Ў қодир аст имони маро то он рӯз нигоҳ дорад.
13. Намунаи суханони солимро, ки аз ман шунидаӣ, бо имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, пайравӣ намо.
14. Он амонати некро ба воситаи Рӯҳулқудсе ки дар мо сокин аст, нигоҳ дор.

Ҳамкорони бовафо ва бевафои Павлус.

15. Ту медонӣ, ки ҳамаи онҳое ки дар вилояти Осиё ҳастанд, маро тарк кардаанд; аз он чумла Фучлус ва Ҳармучнис.
16. Худованд ба аҳли хонаи Анисифӯрус марҳамат намояд барои он ки ӯ чандин бор маро дилдорӣ дод ва аз занҷирҳоям хичил нашуд,
17. Балки, ҳангоме ки ба Рум омад, бо чидду чаҳди зиёде маро чустучӯ намуда, ёфт.
18. Худованд ба ӯ ато фармояд, ки ба ҳузури Худованд дар он рӯз марҳамат пайдо кунад. Ва хизмати бисъереро, ки ӯ дар Эфсӯс барои ман кардааст, ту хубтар медонӣ.

БОБИ ДУЮМ

Касе ки ба Исо имон дорад, бояд бо файз қавӣ бошад ва адолат, имон, муҳаббат ва осоштагиро пайравӣ намояд.

1. Пас, эй фарзандам, бо файзе ки дар Исои Масеҳ аст, қавӣ бош.
2. Ва он чиро, ки аз ман дар хузури шоҳидони бисъёр шунидаӣ, ба одамони мўътамаде бисупор, ки лаёқат дошта бошанд дигронро низ таълим диҳанд.
3. Ҳамчун сарбози неки Исои Масеҳ ба уқубатҳо тоб овар.
4. Ҳеч сарбоз худро бо корҳои рўзгор банд намекунад, то ки ба сипаҳсолор писанд афтад.
5. Ва агар касе мубориза кунад ҳам, соҳиби тоҷ намешавад, агар ғайриқонунӣ мубориза карда бошад.
6. Зероаткори меҳанкаш бояд аввалин шахс бошад, ки аз ҳосил баҳра барад.
7. Он чи мегўям, бифаҳм ва Худованд дар ҳама чиз ба ту фаҳм хоҳад дод.
8. Исои Масеҳро дар хотир нигоҳ дор, ки аз насли Довуд буд ва аз мурдагон эҳё шуд, ба ҳасби башорати ман,
9. Ки барои он, мисли бадкоре, то ба дараҷаи занҷирҳо уқубат мекашам, аммо каломи Худо ба занҷирҳо банд нест.
10. Бинобар ин ман ба ҳар чиз ба хотири баргузидагон сабр мекунам, то ки онҳо низ начоте ки дар Исои Масеҳ аст, бо ҷалоли абадӣ ноил шаванд.
11. Дуруст аст ин сухан: агар бо Ў мурда бошем, бо Ў зиндагӣ ҳам хоҳем кард;
12. Агар тоқат оварем, бо Ў салтанат ҳам хоҳем ронд; вале агар инкор кунем, Ў низ моро инкор хоҳад кард;
13. Агар мо бевафо бошем, Ў вафодор аст, зеро ки Худо инкор карда наметавонад.

Огоҳонидан аз баҳсу мунозираи бефоида.

14. Ҳаминро хотиррасон карда, ба ҳузури Худованд ба онҳо дастур дех, ки ба баҳсу мунозира машғул нашаванд, ки он ҳеч фоида намебахшад, балки шунавандагонро парешонхотир месозад.

15. Саъю кўшиш намо, ки худро ба Худо муносиб нишон диҳӣ, ҳамчун коркуне ки хичил намешавад ва каломи ростиро дуруст мавъиза мекунад.

16. Вале аз ёвағуии ношоям канорагирӣ намо; зеро ки ин кор мардумро боз ҳам зиёдтар ба маъсият гирифтор хоҳад кард,

17. Ва суханашон, ҳамчун мараз, паҳн хоҳад шуд. Дар миёни онҳо Ҳумниус ва Филитус ҳастанд,

18. Ки аз ростӣ дур шуда, мегўянд, ки’’эҳъё аллакай воқеъ шудааст’’, ва имони баъзеро хароб мекунанд.

Калисои ҳақиқӣ усутвор аст.

19. Аммо бунъёди матини Худо қоим аст ва чунин мўҳре дорад: “Худованд мансубони Худро мешиносад”; ва боз’’Ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, бигзор аз шарорат канорагирӣ намояд’’.

20. Вале дар хонаи калон на танҳо зарфҳои тилло ва нуқра, балки чўбин ва гилин ҳам ҳаст, ва аз онҳо баъзе барои истеъмоли иззатнок аст, ва баъзе барои истеъмоли зиллатнок.

21. Пас, ҳар кӣ худро аз инҳо пок кунад, зарфе барои истеъмоли иззатнок хоҳад буд, ки он муқаддас ва қобили истифодаи соҳибаш мебошад ва тайёр ба ҳар амали нек.

Дар бораи рафтори дуруст.

22. Аз шаҳвоти ҷавонӣ бигрез ва бо ҳамаи онҳое ки Худовандро аз самими қалб мехонанд, аз паи адолат, имон, муҳаббат ва осоиштагӣ бирав.

23. Аз мубоҳисаҳои аблаҳона ва ҷоҳилона канорагирӣ намо, чун медонӣ, ки онҳо чанчолхоро ба вучуд меоваранд;

24. Лекин бандаи Худованд набояд чанчол кунад, балки бо хама мехрубон, омӯзгор ва сабур бошад,
25. Бо фурӯтанӣ муҳолифонро насихат диҳад, ки шояд Худо ато фармояд, ки онҳо тавба карда, ба дониши ростӣ бирасанд,
26. Ва аз доми иблис раҳой ёбанд, ки вай онҳоро асири иродаи худ гардондааст.

БОБИ СЕЮМ

Вайронии ахлоқи одамон дар замони охир.

1. Ва инро бидон, ки дар айёми охир замонаҳои саҳт фаро хоҳад расид.
2. Зеро ки одамон худписанд хоҳанд шуд, ва зарпараст, ва пурғурур, ва ҳавобаланд, ва бадзабон, ва беитоат ба падару модарон, ва кӯрнамак, ва осӣ, ва ноаҳл,
3. Ва номуросо, ва тӯҳматчӣ, ва бепахрез, ва бераҳм, ва душмани некӣ,
4. Ва хоин, ва рӯйнатан, ва бодӣ, ки айшу ишратро бештар аз Худо дӯст медоранд,
5. Ва намуди зоҳирии диндориро доранд, вале қуввати онро инкор мекунанд. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо.
6. Зеро ба онҳо касоне тааллуқ доранд, ки пинҳонӣ ба хонаҳо даромада, занони заифмиҷозеро фирефта мекунанд, ки дар гуноҳҳо ғӯтидаанд, ба ҳавасҳои гуногун моил шудаанд.
7. Ин занон ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд.
8. Чунон ки Янис ва Ямбрис ба муқобили Мусо қиём карда буданд, ончунон инҳо низ, ки мардуми олудафикр ва мардуди имон мебошанд, ба муқобили ростӣ қиём мекунанд.
9. Аммо бисёр комъёб нахоҳанд шуд, зеро ки аблаҳии онҳо дар пеши назари ҳама ошкор хоҳад шуд, чунон ки дар хусуси Янис ва Ямбрис низ воқеъ шуда буд.

Имони зинда бе таъкибот наместонад.

10. Лекин ту таълим, тарзи ҳаёт, рафтор, имон, ҳиммат, муҳаббат ва тоқати маро медонӣ,

11. Ҳамчуни таъкибот ва укубатҳоеро ки дар Антиёхия, Иқуния ва Лустра ба сари ман омад, ва чӣ тавр он таъкиботро ман аз сар гузаронидам, ва Худованд маро аз ҳамааш халосӣ дод.

12. Ва ҳамаи онҳое ки мехоҳанд парҳезгорона дар Исои Масеҳ зиндагӣ кунанд, ба таъкибот дучор хоҳанд шуд;

13. Вале одамони бад ва фиребгарон боз ҳам бадтар гардида, дигаронро гумроҳ хоҳанд кард ва худашон гумроҳ хоҳанд шуд.

Насиҳат дар бораи пайравӣ кардани таълимоти ҳаввориён ва Навиштаи Муқаддас.

14. Лекин ту дар он чи таълим гирифтаӣ ва мӯътақид шудай, қоим бош, чун медонӣ, ки туро кӣ таълим додааст;

15. Ва аз кӯдакиат Навиштаҳои Муқаддасро медонӣ, ки метавонанд туро ҳикмат омӯзонад барои наҷот ёфтани ба василаи имоне ки дар Исои Масеҳ аст.

16. Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳоми илоҳист ва барои омӯзиш, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок аст,

17. То ки Марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад.

БОБИ ЧОРУМ

Насиҳати охирин дар бораи вафодорӣ ба мавъиза.

Павлус ба зудӣ вафот карданаширо нигарон аст.

1. Пас, туро ба ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд, ки зиндагонро доварӣ хоҳад кард, ва ба зухури Ў ва ба Малакути Ў қасам медиҳам,

2. Ки каломро мавъиза кунӣ ва дар вақти муносиб ё номуносиб омода бошӣ, бо тамоми пурсабрӣ омӯзгорӣ ва мазаммат, манъ ва насихат кунӣ.
3. Зеро замоне фаро хоҳад расид, ки таълимоти солимро қабул нахоҳанд кард, балки бар тибқи хавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд баргузид, ки нутқашон ба гӯшҳо хуш ояд;
4. Ва гӯшҳои худро аз ростӣ гардонда, ба қиссаҳо рӯ хоҳанд овард.
5. Аммо ту дар ҳама чиз ҳушёр бош ва укубат кашида, кори башоратдиҳандаро ба ҷо овар ва хизмати худро иҷро намо.
6. Зеро ки ман акнун қурбонии рехтанӣ мешавам, ва замони рихлатам фаро расидааст.
7. Дар кашмакаши неке талош кардам, давишро анҷом додам, имонро нигоҳ доштам;
8. Ва акнун барои ман тоҷи адолат муҳайё гардидааст, ки онро Худованд, Довари одил, дар он рӯз ба ман хоҳад дод; ва на танҳо ба ман, балки низ ба ҳамаи онҳое ки зухури Ёро дӯст доштаанд.

Ахборот. Дар муурофия Павлус аз ҷониби Худо тавқият ёфт.

9. Саъю кӯшиш намо, ки ба зудӣ назди ман биёӣ.
10. Зеро ки Димос ин дунёро дӯст дошта, маро тарк кард ва ба Таслўникӣ равона шуд; Қрисқис ба Ғалотия рафт, ва Титус ба Далмотия; танҳо Луқос бо ман аст.
11. Марқўсро гирифта ҳамроҳат биёр, зеро ки ба ман барои хизматам муфид аст.
12. Ман Тўхикўсро ба Эфсўс фиристодам.
13. Ҳангоми омаданат ридоеро, ки ман дар Трўас назди Қарпўс мондаам, биёр, китобҳоро низ, алалхусус онҳое, ки ба коғазӣ пўстӣ навишта шудаанд.
14. Искандари мисгар ба ман бисъёр бадӣ кард. Худованд мувофиқи аъмолаш подоше ба ӯ хоҳад дод.

15. Ту низ аз ў эҳтиёт шав, зеро ки ў ба паёми мо сахт муқобилият кард.

16. Дар муҳокимаи аввалинам ҳеҷ кас тарафи маро нагирифт, балки ҳама маро тарк карданд. Бигзор ин барояшон гуноҳ ҳисоб нашавад!

17. Аммо Худованд ёри ман буд ва маро қавӣ кард, то ки ба воситаи ман башорат тамоман эълон гардад, ва ҳамаи халқҳо онро бишнавад; ва ман аз даҳони шер раҳо шудам.

18. Ва Худованд маро аз ҳар амали бад халосӣ дода, барои Малакути Осмони Худ маҳфуз хоҳад дошт. Ўро то абад ҷалол бод. Омин.

Саломҳо.

19. Ба Прискила ва Акило ва аҳли хонаи Анисифўрус салом расон.

20. Арастус дар Қўринтўс монд; ва Тродимўсро дар Милитус бемор вогузоштам.

21. Саъю кўшиш намо, ки пеш аз зимистон биёй. Ўвулўс ва Пудис, ва Линўс ва Клавдиюс, ва ҳамаи бародарон ба ту салом мерасонанд.

22. Исои Масеҳи Худованд бо рўҳи ту бод. Файз бо шумо бод. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ТИТУС БОБИ ЯКУМ

Ба калисоҳо мардони беайб сардорӣ кунанд.

1. Павлус, бандаи Худо ва ҳаввории Исои Масех, ба ҳасби имони баргузидагони Худо ва дониши ростие ки дар диндорист,
2. Ба умеди ҳаёти ҷовидонӣ, ки Худо, ки наметавонанд дурӯғ бигӯяд, онро аз азал ваъда кардааст,
3. Ва дар замони муайян каломии Худо дар паёме зоҳир намудааст, ки он бо амри Наҷотдиҳандаи мо Худо ба ман супурда шудааст,
4. Ба Титус, фарзанди ҳақиқиям, ки ҳар дуи мо дар як имон муштаракем, файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳи Худованд бод.
5. Барои он туро дар Крит мондаам, ки корҳои нотамодро ба анҷом расонӣ ва дар ҳамаи шаҳрҳо пиронро таъин намоӣ, чунон ки ба ту амр фармудаам:
6. Агар касе беайб ва соҳиби як зан буда, фарзандони имондоре дошта бошад, ки дар фисқи фучур ё беитоатӣ мазаммат нашудаан.
7. Зеро ки ускуф бояд, чун муваккали Худо, беайб бошад, на худписанд, на хашмгин, на бадмаст, на муштзӯр, на тамаъкор,
8. Балки меҳмоннавоз, хайрхоҳ, боисмат, боинсоф, парҳезгор, худдор.
9. Ў бояд ба каломии ҳақиқӣ, ки мувофиқи таълимот аст, қоим бошад, то ки баъзеро бо таълимоти солим насихат диҳад ва муҳолифиро танбеҳ кунад.
10. Зеро ки бисъёр касон беитоат, ёвагӯй ва фиребгар ҳастанд, алалхусус аз байни махтунон.
11. Даҳонашон бояд баста шавад: онҳо хонаҳои тодро фосид карда, аз рӯи тамаи нангин, чизҳое таълим медиҳанд, ки шоиста нест.

12. Шоире аз байни худашон чун набие чунин гуфтааст: "Критиён ҳамеша дуруёғгӯ ҳастанд, ва даррандагони бадкин, ва шикампарастони танбал".

13. Ин шаҳодат дуруст аст. Ба ин сабаб онҳоро ба таври чиддӣ мазаммат намо, то ки дар имон солим бошанд,

14. Ва ба қиссаҳои яҳудиён ва ба аҳкоми одамоне ки аз ростӣ рӯй мегардонанд, гӯш наандозанд.

15. Барои покони ҳама чиз пок аст; вале барои палидон ва беимонон ҳеҷ чиз пок нест, балки ҳам хиради онҳо ва ҳам вичдонашон палид гардидааст.

16. Онҳо мегӯянд ки Худоро мешиносанд, лекин бо аъмолашон Ёро инкор ненамоянд, дар ҳолате ки зишткор ва беитоат буда, ба ҳеҷ амали нек қобил нестанд.

БОБИ ДУЮМ

Вазифаҳои унвонҳои ҷудогона дар калисо: пирамардон, ҷавонон ва гуломон.

1. Валекин ту суханонеро, ки ба таълимоти солим муносиб аст, бигӯ.

2. Ба пирамардон бигӯ, ки хушъёр, ботамкин ва боисмат буда, дар имон, муҳаббат ва тоқат солим бошанд;

3. Ва пиразанон низ тавре рафтор кунанд, ки ба муқаддасон муносиб бошад, на ғайбаткунанда шаванд, на бандагони мастигарӣ, балки некиро таълим диҳанд,

4. То ба ҷавонзанон ёд диҳанд, ки шавҳарон ва кӯдакони худро дӯстдоранд.

5. Боисмат, пок, ғамхори хона, некдил ва мутеъ ба шавҳарон бошанд, мабодо каломи Худо хор дошта шавад.

6. Ҷавонро низ насиҳат намо, ки боисмат бошанд.

7. Дар ҳама чиз дар шахси худ намунаи аъмоли нек бош. Дар омӯзгории худ покӣ, ботамкинӣ ва бенуқсониро зоҳир намо,

8. Ва каломи солим ва беайбро кор фармо, то ки душман шарманда шуда, ҳеҷ чизи баде дар ҳаққи мо гуфта натавонад.

9. Гуломонро насихат намо, ки ба оғоёни худ мутеъ бошанд,
дар ҳар хусус дили онҳоро ёбанд, эътироз накунад,
10. Ва дудӣ накунад, балки камоли вафои некро нишон
диҳанд, то ки таълимоти Начотдиҳандаи мо Худоро аз ҳар
ҷиҳат зебу оро диҳанд.

Қуввати тарбиявии файзи Худо.

11. Зеро файзи Худо, ки барои ҳамаи одамон начотбахш аст,
зоҳир шудааст,
12. Ва моро таълим медиҳад, ки маъсият ва шаҳвоти дунёро
рад намуда, дар ин дунё бо исмат, адолат ва парҳезгорӣ
зиндагӣ кунем,
13. Ва мунтазири умеди муборак ва зуҳури ҷалоли Худои
азим ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бошем,
14. Ки Худо барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар шарорат
халосӣ диҳад ва барои Худ ҳамчун қавми махсусе ки дар
аъмоли нек ғаюранд, татҳир намояд.
15. Инро бигӯ ва насихат бидеҳ ва бо тамоми қудрат
мазаммат бикун, то ки ҳеҷ кас ба ту безътиной накунад.

БОБИ СЕЮМ

*Онҳое ки ба Исои бар ҳасби файз имон доранд, ворисони
ҳаёти ҷовидонӣ шудаанд.*

1. Ба онҳо хотиррасон бикун, ки ба сарварон ва ҳукуматдорон
фармонбардорӣ ва итоат намоянд, барои ҳар амали нек тайёр
бошанд,
2. Дар ҳаққи ҳеҷ кас бадгӯӣ накунад, ҷангара набошанд,
балки соқит буда, ба ҳамаи одамон бо камоли фурутанӣ
рафтор намоянд.
3. Зеро ки мо низ як вақте бемулоҳиза, беитоат, гумроҳ ва
бандагони ҳавасҳо ва ҳаволатҳои гуногун будем, бо кина ва

ҳасад умр ба сар мебурдем ва мутанаффири дигарон буда, аз якдигар нафрат доштем.

4. Аммо вақте ки файз ва одамдӯстии Начотдиҳандаи мо Худо зоҳир шуд,

5. Ў моро на бар тибқи аъмоли одилонае ки мо мекардем, балки ба ҳасби марҳамати Худ начот дод, ба василаи ғусли таваллуди дубора ва таҷдиде ки аз Рӯҳулқудс аст.

6. Онро бар мо ба воситаи Исои Масеҳи Начотдиҳандаи мо ба фаровонӣ бирехт,

7. То ки мо, бо файзи Ў сафед шуда, ба ҳасби умед ворисони ҳаёти ҷовидонӣ гардем.

8. Дуруст аст ин суҳан, ва ман меҳоҳам, ки ту дар он қоим бошӣ, то онҳое ки ба Худо имон овардаанд, саъю кӯшиш намоянд, ки дар аъмоли нек мевафақият ёбанд: ин барои одамон хуб ва фоиданок аст.

Муносибат ба муаллимони козиб.

9. Валекин аз мубоҳисаҳои аблаҳона ва насабномаҳо ва мунозира ва ҷанҷолҳои оид ба шариат рӯй гардон, зеро ки онҳо бефоида ва ҳечу пуч мебошанд.

10. Аз шахси бидъаткор, баъд аз он ки як-ду бор насиҳат додаӣ, канорагирӣ намо,

11. Чун медонӣ, ки чунин шахс гумроҳ шудааст ва гуноҳ карда, худро маҳкум менамояд.

Супоришҳо ва саломҳо.

12. Вақте ки Артемос ё Тўхикўс назди ту равона кунам, саъю кӯшиш намо, ки ба Никўпўлис назди ман биёӣ, зеро ки қарор додаам зимистонро дар он ҷо гузаронам.

13. Зеноси қонундон ва Апўллўсро бо ғамхорӣ ба сафар тайёр намо, то ки аз ҳеч чиз камӣ надошта бошанд.

14. Бигзор одамони мо низ таълим гиранд, ки машғули аъмоли нек бошанд, то ки эҳтиёҷоти заруриро қонеъ намоянд ва бесамар набошанд.

15. Ҳамаи онҳое ки бо мананд, ба ту салом мерасонанд. Ба онҳое ки моро дар имон дӯст медоранд, салом расон. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ФИЛЕМҶН *Таъсири неки ФилемҶн ба имондорон.*

1. Павлус, бандии Исои Масех, ва Тимотиюси бародар, ба ФилемҶни маҳбуб ва ҳамкори мо,
2. Ва ба Апияи маҳбуба, ва ба Архипуси ҳамсафари мо, ва ба калисое ки дар хонаи туст:
3. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
4. Худои худро шукргузорӣ менамоям ва ҳамеша туро дар дуоҳои худ зикр мекунам,
5. Чун дар бораи муҳаббати ту ба ҳамаи муқаддасон ва имоне ки ба Исои Худованд дорӣ, мешунавам,

6. Дуои ман ин аст, ки муоширати имони ту чунон таъсирбахш бошад, ки беҳтар бидонӣ ҳар некие ки дар мо барои Исои Масеҳ мебошад, чист.

7. Зеро ки мо аз муҳаббати ту шодӣ ва тасаллои бузурге пайдо кардаем, чунки ба туфайли ту, эй бародар, дилҳои муқаддасон осуда шудааст.

Шафоат барои Онисимуси ғулом, ки аз пеши Филемӯн гурехта буд, вале алҳол ислоҳ шудааст.

8. Бинобар ин, агарчи дар Масеҳ чуръати зиёде дорам, ки вазифаатро ба ту амр фармоям,

9. Аммо бештар аз рӯи муҳаббат хоҳиш менамоям, гарчанде ки ман Павлуси пиронсол ва алҳол бандии Исои Масеҳ низ ҳастам,

10. Аз ту дар хусуси фарзанди худ Онисимус хоҳиш менамоям, ки ўро дар вақте ки дар занҷирҳо буданам, ба дунё овардаам,

11. Ки як вақте ў барои ту муфид набуд, вале акнун ҳам барои ту муфид аст, ҳам барои ман; ўро назди ту бармегардонам,

12. Ва ту ўро ҳамчун дили ман пазирой намо.

13. Мехостам ўро назди худ нигоҳ дорам, то ки ба ҷои ту ба ман занҷирҳои башорат хизмат кунад.

14. Лекин бе розигии ту нахостам коре бикунам, то ки амали неки ту на ба таври маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ бошад.

15. Зеро, шояд, ў барои он муваққатан аз ту чудо шуда бошад, ки ту ўро ба сурати абадӣ қабул кунӣ,

16. Ва акнун на ҳамчун ғуломе, балки аз ғулом болотар, яъне ҳамчун бародари маҳбубе. Ў алалхусус барои ман, зиёдтар аз он ҳам барои ту, ҳам ба унвони ҷисм ва ҳам дар Худованд бояд маҳубу бошад.

17. Пас, агар ту маро шарики худ бидонӣ, ўро мисли ман пазирой намо.

18. Аммо агар ў осебе расонда бошад, ва ё чизе ба гарданаш дайн бошад, онро ба ман ҳисоб кун.

19. Ман, ки Павлус ҳастам, бо дасти худ менависам: худам талофӣ хоҳам дод; ҳоло онро ба ту намегӯям, ки ту барои вучудат низ мадъюни ман ҳастӣ.

20. Бале, эй бародар, бигзор, ки аз ту дар Худованд хурсанд шавам: дили маро дар Худванд осуда намо.

21. Ба умеди фармонбардории ту ман ба ту менависам, чун медонам, ки аз гуфати ман зиёдтар ҳам хоҳӣ кард.

Салом ба имондорон.

22. Дар баробари ин барои ман хонае низ муҳайё бикун, зеро умедворам, ки ба ҳасби дуоҳоятон ба шумо ато хоҳам шуд.

23. Эпафрос, ки бо ман ба хотири Исои Масеҳ бандӣ мебошад, ва Марқӯс, ва Ористархус, ва Димос, ва Луқос, ки ҳамкорони мананд, ба ту салом мерасонанд.

24. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод. Омин.

НОМА БА ИБРИЁН

БОБИ ЯКУМ

Ваҳйи хотимаваи Худо дар Писар.

1. Худое ки аз қадимулаём борҳо ва ба тарзи гуногун ба падарони мо ба василаи анбиё сухан рондааст,
2. Дар ин айёми охир ба мо ба василаи Писараш сухан ронд, ки Ўро вориси ҳама чиз таъин намуд ва оламҳоро низ ба воситаи Ў ба вучуд овард.
3. Пасараш, ки дурахши ҷалол ва мазҳари моҳияти Ў буда, ҳама чизро бо каломи қуввати Худ нигоҳ доштааст, чун татҳири гуноҳҳои моро ба амал овард, ба ямини Кибриё дар афроз нишаст,

Бартариҳои Исои аз ғариштагон.

4. Ва чӣ қадаре ки аз ғариштагон бартарӣ пайдо кард, ҳамон қадар аз онҳо исми аълотаре мерос гирифтааст.
5. Зеро ба кадоме аз ғариштагон Худо ягон вақт гуфтааст: "Ту Писари Ман ҳасти; Ман имрӯз Падари Ту шудаам"? Ва боз: "Ман ба Ў Падар хоҳам буд, ва Ў ба Ман Писар хоҳад буд"?
6. Ва боз вақте ки Нахустзодаро ба ҷаҳон дохил мекунад, мегӯяд: "Ва бигзор ҳамаи ғариштағони Худо Ўро парастӣш кунанд".
7. Дар бораи ғариштагон гуфта шудааст: "Ғариштағони Худо ба бодҳо табдил медиҳад ва хизматгори Худо ба оташи сӯзон"
8. Аммо дар бораи Писараш гуфта шудааст: "Тахти Ту, эй Худо, то абад аст ва асои садоқат асои салтанати Туст"
9. "Адолатро дӯст дошта, аз шарорат нафрат дорӣ. Бинобар ин Худо, Худои Ту, Туро бо рағани шодмонӣ бештар аз рафиқонат тадҳин кардааст".
10. Ва боз: "Дар замони қадим Ту, эй Худованд, заминро бунъёд кардаӣ, ва осмон амали дастҳои Туст.
11. Онҳо фано хоҳанд шуд, валекин Ту қоим хоҳӣ буд; ва ҳамашон мисли ҷомае ҷиғда- ҷиғда хоҳанд шуд.

12. “Мисли пероҳане онҳоро хоҳӣ печонид, ва онҳо мубаддал хоҳанд шуд. Валекин Ту айни ҳамон ҳастӣ, ва солҳои Ту тамом нахоҳад шуд”.

13. Ба кадоме аз фариштагон Худо ягон вақт гуфтааст:”Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту андозам”?

14. Оё ҳамаи онҳо рӯҳҳои хизматгузор нестанд, ки барои хизмати онҳое фиристода мешаванд, ки вориси наҷот хоҳанд шуд?

БОБИ ДУЮМ

Агар ба шариасти Аҳди Қадим мутеӣ муносиб омада бошад, он боз ҳам зиёдтар ба Каломи Масеҳ муносиб аст.

1. Бобибар ин мо бояд ба он чи шунидаем, махсусан бодикқат бошем, то ки аз он дур нашавем.

2. Зеро, агар каломе ки ба василаи фариштагон гуфта шудааст, матин буда, барои ҳар чиноят ва беитоатӣ подоши одилона дода шуда бошад,

3. Чӣ гуна мо халос мешавем, агар ба чунин наҷоти бузург безътиной кунем, ки онро аввал Худованд мавъиза намуд ва баъд онҳое ки аз Ў шунидаанд, дар миёни мо тасдиқ кардаанд,

4. Ва Худо низ ба он шаҳодат дод ба воситаи аломот ва мӯъҷизот, ва ҳар навъ қувваҳо, ва бахшоиши Рӯҳулқудс ба ҳасби иродаи Худ?

Масеҳ ба воситаи залолат ва мамот бар мамот голиб омад.

5. Зеро олами ояндаро, ки дар бораи он сухан меронем, Худо ба фариштагон мутеӣ накардаст,

6. Балки касе дар ҷое шаҳодат дода, гуфтааст:”Чист инсон, ки ўро ёд кунӣ, ва фарзанди одам, ки ўро тафакқуд намоӣ?

7. Ўро аз фариштагон фақат андак кам кардай; ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ў гузоштай; ўро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмфармо кардай;
8. Ҳама чизро зери пой ў гузоштай”. Модоме ки ҳама чизро ба ў мутеъ кардааст, пас ҳеч чизе намондааст, ки мутеи ў набошад. Вале ҳоло ханўз намебинем, ки ҳама чиз мутеи ў бошад;
9. Балки мебинем, ки Исо, ки аз фариштагон андак кам карда шуда буд, ба сабаби азоби мамот алҳол тоҷи ҷалол ва шавкат бар сар дорад, то ки ба ҳасби файзи Худо зоиқан мамотро барои ҳама бичашад.
10. Зеро лозим буд, ки Ў, ки ҳама чиз барои Ўст ва ҳама чиз аз Ўст, барои ин ки фарзандони бисъерро ба ҷалол бирасонад, Пешвои наҷоти онҳоро ба воситаи уқубатҳо комил гардонад.
11. Зеро ки ҳам Тақдисқунанда ва ҳам тақдисшавандагон, ҳама аз Ягона ҳастанд; ба ин сабаб Ў ор намекунад, ки онҳоро бародар хонад, ва мегўяд:
12. “Исми Туро ба бародаронам шўҳрат хоҳам дод, дар миёни ҷамоат Туро мадҳ хоҳам кард”.
13. Ва боз:”Ман ба Ў таваккал хоҳам кард”. Ва боз:”Инак, Ман ва фарзандоне ки Худо ба Ман додааст”.
14. Ва азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шарокат доранд, Ў низ шарикӣ инҳо гардид, то ки ба воситаи мамот соҳиби қудрати мамотро, яъне иблисро нобуд намояд.
15. Ва онҳоро, ки аз тарси мамот тамоми умри худ гирифтори ғулумӣ буданд, халосӣ диҳад.
16. Зеро ки Ў фариштагонро дастгирӣ накардааст, балки насли Иброҳимро дастгирӣ кардааст.
17. Бинобар ин Ў мебоист аз ҳар ҷиҳат ба бародарони Худ монанд мешуд, то ки Сарқоҳини раҳим ва амине ба ҳузури Худо бошад, барои он ки гуноҳҳои қавмро кафорат кунад,
18. Зеро, чӣ тавре ки Худи Ў аз озмоиш гузашта, уқубат қашидааст, ба озмудашудагон низ метавонад мадад расонад.

БОБИ СЕЮМ

Бартариш Исо аз Мусо.

1. Пас, эй бародарони муқаддас, ки дар даъвати осмонӣ шарик ҳастед, ба Расул ва Саркоҳини эътирофи мо Исои Масеҳ назар дўзед,
2. Ки Ў ба Он ки Ўро таъин намуд, амин буд, чунон ки Мусо низ дар тамоми хонаи Ў амин буд.
3. Зеро Ў нисбат ба Мусо сазовори ҷалоли бештаре гардид, чунки меъмори хона, назар ба худи хона, эҳтироми бештаре дорад;
4. Зеро ки ҳар хона меъмори худро дорад, валекин меъмори хама чиз Худост.
5. Ва Мусо дар тамоми хонаи Ў мисли хизматгузор амин буд, то шаҳодат диҳад дар бораи чизҳое ки дар оянда бояд гуфта шавад.
6. Аммо Масеҳ мисли Писар аст бар хонаи Ў; ва хонаи Ў мо ҳастем, ба шарте ки чуръат ва фаҳри умедро то ба охир бомадонат нигоҳ дорем.

Мисоли Исроили замони Мусо аз шахшудамондагӣ ва якравӣ огоҳ менамояд.

7. Бинобар ин, чунон ки Рӯҳулқудс мегӯяд: "имрӯз агар овози Ўро бишнавед,
8. Дилҳои худро саҳт накунед, мисли замони ошӯб, мисли рӯзи озмоиш дар биёбон,
9. Ки дар он ҷо падарони шумо Маро озмуданд; Маро имтиҳон крданд, агарчи аъмоли Маро чил сол дида буданд.
10. Ба ин сабаб бар ин насл дарғазаб шудам ва гуфтам: ҳамеша дилашон гумроҳ мешвад, ва роҳҳои Маро нафаҳмидаанд;
11. Ва Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдм, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд".

12. Эй бародарон, бохабар бошед, ки касе аз шумо дили шарир ба беимоне ки аз Худои Ҳай рӯй мегардонад, надошта бошад,
13. Балки якдигарро ҳар рӯз насихат диҳед, то даме ки "имрӯз" гуфта мешавад, ки касе аз шумо ба фиребҳои гуноҳ афтада, сахтдил нашавад.
14. Зеро ки мо шарикони Масеҳ гардидаем, ба шарте ки асоси эътимоди худро то ба охир боматонат нигоҳ дорем,
15. Чунон ки гуфта мешавад: "Имрӯз, агар овози Ўро бишнавед, дилҳои худро сахт накунад, мисли замони ошӯб".
16. Зеро киҳо буданд, ки шунида, ошӯб бардоштанд? Оё на ҳамаи онҳое ки ба туфайли Мусо аз Миср берун омада буданд?
17. Ва бар киҳо Ў чил сол дар ғазаб шуд? Оё на бар осиене ки часадхошон дар биёбон фурӯ ғалтид?
18. Ва дар ҳақи киҳо Ў қасам хӯрд, ки ба оромии Ў дохил нахоҳанд шуд? Оё на дар ҳақи онҳое ки беитоати карданд?
19. Ва мо мебинем, ки онҳо аз боиси беимони натавонистанд дохил шаванд.

БОБИ ЧОРУМ

Оромие ки дар каломии Худо дар Аҳди Қадим ваъда карда шуда буд, ҳоло ба воситаи Масеҳ ба қавми Худо ошкор шудааст.

1. Пас, дар сурате ки ваъдаи дохилшавӣ ба оромии Ў ҳанӯз боқист, мо хавотир хоҳем дошт, мабодо маълум гардад, ки касе аз шумо муваффақ нашудааст.
2. Зеро ки башорат ба мо низ, чунон ки ба онҳо, мавъиза карда шуд; аммо ба онҳо каломе ки шуниданд, фоидае набахшид, чунки бо имони шунавандагон напайвастанд.
3. Зеро мо, ки имон овардаем, ба он оромӣ дохил хоҳем шуд, чунон ки Ў гуфтааст: "Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдам, ки

онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд”, гарчанде ки корҳои Ў аз хилқати олам анҷом ёфта буд.

4. Зеро ки дар чое дар бораи рӯзи ҳафтум чунин гуфта шудааст: “Ва Худо дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худ ором гирифт”.

5. Ва боз дар ин чо: “Онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд”.

6. Пас, дар сурате ки баъзе касон имконият доранд ба он дохил шаванд, вале онҳое ки башорат барояшон пештар мавъиза карда шуд буд, аз боиси беитоати дохил нашуданд,

7. Боз Ў рӯзеро муайян намуда, баъд аз муддати дуру дарозе ба воситаи Довуд “имрӯз” мегӯяд, чунон ки дар боло гуфта шудааст: “Имрӯз, агар овози Ўро бишнавед, дилҳои худро саҳт накунед”.

8. Зеро, агар Еҳушаъ ба онҳо оромӣ меод, баъд аз ин дар бораи рӯзи дигар суҳан ронда намешуд.

9. Пас, барои қавми Худо боз оромии шанбе боқӣ мемонад.

10. Зеро, касе ки ба оромии Ў дохил шудааст, ҳудаш низ аз корҳои худ ором гирифтааст, чунон ки Худо аз корҳои Худ.

11. Пас, саъю кӯшиш намоем, ки ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе гирифтори он беитоатии ибратомез шуда, фуруғалтад.

12. Зеро ки каломии Худо зинда ва таъсирбахш ва аз ҳар шамшерии дудаме тезтар аст, ва то ба ҳадди ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва илиқҳо рафта мерасад, ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад.

13. Ва ҳеҷ маҳлуқе нест, ки аз Ў ниҳон бошад, балки ҳама чиз пеши чашмони Ў бараҳна ва ошкор аст: ба Ў ҳисобот хоҳем дод.

Масеҳ, ҳамчун Сарқоҳини ҳақиқӣ, аз ҷониби Худо таъин шудааст; Ў аз Ҳорун болотар аст.

14. Пас мо, ки чунин Саркоҳини бузурге дорем, ки афлокро тай намудааст, ва Ў Масеҳи Писари Худост, эътирофи худро боматонат нигоҳ дорем.

15. Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар заъфҳои мо натавонад ба мо дилсӯзӣ намояд, балки Ў монанди мо, дар хама чиз озмудаи васаваса шуд, вале гуноҳ накард.

16. Бинобар ин бо чуръат ба тахти файз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади саридарвақт файз ёбем.

БОБИ ПАНЧУМ

Масеҳ Саркоҳин аст ба монанди Малкисодақ.

1. Зеро ҳар саркоҳине ки аз миёни одамон интихоб шудааст, барои одамон ба хизмати Худо гузошта мешавад, то ки барои гуноҳҳо ҳадия ва қурбониҳо тақдим кунад,

2. Ки вай метавонад ба ҷоҳилон ва гумроҳон ғамхорӣ намояд, чунки худаш низ гирифтори заъф аст,

3. Ва ба ин сабаб бояд ҳам барои қавм ва ҳам барои худаш қурбонии гуноҳхоро тақдим кунад.

4. Ва ҳеч кас худ аз худ ин мартабаро соҳиб намешавад, балки фақат вақте ки аз ҷониби Худо даъват шавад, чунон ки Ҳорун низ.

5. Ҳамчунин Масеҳ низ ҷалоли Саркоҳинро Худаш аз они Худ накардааст, балки Он ки ба Ў гуфтааст: "Ту Писари Ман ҳастӣ; Ман имрӯз Падари Ту шудаам";

6. Чунон ки дар ҷои дигар низ мегӯяд: "Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ".

7. Дар айёме ки Ў дар ҷисм буд, ба Он ки метавонист Ўро аз мамот наҷот диҳад, бо фиғони пурзӯр ва бо ашкрезӣ дуо ва тазарруъ намуд, ва ба хотири таъзиму тақрими Худ иҷобат карда шуд,

8. Ва агарчи Писар буд, ба василаи уқубатҳо ба итоат омӯхта шуд,

9. Ва камол ёфта, барои ҳамаи мутеони Худо сабабгори наҷоти ҷовидонӣ гардид,
10. Ва Худо Ёро Саркоҳине ба монанди Малкисодақ ном ниҳод.

Дар бораи норасогии мийяи шунавандагон.

11. Дар ин хусус мебоист бисъёр сухан мерондем, лекин фаҳмондани он душвор аст, чунки гӯшҳои шумо вазнин шудааст.
12. Зеро, мувофиқи дарозии замон, мебоист шумо муаллим мешудед, лекин аз нав ба шумо асосҳои аввалини каломи Худоро таълим додан лозим меояд, ва барои шумо шир даркор аст, на ғизои саҳт.
13. Зеро ҳар кӣ ширхӯр аст, аз каломи адолат беҳабар аст, чунки кӯдак аст;
14. Вале ғизои саҳт барои касонест, ки ба камол расидаанд, ки ҳиссиёташон ба василаи малака ба фарқ кардани неку бад омӯхта шудааст.

БОБИ ШАШУМ

Имондорон ба воситаи пурсабрӣ вориси ваъдаҳои Худо мегарданд.

1. Бинобар ин, таълимоти ибтидоии Масеҳро монда, сӯи камол шитоб кунем ва аз нав асос нагузорем ба тавба аз аъмоли бечон ва ба имон ба Худо,
2. Ба таълимоти оид ба таъмидҳо, оид ба гузоштани дастҳо, оид ба эҳъёи мурдагон ва оид ба доварии ҷовидонӣ.
3. Ва инро ба амал хоҳем овард, ба шарте ки Худо изн диҳад.
4. Зеро касоне ки боре фикрашон равшан шудааст, ва бахшоиши осмониро чашидаанд, ва шарикони Рӯҳулқудс гардидаанд,

5. Ва каломи неки Худо ва қувваҳои олами ояндаро чашидаанд,
6. Ва ҷудо шуда афтодаанд, онҳоро аз нав ба роҳи тавба андохтан имконнопазир аст, зеро онҳо Писари Худоро ба зарари худашон боз маслуб мекунанд ва беобрӯ месозанд.
7. Зеро заmine ки борҳо борони бар он боридаро меҳӯрад ва барои онҳое ки онро кор мекунанд, набототи ғоиданоке мерӯёнад, аз Худо баракат меёбад;
8. Вале заmine ки хору хас мерӯёнад, нобоб буда, ба лаънат наздик аст, ва фарҷоми он сӯхтан аст.
9. Аммо дар хусуси шумо, эй маҳбубон, мо яқин дорем, ки шумо дар ҳолати беҳтар ва ба наҷот наздике мебошед, гарчанде ки ин гуна сухан меронем.
10. Зеро Худо беадолат нест, ки кори шуморо, ва он меҳнати муҳаббатеро, ки ба исми Ё зоҳир намуда, ба муқаддасон хизмат кардаед ва мекунед, фаромӯш кунад.
11. Лекин орзумандем, ки ҳар яке аз шумо ҳамин ғайратро то ба охир нишон диҳед, то ки умедаатон комилан ҳосил шавад;
12. То ки шумо танбал нашавед, балки ба қасоне тақлид кунед, ки ба василаи имон ва пурсабрӣ вориси ваъдаҳо мегардад.
13. Зеро, вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, азбаски ба қаси бузургтаре наметавонист қасам ёд кунад, ба Зоти Худ қасам ёд кард
14. Ва гуфт: "Ҳақиқатан туро бисъёр баракат хоҳам дод ва туро бағоят афзун хоҳам кард".
15. Ва Иброҳим бо пурсабрии худ ба он ваъда ноил гардид.
16. Зеро ки одамон бо он чи бузургтар аст, қасам ёд мекунанд, ва қасам исботест, ки ба ҳама мунозираи онҳо хотима медиҳад.
17. Бинобар ин Худо, ки меҳост тағбирнопазирии иродаи Худро ба ворисони ваъда пурратар нишон диҳад, қасамро ба кор бурд,

18. То бо ду чизи тағбирнопазир, ки дар онҳо дурӯғ гуфтани Худо мумкин нест, барои мо, ки паноҳ ёфтаем ва ба умеде ки пешниҳод шудааст, часпидаем, тасаллои пурзӯре бошад.

19. Он умед барои чон мисли лангари боэътимод ва мустаҳакам аст, ва андаруни парда дохил мешавад,

20. Ки ба он чо пешгузаштаи мо Исо дохил шуда, то абад Саркоҳин гардид ба монанди Малкисодақ.

БОБИ ҲАФТУМ

Масеҳ Коҳин аст ба монанди Маликсодақ, ва Ё аз коҳинони левизода болотар аст.

1. Зеро ки Малкисодақ подшоҳи Салим, коҳини Худои Таоло,-хамон касе ки ба пешвози Иброҳим баромад ва ўро баракат дод, вақте ки ў баъд аз шикаст додани подшоҳон бармегашт,

2. Ва Иброҳим ба вай аз ҳар чиз даҳьяк дод,-вай, аввалан, мувофиқи маънои номаш подшоҳи адолат аст ва сонӣ подшоҳи Салим низ, яъне подшоҳи осоиштагӣ,

3. Бе падар, бе модар, бе насабнома, дар ҳолате ки на ибтидои айём дорад, на интиҳои ҳаёт, балки ба Писари Худо монанд буда, ба сурати абадӣ коҳин мемонад.

4. Пас бубинед, чӣ гуна бузург аст он касе ки Иброҳими сарқабилла низ ба вай аз беҳтарин ғанимати худ даҳьяк дод.

5. Онҳое ки аз миёни фарзандони Левӣ қаҳонат пайдо мекунанд, ҳукм доранд, ки мувофиқи шариат аз қавм, аз бародарони худ даҳьяк ситонанд, гарчанде ки онҳо низ аз камари Иброҳим ба вучуд омадаанд.

6. Аммо ин касе ки аз авлоди онҳо ба вучуд наомадааст, аз Иброҳим даҳьяк гирифт ва соҳиби ваъдаро баракат дод.

7. Тамоман баҳснопазир аст, ки хурд аз чониби бузург баракат дода мешавад.

8. Ва дар ин чо одамони миранда даҳьяк меситонанд, лекин дар он чо Он ки дар ҳаққи Вай шаҳодат дорад, ки Ё зинда аст.

9. Ва, гуфтан мумкин, ки Левӣ, ки даҳъяк меситонад, ба воситаи Иброҳим даҳъяк дод:

10. Зеро ки ӯ ҳанӯз дар камари падар буд, вақте ки Малкисодақ ба пешвози Иброҳим баромад.

Каҳонати левизодагон тамоm шудааст; Масеҳ саркоҳин аст то абад.

11. Пас, агар камол ба василаи каҳонати Лавӣ меяссар мешуд, зеро ки шариат дар он айём ба қавм расид, боз чӣ ҳочат буд, ки коҳини дигаре ба монанди Малкисодақ ба майдон ояд, ва ба монанди Ҳорун номида нашавад?

12. Зеро ки дар баробари дигаргунии каҳонат дигаргунии шариат низ зарур мешавад.

13. Зеро Он ки дар ҳаққи Ӯ ин сухан гуфта мешавад, ба сибти дигаре мансуб буд, ки аз он ҳеҷ кас хизмати қурбонгоҳро ба ҷо наовардааст;

14. Зеро маълум аст, ки Худованди мо аз сибти Яҳудо тулӯъ намуд, ки Мусо дар бораи он оид ба каҳонат чизе нагуфтааст.

15. Ва ин боз ҳам равшантар дида мешавад, ки агар ба монанди Малкисодақ коҳини дигаре ба майдон ояд,

16. Ки вай на бар тибқи қонуни як мизони ҷисмонӣ, балки ба ҳасби қуввати як ҳаёти бепоён чунин шуда бошад.

17. Зеро ки шаҳодат дода шудааст: "Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ".

18. Зеро ки ҳукми пештара, ба сабаби заъф ва бефоидагии он, ботил мешавад,

19. Чунки шариат ҳеҷ чизро ба камол нарасондааст; лекин умеди беҳтаре ҷои онро гирифт, ки ба василаи он мо ба Худо наздик меоем.

20. Ва ин умед бе қасам нест,-

21. Зеро ки онҳо бе қасам коҳин шудаанд, аммо Ӯ бо қасам, чунки дар ҳаққи Ӯ гуфта шудааст: "Худованд қасам хӯрдааст, ва таасуф нахоҳад хӯрд: Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ"-

22. Бинобар ин ба аҳди беҳтаре Исо зомин шуд.
23. Ва он коҳинон бисъёр буданд, чунки мамот намегузошт, ки боқӣ монанд;
24. Аммо Ў, ки то абад боқист, қаҳонати бефано дорад,
25. Ва ба ин сабаб низ метавонад доимо онҳоро, ки ба василаи Ў сӯи Худо меоянд, начот диҳад, зеро ҳамеша зинда аст, то ки барои онҳо шафоат кунад.
26. Зеро ки мо ба чунин Саркоҳин эҳтиёҷ дорем: муқаддас, аз бадӣ дур, беайб, аз гуноҳкорон ҷудо ва аз афлок болотар баромада,
27. Ки эҳтиёҷ надорад ҳар рӯз, мисли он саркоҳинон, аввал барои гуноҳҳои худаш, баъд барои гуноҳҳои қавм қурбониҳо тақдим кунад, зеро ки инро Ў як бор ба амал овар, вақте ки Худо ба унвони қурбонӣ тақдим кард.
28. Зеро ки шариат одамони гирифтори заъфро коҳин таъин мекунад, вале каломи қасам, ки баъд аз шариат омад, Писареро, ки то абад комил шудааст, таъин кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Саркоҳини абадӣ, назар ба саркоҳинони Аҳди Қадим, маснади баландтаре дорад; Ў Шафоатгари Аҳди Ҷадид аст.

1. Дар он чи гуфта шуд, чизи асосӣ ин аст: мо чунон Саркоҳине дорем, ки Ў ба ямини тахти Кибирё дар афлок нишастааст,
2. Ва хизматгузори қудс ва хаймаи ҳақиқӣ мебошад, ки онро Худованд барпо кардааст, на одамизод.
3. Зеро ки ҳар саркоҳин барои тақдим кардани ҳадия ва қурбониҳо таъин мешавад; бинобар ин лозим буд, ки Ў низ чизе барои тақдим кардан дошта бошад.
4. Пас, агар Ў бар замин мемонд, коҳин ҳам намешуд, чунки дар ин ҷо коҳиноне ҳастанд, ки ба ҳасби шариат ҳадияҳо тақдим менамоянд,

5. Ва онҳо ба сурат ва сояи чизҳои осмонӣ хизмат мекунанд, чунон ки ба Мусо гуфта шуда буд, вақте ки ӯ ба сохтмони хайма шурӯъ менамуд: ”Бохабар бош”, гуфта шудааст, ”ки хама чизро мувофиқи намунае ки дар болои кӯҳ ба ту нишон дода шуд, ба амал оварӣ”.

6. Аммо алҳол ӯ хизмати аълотаре пайдо кардааст ба андозае ки ӯ миёнрави аҳди беҳтаре мебошад, ки он бар ваъдаҳои беҳтар барқарор гардидааст.

7. Зеро, агар он аҳди якум бенуқсон мебуд, ҷое барои дигараш намечустанд.

8. Зеро ки Худо онҳоро мазаммат намуда, мегӯяд, ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо аҳди ҷадид хоҳам баст,

9. “На чунон аҳде ки бо падарони онҳо баста будам дар рӯзе ки дасташонро гирифтаам, то онҳоро аз замини Миср берун оварам; чунки онҳо дар аҳди Ман қоим набуданд, ва Ман ба онҳо эътино накардам, мегӯяд Худованд.

10. Зеро ин аст аҳде ки бо хонадони Исроил баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худо дар афкори онҳо хоҳам гузошт ва дар дилҳои онҳо хоҳам навишт, ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

11. Ва касе ёри худро, ва касе бародари худро дигар таълим нахоҳад дод ва нахоҳад гуфт: Худовандро бишинос; чунки хама, аз хурд то калон, Маро хоҳанд шинохт;

12. Чунки ба ноинсофиҳои онҳо шафаққат хоҳам кард ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард”.

13. Бо гуфтани ”аҳди ҷадид” ӯ қадимагии аҳди якумро нишон дод; ва он чи қадима ва кӯҳна аст, ба нестшавӣ наздик аст.

БОБИ НҶҲУМ

*Саркоҳини абадӣ, назар ба қаҳонати Аҳди Қадим,
қаҳонати баландтаре дорад; ӯ қурбонии олие, яъне Хуни
шахсии Худо, меоварад.*

1. Пас, аҳди якум низ дастурҳои оид ба ибодати Худо, ва қудси заминӣ дошт;
2. Зеро хайма ба қисмҳо сохта шуда буд: қисми якум, ки дар он чароғдон ва миз ва нони тақдим буд, ва он "қудс" номида мешавад.
3. Ва дар паси парда қисми дуюми хайма буд, ки "қудси қудсҳо" номида мешавад,
4. Ки дар он бухурдони тиллоӣ ва сандуқи аҳд буд, ки ҳама чояш тиллоқӯб шуда буд, ва дар он зарфи тиллоӣ пур аз манн, асои шукуфтаи Ҳорун ва лавҳаҳои аҳд буд,
5. Ва ба болои он каррубиёни ҷалол буданд, ки бар кафоратгоҳ соя меафканданд; дар ин хусус ҳоло муфассал сухан рондан лозим нест.
6. Дар чунин шароит, коҳинон ба қисми якуми хайма ҳамеша медароянд, то ки ибодати Худоро ба ҷо оваранд;
7. Аммо ба қисми дуюми хайма соли як бор фақат саркоҳин медарояд, он ҳам бе хун не, ки онро барои ҳудаш ва барои хатокориҳои қавм қурбонӣ мекунад.
8. Ва Рӯҳулқудс бо ин нишон медиҳад, ки то даме ки хаймаи якум вучуд дорад, ҳанӯз роҳи қудс кушода нашудааст.
9. Вай тимсоли замони ҳозира аст, ки дар он ҳадияҳо ва қурбониҳои тақдим карда мешавад, ки қодир нестанд вичдони тақдимкунандаро осуда гардонад,
10. Ва онҳо, бо чизҳои хӯрданӣ ва нӯшиданӣ ва бо ҳар гуна таҳорат ва маросим, дастурҳои мансуб ба ҷисм буда, фақат то замони ислоҳ муқарар карда шудаанд.
11. Аммо Масеҳ ҳамчун Саркоҳини некиҳои оянда омада, ба воситаи хаймаи бузургтар ва мукамалтаре ки бо дасти одам сохта нашудааст, яъне сохташ чунин нест,
12. Ва на ба воситаи хуни бузҳо ва говҳо, балки ба воситаи Хуни Худ як бор ба қудс дохил шуда, кафорати абадӣ пайдо кард.

13. Зеро, агар хуни бузҳо ва говҳо ва хотистари модагов, ки ба палидон пошида мешавад, онҳоро то ба дараҷаи татҳири ҷисм тақдис мекарда бошад,
14. Чӣ қадар бештар Хуни Масеҳ, ки ба василаи Рӯҳи абадӣ Зоти беайби Худро ба Худо тақдим намуд, вичдони моро аз аъмоли бечон татҳир хоҳад кард, то ки Худои Ҳай ва ҳақиқиро ибодат намоем!
15. Бинобар ин Ё Миёнрави аҳди ҷадид аст, то ки пас аз мамоти Ё, ки он барои кафорати ҷиноятҳои замони аҳди якум воқеъ шудааст, даъватшудагон мероси абадии мавҷудро пайдо кунанд.
16. Зеро, дар ҳар ҷое ки васияте ҳаст, бояд собит шавад, ки васияткунанда мурдааст,
17. Чунки васият пас аз мурдан эътиборнок аст; он, то даме ки васияткунанда зинда аст, ҳеҷ эътиборе надорад.
18. Бинобар ин аҳди якум низ бе хун барқарор нашудааст.
19. Зеро, вақте ки Мусо ҳамаи аҳкомро мувофиқи шариат пеши тамоми қавм хонд, хуни говҳо ва бузҳоро бо об ва пашми арғувонӣ ва зуфо гирифта, ҳам бар худӣ китоб пошид, ҳам бар тамоми қавм,
20. Ва гуфт: "Ин аст хуни аҳде ки Худо ба шумо амр фармудааст".
21. Ҳамчунин бар хайма ва тамоми олоти ибодати Худо хун пошид.
22. Қариб ҳама чиз мувофиқи шариат ба василаи хун татҳир меёбад, ва бе рехтани хун омурзиш нест.
23. Пас, тимсоли чизҳои осмонӣ мебоист бо ин воситаҳо татҳир меёфт, аммо худӣ чизҳои осмонӣ-бо қурбонҳои хубтар аз инҳо.
24. Зеро Масеҳ на ба қудси бо дасти одам сохташуда, ки фақат тимсоли қудси ҳақиқист, балки ба худӣ осмон даромадааст, то ки ҳоло барои мо ба ҳузури Худо зохир шавад,
25. На аз барои он ки борҳо Худоро қурбонӣ кунад, чунон ки саркоҳин ҳар сол ба қудс бо хуни дигарон медарояд;

26. Вагар на Ў мебоист аз ибтидои олам борҳо уқубат мекашид. Аммо Ў алҳол, дар охири замонҳо, як бор зоҳир шуд, то ки бо қурбонии Худ гуноҳро нест кунад.

27. Ва чунон ки одамонро насиб гардидааст, ки як бор бимиранд ва пас аз он ба доварӣ дучор шаванд,

28. Ончунон Масеҳ низ як бор Худро барои бардоштани гуноҳҳои бисёр касон қурбонӣ намуда, бори дуом на аз барои татҳири гуноҳ зоҳир хоҳад шуд, балки барои онҳое ки Ўро интизор доранд, то наҷот ёбанд.

БОБИ ДАҲУМ

Исо ба воситаи Қурбонии Қолҷолто имондоронро ба сурати абадӣ аз гуноҳҳо озод кард.

1. Зеро шариате ки сояи некиҳои оянда аст ва воқеияти онҳо нест, ҳаргиз наметавонад ба воситаи айни ҳамон қурбонихое ки ҳамеша, сол ба сол тақдим карда мешаванд, тақдимкунандагонро комил гардонад.

2. Вагарна, ба тақдим кардани онҳо хотима меоданд, чунки тақдимкунандагони қурбонӣ як бор татҳир ёфта, дигар ҳеч идроки гуноҳхоро намедошанд.

3. Лекин ба василаи ин қурбониҳо сол ба сол дар бораи гуноҳҳо хотиррасон карда мешавад;

4. Зеро аз имкон берун аст, ки хуни говҳо ва бузҳо гуноҳхоро нест кунад.

5. Бинобар ин Масеҳ ба ҷаҳон дохил шуда мегӯяд: "Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ, балки бадане барои Ман муҳайё намудӣ;

6. Қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хато барои Ту писандида набуд.

7. Он гоҳ гуфтам: "Инак, меоям, - чунон ки дар тўмори китоб дар бораи Ман навишта шудааст, то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам".

8. Аввал мегӯяд: қурбонӣ ва ҳадия ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хаторо,-ки мувофиқи шариат тақдим карда мешавад, Ту нахостӣ, ва онҳо барои Ту писандида набуд;
9. Баъд, илова намуда, гуфтааст: "Инак, меоям, то ки иродаи Туро, эй Худо, ба чо оварам". Ў якумро ботил мекунад, то ки дуюмро барқарор намояд.
10. Ба ҳасби ҳамин иродаи мо ба василаи қурбонии якбораи қисми Исои Масеҳ тақдис ёфтаем.
11. Ва ҳар коҳин ҳар рӯз дар ибодат меистад ва айни ҳамон қурбониҳоро борҳо тақдим менамояд, ки онҳо ҳаргиз наметавонанд гуноҳҳоро нест кунанд.
12. Ў як қурбониҳо ба сурати абадӣ барои гуноҳҳо тақдим намуда, ба ямини Худо бинишаст,
13. Ва пас аз ин мунтазир аст то даме ки душманонаш зери пой Ў андохта шаванд.
14. Зеро ки Ў ба василаи як қурбонӣ тақдисшавандагонро то абад комил гардондааст.
15. Рӯҳулқудс низ ба мо шаҳодат медиҳад, зеро ки гуфта шудааст:
16. "Ин аст аҳде ки бо онҳо баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худо дар дилҳои онҳо хоҳам гузошт ва дар афкори онҳо хоҳам навишт,
17. Ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро ба ёд нахоҳам овард".
18. Ва дар он чое ки омурзиши гуноҳҳо аст, қурбонӣ барои онҳо дигар лозим нест.

Даъват ба вафодорӣ ба Масеҳ ва Калисо ҳатто дар шароити таъқибот.

19. Пас, эй бародарон, модоме ки мо чуръат дорем ба қудс ба василаи Хуни Исои Масеҳ,
20. Бо роҳи нав ва зинда дохил шавем, ки онро Ў барои мо ба василаи пардае, яъне қисми Худ, аз нав кушодааст,
21. Ва модоме ки мо Коҳини муаззаме бар хонаи Худо дорем,

22. Пас бо дили соф ва бо имони комил, дилҳои худро ба воситаи пошидан аз вичдони шарири мо татхир намуда ва чисми худро дар оби пок ғусл дода, наздик оем,
23. Ва эътирофи- умеди худро собиқадамона нигоҳ дорем, зеро ки Ваъдадиҳанда амин аст;
24. Ва диққат кунем, ки якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем,
25. Ва чамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро таомул шудааст, балки якдигарро насихат диҳем, ва бештар ба қадри он ки шумо наздик шудани он рӯзро мебинед.

Қурбонҳои яҳудиён аҳамияти худро гум кардааст, ва одил бо имон хоҳад зист.

26. Зеро, агар мо, пас аз пайдо кардани дониши ростӣ, худсарона гуноҳ кунем, дигар қурбоние барои кафорати гуноҳ боқӣ наместонад,
27. Балки кадом як интизории пурдаҳшати доварӣ ва шиддати оташе ки хасмҳоро ба коми худ хоҳад кашид.
28. Агар касе шариати Мусоро рад мекард, дар асоси баёноти ду ё се шоҳид бе марҳамат ба қатл расонда мешуд,
29. Пас, ба гумонатон, сазовори чӣ қадар ҷазои сахттар хоҳад буд шахсе ки Писари Худоро поймол мекунад ва Хуни аҳдро, ки аз он тақдир ёфтааст, азиз намедорад ва Рӯҳи файзро таҳқир менамояд?
30. Зеро мо Ёро мешиносем, ки гуфтааст: "Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд". Ва боз: "Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард".
31. Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатангез аст!
32. Айёми пештараро ба хотир оваред, ки шумо, баъд аз равшан шудани фикратон, бори гарони укубатҳоро бардоштед,
33. Дар ҳолате ки гоҳ худатон дар миёни хорихо ва андӯхҳо ба тамошогоҳе барои дигарон мубаддал мешудед, гоҳ шарикӣ онҳое мегардидед, ки ба чунин аҳвол дучор шуда буданд;

34. Зеро ки шумо ба занчирҳои ман низ ҳамдари изҳор кардед, ва тороҷи дороии худро бо шодмонӣ қабул кардед, чун медонистед, ки шумо дар осмон молу мулки беҳтар ва бобақое доред.
35. Пас умеди худро тарк накунед, ки мукофоти бузурге ба он тааллуқ дорад.
36. Зеро шуморо сабр лозим аст, то ки иродаи Худоро иҷро намуда, ваъдари ба даст оваред;
37. Зеро ки баъд аз андаке он Оянда хоҳад омад ва даранг нахоҳад кард.
38. Одил бо имон хоҳад зист; ва агар касе рӯй гардонад, ҷони Ман ба вай тавачҷӯх нахоҳад кард.
39. Вале мо аз онҳо нестем, ки бармегарданд ва ба ҳалокат мерасанд, балки аз имондоронем, ки наҷот меёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Роҳҳои имони қадимиён.

1. Имон эътиқоди қавӣ ба чизҳоест, ки мо ба онҳо умед мебандем, ва боварӣ ба чизҳоест, ки намоён нестанд.
2. Зеро ки ба василаи он қадимиён шаҳодат пайдо кардаанд.
3. Бо имон мо дарк мекунем, ки оламҳо бо каломии Худо тартиб ёфтааст, ба тавре ки аз чизҳои нонамоён чизҳои намоён ба вуҷуд омадааст.

1. Замонҳои нахустпадарон.

4. Бо имон Ҳобил ба Худо, назар ба Қобил, қурбонии беҳтаре тақдим намуд; бо он ӯ шаҳодат пайдо кард, ки ӯ одил аст, чунон ки Худо дар бораи ҳадияҳои ӯ шаҳодат дод; бо он ӯ баъд аз мамоташ ҳанӯз ҳам сухан меронад.
5. Бо имон Ҳанӯх тавре кўчонида шуд, ки мамотро надид; ва ӯ пайдо нашуд, чунки Худо ӯро кўчонид. Зеро ки пеш аз

кўчонида шуданаш шаҳодат пайдо кард, ки ба Худо писанд омадааст.

6. Аммо бе имон ба назари Худо писанд омадан мумкин нест; зеро ҳар кӣ сӯи Худо меояд, бояд имон дошта бошад, ки Ӯ ҳаст, ва ба толибони Худ мукофот хоҳад дод.

7. Бо имон Нӯҳ дар хусуси чизе ки ҳанӯз намоён набуд, ваҳй ёфта, бо тарси Худо барои начот додани аҳли байти худ киштие бисохт; бо он ӯ чаҳоро маҳкум намуд ва вориси адолате гардид, ки аз имон аст.

2. Замонҳои сарқабиллагон.

8. Бо имон Иброҳим итоат намуд ба даъвате дар бораи рафтани ба мамлакате ки мебоист мерос мегирифт, ва ӯ рафт, ва намедонист ба кучо меравад.

9. Бо имон ӯ дар замини мавбӯд, мисли замини бегона, ғарибона маскан гирифт, ва бо Исҳоқ ва Яъқуб, ҳамирсонии ҳамон ваъда буданд, дар хаймаҳо зиндагӣ кард;

10. Зеро ӯ мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсии мустаҳакаме дорад, ва меъмору бинокор он Худост.

11. Бо имон худи Соро низ барои қабули насл қувват пайдо кард ва баъд аз фарсудагиаш зодид; зеро Ваъдадиҳандаро амин донист.

12. Бинобар ин аз як нафар ки он ҳам мисли бечон буд, ончунон бисъёр зоида шуданд, чунон ки ситораҳои осмон бисъёр аст, ва чунон ки реги лаби баҳр бешумор аст.

13. Ҳамаи инҳо дар имон мурдаанд ва ба муроди иҷрои ваъдаҳо нарасиданд, балки фақат аз дур онҳоро дида, шод шуданд ва эътироф карданд, ки бар замин мусофир ва ғарибанд;

14. Зеро онҳое ки чунин мегӯянд, нишон медиҳанд, ки дар ҷустуҷӯи ватан ҳастанд.

15. Ва агар ватанеро, ки аз он берун омада буданд, ба ёд меоваранд, фурсат доштанд, ки баргарданд;

16. Аммо иштиёкманди ватани беҳтаре буданд, ки он дар осмон аст; бинобар ин Худо ор намедонад, ки Худои онҳо хонда шавад: зеро ки Ў барои онҳо шаҳре муҳайё кардааст.

17. Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро барои қурбонӣ тақдим намуд ва, бо вучуди он ки ваъдаҳо гирифта буд, писари ягонаи худро тақдим намуд,

18. Ки дар ҳаққи вай гуфта шуда буд: "Насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд";

19. Зеро ӯ фикр мекард, ки Худо қодир аст аз мурдагон низ эҳё кунад; ба ин сабаб Исҳоқ ба таври тимсол аз мурдагон ба ӯ баргардонида шуд.

20. Боимон Исҳоқ Яъқуб ва Эсовро барои оянда низ баракат дод.

21. Бо имон Яъқуб, пеш аз мурданаш, ҳар писари Юсуфро баракат дод ва бар сари асои худ такья намуда, сачда кард.

22. Бо имон Юсуф, дар вақти вафоташ, хуручи банӣ-Исроилро зикр намуд ва дар бораи устухонҳои худ васият кард.

3. Замонҳои Мусо ва Еҳушаъ ибни Нун.

23. Бо имон падару модари Мусо ӯро, чун таваллуд шуд, се моҳ пинҳон доштанд, зеро диданд, ки кӯдак зебост, ва аз амри подшоҳ натарсиданд.

24. Бо имон Мусо, чун калонсол шуд, нахост, ки писари духтари фиръавн хонда шавад,

25. Ва бо қавми Худо уқубат кашиданро афзал дониста аз он ки аз гуноҳ ҳаловати муваққатӣ дошта бошад,

26. Ва хориҳои Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср ҳисоб кард; зеро ки ба мукофот назар медӯхт.

27. Бо имон ӯ Мисро тарк кард ва аз ғазаби подшоҳ натарсид; зеро ӯ, мисли он ки Нонамоёнро дида бошад, бомадонат буд.

28. Бо имон ӯ фисҳ ва пошидани хунро ба амал овард, то ки несткунандаи нахустзодагон ба онҳо даст нарасонад.

29. Бо имон онҳо аз баҳри Қулзум, чун аз хушкӣ, гузаштанд, вале вақте ки мисриён ба гузаштан ҳаракат карданд, ғарк шуданд.

30. Бо имон деворҳои Ереҳӯ пас аз даврзании ҳафтрӯза фуруғалтид.

31. Бо имон Роҳоби фоҳиша, ки ҷосусонро ба саломатӣ қабул карда буд, бо исъёнгарон ба ҳалокат нарасид.

4. Дертарин таърихи Исроил.

32. Боз чӣ гӯям? Вақтам кифоя намекунад барои он ки дар бораи Цидьўн ва Бороқ ва Шимшўн ва Ёифтоҳ ва Довуд ва Самуил ва анбиё ҳикоят намоям,

33. Ки онҳо бо имон мамлакатҳоро мусаххар карданд, аддро ба амал оварданд, ба ваъдаҳо муваффақ шуданд, даҳони шеронро бастанд,

34. Қуввати оташро хомӯш карданд, аз дами шамшер халосӣ ёфтанд, аз заъф боқувват шуданд, дар чанг кавӣ гардиданд, фавҷҳои бегонаҳоро торумор карданд;

35. Занон мурдаҳои худро эҳъешуда ёфтанд; вале дигарон аз шиканча набуд шуданд ва озодиро қабул накарданд, то ки ба эҳъеи беҳтаре ноил гарданд;

36. Ва баъзе дигарон ҳақоратҳо ва шаллоқро, ҳамчунин занҷирҳо ва зиндонро аз сар гузаронданд.

37. Сангсор шуданд, бо арра дупора гардиданд, ба шиканча гирифтор шуданд, аз дами шамшер мурданд; пўстҳои гўсфанду буз дар тан сарсонӣ саргардон шуда, мўҳточӣ, тангӣ ва уқубат кашиданд;

38. Онҳое ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбонҳо ва кўҳҳо, дар мағораҳо ва дараҳои замин овора шуда гаштанд.

39. Ва ҳамаи онҳо, ки ба хотири имон шўҳрат пайдо карда буданд, ваъдари соҳиб нашуданд,

40. Чунки Худо барои мо чизи беҳтаре пешбинӣ намуда буд, то ки онҳо бе мо комил нагарданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Роҳи имони масеҳиён дар замонҳои укубатҳо ва ҳарбу забҳо.

1. Бинобар ин мо низ, ки дар гирди худ чунин абри шоҳидонро дорем, ҳар бори гарон ва гунохро, ки моро фаро мегирад, аз худ дур андохта, майдони дар пеши мо бударо бо сабр давон-давон тай кунем
2. Ва ба Сарвар ва Комилкунандаи имони мо, яъне Исо, назар дўзем, ки Ў ба ҷои шодие ки Ўро дар пеш буд, ба хорӣ беътиной намуда, ба салиб тоб оварда ва ба ямини тахти Худо бинишаст.
3. Дар бораи Ў фикр кунем, ки аз дасти гуноҳкорон ба чунин хорӣ тоб овард, то ки шумо дар ҷонҳои худ хаста ва суғна нашед.
4. Дар талоши зидди гуноҳ шумо ҳанӯз то ба дараҷаи реҳтани хун муқобилият накардаед
5. Ва он насиҳатро, ки ба шумо, ҳамчун ба писарон гуфта шудааст, фаромӯш крадед: "Эй писарам! Ба ҷазои Худованд беътиной накун, ва ҳангоме ки Ў туро мазамнат намояд, маънос нашед;
6. Зеро ки Худованд ҳар киро дўст дорад, ҷазо медиҳад; ҳар писари писандидаи Худо мезанад".
7. Агар ба ҷазо тоб оваред, Худо ба шумо, чун бо писарони рафтор мекунад. Зеро, оё писаре ҳаст, ки падараш ўро ҷазо надиҳад?
8. Аммо агар шумо бе ҷазо монед, ки он насибаи ҳама аст, пас шумо ҳаромзодагонед, на писарон.
9. Илова бар ин, барои мо, ки аз падарони ҷисмонӣ ҷазо ёфта, аз онҳо метарсем, оё лозим нест, ки ба Падари рўҳҳо хеле зиёдтар итоат намоем, то ки зист кунем?
10. Зеро ки онҳо моро ба салоҳдиди худашон барои айёми андак ҷазо медоданд, аммо Ў ин корро ба манфиати мо, то ки дар қудсияти Ў ширкат дошта бошем, анҷом медиҳад.

11. Ҳар чазо дар замони ҳозира ба назари кас на шодӣ, балки андӯх менамояд; лекин оқибат ба онҳое ки ба воситаи он таълим ёфтаанд, самари осоиштаи адолатро меоварад.

Бе қусият ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид.

Дар бораи ҷалоли Аҳди Ҷадид.

12. Пас, дастҳои беқувват ва зонаҳои бемаҷолро қавӣ кунед

13. Ва барои пойҳои худ роҳҳои рост кушоед, то он чи мелангад, бераҳа нагардад, балки ба хубӣ шифо ёбад.

14. Осоиштагиро бо ҳама пеша кунед ва қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид,

15. Ва боҳабар бошед, ки мабодо касе аз ғайзи Худо маҳрум шавад; мабодо решаи талхе ба вучуд омада, осеб расонад, ва бисъёр касон аз он палид шаванд,

16. Мабодо зиннокоре ё осие ёфт шавад, ки мисли Эсов барои як таом аз нахустзодагии худ даст кашад.

17. Зеро шумо медонед, ки баъд аз он ӯ, чун хост вориси баракат гардад, рад карда шуд: тафаккури падарро дигаргун карда натавонист, гарчанде ки дар ин хусус ашк рехта илтимос намуд.

18. Шумо наздик наомадаед ба кӯҳе ки ламсшаванда ва оташафшон аст, ба торикӣ ва зулмот ва тунбод,

19. Ё ба овози карнай ва садои суханон, ки шунавандагонаш илтимос карданд, ки ба онҳо дигар сухане гуфта нашавад,

20. Зеро ба он тоб оварда натавонистанд, ки амр фармуда шуда буд: "Агар ҳайвоне низ ба кӯҳ бирасад, сангсор ё тирборон хоҳад шуд".

21. Ва ин мунозира он қадар даҳшатангез буд, ки Мусо гуфт: "Ман тарсону ларзон шудам".

22. Балки шумо наздик омадаед ба кӯҳи Сион ва ба шаҳри Худои Ҳай, ба Ерусалими осмонӣ ва беварҳои фариштагон,

23. Ва ба анҷумани пуртантана ва Калисои нахустзодагоне ки дар афлок навишта шудаанд, ва ба Худое ки Довари ҳама аст, ва ба арвоҳи одилоне ки ба камол расидаанд,

24. Ва ба Исо, ки Миёнарави аҳди чадид аст, ва ба Хуни пошиданӣ, ки назар ба хуни Ҳобил хубтар сухан мегӯяд.
25. Бохабар бошед, ки шумо низ аз сухангӯ рӯ нагардонед. Зеро, агар онҳое ки бар замин ба сухангӯ гӯш наандохтанд, аз чазо раҳо нашудаанд, пас алалхусус мо, агар аз Ў, ки аз осмон сухан мегӯяд, рӯ гардонем, раҳо нахоҳем шуд.
26. Дар он вақт овози Ў замиро ба ларза андохта буд, ва Ў ҳоло чунин ваъда додааст: "Боз як бори дигар на танҳо замиро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам андохт".
27. Ибораи "боз як бори дигар" маънои онро дорад, ки чизҳое ки ба ларза меафтад, ҳамчун чизҳои офаридашуда, аз миён хоҳад рафт, то чизҳое ки ба ларза намеафтад, боқӣ монад.
28. Пас мо малакутеро, ки ба ларза намеафтад, қабул намуда, файзро маҳфуз хоҳем дошт ва бо он Худоро ба таври писандида бо таъзиму тақрим ва тарс ибодат хоҳем кард,
29. Чунки Худои мо оташи фурӯбаранда аст.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Пандҳо ва баракоти хотимавии ҳаворӣ барои имондорон.

1. Бигзор бародардӯстӣ барқарор бошад.
2. Меҳмоннавозиро фаромӯш накунед, зеро ки ба воситаи он баъзе касон, нодониста, фариштагонро меҳмоннавозӣ кардаанд.
3. Бандиёро ба ёд оваред, гӯё ки шумо низ бо онҳо дар занҷирҳо бошед, ва ситамкашонро, мисли он ки худатон бо онҳо як ҷисм мебошед.
4. Бигзор никоҳ аз ҳар ҷиҳат ҳалол бошад, ва ҷойҳоби он беайб; зеро ки зинокорон ва фосиқонро Худо доварӣ хоҳад кард.
5. Хулқатон аз зарпарастӣ дур бошад, ва бо он чи доред, қаноат кунед. Зеро ки Худи Ў гуфтааст: "Туро тарк нахоҳам кард в ту ро нахоҳам партофт".

6. Бинобар ин мо метавонем далерона бигўем:’’Худованд мададгори ман аст, ва ҳаросон нахоҳам шуд: одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?’’
7. Сардорони худро, ки каломи Худоро ба шумо мавъиза кардаанд, ба ёд оваред: ба анҷоми рафтори онҳо назар карда, ба имонашон тақлид намоед.
8. Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад айни ҳамон аст.
9. Ба таълимоти гуногун ва бегона моил нашавед; зеро хуб аст, ки дилҳо бо файз қавӣ гардад, на бо таомҳо, ки аз онҳо касони пурхӯр манфиате надидаанд.
10. Мо қурбонгоҳе дорем, ки хизматгузори хайма ҳақ надоранд аз он чизе бихӯранд.
11. Ҷасади ҳайвоноте ки хунашонро саркоҳин барои кафорати гуноҳ ба қудс меоварад, берун аз бошишгоҳ сўзонда мешавад,
12. Бинобар ин Исо низ, барои он ки одамонро бо Хуни Худ тақдис намояд, берун аз дарвоза уқубат кашид.
13. Пас, хориӣ Ӯро бардошта, берун аз бошишгоҳ сўи Ӯ бароем;
14. Зеро дар ин ҷо шаҳри доимие надорем, балки ояндаро ҷустуҷў менамоем.
15. Бинобар ин ҳамеша ба василаи Ӯ қурбонии шукронаро ба Худо тақдим менамоем, яъне самараи лабҳоеро, ки ба исми Ӯ ҳамду сано мехонанд.
16. Инчунин инсондўстӣ ва саховатро аз хотир набароред, зеро ки ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд меояд.
17. Ба сардорони худ фармонбардор ва мутеъ бошед, зеро онҳо ҳамеша ғами ҷонҳои шуморо мехӯранд, чунки ба ҳисобот додан вазифадор мебошанд; то ки онҳо ин вазифаро бо шодӣ ба ҷо оварданд, на бо оҳу нола, зеро ки ин барои шумо фоиданок нест.
18. Дар ҳаққи мо дуо гўед; зеро яқин медонем, ки вичдони нек дорем, чунки дар ҳар бобат меҳоҳем ҳалолкорона рафтор кунем.

19. Ва махсусан ба чо овардани инро илтимос менамоям, то ки ман зудтар назди шумо баргардонида шавам.
20. Ва Худои осоиштагӣ, ки Чӯпони бузурги гӯсгфандон-Исои Худованди моро ба хуни аҳди абадӣ аз мурдагон ба по хезонд,
21. Бигзор шуморо дар ҳар кори нек барои иҷрои иродаи Ў комил гардонад ва он чи ба Ў писандида бошад, дар шумо ба василаи Исои Масеҳ ба амал оварад, ки Ўро то абад ҷалол бод! Омин.
22. Аз шумо, эй бародарон, илтимос менамоям, ки ин каломии насихатро қабул кунед, зеро ки ба шумо мухтасар низ навиштаам.
23. Бидонед, ки бародари мо Тимотиюс озод шуд; ва агар ӯ зуд биёяд, ҳамроҳи ӯ ба дидани шумо хоҳам омад.
24. Ба ҳамаи сардорони худ ва ба ҳамаи муқаддасон салом расонед. Итолиявиён ба шумо салом мерасонанд.
25. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

ВАҲӢИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЮҲАННО БОБИ ЯКУМ

Хушо касе ки суханони ин нубувватро мехонад ва мешунавад.

1. Ваҳӣи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ў ато намуд, то ба бандагони Худ нишон диҳад, ки ба қарабӣ чиҳо бояд ба вуқӯъ ояд. Ва Ў онро ба воситаи фариштаи Худ ба бндаи Худ Юҳанно фиристода, зоҳир сохт,
2. Ки вай ба каломии Худо, ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, ва ба хар чизе ки дида буд, гувоҳӣ дод.

3. Хушо касе ки мехонад ва касоне ки мешунаванд суханони ин нубувватро, ва он чи дар он навишта шудааст, риоят мекунанд, зеро ки вақт наздик аст.

Исо бо абрҳо меояд, ва Ўро ҳар чашм хоҳад дид.

4. Юҳанно ба ҳафт калисое ки дар вилояти Осиё мебошад: файз ва осоиштагӣ бар шумо аз ҷониби Ў, ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, ва аз ҷониби ҳафт рӯхе ки дар пеши тахти Ў хастанд,

5. Ва аз ҷониби Исои Масеҳ, ки шоҳиди амин, Нахустзода аз мурдагон ва Фармонфармои подшоҳони замин аст. Ўро, ки моро дӯст медорад, ва моро аз гуноҳоямон бо Хуни Худ халосӣ дод,

6. Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худо ва Падари Худ гардонд, то абад ҷалол ва салтанат бод! Омин.

7. Инак, Ў бо абрҳо меояд, ва Ўро ҳар чашм хоҳад дид, ва онҳое низ, ки Ўро найза заданд; ва ҳамаи қабилаҳои рӯи замин дар ҳаққи Ў навҳа хоҳанд кард. Оре, омин.

8. „Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо ҳастам“, мегӯяд Худванд, Он ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, Худованди Қодири Мутлақ.

Рӯъё дар Патмӯс.

9. Ман, Юҳанно, ки бародари шумо ва шарики андӯҳ ва малакут ва сабри Исои Масеҳ ҳастам, аз барои каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ дар ҷазираи Патмӯс будам.

10. Ва дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам ва аз қафои худ овози баланде монанди садои карнай шунидам, ки мегуфт: „Ман Алфа ва Омега, Аввалин ва Охири ҳастам;

11. Он чи мебинӣ, дар китобе бинавис ва ба ҳафт калисо ки дар вилояти Осиё мебошанд, бифирист: ба Эфсӯс, ва Исмирно, ва Парғомус, ва Тиётиро, ва Сардис, ва Фелоделфия, ва Лудкия.

12. Ман ручӯъ намудам, то овозаеро, ки ба ман сухан мегуф, бубинам; ва чун ручӯъ намудам, ҳафт чароғдони тилло дидам,
13. Ва дар миёни ҳафт чароғдон касеро монанди Писари Одам, ки камзӯли дарозе дар бар дошт ва бар синааш камарбанди тилло баста буд;
14. Сари Ў ва мӯи Ў мисли пашм ё барф сафед буд; ва чашмони Ў мисли шӯълаи оташ;
15. Ва пойҳои Ў монанди мисе ки дар кӯра сурх шуда бошад; ва овози Ў мисли шувваси обҳои бисъёр;
16. Ва Ў дар дасти рости Худ ҳафт ситора дошт, ва аз даҳони Ў шамшери дудам берун меомад; ва рӯи Ў мисли офтобе буд, ки дар қувваташ медурахшад.
17. Ва ҳангоме ки Ўро дидам, бар пойҳоиаш мисли мурда афтодам, ва Ў дасти рости Худро бар ман гузошта, гуфт: "Натарс; Манам Аввалин ва Охири"
18. Ва Зинда; ва Ман мурда будам, ва инак то абад зинда ҳастам, омин; ва калидҳои дӯзах ва мамот дар дасти Ман аст.

Сирри рӯъё.

19. Пас бинавис он чи ту дидаӣ, ва он чи ҳаст, ва он чи баъд аз ин бояд ба вуқӯъ ояд.
20. Сирри ҳафт ситорае ки дар даси рости Ман дидӣ, ва ҳафт чароғдони тилло чунин аст: ҳафт ситора фариштагони ҳафт калисо ҳастанд, ва ҳафт чароғдон ҳафт калисо мебошанд“.

БОБИ ДУЮМ

*Нома ба калисои Эфсӯс.
(Норасогии муҳаббат).*

1. „Ба фариштаи калисои Эфсӯс бинавис: Ў, ки дар дасти рости Худ ҳафт ситора дорад ва дар миёни ҳафт чароғдони тилло мегардад, чунин мегӯяд:

2. “Аъмоли туро медонам, ва меҳнати туро, ва сабри туро, ва ин ки ту ба шарирон наметавонӣ тоб оварӣ, ва онҳоеро, ки худро ҳавворӣ меноманд, вале чунин нестанд, имтиҳон кардаӣ ва онҳоро дурӯғгӯ ёфтаӣ;
3. Ва сабр дорӣ, ва барои исми Ман бисъёр чизҳоро аз сар гузарондаӣ, ва бемадор нагаштаӣ.
4. Аммо иддаое бар ту дорам, ки муҳаббати авваини худро тарк кардаӣ.
5. Пас ба ёд ор, ки аз кучо афтадаӣ, ва тавба кун ва аъмоли пештараро ба ҷо овар; вагар на, ба зудӣ назди ту меоям ва ҷароғдонатро аз ҷояш мечунбонам, агар тавба накунӣ.
6. Лекин фазилати ту ин аст, ки аз аъмоли николосиён нафрат дорӣ, ки Ман низ аз аъмоли онҳо нафрат дорам.
7. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз дарахти ҳаёте ки дар биҳишти Худост, бихӯрад’’,..

*Нома ба калисои Исмирно.
(Таъқиботи яҳудиёни имондор).*

8. Ва ба фариштаи калисои Исмирно бинавис: Аввалин ва Охирин, ки мурда буд ва зинда шуд, чунин мегӯяд:
9. “Аъмоли туро медонам, ва андӯҳи туро, ва бенавоии туро, валекин ту сарватдор ҳастӣ, ва куфри онҳоеро, ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки куништи шайтонанд.
10. Аз машаққатҳое ки бояд ба сарат ояд, натарс. Инак, иблис баъзеро азмиёни шумо дар зиндон хоҳад андохт, то ки шуморо биозмояд, ва шумо даҳ рӯз дар андӯҳ хоҳед афтод. То дами мамот амин бош, ва тоҷи ҳаётро ба ту хоҳам дод.
11. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, аз мамоти дуҷум зараре нахоҳад дид’’,..

*Нома ба калисои Парғомус.
(Дар миёни имондорон николосиён ҳастанд).*

12. Ва ба фариштаи калисои Парғомус бинавис: Ў, ки шамшери дудама дорад, чунин мегӯяд:

13. “Аъмоли туро медонам, ва маскани туро, ки тахти шайтон дар он ҷост; ва ту исми Маро маҳкам нигоҳ доштаӣ ва ҳатто дар айёме ки шоҳиди амини Ман Антипас дар миёни шумо, дар ҷое ки шайтон сокин аст, кушта шуд, имони Маро тарк накардаӣ.

14. Аммо иддаои каме бар ту дорам, чунки дар он ҷо назди ту пайравони таълимоти Билъом ҳастанд, ки вай Болоқро таълим дода буд, ки дар сари роҳи банӣ-Исроил дом ниҳад, то ки онҳо қурбониҳои бутҳоро бихӯранд ва зино кунанд.

15. Ҳамчунин назди ту пайравони таълимоти николосиён ҳастанд, ки аз он таълимот Ман нафрат дорам.

16. Пас тавба кун, вагар на, ба зудӣ назди ту хоҳам омад ва бо шамшери забони Худ онҳо ҷанг хоҳам кард.

17. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз манни ниҳонӣ бихӯрад; ва ба вай санги сафеде хоҳам дод, ва бар ин санг исми наве навишта шудааст, ки онро ҳеҷ кас намедонад, ҷуз касе ки онро гирифтааст” „.

Нома ба калисои Тиётиро.

(Он чи доред, маҳкам нигоҳ доред).

18. Ва ба фариштаи калисои Тиётиро бинавис: Писари Худо, ки чашмонаш мисли шўълаи оташ аст, ва пойҳояш мисли миси барроқ аст, чунин мегӯяд:

19. Аъмоли туро медонам, ва муҳаббати туро, ва хизмати туро, ва имони туро, ва сабри туро, ва ин ки аъмоли охиринат аз аввалинат бештар аст.

20. Аммо иддаои каме бар ту дорам, зеро ба зане Изобал ном, ки худро набия меномад, роҳ медиҳӣ; вай бандагои Маро таълим дода, дар иштибоҳ меандозад, то ки онҳо зино кунанд ва қурбониҳои бутҳоро бихӯранд.

21. Ман ба вай фурсат додам, ки аз зиннокории худ тавба кунад, валекин вай тавба накард.
22. Инак, Ман вайро бар бистае меандозам, ва онҳое, ки бо вай зино мекунанд, гирифтори андӯҳи азиме мегардонам, агар аз аъмоли худ тавба накунанд.
23. Ва фарзандони вайро ба қатл мерасонам, ва ҳамаи калисоҳо хоҳанд донист, ки Ман Имтиҳонкундаи дилҳо ва ботинҳо ҳастам, ва ба ҳар яке аз шумо мувофиқи аъмолаш подош хоҳам дод.
24. Валекин ба шумо ва ба касони дигаре ки дар Тиётиро ҳастанд, ва ҳамаи онҳое ки ин таълимотро пайравӣ накардаанд ва, чунон ки мегӯянд, аз умқҳои шайтон хабар надоранд, мегӯям: бар шумо бори дигаре намегузорам;
25. Фақат он чи доред, маҳкам нигоҳ доред, то даме ки биёям.
26. Ва касе ки ғолиб ояд ва аъмоли Маро то ба охир риояр кунад, ба вай бар халқҳо қудрат хоҳам бахшид,
27. Ва онҳоро вай бо асои оҳанин чӯпонӣ хоҳад кард, ва онҳо мисли кӯзаи кулол хоҳанд шикаст, чунон ки Ман низ аз Падари Худ қудрат ёфтаам.
28. Ва ба вай ситораи субҳро ато хоҳам кард.
29. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд’’,..

БОБИ СЕЮМ

Нома ба калисои Сардис.

(Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳад кард).

1. Ва ба фариштаи калисои Сардис бинавис: Ў, ки ҳафт рӯҳи Худо ва ҳафт ситора дорад, чунин мегӯяд:’’Аъмоли туро медонам; агарчи ту ном дорӣ, ки зинда ҳастӣ, валекин мурда ҳастӣ.
2. Бедор бош ва бақиятеро, ки наздик ба мурдан аст, устувор намо, зеро ки Ман аъмоли туро дар пеши Худои Худ комил наёфтаам.

3. Ба ёд ор, ки он чи дорӣ, чӣ гуна ёфтаӣ ва чӣ гуна шунидаӣ, ва онро нигоҳдорӣ намо ва тавба кун. Ва агар бедор набошӣ, Ман мисли дузд бар сари ту хоҳам омад, ва ту нахоҳӣ донист, ки дар кадом соат бар сари ту меоям.

4. Валекин назди ту дар Сардис якчанд нафар ҳастанд, ки либоси худро палид накардаанд ва дар либоси сафед бо Ман хоҳанд гашт, чунки онҳо сазовори ин мебошанд.

5. Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳанд кард; ва Ман номи вайро аз дафтари ҳаёт пок нахоҳам кард ва номи вайро дар ҳузури Падари Худ ва ба ҳузури фариштагони Ё эътироф хоҳам кард.

6. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд’,,.

Нома ба калисои Филоделфия.

(Касе ки ғолиб ояд, Худованд вайро рӯкне дар маъбади Худо мегардонад).

7. Ва ба фариштаи калисои Филоделфия бинавис: он Қуддус ва Ҳақ, ки калиди Довудро дорад, ки мекушояд ва ҳеҷ кас нахоҳад баст, ва мебандад ва ҳеҷ кас нахоҳад кушод, чунин мегӯяд:

8. “Аъмоли туро медонам; инак, Ман дареро барои ту кушодаам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бандад; ту қуввати каме дорӣ, ва каломии Маро риоят намудай, ва исми Маро инкор накардаӣ.

9. Инак, Ман тавре амал мекунам, ки аз куништи шайтон, аз онҳое ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, инак, Ман тавре амал мекунам, ки онҳо омада, пеши пойҳои ту таъзим намоянд ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам:

10. Ва азбаски ту каломии сабри Маро нигоҳдорӣ намудай, Ман низ туро аз соати озмоиш нигоҳдорӣ хоҳам кард, ки он бар тамоми ҷаҳон хоҳад омад, то ки сокинони рӯи заминро имтиҳон кунад.

11. Инак, ба зудӣ меоям; он чи дорӣ, маҳкам нигоҳ дор, то ки касе тоҷи туро нагирад.

12. Касе ки ғолиб ояд, вайро дар маъбади Худои Худ рукне хоҳам гардонд, ва дигар вай берун нахоҳад рафт; ва исми Худои Худро ва исми шаҳри Худои Худро, яъне Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои ман нузул мекунад, ва исми нави Худро бар вай хоҳам навишт.

13. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд’’,..

*Нома ба калисои Лудкия.
(Ғаюр бош ва тавба кун).*

14. Ва ба фариштаи калисои Лудкия бинавис: Омин, ки шоҳиди амин ва ҳақ, ибтидои хилқати Худост, чунин мегӯяд:

15. “Аъмоли туро медонам; ту на сард ҳастӣ на гарм; о, кошки ту сард ё гарм мебудӣ!

16. Лекин азбаски ту ширгарм ҳастӣ, яъне на гарм ва на сард, бинобар ин туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард.

17. Зеро ки ту мегӯӣ: “Ман сарватдор ҳастам, сарват ғун кардаам ва ба ҳеч чиз эҳтиёҷ надорам”; аммо намедонӣ, ки ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ.

18. Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ сурхшударо бихарӣ, то ки сарватдор шавӣ; ва либоси сафедро, то ки бипӯшӣ, ва расвоии бараҳнагии ту аён нашавад; ва сурмаро, то ки ба чашмони худ кашида, бино шавӣ.

19. Ҳар киро Ман дӯст дорам, мазаммат мекунам ва ҷазо медиҳам. Пас ғаюр бош ва тавба кун.

20. Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам: агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди ӯ даромада, бо ӯ таоми шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман.

21. Касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахт бинишинад, чунон ки Ман низ ғолиб омада, бо Падари Худ бар тахти Ӯ нишастам.

22. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд’’,..

БОБИ ЧОРУМ

Худое ки бар тахт нишастааст.

1. Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, даре бар осмон кушода шуд, ва он овози пештара, ки ҳамчун садои карнай шунида будам, ки бо ман сухан меронд, гуфт: “Ба ин чо сууд намо, то он чиро, ки баъд аз ин бояд ба вуқӯъ ояд, ба ту нишон диҳам”.
2. Ва дарҳол ман дар Рӯҳ шудам; ва инак, тахте дар осмон меистод, ва бар тахт Нишинандае буд;
3. Ва намуди Он Нишинанда монанди санги яшм ва ақиқ буд, ва рангинкамоне гирдогирди тахт, ва намуди он монанди зумуррад.

Пироне ки бар тахтҳо нишастаанд.

4. Ва гирдогирди тахт бисту чор тахт; ва бар тахтҳо бисту чор пирро нишаста дидам, ки либосҳои сафед дар бар карда буданд ва бар сарҳашон тоҷҳои тилло доштанд.
5. Ва аз тахт барқҳо ва раъдҳо ва овозҳо мебароманд, ва ҳафт машъали оташин дар пеши тахт фурӯзон буданд, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо мебошанд.

Чор ҳайвоне ки Қодири Мутлақоро ҷалол медиҳанд.

6. Ва дар пеши тахт баҳре аз шиша, монанди булӯр; ва дар миёни тахт ва гирдогирди тахт чор ҳайвон, ки аз пеш ва аз пас пур аз чашмон буданд.

7. Ва ҳайвони якум монанди шер, ва ҳайвони дуҷум монанди гӯсола, ва ҳайвони сеҷум қиёфаи одам дошт, ва ҳайвони чорум монанди уқобе ки дар парвоз бошад.

8. Ва ҳар яке аз он чор ҳайвон гирдогирд шаш бол дошт, ва онҳо аз дарун пур аз чашмонанд, ва шабу рӯз ором нагирифта, мегӯянд: “Қуддус аст, Қуддус аст, Қуддус аст Худованд Худои Қодирӣ Мутлақ, ки Ў буд, ҳаст ва хоҳад омад”.

Ҳайвонҳо ва пирон ба Худои ҷовидонӣ сачда мақунанд.

9. Ва ҳангоме ки он ҳайвонҳо ба Нишинандаи тахт, ки то абад Зинда аст, ҷалол ва шавкат ва сипос медиҳанд,

10. Он бисту чор пир пеши Нишинандаи тахт афтада, ба Ў, ки то абад Зинда аст, сачда меқунанд, ва тоҷҳои худро пеши тахт гузошта, мегӯянд:

11. “Эй Худованд, Ту сазовори он ҳастӣ, ки ҷалол, шавкат ва қудрат биёбӣ, зеро ки Ту ҳама чизро офаридаӣ, ва ҳама чиз бар тибқи ироаи Ту вуҷуд дорад ва офарида шудааст”.

БОБИ ПАНҶУМ

Китобе ки бо ҳафт мӯҳр баста шудааст.

1. Ва дар дасти рости Нишинандаи тахт китобе дидам, ки аз дарун ва аз берун навишта ва бо ҳафт мӯҳр баста шуда буд.

2. Ва фариштаи қавие дидам, ки бо овози баланд нидо меқунад: “Қист сазовори он ки ин китобро воз қунад ва мӯҳрҳои онро бардорад?”

3. Ва ҳеҷ кас на дар осмон, на бар замин, на дар зери замин натавонист он китобро воз қунад ва ба он назар андозад.

4. Ва ман бисъёр гиристам дар бораи он ки ҳеҷ каси сазоворе ёфт нашуд, ки он китобро воз қарда ҳонад ё лоақал ба он назар андозад.

Барраи Худо, Масеҳ китобро меқушояд.

5. Ва яке аз он пирон ба ман гуфт: “Гирья накун; инак, шере аз сибти Яхудо, ки решаи Довуд аст, ғолиб омад, то китобро воз кунад ва ҳафт мӯҳри онро бардорад”.

6. Ва назар андохтам, ва инак, дар миёни тахт ва он чор хайвон ва дар миёни он пирон Баррае, мисли забҳшуда, истодааст ва ҳафт шох ва ҳафт чашм дорад, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо ҳастанд, ки ба тамоми замин фиристода шудаанд.

7. Ва Ё омада, китобро аз дасти рости Нишинандаи тахт гирифт.

Ҳайвонҳо ва пирон суруди наве барои Барра мехонанд.

8. Ва хангоме ки Ё китобро гирифт, он чор хайвон ва бисту чор пир пеши Барра афтоданд, дар ҳолате ки ҳар яке барбатҳо ва косаҳои тилло пур аз бухур дошт, ки онҳо дуоҳои муқаддасон ҳастанд;

9. Ва суруди наве хонда, мегӯянд: “Ту сазовори он ҳастӣ, ки китобро воз кунӣ ва мӯҳрҳоро аз он бардорӣ; зеро ки Ту забҳшудӣ ва бо Хуни Худ моро барои Худо аз ҳар сибт ва забон ва қавм ва қабила харидӣ,

10. Ва моро подшоҳон ва қоҳинони Худои мо гардондӣ; ва мо бар замин салтанат хоҳем ронд”.

Фариштагон Барраро ҷалол медиҳанд.

11. Ва дидам, ва овози фариштагони бисъерро шунидам, ки гирдогирди тахт ва он хайвонҳо ва пирон буданд, ва шумораи онҳо беварҳо-бавар ва ҳазорҳо-ҳазор буд,

12. Ки бо овози баланд мегуфтанд: “Барраи забҳшуда сазовори он аст, ки қудрат, ва сарват, ва ҳикмат, ва қувват, ва шавкат, ва ҷалол, ва баракат биёбад”.

Коинот Нишинандаи тахт ва Барраро ҳамду сано мегӯяд.

13. Ва ҳар офаридае ки дар осмон, ва бар замин, ва дар зери замин, ва дар баҳр аст, ва ҳар он чи дар онҳост, шунидам, ки мегуфт: “Нишинандаи тахт ва Барраро баракат ва шавкат ва чалол ва салтанат бод то абад”.

14. Ва он чор ҳайвон гуфтанд: “Омин”. Ва он бисту чор пир афтода, ба Ў, ки то абад Зинда аст, сачда карданд.

БОБИ ШАШУМ

Мўҳри якум — саворе бар асти сафед.

1. Ва дидам, ки Барра яке аз ҳафт мўҳрро бардошт, ва шунидам, ки яке аз он чор ҳайвон бо овози монанди раъд мегўяд: “Биё ва бубин”.

2. Ва назар андохтам, ва инак, аспи сафед, ва бар он саворе ки камон дорад, ва ба ў тоҷ дода, шудааст: ва ў ғалабакунон берун омад, то ғалаба кунад.

Мўҳри суюм — аспи куранд

(осоиштагӣ аз замин гирифта шуд).

3. Ва ҳангоме ки Ў мўҳри дуюмро бардошт, ҳайвони дуюмро шунидам, ки мегўяд: “Биё ва бубин”.

4. Ва аспи дигари куранд берун омад, ва ба савори он ихтиёр дода шудааст, ки осоиштагиро аз замин бигирад, то ки якдигарро ба қатл расонанд; ва ба вай шамшери бузурге дода шудааст.

Мўҳри сеюм — саворе бар асти сиёҳмушкин (қаҳтӣ).

5. Ва ҳангоме ки Ў мўҳри сеюмро бардошт, ҳайвони сеюмро шунидам, ки мегўяд: “Биё ва бубин”. Ва назар андохтам, ва инак, аспи сиёҳмушкин, ва савори он дар дасташ тарозуе дорад.

6. Ва овозе аз миёни он чор ҳайвон шунидам, ки мегӯяд: “Як андозаи гандум ба як динор, ва се андозаи чав ба як динор; вале ба рағфани зайтун ва шароб зарар нарасон”.

Мӯҳри чорум — саворе бар аспи саманд (мамот).

7. Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри чорумро бардошт, овози ҳайвони чорумро шунидам, ки мегӯяд: “Биё ва бубин”.

8. Ва назар андохтам, ва инак, аспи саманд, ва бар он саворе ки номаш мамот аст; ҷа дӯзах аз қафояш меомад, ва ба вай ихтиёри чорьяки замин дода шудааст, то ки бо шамшер ва қаҳтӣ, ва бо вабо ва ҳайвоноти ваҳшии замин одамонро бидушад.

Мӯҳри панҷум — риёзаткашон дар тағи қурбонгоҳ.

9. Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри панҷумро бардошт, дар тағи қурбонгоҳ ҷонҳои онҳоеро, ки барои каломи Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд, дидам.

10. Ва онҳо бо овози баланд фиғон кашида гуфтанд: “То ба кай, эй Парвардогори Қуддус ва Ҳақ, доварӣ намекуни ва интиқоми хуни моро аз сокинони замин намегирӣ?”

11. Ва ба ҳар яке аз онҳо либоси сафед дода шуд, ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз муддати каме ором бошанд, то даме ки шумораи онҳо ва ҳамкорони онҳо ва бародарони онҳо, ки мисли онҳо кушта хоҳанд шуд, пурра шавад.

Мӯҳри шашум — ғзаби Барра

(ҳодисаҳои пурдаҳшати табиат).

12. Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри шашумро бардошт, назар андохтам, ва инак, заминчунбии азиме ба вуқӯъ омад, ва офтоб мисли палоси пашмин сиёҳ шуд, ва моҳтоб мисли хун гашт;

13. Ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, мисли дарахти анчире ки аз шамоли сахт чунбиш карда, анчирҳои хоми худро мепартояд;

14. Ва осмон мисли тўморе печида, нопадид шуд; ва ҳар кўҳ ва чазира аз ҷои худ чунбид;

15. Ва подшоҳони замин ва олиҷоҳон, ва сарватдорон, ва мириҳазорон, ва зўроварон, ва ҳар ғулом ва озод дар мағораҳо ва дараҳои кўҳҳо пинҳон шуданд,

16. Ва ба кўҳҳо ва сангҳо мегўянд: “Бар мо биафтед ва моро аз хузури Нишинандаи тахт ва аз ғазаби Барра пинҳон кунед;

17. Зеро ки рўзи бузурги ғазаби Ў омадааст, ва кист, ки битавонад истодагӣ намояд?”.

БОБИ ҲАФТУМ

Пеш аз бардоштани мўҳри ҳафтум мўҳр бар пешони бандагони Худо.

1. Ва баъд аз ин чор фариштаи дар чор гўшаи замин истодаро дидам, ки чор боди заминро нигоҳ медоштанд, то ки ба замин, ба баҳр ва ба ҳеч дарахте бод навазад.

2. Ва фариштаи дигаре дидам, ки аз ҷониби тулўи офтоб сууд менамояд ва мўҳри Худои Ҳайро дорад. Ва бо овози баланд ба чор фариштае ки вазифаашон ба замин ба баҳр зарар расондан буд, нидо карда, мегўяд:

3. „Ба замин, ба баҳр, ба дарахтон зараре нарасонед, то даме ки бар пешони бандагони Худои мо мўҳр занем“.

Начотёфтагон аз дувоздаҳ сибти Исроил.

4. Ва шумораи мўҳр зада шудагонро шунидам: саду чилу чор ҳазор мўҳр зада шудагон аз ҳамаи сибтҳои банӣ-Исроил:

5. Аз сибти Яҳудо дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Реубен дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Ҷод дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон;

6. Аз сибти Ошер дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Нафтолий дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Менашше дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон;

7. Аз сибти Шимъун дувоздах ҳазор мўҳр даза шудагон; аз сибти Левий дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Иссокор дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон;

8. Аз сибти Забулун дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Юсуф дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Бинъемин дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон.

Имондорон аз миёни ҳамаи қавмҳо аз азоби азим наҷот хоҳанд ёфт.

9. Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, анбўҳи бузурги мардум, ки онро ҳеч кас наметавонист ба шумор оварад, аз ҳамаи қабилаҳо ва сибтҳо, ва қавмҳо ва забонҳо дар пеши тахт ва дар пеши Барра истодаанд, ки дар тан либосҳои сафед доранд ва шоҳаҳои нахл ба даст гирифтаанд.

10. Ва онҳо бо овози баланд нидо карда, мегўянд: “Наҷот аз они Худои мо, ки бар тахт нишастааст, ва аз они Барра аст!”

11. Ва ҳамаи фариштаҳо гирдогирди тахт ва он пирон ва чор ҳайвон меистоданд, ва пеши тахт бар рўи худ афтода, ба Худо сачда карданд,

12. Ва гуфтанд: “Омин! Баракат, ва ҷалол, ва ҳикмат ва сипос, ва шавкат, ва қудрат, ва қувват то абад аз они Худои мо бод! Омин“

13. Ва яке аз он пирон ба сухан оғоз карда, аз ман пурсид: “Ин сафедпўшон кистанд, ва аз кучо омадаанд?”

14. Ба ӯ гуфтам: “Эй оғо, ту медонӣ“. Ва ӯ ба ман гуфт: “Инҳо касоне ҳастанд, ки аз азоби азим омадаанд; инҳо либосҳои худро шуста, бо хуни Барра сафед кардаанд;

15. Биноар ин онҳо дар пеши тахти Худо меистанд ва шабу рўз дар маъбади Ў ба Ў хизмат мекунанд, ва Нишинандаи тахт дар миёни онҳо сокин хоҳад буд;

16. Онҳо дигар гурусна ва ташна нахоҳанд монд, ва онҳоро офтоб ва ҳеч гармо нахоҳад сўзонд:

17. Зеро Баррае ки дар миёни тахт аст, онҳоро чўпонӣ хоҳад кард, ва онҳоро ба чашмаҳои оби ҳаёт хоҳад бурд, ва Худо ҳар ашкро аз чашмонашон пок хоҳад кард“.

БОБИ ҲАШТУМ

Мўҳри ҳафтум—хомўшӣ.

1. Ва ҳангоме ки Ў мўҳри ҳафтумро бардошт, дар осмон тақрибан ним соат хомўшӣ барқарор шуд.

Шай карнаи аввалин.

Фаришта бо маҷмари тилло дуоҳои ҳамаи муқаддасонро ба забон меронад.

2. Ва ҳафт фариштаро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва ба онҳо ҳафт карнай дода шудааст.

3. Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳолате ки маҷмари тилло дар дасташ буд; ва ба вай бухури бисъёре дода шудааст, то ки онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи пеши тахт тақдим кунад.

4. Ва дуди бухур бо дуоҳои муқаддасон аз дасти фаришта ба хузури Худо сууд намуд.

5. Ва фаришта маҷмарро гирифта, аз оташи қурбонгоҳ пур кард, ва бар замин партофт; ва садоҳо, ва раъдҳо ва барқҳо, ва заминчунбӣ ба вукўъ омад.

6. Ва он ҳафт фариштае ки ҳафт карнай доштанд, ба навохтан тайёр шуданд.

Карнаи якум—жола ва оташи омехта бо хун.

7. Фариштаи якум карнай навохт, ва жола ва оташ омехта бо хун ба вучуд омад, ва ба замин борид; ва сеяки дарахтон сўхт, ва тамоми алафи сабз сўхт.

Карнаи дуюм—кўҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд.

8. Фариштаи дуюм карнай навохт, ва чизе монанди кўҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд; ва сеяки баҳр ба хун мубаддал гашт,

9. Ва сеяки махлуқоти чондори баҳр мурданд, ва сеяки киштиҳо нобуд шуданд.

Карнаи сеюм—ситораи „Явшон“.

10. Фариштаи сеюм карнай навохт, ва аз осмон ситораи бузурге афтод, ки монанди машъал фурўзон буд, ва он бар сеяки дарёҳо ва бар чашмаҳои обҳо афтод.

11. Ва номи ин ситора Явшон буд; ва сеяки обҳо ба явшон мубаддал гашт, ва бисъёре аз одамон аз обҳо мурданд, чунки обҳо талх шуда буд.

Карнаи чорум ва сеяки офтоб, моҳтоб ва ситораҳо зарар мерасонад.

12. Фариштаи чорум карнай навохт, ва сеяки офтоб ва сеяки моҳтоб ва сеяки ситораҳо зарар дид, ба тавре ки сеяки онҳо торик шуд, ва сеяки рўз,—ва ҳамчун шаб,—равшан набуд.

13. Ва як фариштаро дидам ва шунидам, ки дар миёнаи осмон парвоз карда, бо овози баланд мегўяд: “Вой, вой, вой бар ҳоли сокинони замин аз садоҳои дигари карнайҳои се фаришта, ки хоҳанд навохт!”.

БОБИ НЎҲУМ

Карнаи панҷум—малахҳо ва фариштаҳои варта.

1. Фариштаи панҷум карнай навохт, ва ситораи аз осмон ба замин афтодаро дидам, ва ба вай калиди чоҳи варта дода шудааст:
2. Вай чоҳи вартаро воз кард, ва аз чоҳ дуде мисли дуди танӯри бузурге берун омад; ва офтоб ва ҳаво аз дуди чоҳ торик шуд.
3. Ва аз дуд бар замин малахҳо баромаданд, ва ба онҳо он қудрате дода шудааст, ки каждумҳои замин доранд.
4. Ва ба онҳо гуфта шудааст, ки ба алафи замин, ва ба ҳеч сабзае, ва ба ҳеч дарахте зарар нарасонанд, балки фақат ба одамоне ки бар пешонии худ мӯҳри Худоро надоранд.
5. Ва ба онҳо ихтиёр дода шудааст, ки одамонро накушанд, балки фақат панҷ моҳ азоб диҳананд; ва азоби онҳо монанди азоби каждум аст, вақте ки одамро захр мезананд.
6. Дар он айём одамон толиби марг хоҳанд шуд, вале онро нахоҳанд ёфт; мурданро орзу хоҳанд кард, вале мамот аз онҳо хоҳад гурехт.
7. Намуди он малахҳо монанди аспҳое буд, ки барои ҷанг ороста шуда бошанд; бар каллаҳошон гӯё тоҷҳои тиллое буд, ва рухсораҳошон мисли рухсораҳои одамон;
8. Ва мӯйҳошон мисли мӯйҳои занон, ва дандонҳошон мисли дандонҳои шер;
9. Ва ҷавшанҳошон мисли ҷавшанҳои оҳанин, ва садои болҳошон мисли тақар -тақари аробаҳои ҷангӣ, вақте ки аспҳои бисъёр ба корзор мераванд;
10. Онҳо думҳое доштанд мисли каждумҳо, ва дар думҳошон — нешҳо, ва қудраташон ин буд, ки ба одамон панҷ моҳ зарар расонанд.
11. Онҳо бар худ подшоҳе доштанд, ки фариштаи варта аст; номи он ба забони ибронӣ Абаддӯн ва ба забони юнонӣ Апўллийўн аст.

12. Як мусибат гузашт; инак, аз қафои он боз ду мусибат меояд.

Карнаи шашум—чор фариштаи ҳалокатовар.

13. Фариштаи шашум карнай навохт, ва аз чор шохи қурбонгоҳи тилло, ки дар пеши Худо истода буд, овозе шунидам,

14. Ки ба фариштаи шашуми карнайдор мегуфт: “Он чор фариштаро, ки назди даръёи бузурги Фурот дар қайду банд мебошанд, озод намо”.

15. Ва он чор фаришта озод гардиданд, ки барои соат ва рӯз ва моҳ ва соли муайян тайёр шуда буданд, то ки сеяки одамонро бидушанд.

16. Шумораи қўшуни савора ду бевари беварҳо буд: ман шумораи онро шунидам.

17. Ба ҳамин тариқа ман дар рӯъё аспон ва саворони онҳоро дидам, ки ҷавшанҳое ба ранги оташ ва ёқути зард ва кибрит доштанд; каллаҳои аспон мисли каллаҳои шерон буд, ва аз даҳони онҳо оташ, дуд ва кибрит мебаромад.

18. Аз ин се бало, яъне оташ, дуд ва кибрит, ки аз даҳони онҳо мебаромад, сеяки одамон мурданд;

19. Зеро ки қудрати аспон дар даҳонашон ва дар думҳошон буд; ва думҳошон монанди морҳо буда, калла доштанд, ва ба воситаи онҳо осеб мерасонданд.

20. Ва боқии одамон, ки аз ин балоҳо намурда буданд, аз аъмоли дастҳои худ тавба накарданд, ва ибодати девҳо ва бутҳои тилло, нуқра, мис, санг ва ҷўбро, ки ба дидан, шунидан ва роҳ рафтани қодир нестанд, тарк нанамуданд.

21. Ва онҳо аз одамкушиҳо, ҷодугариҳо, зинокорӣ ва дуздихои худ тавба накарданд.

БОБИ ДАҲУМ

Фаришта бо китоби кушода.

1. Ва фариштаи қавии дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва бо абре фаро гирифта шуда буд, рангинкамоне бар сараш буд ва рухсораш монанди офтоб ва пойҳояш мисли сутунҳои оташин;
2. Дар дасташ китоби кушодае буд. Ва пой росташро бар баҳр гузошт, ва пой чапашро бар замин,
3. Ва бо овози баланд нидо кард, чунон ки шер наъра мекашад; ва ҳангоме ки вай нидо кард, ҳафт раъд бо садоҳои худ сухан гуфтанд.
4. Ва ҳангоме ки ҳафт раъд бо садоҳои худ сухан гуфтанд, мехостам бинависам; лекин овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегӯяд: “Он чи ҳафт раъд гуфтанд, мӯҳр зан ва инро нанавис”.
5. Ва он фаришта, ки ўро дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасташро сӯи осмон бардошт,
6. Ва ба Ў, ки то абад Зинда аст, ва осмон ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва замин ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар он аст, офаридааст, — қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд,
7. Балки дар айёме ки садои фариштаи ҳафтум барояд, яъне вақте ки вай қарнай навозад, сирри Худо анҷом хоҳад ёфт, чунон ки Ў ба бандагони Худ анбиё башорат додааст.

Овозе аз осмон ба нубувват кардан амр мефармояд.

8. Ва овозе ки аз осмон шунидам, боз ба ман сухан ронда, гуфт: “Бирав ва китоби кушодаро аз дасти фариштае ки бар баҳр ва бар замин истодааст, бигир”.
9. Ва назди фаришта рафта, ба вай гуфтам: “Китобро ба ман деҳ”. Гуфт: “Онро бигир ва бихўр; он дар шикамат талх хоҳад шуд, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд”.
10. Ва китобро аз дасти фаришта гирифта, хўрдам; ва он дар даҳонам мисли асал ширин буд; лекин вақте ки онро хўрда, шикамам талх шуд.

11. Ва ба ман гуфт: “Ту боз дар бораи қавмҳо, ва қабилаҳо, ва забонҳо, ва подшоҳони бисъёр бояд нубувват кунӣ”.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Андоза кардани маъбад.

1. Ва ба ман нае дода шуд, ки монанди асо буд, ва гуфта шуд: “Бархез ва маъбади Худо ва қурбонгоҳро андоза намо ва касонеро, ки дар он ибодат мекунанд, бишумор;
2. Вале рӯи ҳавлии маъбадро истисно бикун ва андоза нақун, зеро ки он ба халқҳо дода шудааст: онҳо шаҳри муқаддасро чилу ду моҳ поймол хоҳанд кард”.

Ду шоҳиди Худо бар замин нубувват мекунанд.

3. Ва ба ду шоҳиди Худ қудрате ато хоҳам кард, ва онҳо ҳазору дусаду шаст рӯз нубувват хоҳанд намуд, дар ҳолате ки палос дар бар карда бошанд
4. Инҳо ду дарахти зайтун ва ду чароғдоне ҳастанд, ки дар пеши Худованди замин истодаанд.
5. Ва агар касе бихоҳад онҳоро озор диҳад, аз даҳонашон оташ баромада, душманони онҳоро меҳӯрад; ба ин тариқ, ҳар кӣ бихоҳад онҳоро озор диҳад, кушта мешавад.
6. Онҳо қудрат доранд осмонро баста кунанд, то ки дар рӯзҳои нубувваташон ба замин борон наборад; ва бар обҳо қудрат доранд, ки онҳоро ба хун табдил диҳанд, ва заминро, ҳар вақте ки бихоҳанд, ба ҳар гуна бало гирифта кунанд.
7. Ва ҳангоме ки онҳо шаҳодати худро анҷом диҳанд, ҳайвони ваҳшии ки аз варта мебарояд, бо онҳо ҷангида, бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт.
8. Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург, ки ба киноя Садӯм ва Миср ном дорад, ва дар он ҷо Худованди мо низ маслӯб шудааст, воқеъ хоҳад буд.

9. Ва мардуми зиёде аз қавмҳо, аз сабтҳо, аз забонҳо, аз қабिलाҳо се ва ним рӯз ба ҳасадҳои онҳо назар хоҳанд кард ва нахоҳанд гузошт, ки ҳасадҳои онҳоро ба ғӯр супоранд.

10. Ва сокинони ҷаҳон аз ин шод ва хурсанд шуда, ба якдигар инъомҳо хоҳанд фиристод, чунки ин ду набӣ сокинони ҷаҳонро азият додаанд.

11. Валекин баъд аз се ва ним рӯз рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо андаруни онҳо дохил шуд, ва ҳар дуяшон ба по бархостанд ва қасонеро, ки ба онҳо назар мекарданд, тарси азиме фаро гирифт.

12. Ва онҳо овози баланде аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: “Ба ин ҷо сууд кунед”. Ва онҳо бар абр ба осмон сууд карданд; ва душманонашон ба онҳо назар мекарданд.

Заминҷунбии азим.

13. Ва дар ҳамон соат заминҷунбии азиме рӯй дод, ва даҳъяки шаҳр фурӯ ғалтид, ва дар заминҷунбӣ ҳафт ҳазор одам нобуд шуд; ва боқимондагон ба ҳарос афтоданд ва Худои Осмонро ҳамду сано хонданд.

14. Мусибати дуҷум гузашт; инак, мусибати сеҷум ба зудӣ меояд.

15. Ва фариштаи ҳафтум қарнай навохт, ва дар осмон овозҳои баланд баромаданд, ки мегуфтанд: “Салтанати ҷаҳон салтанати Худованди мо ва Масеҳи Ў гардидааст, ва Ў то абад салтанат хоҳад ронд”.

16. Ва он бисту чор пир, ки дар пеши Худо бар тахтҳои худ нишастаанд, бар рӯи худ афтода, Худоро ибодат карданд.

17. Ва гуфтанд: “Туро шукр мегӯем эй Худованди Худои Қодири Мутлақ, ки Ту ҳастӣ ва будӣ ва хоҳӣ омад, ва Ту бар тибқи қуввати бузурги Худ амал карда, бар тахти салтанат нишастай.

18. Халқҳо дар қаҳр шуданд; ва ғазаби Ту омад, ва вақти он расид, ки мурдагонро доварӣ намой ва ба бандагони Худ, яъне

ба анбиё ва муқаддасон ва касоне ки аз исми Ту метарсанд, ҳам ба хурдон ва ҳам ба бузургон подош диҳӣ ва нобудкунадагони заминро нобуд кунӣ“.

19. Ва маъбади Худо дар осмон воз шуд, ва сандуқи аҳди Ў дар маъбади Ў зоҳир гардид; ва барқҳо ва садоҳо, ва раъдҳо ва заминчунбӣ ва Ёлаи бузурге ба вуқӯъ омад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Зан бо кӯдаки вай.

Зане ки либосаш офтоб аст.

1. Ва аломати бузурге дар осмон зоҳир шуд: зан, ки либосаш офтоб аст, моҳтоб дар зери пойҳояш, ва тоҷе иборат аз дувоздах ситора бар сараш.

2. Вай ҳомиладор буд, ва аз дард ва азоби зоиш фаръёд мезад.

Аждаҳои ҳафтсар занро бо кӯдаи вай таъқиб мекунад.

3. Ва аломати дигаре дар осмон зоҳир шуд: инак, аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар каллаҳояш ҳафт афсар;

4. Думи он сеяки ситораҳоро аз осмон кашида, бар замин афканд. Ин аждаҳо пеши зане ки бояд мезоид, истод, то ки хангоми зоидани вай кӯдаки вайро фурӯ барад.

5. Вай писре зоид, ки ў бояд ҳамаи халқҳоро бо асои оҳанин чўпонӣ кунад: ва писари вай сӯи Худо ва тахти Ў бурда шуд.

6. Ва он зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои вай аз ҷониби Худо маконе муҳайё гардидааст, то ки ба вай ҳазору дусаду шаст рӯз ғизо дода шавад.

Фариштаи муқарраб Микоил аждаҳоро бар замин сарнагун мекунад.

7. Ва дар осмон чанг шуд: Микоил ва фариштаҳояш ба муқобили аждаҳо мечангиданд, ва аждаҳо ва фариштаҳояш мечангиданд,

8. Аммо натавонистанд истодагӣ кунанд, ва дар осмон барои онҳо дигар ҷое ёфт нашуд.

9. Ва аждаҳои бузург сарнагун шуд, яъне он мори қадимӣ, ки иблис ва шайтон ном дорад ва тамоми ҷаҳонро фиреб мекунад. Вай ва фариштаҳояш бо вай сарнагун шуданд.

10. Ва овози баланде дар осмон шунидам, ки мегӯяд: “Акнун наҷот ва қуват ва Малакути Худои мо ва қудрати Масеҳи Ё фаро расид, чунки маломаргари бародарони мо, ки дар ҳаққи онҳо шабу рӯз да пеши Худои мо маломат мекард, сарнагун шуд;

11. Онҳо бар вай ба василаи хуни Барра ва каломи шаҳодати худ ғолиб омаданд ва ҷони худро то ба ҳадди мамот гиромӣ надоштанд;

12. Пас, шодӣ кунед, эй афлок ва сокинони он! Вой бар ҳоли сокинони замин ва баҳр, чунки назди шумо иблис бо ҳашми зӯре нузул кардааст, чун медонад, ки вақташ кам мондааст!“.

Аждаҳои иблис боз занро бо кӯдаки вай ва боқии насли вай таъқиб мекунад.

13. Ва чун аждаҳо дид, ки бар замин сарнагун шуд, занеро ки писар зоида буд, таъқиб намуд.

14. Ва ба он зан ду боли уқоби бузурге дода шуд, то ки вай аз пеши мор ба биёбон ба макони худ парвоз кунад, ва дар он ҷо дар давоми замон ва замонаҳо ва нисфи замон ғизо гирад.

15. Ва мор аз даҳонаш аз ақибӣ зан обе мисли даръё сар дод, то ки даръё вайро барад.

16. Лекин замин ба зан мадад кард, ва замин даҳонашро кушода, он даръёро, ки аждаҳо аз даҳонаш сар дода буд, фурӯ бурд.

17. Ва аждаҳо ба зан ар ғазаб шуда, рафт, то бо боқии насли вай, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ду ҳайвони ваҳшии шайтон:

Зиддимасеҳ ва набиш вай.

1. Ҳайвони ваҳшии ҳафтсар, ки аз баҳр берун меояд.

1. Ва бар реги баҳр истода, ҳайвони ваҳшиеро дидам, ки аз баҳр берун меояд, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар шохҳояш даҳ афсар, ва бар каллаҳояш номҳои куфр.

2. Ҳайвони ваҳшиеро ки ман дидам, монанди паланг буд, пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қуввати худ ва тахти худ ва қудрати бузурге ба вай дода буд.

3. Ва дидам, ки яке аз каллаҳои вай гӯё ба дараҷаи марговар ярадор шудааст, валекин он яраи марговар шифо ёфтааст. Ва тамоми аҳли замин дар ҳайрат афтада, аз паи ҳайвони ваҳшӣ рафтанд; ва аждаҳоро, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд, ибодат карданд;

4. Ва ба ҳайвони ваҳшӣ сачда карда, гуфтанд: “Кист, ки мисли ин ҳайвони ваҳшӣ бошад, ва кист, ки битавонад бо вай ҷанг кунад?”

5. Ва ба вай даҳоне дода шуд, ки суҳанони пурғурур ва куфр гӯяд, ва ба вай қудрат дода шуд, ки чилу ду моҳ амал кунад.

6. Ва даҳонашро барои куфри Худо воз кард, то ки бар исми Ў ва маскани Ў ва сокинони осмон куфр гӯяд.

7. Ва ба вай ато шуд, ки бо муқаддасон ҷангида, бар онҳо ғолиб ояд; ва ба вай салтанат бар ҳар сибт, ва қавм, ва забон, ва қабила дода шуд.

8. Ва ҳамаи сокинони замин вайро ибодат хоҳанд кард, ҷуз онҳое ки номҳои он дар дафтари ҳаёти Барра, ки аз офариниши олам забҳ шуда буд, навишта шудааст.

9. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад.

10. Ҳар кӣ ба асирӣ мебарад, ҳудаш ба асирӣ хоҳад рафт; ҳар кӣ бо шамшер мекушад, ҳудаш бояд бо шамшер кушта шавад. Дар ин ҷост сабри имони муқаддасон.

2. Ҳайвони ваҳшии дорои ду шох, ки аз замин берун меояд.

11. Ва ҳайвони ваҳшии дигаре дида, ки аз замин берун меояд; вай ду шох дошт монанди шохҳои барра, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт.

12. Вай дар пеши ҳайвони ваҳшии якум бо тамоми қудраташ амал мекунад, ба тавре ки тамоми замин ва сокинони онро маҷбур менамояд, ки ба ҳайвони ваҳшии якум, ки яраи марговараш шифо ёфтааст, сачда кунанд;

13. Ва аломати бузурге ба амал меоварад, ба тавре ки оташро низ дар пеши одамон аз осмон ба замин фурӯ меоварад.

14. Ва бо мўъҷизоте ки дар пеши ҳайвони ваҳшӣ метавонист нишон диҳад, сокинони заминро фиреб дода, ба сокинони замин меғўяд, ки пайкари он ҳайвони ваҳширо, ки аз шамшер ярадор шуда, зинда мондааст, бисозанд.

15. Ва ба вай ато шудааст, ки ба он пайкари ҳайвони ваҳшӣ ҳаёт бахшад, то пайкари ҳайвони ваҳшӣ тавре сухан гўяд ва амал кунад, ки ҳамаи онҳое ки ба пайкари ҳайвони ваҳшӣ сачда намекунанд, кушта шаванд.

16. Ва тавре рафтор мекунанд, ки ҳамаи хурдон ва бузургон, сарватмандон ва мискинон, озодон ва ғуломон бояд бар дасти росташон ё бар пешониашон тамға зананд,

17. Ва ҳеч кас харидан ва фурўхтан нахоҳад тавонист, чўз касе ки чунин тамға: ё номи ҳайвони ваҳшӣ ё шумораи номи онро дорад.

18. Дар ин чо ҳикмат аст. Ҳар кӣ ақл дорад, шумораи ҳайвони ваҳширо ҳисоб кунад, зеро ки он шумораи одамизод аст; шумораи он шашсаду шасту шаш мебошад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Барра бар кўҳи Сион ва 144.000 кафоратишудагон.

1. Ва назар андохтам, ва инак, Барра бар кўҳи Сион истодааст, ва бо Ў саду чилу чор ҳазор нафар, ки бар пешониҳошон исми Падари Ў навишта шудааст.
2. Ва овозе аз осмон шунидам, мисли шувваси обҳои бисъёр ва монанди садои раъди пурзўр; ва овозе ки шунидам, монанди овози барбатнавозе буд, ки барбатҳои худро менавозанд:
3. Онҳо дар пеши тахт ва дар пеши он чор ҳайвон ва пирон суруди наведе месароянд; ва ҳеҷ кас натавонист он сурудро ёд гирад, чуз он саду чилу чор ҳазор нафар, ки аз замин харида шуда буданд.
4. Инҳо касоне ҳастанд, ки бо замон палид нашудаанд, зеро ки онҳо боисматанд; инҳо касоне ҳастанд, ки ҳар кучо Барра равад, аз ақибаш меравад. Онҳо аз миёни одамон, ҳамчун навбарони Худо ва Барра, харида шудаанд,
5. Ва дар даҳонашон макре нест; онҳо дар пеши тахти Худо беайбанд.

Эълон кардани он ки соати доварию Худо фаро расидааст.

Фариштае бо Инчили абадӣ.

6. Ва фариштаи дигаре дидам, ки дар миёнаи осмон парвоз мекунад ва Инчили абадӣ дорад, то ки ба сокинони замин ва ба ҳар қабила ва сибт, ва забон ва қавм башорат диҳад;

7. Ва ӯ бо овози баланд мегуфт: “Аз Худо тарсед ва Ўро ҷалол диҳед, зеро ки соати доварию Ў фаро расидааст; ва ба Офаридгори осмон ва замин, ва баҳр ва чашмаҳои об сачда кунед”.

Фариштаи дигар фурӯ ғалтидани Бобилро эълон мекунад.

8. Ва фариштаи дигар аз ақибӣ ӯ омада, мегуфт: “Бобил, шаҳри бузург, фурӯ ғалтид, фурӯ ғалтид, чунки ҳамаи халқҳои аз шароби пурғазаби зинокории худ нӯшонид”.

Фариштаи сеюм қисмати парастиишкунандагони ҳайвони ваҳширо эълон мекунад.

9. Ва фариштаи сеюм аз ақибии онҳо омада, бо овози баланд мегуфт: “Ҳар кӣ ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда кунад ва бар пешонии худ ё бар дасти худ тамға занад,

10. Вай аз шароби хашми Худо, аз шароби холисе ки дар косаи ғазаби Ў муҳайё шудааст, хоҳад нӯшид, ва дар пеши фариштагони муқаддас ва дар пеши Барра дар оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид;

11. Ва дуди азобҳои онҳо то абад баланд хоҳад шуд, ва касоне ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда менамояд ва тамғаи номи онро қабул мекунад, на рӯз ором хоҳанд гирифт, на шаб”.

12. Дар ин ҷост сабри муқаддасон, ки аҳкоми Худоро ва имони Исоро риоят мекунад.

Хушбахтии онҳое ки дар Худованд мемиранд.

13. Ва овозе аз осмон шунидам, ки мегӯяд: “Бинавис: хушо мурдагоне ки минбаъд дар Худованд мемиранд; оре, мегӯяд Рӯх, инҳо аз меҳнатҳои худ ором мегиранд, ва аъмолашон аз қафояшон меравад”.

Ибтидои довариҳои Худо. Доси Худо барои дарав бар замин андохта шудааст.

14. Ва назар андохтам, ва инак, абри сафед, ва бар абр касе монанди Писари Одам нишастааст, ки бар сараш тоҷи тилло, ва дар дасташ доси тез дорад.

15. Ва фариштаи дигар аз маъбад баромад ва бо овози баланд ба Нишинандаи абр нидо кард: “Доси Худо ба қор андоз ва дарав кун, чунки вақти дарав расидааст; зеро ки ҳосили замин пухтааст”.

16. Ва Нишинандаи абр доси Худро бар замин андохт, ва замин даравида шуд.

17. Ва фариштаи дигар аз маъбаде ки дар осмон аст, берун омад, ки ӯ низ доси тез дошт.

18. Ва фариштаи дигар, ки бар оташ қудрат дорад, аз қурбонгоҳ берун омад ва бо овози баланд ба он ки доси тез дошт, нидо карда, гуфт: “Доси тези худро ба қор андоз ва сарҳои ангури заминро бибур, чунки ангураш пухтааст”.

19. Ва он фаришта доси худро бар замин андохт, ва сарҳои ангури заминро бурид, ва онро дар чархушти бузурги ғзаби Худо афканд,

20. Ва чархушт дар беруни шаҳр пойкӯб шуд, ва хун аз чархушт то ба ҷилави аспон, ба масофаи ҳазору шашсад стадия қорӣ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Таҳдиди ҳафт болои охирин.

Ҷалол додани Барра.

1. Ва дар осмон аломати дигаре дидам, ки бузург ва аҷоиб буд: ҳафт фаришта, ки ҳафт болои охирин доранд, чунки хашми Худо бо онҳо анҷом ёфт.

2. Ва гӯё баҳре аз шиша дидам, ки бо оташ омехта буд; ва касоне ки бар ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он ва тамғаи он ва шумораи номи он ғолиб омада буданд, бар ин баҳри шиша истодаанд, ва барбатҳои Худо дода дар дасти онҳост,

3. Ва суруди Мусои бандаи Худо ва суруди Барраро хонда, мегӯянд: “Бузург ва аҷоиб аст аъмоли Ту, эй Худованд Худои Қодирӣ Мутлақ! Ҳақ асту рост роҳҳои Ту, эй Подшоҳи муқаддасон!

4. Кист, ки аз Ту, эй Худованд, натарсад ва исми Ту ро чалол надихад? Зеро ки танҳо Ту Қуддус ҳастӣ. Ҳамаи халқҳо омада, дар пеши Ту сачда хоҳанд кард, зеро ки доварихои одилонаи Ти зоҳир шудааст”.

Тайёри ба ҳафт бало.

5. Ва баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, маъбади хаймаи шаҳодат дар осмон воз шуд,

6. Ва аз маъбад ҳафт фаришта бароманд, ки ҳафт бало доштанд, ва катони тоза ва дурахшон дар бар карда ва то синашон камарбанди тилло баста буданд.

7. Ва яке аз он чор ҳайвон ба ҳафт фаришта ҳафт косаи тиллои пур аз ғазаби Худоро дод, ки Ў то абад Зинда аст.

8. Ва маъбад аз ҷалоли Худо ва аз қуввати Ў пур аз дуд шуд, ва то ҳафт балои ҳафт фаришта анҷом наёфт, ҳеч кас натавонист ба маъбад дарояд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Косаҳои ғазаби Худо бар замин рехта мешавад.

1. Ва овози баланде аз маъбад шунидам, ки ба ҳафт фаришта мегӯяд: “Биравед ва ҳафт косаи ғазаби Худоро бар замин бирезед”.

Косаи якум—яраҳои бади фасоднок бар одамон.

2. Фариштаи якум рафта, косаи худро бар замин рехт, ва бар одамоне ки тамғаи ҳайвони ваҳширо доранд ва ба пайкари он сачда мекунанд, яраҳои бад ва зишти фасоднок пайдо шуд.

Косаи дуюм—ба хун мубаддал шудани обҳои баҳр.

3. Фариштаи дуюм косаи худро дар баҳр рехт; ва он ба хуне мисли хуни мурда мубаддал шуд, ва тамоми махлуқоти ҷондори баҳр мурд.

Косаи сеюм—ба хун мубаддал шудани чашмаҳо ва даръёҳо.

4. Фариштаи сеюм косаи худро дар даръёҳо ва чашмаҳои об рехт, ва онҳо ба хун мубаддал шуданд.

5. Ва фариштаи обҳоро шунидам, ки мегуфт: “Ту одилӣ, эй Худованд, ки ҳастӣ ва будӣ, ва қуддус мебошӣ, зеро ки чунин ҳукм кардаӣ;

6. Азбаски онҳо хуни муқаддасон ва анбиёро рехтаанд, Ту ба онҳо хун додӣ, ки бинӯшанд: ин сазои онҳост”.

7. Ва қурбонгоҳро шунидам, ки мегӯяд: “Оре, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, доварихои Ти ҳақ асту рост”.

Косаи чорум—гармои сӯзон.

8. Фариштаи чорум косаи худро бар офтоб рехт, ва ба вай қудрате ато шуд, ки одамонро ба оташ бисӯзонад.

9. Ва одамонро гармои зӯре сӯзонд, ва онҳо ба исми Худо, ки ин балоҳо ихтиёр дорад, қуфр мегуфтанд ва тавба накарданд, то ки Ёро ҷалол диҳанд.

Косаи панҷум—газаби Худо бар малакути ҳайвони ваҳшӣ.

10. Фариштаи панҷум косаи худро бар тахти ҳайвони ваҳшӣ рехт, ва малакути он торик шуд, ва онҳо забонҳои худро аз дард мегазиданд,

11. Ва Худои Осмон аз боиси азобҳои худ ва яраҳои худ қуфр мегуфтанд, ва аз аъмоли худ тавба накарданд.

Косаи шашум—рӯхҳои дев, ки аломот ба амал меоварад.

12. Фариштаи шашум косаи худро дар даръёи бузурги Фурот рехт, ва оби он хушк шуд, то барои подшоҳоне ки аз ҷониби тулӯи офтоб ҳастанд, роҳ мухайё шавад.

13. Ва дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвони ваҳшӣ, ва аз даҳони набии козиб се рӯҳи палиде монанди курбоқаҳо мебарояд.

14. Онҳо рӯҳҳои деванд, ки аломот ба амал меоваранд; онҳо ба пеши подшоҳони тамоми ҷаҳон мебароянд, то ки онҳоро барои ҷанги рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд.

15. Инак, мисли дузд меоям: хушо касе ки хушъер аст ва либоси худро нигоҳ медорад, то ки бараҳна роҳ наравад, ва расвоии ўро набинанд.

16. Ва онҳоро ба мавзее ҷамъ оварданд, ки ба забони ибронӣ Ҳармицидўн ном дорад.

Косаи ҳафтум—заминҷунбии азим ва жола.

17. Фариштаи ҳафтум косаи худро бар ҳаво рехт, ва аз маъбади осмон аз ҷониби тахт овозе баланде баромад, ки мегуфт: “Ба амал омад!”.

18. Ва барқҳо, раъдҳо ва садоҳо ба вуқӯъ омад, ва заминҷунбии азиме рӯй дод, ки мислаш, аз замоне ки одамон бар замин ҳастанд, рӯй надода буд, он қадар заминҷунбии пурзӯр ва азим буд!

19. Ва шаҳри бузург ба се қисм аз ҳам ҷудо шуд, ва шаҳрҳои халқҳо фурӯ ғалтиданд, ва Бобили бузург дар пеши Худо зикр ёфт, то ки косаи шароби пурхашми ғзаби Худо ба он диҳад.

20. Ва ҳар ҷазира гурехт, ва кӯҳҳо нопаёдо гашт;

21. Ва жолаи бузурге ки гӯё ба вазни як талант буд, аз осмон бар одамон борид; ва одамон барои балои жола ба Худо куфр гуфтанд, чунки он бало бағоят сахт буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Доварӣ бар фоҳишаи бузург.

1. Ва яке аз он ҳафт фариштае ки ҳафт коса доштанд, омад ва бо ман суҳан ронда, гуфт: “Ин чо биё, то довариро дар ҳаққи фоҳишаи бузурге ки бар обҳои бисъёре нишастааст, ба ту нишон диҳам,
2. Ки подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва сокинони замин аз шароби зинокории вай маст шудаанд”.
3. Ва маро дар Рӯҳ ба биёбон бурд; ва занеро дидам, ки бар ҳайвони ваҳшии арғувонӣ, ки аз номҳои куфр пур буд, ва ҳафт калла ва даҳ шох дошт, нишаста буд.
4. Ва он зан либоси қирмизӣ ва арғувонӣ дошт, ва бо тилло чавоҳирот ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасташ косаи тиллое нигоҳ медошт, ки аз қабоҳат ва начосати зинокории вай пур буд;
5. Ва бар пешони вай номи сирре навишта шуда буд: “Бобили бузург, модари фоҳишагон ва қабоеҳи замин”.
6. Ва дидам, ки он зан аз хуни муқаддасон ва аз хуни шоҳидони Исои маст аст, ва аз дидани вай ниҳоятдараҷа ҳайрон шудам.

Сирри зани фоҳиша ва ҳайвони ваҳшӣ.

7. Ва фаришта ба ман гуфт: “Чаро ҳайрон шудӣ? Ман сирри ин зан ва он ҳайвони ваҳширо, ки зан бар он савор аст, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ба ту мегӯям.
8. Он ҳайвони ваҳшӣ, ки ту дидӣ, буд ва нест; ва аз варта хоҳад баромад ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт; ва он сокинони замин, ки номҳои аз ибтидои ҷаҳон дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, аз дидани ҳайвони ваҳшиё ки буд ва нест ва зоҳир хоҳад шуд, дар ҳайрат хоҳанд афтод.
9. Дар ин ҷост ақле ки ҳикмат дорад. Ҳафт калла ҳафт кӯҳест, ки он зан бар онҳо нишастааст,

10. Ва инҳо ҳафт подшоҳ ҳастанд, ки панҷ нафарашон фурӯ
ғалтидаанд, яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст, ва ҳангоме
ки ояд, муддати каме бояд бимонад.

*Ғалабаи Барра, ҳалокати ҳайвони ваҳшӣ ва ҳамаи
пайравони вай.*

11. Ва он ҳайвони ваҳшӣ, ки буд ва нест, ҳаштум аст, ва аз
ҷумлаи ҳафт аст, ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт.

12. Ва он даҳ шох, ки ту дидӣ, даҳ подшоҳ ҳастанд, ки ҳанӯз
малакут ба даст наовардаанд, лекин барои як соат бо ҳайвони
ваҳшӣ, ҳамчун подшоҳон, салтанат пайдо хоҳанд кард;

13. Онҳо як ният доранд, ва қуввау салтанати худро ба ҳайвони
ваҳшӣ хоҳанд дод;

14. Онҳо ба Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб
хоҳад омад; зеро ки Ў Худованди худовандон ва Подшоҳи
подшоҳон аст ва онҳое ки бо Ў ҳастданд, даъватшудагон ва
баргузидагон ва аминон мебошанд“.

15. Ва он фаришта ба ман гуфт: “Обҳое ки ту дидӣ, ки он ҷо
фоҳиша нишастааст, одамон ва қавмон, ва қабилаҳо ва
забонҳо мебошанд.

16. Ва даҳ шох, ки ту дидӣ, ва ҳайвони ваҳшӣ аз фоҳиша
нафрат хоҳад дошт, ва ўро хонавайрон ва урьёр хоҳанд кард,
ва ҷисми ўро хоҳанд хўрд, ва ўро дар оташ хоҳанд сўзонд;

17. Чунки Худо дар дили онҳо андохтааст, ки иродаи Ўро ба ҷо
оворанд, ба тавре ки ҳама якдилона салтанати худро ба
ҳайвони ваҳшӣ диҳанд, то ки суханони Худо иҷро шавад.

18. Ва он зане ки дидӣ, шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони
замин салтанат меронад“.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Довариш Худо бар фоҳишаи бузург—Бобил.

1. Баъд аз ин ман фариштаи дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекунад ва қудрати бузурге дорад; ва замин аз чалоли ӯ мунаввар шуд.
2. Ва ӯ бо овози қавӣ нидо карда, гуфт: “Фурӯ ғалтид! Фурӯ ғалтид Бобили бузург! Вай маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва паноҳгоҳи ҳар мурғи палид ва кароҳатангез гардид; зеро ҳамаи халқҳо аз шароби пурғазаби зинокории вай нӯшидаанд,
3. Ва подшоҳони замин бо вай зино карданд, ва тоҷирони замин аз айшу нӯши бузурги вай сарватдор шуданд”.
4. Ва овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳояш шарик нашавед ва ба балоҳояш дучор нагардед;
5. Зеро ки гуноҳҳои вай то ба осмон расидааст, ва Худо зулмҳои вайро ба хотир овардааст.
6. Сазояшро диҳед, чунон ки вай низ шуморо сазо додааст, ва бар тибқи аъмоли вай сазояшро дучанд диҳед; дар косае ки вай барои шумо шароб тайёр карда буд, барои вай дучанд тайёр кунед.
7. Ҳар қадар вай чалол ёфта, айшу нӯш мекард, ҳамон қадар бо азият ва бадбахтӣ сазояшро диҳед. Зеро ки вай дар дили худ мегӯяд: “Малика шуда нишастам, ва бева нестам, ва бадбахт нахоҳам буд”.
8. Бинобар ин дар як рӯз балоҳо, мамот ва мотам ва қаҳтӣ ба сари вай хоҳад омад. Вай дар оташ хоҳад сӯхт, зеро пурқувват аст Худованд Худо, ки вайро доварӣ мекунад”.

Навҳа ва гирья дар бораи ҳалокати Бобил.

9. „Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино ва айшу нӯш кардаанд, вақте ки дуди сӯхтори вайро бинанд, дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард,
10. Ва аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, хоҳанд гуфт: “Вой бар ҳоли ту, эй шаҳри бузурги Бобил, эй шаҳри мустаҳкам! Зеро ки дар як соат қазои ту омадааст”.

11. Ва тоҷирони замин дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард, чунки молҳои онҳоро дигар ҳеҷ кас намехарад:

12. “Молҳои тилло нуқра, ва ҷавохирот, ва марворид, ва катон, ва арғувон, ва абрешим, ва қирмиз ва ҳар дарахти муаттар, ва ҳар маснуот аз оҷ, ва ҳар маснуот аз дарахтони гаронбаҳо аз мис ва оҳан ва мармар,

13. Ва дорчин, ва бухур, ва рағани атрафшон, ва лодан, ва шароб, ва рағани зайтун, ва орд, ва гандум, ва чорво, ва ғусфандон, ва аспҳо ва аробаҳо ва ҷисмҳо ва ҷонҳои одамӣ.

14. Аз меваҳои ки ҷони ту тамаъ дорад, маҳрум гаштай, ва ҳар чизи фарбеҳ ва боҳашамат аз ту дур шудааст, онро дигар нахоҳӣ ёфт.

15. Тоҷирони ин ҷизҳо, ки аз ин сарватдор шудаанд, аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, гирья ва навҳа хоҳанд кард.

16. Ва хоҳанд гуфт: “Вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки катон ва арғувон ва қирмиз дар бар дошт ва бо тилло ва ҷавохирот зинат ёфта буд!

17. Зеро ки дар як соат чунин сарват нобуд шуд“. Ва ҳамаи суккондорон, ва ҳамаи киштинишинон, ва ҳамаи маллоҳон, ва ҳамаи онҳое ки дар баҳр тиҷорат мекунанд, дуртар истода

18. Ва дуди сӯхтори вайро дида, фиғон кашиданд ва гуфтанд: “Қадам шаҳр монанди ин шаҳри бузург будааст!”

19. Ва ва сарҳашон хок пошиданд ва фаръёд зада, бо гирья ва навҳа гуфтанд: “Вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки аз ҷизҳои гаронбаҳои вай ҳамаи онҳое ки дар баҳр киштӣ доштанд, сарватдор шудаанд! Зеро ки дар як соат вай хароб гардидааст”.

Шодии муқаддасон бар осмон.

20. Шодӣ кунед дар ҳаққи вай , эй осмон, ва ҳаввориёни муқаддас, ва анбиё, зеро ки Худо доварӣ намуда, интиқоми шуморо аз вай гирифтааст.

21. Ва як фариштаи қавӣ санги бузургеро монанди санги осие бардошта, дар баҳр андохт ва гуфт: “Бо чунин шиддат шаҳри бузурги Бобил сарнагун хоҳад шуд, ва дигар ёфт нахоҳад шуд;
22. Ва овози барбатнавозон, ва сарояндагон, ва найнавозон ва карнайнавозон дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, ва ҳеч як санъаткори ҳеч як санъате дар ту дигар нахоҳад шуд;
23. Ва рӯшноии чароғ дар ту дигар нахоҳад шуд, ва овози домод ва арӯс дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, зеро ки тоҷирони ту акобири рӯи замин буданд, ва аз ҷодуи ту ҳамаи халқҳо дар иштибоҳ афтаданд.
24. Ва дар вай хуни анбие ва муқаддсаон ва ҳамаи мақтулони рӯи замин ёфт шудааст”.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Шодмонӣ бар осмон дар бобати фурӯ галтидани Бобил.

1. Пас аз ин ман овози баланде мисли овози издиҳоми бузург дар осмон шунидам, ки мегуфт: “Ҳалелуёҳ! Начот ва ҷалол ва қувват аз они Худованди мо мебошад,
2. Зеро ки аҳкоми Ў ҳақ асту рост! Чунки Ў фоҳишаи бузургеро, ки заминро бо зинои худ фосид карда буд, маҳкум намуд, ва хуни бандагони Худро аз дасти вай ситонид”
3. Ва дубора гуфтанд: “Ҳалелуёҳ! Дуди Бобил то абад баланд мешавад”
4. Ва он бисту чор пир ва чор ҳайвон афтад, ба Худое ки бар тахт нишастааст, сачда карданд ва гуфтанд: “Омин! Ҳалелуёҳ!”
5. Ва овозе аз ҷониби тахт баромад, ки мегуфт: “Эй ҳамаи бандагони Ў ва тарсгорони Ў, хурдон ва бузургон, мадҳ кунед Худои моро!”
6. Ва овозе шунидам мисли овози издиҳоми бузург, мисли шувваси обҳои бисёр, мисли садои раъдҳои пурзӯр, ки мегуфтанд: “Ҳалелуёҳ! Зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ бар тахти салтанат нишастааст.

Никоҳи Барра.

7. Ба вачд меоем ва шодӣ мекунем ва Ёро ҷалол медиҳем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва завҷаи Ё худро тайёр кардааст“.

8. Ва ба вай ато шуд, ки катони тоза ва дурахшон дар бар кунад; зеро ки он катон адолати муқаддасон аст.

9. Ва ба ман гуфт:“Бинавис:”Хушо онҳое ки ба базми никоҳи Барра даъват шудаанд”,, Ва ба ман гуфт:”Инҳо суханони ҳақиқии Худост”.

10. Ман бар пойҳояш афтадам, то ки ба ӯ таъзим кунам; лекин ӯ ба ман гуфт:“Зинҳор, чунин нақун; ман бо ту ва бо бародарони ту, ки шаҳодати Исоро доранд, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо, зеро ки шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст“.

Зоҳир шудани Масеҳ.

11. Ва осмони кушодаро дидам, ва инак, аспи сафед, ва Савори он Амин ва Ҳақ ном дорад, ва Ё аз рӯи адолат доварӣ мекунад ва мечангад.

12. Чашмони Ё мисли шӯълаи оташ аст, ва бар сари Ё афсарҳои бисёр; Ё исми навиштае дорад, ки онро, ғайр аз Худи Ё, ҳеҷ кас наметонад;

13. Ва Ё либоси хунолуде дорад, ва исми Ё хонда шудааст: Каломи Худо.

14. Ва лашкарҳои осмон бар аспҳои сафед, катони сафеди тоза дар тан, аз пайи Ё мерафтанд.

15. Ва аз даҳони Ё шамшери тез берун меояд, то ки халқҳоро бо он бизанад. Ё онҳоро бо асои оҳанин ҷўпонӣ мекунад; Ё чархушти шароби хашм ва ғазаби Худои Қодири Мутлақро пойкӯб мекунад.

16. Бар либос ва бар рони Ё навишта шудааст:“Подшоҳи шоҳон ва Худованди худовандон“.

Шикасти ҳайвони ваҳшӣ ва набии козиб.

17. Ва як фариштаро дидам, ки бар офтоб меистод; ва ӯ бо овози баланд нидо карда, ба ҳамаи мурғоне ки дар миёнаи осмон парвоз мекарданд, гуфт: “Биёед, ба зиёфати бузурги Худо чамъ шавед,

18. То ки часадҳои подшоҳонро, зӯроваронро, мириҳазоронро, аспон ва саворонашон, часадҳои ҳамаи озодон ва ғуломон, ва хурдон ва бузургонро бихӯред”.

19. Ва ҳайвони ваҳшӣ ва подшоҳони замин ва лашкарҳошонро дидам, ки чамъ шуда буданд, то ки бо Савори асп ва бо лашкари Ӯ чанг кунанд.

20. Ва ҳайвони ваҳшӣ ва бо вай он набии козиб дастгир шуд, ки дар пеши вай мӯъҷизот ба амал оварда буд, ки ба воситаи онҳо касонеро, ки тамғаи ҳайвони ваҳширо қабул карда, ба пайкари он сачда менамоянд, фиреб мекард: ҳар ду зинда дар кӯли оташ андохта шуданд, ки дар он кибрит месӯхт;

21. Ва касони боқӣ бо шамшери Савори асп, ки аз даҳони Ӯ берун омада буд кушта шуданд; ва ҳамаи мурғон аз часадҳои онҳо сер шуданд.

БОБИ БИСТУМ

Шайтон ба муддати ҳазор сол занҷирбанд шуд.

1. Ва фариштае дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва калиди варта ва занҷири бузурге дар дасташ буд.

2. Ва ӯ аждаҳо, яъне мори қадимиро, ки иблис ва шайтон аст, дастгир карда, ба муддати ҳазор сол занҷирбанд намуд,

3. Ва онро дар варта андохт, ва онро бандубаст кард, ва бар он мӯҳр зад, то ки халқҳоро дигар фиреб надихад, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад; баъд аз ин вай бояд ба муддати каме озод шавад.

Эҳъёи якум ва малакути ҳазорсолаи Масеҳ.

4. Ва тахтҳо ва бар онҳо нишастагонро дидам, ки ихтиёри доварӣ кардан ба онҳо дода шуда буд, ва чонҳои касонеро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ва онҳо ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба пайкари он сачда накарда буданд ва тамғаи онро бар пешонӣ ва дасти худ назада буданд. Онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол салтанат ронданд;

5. Вале боқии мурдагон зинда нашуданд, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад. Ин эҳъёи якум аст.

6. Хушбахт ва қуддус аст касе ки дар эҳъёи якум иштирок дорад: бар онҳо мамоти дуюм қудрат надорад, балки онҳо қоҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд шуд ва бо Ў ҳазор сол салтанат хоҳанд ронд.

Ҳуҷуми охирини шайтон ва галабаи қатъӣ бар он.

7. Ва ҳангоме ки ҳазор сол анҷом ёбад, шайтон аз зиндони худ озод хоҳад шуд,

8. Ва берун хоҳад омад, то халқҳоеро, ки дар чор гӯшаи замин хастанд, яъне Қуҷ ва Мочуҷро фиреб кунад, ва онҳоро барои ҷанг ҷамъ оварад; шумораи онҳо мисли реғи баҳр аст.

9. Ва ба арзи замин баромаданд ва қароргоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро ихота карданд. Ва аз осмон аз қониби Худо оташ фуномада, онҳоро хӯрд;

10. Ва иблис, ки онҳоро фиреб мекард, дар кӯли оташ ва қибрит андохта шуд, ки он ҷо ҳайвони ваҳшӣ ва набии қозиб хастанд, ва онҳо шабу рӯз то абад азоб хоҳанд қашид.

Эҳъёи қуллӣ ва довариш охири.

11. Ва тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки аз ҳузури Ў осмон ва замин мегурехтанд, ва ҷое барои онҳо ёфт нашуд.

12. Ва мурдагонро, хурдон ва бузургонро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва дафтарҳо кушода буд; ва дафтари дигаре кушода буд, ки дафтари ҳаёт аст; ва мурдагон вар тибқи он чи дар дафтарҳо навишта шудааст, яъне мувофиқи аъмолашон доварӣ карда шуданд.

13. Ва баҳр мурдагонеро, ки дар вай буданд, дод, ва мамот ва дўзах мурдагонеро, ки дар онҳо буданд, доданд; ва ҳар яке мувофиқи аъмолаш доварӣ карда шуд.

14. Ва мамот ва дўзах дар кўли оташ андохта шуданд. Ин мамоти дуюм аст.

15. Ва ҳар ки дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, дар кўли оташ андохта шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ерусалими нав: арӯи Барра.

1. Ва осмони нав ва замини навро дидам; зеро ки осмони пештара ва замини пештара гузашт, ва баҳр дигар набуд.

2. Ва ман, Юҳанно, шаҳри муқаддас Ерусалими навро дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон нузул мекард, ва муҳайё шуда буд мисли арӯсе ки барои шавҳараш зинат ёфтааст.

3. Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегӯяд: “Инак, хаймаи Худо бо одамон, ва Ў бо онҳо сокин хоҳад шуд; онҳо қавми Ў хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо Худои онҳо хоҳанд буд;

4. Ва Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд; ва гирья ва фиғон ва дард дигар нахоҳад буд; зеро он чи пештар буд, гузашт.

5. Ва Нишинандаи тахт гуфт: “Инак, ҳама чизро нав месозам“. Ва ба ман гуфт: “Бинавис, зеро ки ин суханон ҳақ астурост“.

6. Ва ба ман гуфт: “Ба амал омад! Ман Алфа ва Омега ибтидо ва интиҳо ҳастам; ба ташна аз чашмаи оби ҳаёт муфт хоҳам дод;

7. Касе ки ғолиб ояд, вориси ҳама чиз хоҳад шуд, ва Ман барои ӯ Худо хоҳам буд, ва ӯ барои Ман писар хоҳад буд;
8. Валекин тарсончакон, ва беимонон, ва палидон, ва қотилон, ва зинокорон, ва чодугарон, ва бутпарастон, ва ҳамаи дурӯғгӯёнро—насибашон дар кўлест, ки бо оташ ва кибрит месўзад; ин мамоти дуём аст“.
9. Ва яке аз он ҳафт фаришта, ки ҳафт косаи пур аз ҳафт балои охирин доштанд, назди ман омада, гуфт:“Биё, то ба ту арўсро, завҷаи Барраро нишон диҳам“.
10. Ва маро дар Рўҳ ба кўҳи бузург ва баланде бурд ва шаҳри бузург Ерусалими муқаддасро ба ман нишон дод, ки аз осмон аз ҷониби Худо нузул мекард,
11. Ки вай ҷалоли Худоро дорад; найири вай ба санги бағоят гаронбаҳо монанд аст, мисли санги яшме ки чун булўр шаффоф бошад;
12. Вай девори бузург ва баланде дорад, ва дувоздаҳ дарвоза дорад, ва бар онҳо дувоздаҳ фаришта; бар дарвозаҳо номҳои дувоздаҳ сибти банӣ—Исроил навишта шудааст:
13. Аз шарқ се дарвоза, аз шимол се дарвоза, аз ҷануб се дарвоза, аз ғарб се дарвоза.
14. Девори шаҳр дувоздаҳ таҳкурсии дорад, ва бар онҳо номҳои дувоздаҳ ҳаввориёни Барра.
15. Ва он ки бо ман сухан меронд, ба сифати аздоза наи тиллое дошт, то ки шаҳр ва дарвозаҳояш ва деворашро андоза кунад.
16. Шаҳр ба шакли мураббаъ воқеъ аст, ва дарозии он баробари фароҳии он аст. Ва ӯ шаҳрро бо най андоза карда, дувоздаҳ ҳазор стадия ёфт; дарозаӣ ва фароҳӣ ва баландии он баробар аст.
17. Ва девори онро андоза карда, саду чилу чор зироъ ба андозаи одамизод ёфт, ки андозаи фаришта низ чунин аст.
18. Девори он аз яшм сохта шудааст, ва шаҳр зари холис буда, ба шишаи покиза монандӣ дорад.
19. Таҳкурсии девори шаҳр бо ҳар гуна ҷавохирот мурассаъ аст: таҳкурсии яқум—яшм, дуём—ёқути кабуд, сеюм—ақиқи сўхта, чорум—зумурад,

20. Панчум—ақиқи гулобӣ, шашум—ақиқ, ҳафтум—забарчад, ҳаштум—берил, нӯхум—ёкути зард, даҳум—ақиқи сабз, ёздаҳум—гиацинт, дувоздаҳум—нилум.

21. Ва дувоздах дарвоза—дувоздах марворид; ҳар дарвоза аз як марворид буд. Ва кўчаи шаҳр зари холис, монанди шишаи шаффоф.

22. Ва дар шаҳр маъбаде надидам; зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ маъбади вай аст, ҳамчунин Барра.

23. Ва шаҳр эҳтиёҷ надорад, ки офтоб ва моҳтоб онро равшан кунанд, зеро ки ҷалоли Худо онро равшан кардааст, ва ҷароғи он Барра аст.

24. Ва халқҳои ҷаҳон дар рӯшноӣ вай роҳ хоҳанд рафт, ва подшоҳони замин ҷалол ва шавкати худро ба вай хоҳанд овард.

25. Ва дарвозаҳои шаҳр рӯзона баста нахоҳад шуд, зеро ки дар он ҷо шаб нахоҳад буд;

26. Ва ҷалол ва шавкати халқҳоро ба вай хоҳанд овард;

27. Ва ҳеҷ палиде, ва ҳеҷ каси зишткоре ва дурӯғгӯӣ воридаи он нахоҳад шуд, балки фақат онҳое ки дар дафтари ҳаёти Барра навишта шудаанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Даръёи покизаи Худо ва дарахти ҳаёт.

1. Ва даръёи покизаи оби ҳаётро ба ман нишон дид, ки мисли булӯр дурахшон буда, аз ҷониби тахти Худо ва Барра ҷорӣ мешуд.

2. Дар миёни кўчаи шаҳр, дар ҳар ду канори даръё, дарахти ҳаёт аст, ки дувоздах мева меоварад, яъне ҳар моҳ меваи худро медиҳад; ва баргҳои дарахт барои муолиҷаи халқҳост.

3. Ва ҳеҷ лаънатшудае дигар нахоҳад буд; ва тахти Худо ва Барра дар вай хоҳад буд, ва бандагони Ў ва Ў хизмат хоҳанд кард,

4. Ва рӯи Ўро хоҳанд дид, ва исми Ў бар пешониҳошон хоҳад буд.

5. Ва шаб дигар нахоҳад буд, ва онҳо ба чароғ ва рӯшноии офтоб эҳтиёҷ нахоҳанд дошт, зеро ки Худованд Худо ба онҳо рӯшноӣ мебахшад; ва то абад салтанат хоҳад ронд.

Хотимаи китоб.

Инак, ба зудӣ меоям.

6. Ва ба ман гуфт: “Ин суханон ҳақ асту рост”; ва Худованд Худои анбиёи муқаддас ва фариштаи Худро фиристод, то он чиро, ки бояд ва қарибӣ ба вуқӯъ ояд, ба бандагони Худ нишон диҳад.

7. „Инак, ба зудӣ меоям. Хушо касе ки суханони нубуввати ин китобро риоят мекунад“.

8. Ва ман, Юҳанно, инро дидам ва шунидам. Ва ҳангоме ки шунидам ва дидам, бар пойҳои фариштае ки инро ба ман нишонд дод, афтадам, то ки ба ӯ таъзим кунам.

9. Лекин ӯ ба ман гуфт: “Зинҳор, чунин нақун; зеро ки ман бо ту, ва бо бародаронат—анбиё, ва бо онҳое ки суханони ин китобро риоят мекунад, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо“.

10. Ва ба ман гуфт: “Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр нақун; зеро ки вақт наздик аст.

11. Бигзор золим зулм кунад, ва палид боз худро палид созад, ва одил боз адолат варзад, ва муқаддас боз худро тақдис намояд.

12. Инак, ба зудӣ меоям, ва муқофоти Ман бо Ман аст, то ки ҳар касро мувофиқи аъмолаш сазо диҳам.

13. „Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо, Аввалин ва Охири ҳастам“.

14. Хушо онҳое ки аҳкоми Ўро риоят мекунад, то ки ба дарахти ҳаёт ҳуқуқдор шаванд ва ба дарвозаи шаҳр дароянд.

15. Вале сагон, ва ҷодугарон, ва зинокорон, ва қотилон, ва бутпарастон, ва ҳар касе ки дурӯғро дӯст медорад ва ба амал меоварад, берун аз он хоҳанд буд.

16. „Ман, Исо, фариштаи Худо фиристодам, то ки дар калисоҳо ба шумо шаҳодат диҳад. Ман реша ва насли Довуд, ситораи дурахшони субҳ ҳастам“.

17. Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: „Биё!“ . Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: „Биё!“ . Бигзор ташна биёяд, ва ҳар кӣ бихоҳад, оби ҳаётро муфт бигирад.

18. Ман низ ба ҳар касе ки суханони нубуввати ин китобро мешунавад, шаҳодат медиҳам: агар касе ба онҳо чизе илова намояд, Худо ба ӯ балоҳое илова хоҳад кард, ки дар бораи онҳо дар ин китоб навишта шудааст.

19. Ва агар касе аз суханони ин китоби нубувват чизе кам кунад, Худо насиби ӯро аз дарахти ҳаёт ва аз шаҳри муқаддас ва аз ҳар чизе ки дар ин китоб навишта шудааст, кам хоҳад кард.

20. Шаҳодатдиҳандаи ин мегӯяд: „Оре, ба зудӣ меоям!“ . Омин. Оре, биё, эй Исои Худованд!

21. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.